

Tử Thư Tây Hạ

Contents

Tử Thư Tây Hạ	3
1. Tập 1	3
2. Chương 1	4
3. Chương 2	15
4. Chương 3	25
5. Chương 4	33
6. Chương 5	45
7. Chương 6	54
8. Chương 7	63
9. Chương 8	77
10. Chương 9	90
11. Chương 10	104
12. Chương 11	119
13. Chương 12	125
14. Chương 13	140
15. Chương 14	153
16. Chương 15	163
17. Chương 16	173
18. Chương 17	185
19. Chương 18	195
20. Chương 19	204
21. Chương 20	215
22. Chương 21	229
23. Chương 22	242
24. Chương 23	256
25. Chương 24	268
26. Chương 25	282
27. Tập 2	288
28. Chương 1	289
29. Chương 2	300
30. Chương 3	311
31. Chương 4	321
32. Chương 5	328
33. Chương 6	340
34. Chương 7	350
35. Chương 8	363
36. Chương 9	373
37. Chương 10	386
38. Chương 11	400
39. Chương 12	413
40. Chương 13	422
41. Chương 14	434

42. Chương 15	444
43. Chương 16	458
44. Chương 17	468
45. Chương 18	475
46. Chương 19	483
47. Chương 20	489
48. Chương 21	499
49. Chương 22	514
50. Tập 3	524
51. Chương 1	524
52. Chương 2	533
53. Chương 3	547
54. Chương 4	556
55. Chương 5	566
56. Chương 6	575
57. Chương 7	585
58. Chương 8	595
59. Chương 9	607
60. Chương 10	616
61. Chương 11	627
62. Chương 12	638
63. Chương 13	647
64. Chương 14	657
65. Chương 15	665
66. Chương 16	675
67. Chương 17	686
68. Chương 18	698
69. Chương 19	711
70. Chương 20	721
71. Chương 21	730
72. Chương 22	742
73. Chương 23	756
74. Tập 4	766
75. Chương 1	767
76. Chương 2	776
77. Chương 3	787
78. Chương 4	796
79. Chương 5	806
80. Chương 6	816
81. Chương 7	825
82. Chương 8	833
83. Chương 9	842
84. Chương 10	850
85. Chương 11	861
86. Chương 12	873
87. Chương 13	885
88. Chương 14	892
89. Chương 15	903
90. Chương 16	912
91. Chương 17	920
92. Chương 18	930
93. Chương 19	939
94. Chương 20	952
95. Chương 21	961

96. Chương 22	971
97. Chương 23	981
98. Chương 24	993
99. Tập 5 - Chương 1	1000
100. Chương 1.2	1007
101. Chương 2	1008
102. Chương 3	1016
103. Chương 4	1031
104. Chương 5	1039
105. Chương 6	1048
106. Chương 7	1054
107. Chương 8	1060
108. Chương 9	1071
109. Chương 10	1076
110. Chương 11	1089
111. Chương 12.1	1093
112. Chương 12.2	1099
113. Chương 13	1108
114. Chương 14	1121
115. Chương 15	1127
116. Chương 16	1139
117. Chương 17	1150
118. Chương 18	1159
119. Chương 19	1169

Tử Thư Tây Hạ

Giới thiệu

Truyện Tử Thư Tây Hạ của tác giả Cổ Phi Ngự được lấy cảm hứng từ truyền thuyết về ngôi thành c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thu-tay-ha>

1. Tập 1

Tập 1

Một người sống thần bí trong tử thư: Câu chuyện về một dân tộc đã diệt vong nhưng bất tử

Hàng loạt những sự việc bí ẩn đã xảy ra xung quanh món cổ vật này đã mở ra một câu chuyện kinh thiên động địa bên trong nó. Người chủ trì phiên đấu giá ngã từ trên lầu xuống chết thê thảm, người mua món cổ vật này cũng bị sát hại dã man bởi một kẻ không rõ danh tính. Hàng loạt cái chết bí hiểm

là sự sắp xếp của một mục đích đen tối hay là truyền thuyết “huyết chú” truyền kiếp ẩn trong báu vật cổ kia?

2. Chương 1

Chương 1

Mặt đất vốn bị gò cát che lấp giờ hiện lên một bộ xương cốt cao lớn, bộ xương đáng sợ này vẫn còn dính cả da và lông đã khô quắt, nghiêm nhiên đứng đứng trong đất cát, mãi vẫn không chịu đổ xuống.

Lời tâm sự của tác giả

Tất cả đều bắt đầu từ đây...

Cuốn tiểu thuyết này được lấy ý tưởng từ chuyến du lịch đầu tiên của tôi. Đó là vào khoảng vài năm trước, tại một sơn trại cổ xưa của người Khương nằm trong khu tự trị người Khương ở Bắc Xuyên, thuộc cao nguyên Xuyên Tây Bắc (Tứ Xuyên), tôi đã tình cờ gặp một người đã về hưu cũng đang tự mình đi du lịch khắp nơi. Ông đã kể cho tôi nghe một câu chuyện như sau: Ở một vùng nằm sâu trong sa mạc Hadain Jaran có một kinh thành cổ của vương quốc Tây Hạ bị vùi lấp trong cát vàng, tên gọi là Hắc Thành. Tòa thành đó do Lý Nguyên Hạo - vị hoàng đế đầu tiên của vương quốc Tây Hạ xây dựng. Lý Nguyên Hạo qua đời sau một cuộc chính biến cung đình, người con trai chưa đầy năm của ông là Lý Lượng Tộ kế vị nhưng mẹ và cậu của ông - những người thuộc gia tộc Một Tạng mới là người thực sự nắm giữ triều chính. Khi Lượng Tộ trưởng thành, ông dần nhận thức được mọi việc và ngày một bất mãn với sự chuyên quyền của mẹ và cậu. Sau đó, ông đã phát động một cuộc chính biến, chém cậu ruột và lệnh ẹ mình dời đến kinh thành cổ ở giữa sa mạc hoang vắng. Khi Một Tạng hoàng hậu ra đi, ngoài đoàn tùy tùng đông đúc đi tháp tùng, bà còn mang theo vô số vàng bạc châu báu. Vài trăm năm sau, câu chuyện này vẫn được lưu truyền trên khắp vùng sa mạc Gobi và con đường tơ lụa, hấp dẫn bao kẻ trộm mộ đào vàng tìm kho báu. Rất nhiều kẻ đã bỏ mạng vì kho báu bí ẩn trong truyền thuyết đó, nhưng chưa ai tìm được vị trí của ngôi thành cổ Tây Hạ đã bị mất tích, vì truyền thuyết này còn mang theo một lời nguyên đáng sợ rằng: Người nào tìm được thành cổ thì sẽ mãi mãi không thể thoát ra khỏi sa mạc để quay về nữa.

Một câu chuyện từ thời Tây Hạ xa xôi, câu chuyện với những bảo vật của đất nước Tây Hạ, về Hắc Thành bị mất tích, về nền văn minh bị chôn vùi, về những mối tình đẹp mà bị lụy, còn có cả cuộc tranh giành đẫm máu của những người đời sau!

Ngay lần đầu tiên nghe được câu chuyện này, tôi đã bị nó thu hút một cách lạ kỳ. Câu chuyện của ông, có mấy phần là thực, mấy phần hư cấu, giờ đã không thể khẳng định được nữa, nhưng người “bạn già” kia của tôi thì lại nhất nhất tin tưởng vào những điều trong câu chuyện, và luôn mong muốn rằng có một ngày mình sẽ tìm được di chỉ của vương triều được nhắc đến trong truyền thuyết đó, phải sạch lớp bụi thời gian bao trùm lên lịch sử bí ẩn của nó.

Nhiều năm qua đi, khi khu sơn trại của người Khương ở Bắc Xuyên bị chôn vùi bởi một trận động đất, tôi bỗng nhớ lại câu chuyện từng được nghe kể trong chuyến đi vài năm trước đây, câu chuyện về Bắc Xuyên - nơi chứng kiến sự phồn thịnh rồi suy tàn của dân tộc Khương - một tộc người cũng lâu đời không kém gì dân tộc Hán.

Tất cả đều bắt đầu từ vùng đất này. Hơn một ngàn năm trước, một nhánh của người Khương là người Khương Đảng Hạng (còn gọi là người Đảng Hạng), vì sinh tồn, đã dũng cảm rời khỏi vùng đất của mình, bắt đầu một cuộc di dân hướng về phương Bắc đầy gian nan nhưng vô cùng vĩ đại. Họ đã kiên cường, dũng cảm, vượt qua núi tuyết nguy hiểm, băng qua sa mạc bao la, dưới sự dẫn dắt của người lãnh tụ kiệt xuất của dân tộc để đến được một vùng đất phì nhiêu màu mỡ, và đây cũng chính là nơi họ xây dựng một đế chế hưng thịnh rồi dần suy tàn. Nền văn minh mà họ đã sáng tạo ra ở nơi này, cuộc chiến sinh tồn của họ với hai dân tộc hùng mạnh hơn mình gấp nhiều lần là Đại Tống và Khiết Đan, để tạo dựng thế chân vạc, tồn tại suốt hơn hai trăm năm, cho đến tận ngày hôm nay, chúng ta vẫn gọi vùng đất tuyệt vời này bằng cái

tên rất đẹp: Tái Thượng Giang Nam, tức Giang Nam trên ải, vì vùng đất này nằm ở vùng biên ải, nhưng phong cảnh sơn thủy rất hữu tình, có thể sánh ngang với Giang Nam.

Năm 1227, đoàn kỵ binh của Thành Cát Tư Hãn đã quét sạch Đế quốc Bạch Sắc từng một thời phồn vinh này, những tàn tích còn lại của nền văn minh này cũng bị chiến tranh hủy diệt. Một vương triều từng cùng Tống, Liêu, Kim, tạo thành thế tứ quốc chân vạc và đứng vững hơn hai trăm năm (1032 – 1227) đã đến và đi một cách vội vàng như thế.

Nền văn minh đã bị chôn vùi mãi mãi dưới lớp cát vàng cuộn

cuộn, mãi đến tận ngày hôm nay, khi chúng ta lật giở “Nhị thập tứ sử” ra, vẫn chưa thể tìm ra được một cuốn nào mang tên “Tây Hạ sử”

Những người Đảng Hạng cuối cùng đã đi đâu, về đâu? Không ai biết được câu trả lời là gì. Có người nói rằng, họ đã trở lại vùng núi nơi mình đã ra đi; cũng có người cho rằng, một chi của người Đảng Hạng đã mang nền văn minh đó đi vào lòng sa mạc, đến một ốc đảo mà không ai biết đến, để tiếp tục xây dựng nền văn minh riêng của mình...

Cổ Phi Ngự

1. “Nhị thập tứ sử” : Là tên gọi chung của 24 bộ chính sử có đại Trung Quốc, gồm 3249 quyển, khoảng 40 triệu chữ, ghi lại quãng thời gian hơn 4.000 năm lịch sử của Trung Hoa - ND.

Trong tiểu thuyết này, tác giả có nhắc đến một số nhân vật có thực trong lịch sử của Trung Quốc và thế giới. Chúng tôi xin bổ sung phần chú thích về các nhân vật này để độc giả tiện theo dõi.

I- Các nhân vật trong lịch sử cổ đại của Trung Quốc

Thác Bạt Tư Công: vị thủ lĩnh kiệt xuất của dân tộc Đảng Hạng cuối triều Đường, vì có công trong khởi nghĩa Hoàng Sào nên được vua phong tước là Hạ Quốc Công - một chức tước được truyền lại cho con cháu và phân cho cai quản một vùng đất và được lấy họ Lý.

Thác Bạt Kế Thiên (963 - 1004): hay Lý Kế Thiên, được phong tước Định Nam Quân Tiết Độ Sứ, là người đặt nền móng cho vương triều Tây Hạ.

Thác Bạt Đức Minh (979 -1031): còn gọi là Tây Bình Vương, Định Nam Quân Tiết Độ Sứ, con trai của Thác Bạt Kế Thiên.

Thác Bạt Nguyên Hạo (1003 - 1048): Tây Hạ Cảnh Tông, con trai của Thác Bạt Đức Minh, là vị hoàng đế sáng lập ra vương triều Tây Hạ. Năm 1032, Lý Nguyên Hạo bắt đầu tìm cách ly khai nhà Tống, ông từ bỏ họ Lý, đổi thành họ Ngột Danh. Ông tự đặt niên hiệu, xây cung điện, thành lập chế độ quân thần văn võ, tổ chức hệ thống quân đội, cho sáng tạo hệ thống chữ viết riêng. Đến năm 1038 thì xưng làm hoàng đế nhưng đặt tên nước bằng chữ Hán là Đại Hạ, người Hán lúc đó chỉ gọi là Tây Hạ.

Ngột Danh Lượng Tộ (1047 - 1067): Tây Hạ Nghị Tông, trị vì từ năm 1048 tới năm 1067. Ông là con trai của Nguyên Hạo, lên ngôi khi mới lọt lòng mẹ, là vị hoàng đế thứ 2 của Tây Hạ.

Ngột Danh Bình Thường (1061-1086): Tây Hạ Huệ Tông, trị vì từ năm 1067 tới năm 1086, là vị hoàng đế thứ 3 của Tây Hạ.

Ngột Danh Thuần Hựu (1177-1206): Tây Hạ Hoàn Tông, trị vì từ năm 1193 tới năm 1206, là vị hoàng đế thứ 6 của Tây Hạ.

Ngột Danh An Toàn (1170-1211): Tây Hạ Tương Tông, là người đã tiên hành chính biến để soán ngôi của anh họ là Ngột Danh Thuần Hựu, trị vì từ năm 1206-1211, là vị hoàng đế thứ 7 của Tây Hạ.

Ngột Danh Huân Túc (1163-1226) : Tây Hạ Thần Tông, trị vì từ năm 1211-1223, là vị hoàng đế thứ 8 của Tây Hạ.

Ngột Danh Đức Vượng (1181 - 1226): Tây Hạ Hiến Tông, trị vì từ năm 1223 tới năm 1226, là vị hoàng đế thứ 9 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Hiễn (? - 1227): Tây Hạ Mạt chủ Nam Bình Vương, là vị hoàng đế thứ 10 và cuối cùng của nước Tây Hạ trong lịch sử Trung Quốc.

Thành Cát Tư Hãn (1162 - 1227): sinh ra với tên gọi Thiết Mộc Chân, tên đầy đủ là Bột Nhi Chi Cân Thiết Mộc Chân, là Hãn vương của Mông Cổ và là người sáng lập ra Đế quốc Mông Cổ sau khi hợp nhất các bộ lạc độc lập ở vùng

Đông Bắc châu Á năm 1206 Là một nhà lãnh đạo lỗi lạc và quan trọng của lịch sử thế giới.

Dã Lợi Nhậm Vinh (? - 1042): là học giả nổi tiếng uyên bác, đại thần của Tây Hạ thời Nguyên Hạo, người đã sáng tạo ra chữ viết Tây Hạ.

Cốt Lạc Mậu Tài: học giả Tây Hạ, là người biên soạn cuốn “Phiên Hán hợp thời chương trung châu” năm 1190. Năm 1909, cuốn sách được tìm thấy ở di chỉ Hắc Thủy Thành (nay thuộc Ejinaqi, khu tự trị Nội Mông, Trung Quốc).

II- Các nhân vật lịch sử cận đại

La Chấn Ngọc (1866 - 1940): nhà nông học, nhà ngôn ngữ học, khảo cổ học, chuyên gia về đồ kim loại và đồ đá ngọc, là người khai phá ngành nông học hiện đại và người đặt nền móng đầu tiên cho ngành khảo cổ học cận đại của

Trung Quốc.

La Phúc Trường (1895 - 1921): học giả nổi tiếng của Trung Quốc, chuyên gia văn tự cổ dân tộc, chuyên gia Tây Hạ học, con trai thứ 3 của La Chấn Ngọc

Alexander Nikolayevich shelepin (1918 - 1994): Ủy viên trung ương Đảng Cộng sản Liên Xô, người đứng đầu của Ủy ban An ninh Quốc gia Xô Viết (KGB) từ năm 1958 đến năm 1961.

Aleksei Ivanovich Ivanov (1878-1938): nhà Hán học nổi tiếng người Nga, chuyên gia về ngôn ngữ Tây Hạ, người đã phát hiện ra cuốn từ điển song ngữ Hán - Tây Hạ “Phiên Hán hợp thời trường trung châu” vào năm 1909, sau đó ông bắt đầu đi sâu nghiên cứu ngôn ngữ Tây Hạ, có nhiều đóng góp lớn.

Mikhailovich Alekseev (1881 - 1957) Giáo sư, viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học Liên Xô, là chuyên gia Đông Phương học nổi tiếng của Liên Xô.

Lev N. Menshikov (1926 - 2005): nhà Hán học nổi tiếng người Nga, người đã có nhiều thành tựu trong việc nghiên cứu văn hóa Đôn Hoàng, cổ văn Hán Tạng và văn hóa nhà Đường của Trung Quốc.

Joseph Francis Rock (1884 - 1962). người Mỹ gốc Áo, ông là nhà thực vật học, ngôn ngữ học, địa lý học nổi tiếng - người đã dành 27 năm cuộc đời mình sống và tìm hiểu văn hóa ở vùng Tây Nam, Trung Quốc.

Mở đầu

Một ngày mùa hạ cuối thập niên 50 của thế kỷ trước, sâu thẳm trong sa mạc Badain Jaran tại Tây Bắc Trung Quốc, mặt trời chói lóa, cát vàng miên man, gió bụi cuộn cuộn vô tình vừa mới di chuyển vị trí của một gò cát. Mặt đất vốn bị gò cát che lấp giờ hiện lên một bộ xương cốt cao lớn, bộ xương đáng sợ này vẫn còn dính cả da và lông đã khô quắt, nghiễm nhiên dựng đứng trong đất cát, mãi vẫn không chịu đổ xuống. Sự cao lớn đó đã chứng minh cho con người trên thế giới này về thân xác đồ sộ kiêu trang của nó lúc còn sống, sự không gục đổ tượng trưng cho tính cách ngoan cường của nó. Một trận cuồng phong nữa lại thổi qua, từ sa mạc sâu thẳm vọng lại những âm thanh kỳ dị chói tai, rồi sau khi những âm thanh quái dị này tắt hẳn, bộ xương cốt khổng lồ đã từ từ đổ xuống... Đây không phải là hài cốt của con người, sự cao lớn và ngoan cường của nó chỉ thuộc về chủ nhân của vùng sa mạc này - loài lạc đà hai bướu. Chính trong thời khắc cuồng phong đang lúi cuồn đi một gò cát khác và sắp sửa chôn vùi lần nữa những mẫu xương này, thì ỏi phách xa xa, một chiếc trực thăng Mi-4 bay đến, nó lượn vòng hồi lâu trên bầu trời sa mạc, cuối cùng bay lơ lửng tại vị trí bộ xương lạc đà hai bướu vừa đổ xuống.

Năm phút sau, phi hành viên bắt đầu báo cáo với tổng bộ: “Tổng bộ! Tôi là ong vàng, chúng tôi phát hiện ra bộ hài cốt lạc đà hai bướu và trang thiết bị của đoàn thám hiểm Trung - Liên, nhưng không phát hiện ra thành viên của đoàn thám hiểm...”

Hai ngày sau, một chiếc trực thăng khác đã phát hiện ra một người Trung Quốc ngất xỉu tại ven sa mạc Badain Jaran.

Ba ngày sau, tại gần biên giới Trung - Mông, bộ đội biên phòng đã phát hiện ra một người Liên Xô đang thoi thóp.

Năm ngày sau, tại Bắc Kinh, một bộ hồ sơ được đặt trên bàn làm việc của tổng tham mưu trưởng tham mưu 3 - giải phóng quân Trung Quốc: “Không quân, quân trú phòng bản địa cùng với bộ đội biên phòng đã trải qua nhiều ngày lục soát tìm kiếm, ngoài việc phát hiện ra hai người sống sót và trang thiết bị của đoàn thám hiểm, thì không phát hiện thấy thành viên khác của đoàn thám hiểm Trung - Liên. Xét thấy những người mất tích không còn khả năng sống sót, bộ chúng tôi đã quyết định từ bỏ cứu viện, nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc ở chỗ, khi phát hiện ra hai người còn sống sót thì rõ ràng họ lại ở cách khu vực trung tâm của đoàn thám hiểm bị mất tích tới gần vài trăm cây số...” Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là: tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: 100 năm.

Tám ngày sau, tại Mátxcơva, ủy ban an ninh quốc gia KGB, chủ tịch KGB châu Á - Nikolayevich Shelepin đang đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào bức tượng của Dzerzhinsky trước tòa nhà KGB tới mức thần thờ, trên cửa sổ có đặt một bộ hồ sơ ông vừa xem xong: “Xét thấy các thành viên mất tích đã không còn khả năng sống sót, phía Trung Quốc đã từ bỏ cứu viện từ hôm trước, đoàn thám hiểm mất tích một cách bí ẩn, không ngoại trừ do bị nhân viên tình báo phá hoại...” Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là: tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: 200 năm.

Mười ngày sau, tại Đài Bắc, “Cục tình báo”, một bộ hồ sơ được đặt trên bàn làm việc của “cục trưởng” Trương Viêm Nguyên: “Trung Cộng cùng đoàn thám hiểm Liên Xô đã mất tích một cách bí ẩn tại sa mạc Badain Jaran, ‘hoa sói độc’ bắt vô âm tín. Được biết, hiện đã có người phát hiện ra hành tung của ‘hoa sói độc’ tại San Francisco..” Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là: tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: 200 năm

Nửa tháng sau, tại Langley, trung ương tình báo CIA, giám đốc CIA Allen Dulles cầm bộ hồ sơ, chau mày: “Đoàn thám hiểm Liên Xô - Trung Quốc mất tích bí ẩn tại sa mạc Badain Jaran, đoàn thám hiểm này vô cùng khả nghi, trên danh nghĩa là khảo sát địa chất, nhưng ngoài những chuyên gia địa chất ra lại còn có cả những chuyên gia hàng đầu về sinh vật, khảo cổ, lịch sử, khí tượng, nhân loại học, y học và công nghiệp quân sự của hai nước Trung Quốc và Liên Xô. Càng khiến người ta phải bất an ở chỗ, trong đoàn thám hiểm còn có rất nhiều quân nhân và nhân viên tình báo. Một đoàn thám hiểm khoa học trình độ cao như vậy bỗng đột nhiên mất tích người ta cảm thấy khó hiểu, có lẽ phía Đài Loan cũng có liên quan, cũng không ngoại trừ khả năng bị kẹt giữa văn minh ngoại địa...” Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là : tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: vĩnh viễn.

CHƯƠNG 1

Đấu giá bao trùm trong nghi vấn

Tiết trời chính hạ, một cuộc đấu giá tác phẩm nghệ thuật kéo dài từ mùa xuân đang được cử hành tại một khách sạn 5 sao nằm trong đường vành đai 3 của Bắc Kinh. Công ty tổ chức đấu giá Quốc tế Hoa Bảo đã bắt đầu thi hành “Luật đấu giá nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa” từ năm 1997, tổ chức đấu giá vào mùa xuân hàng năm, và từ lâu đã trở thành hội chợ đấu giá có tiếng vang nhất toàn quốc. Quốc tế Hoa Bảo cũng theo đó trở thành công ty đấu giá hàng đầu thế giới.

Tề Ninh, chuyên gia đấu giá, chủ tịch Quốc tế Hoa Bảo nổi tiếng với tài ăn nói và con mắt tinh đời. Khả năng diễn thuyết của ông khởi nguồn từ tài ăn nói tuyệt diệu và tài biện luận vô song, luôn kích động hết mức có thể tinh thần của những khách hàng. Nói về con mắt tinh đời của Tề Ninh là nói tới đôi mắt lạnh lợi sắc bén có trình độ giám định và thưởng thức cổ vật cao độ.

Sáu giờ chiều. Một chuyên gia đấu giá trẻ tuổi từ bậc đấu giá lui xuống, tới bên cạnh Tề Ninh, cung kính nói: “Tề sư phụ, đến lượt ngài xuất hiện rồi”. Tề Ninh gật đầu rồi chau chau mày, bước lên bậc đấu giá.

Hội chợ đấu giá mùa xuân kéo dài trong mười ngày, mỗi ngày đều có một vật được “găm hàng” để tới cuối buổi mới đấu giá. Chỉ khi nào tới thời khắc này, Tề Ninh mới xuất hiện chủ trì. Hôm nay đã là ngày cuối cùng của hội chợ đấu giá, vật đấu giá cuối cùng theo như thông lệ, sẽ chính là vật quý báu và đắt giá nhất

trong hội chợ đấu giá mùa xuân, đích thị là hàng được “găm lại”. Nhưng tất cả những người đang có mặt tại hội chợ đều có thể nhận ra, Tề Ninh hiện giờ không được hưng phấn cho lắm.

“Tiếp theo là vật đấu giá thứ... thứ 1038, kệ tranh ngọc nổi gân có chạm châu báu Tây Hạ, được đem từ nước ngoài trở về, phí chỉ định đấu giá”, chiêu giới thiệu của Tề Ninh giản đơn tới mức không thể đơn giản hơn, sau đó ông tuyên bố: “Bây giờ bắt đầu tranh giá, giá khởi điểm 80 vạn”.

Hội trường đấu giá rất lớn, có 488 chỗ ngồi cho người tham gia đấu giá. Do hôm nay là phiên đấu giá cuối cùng của hội chợ đấu giá mùa xuân, hiện giờ lại đang đấu giá vật “găm hàng” cuối cùng, nên hội trường đấu giá chật kín người, rất nhiều người mua không tìm được chỗ ngồi, đành phải đứng. Nơi đông người như thế này dĩ nhiên khó tránh khỏi sự ồn ào hỗn loạn, nhưng lúc Tề Ninh vừa bước chân lên bục đấu giá thì những âm thanh hỗn loạn liền ngưng bật. Và giây phút Tề Ninh tuyên bố bắt đầu đấu giá, cả hội trường đều đã hoàn toàn trở nên im lặng.

Năm sáu trăm người cùng lúc im chặt miệng không nói chuyện. Họ không phải là những quân nhân từng được huấn luyện chuyên nghiệp, mà là mọi hạng người trong xã hội đến từ khắp nơi trên thế giới, phần lớn trong số đó do bản thân giàu có nên từ lâu đã quen với việc không tuân thủ kỷ luật, nhưng hiện giờ họ không chỉ im bật, mà dường như đến cả điện thoại cũng đều để chế độ cầm hoặc tắt máy. Hội trường im lặng tới mức có chút kỳ dị.

Không ai nói chuyện, dĩ nhiên cũng không có người khởi giá tranh giá.

Tề Ninh càng chau mày sâu hơn, tuyên bố lần nữa: “Bây giờ bắt đầu tranh giá, giá khởi điểm 80 vạn”.

Vẫn chưa có người ra giá, cũng không có người nói chuyện. Những người mua phía dưới, người thì nhìn Tề Ninh, nét mặt cười mà như không cười, người thì ngoáy trái ngoáy phải xem xem có ai ra giá không, người thì nhìn lướt qua một , Ái, bất luận hai bên có quen biết nhau không đều có thể đi guốc trong bụng nhau, mỉm một nụ cười khan.

Sắc mặt Tề Ninh bối rối, hít một hơi thật sâu, tuyên bố lần thứ ba: “Bây giờ bắt đầu tranh giá, giá khởi điểm 80 vạn”.

Vẫn không có người đáp lại. Lúc này, những người mua , không tiếp tục ngoáy ngang ngoáy dọc nữa, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Tề Ninh, theo dõi xem ông sẽ xử lý thế nào. Trong những ánh mắt đó, có sự chế nhạo, cũng có cả cảm thông. Đường đường là một chuyên gia đấu giá, chủ tịch của Quốc tế Hoa Bảo, trong hội chợ đấu giá mùa xuân quan trọng nhất toàn quốc, lại được chủ trì vật đấu giá găm hàng cuối cùng, vậy mà tuyệt nhiên không có ai ra giá. Điều đó mới buồn cười làm sao, mới bi ai làm sao ?

Sắc mặt Tề Ninh đỏ bừng lên, ông đang chuẩn bị quẳng chiếc búa đấu giá xuống, quay người rời khỏi bục đấu giá. Chính trong giây phút này, bên dưới đột nhiên có người giương biển lên, lớn tiếng nói: “Tôi ra giá...”

Người giương biển ra giá là một người trung niên ngồi ở giữa hàng thứ ba, hơi chếch sang trái một chút, giọng nói đó đã thu hút mọi ánh nhìn của tất cả những người đang có mặt trong hội trường. Ông ta dương dương tự đắc, quay lại tấm biển trên tay để những người xung quanh nhìn thấy, lớn tiếng hét: “Tôi ra giá 10 vạn!”

Giá khởi điểm của tấm kệ tranh ngọc này là 80 vạn, ông ta chỉ ra giá 10 vạn, đây rõ ràng là phá quấy, làm trò.

Tề Ninh hiển nhiên biết người này, ông vẫn giữ phép lịch sự, nói: “Xin lỗi Lưu tiên sinh, ngài ra giá thấp hơn giá khởi điểm, bởi vậy vô hiệu”.

Người trung niên họ Lưu cười mỉa: “Ô, là tôi thấy ông hô hào trên bục đấu giá, nhưng không ai buồn để ý tới nên mới muốn giúp ông gỡ rối. Hóa ra là tôi sai rồi, vật găm hàng quý giá nhất này xem ra để Quốc tế Hoa Bảo tự giữ lấy, vốn không chuẩn bị bán ra ngoài mà”. Khi nói tới “vật găm hàng quý giá nhất”, ông ta cố ý nhấn mạnh gần giọng kéo theo đó là cả một tràng cười nhạo báng.

Tề Ninh miễn cưỡng ứng phó nói: “Đem ra đấu giá, đương nhiên là chuẩn bị bán đấu giá rồi”.

độ, tới nỗi một câu phản bác cũng không thốt ra được. Tâm trạng của người mua phía dưới cũng bắt đầu bị kích động, náo loạn theo. Người thì cười nhạt, người thì coi thường, người thì túm nắm tùm ba bàn tán về Quốc tế Hoa Bảo, xem thường Tề Ninh.. cả hội trường đấu giá bỗng chốc náo loạn tới đỉnh điểm.

Đường Phong chịu sự ủy thác của hiệu trưởng trường Đại học Kim Lăng đi thu thập những vật sưu tập cho thư viện mới xây của trường, bắt đầu tham gia đấu giá từ ngày thứ bảy của hội chợ đấu giá mùa xuân. Hiện giờ anh đang ngồi trên hàng ghế đầu dành cho những người mua, đã chứng kiến tất tần tật mọi việc vừa xảy ra. Khi xung quanh đang náo loạn, Lưu Hoa Đông đang dương dương tự đắc, Tề Ninh toàn thân run rẩy lấy bối cảnh gần như gục ngã ra sàn đấu giá thì Đường Phong rút cuộc đã không thể nhịn được nữa, anh giương tấm biển trên tay lên, đồng thời lớn tiếng: “Tôi ra giá 80 vạn!”

Do Đường Phong ngồi ngay hàng ghế đầu, lại lớn tiếng hét lên, nên tuy xung quanh rất hỗn loạn nhưng Tề Ninh vẫn có thể chú ý tới anh, mắt ông bỗng chốc sáng rực lên, giống như tóm lấy ngay được một cọng cỏ cứu mạng, Tề Ninh chỉ vào Đường Phong liên tiếp hét lên: “Tiên sinh này ra giá 80 vạn! Tiên sinh này ra giá 80 vạn!”

Lúc này, tất cả mọi người đều chú ý tới tấm biển chữ mà Đường Phong đang giơ lên, cả hội trường lại bỗng chốc tĩnh lặng trở lại. Lưu Hoa Đông giống như bị bọ cạp chích ột cái, đứng phắt dậy, chỉ vào Đường Phong nói: “Không

thể thể được! Không thể thể này được! Cậu nhất định là cò mồi của Quốc tế Hoa Bảo, nhất định là như thế!”.

Tề Ninh lúc này đã trấn tĩnh trở lại, nghiêm nghị nói:

“Lưu tiên sinh, xin lưu ý những gì bản thân ngài đang nói, ngài phỉ báng vô căn cứ như vậy, chúng tôi hoàn toàn có thể khởi kiện ngài lên tòa án”.

Lưu Hoa Đông hiển nhiên cũng tỏ ra là người nhanh nhạy, ban nãy chỉ là thất thố mà thôi, nên liền nói ngay: “Tôi thu lại những lời vừa nói”. Nói xong lại chuyển ánh mắt về phía Đường Phong: “Chàng trai, cậu quyết định ra giá 80 vạn để mua thứ này sao?”

Trong đoạn đối thoại vừa rồi, Đường Phong đã hiểu ra Lưu Hoa Đông là người của một công ty đấu giá, anh có chút phản cảm với hành động lợi dụng cơ hội kích động khách hàng để đánh trả đàn áp đối thủ. Giờ đã nghe thấy, anh lườm Lưu Hoa Đông một cái, nói: “Mắt ông có vấn đề hay là não có vấn đề đấy hả ? Không quyết định thì tôi giương biển làm gì ?” Lưu Hoa Đông bị phản đòn, gằn giọng chửi rửa một câu, gương mặt ngập ngừng xuống.

Đường Phong không nghe rõ ông ta chửi gì, nhưng nghĩ tới mấy từ đại loại như “bại não”, “thằng ngu”, cộng những ánh mắt của những khách hàng xung quanh đó thì cũng gần như là muốn biểu đạt cái ý đấy. Anh không vì thế mà manh động, lòng nghĩ: các người cảm thấy tôi là thằng ngốc ,nhưng tôi lại thấy các người mới chính là bọn ngốc đấy!

Tấm biển trong tay Đường Phong vẫn giương lên hướng về phía Tề Ninh, trên bục đấu giá Tề Ninh hô lên: “Vị tiên sinh này ra giá 80 vạn, còn có ai ra giá cao hơn không...” Câu nói này vừa dứt, lại kéo theo một tràng cười nhạo báng, nhưng Tề Ninh vẫn bỏ qua để tiếp tục trình tự: “80 vạn lần thứ nhất... 80 vạn lần thứ hai... 80 vạn lần thứ...”- ông chưa dứt lời thì người phụ nữ phía sau ra giá 85 vạn!.

Khách hàng trong hội trường bắt đầu náo loạn. Đường Phong vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đợi tiếng búa của Tề Ninh gõ xuống, nghe thấy vậy vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, người giương biển tranh giá hóa ra là một phụ nữ tóc vàng. Hình như cô ta tới hơi muộn, đến cả chỗ ngồi cũng không có, đành phải đứng ở phía sau, tay phải giương biển, trên ngón tay đeo một chiếc nhẫn ngọc xanh quý hiếm hình dạng vô cùng độc đáo, bắt mắt.

“Chỉ một vật đấu giá chẳng ai ngó ngang tới, sau khi mình phát giá bỗng nhiên lại có người tới cướp mất”, Đường Phong tất ngầm nụ cười lắc lắc đầu, hạ biển xuống. Việc phát giá của anh vừa nãy chỉ là nhất thời, nên giờ đương nhiên, anh không thể tiếp tục cạnh tranh được nữa.

“Quý cô này ra giá 85 vạn, có còn giá nào cao hơn không?”

“Được, vị tiên sinh này ra giá 90 vạn!”, lại có người ra giá cạnh tranh rồi. Lần này là một ông lão tóc bạc phơ, cánh tay đang giương tấm biển lên trắng bệch, khô héo, cứng đơ.

Người phụ nữ tóc vàng và ông lão tóc bạc dường như đều nhất định phải đoạt được tấm kệ tranh ngọc này, không thể nhường nhịn nhau. Dưới sự chủ trì của Tề Ninh, giá cạnh tranh từng bước được nâng lên. Vật phẩm hàng cuối cùng của hội chợ đấu giá mùa xuân lần này, từ giá khởi điểm 80 vạn không ai buón hời han chẳng mấy chốc đã được nâng tới 900 vạn.

Những người mua phía dưới bực đầu giá từ chỗ thì thảo to nhỏ, đến lúc này đã hoàn toàn lặng thinh nhìn người phụ nữ tóc vàng và ông lão tóc bạc kịch liệt tranh giá.

Sau khi người phụ nữ tóc vàng ra giá 900 vạn, ông lão tóc bạc dường như đã mất hết kiên nhẫn, ông giương biển hét lên: “1000 vạn!”, thêm vào nữa 100 vạn, rõ ràng là muốn đánh tan hoàn toàn tâm lý phòng bị của đối phương.

Quả nhiên, người phụ nữ tóc vàng không lập tức nâng giá giống trước đó nữa mà bắt đầu trở nên do dự.

Tề Ninh phát huy sở trường miệng lưỡi của ông, không bỏ lỡ thời cơ hỏi ngay: “Quý cô đây, vị lão tiên sinh này ra giá 1000 vạn, cô có còn giá cao hơn không?”

Người phụ nữ tóc vàng cúi đầu im lặng.

Trên bục đấu giá, Tề Ninh bắt đầu tính thời gian: “ 1000 vạn lần thứ nhất...1000 vạn lần thứ hai...”

Lúc này, Đường Phong nhìn thấy người phụ nữ tóc vàng lấy tay ra hiệu đợi một lúc, sau đó móc điện thoại ra gọi. Tề Ninh hô lên trên bục đấu giá: “Cô cứ cân nhắc thêm, tôi có thể đợi cô! Nhưng thời gian của quý cô không còn nhiều nữa đâu”

Người phụ nữ tóc vàng đã gọi được điện thoại, và nói tiếng Anh liến thoắng, cô ta nói rất nhanh, Đường Phong

ngồi hàng đầu, khoảng cách hơi xa nên không nghe thấy cô ta nói gì. Lúc này lại nghe thấy Tề Ninh thúc giục: “Nếu như cô không ra giá, tấm kệ tranh ngọc này sẽ thuộc về lão tiên sinh đây!”

Người phụ nữ tóc vàng ngắt máy, lại giương tấm biển trên tay lên, hét lên bằng tiếng Hán có chút lơ lửng: “Tôi trả...” cô ta vẫn chưa hét ra giá thì Đường Phong đã nghe thấy một tiếng “tinh” anh biết rằng đó là tiếng chiếc búa đấu giá gõ xuống, nhưng người phụ nữ tóc vàng rõ ràng đã giương biển lên, Tề Ninh với tầm nhìn và phản ứng của bậc chuyên gia đấu giá trong Quốc tế Hoa Bảo, không thể không để ý thấy

Đường Phong quay đầu lại nhìn Tề Ninh trên bục đấu giá, chỉ nhìn thấy ánh mắt phức tạp của ông đang thu lại ánh nhìn. Dõi theo ánh mắt của ông ta, Đường Phong nhìn thấy cánh cửa nhỏ chéch bên trái hội trường có chút lay động.

Tề Ninh đứng trên bục đấu giá tuyên bố quyền sở hữu của kệ tranh ngọc.

Người phụ nữ tóc vàng trong cơn phẫn nộ nói tiếng Hán càng thêm tồi tệ, nên đã chuyển hẳn sang dùng tiếng Anh nói chuyện với Tề Ninh, trách mắng Tề Ninh tại sao rõ ràng đã nhìn thấy cô ta giương biển rồi mà vẫn còn gõ búa. Tề Ninh cũng dùng tiếng Anh trôi chảy đáp lại, giải thích rằng đã cho cô ta thời gian rồi, nếu như tiếp tục đợi thì sẽ không công bằng với những người mua khác. Người phụ nữ tóc vàng biện luận, cô ta đã giương biển lên rồi, hơn nữa trước khi cô giương biển, Tề Ninh vẫn chưa nhắc nhở “lần cuối cùng” mà!

Một số người nghe hiểu cuộc đối thoại giữa họ nên bắt đầu làm loạn theo, chỉ trích Tề Ninh không công bằng. Nhưng đại đa số đã không còn hứng thú với việc này nữa, cả một buổi chiều đấu giá đã khiến mọi người mệt mỏi rã rời, người người lần lượt đứng dậy kéo nhau ra khỏi hội trường, người phụ nữ tóc vàng đứng ở hàng sau cùng cũng bị chìm giữa biển người rời khỏi đây.

Đường Phong thấy Tề Ninh chuẩn bị rời khỏi bục đấu giá nên đã gọi ông ta lại, hỏi: “Ban nãy ông vừa nhìn thấy gì vậy?”

Nét mặt Tề Ninh trở nên rất khó hiểu.

Đường Phong hướng về phía cánh cửa nhỏ chéch bên trái hội trường liếc nhìn một cái, hỏi lại: “Có phải có người điều khiển ông không?”

Sắc mặt Tề Ninh biến đổi rõ rệt, lắp ba lắp bắp nói: “Không... tôi không hiểu anh đang nói gì. Xin lỗi, hội chợ đấu giá đã kết thúc rồi, tôi phải đi đây!”, nói xong ông ta liền vàng bỏ đi.

3

Đường Phong ngồi đó, đợi người về gần hết mới đứng dậy rời khỏi hội trường đấu giá. Anh bước về phía thang máy, cửa thang máy đang chuẩn bị khép lại, anh kêu lên một tiếng “ Xin đợi một chút”, rồi chạy nhanh tới trước cửa thang máy. Người trong thang máy nghe thấy tiếng gọi của anh nên đã nhấn nút mở cửa.

Người trong thang máy là một ông lão tóc bạc phơ. Đường Phong nhìn ông với ánh mắt có chút hoài nghi, khi anh thấy đôi cánh tay trắng bệch, khô héo, cứng đơ của ông thì đã lập tức nhận ra, ông ta chính là ông lão đấu giá được tầm kệ tranh ngọc cuối cùng.

Thang máy chạy xuống. Ông lão nhìn Đường Phong một cái, đột nhiên cất giọng hỏi: “Cậu chính là chàng trai khởi giá 80 vạn phải không?”

Đường Phong gật gật đầu.

Ông lão tiếp: “Cậu cũng hứng thú với tầm kệ tranh ngọc này?”

Đường Phong thuận miệng trả lời qua loa: “Cũng tạm tạm!”

Ông lão hỏi: “Đã có hứng như vậy thì sao không tiếp tục tranh giá? Nếu như không hứng thú thì tại sao người khác đều không buồn để ý, cho rằng đây là thứ chỉ không đáng tới 10 vạn, mà cậu lại chịu ra giá 80 vạn? Hay cậu thực sự là cò mồi của Quốc tế Hoa Bảo ?”

Đường Phong cười lạnh lùng, đáp: “Nếu như tôi là cò mồi của Quốc tế Hoa Bảo thì lẽ nào ông lại không biết ?”

Ông lão sững sờ, hỏi: “Ý gì ?”

Đường Phong đáp: “Ông và chuyên gia đấu giá đó không phải đã cấu kết với nhau rồi đó sao? Vừa nãy nếu như không phải ông ta ngầm giở trò, gõ búa trước thì ông có thể mua được tầm kệ tranh ngọc dễ dàng vậy ư?”

Mặt ông lão biểu lộ thâm ý, trầm tư một lúc lại hỏi tiếp. “Cứ cho rằng tiếp tục tranh giá đi chẳng nữa thì sao nhỉ ? 1500 vạn, 2000 vạn, chỉ là bỏ thêm chút tiền mà thôi, tầm kệ tranh ngọc vẫn sẽ rơi vào tay tôi”.

Đường Phong ghét nhất loại người thùng rỗng kêu to kiểu này, chẳng buồn khách khí nói luôn: “Nếu ông thực sự không coi trọng tiền bạc, thế tại sao không trực tiếp lấy tiền ra, quang minh chính đại vượt mặt người ta, mà lại làm trò hề tiện như thế!”

Ông lão lắc lắc đầu, nói: “Không, cậu nhầm rồi, tôi không cấu kết với chuyên gia đấu giá... sự việc này có chút kỳ lạ, nhưng chẳng liên quan gì tới cậu cả, chàng thanh niên ạ”. Nói xong, ông định giơ tay ra vỗ vỗ vai Đường Phong, nhưng đã bị Đường Phong xoay người né tránh nên đành bối rối thu tay lại.

Trở về khách sạn, Đường Phong bật máy tính, lên mạng tra cứu tin tức về hội chợ đấu giá mùa xuân năm nay, thông tin tìm được nhiều nhất liên quan tới vật gốm hàng cuối cùng và nhân vật chủ chốt liên quan tới sự kiện này có lão tiên sinh Ônng Thế Tương, ông vốn được mệnh danh là “Nhà chơi đồ cổ đệ nhất Bắc Kinh”.

Ônng lão tiên sinh là chuyên gia văn vật, nhà giám định thưởng thức văn vật , nhà sưu tầm nổi tiếng, nhân vật kiệt xuất trong giới văn vật. Toàn quốc mỗi năm có khoảng hơn chục hội chợ đấu giá văn vật quy mô lớn và vừa, vì phép lịch ban tổ chức đều sẽ gửi thiệp mời và quyển giới thiệu tới cho Ônnglão tiên sinh, nhưng Ônng lão tiên sinh chưa từng tham dự lần nào, nhiều nhất ông cũng chỉ xem xong quyển giới thiệu, ủy thác người khác đi đấu giá mua lại mấy văn vật.

Không ngờ, hội chợ đấu giá mùa xuân của Quốc tế Hoa Bảo lần này, chỉ trong ngày đầu tiên, khi tất cả những vật đấu giá được đem ra triển lãm, Ônng lão tiên sinh đã đến tận nơi. Ông nhắm tới vật gốm hàng

cuối cùng — tấm kệ tranh ngọc. Sau khi xem xét tỉ mỉ tấm kệ tranh ngọc, Ông lão tiên sinh chỉ nói đúng một câu: “Quá đặc biệt đấy!” sau đó bỏ đi.

Sau này có phóng viên dùng đủ mọi kế sách tới phỏng vấn ông, hỏi đến việc này, Ông lão tiên sinh im lặng không chịu hé răng, bị hỏi tới nổi bực dọc, ông lại thốt ra một câu “Tấm kệ tranh ngọc đó chỉ đáng 10 vạn”.

Đáng giá 10 vạn thì chỉ được xếp vào loại đồ cổ cấp thấp. Loại hàng như vậy, đương nhiên không đủ tư cách để trở thành vật đấu giá cuối cùng. Nhưng do Quốc tế Hoa Bảo vẫn cứ nhất định muốn làm vậy, nên đã khiến cho Ông lão tiên sinh sau khi đọc quyển giới thiệu lại tới xem triển lãm vật đấu giá. Sau khi xem vật đấu giá, xác nhận mình đã không nhìn lầm, vật gãm hàng đấu giá cuối cùng này thực tế là hàng cấp thấp. Một người trung hậu cao niên như Ông lão tiên sinh, chỉ nói một câu “quá đặc biệt đấy” rồi ra về là đã giữ thể diện cho Quốc tế Hoa Bảo rồi.

Hai câu nói của Ông Thế Tương: “quá đặc biệt đấy”, tấm kệ tranh ngọc đó chỉ đáng 10 vạn”, cộng thêm những nhận định thêm cảnh thêm lá của phóng viên viết bài, nên sau khi lên báo đã lập tức được chuyển đăng vô số lần. Hội chợ đấu giá mùa xuân của Quốc tế Hoa Bảo cũng được chú ý tới hơn những lần trước đó. Trước hôm triển lãm vật đấu giá 3 ngày, hơn hai chục vị chuyên gia văn vật, nhà giám định thưởng thức văn vật trên toàn quốc đều tới xem tấm kệ tranh ngọc này, từ góc độ chuyên gia phân tích kĩ lưỡng, rút cuộc họ đều nhất loạt tán đồng với thuyết pháp của Ông lão tiên sinh: tấm kệ tranh ngọc đó chỉ đáng 10 vạn.

Đến ngày thứ 7 của hội chợ đấu giá mùa xuân thì Đường Phong mới đến, nên không biết về những việc này, giờ thì anh mới hiểu ra tại sao cuộc đấu giá chiều nay lại có nhiều người tham gia đến vậy, tại sao khi Tề Ninh lên bục chủ trì đấu giá vật gãm hàng cuối cùng, trong hội trường lại có thể duy trì bầu không khí tĩnh lặng. Hóa ra, mọi người đều chờ đợi để xem vật được các chuyên gia giám định là văn vật cấp thấp này khi được trở thành vật gãm hàng đấu giá sẽ có thằng ngu nào ra giá cạnh tranh hay không, hay là vị chuyên gia đấu giá sẽ ra sức hò hét giống như một thằng ngu mà chẳng ai buồn để ý.

Đường Phong cười đau khổ. Xem ra bản thân thực sự đã làm một thằng ngốc. Nhưng văn vật là gì chứ? Không phải là thứ rách nát từ triều đại nào niên đại nào đó lưu lại sao ! Có lẽ chúng có giá trị lịch sử, có giá trị công nghệ, nhưng tuyệt đối không có giá trị tiền vàng. Giá trị tiền vàng của chúng đều là do mấy thằng ngu si có chút tiền nhàn rỗi đốt lấy đốt để đẩy giá lên.

Đường Phong rất coi thường hành vi dùng giá trị tiền bạc để định vị văn vật như thế này, nhưng chẳng làm được gì cả, trogn thời buổi kinh tế, đây sớm đã là một xu thế phổ biến từ lâu rồi.

Tham gia bốn ngày hội chợ đấu giá mùa xuân, Đường Phong cũng chộp được vài thứ đồ cổ. Ngày thứ hai sau khi ăn sáng xong, anh liền gọi xe tới Quốc tế Hoa Bảo làm nốt mấy thủ tục liên quan. Quốc tế Hoa Bảo ở tầng trên cùng của cao Ốc Vân Hoàng, tầng 13. Đường Phong bước vào cánh cửa xoay tròn của tòa cao ốc, một người đang tiến lại trước mặt, hình như tâm trí ông ta đang treo ngược trên cành cây, ông ta không nhìn đường, lao thẳng tới hướng cửa xoay. Đường Phong kéo ông ta lại, nói: “Cẩn thận nhìn đường chứ!”

Người đó dừng lại trước cửa xoay tròn, nói một tiếng “cảm ơn.”

Đường Phong ngó người ra, lúc này mới nhìn rõ ông ta chính là ông lão hôm qua chộp được vật gãm hàng cuối cùng. Lúc này tay phải ông đang xách một chiếc ca-táp khóa số, tay trái cầm một tập túi hồ sơ, túi hồ sơ sẫm màu, vừa cũ vừa nát, chữ in trên túi không phải là tiếng Anh, cũng không phải là tiếng Nga. Hôm nay ông tới đây, rõ ràng là tới nhận kệ tranh ngọc, có lẽ là đang để trong chiếc ca-táp khóa số đó, nhưng túi hồ sơ cũ nát thì là những thứ gì nhỉ ?

Đường Phong đang định tiếp cận hỏi dò nhưng lúc này chiếc cửa xoay đã quay lại, ông vội bước vào theo.

Qua cửa kính xoay, Đường Phong nhìn thấy ông lão đi về hướng bãi đỗ xe trước cửa cao ốc. Cánh cửa một chiếc Mercedes mở ra, một cô gái trẻ nhảy xuống, đưa tay ra đỡ lấy đồ đạc của ông lão. Ông lão không để cô ta đón lấy, tự mình xách đồ ngồi vào trong xe. Cô gái giậm giậm chân, ngồi vào ghế lái, phóng xe đi.

Đường Phong đi thang máy lên tới tầng trên cùng của tòa cao ốc, dưới sự tiếp đãi của Vương Khải, nhân viên công ty Quốc tế Hoa Bảo làm thủ tục liên quan rồi giao phó cho Quốc tế Hoa Bảo vận chuyển những đồ cổ đấu giá được tới Đại học Kim Lăng. Bàn giao hoàn tất, Vương Khải nhiệt tình mời Đường Phong tới phòng VIP nghỉ ngơi, Đường Phong đang có việc muốn hỏi thăm nên đồng ý ngay không chút do dự.

Trong phòng VTP, Đường Phong uống trà, nói vài câu với Vương Khải, đột nhiên vờ như hỏi băng quơ: “Ban nãy lúc lên lầu tôi có gặp một khuôn mặt khá quen, hình như là vị lão tiên sinh ở hội chợ đấu giá hôm qua, ông ấy đã lấy kệ tranh ngọc đi chưa?”

Vương Khải đáp: “Đúng vậy, vị lão tiên sinh đẩy đến đây từ sáng sớm, khi chúng tôi tới làm thì ông ấy đã đợi sẵn ở đây rồi”.

Đường Phong gật gật đầu, nói: “Tôi nhìn thấy ông ấy còn xách theo một xấp túi hồ sơ cũ nát, đó cũng là một vật đấu giá sao?”

Vương Khải cười đáp: “Đó không phải là vật đấu giá, hình như là những tài liệu liên quan tới kệ tranh ngọc hay sao đấy, nội dung cụ thể tôi cũng không biết”

Đường Phong hỏi: “Vị tiên sinh đó là người thế nào? hình như có vẻ rất nhiều tiền?”

Mặt Vương Khải lộ ra vẻ khó xử, nói: “Xin lỗi Đường tiên sinh, theo quy định, chúng tôi không được tùy tiện tiết lộ thân phận của khách hàng, mong ngài thông cảm”.

Đường Phong biết công ty đấu giá có quy định này, ban nãy chẳng qua là thử một lần xem sao, giờ thì anh cười ha ha, nói: “Không sao không sao, tôi chỉ là có chút tò mò, tiện hỏi thôi, không có gì đâu”.

Vương Khải hòa theo cười vài tiếng, chuyển sang chủ đề về kệ tranh ngọc: “Đường tiên sinh cũng hứng thú với kệ tranh ngọc, vậy sao hôm qua chỉ ra giá có một lần rồi không theo nữa? Giờ thì rất nhiều người đều cho rằng Đường tiên sinh là cò mồi của Quốc tế Hoa Bảo chúng tôi đấy, lúc chẳng có ai ra giá thì lại hét giá giải vây, khi có người ra giá liền lập tức dừng lại không cạnh tranh nữa”.

Đường Phong hiểu anh ta nói không sai, hành vi của mình hôm qua thực sự rất giống tên cò mồi, Lưu Hoa Đông, còn cả ông lão tóc bạc đều đã từng nghi ngờ như vậy. Hiện giờ đối diện với nghi vấn của nhân viên Quốc tế Hoa Bảo, Đường Phong cũng không thể không giải thích gì được, “Thực ra hôm qua tôi hét giá chẳng qua là vì ngứa mắt cái lão Lưu Hoa Đông, muốn giải vây giúp chuyên gia đấu giá Tề Ninh của các anh, chứ tôi cũng không hứng thú lắm với cái kệ tranh ngọc đó, sau đó thấy có người ra giá cạnh tranh nên cũng tiện thể buông luôn”.

Vương Khải miệng há hốc, vẻ mặt có chút nực cười, nói: “Chỉ... chỉ đơn giản vậy sao?”

Đường Phong cười ha ha, đáp: “Rất nhiều chuyện đơn giản như vậy đấy, chẳng có gì phức tạp cả. Đúng rồi, Tề Ninh tiên sinh hiện giờ bạn không ? Nếu như có thể, tôi muốn giao lưu với ông ấy một lúc”.

Vương Khải hình như vẫn chưa thoát khỏi cảm giác kinh ngạc, buột miệng đáp lại: “Tề Ninh hôm nay không đi làm, người phụ nữ tóc vàng đến kiện ông ấy đấu giá gian lận, ông chủ gọi vào di động của ông ấy cũng không...”, nói tới đây anh ta mới giật mình phát hiện ra những chuyện như thế này không nên nói với người ngoài nên vội vàng im bặt.

Đường Phong biết rằng không thể hỏi thăm thêm được gì nữa liền đứng dậy cáo từ.

Vừa mới đi tới cửa chính của cao ốc, Đường Phong đột nhiên nghe thấy trên đầu một luồng gió thổi tới, có vật gì đó từ trên trời rơi xuống, bịch một tiếng, nặng trĩu nằm sòng soài xuống mặt đất trước mặt Đường Phong.

Đường Phong hoảng sợ lùi lại một bước rồi cẩn thận quan sát, vật rơi xuống hóa ra là một người.

Đầu và cơ thể của người đó đã hoàn toàn vặn vẹo lệch lạc, mặt ghéch lại, hướng về phía Đường Phong, máu me bê bết trên mặt, ngũ quan khó mà nhận diện, đôi mắt đã từng hừng hực sức sống giờ chỉ còn toàn lòng trắng bị máu nhuộm đỏ. Đường Phong cuối cùng cũng đã nhận ra, người chết trước mặt anh chính là chuyên gia đấu giá Tề Ninh mà ban nãy anh muốn tìm.

Một người đang sống sờ sờ, bỗng chốc bất ngờ rơi xuống máu me bê bết, nằm vắt ngang trước mặt bạn thì bạn sẽ có cảm giác thế nào nhỉ ? Ai chưa từng trải qua sẽ mãi mãi không thể nào hiểu được.

Chân Đường Phong mềm nhũn, anh ngồi bệt xuống đất, nhìn chăm chăm vào cái xác vặn vẹo lệch lạc cùng khuôn mặt máu me bê bết, khiến có anh không sao cử động được. Trong đầu anh cũng chỉ toàn sự hoảng loạn, đặc quánh như hồ.

Là người trực tiếp chứng kiến sự việc, Đường Phong được đưa tới đồn công an để lấy khẩu cung. Trở về khách sạn, nhắm mắt lại, khuôn mặt đỏ của Tề Ninh lại hiện lên trước mặt. Khuôn mặt bối rối lúc đấu giá không một ai hỏi han tới, khuôn mặt trắng bệch lúc bị Lưu Hoa Đông chỉ trích, khuôn mặt hoảng loạn lúc bị Đường Phong chất vấn, khuôn mặt máu me bê bết khi rơi từ tầng 13 xuống... tất cả những điều này dường như đều liên quan tới vật đấu giá kỳ lạ đó, và vật đấu giá đó hiện đang ở trong tay ông lão tóc bạc. Ông ta rút cuộc là ai ?

Đường Phong nhắc điện thoại lên, gọi vào số của Vương Khải. Điện thoại thông máy, Vương Khải “alô” một tiếng, giọng nói chứa đựng sự mệt mỏi, rõ ràng, cái chết của Tề Ninh đã ảnh hưởng tới anh ta. Đường Phong đi thẳng vào vấn đề: “Tôi là Đường Phong, Tề Ninh chết rồi, rơi chết đúng trước mặt tôi”.

Trong điện thoại, Vương Khải trầm ngâm một lúc mới đáp: “Không ai ngờ được rằng ông ấy lại tự sát, ông ấy là chuyên gia đấu giá hàng đầu của Quốc tế Hoa Bảo, sự nghiệp đang ở đỉnh cao. Rất xin lỗi Đường tiên sinh vì đã khiến ngài hoảng sợ”.

Đường Phong đáp: “Cái chết của ông ấy không thể đơn giản như vậy, hôm qua trong hội chợ đấu giá, do ông ấy gian lận nên kệ tranh ngọc mới rơi vào tay ông lão tóc bạc, hôm nay thì ông ấy đã chết...”

Vương Khải ở đầu dây bên kia đã ngắt lời anh: “Không, Đường tiên sinh, nhất định là ngài đã hiểu lầm rồi, Tề Ninh không thể gian lận, đó chính là điều tối kỵ nhất trong ngành đấu giá, Quốc tế Hoa Bảo chúng tôi tuyệt đối không cho phép hành vi này xuất hiện!”

Đường Phong lạnh lùng nói: “Đây không phải là hiểu lầm, rất nhiều người đều đã nhìn thấy. Anh cũng đã từng nói, người phụ nữ tóc vàng đó còn từng đến kiện tụng. Tôi sẽ cân nhắc để kể lại những sự việc này cho cảnh sát, tôi tin rằng sẽ có tác dụng giúp họ phá án”.

“Không!” - Vương Khải hấp tấp hoảng hốt kêu lên: “Không, Đường tiên sinh, anh làm như vậy sẽ hủy diệt cả Quốc tế Hoa Bảo mất!”

Đường Phong nói: “Tôi chỉ muốn biết sự thật. Một là tôi sẽ kể lại những sự việc này cho cảnh sát, để cảnh sát đi điều tra, hai là anh nói cho tôi biết ông lão tóc bạc đó là ai, và rồi sẽ tự mình điều tra”.

Vương Khải do dự nói: “Quy định công ty, không thể tiết lộ hồ sơ của khách hàng...”

Đường Phong đáp: “Vậy được, để cảnh sát đến công ty anh tìm hồ sơ thì anh sẽ không vi phạm quy định nữa. Tạm biệt!”

Đường Phong vừa mới ngắt máy, Vương Khải đã lập tức gọi lại, giọng điệu hấp tấp nói: “Đường tiên sinh, ngài không thể làm vậy. Hãy cho tôi biết địa chỉ của ngài, tôi sẽ đem hồ sơ tới cho ngài, ngay lập tức!”

Sau khi cung cấp địa chỉ cho Vương Khải, Đường Phong rời khỏi phòng, đến nhà hàng của khách sạn dùng bữa, nhưng khi suất ăn vẫn chưa hoàn tất, Vương Khải đã vội vàng tìm đến dưới sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ. Đường Phong liếc qua túi hồ sơ anh ta kẹp bên sườn, nói: “Cũng nhanh thật đấy!” Vương Khải đáp: “Ngài ăn trước đi đã, sau đó tavề phòng ngài nói chuyện?” - Tuy anh ta cố gắng làm ra vẻ cung kính, nhưng giọng điệu cứng nhắc, sắc mặt cũng khó coi. Bất cứ ai khi bị người khác uy hiếp thì tâm trạng cũng đều không thể tốt được, anh ta có thể làm được tới mức này cũng đủ để thấy đây là người rất nhẫn nhịn rồi.

Đường Phong buông đũa, nói: “Đi luôn bây giờ!” Bước vào phòng, Vương Khải lấy từ trong túi hồ sơ ra một chiếc phong bì dày cộm, đặt lên bàn, từ từ đẩy tới trước mặt Đường Phong, nói: “Đường tiên sinh, tất cả những điều này đều chỉ là một sự hiểu lầm. So với hồ sơ của chủ nhân kệ tranh ngọc, có lẽ một khoản tiền sẽ càng có ích với ngài hơn”.

Đường Phong liếc anh ta, nói: “Tôi chịu bỏ 80 vạn mua một tấm kệ tranh ngọc chỉ đáng 10 vạn, anh cho rằng tôi là người tham tiền sao? Nếu như anh chỉ mang theo chút tiền này đến thì rất xin lỗi, tôi sẽ không thể tiếp anh được nữa. Có lẽ tôi nên tới đồn công an quanh đây rồi”.

Sắc mặt Vương Khải càng trở nên khó coi. Anh ta lấy từ trong túi ra tập hồ sơ, quăng lên bàn, hằn học nói: “Đường tiên sinh, ghi nhớ sự cam kết của anh. Chúng tôi đáp ứng điều kiện của anh rồi, nếu anh vẫn tới đồn công an thì... hừm!” - Quăng lại câu nói hằn học này, anh ta quay người bỏ đi.

“Đợi đã!” - Đường Phong nói: “Mời mang tiền của anh đi, cảm ơn ! Không tiền”.

Vương Khải cầm chiếc phong bì dày cộp đẩy tiền lên, trước khi bước ra khỏi phòng, lại nói thêm một câu: “Xin tặng anh một câu, những người ham hố tọc mạch chuyện người khác sẽ không có kết cục gì tốt đẹp cả, anh tự biết dừng lại đúng lúc đi!”

Đường Phong đóng cửa phòng, mở túi hồ sơ mà Vương Khải để lại, lấy hồ sơ trong đó ra. Đó là bản phô tô hồ sơ đăng ld của khách hàng Quốc tế Hoa Bảo, có hồ sơ cơ bản của khách hàng cùng một vài giấy chứng nhận tài sản.

Ông lão tóc bạc đầu giá được kè tranh ngọc tên là Lương Vân Kiệt, người Hồng Kông. Tuy không phải là thương nhân nhưng Đường Phong vốn đã nghe danh Lương Vân Kiệt từ lâu. Lương Vân Kiệt quê gốc ở Bắc Kinh, tới Thượng Hải vào cuối thập niên 60 của thế kỷ trước, lập nghiệp ở Thượng Hải từ hai bàn tay trắng, gây dựng sự nghiệp, từ một công ty nhỏ chắt chiu mấy ai chú ý tới, từng bước từng bước phát triển tới độ nức danh, trở thành tập đoàn công ty đa quốc gia có giá trị tài sản lên tới hàng ngàn tỷ đô la Hồng Kông. Mấy năm trước, Lương Vân Kiệt đã giao phó sự nghiệp công ty cho con trai ruột Lương Dũng Tuyền điều hành. Bản thân chỉ duy trì chức danh chủ tịch danh dự, lui khỏi thương trường, sống những ngày tháng vì vu an nhàn.

Trong hồ sơ ghi rõ, kè tranh ngọc đó là vật đầu giá duy nhất mà Lương Vân Kiệt mua.

Đường Phong lại lên mạng tìm kiếm thêm thông tin khác về Lương Vân Kiệt thì phát hiện ra ông ta thích những môn thể thao như chạy bộ, cưỡi ngựa, bắn súng, nhưng không hề có sở thích sưu tập đồ cổ.

Thương nhân luôn coi trọng lợi ích, vậy thì việc một thương nhân không có sở thích sưu tập đồ cổ mà lại chịu trả giá cao để mua một thứ đồ cổ cấp thấp, mà các chuyên gia đánh giá chỉ đáng 10 vạn, đã thực sự khiến người ta phải tò mò suy nghĩ.

Căn cứ theo phương thức liên lạc trên hồ sơ, Đường Phong gọi vào số của Lương Vân Kiệt nhưng không có người nghe máy, gọi liên tục hai ngày cũng vẫn vậy. Đường Phong còn tìm thấy số điện thoại của tập đoàn công ty Tân Sinh, gọi vào đó nhưng nữ nhân viên nghe máy đáp lại rằng Lương Vân Kiệt chỉ là chủ tịch danh dự, đã nửa năm nay chưa tới công ty rồi.

Ngày thứ ba, Đường Phong đáp máy bay tới Thâm Quyển, chuẩn bị tham gia một hội chợ đầu giá tại đó. Vừa mới xuống máy bay thì đã nghe thấy điện thoại đổ chuông, là một số lạ gọi tới.

Giọng người gọi điện già nua: “Chào Đường tiên sinh, tôi là Lương Vân Kiệt, chúng ta đã gặp nhau tại hội chợ đầu giá mùa xuân Bắc Kinh. Hiện tôi đang ở Quảng Châu, cậu có thể tới đây một chuyến không, tôi có việc vô cùng quan trọng muốn thương lượng với cậu!”

—— Hết chương 1 ——

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương 2 của Truyện này một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

3. Chương 2

Chương 2

Lão K : “Có một bí mật lớn, âm mưu lớn, liên lụy tới một phạm vi rất rộng, cũng rất nghiêm trọng, nghiêm trọng hơn cả những gì cậu tưởng tượng. Tôi cần được giúp đỡ.

1

Trong quán trà bên bờ châu Giang, Quảng Châu, thời tiết chính hạ đặc trưng của vùng đất phía nam, Đường Phong ngồi một mình gần cửa sổ, thưởng thức một ấm trà Long Tỉnh. Sau khi nhận cuộc điện thoại của Lương Vân Kiệt tại Thâm Quyển, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt, Đường Phong không màng nghĩ ngợi, lập tức đáp xe tới Quảng Châu.

Đường Phong nhìn đồng hồ, 8 giờ tối rồi, Lương Vân Kiệt vẫn chưa xuất hiện. Ngoài cửa sổ trời đang mưa, dòng Châu Giang bị bao trùm trong mưa khói mịt mù. Bỗng Đường Phong thất thần nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, từ từ, từ từ... trên kính cửa sổ hiện lên một khuôn mặt hung ác dữ tợn, khuôn mặt đó - khuôn mặt đó rõ ràng là khuôn mặt khủng khiếp của Tề Ninh lúc rơi xuống đất chết. Đường Phong ra sức dụi mắt, khuôn mặt trên kính cửa sổ, biến mất, ngoài cửa sổ, vẫn là màn mưa nặng trĩu, đen kịt. (Truyện 8.mobi)

“Chàng trai, để cậu đợi lâu quá” - Lương Vân Kiệt rút cuộc cũng đã tới, ông đứng cạnh bàn, giơ tay ra, cánh tay vẫn trắng bệch, khô khốc, cứng đờ như thế.

Đường Phong không buồn để ý tới cánh tay phải của Lương Vân Kiệt đang giơ ra, lạnh lùng hỏi: “Ông từ Hồng Kông đến lúc chiều ư?”

“Ừm! Dừng chân ở thư viện một lúc, thế nên bây giờ mới tới”. - Lương Vân Kiệt có chút bối rối thu tay phải về.

“Tìm tôi có việc gì, nói đi!” - Đường Phong hỏi thẳng vào vấn đề.

Lương Vân Kiệt ngồi xuống ghế đối diện, trầm ngâm một lúc, nói: “Nghe nói là chuyên gia đấu giá Tề Ninh chết rồi?” Đường Phong nhìn ông ta chăm chăm cười lạnh lùng: “Ông có ý giả vờ không biết hay là thực sự mới biết tin đó?” Lương Vân Kiệt chau chau mày, đáp: “Ý cậu là sao?” “Ý là sao? Lẽ nào ông không hiểu ư? Tề Ninh do đâu mà vô duyên vô cớ nhảy lầu tự tử? Nguyên nhân duy nhất mà tôi có thể nghĩ tới chính là hội chợ đấu giá cuối cùng mà ông ấy chủ trì lúc còn sống, và chính trong hội chợ đấu giá đó, do một động thái không bình thường của ông ta đã khiến ông đoạt được tấm kè tranh ngọc kỳ lạ đó”. - Đường Phong có ý đem sự nghi ngờ và mâu thuẫn nhắm thẳng vào Lương Vân Kiệt.

“Cậu nghi ngờ cái chết của Tề Ninh có liên quan tới tôi?” - Lương Vân Kiệt vốn rất bình tĩnh giờ bắt đầu hiện rõ sự kích động.

“Lẽ nào ông không đáng để nghi ngờ sao?”

“Chàng trai, cậu phải có chứng cứ, không được tùy tiện ngấm máu phun người”. - Dù Lương Vân Kiệt đã cố gắng kìm giọng nhưng vẫn không giấu được sự kích động.

Đường Phong đáp: “Chứng cứ? Được, tôi hỏi ông, hôm đấu giá đó, người phụ nữ tóc vàng cạnh tranh cùng ông rõ ràng đã giương biển lên, Tề Ninh rõ ràng cũng đã nhìn thấy, nhưng ông ta vẫn gõ búa, sau khi búa được gõ xuống, người được lợi chính là ông, vậy ông giải thích thế nào đây?”

Còn cả hôm sau, sau hội chợ đấu giá, ông tới nhận vật đấu giá, tại sao lại hồn xiêu phách lạc, còn xem chút nữa là đâm vào cửa xoay? Hôm đó sau khi ông ra về chưa được bao lâu thì Tề Ninh chết!”

Lương Vân Kiệt giật bắn mình, đứng phắt dậy, đưa tay ra chỉ về phía Đường Phong: “Cậu theo dõi tôi! Cậu... cậu có mục đích gì?”

Đường Phong đáp: “Ai rảnh rỗi mà theo dõi ông, tôi đến làm thủ tục cho vài món đồ đấu giá mua được thì gặp ông”.

Quán trà rất yên tĩnh, Lương Vân Kiệt vừa mới to tiếng, còn đứng cả dậy, nên lập tức thu hút sự chú ý của những khách uống trà khác. Ông lại ngồi xuống, gằn giọng, nhưng ngữ khí vẫn rất nghiêm trọng: “Rút cuộc tại sao cậu lại theo dõi tôi?”

Đường Phong đáp: “Nếu tôi rắp tâm theo dõi ông thì hôm đó khi ông chuẩn bị đâm vào cửa xoay, tôi đã không kéo ông lại”.

Lương Vân Kiệt im lặng, nhìn thẳng vào mặt Đường Phong. Đường Phong thần nhiên đầu mắt với ông ta. Một lúc sau, biểu hiện căng thẳng của Lương Vân Kiệt đã dịu xuống, ông hỏi: “Chàng trai, cậu có thể nói cho tôi biết, tại sao cậu lại chịu ra giá 80 vạn cho tấm kè tranh ngọc không ai buồn hỏi han tới đó? Nếu như cậu thực sự hứng thú với nó, thì tại sao chỉ ra giá một lần rồi không trả giá thêm nữa?” Đường Phong nói lại lần nữa những lời lần trước đã nói với Vương Khải cho ông ta nghe. Lương Vân Kiệt nghe xong, vẻ mặt hoàn toàn bất ngờ, hỏi: “Bỏ ra 80 vạn, chỉ là để giải vây ột chuyên gia đấu giá không hề quen biết?” Đường Phong lắc đầu, nói: “Là giúp ông ta giải vây, nhưng đồng thời cũng để mua một thứ đồ cổ. Đừng nói với tôi những lời đại loại như đồ cổ đó chỉ đáng giá 10 vạn, trong mắt tôi, đồ cổ không có giá trị tiền

bạc nào cả, chúng chỉ có giá trị lịch sử, giá trị công nghệ. Nếu dùng giá trị tiền bạc để so sánh, dùng 80 vạn hay là dùng 800 tệ mua nó đều không đáng”.(Truyện 8.mobi)

2

Lương Văn Kiệt sững sờ nhìn Đường Phong, một lúc sau, than thở: “Chàng trai, tôi có thể tin cậu không?”

Đường Phong không chút khách khí đáp: “Tùy, dù sao tôi cũng không tin ông!”

Lương Văn Kiệt bị chặn họng nên ngó cả người ra, đáp: “Xin cậu hãy tin tôi, Tề Ninh gian lận và tạt sạt, thật sự không liên quan tới tôi. Trong đó có một âm mưu to lớn”.

Đường Phong hỏi: “Âm mưu gì?”

Lương Văn Kiệt định nói nhưng rồi lại thôi, đắn đo một lúc, lại là câu: “Tôi có thể tin cậu không?”

Nếu như không phải thấy bộ dạng ông ta da dẻ nhăn nheo, râu tóc bạc phơ, thì Đường Phong chỉ muốn đâm một phát vào mặt ông ta, anh lạnh lùng đáp: “Ông muốn tôi tin ông, thì trước tiên ông phải tin tôi”.

Lương Văn Kiệt hỏi: “Cậu muốn tôi tin cậu thế nào đây?”

Đường Phong rút cuộc đã đưa câu chuyện về chủ đề chính: “Trước tiên tôi phải được biết, lần này ông tới đây tìm tôi là vì cái gì?”

Lương Văn Kiệt đáp: “Có một bí mật lớn, âm mưu lớn, liên lụy tới một phạm vi rất rộng, cũng rất nghiêm trọng, nghiêm trọng hơn cả những gì cậu tưởng tượng. Tôi cần được giúp đỡ. Tôi nhớ ra trong hội chợ đấu giá, cậu cũng có hứng thú với kệ tranh ngọc nên đã cho người tìm kiếm chút thông tin về cậu... đừng nổi giận, tôi không có ác ý, chỉ là muốn xác minh lại chút thôi, xem cậu có đáng tin hay không”.

Đường Phong lạnh lùng đáp: “Kết quả là tôi không đáng tin?”

Lương Văn Kiệt lắc đầu nói: “Không, kết quả điều tra khiến tôi rất hài lòng, cậu là người vẫn có thể kiên quyết duy trì nguyên tắc của bản thân hiếm có còn sót lại trong xã hội hiện nay, đến cả người bạn già của tôi, La Trung Bình cũng rất ca ngợi cậu”.

Đường Phong ngạc nhiên hỏi: “Ông quen biết giáo sư La Trung Bình?” - giáo sư La Trung Bình là nhà sử học nổi tiếng, trình độ học vấn và nhân cách tu dưỡng đều danh nổi như cồn trong giới học thuật. Đường Phong tuy mới chỉ tiếp xúc với ông vài lần, nhưng ông chính là một trong số rất ít người mà Đường Phong thật lòng kính phục.

Lương Văn Kiệt lấy tay ra hiệu đợi một chút, móc điện thoại ra gọi, nói vài câu, sau đó đưa điện thoại cho Đường Phong: “La Trung Bình muốn nói chuyện với cậu”. Đường Phong nhận điện thoại, đầu dây bên kia quả là giọng nói của giáo sư La, giáo sư La nhấn mạnh Lương Văn Kiệt là bạn của ông, tuyệt đối đáng tin cậy, sau đó nói thêm vài câu rồi ngắt điện thoại.

Đưa trả lại điện thoại cho Lương Văn Kiệt, thấy bộ dạng nhẹ nhõm của ông, Đường Phong nói: “Ban này ông cũng nói tôi là người trọng nguyên tắc, giáo sư La tin tưởng ông, tôi tin tưởng giáo sư La, nhưng điều đó không nhất thiết đồng nghĩa với việc tôi cũng tin tưởng ông”.

Lương Văn Kiệt sắc mặt đanh lại, có chút choáng váng, có vẻ muốn nổi giận, nhưng rút cuộc ông đã kìm chế được, hạ giọng nói: “Chàng trai, cậu còn muốn thế nào nữa?”

Đường Phong hơi xoay người hướng về phía trước, đáp: “Tôi muốn biết, tại sao ông lại chịu trả giá cao như vậy để mua tấm kệ tranh ngọc kỳ lạ đó, còn nữa, những túi hồ sơ ông có được lúc tới nhận kệ tranh ngọc có những gì trong đó?”

Hai câu hỏi này vừa thốt ra khỏi miệng, Đường Phong nhận thấy Lương Văn Kiệt, dù đã cố gắng hết sức kìm chế nhưng biểu hiện rõ ràng cho thấy ông vẫn bị chấn động, hai câu hỏi đó rõ ràng, đã tác động rất lớn tâm can ông. (Truyện 8.mobi) Ông uống một ngụm trà, dừng lại một lúc rồi mới đáp: “Những điều này tôi sẽ nói với cậu, nhưng phải sau khi tôi đã hoàn toàn tin tưởng cậu”.

Đường Phong nói: “Vậy thì đợi sau khi ông tin tưởng thì hãy đến tìm tôi”. Nói xong anh đứng dậy bước nhanh ra khỏi quán trà bỏ mặc những lời gọi với theo của Lương Văn Kiệt.

Đường Phong cảm ô, đi men theo bờ sông Châu Giang. Về bí mật lớn mà Lương Vân Kiệt nói, anh thực sự rất quan tâm, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc Lương Vân Kiệt có thể tùy tiện điều tra anh. Điều càng khiến anh bức bối là sau khi Lương Vân Kiệt điều tra xong mà vẫn không hoàn toàn tin tưởng anh, vẫn muốn anh chứng minh thêm về bản thân, vậy thì sao mà anh không tức giận đến mức tỏ thái độ cho được? Dù sao thì nếu Lương Vân Kiệt cần anh, nhất định vẫn phải đến tìm anh.

Mưa vẫn rơi, đã hơn 10 giờ đêm. Thời khắc này đối với cuộc sống phong phú về đêm của người Quảng Châu mà nói thì vừa vặn đến lúc. Những quán bar, nhà hàng ven sông Châu Giang đèn hoa xanh đỏ, nếu không phải trời mưa, sẽ càng náo nhiệt hơn. Đường Phong vô tâm không lưu luyến gì nơi đây, anh đi thẳng rồi rẽ vào một con đường yên tĩnh khuất lấp, anh nhớ là băng qua con đường này thì có thể trở về khách sạn mình ở.

Bước đi trên con đường tối thui, đột nhiên, Đường Phong nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, tìm kiếm nơi tiếng kêu phát ra thì lại thấy bên đường có một con ngõ hẹp, trong ngõ có hai bóng đen lướt qua, rất nhanh, con ngõ lại trở nên tĩnh lặng, mặc dù tiếng kêu thảm thiết vừa phát ra từ đây. Đường Phong thu hết can đảm, bước nhanh vào con ngõ, từ từ, chậm chậm... anh tới gần hơn, rồi nhìn thấy một người đang nằm trên đất. Đường Phong cúi xuống xem xét, giật mình khi phát hiện ra người nằm trên đất chính là ông lão tóc bạc phơ Lương Vân Kiệt. Lúc này, trước ngực Lương Vân Kiệt có một vết thương, máu tươi đang tuôn ra xối xối, Đường Phong vội vàng đỡ Lương Vân Kiệt dậy, khẽ kêu lên: “Lương lão tiên sinh! Lương lão tiên sinh!” ()

Lương Vân Kiệt khó nhọc mở mắt, xem ra ông đã rất yếu, muốn mở miệng nói, nhưng lại không nghe rõ ông nói những gì. Đường Phong ghé tai vào sát miệng ông, lúc này mới nghe được đứt quãng: “Huyết chú!... huyết chú đáng sợ lại.. lại trở lại rồi.. thư... viện.... bảy... bảy mươi mốt.. - Lương Vân Kiệt gắng cao giọng, ông dùng toàn bộ sức lực thốt ra con số cuối cùng, rồi rút cuộc tim ông đã ngừng đập.

Lương Vân Kiệt ban nãy còn muốn nói bí mật ra cho Đường Phong, lúc này đã trở thành một cái xác lạnh cứng, nằm bất động trong con ngõ nhỏ mưa rơi, nước mưa vương vãi trên khuôn mặt Đường Phong và cũng rớt trên mái tóc bạc của Lương Vân Kiệt, Đường Phong nhẹ nhàng vuốt mắt cho ông, đột nhiên, anh nhớ lại một bóng đen còn lại, ban nãy rõ ràng nhìn thấy có hai bóng đen trong ngõ, nhưng khi Đường Phong đến gần lại chỉ phát hiện ra mỗi Lương Vân Kiệt nằm trên đất, vậy bóng đen kia đâu? Nghĩ tới đây, Đường Phong bất giác lạnh toát sống lưng, anh quay ngoắt đầu lại, phía bên này là con đường ban nãy anh vừa đi tới - không có người, lại nhìn về phía bên kia của con ngõ nhỏ trong mưa, đầu đó thông ra một con đường khác, hình như con đường đó còn náo nhiệt hơn, chốc chốc lại có xe chạy qua, hung thủ đã bỏ chạy theo hướng đó?

Đường Phong đứng dậy, từ từ hướng về phía đầu ngõ trong mưa đó, trong ngõ rất tối, Đường Phong cầm điện thoại, lấy nó làm công cụ chiếu sáng, anh cảnh giác quan sát xung quanh, đặc biệt là hai bên ngõ tối thui, Đường Phong bước khoảng ba chục bước, đột nhiên, sau lưng anh vọng lại một chuỗi âm thanh khe khẽ, Đường Phong xoay người lại nhìn, chỉ thấy một bóng đen đang bò lên xác của Lương Vân Kiệt, không biết đang làm gì. Đường Phong nhìn không rõ hình dạng của bóng đen, anh cũng không rõ mình lấy dũng khí từ đâu ra, hét lên một tiếng, sau đó nhấc một viên gạch dưới đất lên, bước nhanh về phía bóng đen đó, bóng đen thấy tình hình không ổn, quay đầu hướng về đầu ngõ bên kia bỏ chạy. ()

Đường Phong quay lại canh xác Lương Vân Kiệt, dùng ánh sáng yếu ớt phát ra từ điện thoại soi chiếu, chỉ thấy quần áo trên người Lương Vân Kiệt xộc xệch, chiếc túi da luôn đeo bên người rơi bên cạnh. Hình như bóng đen ban nãy tìm kiếm vật gì đó trên thi thể, có lẽ... có lẽ trên người Lương Vân Kiệt thật sự có vật quan trọng nào đó, bị bóng đen lấy đi mất rồi! Nhìn lại thấy bóng đen đó đã sắp chạy tới đầu ngõ, Đường Phong liền, bất chấp tất cả lao theo. Thời còn đi học, Đường Phong cũng đã từng đoạt giải quần quần chạy cự ly ngắn toàn trường, người bình thường không phải là đối thủ của anh, nên phút chốc, Đường Phong đã đuổi tới đầu ngõ, ra đường. Bóng đen và Đường Phong, một trước một sau, truy đuổi trên đường trong đêm tối. Nhờ ánh sáng đèn đường, Đường Phong nhìn thấy bóng đen đó mặc một chiếc áo khoác da, có áo dựng đứng, còn đội một chiếc mũ, nên lại càng chẳng nhìn rõ mặt người đó, tốc độ của bóng đen rất nhanh, Đường Phong cũng dốc hết sức lực toàn thân, nhưng vẫn không đuổi kịp! Nhưng, đuổi được một lúc, Đường Phong bỗng phát hiện ra, người đó vốn cũng không quen đường ở đây, bóng đen hoảng loạn không biết chọn đường nào nên lao về phía bờ sông Châu Giang...

“Thằng chó chết!” - lúc bóng đen chạy băng qua đường, vì không nhìn đèn giao thông, nên đã bị một chiếc tắc xi đang phi vùn vụt lao tới đâm phải, khiến người tài xế bật ra câu chửi.

Nhưng bóng đen bị đâm mà chẳng hề hấn gì cả, hấn lập tức đứng phắt dậy băng qua đường, mất hút bên bờ sông. Đường Phong đợi tín hiệu đèn giao thông chuyển xong mới băng qua đường, đến khi anh chạy tới bờ sông thì, bóng đen đã mất tăm từ lâu. Đường Phong nhìn về phía mặt sông, mưa khói bao trùm mịt mù, giữa mặt sông xuất hiện một xoáy nước nho nhỏ, tâm xoáy nước đang nổi lên một chiếc mũ, đây chính là chiếc mũ mà người ban nãy đội, Đường Phong bất giác nghĩ - lẽ nào người đó nhảy xuống sông rồi?

Khắp người Đường Phong ướt đẫm nước mưa, anh thở dốc, quay người, nhìn xung quanh — đầu đường, một chiếc tắc xi đang đỗ đợi khách, bác tài lơ đãng hút thuốc, dùng ánh mắt kỳ lạ dò xét Đường Phong. Vài chiếc xe con đang đỗ ven đường, Đường Phong không nhìn rõ phía trong xe, anh không biết trong xe có phải cũng đang có đôi mắt chăm chăm nhìn mình hay không. Trong quán bar, mọi người vẫn đang điên cuồng. () Trong quán cà phê, vài đôi tình nhân vẫn đang lưu luyến không rời. Trong góc tối bên đường, rút cuộc đang ẩn giấu điều gì ? - Lúc này, Đường Phong bỗng nhiên cảm thấy xung quanh có vô số những con mắt đang chăm chú nhìn mình. Không! Đây không phải là thật, tất cả những điều này là sao đây? Ba ngày trước, Tề Ninh rơi xuống chết trước mặt mình, còn hôm nay Lương Văn Kiệt lại bị đâm chết trong ngõ mưa, trời nóng như vậy mà mình lại truy đuổi một bóng đen đội mũ, mặc áo khoác da trên phố giữa đêm?

Bóng đen bí hiểm đó lúc này đang ẩn nấp ở đâu đây?

3

Sáng sớm hôm sau, chào đón Đường Phong không phải là nắng vàng rực rỡ, mà là những tia sáng chói mắt, ánh sáng chói lóa rọi lên mặt Đường Phong, đây là lần thứ hai trong tuần anh bị đưa tới đồn cảnh sát, và lần này thì anh lại trở thành người bị tình nghi phạm tội.

“Anh là người cuối cùng tiếp xúc với Lương Văn Kiệt, trên thi thể của Lương Văn Kiệt lại lấy được dấu vân tay của anh, anh cũng thừa nhận anh và Lương Văn Kiệt đã từng vì một vật quý giá mà phát sinh tranh chấp, đây là những chứng cứ không có lợi cho anh, vậy anh giải thích thế nào ?”

- Tưởng Nhất Dân, cảnh sát của đội hình sự sát mặt nhìn Đường Phong.

“Tôi đã nói rồi, là cái gã áo đen đó giết Lương Văn Kiệt. Nếu như tôi giết Lương Văn Kiệt, tôi có ngu đến mức đi báo công an không?” - Đường Phong kịch liệt phản bác lại.

“Người áo đen? Hừm, anh kể chuyện cứ như trong “Nghìn lẻ một đêm” ấy nhỉ, lại còn mặc áo khoác da? Anh có thấy ai mặc áo khoác da trong cái thời tiết này không? Còn về chuyện báo án, người báo án trong rất nhiều vụ án cuối cùng đều bị chứng thực chính là thủ phạm”.

“Tôi không thể nói rõ với anh!”

“Không nói rõ cũng phải nói!”

Đường Phong bị ánh sáng chói mắt rọi vào, liền nhắm chặt mắt lại.

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn vang lên tiếng lạch cạch, Tưởng Nhất Dân nhìn nhìn ra ngoài cửa, rồi bước ra ngoài. Đường Phong ngồi quay lưng vào cửa phòng thẩm vấn, anh đang định quay đầu lại nhìn thì cùng lúc đó vang lên một giọng nói đầy nghiêm khắc của một điều tra viên khác: “Không được tự ý cử động, thật thà chút đi!”

Đường Phong đành phải quay đầu lại, anh không biết Tưởng Nhất Dân đi đâu, làm gì, trong lòng anh rối bời, muốn sắp xếp để làm sáng tỏ hàng loạt sự việc này, nhưng anh càng nghĩ, đầu óc càng rối loạn, anh muốn nhanh chóng được gột sạch nghi vấn, ra khỏi cái nơi quái quỷ này...

Khoảng 10 phút sau, cửa phòng thẩm vấn mở ra, nhưng Đường Phong không thấy bóng dáng của Tưởng Nhất Dân đâu, còn viên cảnh sát đang chăm chăm canh giữ anh thì lại đi ra ngoài. Đường Phong càng thấp thỏm bất an trong lòng. Chính trong giây phút này, ba cảnh sát cao to lực lưỡng mặc đồng phục xuất hiện trước mặt anh, đúng lúc Đường Phong đang ngó người ra thì một người trong họ cất giọng hỏi: “Anh là Đường tiên sinh?”

Đường Phong kinh ngạc gật gật đầu, “Mời anh đi theo chúng tôi”. – Khẩu khí của người cao to lực lưỡng đó không khỏi khiến anh hoài nghi.

Đường Phong không hiểu nổi, sao trong đồn cảnh sát lại mọc đầu ra mấy vị này, lại còn muốn đem mình đi, nên anh lớn tiếng hỏi lại: “Các anh là ai? Dựa vào cái gì mà đưa tôi đi?”

Người cao to đứng đầu cười nhạt với Đường Phong vài tiếng, rồi đáp: “Lẽ nào anh đồng ý ở lại đây?”

Không đợi Đường Phong trả lời, người cao to đó lại nghiêm mặt nói: “Mời anh hãy phối hợp hành động cùng chúng tôi, chúng tôi sẽ đảm bảo an toàn cho anh”. Nói xong, không đợi Đường Phong kịp phản ứng lại, hai người cao to còn lại, một người bên trái một người bên phải, kẹp lấy Đường Phong, kéo ra khỏi đồn cảnh sát.

Tại bãi đỗ xe của đồn cảnh sát, Đường Phong bị mấy người cao to nhấc lên một chiếc Chevrolet, thùng xe phía au và buồng lái phía trước của chiếc xe này hoàn toàn được tách ra, hai người cao to kẹp Đường Phong ngồi phía sau. Bởi chẳng nhìn rõ cảnh vật bên ngoài, cũng không rõ đi được bao xa, Đường Phong đoán mò chắc là ra khỏi thành phố rồi, nên anh hỏi hai người đó: “Các anh muốn đưa tôi đi đâu?” - Hai người cao to đó giống như hai bức tượng King Kong vô cảm, ngồi thẳng lưng, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt nghiêm nghị, chẳng hề để ý tới câu hỏi của Đường Phong.

Khi Đường Phong bị hai người cao to xóc náo đưa xuống xe thì đã là lúc hoàng hôn. Đường Phong phát hiện họ đang ở tại một sân bay chuyên dụng, trên bãi đáp máy bay có một chiếc trực thăng Mi-171 đang đợi lệnh cất cánh. Ba người cao to lớn đó lại kẹp Đường Phong kéo lên chiếc Mi-171. Trong ánh chiều tàn, trực thăng từ từ cất cánh, hướng về phía Bắc, kèm theo những tiếng động cơ ầm ầm vang vọng. Đường Phong nhìn thấy họ bay qua những dòng sông, còn có cả những dãy núi đồi miền man...

Tiếng động cơ ồn ào từ từ tắt ngấm, ba người cao to lại kẹp Đường Phong nhảy xuống trực thăng, Đường Phong nhìn ngó xung quanh, trong màn đêm, một tòa nhà màu xám hiện lên trước mặt. Nhìn từ bên ngoài, tòa nhà màu xám này cao hơn mười tầng, hoàn toàn kín mít, không có lấy một cánh cửa sổ. Trên đỉnh tòa nhà là vô số những ăng-ten to nhỏ, đủ mọi hình dạng, dựng đứng, thậm chí còn có một cột ra-đa đang chậm chậm xoay dò soát trong không trung. Xung quanh tòa nhà là một bãi hoang trơ trọi, không nhìn thấy gì khác. Phía xa xa, những rừng cây rậm rạp, hiện lên trong màn đêm sâu hun hút tưởng như vô tận. Đường Phong lơ mơ phát hiện ra bên bia rừng bị bao vây bởi tầng tầng lớp lớp lưới sắt. Đây là đâu, là một khu căn cứ quân sự bí mật sao? Chưa để Đường Phong kịp nghĩ cho tỏ tường, ba người kia đã lôi anh vào trong tòa nhà màu xám khổng lồ.

Bên trong tòa nhà này, không gian yên tĩnh tới kỳ lạ, Đường Phong bị ba người cao to đưa vào một hành lang dài hun hút, sau đó lại rẽ sang một hướng khác, rồi lên cầu thang sàn thép. Giày da của ba người cao to gõ lên sàn cầu thang vọng lại những âm thanh đáng sợ giữa không gian kín như bưng này. Đường Phong tò mò quan sát tòa nhà kỳ quái, từ lúc bước vào đây, anh chưa nhìn thấy người nào cả, nhưng anh lại nhìn thấy camera xoay tròn 360 độ trên nóc nhà, mỗi lần họ rẽ vào một ngã rẽ, đầu dò của camera liền giống như chim Ưng săn mồi nhắm chuẩn theo họ. Đường Phong cảm thấy toàn thân nổi da gà, bốn phía tường, trên trần nhà đều giống như có vô số những con mắt đang nhìn chằm chằm về phía anh. Anh cũng không biết mình đã đi qua mấy tầng lầu, ba người cao to vin kẹp chặt lấy anh, đi vào một hành lang dài hun hút, bốn người đứng lại trên hành lang. Người từ đầu tới giờ xách hành lý, giống như sếp của mấy người này quay người lại nói với hai người cao to còn lại đang ở bên cạnh Đường Phong: “Nhiệm vụ của các anh đã kết thúc rồi”

Hai người cao to đó đập giấy “pai” một tiếng, đứng nghiêm, sau đó giơ tay chào theo kiểu quân đội với sếp của mình rồi quay người bước đi. Đường Phong tiếp tục theo người “sếp” cao to kia đi về phía trước. Lúc này, anh giật mình khi phát hiện ra sàn nhà dưới chân mình, và cả tường hai bên hành lang hóa ra đều được bọc bằng thép, một tòa nhà kết cấu thép, giống như một mê cung, phía trước, nhìn không rõ đầu hành lang. Vậy người cao to này muốn đưa mình đi đâu đây?

4

Nơi đầu hành lang, người cao to dừng lại trước một cánh cửa, hơi ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng vào vị trí trên cánh cửa, bất động. Đường Phong cảm thấy tò mò, ghé đầu lại gần, cũng nhìn lên cánh cửa, trên cửa

có lắp một vật nhìn như là đầu dò camera, nhưng nó lại không giống với những đầu dò thông thường khác. Đường Phong bức bối hỏi: “Đây là cái gì thế?”

“Đừng sờ soạng lung tung, đây là hệ thống nhận biết giác mạc”. Mấy tiếng đồng hồ vừa qua, người cao to luôn giữ im lặng này rút cuộc cũng đã trả lời câu hỏi của Đường Phong, vừa nói dứt lời, cánh cửa sắt trước mặt họ đã tự động mở ra.

Cao cấp vậy sao! Xem ra đây không phải nơi mà người bình thường có thể vào được - Đường Phong ngẫm nghĩ, đi theo người cao to vào một mật thất tối đen. Trong bóng tối, anh nghe thấy người cao to đột nhiên dừng lại, đứng nghiêm, sau đó lớn tiếng nói: “Báo cáo đội trưởng, tôi đã tuân lệnh đưa Đường Phong tới đây”.

Vừa dứt lời, toàn bộ đèn trong mật thất đều được bật lên, sáng chói tới mức Đường Phong phải nheo mắt lại. Đội trưởng? Đội trưởng bí ẩn đó ỉa ai? Anh cố gắng thích nghi với không gian trong mật thất, rồi rút cuộc đã nhìn rõ: trong mật thất trống trải không có bất cứ vật gì, chỉ có một chiếc bàn dài đang bày trước mặt họ, phía sau bàn là một người đang đứng im, người đó khoảng 35, 36 tuổi, thân hình mập mạp, lưng hổ eo gấu, cơ bắp từng múi trước ngực khiến cho chiếc áo phông rằn-ri căng cộm cả lên. Lúc này, vị đội trưởng bí ẩn bước tới trước mặt Đường Phong, nở một nụ cười, nói: “Anh chính là Đường Phong tiên sinh?”

“Đúng vậy, các anh là ai?”

“Chúng tôi là ai, ban nãy bọn họ không nói với anh sao?” - giọng điệu của người đội trưởng này rất nhã nhặn. Đường Phong không hiểu sao lại cảm thấy có thiện cảm với vị đội trưởng này.

“Cả đường đi tôi hỏi họ, nhưng họ chẳng chịu hé răng lấy một lời”.

“Họ làm rất đúng, bởi vì mỗi công việc mà chúng tôi làm, đều liên quan tới cơ mật quốc gia, việc không nên nói thì một chữ cũng không thể hé răng”.

“Cơ mật quốc gia?” - Đường Phong thấy đầu mình roàn hơi nước, nghe xong mà vẫn không hiểu bản thân mình thì liên quan gì tới cơ mật quốc gia.

“Được rồi, anh có thể gọi tôi là Hàn Giang”.

“Hàn Giang, đây là tên của anh sao? Anh không định nói với tôi nhiều hơn sao?”

Hàn Giang bước tới trước mặt Đường Phong, đáp:

Tôi biết những nghi vấn trong lòng anh, vì chúng tôi đã mời anh tới đây nên sẽ nói với anh tất cả, nhưng trước khi anh biết về mọi thứ, anh phải tuyên thệ trước đã”.

“Tuyên thệ? Tuyên thệ cái gì cơ chứ?”

“Tuyên thệ gìn giữ tất cả những bí mật mà anh biết, đây là lời thề bảo mật”. Nói xong, Hàn Giang đưa cho Đường Phong một cuốn sổ nhỏ, trên bìa da của cuốn sổ viết bốn chữ “Chế độ bảo mật” mở cuốn sổ nhỏ ra, trang đầu tiên chính là lời thề bảo mật. Đường Phong vừa đọc, Hàn Giang vừa đút bên giới thiệu: “Tuyên thệ, đồng nghĩa với việc anh sắp biết rất nhiều bí mật, đồng thời cũng có nghĩa là trước khi những cơ mật này được giải mã, anh bắt buộc phải gìn giữ những cơ mật này một cách tuyệt đối. Nếu như anh tiết lộ chúng, bất luận là vô tình hay hữu ý ... Nhớ kỹ ỉa, chỉ cần anh tiết lộ cơ mật, anh sẽ phải gánh trách nhiệm tương đương với trách nhiệm pháp luật”.

Đường Phong đọc lướt qua lời thề một lần, lúc đó đầu anh đã căng phồng lên rồi Tuyên thệ hay là cự tuyệt? Anh hỏi thăm dò Hàn Giang: “Tại sao nhất định phải bắt tôi tuyên thệ, tôi muốn biết các anh là ai, sao lại ép tôi tới đây, đây cũng thuộc về cơ mật quốc gia sao?”

“Đúng vậy, thân phận, công việc và kinh nghiệm của những người như chúng tôi đều thuộc về cơ mật quốc gia” -

Hàn Giang kiên định đáp.

“Vậy thì tôi không muốn biết nữa, có thể đưa tôi về không?” - Đường Phong định đánh bài chuồn.

Hàn Giang chau mày, khoanh tay, đi đi lại lại vài bước trước mặt Đường Phong, dáng vẻ đầy tâm sự, giống như sắp đưa ra một quyết định trọng đại vậy. Sau đó, Hàn Giang dừng lại trước mặt Đường Phong, nhìn Đường Phong chăm chăm, vỗ vỗ vai anh nói: “Tiểu tử, nếu như tối hôm qua cậu không gặp Lương Văn Kiệt, có lẽ cậu cũng có thể về, nhưng, hiện giờ nói gì thì cũng đã muộn rồi...”

“Cái gì ? Hóa ra các anh đưa tôi tới đây là do liên quan tới cái chết của Lương Văn Kiệt! Nói như vậy thì cũng có nghĩa là liên quan tới... kệ tranh ngọc Tây Hạ rồi, thảo nào Lương Văn Kiệt bảo rằng đằng sau kệ tranh ngọc có ẩn giấu một bí mật to lớn!” - Đường Phong dường như cũng bắt đầu hiểu được đôi chút.

5

Hàn Giang gật đầu: “Đúng vậy! Nói gì cũng đã muộn, anh đã biết một vài thứ không nên biết, bởi vậy, Đường Phong, vì anh đã được dẫn tới đây, muốn quay về, sẽ là điều không thể. Hiện giờ trước mặt anh chỉ còn lại duy nhất một con đường, đó chính là hợp tác cùng chúng tôi, để làm sáng tỏ toàn bộ vấn đề”.

Nghe xong những lời này của Hàn Giang, Đường Phong ủ dột, ngồi bất động trên chiếc ghế cạnh chiếc bàn dài, Tề Ninh tự sát, Lương Văn Kiệt bị đâm chết, nghi vấn trong hội chợ đấu giá, người áo đen nhảy xuống sông châu giang... Tất cả những điều này khiến anh thực sự vô cùng tò mò, nhưng để thỏa mãn sự tò mò, thì phải gia nhập vào một tổ chức chính phủ bí ẩn. Như vậy có đáng hay không? Anh ngẩng đầu nhìn Hàn Giang, Hàn Giang nhìn anh bằng ánh mắt đầy tin tưởng, anh gật đầu với Hàn Giang, đáp: “Được thôi! Tôi tuyên thệ!”

Hàn Giang dẫn Đường Phong tới một bức tường trong mật thất, ấn vào một nút điều khiển, máy chiếu trên trần nhà liền lập tức phản chiếu hình ảnh quốc kỳ lên tường, dưới sự hướng dẫn của Hàn Giang, Đường Phong giơ tay, bắt đầu tuyên thệ trước quốc kỳ...

Tuyên thệ hoàn tất, Hàn Giang cuối cùng đã nở nụ cười, anh kéo người cao to từ này tới giờ cứ đứng thẳng bên cạnh, nói với Đường Phong: “Được rồi, giờ thì tôi có thể giải đáp thắc mắc của anh. Trước tiên, tôi xin giới thiệu một chút, vị này là đồng nghiệp Triệu Vĩnh của tôi, anh đã từng phục vụ 8 năm trong đội hải quân lục chiến, võ nghệ siêu phải biết đấy!”

“Đội trưởng quá khen rồi, ban này nếu như có chỗ nào mạo phạm, xin Đường tiên sinh bỏ qua cho!” - nói xong, Triệu Vĩnh giơ bàn tay vạm vỡ về phía Đường Phong.

“Không có gì, anh cũng là thực thi nhiệm vụ thôi mà!” Đường Phong khách sáo bắt tay Triệu Vĩnh.

“Tiếp theo tôi sẽ giới thiệu một chút về tổ chức của chúng tôi, chúng tôi là đội hành động đặc biệt, nhánh một, trực thuộc Cơ quan an ninh quốc gia, kí hiệu của chúng tôi là ‘Lão K’, bởi vậy chúng tôi cũng được gọi là ‘Đội hành động lão K’ Thành viên của đội hành động chúng tôi không chỉ đến từ Cơ quan an ninh quốc gia, mà còn tập hợp tinh anh của các ngành khác, ví dụ như Triệu Vĩnh, anh ấy chính là người nhái mà tôi đã chọn lựa từ đội hải quân lục chiến. Muốn cướp sinh mệnh đối thủ dưới nước, đối với anh ấy mà nói, dễ như trở bàn tay”.

“Nhưng tôi lại chẳng có tài nghệ nào cả, thì làm được gì nhỉ ?” - Đường Phong nhìn nhìn Triệu Vĩnh, nghi ngờ hỏi.

Hàn Giang chỉ vào ngực mình, cười đáp: “Thực ra thành viên tham gia vào đội hành động của chúng tôi không phải ai cũng biết võ nghệ, nhưng đều bắt buộc phải có sở trường mà chúng tôi cần. Ví dụ như anh, chúng tôi muốn bản thân anh, tri thức của anh, trí tuệ của anh. Kể từ khi anh và Lương Văn Kiệt gặp nhau tại hội chợ đấu giá, toàn bộ hồ sơ của anh đã được lưu trữ trong máy tính của tôi”. - Vừa nói, Hàn Giang vừa ấn chiếc điều khiển trong tay, hồ sơ và ảnh của Đường Phong đều xuất hiện trên máy chiếu - Họ tên: Đường Phong, 30 tuổi, chiều cao: 180 cm, cân nặng: 76 kg... 1’ếp theo còn bao gồm cả lí lịch từ thời niên thiếu tới khi trưởng thành, trường tốt nghiệp, sở trường, sở thích... của Đường Phong, cũng phải tới cả nghìn chữ.

Lòng Đường Phong thẳm kinh ngạc, Hàn Giang chuyển chủ đề: “Phàm là thành viên gia nhập vào đội hành động của chúng tôi, mỗi người đều có một kí hiệu, ví dụ kí hiệu của tôi là K2, Triệu Vĩnh là K3, kí hiệu của anh trong đội là K7”.

“K7! Nói như vậy tức là trừ ba người chúng ta ra, vẫn còn bốn thành viên khác? Họ là những ai? KI là ai? Lẽ nào

chức vụ của anh ấy còn cao hơn anh?” - Đường Phong cảm thấy vô cùng tò mò.

“Đừng quên kỷ luật của chúng ta, việc không nên hỏi thì đừng hỏi”. - Hàn Giang đột nhiên nghiêm mặt hạ giọng trách Đường Phong, nhưng chẳng mấy chốc, Hàn Giang lại ôn hòa trở lại, giải thích với Đường Phong: “Anh chỉ cần tham gia hành động cùng chúng tôi thì sẽ gặp những thành viên khác, nhưng...” nói tới đây, Hàn Giang đột nhiên trở nên trầm ngâm. “Nhưng gì cơ?” - Đường Phong truy hỏi.

Hàn Giang tiếp lời: “Nhưng, có ba thành viên đến tôi cũng chưa từng gặp bao giờ, hơn nữa hồ sơ của họ cũng trống trơn, đặc biệt là vị KI, tôi cũng rất băn khoăn...”

“Gì cơ? Đến cả “sếp” như anh cũng chưa từng gặp! Không, không đúng, nói như vậy, người KI đó mới thực sự chính là “sếp”, nhưng anh lại là đội trưởng, vậy thì chúng ta rút cuộc nên nghe ai?”

“Đương nhiên là nghe tôi, ghi nhớ này tiểu tử, nhất định đừng cho rằng mình thông minh, trong Lão K, cho dù ai có kí hiệu lớn hơn, có bản lĩnh nhiều hơn, nhưng tất cả hành động bắt buộc phải phục tùng theo sự chỉ huy của tôi”

- Hàn Giang kể sát Đường Phong nói.

6

Hàn Giang, Triệu Vĩnh và Đường Phong ba người ngồi nguyên cạnh chiếc bàn dài, Hàn Giang kích chuột vào hồ sơ của Lương Văn Kiệt trên máy tính, giới thiệu với Đường Phong: “Anh chắc là rất ngạc nhiên vì không biết chúng tôi tìm thấy anh bằng cách nào, rất đơn giản, bởi vì chúng tôi luôn quan tâm nhất cử nhất động của Lương Văn Kiệt”.

“Lương Văn Kiệt sao vậy? Ông ta không phải là một thương nhân vô cùng thành công sao?”

“Không sai! Ông ta là một thương nhân thành công, nhưng anh có biết lai lịch của ông ta không? Ông ta là người Bắc Kinh, tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Nga tại Đại học Bắc Kinh vào những năm cuối thập niên 50, chính trong thời gian ông ta tốt nghiệp, một điều bất ngờ đã làm thay đổi vận mệnh của ông ta. Thời gian đó vẫn đang là “thời kỳ trắng mắt” của Trung Quốc và Liên Xô, một đoàn đại biểu học thuật của Viện nghiên cứu Đông Phương học thuộc Học viện khoa học Liên Xô viếng thăm Trung Quốc. Lúc đó họ mang tới một kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ thần bí. Đúng! Đó chính là kệ tranh trong hội chợ đấu giá”.

Nói xong, trên màn hình máy tính của Hàn Giang xuất hiện ảnh của kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ.

Hàn Giang tiếp tục giới thiệu: “Lúc đó, chuyên gia Liên Xô nói, tấm kệ tranh ngọc này được nhà thám hiểm người Nga Kozlov tìm thấy tại di chỉ Hắc Thủy Thành vào năm 1909, họ đã từng nhiều năm nghiên cứu, phát hiện ra trong đó ẩn giấu bí mật vô cùng kinh ngạc, hy vọng có thể tổ chức một đội khoa học khảo sát, tới cổ địa Tây Hạ, tìm kiếm bí Inật phía sau kệ tranh ngọc. Sau này, hai nước Trung - Liên đã tổ chức một đội thám hiểm khoa học hùng mạnh, đi tới Tây Hắc, và Lương Văn Kiệt lúc đó được tổ chức này tuyển chọn, đảm nhiệm vai trò phiên dịch của đội thám hiểm khoa học. Nhưng sau đó đội thám hiểm đã hoàn toàn thất bại trong sa mạc, chỉ có hai người may mắn sống sót”.

“Vậy ông ta chính là một trong số hai người may mắn sống sót rồi?” - Đường Phong nói.

“Đúng vậy, ông ta chính là người duy nhất của phía Trung Quốc may mắn sống sót trong đội thám hiểm. Năm đó, sau khi đội thám hiểm Trung - Liên gặp nạn tại sa mạc Badain Jaran, quân đội đã phải rất nhiều người xâm nhập vào sa mạc để tìm kiếm, cuối cùng chỉ phát hiện ra lạc đà và trang thiết bị của đội thám hiểm, nhưng trước sau vẫn không phát hiện ra thành viên nào của đội. Bao nhiêu năm qua đi, họ sống không thấy người, chết không thấy xác, cả đội thám hiểm cuối cùng chỉ có hai người được cứu, trong đó một người là Lương Văn Kiệt. Khi ông ta được phát hiện ra thì đang thoi thóp, nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ ở chỗ, địa điểm ông ta được phát hiện ra lại gần với biên giới của sa mạc Badain Jaran, cách địa điểm đội thám hiểm gặp tai nạn tới cả vài trăm cây số. Điều chúng tôi không thể hiểu là, trong môi trường không có nước, không có thực vật, mà sao họ lại có thể chạy tới tận biên giới sa mạc?”

“Sau đó thì sao?” - Đường Phong hỏi.

“Lương Văn Kiệt giữ lại được tính mạng, nhưng cũng do ông ta giữ lại được tính mạng nên trong thập niên đặc biệt đó, số phận của ông không tránh khỏi xảy ra những chuyển biến. Trước tiên ông bị tình nghi làm đặc vụ cho Đài Loan, âm mưu phá hoại chuyến thám hiểm khoa học, rồi bị cách ly thẩm tra hai tháng, nhưng điều tra đi điều tra lại cũng không phát hiện ra ông ta có vấn đề gì nên đành phải thả ông ra. Chẳng bao lâu sau, quan hệ giữa Trung Quốc và Liên Xô rạn nứt, do ông học tiếng Nga, cộng thêm những biểu hiện của

ông trong lần thám hiểm đó, nên bị chụp lên đầu chiếc mũ gián điệp của Liên Xô, tổ chức định cho ông tội danh liên kết với chính phủ Liên Xô, âm mưu lật đổ quốc gia, sau khi sự việc bại lộ, có ý đồ vượt biên, tháo chạy tới Mông Cổ, kết quả là ông lại bị cách ly thẩm tra lần nữa”.

“Thật không ngờ số phận của Lương Văn Kiệt lại trắc trở như vậy” - Đường Phong bất giác cảm thán.

Hàn Giang lại tiếp tục kể: “Vẫn chưa hết, thẩm tra vẫn không có kết quả, ba tháng sau, Lương Văn Kiệt lại được trả tự do, nhưng Cơ quan an ninh quốc gia lúc đó vẫn nhất mực âm thầm giám sát Lương Văn Kiệt. Vài năm nhanh chóng qua đi, sau khi ‘Cách mạng văn hóa’ bùng phát, Cơ quan an ninh quốc gia cũng bị xáo trộn, không còn ai giám sát Lương Văn Kiệt nữa. Cũng chính lúc này, Lương Văn Kiệt nhân cơ hội thời thế loạn lạc, vậy là cuối thập niên 60, ông vượt biên sang Hồng Kông, sau đó cũng không hiểu ông ta làm cách nào mà kiếm được thùng vàng đầu tiên tại Hồng Kông, sáng lập nên tập đoàn Tân Sinh, hơn nữa càng kinh doanh càng phát đạt, Lương Văn Kiệt cũng từ đó trở thành doanh nhân nổi tiếng. Lần này, việc Lương Văn Kiệt quay trở lại đại lục sau 40 năm, kể từ khi ông ta xuống máy bay là đã thu hút sự chú ý của chúng tôi...”

“Bởi vậy các anh nhất loạt ngầm giám sát hành tung của Lương Văn Kiệt, lẽ nào là bởi trước đây các anh từng nghi ngờ ông ta?”

Hàn Giang phẩy tay: “Dĩ nhiên không chỉ do việc trước đây, chúng tôi theo dõi ông ta, là bởi gần đây chúng tôi nhận được tin tình báo vô cùng tin cậy”.

Đường Phong lại hỏi Triệu Vĩnh: “Các anh đã giám sát Lương Văn Kiệt chặt chẽ như vậy, sao lại để ông ấy bị người ta giết chứ?”

Vừa nghe thấy Đường Phong hỏi vậy, trên mặt Triệu Vĩnh - người đàn ông cao to bỗng gợn lên những vầng đỏ ửng, anh bối rối đáp: “Đó đều là trách nhiệm của tôi, đội trưởng luôn phái tôi theo dõi Lương Văn Kiệt, thực ra cũng là để bảo vệ ông ta, nếu như không có tôi bảo vệ, khả năng Lương Văn Kiệt đã bị người ta xử từ lâu rồi. Nhưng tối hôm qua, tôi lại để mất dấu ông ấy, lúc bọn anh nói chuyện trong quán trà, tôi ngồi ngay bàn gần đấy, theo dõi hai người. Sau khi anh bỏ đi, Lương Văn Kiệt cũng lập tức rời khỏi quán trà, tôi bám theo sau, nhưng sau khi đi qua hai dãy phố tôi lại để mất dấu ông ta, tôi nghĩ chắc là ông ta đã phát hiện ra tôi nên cố ý cắt đuôi. Việc sau đó, anh đều đã biết rồi đấy!

“Vậy anh có nhìn thấy bóng đen đó không?”

“Tôi thấy rồi, vốn dĩ tôi muốn lộ diện giúp anh truy đuổi bóng đen đó, nhưng bóng đen đó trong lúc hoảng loạn không biết đường đã nhảy xuống sông Châu Giang, nên tôi cũng không ra mặt”.

“Hóa ra là vậy, nhưng... nhưng anh không cảm thấy kỳ lạ sao ? Một người có tuổi như Lương Văn Kiệt mà lại có thể cắt đuôi một đặc công có tố chất, lại đã từng qua huấn luyện như anh, lẽ nào...”

“Lẽ nào Lương Văn Kiệt năm đó chực sự là gián điệp ? Đúng vậy! Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, với thân phận và tay nghề của tôi thì không nên xảy ra sai lầm đơn giản như vậy, trừ khi người đó cũng có phản xạ trình sát, phản xạ năng lực đeo bám rất giỏi”. - Triệu Vĩnh nói hộ Đường Phong những nghi vấn trong lòng, cả hai đều chìm trong im lặng.()

Hàn Giang quay sang nhìn Đường Phong, phá vỡ sự im lặng này: “Tạm thời không quan tâm tới Lương Văn Kiệt nữa, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta bây giờ là phải tranh thủ thời gian, vượt mặt đối thủ, tìm thấy kế tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ đó. Đường Phong, anh là người cuối cùng gặp Lương Văn Kiệt, tôi nghĩ ông ta nhất định đã nói với anh một vài việc liên quan tới kế tranh ngọc”.

“Đúng vậy, chúng tôi đã nói về kệ tranh ngọc, nhưng ông ta đã không hoàn toàn tin tưởng tôi... à, trước khi chết, ông ấy có nhắc đến huyết chú, ông ấy nói huyết chú đáng sợ đã trở lại rồi”.

“Huyết chú nào, toàn là nói linh tinh. Từ trước tới nay tôi chẳng tin huyết chú nào cả...” - Triệu Vĩnh còn muốn phát biểu một bài luận về chủ nghĩa duy vật, nhưng đã bị Hàn Giang vung tay ngăn lại, Hàn Giang nói với Đường Phong:

Đường Phong, trừ huyết chú ra, ông ta có còn nói gì khác với anh không?”

Đường Phong cúi đầu trầm ngâm, đột nhiên nhớ ra:

“Trước khi chết, Lương Văn Kiệt hẳn hẳn nói với tôi mấy từ “thư viện, bảy, bảy mươi mốt” không hiểu nghĩa là gì ?”

“Có phải là tủ cất đồ trong thư viện không nhỉ, ý của Lương Văn Kiệt là chiếc tủ cất đồ số 7 hoặc số 71 trong thư viện” Triệu Vĩnh dựa vào linh cảm nghề nghiệp nghĩ ngay ra đáp án

Ý tưởng của Triệu Vĩnh không hên mà gặp lại trùng khớp với suy nghĩ của Hàn Giang, một ý tưởng rõ nét xuất hiện trong đầu Hàn Giang, Hàn Giang đi đi lại lại trong mật thất, đột nhiên dừng lại, lệnh cho Triệu Vĩnh và Đường Phong: “Tiếp theo chúng ta chia nhau hành động, Triệu Vĩnh, anh và Đường Phong quay lại Quảng Châu, đi lấy đồ Lương Văn Kiệt để lại trong thư viện, tôi lập tức về Bắc Kinh, báo cáo với bộ tổng, xin chỉ đạo bước hành động tiếp theo”.

Ba người thương lượng xong, Triệu Vĩnh đưa Đường Phong ra khỏi mật thất. Khi Đường Phong được hít thở lại không khí trong lành thì bên ngoài bầu trời đã ngập tràn ánh sao, Đường Phong lại ngồi lên chiếc trực thăng Mi-171 lúc đến. Trên trực thăng, không ai nói chuyện, trong khoang máy bay chỉ còn lại tiếng động cơ rền rĩ.

——Hết chương 2——

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương 3 một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

4. Chương 3

Chương 3

“Tủ cất đồ số 71 ? Xem ra Lương Văn Kiệt thật sự có cất giữ vật gì đó quan trọng bên trong tủ đựng đồ, bởi vậy ông ấy mới day dứt không quên nhắc lại trước khi chết”.

Chương 3. Đường thành truy hung

Sáng hôm sau, thư viện vừa mở cửa, Đường Phong, Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân cùng nhau tới thư viện.

Tưởng Nhất Dân gọi người quản lý thư viện tới mở chiếc tủ cất đồ số 71 ra, Đường Phong và Triệu Vĩnh nhìn chăm chăm vào đó, trong tủ cất đồ trống trơn. tiếp theo là tủ cất đồ số 7, bên trong cũng lại trống trơn.

“Lẽ nào lại để chúng vượt mặt cướp trước ?” - Triệu Vĩnh nghi ngờ hỏi, nhưng anh lập tức lệnh cho người quản lý: “Mở tất cả tủ cất đồ ra”. - Người quản lý có vẻ chần chừ do dự, nhìn sang phía Tưởng Nhất Dân, Tưởng Nhất Dân gật đầu nói: “Mở tất!”

“Cạch” một tiếng, người quản lý mở tất cả tủ cất đồ ra, Triệu Vĩnh, Đường Phong và Tưởng Nhất Dân lần lượt kiểm tra từng tủ, bận bịu nửa ngày nhưng cũng không tìm thấy bất cứ thứ gì đáng chú ý, chứ đừng nói đến kệ tranh ngọc.

Người trong thư viện mỗi lúc một đông, Triệu Vĩnh và 1 Tưởng Nhất Dân đi xem xét hình ảnh camera trong phòng quan sát, Đường Phong đứng ngoài hành lang, hồi tưởng lại những việc xảy ra tối hôm trước, từng cảnh tượng, từng chi tiết lần lượt hiện hiện trước mắt, rút cuộc Lương Văn Kiệt cất gì trong tủ đồ ? Lẽ nào thực sự là kệ tranh ngọc?

“Đường Phong, anh tới đây một chút”. - Triệu Vĩnh gọi Đường Phong vào phòng giám sát, cắt đứt mạch suy nghĩ của Đường Phong.

Đường Phong theo Triệu Vĩnh vào phòng giám sát. Trên màn hình, một người đàn ông mặc áo phông trắng, đeo túi, mặt mũi lấm lét lén vào khu tủ cất đồ. Triệu Vĩnh chỉ vào người đàn ông mặc áo trắng trên màn hình: “Đường Phong, người đàn ông này lén vào khu cất đồ trong thư viện lúc 3 giờ 26 phút sáng nay, lấy một số đồ từ trong tủ số 71 ra”.

“Tủ cất đồ số 71 ? Xem ra Lương Văn Kiệt thật sự có cất giữ vật gì đó quan trọng bên trong tủ đựng đồ, bởi vậy ông ấy mới day dứt không quên nhắc lại trước khi chết”. - Đường Phong quả quyết với phán đoán đầu tiên của mình.

“Tôi thấy có hai khả năng, thứ nhất là do tủ cất đồ số 71 ở tương đối xa camera, tên trộm này gặp may đánh cắp được đồ quan trọng của Lương Văn Kiệt; hai là, không đơn giản như vậy, tên trộm này biết trước trong tủ cất đồ số 71 có cất đồ vật quan trọng, bởi vậy, hắn mới đột nhập vào thư viện lúc nửa đêm, lấy đồ đi. Hơn nữa, từ thủ đoạn gây án cho thấy, người này cũng thuộc dạng cao thủ, hiện trường gần như không để lại vết tích gì, tiếc là... tiếc là tủ cất đồ số 71 cách camera hơi xa, bởi vậy không thấy rõ người này lấy đi vật gì” - Triệu Vĩnh tiếc nuối nói.

“Đường Phong, anh nhìn xem, người đàn ông áo trắng này có phải là kẻ tối qua đã giết hại Lương Văn Kiệt không ?”

- Tưởng Nhất Dân hỏi.

Đường Phong nhìn vào màn hình, chăm chú hồi lâu, cuối cùng lắc đầu: “Không, không phải”.

“Anh nhìn kĩ lại xem nào?” - Triệu Vĩnh truy hỏi.

Đường Phong đáp lại rất kiên quyết: “Tuyệt đối không phải là người này, người này dáng thấp nhỏ, tuy tôi không nhìn rõ mặt của kẻ giết Lương Văn Kiệt, nhưng thân hình hắn rất cao to”.

Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân lại chăm chú nhìn người đàn ông áo trắng hồi lâu, đây là hình ảnh duy nhất mà camera chụp được khuôn mặt của người đàn ông áo trắng, Triệu Vĩnh đã phóng to hình ảnh lên mức lớn nhất. Rút cuộc, Tưởng Nhất Dân đập bàn nói: “Bất luận đây có phải là hung thủ sát hại Lương Văn Kiệt hay không, hắn chắc chắn đã lấy đi vật quan trọng trong tủ cất đồ số 71, tóm hắn trước đã rồi tính sau. Tôi lập tức đi bố trí lực lượng, dựa vào khuôn mặt này, bảo đảm... trong vòng ba ngày sẽ tóm được hắn về cho các anh”.

Khi Tưởng Nhất Dân chốt lại câu: “trong vòng ba ngày”, anh ta cũng chần chừ hồi lâu. Đường Phong và Triệu Vĩnh đều hiểu rằng, trong cái thành phố có tới hơn chục triệu nhân khẩu, hơn nữa lượng người luân chuyển dày đặc như Quảng Châu, muốn trong vòng ba ngày tóm được người đó, nói dễ vậy sao? Nhưng, hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy.

Rời khỏi thư viện, Triệu Vĩnh nói muốn đi xử lý chút việc, để Đường Phong theo Tưởng Nhất Dân về đồn cảnh sát đợi anh. Đường Phong cùng Tưởng Nhất Dân vừa về tới đồn cảnh sát, Tưởng Nhất Dân liền nhận điện thoại của chủ nhiệm Lưu gọi tới từ trung tâm pháp y: “Người nhà của Lương Văn Kiệt đến nhận di thể của ông ta để đưa đi hỏa táng rồi”.

Tưởng Nhất Dân nghe xong liền cuống cả lên, găm gào trong điện thoại: “Án vẫn chưa phá xong, thì thể sao có thể hỏa thiêu được? Anh tạm ổn định người của Lương gia, một lúc nữa tôi sẽ đến đây, nhất định phải đợi tôi đến!”

Nói xong, Tưởng Nhất Dân liền kéo Đường Phong lao tới trung tâm pháp y.

Tới trung tâm pháp y, Tưởng Nhất Dân phóng một mạch lên cầu thang, Đường Phong chỉ lo cúi đầu nhìn đường, không ngờ lên cầu thang tầng hai lại đâm sầm vào người một cô gái xinh đẹp, người đẹp trách mắng: “Cái anh này, đi sao không nhìn đường thế!”

“Xin lỗi!” - Đường Phong vội vàng xin lỗi, anh chăm chú nhìn người đẹp trước mặt, trề liên tục nói câu “xin lỗi” ra, lúc đó tuyệt nhiên không nghĩ ra từ nào khác, người đẹp không buồn để ý đến anh, khẽ “hừm” một tiếng, rồi quay đầu đi xuống cầu thang. (nguồn)

Người đẹp đã xuống cầu thang từ lâu, nhưng Đường Phong vẫn đứng nguyên trên đó, thẫn thờ nhìn theo bóng dáng cô gái đẹp đang khuất dần. Bỗng nhiên anh cảm thấy hình như mình đã từng gặp cô gái này ở

đầu đó..

“Anh quen cô gái đó à?” - Tưởng Nhất Dân hỏi Đường Phong, Đường Phong bình tĩnh, lắc đầu nói: “Không!.. không quen!”

Hai người không nói gì nữa, cùng nhau tiến vào nhà xác âm u, tìm chấy chủ nhiệm Lưu của trung tâm pháp y. Vừa mới nhìn thấy Tưởng Nhất Dân, chủ nhiệm Lưu liền nói: “Sao giờ các anh mới tới, người thân Lương gia vừa mới đi”.

“Thế thi thể của Lương Văn Kiệt đâu?” - Đường Phong vội vã hỏi.

“Đã hỏa táng rồi!” - Chủ nhiệm Lưu rất bình tĩnh trả lời.

“Không phải tôi dặn anh đợi tôi tới mới tính sao?” - Tưởng Nhất Dân trách móc.

“Tôi cũng hết cách, đây là ý của cấp trên”. - Bác sỹ Lưu nhún vai rồi rời khỏi nhà xác.

“Người nhà họ Lương sao phải vội vã hỏa táng Lương Văn Kiệt như vậy?” - Đường Phong hỏi Tưởng Nhất Dân.

Tưởng Nhất Dân đành mặt lại, nói: “Tôi cũng đang nghĩ đến vấn đề đó”.

Hai người nghiền ngẫm hồi lâu, cũng không tìm ra lời giải đáp, quá thất vọng, họ đang định rời khỏi trung tâm pháp y thì tại hành lang lại gặp ngay Triệu Vĩnh đang hấp tấp đi tới. Nhìn thấy Triệu Vĩnh, Tưởng Nhất Dân báo cáo trước vụ việc thi thể của Lương Văn Kiệt đã được hỏa táng. Triệu Vĩnh nghe xong, chau mày, mãi sau mới chậm rãi nói: “Xem ra, vụ án này càng lúc càng phức tạp rồi”.

“Nghĩa là sao ?” Đường Phong và Tưởng Nhất Dân hỏi. “Các anh tới đây xem, đây là thứ mà người của chúng tôi trực vớt được tại hạ lưu sông Châu Giang” - Vừa nói Triệu Vĩnh vừa dẫn Đường Phong và Tưởng Nhất Dân tiến vào một căn phòng, đưa cho họ xem một chiếc áo khoác da màu đen và một chiếc mũ màu xanh tím than.

“Đây chính là chiếc áo mà tôi qua người đó mặc, còn cả chiếc mũ này nữa. Thời tiết hiện giờ nóng như thế, sao người đó lại mặc áo khoác da thô này, còn đội mũ nữa, đúng là dị nhân!” Đường Phong vừa nhìn cái đã nhận ra ngay bộ trang phục này.

Triệu Vĩnh chau mày, nói: “Bởi vậy vụ án này càng lúc càng phức tạp, các anh nghĩ, tên trộm sáng sớm hôm nay tới thư viện lấy đồ, nếu như hắn không phải là loại trộm thông thường, chỉ vì đồ trong tủ cất đồ số 71 mới tới, vậy thì tại sao hắn lại biết trong tủ có đồ quan trọng? chỉ có một khả năng, đó là sát thủ sát hại Lương Văn Kiệt tới qua bảo hắn tới lấy đồ trong tủ”.

“Nói như vậy thì tên sát thủ tới qua nhảy xuống sông Châu Giang thật rồi, vậy hắn đâu? Hay là chết đuối rồi?” - Đường Phong chen vào.

“Thi thể của sát thủ đó cũng được vớt lên rồi, nhưng... nhưng khả năng hắn không phải là chết đuối”.

“Không phải chết đuối?” - Đường Phong và Tưởng Nhất Dân đồng thanh kinh ngạc.

Triệu Vĩnh giải thích: “Chúng tôi phát hiện ra một vết thương trên bụng dưới thi thể, hiện đang tiến hành giám định, vì thế tôi mới vội tới đây”.

“Phức tạp vậy sao, lại mọc thêm một tên sát thủ?” - Đường Phong kinh ngạc.

Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân không nói thêm gì nữa, ba người đều trở nên trầm ngâm.

Một lúc sau, chủ nhiệm Lưu gọi mọi người vào trong phòng giải phẫu, chỉ thấy một thi thể đàn ông trung niên nằm thẳng đơ trên bàn giải phẫu. Đường Phong chú ý tới hai bên tóc mai đã điểm bạc của người này, tuổi tác ít nhất cũng ngoài 50. Quả nhiên, kết quả giải phẫu của chủ nhiệm Lưu đã chứng thực cho phán đoán của Đường Phong: “Tuổi của nạn nhân khoảng trên 50, lúc còn sống cơ thể rất khỏe mạnh, không có bất cứ bệnh tật gì; thi thể đã xuất hiện tình trạng phân hủy, có mốc xanh, bởi vậy tôi đoán thời gian chết khoảng hơn 12 tiếng đồng hồ; vết thương chí mạng của nạn nhân nằm ở vết dao trên bụng dưới, khả năng bị dao găm hoặc một vật sắc nhọn sát thương”.

“Anh khẳng định hẳn ta không phải chết đuối ? Nhưng thi thể này được vớt lên từ sông châu Giang?” - Tưởng Nhất Dân nghi ngờ hỏi lại.

Chủ nhiệm Lưu nhìn Tưởng Nhất Dân, đáp: “Cái này tôi có thể phán đoán ra, tuy nạn nhân có hiện tượng ngạt nước, ví dụ như niêm mạc mắt của nạn nhân có hiện tượng xuất huyết, màng nhĩ cũng bị rách do áp lực của nước và hơi xuất huyết, nhưng điều này không thể khẳng định nguyên nhân cái chết của nạn nhân là do ngạt nước, đòn chí mạng là vết thương dao đâm ở bụng dưới của nạn nhân, sau đó mới ngạt nước chết”.

“Ý của anh là.. rất có khả năng nạn nhân bị người ta đâm một dao dưới nước, sau đó dẫn đến ngạt nước mà chết ?” - Tưởng Nhất Dân hỏi.

Chủ nhiệm Lưu khẽ gật đầu, nói tiếp: “Việc này thực sự có chút kỳ lạ, nhưng tôi cũng chỉ có thể giải thích như vậy” - Chủ nhiệm Lưu ngừng lại một lúc, nói tiếp: “Các anh hiện giờ đã xác định rõ thân phận của nạn nhân chưa?”

Triệu Vĩnh lắc đầu: “Trên người nạn nhân không có bất cứ giấy tờ nào để chứng minh thân phận, anh có phát hiện ra điều gì trên người nạn nhân không?”

“Ồ, đúng rồi, nếu anh không nhắc thì suýt nữa tôi cũng quên mất, tôi phát hiện ra một điều trên cơ thể nạn nhân”. Đường Phong, Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân cùng lần theo hướng tay chủ nhiệm Lưu chỉ, Đường Phong trợn tròn mắt, anh nhìn thấy sau mang tai của nạn nhân, có một vết xăm màu xanh nhạt, “Đây là cái gì ?” - Đường Phong tò mò hỏi.

“Một hình xăm, hình như là... một con sói, trên... trên người con sói còn có một con chim ưng đậu thẳng đứng”. Triệu Vĩnh mất một hồi lâu, rút cuộc đã nhận ra hình dạng của vết xăm.

“Nó tượng trưng cho điều gì ?” - Tưởng Nhất Dân thấy vô cùng khó hiểu.

“Có lẽ tượng trưng cho tổ chức của chúng, cũng có thể chẳng tượng trưng cho gì cả”. - Triệu Vĩnh chậm rãi nói.

Chủ nhiệm Lưu cuối cùng cũng lên tiếng: “Báo cáo chi tiết về việc khám nghiệm tử thi mấy hôm nữa mới có, đến lúc đó các anh từ từ nghiên cứu” - nói xong, chủ nhiệm Lưu rời khỏi phòng giải phẫu.

“Đến lúc đó tiếp tục nghiên cứu? E rằng đến lúc đó thì không kịp nữa rồi!” - Triệu Vĩnh lẩm bẩm.

“Tất cả những điều này rút cuộc là thế nào?” - Đường Phong cảm giác đầu óc mình cũng sắp rối tung lên.

Triệu Vĩnh tổng kết lại mọi việc: “Chúng ta liên kết sự tình lại, tôi phán đoán toàn bộ sự việc chắc là thế này, người áo đen này tối qua chặn Lương Văn Kiệt trong ngõ tối, rất có khả năng là truy hỏi Lương Văn Kiệt về kế tranh ngọc, 1 ương Văn Kiệt không nói, và xảy ra ẩu đả với người áo đen. I rong khi ẩu đả, Lương Văn Kiệt bị người áo đen đâm trúng, sau đó Đường Phong tới, người áo đen không bỏ chạy ngay mà trốn trong con ngõ, nghe trộm những lời trần trối Lương Văn Kiệt nói với Đường Phong...”

“Người áo đen này sau khi giết người, vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy, trốn trong chỗ tối nghe trộm, lại còn nhảy xuống sông Châu Giang trong hoàn cảnh như tối qua, định bơi đi, có thể nói bản lĩnh không thường, tố chất tâm lý rất tốt. Từ đó có thể nhận thấy, người áo đen này thật sự rất không đơn giản đâu!” - Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy! Nhưng người nào đã đâm chết hẳn dưới nước chứ?” - Triệu Vĩnh chau mày.

“Còn nữa, tổ chức muốn lấy mạng Lương Văn Kiệt, tại sao lại phái một sát thủ ăn mặc kỳ dị và tuổi tác cao như thế

này?” - Đường Phong không sao tìm thấy điểm tương đồng giữa tay sát thủ và hình ảnh định sẵn trong đầu mình.

“Ai mà biết được, một quái nhân!” - Triệu Vĩnh tự mình lẩm bẩm.

“Một quái nhân?” - Đường Phong nhìn chằm chằm vào vết xăm dưới mang tai người đó, lại chìm trong suy tư.

Trở về đồn cảnh sát, Tưởng Nhất Dân nhận được báo cáo: “Chúng tôi đã phát hiện ra kẻ tình nghi trộm cắp đồ trong tủ cất đồ thư viện tại đường Bắc Giải Phóng, người này tên là Lâm Hải, có tiền sự xã hội đen ở Hồng Kông”.

Đây chính là mệnh lệnh hành động, Tưởng Nhất Dân lập tức dẫn theo vài cảnh sát hình sự xuất phát, Triệu Vĩnh và Đường Phong cũng định đi theo, Tưởng Nhất Dân quay đầu lại nói với Triệu Vĩnh: “Tóm một tên trộm quèn, không cần phí công các anh đâu”. Nói xong, Tưởng Nhất Dân dẫn vài đồng nghiệp lái chiếc Accord lao ra khỏi đội cảnh sát hình sự.

“Chúng ta cứ đợi ở đây thế này sao?” - Đường Phong có chút thất vọng hỏi Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh cười cười đáp: “Người của lão K chúng ta đương nhiên không thể ở đây đợi suông được rồi, họ không đưa chúng ta đi, chúng ta sẽ tự đi, anh đi theo tôi”. - Nói xong, Triệu Vĩnh dẫn Đường Phong bước nhanh tới một con phố nhỏ khuất sau đồn cảnh sát. Tại đây, Đường Phong nhìn thấy ghé lái của Triệu Vĩnh - trên chiếc Hummer H3 78 I to lớn, dũng mãnh.

Triệu Vĩnh giới thiệu với Đường Phong: “Chiếc Hummer phiên bản dân dụng này không sánh được với chiếc quân dụng, nhưng đề' tóm tên trộm quèn thì cũng dư sức. Triệu Vĩnh khởi động xe, Đường Phong lập tức cảm nhận được sức mạnh mà từ trước tới nay chưa từng được trải nghiệm.

Khi Đường Phong và Triệu Vĩnh đuổi kịp chiếc Accord của Tưởng Nhất Dân, Tưởng Nhất Dân đã vất vả đuổi theo Lâm Hải cả nửa vòng thành phố Quảng Châu. Lâm Hải lái một chiếc Sonata dòng Sedan, vượt lên trước lao sang trái, il.ìm sang phải, rồi lại quay ngang đâm thẳng, hoàn toàn chẳng khác gì lao vào chốn không người. Bất ngờ, chiếc Sonata đột nhiên rẽ quặt vào một con ngõ nhỏ ven đường, Tưởng Nhất Dân và những xe cảnh sát hoàn toàn không ngờ tới chiều này của Lâm Hải, lần lượt phanh gấp, đột ngột quay đầu xe.

Triệu Vĩnh thấy Lâm Hải ngạo mạn nhường vậy, hậm hực nói: “Đến lúc kết thúc rồi!” - nói xong, anh đánh mạnh vô lăng, lao lên định chặn đầu từ một con đường gần đó, khi Triệu Vĩnh lái Hummer lao tới đầu ngõ, Sonata của Lâm Hải vừa vặn đâm đúng đầu Hummer, chiếc Sonata điên cuồng rút cuộc đã phải dừng lại, nhưng Lâm Hải vẫn không cam chịu, hấn tức tốc mở cửa xuống xe, cửa xe phía bên kia Triệu Vĩnh ngồi bị đâm biến dạng, nên Triệu Vĩnh không mở được cửa, vậy là Đường Phong mở cửa phía bên anh ra, nhảy xuống xe trước.

Đường Phong vừa xuống xe, mới kịp nhìn đã thấy Lâm Hải, phản ứng rất nhanh, thoát cái đã chạy lên vỉa hè. Đường Phong không đợi Triệu Vĩnh và cảnh sát phía sau chạy lên, một mình lao về phía Lâm Hải.

Lâm Hải bất chấp mọi thứ điên cuồng lao thẳng về phía trước. Đường Phong phát hiện con đường mà họ đang chạy rất đông người qua lại, địa hình phức tạp, nhưng có vẻ như Lâm Hải rất quen thuộc với khu này, hấn khoác trên vai một chiếc ba lô, thuận thực băng qua những cửa hàng, lách giữa dòng xe cộ, dòng người, mấy lán suýt nữa mất hút khỏi tầm mắt của Đường Phong, nhưng mỗi lần như vậy, hấn lại bị Đường Phong phát hiện ra.

Đường Phong đuổi được vài trăm mét, thì đột nhiên, Lâm Hải đang lao điên cuồng bỗng dừng đứng khựng lại, Đường Phong cũng đột nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường. Hai người đứng cách nhau một đoạn, gần như đồng thời dừng lại, cảnh giác quan sát xung quanh, dòng người bên cạnh đông đúc ồn ào, vô cùng náo loạn.

“Sao thế?” - Triệu Vĩnh đuổi kịp, thắc mắc với Đường Phong.

Đường Phong ngáng đầu, nhìn về hướng những cao ốc xung quanh, anh đột nhiên nhận ra... “Ban nãy có người nổ súng bắn chúng ta, có sát thủ bắn tĩa!”

“Cái gì ? Sát thủ bắn tĩa!” - Triệu Vĩnh kinh ngạc, cũng nhìn hướng lên những cao ốc xung quanh. Lúc này, Đường Phong cảm thấy, trong từng tòa nhà hai bên đường, từng ô cửa sổ, sau từng miếng kính, từng bức tường hình như đều có một đôi mắt chim ưng đang chăm chú dõi theo họ...

“Nhưng tôi cảm nhận, súng không nhắm bắn vào tôi, mà là nhắm vào Lâm Hải”. - Đường Phong phán đoán.

“Ý anh là có người muốn giết người diệt khẩu?”

“Mặc kệ hần, nhanh chóng tóm lấy Lâm Hải!”. - Nói xong, Đường Phong quay đầu nhìn lại về hướng Lâm Hải vừa mới dừng lại, phát hiện Lâm Hải đã lẩn trong dòng người.

Lâm Hải hình như cũng cảm nhận được mục tiêu thực sự của súng trường bắn tỉa là mình, hần liền chui tọt vào một khu chợ buôn bán ồn ào ven đường, lượng người ở đây càng 'lông đúc hơn. chạy thực mạng, căng thẳng, cộng thêm cả khủng hoảng đã khiến Lâm Hải hao tổn quá nhiều sức lực, Đường Phong phát hiện bước chân của Lâm Hải đã bắt đầu loạn choạng...

5

Lâm Hải chốc chốc lại quay đầu, nhìn Đường Phong và Triệu Vĩnh từng bước áp sát, Lâm Hải muốn tăng tốc, nhưng đôi chân dường như đã không còn nghe lời hần, hần loạn choạng rẽ những đám đông trước mặt, điên cuồng lao về phía trước. Đột nhiên, hần đâm sầm vào một người nước ngoài cao to vạm vỡ, ông tây này đang chọn đồ chơi trong sạp hàng trước mặt, bị Lâm Hải “tấn công” đột ngột như vậy, cả người chao đảo, chiếc ô trên tay rơi xuống đất, Lâm Hải cũng bị ngã nhào ra đất.

Rồi Lâm Hải lại lồm cồm bò dậy, tiếp tục tháo chạy.

Đường Phong và Triệu Vĩnh tách đám người, bám đuổi theo sau. Được vài trăm mét, Đường Phong phát hiện một bên chân của Lâm Hải hình như bị chuột rút, hầu như không thể cử động được, nhưng Lâm Hải vẫn kéo lê chân, khó nhọc lao về phía trước.

Thấy Đường Phong và Triệu Vĩnh sắp đuổi kịp, Lâm Hải đột nhiên kéo mạnh phéc-mơ-tuya chiếc ba lô, nhìn vật trong túi một cái, sau đó hét lên: “Đều là do những thứ vô dụng này hại bố mày, mẹ nhà nó, bố mày không quan tâm nhiều nữa!” - vừa Két hần vừa quăng vật trong túi lên không trung, khu chợ lúc đó bỗng trở nên hỗn loạn không tưởng...

Đường Phong nhìn thấy những thứ Lâm Hải vứt ra đều là những cuộn giấy, anh đón lấy một tờ rồi giở ra xem. Trên đó toàn là những chữ nước ngoài mà anh không biết, hình như là tiếng Nga. chính trong giây phút Đường Phong sững sờ, thì Triệu Vĩnh đã kịp tung đòn vô bắt được tôi luyện trong hải quân lục chiến, anh nhảy người lên cao, xô Lâm Hải ngã soài ra đất, dùng đầu gối ghì chặt eo lưng của hần. Tuy đã ngã ra đất, Lâm Hải vẫn không cam lòng, ra sức giãy giụa, nhưng dù thế nào thì hần cũng không phải là đối thủ của Triệu Vĩnh. Bị đè dưới sức nặng cơ thể của Triệu Vĩnh, sau khi gắm rú, rên ri những tiếng kêu trong sức cùng lực kiệt, Lâm Hải cuối cùng cũng im lìm bất động.

“Mày chạy đi!” - Triệu Vĩnh vẫn ghì chặt đè lên người Lâm Hải. Đường Phong vội vàng lao lên cướp lấy chiếc ba lô của Lâm Hải. Anh vội dốc ngược ba lô lên nhưng cũng không phát hiện ra kệ tranh ngọc như kỳ vọng. Lê nào Lâm Hải chuyển kệ tranh ngọc đi mất rồi? Hoặc là... trong tủ cất đồ vốn không có kệ tranh ngọc ? Nghĩ tới đây, Đường Phong cố hỏi Lâm Hải đang bị đè bẹp: “Kệ tranh ngọc đâu?” - Lâm Hải nằm trên mặt đất, vẫn im thín thít.

Lúc này, Tướng Nhất Dân cùng mọi người đã tới nơi, anh vừa lao tới đã rút ngay công số 8 công chặt tay Lâm Hải, đột nhiên hét lên kinh ngạc: “Sao hần không động đây gì cả?” Đường Phong và Triệu Vĩnh nhìn xuống Lâm Hải bên dưới, giờ mới phát Kện, Lâm Hải lúc này bất động, giống như đã chết, trong miệng còn ọc ra cả máu tươi.

“Lê nào do ban nãy tôi đã dùng sức quá mạnh? Không đúng! Cho dù có vậy cũng không đến nỗi miệng trào máu tươi mà! Cái này tôi cũng biết điểm dừng”. - Triệu Vĩnh nghi ngờ đưa tay vào mũi Lâm Hải, Lâm Hải lúc này đã tắt thở.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều sững sờ, Đường Phong nhìn xung quanh, những người vây xem, và cả dòng người đông đúc ồn ào, từng khuôn mặt, lướt qua mắt anh, Đường Phong nhanh chóng hồi tưởng lại từng cảnh tượng ban nãy, tháo chạy, truy đuổi, súng bắn tỉa... đột nhiên, Đường Phong thẳng thốt hét to lên: “Là lão tây ban nãy!”

“Lão tây?” - Triệu Vĩnh và Tướng Nhất Dân không hiểu. Đường Phong hạ giọng: “Vì có người muốn Lâm Hải chết, nên sẽ không chỉ sắp xếp một tay sát thủ bắn tỉa, chúng ắt hần còn sắp xếp thêm sát thủ khác nữa, lão tây ban nãy, chắc chắn có vấn đề! Sau khi Lâm Hải va vào người hần ta, một bên đùi đã không cử động được, nhất định là do lão tây kia đã ra tay”.

Mọi người lách ra khỏi đám đông đang vây quanh, tìm kiếm người nước ngoài ban nãy, những biển người mênh mông người đó đã “lặn không sủi tăm”.

Trở về đội cảnh sát hình sự, không kịp nghỉ ngơi, ba người lập tức chia nhánh hành động. Triệu Vĩnh đến trung tâm pháp y tham gia khám nghiệm tử thi của Lâm Hải; Tưởng Nhất Dân đi kiểm tra đạn rơi lại ở hiện trường, sau đó căn cứ vào đường đạn để phân tích, phán đoán vị trí của sát thủ bắn tỉa lúc đó; còn Đường Phong thì ở lại, bắt đầu nghiên cứu chữ nghĩa trên những hồ sơ tài liệu trong túi của Lâm Hải. Những tài liệu này đã được công an thu giữ lại toàn bộ, Đường Phong phát hiện chữ trên những hồ sơ tài liệu này toàn là tiếng nước ngoài, không phải là tiếng Anh và tiếng Pháp mình tinh thông, mà là tiếng Nga. May mà thời còn đi học, Đường Phong đã từng học môn tự chọn là tiếng Nga, sau đó cũng không dùng tới, quên gần hết, không ngờ lúc này lại cần đến.

Quả thật là những gì áp dụng được từ sách rất ít ỏi, Đường Phong vừa đoán vừa mò mẫm hơn hai tiếng đồng hồ, đầu óc như muốn nổ tung, mà vẫn chưa hiểu được bao nhiêu nội dung, anh không hiểu những hồ sơ tài liệu này có liên quan gì tới kế tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ? Và những kẻ phía sau bóng tối, giết chết Lương Văn Kiệt, phái Lâm Hải đi lấy cắp những hồ sơ tài liệu này, tại sao lại phải giết người diệt khẩu? Nhưng khi Đường Phong tiện tay lật giở một tập tài liệu, anh đột nhiên trợn tròn mắt, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc, bởi anh nhìn thấy trên bìa một bộ 84 hồ sơ ba chữ tiếng Nga màu đen rất to K G B, Đường Phong biết rõ ba chữ này tượng trưng cho điều gì? Nó tượng trưng cho tổ chức thần bí nhất, vĩ đại nhất, khiến người ta khiếp sợ nhất thế giới - ủy ban an ninh quốc gia KGB.

Đúng lúc Đường Phong đang nghiền ngẫm vấn đề này, thì Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân từng người một cầm một X ấp tài liệu, sắc mặt nặng nề bước vào. “Báo cáo khám nghiệm tử thi của Lâm Hải có rồi à?” - Đường Phong hỏi.

“Sao mà nhanh thế được! Hiện mới chỉ bước đầu tiến hành giải phẫu tử thi, kết quả thu được cũng khiến chúng ta phải kinh ngạc rồi!” - Triệu Vĩnh nghiêm túc trả lời.

“Kinh ngạc? Rút cuộc Lâm Hải chết vì cái gì?” - Đường Phong ngạc nhiên hỏi dồn.

Triệu Vĩnh không trả lời câu hỏi của Đường Phong mà quay ra hỏi Tưởng Nhất Dân: “Chỗ anh bên đó sao rồi?”

Tưởng Nhất Dân mở hồ sơ trước mặt ra, bắt đầu đọc theo những gì trong đó ghi lại: “Từ hai viên đạn sót lại ở hiện trường cho thấy, sát thủ bắn tỉa đã sử dụng loại súng bắn tỉa M 7,62 ly do Anh sản xuất, loại súng này được chế tạo bởi hệ thống công ty chế tạo vũ khí tinh xảo bí mật của Anh, súng dài từ 1124~1194 mm, báng súng dài 655mm, nặng 6,5 kg, sơ tốc nòng súng 314~330m/giây, có thể đặt trong hộp, thuận tiện mang theo bên mình. Hung thủ đã sử dụng tới súng bắn tỉa chuyên nghiệp như vậy, nên có thể thấy, lai lịch của chúng không hề tầm thường...” - Nói xong, Tưởng Nhất Dân phán đoán: “Thông qua phân tích đường đạn, chúng tôi có thể xác định, xạ thủ bắn tỉa đã bắn Lâm Hải từ tòa cao ốc 11 tầng ven đường, nhưng không bắn trúng Lâm Hải, từ đó, có thể phán đoán được, cùng lúc khi chúng ta truy kích Lâm Hải, còn có một đám người khác cũng đang bám theo Lâm Hải, chúng thậm chí còn tiến bộ hơn chúng ta, và đã vượt mặt chúng ta”.

“Sát thủ chuyên nghiệp thật đấy, còn dùng cả súng bắn tỉa để bắn nữa” - Đường Phong nói.

“Còn chuyên nghiệp hơn ở chỗ này này!” - Triệu Vĩnh lật giở tập tài liệu trước mặt mình, vẻ mặt nghiêm trọng: “Theo khám nghiệm ban đầu của pháp y, nguyên nhân thực sự cái chết của Lâm Hải là tử vong vì trúng độc”.

“Trúng độc!” - Triệu Vĩnh vừa đọc ra kết luận, cả Đường Phong và Tưởng Nhất Dân đều kinh ngạc thất sắc.

“Đúng vậy, trúng độc, hơn nữa không phải chỉ là chất độc thông thường, chúng tôi đã phát hiện ra, trên đùi của Lâm Hải có một vết kim tiêm rất nhỏ, từ trong vết kim tiêm đó lấy ra được một hạt kim loại có đường kính chỉ khoảng 1mm. Trong hạt kim loại này còn sót lại độc tố, cụ thể là loại độc gì, thì chúng tôi còn phải gửi đến Bắc Kinh để tiến hành kiểm nghiệm bước nữa, nhưng hiện giờ chúng tôi cũng có thể đoán ra một trong những loại độc tố đó - độc tố Ricin”.

“Độc tố Ricin? - Một trong những loại độc tố độc nhất trên thế giới, mà đến nay vẫn chưa có thuốc giải độc! Tôi còn nhớ những năm thập niên 70 của thế kỷ trước, KGB đã từng ỒIỒ sử dụng loại độc tố này để làm công cụ ám sát những người phản bội tháo chạy.” - Trong đầu Đường Phong lập tức xuất hiện sự liên tưởng này.

“Đúng vậy, dùng súng bắn tia ám sát, đây khả năng là hành vi của những tập đoàn tội phạm, với những các anh nghĩ xem, sử dụng đến phương pháp dùng Ricin giết người này, với những tập đoàn tội phạm bình thường thì liệu có khả năng không ? Đường Phong nói không sai, phương pháp ám sát này là chủ đoạn đặc công chuyên dụng, trước đây KGB từng nhiều lần sử dụng cách này để xử tử mục tiêu ám sát. Hơn nữa theo như tôi biết, chúng còn vì mục đích này mà thiết kế ra một loại ô, đầu ô được cải tạo đặc biệt để chuyên dùng bắn loại hạt kim loại này, các anh có còn nhớ lão tây mà Lâm Hải đâm phải khi đó không? Lúc ấy, trong tay lão ta có cầm một chiếc ô”.

“Ý anh là khi Lâm Hải đâm vào lão tây đó, người đó đã dùng mũi ô chích một nhát vào đùi Lâm Hải, bắn hạt kim loại có chứa độc tố Ricin vào cơ thể Lâm Hải” - Tưởng Nhất Dân chau mày nói.

“Đúng vậy, ngoài điều này ra, tôi không nghĩ ra còn có cách giải thích nào tốt hơn. Lúc đó Lâm Hải đã trải qua cả một chặng đường chạy thực mạng, toàn thân nóng ran, mạch máu lưu thông nhanh, nên độc tố chẳng mấy chốc đã lan khắp cơ thể vậy là, chưa tới 10 phút là đã mất mạng rồi!” – Kết luận của Triệu Vĩnh, khiến Đường Phong và Tưởng Nhất Dân trong thời tiết nóng bức này bỗng cảm thấy rùng mình.

7

Sau khi Tưởng Nhất Dân và Triệu Vĩnh nói xong từng kết luận của cá nhân mình, Đường Phong định sẽ nói tiếp về tình hình nghiên cứu những hồ sơ tài liệu của anh, nhưng Triệu Vĩnh đã ngắt lời. Anh ta cầm tập hồ sơ tài liệu này lên và kéo Đường Phong rời khỏi đồn cảnh sát. Trên đường trở về khách sạn, Đường Phong mờ mờ hỏi: “Tại sao bạn này anh không để tôi nói về tình hình của những hồ sơ tài liệu đó ?”

“Bởi vì kỉ luật, những tài liệu này là của Lương Văn Kiệt, liên quan tới bí mật đảng sau kệ tranh có, cảnh sát Tưởng tuy là người của chúng ta, nhưng anh ấy vẫn chưa đủ tư cách để tiếp xúc với những cơ mật này.” - Triệu Vĩnh nghiêm túc trả lời Đường Phong.

Đường Phong lại lần nữa được lĩnh hội sự nghiêm khắc của kỉ luật, kể cả với những chiến hữu kể vai chiến đấu với mình, điều gì không nên nói thì kiên quyết không được nói.

“Nhưng bây giờ thì anh có thể nói xem sao.” - Triệu Vĩnh dõng giọng.

“Bây giờ? Trên đường đi ?”

“Đúng vậy, ngay bây giờ, trên đường đi, thế này là tốt nhất, không có ai nghe thấy, đối thủ của chúng ta thực lực không phải vừa, không biết chừng trong khách sạn cũng đã bị chúng lắp máy nghe trộm, thế nên nói bây giờ là tốt nhất”.

Đường Phong gật gật đầu, nói nhỏ: “Tôi đã xem qua, những tài liệu này đều là tài liệu bằng tiếng Nga, hơn nữa, có lẽ còn có không ít tài liệu tuyệt mật của chính quyền Liên Xô trước đây...”

“Tài liệu tuyệt mật ?” - Triệu Vĩnh ngắt lời Đường Phong.

“Đúng vậy, có một vài tài liệu tuyệt mật, thậm chí còn thuộc dạng cấp cao nhất của KGB”

“KGB? Tài liệu bảo mật cấp cao như vậy sao lại xuất hiện ở đây được ?” - Triệu Vĩnh càng thêm phần kinh ngạc.

“Nhưng trình độ tiếng Nga của tôi rất kém, có rất nhiều chỗ tôi đọc cũng không hiểu, bởi vậy tôi chỉ hiểu được khoảng một nửa” - Đường Phong giải thích.

Triệu Vĩnh liếc nhìn túi hồ sơ, nói: “Đường Phong, trước khi trở về đội cảnh sát hình sự, tôi đã báo cáo sơ lược với đội trưởng tình hình hôm nay, đội trưởng cũng vô cùng ngạc nhiên trước những gì chúng ta gặp phải, anh ấy ra lệnh cho chúng ta phải lập tức đem những hồ sơ này về Bắc Kinh, anh ấy sẽ mời chuyên gia của bộ tổng tới tìm hiểu những tài liệu này”

“Bay về Bắc Kinh! Vậy ở đây thì sao ?”

“Ở đây thì giao cho hội cảnh sát Tưởng xử lý. Theo như phán đoán của đội trưởng thì kẻ tranh ngọc sẽ không thể xuất Kiện tại Quảng Châu”.

“Kẻ tranh ngọc không ở Quảng châu, vậy thì ở đâu? Còn cả những tài liệu này nữa, tại sao Lương Văn Kiệt lại giấu chúng trong tủ đồ ở thư viện?” - Đường Phong nói một loạt nghi ngờ trong lòng.

Triệu Vĩnh nhìn Đường Phong, chau mày, không trả lời câu hỏi của Đường Phong, giống như đang chìm đắm trong suy tư vậy.

Trở lại khách sạn, Đường Phong đột nhiên phát hiện trên bàn có thêm một tấm thiệp mời, anh mở ra xem:

“Tang lễ của tiên sinh Lương Văn Kiệt - chủ tịch danh dự hội đồng quản trị tập đoàn Tân Sinh - Hồng Kông, cử hành vào 9 giờ sáng ngày 20 tháng 8 tại lễ đường Cơ Ân - nhà tang lễ Hồng Kông, kính mời Đường Phong tiên sinh tham dự. Địa chỉ: Nhà tang lễ Hồng Kông - số 679 đường Anh Hoàng, Bắc Giác, Hồng Kông”.

Đường Phong xem xong, trong lòng vô cùng sửng sốt, tấm thiệp mời trên tay bỗng rơi xuống đất, Triệu Vĩnh vội vàng nhặt tấm thiệp lên xem. “Sao họ lại biết tôi ở đây nhỉ? - Tôi và Lương Văn Kiệt chỉ vô tình gặp gỡ, trước đây chưa từng giao du, Lương gia sao lại muốn mời tôi tới dự tang lễ của Lương Văn Kiệt? Xem ra nhất cử nhất động của tôi đều có người che giấu!”

Triệu Vĩnh đọc xong thiệp mời cũng tỏ ra kinh ngạc không kém, anh vội vàng tìm nhân viên phục vụ hỏi: “Tấm thiệp mời này để ở phòng 906 lúc nào vậy?”

Nhân viên phục vụ nhớ lại: “Là lúc này, khi chúng tôi quét dọn vệ sinh, có một cô gái bảo chúng tôi đặt tấm thiệp lên bàn”.

“Cô gái ? Cô ta có vào trong phòng không ?”

“Không! Khi khách không ở đây, trừ nhân viên khách sạn ra, chúng tôi không cho phép người nào vào phòng của khách”.

Triệu Vĩnh vẫn chưa yên tâm, trở lại phòng, đóng chặt cửa, sau đó bắt đầu kiểm tra khắp nơi, lục tìm máy nghe trộm, camera, tivi, dưới gầm giường, trong phòng tắm... khắp mọi ngóc ngách anh đều tìm kiếm một lượt, nhưng không phát hiện ra bất cứ vật khả nghi nào.

Lúc này Triệu Vĩnh mới gọi vào số điện thoại của Hàn Giang, báo cáo với Hàn Giang về tình hình mới nhất. Hàn Giang nghe xong bảo Triệu Vĩnh chuyển máy để anh nói chuyện với Đường Phong. Đường Phong nghe máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói biểu cảm của Hàn Giang: “Đường Phong, chúng tôi cho rằng đây là một cơ hội tốt, hiện giờ kẻ tranh ngọc rất có khả năng đang ở Hồng Kông, thế nên cậu yên tâm, tôi sẽ lập tức thông báo để cảnh sát Hồng Kông biết sẽ có người bảo vệ cậu”.

tiếp tục cập nhật các chương truyện mới ra sớm nhất. Mời quý vị và các bạn theo dõi tại link này. Chúc các bạn vui vẻ!

5. Chương 4

Chương 4

Lễ tang kinh hồn

1

Đường Phong nghỉ ngơi một ngày ở Quảng châu, sáng ngày 20 tháng 6 anh đặt chân tới Hồng Kông. Ra khỏi sân bay quốc tế Hồng Kông, tắc xi chở Đường Phong lao thẳng tới nhà tang lễ Hồng Kông số 679 đường Anh Hoàng, Bắc Giác đảo Hồng Kông. Khi Đường Phong tới nơi, tiền sảnh nhà tang lễ đã đóng kín những nhân vật quan trọng trong giới chính trị, những tinh anh của giới doanh nghiệp, bạn bè thân hữu gần xa tới tham dự tang lễ của Lương Văn Kiệt. Đường Phong không biết mình được coi là gì của Lương Văn Kiệt, vì anh chỉ mới tiếp xúc với ông có vài lần, thời gian gặp mặt cộng lại cũng không quá một tiếng đồng hồ, nhưng lại là người tận mắt chứng kiến ông bị đâm chết trong cơn mưa...

Trong Lễ đường Cơ Ân, tiếng nhạc đám ma trầm buồn vang vọng, một bức di ảnh rất lớn của Lương Văn Kiệt treo cao trong điện, Đường Phong theo dòng người chậm chậm tiến vào lễ đường, cúi vái ba vái trước di ảnh. Người nhà của Lương Văn Kiệt đứng bên cạnh cảm tạ, Đường Phong chú ý

thấy, người đàn ông trung niên đầu tiên đứng bên trái di ảnh, tuy chút khản tang, nét mặt u sầu, nhưng không che giấu được sự tinh anh trên khuôn mặt, xem ra quả là một nhân sỹ có sự nghiệp thành đạt. Khởi phải hỏi, đây chắc chắn là con trai của Lương Văn Kiệt, chủ tịch hội đồng quản trị đương nhiệm của tập đoàn Tân Sinh Hồng Kông - Lương Dũng Tuyền.

“Xin đừng quá đau buồn!” - Đường Phong và Lương Dũng Tuyền bắt tay nhau, đây là một đôi tay rắn chắc nhưng cũng rất thô ráp, Đường Phong trong lòng kinh ngạc, Lương Dũng Tuyền được nuôi dưỡng trong một môi trường đầy đủ điều kiện, sao lại có đôi tay thô ráp như vậy?

Lương Dũng Tuyền nhìn Đường Phong, vẻ mặt trấn tĩnh, đáp lời cảm ơn. Đường Phong nhanh chóng theo dòng người rời khỏi nhà tang lễ. Ra đến bên ngoài, Đường Phong thở phào một hơi, xem ra cho tới lúc này, hành động của anh cũng được coi là thuận lợi! Đường Phong vừa bước đi vô định trên vỉa hè dành cho người đi bộ, vừa tính toán xem làm cách nào để tới gặp được Lương Dũng Tuyền.

Đương lúc tính toán, Đường Phong bất giác đi vào một con đường nhỏ có phần vắng vẻ, đột nhiên, trước mặt lướt qua một người đàn ông cơ thể trắng kiết mặc bộ vest, đeo kính râm, chặn ngang đường. Người này nói bằng tiếng phổ thông cứng nhắc: “Đường tiên sinh, ông chủ chúng tôi mời ngài đến phủ làm khách, hy vọng ngài có thể ghé qua!”

Đường Phong thấy người này cũng khá khách khí, anh định thần, hỏi lại: “Ông chủ của các anh là ai? Hình như ở Hồng Kông tôi không có người quen”.

“Đi rồi ngài sẽ biết”. Một chiếc Mercedes lập tức lao tới, đỗ xích bên cạnh Đường Phong. Hai người đàn ông cao to từ trong xe chui ra, không nói năng gì, xốc nách Đường Phong ấn vào trong xe. Đường Phong ra sức giãy giụa, bỗng thấy một vật lạnh toát, cứng đờ kề sát sau lưng mình, và anh biết đó là - một khẩu súng. “Đừng làm khó chúng tôi, chúng tôi chỉ thực thi theo mệnh lệnh” - Người cầm súng cục cằn đe dọa Đường Phong.

Đường Phong bị kẹp lên xe, chiếc Mercedes lao như bay xuyên qua những con đường lớn nhỏ trên đảo Hồng Kông, chẳng mấy chốc, đã tới núi Thái Bình. Trong vòng bốn ngày, Đường Phong đã bị hai nhóm người ép lên xe, lần trước là hội Triệu Vĩnh, lần này lại là hội nào đây? Là hội đâm chết Lương Văn Kiệt, mưu sát Lâm Hải tại Quảng châu? Hay là... nếu đúng là hội người đó, mình sẽ rắc rối đây!

Trên đường đi, Đường Phong không rỗi bởi trong những suy nghĩ, mãi cho tới khi chiếc Mercedes dừng lại trước cửa một biệt thự sang trọng trên núi Thái Bình.

2

Mấy người cao to dẫn Đường Phong vào một phòng sách rồi lui ra, Đường Phong tiến lại đẩy cửa phòng để sách đi ra thì phát hiện cửa phòng đã bị khóa bên ngoài. Đường Phong quay người lại quan sát căn phòng này. Phòng sách rất lớn, trang trí nội thất xa xỉ, tấm rèm cửa dày cộm được kéo lên không để ánh sáng lọt vào, hai chùm đèn soi sáng toàn bộ phòng sách, Đường Phong bước tới cạnh bàn đọc sách, phát hiện trên chiếc bàn sang trọng này, ngoài hai tờ báo của ngày hôm nay ra, chỉ có một khung ảnh. Anh cầm khung ảnh lên chăm chú nhìn, trong khung ảnh là một tấm ảnh thiếu nữ. Khuôn mặt thiếu nữ trên tấm ảnh khá xinh xắn, điềm tĩnh tự nhiên, nhưng không mất đi vẻ quyến rũ. Đường Phong chăm chú ngắm nhìn cô gái trong ảnh, bất giác tâm trí lơ lửng, bỗng có cảm giác là mình đã từng gặp người con gái này ở đâu.

Đường Phong buông khung ảnh xuống, vén tấm rèm cửa dày cộm lên, giờ mới phát hiện ra, đứng trước tấm cửa kính sát đất khổng lồ này, nhìn xuống có thể bao quát cảnh vật của hơn nửa đảo Hồng Kông. Đường Phong biết rằng, trên núi Thái Bình, giá của những biệt thự hào hoa thế này không thường, chắc chắn không phải là nơi ở của những người giàu có bình thường. Vậy chủ nhân của ngôi biệt thự sang trọng này là ai nhỉ? - Đường Phong ngẫm nghĩ. Lúc này, cửa phòng sách được mở ra, Đường Phong quay đầu lại nhìn, bước vào là một người phụ nữ giúp việc bưng lên cho Đường Phong một bữa trưa thịnh soạn, Đường Phong không chút hòa khí hỏi sẵn: “Chủ nhân của các người mời tôi tới đây, tại sao lại không tới gặp tôi?... chủ nhân của các người rút cuộc là ai?”

Người phụ nữ giúp việc không buồn để ý tới câu hỏi của Đường Phong, chỉ lo đặt đồ ăn xong xuôi, sau đó lại lui ra khỏi phòng sách, rồi lại khóa cửa lại. Đường Phong nhìn đồ ăn, đang cơn đói bụng, anh cũng không buồn khách khí làm gì. Rồi như một cơn gió lốc, chẳng mấy chốc anh đã “tiêu diệt” hết thức ăn.

Ăn xong, Đường Phong bước tới trước giá sách, chủ nhân của phòng sách sưu tập sách rất phong phú, trên giá kín mít những tác phẩm lớn trong nước và nước ngoài, chẳng hạn như: “Hai mươi bốn bộ sử thi”, “Tư trị thông giám”... Đường Phong đọc lướt một lượt từ đầu tới cuối tên những cuốn sách mà chủ nhân phòng sách sưu tầm, các tác phẩm nổi tiếng của nhiều lĩnh vực đều đầy đủ; hơn nữa, còn theo mô hình của thư viện, sắp xếp số thứ tự từ A đến Z, chỉ khác là... trong vô số những cuốn sách mà chủ nhân phòng sách sưu tập, Đường Phong không thấy lấy một cuốn tiểu thuyết nào.

“Có lẽ chủ nhân phòng sách là một vị giáo sư già bác học, không thích đọc tiểu thuyết... nhỉ?” - Đường Phong đột nhiên phát hiện ra một cuốn tiểu thuyết có chút ngả vàng trong một góc khuất trên giá sách. Đầy bụng nghi ngờ, anh nhấc cuốn tiểu thuyết này ra - “Tứ bình ám sự”. Đường Phong biết cuốn này là một trong loạt tiểu thuyết trinh thám “Địch Công kỳ án” của nhà văn Hà Lan Robert Hans Van Gulik, “Địch công kỳ án” viết về câu truyện điều tra phá án của danh tướng Địch Nhân Kiệt thời nhà Đường Trung Quốc, còn “Tứ bình ám sự” chính là cuốn nổi tiếng nhất trong số đó. Trong số sách sưu tập của chủ nhân phòng sách không hề có cuốn tiểu thuyết nào khác, vậy sao lại xuất hiện cuốn “Tứ bình ám sự” này? Nhìn cuốn sách được lật giở tới mức cũ kĩ, nhất định là chủ nhân phải thường xuyên đọc nó. Vậy rút cuộc cuốn “Tứ bình ám sự” này đặc biệt ở chỗ nào?... Đường Phong tỉ mỉ lật giở cuốn sách, nhưng cũng không phát hiện ra có gì đặc biệt...

Đường Phong ngẫm nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi, đúng lúc này, cánh cửa phòng sách lại được mở ra lần nữa, Đường Phong vội vàng đưa tay đặt cuốn “Tứ bình ám sự” về chỗ cũ, quay đầu lại nhìn, lần này không phải là người phụ nữ giúp việc, người bước vào hóa ra là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tần Sinh mà anh vừa gặp ở nhà tang lễ sáng nay Lương Dũng Tuyền.

“Chào cậu, Đường Phong”. - Lương Dũng Tuyền bước vào phòng sách, mở lời trước.

Đường Phong vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Tôi nên sớm nghĩ tới ông, ở Hồng Kông, trừ ông ra thì còn có ai muốn gặp tôi nữa, nhưng ông là chủ tịch của tập đoàn Tần Sinh, lẽ nào lại mời khách theo kiểu này ư?”

Lương Dũng Tuyền không vì lời chất vấn của Đường Phong mà nói giận, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh nói: “Chàng thanh niên, trước khi chúng ta nói chuyện, tôi sẽ đính chính lại một điều sai lầm trong câu nói ban nãy của cậu”.

“Sai lầm?”

“Đúng vậy, sai lầm rất lớn. Tới giờ mà cậu vẫn chưa biết mình đang ở trong vùng nguy hiểm sao?”

“Tôi đương nhiên đang ở trong vùng nguy hiểm rồi, sự nguy hiểm này không phải do ông mang tới cho tôi sao?” “Không! Không! Không!” - Lương Dũng Tuyền ngắt lời Đường Phong, “Chàng thanh niên, cậu nói không đúng, cậu phải biết rằng, ở Hồng Kông, không chỉ có tôi muốn gặp cậu, những người muốn gặp cậu còn rất nhiều đấy!”

Đường Phong ngạc nhiên: “Còn rất nhiều người? Tôi chẳng có người quen nào ở Hồng Kông cả?”

Lương Dũng Tuyền lắc đầu: “Đương nhiên, những người muốn gặp cậu không nhất thiết phải là người Hồng Kông, nhưng họ thực sự đã tới đây, chính trong tang lễ của cha tôi sáng nay, tôi đã ngửi thấy mùi dị thường, bởi vậy tôi mới gặp cậu tới, là để bảo vệ cậu. Nếu như ban nãy thuộc hạ của tôi có gì thất lễ, tôi sẽ bảo họ tới xin lỗi cậu”.

Lương Dũng Tuyền vừa mới dứt lời, cửa phòng sách mở toang, người đàn ông cao to dẫn đầu ban nãy ép Đường Phong lên chiếc Mercedes bước vào phòng sách, bỏ kính râm xuống, xin lỗi Đường Phong: “Đường tiên sinh, ban nãy có gì thất thố, mong được lượng thứ”.

“Đây là vệ sỹ tráng kiện nhất của tôi, Hoàng Đại Hổ, cậu ấy xuất thân là lính đặc chủng, kỹ thuật bắn súng chuẩn xác, võ nghệ có hạng đấy. Cậu cũng biết giới thương nhân chúng tôi, làm ăn lớn rồi, luôn phải mời vài vệ sỹ” - Lương Dũng Tuyền đứng bên cạnh giới thiệu. Lúc này, sự phẫn nộ trong lòng Đường Phong

đã ngó ngoai đi rất nhiều, vốn dĩ bản thân muốn đến tìm gặp Lương Dũng Tuyền, nhưng không ngờ lại gặp được Lương Dũng Tuyền theo cách này, nhưng Đường Phong vẫn chưa hiểu Lương Dũng Tuyền vừa nói “những người muốn gặp mình còn rất nhiều” rút cuộc là ai.

Lương Dũng Tuyền như nhìn thấu tâm tư của Đường Phong: “Có thể cậu đang nghĩ những người muốn gặp cậu là ai ? Thực ra tôi cũng không biết những người đó từ đâu tới, nhưng tôi biết, họ tới là bởi kệ tranh ngọc”.

“Nhưng kệ tranh ngọc không ở trong tay tôi mà?” “Nhưng những người đó không nghĩ vậy, họ cho rằng trước khi cha tôi chết, ông đã trao lại kệ tranh ngọc cho cậu, vì thế họ đều muốn mời cậu tới ‘làm khách’, nhưng có điều họ sẽ không đối đãi với cậu thân thiện giống như tôi đâu”. “Chắc ông cũng nghĩ như vậy hả? Thế nên mới bắt tôi tới đây” - Đường Phong cười lạnh lùng.

Khóe miệng Lương Dũng Tuyền hé cười: “Đường Phong à, trong lòng cậu vẫn có thù ý với tôi, nhưng tôi nói thật lòng với cậu nhé, từ khi cha tôi mua tấm kệ tranh ngọc về, nó luôn được để ở đây, kệ tranh ngọc hiện giờ đang ở trong tay tôi, tôi có lý do gì để nghi ngờ cậu lấy nhỉ ?”

“Kệ tranh ngọc quả nhiên ở trong tay ông!” - Đường Phong tuy đã chuẩn bị từ trước, nhưng vẫn không kém phần ngạc nhiên.

Lương Dũng Tuyền gật đầu xác nhận.

Đường Phong vẫn không khỏi thắc mắc: “Vậy tại sao ông lại mời tôi đến đây?”

“ Mời cậu tới để nói chuyện, vì dù gì cậu cũng là người cuối cùng tiếp xúc với cha tôi” - Lương Dũng Tuyền quay ngoắt chủ đề, hỏi thẳng Đường Phong.

“Sao vậy, ông cũng nghi ngờ là tôi giết cụ nhà?”

“Tất cả những người đã từng tiếp xúc với ông, tôi đều có lý do để nghi ngờ” - Lương Dũng Tuyền thăm dò Đường Phong bằng ánh mắt đặc biệt.

Đường Phong vừa nghe thấy câu này, nộ khí mới tạm lắng xuống đã lại trào lên lồng ngực, nhưng anh vẫn kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, giải thích với Lương Dũng Tuyền: “Tên áo đen giết hại Lương lão tiên sinh đã chết rồi, điều này ông có thể đi hỏi phía cảnh sát”.

“Nhưng sát thủ thực sự phía sau bóng tối thì sao? Cậu không cho rằng tên áo đen đó giết cha tôi để cướp kệ tranh ngọc chứ?”

“Lẽ nào ông nghi ngờ tôi thông đồng với tên áo đen đó, sau đó lại giết người diệt khẩu? Ông... ông có lý do gì nghi ngờ tôi chứ? Ông nghi ngờ tôi, tôi thì lại nghi ngờ ông đấy?”

- Đường Phong không kìm nén được sự tức giận trong lòng.

“Ồ! Nghi ngờ tôi ? Khà khà, cậu nghi ngờ gì tôi, nói nghe xem nào. Lẽ nào cậu nghi ngờ tôi giết hại cha mình?” - Lương Dũng Tuyền bị Đường Phong hỏi vặn mà lại thấy thú vị.

“Từ khi cụ nhà bắt đầu bỏ số tiền giá trên trời ra mua tấm kệ tranh ngọc này, hành động của ông khiến tôi nghi ngờ, còn cả vụ tự sát của chuyên gia đấu giá Tế Ninh. Còn nữa, sau khi cụ nhà bị sát hại tại Quảng Châu, Lương gia các ông tại sao không đợi cảnh sát phá án, mà lại vội vàng đem di thể ông cụ đi hỏa táng?”

Lương Dũng Tuyền nhìn Đường Phong chằm chằm, rất bình tĩnh đáp lại: “Bởi vì tôi không tin tưởng trong một thời gian ngắn cảnh sát có thể phá án, di thể của cha tôi không thể cứ nằm mãi trong nhà xác chờ đợi đám cảnh sát ngu xuẩn đó từ từ phá án được!”.

“Không! Đường Phong, tôi không hề biết nhiều hơn cậu. Tôi giống cậu, cho rằng ngay từ ban đầu, sự việc này chính là một âm mưu, một âm mưu to lớn, người dựng nên âm mưu này không phải là cha tôi, cũng không phải là tôi, Lương gia chúng tôi là người bị hại, giống như cậu bị cuốn vào đó, ngâm mình trong đó. Đối diện với âm mưu to lớn này, Đường Phong, cậu cho rằng những cảnh sát đó có thể phá án trong một thời gian ngắn không ?”

Đường Phong nghe xong câu này bắt đầu trở nên mơ hồ, lẽ nào bản thân mình thực sự rơi vào một âm mưu to lớn? Anh cúi đầu, suy nghĩ rồi bời, nhưng lại chẳng nghĩ ra được điều gì khác, anh nhìn Lương Dũng

Tuyển, chậm rãi hỏi: Vậy ông cho rằng tất cả những điều này là thế nào? Là ai đã hại cụ nhà? Ai đã dựng nên âm mưu to lớn này?”

Lương Dũng Tuyển vẫn im lặng, từ cửa phòng sách bỗng vang lên một giọng nói: “Anh biết rõ rồi mà sao vẫn cố hỏi nhỉ?”

Đường Phong quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng sách và bỗng sững sờ, đó chính là cô gái anh vừa thấy trong bức ảnh ban nãy. Cô gái này chừng 25, 26 tuổi, làn da trắng mịn, mái tóc dài thướt tha, đôi mắt sáng, răng trắng, dáng người ráo, đường cong mỹ miều, nhìn thật quen, hình như đã ở đâu đó, không phải là chỉ trong bức ảnh ban nãy, là tại .. trên cầu thang của trung tâm pháp y! Đường Phong đột nhiên nhớ ra, đúng vậy, trên cầu thang trung tâm pháp y, mình đã từng đắm sầm vào cô gái này.

Đường Phong bối rối đứng dậy, vẻ thần thờ ngẩn cô gái trước mặt, cô gái cũng không tỏ ra yếu thế chăm chăm nhìn Đường Phong, không khí bỗng có phần bối rối. “Để tôi giới thiệu một chút, đây là tiểu nữ Lương Viện”. Lời giới thiệu của Lương Dũng Tuyển phá vỡ bầu không khí bối rối này.

Cô gái trước mặt là con gái của Lương Dũng Tuyển! Tiểu thư con nhà giàu, thảo nào ngạo mạn ngang ngược nhường vậy. Đường Phong vội vàng đưa tay về phía Lương Viện: “Xin lỗi Lương tiểu thư, lần trước ở Quảng châu tôi không cẩn thận đã đắm vào cô”. Lương Viện khẽ “hứ” một tiếng, nhưng không bắt tay lại.

Đường Phong lại lần nữa lĩnh giáo tính khí của đại tiểu thư Lương Viện, ngại ngừng thu tay về. “Viện Viện, không được bất lịch sự, người ta xin lỗi con kia.” - Lương Dũng Tuyển khẽ trách mắng.

Lương Viện lăm bắm phản bác: “Con không bắt tay với kẻ bị tình nghi giết ông nội”.

“Kẻ bị tình nghi?” - Đường Phong hỏi mà lòng thầm đau khổ.

“Đúng vậy, cuộc điện thoại cuối cùng là ông nội tôi gọi cho anh, người cuối cùng gặp ông nội tôi gặp cũng là anh, tôi không nghi ngờ anh thì nghi ngờ ai, hôm nay vừa hay cha tôi tóm anh tới đây, tôi phải thẩm vấn anh cho kỹ !” - Lương Viện đỏ mặt tức tối.

“Nói như vậy, thì người đưa thiệp mời tới phòng tôi cũng chính là cô sao ?” - Đường Phong hỏi lại.

“Là tôi đưa đấy, cha tôi nói phải mời anh tới, tìm anh

nói chuyện, nhưng tôi nghĩ tốt nhất là nên tóm lấy anh, sau đó thẩm vấn anh kỹ càng.” - Nói xong, Lương Viện quay về phía Hoàng Đại Hổ bên cạnh: “Đại Hổ, tiếp theo phải nhờ anh đấy, nếu anh ta không thành thật, thì dạy cho anh ta một trận”.

Hoàng Đại Hổ không biết phải làm thế nào, quay lại hỏi Lương Dũng Tuyển: “Ông chủ, ngài xem...”

Lúc Đường Phong và Lương Viện nói chuyện với nhau Lương Dũng Tuyển lặng lẽ quan sát nét mặt, lời ăn tiếng nói, mãi cho tới khi Hoàng Đại Hổ hỏi ông, ông mới ngăn Lương Viện lại: “Viện Viện, không được làm loạn, Đường Phong là khách mà cha mời tới, ban nãy cha đã nói chuyện qua với anh ta rồi...” - Lương Dũng Tuyển chưa nói hết câu, đã lại quay ra nói với Đường Phong: “Đường Phong, thực ra tôi chỉ muốn tìm cậu đến để tìm hiểu một chút tình hình, hy vọng cậu có thể cung cấp vài manh mối hữu dụng, giúp tôi tìm ra hung thủ thực sự đứng sau vụ giết hại cha tôi, ban nãy những lời nói nghi ngờ cậu, đều là tiểu nữ muốn nói để thử cậu, bởi vậy...”

Lương Dũng Tuyển đổ hết trách nhiệm cho Lương Viện, Đường Phong cũng đành phải hòa nhã trở lại, anh nhìn khuôn mặt tức tối của Viện Viện, lại nhớ tới nhiệm vụ tới Hồng Kông của mình, liền hỏi lại Lương Dũng Tuyển

“Tôi nghĩ Lương tiên sinh nhất định đã thử ra kết quả?”

Lương Dũng Tuyển nở một nụ cười: “Đúng vậy, giờ tôi đã tin cậu chắc chắn không phải là sát thủ trong bóng tối đó”

Tiểu nữ được tôi nuông chiều từ nhỏ, lại thêm việc ông nội bị hại, tính khí gần đây rất không ổn, mong cậu lượng thứ”.

“Tôi hiểu” - Đường Phong tỏ ra rất rộng lượng, “Vậy ngài cho rằng sát thủ trong bóng tối thực sự là ai ?”

“Chính là bọn người mà lúc đầu tôi nói họ cũng muốn gặp cậu, nhưng tôi vẫn chưa biết họ là ai, nhưng... nhưng tôi lo lắng nhất không phải là đám người đó, mà là...”

“Còn có ai nữa? Còn ai muốn đoạt được kệ tranh ngọc?”

Lương Dũng Tuyền không trả lời ngay câu hỏi của Đường Phong, mà đứng dậy, mặt hướng về phía cửa kính sát đất, quay lưng lại phía Đường Phong, im lặng hồi lâu. Đường Phong mắt đối mắt với Hoàng Đại Hổ đứng bên cạnh, không biết Lương Dũng Tuyền đang tư lự điều gì... Đột nhiên, Lương Dũng Tuyền quay người lại, nhìn Đường Phong, gần như từng chữ từng chữ một thốt ra từ miệng: “Hay - là - huyết - chú?”

“Huyết chú?” - Đường Phong giật bản mình.

“Đúng vậy, huyết chú! cha tôi từng kể với tôi rằng, phạm là những người có ý đồ giải mã bí mật của kệ tranh ngọc đều sẽ bị tai họa giáng xuống đầu”.

“Cụ nhà còn nói gì với ngài nữa không?”

“Khi cha tôi mua tấm kệ tranh về, tôi đã từng hỏi ông việc liên quan tới kệ tranh ngọc, nhưng hình như ông không muốn tôi tham gia vào việc này. Vì tôi hỏi nhiều quá, ông mới nói với tôi rằng đó là huyết chú”.

“Xem ra ông cụ tin rằng có huyết chú tồn tại, thế nên cụ cũng giấu cả ông”.

“Tôi nghĩ thế này, việc này chắc chắn rất nguy hiểm, cho nên cha tôi luôn giữ kín với tôi và Viện Viện. Viện Viện rất tò mò về kệ tranh ngọc, nhưng cha tôi quyết không chịu tiết lộ gì cho nó”.

“Đúng vậy! Ông nội luôn giải đáp mọi thắc mắc của tôi. nhưng lần này ông lại không chịu nói, hơn nữa còn cảnh cáo tôi không được đi tìm hiểu sự việc về kệ tranh ngọc. Lúc đó cảm thấy rất bức bối, giờ nghĩ lại mới thấy ông nội lúc đó chắc là đã cảm nhận được sự nguy hiểm.” - Lương Viện đứng bên cạnh nói.

Đường Phong nghe xong lời Lương Viện tường thuật, nhìn hai cha con, rồi đột nhiên hỏi Lương Dũng Tuyền: “Ông cũng tin có huyết chú?”

“Tôi vốn không tin, nhưng... cái chết của cha, chuyên gia đấu giá tự sát, còn cả đội thám hiểm bị mất tích năm nào, khiến tôi tin rằng việc này không đơn giản như vậy.” - Lương Dũng Tuyền chau mày.

“Bất luận là có huyết chú hay không, chúng ta đều đã bị cuốn vào đó, muốn tóm được sát thủ thực sự trong bóng tối giết hại Lương lão tiên sinh, muốn bóc gỡ được đồng bí mật này, hiện tại chỉ có một cách.” - Đường Phong kiên định nói.

“Cách gì?” - Lương Dũng Tuyền hơi nghiêng người, nhìn Đường Phong.

“Hiện giờ chúng tôi muốn có kệ tranh ngọc đang ở trong tay ông, trước tiên phải giải đáp những văn tự Tây Hạ trên kệ tranh ngọc đã...” - Đường Phong kể lại toàn bộ mục đích lần này tới Hồng Kông của anh.

Không ngờ Lương Dũng Tuyền sau khi nghe những lời Đường Phong nói lại bật cười ha hả. Đường Phong chau mày, nhìn ông ta không hiểu. Lương Dũng Tuyền cười xong, nói: “Tôi đoán ngay được tâm ý của cậu” - Tiếp đó lại hỏi Lương Viện: “Viện Viện, đồ đã đem tới chưa?”

Đường Phong lúc này mới chú ý tới chiếc cặp khóa sổ trong tay Lương Viện. Lương Viện đưa chiếc cặp cho Lương Dũng Tuyền. Lương Dũng Tuyền mở cặp, lấy từ trong đó ra chiếc hộp làm bằng gỗ tử đàn được chạm khắc tinh xảo. Sau đó, Lương Dũng Tuyền cẩn thận mở chiếc hộp ra, Đường Phong để ý thấy trong giây phút chiếc hộp được mở ra, trong mắt Lương Dũng Tuyền lóe lên một ánh nhìn không dễ thấy rõ, “Đây chính là kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ!” - Lương Dũng Tuyền cố gắng che giấu sự xúc động trong lòng, đẩy chiếc hộp bằng gỗ tử đàn tới trước mặt Đường Phong.

Đây cũng là lần đầu tiên Đường Phong được ngắm kệ tranh ngọc này ở một khoảng cách gần như thế. Đây chính là kệ tranh ngọc Tây Hạ mang theo huyết chú sao? Anh cảm nhận được cả nhịp tim mình đang tăng tốc, anh ra sức kìm nén sự kích động trong lòng, nhưng vẫn vô thức đưa tay ra chạm vào kệ tranh ngọc.

Kệ tranh ngọc dài 30 cm, rộng khoảng 20 cm, dày 3 cm, được tạc thành bởi cả tấm bạch ngọc nephrite vùng Hòa Diển Tân Cương. Trong thời tiết nóng bức đường này, vậy mà bề mặt kệ tranh ngọc lại buốt giá thấu tận xương tủy.

Khung kệ tranh ngọc có chạm khắc hai vòng hoa sen, uốn lượn xung quanh bề mặt kệ tranh ngọc. Giữa hai vòng hoa lại chạm một hàng ngọc lam, san hô đỏ, còn cả những châu báu mà Đường Phong không biết tên gọi của chúng là gì? tuy vậy bụi trần năm tháng cũng không thể che lấp được vẻ lấp lánh của những châu báu này. Hơn 800 năm qua rồi, vậy mà chúng vẫn long lanh tỏa sáng! Mặt chính của kệ tranh ngọc chạm trở một số ký hiệu kỳ lạ, đây lẽ nào chính là văn tự Tây Hạ cổ xưa đã chết từ bao giờ? Sự tích lũy từ hàng trăm năm qua đã hình thành ngọc tẩm thấm vào bên trong, cộng thêm sự ăn mòn của thời gian khiến cho những ký hiệu này trở nên mờ ảo...

“Sao rồi, đúng nó không?” - Lương Dũng Tuyền cắt ngang suy nghĩ của Đường Phong.

“Không sai, chính là nó”. - Nói xong, Đường Phong đóng chiếc hộp gỗ tử đàn lại, đẩy chiếc hộp về phía Lương Dũng Tuyền, nhưng không đẩy tới trước mặt ông ta, mà vô tư đẩy chiếc hộp vào vị trí chính giữa bàn sách.

“Đường Phong, cậu cho rằng kệ tranh ngọc này chính là mấu chốt để giải đáp mọi việc hiện giờ?” - Lương Dũng Tuyền hỏi.

“Cái này thì phải cần tới sự giúp đỡ của ngài.” - Đường Phong chớp lấy cơ hội nói với Lương Dũng Tuyền: “Phía cảnh sát hy vọng Lương tiên sinh có thể giao cho chúng tôi kệ tranh ngọc này, trước tiên phải giải được bí mật của kệ tranh ngọc, chúng tôi sẽ mời những chuyên gia giải mã trong nước và quốc tế xuất sắc nhất tới; hai là vì sự an toàn của ngài, hiện tại nếu kệ tranh ngọc vẫn tiếp tục để lại đây thì sẽ rất không an toàn, ngài và gia đình sẽ đối diện với nguy hiểm. Dù sao thì từ khi kệ tranh ngọc này xuất hiện trong nước, vài người đã phải mất mạng. Vậy nên...”

Đường Phong không nói nữa, bởi bản thân Lương Dũng Tuyền cũng đã đang chìm trong suy tư. Năm phút sau, Lương Dũng Tuyền ngẫm nghĩ chín muồi, rút cuộc cũng gật đầu: “Đường Phong, cậu nói rất có lý, tôi cũng nghĩ như vậy, tôi đồng ý giao lại kệ tranh ngọc này, hy vọng phía cảnh sát sẽ mau chóng phá án. Nhưng, tôi có một điều kiện”.

“Điều kiện?” - Tinh thần Đường Phong bỗng chùng xuống. Nhưng anh vẫn vờ như trấn tĩnh nói: “Lương tiên sinh, có điều kiện gì xin ngài cứ nói”.

“Điều kiện của tôi thực ra rất đơn giản, kệ tranh ngọc để ở chỗ tôi không an toàn, có thể để các cậu mang đi, nhưng tôi cần phải một người đi theo kệ tranh ngọc, cũng có nghĩa là hy vọng có một người của tôi gia nhập vào nhánh đội ngũ của các cậu. Vì dù sao thì kệ tranh ngọc này cũng là di vật của cha tôi... Hơn nữa, nếu như thực sự có phát hiện gì đáng kinh ngạc, vật này có khả năng còn tăng thêm giá trị đấy!”

“Lương Dũng Tuyền quả đúng là thương nhân.” - Đường Phong rửa thầm trong bụng. Nhưng anh vẫn tươi cười: “Xin Lương tiên sinh hãy yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho kệ tranh ngọc, chúng tôi chỉ mượn dùng, sau khi nghiên cứu, nhất định sẽ trả lại. Nhưng điều kiện của ngài, e rằng...”

“Sao, các cậu không đồng ý?”

“Không, chỉ là việc này tôi không quyết được. Ngài định để ai theo chúng tôi vậy?”

Lương Dũng Tuyền nhìn sang Hoàng Đại Hổ này giờ vẫn đứng nghiêm bên cạnh, nói: “Tôi muốn phái anh ta theo cậu. được không?”

Đường Phong quay đầu lại nhìn Hoàng Đại Hổ, Hoàng Đại Hổ không biểu hiện thái độ gì, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị “Không biết chừng, cậu ta còn có thể giúp đỡ các cậu. - Lương Dũng Tuyền nhấn mạnh với Đường Phong.

Đường Phong chưa kịp trả lời thì Lương Viện đã đột nhiên nói chen vào: “Cha, để con đi cho”.

Lương Dũng Tuyền nổi giận: “Một đứa con gái như con, sao có thể mạo hiểm được!”

“Để tóm được hung thủ sát hại ông nội, bất kể khổ sở đến mức nào, nguy hiểm tới mức nào con cũng chịu!” - Lương Viện cố chấp nói.

“Ồ đồ, cha chỉ có mình con, mẹ con mất sớm...” - hai bố con Lương Dũng Tuyền và Lương Viện bắt đầu tranh cãi. Đường Phong đứng bên cạnh nghe, lòng nhủ thầm: tốt nhất đừng để đại tiểu thư này đi theo,

Hoàng Đại Hổ cũng dừng đi theo là tốt nhất, nhưng nếu bắt buộc phải chọn lựa cả hai vị này, thì anh thà chọn Hoàng Đại Hổ còn hơn.

Hai cha con Lương Dũng Tuyền và Lương Viện nói qua nói lại mãi không dứt. Lương Dũng Tuyền, đường đường là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty đa quốc gia lớn, vậy

mà cũng không nói nổi con gái. Cuối cùng, Đường Phong đành phá vỡ cuộc tranh cãi của hai cha con họ bằng cách nói với Lương Dũng Tuyền: “Lương tiên sinh, tôi có thể dùng điện thoại của ông một chút không? Tôi muốn hỏi ý kiến...” Lương Dũng Tuyền hiểu ý của Đường Phong, không biết làm sao, đành buông tha cho Đường Phong: “Đường Phong, để cậu chê cười rồi, cậu đừng thấy tôi ở ngoài oai phong, việc trong nhà chúng tôi, ồ...” - nói xong, Lương Dũng Tuyền kéo Lương Viện và Hoàng Đại Hổ cùng nhau ra khỏi phòng sách.

Đường Phong thấy phòng sách rộng thênh thang chỉ còn lại mình mình, vậy là gọi điện thoại cho Hàn Giang, Hàn Giang nghe xong điều kiện của Lương Dũng Tuyền, do dự hồi lâu rồi mới nói với Đường Phong: “Cậu có thể đồng ý điều kiện của ông ta”.

“Để Hoàng Đại Hổ gia nhập thật sao?”

“Thì giờ không phải hết cách rồi sao! Ngoài ra, cậu phải cẩn thận hơn nữa, chúng ta nhận được một số tin tức rất không tốt, Triệu Vĩnh cũng đã tới Hồng Kông rồi!”

“Ồ! Triệu Vĩnh đến đây làm gì?”

“Cậu ấy có nhiệm vụ của cậu ấy, cậu chỉ cần đem kệ tranh ngọc về là được rồi!”

Sau khi nói chuyện với Hàn Giang xong, Đường Phong trả lời Lương Dũng Tuyền: “Chúng tôi chấp nhận điều kiện của ông, Hoàng Đại Hổ sẽ quay về cùng tôi!”

“Ông chủ, ông yên tâm, tôi nhất định bảo đảm an toàn cho kệ tranh ngọc.” - Hoàng Đại Hổ lập tức cam kết với Lương Dũng Tuyền.

Lương Dũng Tuyền hài lòng gật gù đầu, nhưng Lương Viện lại bĩu môi, cô ta không hài lòng. Đường Phong cười thầm trong bụng, nhưng chẳng mấy chốc anh nhận ra là không nên ở lại đây lâu, thà đi sớm còn hơn, nên liền đề nghị với Lương Dũng Tuyền: “Lương tiên sinh, nếu đám người đó đã xuất hiện ở Hồng Kông rồi, thì an toàn là Ưu tiên hàng đầu, tôi nghĩ đi sớm là tốt nhất”.

Lương Dũng Tuyền gật đầu, nói: “Để Đại Hổ chuẩn bị chút đã, chúng ta ăn xong bữa tối sẽ đi”.

Bữa tối xong xuôi, đợi Hoàng Đại Hổ chuẩn bị xong, Lương Viện nhất quyết muốn tiễn Hoàng Đại Hổ và Đường Phong ra sân bay. Lương Dũng Tuyền cũng bó tay, đành phải đồng ý.

Lương Dũng Tuyền tiễn Đường Phong và Lương Viện tới cổng, giao chiếc cặp khóa mật mã đựng kệ tranh ngọc cho Đường Phong, nhưng Lương Viện cướp ngay lấy chiếc cặp mật mã, ôm khư khư trong lòng.

Lương Dũng Tuyền chán nản lắc đầu với Đường Phong, rồi lại dặn dò Hoàng Đại Hổ: “Cậu phải cẩn thận đấy!”

“Ông chủ, ngài yên tâm.” - Hoàng Đại Hổ gật đầu đầy tự tin.

7

Ánh trăng trải thảm trên núi Thái Bình, trên vịnh Victoria, phía xa xa đèn hoa lấp lánh. Trong thời khắc này, cảnh vật quả là đẹp tựa như hoa. Nhưng Đường Phong chẳng còn tâm trí mà để lưu luyến, anh ngả người vào ghế sau chiếc Mercedes, hồi tưởng lại những gì mình gặp phải trong lần tới Hồng Kông này. Ban đầu, vốn chỉ muốn gặp gỡ Lương Dũng Tuyền, hỏi xem kệ tranh ngọc có ở trong tay ông ta không, vậy mà không ngờ, hóa ra lại có thể đưa được kệ tranh ngọc trở về, tuy phải kèm theo một điều kiện, nhưng chuyển đi Hồng Kông này, thật chẳng uổng công!

Nghĩ tới đây, Đường Phong liếc nhìn sang Lương Viện đang ngồi bên cạnh, Lương Viện trợn tròn mắt cũng đang nhìn Đường Phong. Đường Phong không kìm được liền hỏi Lương Viện: “Bây giờ cô không sợ kẻ bị tình nghi là tôi nữa sao?” “Hừm! Đường nhiên là tôi không sợ anh!”

Đường Phong bó tay lắc lắc đầu, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó: “Tôi nghe cô nói chuyện thấy không giống con gái Hồng Kông lắm”.

“Đúng vậy, hồi nhỏ, cha tôi thường đưa tôi đi du lịch ở đại lục, tôi còn học mấy năm ở Bắc Kinh nữa mà, sau đó mới đi Mỹ du học, vừa mới về nước gần đây thì ông nội đã bị hại rồi...” - Lương Viện bất giác rơi lệ.

Giữa lúc hai người nói chuyện, chiếc Mercedes rẽ sang một ngã rẽ trên núi, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một chiếc Toyota Pickup và vài người mặc đồng phục màu vàng cam, chặn ngang phần lớn đường, dáng vẻ như là công nhân thi công đường. Đường Phong lập tức trở nên cảnh giác, con đường này khá heo hút, lại là buổi tối, ngộ nhỡ xảy ra sự cố... Tài xế chậm chậm dừng chiếc Mercedes lại, nhưng tay vẫn nắm chặt vô lăng, đề phòng bất trắc. Hoàng Đại Hổ sờ sờ khẩu súng Luger P89 cỡ đạn 9 ly do Mỹ sản xuất đang nằm dưới lớp vỏ áo vest. Khẩu súng này anh ta được người bạn làm cảnh sát ở Mỹ trước khi chết để lại cho anh nên anh luôn mang theo bên mình phòng thân. Băng đạn đầy ự, tổng cộng là 15 viên, với bản lĩnh của anh, mấy người trước mặt nếu có mưu đồ gì, 15 phát đạn thừa đủ để tiễn họ lên Tây thiên!

Ngồi trên xe quan sát một lúc, không thấy có gì bất thường, mấy người đó quả thật đang thi công, có lẽ mình quá đa nghi rồi. Đường Phong cũng bớt phần cảnh giác, Hoàng Đại Hổ cũng đỡ căng thẳng hơn, anh quay lại nhìn Đường Phong một cái, sau đó nhảy xuống xe, bước lên phía trước, hét lên với mấy công nhân đang thi công: “Có nhầm không đây hả mà thi công lúc này, mau nhường đường đi!”.

Một người trong số đó có vẻ là tổ trưởng, trả lời Hoàng Đại Hổ: “Đợi một chút, xong ngay đây!” Nói xong, anh ta hô hào những người khác nhường đường. Hoàng Đại Hổ càng lơ là cảnh giác, nhưng đột nhiên cảm thấy đâu đó có chút không bình thường... ở đâu không bình thường nhỉ? Hoàng Đại Hổ nhìn chăm chăm vào đám người trước mặt, đột nhiên nhận ra - không đúng! Người ban nãy vừa trả lời anh, không phải nói tiếng Quảng Đông, mà lại nói tiếng phổ thông rất chuẩn. Chính trong giây phút Hoàng Đại Hổ tỉnh ngộ, đám người trước mặt đột nhiên lôi từ chiếc Pickup xuống mấy khẩu súng liên thanh có nòng giảm thanh MP510A3, Hoàng Đại Hổ định rút súng ra nhưng đã quá muộn, “Tạch! Tạch! Tạch! Tạch...” một loạt đạn ồ ạt bắn ra, hơn chục phát đạn găm thẳng vào người Hoàng Đại Hổ, Hoàng Đại Hổ đáng thương chưa kịp rút súng đã bị bắn cho xối xả!

Đường Phong và Lương Viện ngồi trong Mercedes tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, vô cùng hoảng hốt. May mà tài xế phản ứng nhanh, vội vàng lùi xe lại. Súng liên thanh lập tức bắn điên cuồng về phía chiếc Mercedes. Đường Phong giữ Lương Viện cúi rạp xuống ghế sau, tài xế gấp người xuống, khó nhọc đánh vô lăng. May mà bác tài kỹ năng điêu luyện, khởi động, rẽ ngoặt, quay đều đều thành công, tiếng phanh xe khốc liệt xé toạc màn đêm yên tĩnh, đúng lúc tài xế quay đầu xe, chuẩn bị dốc hết sức tháo lui về phía sau thì từ đằng sau bỗng xông lên một chiếc BMW màu xanh đậm, chặn ngang đường rút lui của chiếc Mercedes.

Ba người nhảy ra từ trong xe BMW, rút súng bắn liên hồi về phía chiếc Mercedes. Đi kèm tiếng thét thát thanh của Lương Viện, cơ thể và đầu tài xế bị từng viên đạn bắn trúng, máu tươi và óc trắng bắn tung tóe lên tấm kính chắn gió đang vỡ vụn...

Người trong xe BMW từng bước áp sát chiếc Mercedes, mở cửa sau xe, một tên béo trong số đó tướng mạo dữ tợn, trên mặt có ba vết sẹo cười nham hiểm: “Khà khà, Đường tiên sinh, và cả tiểu thư này nữa, chúng tôi đợi lâu lắm rồi đây, mau đi theo chúng tôi!” - Nói xong, mấy người còn lại liền lôi Đường Phong và Lương Viện đang cứng đờ cả người ra khỏi chiếc Mercedes và định cướp chiếc cặp khóa số trong tay Lương Viện, Lương Viện gào khóc, ra sức giữ chặt chiếc cặp trong lòng.

“Các người là ai?” - Đường Phong cố gắng giữ bình tĩnh, chất vấn.

“Ba vết sẹo” cười nhạt: “Là ai? Giống các người, là những người hứng thú với thứ trong chiếc cặp khóa số này” - Nói xong, “ba vết sẹo” bước tới sau lưng Lương Viện vẫn đang khóc, vung tay, dùng báng súng CZ75 do Tiệp Khắc chế tạo đập mạnh vào gáy Lương Viện, khiến cô ngất đi, sau đó hần giật lấy chiếc cặp trong tay Lương Viện, ôm Lương Viện lên chiếc BMW. Đường Phong cũng bị áp giải lên xe, chiếc pickup đi trước, BMW theo sau, lao vun vút xuống núi.

Mấy phút sau, Đường Phong ngồi trong BMW nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát kêu hú, trong lòng bỗng nhen lên một tia hy vọng, nhưng “ba vết sẹo” lại không hề hoảng hốt, quay đầu lại nhìn xe cảnh sát đang bám

đuôi phía cười nli.nhặt hai tiếng, ánh mắt lộ ra sự hung tợn, hấn ra lệnh cho tài xế vượt mặt chiếc Pickup, sau đó lạnh lùng cười rồi gầm gừ:

Cho chúng mày lên Tây thiên luôn!”

“Ba vết sẹo” nói xong, Đường Phong liền nghe thấy nổ ầm ầm phía sau lưng, rung chuyển tới mức đôi tai anh tê dại cả đi. Anh không biết phía sau xảy ra chuyện gì,nhưng từ điệu cười nhạt trên mặt “ba vết sẹo” thì có thể nhận ra xe sát phía sau đã lành ít dữ nhiều.

8

Đường Phong và Lương Viện bị áp giải lên một chiếc tàu chở hàng cũ nát, tàu hàng chậm chậm rời khỏi bến. Cái tên “ba vết sẹo” đó xem ra là thủ lĩnh của đám người này, hấn bố trí xong việc trên boong tàu liền áp giải Đường Phong và Lương Viện chui vào trong khoang, cầm lấy chiếc cặp khóa số, ép hỏi Lương Viện: “Mật mã của chiếc cặp này là bao nhiêu?”

Lương Viện vừa tỉnh lại trước khi lên tàu, mới cử động được cổ và gáy thì đã đau buốt thấu tận tâm can. Cô trợn mắt nhìn gã béo có ba vết sẹo trước mặt, hét lên: “Mật mã? Tôi không biết, ông mau thả chúng tôi ra, nếu không để cha tôi biết, sẽ cho các người chết cũng không yên đâu”.

Đã đến lúc này rồi mà Lương Viện vẫn còn giở tính tiểu thư ra đây, Đường Phong nghe vậy vừa lo vừa tức, lại cũng buồn cười. Anh nhìn sang tên “ba vết sẹo”, mặt hấn lộ rõ vẻ dâm tà: “Em gái mi ngon, em nói sao mà sợ thế! cha em là ai nhỉ? Có phải Lương Dũng Tuyền không, ha ha, danh tiếng của cha em quả đúng như sấm đánh bên tai, anh thật sự sợ quá đi!” - nói xong, “ba vết sẹo” còn thò cả cánh tay béo múp múp sờ nắn khuôn mặt trắng nõn của Lương Viện. Lương Viện nghiêng rặng, xấu hổ cúi đầu. “Ba vết sẹo” đang định giở trò sàm sỡ cơ thể Lương Viện, thì một tên đồng bọn bỗng hốt hải lao vào khoang tàu: “Đại ca, không ổn rồi, phía sau có thuyền đang đuổi theo chúng ta”. “Ba vết sẹo” nghe vậy, đẩy Lương Viện lại, gào lên với hai tên cướp trong khoang tàu: “Tao ra ngoài xem sao, chúng mày trông chừng hai đứa nó” - Nói xong, “ba vết sẹo” liền giương thẳng khẩu súng máy AEK999 thông dụng lên, lao ra khỏi khoang tàu.

Đường Phong lại lóe lên tia hy vọng, anh đã có thể nghe rõ tiếng động cơ trực thăng từ phía xa xa, còn có cả tiếng bước chân hoảng loạn, tiếng chửi mắng của đám cướp 116 I trên boong tàu.

“Các người đã bị bao vây, lập tức buông vũ khí đầu h không, nếu không chúng tôi sẽ phóng hỏa!...” - Phía sau vang lên giọng nói kiên định đầy sức mạnh. Đường Phong trong khoang tàu nhận ra đây là giọng HànGiang, anh mừng rỡ nói nhỏ với Lương Viện: chúng ra sắp được cứu rồi!” Lập tức, họ nghe thấy tiếng hỗn loạn trên sàn tàu, xem ra nhóm cướp đã loạn hết cả lên rồi đây. “Ba vết sẹo” gầm gừ hét lên ra lệnh cho đám thuộc “Nhanh! Tăng hết tốc độ chạy trước, chỉ cần tới Công Hải thì sẽ có thuyền tới tiếp ứng cho chúng ta, đến lúc đó, chúng không dám làm gì chúng ta cả!”

Đường Phong nhận thấy tàu chở hàng đang tăng tốc hết sức để tháo chạy. Anh và Lương Viện nhìn nhau, hai người đều đang nghĩ kế để thoát thân, nhưng khi họ chưa kịp nghĩ ra cách gì thì, “ba vết sẹo” đã đột nhiên lao trở lại khoang tàu, quăng khẩu súng máy nặng trĩu xuống, móc ra khẩu súng cầm tay CZ75, ra lệnh ột tên cướp khác: “Mày tóm lấy đứa con gái này, theo tao ra ngoài!” - Nói xong, “ba vết sẹo” dung cánh tay trái thô thiển kẹp lấy cổ Đường Phong, tay phải giữ súng gí chặt vào thái dương Đường Phong rồi bước lên trên tàu, tên cướp kia thì kẹp lấy Lương Viện, cùng theo sau lên sàn tàu. Trên sàn tàu, gió biển vi vu, ở đây đã không còn nhìn thấy đèn đóm trên vịnh Victoria nữa, phía xa xa chỉ có ánh sao thưa thớt tỏa sáng, xem ra chỗ này đã cách Hồng Koong rất xa rồi, chắc là sắp tới Công Hải rồi.

“Ba vết sẹo” đưa Đường Phong tới đuôi thuyền, gào thét về phía chiếc ca nô đang lao tới: “Chúng mày đừng lên đây, trong tay bọn tao có con tin!” - Hết xong, “ba vết sẹo” lại lo sợ quay đầu lại nhìn, xem tàu hàng còn cách Công Hải bao xa?

Hàn Giang đứng sau ca nô nhìn thấy Đường Phong và Lương Viện, anh lập tức dùng loa phóng thanh hét lên: “Các người không chạy được nữa đâu, khẩn trương phóng thích con tin! Nếu không thì..”

“Nếu không cái rắm! Mày tưởng tao ngu chắc, phóng thích con tin? Tao bây giờ mà phóng thích con tin, lập tức sẽ bị chúng mày bắn cho thủng lỗ chỗ!” - “Ba vết sẹo” hấn học cướp lời Hàn Giang.

Hàn Giang thấy tình hình như vậy, liền hạ giọng ra lệnh qua máy bộ đàm, mấy xạ thủ bắn tỉa trên ca nô đã

nhắm chuẩn vị trí “ba vết sẹo” cùng những tên cướp khác, sẵn sàng chuẩn bị bắn tỉa, đồng thời, một chiếc trực thăng Z-9 tức tốc bay sát xuống mạn tàu hàng. Vài cọng tóc trên đầu “ba vết sẹo” đều đã bị cánh quạt của chiếc trực thăng thổi tung cả lên, bọn cướp hoảng loạn, lần lượt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lo sợ thành viên đội đặc chiến từ trên không trung leo xuống..

“Ba vết sẹo” hoảng hốt nhìn chằm chằm vào chiếc trực thăng trên đỉnh đầu, dồn hết sự tập trung về phía bầu trời, tay phải cầm súng từ từ rời khỏi thái dương của Đường Phong, run rẩy bầy nhấm lên trời, cánh tay xiết cổ Đường Phong cũng không còn thít chặt như trước nữa... Đây là cơ hội tốt nhất, cũng là cơ hội duy nhất! Đường Phong thấy vậy liền quyết định dùng cùi chỏ chọc mạnh vào mạng sườn “ba vết sẹo”, khiến hắn gào rú ầm lên. Đường Phong lại vung tay, hất rơi khẩu súng trong tay “ba vết sẹo”. Rồi Đường Phong nhanh như chớp chớp lấy khẩu súng cầm tay CZ75, nhắm vào tên cướp đang uy hiếp Lương Viện nổ một phát súng. Phát súng này tuy không trúng nhưng lại khiến tên cướp hoảng sợ, thả tay khỏi người Lương Viện. Đường Phong do không bỏ lỡ cơ hội, lao lên ôm chặt lấy Lương Viện, cùng cô nhảy ào xuống biển.

Đường Phong ôm Lương Viện từ từ ngoi lên mặt nước, chiếc trực thăng S-76 từ từ bay lơ lửng trên đầu họ, mặt biển bị gió quạt thổi từ chiếc trực thăng làm dậy lên từng lớp sóng khổng lồ, trực thăng thả thang dây xuống, Đường Phong tay phải kéo thang dây, tay trái ôm Lương Viện, khó nhọc leo lên. Trước khi Lương Viện bị uống vài ngụm nước biển mặn chát vốn đã bất tỉnh nhân sự, giờ thì đã tỉnh lại, thấy mình được Đường Phong ôm chặt cứng, cô vừa xấu hổ vừa giận dữ, điệu đà gào lên với Đường Phong: “Anh bỏ tôi ra, đồ tồi, định lợi dụng cơ hội sàm sỡ tôi hả?”

Nhưng Lương Viện càng gào, đôi ngực căng tròn mây rẩy của cô càng áp sát vào lồng ngực rắn rỏi của Đường Phong, khiến cô càng thêm xấu hổ tức giận. Đường Phong lúc này vừa mệt vừa lạnh, làm gì rảnh rỗi mà có hứng sàm sỡ gái đẹp, anh khẽ hét lên với Lương Viện: “Đừng động dậy nữa, nếu còn ngộ ngược, tôi mà buông tay thật thì cô sẽ rơi xuống biển đấy!”

“Tôi rơi xuống biển cũng không cần anh lo, đồ lưu manh!” - Lương Viện vẫn ngoan cố. Đúng lúc này, chiếc trực thăng phía trên không hiểu vì lý do gì đã lắc mạnh một cái, Lương Viện hét toáng lên, lúc này thì hay rồi, Đường Phong không cần phải làm gì, cô ta đã chủ động ôm chặt lấy cổ anh, hơn nữa lại còn ôm rất chặt, tới nỗi Đường Phong không thở được...

Khi Đường Phong và Lương Viện được cứu lên bờ, thì Hàn Giang đã đợi ở trên đó từ rất lâu rồi. Đường Phong mặt trắng bệch, thở hổn hển hỏi Hàn Giang: “Sao anh tới Hồng Kông nhanh vậy?”

“Hừm! Tôi đến muộn một bước, cái mạng quên của cậu đã nộp lại đây rồi” - Rồi Hàn Giang chứng lại một lúc, quay đầu về phía Lương Viện hỏi: “Vị này là. tiểu thư Lương Viện sao?”

“Đúng, cô ta chính là thiên kim Lương Viện - con gái của Lương Dũng Tuyển” - Đường Phong trả lời thay Lương Viện.

“Cô hoảng sợ lắm phải không? Tôi là Hàn Giang, hiện đang phụ trách vụ án của ông nội cô, cũng phụ trách cả sự việc này. Nếu cô có ý kiến, yêu cầu hay là nhớ ra mạnh mẽ gì có giá trị về sự việc này đều có thể nói với tôi” - Hàn Giang vừa nói vừa thân thiện bắt lấy tay Lương Viện.

Lương Viện nhìn Hàn Giang, đưa ra yêu cầu của mình: “Yêu cầu duy nhất của tôi chính là cùng hành động với các anh, tóm lấy hung thủ sát hại ông nội tôi”.

“Việc này...” - người vốn luôn hành sự quyết đoán như Hàn Giang cũng bắt đầu trở nên do dự.

“Sao? Anh không đồng ý? Nếu anh không đồng ý, tôi không giao kệ tranh ngọc cho các anh!” - Lương Viện cứng đầu nói.

“Anh thấy rồi đấy, cô tiểu thư này mới là kẻ đeo bám vướng víu!” Đường Phong nói nhỏ bên tai Hàn Giang.

Trong lúc Hàn Giang đang khó xử thì một chiếc trực thăng từ từ hạ xuống bên cạnh họ. Triệu Vĩnh xách chiếc cặp khóa số nhảy ra khỏi trực thăng, báo cáo với Hàn Giang: Chiếc cặp đã được tôi giành lại, chỉ có điều không biết vật cổ còn nguyên vẹn hay không?”

“Đúng! Chính là chiếc cặp này!” - Không chờ Hàn Giang mở miệng, Đường Phong đã nhận ngay ra chiếc cặp ” kệ tranh ngọc đang ở trong tay Triệu Vĩnh.

Lương Viện giành ngay lấy chiếc cặp khóa số trong tay Giang nguyên vẹn cô mới yên tâm. Đoạn cô lại quay đầu, hỏi Hàn Giang: “Sao rồi, đội trưởng Hàn, suy nghĩ xong chưa? cho tôi tham gia không?”

Hàn Giang bó tay lắc lắc đầu, nhưng anh không lập tức đồng ý với Lương Viện ngay, mà hỏi lại cô ta: “Lương tiểu thư, cô có biết đám người mưu đồ bắt cóc bọn cô là ai không?”

“Làm sao mà tôi biết được! Có bao nhiêu người hứng thú với kệ tranh ngọc. Nhưng... nhưng tôi nghi ngờ đám người này rất có khả năng chính là đám người đã giết hại ông nội tôi.” - Lương Viện suy đoán. “Làm thế nào mà biết được?”

“Trực giác mách bảo tôi vậy, trực giác của tôi từ trước tới nay đều rất chuẩn.”

“Khà khà, xem ra cô giống hệt tôi, đều rất tin vào trực giác của mình.” - Trực giác của Hàn Giang đã từng nhiều lần giúp anh hóa giải hoạn nạn, anh luôn tự hào về điều đó, nhưng lúc này đây anh vẫn muốn tin vào những chứng cứ hơn.

10

Lúc này, một chiếc Mercedes đã dừng lại ngoài đường cảnh giới, Hàn Giang nhìn thấy người đang xuống xe chính là Lương Dũng Tuyền, anh hất hất tay về phía cảnh sát của cảnh giới tuyến, Lương Dũng Tuyền liền vượt qua cảnh giới tuyến, bước về phía họ.

Lương Dũng Tuyền mặt mày sa sầm, sau khi bắt tay Hàn Giang xong liền nhìn chằm chằm Đường Phong và Lương Viện, một lúc sau mới mở miệng nói: “Sao rồi ? Đường Phong, tôi đã nói trước rồi, đám người đó sẽ không khách sáo với cậu như tôi đâu, giờ thì cậu đã ý thức rõ ràng về những nguy hiểm mà các cậu phải đối diện rồi chứ?”

“Đúng vậy, nhóm tội phạm này thực sự rất lớn mạnh”

- Đường Phong không thể không thừa nhận.

“Còn con nữa, Lương Viện!” - Lương Dũng Tuyền quay lại nói với Lương Viện: “Giờ thì chắc con cũng đã biết sự việc này nguy hiểm đến nhường nào rồi, con còn muốn đi cùng nhóm của Đường Phong không?”

“Muốn! Cha, bây giờ Hoàng Đại Hổ đã chết, cha hãy để con đi cùng Đường Phong và các anh ấy, nhất định con sẽ tóm được hung thủ sát hại ông nội.” - Lương Viện ngây thơ nhìn Lương Dũng Tuyền.

Lương Dũng Tuyền vừa nghe thấy những lời này, tức giận tới nỗi cứng miệng không thốt nên lời. Ông trợn mắt nhìn Lương Viện, kim nén mãi, cũng không thốt ra được lấy một câu, rút cuộc, hậm hực lườm Lương Viện một cái rồi bực tức bỏ đi.

Triệu Vĩnh mang chiếc cặp khóa số đựng kệ tranh ngọc nhảy lên trực thăng, trên bờ chỉ còn lại ba người Đường Phong, Lương Viện và Hàn Giang. Cả ba đều đang đắm chiêu suy nghĩ về kế hoạch bước tiếp theo của riêng mình, bỗng Đường Phong đột nhiên hỏi Lương Viện: “Tôi có một câu muốn hỏi cô mãi... Ông nội cô đã từng nói gì với cô trong thời gian sau khi mua kệ tranh ngọc về? Hoặc là... hoặc là có hành động bất thường nào không?”

Lương Viện nghĩ một lúc rồi nói: “Sau khi mua tranh ngọc này về, ông nội thường ở trong phòng, giống như đang nghiên cứu gì đó vậy, có lúc ông nội cũng đi ra ngoài tìm một số người bạn cũ, đều là người quen của ông nội. còn nữa, ông nội không cho tôi và cha tiếp xúc với kệ tranh ngọc này, tôi cũng chỉ mới nhìn thấy nó có một lần sau hội

Chợ đấu giá, ngoài những điều này ra, tôi không thấy ông nội không bình thường”.

“Cố nghĩ tiếp xem, thật sự hết rồi sao ?” - Đường Phong hy vọng có thể lấy được một vài manh mối có giá trị từ Lương Viện.

Lương Viện ngẫm nghĩ hồi lâu, ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Đúng rồi, nếu anh không nhắc tôi cũng quên mất, trước khi đi Quảng châu ông nội tôi có nhận được một bức thư”.

“Thư?” - Đường Phong và Hàn Giang đều kinh ngạc. “Um, chính trong sáng hôm đó, tôi phát hiện ra một bức thư trong hòm thư, thư gửi cho ông nội, nhưng trên phong bì lại không đề địa chỉ của người gửi, lúc đó tôi cảm thấy rất lạ, thời buổi này còn có ai viết thư nữa nhỉ ? Thêm nữa, còn không có địa chỉ của người

gửi, sau đó, tôi đưa thư cho ông nội. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ việc ông nội đi Quảng Châu chắc là có liên quan rất lớn tới bức thư đó”.

“Bức thư đó bây giờ có còn không?” - Đường Phong truy hỏi.

“Ông nội xem xong đã đốt ngay rồi. Tôi hỏi ông nội về nội dung bức thư, ông nội chỉ nói muốn một mình yên tĩnh một lúc, tôi liền rời khỏi phòng sách. Ông nội ở lại một mình trong phòng sách khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, tôi đợi tới khi ông ra, thì ông nói với tôi là ông phải đi Quảng Châu một chuyến. Lúc đó tôi nói muốn đi cùng ông, nhưng ông nội không cho và nói hôm sau có thể sẽ quay luôn, nhưng không ngờ...” - Lương Viện nói tới đây, đã lại bắt đầu thút thít.

“Đốt rồi?... Xem ra Lương tiên sinh đi Quảng châu không chỉ vì tìm tôi” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Thông tin mà Lương Viện nói cũng rất quan trọng, mục đích mà Lương lão tiên sinh đến Quảng Châu có lẽ là để

có được những hồ sơ tài liệu này, sau khi có được những hồ sơ tài liệu này, ông mới đi tìm Đường Phong, sự việc sau đó, chúng ta đều đã biết rồi” - Hàn Giang phân tích.

“Những hồ sơ đó rút cuộc có giá trị gì đối với việc giải mã bí mật của kệ tranh ngọc?” - Đường Phong không hiểu nên thắc mắc.

“Vậy thì phải đợi tới khi chúng ta quay lại Bắc Kinh mới biết được.” - Hàn Giang nói xong, một cơn gió biển mặn chát thổi tới, tuy là mùa hè, nhưng gió biển lại khiến cả ba người khẽ rung mình ớn lạnh.

——Hết chương 4——

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương 5 một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

6. Chương 5

Chương 5

7 bức thư tuyệt mật

Trong một căn nhà cao tầng với vẻ ngoài rất phổ biến nằm ở ngoại ô phía tây Bắc Kinh, Triệu Vĩnh dẫn Đường Phong và Lương Viện vào một căn mật thất kéo rèm dày cộm. Trong mật thất, ngoài Hàn Giang, còn có một lão tiên sinh tóc bạc phơ ngồi trên xe lăn đang nhìn Đường Phong và Lương Viện cùng một người đàn ông khác chạc tuổi Hàn Giang, tay cầm ống thuốc, đeo kính gọng vàng, dáng vẻ học thức.

Đường Phong và Lương Viện ngồi ngay ngắn, Hàn Giang mở lời: “Ngồi ở đây đều là người của chúng ta, tôi sẽ nói thẳng luôn; trước tiên, tôi thay mặt tổng bộ cảm tạ tiểu thư Lương Viện và tiên sinh Lương Dũng Tuyển đã trao lại kệ tranh ngọc nổi gân có chạm châu báu Tây Hạ. Xin tiểu thư Lương Viện hãy yên tâm, sau khi sự việc này kết thúc, kệ tranh ngọc đương nhiên sẽ được hoàn lại nguyên vẹn, ngoài ra, thông qua phê chuẩn đặc biệt của tổng bộ, sẽ cho phép cô tham gia hành động của chúng tôi”.

“Ồ! Đội trưởng Hàn, thật sao?” - Lương Viện không dám tin vào điều đó.

Hàn Giang trịnh trọng gật gù đầu: “Đúng vậy, Lương tiểu thư, cô không nghe lầm, tuy cô không phải là thành viên chính thức của lão K, nhưng tôi đã coi cô như là một trong những thành viên của chúng tôi rồi”.

“Hi hi, Đường Phong không cho tôi tham gia, anh ta luôn cự nự với tôi” - vừa nói, Lương Viện vừa lườm Đường Phong một cái, Đường Phong chẳng biết phải làm sao, chỉ lắc đầu, khiến mọi người đều bật cười.

Cười xong, Hàn Giang chỉ vào một vị tiên sinh tóc bạc phơ, nói với Đường Phong và Lương Viện: “Vị này chắc không cần phải giới thiệu với các bạn nữa đâu nhỉ, nhà sử học nổi tiếng, giáo sư La Trung Bình. Giáo sư La Trung Bình bao năm nay đắm đuối nghiên cứu lịch sử Tây Hạ, nhiều năm chuyên sâu nghiên cứu khảo sát cổ địa Tây Hạ, là người rất có uy tín trong lĩnh vực Tây Hạ học ở nước ta. Đường Phong, cậu và giáo sư La cũng được coi là quen biết lâu rồi, chắc cậu vẫn chưa biết, giáo sư La cũng là thành viên của lão K chúng ta đấy!”

Đường Phong nghe thấy, vô cùng kinh ngạc. La Trung Minh gật đầu: “Đúng vậy, tôi chính là K4, đội trưởng Hàn là bang chủ, cứ nhất định lôi bộ xương già như tôi vào đây”. Nói xong, giáo sư La quay lại nói với Lương Viện: “Viện Viện, ta là bạn thân lâu năm của ông nội cháu, ông rất buồn khi nội cháu gặp nạn, cháu phải tin rằng đội trưởng Hàn chắc chắn sẽ tóm được hung thủ, chúng ta nhất định sẽ hóa giải những bí mật bao trùm lên kệ tranh ngọc”. Lương Viện mắt ngấn lệ, gật đầu lia lịa.

Lúc này, Hàn Giang lại giới thiệu tiếp: “Giáo sư La học văn tinh thông từ cổ chí kim, không những chỉ chuyên sâu nghiên cứu lịch sử và văn tự cổ, mà còn tinh thông vài ngoại ngữ; những tài liệu mà các cậu mang về, giáo sư La đã dịch hết ra rồi, sau đây sẽ mời giáo sư La giảng giải sơ bộ cho chúng ta”.

Giáo sư La nhìn mọi người đã ngồi yên vị, lúc này mới lấy những tài liệu bí mật đó ra, bắt đầu giới thiệu: “Những tài liệu tiếng Nga mà các cậu mang về này quả thật rất khó hiểu. Đây đều là những tài liệu tối mật, tôi không biết những tài liệu này sao lại lưu lạc trong nước, nhưng chúng thật sự rất quan trọng, hỗ trợ rất lớn cho việc chúng ta giải mã những bí mật phía sau kệ tranh ngọc. Tôi đã xem xét tất cả tài liệu, phần lớn đây là tài liệu nghiên cứu lịch sử Tây Hạ của một vài học giả Liên Xô, còn cả một ít văn kiện thông thường, nhưng trong đó có một phần tài liệu vô cùng quan trọng.”

- Nói xong, giáo sư La đưa ọi người xem phần tài liệu tuyệt mật của KGB.

Mọi người đổ dồn ánh mắt lên văn kiện tuyệt mật trong tay giáo sư La. Giáo sư La nhắc cặp kính lão, mở tập tài liệu tuyệt mật trên bìa có in ba chữ tiếng Nga màu đen “КТВ”, “tập tài liệu tuyệt mật của KGB này, thực ra là 7 bức thư tuyệt mật”.

Nét mặt giáo sư La đanh lại, ông bắt đầu đọc và giải thích bảy bức thư tuyệt mật này: “Tôi đã dịch bảy bức thư này sang tiếng Trung, sau đây mọi người xem đi, xem xong sẽ nộp lại để thống nhất bảo quản”.

Bức thư thứ nhất là vào năm 1938, thư của nhà Hán học Liên Xô nổi tiếng Ivanovich Ivanov (Alcksci Ivanovich K .inov) gửi cho Lavrentiy Beria (Lavrenti Pavlcs dzc Beria thời đó là người đứng đầu cơ quan tình báo.

Đồng chí Lavrenti Pavles dze Beria:

Hãy cho phép tôi được gọi ngài như vậy. Theo như chỉ đạo của ngài và thuộc hạ của ngài dành cho tôi, những ngày này, trong nhà giam, tôi đã suy nghĩ đi suy nghĩ lại, mấy chục năm qua bất luận là ở Trung Quốc, hay là ở nước ngoài, tôi luôn cố gắng hết sức trung thành phục vụ quốc gia. Từ trước tới nay từng làm bất cứ một việc gì bất lợi cho quốc gia và nhân dân, bởi vậy, chỉ đạo của ngài và thuộc hạ của ngài khiến tôi không sao chấp nhận được.

Nếu như nói rằng những năm qua tôi đã làm sai việc gì, vậy thì, việc tôi có thể nghĩ ra chính là thành quả nghiên cứu mà tôi đã giấu ngài và quốc gia. Tôi đã làm việc này là vì thành quả nghiên cứu này khiến tôi vô cùng kinh ngạc, trước khi rút ” kết luận cuối cùng, tôi không biết có nên công bố kết quả này với thế giới hay không. Nhưng, hiện giờ tôi đã quyết tâm, quyết định “thắng thắn” với ngài, bởi vì nếu nhờ tôi chết rồi, thành quả nghiên cứu này sẽ không còn ai biết, nếu thế tôi có chết cũng không nhắm được mắt.

Thành quả nghiên cứu này liên quan tới bí mật về một báu vật của cung điện Mùa Đông được chôn giấu. Đương nhiên, báu vật này không xuất thân từ cung điện, mà đến từ Đông Phương xa xôi. Hơn 900 năm qua, tại phía tây Trung Quốc đã từng xuất hiện một đế quốc do người Đảng Hạng gây dựng, sừng bái màu trắng, người Hán gọi đế quốc này là “Tây Hạ”, người Mông Cổ gọi quốc gia này là “Đường Ngột Thịch”. Đế quốc màu trắng này một thời từng ở trên đỉnh cao của lịch sử Trung Quốc, mãi tới tận năm 1227 mới bị Thành Cát Tư Hãn diệt vong. Kể từ đó, tất cả những gì liên quan tới đế quốc màu trắng liên mất tích, chôn vùi trong sa mạc cát vàng miên man, giống như chưa từng tồn tại thế giới này.

Mấy trăm năm sau, khi nhân thế đã hoàn toàn lãng quên đế quốc màu trắng này, nhà thám hiểm trứ danh Coats Ivanov của nước ta trong một chuyến khảo sát Tây Hạ, Trung Quốc, đã vô tình phát hiện ra Hắc Thành - một tòa thành cổ thời Tây Hạ đã bị cát vàng chôn vùi từ lâu. Trong tòa thành cổ này, Coats Ivanov đã tìm thấy một lượng lớn văn hiến Tây Hạ và tượng phật quý báu cùng rất nhiều văn vật khác, trong đó, có một văn vật Tây Hạ vô cùng quý hiếm, nó được gọi là “kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu”. Từ rất lâu rồi không ai biết tới báu vật này, và nó ngủ say trong kho văn vật của cung điện Mùa Đông. Cũng giống như Coats Ivanov vô tình phát hiện thấy Hắc Thành, trong một lần tình cờ, tôi đã phát hiện ra báu

vật mà Coats Ivanov mang về từ Hắc Thành đó trong cung điện Mùa Đông. Bao năm qua, tôi đã nghiên cứu tìm tòi để giải mã bí mật của báu vật này. Mấy lần trước tới Trung Quốc điều tra thực địa, cuối cùng tôi đã phát hiện ra, phía sau báu vật này có ẩn giấu một bí mật kinh hồn... Nhưng, đúng lúc nghiên cứu của tôi tới thời khắc mâu chốt, thì tôi lại bị ngài đưa vào nhà giam.

Tôi cũng không cầu xin ngài để được tự do, nhưng xin ngài hãy suy nghĩ về lời khẩn cầu của tôi. cho dù tôi đã phạm vào trọng tội, nhưng xin ngài hãy cho phép tôi được tiếp tục công việc nghiên cứu của mình, để bí mật kinh hồn đó được phơi bày trước ánh sáng. Hy vọng ngài sẽ cân nhắc kỹ lưỡng đề nghị của tôi, bởi dù sao thì đây cũng là việc có lợi cho ngài và cho quốc gia của chúng ta, và cũng là để đáp lại tấm nguyện cuối cùng của tôi. Sau khi đọc xong bức thư thứ nhất, giáo sư La nhìn mọi người nói: “Ivanovich Ivanov là nhà Hán học nổi tiếng của nước Nga, đã từng nhiều lần tới Trung Quốc, ông từng phát hiện ra cuốn “Phiên Hán hợp thời chương trung châu”

Trong số những văn vật Tây Hạ được khai quật tại Hắc Thành, đây là cuốn từ điển song ngữ tiếng Tây Hạ và tiếng Hán. Nhờ phát hiện được cuốn từ điển này, mà người đời sau đã đọc hiểu được những điều kiện sáng tạo ra văn tự Tây Hạ đã thất truyền, cũng có nghĩa là, Ivanovich Ivanov là học giả đầu tiên trong giới học thuật có thể đọc và hiểu được văn tự Tây Hạ cổ xưa. Từ bức thư này có thể nhận ra, năm 1938 Ivanovich Ivanov đã rơi vào vòng tù tội, đó cũng là lúc công việc nghiên cứu kế tranh ngọc Tây Hạ của ông đang ở trong giai đoạn then chốt, ông không muốn từ bỏ nghiên cứu, vậy là ở trong ngục ông đã viết bức thư này cho giám đốc cơ quan tình báo Liên Xô - Beria. Trong thư có nhắc tới kế tranh ngọc và công việc ông đang nghiên cứu, hy vọng có thể được trao trả tự do, tiếp tục công việc nghiên cứu của mình”.

“Vậy sau đó Beria có đồng ý lời thỉnh cầu của ông ấy không?” - Lương Viện nóng lòng hỏi.

Giáo sư La không vội vã cũng không chần chừ, đáp: “Vậy thì phải đọc bức thư thứ hai rồi”.

3

Bức thư thứ hai là của Beria trả lời thư cho Ivanovich Ivanov nửa tháng sau.

Aleksei Ivanovich Ivanov:

Tôi đã đọc bức thư anh viết cho tôi, với học thức uyên bác của anh, tôi rất ngưỡng mộ, đặc biệt là những nghiên cứu về “đế quốc màu trắng” của Trung Quốc cổ đại. Nhưng tôi phải nói rõ ràng với anh rằng, tôi không hứng thú với những nghiên cứu của anh, tôi cũng tin rằng quốc gia chúng ta cũng không có bất cứ hứng thú gì với việc này. Hội nghị đại biểu toàn quốc vừa qua một cuộc tranh luận kịch liệt, và thấy rằng nghiên cứu lịch sử của anh không có chút lợi ích gì cho chúng tôi, chúng tôi cần là cần tương lai, một tương lai hoàn toàn mới, chứ không phải là quá khứ cổ xưa đại xa lắc xa lơ của anh! Tỉnh ngộ đi, li .inovich Ivanov. Chỉ khi nào anh thực sự ngẫm nghĩ về hành vi phạm tội của mình, thừa nhận với nhân dân, lúc đó anh mới có cơ hội nhận được sự khoan hồng. Ngoài ra, không còn con đường nào khác. Đừng tham vọng dựa vào những sáng tạo theo tưởng tượng về sự kỳ kỳ của lịch sử Đông Phương để được trao trả tự do! Được rồi, cứ vậy nhé, tôi không muốn lãng phí thời gian với anh và mớ nghiên cứu vô vị của anh, bởi vì còn rất nhiều việc đang chờ đợi tôi. Tôi cảm thấy thời gian đang rút ngắn gấp gáp, còn anh, thời gian còn lại cũng không nhiều nữa đâu, hy vọng anh tự lo ithub.

Lavrenti Pavles dzeBeria

“Từ bức thư thứ hai có thể nhận thấy, Beria lúc đó chức cao vọng trọng, ra điều ngạo mạn, ông không hứng thú với nghiên cứu của Ivanovich Ivanov, càng không tin tưởng cái gọi là thành quả nghiên cứu mà Ivanovich Ivanov nói tới, nên đương nhiên sẽ không phê chuẩn cho ông ta tiếp tục ., nghiên cứu. Beria thậm chí còn cho rằng Ivanovich Ivanov vì muốn mưu cầu mạng sống nên đã tự tưởng tượng ra bí mật Đông Phương gì đó. Thậm chí sau đó Beria cũng không thay đổi ý định, Ivanovich Ivanov có viết thư tiếp cho Beria nữa hay không, chúng ta cũng không biết được, bởi vì sau đó không có bất cứ thông tin gì liên quan tới vấn đề này.” - Đường Phong đọc xong bức thư thứ hai, mở lời trước.

Giáo sư La Trung Bình gật đầu: “Đúng vậy, hai bức thư này hoàn toàn phù hợp với tình hình mà tôi tìm hiểu được. Theo như tôi biết, Ivanovich Ivanov và Aleksandrovich Nevsky - người học trò mà ông hài lòng nhất, đều chết vì trận “đại gột rửa”, vào khoảng năm 1938. Vì cái chết của Ivanovich Ivanov và nhiều người khác mà từ đó trở về sau, càng không có ai nghiên cứu những văn tự và văn vật Tây Hạ đó nữa. Nên tôi

suy đoán tấm kê tranh ngọc Tây Hạ từ đó trở đi chắc là cứ nằm mãi trong kho văn vật của cung điện Mùa Đông”.

“Vậy sao lại có đội thám hiểm liên hợp đó nhỉ? Chắc chắn là sau đó có người bắt đầu nghiên cứu lại về kê tranh ngọc Tây Hạ” - Đường Phong suy đoán.

Giáo sư La gật gù đồng tình: “Đường Phong, cậu nói không sai, sau đó lại có người phát hiện ra kê tranh ngọc Tây Hạ này và bắt đầu tiến hành nghiên cứu lại. Người này chính là giáo sư Hán học thế hệ mới Menshikov, năm đó ông mới gần 20 tuổi, đang học tại Đại học Leningrad; thầy giáo của ông ta là nhân vật xuất chúng trong giới Hán học Liên Xô lúc đó, Alekseev. Cũng chính nhờ phát hiện và nỗ lực của họ nên mới có đội thám hiểm liên hợp sau này, tiếp theo chúng ta sẽ tiếp tục đọc bức thư thứ ba”. Bức thư thứ ba là vào năm 1951, Menshikov (Lev N. 134 I Menshikov liệi) sau này trở thành giáo SƯ Hán học nổi tiếng, viết cho thầy giáo của ông viện sỹ Viện khoa học Liên Xô, nhà Hán học nổi tiếng Alekseev (Vasily Mikhailovich Alekseev):

Thưa thầy kính mến,

Khi viết bức thư này, em cảm nhận rõ đôi tay mình đang run rẩy. Thầy đừng lo lắng, đây không phải vì nguyên nhân sức khỏe của em, mà là bởi một sự thật kinh hoàng mà hôm qua Em phát hiện được ở cung điện Mùa Đông đã khiến em kích động vô cùng.

Tuần trước, theo sự chỉ đạo của thầy, em và Misha đã đến thực tập tại viện khoa học viện nghiên cứu Đông Phương học, khi tra cứu và đọc những tài liệu nghiên cứu phức tạp này, Misba vô tình phát hiện ra một số tài liệu nghiên cứu mà Ivanovich Ivanov viết vào những thập niên 20, 30. Thầy đã biết rồi đấy, tìm kiếm tài liệu là việc làm khô khan và đau khổ, 'nhưng phần tài liệu nghiên cứu này của Ivanovich Ivanov lại khiến em và Misha vô cùng kích động và phấn khích. Trong phần tài liệu này, Ivanovich Ivanov có nhắc tới, vào cuối thập niên 20, ông vô tình phát hiện ra một báu vật đến từ vương triều Tây Hạ Trung Quốc trong cung điện Mùa Đông, tên gọi của báu vật này là “kê tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu”, Theo như Ivanovich Ivanov nói thì, kê tranh ngọc này có khắc rất nhiều ký hiệu kỳ quái, Ivanovich Ivanov đã nghiên cứu kê tranh ngọc này trong một thời gian dài, phán đoán những kí tự kỳ quái trên kê tranh ngọc đó chính là văn tự Tây Hạ đã biến mất từ lâu, và ông đã nhận diện được một số văn tự Tây Hạ trên bề mặt kê tranh, rồi thông qua việc giải nghĩa những văn tự này, ông đã phát hiện ra một bí mật kinh hoàng ẩn giấu phía sau báu vật Tây Hạ đó. Đáng tiếc là sau đó Ivanovich Ivanov đã bị chết trong ngục nên ông đã không thể tiếp tục hoàn thành nghiên cứu của mình.

Đọc tới đây, em và Misha đã không thể chờ đợi thêm được nữa, hai chúng em lập tức lao tới cung điện Mùa Đông. Trong kho văn vật ngun ngút của cung điện Mùa Đông, rút cuộc chúng em cũng tìm thấy kê tranh ngọc Tây Hạ đó. Khi em mở chiếc hộp gỗ tử đàn có đựng kê tranh ngọc ra, em vô cùng kinh ngạc, đây là một báu vật tuyệt mỹ mà em chưa từng được chiêm ngưỡng, em không biết còn có thể dùng từ ngữ nào để hình dung cảm giác của em lúc đó. Kê tranh ngọc được tạc thành từ cả tấm bạch ngọc Nephrite vùng Hòa Diên Tân Cương, khung kê tranh ngọc cổ chạm khắc hai vòng hoa sen cuốn quanh, giữa hai vòng hoa sen lại chạm khắc một hàng châu báu. Em nhìn thấy những ký hiệu kỳ quái trên kê tranh ngọc, đó có lẽ chính là văn tự Tây Hạ đã biến mất từ lâu mà Ivanovich Ivanov từng nhắc đến. Tuy cả em và Misba đều không hiểu nổi một kí tự nào trên đó, nhưng hai chúng em đều cảm thấy những kí hiệu không ai hiểu đó đúng như Ivanovich Ivanov từng nói, nhất định chứa đựng một bí mật kinh khủng nào đó.

Em và Misha quyết định tiếp tục ở lại cung điện Mùa. Đông nghiên cứu kê tranh ngọc Tây Hạ này, và sẽ lấy chủ đề đó để viết luận văn. Em gửi kèm theo thư này hai bức ảnh của kê tranh ngọc Tây Hạ, hy vọng nhận được sự giúp đỡ và chỉ đạo của thầy.

Chúc thầy mau chóng phục hồi sức khỏe!

Học sinh của thầy

Đọc xong bức thư thứ ba, tất cả mọi người trong mật thất đều im lặng, họ lại tiếp tục giở bức thư thứ tư ra.

5

Bức thứ tư là thư hồi âm của Alekseev cho Menshikov. Lev N. Menshikov thân yêu:

Đang bệnh nhận được thư của em, thầy được an ủi rất nhiều. Không! Đúng ra phải nói là phần khích, thư của em khiến thầy càng cố thêm lòng tin, thầy là người đã động viên em chọn lựa con đường nghiên cứu học thuật này. Thầy biết, với một thanh niên trẻ tuổi như em, cả ngày vùi đầu nghiên cứu trong đồng hồ sơ, tài liệu, sách vở quả là rất khô khan, đặc biệt là nghiên cứu văn minh Phương Đông xa lắc và cổ xưa. Nhưng, chàng thanh niên, mong em hãy tin vào tầm nhìn của thầy không thể nhìn lầm em, em rất có thiên phú trong lĩnh vực này, chỉ cần em kiên trì, thầy tin rằng, sau này em sẽ thay thế thầy, vượt qua thầy.

Thầy rất vui mừng khi thấy em hứng thú với văn minh Tây Hạ. Em biết rồi đấy, nhờ phát hiện kinh động thế giới của Coats Ivanov về Hắc Thành tại Trung Quốc năm 1909, quốc gia chúng ta đã nắm giữ được một lượng lớn văn kiện, tài liệu, văn vật gốc về nghiên cứu lịch sử và văn hóa Tây Hạ, mà thậm chí là cả Trung Quốc, cổ hươu của nền văn minh này, cũng không thể có nhiều tài liệu gốc như vậy. Do đó, văn minh Tây Hạ tại Trung Quốc và cả nghiên cứu về Tây Hạ học đều đang ở chỗ chúng ta. Nhưng bất hạnh ở chỗ, kể từ sau khi Ivanovich Ivanov chết, nghiên cứu về văn minh Tây Hạ của chúng ta đã bị ngắt quãng, chúng ta hiện giờ đang vô cùng thiếu những học giả trẻ như em, tiến hành những nghiên cứu liên quan, rồi nhất định sẽ tới một ngày chúng ta có thể quảng bá Tây Hạ học.

Còn về báu vật em nhắc tới trong thư, từ những năm trước, Ivanovich Ivanov đã từng đề cập tới với thầy, nhưng sau đó cùng với sự ra đi của ông, báu vật này cũng dần bị người ta quên lãng, nếu không có sự nhắc nhở của em, có lẽ tới lúc chết thầy cũng không nhớ ra báu vật đó. Dựa vào kinh nghiệm lâu năm và trực giác của thầy, thầy có thể khẳng định với em rằng, nghiên cứu của em và Misha về kệ tranh ngọc Tây Hạ này rất quan trọng. Thông qua tường thuật của em trong thư, và cả hai bức ảnh đó nữa, thầy tin rằng ý nghĩa của kệ tranh ngọc Tây Hạ này vô cùng trọng đại. Thầy vẫn chưa biết nó ẩn giấu bí mật gì, nhưng thầy tin tưởng vào trình độ học thuật của Ivanovich Ivanov, bởi ông đã nhiều năm nghiên cứu báu vật này, mà đến khi chết vẫn lưu luyến không quên, nên nhất định là có phát hiện gì quan trọng về nó.

Viết tới đây thôi, hy vọng sẽ được gặp mặt nói chuyện với em và Misha, và để tận mắt nhìn thấy báu vật Tây Hạ đó. Cuối cùng, than vãn với em một câu, mùi bệnh viện thực là quá khó ngửi, bác sỹ ở đây cũng rất đáng ghét, nên rất mong sớm được ra viện để được cộng tác cùng các em.

Đúng rồi, thầy đột nhiên nhớ ra câu thơ, nếu như thầy nhớ không lầm, thì chắc là thế này: “Hắc Đầu Thạch Thất hoang thủy vực, xích diện phụ chủng bạch cao hà, trường di được nhân quốc tại bi” (viết bằng tiếng Trung). Thập niên 10, cũng chính là trước khi Ivanovich Ivanov bị mất, ông đã từng gửi một bức thư cho thầy. Trong thư, Ivanovich Ivanov vô cùng phấn khích, kể rằng ông đã có được bước đột phá trọng đại trong nghiên cứu về Tây Hạ học, nhưng ông không nói là có được đột phá gì, mà chỉ viết mấy câu thơ không đầu không cuối này bằng chữ Hán ở cuối thư. Lúc đó thầy không hứng thú lắm với việc nghiên cứu về Tây Hạ, bởi vậy cũng không nghiên cứu sâu. Không ngờ, sau đó thì nghe tin Ivanovich Ivanov bị bắt giam, bức thư đó trở thành bức thư cuối cùng ông ấy viết cho thầy.

Bởi vậy mấy năm sau đó, thầy thường lôi bức thư này ra đọc lại. Rồi thời gian dài trôi qua, thầy cũng thuộc cả mấy câu thơ bằng chữ Hán này, nhưng thầy vẫn không hiểu hàm ý của chúng. Sau đó, bức thư bị thất lạc trong chiến tranh vệ quốc, thật là đáng tiếc. Hy vọng mấy câu thơ này có thể hỗ trợ cho nghiên cứu của các em.

Vasily Mikhailovich Alekseev

Đọc xong bức thư này, Đường Phong nói: “Bức thư thứ ba và bức thư thứ tư cho thấy rõ, sau chiến tranh thế giới lần thứ hai, kệ tranh ngọc Tây Hạ và tài liệu nghiên cứu của Ivanovich Ivanov đã lần nữa thu hút sự chú ý của Alekseev và Alekseev cùng những học giả Liên Xô khác. Họ chắc chắn đã tiến hành nghiên cứu và đạt được những thành quả xuất chúng về vấn đề này. Nhưng rút cuộc họ nghiên cứu cụ thể tới bước nào, chúng ta cũng không biết được, nên chỉ có thể từ ngôn ngữ trong hai bức thư này để tìm ra một số manh mối mà thôi.

Giáo sư La Trung Bình đeo kính lão, nhìn hai bức thư đã được dịch ra này, trầm tư hồi lâu mới cất lời: “Quan trọng là phải xem Alekseev và Menshikov đã tìm thấy bao nhiêu tài liệu nghiên cứu của Ivanovich Ivanov. Vì từ nội dung trong thư mà phán đoán, cho tới nay Ivanovich Ivanov chắc là người tiếp cận gần nhất với chân tướng của bí mật. Bởi vậy, nếu như tài liệu nghiên cứu của Ivanovich Ivanov vẫn còn tồn tại, vậy thì, sẽ hỗ trợ rất lớn cho công tác nghiên cứu của nhóm Menshikov. Nhưng những năm 30 là thời kỳ vô cùng hỗn loạn, tài liệu nghiên cứu của rất nhiều học giả đều đã bị mất, tôi suy đoán, có lẽ Menshikov chỉ

tìm thấy một phần tài liệu của Ivanovich Ivanov, còn về nghiên cứu sau này của họ, đạt được thành quả gì thì cũng không rõ nữa. Nhưng, mấy câu thơ đó...”

“Đúng vậy, mấy câu thơ đó nghĩa là gì nhỉ ?” - Đường Phong truy hỏi.

Giáo sư La lắc đầu, giải thích: “Theo như thói quen xưng hô của người Nga, ‘Misha’ rõ ràng không phải là tên thật của người đó, chỉ là tên gọi thân mật giữa những người bạn hoặc người thân với nhau, bởi vậy tôi cũng không thể phán đoán người này rút cuộc là ai, nhưng từ nội dung của hai bức thư có thể thấy, cái người Misha này chắc là bạn học của Menshikov, hai người họ đã cùng nhau phát hiện ra kệ tranh ngọc tại cung điện Mùa Đông...”

“Hay là ta xem luôn bức thư thứ năm đi!” - Chưa kịp đợi giáo sư La nói xong, Lương Viện đã hấp tấp mở bức thư thứ năm ra.

6

Bức thứ năm, viết năm 1951, thư của Suslov (Mikhail Andreyevich Suslov), nhà lãnh đạo văn hóa chủ quản và tư tưởng Liên Xô viết cho Alekseev.

Đồng chí Mikhail Andreyevich Suslov thân mến:

Hôm trước, hai học sinh của ông đã tường thuật lại với tôi về thành quả nghiên cứu gần đây của họ. Mong ông lượng thứ, vì kiến thức về phương diện lịch sử, tôi biết rất ít, đặc biệt là về văn minh Đông Phương xa xôi, tôi càng chưa từng chuyên sâu nghiên cứu. Nhưng gần đây, Viễn Đông đang có những biến động hoàn toàn khác biệt, sự biến động này khiến chúng tôi thấy vui mừng. Vì sự biến động này cũng chính là yêu cầu mà ông và học sinh của ông đề xuất - tới Trung Quốc để khảo sát thực địa.

Tuy tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng nóng ruột muốn đến Trung Quốc để khảo sát của ông và học sinh, cũng có thể hiểu giá trị nghiên cứu khổng lồ bao hàm trong đó, nhưng, tôi rất lấy làm tiếc khi phải thông báo với ông rằng, đề nghị của ông và học sinh, hiện tại, ít nhất là thời gian tới vẫn không thể thực hiện được. Đây cũng là đáp án cuối cùng của trọng tâm

Vấn đề, tôi vô cùng xin lỗi!

Ông biết đấy, hiện tại Viễn Đông đang tiến hành một cuộc chiến tranh đáng sợ, kẻ thù của chúng ta và kẻ thù của chính quyền mới ở Trung Quốc đều đang cật lực ngăn chặn tiến trình giải phóng và kiến thiết Trung Quốc - nơi mà ông định đến. Ở đó cướp bóc hoành hành, điều kiện tự nhiên vô cùng khắc nghiệt, càng có khả năng gặp phải sự phá hoại của thế lực đối địch nước ngoài. Bởi vậy, vì chúng tôi đã từng có trải nghiệm qua những kinh nghiệm về sự thận trọng, đã quyết định đình chỉ hoạt động khảo cổ của ông, chỉ là tạm thời, để đợi tới khi tình hình ổn định, điều kiện chín muồi, chúng tôi sẽ cân nhắc lại đề nghị của ông.

Chúc ông sớm phục hồi sức khỏe.

Mikhail Andreyevich Suslov

“Từ bức thư này có thể nhìn ra vấn đề, Alekseev và Menshikov cùng những người khác, vì muốn tiến thêm một bước bóc gỡ bí mật của kệ tranh ngọc, nên đã đề xuất với chính quyền việc muốn tới Trung Quốc để khảo sát thực địa. Từ đó, tôi suy đoán nghiên cứu của họ nhất định đã có rất nhiều tiến triển, bởi vậy mới nóng lòng tới Trung Quốc khảo sát đến thế. Và cũng từ bức thư này ta có thể nhận ra, chính quyền đã không đồng ý với yêu cầu của họ, ít nhất là tới năm 1951 cũng vẫn chưa đồng ý. Đường Phong đọc xong thư lên tiếng trước.

Triệu Vĩnh tiếp lời: “Trong thư nhắc tới ‘Viễn Đông đang tiến hành một chiến tranh đáng sợ’, chắc là ám chỉ chiến tranh Triều Tiên, điều này phù hợp với niên đại trong thư, hơn nữa dải tây bắc lúc đó quả thực không ổn định, cân nhắc vì nhân tố an toàn, bởi vậy chính quyền Liên Xô đã cự tuyệt đề nghị của Alekseev và mọi người”.

“Khà khà, chính quyền cự tuyệt đề nghị của Alekseev và mọi người, tôi thấy không phải vì nhân tố an toàn gì cả, mà chủ yếu là do nghiên cứu của Alekseev và Menshikov vẫn chưa đánh động được những nhân vật lớn ở đẳng cấp cao kia, vì trong tiền đề không đủ chứng cứ thì họ vốn sẽ không tin tưởng đề nghị của Alekseev và Menshikov, mà chỉ coi đó là sự hoang tưởng của những phần tử tri thức. Nhưng nếu như có đủ chứng

cứ, để chính quyền tin tưởng, thì bắt buộc phải đi khảo sát thực địa, bởi vậy sự việc mới gác lại tại đây.” - Giáo Sư La Trung Bình phát biểu quan điểm của mình.

“Vậy sau đó, rút cuộc Alekseev có tới Trung Quốc không nhỉ ?” - Lương Viện hỏi giáo sư La.

Giáo Sư La lắc đầu, thở dài: “Rất không may, không có sau này nữa, bởi vì năm đó Alekseev đã qua đời trong bệnh viện”.

“Á? Vậy sao?” - Lương Viện giật mình.

Sau một hồi trầm ngâm, giáo Sư La phá vỡ sự im lặng: “Chúng ta tiếp tục đọc bức thư thứ sáu đi, bức thư thứ sáu, cũng là bức quái dị nhất, thần bí nhất, dài nhất trong bảy bức thư.

Bức thư thứ sáu viết năm 1958, nhưng họ tên của cả người viết và người nhận thư đều bị che đi rồi.

(Phần xưng hô bị bôi đen):

Hôm trước, khi tới tham quan cung điện Mùa Đông và viện nghiên cứu Đông Phương học viện khoa học Liên Xô tại Leningrad, em thấy rất nhiều văn vật cổ có xuất xứ từ khu vực tây bắc nước ta. Những văn vật này, phần lớn là thuộc thời đại đế quốc Nga, được những nhà thám hiểm người Nga khai quật và đánh cắp mang về, trong đó, có kinh thư thời nhà Đường lấy ra từ Động Tàng Kinh Đôn Hoàng, cũng có cả văn hiến Tây Hạ lấy ra từ Hắc Thành. Những văn vật quý báu này, trước đây rất ít người trong nước biết tới, nên em có thể được coi là người Trung Quốc đầu tiên đã nhìn thấy những văn vật quý báu này. Đây không biết nên gọi là hạnh phúc? hay là bất hạnh nữa? Nếu suy nghĩ sâu sa thì đây là hạnh phúc của cá nhân em, nhưng lại là bất hạnh lớn của quốc gia, vì báu vật của Trung Quốc lưu lạc tha hương tới đất nước khác, người trong nước lại không hề hay biết, thì đúng là nỗi bất hạnh lớn của đất nước rồi!

Đặc biệt là những văn vật Tây Hạ quý báu đó, trước đây, đến cả người được mang danh là “học giả” như em cũng đều chưa từng nghe thấy, nên thế nhân trên đời này hóa ra còn có những báu vật như vậy. Tại cung điện Mùa Đông, các nhà nghiên cứu Liên Xô còn đặc biệt bày ra cho em xem một báu vật Tây hạ, mà theo như họ nói thì báu vật này tên là “kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu”. Nhà nghiên cứu Liên Xô còn kê cho em nghe một số thành quả nghiên cứu của họ về kệ tranh ngọc. Tuy em không hoàn toàn hiểu hết, nhưng có thể nhận ra là Liên Xô vô cùng coi trọng kệ tranh ngọc Tây Hạ đó.

(Một dòng phía dưới bị bôi đen)

Hôm nay em tới Mátxcơva, khi quan chức cao cấp của phía Liên Xô đón tiếp em, họ đã chính thức đề xuất mong rằng họ có thể cử một đoàn thám hiểm tới khảo sát khu vực tây bắc Trung Quốc. Em cảm thấy việc này không hề đơn giản, mà rất có khả năng là liên quan tới kệ tranh ngọc Tây Hạ đó. Nhưng khi em hỏi thăm về nội dung khảo sát cụ thể thì bất luận là quan chức hay là các nhà nghiên cứu của Liên Xô đều úp úp mở mở có gì đó khó nói phải giấu giếm...

(Hai dòng sau đó bị bôi đen)

(Dòng đầu bị bôi đen)

Theo ngụ ý của em, để phía Liên Xô đơn độc thám hiểm là không thể, chỉ có tổ chức đội thám hiểm liên hợp, may ra việc còn có thể...

(Mười dòng sau đó gần như bị xóa toàn bộ, không thể đọc được)

Sao bức thư này lại loạn lên thế nhỉ ? Đằng sau vẫn chưa xong, hơn nữa người gửi thư, người nhận thư cũng không biết là ai ?” - Lương Viện đọc xong bức thư liền hỏi ngay.

Giáo Sư La nói: “Bởi vậy ông mới gọi bức thư này là thư của nhân vật bí ẩn. Trong thư không chỉ có những chỗ đề cập tới thân phận của người nhận thư đều đã bị bôi đen, mà còn cả rất nhiều nội dung khác cũng đã bị bôi đen”.

“Ông gọi người nhận thư là nhân vật bí ẩn, vậy người gửi thư thì sao? Hình như ông biết người đó là ai?” - Đường Phong hỏi.

Giáo sư La lắc đầu, đáp: “Đường Phong, tôi không thể khẳng định người gửi thư đó là ai, nhưng từ giọng điệu và tường thuật trong thư mà phán đoán, người gửi thư và người nhận thư chắc là người Trung Quốc.

Bức thư này khác với những bức kia, và người gửi thư này theo như tôi phán đoán, có lẽ là một học giả rất quan trọng của nước ta thời đó, địa vị của người này đồng thời cũng rất cao, nếu không thì phía Liên Xô sao lại đề xuất tới việc cử đoàn thám hiểm liên hợp với ông ta làm gì ?”

“Ừm, giáo sư La nói có lý. Đây quả thực là một bức thư kỳ lạ, mà bức thư này vốn được viết bằng tiếng Trung sao?” Đường Phong lại hỏi giáo sư La.

“Không! Bức thư này không phải viết bằng tiếng Trung, mà cũng được viết bằng tiếng Nga”.

“Một học giả nổi tiếng của Trung Quốc mà lại dùng tiếng Nga viết thư ột người Trung Quốc ? Sao kỳ lạ vậy?” - Đường Phong không khỏi kinh ngạc, nhân vật bí ẩn này rút cuộc là ai?

“Điều này ít nhất cũng cho thấy nhân vật nhận thư bí ẩn này cũng tinh thông tiếng Nga, chỉ có điều chúng ta không biết người nhận thư này là ai...”

Triệu Vĩnh ngắt lời giáo sư La: “Điều mà tôi quan tâm nhất là bức thư này đã bị ai bôi đen? Có xuất hiện điều gì kỳ lạ không? Là người gửi thư tự bôi đen hay người nhận bí ẩn bôi đen hoặc là người nào khác? Sao bức thư này lại rơi vào tay KGB?”

“Có lẽ bức thư này vốn không gửi đi, hoặc là người bôi đen bức thư chính là KGB” - Đường Phong phán đoán.

Triệu Vĩnh phản bác: “Đây đều là những hồ sơ tuyệt mật của KGB. Nếu đã liệt vào hồ sơ tuyệt mật như vậy, thì KGB không hà có gì phải bôi đen vài chỗ trong bức thư như vậy, nếu như thật sự không yên tâm, thì họ chắc chắn sẽ chọn tách tiêu hủy nó đi rồi”.

Đường Phong không còn lời nào để nói lại, lúc này, Lương Viện lại nóng vội hỏi: “Các anh đừng có tranh luận nữa, sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó thì có đội thám hiểm liên hợp giống như cơn ác mộng đó!” - Giáo sư La rầu rĩ nói.

8

Bức thứ bảy, thư của chủ tịch KGB shelepin Alexander Nikolayevich Shelepin) gửi cho Sakharov (Victor Mikhailovich Sakharov), bộ trưởng đầu tiên của KGB (Bức thư này không có thời gian cụ thể)

Đồng chí Mikhailovich Sakharov:

Sự thất bại của hành động “Hắc Thành” đã khiến chúng ta tổn thất rất nhiều đồng chí ưu tú, vì vậy tôi rất tiếc khi phải báo với anh rằng, chúng ta phải lập tức dừng ngay hành động lần này lại.

Người đảng viên cộng sản chúng ta đều không tin vào thần thánh, càng không thể tin tưởng vào bất cứ truyền thuyết

Thần ma quỷ quái nào, nhưng lần này trong sa mạc tại tây bắc Trung Quốc, những điều kỳ dị đáng sợ mà đội thám hiểm gặp phải đã khiến tôi không thể giải thích được bằng bất cứ cách nào; cũng có thể là đã có sự phá hoại của thế lực thù địch nước ngoài, nhưng ở phương diện này, chúng ta cũng không có chứng cứ xác thực. Vật báu ẩn giấu bí mật của vương triều Tây Hạ đến từ Trung Quốc đó, tôi nghĩ chỉ có thể để lại cho thế hệ sau thám hiểm nghiên cứu mà thôi, còn tôi và anh cùng thế hệ chúng ta khả năng không còn cơ hội để bóc trần những bí mật trong đó nữa.

Dưới đây là mệnh lệnh của tôi:

1. Lập tức chấm dứt hành động “Hắc Thành”, điều toàn bộ thành viên của chúng ta về, bao gồm các nhà khoa học của các chuyên ngành, nhân viên đặc công, quân nhân. Đồng thời, việc điều tra liên quan tới nguyên nhân thất bại của lần hành động này, cùng kế hoạch tìm kiếm thành viên mất tích cũng dừng lại.
2. Toàn bộ thành viên tham gia hành động lần này, bao gồm các nhà khoa học, nhân viên đặc công, quân nhân, bất luận họ biết được bao nhiêu vấn đề có liên quan đến hành động lần này, nhất loạt yêu cầu họ phải ký cam kết bảo mật, cam kết vĩnh viễn không được tiết lộ bất cứ bí mật nào liên quan tới hành động “Hắc Thành”, nếu không họ sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc nhất.

3. Với mấy vị chuyên gia biết rõ nhất về sự tình cung điện Mùa Đông và viện nghiên cứu Đông Phương của Học viện khoa học, anh hãy sắp xếp một thời gian thích hợp, tôi muốn

gặp mặt họ nói chuyện.

4. Tiêu hủy toàn bộ văn kiện liên quan tới hành động 'Hắc Thành' việc này phải do anh đích thân thực thi.

5. Còn về vật báu đến từ vương triều Tây Hạ Trung Quốc,

cũng do anh tìm kiếm nơi nào an toàn nhất để cất giữ. Ghi nhớ là cất giữ vĩnh viễn! Nếu không được tổng bộ cho phép, thì tuyệt đối không được để vật này lộ diện, nếu như một ngày nào

vật này xuất hiện trở lại, nhất định sẽ dẫn tới một sự hỗn loạn đáng sợ mới, điều đó tôi không hy vọng nhìn thấy.

6. Với những thành viên may mắn sống sót, cố gắng hết sức cấp cứu, còn về sắp xếp sau này cho họ, tôi sẽ cân nhắc tiếp.

Như vậy đi, tổng cộng là 6 điểm, mong anh nhớ kỹ và nghiêm túc thi hành. Bởi cấp độ bảo mật của. hành động "Hắc thành" rất cao, sẽ không tiếp tục phát tài liệu liên quan, thư này đọc xong, lập tức phải tiêu hủy.

Shelepin

"Từ bức thư của Shelepin, chúng ta có thể biết được rằng KGB đã gọi cuộc thám hiểm lần đó là hành động "Hắc Thành", hơn nữa trong thư ông ta cũng đã nói rất rõ, hành động cuối cùng đã thất bại, cũng có nghĩa là họ đã không tìm ra bí mật chôn giấu trong kệ tranh ngọc" - giáo sư La phân tích.

Đường Phong tiếp lời: "Như vậy, đối chiếu với tình hình mà Lương lão tiên sinh nói, Lương Văn Kiệt là phiên dịch tiếng Nga của đội thám hiểm, cũng tham gia vào chuyến thám hiểm đó, kết quả đội thám hiểm đã gặp nạn tại sa mạc

Badain Jaran, gần như toàn quân tan tác. Lương lão tiên sinh là người duy nhất của phía Trung Quốc may mắn sống sót".

Giáo Sư La Trung Bình gật gù: "Đúng vậy, tôi cũng là người nắm được tình hình của chuyến thám hiểm đó, lần đó xem chút nữa tôi cũng được chọn để tham gia vào đoàn thám hiểm. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ, khi danh sách của đoàn thám hiểm được công bố, tôi đã buồn bã đến nhường nào, còn mấy thanh niên được chọn mà tôi quen thì đã hưng phấn vô cùng, nhưng, sau đó..." - Giáo sư La gần như chìm trong hồi ức, mãi một lúc sau, ông mới tiếp tục kể: "Sau khi đoàn thám hiểm gặp nạn, tôi ngày càng hứng thú với lịch sử Tây Hạ. Tôi càng quyết tâm hoàn thành cho được tâm nguyện vẫn còn dang dở của đoàn thám hiểm. Bởi vậy, bao năm qua tôi đã nhiều lần thâm nhập vào sa mạc Badain Jaran, Hạ Lan Sơn, Sa mạc Tengger, vùng phía Tây Xuyên và nhiều nơi khác để khảo sát, tìm kiếm văn minh Tây Hạ đã mất tích".

"Bao nhiêu năm kiên trì như vậy, ngài đã trở thành đại gia về văn hóa lịch sử Tây Hạ rồi" - Đường Phong nói.

Giáo sư La hất hất tay: "Bởi vậy tôi thường nghĩ, năm đó bị rớt khỏi đoàn thám hiểm, là sự may mắn của tôi ? Hay là không may? Câu hỏi này tới tận giờ tôi vẫn chưa trả lời được".

"Nhưng tôi vẫn chưa hiểu là trong thư, shelepin đã ra lệnh tiêu hủy tất cả những văn kiện liên quan, vậy tại sao hôm nay chúng ta vẫn có thể đọc được bức thư tuyệt mật này? Còn cả mệnh lệnh cất giữ vĩnh viễn báu vật Tây Hạ của ông ấy, báu vật đó chắc là kệ tranh ngọc. Nếu như kệ tranh ngọc bị cất giấu vĩnh viễn, thì tại sao giờ đây nó lại lộ diện?" Câu hỏi của Lương Viện lại khiến mọi người chìm trong suy tư. "Văn kiện có khả năng lọt ra ngoài ra từ nội bộ KGB. Sau khi Liên Xô tan rã, KGB bị giải tán, rất nhiều văn kiện vốn là tài liệu cơ mật của KGB bị thất lạc. Còn về việc kệ tranh ngọc tại sao lại xuất hiện, tôi không biết, cũng có khả năng giống như đồng tài liệu này bị thất thoát ra từ KGB vậy. cũng có khả năng là từ con đường khác nào đó" - Hàn Giang vốn trầm tư từ đầu tới giờ bỗng phát biểu suy đoán của mình.

"Ừm, tôi hoàn toàn đồng ý với phán đoán của đội trưởng nhưng, còn có một nghi vấn lớn nhất, đó là từ nội dung của bức thư này có thể nhận thấy, chắc chắn là các học giả Liên Xô thông qua việc nghiên cứu kệ tranh ngọc đã tìm được những manh mối rất quan trọng, bởi vậy mới có thể thuyết phục được các

lãnh đạo cấp cao đồng ý cho họ tới Trung Quốc khảo sát. Vậy rút cuộc họ đã phát hiện ra điều gì trên kệ tranh ngọc ?” - Đường Phong nói ra nghi vấn trọng tâm.

“Không sai, đúng như Đường Phong nói, nhất định vị học giả Liên Xô đó đã phát hiện ra điều gì trên kệ tranh ngọc, hiện tại kệ tranh ngọc này đang ở trong tay chúng ta, chúng ta cũng phải nhanh chóng tìm hiểu kệ tranh ngọc để hóa giải bí mật bao trùm lên nó, dĩ nhiên, phải trông vào những nghiên cứu của giáo sư La rồi”.

Mọi người cùng đổ dồn ánh mắt hy vọng về phía giáo sư La. Giáo sư La cười khan hai tiếng, nói: “Các bạn đừng nhìn tôi như thế, kệ tranh ngọc trải qua bao nhiêu năm như vậy. Những kí hiệu trên bề mặt... ồ, chính là những văn tự Tây Hạ mà Đường Phong nói, đã loang lổ không nhìn rõ nữa rồi. Hiện giờ tôi đang điều chế một loại chất lỏng đặc biệt, các bạn muốn nhìn rõ những văn tự Tây Hạ trên kệ tranh ngọc này thì hãy chờ thêm một thời gian nữa; còn sau khi xử lý xong xuôi, có thể giải mã được những văn tự Tây Hạ để tìm ra bí mật của kệ tranh ngọc này hay không, thì còn phải xem vận may của chúng ta nữa”.

Đường Phong nghe xong những lời của giáo sư La liền quay lại nhìn nhìn Hàn Giang, trong lòng hai người không hẹn mà gặp cùng nảy sinh một suy nghĩ kỳ lạ: ta đã tiếp cận được chân tướng của bí mật, hay là đang càng lúc càng xa rời bí mật đó đây?

——Hết chương 5——

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương 6 một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

7. Chương 6

Chương 6

Tứ Bình

1

Một tuần sau, Đường Phong, Lương Viện, Hàn Giang, Triệu Vĩnh và giáo sư La tập hợp lại trong mật thất của ngôi nhà nhỏ. Tấm kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ đang nằm ngay ngắn trên chiếc bàn trước mặt họ...Giáo sư La Trung Bình sau một tuần đóng cửa nghiên cứu, đã cơ bản giải mã được những kí hiệu bí ẩn trên bề mặt kệ tranh ngọc.

Giáo sư La phát ọi người bốn bản in thác bản của bề mặt kệ tranh ngọc, ông giới thiệu: “Từ bảy văn kiện tuyệt mật đó, chúng ta đã biết được năm đó Ivanovich Ivanov đã phát hiện ra một số kí hiệu bí ẩn trên bề mặt kệ tranh ngọc. Ivannovich Ivanov, Alekseev và Menshikov đều cho rằng, những kí hiệu bí ẩn này chonhs là văn tự Tây Hạ đã biến mất nhiều năm qua, và họ đã cho tiến hành một số công việc dịch nghĩa. Nhưng kệ tranh ngọc mà Đường Phong mang về này, do năm tháng bào mòn, cộng thêm điều kiện bảo tồn sau này không tốt, nên những kí hiệu bí ẩn trên bề mặt đó giờ đều bị cấu bẩn, mờ nét, bản in thác bản mà mọi người đnag nhìn thấy là do tôi dùng một loại chất lỏng đặc biệt để lau rửa, kệ tranh ngọc sau khi được rửa sạch sẽ thì mới tiến hành lấy thác bản, nên bản in thác bản giờ cũng khá là rõ ràng rồi. Văn tự Tây Hạ là một loại văn tự chết, hiện nay ở nước ta, thậm chí là trên toàn thế giới, số người có thể đọc hiểu được văn tự Tây Hạ không vượt quá 20 người. Tôi tuy bất tài, nhưng đã bao năm học hành nghiên cứu văn tự Tây Hạ, bởi vậy cũng may mắn nhận biết được một vài văn tự Tây Hạ” - giáo sư La nói.

Lương Viện hiểu kỳ ngắt lời giáo sư La: “Giáo sư đừng giảng bài cho chúng cháu nữa, nếu giáo sư có thể đọc hiểu thì mau mau nói ọi người biết, những văn tự Tây Hạ trên đó nghĩa là gì đi ạ?”

Giáo SƯ La cười nói: “Viện Viện, cháu đừng nóng vội, nếu muốn phá giải bí mật ẩn giấu trong kệ tranh ngọc Tây Hạ, mọi người ở đây vẫn bắt buộc phải nghe ông lái nhải. Không nói để các bạn đọc hiểu được văn tự Tây Hạ, thì ít nhất cũng phải để các bạn đại khái hiểu được văn hóa lịch sử Tây Hạ; có như vậy các bạn mới có thể hiểu rõ được giá trị và văn hóa ẩn chứa bên trong kệ tranh ngọc này, bởi vậy ông phải giảng bài ọi người trước đã”.

“Giảng bài ? Cháu vừa mới tốt nghiệp từ Mỹ về, đến đây lại phải lên lớp sao ?” - Lương Viện tỏ ra nhụt chí.

Hàn Giang nghiêm mặt nói với mọi người: “Trên phương diện học thuật, giáo sư La là chuyên gia, chúng ta đều là học sinh, hơn nữa còn là học sinh tiểu học, bởi vậy bắt buộc phải nghe giáo sư La giảng bài cho chúng ta trước đã. Còn riêng Đường Phong, về phương diện này dĩ nhiên

không phải là học sinh tiểu học, nhưng tôi có yêu cầu cao với anh, nên anh lại càng phải chăm chú nghe giảng hơn chúng tôi, chăm học hơn chúng tôi?”

Những lời Hàn Giang nói khiến Đường Phong cảm thấy áp lực tăng lên gấp đôi. Anh bắt đầu hiểu ra tác dụng và giá trị của mình trong đội ngũ này, nhưng lúc này anh cũng không thể biết mình có khả năng đáp ứng được yêu cầu của Hàn Giang hay không, đặc biệt là việc đọc hiểu văn tự Tây Hạ đã thất truyền

2

Giáo sư La bật máy chiếu lên, trên màn hình máy chiếu xuất hiện một ngọn núi tuyết nguy nga, dưới núi tuyết là rừng cây um tùm hun hút, đang có một đám người quần trên người những tấm da thú đang đuổi bắt dã thú, hoàn toàn là cảnh tượng của một xã hội nguyên thủy. Tiếp đó, giáo sư bắt đầu bài giảng của ông: “Người Đẳng Hạng kiến lập vương triều Tây Hạ, từng là một chi của người Khương cổ. Vào thời viễn cổ, người Khương cổ sinh sống tại đông bắc cao nguyên Thanh Tạng, tại đây họ đã sáng tạo ra văn hóa Tây Khương. Người Đẳng Hạng chính là một chi trong bộ lạc Tây Khương. Vào khoảng thế kỷ thứ tư, người Đẳng Hạng bắt đầu bước lên vũ đài lịch sử Trung Quốc. Kể từ đó, người Đẳng Hạng đã không ngừng nghỉ tiến những bước tiến di chuyển của họ. Vào thời kỳ cuối Nam Bắc triều, người Đẳng Hạng bắt đầu hoạt động tại thượng lưu sông Hoàng Hà và khu vực bắc Tứ Xuyên, cũng chính là vùng đông nam tỉnh Thanh Hải và dải Tung Phan, Hắc Thủy, Bắc Xuyên, Mậu Huyện của Tứ Xuyên. Trong “Tuy thư - Đẳng Hạng truyền” có ghi chép lại: Đẳng Hạng lấy thị tộc để phân chia bộ lạc, họ lớn thì hơn năm vạn người, họ nhỏ thì hơn nghìn người. “Tục thượng vũ lực, vô pháp lệnh, các vi sinh nghiệp, hữu chiến trận tắc tương đồn tụ, vô đao phú, bất tương vãng lai. Mục dưỡng ngư, dương, trư dĩ cộng thực, bất tri giá sắc”. Người Đẳng Hạng lúc đó chủ yếu sống bằng chăn nuôi gia súc, săn bắt, vẫn còn chưa biết sản xuất nông nghiệp, thuộc thời kỳ cuối của xã hội nguyên thủy. Sau này, Đẳng Hạng Khương dần dần phát triển thành 8 bộ lạc lớn là: thị tộc Tế Phong, thị tộc Phí Thính, thị tộc Vãng Lợi, thị tộc Pha Siêu, thị tộc Dã Từ, thị tộc Phòng Đường, thị tộc Mễ Cầm, thị tộc Thác Bạt, trong đó thực lực của bộ lạc Thác Bạt là mạnh nhất”.

“Vậy thì, cái từ ‘Đẳng Hạng’ này từ đâu mà có vậy?” - Lương Viện lại tò mò hỏi.

Giáo sư La giải thích: “Cái tên ‘Đẳng Hạng’ này là kết quả của dịch âm sang tiếng Hán, khả năng lớn là dân tộc Hán có đã vay mượn cách gọi Đẳng Hạng của một vài dân tộc thiểu số khác ở Tây Bắc, ví dụ như người Mông Cổ gọi người Đẳng Hạng là ‘Đường Cổ Đặc’ hoặc ‘Đường Ngột Thích’. Hầu hết các điển tịch tiếng Hán cũng tiếp tục dùng cách xưng hô này. Trong lúc đó, người Đẳng Hạng lại tự gọi mình là ‘Miến Dục’ hoặc ‘Nhĩ Dục’, cách xưng hô này gần giống với cách gọi người Đẳng Hạng của người Tạng. Trong văn hiến của dân tộc Tạng cổ, người Tạng gọi người Đẳng Hạng trong thời kỳ Thổ Phiên di cư tới vùng Đông Bắc cao nguyên Thanh Tạng là Nhĩ Dục”.

“Cũng có nghĩa là người Đẳng Hạng thời kỳ này đã từ phía tây Tứ Xuyên di chuyển tới vành đai hồ Thanh Hải?” - Đường Phong truy hỏi.

“Đúng vậy, nhưng thời kỳ này, trên cao nguyên Thanh Tạng, một vương triều khác là Thổ Phiên cũng phát triển, mở rộng ra bên ngoài. Để trốn tránh sự xâm lược và nô dịch của Thổ Phiên, các bộ lạc Đẳng Hạng đã lần lượt di chuyển về một vương triều mới nổi lên - Đại Đường. Triều Đường đã tiếp nạp họ, người Đẳng Hạng liền di chuyển tới khu vực hành lang Hà Tây và khu vực Cam Nam. Sau loạn An Sử người Đẳng Hạng lại di chuyển tới dải Thiểm Bắc, Hà Sáo, và từ đó định cư lại tại đây”.

Đường Phong tiếp lời giáo sư La: “Phần lịch sử sau đó tôi đã biết rồi”.

“Vậy thì sau đây sẽ tới lượt cậu nói nhé” - Giáo sư La đang muốn thử Đường Phong.

Đường Phong tiếp tục phần giới thiệu của giáo sư La: “Sau khi người Đẳng Hạng định cư tại khu vực Thiểm Bắc, Hà Sáo, họ đã phát triển rất nhanh chóng và lớn mạnh. Những năm cuối thời Đường, thiên hạ đại loạn, từng nhóm người lớn mạnh khởi nghĩa, lãnh tụ kiệt xuất Thác Bạt Tư Cung của người Đẳng Hạng đã dẫn dắt người Đẳng Hạng không ngừng mở rộng thực lực của bộ tộc, và đã lập đại công trong việc trấn áp khởi nghĩa Hoàng Sào, được triều Đường phong làm Định Nan quân tiết độ sứ, phong tước Hạ quốc công

và ban tặng họ “Ngột Danh”. Bởi vậy trong sử sách cũng gọi hoàng tộc Tây Hạ là họ Ngột Danh. Kể từ đó, người Đảng Hạng từng bước chiếm hữu vùng đất của 5 châu gồm: Ngân Châu, Hạ Châu, Hựu châu, Tuy châu, Tịnh Châu, trở thành chư hầu một phương. Sau khi triều Tống được thiết lập, triều đình thực thi chính sách bóc lột, thời Tống Thái Tông, hậu duệ của Thác Bạt Tư Cung là Ngột Danh Kế Bổng tiếp tục kế nhiệm chức Định Nan quân tiết độ sứ. Không lâu sau, nội bộ quý tộc Đảng Hạng phát sinh đấu đá tranh giành quyền lực, triều Tống nhân cơ hội dụ dỗ Ngột Danh Kế Bổng dẫn dắt tộc người đầu hàng, thuận theo triều Tống và dâng tặng vùng đất 5 châu: Ngân Châu, Hạ Châu, Hựu Châu, Tuy Châu, Tịnh châu. Kể từ đó, nội bộ dân tộc Đảng Hạng phân tách và đứng trước nguy cơ suy vong. Lúc này, trong những người Đảng Hạng không muốn thuận theo triều Tống, có một người đứng lên kêu gọi, dẫn lĩnh tộc người tháo chạy tới Địa Càn Trạch, cách đông bắc Hạ Châu 300 lý (khoảng 150km), tự xưng vương, chống lại triều Tống. Người này chính là người đặt nền móng cho vương triều Tây Hạ - Thác Bạt Kế Thiên.

Hơn 20 năm sau đó, người Đảng Hạ dưới sự lãnh đạo của Thác Bạt Kế Thiên, đã mở mang bờ cõi, chinh phạt bốn bề, mở rộng lãnh thổ, khai phá vùng sa mạc rộng lớn, không chỉ lấy lại lãnh thổ 5 châu đã mất, mà còn công chiếm trấn địa trọng điểm của tây bắc bấy giờ là Linh châu. Đến thời

kỳ con trai của Thác Bạt Kế Thiên, là Thác Bạt Đức Minh cầm quyền, người Đảng Hạng một mặt xoay sở với hai cường quốc Tống, Liêu, một mặt chinh chiến với Thổ Phiên, Hồi Cốt, mở rộng về hướng tây, khống chế huyết mạch trên con đường tơ lụa - vành đai Hà Tây, từng bước thiết lập bờ cõi của nước Tây Hạ sau này, đồng thời xây dựng đô thành của vương triều Tây Hạ dưới chân núi Hạ Lan, đặt tên là Hưng Khánh Phủ.

Năm 1038, con trai của Thác Bạt Đức Minh là Nguyên Hạo, trải qua một thời gian dài chuẩn bị, từ bỏ họ tên mà liêu đã nhà Tống ban tặng, tự xưng là họ Ngột Danh, chính thức xưng đế, kiến lập nên vương triều của người Đảng Hạng, lấy quốc hiệu Đại Hạ, người đời sau thường gọi vương triều là “Tây Hạ”. Vào thời kỳ huy hoàng nhất của vương triều này là Tây Hạ, Hoàng Hà được coi là ranh giới phía đông, phía tây kéo dài mãi đến Tây vực, không chế con đường tơ lụa, phía nam đối đầu với Túc Quan, phía bắc dựa vào đại sa mạc, diện tích hơn cả ngàn dặm, bao gồm Ninh Hạ, toàn bộ Cam Túc Thiểm Tây, Nội Mông Cổ, Thanh Hải, một phần địa phận của Tân Cương ngày nay. Nguyên Hạo sau khi xưng đế, đã xây dựng bộ điển chương chế độ hoàn chỉnh, còn sáng tạo ra một hệ thống cả văn tự Tây Hạ độc đáo nữa”.

3

Giáo sư La nghe Đường Phong tường thuật xong, mỉm cười nói: “Đường Phong, lịch sử Tây Hạ mà cậu vừa nói rất chính xác, vì cậu đã nhắc đến Nguyên Hạo sáng lập ra văn tự Tây Hạ, vậy tiếp theo tôi sẽ nói về văn tự Tây Hạ đã thất truyền”. Giáo sư La bấm nút điều khiển, một số ký tự kỳ lạ liền hiện ra trên màn hình máy chiếu, rồi ông tiếp giảng giải với mọi người: “Những ký tự đặc biệt trên màn hình máy chiếu này chính là văn tự Tây Hạ. Trước khi Nguyên Hạo xưng đế, dân tộc Đảng Hạng vốn không có văn tự riêng. Những năm đầu, khi người Đảng Hạng còn sống du mục trên vùng cao nguyên Thanh Tạng, do ngôn ngữ Đảng Hạng gần gũi với Tạng ngữ, nên họ đã vay mượn chữ cái của Tạng văn để phiên âm ngôn ngữ của mình. Sự sáng tạo ra chữ viết Tây Hạ đã đánh dấu ột bước phát triển mới, lên một mình độ cao hơn của văn minh dân tộc Đảng Hạng. “Tống sử” ghi: “Nguyên Hạo tự chế phiên thư, mệnh Dã Lợi Nhậm Vinh diễn dịch chi, thành thập lưỡng quyển, tự hình thể phương chính loại bát phân, nhi họa pha trùng phục. Giáo quốc nhân kỷ sự dụng phồn thư, nhi dịch “Hiếu kinh”, c’Nhĩ Nhã”, “Tứ ngôn tạp tự” vi phồn ngữ”. Thấm Khoát người Tống thì viết trong “Mộng Khê bút đàm”: “Nguyên Hạo quả bản, kỳ đồ ngẩu khuất tiên sáng tạo phiên thư, độc cục nhất lâu thượng, lũy niên phương thành, chí thị hiển chi”. Trong hai đoạn văn ghi chép này, đã nói rằng, trước khi Nguyên Hạo kiến lập vương triều Tây Hạ, đã ra lệnh cho đại thần thuộc hạ Dã Lợi Nhậm Vinh sáng tạo ra văn tự Tây Hạ, lệnh cho nhân dân trong nước sử dụng loại chữ mới này. Nguyên Hạo còn phiên dịch rất nhiều điển sách Hán văn thành chữ Tây Hạ. Thực ra, theo ý kiến của tôi, văn tự Tây Hạ vốn không phải do cá nhân nào sáng tạo ra, mà là được từng bước hình thành trong dân gian, cuối cùng được Dã Lợi Nhậm Vinh sưu tầm thu thập chỉnh sửa mà thành”. Giáo sư La giới thiệu liền một mạch sự ra đời và hoàn thiện của văn tự Tây Hạ.

Lương Viện nhìn chằm chằm vào những văn tự Tây Hạ kỳ quái trên màn hình máy chiếu, đột nhiên hỏi: “Giáo sư sao cháu thấy mấy văn tự Tây Hạ này hơi giống tiếng Hán nhỉ, nhưng cháu chẳng hiểu được chữ nào cả”.

“Khà khà ! Viện Viện, cháu quan sát khá lắm, văn tự Tây Hạ chính là Hán tự vay mượn, biến đổi mà thành. Các bạn xem, văn tự Tây Hạ, về kết cấu rất giống Hán tự. Cũng giống như chữ ô vuông, do nét chấm, ngang, sổ, móc, hất, quai, móc cấu tạo thành, đến cả thể chữ cũng giống như Hán tự, có 5 loại thể chữ: Khải, Hành, Thảo, Triện, Lệ. Những người Itn »! IU nhìn thấy văn tự Tây Hạ đều nhầm rằng đây là chữ Hán, thực ra đây hoàn toàn là một loại văn tự khác. Cho tới nay, tổng cộng đã phát hiện ra hơn 5000 chữ trong văn tự Tây Hạ, tuy giống chữ Hán, nhưng không có bất cứ một chữ nào tương đồng với chữ Hán. Điều này đã phản ánh ý thức dân tộc mạnh mẽ của người Đảng Hạng, chúng ta xem lại mấy văn tự Tây Hạ này nhé, nét nhiều nhưng rời rạc, nhiều nét nghiêng, đặc biệt là nét phẩy, nét móc, bởi vậy mới có sách lịch sử viết về văn tự Tây Hạ là ‘loại phù triện’, ý nói là nét chữ Tây Hạ nhiều mà rời rạc, mù mờ khó hiểu. Bởi vậy, sau khi Tây Hạ diệt vong, văn tự Tây Hạ nhanh chóng biến mất chôn vùi trong tai họa rình rập.

Sau khi Tây Hạ bị người Mông Cổ tiêu diệt, văn tự Tây Hạ cũng nhanh chóng biến mất trong dòng chảy lịch sử, mấy trăm năm sau không ai hay biết. Mãi cho đến những năm Gia Khánh triều Thanh, một học giả người Cam Túc là Trương Tấu trở về quê dưỡng bệnh, khi đến một ngôi miếu ở Vũ Uy, phát hiện thấy một căn phòng nhỏ đóng kín, ông hỏi một nhà sư ở đó là: “Trong phòng có vật gì ?” Nhà sư nói: “Trong phòng là một tấm bia, tấm bia này rất quái dị, e rằng là yêu nghiệt, bởi vậy mới để trong phòng đóng kín cửa” Trương Tấu bao năm làm quan bên ngoài, nghe nhiều biết nhiều, không tin vào truyền thuyết ma quỷ nên đã yêu cầu nhà sư mở cửa phòng để xem thử là yêu nghiệt gì. Nhà sư không còn cách nào khác, đành phải mở cửa phòng cho Trương Tấu vào. Trương Tấu phát hiện trong phòng quả nhiên có một tấm bia, chữ trên tấm bia là những văn tự mà một đại học giả như ông chưa từng được biết đến, Trương Tấu lúc đó kinh ngạc thất sắc. Khi ông cẩn thận rón rén đi vòng ra sau tấm bia thì phát hiện ra mặt sau tấm bia có khắc chữ Hán, số chữ nhiều gần bằng chữ ở mặt trước. Trương Tấu bấy giờ mới hốt hoảng hiểu ra, hóa ra văn tự ở mặt trước chính là văn tự Tây Hạ đã biến mất! Tấm bia này chính là “Lương châu trùng tu Hộ Quốc Tự cảm ứng tháp bia”^ rất nổi tiếng, hiện vẫn bảo tồn trong viện bảo tàng tại thành phố Vũ Uy.

(1). Còn được gọi là: tấm bia Tây Hạ, là tấm bia khắc số lượng chữ Tây Hạ đối chiếu với chữ Hán nhiều nhất và hoàn chỉnh nhất được phát hiện. Ban đầu bia đá này được đặt ở Đại Văn Tự, thời Tây Hạ, Đại Văn Tự được đổi tên thành Hộ Quốc Tự - ND.

Kể từ đó về sau, văn tự Tây Hạ dần dần được giới học thuật coi trọng. Năm 1909, nhà thám hiểm người Nga Kozlov tại di chỉ Hắc Thủy Thành thuộc lãnh thổ Ejinaqi đã đào trộm một lượng lớn văn hiến có viết văn tự Tây Hạ trên đó. Kozlov vận chuyển tất cả những văn hiến Tây Hạ này tới Petersburg, nhà Hán học nước Nga Ivanovich Ivanov đã phát hiện ra cuốn “Phiên Hán hợp thời chương trung châu” nổi tiếng trong văn hiến Tây Hạ được Kozlov chuyển về. Đây là một cuốn từ song ngữ tiếng Tây Hạ và tiếng Hán, do học giả Tây Hạ là Cốt Lạc Mậu Tài biên soạn. Ivanovich Ivanov nhờ có cuốn từ điển này đã đọc hiểu không ít văn tự Tây Hạ cổ xưa. Ở nước ta, người bắt đầu nghiên cứu một cách hệ thống văn tự Tây Hạ là hai cha con học giả nổi tiếng La Chấn Ngọc và La Phúc Trường. Năm 1913, hai cha con La Chấn Ngọc và La Phúc Trường có được một phần của ‘Miền Hán hợp thời chương trung châu’ từ chỗ Ivanovich anov. Trải qua nhiều năm nghiên cứu, La Phúc Trường đã dùng “Sáu phương pháp tạo nên chữ Hán truyền thống” là: tượng hình, chỉ sự, hình thanh, hội ý, giả tá, chuyển chú để phân tích văn tự Tây Hạ, giúp mọi người nâng cao rõ rệt kiến thức về cấu tạo văn tự Tây Hạ. Sau đó, ngày càng có nhiều học giả nghiên cứu văn tự Tây Hạ, nhưng do văn tự Tây Hạ mất mát đã nhiều năm nên đã không còn giá trị thực tế, cộng net chữ của văn tự Tây Hạ nhiều mà rời rạc, mù mờ khó hiểu, thế nên cho tới tận ngày nay, số học giả có thể nắm vững văn tự Tây Hạ chỉ còn lại thưa thớt vài người”

4

Chính trong lúc mọi người đang rất đối ngạc nhiên về văn tự Tây Hạ cổ xưa thì Hàn Giang lại nhìn chăm chăm kệ tranh ngọc trước mặt, không nói một lời. Bề mặt kệ tranh ngọc này rút cuộc khắc nội dung gì ? Có thực sự ly kỳ đáng sợ như vậy không? Bao nhiêu người vì nó mà mất mạng, huyết chú đáng sợ! Văn tự trên kệ tranh ngọc, anh không hiểu nổi một chữ, thật là một cuốn thiên thư, không! Phải nói là tử thư! Nghĩ tới đây, Hàn Giang đột nhiên lên tiếng: “Giáo sư, vậy thì tiếp theo chúng ta sẽ giải thích nội dung của tử thư bí ẩn trên kệ tranh ngọc nhé”.

“Tử thư?” - Mọi người nghe thấy từ này thốt ra từ miệng Hàn Giang đều rất đối sợ hãi. Giáo sư La cũng hơi sững sờ, liền cười đáp: “Không sai, đội trưởng Hàn nói không sai, đây quả thực là một cuốn tử thư”.

“Tử thư! Lê nào giáo sư cũng không biết sao?” - Đường Phong ngạc nhiên hỏi.

Giáo sư La trầm ngâm hồi lâu, đáp: “Tôi vừa nói ban nãy rồi đấy, văn tự Tây Hạ giống như chữ Hán, có năm thứ: Khải, Hành, Thảo, Triện, Lệ. Cho tới nay, tôi đã từng nhìn thấy bốn thể chữ Khải, Hành, Thảo, Triện trong văn tự Tây Hạ, chỉ có duy nhất thể chữ Lệ là chưa từng thấy trong văn tự Tây Hạ. Còn văn tự trên kệ tranh ngọc này, từ kinh nghiệm bao năm qua của tôi cho thấy, chúng vừa không phải là thể chữ Khải Tây Hạ, cũng không phải là thể chữ Hành Tây Hạ, càng không phải là thể chữ Thảo Tây Hạ hay thể chữ Triện Tây Hạ, bởi vậy bước đầu tôi phán đoán, văn tự Tây Hạ trên kệ tranh ngọc chắc là thể chữ Lệ Tây Hạ mà nhân thể chưa từng nhìn thấy”

“A ! Sao phức tạp vậy, vì chưa có ai từng nhìn thấy, vậy cũng chẳng có ai hiểu đâu nhỉ ?” - Lương Viện không giấu nổi sự thất vọng.

Khà khà, các bạn không phải sốt ruột đâu! Dù lần đầu tiên tôi đọc những văn tự này cũng không hiểu, nhưng rút cuộc cũng chỉ là thể chữ không giống, văn tự vẫn là văn tự Tây Hạ, nếu là thể chữ Khải và thể chữ Hành Tây Hạ thường thấy, thì chỉ cần một tiếng đồng hồ là tôi có thể dịch ra. Nguyên nhân đóng cửa một tuần là do cũng là lần đầu tôi nhìn thấy thể chữ Lệ. Vắn may, thông qua một tuần nghiên cứu, tôi vừa đọc vừa mò mẫm đoán nên cũng dịch được đại khái nội dung văn tự trên kệ tranh ngọc, chỉ có điều tôi cũng không thể hoàn toàn khẳng định...” - nói tới đây, giáo sư ngừng bật.

Hàn Giang nhìn giáo sư La đầy tin tưởng: “Giáo sư, bất luận là chính xác hay không, ngài cứ nói xem sao”.

Giáo sư La gật gù đầu, bắt đầu dịch những văn tự trên kệ tranh ngọc: “Văn tự trên kệ tranh ngọc phân thành hai phía trước sau, chữ ở phần trên ít hơn, hơi giống như phần Hán tự trong toàn bộ bài văn, bước đầu tôi tạm dịch ra, toàn phần mở đầu này là: Tử tôn hữu nan, tử bình hợp nhất, vạn thủy, cửu tử nhất sinh, Hạng Hải Mật Thành, tại trường sinh thiên tí hựu, khả đắc phục quốc chi tư, phục quốc chi nhân, phi ngã tử tôn, tất thụ huyết chú. Tổng cộng có 44 chữ, văn gốc không có dấu câu, dấu câu ở giữa là do tôi thêm vào, đây chỉ là bản dịch ban đầu của tôi, thâm tâm cũng không chắc chắn, đặc biệt là ‘Hạng Hải Mật Thành’ mấy chữ đó đã bị bào mòn, rất không rõ ràng”.

“Giáo sư, bốn mươi tư chữ này nghĩa là gì?” - Đường Phong nói ra sự thắc mắc trong lòng mọi người.

Sắc mặt giáo sư La đanh lại, hình như ông đang băn khoăn cân nhắc trùng trùng, mọi người đợi mãi một lúc lâu sau mới nghe thấy giáo sư La nói: “Bốn mươi bốn chữ này, theo như suy đoán ban đầu của tôi, có liên quan tới một bí mật lớn của vương triều Tây Hạ..”

5

Giáo sư La nói tiếp: “Dưới đây tôi sẽ đọc và giải thích từng câu, câu thứ nhất ‘tử tôn hữu nan, tôi suy đoán chữ nan này, chắc là chỉ đại nạn mà vương triều Tây Hạ gặp phải, chẳng hạn như khi thời kỳ đất nước gặp hoạn nạn, cũng ý nói là con cháu hậu duệ, nếu như đến lúc gặp đại nạn; câu thứ hai ‘tử bình hợp nhất’, câu này tôi trầm trở suy nghĩ mãi, ngẫm nghĩ mãi mà chẳng ra, nhưng sau đó tôi phân tích xong toàn bộ, lúc quay lại nhìn câu này mới ngộ ra, bởi vậy chúng ta tạm thời không xem câu này, tiếp tục; hai câu sau là ‘thiên sơn vạn thủy, cửu tử nhất sinh’, hai câu này về mặt chữ nghĩa không khó giải thích, chúng nói về gian nan, nguy hiểm, gian nan và nguy hiểm gì nhỉ ? Tôi nghĩ chắc là chỉ con đường gian nan, vượt qua sông núi ngàn trùng, thập tử nhất sinh; xem tiếp câu sau ‘Hạng Hải Mật Thành’, Hạng Hải Mật Thành là ý gì đây? Tôi lúc đầu cũng nghĩ không ra, nhưng tôi liên kết câu này với hai câu trước lại với nhau thì gần như đã hiểu ra, vượt qua sông núi ngàn trùng, thập tử nhất sinh là vì đi đâu đây? Là bởi vì đi đến Hạng Hải Mật Thành”.

“Hạng Hải Mật Thành? Đây là nơi nào mà phải vượt qua sông núi ngàn trùng, thập tử nhất sinh mới tới được? Bí mật thật đấy!” - Lương Viện hỏi giáo sư La

Giáo sư La lắc lắc đầu: “Cả đời ta nghiên cứu lịch sử Tây Hạ nhưng cũng chưa bao giờ nghe thấy nơi nào tên là Hạng Hải Mật Thành cả”.

“Có khi nào nghĩa là thể này không nhỉ, Hạng Hải là một địa danh, Mật Thành là một địa danh, ‘Mật Thành’ nghe có vẻ giống tên của một thành phố” - Lương Viện đoán mò.

Đường Phong cũng suy đoán theo: “Hạn Hải, tôi thấy không có ý nghĩa gì đặc biệt cả, chính là chỉ sa mạc, Hạn Hải Mật Thành, ghép lại là nói về một thành trì bí mật trong sa mạc, gọi là Mật Thành”.

Giáo sư La nghe Đường Phong phân tích, khẽ gật đầu điểm này tôi đồng ý với quan điểm của Đường Phong, Mật Thành rất có khả năng là một thành trì ẩn giấu trong sa mạc. Chúng ta xem tiếp, câu sau ‘nại trường sinh thiên tí hựu, câu này chắc là không có ý nghĩa thực tế gì, chỉ là ý nghĩa cầu nguyện ông trời phù hộ. Trung Quốc cổ đại, rất nhiều dân tộc du mục phương bắc như Mông Cổ, Khiết Đan, Đảng Hạng... đều sùng bái ông trời. Khi ra ngoài chinh chiến, săn bắn, phàm là có hoạt động gì quan trọng, họ đều phải cử hành nghi thức, cầu nguyện ông trời phù hộ. Hai câu sau, ‘khả đắc phục quốc chi tư, phục quốc chi nhân’, theo như suy đoán của tôi, nghĩa là nói vượt qua sông núi ngàn trùng, thập tử nhất sinh, tìm thấy Hạn Hải Mật Thành là có thể có được tài nguyên phục quốc, nhân lực để phục quốc, ‘phục quốc chi tư’ may mà còn dễ lý giải, chính là của cải, của cải có thể đủ để phục quốc các bạn thử nghĩ xem phải có bao nhiêu?”

“Tôi đã hiểu ra chút ít rồi, thảo nào mấy trăm năm nay, bao nhiêu người muốn có được kệ tranh ngọc này, hóa ra không chỉ là vì báu vật này, mà còn vì kho tài nguyên phục quốc khác thường đó!” - Lời của Đường Phong khiến mọi người đều bình tĩnh.

Trước mắt mọi người bừng lên ánh sáng, gần như chuỗi sự việc này đã lần ra đầu mối, nhưng giáo sư La vẫn chau mày băn khoăn: “Các bạn đừng vui mừng vội, việc này không đơn giản chỉ là tranh giành một đồng của cải khổng lồ. ‘Phục quốc chi tư’ thì dễ lý giải, nhưng ‘phục quốc chi nhân’ thì nên lý giải thế nào đây?”

Phục quốc chi nhân! Lẽ nào là một đội quân? Sao lại như vậy được, mọi người đều chìm trong im lặng. Giáo sư La nói tiếp: “Được! chúng ta tạm thời không để ý tới ‘phục quốc chi nhân’ này nữa, xem tiếp hai câu cuối cùng, ‘phi ngã tử tôn, tất thụ huyết chú’ ”

Khi mấy từ “tất thụ huyết chú” thốt ra từ miệng giáo sư La, trong lòng tất cả mọi người trong mật thất đều run rẩy, huyết chú

! Huyết chú đáng sợ! Hóa ra chính là nội dung khắc trên kệ tranh ngọc này.

‘Phi ngã tử tôn, tất thụ huyết chú. Hai câu này tuy đáng sợ nhưng lại dễ hiểu, đây là lời nguyện rửa lúc đó của người sáng tác ra kệ tranh ngọc này, nếu như người nào không phải con cháu Tây Hạ đoạt được kệ tranh ngọc, tìm thấy Hạn Hải Mật Thành, thì sẽ bị huyết chú”. Giáo sư La giải thích xong, nhìn mọi người, ai ai cũng nặng trĩu tâm trạng, đến ngay cả Hàn Giang và Triệu Vĩnh vốn không tin quỷ thần mà sắc mặt cũng sầm xuống.

Vẫn là Lương Viện hỏi trước: “ Vậy thì chúng ta cũng sẽ gặp phải lời nguyện của huyết chú?”

Giáo sư La cười đáp: “Thực ra, đây phần lớn là cách người xưa dùng để đe dọa người khác”

“Giáo sư, có lẽ ngài vẫn chưa biết, nửa tháng nay, ngoài Lương Văn Kiệt ra, đã có một số người vì kệ tranh ngọc này mà mất mạng” - Hàn Giang rút cuộc cũng mở miệng.

Lời của Hàn Giang khiến giáo sư La cũng kinh ngạc, trầm ngâm một hồi, giáo sư La mới khó nhọc nhoe một nụ cười: “Mọi người không cần phải lo lắng, dựa vào bao năm nghiên cứu của tôi, sau khi vương triều Tây Hạ bị diệt vong, rất nhiều người Đảng Hạng đã gia nhập đại quân Mông Cổ, người Mông Cổ gọi những người Đảng Hạng này là quân ‘Đường Ngột Thịch’, trong đó có một nhánh sau này đã lấy chữ ‘Đường’ làm họ của mình, định cư tại nội địa, do đó mà nói, Đường Phong, cậu xem ra rất có khả năng là hậu duệ của người Đảng Hạng đấy! Vì đã là con cháu của người Đảng Hạng, nên cũng không nhất thiết phải lo lắng huyết chú gì đâu, khả khả”.

“Cái gì ? Tôi là hậu duệ của người Đảng Hạng! Giáo sư La, ngài đừng an ủi chúng tôi như thế chứ!” - Mọi người đều biết giáo sư La bịa ra một lý do để an ủi mọi người, nhưng Đường Phong vẫn cứ bóc mẽ ông.

“Được rồi, đừng loanh quanh với cái ‘huyết chú’ nữa, chúng ta khi đã gia nhập lão K, thì sẽ không sợ huyết chú nào cả!” - Lời của Hàn Giang cất lên rất đanh thép và đầy cương quyết.

6

Hàn Giang nhìn khắp mọi người trong phòng một lượt, rồi nghiêm túc nói: “Bóc gỡ bí mật của kệ tranh ngọc vốn rất nguy hiểm, nhưng tôi không tin huyết chú nào hết.

Lẽ nào con người mấy trăm năm trước còn có thể sống lại để cản trở chúng ta? chỉ có những đối thủ tham lam, hung tàn,

họ mới thực sự là kẻ thù của chúng ta! Giáo sư La, ngài vẫn chưa giải thích xem cầu thứ hai nghĩa là gì?”

Giáo sư La nhìn Hàn Giang, tiếp tục giải thích: “Trước đó tôi đã nói rồi, ban đầu tôi cũng không hiểu câu thứ hai ‘tứ bình hợp nhất’ nghĩa là gì? Nhưng khi tôi đọc và giải thích

xong toàn văn, quay lại xem cầu thứ hai, hình như bắt đầu lý giải hàm ý của tứ bình hợp nhất. “Tứ bình hợp nhất tôi suy đoán chắc là có bốn kệ tranh ngọc..”

“Bốn kệ tranh ngọc?” - Giáo sư La nói tới đây, mọi người đều tròn mắt kinh ngạc.

“Đúng vậy, bốn kệ tranh ngọc, chỉ có ghép bốn kệ tranh ngọc lại với nhau, mới có thể biết được vị trí chính xác của Hạng Hải Mật Thành, các bạn xem...” vừa nói, giáo sư La vừa đeo găng tay trắng vào, lật úp mặt sau kệ tranh ngọc lên, chỉ vào một vài chỗ lõm, nói: “Mọi người hãy nhìn viên những chỗ lõm xuống ở mặt sau, theo như suy đoán của tôi, mặt sau kệ tranh ngọc là một tấm bản đồ được khắc chìm”.

“Bản đồ?”

“Nói chính xác là bản đồ hướng tới Hạng Hải Mật Thành”.

“Liệu đó có phải là một bức bản đồ kho báu?” - Lương Viện hỏi.

Giáo sư La cười đáp: “Cháu muốn nói vậy cũng được, nhưng chỉ có một bức thì không đủ, phải tập hợp bốn kệ tranh ngọc này, ghép chúng lại với nhau, mới có thể nhìn rõ bản đồ hướng tới Hạng Hải Mật Thành”.

“Ồ !” - Lương Viện gật gật đầu.

“Cũng với ý nghĩa như vậy, văn tự Tây Hạ trên mặt chính của kệ tranh ngọc, trừ phần thứ nhất mà chúng ta đã giải mã được ra, phần chữ chính to hơn ở phía dưới, theo tôi suy đoán thì chính là địa điểm mà bốn kệ tranh ngọc được cất giấu, cũng có khả năng vẫn còn một số tin tức liên quan tới Hạng Hải Mật Thành. Dưới đây chúng ta sẽ xem phần chữ chính trên kệ tranh ngọc, thông qua bước đầu phiên dịch, phần chính của kệ tranh ngọc dịch sang chữ Hán là “ Hắc đầu Thạch Thất hoang thủy vực, xích diện phụ chủng cao hà, trường miên di được nhân quốc tại bi ” ”

Giáo sư La đọc tới đây rồi im bặt. Lương Viện thúc giục: “Giáo sư, sao ông không đọc tiếp ạ?”

“Hết rồi, ông đã đọc hết rồi.”

“Cái gì ? Phần chữ chính chỉ có mấy chữ này thôi sao?”, mọi người vô cùng thất vọng.

“Đúng vậy, phần chữ chính của kệ tranh ngọc này chỉ có 21 chữ”.

Đường Phong nghe mấy câu chữ Tây Hạ mà giáo sư La phiên dịch, bỗng nhiên kinh ngạc: “Mấy... mấy câu này hình như tôi đã được nghe qua, đúng rồi, chính là bảy bức thư đó, thư của viện sỹ Alekseev viết cho Menshikov, ở cuối bức thư đó, Alekseev đột nhiên viết thêm một đoạn, nói rằng năm đó, trước khi Ivanovich Ivanov chết, đã từng nhắc tới mấy câu thơ, chính là mấy câu này”.

“Đúng! Đường Phong, khi tôi phiên dịch ra mấy câu này, tôi cũng đã rất ngạc nhiên, điều đó cho thấy năm đó Ivanovich Ivanov đã từng giải mã được mấy câu thơ này, đáng tiếc sau đó ông đã qua đời, không thể tiếp tục nghiên cứu được nữa”.

“Vậy bài thơ đó nghĩa là gì nhỉ? Có liên quan gì tới kệ tranh ngọc?” - Đường Phong hỏi.

“Câu thơ này thuật lại địa điểm mà chắc là thời kỳ đầu người Đảng Hạng đã từng sinh sống, ‘bach cao hà, tôi cho rằng đó là chỉ lưu vực Bạch Hà thuộc tây bắc Tứ Xuyên hiện nay, đây vốn là nơi tụ tập sinh sống của người Đảng Hạng thời kỳ đầu, còn Hắc Đầu Thạch Thất rất có khả năng chính là nơi cất giấu một trong ba kệ tranh ngọc còn lại. Nếu như suy đoán của tôi đều chính xác thì sẽ có ý nghĩa học thuật vô cùng trọng đại đối với việc viết lại toàn bộ lịch sử Tây Hạ

Có thể nhận thấy, giáo sư La đã cất cao giọng khi nói tới đây.

“Nói như vậy, tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất chính là mục tiêu tiếp theo của chúng ta rồi!” - Triệu Vĩnh vừa nói vừa đưa ánh mắt thăm dò về phía Hàn Giang.

Mọi người đều nhìn Hàn Giang, nhưng Hàn Giang vẫn im lặng, và Đường Phong lại là người cất lời: “Các vị, không phải tôi nghi ngờ trình độ nghiên cứu của giáo sư La nhưng chỉ dựa vào chút chứng cứ hiện giờ rồi suy đoán là có bốn kệ tranh ngọc, rồi lại nói Hắc Đầu Thạch Thất gì đấy có giấu các kệ tranh ngọc khác, thì tôi vẫn chưa thể tin được.

Hơn nữa, chúng ta cũng không biết vị trí cụ thể của Hắc Đầu Thạch Thất này ở đâu thì đi tìm thế nào đây?”

Giáo sư La rất bình tĩnh nói: “Tôi đã nói rồi, tất cả những điều này đều chỉ là suy đoán của cá nhân tôi, nhưng câu hỏi vừa rồi khiến tôi nhớ ra, trên kệ tranh ngọc có một chứng cứ có thể chứng minh cho phán đoán của tôi, có thể các bạn vẫn chưa biết trên kệ tranh ngọc này còn có một chữ Hán”.

“Ồ! Trên kệ tranh ngọc có một chữ Hán, sao tôi không nhìn thấy nhỉ?” - Đường Phong tỏ rõ vẻ nghi ngờ.

Giáo sư La xoay kệ tranh ngọc chếch đi một chút rồi, chỉ lên vách bên cạnh kệ tranh ngọc và nói với mọi người:

Mời các vị xem, ở đây có một chữ Hán rất nhỏ”.

Mọi người quây lại gần hơn, chăm chú quan sát, quả nhiên, tất cả đều nhận ra, trên vách bên cạnh kệ tranh ngọc, có một chữ “Bạch” nho nhỏ.

“Chữ ‘Bạch’ này lại nói lên điều gì đây?” - Đường Phong thắc mắc.

“Nói lên điều gì? Chữ ‘Bạch’ này thực ra là tên của kệ tranh ngọc!”

“Tên? Tên của nó không phải là kệ tranh ngọc nổi gân có chạm châu báu Tây Hạ sao?” - Đường Phong cảm thấy đầu óc càng mụ mị hơn trước.

“Tôi đã từng nói rồi, tôi suy đoán tổng cộng có bốn kệ tranh ngọc, chỉ tới khi nào ghép bốn kệ tranh ngọc này lại với nhau mới có thể hoàn toàn biết được trên kệ tranh ngọc viết những gì, mới có thể nhìn rõ bản đồ phía sau kệ tranh ngọc. Vậy thì, người chế tác lúc tạo ra bốn kệ tranh ngọc này, nhất định đã đánh số hiệu cho từng kệ tranh ngọc. Chữ ‘bạch’ viết bằng chữ Hán này, chính là số hiệu của kệ tranh ngọc này hoặc là tên của nó: tên gọi đầy đủ của kệ tranh ngọc này chắc phải là: kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ tên Bạch”.

“Kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ tên Bạch? Vậy những kệ tranh ngọc khác thì đánh số hiệu gì đây?” - Đường Phong hỏi.

“Hãy nghe tôi từ từ nói, mọi người biết rồi đấy, tên gọi ‘Tây Hạ’ này là tên gọi trong sử thi Hán văn, vốn không phải là quốc hiệu, mà người Đảng Hạng tự đặt. Quốc hiệu mà người, Đảng Hạng tự đặt, trong giới học thuật có rất nhiều cách gọi khác nhau. Rất nhiều học giả đều cho rằng, người Đảng Hạng tự xưng quốc gia của mình là ‘Đại Bạch Cao Quốc’ hoặc ‘Bạch Cao Đại Quốc’. Còn có một cách nói khác, cho rằng người Đảng Hạng tự xưng quốc gia mình là ‘Bạch Cao Đại Hạ Quốc’, tên gọi này là do học giả nước Nga Evgenij Ksmovich Kychanov nghiên cứu Tây Hạ, căn cứ vào cuốn “Đại tạng kinh Tây Hạ văn” được bảo tồn trong viện bảo tàng nhân loại học tại Stockholm Thụy Điển, phiên dịch từng chữ thành chữ Hán mà có được. Bản thân tôi cũng đồng ý hơn với cách nói này. Lại nói về kệ tranh ngọc trước mặt chúng ta, từ những văn tự khắc trên bề mặt có thể phán đoán, kệ tranh ngọc này chắc là kệ đầu tiên trong bốn kệ tranh ngọc, bởi vì, đối chiếu với bốn chữ ‘Bạch, Cao, Đại, Hạ’ mà tôi suy đoán, ba kệ tranh ngọc còn lại sẽ lần lượt là kệ tranh ngọc chữ ‘Cao’, kệ tranh ngọc chữ ‘Đại’, kệ tranh ngọc chữ ‘Hạ’. Suy đoán mới của giáo sư La khiến mọi người tăng thêm lòng tin, và dường như càng lúc càng cận kề hơn với chân tướng của sự việc.

Giáo sư La tiếp tục nói: “Tôi bổ sung thêm một điểm, nếu như chúng ta thực sự tìm ra Hạng Hải Mật Thành, vậy thì ở đó sẽ có gì đây? Kho báu, cái này đương nhiên là có, thậm chí còn có rất nhiều rất nhiều kỳ châu dị bảo, nhưng tôi lại không hứng thú với kho báu. Năm 1908, Coats Ivanov đã phát hiện ra Hắc Thành và đã khai quật với con số lên tới hàng vạn văn vật Tây Hạ. Tôi nghĩ cái Hạng Hải Mật Thành này chắc chắn sẽ to hơn Hắc Thành, còn trọng đại, hoành tráng hơn thì tôi không dám tưởng tượng. Ở đó có thể chôn giấu bao nhiêu di sản văn hóa, làm chấn động thế giới, có lẽ sẽ có một bộ “Đại tạng thư” hoàn chỉnh bằng

chữ Tây Hạ, có lẽ sẽ có vô số tượng phật tinh xảo, còn huy hoàng hơn cả Đôn Hoàng vĩ đại, có lẽ còn có rất nhiều những kỳ tích mà chúng ta có nghĩ cũng không nghĩ tới...” - giáo sư La đã không thể giấu được sự hưng phấn, ông đã hoàn toàn say sưa trong Hạng Hải Mật Thành của mình.

Cuối cùng, Hàn Giang đứng thẳng dậy, tổng kết với mọi người: “Tôi cho rằng, suy đoán của giáo sư La là hợp tình hợp lý, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là bắt buộc phải vượt mặt đối thủ, tìm đủ bốn kẹ tranh ngọc, giải mã bí mật của Hạng Hải Mật Thành”.

“Nhưng, bước tiếp theo chúng ta phải hành động thế nào đây?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang không trả lời, giáo sư La lên tiếng: “Muốn tìm kẹ tranh ngọc Hắc Đầu Thạch Thất, tôi lại nhớ tới một manh mối. Vào thập niên 20, 30 của thế kỷ trước, nhà thám hiểm người Mỹ Joseph Rock hoạt động sôi nổi tại khu vực phía tây Tứ Xuyên. Rồi vào những năm cuối đời, trong một bài viết của mình, ông đã nhắc tới thông tin sau chuyến khảo sát núi tuyết Minya Konka nằm ở tận cùng tây bắc Tứ Xuyên, do một trận lở bùn đá đáng sợ nên ông đã tới nhầm một đảo nguyên ngoại thể. Ở đó non xanh nước biếc, dân chúng hiền hậu, người dân sùng bái đạo Phật, nhưng lại gìn giữ một số lượng lớn phong tục tôn giáo nguyên thủy. Thủ lĩnh địa phương và Lạt ma tiếp đãi Rock vô cùng nhiệt tình, cuối cùng đã dẫn ông ra khỏi đảo nguyên bên ngoài nhân gian đó. Rock nhiều năm sinh sống tại Trung Quốc, am hiểu sâu sắc văn hóa Trung Quốc, ông phát hiện ra phong tục tập quán và tướng mạo của những người sinh sống ở đó rất khác biệt với cư dân của khu vực phía tây Tứ Xuyên khác. Bởi vậy ông cho rằng, cư dân ở đây là từ nơi khác di cư tới. Tiếp đó Rock đã táo bạo suy đoán: cư dân ở đó chính là hậu duệ người Đảng Hạng di cư tới khu vực phía tây Tứ Xuyên, để chạy trốn sự truy sát của thiết kỵ binh Mông Cổ”.

Đường Phong nghiêng đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi giáo sư La: “Tôi cũng từng nghe qua tại khu vực Xuyên Tây có hậu duệ người Đảng Hạng, nhưng trong trí nhớ của tôi, đó hình như là chỉ khu vực Mộc Nhã. Rock đã từng cho rằng người Mộc Nhã chính là hậu duệ của người Đảng Hạng nhưng sau này vì ông tới đảo nguyên ngoại thể đó nên đã thay đổi quan điểm. Ông cho rằng cư dân sống ở đó càng giống hậu duệ của người Đảng Hạng hơn. Sau này Rock vẫn muốn đi tìm lại vùng đảo nguyên đó, nhưng ông đi khắp động vách núi thuộc dải tây bắc Tứ Xuyên mà cũng không tìm thấy vùng đảo nguyên ngoại thể này. Vậy là, Rock đã gọi vùng đất đó là ‘Shangri La cuối cùng’ trở thành điều nuối tiếc cuối cùng của cuộc đời ông”.

“Lẽ nào Rock không để lại vật gì đó, như một tấm ảnh chẳng hạn?” - Đường Phong hỏi.

Giáo sư La lắc lắc đầu, “Không có, bản thân ông nói rằng, trước khi ông đi vào vùng đảo nguyên ngoại thể đó, ông đã gặp phải một trận lở bùn đá đáng sợ. Ông đã thất lạc những người đồng hành khác, máy ảnh cùng những thiết bị khác mà ông mang theo cũng bị trôi theo bùn đá, bởi vậy không thể lưu lại hình ảnh hay tài liệu gì. Còn về lần đi lạc đó, ông chỉ để lại những dòng ghi chép ngắn gọn. Trong đoạn ghi chép này, Rock còn đặc biệt nhắc tới ngọn núi ở gần đó mà người địa phương sùng bái, và kể lại trong hang núi trên tuyết sơn có cả thánh vật của họ. Điều này hình như có mối liên hệ nào đó với Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết”.

“Ý ngài là Hắc Đầu Thạch Thất rất có khả năng ở đó?” - Lương Viện ngạc nhiên hỏi.

Giáo sư La khẽ gật đầu, đáp: “Khả năng này rất lớn, nếu giống như Rock từng suy đoán, ở đó có hậu duệ của người Đảng Hạng sinh sống, vậy thì, hang núi mà người địa phương thường nói rất có khả năng chính là Hắc Đầu Thạch Thất. Còn bản thân tôi vô cùng ngưỡng mộ Lock, ông là một nhà thám hiểm rất cẩn thận và nghiêm túc, đồng thời cũng là một học giả, tôi nghĩ độ tin cậy trong những lời nói của ông khá cao”.

Đường Phong hình như đã hiểu ra ý của giáo sư La. “Giáo sư La, ý của ông là muốn chúng tôi đi tìm kiếm đảo nguyên ngoại thể mà Lock gọi là ‘Shangri La cuối cùng’ tìm kiếm hậu duệ của người Đảng Hạng ở đó, tìm hiểu tình hình liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất?”

“Đúng vậy, hiện nay đây chính là manh mối duy nhất chúng ta, tôi tin chắc địa danh đó thức sự tồn tại” - Giáo sư La nói rất kiên định.

Đường Phong nhìn nhìn giáo sư La, rồi lại nhìn Hàn Giang, như muốn nghe ý kiến của anh. Hàn Giang trầm tư hồi lâu lúc này mới cất lời: “Tôi tin tưởng vào phán đoán của giáo sư La, tìm thấy đảo nguyên ngoại thể mà Rock đã từng đến chính là mục tiêu của chúng ta”. Hàn Giang lại nhìn một lượt mọi người đang ngồi bên dưới, đưa ra mệnh lệnh:

“Hành động lần này của chúng ta phải tiến hành trong tình trạng bảo mật, do tôi và Đường Phong thực thi, những người khác ở lại đây trấn thủ, khi tôi không có mặt, công việc ở đây do Triệu Vĩnh phụ trách”

Nói xong, Hàn Giang quay ra bàn giao cho Triệu Vĩnh:

Sau khi tôi đi phải luôn luôn giữ liên lạc với tôi, đồng thời đảm bảo tốt viện trợ...” - Hàn Giang đang nói thì Lương Viện liền ngắt lời anh, hỏi thẳng thừng: “Sao lần hành động này không cho tôi đi theo?”

Hàn Giang quay đầu lại nhìn Lương Viện, nghiêm mặt nói: Lần hành động này, rất có khả năng chúng ta phải thâm nhập vào hang sâu trên tuyết sơn, có khi còn gặp phải sự công kích của kẻ thù, cô là con gái, sao mà đi được!”

“Vậy thì tôi làm gì?”

“Cô hãy ở đây chăm sóc giáo sư La, đợi tôi trở về”

Lương Viện vẫn muốn tranh luận nhưng Hàn Giang không buồn để ý đến cô nữa, anh cùng Triệu Vĩnh đi ra khỏi mật thất, chỉ còn lại Lương Viện bủn xỉn, đứng ngây trước cửa... Đường Phong thấy bộ dạng Lương Viện như vậy không nhịn cười, đúng lúc đó thì bị Lương Viện nhìn thấy, cô trợn mắt lườm Đường Phong một cái, nói không chút hào khí: “Anh cứ cười đi, không cho tôi đi, tôi cũng sẽ đi bằng được, hừm! Từ bé đến lớn, chưa có ai từng ngăn cản được bổn cô nương”.

Đường Phong thu lại nụ cười, cũng bắt chước điệu bộ của Hàn Giang, nghiêm mặt với Lương Viện: “Tiểu thư Lương, đây không phải là nơi để cô dở thói đồng đánh đầu nhè, tôi thấy cô nên ở lại đây chăm sóc giáo sư La đi”.

Lương Viện bị Đường Phong chọc tức như vậy bèn đẩy xe lăn của giáo sư La, thở hổn hển bỏ đi, trong mật thất chỉ còn lại Đường Phong. Đường Phong đứng bên cửa sổ, vén một góc tấm rèm cửa dày cộm lên, phía xa xa, những dãy núi tĩnh mịch, trong lòng Đường Phong bỗng trào lên một dự cảm không lành.

tiếp tục cập nhật các chương truyện mới ra sớm nhất. Mời quý vị và các bạn theo dõi tại link này. Chúc các bạn vui vẻ!

8. Chương 7

Chương 7

Hạ cánh khẩn cấp

1

Năm 1227, Hưng Khánh Phủ, thời khắc cuối cùng của vương triều Tây Hạ, bị kị binh Mông Cổ hùng mạnh nhất thế giới bao vây, nên thành quách đã cô độc vài tháng nay. Thành Cát Tư Hãn oai phong, ngạo mạn, ngôi chính tề trong lều, kiểm duyệt đội kị binh đã theo ông quét sạch đại lục Âu Á... Đột nhiên, một thiếu niên áo trắng từ trên trời rơi xuống, tay cầm bảo kiếm, rạch nát lều, tấn công Thành Cát Tư Hãn, kiếm bay vun vút như gió, Thành Cát Tư Hãn không còn chỗ nào để nấp, ngã nhào trong những nhát kiếm. Đợi tới khi các chư hầu đứng ngoài lao vào trong lều thì thiếu niên áo trắng đã cúi rạp người, bay ra khỏi lều, cuốn theo bụi trần... Nhìn lại thì Thành Cát Tư Hãn, bá vương của Âu Á đại lục này đã tắt thở. Chính trong thời khắc này mà vị vĩ nhân này đã mê man lìa đời, ông, Bột Nhi Chỉ Cân Thiết Mộc Chân, Hãn vương vĩ đại nhất trên thảo nguyên trong lịch sử từ trước tới nay với tầm thân tàn, lấy danh nghĩa trường sinh thiên chỉ lên trời thề rằng: dĩ tử chi, dĩ diệt chi, dĩ tuyệt chi! Vậy là, ngày đen tối nhất trong lịch sử vương triều Tây Hạ đã đến...

Vào cái đêm Hưng Khánh Phủ thành bị phá vỡ, kị binh Mông Cổ đã tuân theo lời trăn trối trước khi chết của Thành Cát Tư Hãn, triển khai thảm sát đẫm máu người Đảng Hạng, đàn ông đầu lia khô xác, đàn bà thì bị làm nhục. Thiếu niên áo trắng tay giữ bảo kiếm, chỉ lo giết địch, cậu vừa đánh vừa rút lui, lui vào một mảnh sân to trong một ngôi nhà sâu hun hút, nhưng chỉ thấy xác người la liệt, máu chảy thành sông, hai tên lính Mông Cổ đang định hãm hiếp phụ nữ. Thiếu niên áo trắng xông lên, vung kiếm trong tay kết liễu hai tên lính Mông Cổ đó. Thiếu niên hỏi người phụ nữ: “Đây là phủ đệ của gia đình nào vậy?”

Người phụ nữ không trả lời, mà lôi một tay nải từ trong người ra, đưa cho thiếu niên: “Nhanh! Nhanh đưa tay nải này rời khỏi đây!”

“Trong này có gì vậy?” - Thiếu niên không hiểu ý của người phụ nữ.

Người phụ nữ kìm nén sự đau đớn uất hận, xé nát tầm can hét lên với thiếu niên áo trắng: “Đây là hy vọng của người Đảng Hạng chúng ta, nhanh đem tay nải này rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt..”

Nói xong, người phụ nữ lao đầu vào cột chết. Thanh niên áo trắng lau khô nước mắt, khoác tay nải, lao ra cửa. Ngoài đó, trừ xác của người Đảng Hạng ra thì chỉ còn lại đám kị binh Mông Cổ giết người tới đỏ cả mắt. Thiếu niên áo trắng vừa xuất hiện trên phố thì đã đụng ngay một kị binh Mông Cổ, hất múa đao cong vút lao tới. Thiếu niên thấy vậy, nhưng không hoảng loạn, cầm chắc thanh kiếm, chỉ đợi tên kị binh Mông Cổ lao tới đâm mình. Tên kị binh Mông Cổ tiến lại phía cậu mỗi lúc một gần, thiếu niên đã có thể nhìn thấy máu tươi nhỏ từ lưỡi đao xuống. Chính trong giây phút tên kị binh Mông Cổ lao tới trước mặt, thiếu niên liền né người một cái, một ánh đao lóe sáng trên con phố, tên kị binh Mông Cổ ngã ngựa trong tiếng thét gào. Thiếu niên áo trắng chạy nhanh vài bước, bay lên không trung, nhảy lên con hắc mã của tên kị binh Mông Cổ, xiết mạnh dây cương, ngựa đen quay đầu, phi thẳng ra khỏi cửa nam của Hưng Khánh Phủ. Trước cổng thành, người Mông Cổ bắn tên như mưa, thiếu niên áo trắng rạp người xuống lưng ngựa, lao qua vòng vây. Hắc mã phi vun vút trên đường, qua thảo nguyên, sa mạc, hoang mạc, vách núi, rừng sâu. Thiếu niên cũng không biết mình đã đi được bao xa, cũng không biết con hắc mã này muốn đưa mình tới đâu, bởi chỉ có tiếng gió vun vút bên tai. Đột nhiên, hắc mã hí lên một tràng dài, hai chân trước chồm lên cao, rồi khựng lại không chịu bước tiếp. Thiếu niên áo trắng kinh ngạc, tập trung quan sát, lúc này mới phát hiện phía trước chính là dãy núi tuyết trùng trùng điệp điệp nguy nga đang chặn đứng đường đi của mình! Còn phía sau, cậu đã nghe thấy tiếng vó ngựa của kị binh truy đuổi. Quay ngựa đại chiến một trận với truy binh, hay là vượt qua núi tuyết? Truy binh phía sau càng lúc càng gần, núi tuyết phía trước cao vút chạm mây, đi đâu về đâu? Đây thực là một vùng đất chết...

2

“Vùng đất chết! Tôi phải làm thế nào? Làm thế nào đây?” - Đường Phong sau khi hét lên một tiếng thất thanh, rút cuộc đã tỉnh dậy, anh phát hiện xung quanh chẳng có truy binh nào cả, cũng chẳng có tuyết sơn, chỉ có một đám hành khách đang nhìn mình bằng ánh mắt kinh ngạc.

“Không có gì, ban này nằm mơ thấy ác mộng.” -nói xong, Đường Phong lại đổ người lên lưng ghế. Anh lau vệt mồ hôi trên trán, quay mặt đi, nhìn thấy tầng mây bên ngoài cửa máy bay, cuối cùng anh cũng nhớ ra, mình đang trên chuyến bay bay tới Thành Đô.

Mục tiêu hành động lần này của anh và Hàn Giang là tới vùng phía tây Tứ Xuyên, Cam Nam và khu vực Đông bắc Thanh Hải để tìm các kệ tranh ngọc khác. Nhưng khu vực này vắt ngang ba tỉnh Tứ Xuyên, Cam Túc, Thanh Hải, nổi lên mấy chục ki lô mét vuông của mười mấy dân tộc Hán, Tạng, Khương, Hồi... Trên diện tích lãnh thổ rộng lớn như vậy, trong môi trường phức tạp như vậy, mà tìm kiếm một kệ tranh ngọc bé xíu, thì cũng đủ tưởng tượng ra sẽ khó khăn đến mức nào. Nhưng hiện giờ họ chỉ có một manh mối duy nhất, chính là “Hắc Đầu Thạch Thất” mà giáo sư La đã suy đoán ra từ những ghi chép ngắn gọn của nhà thám hiểm Rock.

Trong hai tháng qua, Đường Phong đã phải chịu đựng sự huấn luyện quá tải: hàng ngày dậy từ lúc 6 giờ sáng, cùng Triệu Vĩnh đeo đồ nặng chạy năm cây số, ăn sáng xong, vẫn còn cả một đồng bài tập thể lực, tiếp theo đó Hàn Giang sẽ giới thiệu giảng giải cho Đường Phong về nguyên lý của các loại súng máy; ăn xong bữa trưa thì thực hành bắn súng; ba giờ chiều, Triệu Vĩnh giảng dạy dã ngoại sinh tồn, bao gồm cả việc làm thế nào để tồn tại trong điều kiện hoang dã không có thực phẩm và thuốc men. Nhưng điều khổ sở nhất mà anh phải làm là học cách ăn thịt sống

Mùi vị của thức ăn sống nơi hoang dã khiến Đường Phong thực sự không dám ném thử. Triệu Vĩnh từng bắt ép Đường Phong ăn nguyên cả một con rắn sống và chính vì con rắn này mà Đường Phong đã nôn mửa cả ngày. Triệu Vĩnh đành phải bó tay từ bỏ ý định huấn luyện Đường Phong trở thành người nhái hải quân lục chiến.

Từng đây vẫn chưa thấm vào đâu. Buổi sáng, Đường Phong còn phải theo giáo sư La học văn tự Tây Hạ. Đối mặt với những văn tự đã biến mất 700 năm nay, Đường Phong vốn cho rằng mình có chút tài năng

ngôn ngữ bẩm sinh nhưng giờ đều không có tác dụng gì cả. Hai tháng dạy như nhồi nhét với cường độ cao, Đường Phong cũng chỉ nắm được một vài từ vựng thường dùng, chính sau hai tháng huấn luyện đặc biệt này, Đường Phong và Hàn Giang đã cùng nhau đáp chuyến bay từ Bắc Kinh tới Thành Đô.

Trước khi lên máy bay, Đường Phong đã thắc mắc với Hàn Giang: “Sao lần này chỉ có hai chúng ta, khu vực rộng lớn như vậy thì phải tìm tới bao giờ. Chúng ta hoàn toàn có thể huy động cả một đội quân để cùng tìm kiếm kệ tranh ngọc mà? Tại sao chúng ta phải đi máy bay dân dụng, sử dụng máy bay quân đội không phải càng an toàn và tiện lợi hay sao?”

Hàn Giang lắc lắc đầu, than thở: “Tiểu tử, cậu dù sao cũng không hợp với cái ngành này, thiếu nhiệt lắm! Cậu nghĩ xem, từ hành động thời gian trước của chúng ta cho thấy, đối thủ của chúng ta thực lực không hề tầm thường, nên phần lớn hành động của chúng ta đều không lọt qua được mắt chúng. Bởi vậy, hai chúng ta sẽ giống như những khách thông thường đến du lịch, đó mới là cách tìm kiếm kệ tranh ngọc tốt nhất; vì động tĩnh càng ít chúng ta càng an toàn! Hơn nữa, thực tế có kệ tranh ngọc hay không thì vẫn chưa dám khẳng định, chỉ là suy đoán của giáo sư La, cấp trên sẽ không phê chuẩn điều động nhiều nhân lực như vậy đâu”.

“Bởi vậy lần này chúng ta đi, ngoài một vài trang bị cho du lịch lữ hành thì không mang theo thứ gì khác cả. Bắt tôi tập bắn súng mãi như thế, mà kết quả lần này cũng không cho tôi mang súng theo”.

Hàn Giang nhìn Đường Phong một cái, cười nói: “Đâu chỉ mỗi cậu không mang súng, tôi cũng có mang theo đâu “Cái gì? Anh không mang súng theo!” - Đường Phong kinh ngạc, “Vậy ngộ nhỡ chúng ta gặp phải bọn tội phạm thì làm thế nào?”

“Đường Phong, cậu phải biết rằng, đặc công giỏi thật sự không cần phải mang theo bất cứ thứ vũ khí gì. Khi nào cần vũ khí, bất cứ thứ gì cũng có thể là vũ khí của chúng ta, cả một con dao gọt hoa quả. Hơn nữa cậu cũng có thể dùng vũ khí của kẻ địch. Bởi vậy nhân viên đặc công chúng tôi tập luyện không chỉ biết sử dụng mỗi loại súng máy chuyên dụng mà tất cả các loại súng của các quốc gia bọn tôi đều phải biết dùng”.

Thảo nào anh và Triệu Vĩnh đều nắm rõ các loại súng như lòng bàn tay”

“Thực tế lần này hành động cậu không cần phải quá lo lắng như vậy đâu, dù sao chúng ta cũng ở trong nước, đám tội phạm đó cũng không đến mức quá ngạo mạn. Hơn nữa, lúc cũng có thể yêu cầu sự chi viện của công an địa phương cơ quan an ninh quốc gia, bao gồm cả chi viện vũ khí. Bởi vậy lần này chúng ta sẽ đến đó giống như những người yêu thu du lịch lữ hành thực sự, nào cậu cứ thư giãn chút đi” “Mong là như thế, nếu như lần này quả thật là một chuyến du lịch vui vẻ thì tốt biết mấy!”

Đường Phong nhìn chằm chằm hồi lâu làn mây khói bên ngoài cửa sổ máy bay, đột nhiên anh quay mặt lại, khẽ ca hát. Quả thực thời điểm này không phải là lúc thời tiết đẹp để đi du lịch, tháng mười mà lại tới vùng núi cao...”

Hàn Giang trợn mắt, nói nhỏ: “Đúng vậy, hiện giờ quả không phải là mùa đẹp nhất để đi du lịch, nhưng may này vẫn chưa tới mùa đông, thế nên chúng ta phải đến đó trước khi mùa đông tới, hoàn thành...”

Hàn Giang vẫn chưa nói hết câu đã liền im bặt, Đường Phong ngạc nhiên quay lại nhìn Hàn Giang, chỉ thấy Hàn Giang đang nhìn chằm chằm về hàng ghế phía trước bên trái anh. “Sao thế?” - Đường Phong tò mò hỏi.

Đường Phong nhìn lên hàng ghế trước mặt, đó là hai người nước ngoài. Một ông già tóc bạc xám, nhìn tuổi tác cũng ngoài 60 tuổi, có lẽ cũng phải tới 70 tuổi, nhưng vai rộng lưng thẳng, thần thái vẫn rất trẻ trung. Người còn lại là một phụ nữ tóc ngắn màu nâu; người phụ nữ này khoảng ngoài 30 tuổi, phong thái duyên dáng, đang tập trung xem tạp chí.

“Sao thế? Anh phải lòng mỹ nữ đó rồi sao?” - Đường Phong nửa đùa nửa thật.

“Nói thật với cậu nhé, tôi thấy hai người nước ngoài đó không giống người bình thường?”

“Có gì đặc biệt? Không phải là hai người tới Trung Quốc du lịch sao?”

“Giống như ban nãy cậu nói, hiện tại không phải là mùa du lịch.”

“Có khi người ta không đến vùng núi cao như chúng ta, mà chỉ loanh quanh gần Tứ Xuyên, Thanh Thành Sơn, Lạc Sơn Đại Phật chẳng hạn!”

“Dù thế nào thì tôi cũng thấy hai người này không đơn giản, cậu phải tin vào trực giác của tôi”.

Hàn Giang và Đường Phong thì thầm to nhỏ, hình như đã đánh động tới mỹ nữ người nước ngoài ở hàng ghế trên. Người đẹp mặt vô cảm quay lại mắt đối mắt với Hàn Giang. Hàn Giang vừa nhìn thấy ánh mắt của người đẹp liền hấp tấp thu lại ánh nhìn. Anh không hiểu tại sao mình lại như vậy, ánh mắt luôn tự tin như chim ưng từng khiến anh tự hào nhưng hôm nay lại... Hàn Giang quay đầu ra hướng khác, đột nhiên, một hình dáng quen thuộc xuất hiện trong mắt anh. “Lương Viện?!” - Hàn Giang giật mình kêu lên.

Nghe Hàn Giang thảng thốt, Đường Phong cũng nhảy dựng lên, nhìn theo ánh mắt của Hàn Giang. Quả nhiên, Lương Viện chậm rãi từ đầu lối đi tiến lại. Đường Phong rõ ràng không dám tin vào mắt mình, anh ra sức dụi mắt, không sai, chính là Lương Viện. Lúc này, Lương Viện ăn vận như một khách du lịch, khoác chiếc ba lô to màu xanh tối trước mặt Hàn Giang và Đường Phong, chưa kịp để hai người mở miệng, Lương Viện đã cười với Đường Phong: sao thế? Đường Phong, tôi nói rồi, trên thế giới này không ai có thể ngăn cản được bốn cô nương mà”.

“Cô... sao cô lại lên được đây?” - Đường Phong lắp ba lắp bắp hỏi?

“Tôi đã lên đây như thế này đây!” - Lương Viện đầy vẻ ngây thơ nói.

Đường Phong và Hàn Giang bốn mắt nhìn nhau, đối với cô tiểu thư Lương Viện này, hai người họ cũng hết cách. Hàn Giang nhìn Lương Viện gỡ ba lô xuống, hỏi: “Bên trong dày cộm cộm, đựng cái gì vậy?”

“Đều là những vật thiết yếu, còn có một vật quan trọng. -Lương Viện đáp.

“Vật quan trọng?”

“Kệ tranh ngọc” - Lương Viện nói nhỏ.

“Cái gì? Sao cô lại đem kệ...” - Đường Phong ngạc nhiên tới nỗi hét thành tiếng, may mà bị Hàn Giang bịt ngay miệng lại mới không bật ra ngoài.

“Sao cô lại đem kệ tranh ngọc theo làm gì chứ?” Đường Phong hạ giọng khẽ chất vấn Lương Viện.

“Ồ, kệ tranh ngọc là do ông nội tôi mua về, tôi thích thì mang theo, ảnh hưởng gì tới anh” - Lương Viện hùng hồn trả lời Đường Phong.

Đường Phong chán nản lắc đầu, đáp: “Kệ tranh ngọc là của gia đình cô, nhưng hiện giờ nó đã không thuộc về riêng gia đình cô nữa, bởi vì nó còn mang những giá trị lớn hơn, giá trị thật sự của nó không chỉ có mười triệu tệ”.

“Được rồi! Được rồi! Đùa với anh thôi, xem anh căng thẳng chưa kìa, kệ tranh ngọc là tôi đem theo, nhưng đây không phải là ý của tôi, tôi chẳng to gan thế đâu, tôi biết tầm quan trọng của kệ tranh ngọc. Là giáo sư La bảo tôi mang theo, giáo sư La nói rằng các anh trên đường thám hiểm, rất có khả năng cần tới kệ tranh ngọc. Cũng không phải tôi lén. lút chạy tới đây mà là do giáo sư La bảo tôi đưa kệ tranh ngọc theo, không biết chừng lại thật sự có giá trị đấy!”

“Giáo sư La này, nhất định là trùng kế của cô nhóc lừa đảo này rồi!” - Hàn Giang cười, nói.

“Còn lâu ý! Giáo sư La chẳng ngăn cản gì tôi đến đây cả!” - Lương Viện vẫn muốn tranh cãi.

Đầu óc Đường Phong lúc này lại căng lên như dây đàn chuyển đi này vẫn còn chưa biết sẽ gặp phải gian khó hiểm nguy gì, giờ lại thêm vướng chân, chật là... Đường Phong vừa nghĩ tới đây, trong lòng liền rối như tơ vò, nhưng khi anh nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ đáng yêu của Lương Viện, lại không nỡ nói thêm điều gì.

Hàn Giang cũng trong bộ dạng bó tay, anh nhìn Đường Phong lắc đầu, không nói thêm gì nữa, rồi từ từ, anh mất lại. Cũng không biết là qua bao lâu sau, đột nhiên, máy bay bỗng lắc lư dữ dội, Hàn Giang lập tức mở trừng mắt, anh nhìn Đường Phong và Lương Viện bên cạnh đang hốt hoảng rồi lại nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay: một động cơ bên trái máy bay đã không biết biến đâu mất, một động cơ khác cũng đã ngừng hoạt động, cánh trái máy bay rạch nát nền trời xanh, kéo theo vệt khói đen dài tít tắp...

‘Chuyện gì thế này?’ - Đường Phong hoảng hốt hỏi

Hàn Giang.

Máy bay xảy ra sự cố rồi!” - Hàn Giang lo lắng đáp. Xảy ra chuyện? Sự cố kỹ thuật? Hay là...?” - Đường Phong quá đỗi kinh ngạc.

Không biết! Đừng hỏi tôi, tôi không phải là phi công!” trong khoang máy bay, tình hình bỗng trở nên hỗn loạn cho dù là tiếp viên hàng không cố trấn tĩnh, duy trì nét mặt tươi cười đến thế nào đi chăng nữa, nhưng cũng không thể an ủi những hành khách đang hốt hoảng thất kinh, bởi ít nhất cả mọi người đều cảm nhận được máy bay đang vù vù lao xuống. Hàn Giang di chuyển ánh mắt về phía cửa buồng lái, không biết phi công trong đó có thể ứng phó nổi với tình huống này hay không. Anh đột nhiên muốn manh động xông vào buồng lái. Anh tin rằng vào thời khắc này, trong số tất cả những người ở đây, mình chính là người có kinh nghiệm ứng phó với tình hình nguy hiểm này nhất.

“Chúng ta phải làm sao đây?” - Rõ ràng là Đường Phong chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ.

“Không thể ngồi nhìn máy bay rơi xuống thế này được, tôi nghĩ chúng ta có thể làm điều gì đó.” - Hàn Giang vừa nói, vừa đứng dậy khỏi ghế, bước nhanh tới buồng lái. Đường Phong cũng lắc lư lư đứng dậy, đi theo Hàn Giang vào trong đó.

Máy bay vẫn đang lao xuống với tốc độ chóng mặt, Hàn Giang đưa thẻ cho tiếp viên đứng ngoài cửa buồng lái, sau đó nói: “Để tôi thử xem sao, biết đâu lại hữu dụng”. Vậy là, tiếp viên dẫn Hàn Giang và Đường Phong vào buồng lái, trong buồng lái, cơ trưởng và phi công đang rối tung cả lên, thử mọi cách để khống chế máy bay.

Máy bay đã mất liên lạc với trung tâm chỉ huy, mặc cho cơ trưởng kêu gọi thế nào đi chăng nữa cũng không có bất cứ tín hiệu gì. Máy bay hiện giờ chỉ còn một bên động cơ đang hoạt động, nên không ngừng lao xuống vun vút. Về mặt của cơ trưởng và phi công vô cùng lo lắng, Hàn Giang nói với cơ trưởng: “Tôi đã từng lái máy bay, có lẽ tôi có thể giúp các anh”.

Hàn Giang vẫn giữ được sự bình tĩnh trên nét mặt, nhưng sau khi anh ngồi lên vị trí cơ trưởng, chẳng mấy chốc anh đã hiểu ra rằng chút kinh nghiệm lái máy bay của mình cơ bản không đủ để ứng phó với tình huống đặc biệt này. Mấy phút sau, trên trán Hàn Giang đã đọng vệt mồ hôi...

“Để tôi thử xem sao!” - Sau lưng Hàn Giang bỗng vang lên một giọng nói lơ lớ, Hàn Giang, Đường Phong, cơ trưởng và phi công cùng nhau quay đầu lại nhìn: trước cửa buồng lái là ông lão người nước ngoài tóc bạc xám, phía sau ông lão còn có một phụ nữ tóc ngắn màu nâu. Hàn Giang và Đường Phong nhận ra ngay hai người nước ngoài ban nãy trong khoang máy bay. Hàn Giang và ông lão đó bốn mắt nhìn nhau, chỉ thấy ông lão trước mặt mũi ắt sâu, tóc bạc xám, xem ra tuổi tác không thể dưới 70, nhưng hai mắt lại rực lên như hai ngọn đuốc, cơ thể tráng kiện rắn rỏi. Một câu tiếng Trung lơ lớ, không giống thỉnh cầu, mà giống mệnh lệnh không dễ hoài nghi hơn. “Người này quả nhiên không hề tầm thường!” - Hàn Giang thêm bước nữa chứng thực cho phán đoán trước đây của bản thân.

Khi Hàn Giang vẫn còn đang chần chừ, ông lão người nước ngoài đó liền móc ra hộ chiếu của mình, giới thiệu với mọi người: “Trước đây khi phục vụ trong quân đội, tôi lái máy bay và cũng từng gặp phải sự cố này, các anh hãy để tôi thử xem sao”.

Đường Phong chú ý tới thông tin trên hộ chiếu của ông lão nước ngoài này: “Ivan Petrovich Makarov, người Nga...”

Hàn Giang quệt vệt mồ hôi trên trán, nhìn Makarov, anh đang khẩn trương phán đoán, giao máy bay ột người nước ngoài khống chế?... Tuy bản thân từng được học qua kỹ năng lái máy bay, nhưng chưa từng gặp phải tình huống như thế này, anh quay lại nhìn cơ trưởng, vị cơ trưởng trẻ tuổi này e rằng cũng chưa từng gặp phải tình huống nào nguy hiểm như vậy, xem ra đành phải mạo hiểm thôi. Nói tới đây, Hàn Giang hạ quyết tâm, nhường vị trí cơ trưởng quay sang ông lão Makarov nước ngoài này, nói: “Tiếp theo phải trông cậy vào ngài rồi!”

Hàn Giang ngồi vào vị trí phụ lái, quay lại nói với mọi người: “Các anh hãy ra ngoài trấn an hành khách để yên tâm trước đã, chúng ta sẽ không sao cả”.

Đường Phong cùng mọi người lui hết ra khỏi buồng lái, trong buồng lái chỉ còn lại Makarov và Hàn Giang. Lúc này, chiếc máy bay trong trạng thái mất kiểm soát, đã hoàn toàn xa rời đường bay, rơi chệch xuống hướng tây bắc.

Makarov sau khi tìm hiểu độ cao và các loại tham số của máy bay, quả quyết nói: “Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, không có sân bay để có thể hạ cánh, đành phải tìm chỗ nào đó hạ cánh gấp vậy”.

“Tìm chỗ nào đó? Ông có biết chúng ta hiện đang đâu không?” - Hàn Giang cảm thấy ý kiến của Makarov hoàn toàn không ăn khớp với thực tế.

Makarov nhìn Hàn Giang một cái rồi đáp: “Đương nhiên là tôi biết, phía dưới chúng ta là núi non trùng điệp, ở đây núi non dựng đứng hiểm trở, vực sâu thăm thẳm, hang động ngang dọc, thực tế rất khó tìm thấy một vùng đất bằng phẳng thích hợp để hạ cánh, nhưng dùng một câu tục ngữ của người Trung Quốc các bạn là: Thế gian không có con đường cùng.

Vậy ông có cách gì?

“Phải không chế được máy bay trước đã, bay về hướng Tây bắc, ở đó chắc sẽ có chỗ thích hợp để hạ cánh”.

Hàn Giang lắc lắc đầu, cũng chỉ thế thôi, một phút, hai phút, ba phút... năm phút sau, cuối cùng Makarov và Hàn Giang, đã lại không chế chiếc máy bay như một kỳ tích, tốc độ rơi xuống của máy bay rõ ràng đang giảm, nhưng họ biết máy bay không thể chống cự được quá lâu, họ bắt buộc phải lập tức tìm thấy vùng đất thích hợp để hạ cánh.

5

Máy bay tiếp tục rơi xuống, 3800 mét, 3700 mét, 3600mét, 3500 mét, 3400 mét... máy bay xuyên qua tầng mây, đột nhiên, Hàn Giang trợn trừng mắt, nói: “Trước mặt có một ngọn núi, mau, mau kéo lên, kéo lên!”

Makarov gần như cùng lúc cũng nhìn thấy đỉnh núi phía trước, ông kéo mạnh cần điều khiển, một bên cánh máy bay và quạt đuôi máy bay điều chỉnh phương hướng, thân máy bay lệch sang bên trái, gần như áp vào sườn núi, vụt qua mỏm núi.

Hàn Giang thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ban này thật là nguy hiểm!”

Makarov không nói gì, vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng, Hàn Giang đã nhìn thấy vệt mồ hôi ướt đầm trên trán ông. Đột nhiên, Makarov cười khan hai tiếng kỳ dị, Hàn Giang không hiểu: “Ông cười gì vậy?”

Tôi đã nói rồi, thế gian không có con đường cùng, cậu xem trước mặt là cái gì?

Hàn Giang nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay - đồng cỏ trên núi cao! Anh lập tức hiểu ra ý của Makarov: “Ông chuẩn bị hạ cánh xuống đây?”

“Còn có chỗ nào thích hợp hơn chỗ này sao?” - Makarov vặn lại.

Hàn Giang gật đầu: “Đúng vậy, ở đây có thể hạ cánh, chỉ có điều...”

“Gì vậy?”

“Chỉ có điều... ông có để ý thấy không, từ góc độ của chúng ta nhìn ra, đồng cỏ trên núi cao này phía trước thì cao phía sau thì thấp, đằng sau lại toàn là bụi rậm, phía sau nữa lại là rừng rậm nguyên sơ. Nếu như chúng ta hạ cánh xuống đồng cỏ, rất có khả năng sẽ lao vào trong rừng rậm, nếu như không khống chế được, đâm vào cây to, hậu quả sẽ...”

“Hiện giờ không quan tâm được nhiều như thế đâu, nhiên liệu sắp hết rồi, đành phải mạo hiểm thôi, anh đi gọi cơ trưởng và mọi người giúp đỡ hành khách thực hiện phương án phòng hộ, ba phút sau, bắt đầu hạ cánh”.

Cơ trưởng dẫn tổ tiếp viên giúp đỡ hành khách chuẩn bị các phương pháp phòng hộ, mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Makarov dán mắt về đồng cỏ trên núi cao phía trước, ông quyết định không thả bánh xe máy bay xuống mà, trực tiếp hạ cánh bằng bụng máy bay. Làm như vậy, có hai nguyên nhân: một là bởi vì bánh xe bên trái đã bị hỏng, chỉ dùng hai bánh xe còn lại hạ cánh thì máy bay sẽ không vững; hai là để tăng độ ma sát, cố gắng hết sức khẩn cấp hạ cánh thành công trong cự ly ngắn, tránh áy bay lao vào rừng rậm.

Hàn Giang tính toán qua một chút, cự ly hạ cánh thích hợp của đồng cỏ chỉ chưa đầy 200 mét, tiếp theo đó là dãy bụi rậm hơn 100 mét, sau đó là đến rừng rậm rồi. Makarov điều khiển máy bay hạ cánh chuẩn xác trên đồng cỏ địa hình dốc dốc này, “Xệt két... két!” bụng máy bay cọ sát mạnh vào

đồng cỏ, may mà trên đồng cỏ có chút ẩm ướt, tránh khỏi ma sát kịch liệt dẫn đến khả năng tóe lửa.

Nhưng, đồng cỏ vẫn quá trơn, mà chỉ dài không tới 200 mét nên cơ bản không thể khiến máy bay dừng lại được. Máy bay lao thẳng vào bụi rậm, cát bụi, đất đá, củi khô, cành cây cùng lúc cuộn cả lại. Những bụi rậm thấp lè tè đã làm giảm tốc độ của máy bay, nhưng đồng thời cũng cọ vào bụng máy bay làm tóe lửa. Cánh bên trái máy bay nặng trình trịch, một

tiếng nổ lớn phát ra, cánh bên trái đứt lìa, thân máy bay đột nhiên nghiêng hẳn sang bên trái, hành khách trong khoang máy bị lắc mạnh văng ra tứ phía, tiếng kêu thét thất thanh,

tiếng gào khóc rền rĩ vang lên.

Trong buồng lái, Hàn Giang đã làm theo yêu cầu của Makarov bò rạp người xuống. Makarov ngồi trên ghế cơ trưởng vẫn ra sức khống chế máy bay, hy vọng máy bay không lao vào rừng rậm. Tốc độ của máy bay càng lúc càng chậm lại, nhưng cách rừng rậm cũng càng lúc càng gần rồi. Makarov trợn trừng mắt, con người của ông đang mở to hết cỡ, ông đã ở thế nhìn rõ cây đại thụ chọc trời ngay trước mặt...

“Rầm...!” - Lại thêm một tiếng nổ lớn, máy bay vẫn không tránh khỏi việc đâm sầm vào cây đại thụ đó, may mà tốc độ lúc này đã chậm lại rất nhiều, sau khi đâm vào thân cây đại thụ, cuối cùng máy bay đã dừng lại. Chính trong giây phút máy bay đâm vào cây đại thụ, một cành cây khô có đường kính to bằng miệng bát, đã đâm vỡ cửa kính máy bay, chọc thẳng vào Makarov, Makarov không kịp né người, bị cành cây khô rạch rách vai, máu chảy đầm đìa.

Mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, tiếng động cơ máy, tiếng ma sát giữa bụng máy bay và mặt đất, tiếng gào thét thất kinh, lúc này đều đã biến mất, trong khu rừng rậm nguyên sơ hoang vu này, chỉ còn lại tiếng khóc lóc và tiếng rên rĩ vọng ra từ khoang máy bay.

Hàn Giang lão đảo nhào người dậy, cánh tay trái của anh bị một vết rách, nhưng anh không buồn để ý tới điều đó mà lao ngay tới bên cạnh Makarov, hô lên: “Ông không sao chứ?”

Makarov khó nhọc mở to mắt, cố nở một nụ cười: “Tôi vẫn sống” - nói xong ông lại ngất lịm đi.

Hàn Giang thở phào một cái, nhưng ngay lập tức anh phát hiện ra máu vẫn đang tuôn xối xả trên vai của Makarov, anh nói: “Ông đừng cử động, để tôi ra ngoài tìm thuốc cho ông”.

Cú va đập mạnh khiến cho cửa khoang buồng lái đã hoàn toàn bị biến dạng, Hàn Giang mất rất nhiều sức lực, khó khăn lắm mới đạp được cửa ra ngoài. Mọi người trong khoang hành khách đổ nghiêng đổ ngã, người thì đang rên rĩ, người thì đang khóc lóc, chỉ có Đường Phong và tổ tiếp viên, và cả người đẹp cùng đi với Makarov là đã bò dậy. Hàn Giang tìm một chiếc rìu, bổ mạnh vào cửa máy bay, cửa bật ra, một luồng không khí tươi mới lạnh buốt xuyên thấu vào khoang máy bay, đem lại tia hy vọng mới cho tất cả mọi người đang tuyệt vọng trước cái chết.

Hàn Giang là người đầu tiên bò ra khỏi khoang máy bay. Trước mắt anh là một vùng rừng rậm âm u. Đối diện với rừng rậm tối đen này, Hàn Giang không biết điều gì đang chờ đợi họ phía trước. Hy vọng được sống sót trở về hay là lại tiếp diễn những ác mộng đáng sợ đây?

Tất cả hành khách đều được đưa ra khỏi máy bay, cơ trưởng đếm số người, cộng thêm cả tổ phi công và tiếp viên, tổng cộng có 48 người, không ai thiệt mạng. Đây cũng có thể nói là một kỳ tích không lớn cũng không nhỏ trong lịch sử ngành hàng không rồi, nhưng có mười mấy hành khách bị thương cũng nghiêm trọng, nếu không kịp thời cứu chữa khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Dưới sự giúp đỡ của Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện, người đẹp tóc nâu điều Makarov đang hôn mê ra khỏi buồng máy, đặt ông dưới một gốc thông khuất gió. Makarov mở mắt, nhìn Hàn Giang và Đường Phong, rồi lại quay sang người đẹp tóc nâu, miệng lắp bắp: “Yelcna, cha không sao đâu, con đừng quá đau buồn”.

Yelena nghe những lời Makarov nói, gật gật đầu, quệt lệ nơi khóe mắt, quay lại máy bay, lấy thuốc và băng gạc ra lau rửa vết thương cho Makarov, sau đó lại băng bó lại. Hàn Giang và Đường Phong cũng túc trực bên cạnh Makarov, nhặt nhanh cành cây, nhóm một đồng lửa, nhiệt độ trên núi chỉ khoảng 4 đến 5 độ, nên chỉ có đồng lửa mới có thể đem lại chút hơi ấm cho ông ấy. Chờ Yelena băng bó vết thương cho Makarov xong, Hàn Giang thử hỏi cô ta bằng tiếng Anh: “Cô là bác sỹ à?”

Yelena nhìn Hàn Giang, không trả lời, Hàn Giang tưởng rằng cô gái xinh đẹp lạnh lùng này không biết tiếng Anh, vậy là anh quay sang Đường Phong. Đường Phong hiểu ý, hỏi lại lần nữa bằng tiếng Pháp.

Đường Phong hỏi xong, vẫn chưa thấy Yelena đáp lại, đang định mở miệng hỏi thêm lần nữa thì Yelena liền trả lời bằng thứ tiếng Hán rất trôi chảy: “Đứng vậy, tôi là bác sỹ”.

Hàn Giang và Đường Phong vô cùng bất ngờ, gần như cùng lúc nói: “Cô nói tiếng Trung giỏi vậy sao?”

“Hai anh làm gì vậy?” - Yelena hỏi lại.

Hàn Giang cướp lời tự mình giới thiệu trước: “Tôi là Hàn Giang, nghề nghiệp cảnh sát”. Sau đó chỉ Đường Phong: “Anh ấy là Đường Phong, là giảng viên đại học, bạn của tôi, hai chúng tôi tới Tứ Xuyên du lịch”.

“Ô? Cảnh sát biết lái máy bay? Cảnh sát Trung Quốc các anh đều giỏi vậy sao?” - Yelena có vẻ không thể tin vào lời tự giới thiệu của Hàn Giang.

Hàn Giang thầm tự trách mình, bình thường vốn đầu óc phản ứng nhanh nhạy, nhưng dường như trước người đẹp này anh lại bị mất hồn, sao lại nói làm cảnh sát chứ, ban nãy cứ nói là phi công của công ty hàng không thì có hơn không.

Giờ đã đâm lao thì đành phải theo lao, anh cố gắng giải thích: “Trước đây tôi từng phục vụ trong quân đội”.

“Không quân?”

“Không! Hải quân.”

“Hải quân không chiến ư?”

“Ừm! đúng vậy.” - Hàn Giang càng giải thích càng không bình thường. Anh bắt đầu nghi ngờ đầu óc của mình, hay là lúc hạ cánh đập vào đầu nên có vấn đề nhỉ?

Hàn Giang ra sức che giấu thân phận của mình, anh đứng thẳng đơ trước mặt Yelena, giống như đứng trước kẻ địch, sợ rằng người đẹp ngoại quốc đứng trước mặt anh lại đặt ra câu hỏi moi móc gì đó, vạch trần thân phận thật sự của anh.

“Cởi áo ra đi” - Yelena đột nhiên ra lệnh.

“Cái gì?” - Hàn Giang giật mình không tin vào tai mình.

“Tôi bảo anh cởi áo khoác ra, để tôi băng lại vết thương cho”.

Hàn Giang lúc này mới tỉnh lại, anh cởi áo khoác, để lộ cơ bắp rắn chắc, rồi ngồi yên cho Yelena sát trùng, lau rửa, băng bó vết thương trên cánh tay trái. Đường Phong đứng bên cạnh cười đầy ẩn ý, Hàn Giang nghe vậy ngoái đầu, hậm hực lườm Đường Phong một cái.

7

“Cô Yelena, tôi mạo muội xin hỏi cô là người nước nào vậy - Hàn Giang mở lời.

Lúc này, Yelena đã băng bó vết thương cho Hàn Giang, nghe Hàn Giang hỏi, cô kiêu ngạo nhìn thẳng vào anh, hỏi ngược lại: “ngài cảnh sát tiên sinh, ngài muốn kiểm tra hộ chiếu của tôi sao?”

“Không....” Không để Hàn Giang nói hết. Yelena liền lôi cuốn hộ chiếu trong chiếc túi nhỏ mang bên mình ra “bộp” một cái, cuốn hộ chiếu đã nằm gọn trong tay Hàn Giang. Hàn Giang không ngờ Yelena lại dung chiêu này, anh hơi sững sờ, nhưng vẫn mở cuốn hộ chiếu ra – Yelena Yilovanuna Makarov, người Nga, nhập cảnh 3 ngày trước tại Bắc Kinh.

Nhìn họ tên và tuổi tác, Yelena có vẻ như là con gái của Makarov, Hàn Giang gấp hộ chiếu lại, trả cho Yelena rồi hỏi: “Ông lão đó là gì của cô?”

Yelena tỏ ra rất khó chịu với câu hỏi này của Hàn Giang, vẫn với vẻ ngạo mạn, cô nhìn Hàn Giang một cái. Lúc này Makarov đang nằm dưới gốc cây kế bên đã tỉnh lại, thần thái của ông xem ra đã tốt hơn ban nãy rất nhiều. Makarov vươn vươn vai, nói với Hàn Giang và Đường Phong: các cậu cứ gọi là Makarov, Ivan Petrovich Makarov, theo thói quen của người Trung Quốc, các cậu cũng có thể gọi tôi là ông Mã, đây là con gái út Yelena cũ tôi.”

“Makarov tiên sinh, lần này mắc nợ ngài nhiều quá, nếu như không có ngài hậu quả thật sẽ không thể tưởng tượng nổi” –Hàn Giang cảm kích nói.

Makarov hất hất tay: “Tôi cả đời làm trong quân đội đã từng trải qua tình huống này rồi, không ngờ lần này về hưu mà vẫn gặp phải.”

“Ngài cũng từng phục vụ trong quân đội sao?”- Hàn Giang hỏi.

“Đúng vậy, tôi phục vụ cho quốc gia 40 năm, cho tới khi về hưu.”

“Trong không quân.”

“Đúng vậy, không quan, phi công, phi công huân.”

“Vậy thì ngài nhất định đã từng lái chiếc Su-27 rồi.” Đường Phong tò mò hỏi.

“Khà khà chàng thanh niên, Su-27, Mi-29, hầu hết những máy bay của gia tộc Mi và gia tộc Sukhoi tôi đều đã lái qua, còn cả máy ay ném bom chiến lược Tu-160, cảm giác đó thật là quá tuyệt.”

“Ngài cừ quá, từng lái nhiều máy bay như vậy! Thảo nào có thể hạ cánh thành công!” Đường Phong ca ngợi.

“Thế vẫn chưa là gì đâu, tôi còn đã từng lái máy bay của Mỹ nữa!” – Makarov chìm đắm trong hồi ức về những ngày tháng huy hoàng đã qua.

“Vậy thì theo ngài, tại sao máy bay của chúng ta lại xảy ra sự cố?” – Hàn Giang thỉnh giáo làm đứt quãng hồi ức của Makarov.

“Xem ra có vẻ là sự cố máy móc dẫn đến động cơ ngừng hoạt động trên không trung, nhưng cũng có thể ngoại trừ khả năng khác” – Đường Phong kinh ngạc.

Ý ngài là có người phá hoại? –Hàn Giang hạ giọng nói.

“Không! Tôi không loại trừ khả năng nào, nguyên nhân chính dẫn đến máy bay hạ cánh khẩn cấp thì chỉ có đội ban ngành hữu quan sau khi kiểm tra mới biết được”.

“Nếu như có người phá hoại thì đáng sợ quá!” Lương Viện hoảng hốt nhìn xung quanh.

Đường Phong cũng nhìn xung quanh, đột nhiên anh phát hiện ra cách chỗ họ không xa lắm có hai người đàn ông uể oải đang nằm bò dưới gốc cây thông, Đường Phong tiến lên phía trước hỏi: “Các anh không sao chứ?”

Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng, xem ra thần sắc vẫn khá ổn, đang nhàn hạ hút thuốc bằng ống tẩu, nghe thấy vậy liền đứng dậy nói với Đường Phong: “Tôi vẫn ổn, chỉ có vị này là rơi từ trên ghế ngồi xuống lúc máy bay hạ cánh”.

“Hai anh đi cùng nhau sao ?” - Hàn Giang cũng bước lên. Người đàn ông trung niên lắc đầu: “Tôi quen anh ấy trên máy bay, ghế của chúng tôi cạnh nhau, anh ấy tên là Stephen, từ Mỹ tới, còn tôi, đây là danh thiếp của tôi, mong nhận được sự quan tâm!”

Nói xong, người đàn ông trung niên lấy từ trong túi ra một xấp danh thiếp, kính cẩn đưa cho Đường Phong và Hàn Giang. Đường Phong vừa nhìn thấy tấm danh thiếp này liền chau mày, chỉ thấy tấm danh thiếp to hơn hẳn những danh thiếp thông thường này có in: Tiến sỹ khoa học - Đại học Oxford, tiến sỹ công trình học - Học viện Imperial, tiến sỹ lịch sử học - Đại học Yale, tiến sỹ quản trị kinh doanh - Đại học Columbia, tiến sỹ giáo dục học - Đại học Mátxcơva...

Đường Phong cầm danh thiếp, đọc tới nổi hoa cả mắt, lòng nhủ thầm: kỳ tài vậy sao, mà sao mình từ trước tới nay chưa từng nghe danh nhỉ ? Anh đưa mắt chuyển tới dòng cuối cùng của loạt chữ này, “Từ Nhân Vũ? Tiến sỹ Từ?” Đường Phong lăm lăm đọc dòng họ tên sau dòng chức danh.

“Chính là tại hạ” - Từ Nhân Vũ tươi cười rạng rỡ nói. Nhưng anh ta lập tức phát hiện ra có chỗ nào đó không bình thường, nên vội vàng móc ra một tấm danh thiếp, đưa cho Đường Phong, bồi rối giải thích: “Ồ! Tấm ban này là danh thiếp trước đây của tôi, khoe khoang quá, khoe khoang quá, bởi lúc đó tôi không hiểu một đạo lý rằng, làm người nên khiêm tốn, nhất định phải khiêm tốn”.

Đường Phong đón lấy tấm danh thiếp mới từ tay Từ Nhân Vũ, thấy trên danh thiếp chỉ còn lại dòng tiêu đề:

Tổng giám đốc công ty quốc phòng Tấn Bình - tiến sỹ Từ Nhân Vũ.

“Công ty quốc phòng Tấn Bình? chế tạo vũ khí sao?” Hàn Giang hỏi.

“Không! Không! Chỉ là mấy thứ cón con, vớ vẩn thôi, đạn cao su, đạn hơi cay, có lúc cũng sản xuất một ít súng máy các loại. Đối tượng phục vụ của chúng tôi chủ yếu là công ty bảo vệ và phía cảnh sát” - Từ Nhân Vũ giải thích.

“Nói như vậy thì tôi chính là đối tượng phục vụ của anh rồi. Biết chơi súng không?” - Hàn Giang cười hỏi Từ Nhân Vũ.

“Biết chút ít, chỉ có điều chơi không giỏi lắm, tôi chủ yếu phụ trách nghiên cứu chế tạo sản phẩm”.

“Tiến sỹ, hình như ở nước ta vẫn chưa có công ty nào như vậy thì phải ?” - Đường Phong hỏi lại Từ Nhân Vũ.

“Bởi thế nên công ty chúng tôi mới đăng ký ở Mỹ, có văn phòng đại diện tại Singapore, khà khà!” - Từ Nhân Vũ giải thích.

“Thế lần này anh tới để...” - do tình huống bất ngờ lần này nên với bất kỳ ai Hàn Giang cũng đều đề cao cảnh giác.

“Lần này tôi đến Thành Đô chủ yếu để thăm vài người bạn, không ngờ đến đây... thì xảy ra chuyện! Anh xem, bây giờ điện thoại cũng không gọi được, mấy người bạn của tôi còn chuẩn bị đón tiếp tẩy rửa bụi trần cho tôi nữa đấy!” - Từ Nhân Vũ sốt sắng phân trần.

“Đón tiếp tẩy rửa bụi trần ? Lùi lại vài ngày cũng không muộn, ít nhất anh cũng giữ được mạng sống của mình rồi!”

- Hàn Giang nói xong, cúi người xuống xem tình hình vết thương của Stephen. Stephen cắn chặt răng, trán đổ mồ hôi hột, nhưng sau khi Hàn Giang kiểm tra thì kết luận vết thương của Stephen không quá nghiêm trọng, trừ một số vết thương ngoài da, thì có cánh tay trái bị trật khớp. Hàn Giang cười, nói với Stephen: “Tôi thấy anh giống người Trung Quốc, sao lại lấy tên người nước ngoài vậy?”

Vừa hỏi, Hàn Giang vừa thừa lúc Stephen không để ý liền sờ sờ, “rắc” một cái, cánh tay trái trật khớp của Stephen đã trở lại bình thường. Hàn Giang đứng dậy, phỉ phỉ tay nói: “Không sao nữa rồi, đứng dậy đi đi. Nhìn anh là biết thiếu luyện tập thể thao, chút chấn thương này mà cũng đau đến thế sao?”

Stephen dường như không buồn ghi nhận sự giúp đỡ của Hàn Giang, anh ta nhìn chằm chằm Hàn Giang một lúc rồi mới chống cánh tay phải ngồi dậy, mở miệng nói: “Stephen M.I, người Mỹ gốc Hoa” - nói xong câu này, anh ta liền tựa vào gốc cây, nhắm mắt lại, không để ý đến mọi người nữa.

“Người Mỹ gốc Hoa, như vậy nghĩa là anh ta họ Mã?”

Đường Phong rì rầm nói nhỏ với Hàn Giang.

Hàn Giang không nói gì cả, anh lại nhìn Stephen một

Cái cùng Đường Phong quay lại bên cạnh Makarov và Yelena. Lúc này, Lương Viện khó khăn lắm mới tìm thấy Ba lô và hành lý của mình trong bộ khung tàn của máy bay.

Đường Phong nhìn bộ dạng kéo ba lô và hành lý lồi thối lệch thếch của Lương Viện liền cười, nói: “Bảo cô đừng có đi, cô cứ đòi đi cho bằng được, giờ thì hối hận rồi chứ?”

“Tôi thêm vào hối hận! Bỏ cô nương không phải vẫn khỏe mạnh đây sao! Anh đúng là đồ xấu xa, đến mức này rồi mà còn nhieéc móc tôi...” - Tuy Lương Viện đã kìm nén, nhưng vừa nói cái đã bật khóc.

Đường Phong nhìn bộ dạng Lương Viện, bỗng nhớ tới lời dặn dò gửi gắm của Lương Dũng Tuyền, thấy có chút ái ngại, anh vội vàng giúp Lương Viện lau nước mắt trên má, và nói: “Đừng buồn nữa, ban nãy tôi chỉ định đùa cô chút thôi, chủ yếu là tôi lo lắng cho thứ trong túi cô kia”.

Đất cát và nước mắt trên mặt Lương Viện đã khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô trở nên nhem nhuốc. Sau khi cùng Đường Phong kiểm tra kệ tranh ngọc trong túi xong, cô mới yên tâm trở lại, vừa cười vừa quệt nước mũi.

Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện, Makarov và ; Yelena năm người chụm lại quanh đồng lửa. Đường Phong gọi Từ Từ Nhân Vũ rất phấn khởi định lao tới nhưng Stephen lại không muốn đi, ngồi im lìm dưới gốc cây. Từ Nhân Vũ bước đi vài bước, quay đầu lại phát hiện ra Stephen vẫn chưa buồn nhúc nhích, đành phải bối rối hất hất tay về phía Đường Phong rồi quay lại bên cạnh Stephen. Stephen và Từ Nhân Vũ cũng nhóm một đồng lửa nhỏ, đối diện nhưng cách nhóm của Đường Phong một khoảng khá xa.

“Đúng là đồ dị hợm” –Lương Viện khê oán than.

“Mỗi người đều có cách nghĩ riêng của họ, không nên bắt ép” – Đường Phong nói.

“Chúng ta không thể cứ ngồi đây chờ chết được, phải nhanh chóng để nghĩ cách thoát ra ngoài thôi!” –Hàn Giang đột nhiên nói.

Lời của Hàn Giang khiến mọi người chìm trong yên lặng. Mọi người không ai bảo ai cùng lúc hướng mắt nhìn ra xung quanh, xung quanh ngoài rừng rậm thì chỉ có rừng rậm..Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trời sắp tối rồi, tầng mây rất thấp, xem ra đêm nay sẽ có mưa, anh bắt đầu hối hận về sự tự tin thái quá của mình. Quả thật cho dù thế nào đi chăng nữa, cũng nên nghe lời Đường Phong mang theo vũ khí mới phải.

9

Màn đêm đáng sợ kéo đến, nhiệt độ trên núi cao nhanh chóng tụt xuống xấp xỉ 0 độ C, hầu hết khách hàng đều mệt mỏi rồi, họ ngồi quay quanh đồng lửa ngủ gà ngủ gật. Đường Phong nhìn Hàn Giang và Lương Viện bên cạnh, hai người đang thở đều đều, hai cha con người Nga dường như cũng đã ngủ say. Đường Phong vươn vai nhìn về Đường Nhân Vũ và Stephen, nhưng anh chỉ thấy một đồng lửa bập bùng, không thấy rõ Từ Nhân Vũ và Stephen. Anh muốn đi tới đó xem sao, nhưng nghĩ lại, hà tất đi làm phiền người khác, vậy là anh lại dựa vào than cây phía sau. Anh nhớ lại chuyện ban sang, thật không ngờ vừa xuất phát đã xảy ra việc đáng sợ như thế này. Nghĩ mãi nghĩ mãi cuối cùng Đường Phong cũng nhắm mắt lại...đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Đường Phong đột nhiên nghe thấy một tiếng động. “Soạt...soạt...soạt!” – Anh cảnh giác ngồi dậy, mở to mắt nhìn xung quanh, hóa ra là một con sóc không an phận đã làm kinh động không gian.

Cử động của anh làm Hàn Giang bên cạnh tỉnh giấc, ‘anh không ngủ được a?’ – Đường Phongduìj dụi mắt nói.

“Suyt!” – Hàn Giang lấy tay ra hiệu cho Đường Phong im lặng, ra dấu bảo anh theo mình đến chỗ trũng trên ngọn núi nhỏ bên cạnh để nói chuyện, tránh làm người khác bị thức giấc. Vậy là hai người đứng dậy, rón rén đi tới chỗ trũng trên ngọn núi.

Đến chỗ trũng đó, Đường Phong mở miệng trước: “ Anh thấy tai nạn máy bay ban sang thế nào?”

“Tai nạn? Cái này thì có gì để nói, động cơ máy bay xảy ra sự cố, kết quả thì đã hạ cánh rồi mà!” - Hàn Giang ban ngày chỉ lo cứu người, vốn chẳng có thời gian để nghĩ ngợi nhiều.

“Lẽ nào chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Ý cậu là sao? Lẽ nào cậu nghi ngờ có người phá hoại?” “Tôi không biết, nhưng tôi có một dự cảm không lành” - nói xong, Đường Phong nhìn nhìn về phía Makarov và Yelena.

“Dự cảm không lành? Tôi thấy cậu bây giờ còn đa nghi hơn cả tôi đấy.” - Hàn Giang lắc đầu nói.

“Thì đành chịu, ai bảo tại tôi đi cùng anh mà! Anh xem lại xem những hành khách trên chuyến bay này, ai ai lai lịch cũng khác thường!” Đường Phong lại nhìn về phía Stephen và Từ Nhân Vũ, nhưng chỗ họ đứng vốn không nhìn thấy Stephen và Từ Nhân Vũ.

“Ý cậu nói tới Makarov và Yelena?”

“Còn cả tên Stephen đó nữa, tôi ghét nhất người Trung Quốc mà lại lấy tên tây”.

“Người ta từ bé đã là người Mỹ rồi mà!”

“Ngoài ra, cái tên Từ Nhân Vũ đó, nhìn kiểu gì cũng thấy giống tên buôn lậu vũ khí!”

“Được rồi, đừng nói về họ nữa, hay là chúng ta bàn bạc bước tiếp theo nên làm thế nào đi?” - Hàn Giang ngắt lời Đường Phong.

Hàn Giang lấy bản đồ quân dụng tỉ lệ 1:50000 mang theo người ra, dùng luồng ánh sáng từ đèn pin chỉ lên một khu vực nhỏ trên bản đồ, nói: “Trước tiên, chúng ta phải xác định vị trí hiện tại cái đã, theo như kinh độ và vĩ độ của GPS hiển thị, hiện giờ chúng ta đang ở trong vùng khu vực này”.

Đường Phong nhìn theo hướng ánh sáng đèn pin, tìm thấy vị trí mà Hàn Giang đánh dấu - gần kề Tùng Phan thuộc phía tây bắc Tứ Xuyên, ở đây toàn là núi cao ba bốn nghìn mét, rừng rậm bao phủ, vách núi ngang dọc, dân cư thưa thớt. Đường Phong nhìn vào điện thoại của mình, kể từ sau khi hạ cánh cho tới giờ đều không có tín hiệu, càng đáng sợ hơn nữa là nhiệt độ trên núi vẫn đang tiếp tục giảm, Đường Phong rung mình một cái, nói: “Phía bắc Tứ Xuyên,

Tùng Phan, ở đây là khu vực ngụ cư của người Khương cổ đại, giới sử gia đều cho rằng, tổ tiên của người Đảng Hạng chính là từ đây di cư tới phương bắc”.

“Ừm, đây đúng là khu vực mà chúng ta tìm kiếm, rút cuộc máy bay lại hạ cánh xuống đây, đúng là số phận an bài” - Hàn Giang thở dài, nói tiếp: “Hiện giờ, hai chúng ta đợi ở đây không phải là ý hay, phải ra khỏi đây, rời khỏi chỗ này đã.”

“Rời khỏi đây ? Sau khi máy bay xảy ra chuyện đã phát đi tín hiệu kêu cứu rồi, tại sao không đợi người tới cứu viện?”

“Đợi người tới cứu viện? Không sai, máy bay đã phát tín hiệu kêu cứu, nhưng ở đây đều là núi non trùng điệp, 411 nhìn xem với thời tiết này, tầng mây dày như vậy, một khi trời đổ mưa, chắc chắn mây trên núi sẽ tụ lại dày đặc, thì nhân viên cứu viện khó có thể phát hiện ra chúng ta. Mười mấy người trong số hành khách bị thương cũng khá nặng, nhiệt độ trên núi lại thấp như vậy, thiếu thốn thuốc men, bác sỹ, tôi không dám tưởng tượng, nếu như chờ thêm vài ngày thì hậu quả sẽ đáng sợ như thế nào, bởi vậy hai chúng ta phải ra khỏi đây trước, để báo cáo với thế giới bên ngoài tình hình ở đây. Ngoài ra, để hoàn thành kế hoạch, chúng ta cũng cần phải nhanh chóng ra khỏi vùng núi này”.

Đường Phong hoàn toàn đồng ý với phân tích của Hàn Giang, nhưng anh vẫn phân vân: “Nhưng chúng ta phải đi theo hướng nào đây? Xung quanh toàn là rừng rậm nguyên sơ mênh mông, ngộ nhỡ chúng ta lạc mất phương hướng trong núi...”

Hàn Giang chau mày, im lặng ngẫm nghĩ, đáp: “Chúng ta đi về hướng đông, chắc là có thể tìm thấy đường xe chạy. Không phải lo lắng quá, chúng ta có bản đồ và GPS trong tay. nhất định sẽ tìm thấy đường”.

Hàn Giang và Đường Phong quay lại bên đồng lửa, thấy Makarov và Yelena vẫn đang ngủ say nên không đánh động họ mà chỉ khề khàng đánh thức Lương Viên, sau đó ba người tới cạnh xác máy bay tìm cơ trưởng. Hàn Giang thuật lại cho cơ trưởng biết về kế hoạch của họ, rồi bàn giao lại cho cơ trưởng các thủ tục. Hàn Giang yêu cầu cơ trưởng tạm thời bảo mật việc ba người họ bỏ đi, tổ chức tốt hành khách trong khi chờ cứu viện, đợi ngày mai khi trời sáng mới tuyên bố với tất cả hành khách tin tức họ đi khỏi đây để tìm kiếm cứu viện.

Giao phó mọi việc cho cơ trưởng xong, Hàn Giang nói với Đường Phong: “Để tất cả những đồ không dùng đến trong túi lại, chỉ mang theo GPS, bản đồ, đèn pin, la bàn và điện thoại”.

Đường Phong chân chừ nói: “Lẽ nào không mang chút đồ ăn gì sao?”

“Không mang, để tất cả thực phẩm và thuốc men lại cho những hành khách khác”.

” Vậy thì chắc cũng phải mang theo một chai nước

“Không, khát thì uống nước suối” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

Đường Phong vừa nghe thấy vậy, suýt nữa lăn ra ngất, Nhưng muốn tồn tại ở nơi hoang vu thế này cũng phải có

Vũ khí chứ!”

Hàn Giang vẫn chưa trả lời thì cơ trưởng đã bước tới, đưa cho Hàn Giang một “cậu chàng” bằng sắt đen sì sì, hóa ra là một khẩu súng ngắn kiểu 84 cỡ đạn 7,62 ly, cơ trưởng giải thích: “Đây là súng của cảnh sát hàng không, chuyên dùng để đối phó phần tử khủng bố trên máy bay, chưa chắc đã hợp với các anh, nhưng tôi nghĩ có thể các anh sẽ cần dùng tới, trong băng đạn chỉ có 6 viên, nên các anh hãy dùng tiết kiệm chút”.

Hàn Giang vốn định nói với cơ trưởng giữ súng lại ứng phó tình huống đột xuất phát sinh, nhưng lời vừa đến miệng, anh đã nuốt lại, bởi bản thân anh hiểu rõ rằng, đoạn đường tiếp đây của anh và Đường Phong khả năng sẽ nguy hiểm hơn nhiều lần.

10

Sớm tinh mơ, trên núi có sương rơi, Đường Phong, Lương Viện và Hàn Giang thu dọn xong xuôi, bắt đầu tiến vào màn sương mù, nương tựa vào bóng đêm che chở, tiến về phía đông bắc. Họ phải vượt qua những dãy núi trùng điệp phía trước, sau đó gắng hết sức nhanh chóng tìm ra bất cứ một điểm dân cư nào, hoặc là tìm ra đường quốc lộ gần nhất.

Núi non hùng vĩ sâu thẳm tối đen; thêm cả sương mù dày đặc, trong rừng cây lại không có lấy một tia ánh sáng, ba người chỉ có thể dựa vào GPS và phương hướng của la bàn, Xuyên qua rừng rậm nguyên thủy không một bóng người, không có đường đi quả vô cùng khó khăn. Gió lạnh, hơi ẩm bao trùm lấy ba người, và cả đói khát cùng sự khủng hoảng trong lòng... chỉ có tiếng chim hót thỉnh thoảng lại văng vẳng khiến họ vẫn còn cảm nhận được chút hơi thở nhân gian.

Không biết đi được bao lâu, phía trước đột nhiên vang lên những tiếng động, Đường Phong và Hàn Giang lập tức kéo Lương Viện cúi người xuống, nấp sát vào thân cây, “Đó là cái gì vậy?” - Lương Viện sợ hãi hỏi.

Đường Phong cũng không nhìn rõ phía trước: “Không biết, có lẽ là động vật hoang dã”. Ba người nấp sau gốc cây hồi lâu thì chỉ thấy một con gấu ngựa lực lưỡng xuyên qua sương mù, từ từ xuất hiện trước mặt họ. Cả ba đều nín thở, không dám phát ra tiếng động, sợ sẽ kinh động đến gấu ngựa. Một con, hai con, ba con, bốn con, ngay phía sau lại xuất hiện thêm ba con gấu ngựa một to hai nhỏ nữa. Con gấu ngựa đầu đàn nhìn ngang ngó dọc, thận trọng quan sát xung quanh, cuối cùng, nó chọn một lối nhỏ được tạo thành bởi những dấu chân trước đó để đi xuống núi.

“Hóa ra là bốn con trong gia đình nhà gấu!” - Lương Viện thở phào.

Gấu ngựa ư, đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy con còn đang sống thế này, nó là động vật cần được bảo hộ cấp hai của quốc gia đấy. Vùng núi rộng lớn này chính là thiên đường của các loài động vật hoang dã, ở đây có hàng chục động vật hoang dã quý hiếm sinh sống” - Đường Phong giới

thiệu.

“Mọi người xem, ở đây có con đường mòn đi xuống núi. Hàn Giang chỉ vào con đường gấu ngựa vừa đi ban nãy nói.

Đường Phong quan sát một lúc, nói: “Tôi thấy con đường mòn này không giống lối đi do con người tạo ra, mà

Có vẻ như bị những động vật hoang dã này giẫm nhiều mà thành. Con đường mòn này dẫn xuống núi, hai ngọn núi ở đây đối diện nhau, dưới núi thường là khe núi và suối nước, khả năng mấy con gấu ngựa này xuống núi uống nước. Hiện trời sắp sáng rồi, vừa vặn là lúc động vật hoang dã xuống núi uống nước”.

Hàn Giang nhìn lên bầu trời, tuy xung quanh vẫn còn sương mù dày đặc, nhưng sắc trời đã sáng dần, họ đã đi được bốn năm tiếng đồng hồ mà không hề hay biết.

“Gấu ngựa đã xuống núi uống nước, vậy thì chúng ta cũng đi uống chút nước thôi!” - Lương Viện đề nghị.

Đường Phong xem xét phương hướng, gật đầu đồng ý vậy là ba người đi theo con đường mòn trong núi, mà gấu ngựa đi qua, từ từ xuống núi. Khoảng 20 phút sau, Đường Phong nghe thấy tiếng nước chảy, dưới chân núi quả nhiên

có một dòng suối chảy từ trên núi xuống, tiếng nước róc rách, Đường Phong lúc này đã quá đói khát đến mức không chịu nổi, nhìn thấy nước suối liền muốn lao ngay xuống, Hàn Giang kéo ngay anh lại: “Cậu quên mất nguyên tắc dã ngoại sinh tồn rồi à?”

“Chưa quên, nước suối này chắc không có vấn đề đâu, anh xem, mấy con gấu ngựa đó vừa uống ở đây xong, chúng chẳng sao cả nên chúng ta cũng có thể uống được mà.” – Đường Phong chỉ vào những vết dấu chân động vật hỗn loạn bên bờ suối nói.

Hàn Giang nhìn mấy vết chân, quả thực là dấu chân của gấu ngựa, anh bước lên phía trước, hứng nước suối lên, cẩn thận quan sát hồi lâu, lúc đó mới cùng Đường Phong và Lương Viện phần khởi uống lấy uống để.

Sau khi uống đã rồi, Đường Phong mới cảm thán: “Ấy! Nước suối ngọt lịm thế này, nếu mà có thêm chút hương vị hoang dã nữa thì tuyệt.”

“Cậu nghĩ hay thật đấy! Nghỉ ngơi một lúc, lập tức tiếp tục lên đường”. Nói xong, Hàn Giang cầm bản đồ vừa xem vừa than thở: “Ở đây toàn là núi non hiểm trở, nhìn trên bản đồ thấy một đoạn đường chẳng bao xa, nhưng khi đi thì lại phải vượt qua mấy ngọn núi to”.

“Đúng vậy, thế nên chúng ta muốn thoát ra ngoài được, chắc chắn không phải là chuyện dễ” - Đường Phong than thở. Hàn Giang lại lôi GPS và la bàn ra, đối chiếu với bản đồ: “May-mà con đường chúng ta đang đi này, phương hướng cũng được coi là đúng...” - Hàn Giang mới nói được một nửa, đột nhiên khựng lại, Đường Phong ngạc nhiên hỏi: “Anh sao thế?”Hàn Giang chau mày, lẩm bẩm: “Thế này là thế nào nhỉ?Thiết bị GPS ở đây hóa ra lại không nhận được tín hiệu”.

“ Sao lại thế được ? GPS nhận tín hiệu vệ tinh, vốn không chịu ảnh hưởng của địa hình” - Đường Phong phản bác.

” Thật là kỳ lạ, nhưng quả thật là không nhận được tín hiệu vệ tinh”.

“Vậy chúng ta không phải toi rồi sao, lạc đường trong ngọn núi to thế này, hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi”

Lương Viện nhìn núi non trùng điệp xung quanh và từng đám sương mù bay lên trên núi, tuyệt vọng nói.

“ Đừng nói linh tinh, phương hướng mà chúng ta đi chắc là đúng đấy, GPS ban nãy vẫn còn tín hiệu” - Hàn Giang nói tới câu này, nhưng bản thân cũng không tin tưởng chút ! nào cả. Tuy anh đã từng gặp rất nhiều kẻ thù lớn mạnh, trải qua bao hoàn cảnh khó khăn phức tạp, nhưng trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế này, GPS không nhận được tín hiệu, quả là lần đầu tiên anh gặp phải.

“Nhưng mong là la bàn vẫn có tác dụng!” - Đường Phong đặt hết mọi hy vọng vào chiếc la bàn.

Hàn Giang nhìn chiếc la bàn, nói: “Không sai, phương hướng chúng ta đi không sai, theo như hiển thị của la bàn,Thượng lưu của dòng suối là hướng tây nam, hạ lưu của dòng suối là hướng đông bắc, chúng ta chỉ cần đi men theo con suối này là có thể ra ngoài được”.

“Đành phải vậy thôi, ít nhất đi men theo suối còn có nước uống” - Đường Phong đồng ý với ý kiến của Hàn Giang,

Vậy là, ba người tiếp tục đi về phía hạ lưu của dòng suối...

tiếp tục cập nhật các chương truyện mới ra sớm nhất. Mời quý vị và các bạn theo dõi tại link này. Chúc các bạn vui vẻ!

9. Chương 8

Chương 8

Cốt đạo thăm thăm

Đường Phong, Lương Viện, Hàn Giang ba người men theo con suối chảy dưới vách núi chậm chậm tiến về phía trước, hai bên vách núi dựng đứng cao hàng nghìn mét,

đỉnh núi ẩn trong tầng mây, sương mù đêm qua kéo xuống vẫn chưa tan hết, bao trùm cả vách núi, nếu chỉ cách xa 5 mét thôi thì cũng không nhìn thấy nhau rồi. Không biết đi được bao lâu, những giọt nước mưa từ trên không trung tí tách rơi xuống, đường đi càng thêm lầy lội, có những chỗ vốn chẳng có đường, chỉ có suối chảy băng qua.

Lương Viện ca thán: “Lại mưa rồi, thật đúng là đen đủi”. Hàn Giang không kêu ca gì, mà giống như đang suy nghĩ điều gì đó. Đường Phong hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ con suối này sẽ dẫn đến đâu nhỉ?”

“Đường Phong, cậu có để ý thấy không, hiện giờ dòng suối rộng hơn ban nãy rất nhiều, nước cũng sâu hơn trước.” Hàn Giang nói.

“Điều này không phải rất bình thường sao, dòng suối càng chảy xuống hạ lưu, mặt nước càng rộng, nước cũng càng sâu mà” - Đường Phong thần nhiên đáp lại.

“Tôi cảm giác chỗ này thấp hơn mực nước biển rất nhiều, chúng ta đứng ra đã tới chân vách núi rồi, có lẽ chúng ta sắp ra khỏi ngọn núi này đây” - Lương Viện nói thêm. vào.

“Mong là như thế... ở đây không còn đường đi nữa rồi.

Ồi! Vẫn phải xuống nước.” - Vừa nói, Đường Phong vừa thử lội xuống suối. Nhưng anh vừa xuống nước toàn thân liền loạng choạng, không nhịn được liền bật ra câu chửi: “Mẹ nó! không ngờ ở đây sâu hơn ban nãy nhiều thế!”.

“Anh nhìn có vẻ văn hóa nho nhã thế mà cũng biết chửi bậy cơ đấy, ha ha!” - Lương Viện bám theo sau Đường Phong trong nước cười hi hi chọc.

Đường Phong đỏ mặt, đáp: “Cô đừng có suốt ngày soi tôi! Đội trưởng mới chuyên nói bậy kia! Anh ta mà cuống là sẽ chửi bậy ngay!”

“Ê! Các người đầu võ mồm, đừng có mà lôi tôi vào, Liên quan gì đến tôi chứ!” - Hàn Giang cũng vừa nói, vừa lội xuống nước. Đường Phong đi đầu, Lương Viện ở giữa, Hàn Giang phía sau, ba người đi theo hàng dọc, chậm chậm thả người theo dòng suối chảy về phía trước. Trước mặt là đám sương mù bay lên, tầm quan sát càng kém, ngoài hai mét toàn là một vùng trắng xóa. Hàn Giang lo lắng cho Lương Viện, bước tới cạnh cô, hai người bám sát theo sau Đường Phong, nhắc nhở Đường Phong cẩn thận. “Suyt! Hai người xem đây là âm thanh gì?” - Tiếng nước chảy rào rào từ trước vọng lại, ba người đứng trong sương mù dày đưa mắt nhìn nhau.

“Không phải tiếng nước chảy sao?” - Đường Phong không màng tới, tiếp tục tiến lên phía trước, đột nhiên, Hàn Giang hét lên: “Cẩn thận, phía trước có thác đấy!”

May mà Hàn Giang cảnh báo sớm. Đúng lúc Hàn Giang hét lên “cẩn thận”, Đường Phong vừa trượt chân một cái, theo đà ngã nhào. Dòng suối vốn đang hiền hòa, đến đây đột nhiên trở nên dữ dội, Đường Phong bị dòng nước chảy xiết cuốn lên phía trước. Đường Phong trợn trừng mắt, bởi anh đã có thể nhìn thấy thác nước phía trước mặt. Đường Phong ra sức giãy giụa trong nước, định đứng dậy, nhưng so với dòng nước đang chảy xiết thì sức lực của anh thật quá mong manh, Đường Phong mở to mắt bắt lực nhìn mình bị dòng nước xiết cuốn trôi, thác nước trước mặt đã càng lúc càng gần rồi...

Hàn Giang bảo Lương Viện đứng nguyên chỗ cũ đừng di chuyển, còn mình thì bắt chắp tất cả lao lên phía trước. Đúng trong giây phút Đường Phong bị dòng nước đẩy xuống thác, cánh tay trắng kiện của Hàn Giang đã tóm được cánh tay trái của Đường Phong, cánh tay còn lại thì tóm chặt vào một tảng đá to trong dòng nước.

Cơ thể Đường Phong treo lơ lửng giữa không trung, anh đảo mắt nhìn xuống phía dưới, đầu óc quay cuồng, phía dưới là những tầng sương mù dày đặc, vốn chẳng nhìn rõ sâu đến mức nào, có lẽ chính là...vực sâu vạn trượng!

“Cố gắng bám lấy!” - Hàn Giang hét về phía Đường Phong.

“Tôi... tôi sắp không gắng được nữa rồi!” - Đường Phong cảm thấy cánh tay trái của mình đã tê cứng tự bao giờ.

“Cánh tay kia, dùng cánh tay kia tóm lấy vật gì đó, cành cây. đá, cái gì cũng được...”

Đường Phong ra sức vẩy đập cánh tay phải trong không trung, anh muốn tóm lấy vật gì đó, đó có lẽ chính là ngọn cỏ cứu mạng của anh.

2

“A!..” tiếng kêu thảm thiết của Đường Phong, Hàn Giang nhắm mắt lại, trong lòng cũng đột ngột nặng trĩu, Lương Viện càng gào khóc thảm thiết, đến ngay cả Đường Phong cũng cho rằng mình đã rơi xuống vực sâu vạn trượng. Đợi tới khi Hàn Giang mở mắt ra thì lúc này mới phát hiện rằng Đường Phong đã dùng tay phải tóm được một bụi gai ven bờ. Bụi gai đâm xuyên vào da thịt của Đường Phong, máu tươi chảy theo cánh tay phải của Đường Phong từ từ nhỏ xuống tong tong.

Hàn Giang dùng chân bám chặt vào tảng đá to, đưa cánh tay còn lại ra, hai tay cùng tóm lấy cánh tay trái của Đường Phong, nói: “Nào, hai chúng ta cùng dùng sức nhé!”

Đường Phong gật gật đầu, hai người cùng dồn sức, một người ra sức kéo, một người ra sức bò lên trên, năm phút sau, rút cuộc Hàn Giang cũng lôi được Đường Phong lên. Hai người sức cùng lực kiệt, nằm sõng soài trên thảm cỏ bên bờ suối.

“Cảm ơn anh, anh lại cứu tôi thêm một lần nữa” - Đường Phong nhìn lên bầu trời mây mù bay lượn, thở hổn hển nói.

“Cảm ơn gì chứ! Nếu như là tôi rơi xuống đấy, tôi nghĩ cậu cũng sẽ làm như vậy thôi”.

Hai người nằm trên thảm cỏ hai mươi phút mới hồi phục lại. Đường Phong nhìn Lương Viện đang đỡ đỡ cả người, mắng: “Đã thấy gốc chưa? Cứ đòi đi theo chúng tôi cho bằng được cơ; nếu cô mà là tôi lúc này, nộp cái mạng quèn ở đây, đến lúc đó, cha cô sẽ đau lòng đến nhường nào!”

“Anh lại nói tôi như vậy rồi, thế mà vừa nãy tôi còn phí công lo lắng cho anh cơ đấy!” - Lương Viện ghen ngào hét lên với Đường Phong.

“Hai người đừng cãi vã nữa, bây giờ nói cái gì có ích chút đi, đã đến đây rồi thì không ai được bỏ ai!” - Hàn Giang lớn tiếng gầm lên, hét xong lại hạ giọng lầm bầm: “Tôi mới là đen đủi đây này, gặp nguy hiểm không nói làm gì, lại còn phải chăm sóc các người, ngoài ra còn phải làm người hòa giải cho các người nữa chứ! Phải đoàn kết, hiểu chưa hả?”

Hàn Giang vừa nói lại vừa gằn giọng, Đường Phong và Lương Viện cùng nhìn nhau, không dám nói thêm gì nữa. Hàn Giang nhóm một đống lửa, hong khô quần áo của anh và Đường Phong, rồi lại giúp Đường Phong xử lý vết thương trên tay, khi xong xuôi mọi việc thì cũng đã tới trưa, sương mù trong khe núi bắt đầu dần dần tàn đi.

Ba người bụng trống rỗng, Hàn Giang đi một vòng xung quanh, rồi chỉ dùng một con dao quân dụng Thụy Sĩ mang theo bên người mà đã bắt được một con sóc xuống suối uống nước. Hàn Giang thuần thục xử lý con sóc sạch sẽ xong, gác lên ngọn lửa bắt đầu nướng, vừa nướng vừa Cười nói với Đường Phong: “Giờ thì mơ ước của cậu thành sự thật rồi nhé, thịt thú rừng cũng có rồi đây, nào, ném thử một miếng trước đi”.

Vừa nói, Hàn Giang vừa cắt một miếng thịt sọc đưa t II” cho Đường Phong. Đường Phong ném thử một miếng, chau mày nói: “Mùi vị thật là chẳng ra sao cả!”

“Thôi đi, có ăn là tốt rồi, còn chưa bảo cậu ăn sống đấy ! Hàn Giang cười nói.

Đường Phong vừa nghe thấy Hàn Giang nhắc đến hai từ “ăn sống” nhớ lại con rắn mà Triệu Vĩnh bắt mình ăn lúc trước, dạ dày lại muốn cuộn cuộn hết cả lên.

Tuy mùi vị không ngon, nhưng Hàn Giang và Đường Phong vẫn chén từng miếng thịt sọc, Lương Viện lặng lẽ nhìn hai người nhưng không ăn lấy một miếng. Hàn Giang thấy vậy, quan tâm hỏi: “Sao cô không ăn đi?”

Lương Viện chau mày lắc lắc đầu: “Từ trước tới nay tôi không ăn những con vật nhỏ này, các anh tàn nhẫn quá.

Hàn Giang nghe thấy vậy, bó tay lắc đầu. Đường Phong lạch lùng cười: “Nhìn cái là biết đại tiểu thư con nhà giàu, cô à không ăn gà, không ăn vịt chắc! Lại còn động vật nhỏ với cả động vật to, quá tàn nhẫn. Bây giờ cô vẫn chưa tới lúc thật sự đói, đợi đến khi đói sắp chết, cái gì mà cô chẳng ăn, rắn, ếch, thằn lằn đều...”

“Thôi đi! Thôi đi! Anh đừng nói nữa, buồn nôn quá...” Lương Viện hét lên, ngắt lời Đường Phong.

“Suyt! Đừng nói nữa!” - Hàn Giang đột nhiên lấy tay ra hiệu im lặng.

“Sao thế...” - Đường Phong thì thào hỏi.

“Có người!”

“Có người?”

“Cậu nghe, phía trên dòng suối có động tĩnh...”

Ba người im lặng, dỏng tai nghe, quả nhiên, phía trên dòng suối vọng lại tiếng cành cây gãy và cả tiếng bước chân lạo xạo, giữa đó còn lẫn cả tiếng người nói chuyện.

Hàn Giang hắt hắt tay về phía Đường Phong và Lương Viện, ra hiệu cho họ nấp vào bụi cỏ cạnh đó, còn mình thì lúi khẩu súng ngắn 84 ra, lúi vào bụi cỏ, cảnh giác nhìn lên phía trên dòng suối.

“Có khi nào là người trên máy bay không nhỉ - Đường Phong ghé sát tai Hàn Giang, khẽ hỏi.

“Tôi cũng nghĩ như vậy... Nếu tôi không nghe lầm thì là hai người”.

“Hai người ? Makarov và Yelecna?”

“Ngộ nhỡ không phải người trên máy bay thì sao?” - Lương Viện đột nhiên hoảng hốt hỏi.

Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện, không trả lời, bởi anh không dám nghĩ tiếp. Trên ngọn núi rộng lớn không một bóng người này, ngoài hành khách trên máy bay ra, còn có ai được nữa? Đường Phong mở to mắt nhìn chăm chăm về phía trước, sương mù trong khe núi trước mặt vẫn chưa tản đi hết, tiếng bước chân của hai người đó càng lúc càng rõ rệt.

Tim anh đập thình thịch theo tiếng bước chân của họ. Năm phút sau, Đường Phong rút cuộc đã nhìn rõ hai người bước ra từ trong sương mù đó, hóa ra là Từ Nhân Vũ và Stephen.

Hai người một trước một sau, men theo con đường ban nãy Đường Phong đi qua, đi tiếp xuống dưới. Gần như cùng lúc Đường Phong và Hàn Giang phát hiện ra họ, Từ Nhân Vũ và Stephen cũng phát hiện ra ba người, Từ Nhân Vũ liền cao giọng hét lên: “Tôi đã bảo là chắc chắn các anh sẽ men theo con đường này đi xuống dưới, Stephen còn không tin”.

“Sao các anh không ở chỗ cũ đợi cứu viện, chạy tới đây làm gì vậy?” - Hàn Giang nghiêm giọng trách móc.

“Từ Nhân Vũ bị lời trách móc của Hàn Giang làm cho cứng họng, không thốt lên được câu nào, ngược lại Stephen thì lườm Hàn Giang một cái, chẳng ôn hòa cũng chẳng nói chẳng đáp lại: “Cảnh sát Hàn, chúng tôi cũng không phải là phạm nhân, các anh có thể xuống núi, tại sao chúng tôi không thể?”

Lúc này đến lượt Hàn Giang cứng họng, Đường Phong vội chen lời: “Không phải chúng tôi quản lý các anh, mà là chúng tôi lo lắng cho sự an toàn của các anh, ở đây môi trường phức tạp, hoang vu không một bóng người, rất dễ xảy ra chuyện, các anh ở lại trên núi, đợi cứu viện thì sẽ an toàn hơn”.

“Ở trên núi, đợi cứu viện?” - Stephen ngẩng đầu nhìn trời nói: “Trên núi đã hoàn toàn đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, trong cái thời tiết quái quỷ này, anh hy vọng sẽ có người phát hiện ra chúng tôi sao ? Đừng nằm mơ nữa. Ở trên núi nếu không chết vì lạnh thì cũng chết vì đói, hoặc thành bữa tối của thú hoang! Không muốn chết thì chỉ còn cách tự mình ra khỏi đây”.

“Không sai, thời tiết kiểu này rất khắc nghiệt, nhân viên cứu hộ rất khó để phát hiện ra chúng ta, thế nên mấy người chúng tôi mới xuống núi tìm cứu viện bên ngoài” Hàn Giang giải thích với Stephen.

Stephen thoáng sững sờ, nói: “Vậy thì chúng tôi trách nhầm anh rồi, tôi còn cho rằng bọn anh bỏ chạy hết rồi

“Chạy hết rồi ? Nghĩa là sao ?” - Hàn Giang không hiểu.

“Hai cha con người Nga cũng không thấy đâu cả!” Từ Nhân Vũ nói chen vào.

“Cái gì ? Makarov và Yelena cũng không thấy đâu cả?” Đường Phong ngạc nhiên nhìn Stephen và Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ gật gật đầu nói: “Chúng tôi vừa ngủ dậy thì phát hiện ra canh đồng lửa của các anh đã chẳng còn một ai. Chúng tôi tưởng rằng năm người bọn anh cùng nhau xuống núi, Stephen thì bảo rằng các anh không đi cùng nhau; quả nhiên, Stephen đã nói đúng, các anh không đi cùng họ”.

“Tôi đã nói từ trước là hai cha con người Nga đây không hề đơn giản” - Hàn Giang khẽ lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy! Cái ông lão lái máy bay đó, chắc chắn không phải người bình thường” - Stephen đột nhiên nói giọng kỳ quái khó hiểu.

“Vậy cậu đến Trung Quốc làm gì vậy?” - Hàn Giang quay ngoắt lại, hỏi thẳng Stephen.

Stephen bỗng thoáng sững sờ, ngập ngừng một lúc mới chậm rãi nói: “Xem ra anh cũng rất hứng thú với tôi đấy nhỉ?

“Đúng vậy, tôi hứng thú với tất cả mọi người xung quanh, đặc biệt là sau khi máy bay rơi.” - Hàn Giang nhìn Stephen nói.

“Được rồi! Nếu như ngài hứng thú, tôi có thể nói với ngài, lần này tôi tới Trung Quốc là vì cha tôi. cha tôi là một Phật tử thành kính, ông luôn muốn thỉnh một bức tượng

phật từ trong nước về. Ông đã nhiều tuổi rồi, không đi được nữa, nên lần này tôi tới là để hoàn thành tâm nguyện của phụ thân.” - Stephen bình tĩnh nói.

Hàn Giang không nghe thấy bất cứ sơ hở nào trong lời nói của Stephen và Từ Nhân Vũ, năm người ngồi quây quanh đồng lửa. Stephen và Từ Nhân Vũ nếm món thịt sọc của Hàn Giang, Từ Nhân Vũ lấy một ít đồ ăn trong túi của mình ra đưa cho Lương Viện.

4

Năm người đã nghỉ ngơi xong xuôi, chuẩn bị tiếp tục xuất phát. Đường Phong nhìn thác nước dưới chân, bần thần nói: “Trước mặt là thác nước, hai bên suối cũng không có đường để đi, chúng ta xuống thế nào đây? Trừ khi có công cụ leo vách đá”.

“Đừng nghĩ tới công cụ leo vách đá nữa, hay là xem xem hai bên núi có đường để đi không đã!” - Hàn Giang chau mày, quan sát hai bên núi.

“Ở đây vết tích con người còn chẳng thấy, lấy đâu ra đường ?” - Đường Phong miệng lẩm bẩm.

“Cậu xem, đó là cái gì ?” - Hàn Giang đột nhiên hét lên rồi chỉ về một vùng um tùm trên sườn núi phía bên trái.

Đường Phong nhìn theo hướng tay Hàn Giang chỉ, kinh ngạc khi phát hiện thấy vị trí trên lưng chừng núi có một chỗ bằng phẳng, một vùng cây cỏ rậm rạp um tùm, thấp thoáng hiện ra chút màu xám kỳ lạ, hình như còn có cả một làn khói từ đó bay lên. “Ồ đó hình như có nhà! Có lẽ là nhà của thợ săn” - Đường Phong suy đoán.

“Cầu cho ở đó có người ở, có người dẫn đường, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ có thể đi ra khỏi núi” - Hàn Giang nói.

Mọi người nghi ngờ quay sang nhìn nhau, sau đó cả đoàn bắt đầu di chuyển hướng về phía lưng núi. Trên đường đi, Đường Phong cảnh giác quan sát xung quanh, mọi người đều cố gắng phát ra tiếng động nhỏ nhất. Nửa tiếng sau, khi họ leo tới lưng chừng núi, tất cả mọi người đều ngây cả ra vì ngạc nhiên... Hiện lên trước mặt họ không phải là nhà của thợ săn mà là một kiến trúc hùng vĩ được tạo thành bởi toàn bộ những viên đá màu xám được xếp chồng lên nhau. Toàn bộ tường bên ngoài tòa nhà đều bị dây leo phủ kín, xem ra đã rất lâu rồi không có người ở đây. Giữa vùng núi không một bóng người này, tòa nhà hiện lên vô cùng âm u đáng sợ, vì thế làn khói dưới chân núi thấy thấp thoáng ban nãy lúc này đã không còn nữa.

“Đây là cái gì nhỉ ?” - Lương Viện kinh ngạc hỏi.

Sau mấy phút quan sát, Đường Phong nói như đinh đóng cột: “Khương Trại! Một tổ hợp quy mô hùng vĩ, nhưng... nhưng hình như là Khương Trại này đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi”.

“Khương Trại?”

“Đúng vậy, Khương Trại, là nơi ở của người Khương

Đây là một tòa Khương Trại vô cùng điển hình, xây dựa núi, tầm vóc oai hùng. Kiến trúc tổng thể có bốn tầng, phân thành hai bên, mỗi bên đều có một vọng gác sừng sững, chính là hai cái tháp cao hình vuông giống ống khói kia kia”

Đường Phong vừa nói vừa chỉ ọi người xem.

Hàn Giang gật gù: “Nhưng trên núi cao không một bóng người thế này, sao lại có tòa Khương Trại quy mô hùng vĩ như vậy?”

“Có lẽ là do người xưa để lại, sau này thành hoang phế! hình dáng và cấu tạo của tòa Khương Trại này cho thấy, không phải là một Khương Trại bình thường, mà là một trại đã được thiết kế xây dựng tinh xảo, hoàn chỉnh.” -Đường Phong suy đoán.

“Quan trại? Có phải là phủ đệ của thổ ty ở khu vực Tây Nam trước đây không?” - Stephen đột nhiên hỏi.

Đường Phong gật đầu, đáp: “Đúng vậy, bắt đầu từ đời Nguyên, trung ương triều đình đã thiết lập chế độ thổ ty tại khu vực dân tộc Tây Nam, do thủ lĩnh bộ tộc địa phương thống lĩnh những bộ tộc nhỏ hơn, đồng thời duy trì hình thức cha truyền con nối. Triều Minh và triều Thanh cũng tiếp tục sử dụng chế độ thổ ty. Sau đó bắt đầu từ thời hoàng đế Ung Chính triều Thanh, triều đình nhà Thanh đã thực hiện< rộng=”” rãi=”” chính=”” sách=”” “cải=”” thổ=”” quy=”” lưu”,=”” cử=”” quan=”” viên=”” xuống=”” địa=”” phương=”” trấn=”” áp,=”” từng=”” bước=”” thay=”” thế=”” thổ=”” ty=”” cha=”” truyền=”” con=”” nối.=”” nhưng=”” những=”” thổ=”” ty=”” này=”” tại=”” khu=”” vực=”” tây=”” nam=”” vẫn=”” rất=”” lớn=”” mạnh,=”” nên=”” chính=”” sách=”” “cải=”” tổ=”” quy=”” lưu=”” của=”” triều=”” đình=”” không=”” được=”” thuận=”” lợi.=”” mãi=”” cho=”” tới=”” tận=”” thời=”” kỳ=”” dân=”” quốc,=”” khu=”” vực=”” tây=”” nam=”” vẫn=”” còn=”” không=”” ít=”” thổ=”” ty,=”” chế=”” độ=”” thổ=”” ty=”” tiếp tục=”” kéo=”” dài=”” tới=”” thời=”” kỳ=”” tân=”” trung=”” quốc=”” mới=”” diệt=”” vong.=”” tòa=”” khương=”” trại=”” trước=”” mặt=”” chúng=”” ta=”” được=”” xây=”” dựng=”” rất=”” tinh=”” xảo,=”” trải=”” qua=”” bao=”” năm=”” tháng=”” vẫn=”” bảo=”” tồn=”” hoàn=”” hảo.=”” nhìn=”” lại=”” vị=”” trí=”” của=”” khương=”” trại=”” có=”” thể=”” thấy=”” có=”” tuổi=”” chảy=”” dưới=”” núi,=”” hiện=”” giờ=”” nước=”” không=”” lớn,=”” nhưng=”” nếu=”” như=”” là=”” mùa=”” hè,=”” nước=”” tuổi=”” chảy=”” xiết,=”” phía=”” dưới=”” sẽ=”” là=”” thác=”” nước,=”” khe=”” núi.=”” người=”” khương=”” thích=”” xây=”” dựng=”” khương=”” trại=”” cạnh=”” vực=”” sâu=”” không=”” có=”” đường=”” đi=”” như=”” thế=”” này=”” vì=”” sống=”” ở=”” trên=”” cao=”” như=”” thế,=”” dễ=”” phòng=”” thủ=”” khó=”” tấn=”” công.=”” bởi=”” vậy=”” tôi=”” phán=”” đoán,=”” đây=”” từng=”” là=”” một=”” tòa=”” quan=”” trại=”” của=”” thổ=”” ty=”” dân=”” tộc=””>

“Tòa Khương Trại này được xây dựng từ thời nào ? Đến thời nào thì hoang phế nhỉ ?” - Từ Nhân Vũ tò mò hỏi.

Đường Phong lắc đầu: “Cái này thì không biết được , có lẽ chỉ có vào bên trong mới có thể nhìn ra vết tích”.

Mọi người lục tục kéo nhau đi về phía Khương Trại, đột nhiên, một tảng đá trong bụi cỏ thu hút sự chú ý của Đường Phong. Đường Phong chỉ vào tảng đá nói với mọi người: “Mọi người xem, tảng đá này giống như đã từng được ai đó mài giữa vậy”.

“Ồ!” - Tất cả đều ngạc nhiên. Đường Phong vượt lớp bụi trên bề mặt tảng đá, quan sát hồi lâu, nói: “Tôi có thể khẳng định, đây là một tấm bia đá, ban đầu chắc là được dựng ở gần đó, sau này bị đẩy đổ biến thành tấm bia gãy”.

Vậy trên tấm bia chắc là có văn tự rồi ?” - Từ Nhân Vũ hỏi Đường Phong.

Đường Phong gật đầu, nói: “Chắc là có, nhưng nhìn trên mặt này có vẻ không có văn tự, có lẽ mặt có văn tự bị lật úp mặt dưới rồi”.

Vừa nói, Đường Phong vừa cúi người, dùng sức lật tấm bia đá lên, mọi người vây quanh chăm chú quan sát, nhưng mặt còn lại của tấm bia tàn cũng trắng trơn, rõ ràng là không có vết tích hay chữ được khắc lên.

Đường Phong, hay là cậu phán đoán nhầm rồi ?” - Hàn Giang nghi ngờ hỏi Đường Phong.

Đường Phong cũng bắt đầu có chút lung lay, anh nhìn chằm chằm tấm bia tàn trên đất, miệng lẩm bẩm: “Lẽ nào đây là một tấm bia không có chữ?”

Mọi người tản ra, lại tìm kiếm hồi lâu trong bụi cỏ, nhưng không thấy phần còn lại của tấm bia tàn. “Kiểu này chắc chúng ta phải vào trong để thám hiểm thì mới biết rút cuộc thế nào được” - Hàn Giang tự lẩm bẩm. Đường Phong im lặng không lên tiếng, anh chăm chú nhìn về phía Khương Trại, nó giống như một mê cung trước mặt, sự nghi vấn dấy lên trong lòng anh, còn Hàn Giang thì bỗng vô thức lảo đảo

khẩu súng ngắn 84...

5

Khi tới gần Khương Trại, Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên Khương Trại phía trước mặt, giới thiệu với mọi người: Thường thì tầng một của Khương Trại không có người ở, chủ yếu dùng để quay nuôi gia súc; tầng hai mới là chỗ sinh hoạt chủ yếu, cũng là chỗ thờ cúng bài vị của tổ tiên; tầng ba cũng là nơi sinh hoạt, thường dùng để cất trữ lương thực cùng những vật phẩm khác; tầng bốn thường là một ban công, cũng chủ yếu là nơi để đón ánh sang. Mọi người xem tòa Khương Trại này vô cùng hoàn mỹ: cửa sổ của mỗi tầng đều không giống nhau; cửa sổ tầng một gọi là “địa song”- cửa sổ dưới đất, cửa sổ tầng hai, tầng ba gọi là “hoa song”- cửa sổ hình hoa, cửa sổ cạnh hoa song đều là “đầu song”, cửa sổ có hình dáng đặc biệt trên ban công tầng bốn giống như sừng dê, tên trước đây là ‘dương giác song’, trên ban công còn có một loại là “thăng song”, chính là tên gọi cổ của cửa sổ trời mà chúng ta biết, ánh sang cuat trung tâm Khương Trại chính nhờ vào thăng song này.”

“Vọng gác ở Khương Trại dùng để làm gì vậy?”

“Khương Trại không giống như những nhà dân bình thường chính là ở tính năng phòng ngự quan sự rất mạnh mẽ của nó. Thời cổ, những khu vực biên cương như thế này vốn không yên bình. Để phòng ngừa kẻ địch tấn công, các Khương Trại đều xây dựng vọng gác. Tác dụng quan trọng nhất của vọng gác và ban công trên tầng bốn là để quan sát tình hình của địch từ xa, đề phòng kẻ địch tấn công.

Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên vọng gác hai bên, những vọng gác này hoàn toàn được chồng lên nhau bằng đá cao, sừng sững chọc lên tận mây xanh. Quỷ phủ thần công nào lại có thể khiến người Khương cổ dụng những công cụ thô sơ xây dựng lên chiếc vọng gác cao to như vậy! Đột nhiên, mắt Hàn Giang lóe lên một tia sang, Hàn Giang kinh ngạc nói:” Mọi người xem trên vọng gác phía đông như có người?”

Đường Phong nhìn về vọng gác phía đông, chẳng thấy gì cả.

Anh nhìn lên đỉnh vọng gác bị mây khói che phủ, lắc đầu nói: “Không thể, trong núi sâu không một bóng người thế này, không thể có người vẫn sống trong tòa Khương Trại này được. Bên trong vọng gác đều là cầu thang và sàn được làm bằng gỗ, bao nhiêu năm qâu gió thổi mưa rơi cũng mục nát từ lâu rồi, chắc chắn chẳng có ai leo lên vọng gác đó được.”

Hàn Giang bước nhanh tới cửa sổ tầng hai Khương Trại, nghiêng người đẩy một cái, một tiếng “cót két” vang lên. Tiếng cửa to nặng trịch được bọc sắt ở bên ngoài đã mở ra. Phòng khách trên tầng hai tối om om, chỉ có tia nắng chói mắt từ một lỗ thủng trên chop nhà chiếu xuống, chiếu rọi lên chiếc cột trung tâm chống đỡ cae Khương Trại. Đường Phong bám theo Hàn Giang, tới chính giữa phòng khách tầng hai, ngẩng đầu nhìn lên lỗ thủng trên chop nhà, ngắm nghía hồi lâu, sau đó ánh mắt lần theo chiếc cột trung tâm to lớn này từ từ di chuyển xuống phía dưới.

Cái lỗ thủng đó chính là ‘thăng song’ mà ban nãy cậu vừa nói?”- Hàn Giang hỏi Đường Phong.

“Ừm! Thiết kế thật khéo léo”. –Đường Phong dần dần di chuyển ánh mắt xuống chân cột, mts anh chợt sáng lên, chỉ xuống chân cột nói với mọi người: “Mọi người xem, phía dưới chiếc cột này hình như có chữ!”

Nhờ ánh sáng chiếu xuống của thăng song, Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên vọng gác mọi người phát hiện ra dưới chân chiếc cột trung tâm quả nhiên có khắc một dòng chữ: “Đại Minh Hồng Vũ nhị thập thất niênn hoàng đế bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế”.

“Sao lại là chữ Hán?” - Lương Viện không hiểu hỏi.

Đường Phong suy ngẫm hồi lâu, suy đoán nói:Tôi nghĩ chắc đây chính là niên đại chuẩn xác của kiến trúc KhươngTrại. Nghe nói sau khi Tây Hạ bị diệt vong, từng có một nhánh người Đảng Hạng vì trốn chạy sự truy sát của chính quyền Nguyên Mông, nên đã trở lại nơi khởi nguồn của người Đảng Hạng, chính là trong vùng núi Tây Bắc mênh mông của Tứ Xuyên này. Trong suốt thời kỳ nhà Nguyên, họ không dám xuất đầu lộ diện, bởi vậy mãi tới năm Hồng Vũ thứ hai mươi bảy, cũng chính là sau mấy chục năm kiến lập triều Minh, nhóm người Đảng Hạng này mới biết triều Nguyên đã bị diệt vong. Cũng đến lúc đó thế giới bên ngoài mới đều biết tới sự tồn tại của đám người này, nên triều Minh lúc này mới sắc phong thủ lĩnh của nhóm di dân Đảng Hạng là thổ ty và họ đã xây dựng lên tòa Khương Trại quy mô hùng vĩ này”.

Hàn Giang bật đèn pin lên nhìn một lượt khắp nơi:

Xung quanh phòng khách có bảy cánh cửa lớn đóng kín mít.

“những cánh cửa này thông ra đâu nhỉ?” - Hàn Giang khẽ hỏi.

Chỉ có mở cửa ra chúng ta mới biết được” - Đường Phong suy tư nói.

Đường Phong vừa dứt lời, từ trong cánh cửa đầu tiên phía bên trái họ, đột nhiên vang lên một tiếng‘pai’ lạnh lạnh, khiến mọi người lập tức trở nên cảnh giác...

6

Đường Phong lấy tay ra hiệu cho Lương Viện, Từ Nhân

StepVũ và Stephen ở lại trên tiền sảnh của phòng khách tầng hai, còn mình thì rút súng ra cùng Hàn Giang tới sát cánh cửa nhất bên trái. Cánh cửa này cũng không khóa, bên trong cánh cửa vô cùng yên tĩnh, không có bất cứ âm thanh gì. Hàn Giang duỗi thẳng tay về phía Đường Phong, đưa tay theo chiều ngang hai lần, đây là ngôn ngữ bằng tay mà bộ đội đặc chủng sử dụng, ý nghĩa của động tác này là “tiến vào”.

Đường Phong lấy tay ra hiệu “hiểu rõ” cho Hàn Giang. HànGiang dùng ngón tay ra hiệu đếm từ 1 đến 3. Đường Phong một chân đạp tung cửa, Hàn Giang cầm súng xông vào trước, Đường Phong bám sát theo sau, nhưng tới khi họ xông vào thì thấy bên trong không có người, chỉ có một con

Đây là lịch sử, hay là sự suy đoán của anh?- Từ Nhan Vũ hỏi Đường Phong.

“Vừa là lịch sử, cũng vừa là suy đoán của tôi, bởi đoạn lịch sử này đã chìm đắm trong dòng sông lịch sử từ rất lâu đời. Đường Phong nói xong lại nhìn lên chiếc cột trung tâm, lẩm bẫm nói: “Vậy mà chúng ta lại tìm thấy một tòa Khương Trại cổ kính như thế này như thế này!”

mèo đen đang ngồi trên cầu thang xoắn ốc bằng gỗ thông xuống tầng dưới - ban này chính là cậu chàng này gây ra tiếng động.

“Ồ đây sao lại có mèo nhỉ?” - Đường Phong thở dài. Hàn Giang vẫn duy trì cảnh giác, khẽ nói: “Tôi thấy ánh mắt của con mèo này rất kỳ quái”.

“Ánh mắt mèo thì có gì kỳ quái ?”

“Không biết. Cầu thang này dẫn tới đâu?”

“Chắc dẫn xuống tầng một, cũng có thể thông ra vọng gác.”

“Nào, cùng tôi xuống thử xem! Nếu cậu không muốn trở thành mục tiêu thì tốt nhất hãy tắt đèn pin đi” - Sự nhắc nhở của Hàn Giang khiến Đường Phong hoảng sợ, toàn thân mồ hôi đầm đìa, anh vội vàng tắt đèn pin.

Trong bóng tối, hai người rón ra rón rén, men theo cầu thang tối om mò xuống dưới, đi được chưa tới chục bước, sau lưng bỗng vang lên một tiếng “păng” đập mạnh. “Toi rồi, cửa bị đóng lại rồi!” - Đường Phong lần này phản ứng rất nhanh, tức tốc bật đèn pin lên, soi thẳng vào cửa. Cửa chính đã bị đóng lại, con mèo đen cũng không nhìn thấy nữa.

Tim gan Đường Phong cũng treo ngược cả lên, anh quay đầu nhìn Hàn Giang, mặt Hàn Giang sầm xuống, không nói một lời, họ quay lại phía cửa, lại hành động giống như lúc tiến vào, một, hai, ba... cửa mở rồi, trong phòng khách vẫn nguyên xi như cũ, chỉ có điều - ba người Lương Viện, Từ Nhân Vũ và Stephen không thấy đâu nữa.

“Họ đâu rồi ?” - Đường Phong kinh ngạc hỏi.

Hàn Giang lên đạn, cảnh giác quan sát xung quanh. Cửa chính Khương Trại đã bị đóng, tất cả cửa phòng xung quanh cũng đều đóng. Hàn Giang giương súng đi về phía vị trí Lương Viện ban này đứng đợi, đột nhiên, từ trong cánh cửa thứ hai bên trái vọng ra tiếng kêu yếu ớt: “Đường Phong, lại đây, mau tới cứu chúng tôi...”

Đây là tiếng kêu cứu của Lương Viện! Hàn Giang một bước lao nhanh tới trước cửa, dồn sức đâm sầm vào cánh cửa đó. Cánh cửa gỗ dày cộm không hề động đậy, còn Hàn Giang do dùng sức quá mạnh nên ngược lại còn bị đập bắn trở lại.

Hàn Giang trong lòng kinh ngạc, sức lực của mình như vậy lại không mở nổi một cánh cửa gỗ? Anh định gồng sức để húc thêm lần nữa, nhưng Đường Phong lại bảo anh dừng lại: “Đợi chút đã, anh xem chỗ này!”

Hàn Giang giờ mới để ý thấy, bên cạnh cánh cửa gỗ có một cái chốt nhô ra. Lúc này, tiếng kêu cứu của Lương Viện lại từ trong cửa vọng ra: “Tôi và tiến sỹ Từ bị nhốt trong này rồi, chúng tôi không tài nào mở được cửa ra nữa!”

Hàn Giang nhìn chằm chằm vào chốt cửa bằng gỗ đó, nghi ngờ hỏi: “Xem ra cái chốt này đã chặn cửa lại, khiến họ không mở được. Nhưng thế thì chúng ta phải mở được từ bên ngoài chứ!”

Đường Phong cũng không hiểu ra sao cả, nhưng anh chợt nhớ ra điều gì đó liền thò tay ấn chiếc chốt cửa bằng gỗ xuống, vừa ấn, chốt cửa đã sập xuống. Thấy vậy, Đường Phong hét lớn: “Mọi người thử xem, đẩy cánh cửa này ra!” “Két két!” lại một tiếng kêu chói tai, cửa mở rồi, Lương Viện và Từ Nhân Vũ hét hoảng lao ra, Lương Viện đâm sầm< vào=“” lòng=“” đường=“” phong,=“” đường=“” phong=“” nhìn=“” vào=“” đôi=“” mắt=“” đang=“” đây=“” sự=“” hoảng=“” loạn=“” của=“” lương=“” viện,=“” vội=“” vàng=“” hỏi=“” > “sao=“” hai=“” người=“” lại=“” bị=“” nhốt=“” trong=“”>

“Sau khi... sau khi các anh tiến vào cánh cửa đó, tiến sỹ Từ và... Stephen cũng thử đẩy những cánh cửa khác, tôi cũng đi theo tiến sỹ vào, thì...thì không ra được nữa!” Lương Viện lắp bắp nói.

Hàn Giang và Đường Phong thò đầu nhìn vào không gian sau cánh cửa, hai người bất giác cùng hoảng hốt, hóa ra cảnh tượng sau hai cánh cửa này cũng giống hệt như cảnh tượng trong cánh cửa thứ nhất bên trái, cũng là một cầu thang xoắn ốc bằng gỗ, bậc cầu thang uốn lượn xuống phía dưới, không biết dẫn đi đâu.

Nhìn lại cánh cửa đó, đúng như Đường Phong dự liệu, trong khung cửa quả nhiên vẫn còn một cái chốt, chính cái chốt này đã khiến cho Hàn Giang dốc hết sức cũng không đẩy nổi cửa ra.

“Những cái cửa thật kỳ quái, tại sao phải làm hai cái chốt trong ngoài?” - Hàn Giang thắc mắc.

“Chẳng có gì kỳ quái cả, điều này đã thể hiện trí tuệ của người xưa khi xây dựng Khương Trại. Cửa gỗ dày nặng như vậy, chốt trong chốt ngoài, nếu như kẻ địch tấn công từ bên ngoài vào, thì có thể rút lui vào phòng phía trong cầu thang sau cửa, đóng cánh cửa này lại, thừa cơ tháo chạy. Thiết kế này tuyệt diệu vậy đấy!” - Đường Phong khâm phục.

“Nhưng ban này ai đã chốt hai cái chốt cửa đó lại chứ?”

Câu hỏi của Hàn Giang khiến Đường Phong cũng giật mình, anh lật qua lật lại hai chốt cửa bằng gỗ, giải thích: “Có lẽ đã nhiều năm nên chốt cửa bị lỏng, vì vậy khi cửa gỗ dày nặng vừa đóng một cái sẽ tạo ra chấn động nên hai cái chốt

cửa cũng bị sập xuống”.

Hàn Giang nghe Đường Phong giải thích, không nói gì, anh nhìn lại cầu thang xoắn ốc lần nữa, quay đầu lại chất vấn Từ Nhân Vũ: “Stephen đâu? Tôi bảo mọi người đứng nguyên chỗ cũ, sao lại chạy lung tung như thế?”

“Tôi làm sao mà biết được cái kí hiệu tay của anh ý là gì!”

Từ Nhân Vũ miệng lẩm bẩm nói. Sau đó, Từ Nhân Vũ chỉ vào cánh cửa bên phải nói: “Tôi thấy Stephen đi vào cánh cửa kia,

Có lẽ... có lẽ lúc này anh ấy đang bị nhốt trong đó cũng nên”.

Mọi người đến trước cánh cửa đầu tiên bên phải, cánh cửa này đối diện thẳng với cánh cửa đầu tiên bên trái, Hàn Giang đang định đẩy cửa tiến vào, Lương Viện liền hốt hoảng hét lên: “Bên ngoài cánh cửa này không có chốt mà?”

Mọi người đều ngạc nhiên, bên ngoài cửa không có chốt, lâu như vậy mà Stephen vẫn chưa ra, lẽ nào... mọi người không dám nghĩ tiếp, cùng nhau đẩy cánh cửa gỗ này ra.

Ánh sáng từ “hoa song” chiếu vào, ở đây không có cầu thang xoắn ốc, mà là một căn phòng hoàn chỉnh, trong phòng trống không có một ai, cũng không bày biện bất cứ đồ đạc nào.

“Stephen đâu?” - Đường Phong khẽ hỏi Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ gãi gãi đầu, nói một cách đầy hồ thẹn: “Ban nãy rõ ràng tôi đã nhìn thấy cậu ấy đi vào cánh cửa này, Lương Viện cũng nhìn thấy mà”.

Đường Phong chệch ánh sáng trong phòng không đủ, lại bật đèn pin lên, soi lên bốn bức tường trong phòng, nhưng ngoài bức tường cũ kĩ bong tróc ra, anh chẳng phát hiện được gì cả. Anh vừa nhìn, bước chân vừa từ từ di chuyển tới cạnh hoa song, đột nhiên, Hàn Giang hét lên một tiếng: “Chú ý dưới chân!”

Đường Phong giật mình lùi lại nửa bước, cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra trên sàn nhà sát cạnh hoa song xuất hiện một miệng hố rộng khoảng một mét, nếu không có Hàn Giang kịp thời nhắc nhở, thì anh cũng đã rơi tòm xuống đấy rồi.

Mọi người vây xung quanh, nhìn theo ánh đèn pin soi xuống phía dưới, chiếc hầm tối rộng khoảng một mét sâu không thấy đáy, một luồng hơi ẩm mốc phảng phất từ trong hầm bốc lên. “Lẽ nào Stephen rơi xuống dưới đấy?” - Từ Nhân Vũ đẩy vẻ hoảng sợ.

“Không phải chứ?” - Lương Viện đáp.

Từ Nhân Vũ nói: “Mọi người xem, vết nứt của sàn nhà này là mới mà.”

“Có nghĩa là sàn nhà mới bị nứt gãy” - Đường Phong nói.

“S...te...phen!” Stephen, chỉ vọng lại những âm thanh đáng sợ.

Hầm này sâu bao nhiêu nhỉ? Sao Stephen vừa rơi xuống... đã xong rồi! Đúng rồi, trong hầm có cái gì đáng sợ không nhỉ, ví dụ như quái thú!” - Lương Viện tròn to đôi mắt vô cùng khiếp đảm nhìn Đường Phong.

“Tôi thấy cô xem nhiều phim kinh dị quá đấy! chỗ này sao mà có quái vật được!” - Đường Phong không buồn chấp suy đoán vớ vẩn của Lương Viện, nhưng khi anh nhìn lại xuống dưới hầm một lần nữa, thì cũng cảm thấy lạnh toát cả người.

8

Đường Phong dùng đèn pin soi qua căn phòng quái dị này thêm một lần nữa, nói: “Tôi thấy hứng thú ở chỗ, tại sao căn phòng này sao lại xây trên một lỗ hầm sâu nhỉ?”

Sau khi Hàn Giang cẩn thận nhìn xuống hầm, anh suy đoán: “Không phải căn phòng này xây trên lỗ hang, mà là người ta đã cố ý xây một cái hầm dưới sàn nhà. Cái hầm này được nhân công xây bằng gạch, cũng nghĩa là khi kiến tạo nên tòa Khương Trại khổng lồ này, thì họ đã xây nên cái hầm này rồi”.

Lương Viện vẫn hồn xiêu phách lạc, lập cập nói: “Tòa Khương Trại này thật bí hiểm, tại sao phải xây một cái hầm sâu phía dưới căn phòng?”

“Đúng vậy! Các căn phòng khác không biết chừng cũng là cơ quan bí mật, tòa Khương Trại này còn giống một mê cung dày đặc những góc ngách hơn, phía dưới, cùng những tầng phía trên cũng không biết có những gì nữa?”

“Nếu nói như vậy, chúng ta ở trong này, không phải cũng rất nguy hiểm sao?” - Lương Viện sợ hãi.

“Đường Phong, anh nói cũng hơi quá đấy, cứ coi như những góc ngách dày đặc đi chẳng nữa, mấy trăm năm rồi, liệu vẫn còn phát huy tác dụng không? Còn nữa, coi như lúc đầu tòa Khương Trại này chỉ là nhà ở, xây bao nhiêu là góc ngách bí mật như vậy, ngộ nhỡ sát thương chính mình thì sao? Tôi nghĩ lỗ hang này chỉ là một con đường thoát hiểm “

- Hàn Giang phản bác lại Đường Phong.

Đường Phong cũng không tranh luận, anh quay lại phòng khách, rồi lần lượt kiểm tra các phòng khác trên tầng hai, nhưng không phát hiện ra có điều gì bất thường ở đó. Bốn người quay trở lại trung tâm phòng khách, Hàn Giang dùng đèn pin soi lên sàn gỗ ở tầng trên, đột nhiên hỏi: “Này? Thật là kỳ lạ, sao lại không thấy cầu thang thông lên gác nhỉ?”

Đường Phong nhìn một lượt, giải thích: “Điều này rất bình thường, thường trong Khương Trại không có cầu thang cố định, lên xuống lầu đều dùng thang gỗ rời”

“Vậy tại sao trong hai cánh cửa bên trái trước đó lại có cầu thang xoắn ốc cố định?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Hai chiếc cầu thang xoắn ốc đó quả thật rất kỳ lạ! Thông thường mà nói, tầng một của Khương Trại đều để quây nuôi gia súc, là nơi chứa những thứ linh tinh, không thể xây cầu thang tốt như vậy được. Tóm lại, trong tòa Khương Trại này đầy rẫy những bí ẩn” - Đường Phong cũng không sao giải thích được bao nhiêu những hiện tượng kỳ dị khó hiểu trong tòa Khương Trại này.

Đường Phong vừa dứt lời, đột nhiên phát hiện ra con mèo đen nhìn thấy trước đó không biết từ lúc nào lại xuất hiện cạnh cánh cửa thứ hai bên trái. Hàn Giang cũng chú ý tới con mèo đen đó, anh khẽ bước từng bước đi về phía con mèo đen, nhưng anh vừa mới sát lại gần, mèo đen liền quay người, chớp cái đã mất hút trong cánh cửa.

“Thật là một con mèo kỳ lạ!” - Hàn Giang khẽ lẩm bẩm trong miệng.

“Biết đâu con mèo này sẽ dẫn chúng ta hóa giải những bí ẩn” Nói xong, Đường Phong lại xông lên trước, theo con mèo tiến vào trong cánh cửa đó. Hàn Giang không dám để Lương Viện và Từ Nhân Vũ ở lại, vậy là cả ba người cùng theo Đường Phong tiến vào cánh cửa này.

Cầu thang xoắn ốc uốn lượn xuống phía dưới, Đường Phong bật đèn pin đi đầu, Lương Viện và Từ Nhân Vũ bám theo phía sau, Hàn Giang cảnh giác quay lại nhìn cánh cửa gỗ đi theo xuống dưới.

Cầu thang xoắn từng vòng, từng vòng một, Đường Phong cũng không nhớ rõ họ rút cuộc đã xoay bao nhiêu vòng. mỗi bước chân của anh đều khiến cầu thang xoắn ốc phát ra tiếng “cót két”, mỗi âm thanh này đều

khiến từng sợi lông tóc trên người Đường Phong dựng đứng cả lên. Đường Phong dùng đèn pin soi xuống cầu thang trước mặt, con mèo đen đó lại bí ẩn mất tích rồi.

Cuối cùng thì cũng bước xuống khỏi cầu thang xoắn ốc, trước mặt cả nhóm là một địa đạo được lát bởi những tảng đá, vòm địa đạo hình cong cong, chỗ cao nhất không < tới= “ hai= “ mét,= “ trong= “ địa= “ đạo= “ mạng= “ nhện= “ giăng= “ kín,= “ rỗ= “ rỗng= “ là= “ đã= “ nhiều= “ năm= “ qua= “ không= “ có= “ người= “ tới= “ đây.= “ đường= “ phong= “ tiến= “ vài= “ bước= “ lên= “ phía= “ trước,= “ đột= “ nhiên= “ cảm= “ thấy= “ trên= “ đầu= “ có= “ ánh= “ sáng.= “ đường= “ phong= “ lập= “ tức= “ ngẩng= “ đầu= “ lên= “ nhìn,= “ phát= “ hiện= “ hóa= “ ra= “ mình= “ lúc= “ này= “ đang= “ ở= “ dưới= “ một= “ vòm= “ gác= “ cao= “ to,= “ ánh= “ sáng= “ đó= “ từ= “ trên= “ đỉnh= “ lầu= “ vòm= “ gác= “ chiếu= “ xuống.= “ lương= “ viện.= “ từ= “ nhân= “ vũ= “ và= “ hàn= “ giang= “ tới= “ bên= “ cạnh= “ đường= “ phong,= “ cùng= “ nhau= “ ngẩng= “ đầu= “ lên= “ nhìn,= “ lương= “ viện= “ tò= “ mò= “ hỏi:= “ “sao= “ chúng= “ ta= “ lại= “ đi= “ xuống= “ dưới= “ đây= “ cái= “ ống= “ khói= “ to= “ thế= “ >

Đường Phong chán nản nhìn nhìn Lương Viện, đáp! “Đây không phải là cái ống khói to, mà là vòm gác chúng ta nhìn thấy bên ngoài Khương Trại. Nếu như có thể leo lên vòm gác đó, từ cửa sổ nhỏ nhìn ra, chắc sẽ có thể nhìn thấy tình hình vùng lân cận trong vòng bán kính hàng chục ki lô mét”.

“Nhưng làm thế nào để leo lên đấy được? Trong vòm gác vốn không có thang mà!” - Từ Nhân Vũ quan sát một lượt bên trong vòm gác, nghi ngờ nói.

“Điều mà tôi còn quan tâm hơn là địa đạo này thông đến chỗ nào!” - Hàn Giang dùng đèn pin soi vào địa đạo tối om trước mặt, tự mình lăm bằm.

Mạng nhện kín mít bay lên từng lớp bụi dày đặc, rồi bất chợt có một ngã rẽ khiến ánh sáng chói lóa của chiếc đèn pin cũng đột ngột mất đi công dụng trong địa đạo đen đặc này. Đường Phong dẫn đầu nhưng cũng không đoán được có gì chờ đợi anh ở phía trước ? Quái vật ? Hay là cạm bẫy?

Lương Viện bám chặt phía sau Đường Phong, trên đầu đột nhiên rơi xuống rất nhiều bụi bặm khiến cô sợ hãi < đến= “ mức= “ bám= “ chặt= “ lấy= “ gấu= “ áo= “ đường= “ phong.= “ phía= “ trước= “ lại= “ có= “ một= “ bức= “ tường,= “ đây= “ không= “ phải= “ là= “ điểm= “ cuối= “ của= “ địa= “ đạo,= “ chỉ= “ là= “ một= “ ngã= “ rẽ.= “ đường= “ phong= “ và= “ lương= “ viện.= “ rẽ= “ trước,= “ đường= “ phong= “ đột= “ nhiên= “ phát= “ hiện= “ ra= “ địa= “ đạo= “ trước= “ mặt= “ hình= “ như= “ rộng= “ hơn= “ một= “ chút,= “ đường= “ đi= “ dưới= “ chân= “ bắt= “ đầu= “ dốc= “ xuống,= “ vươn= “ thẳng= “ tới= “ nơi= “ thăm= “ sâu= “ càng= “ lúc= “ càng= “ ẩm= “ ướt= “ của= “ đường= “ >

Lương Viện bước một bước lên phía trước, đột nhiên chân phát ra tiếng “răng rắc” kì lạ khiến cô sợ hãi vội vàng lui lại nửa bước. Đường Phong cầm đèn pin soi xuống chân Lương Viện, hai người nhìn thấy một đoạn “gậy” màu đen. Lương Viện thò tay nhặt đoạn “gậy” đó lên cẩn thận xem xét, từ từ phải đi bùn đất đen xì trên đoạn “gậy” đó...

Đột nhiên mắt Lương Viện trợn trừng trừng rồi hét toáng lên, đoạn “gậy” trong tay cũng rơi xuống đất, bởi cô ấy đã nhìn thấy rõ, dưới bùn đất đen xì lộ ra màu trắng đáng sợ, đó chính là một đoạn xương... một đoạn xương người.

Tiếng hét thất thanh của Lương Viện khiến Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng chạy tới, “Xảy ra chuyện gì vậy?” - Hàn Giang lo lắng hỏi.

Lương Viện hồn xiêu phách lạc, không thốt nên lời.

Đường Phong không trả lời câu hỏi của Hàn Giang mà soi đèn pin xuống dưới chân. Địa đạo dưới chân dốc xuống nơi thăm sâu xuất hiện từng đoạn hài cốt bị bùn đất che phủ, những hài cốt này gần như trái kín cả con dốc, không chỗ nào là không có, tất cả những hài cốt đều úp mặt xuống, bò trên đất, đầu hướng về cầu thang xoắn ốc ở cổng địa hình như, họ đều gặp phải nguy hiểm khủng khiếp cùng một lúc, để giữ lại mạng sống, họ đã bất chấp tất cả lao về phía cổng địa đạo, nhưng... nhưng có lẽ chỉ muộn một chút thôi, tất cả họ đều đã bị đóng kín trong địa đạo ẩm ướt tối đen này, Tại sao họ lại tới địa đạo này? Và điều gì đã khiến họ sợ hãi khủng khiếp đến như vậy?

Đường Phong nhớ tới lăng mộ trong địa cung của vua chúa. Truyền thuyết kể rằng, trước khi chôn cất hoàng đế, địa cung sẽ bị bịt lại, chôn sống những người thợ xây mộ trong địa cung. Trong giây phút cuối cùng của sinh mệnh, bản năng sinh tồn đã thôi thúc những người thợ gắng hết sức lao ra khỏi cửa địa cung, có lẽ chính là cảnh tượng họ đang nhìn thấy trước mắt!

“Thật đáng sợ, chúng ta quay lại đi!” - Lương Viện là người đầu tiên đề nghị “đánh bài chuẩn”.

Từ Nhân Vũ quệt mồ hôi lấm tấm trên trán, nhìn Hàn Giang và Đường Phong, trong lòng anh ta rất sợ hãi, nhưng lại không muốn bỏ rơi Stephen. Hàn Giang và Đường Phong đều hiểu ý của Từ Nhân Vũ, họ cũng không muốn từ bỏ nhưng... Hàn Giang lại nhìn con dốc địa đạo trước mặt, nói với mọi người: “Thời gian hôm nay không còn nhiều nữa mọi người cũng mệt rồi, chúng ta tạm thời trở lại phòng khách trên tầng hai nghỉ ngơi, ngày mai lại xuống đây đi đến Từ Nhân Vũ tỏ ra đồng ý, Đường Phong không nói gì,

Bốn người chuẩn bị quay lại thì một vật đột nhiên rơi vào chùm ánh sáng phía trước đèn pin của Đường Phong, lại là con mèo đen đó! Mèo đen đang ngồi trên đồng xương trắng trên con dốc địa đạo, lặng lẽ nhìn Đường Phong. “Không được! Chúng ta vẫn nên đi xuống dưới xem sao, có thể Stephen chưa chết...”

Nói xong, Đường Phong cũng không chờ nghe ý kiến từ những người khác, anh đi thẳng xuống dốc địa đạo. Lương Viện thấy Đường Phong đi tiếp xuống dưới, cũng không biết dừng khí từ đâu ra, bỗng nhiên tóm lấy Đường Phong, cùng đi xuống địa đạo. Đường Phong kéo Lương Viện, cẩn thận rón rén giẫm lên từng bộ hài cốt, đi xuống dốc, càng đi xuống dưới không khí càng ẩm ướt, hô hấp cũng khó khăn hơn, “rắc”, “rắc”

Từng tiếng xương vỡ vụn xuyên qua màng nhĩ vang tới tận óc, đâm chích vào thần kinh vốn đang suy yếu của hai người.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng đi theo. Sau khi đi được khoảng hai mươi mét, mọi người đã tới chân dốc địa đạo hóa ra địa đạo hình vòng cung, lúc trước đây lại trở

thành không gian hình vuông mái vòm. Đường Phong ước lượng qua, không gian hình vuông này khoảng bảy tám chục mét, đây là đâu? Đúng lúc Đường Phong đang thắc mắc thì Hàn Giang đột nhiên kề sát tai anh, khẽ nhắc nhở: “Đường Phong, liệu đây có phải là cái Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết không nhỉ?”

Đường Phong giật bản mình, Hắc Đầu Thạch Thất ? Lẽ nào đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất ? Ngay từ giây phút đặt chân vào địa đạo này, đường phong đã lập tức nghĩ tới hắc đầu thạch thất, nhưng anh đã nhanh chóng phủ định suy đoán này, anh không tin mình chưa cân nhắc kỹ trước khi hành động mà lại có thể dễ dàng tìm thấy hắc đầu thạch thất. nhưng lúc này hàn giang hỏi như vậy khiến anh không thể không bắt đầu suy nghĩ lại vấn đề này. không gian rộng lớn dưới lòng đất này lẽ nào chính là hắc đầu thạch thất trong truyền

10

Đường Phong nói nhỏ, trả lời Hàn Giang: “Phải tìm được chứng cứ thuyết phục mới có thể chứng minh điều suy đoán này .

Đường Phong nói xong bước tới sát tường, mượn ánh sáng của đèn pin tỉ mỉ quan sát, một vệt nước màu trắng hơi ngả vàng xuất hiện xung quanh bốn bức tường. Đường Phong vỗ vào bức tường trước mặt một cái, nói với mọi người: “Mọi người xem, ở đây có vết tích đọng nước từ rất lâu rồi, cho thấy trước đây nó từng ngâm trong nước một thời gian dài”.

“Thảo nào dưới này ẩm ướt như vậy, trên dốc địa đạo có bao nhiêu là bùn đất.” - Lương Viện lẩm rẩm nói.

Hàn Giang đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Có khi nào nơi đây từng là thủy lao không nhỉ ? Những hài cốt trên dốc địa đạo rất có khả năng là của phạm nhân đã từng bị nhốt ở đây, do ở đây phát sinh một biến cố nào đó, ví dụ như mực nước dâng cao, vậy là, họ gắng hết sức thoát ra khỏi đây, nhưng cuối cùng vẫn bị đại thủy nhấn chìm”.

“Tôi thấy anh có thể viết tiểu thuyết được rồi đấy!” - Từ Nhân Vũ cười nhạo với Hàn Giang.

Đường Phong lại nói: “Hàn Giang nói có vẻ hợp tình hợp lý đấy, hoàn toàn có khả năng đó, chỉ có điều là sao mực nước ở đây lại đột nhiên dâng lên như vậy nhỉ?”

“Vậy thì anh phải vào đó xem xem” - vừa nói, Hàn Giang vừa chỉ chỉ vào một cửa động xuất hiện trên bức tường bên cạnh.

Đường Phong gật đầu, rồi thò đầu vào trong cửa động đó bên trong vẫn là một địa đạo mái vòm. Khi Đường Phong đã dần dần thích ứng với ánh sáng và không khí trong địa đạo này thì lại một lần nữa thất kinh, bởi anh đã xâm nhập vào một địa đạo toàn xương người. Dưới chùm ánh sáng của đèn pin, từng bộ hài cốt trắng ớn kinh hoàng xếp ngay ngắn xuất hiện trước mặt mọi người.

Dưới chân hai bên tường địa đạo là một dãy đầu lâu xếp ngay ngắn, phía trên đầu lâu là từng tầng xương trắng được xếp gọn gàng chồng lên nhau sát cạnh tường, xương trắng càng chất càng cao, mãi tới tận khi chạm vào mái vòm mới dừng lại. Tại vị trí cao nhất của mái vòm địa đạo, cũng chính là trên đỉnh đầu mọi người, có treo một hàng đầu lâu.

Đường Phong không hiểu những đầu lâu này làm thế nào mà cố định được trên đỉnh vòm, anh ngẩng đầu, quan sát thật

đúng lúc mắt anh gần như dán vào hố mắt trống rỗng của chiếc đầu lâu thẳng trên đỉnh đầu thì rút cuộc anh đã phát hiện ra: đầu lâu trên đỉnh vòm được một chiếc đinh sắt rất to đã vàng đóng chặt vào trong gạch của đỉnh vòm. Nhìn tới đây, Đường Phong đột nhiên thấy hoa mắt chóng mặt.

“Thật khủng khiếp! Bao nhiêu xương trắng, hơn nữa hơn nữa còn bị người ta sắp xếp thành hình dạng này Lương Viện hoảng hốt nói.

Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi: “Trước đây ở châu An tôi đã từng nhìn thấy giáo đường xương người, không ngờ ở vùng núi nước ta hóa ra cũng có một địa đạo xương người như thế này!”

“Chuyện này rút cuộc là thế nào?” - Hàn Giang cũng rối tung cả lên.

Đường Phong ra sức kìm chế nhịp tim đang đập loạn xạ, đầu óc anh quay cuồng, mọi thứ trước mắt đã hoàn toàn vượt xa kiến thức anh được biết, nhưng Đường Phong vẫn đưa ra giải thích của cá nhân anh: “Có hai khả năng, một những bộ hài cốt này là hài cốt của chủ nhân Khương Trại địa đạo này giống như kiểu một hầm mộ; hai là, những hài cốt này là hài cốt của kẻ địch, chất đóng ở đây, khước trương võ công của chủ nhân Khương Trại, cũng là để uy hiếp phạm nhân trong thủy lao. Bản thân tôi cũng nghiêng về giả thiết thứ hai hơn”.

“Tại sao?” - Hàn Giang thắc mắc.

Đường Phong hạ giọng nói nhỏ: “Theo như tôi biết bất luận là người Khương hay là người Đảng Hạng. Đều không có tập tục mai táng này, còn suy đoán về thủy lao ban này, và cả hài cốt trên dốc địa đạo đều rất phù hợp với suy đoán thứ hai”.

Hàn Giang khẽ gật gù, một mình tiến lên phía trước đi trước mọi người, Đường Phong theo sau Hàn Giang chậm rãi bước vào địa đạo tối đen sâu hun hút. Sau khi đi được khoảng 80 bước, Hàn Giang cuối cùng cũng dừng lại, Đường Phong tiến lên cùng, kinh ngạc phát hiện, đường đi trước mặt đã bị chặn lại, và vật chặn đường này chính là một đồng xương trắng chất cao ngất ngưỡng!

Bốn người vô cùng thất kinh trước cảnh tượng trước mắt, một lúc lâu sau, Đường Phong mới chậm rãi nói: “Xương cốt nhiều quá chừng! Xem ra chúng ta phải quay lại thôi”.

Hàn Giang hình như không cam tâm, anh tiến lên phía trước dùng đèn pin quan sát tỉ mỉ đồng xương trắng chất cao như núi này, đường đi trước mặt quả thực đã bị chặn đứng. Hàn Giang bó tay, lùi lại, nhưng khi đèn pin trong tay anh vô tình chiếu xuống đất, đột nhiên phát hiện ra trên đồng xương trắng có mấy tảng đá to nhỏ khác nhau. Mọi người đổ dồn tự tập trung về phía đồng xương nên không ai để ý tới mấy hòn đá dưới chân, Hàn Giang chỉ vào những hòn đá đó, Đường Phong: “Đây là gì nhỉ?”

Đường Phong cúi người xuống chăm chú quan sát xem hòn đá đang bị vùi lấp trong đồng xương cốt này là gì. Anh chậm chậm, nhìn từng góc một, cuối cùng bỗng phát hiện những văn tự vừa quen vừa lạ trên mấy hòn đá này...

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

10. Chương 9

Chương 9

Khương Trại chết chóc.

1

Đường Phong cẩn thận xem kĩ từng văn tự trên hòn đá, năm phút sau, anh không giấu được sự hưng phấn quay lại nói với mọi người: “Đây là văn tự Tây Hạ, thật không thể ngờ, trong vùng núi tây bắc Tứ Xuyên này lại xuất hiện bia đá văn

tự Tây Hạ!”

“Văn tự Tây Hạ? Ở đây cũng có văn tự Tây Hạ sao?”

- Hàn Giang vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng lại không dám tin vào điều đó.

“Đúng vậy, tôi không thể nhầm được, đây là một tấm bia tàn đã nứt gãy có văn tự Tây Hạ” - Đường Phong khẳng định.

“Bia tàn? Tấm bia tàn không có chữ mà chúng ta nhìn thấy ngoài Khương Trại có phải cũng là trên tấm bia này không nhỉ?” - Lương Viện hỏi.

Đường Phong gật đầu nói: “Chắc là vậy, chỉ có điều... có điều tôi không hiểu tại sao tấm bia tàn đó lại di chuyển được ra tận bên ngoài Khương Trại nhỉ?”

“Cũng có thể hỏi rằng sao tấm bia tàn này lại ở trong địa đạo âm u sâu thẳm này!” - Hàn Giang đột nhiên nói chêm vào.

Đường Phong nghe thấy vậy, hơi sững sờ, sau đó nói: “đúng vậy, cũng có khả năng như vậy, cũng có thể bia đá vốn dĩ đã ở bên ngoài!”

“Đừng quan tâm bia đá ở đâu nữa? Mau nói xem, trên tấm bia đá này khắc gì vậy?” - Lương Viện giục.

Đường Phong gom vài hòn đá vụn lại với nhau, tỉ mỉ |xem xét tỉ mỉ, anh lục lại tất cả những văn tự Tây Hạ mà mình nhớ được trong đầu, từng chữ từng chữ một đối chiếu với văn tự Tây Hạ xuất hiện trên tấm bia tàn, lúc thì ánh mắt lộ ra sự hưng phấn, lúc lại lắc đầu than thở: “Tuy ở đây có tới tận vài miếng bia tàn, nhưng số bia đá này vẫn thiếu sót chưa đủ, bởi vậy tôi không thể nhìn thấy toàn bộ văn bia, còn có cả i một vài văn tự tôi không dám xác định, nhưng chỉ với những văn tự mà tôi nhận biết được thì đã có thể phát hiện ra một vài tin tức quan trọng”.

“Ồ! Nói xem sao!”

Văn tự trên tấm bia được khắc lần lượt từ trái sang theo hàng dọc, hàng thứ nhất tuy dấu tích của chữ không còn đủ, nhưng tôi đại khái nhìn ra ý nghĩa của câu này. dịch ra như sau: ‘Vương triều lật đổ, Đấng Hạng suy vi, người dân tộc ta... ông trời phù hộ, quay lại cố thủ, từ Hạ Lan xuất phát...’ đại khái là ý như vậy; hàng thứ hai thiếu rất nhiều, tôi chỉ nhận ra mấy chữ ‘vượt qua tuyết sơn, hai chữ dòng thứ ba là ‘khe sâu lớn, còn hai chữ phía trước ‘khe sâu lớn’ tôi không dám khẳng định, khả năng là tên của cái khe sâu này, tên là Nạp Ma, hai chữ phía trước nữa nghĩa là ‘vượt qua’ hoặc là ‘xuyên qua’; ý nghĩa của dòng thứ tư đến dòng thứ sáu đại khái là ‘ông trời phù hộ, phải quay về cố hương, trại trú chân thành thành quách...1 sau đó là ghi chép tường thuật về chủ nhân tòa Khương Trại này cùng một vài tình hình chiến đấu tiếp cận quân địch, tiếp sau đó là một chuỗi tên họ quan chức thổ ty mà hoàng đế triều Minh sắc phong, còn lại thì không nhìn thấy” - Đường Phong giải thích tỉ mỉ về nội dung văn bia.

“Chúng nói lên điều gì?” - Từ Nhân Vũ đột nhiên hỏi.

Đường Phong nhìn Từ Nhân Vũ, không biết có nên nói ra phán đoán của mình trước mặt anh ta hay không. Hàn Giang dùng mắt ám hiệu cho Đường Phong, Đường Phong hiểu ý, nói với Từ Nhân Vũ: “Tấm bia này

ghi chép về chủ nhân xây dựng lên tòa Khương Trại cùng một số tình hình hoạt động sau khi định cư tại đây, vẫn còn rất giá trị”.

Từ Nhân Vũ nghe xong những lời giải thích của Đường Phong, suy tư gật gật đầu. Lúc này, Lương Viện đề nghị: “Đằng nào thì cũng không thể đi tiếp được nữa, hay là chúng ta khẩn trương quay lại thôi!”

“Nói như vậy thì Stephen chết chắc rồi!” - Từ Nhân Vũ nhìn đồng xương cốt trắng toát chất như núi trước mặt thất vọng nói.

Hàn Giang lắc đầu, chán nản: “Không còn cách nào khác, cái hang mà Stephen rơi xuống rất có khả năng thông với địa đạo này, thậm chí rất gần với vị trí của chúng ta hiện giờ, nhưng đường đi trước mặt đã bị chặn hoàn toàn rồi, tôi thấy quả thực Stephen lành ít dữ nhiều”.

Hàn Giang nói xong, chẳng còn ai lên tiếng nữa, bốn người mở to đôi mắt tò mò và hoảng loạn nhìn đồng xương cốt chất đồng ngay ngắn chỉnh tề, sau đó từ từ lùi

về phía sau.

Cuối cùng, cả nhóm rút lui khỏi địa đạo xương người đáng sợ, lại leo lên con dốc trái kín những hài cốt, quay trở lại đường cũ. Đường Phong đi đầu tiên, rẽ qua một ngã rẽ, anh dựa vào trí nhớ phán đoán, đây chắc là ngã rẽ cuối cùng trong địa đạo. Nhưng khi anh rẽ qua ngã rẽ này, mặt đất dưới chân đột nhiên khê rung chuyển, một chút bụi từ trên mái vòm rơi xuống, vương trên tóc Đường Phong. Đường Phong kinh ngạc phỉ phỉ bụi trên đầu rồi ngẩng lên nhìn mái vòm, không phát hiện thấy điều gì bất thường, anh lại bước nhanh vài bước về phía trước, nhìn thấy thấp thoáng tia sáng lộ ra trên vọng gác. Nhưng đúng lúc này, Đường Phong cảm

nhận được hình như cả tòa Khương Trại đều đang khê rung động, gần như cùng một lúc, anh nghe thấy một âm thanh như tiếng sấm rền nặng nề, Đường Phong không hiểu đây rút cuộc là chuyện gì, nhưng bản năng mách bảo anh rằng - chỗ

này không nên ở lại lâu!

Vậy là, Đường Phong quay lại gọi Hàn Giang và Từ Nhân Vũ: “Vừa nãy Khương Trại lắc lư đấy, mau rời khỏi đây thôi!”

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ chạy lên, bốn người đứng dưới vọng gác, Đường Phong theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên phía trên vọng gác. Lúc này mới thấy, Khương Trại lại khê rung chuyển trong tiếng sấm kinh hoàng, ngay sau đó, từ trên đỉnh vọng gác, mấy chục viên đá khổng lồ kích cỡ khác nhau đang rơi xuống, rơi thẳng đứng chực đè vào Đường Phong và mọi người trong vọng gác.

Đường Phong hét toáng lên: “Nguy hiểm! ” – rồi xô ngã Lương Viện vẫn đang đứng ngây người ở chỗ cũ. Hai người theo đà đổ nhào về phía trước, né được tảng đá khổng lồ từ trên đỉnh vọng gác rơi xuống, nhưng vẫn bị bụi đá phủ kín người. Mãi một lúc sau, Lương Viện mới tỉnh táo lại, lắc lắc đầu, quay lại nhìn, Đường Phong đang ôm lấy cô nhưng vẫn bất tỉnh nhân sự. Lương Viện kinh ngạc thất sắc, quay người lồm cồm bò dậy, nhào lên người Đường Phong, ra sức lay anh dậy. Đường Phong vẫn hôn mê, Lương Viện vô cùng sợ hãi, cô bắt đầu ra sức đập vào ngực Đường Phong, miệng hét lên: “Đường Phong... anh đừng có dọa tôi chứ!”

Giọng Lương Viện nghẹn ngào, nước mắt sắp rơi lã chã. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ ở cạnh bên vừa mới lồm cồm bò dậy cũng chạy đến, Hàn Giang kiểm tra thân thể của Đường Phong nhưng không thấy thương tích bên ngoài, lúc đó anh mới yên tâm hơn. Hàn Giang công Đường Phong trên lưng, sau đó hét lên với Lương Viện và Từ Nhân Vũ: “Lên trên đã rồi tính tiếp!”. Khi bốn người trở lại bên giá bếp trong phòng khách trên tầng hai thì mới phát hiện ra bên ngoài Khương Trại mây đen kín trời, mưa như trút nước.

Khoảng mười phút sau, Đường Phong rút cuộc cũng từ từ tỉnh lại. Lương Viện thấy Đường Phong tỉnh lại vội vàng quệt nước mắt, hờn trách: “Anh cũng ác thật đấy, giờ mới chịu tỉnh lại.

Đường Phong cố gắng nhớ lại mọi chuyện ban nãy, thấy mình đang nằm trong lòng Lương Viện anh bỗng bật ngay dậy: “Đại tiểu thư, ban nãy hình như là tôi cứu cô đấy,

“Cô vẫn hung tợn với tôi như vậy sao!”

“Đúng là anh đã cứu tôi, nhưng vừa nãy anh cũng dọa tôi sợ chết đi được đấy!”

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong ghen hòng,

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ không thể nhịn cười. Đường Phong lườm Lương Viện một cái, đến ngồi cạnh giá bếp, hỏi Lương Viện: “Ban nãy mọi người đã nhìn thấy những tảng đá to rơi từ trên vọng gác rơi xuống rồi chứ?”

“Nhìn thấy rồi, may mà cậu hét lên nên mọi người mới thoát chết!” - Hàn Giang nói.

“Anh nói xem ban nãy là thế nào?”

“Ban nãy tôi chỉ nghe thấy một tiếng sấm nặng nề, sau đó những tảng đá khổng lồ kia từ trên đỉnh vọng gác rơi xuống, tôi cho rằng đỉnh vọng gác bị sét đánh trúng khiến cho những tảng đá đó rơi xuống” - Hàn Giang phân tích.

“Như vậy thì trùng hợp quá, đúng lúc chúng ta ở đây thì bị sét đánh?”

“Thôi đi, giờ nên cảm ơn vận may thì hơn, sau đó tôi nhìn lại địa đạo thì nó đã hoàn toàn bị bịt kín bởi những tảng đá khổng lồ, nếu như chúng ta chạy chậm một bước thì chắc đã bị nhốt trong đó rồi cũng nên, một bên là đá tảng không

lỗ, một bên là xương trắng chất đồng, giờ nghĩ lại tôi vẫn còn rùng mình đây này!” - Hàn Giang đầy vẻ sợ sét.

Trời đã hoàn toàn tối sẫm, bên ngoài Khương Trại mưa càng lúc càng to, Hàn Giang muốn nhóm một đồng lửa nhưng khổ nỗi trong đây không có củi, bốn người đành phải chia nhau hết số thức ăn trong túi của Từ Nhân Vũ, coi đó là bữa tối, còn Từ Nhân Vũ thì châm tẩu thuốc thân yêu cũ của anh ta lên, ngất ngây chìm đắm trong đó.

Từng cơn gió lạnh buốt từ khe cửa luồn vào, để tiết kiệm, không ai bật đèn pin lên cả, bốn người lặng lẽ ngồi quây quanh giá bếp trong Khương Trại tối om. Từ Nhân Vũ thở dài, nói: “Chẳng làm được cái gì cả, làm thế nào để vượt qua được đêm đông đằng đẳng này đây?”

“Ngủ!” - Hàn Giang cười nhạt.

“Ngủ ở cái nơi quái quỷ này ư? Tôi không ngủ được!” Từ Nhân Vũ nói.

“Đúng vậy, đêm nay tôi không dám ngủ đâu!” - Lương Viện cũng phụ họa theo.

“Cũng không biết Stephen sao rồi nhỉ? Lẽ nào anh ấy đã rơi xuống và chết thật rồi! Đến cả tiếng kêu cứu cũng không có nữa” - Đường Phong rì rầm.

“Đừng nghĩ nữa! Tôi thấy cái động đó sâu hoắm, không thấy đáy, nhưng chưa chắc rơi xuống địa đạo lại sâu như vậy. đáy động vẫn còn chưa biết là chỗ nào nữa là? Cứ coi như là cái động mà Stephen rơi xuống đó thông với địa đạo, vậy thì trong đó có thể có gì? Quái vật? Những cái bẫy bí hiểm? Sợ rằng chỉ có một vũng nước, anh ta cũng toi rồi! Ôi! Thoát

Được nạn máy bay thì lại chết trong cái Khương Trại cổ nhân xây dựng nên này!” - Từ Nhân Vũ than thở nói.

“Còn cả Makarov và Yelena nữa, nếu như hai người họ cũng xuống núi rồi, sợ rằng...” - Lương Viện mở to đôi mắt hoảng hốt, không dám nói tiếp nữa.

Đường Phong nhìn Hàn Giang trầm ngâm im lặng bên cạnh, hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy? Sao lại không nói gì?”

Hàn Giang đáp: “Tôi đang nghĩ, cái cầu thang xoắn ốc trong cánh cửa thứ hai dẫn xuống thủy lao dưới địa đạo, vậy thì cầu thang trong cánh cửa thứ nhất sẽ dẫn đến đâu nhỉ?”

“Sao? Anh vẫn muốn vào đó xem thế nào ư?” - Từ Nhân Vũ ngạc nhiên.

“Còn nữa, con mèo đen đó đâu? Sau khi chúng ta đi theo nó vào đoạn địa đạo xương người cuối cùng đó thì đã không nhìn thấy nó đâu nữa?” - Hàn Giang không trả lời câu hỏi của Từ Nhân Vũ, mà tiếp tục nói lên những nghi vấn trong lòng.

“Con mèo đó chắc chắn đã bị kẹt trong địa đạo rồi!” - Nhân Vũ khẳng định.

“Biết đâu... biết đâu mèo đen có thể lách qua những kẽ hở giữa những hài cốt, tiếp tục đi vào trong địa đạo” - Đường Phong đột nhiên lẩm bẩm.

Hàn Giang gật đầu đáp: “Tôi nghiêng về giả thuyết của Đường Phong, cơ thể của mèo rất dẻo dai nên rất có khả năng nó sẽ lách qua được những khe hở hài cốt đó, tiếp tục đi vào địa đạo”.

“Đi tiếp vào thì sẽ là gì nhỉ?” - Lương Viện hỏi.

“Khả năng là cái động sâu mà Stephen rơi xuống đó, cũng có khả năng chẳng có gì cả, chỉ là một bức tường, ai biết được?” - Hàn Giang ngập ngừng một lúc, nói tiếp: Tóm lại, việc ở đây xuất hiện một con mèo là vô cùng kỳ lạ”.

“Có gì là lạ? Chẳng qua chỉ là một con mèo hoang thôi mà?” - Lương Viện không hiểu.

“Mèo hoang cũng không thể xuất hiện ở vùng núi không một bóng người thế này được!” - Hàn Giang nói.

Lời của Hàn Giang khiến Đường Phong giật thót trong lòng: “Ý anh là... ở đây vẫn còn có người ở?”

“Á!... Ở đây vẫn còn có người khác!” - Lương Viện hãi đến nỗi nhảy dựng lên khỏi sàn nhà, hoảng hốt nhìn xung quanh, như thể xung quanh đang có vô số những con mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Hàn Giang hất hất tay, ra hiệu cho Lương Viện ngồi xuống. Đợi Lương Viện bình tĩnh trở lại, Hàn Giang mới chậm rãi nói: “Ở đây không có lấy một vết tích của sự sống con người, hơn nữa ở vùng núi cách biệt với thế giới bên ngoài này, con người không thể sinh tồn được.” - Hàn Giang vươn vươn vai, nói tiếp: “Mọi người không cần phải đoán mò nữa, ngày mai chúng ta sẽ đi xuống cầu thang xoắn ốc trong cánh cửa thứ nhất xem thử, nếu như không phát hiện ra điều gì. mưa tạnh, chúng ta sẽ tiếp tục lên đường. Mục tiêu của chúng ta vốn không phải là giải đáp những bí ẩn ở đây, mà là nhanh chóng thoát ra khỏi vùng núi này, ứng cứu hành khách gặp nạn. Còn về chỗ này và cả Stephen nữa, đợi nhân viên cứu viện đến, dọn đồng xương cốt đó đi thì sẽ nhìn rõ mọi thứ.”

Hiện tại thời gian của chúng ta rất quý báu, mọi người hãy tranh thủ nghỉ ngơi, đừng nói sợ không ngủ được, không ngủ được cũng phải ngủ, ngày mai còn phải lên đường”.

Nói xong, Hàn Giang kiểm tra lại lần nữa cửa chính của Khương Trại và từng cánh cửa trong phòng khách. Sau khi đóng chặt tất cả các cửa Hàn Giang mới yên tâm nằm xuống. Đường Phong, Lương Viện và Từ Nhân Vũ cũng nằm xuống, miệng thì nói không ngủ được, không dám ngủ, kết quả, Lương Viện và Từ Nhân Vũ vừa nằm xuống một cái đã ngủ say không biết gì. Đường Phong thì vẫn hồi tưởng lại những việc gặp phải ban sáng, nhưng anh không nghĩ ra điều gì, đầu óc cứ rối tung cả lên...

4

“Pai” một tiếng, trong địa đạo ẩm ướt tối đen bỗng lóe lên một luồng ánh sáng. Đường Phong không cần tới đèn pin, một mình đi trong địa đạo tối đen, bên cạnh anh là những đồng hài cốt được chất ngay ngắn chỉnh tề địa đạo xương người! Đường Phong lại tới điểm cuối cùng của địa đạo xương người, ở đây, xương trắng chất cao như núi, chặn đứng đường đi của anh.

Đường Phong lặng lẽ nhìn đồng xương cốt trước mặt, hình như quên cả sự hoảng sợ. Những hài cốt này là những ai? Họ từ đâu tới? Sao lại bị chất đồng ở đây? Nghĩ tới đây, anh bất giác thò tay ra, khẽ chạm vào đỉnh một chiếc xương sọ, lại thêm một cái, thêm một cái nữa, một cái lại một cái, Đường Phong đang chạm vào những linh hồn xa xăm... Khi tay Đường Phong chạm vào một trong những chiếc xương sọ đó, đồng hài cốt chất như núi trước mặt anh, không biết do sức mạnh từ đâu, bỗng tách ra làm đôi, sức mạnh đó đưa Đường Phong tiến thẳng lên phía trước, đi vào địa sâu thẳm hơn. Vành tai, bên má, bên cạnh người anh đều là xương cốt trắng toát, chỉ có một đường đi nhỏ hẹp lóe lên phía trước. Sức mạnh thần bí đẩy Đường Phong đi càng lúc càng nhanh, Đường Phong cảm thấy khó thở, không mở được mắt, nhưng anh vẫn cố

gắng hết sức để mở mắt ra, anh bắt buộc phải nhìn rõ phía trước, trước mặt sẽ là gì ? Sẽ có thứ gì đáng sợ hơn xuất hiện?

Bỗng sức mạnh thần bí đó biến mất, Đường Phong đến tới cuối địa đạo, anh nghiêng ngả lao về phía trước, khó mà đứng vững được, anh nhìn thấy một người đứng trong bóng tối phía trước mặt. Anh là ai ? Đường Phong bắt giắc bước một bước lên phía trước, người đó cũng bước lên một bước, giờ thì Đường Phong đã nhìn thấy quần áo trên người người đó, là... là Stephen.

“Stephen!” - Đường Phong kinh ngạc vui mừng hét lên, nhưng, khi đầu người đó hoàn toàn lộ ra khỏi bóng tối. Đường Phong ngạc nhiên thần thờ, đó... đó không phải là mặt của Stephen, mà là một cái đầu lâu trắng toát đáng sợ!

Đường Phong lùi lại phía sau, bộ xương trắng đó tiến lên phía trước, Đường Phong từng bước từng bước lùi lại phía sau, bỗng nhiên cảm giác lưng mình tựa vào một vật nào đó, Đường Phong quay ngoắt đầu lại, phát hiện địa đạo sau lưng mình đã bị bịt kín, sau lưng... lại là từng hàng xương trắng chỉnh tề! Đường Phong không còn đường nào rút lui, anh quay đầu lại, nhìn bộ hài cốt trước mặt đang tiến lại gần, bộ xương đưa cánh tay phải khùng khiếp ra, một tay tóm lấy cổ họng Đường Phong, Đường Phong mở to đôi mắt hoảng hốt, con ngươi của anh cũng tức tốc giãn căng ra, anh cảm thấy tức thở, anh muốn hô hấp, nhưng không sao hét lên được...

“Buông tôi ra!” - Đường Phong hét toáng lên, rồi bưng tỉnh cơn mộng mị. Tiếng hét của anh khiến Lương Viện và Từ Nhân Vũ tỉnh dậy. Từ Nhân Vũ vội vàng hỏi Đường Phong “Anh sao thế?”

Đường Phong quệt quệt mồ hôi lấm tấm trên trán, “Tôi Mơ thấy ác mộng!”

“Anh đúng thật là chưa lớn! Còn nằm mơ thấy ác mộng nữa!” - Lương Viện trách móc.

Đường Phong không đáp lại Lương Viện, anh đột nhiên phát hiện ra: “Hàn Giang... Hàn Giang đi đâu rồi?”

Lương Viện và Từ Nhân Vũ cũng trở nên hốt hoảng, đang lúc ba người đang không biết phải làm thế nào thì đột nhiên, họ lại nghe thấy âm thanh kỳ lạ: “Pai. Pai. Pai!”

Âm thanh đó có giai điệu và tiết tấu. Đường Phong chăm chú lắng nghe, anh đã nhận ra, đó là âm thanh của gỗ đập vào nhau, hình như phát ra từ phía cửa chính. Anh ngồi dậy, bật đèn pin, bước ề phía cửa chính, chỉ thấy cửa chính đang khép lại, chốc chốc lại bị thứ gì đó bên ngoài chọc vào, rồi lại đập trở lại, “pai. pai. pai!” - Đây là âm thanh cánh cửa đập vào khung cửa phát ra.

“Chuyện gì vậy?” - Từ Nhân Vũ sợ hãi hỏi khẽ.

“Tôi đi xem sao” - Đường Phong đứng dậy, đi về phía. cửa chính của Khương Trại, nhưng kỳ lạ ở chỗ, khi Đường Phong vừa mới cất bước, cánh cửa đang đập bùm bụp vào khung cửa bỗng không động dậy nữa, âm thanh kỳ lạ đó cũng biến mất theo. Đường Phong đứng im sau cánh cửa. Đúng lúc này, Đường Phong đột nhiên cảm thấy có một sức mạnh khùng khiếp không thể khổng chế ở phía bên ngoài cửa chính đẩy tung cánh cửa, lao thẳng vào người mình. Anh cảm thấy cơ thể mình trở nên vô cùng yếu đuối trước luồng sức mạnh này, anh liên tiếp lùi lại sáu bảy bước, rồi ngồi bệt xuống đất, đèn pin trong tay cũng rơi xuống lăn lông lốc ra xa.

Gió! Sức mạnh khổng lồ đó chính là một trận cuồng phong. Cửa chính của Khương Trại đã bị mở tung, Đường Phong ngồi trên sàn nhà cảm nhận được một làn gió lạnh toát sộc thẳng vào ống quần mình. Anh mở trừng mắt hoảng hốt, nhìn chăm chăm ra phía ngoài cửa, bỗng hành lang gỗ ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rần rôi mà nhịp nhàng Cộc! cộc! cộc....

Đường Phong cảm thấy lạnh giá thấu tận xương tủy. Anh gồng mình lùi lại phía sau, Lương Viện và Từ Nhân Vũ ở sau lưng anh còn run rẩy lập cập hơn, sự sợ hãi đã lên đến đỉnh điểm. Một cái bóng vừa cao vừa dài in lên sàn nhà trước cửa chính, ngay sau đó, cùng với tiếng bước chân khùng khiếp

đó một bóng đen cao to xuất hiện trước cửa. Cánh tay phải của Đường Phong cuống cuống mò mẫm trên sàn nhà, cuối cùng anh cũng vớ được chiếc đèn pin bị rơi xuống, run rẩy bật đèn pin lên, soi về phía cửa, lắp bắp hỏi: “Ai...?”

” Đờng chiếu nữa, là tôi!” - Khi giọng nói đó vừa cất lên lúc Đường Phong cũng nhìn thấy rõ bóng đen ngoài cửa hóa ra là Hàn Giang.

“Sao nửa đêm anh lại không ngủ, định dọa người ta à?” Đường Phong bực bội.

Hàn Giang đi vào, đóng cửa, nói: “Tôi đang canh cho các người. Ở cái nơi quỷ quái như thế này, nếu cả bốn chúng ta đều ngủ, ngộ nhỡ gặp phải nguy hiểm gì thì có phải toi rồi không?”

“Canh ư? Thế anh chạy ra ngoài đó làm cái gì?”

“Bên ngoài đang có mưa nhỏ, tôi đi loanh quanh ngoài cửa, chỉ nghe thấy mấy tiếng chim hót quái dị, ngoài ra chẳng phát hiện ra thứ gì lạ cả!” - Hàn Giang giải thích.

Lúc này Lương Viện và Từ Nhân Vũ mới định thần lại, cùng nhau oán thán Hàn Giang. Cuối cùng, Hàn Giang không chịu được nữa, hất hất tay, nói: “Được rồi, được rồi, là tại tôi, các anh các chị khấn trương đi ngủ đi!”

Lương Viện, Đường Phong và Từ Nhân Vũ lại nằm xuống, một phút sau, Lương Viện và Từ Nhân Vũ đã lại thiếp đi, còn Đường Phong vẫn đang nghĩ tới giấc mơ ban nãy. Một cơn ác mộng kỳ lạ! Nửa tiếng sau, Đường Phong vẫn chưa ngủ được, anh vừa mới trở mình thì đã bị Hàn Giang bên cạnh khẽ đá ột cái, Hàn Giang kể vào tai anh, nói nhỏ: “Vẫn chưa ngủ à? Không ngủ được thì tới nói chuyện với tôi!”

Nói xong, Hàn Giang đứng dậy rón rén đi ra phía cửa chính, Đường Phong không hiểu gì, theo Hàn Giang ra cửa, Ra tới bên ngoài, Hàn Giang vỗ vỗ vai Đường Phong nói: “Ban này tôi định tìm cậu nói chuyện riêng, ai ngờ cậu ngủ say thế!”

“Phí lời, đi cả ngày rồi, đêm qua cũng chẳng ngủ mấy, mà không buồn ngủ cơ chứ!”

“Được rồi, đừng ca thán nữa, tôi tìm cậu để muốn hỏi cậu vấn đề quan trọng nhất đây”.

“Vấn đề quan trọng nhất ? Vấn đề gì ?”

“Đây có phải là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta muốn tìm kiếm không?”

Đường Phong trầm ngâm hồi lâu, trả lời: “Theo như tôi thấy thì không giống, tuy ở đây chúng ta đã phát hiện ra bia đá của văn tự Tây Hạ, nhưng căn cứ theo mấy câu thơ trên kệ tranh ngọc, Hắc Đầu Thạch Thất phải là một tập hợp kiến trúc có tính chất sùng bái thần linh mà người Khương Đảng Hạng thời kỳ đầu xây dựng tại dải tây bắc Tứ Xuyên, mà cũng

Có khả năng là một hang núi. Chắc nó phải được làm từ trước khi người Khương Đảng Hạng di cư về phương bắc, vào thời Tùy - Đường; còn Khương Trại ở đây, niên đại kiến trúc của nó chúng ta đã xác định rõ ràng rồi, sớm nhất cũng từ những năm đầu triều Minh thôi, nên xét niên đại thì cách nhau mấy trăm năm, bởi vậy tôi cho rằng đây chắc không phải là Hắc Đầu Thạch Thất”.

Lẽ nào đây chỉ là một Khương Trại ?”

“Đương nhiên đây không phải là một Khương Trại bình thường, bởi chỉ dựa vào tấm bia tàn văn tự Tây Hạ đó là đủ nói rõ mối quan hệ giữa Khương Trại này và di dân Đảng Hạng, những người kiến tạo ra nơi này chính là di dân Đảng Hạng quay trở lại Tây Bắc Tứ Xuyên sau khi Tây Hạ bị diệt vong”.

“Cũng có nghĩa là, ở đây tuy không phải là Hắc Đầu Thạch thất, nhưng cũng đã rất gần với mục tiêu của chúng ta rồi?”

“Tôi đoán là vậy, nhưng tôi nghĩ chúng ta không dễ tìm ra Hắc Đầu Thạch Thất như vậy đâu.” - Đường Phong nói tới đây, ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Đúng rồi, nếu anh không nhắc đến Hắc Đầu Thạch Thất, thì suýt nữa tôi cũng quên nói với anh, trên tấm bia tàn chúng ta nhìn thấy ở cuối địa đạo, dòng thứ nhất có mấy chữ Hắc Đầu Thạch Thất, sau đó nó cũng xuất hiện thêm lần nữa”.

“Ồ ! Sao lúc đó cậu không nói ?”

“Vì tiến sỹ Từ, anh ta vẫn chưa phải là người của chúng mà đúng không?”

“Đúng! Cậu làm rất đúng, có những việc anh ta không được phép biết, nhưng bây giờ thì anh ta cũng biết được một chút rồi đấy, dù sao, chúng ta cũng không thể bỏ anh ta ở đây.

Đây cũng là một việc khó xử, không biết tiếp theo đây sẽ gặp phải những gì nữa” - Hàn Giang lại thở dài.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mai ta sẽ làm theo lời anh, việc khẩn cấp trước mắt không phải là Hắc Đầu Thạch Thất, mà là nhanh chóng thoát ra khỏi đây.” - Đường Phong quay lại an ủi Hàn Giang.

Khi hai người nói chuyện, trời lại đổ mưa to, Hàn Giang và Đường Phong trở lại phòng khách, cả nửa đêm sau đó, hai người thay nhau thức canh, mãi cho tới tận khi phía đông hừng sáng.

Sáng sớm hôm sau, lúc mọi người tỉnh dậy, bên ngoài Khương Trại đã tạnh mưa. Đường Phong ra ngoài cửa Khương Trại, phát hiện dòng suối trong khe núi, chỉ trong vòng một đêm, mực nước đã dâng cao, thác nước hôm qua xem chút nữa lấy mất mạng của Đường Phong, giờ đã hình thành một quần thể thác hùng vĩ, từ trên cao dội xuống, tạo ra những âm thanh ầm ầm.

Đường Phong quay vào trong Khương Trại, Hàn Giang và mọi người đã chuẩn bị xong xuôi. “Sao rồi ? Theo kế hoạch của anh, vào cánh cửa thứ nhất xem sao chứ?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

“Tôi đã lên kế hoạch, thường thì sẽ không thay đổi” Hàn Giang kiên định nói.

“Anh có nhìn thấy con mèo không?” - Đường Phong đột nhiên hỏi Hàn Giang

Hàn Giang ngạc nhiên trước câu hỏi kỳ lạ này từ Đường Phong, anh hơi sững người một chút, hỏi lại: “Lần cuối cùng là nhìn thấy nó trong địa đạo xương người, rồi sau chẳng biết nó biến đâu, sao, anh phát hiện ra điều gì à?”.

Đường Phong lắc lắc đầu: “Không, tôi chỉ tiện thể hỏi thôi.” - Nói xong, Đường Phong đeo ba lô, tư thế sẵn sàng.

Lần này, Hàn Giang đi đầu, mở cánh cửa gỗ đầu tiên bên trái ra, giống như những gì hôm qua anh nhìn thấy, một chiếc cầu thang xoắn ốc bằng gỗ cũ kĩ thông xuống phía dưới.

Hàn Giang bật đèn pin, vòng ba bốn vòng của cầu thang xoắn ốc thì tới một căn phòng nhỏ kín mít. Hàn Giang dùng đèn pin quét một lượt khắp phòng, trong phòng có hai cánh cửa nhỏ giống hệt nhau, Hàn Giang nghi ngờ hỏi: “Cầu thang

xoắn ốc này xem ra chỉ tới đây thôi”.

Đường Phong cũng rất ngạc nhiên: “Đây là tầng một của Khương Trại, xem ra cầu thang xoắn ốc này chỉ dẫn tới đây, nhưng cầu thang xoắn ốc hôm qua chúng ta đi xoay rất nhiều vòng, chắc là thông thẳng xuống dưới lòng đất Khương Trại, đây chắc là sự khác biệt của hai cầu thang”.

“Bởi thế nên người của Khương Trại năm đó đã xây hai cầu thang xoắn ốc này”. - Từ Nhân Vũ nói.

“Còn có một cái động nữa mà, hoặc gọi là giếng cũng được!” - Câu này của Lương Viện khiến mọi người lại nhớ tới Stephen.

“Để chúng tôi thử xem hai cánh cửa gỗ này thông với đâu?” - Hàn Giang nói xong, bước tới trước một cánh cửa,

Lấy tay đẩy đẩy, cánh cửa không nhúc nhích, có vẻ đã bị khóa rồi. Hàn Giang lại chuyển sang cánh cửa gỗ còn lại, dồn sức đẩy một cái, cửa mở, Hàn Giang cảnh giác bước vào, Đường Phong=“” và=“” hai=“” người=“” kia=“” cũng=“” bảm=“” sát=“” theo=“” sau.=“” sau=“” cánh=“”>

là một không gian không lớn lắm, bốn người ngẩng đầu nhìn lên, Đường Phong bắt giác kêu lên: “Chúng ta đã vào một vụng gác khác trong Khương Trại rồi”.

Đứng vậy, họ đã vào trong một vụng gác khác của Khương Trại, bởi trong vụng gác cao to này, họ nhìn thấy một cầu thang gỗ xoắn ốc còn to lớn hơn, cầu thang gỗ uốn lượn lên trên, thông thẳng lên phía trên vụng gác”.

Hàn Giang kinh ngạc nói: “Thật không ngờ bao qua rồi mà chiếc cầu thang này vẫn còn tồn tại.

“Đúng thế, như vậy là chúng ta có thể lên trên rồi.” Nói xong, Đường Phong vội vàng hấp tấp bước lên cầu thang xoắn ốc trong vụng gác. Sau khi đã đi vòng bốn vòng cầu thang họ đã lên tới bậc trên cùng của cầu thang xoắn ốc. Đường

Phong tỉ mỉ quan sát rồi chỉ vào sàn gỗ trên đỉnh đầu, nói với mọi người: “cầu thang xoắn ốc thông tới đây, nhưng bên trên chắc là vẫn còn có không gian, vọng gác này rất cao, nhưng xem ra chúng ta không thể leo tiếp lên trên được nữa rồi”.

Hàn Giang nói: “Có vẻ là như vậy, nhưng mọi người xem này”. Vừa nói, Hàn Giang vừa chỉ vào một cánh cửa gỗ xuất hiện trên tường: “Ồ đây vẫn còn một cánh cửa nữa”

Hàn Giang bước lên phía trước, ra sức đẩy cánh cửa này, một tia nắng chói mắt chiếu thẳng tới. Hàn Giang thận trọng, bước qua cửa. Bên ngoài là một ban công lộ thiên. Đường Phong tới bên ban công, nói với mọi người: “Đây chính là ban công trên đỉnh tầng bốn mà hôm qua tôi nói mọi người đấy, có vẻ như là chúng ta đã không qua tầng ba mà lên thẳng tầng trên cùng rồi”.

Đường Phong chăm chú quan sát ban công, ở đây có một dãy năm phòng thông nhau, được xây dựa vào tường phía sau, sát cạnh tường bên trái và bên phải là hai phòng có tường đá, trên mỗi bức tường đá đều có một cánh cửa sổ hình sừng dê, ba phòng ở giữa không có cửa sổ, hoàn toàn mở ra, chỉ dựa vào hai chiếc trụ để chống lên, đối diện với ban công lộ thiên. Đường Phong đứng trên ban công, hít thở không khí tươi mới, mắt nhìn xung quanh, núi xanh quanh co, nước biếc róc rách, anh không kìm chế được niềm Vui trong lòng: “Nơi đây chỉ cần sửa chữa thêm một chút thì thành một biệt thự nghỉ ngơi thư giãn rất tuyệt đấy!”

Hừm! Vậy thì sau này anh dọn đến đây ở đi!” – Hàn Giang quan sát xung quanh một lượt, nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường. Khi anh đứng thẳng chính giữa ban công, ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy một tảng đá màu trắng cao cao nhô ra trên trần bức tường phía sau, nó hiện lên vô cùng bắt mắt dưới ánh nắng chiếu thẳng.

7

“Đó là cái gì nhỉ?” - Hàn Giang chỉ vào tảng đá trắng trên bức tường phía sau hỏi.

Tảng đá đó gọi là bạch thạch, là thiên thần của người Khương, cũng gọi là thần Bạch Thạch. Người Khương tôn màu trắng, sùng bái bạch thạch từ lâu đời rồi. Truyện kể rằng từ cổ xưa, khi người Khương chiến đấu với kẻ Dịch; trận nào thua trận đấy, sau này, vào một đêm lạnh giá, thủ lĩnh Mâu Tân của dân tộc Khương vô tình đã có được căn dặn của thần Bạch Thạch. Thần nói với ông, ngày thứ hai quyết chiến, dùng đá bạch vân rắn chắc và gậy gỗ làm vũ khí thì sẽ đánh bại được kẻ địch. Người Khương làm theo lời dặn dò của thần Bạch Thạch, quả nhiên đã đánh bại được kẻ địch. Kể từ đó, người Khương liền tôn thần Bạch Thạch làm thiên thần, và trên tất cả các kiến trúc của Khương tộc đều đặt một tảng đá trắng để cầu cho thiên thần phù hộ. Mọi người xem, trên hai vọng gác đều có phiến đá trắng’

Đường Phong giải thích một chút về nguồn gốc của phiến đá trắng.

Hàn Giang nhìn lại lần nữa ban công này, anh nhú mắt, nhìn nhìn vọng gác bên phải, một phần đỉnh vọng gác bên phải đã sụp đổ, xem ra đây chính là phần vọng gác mà hôm qua suýt nữa rơi xuống người họ. Hàn Giang lại chuyển sang nhìn vọng gác bên trái, vọng gác bên trái hoàn toàn nguyên vẹn, trên đỉnh vọng gác cũng có một tảng đá nó cao sừng sững tới tận tầng mây, trời xanh, mây trắng, nên sự bí hiểm kỳ lạ của thần Bạch Thạch có sức mạnh không thể ngờ tới... Đột nhiên, tảng đá trắng trên đỉnh vọng gác đó lắc lư, là gió? Hay là?... ? Hàn Giang đột nhiên trợn trừng mắt. hét lên: “Trên vọng gác có người!”.

Đường Phong và mọi người vẫn chưa kịp phản ứng gì thì Hàn Giang đã kéo ngay họ nhào ra đất, ngay sau đó, là những tiếng “Đoàng, đoàng, đoàng!” vang lên - một loạt tiếng súng vang lên trong hoảng loạn. Hàn Giang đã yểm hộ để mọi người vào trong dãy phòng phía sát tường, tiếng súng lúc này mới dừng lại.

Không khí dường như ngưng đọng, người trên vọng gác không tiếp tục bắn nữa, Hàn Giang và Đường Phong đều hiểu rằng, họ đang đợi “con mồi” xuất hiện lại. Lúc này, trên ban công tầng bốn, chỉ còn lại tiếng gió đang gào thét giữa

đại ngàn.

Một phút, hai phút, ba phút... mười phút sau, Hàn Giang nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ vọng gác vọng lại. Anh lộ ra nụ cười tự tin, nói nhỏ: “Một tên, hai tên, ba tên. Bốn tên, năm tên, sáu tên, được! Tổng cộng có sáu tên.

Đường Phong, Lương Viện, tiến sỹ, mọi người mau trốn vào góc khuất trong góc phòng đi, lúc nữa đánh nhau tôi không để ý được mọi người, mọi người tự lo ình nhé”.

“Có lẽ tôi có thể giúp được anh” - Đường Phong nói.

“Đúng vậy! Không biết chừng chúng tôi có thể giúp được anh!” - Từ Nhân Vũ tuy hoảng hốt, nhưng chẳng mấy chốc đã trấn tĩnh trở lại.

“Không cần đâu, sáu gã, một mình tôi đối phó được, khi nào cần mọi người, tôi sẽ gọi” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Nhưng súng của anh chỉ còn có sáu phát đạn” - Đường Phong bồn chồn lo lắng.

“Kể cả không có súng, tôi cũng có thể đối phó với mấy tên tép riu này! Dĩ nhiên, có súng thì vẫn dùng súng, sáu phát đạn, vừa vặn mỗi tên một phát.” - Đường Phong vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng Hàn Giang đã ngắt lời anh: “Kể

từ bây giờ, chúng ta không được nói chuyện nữa, dùng ngôn ngữ bằng tay, mọi người nhất định phải trông chừng Lương Viện, đừng để cô ta lên tiếng”.

Lương Viện nghe thấy Hàn Giang nói vậy thì không hài lòng, đang định mở miệng tranh luận liền bị Đường Phong bịt ngay miệng lại, lôi vào một góc khuất phòng, bên cạnh vừa hay lại có một đồng hồ linh tinh phủ đầy bụi, có thể sau đó nắp, Hàn Giang thì nắp sau một chiếc cột, anh đã chuẩn bị sẵn sàng...

Sáu tên cướp nhảy vào vọng gác, rơi xuống ban công trên tầng bốn, sáu tên phân thành hai nhóm, tay cầm súng tiểu liên MP510A3 do Đức sản xuất, từng bước tiến lại gần. Tên cướp đi đầu giơ súng ra đằng sau, tất cả đám cướp đều dừng bước, tên cướp đó giương súng về phía dãy phòng sát tường, một loạt tiếng súng vang lên... Vào giây phút đó, gạch đá trong phòng văng ngang dọc, bụi bay mù mịt.

Đường Phong nắp sau cột, vài viên đạn từ cột bay sượt qua, anh vẫn không động đậy, anh biết, đám cướp này đang thăm dò. Hàn Giang nghe thấy tiếng bọn cướp thay băng đạn, tiếp đó, đám cướp tiến lên phía trước, càng lúc càng tiến

lại gần vị trí chỗ anh đứng. Hàn Giang đã có thể nhìn thấy vài cái bóng của chúng. Anh nhìn nhanh Đường Phong nắp trong góc tường, Đường Phong cũng đang nhìn anh, ánh mắt đó hình như nói rằng có thể ra tay rồi, Hàn Giang nhẹ nhàng động ngón tay cái, ý là... đợi chút nữa!

Rút cuộc, thủ lĩnh của nhóm cướp đã đi tới cạnh chỗ cột mà Hàn Giang ẩn nắp, Hàn Giang quyết định, chỉ cần tên tiểu tử đó bước thêm nữa bước... hắn vẫn chưa phát giác ra điều gì, lại tiến lên phía trước nửa bước, chân vẫn chưa đặt xuống thì đột nhiên hắn phát hiện có vấn đề. Nhưng đã muộn rồi khi hắn đang định quay người, giương súng bắn về phía Hàn Giang, tiếc rằng cự ly lại quá ngắn nên hắn đã mất hết cơ hội, chỉ thấy Hàn Giang đưa cánh tay cứng như thép ra kẹp lấy yết hầu tên tiểu tử, quật ngay hắn vào lòng, tay phải tức tốc giương súng, nhắm thẳng vào thái dương hắn, bóp cò “pằng” một tiếng. Giải quyết xong tên tiểu tử này, cả quá trình nhanh gọn sạch sẽ, không quá năm giây.

Năm tên cướp còn lại vẫn chưa kịp phản ứng thì Hàn Giang đã nghiêng người xuất hiện trước mặt chúng, “Pằng! Ping! Pằng! Pằng!”-năm tiếng súng nổ, toàn cướp vẫn chưa bắn phát nào thì đã bốn tên chết một tên bị thương, tên bị thương thấy tình hình không ổn, quay đầu chạy về phía ban công. Lúc này, khẩu súng 84 của Hàn Giang đã hết đạn,

Anh vứt khẩu súng đi, nhặt khẩu tiểu liên của một tên cướp, xông tới bên tên cướp đã chạy tới ban công và chỉ bắn một phát đạn...”A” - tên cướp trúng đạn, đứng không vững, lao đầu rơi xuống khỏi ban công.

8

Mọi thứ đều quá nhanh, những tên cướp khác trên vọng gác vẫn chưa kịp phản ứng lại, sáu tên đồng bọn đã mất mạng. Hàn Giang nhân cơ hội nhổ hết những băng đạn trên người bọn cướp ra, quay trở lại phòng, bên ngoài súng nổ liên hồi.

“Bắt lấy!” - Hàn Giang ném một khẩu tiểu liên cho

Đường Phong. Đường Phong đón lấy súng, từ góc tường

Đứng dậy, hỏi: “Tôi cũng phải dùng cái này sao?”

“Đúng vậy, kẻ địch ở bên trái trên vọng gác, ban nãy phát hiện cánh, cửa thông ra ban công đã bị khóa rồi, bây giờ chúng ta bây giờ không còn đường rút lui nữa, chỉ có một cách là tiêu diệt hết quân địch bên trái vọng gác. Tôi tính thế này, chút nữa cậu phụ trách yểm hộ, còn tôi sẽ leo lên bên trái vọng gác”.

“Ý hay đấy, nhưng như vậy anh sẽ rất nguy hiểm, hiện giờ không có gì để trèo lên”.

“Bởi vậy mới cần sự yểm hộ của cậu. Sau khi tôi lao ra cậu phải bắn liên tục về phía bên trái vọng gác. Tôi sẽ gắng nhanh hết sức vòng qua đằng sau bên trái vọng gác. Đừng tranh cãi nữa, hiện giờ chỉ có cách này thôi”.

Đường Phong ngẫm nghĩ, cũng đành phải gật đầu đồng ý. Tổng cộng mười băng đạn, Hàn Giang chỉ mang theo hai băng, còn đâu để tắt lại cho Đường Phong. Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, tiếng súng bên ngoài phòng cũng im lìm Hàn Giang nép người vào tường, từng bước ngắn, từng bước ngắn, từ từ tiếp cận bên trái vọng gác.

Nhưng, ý đồ của Hàn Giang chẳng mấy chốc đã bị nhóm cướp trong vọng gác phát hiện ra, vậy là, tiếng súng lại vang lên. Đường Phong nép nghiêng người bên khung cửa vừa nhìn thấy bọn cướp trên vọng gác nhằm Hàn Giang bắn

anh liền lập tức bắn trả. “Tạch, tạch, tạch, tạch!...” Đường Phong bắn liên một lúc hết cả băng đạn, tới nỗi bọn trong vọng gác không có nổi cơ hội bắn trúng Hàn Giang.

Đường Phong tính nhanh, chỉ cần Hàn Giang có thể vượt qua phía sau vọng gác thành công, kể cả bắn hết tám băng đạn thì cũng không sao cả.

Đường Phong dừng lại một lúc, đám cướp trong vọng gác Lại nhằm bắn về phía Hàn Giang, Đường Phong tiếp tục bắn trả, toán cướp trong vọng gác hình như đã phát giác ra tính nghiêm trọng của vấn đề nên nhón nháo hết cả lên.

Bên trái vọng gác được chất thành từ những viên đá, tảng đá và từng hòn đá to được mài giũa ngay ngắn, Hàn Giang dấn lên những khe hở giữa những viên đá và tảng đá, khó nhọc leo lên vọng gác. Cùng lúc anh leo lên bên trái vọng gác, nhóm cướp bên phải vọng gác đã phát hiện ra anh, một loạt bắn bên người Hàn Giang. Anh vẫn giữ bình tĩnh. Vẫn theo kế hoạch từng bước từng bước di chuyển tới phía

sau bên trái vọng gác. Mười lăm phút sau, tuy tay Hàn Giang đã bị mài phỏng

rộp và rớm máu, nhưng rút cuộc anh cũng vòng tới phía sau vọng gác. Phong cảnh ở đây thật hữu tình, cũng không có súng bắn của bọn cướp, nhưng vẫn không thể lơ là cảnh giác, Hàn Giang nhìn xuống dưới chân, rơi xuống một cái thì chỉ

có thể mất mạng...

Đầu bên kia, Đường Phong đã mệt mỏi rồi, một lúc bắn mấy trăm phát đạn, cả thấy hết bảy băng đạn, thấy Hàn Giang đã vòng được ra phía sau vọng gác anh mới thở phào nhẹ nhõm, quyết định để lại chút đạn để tự vệ. Vậy là, Đường Phong xoay người lại, nấp vào trong phòng.

Một bước, hai bước, ba bước... Hàn Giang khó nhọc lên phía trên vọng gác, sau khi anh tiếp tục leo thêm sáu, Bảy mét nữa thì trên vọng gác xuất hiện một cửa sổ. Hàn Giang lao người, nhảy vào cửa sổ, bên trong là sàn cầu thang bằng gỗ, xem ra còn rất mới, như mới chỉ được lát gần đây Hàn Giang nhìn xung quanh, không thấy tên cướp nào, anh cũng không biết mình đang ở tầng nào trên vọng gác. Anh không quan tâm nhiều nữa, tiếp tục leo lên trên. Vừa mới leo đến tầng trên, thò đầu ra anh đã phát hiện bên trái có hai tên cướp đang nhìn chằm chằm vào cửa sổ mà không chú ý tới phía sau. Hàn Giang rón ra rón rén, thò nửa người sau đó giương súng nhắm chuẩn hai tên cướp đó, khẽ ho một tiếng rồi nói: “Được rồi, tao chuẩn bị xong rồi”.

Hai tên cướp nghe thấy giọng nói lạ vang lên sau lưng, vừa mới quay đầu lại, còn chưa kịp nhìn rõ dung nhan của Hàn Giang thì đã bị Hàn Giang kết liễu mạng sống. Tiếng súng kinh động toán cướp bên trên, Hàn Giang tức tốc lên thêm một tầng, tầng này không có người, nhưng anh vừa mới đứng vững thì bốn tên

cướp từ tầng trên đã lao xuống. Hàn Giang bắn xối xả, giải quyết xong hai tên, hai tên kia vừa thò chân ra đã vội quay ngay lại.

Hàn Giang biết rằng, tầng trên chính là sào huyệt của bọn cướp, không vội vàng hấp tấp, anh thay một băng da mới, rồi lao lên trên hét vang: “Các người đã bị bao vây mau xuống dưới đầu hàng đi!”

Đáp lại lời Hàn Giang là loạt đạn bắn xuyên thủng nhà từ trên xuống. Hàn Giang lùi lại hai bước, ngược nhìn lên lỗ thủng trên sàn nhà, gương súng cũng nhắm chuẩn sàn nhà bên trên rồi bắn liên hồi, kèm theo tiếng súng nổ hai tiếng kêu “A!... Á!...” thảm thiết. Hàn Giang biết, lại giải quyết xong hai tên. Anh tiếp tục hét lên phía trên: “Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn, tôi đếm đến ba, đây là thời hạn cuối các người đấy!” cùng cho

” Một!” - trên gác không có tiếng động.

“Hai!” - lại thêm một loạt đạn xuyên qua sàn nhà, bắn

xuống dưới chân Hàn Giang, Hàn Giang tiếp tục lùi lại hai bước.

Hàn Giang tiếp tục hét lên: “Ba!” - Vừa mới dứt lời, sáu tên cướp lút cút đi xuống cầu thang, lần lượt quăng lại vũ khí. Khẩn cầu tha mạng. Hàn Giang nhìn những người này,

Hỏi: “Ban nãy lúc tôi hét lên, ai đã bắn tôi?”

Trong sáu tên cướp, năm tên không hện mà gặp cùng lúc đổ dồn ánh mắt vào tên cướp nhỏ thó đứng giữa. Hàn Giang nhìn tên tiểu tử đó, cười nói: “Ban nãy cậu bắn tôi tổng cộng mười tám phát, quả là con số đẹp! Sáu người các cậu, cỏi thất lưng ra, chống đẩy mười tám cái, đừng có làm trò”.

Hàn Giang nhân cơ hội đám cướp chống đẩy, tiến lên kiểm tra một lượt, trên lầu quả nhiên không có người, Hàn Giang xuống dưới, trối sáu người lại rồi hỏi: “Thủ lĩnh của các người đâu?”

Tên nhỏ thó ử rũ nói: “Trước khi anh lên đây, hấn chạy mất rồi”.

Trên lan can, tiếng súng ngưng bật, đám cướp trên vọng gác đều “tịt ngòi”. Đường Phong chậm chậm bước ra khỏi căn phòng ẩn nấp vì anh biết nhất định là Hàn Giang đã khống chế được bọn chúng.

Ở bên trái vọng gác, Hàn Giang bổ sung đạn dược, rồi xuống dưới truy kích thủ lĩnh nhóm cướp đang tháo chạy. Dọc quãng đường này, Hàn Giang lại bắn chết vài tên trong góc tối. Mấy tên cướp có ý đồ bắn trộm đã lao thẳng một mạch xuống tầng trệt vọng gác, rồi tiến vào căn phòng nhỏ lúc đi lên, ở đây tối om. Hàn Giang bật đèn pin, phát hiện cánh cửa nhỏ ban nãy không đẩy ra được giờ lại khép hờ, Hàn Giang không chần chừ nữa, đẩy thẳng cửa lao vào bên trong...

Sau cánh cửa là một không gian rất rộng, có một lô đồ đạc chất đống, hình như là một nhà kho. Hàn Giang thoát nhiên nhớ lại Đường Phong từng nói, tầng một của Khương Trại thông thường đều không để ở, mà là dùng để quây nuôi gia súc, nhưng ở đây hiện giờ sao lại thành nhà kho? Hàn Giang bước tới, trên những thứ đồ đó có phủ một tấm vải bạt màu xanh lục, Hàn Giang hất tấm bạt lên, bên dưới hóa ra là hơn mười thùng vũ khí và đạn dược!

Hàn Giang vô cùng kinh ngạc, cảm giác đầu óc rối tung, đúng lúc anh đang suy nghĩ miên man thì sau lưng bỗng vang lên một giọng khàn đặc: “Bạn của tôi, quăng súng ra đây, sau đó lấy tay ôm đầu đi”.

Hàn Giang không động đậy. Người đó gầm lên: nào còn cần tao dạy mày làm thế nào nữa hả?” - Nói xong, một viên đạn tóe lửa cạnh chân Hàn Giang. Hàn Giang bỏ tay, quăng súng, từ từ gơ hai tay lên.

“Đá súng ra đây!”

Hàn Giang làm theo. Đúng lúc người đó cúi người xuống nhặt súng, Hàn Giang quay ngoắt người lại, nhìn xem Đó là ai, nhưng anh đã thất vọng vì người đó lại chụp mũ đen, không nhìn thấy mặt. “Ai ày quay mặt lại!” - Tên cướp quát lên.

“Tôi có chết thì cũng phải có vài việc muốn hỏi cho rõ, nếu không thì chết cũng không nhắm mắt, các người là ai?”

“Mày muốn biết chúng tao là ai không? Mày đã không còn cơ hội phán quyết chúng tao nữa rồi, ha ha!” - Người đó cười điên dại.

Mục đích của các người là gì?” - Hàn Giang vẫn kiên quyết không buông tha.

“Mày hỏi nhiều quá đấy, tao không có thì giờ để đùa với mày đâu, bây giờ tao sẽ tiễn mày lên đường! Nhìn rõ nhé, chết dưới nòng súng này cũng được coi là đối đãi đẹp với mày rồi đấy, đợi lúc nữa, mày sẽ biến thành cái rổ, ha ha ha, người đó cười nham hiểm rồi hung hãn giương khẩu Ak 999 do Nga sản xuất lên, chuẩn bị bóp cò. Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Hàn Giang nhắm mắt lại, anh bắt đầu hồi tưởng lại những chuyện xưa cũ xa xăm, xung quanh lặng thinh như tờ, không ai có thể phiền tới anh, đột nhiên, một giọng nói từ xa vọng lại: “Kẻ phải biến thành rổ là mày đấy!”

Hàn Giang trợn trừng mắt: “Yelena! Là cô sao?” Yelena phi con dao găm trúng vào cổ tay của tên cướp, hấn kêu lên thảm thiết, gắng gượng dùng một tay bắn vài phát về phía Yelena. Yelena sấp người xuống đất. Tên cướp đã không gượng được, để rơi súng và co cẳng chạy. Hàn Giang vốn định đuổi theo hấn, nhưng lại lo cho Yelena, nên đành phải để cho hấn chạy đi, còn anh chạy tới gần Yelena. Yelena không sao cả, cô đứng dậy hét lên với Hàn Giang: “Hàn! Sao anh không đuổi theo kẻ xấu đó?”

“Không phải tôi lo lắng cho cô sao? Sao cô lại tới đây?”

“Tôi không sao! Tôi và cha thấy các anh đi rồi, cũng âm thầm bỏ đi!”

“Việc đó tôi đã biết rồi, nhưng cha cô đang bị thương mà!”

“Đừng quan tâm nhiều thế, mau đuổi theo bọn cướp thôi, đi, tôi biết ở đây có một cái cửa” - Yelena kéo Hàn Giang chạy qua cánh cửa khác, ra khỏi Khương Trại. Lúc này, Hàn Giang mới phát hiện ra, hóa ra phía sau bức tường Khương Trại có một con đường nhỏ, chắc chắn là đám cướp đó đã ra vào từ con đường này.

Hàn Giang và Yelena đuổi theo một lúc đã nhìn thấy tên cướp, có vẻ hấn đã mất quá nhiều máu, nên dáng chạy xiêu vẹo. Chạy chưa được bao xa hấn đã lại ngã nhào ra đất, nhưng cũng không bò dậy được.

Hàn Giang dùng đầu gối ghì lên lưng tên cướp; lúc này Yelena, Đường Phong và Makarov, Lương Viện, Từ Nhân Vũ đều đã chạy tới. Hàn Giang lột mũ chụp đầu của hấn ra, thấy mặt hấn toàn thịt, trên mặt còn in ba vết sẹo rõ nét.

Đường Phong vừa nhìn thấy gã này liền lập tức ngạc nhiên hét lên: “đây không phải là tên cướp đã bắt cóc tôi và Lương Viện tại Hồng Kông sao? Ba vết sẹo trên mặt hấn tôi đã quá quen rồi. Không sai, gã này chính là “ba vết sẹo” mà tháng trước đã giữ được mạng sống ở Hồng Kông.”

Hàn Giang chất vấn: “Nói, các người là ai? Ông chủ của các người là ai?”

“Ba vết sẹo” không ngừng cầu xin dưới chân Hàn Giang: “Đại ca, anh đề lên tôi thế này, tôi nói làm sao được, tôi bị thương, không chịu được nữa rồi, anh cho tôi đứng lên, thở cái đã...”

Hàn Giang nghĩ, dù gì gã này cũng không chạy nổi nữa rồi, nên liền nhắc hấn dậy, để hấn ngồi lên một tảng đá.

“Ông chủ sai tôi đến đây, thực ra, gặp phải các anh chỉ

Là việc ngoài ý muốn...” “ba vết sẹo” vừa nói tới chỗ máu chót thì đột nhiên cầm nín, bởi đúng lúc đó hấn đã bị trúng một nhát đạn giữa trán.

“Có xạ thủ bắn tã!” - mọi người hốt hoảng, vội vàng núp vào bụi cây ven đường, quan sát xung quanh. “Không! Không phải là trong Khương Trại, mà là trên sườn núi trước mặt!” - Đường Phong là người đầu tiên phát hiện ra trên sườn núi đối diện có người.

Đường Phong vừa dứt lời, một quả hỏa tiễn đã ném trúng kho đạn được ở tầng một Khương Trại, “Bùm.” một tiếng nổ lớn, cả ngọn núi to cũng khê rung chuyển, Khương Trại mấy trăm năm lịch sử trong nháy mắt đã biến thành một đồng gạch nát!

Đường Phong nhìn thấy Khương Trại quý báu trong phút chốc đã hóa thành gạch vụn thì vô cùng phẫn nộ, giương khẩu tiểu liên trong tay, bắn điên cuồng về phía sườn núi đối diện. Hàn Giang ngăn lại nói: “Đường Phong, không ích gì đâu. Bên đó xa quá, súng này không thể bắn tới được đâu!”

Đường Phong buông súng xuống, nhìn lên sườn núi đối diện, anh chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy có hai người đang xách hai chiếc va li to hấp tấp bước thấp bước cao. Bất giác anh lẩm bẩm nói: “Nếu mang theo kính viễn vọng quân dụng thì tốt biết mấy”.

“Ấy! Thử cái này xem!” - Makarov đưa cho Đường Phong chiếc bình rượu bằng inox mang theo bên mình.

“Cái gì thế ạ?”

“Tôi về hưu nhàn rồi, tự làm mấy thứ đồ chơi ấy mà”.

Đây không phải là một bình rượu thông thường, mà là một kính viễn vọng có hình bình rượu. Đường Phong đưa kính viễn vọng hình bình rượu lên nhìn, tuy không sánh được với kính viễn vọng phóng đại quân dụng, nhưng anh đã nhìn thấy rõ, trên sườn núi có hai người đang bước thấp bước cao, nhưng cự ly quả thực quá xa, dùng chiếc kính viễn vọng hình bình rượu này thì không thấy rõ diện mạo của hai người đó. Chẳng mấy chốc, hai người đó đã mất tích trên sườn núi đối diện...

Đường Phong cầm kính viễn vọng, mãi vẫn không chịu buông xuống. “Tôi nghĩ ta nên nhanh chóng rời khỏi đây, tốt nhất là ra khỏi núi trước khi trời tối” - Yelena nhắc nhở Hàn Giang.

Đường Phong trả lại kính viễn vọng cho Makarov, nói: “Người có sở thích lúc về hưu như ông thế này, trước khi Người có sở thích lúc về hưu như ông thế này nhất định không phải là người đơn giản”.

Yelena muốn ra khỏi vùng núi này trước khi trời tối, nhưng sự tình luôn trái ngược với mong ước, họ đi hơn nửa ngày trong vùng núi, mãi cho tới tận khi mặt trời lặn xuống rặng núi phía tây thì cũng vẫn chưa đi ra khỏi được đây.

Mọi người đành phải dừng chân bên một dòng suối nhỏ, Từ Nhân Vũ và Makarov nhóm một đồng lửa. Hàn Giang, Đường Phong và Yelena tốn bao công sức mới kiếm được về chút đồ ăn trong rừng, mọi người ngồi quây quanh đồng lửa, bắt đầu thưởng thức bữa tối không nhiều nhặn này.

Từ Nhân Vũ ăn xong bữa tối, phần khởi lời từ trong ba lô ra hai khẩu súng ngắn, hai quả mìn, còn có cả vài băng đạn, đưa cho Hàn Giang và Đường Phong: “Những thứ này tôi tìm thấy trong nhà kho dưới tầng một Khương Trại, đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều súng máy đến như vậy đây”.

Hàn Giang cầm súng lên, đưa qua đưa lại một lúc rồi nói: “Hóa ra là súng ngắn 92 do Đức sản xuất, nhưng... số sung ống này đều đã bị xóa sổ rồi!”

Hàn Giang thu hết súng lại, anh thấy Đường Phong vẫn chau mày cau có. Anh biết Đường Phong đang đau buồn vì Khương Trại đã bị hủy diệt, có lẽ, một vài manh

mối để tìm kiếm Hắc Đầu Thạch Thất đã bị đứt, mà đây cũng chính là điều anh lo lắng nhất. Hàn Giang vỗ vỗ vai Đường Phong, nói: “Đừng buồn bã nữa, chúng ta cũng có được một ít thu hoạch mà.” - Đường Phong hiểu ý của Hàn Giang gật gù đầu. Hàn Giang nhìn Yelena, rồi lại nhìn Makarov, cả đường đi, anh luôn nhủ thầm trong lòng: hai cha con này rút cuộc lại lịch thể nào mà lại có bản lĩnh phi thường đến vậy?

“Anh cứ nhìn tôi chăm chăm làm gì thế nhỉ?” - Yelena đột nhiên chất vấn Hàn Giang.

“Bởi vì tôi luôn muốn thỉnh giáo cô Yelena một vấn đề” - Hàn Giang mỉm cười nói với Yelena.

“Ồ! Anh nói xem sao!”

“Tôi muốn hỏi cô Yelena, các bác sỹ nữ người Nga có phải đều xinh đẹp quyến rũ như cô không, mà còn biết cả tuyệt kỹ phi đao nữa?”

Yelena mỉm cười, hỏi lại: “Cảnh sát Trung Quốc anh cũng không phải đều biết lái máy bay sao?”

“Tôi đã nói rồi, trước đây tôi đã từng được huấn luyện trong quân đội.”

“Vậy thì tôi nói thật với anh, chút tuyệt kỹ phi đao của tôi là chút võ phòng thân mà cha tôi đã dạy cho, chuyên dùng để đối phó với kẻ xấu”.

“Ồ! Võ phòng thân của nữ giới mới lợi hại làm sao.

Nếu nói như vậy, Makarov tiên sinh không những chỉ biết lái máy bay, mà võ nghệ cũng thuộc hàng điêu luyện!” - Vừa nói, Hàn Giang vừa chuyển chủ đề sang Makarov.

“Trước đây tôi có học một chút võ thuật trong quân đội, thế nên dạy lại cho Yelena. Yelena từ nhỏ đã cùng tôi lớn lên trong quân đội, nó không chỉ biết phi dao mà bắn súng cũng rất chuẩn. Anh biết đấy, mấy năm nay an ninh ở Nga

không ổn lắm, tôi chỉ có mỗi đứa con gái này, thế nên tôi đã dạy cho nó những thứ cơ bản nhất mà tôi biết” - Makarov rất bình tĩnh nói.

Trong lòng Hàn Giang vẫn đầy nghi ngờ, nhưng câu trả lời của Makarov đã khiến anh không tóm được bất cứ sơ hở nào. Đúng lúc Hàn Giang đang không biết nên làm thế nào thì Đường Phong xuất hiện giải vây: “Được rồi, giờ chúng ta cần bàn xem bước tiếp theo nên làm thế nào”.

“Làm thế nào? Đi tiếp chứ sao, giờ mọi người tranh thủ thời gian ngủ đi!” - Hàn Giang vừa nói, vừa nằm sõng soài ra bãi cỏ.

“Buổi tối lạnh thế này, mà ngủ ở đây e rằng ngày mai tất cả đều bị cảm lạnh mất!” - Từ Nhân Vũ lẩm bẩm.

“Đúng vậy! Ngủ sao được!” - Lương Viện được nuông chiều từ nhỏ cũng tỏ ra không thể chịu được sự cực khổ này.

Makarov cười nói: “Dĩ nhiên không thể ngủ như Hàn thế này rồi, tôi có một mẹo nhỏ, trước tiên ta hãy tìm ít đá trứng ngỗng dưới suối lên đã”.

Mọi người đều không hiểu, chỉ trừ Hàn Giang không nhúc nhích, những người khác đều xuống suối mò lên rất nhiều đá trứng ngỗng. Makarov lại nói: “Giờ hãy nướng những hòn đá trứng ngỗng này trên lửa, đồng thời, mỗi người chúng ta hãy đào một cái hố kích cỡ tương đương với tình hình của mình, sau đó đặt đá trứng ngỗng nướng vào trong hố, rồi dùng cát mịn bên bờ suối phủ lên trên đá trứng ngỗng, như vậy nằm ngủ trong hố sẽ ấm hơn rất nhiều đấy”.

Mọi người làm theo cách của Makarov, quả nhiên, thấy ấm hơn rất nhiều. Hàn Giang cũng không còn cách nào khác, đành làm theo cách của Makarov, đào ình một cái hố sau đó nằm xuống, lúc đó mới dễ dàng vào giấc.

Tất cả mọi người đều mệt lả, đêm nay, Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Từ Nhân Vũ đều ngủ rất ngon. Sáng sớm hôm sau, Đường Phong tỉnh dậy đầu tiên, vươn vươn vai, than thở: “Không ngờ ngoài thiên nhiên cũng có thể ngủ đến...” vẫn chưa kịp nói hết câu anh đã im bật, giật mình nhìn vào hai cái hố nông trước mặt, hét lên: “Không thấy Yelena và Makarov đâu nữa rồi ?”

Tiếng hét của Đường Phong đánh thức Hàn Giang, Lương Viện và Từ Nhân Vũ, họ kiểm tra lại hành lý, những gì thuộc về họ không thiếu thứ gì, nhưng đồ đạc của Yelena và Makarov đã hoàn toàn biến mất. “Tôi đã nhận ra hai người họ có vấn đề từ lâu rồi!” - Hàn Giang lầu bầu.

“Xem ra hai người họ tự bỏ đi, chắc là mới đi được một lúc thôi” - Đường Phong phán đoán.

“Vậy chúng ta có phải đuổi theo không?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Người ta không muốn đi cùng chúng ta, chúng ta còn đuổi theo sao, dơ dáy!” - Hàn Giang nói giận.

Mọi người chìm trong im lặng, mãi một lúc sau, Lương Viện mới thỏ thẻ hỏi: “Giờ ta phải làm thế nào?”

“Kê họ, tiếp tục lên đường!”

Bốn người chuẩn bị xong xuôi, tiếp tục lên đường. Lại cả một ngày đường núi, trước khi màn đêm buông xuống, họ đã vượt qua ngọn núi lớn cuối cùng, rút cuộc đã nhìn thấy đốm sáng dưới núi. “Hình như là một thị trấn nhỏ” - Đường Phong mừng rỡ nói. Cuối cùng cũng thoát ra rồi!” - Từ Nhân Vũ ngồi bệt xuống sườn núi.

Bốn người tiếp tục đi xuống dưới núi, một tiếng sau, họ đã đi tới đường cái, họ định chặn một chiếc xe lại, nhưng trên đường không thấy có xe nào đi qua, bốn người đành phải tiếp tục đi bộ thêm một trăm mét.

Bỗng Hàn Giang đột nhiên phát hiện ra một tấm biển ven đường, anh vui mừng soi đèn pin lên, nhưng vừa nhìn rõ nó, tinh thần anh đã trùng xuống, nặng trĩu như đeo đá, trên tấm biển đó viết là... “Sạt núi, đường hỏng, hiện đang sửa chữa! ”

Mọi người vừa nhìn thấy tấm biển này đều tức khắc ỉu xiu. Từ Nhân Vũ than thở: “Khó khăn lắm mới đi được đến đây thì đường lại bị hỏng, thật sự tôi không chịu nổi nữa rồi!”

“Mau xem xem điện thoại di động có sóng chưa?” – Đường Phong trong lúc tràn trề thất vọng vẫn giữ được chút bình tĩnh.

Mọi người vội lấy điện thoại ra xem nhưng phát hiện ra điện thoại lúc này đều đã hết pin. Vừa đói, vừa khát, vừa mệt, cộng thêm nỗi thất vọng tràn trề, Hàn Giang dường như không thốt nên lời, anh chỉ còn sức chỉ trỏ về phía đốm sáng nhấp nháy phía trước đường cái. Vậy là, mọi người tiếp tục cầm đầu đi tiếp. Không biết phía trước là nơi nào, nhưng dù sao cũng có hơi người. Đốm sáng càng lúc càng rõ nét, trong lòng ai cũng nhen nhóm lên chút hy vọng, bước chân cũng bắt giắc nhanh hơn.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

11. Chương 10

Chương 10

Lang Mộc Tự

Màn đêm buông xuống, Đường Phong đi mãi, rút cuộc cũng nhìn thấy rõ thị trấn nhỏ yên tĩnh dưới núi, một tấm biển nằm chổng chơ ven đường quốc lộ, trên đó viết ba chữ “Lang Mộc Tự” khá to.

“Lang Mộc Tự, đây là nơi nào ?” - Hàn Giang nhìn tấm biển hỏi.

Đường Phong nghi hoặc đáp: “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì Lang Mộc Tự là một thị trấn nhỏ nằm ở nơi tiếp giáp giữa Tứ Xuyên và Cam Túc. Vài năm trước, một nhóm tây ba lô đến đây du lịch đã bị hút hồn bởi phong cảnh cao nguyên và phong tục tập quán độc đáo vùng Khương Tạng này, và cũng bất ngờ trước vùng đào nguyên ngoại thế, nên họ đã gọi Lang Mộc Tự này là ‘Thụy Sĩ thu nhỏ của phương

Đông’. Sau đó thị trấn Lang Mộc Tự trở thành thánh địa du lịch của khách du lịch ba lô trong và ngoài nước tìm về mỗi năm, đến mùa du lịch, du khách trong và ngoài nước đều nô nức tụ hội về đây. Nhưng hiện giờ sao lại vắng vẻ như vậy nhỉ ?”

Thế thì có gì lạ, bây giờ là mùa vắng khách du lịch mà!” Từ Nhân Vũ nhìn đèn đóm nhấp nháy ẩn hiện phía thị trấn nói Lang Mộc Tự? Ở đây có đền chùa không?” - Lương Viện tò mò hỏi Đường Phong.

Đường Phong giả thích :” Tên Lang Mộc Tự ở đây không phải là chùa, mà là một địa danh, nhưng thực sự nơi này cũng có hai ngôi chùa, một là An Đa Đạt Thương Hầm nằm ở đầu tỉnh Cam Túc. Lang Mộc’ trong tiếng Tạng có nghĩa là ‘tiên nữ’, bởi gần trong sơn động giữa khe núi có một phiến đá ngọc đẹp như thiếu nữ, đây là nguồn gốc của cái tên này. Một ngôi chùa khác là Cách Nhĩ Đề Tự nằm ở phía giáp với tỉnh Tứ Xuyên. Hai ngôi chùa trong cùng một thị trấn, đồng thời trở thành tự viện của giáo Hoàng Cách Lỗ phái, nhưng lại phân thành hai tỉnh, có thể coi là một thắng cảnh”.

Xem ra chúng ta có thể nhân tiện giao du một chuyến ở đây rồi” -Lương Viện cười.

“Thôi đi, hiện giờ tâm trí đâu mà chơi nữa!” - Đường Phong nói lại.

Hàn Giang nhìn thị trấn nhỏ phía trước, hỏi: “Tôi chỉ ngạc nhiên là tại sao chúng ta lại đi đến đây nhỉ ?”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều thế nữa, vào trong thị trấn, chúng ta sẽ liên lạc được với thế giới bên ngoài, chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi tử tế một chút, mau đi thôi!” - Đường phong thúc giục.

Hàn Giang không nói gì. Anh lại nhìn về đóm lửa đèn nhấp nháy phía thị trấn trước mặt, rảo bước nhanh hơn.

Thị trấn rõ ràng vắng lặng một cách dị thường. Một con đường quanh co xuyên qua thị trấn, cửa hàng ai bên đường đa số đều đã đóng cửa ngừng kinh doanh, chỉ có một ngọn đèn cao áp màu vàng âm u cô độc sừng sững bên đường. Nhóm Đường Phong đi hơn mười phút trên phố nhưng không nhìn thấy lấy một bóng người, đang trong lúc nghi hoặc, thì đột nhiên họ phát hiện ở góc phố trước mặt một cửa hàng vẫn đang sáng đèn, mở cửa kinh doanh.

“Trông có vẻ giống một quán cà phê?” – Đường Phong phỏng đoán.

Nói xong, Đường Phong, Lương Viện và Từ Nhân Vũ một mỗi rẽ rẽ cũng không buồn hỏi ý kiến của Hàn (đi thẳng vào quán cà phê tên là “Sa Sa” đó - Hàn Giang đeo một chiếc ba lô to, chẳng còn cách nào khác, đành theo ba người kia. Bước vào cửa, Hàn Giang lập tức dùng ánh sắc bén quét một vòng quán cà phê này, quán không rộng lắm, trên tường có một tấm bản đồ thế giới rất to, bên trên dán chi chít những lời kỉ niệm của du khách khắp nơi trên thế giới. Thật không ngờ quán cà phê bé xíu thế mà lại nổi tiếng đến như vậy. Nhưng lúc này, quán cà phê lại vắng tanh, trừ chủ quán và bốn lữ khách đường xa đột nhiên ghé vào chỉ có một nữ du khách ngồi trong góc quán, uống cà phê một mình.

Hàn Giang ngồi đối diện nữ du khách, thăm dò một lượt. Cô gái này xem ra chạc tuổi Lương Viện, nhưng trông già dặn hơn Lương Viện rất nhiều. Cô gái mở lời trước: “Các anh từ đâu tới?”

- “Từ Bắc Kinh” - Hàn Giang đáp.

Cô gái chăm chú quan sát Hàn Giang, Đường Phong, Lương Viện và mọi người một lượt thì lãnh đạm nói: “Nhìn lllli« liệ toàn mặc đồ hiệu, chắc hẳn đều là người giàu có, xem ra chúng ta không cùng một đường”.

Hàn Giang không ngờ cô gái lại nói vậy, bối rối không biết nên trả lời thế nào. Anh sững người ra một lúc mới đáp lại: “Cô xem tôi người nghèo bần thủ, sao mà giống người giàu có!”

“Điều này càng khẳng định rằng các anh là người giàu có bởi vậy các anh mới không tiếc của mà biến đồ hiệu thành bộ dạng này, và cũng chỉ có các anh mới làm được”.

Hàn Giang không muốn nói với cô gái mới quen biết này về tất cả những gì mà họ đã gặp phải trên đường đi nên phải lắc đầu hàng: “Xem ra tôi nói không lại cô rồi, ít nhất tôi cũng không phải là người giàu có. Cô xem, mấy người bạn của tôi mới là giàu có đây này, đặc biệt là gã tiểu tử ki” Nói xong, Hàn Giang lại chỉ vào Đường Phong phía xa “Gã đó đã từng kiếm được bạc tỷ nhờ một tác phẩm nghệ thuật trong một cuộc bán đấu giá đấy!”

“Ồ? Quả nhiên là người giàu có!” - Cô gái bình tĩnh nói rồi lại liếc nhìn Đường Phong đang đứng đằng xa.

Hàn Giang dùng con mắt nhạy bén quan sát cô gái này, khi có ý nhắc đến chuyện Đường Phong vừa kiếm được bạc tỷ trong cuộc bán đấu giá thì phản ứng của cô gái cũng không giúp anh tìm thấy được bất cứ sơ hở nào. Hàn Giang cười nói tiếp: “Cô xem, cái gã đó gần đây còn gặp phải vận đào hoa, cô gái bên cạnh đang theo đuổi hẳn đấy”

“Ừm!” - Cô gái khẽ hắng giọng rồi nói: “Nhưng bạn của anh xem ra cũng khá ổn đấy chứ”.

Giờ thì đến lượt Hàn Giang hắng giọng, anh nhủ thầm trong lòng: cái gã Đường Phong này sao lại sát gái thế nhỉ, cả cô gái này cũng cho rằng hẳn khá ổn! Hàn Giang trấn tĩnh lại chút, hỏi tiếp: “Vẫn chưa thỉnh giáo quý danh của cô?”

“Tôi tên là Chu Nam Nam, đến từ Thượng Hải, anh gọi tôi là Nam Nam nhé!” - Rút cuộc trên mặt Nam Nam cũng lộ ra một nụ cười.

“Tôi tên là Hàn Giang” - Hàn Giang giới thiệu xong, Đường Phong và Lương Viện cũng đi tới, tự mình giới thiệu một lượt, đương nhiên những gì cần giấu thì họ đều giấu hết đi rồi, nhưng bất luận thế nào, năm người họ cũng coi như là đã quen nhau.

Bốn người ăn no bụng trong quán cà phê nhỏ, rồi nghe Nam Nam kể về một loạt những điều mắt thấy tai nghe trong một chuyến du lịch một mình này. Lương Viện nói đầy vẻ ngưỡng mộ: “Tôi thật sự ngưỡng mộ cô đấy, một mình mà dám đi nhiều nơi như vậy”.

“Cô cũng có thể làm thế mà!”

“Một mình tôi đâu có dám đi xa vậy đâu!”

“Không phải cô có chàng người yêu cao to đẹp trai

thế này bảo vệ sao?” - vừa nói, Nam Nam vừa liếc nhìn Đường Phong.

“Anh ta không phải người yêu tôi đâu, anh ta đang muốn quảng tôi đi còn chẳng được nữa là” - vẻ mặt Lương Viện thật ngây thơ.

Hai cô gái nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, hoàn toàn không buồn để ý đến cảm giác của Đường Phong bên cạnh. Hàn Giang vẫn giữ cảnh giác, chăm chú nhìn từng người bước vào quán cà phê, thậm chí là cả từng người đi qua cửa. Anh không phát hiện ra bất cứ ai khả nghi, nhưng anh luôn cảm thấy có đôi mắt đang chằm chằm nhìn anh từ một góc tối nào đó “Có lẽ do mình đa nghi quá.” - anh nghĩ, nhưng anh càng nghĩ như vậy, cảm giác đó lại càng bực phát mãnh liệt.

“Mọi người biết đài thiên táng không?” - Nam Nam đột nhiên hỏi, thu hút sự chú ý của Hàn Giang.

“Đài thiên táng nào?” - Hàn Giang tò mò hỏi.

Nam Nam nói: “Tôi tới Lang Mộc Tự, ngoài việc tham chùa chiền ra thì đến đây cũng chỉ vì đài thiên táng. Đài thiên táng ở đây rất nổi tiếng đấy”.

“Thiên táng là phong tục mai táng độc đáo của người dân tộc Tạng. Sau khi một người qua đời, mọi người khác sẽ đặt thi thể người đó trên đài thiên táng, thầy mo thực hiện các thủ tục xử lý xong xuôi sẽ để cho kền kền đến ăn xác” - Đường Phong giải thích một lượt.

“Khiếp vậy sao?” - Lương Viện và Từ Nhân Vũ đồng thanh thốt lên, khiến cho chủ quán trong quầy bar cùng quay sang liếc họ một cái.

Đúng vậy! Thường thì người dân tộc Hán không hiểu lắm về thiên táng. Người dân tộc Hán cho rằng, bảo tồn thi thể hoàn chỉnh mới là hiếu thuận, nhưng người dân tộc Tạng lại cho rằng, con người sau khi chết đi, linh hồn và thể xác đã tách khỏi nhau, xác thịt không còn tác dụng gì nữa nên dâng tặng cho kền kền ăn, mà kền kền lại là một loài chim thần, nên sau khi chúng ăn thịt người chết sẽ bay lên trên trời, và cũng sẽ đem theo cả linh hồn người chết lên thiên đường. Bởi vậy, thiên táng cũng được gọi là ‘điều táng’. Đối với dân tộc Tạng, thiên táng là một hình thức vô cùng thần thánh”. - Giải thích của Nam Nam khiến Lương Viện bắt đầu có đôi chút khái niệm về thiên táng.

“Ở đây cũng có đài thiên táng sao?” - Đường Phong hỏi Nam Nam.

Nam Nam gật đầu: “Ở đây có một đài thiên táng nổi danh xa gần, nghe nói là đài thiên táng lớn nhất của khu vực AnĐa”

“Nhưng trước đây tôi đến Tây Tạng, đài thiên táng ở đó không cho phép tham quan” - Đường Phong lại hỏi.

“Đài thiên táng của Tây Tạng không cho phép tham quan, nhưng đài thiên táng ở đây cho phép tham quan, người địa phương hình như không kiêng kỵ những thứ này, hơn nữa, mọi người đến thật đúng lúc, sáng ngày mai sẽ có một đám thiên táng”.

“A! Nói như vậy, chúng ta có thể mục sở thị thiên táng ở rồi!” - Từ Nhân Vũ vô cùng ngạc nhiên, nhưng bỗng cảm thấy trong lòng lộn mửa.

“Đúng vậy! Sáng sớm ngày mai, tôi sẽ lên đài thiên tang đó” - Nam Nam kiên quyết nói.

Lương Viện có chút sợ hãi nói: “Nam Nam, cô to gan thật đấy, tôi thì chẳng dám”.

“Chẳng có gì đáng sợ cả, các bạn phải coi thiên táng là nghi thức thần thánh. Phải biết rằng, không phải ở đâu cũng có thể nhìn thấy thiên táng, cũng không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy, các bạn được chứng kiến thì cũng được coi là may mắn rồi!” - Khuôn mặt Nam Nam vẫn còn chút trẻ con, đầy vẻ tự tin

Đường Phong tuy có chút buồn nôn, nhưng sự hứng thú và tò mò về thiên táng thần bí vẫn vượt xa sự sợ hãi trong lòng. Anh quyết tâm sáng sớm ngày mai sẽ theo Nam Nam đến đài thiên táng để chứng kiến cho

bằng hết. Lương Viện thấy Đường Phong muốn đi, cũng thu hết can đảm, tỏ ý muốn đi. Từ Nhân Vũ cũng rất hứng thú với việc tới đài thiên táng. Bốn người lại nhìn nhìn Hàn Giang, Hàn Giang phẩy tay một cái, cười nói: “Đám trẻ con các cậu còn chẳng vấn đề gì huống hồ tôi”.

Vậy là, năm người bàn bạc rồi hẹn nhau sáng sớm hôm sau sẽ đến đài thiên táng tận mục sở thị

3

Nam Nam dẫn hội Đường Phong đến khách sạn nhỏ mà cô ở, nhưng khi họ tới nơi thì khách sạn đã đóng cửa. Nam Nam gõ gõ cửa khách sạn, nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

“Sao ở đây bây giờ lại vắng lặng thế nhỉ?” – Đường Phong đột nhiên tò mò hỏi Chu Nam Nam.

“Bởi vì hiện giờ đã qua mùa du lịch lâu rồi, đây dù cũng chỉ là một vùng núi, cứ qua tháng 9 một cái là nhiệt độ sẽ hạ xuống nhanh chóng. Du khách đến đây rất ít, mà du khách ít rồi, thì những người ‘buôn bán phần lớn cũng đều rời khỏi đây tới chỗ khác làm ăn.” - Chu Nam Nam giải thích xong lại ra sức gõ cửa khách sạn, nhưng bên trong vẫn không có phản ứng gì.

“Có lẽ ông chủ ra ngoài rồi?” - Từ Nhân Vũ suy đoán Từ Nhân Vũ vừa dứt lời, trong khách sạn đột nhiên vọng ra tiếng bước chân, chẳng mấy chốc, một ông lão ngáp ngáp gấp dài ra mở cửa, ông ta khoảng hơn 60 tuổi, mặc một bộ quần áo vải Tôn Trung Sơn kiểu cũ màu xanh. Ông lão thò đầu ra, ngó nghiêng bên ngoài, tỏ vẻ nghi ngờ nhìn mấy người lạ ngoài cửa. Khi nhìn thấy Chu Nam Nam khuôn mặt nhăn nhoe của ông rút cuộc cũng xuất hiện tí lệ cười, ông mở miệng nói: “Muộn thế này rồi, tôi không cô vé, tưởng cô không quay lại nữa!”

“Sao thế được ạ, bác xem, cháu còn dẫn thêm vé mời người khách nữa đây này” - Chu Nam Nam chỉ vào hộ Đường Phong nói.

“Hoanh nghênh, hoanh nghênh thôi!” - Ông lão UI chút gượng gạo mời nhóm Đường Phong vào.

Đường Phong nhìn xung quanh khách sạn rồi hỏi ông lão: “Tôi có thể dùng điện thoại ở đây một lúc không ạ? Điện I thoại di động của chúng tôi đều hết pin rồi

“Điện thoại ? Các cậu đến thật không đúng lúc, mấy hôm nay, đường dây điện thoại của chúng tôi xảy ra sự cố, điện thoại lúc được lúc mất, cậu thử xem sao!” - Tức khắc, nụ cười trên mặt ông lão vụt tắt.

Đường Phong nhìn ông lão vẻ nghi ngờ rồi đi thẳng về quầy lễ tân, nhắc điện thoại, quả đúng như những gì ông lão nói, đầu dây bên kia bận liên hồi. Đường Phong đặt điện thoại xuống, chán nản quay ra lắc lắc đầu với Hàn Giang, Hàn Giang chau mày, nói nhỏ: “Ban này ở quán cà phê tôi đã thử rồi, điện thoại cũng không gọi được, thật là kỳ lạ!”

“Khó khăn lắm mới đến được đây, giờ lại không liên lạc được, chúng ta đúng là đen đủi thật đấy!” - Từ Nhân Vũ lên tiếng

“Nam Nam, cô có thể cho chúng tôi mượn điện thoại một lúc không ?” - Đường Phong quay ra cầu cứu Chu Nam Nam.

Chu Nam Nam gơ hai tay ra, nói: “Thật đáng tiếc, trên đường đi điện thoại của tôi bị mất rồi, tôi còn đang định mượn tạm của các anh để dùng đây này!”

Đường Phong chán nản nhìn Hàn Giang, Hàn Giang đứng chẳng còn cách nào khác, đành phải mở cửa phòng trước, về phòng nghỉ ngơi, nhân tiện sạc pin điện thoại luôn. Hàn Giang và Đường Phong ở cùng phòng, Từ Nhân Vũ một mình một phòng, Lương Viện vốn dĩ muốn ở cùng phòng với Nam Nam, nhưng Hàn Giang nghĩ tới đồ đạc trong túi của cô ấy nên đã thuê riêng một phòng cho Lương Viện

Đường Phong vào phòng, quan sát một lượt, nói với Hàn Giang: “Ở đây kỳ lạ thật đấy, sớm thế này mà khách sạn đã đóng cửa rồi”.

“Thế thì cũng có gì lạ đâu, chẳng có mấy người, đương nhiên phải đóng cửa sớm rồi!” - Hàn Giang nói.

Đường Phong vào nhà vệ sinh, bỗng nhiên có chuyện phấn khởi nói với Hàn Giang: “Anh đừng nói đây là khách sạn ở nơi rừng rú nhè, rất sạch sẽ đấy, còn có cả nước nóng, rút cuộc chúng ta có thể ngủ một giấc ngon lành rồi”.

“Tôi nhắc nhở anh, những du khách kia vẫn đang phải nhịn đói và chết đói trên núi đây”. - Hàn Giang đầy vẻ nghiêm túc nói với Đường Phong.

“Nhưng ở đây cũng chẳng có cách nào để liên lạc với thế giới bên ngoài, chúng ta làm được gì bây giờ?” - Đường Phong ngáp ngừng một lúc rồi lại an ủi Hàn Giang: “Đã mấy ngày rồi, không biết chừng nhân viên cứu viện đã tìm thấy họ rồi cũng nên, có khi mấy người chúng ta có khả năng lại được liệt vào danh sách những người mất tích ấy chứ”.

Hàn Giang ngẫm nghĩ, Đường Phong nói cũng không phải không có lý, vốn dĩ hy vọng có thể sớm thoát ra ngoài, thông báo địa điểm máy bay xảy ra sự cố, nhanh chóng đi cứu viện, nhưng thật không ngờ, trên đường đi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy; nếu không biết chừng đúng như Đường Phong nói, ngược lại mấy người họ lại trở thành nạn nhân mất tích. Stephen sao rồi nhỉ? Stephen đen đủi! Còn cả Makarov và Yelena nữa, hai người họ có ổn không? - Hàn Giang nằm trên giường, không hiểu tại sao trong đầu lại hiện lên khuôn mặt tươi cười của Yelena.

Nửa đêm, Hàn Giang bỗng nhiên bị tỉnh dậy bởi tiếng cãi vã ngoài cửa sổ tầng dưới, Hàn Giang bật dậy khỏi giường, Hóng tai nghe, âm thanh đó hình như là ngoài cửa sổ, nhưng hình như lại ở rất xa. Hàn Giang cố gắng để nghe cho rõ nội dung của cuộc cãi vã nhưng anh thực sự không thể nghe được gì.

Hàn Giang nhìn Đường Phong đang ngủ say, mò súng ngắn dưới gối lên, rón rén mở cửa phòng. Hành lang tối im, lắng nghe một lần nữa nhưng âm thanh đó lúc này lại không thấy đâu nữa, cả khách sạn nhỏ lại chìm trong tĩnh lặng. Hàn Giang cảm thấy bất ổn, anh ghé tai vào cửa phòng Từ Nhân Vũ, đồng tai lắng nghe, bên trong vọng ra tiếng khịt khịt mũi. Hàn Giang lại áp vào cửa phòng Lương Viện, trong phòng không một tiếng động, nhưng Hàn Giang vốn rất thính nên vẫn có thể “tóm” được tiếng ngáy khe khẽ của Lương Viện. “Xem ra mình đa nghi rồi!” - Hàn Giang thu mình lại, nhìn về phía quây lể tân dưới tầng, không có người, không có bất cứ động tĩnh gì.

Hàn Giang quay lại phòng mình, nằm ra giường, anh không nghe thấy tiếng cãi cọ đó nữa, dần dần, cơn buồn ngủ lại ủa đến tấn công anh., Hàn Giang nhắm mắt lại...

4

Sáng sớm hôm sau, khi Đường Phong tỉnh dậy, đã là mười giờ, Hàn Giang nằm bên cạnh vẫn đang ngủ say, hơi thở phì phò, điều này không giống lắm với phong cách của Hàn Giang. Đường Phong gọi Hàn Giang dậy. “Quái lạ! Hôm qua sao tôi lại ngủ say như chết vậy nhỉ?” - Hàn Giang lắc lắc đầu, cảm giác đầu óc mụ mị nặng trĩu.

“Chuẩn bị nhanh, hôm qua chúng ta đã hẹn Nam Nam đến đài thiên táng mà, bây giờ có khi muộn rồi đây” - Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang vừa nghe Đường Phong nhắc vậy, phất một cái ra khỏi giường, ầm ầm gõ cửa phòng Lương Viện bên cạnh. Đường Phong không hiểu gì cả, cũng chẳng theo. Hàn Giang vừa gõ cửa vừa lầm rầm nói nhỏ với Đường Phong: “Hôm qua thật rất không bình thường lẽ ra tôi không nên ngủ say như thế.” - Anh lại nghĩ tới tiếng cãi vã kỳ lạ ngoài cửa sổ tầng dưới đêm qua.

“Có lẽ hôm qua anh mệt quá cũng nên”.

“Không thể, hiện giờ tim tôi đang đập thình thịch đây này, tôi lo Lương Viện xảy ra chuyện”.

Đường Phong vừa nghe thấy vậy cũng bắt đầu lo lắng hai người ra sức đập cửa phòng Lương Viện rầm rầm, đợi mãi một hồi lâu, cửa phòng Lương Viện vẫn chưa mở, lại còn làm Từ Nhân Vũ tỉnh giấc. Hàn Giang mất hết kiên nhẫn, đang định phá cửa xông vào thì cửa bật mở, Lương Viện mắt nhắm mắt mở nhìn nhìn ba người đàn ông cao to ngoài cửa, cười nói: “Gọi tôi dậy cũng không cần phải hành động mạnh như vậy chứ?”

Hàn Giang không buồn để ý tới Lương Viện, xông thẳng vào phòng cô, mở ba lô ra, nhìn thấy kệ tranh còn nguyên vẹn nằm trong túi, anh mới thở phào nhẹ nhõm “Nửa ngày mới mở cửa, cô làm chúng tôi hết hồn đấy” Đường Phong trách móc

“Các anh không cần lo lắng, tôi ngủ cũng ôm theo cái túi của mình, mất sao được!” - mặt Lương Viện đầy vẻ ngây thơ. Đột nhiên, nhớ ra điều gì đó, Lương Viện hét lên: “Chết rồi! Chết rồi! Sao giờ này các anh

mới đến gọi tôi dậy. Tối hôm qua hẹn với Nam Nam rồi, sáng sớm hôm nay phải tới đài thiên táng, có khi Nam Nam đợi sốt ruột rồi đấy”.

“Nam Nam?” - Hàn Giang lẩm bẩm, nói với Đường Phong và Lương Viện: “Tôi đi tìm Chu Nam Nam, hai người chuẩn bị đi, đợi chút nữa sẽ xuất phát”.

Hàn Giang đến trước cửa phòng Chu Nam Nam, gõ cửa hồi lâu nhưng không có ai trả lời. Hàn Giang chạy xuống quây lê tận ở tầng dưới lầu, hỏi thăm ông chủ nhà nghỉ. Ông lão vẫn mặc bộ trang phục Tôn Trung Sơn bằng vải thô, nghe Hàn Giang hỏi Chu Nam Nam, ông trả lời bằng giọng khàn khàn: “Tôi thấy sáng sớm cô ấy đã ra ngoài rồi”.

“Ông có biết cô ấy đi đâu không ạ?”

Ông lão lắc lắc đầu: “Cô ấy không nói, nhưng...”

“Nhưng sao ạ?”

“Nhưng, hôm qua cô ấy hỏi tôi về chuyện đài thiên táng, tôi đoán chắc là cô ấy đến đó rồi” - Ông lão trả lời, mặt vô cảm.

Hàn Giang gật gật đầu, đang định bỏ đi thì bỗng nhiên quay lại hỏi ông lão thêm một câu: “Cô gái đó đến ở đây từ khi nào vậy ạ?”

Ông lão ngẫm nghĩ, đáp: “Hôm trước, tối hôm trước cô ấy tới đây một mình”.

Hàn Giang tư lự suy đoán, quay lại phòng Lương Viện: “Ông lão nói Nam Nam đã đi từ sáng sớm rồi, có thể là một mình đến đài thiên táng”.

“Sao Nam Nam không gọi tôi? Tối qua tôi hẹn với cô ấy hôm nay đi cùng rồi mà” - Lương Viện oán thán.

“Có khi tại cô ngủ say quá” - Đường Phong nói.

“Không thể như vậy, cô ấy mà gọi tôi, nhất định tối sẽ dậy”.

Lương Viện vẫn muốn nói thêm gì đấy nhưng Hàn Giang đã nói như đinh đóng cột: “Đừng ca thán nữa, mọi chuyện hãy đợi đến khi lên đài thiên táng, tìm thấy Chu Nam Nam rồi nói”.

Bốn người, về phòng chuẩn bị. Hàn Giang bật điện thoại đã sạc pin lên, phát hiện vẫn chưa có sóng, anh chán nản nhìn Đường Phong, hỏi nhỏ: “Đêm qua cậu có nghe thấy tiếng cãi vã ngoài cửa sổ tầng dưới không?”

“Tiếng cãi vã? Không, sao thế, anh nghe thấy gì vậy?” Đường Phong không hiểu hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang chau mày, lẩm bẩm một mình: “Sao chỉ mỗi mình nghe thấy nhỉ? Hay là mình nằm mơ?”

“Rút cuộc là sao?” - Đường Phong đầu óc mơ hồ. “Tóm lại, cảm giác của tôi rất bất ổn, luôn cảm thấy chỗ này có gì đó dị thường” - Hàn Giang nhìn Đường Phong nói.

“Tôi cũng cảm thấy ở đây có chút kỳ quái, nhưng chúng ta vẫn phải khẩn trương đi tìm Chu Nam Nam thôi!”

Đường Phong nói xong, Lương Viện và Từ Nhân Via cũng đã chuẩn bị xong xuôi, Đường Phong hỏi thêm ông lão đường đi, rồi bốn người lên đường hướng về đài thiên táng.

Đến phố, Đường Phong mới phát hiện ra, hôm nay Trời âm u, gió đông bắc hun hút, người đi đường thưa thớt, thị trấn Lang Mộc Tự càng thêm vắng lặng.

Bốn người đội gió lạnh đi được một đoạn, đường núi càng lúc càng lầy lội. Đường Phong ca thán: “Sao lại đi đúng vào lúc thời tiết tồi tệ này chứ.” - Không ai tiếp lời, bốn người tiếp tục cúi đầu nhìn đường, đài thiên táng càng lúc càng gần, Đường Phong đã nhìn thấy cờ phướn màu trắng rải rác trên sườn núi, anh biết, ở đó chính là đài thiên táng.

Không hiểu là do tác động tâm lý hay là do độ cao so mực nước biển mà Đường Phong cảm thấy càng trèo lên cao càng lạnh buốt. Gió gào thét, lướt qua mặt bốn người, nhưng họ nhất định không dừng bước, ngược lại còn bước nhanh hơn, đài thiên táng cách họ mỗi lúc một gần.

Đôi cổ trước mặt hiện lên một hàng rào thép gai, nhưng đây chỉ là một hàng rào thép tượng trưng, cổng của nó mở toang, và không thể ngăn cản bất cứ ai tiến vào đài thiên táng sẵn lòng cái lạ. Lương Viện nhìn xung quanh, không thấy một ai, cũng chẳng thấy bóng dáng của Nam Nam, cờ phướn phía trước bị gió lớn thổi tung, phát ra những âm thanh quái dị, không gian nồng nặc mùi máu tanh. Lương Viện sợ hãi, cô run rẩy chỉ vào tám chữ to màu đỏ treo trên hàng rào thép: “Du khách dừng bước, từ chối tham quan”, giống như tìm thấy lối thoát để xuống đồi: “Mọi người xem, ở đây không cho vào, hay là chúng ta quay về thôi, không biết chừng Nam

Nam cũng đã quay về rồi”.

Từ Nhân Vũ cũng đồng ý, Hàn Giang có chút do dự, anh nhìn xung quanh và cũng gật đầu, rồi ba người cùng nhìn Đường Phong. Đường Phong không nói gì, liếc nhìn

đài thiên táng phía xa xa một cái, quay người định đi xuống núi, mới đi được vài bước, đột nhiên phát hiện trên không trung có một bầy kền kền đen kịt đang bay tới. Kền kền lượn vòng quanh trên đài thiên táng, mãi vẫn không chịu bay đi.

Đường Phong ngẩng đầu, nhìn bầy kền kền đen sì bay lượn trên không trung, như đang suy tư điều gì đó. Sau khi lượn vài vòng trên trời, kền kền đậu lại trên đài thiên táng.

Lương Viện giục Đường Phong: “Anh nhìn gì vậy, mau đi thôi!”

Đường Phong nhìn đám kền kền trên đài thiên táng rồi quay đầu lại nhìn Hàn Giang, Lương Viện và Từ Nhân Vũ. Rồi đột nhiên hét lên: “Không được, tôi phải vào xem sao”. Nói xong, Đường Phong xông thẳng vào đài thiên táng không một bóng người. Hàn Giang vốn đang do dự cũng liền bám sát Đường Phong đi về phía cổng đài thiên táng, Từ Nhân Vũ và Lương Viện bó tay, đành phải đi theo.

Bốn người đi qua tám cờ phướn, mùi máu tanh khiến Đường Phong và Lương Viện thi nhau nôn ọe. Cờ phướn phát phơ trong gió, sáu chữ chân ngôn được nhân dân Tây Tạng thành kính viết lên cờ phướn, mỗi khi gió thổi qua, thì đồng nghĩa với việc người chết đã thông niệm một lượt sáu chữ chân ngôn này rồi. Người Tây Tạng tin rằng, đây chính là lời cầu nguyện của người chết ình và người nhà. Xung quanh cờ phướn, có đặt rất nhiều bản kinh khắc bằng đá. Đường Phong đứng trước những bản kinh này lặng lẽ cầu nguyện. Lương Viện cũng bắt chước điệu bộ của Đường Phong, miệng lẩm nhẩm đọc kinh, vừa là cầu nguyện ình, cũng vừa để cầu nguyện cho ông nội sớm có thể lên thiên đường, tức khắc, sự khủng hoảng ban nãy đột nhiên tan biến, giữa trời đất mệnh mông mịt mừng này, một cảm giác thần thánh bỗng trào dâng trong lòng họ.

Vòng qua tám cờ phướn này, bốn người tới một bãi đất trống rải kín những tảng đá to, ở đây chất đống một số thứ hỗn loạn, có rìu, có quần áo, còn có một vài đoạn xương người và tàn tích không nhận biết được. Đường Phong khẽ nói: “Đây chính là đài thiên táng rồi, thi thể của người chết được xử lý ở đây, chia thành từng miếng nhỏ, đập nát xương, để kền kền đến ăn”.

Hàn Giang chau mày, Từ Nhân Vũ và Lương Viện bịt miệng, để tránh làm phiền linh hồn và bầy kền kền trên đài thiên táng, bốn người men theo đài thiên táng, nhanh chóng đi về phía bên kia dốc núi. Đi được khoảng trăm mét, đột nhiên phát hiện ra đầu dốc núi bên kia đang có một bầy kền kền đậu trên đồng cỏ, ra sức xé rách một thứ gì đó...

6

Trong lòng bốn người không hện mà cùng trào dâng một dự cảm không lành. Đường Phong bước thật nhanh về phía trước, bất chấp sự nguy hiểm bị kền kền tấn công khi mình xông tới vị trí của đám kền kền đó.

Kền kền tan tác bay lên. Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Từ Nhân Vũ vội vàng chạy tới. Bốn người đều sửng sốt trước cảnh tượng máu me trước mắt, rồi ngay sau đó là trận nôn mửa kinh hoàng. Ở đúng nơi bầy kền kền tấn ra, họ nhìn thấy thi thể của Chu Nam Nam. Quần áo của Nam Nam đã bị kền kền xé rách tả tơi, bán khỏa thân, máu thịt lẫn lộn, không ra hình người. Đáng sợ nhất là khuôn mặt của người chết, hai hố mắt trống trơn, không còn con ngươi, sau gáy hoàn toàn bị đập nát, óc vương vãi khắp nơi. một con kền kền không chịu bỏ đi vẫn đứng đó hút óc của Chu Nam Nam...

Lương Viện mắt tịt chủ ngã vào lòng Đường Phong khóc lóc: “Ai đã giết Nam Nam vậy? Nam Nam? Hôm qua cô ấy vẫn còn sống sờ sờ ra đây mà!”

Đường Phong ôm chặt lấy Lương Viện, khỏe mắt cũng ướt đầm, thật không ngờ Nam Nam hôm qua vẫn còn khỏe mạnh như thế, giờ lại chết trên đài thiên táng!

“Hay là Nam Nam bị kèn kèn tấn công, thế nên.. Từ Nhân Vũ suy đoán.

nơi xa xăm theo tiếng gió ào ào: Đường Phong, đúng đấy, Chu Nam Nam là do tao giết”.

“Không thể! Kèn kèn thường chỉ ăn thịt phân hủy. Đường Phong lớn tiếng bác bỏ phán đoán của Từ Nhân Vũ anh vừa mới dứt lời, đột nhiên có một giọng nói vọng lại từ

Bốn người giật bắn mình, tám con mắt kinh ngạc, nhìn ra xung quanh. Không có người, đài thiên táng trống trải, không một bóng người! Đường Phong, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ không hẹn mà gặp, đồng loạt rút khẩu súng ngắn 92 ra, lên nòng, cảnh giác quan sát xung quanh.

Giọng nói đó lại vang lên: “Đường Phong, Hàn Giang, thu súng của chúng mày lại, chúng mày không phải lo lắng xạ thủ bắn tĩa, tao không làm hại chúng mày ở đây đâu”.

Hàn Giang cố gắng phán đoán giọng nói này, tiếng Hán, giọng nam trung, tiếng phổ thông, tiếng phổ thông chuẩn, không nghe thấy bất cứ khẩu âm địa phương nào, giống như phát thanh viên thời sự trên truyền hình, anh nhanh chóng nhận định đây là giọng nói đã qua xử lý. Hẳn là ai ? Hẳn đang

trốn ở đâu?

Lúc này, Lương Viện vẫn gục trong lòng Đường Phong, không biết lấy dũng khí từ đâu ra, gào lên với giọng nói đó: Người là ai? Sao không dám ra đây? Tại sao người lại giết Chu Nam Nam?”

Lương Viện vẫn chưa kêu gào xong, giọng nói đó đã cười điên dại: “Ha... ha! Đại tiểu thư Lương của tôi, đừng . .. tức giận như vậy, tại sao lại giết Nam Nam, sau này cô sẽ biết; còn tôi là ai, khà khà, sau này cô cũng sẽ biết. Nhưng, có một điều bây giờ tôi sẽ có thể để cho cô biết, cái chết của Chu Nam Nam là do cô, do cái thứ mà cô mang theo bên người”.

“Kệ tranh ngọc Tây Hạ?” - Lương Viện giật bắn người, càng ôm chiếc ba lô chặt hơn.

Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy những lời này cũng rất kinh ngạc, hai người nhìn nhau, hình như hiểu rõ nguồn gốc của hung thủ. Đường Phong chạy tới sườn núi phía sau lưng, nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy một ai. Giọng nói đó lại lần nữa cất lên: “Lương Viện, nếu như cô nghe lời, 5 giờ chiều nay hãy mang thứ mà tôi cần để vào ba lô của cô, sau đó đặt cạnh sư tử đá trước đại kinh đường Cái li Nhĩ Đệ Tự. Chỉ cần cô làm theo lời tôi nói, tôi sẽ không Uii Kại các người. Nhưng nếu như các người giở trò thì sẽ chết thảm hơn cả Chu Nam Nam đấy! Ha ha... ha ha! Nhỏ ki!

Năm giờ chiều, bên cạnh sư tử đá trước đại kinh đường Cách Nhĩ Đệ Tự”.

Nói xong, giọng nói đó không vang lên nữa, Đường Phong một mình đứng trên chỗ cao nhất của dốc núi, bên tai anh ngoài tiếng gió chỉ vẫn chỉ là tiếng gió!

7

Đường Phong đứng thẳng trên nơi cao nhất của dãy núi, anh vẫn đang cố gắng tìm kiếm. Đột nhiên, Đường Phong phát hiện ra trong một chỗ trũng trên sườn núi phía

xa xa, có hai đốm màu đỏ, ẩn hiện ẩn hiện. Anh nhanh phán đoán ra, đó chính là hai người, trông vẻ giống như hai Lạt ma. Đường Phong lao như bay về phía hai Lạt ma đó, đến khi anh đuổi kịp hai Lạt ma thì hai người này ngoài vẻ mặt kinh ngạc ra cũng chẳng biết gì cả. Đường Phong đành phải chán nản quay lại, khi anh mệt mỏi rã rời đổ người ra bãi cỏ thì Hàn Giang tiến lại.

Quảng cho anh một thứ, Đường Phong đón lấy nhìn: một chiếc máy ghi âm.

“Ban nãy kẻ nói chuyện với chúng ta chính là cái này”, Không cần Hàn Giang giải thích, Đường Phong đã hiểu ra rút cuộc là chuyện gì.

“Mẹ nó! Mấy thằng này nông cuồng thật” - Đường Phong tức giận đập bình bịch chiếc máy ghi âm lên bãi cỏ.

“Đúng vậy! Quá nông cuồng, hình như chúng nắm rõ như lòng bàn tay mọi chi tiết ngầm của chúng ta, còn chúng ta thì lại không biết một chút gì về chúng cả.” - Hàn Giang nghi ngờ nói.

Đường Phong khẽ gật đầu: “Đúng! Nhất định là chúng

có vấn đề ở đâu đấy mới để cho đối thủ từng bước vượt trước như vậy”. - Đường Phong chìm trong suy tư, nhưng, chưa được bao lâu, Đường Phong lại nói: “Hiện giờ vẫn chưa là lúc tổng kết kinh nghiệm giáo huấn. Năm giờ chiều, Cách Nhĩ Đệ Tự còn có một trận ác chiến”.

“Có lẽ chúng chỉ tạo uy ảo, hiện giờ người đi lại trong thị trấn không nhiều, nếu chúng thật sự dám lộ diện tại Cách Nhĩ Đệ Tự, chẳng nhẽ ta lại không tóm được chúng?” - Hàn Giang bực dọc nói.

Đường Phong đứng dậy, cúi người nhặt lại máy ghi âm bị anh đập hỏng, nói: “Mặc kệ bọn chúng chiều nay có lộ mặt hay không, chúng ta cũng đều phải chuẩn bị”. Đường Phong vừa nói vừa lấy băng cát sét ra, huơ trước mặt Đường Phong: “Chúng ta nhất định phải bình tĩnh Nhưng, ở đây...”

Hàn Giang rất khó xử, anh đang suy nghĩ xử lý thi thể của Chu Nam Nam thế nào. Đường Phong bắt lực nhìn thi thể của Chu Nam Nam, nói: “Tôi cũng không biết, đợi liên lạc được với thế giới bên ngoài sẽ tính tiếp vậy! Chúng ta phải dốc hết sức ứng phó với tình huống có khả năng phát sinh chiều nay”.

Đường Phong nói xong, liếc nhìn Từ Nhân Vũ đang đứng sừng sững bên cạnh. Anh đột nhiên trông thấy Từ Nhân Vũ lúc này đang thần thờ nhìn chằm chằm vào chiếc ba lô của Lương Viện, anh nhìn theo ánh mắt của Từ Nhân Vũ thì phát hiện ra phéc mơ tuya ba lô của Lương Viện không biết đã mở ra từ lúc nào, chiếc hộp gỗ tử đàn trong đó đã rơi ra ngoài, còn Lương Viện cầu thả lại không hề chú ý tới sự khác lạ của chiếc ba lô mình đeo.

Đường Phong thấy vậy, lao đến nhặt ngay chiếc hộp tử đàn trên bãi cỏ lên, nhưng không hiểu sao, nắp của chiếc hộp lại mở ra, nên khi Đường Phong vừa cắm vào chiếc hộp, kệ tranh ngọc theo đà tuột ra. Hàn Giang đứng bên cạnh nhìn thấy, vội vàng lao lên phía trước, tức tốc cất kệ tranh ngọc vào trong hộp, sau đó nhét lại vào trong ba lô của Lương Viện.

“Sao lại bất cẩn như vậy!” - Hàn Giang khẽ trách móc, cũng không tranh khởi lo lắng. Anh kéo Từ Nhân Vũ đứng im một chỗ, nói: “Chúng ta về đi đã!” đồng thời liếc nhìn Từ Nhân Vũ một cái. Kệ tranh ngọc vẫn nguyên vẹn, Hàn Giang yên tâm rồi, nhưng để người ngoài như Từ Nhân Vũ nhìn trộm thấy kệ tranh ngọc, Hàn Giang

Ai ngờ, Từ Nhân Vũ lại giẫy Hàn Giang ra, làu bàu: không! Tôi không thể đi cùng các anh được nữa”.

“Tại sao?” - Đường Phong hỏi lại.

“Bởi vì cái thứ trong ba lô của các anh đó!” - Từ Nhân Vũ hét lên.

Câu nói của Từ Nhân Vũ khiến Đường Phong và những người còn lại đều vô cùng ngạc nhiên. Đường Phong ngậy ra một lúc rồi mới hỏi lại Từ Nhân Vũ: “Sao vậy? Anh nhìn thấy thứ đó rồi à?”

“Không! Tôi chưa nhìn thấy, nhưng giờ thì tôi biết rồi, tất cả những gì mà chúng ta gặp trên đường, Khương Trại, và cả ở đây nữa, thậm chí bao gồm cả sự cố máy bay, tất cả những chuyện đáng sợ này đều liên quan tới cái thứ trong ba lô của các anh, máy ghi âm ban nãy đã nói rất rõ rồi! Stephen, Chu Nam Nam, có lẽ còn cả Yelena và Makarov nữa, họ đều trở thành vật hy sinh, tôi cũng không muốn thành người tiếp theo đâu!” - Từ Nhân Vũ hét lên giữa đài thiên tắng trống trải vắng lặng, giọng nói của anh ta kinh động cả bấy kền kền.

Hàn Giang bước tới, nhìn Từ Nhân Vũ: “Tiến sỹ, hãy nghe tôi nói, tôi hiểu tâm trạng của anh, tôi không phủ nhận tất cả những gì gặp phải đều liên quan tới thứ trong ba lô của Lương Viện, nhưng tôi phải nhắc nhở anh rằng, nếu bây giờ mà anh tách khỏi chúng tôi, khả năng sẽ càng nguy hiểm hơn”.

“Càng nguy hiểm hơn? Thôi đi, theo các anh mới càng nguy hiểm hơn, tôi cũng không muốn bỏ mạng ở chốn này!” Từ Nhân Vũ lắc đầu nói.

Đường Phong không biết phải khuyên ngăn Từ Nhân Vũ thế nào. Hàn Giang đi đi lại lại trước mặt Từ Nhân Vũ. Anh đang ngẫm nghĩ, nên ứng phó thế nào với cục diện này. Cuối cùng, anh đứng lại trước mặt Từ Nhân Vũ, nghiêm túc nói: “Được rồi! Tiến sỹ, nếu như anh cố chấp muốn bỏ đi như vậy, chúng tôi cũng không miễn cưỡng giữ anh lại nữa, nhưng mong anh suy nghĩ cho kĩ, bây giờ anh bỏ đi thì chỉ có hai con đường, một là rời khỏi đây, còn một nữa là ở lại đây, đợi đến khi điện thoại được khôi phục lại. Bất luận anh chọn con đường nào, tôi cũng đều hy vọng sau khi anh liên lạc được với thế giới bên ngoài, sẽ kịp thời báo cáo về tình hình sự cố máy bay, còn cả tình hình của chúng tôi nữa, tôi đưa cho anh một số điện thoại, anh có thể gọi vào số này.”

Vừa nói, Hàn Giang vừa móc ra tấm danh thiếp mà Từ Nhân Vũ đã đưa cho anh, viết một dãy số ra mặt trắng phía sau tấm danh thiếp, sau đó đưa lại cho Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ liếc nhìn một cái, nói: “Đây là số điện thoại? Số điện thoại thật ư mà lạ thế!”

“Là số điện thoại thật đấy, anh nhất định phải gọi vào số này nhé và nói rõ sự cố máy bay cũng như tình hình trên cả quãng đường của chúng tôi, chúng tôi là những người bạn đáng để anh tin cậy” - Hàn Giang thành khẩn nói.

Từ Nhân Vũ cầm tấm danh thiếp, đáp: “Bạn? Có lẽ là vậy! Các anh yên tâm, tôi sẽ gọi vào số này.” - Nói xong, Từ Nhân Vũ không buồn quay đầu lại, một mình đi thẳng xuống núi. Hàn Giang nhìn theo bóng Từ Nhân Vũ xa dần, không khỏi buông một tiếng thở dài.

Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện nhìn theo Từ Nhân Vũ dần dần mất hút khỏi tầm mắt, sau đó họ cũng bắt đầu đi xuống núi. Trên đường đi, ba người chốc chốc lại quay đầu nhìn lại đài thiên táng, cờ phướn trên đài thiên táng vẫn đang phấp phất trong gió, ở đó có thi thể của Chu

Nam Nam đang bị bày kèn kèn mặc nhiên cắn xé, nguyện cầu cho bày kèn kèn đó sẽ đem linh hồn của cô ấy đến nơi thật xa, đến với thiên quốc.

Buổi trưa, mây khói âm u trong không trung đã tản đi. Một tia nắng hiếm hoi xuất hiện, thị trấn nhỏ nóng nực hơn ban sáng một chút. Ba người tiện thể ghé vào một quán ăn theo phong vị Tứ Xuyên để ăn bữa trưa. Đường Phong và Lương Viện vẫn chưa thoát khỏi sự ám ảnh của đài thiên táng, nên nhìn thấy thức ăn, không có chút thích thú nào, nhưng dưới sự kiên quyết của Hàn Giang, hai người họ vẫn phải miễn cưỡng ăn cho no bụng.

Trở lại khách sạn, Từ Nhân Vũ đã trả phòng. Hàn Giang dùng chiêu đặc biệt, xâm nhập vào phòng của Chu Nam Nam, kiểm tra một lượt, ngoài xấp tiền trăm tệ lục ra được từ trong túi của Chu Nam Nam, thì không phát hiện ra bất cứ điều khả nghi nào khác. Hàn Giang để lại tiền vào trong túi, rút lui khỏi phòng.

Trở lại phòng mình, Hàn Giang nói với Đường Phong và Lương Viện: “Ở đây đã không còn an toàn nữa rồi, chúng ta phải mau rút thôi”.

Ba người trả phòng, đi bộ cả quãng đường, chẳng mấy chốc đã tới Cách Nhĩ Đệ Tự. Cách Nhĩ Đệ Tự không như đền chùa thường thấy của dân tộc Hán là có một bức tường vây quanh lấy cả khu chùa, Cách Nhĩ Đệ Tự là một quần thể kiến trúc rộng lớn, rải rác quanh núi là những điện thờ lớn nhỏ. Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện đeo ba lô như những du khách thông thường, từ chân núi đi qua từng điện thờ một rồi chậm chậm tham quan dần lên. Trên đường đi, trừ những người Tạng thành kính khấn lễ thì họ không gặp du khách ngoại địa nào, càng không phát hiện ra ai khả nghi.

Đường Phong và Lương Viện cũng học theo người Tây Tạng, khấn lễ một vòng trong dãy hành lang cầu kinh dài hun hút. “Khấn lễ có thể khiến con người quên đi phiền não!” Đường Phong nói với Lương Viện, nhưng Lương Viện vẫn không sao quên được cảnh tượng đầm máu trên đài thiên táng ban sáng.

Sau khi tham quan xong vài tòa điện thờ chớp bạc cao quý nhất ở Cách Nhĩ Đệ Tự, ba người họ tới trước đại kinh đường của Cách Nhĩ Đệ Tự. Đường Phong nhìn nhìn đồng hồ, đã bốn rưỡi chiều rồi, những âm thanh trầm tĩnh trải dài trong đại kinh đường, tiếng tụng kinh của các Lạt ma trầm ngâm uyển chuyển, trùng trùng điệp điệp, vang vọng xa xăm, Trên quảng trường trước đại kinh đường, trừ một số người dân địa phương, thì còn lại là gần chục khách du lịch ngoại địa tùm năm tùm ba, còn có cả hai du khách nước ngoài tóc vàng mắt xanh

’ Làm gì vậy nhỉ? Sao những người kia lại tụ tập ở đây?’ Hàn Giang hỏi Đường Phong.

Đường Phong cũng không biết, liền tò mò hỏi một vị du khách, vị này đáp: “Nghe nói ở đây sắp có một hoạt động, chúng tôi đến xem sao”.

Đường Phong quan sát một vòng đại kinh đường, quả nhiên, hai bên đại kinh đường đều có một tượng sư tử đá to lắm. Ba người bàn bạc, quyết định để một số vật phẩm không dùng tới vào ba lô màu xanh của Lương Viện rồi đặt phía bên phải cạnh sư tử đá.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Đường Phong và Lương Viện đóng giả thành đôi tình nhân, ngồi tâm sự cách tượng sư tử đá không xa; Hàn Giang thì một mình lẩn vào trong biển người đang xúm lại, dùng ánh mắt nhạy bén như chim của mình chăm chú quan sát từng người có mặt ở đây.

Kim giờ nhích gần tới 5 giờ, người trước đại kinh đường tụ tập càng lúc càng đông, khả năng là do chênh lệch thời gian, năm giờ chiều, trời vẫn sáng trưng. Hàn Giang không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Chốc chốc anh lại nhìn chiếc ba lô màu xanh cạnh sư tử đá, lúc lại nhìn Đường Phong và Lương Viện phía xa xa, thỉnh thoảng lại lướt qua một lượt đám người vây xem, đặc biệt là những du khách hiếu kỳ.

Còn vài phút nữa là đến 5 giờ, đột nhiên, một bóng người cao ráo xuất hiện trong tầm mắt Hàn Giang, Yelena! Yelena! Hàn Giang đứng dậy, men theo quảng trường bước nhanh tới nơi Yelena xuất hiện. Đường Phong và Lương Viện thấy vậy, cũng đi theo, Đường Phong vội vàng hỏi: “Sao thế, anh phát hiện ra gì vậy?”

“Yelena! Tôi nhìn thấy Yelena!”

“Cái gì? Sao lại thế được? Cô ta cũng đến đây sao?” Đường Phong quay đầu lại ngó nghiêng trong đám người, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Yelena đâu.

Hàn Giang vừa mới bước tới chỗ Yelena xuất hiện, đó có vài du khách đứng chụp hình, không có bóng dáng của Yelena. Hàn Giang nhìn chăm chú xung quanh, đột nhiên phát hiện ra Yelena trong đám đông trước mặt, anh định bước nhanh xuyên qua quảng trường trước đại kinh đường, nhưng chính lúc này, kim giờ chỉ 5 giờ, tấm rèm màu đỏ trước đại kinh đường bị gió khẽ hất lên, những Lạt ma tụng kinh trong kinh đường đột nhiên ào ra như bầy ong, làm quảng trường lúc đó tràn ngập một màu đỏ. Đợi tới khi Hàn Giang rẽ những Lạt ma đi tới phía đối diện thì Yelena đã không thấy đâu nữa, chiếc ba lô màu xanh đặt cạnh sư tử đá cũng đột nhiên biến mất! Hàn Giang vô cùng tức tối, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào. Anh quay người nhìn về phía quảng trường trước đại kinh đường, các Lạt ma người thì vỗ tay, người thì đặt câu hỏi, người thì lại lẩm nhẩm tụng kinh, lễ biện luận kinh Phật hoành tráng bắt đầu.

Đường Phong và Lương Viện vội vã chạy đến, phát hiện chiếc ba lô đã biến mất, Đường Phong cất lời trước: “Ba lô bị ai lấy đi rồi?”

Tôi không biết! Ban nãy lúc các Lạt ma ra ngoài, quảng trường; náo loạn, tôi chẳng nhìn thấy gì cả!” - Hàn Giang khó mà che giấu được sự bức bối trong lòng.

“Lẽ nào là Yelena?”

“Chắc chắn là cô ấy xuất hiện rồi, nhưng tôi không thể khẳng định có phải là cô ấy lấy ba lô hay không?”

“Nếu như là cô ấy, như vậy thì đáng sợ quá! Lẽ nào là họ giết Nam Nam? Tôi thật sự không dám tin!” - Đường Phong chau mày.

“Sao lại không dám tin! Lai lịch của họ anh biết không?”

“Nhưng tôi thấy Yelena và Makarov không giống những kẻ xấu, càng không giống người tàn nhẫn như vậy”.

“Xời! Nếu như họ đến đây vì kế tranh ngọc, thì nhất định sẽ không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Nhưng, họ cũng coi thường tôi quá đấy, để đạt được mục đích, tôi cũng có thủ đoạn vậy” - Hàn Giang tức tới nổi nghiêng răng kèn kẹt.

“May mà đồ vẫn còn!” - Lương Viện an ủi Hàn Giang, Hàn Giang kiểm tra ba lô của Đường Phong, nhìn thấy kế tranh ngọc còn nguyên vẹn, gật gật đầu, nhẹ nhõm hơn một chút.

“Tiếp theo ta phải làm thế nào?”

“Tiếp tục tìm, tôi có thể khẳng định, nhóm Yelcna nhất định cũng tới Lang Mộc Tự” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

Ba người giống như ruồi mất đầu, đi loăng quăng khắp một lượt Cách Nhĩ Đề Tự rộng lớn, nhưng không thu hoạch được gì cả. Đường Phong chỉ lên “đồng tên sơn thần” trên đỉnh núi, nói: “Chúng ta đến đó xem sao, ở đó có thể nhìn bao quát toàn bộ Cách Nhĩ Đề Tự”.

Vậy là, ba người lại đi lên dốc núi, khi leo đến chừng núi thì trời đã tối, Lương Viện giở bài chuồn: “Trời tối rồi, lên trên đó cũng chẳng nhìn thấy gì cả, hay là chúng ta quay về thị trấn, tìm một khách sạn để ở đã”.

Lương Viện vừa nói dứt lời, đột nhiên, Đường Phong giống như phát hiện ra thứ gì đó: “Mọi người nhìn kìa, trên nền điện Phật trước mặt là thứ gì vậy?”

Sự tò mò thôi thúc ba người đi về phía điện Phật hoang vu đó, một cơn gió lạnh thổi qua, những mảnh giấy trên nền điện Phật bị thổi bay lên không trung, vài mảnh giấy nhỏ còn bay đến bên cạnh Đường Phong, Đường Phong bắt giác rung mình bởi những mảnh giấy trắng này làm anh nghĩ tới “Tiền âm phủ! Toàn là tiền âm phủ!” - Lương Viện ngạc nhiên hét lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong chùa.

Đường Phong thu hết can đảm, nhặt một tờ tiền lên, tỉ mỉ quan sát, lúc này anh mới phát hiện ra, những mảnh giấy xung quanh điện Phật vốn chẳng phải là tiền âm phủ gì cả, vì trên mặt có in một số hình Phật giáo và kinh Phật bằng 1 tiếng Tạng mà anh đọc không hiểu. Đây là cái gì? Trên ngọn núi hoang vu này sao lại có điện Phật? Đường Phong quyết định đến trước điện Phật này để mục sở thị.

“Giống như một mảnh giấy...”

Ba người đến trước cổng điện Phật, cửa đóng im ỉm.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc này, điện thờ

này hơi cũ kĩ, bên trong tối om, xem ra rất lâu rồi không có

Người ở đây. “Trên cổng hình như có vẽ thứ gì đó?” - Hàn Giang nhắc Đường Phong, Đường Phong bật đèn pin, soi lên cánh cổng.

Chùm ánh sáng chiếu lên cửa, ba người loáng thoáng nhìn hình vẽ trên cánh cổng, đó là hình vẽ một vị hung thần dữ tợn, tay phải cầm kiếm, tay trái cầm một vật gì đó. Đường Phong nhìn không rõ vật đó, nên khi anh soi đèn pin lên tay trái hung thần, Lương Viện lập tức hét lên thất thanh. Đường Phong sợ tới nỗi rơi cả đèn pin xuống đất, đến cả Hàn Giang cũng run rẩy trong lòng, bởi họ cùng lúc nhìn thấy rõ vật trên tay trái của hung thần - đó là một đầu người máu me đầm đìa.

Đường Phong và Lương Viện sợ hãi quá đến mức không biết chọn đi đường nào, họ vội vàng quay lại, men theo bức tường bao quanh điện Phật lúc tối, đang định bỏ đi thì không ngờ lại đi tới góc khác của bức tường, bỗng trong góc đó bỗng có một người mặc áo cà sa Tây Tạng rộng thùng đột nhiên rẽ ra, khiến Lương Viện và Đường Phong một lần nữa giật bắn mình. Hai người lùi lại vài bước, va thẳng vào Hàn Giang phía sau, Hàn Giang cũng được coi là trấn tĩnh hơn cả, nhìn thấy người trước mặt tiến lại là một lão người Tạng đang đi khấn quanh chùa.

Ông lão cũng giật mình khi đối diện với những người ngoại địa đột nhiên xuất hiện trước mặt, nhưng ông cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhìn Đường Phong và Lương Viện một cái, sau đó cụp mắt xuống, tiếp tục đi vòng quanh chùa. Hàn Giang vội vàng đuổi theo ông lão, hỏi: “Xin hỏi lão, đây là nơi nào ạ?”

Ông lão nhìn nhìn Hàn Giang, im lặng, lắc lắc rồi, cúi đầu vòng qua Hàn Giang, tiếp tục đi thẳng, bước vào màn đêm mịt mù. “Đúng là ông lão quái dị, muện thể này rồi mà vẫn còn ở đây đi quanh chùa!” - Đường Phong bước lại nói.

“Hơn nữa còn không nói chuyện, điệu bộ ban nãy khiến tôi sợ chết khiếp” - Lương Viện cầu nhàu.

“Có lẽ người ta không hiểu tiếng Hán.” - Hàn Giang khom lưng nhặt đèn pin lên, rồi lại soi về phía cổng, anh cũng không nhận biết được trên cổng vẽ cái gì, hung thần môn thần hay là Kim Cương la hán? Bây giờ nhìn lại, không còn khủng khiếp như ban nãy nữa, chỉ là hai bức tranh mà thôi. Nhưng lúc này, cổng điện Phật bỗng nhiên mở ra...

Trong cổng điện Phật cũng rọi ra một chùm ánh sáng đèn pin, còn sáng hơn cả đèn của Hàn Giang, chọc thẳng vào mắt Hàn Giang. Hàn Giang bị lóa tới nỗi không mở mắt ra được, anh theo phản xạ rút ngay khẩu súng ngắn 92 ra, lao thẳng về phía chùm ánh sáng ngoài cửa. Người đó thấy tình hình không ổn, vội lùi lại phía sau, Hàn Giang từng bước tiếp cận, mãi cho tới tận khi người đó tựa lưng lên cột, không thể lùi tiếp được nữa. Cánh tay trái của Hàn Giang gác lên cổ họng đối phương, tay phải dùng súng chỉ vào thái dương của người đó, cùng lúc, anh ngửi thấy một mùi thơm mát, mùi hương mà chỉ có phụ nữ mới có.

” Yelena!” - Đường Phong ở phía sau khẽ kêu lên.

Hàn Giang lúc này mới biết, người bị mình giữ chặt hóa là Yelena! Nếu như trước đây, Hàn Giang chắc chắn sẽ rất dằn ông buông ngay Yelena ra, sau đó xin lỗi, nhưng lần này Hàn Giang không buông tay, anh gầm lên với Yelena: “ nói, có phải các người đã giết chu Nam Nam không?”

“Hàn! Tôi không hiểu anh đang nói gì! Anh quá... quá dã man đấy.” - Rõ ràng, Hàn Giang đang làm Yelena bị đau.

Nhưng, Yelena cũng không phải vừa, cô thấy Hàn Giang vẫn không buông tay, một đùi dưới chân đá lên, kích thẳng vào chỗ hiểm của Hàn Giang. Hàn Giang bị tấn công bất ngờ, đành phải buông tay, lùi lại phía sau một bước, nhưng nòng súng vẫn chỉ vào Yelena, bất động.

Đường Phong và Lương Viện theo vào trong sân. Makarov không lên ngăn chặn cuộc ẩu đả của Hàn Giang và Yelena, mà thò đầu ra ngoài cổng thăm dò một lúc, đóng cửa xong ông mới quay vào sân. Năm người đứng sừng sững trong khoảnh sân không rộng lắm, đối phương là bạn hay là thù, chẳng ai biết được.

Cuối cùng, Yelena vẫn là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng: “Hàn Giang, bản thân anh đang ở trong vòng nguy hiểm cao độ mà vẫn hoàn toàn không biết sao!”

“Nguy hiểm? Hừm! Không khiến cô phải bận tâm.” - Hàn Giang hắng giọng.

“Đây không phải là nơi nói chuyện, vào phòng rồi nói tiếp”. Makarov lên tiếng xoa dịu. Hàn Giang nhìn về phía điện Phật không lớn lắm trong sân, trong điện tối đen, nhủ thầm: nam nhi hảo hán toàn thân dũng khí, mặc kệ có rồng huyết hổ thì cũng phải xông vào! Hàn Giang đi theo Makarov, hiên ngang bước vào điện Phật.

Trong điện Phật tối om, không có đèn điện, chỉ có ngọn đèn dầu trên ban thờ phát ra ánh sáng vàng vọt. Hàn Giang mượn chút ánh sáng này nhìn bao quanh điện. Ngoài ban thờ có đặt đèn dầu ra, những chỗ khác phủ đầy bụi bặm, xem ra ở đây lâu lắm rồi không có người ở. Nền đất trước ban thờ được quét dọn một khoảnh, đặt hai chiếc túi ngủ, Hàn Giang ngẫm nghĩ, đây chắc là nơi ở tạm của Yelena và Makarov.

Đường Phong, Lương Viện và Yelena cũng theo Hàn Giang bước vào điện Phật, Makarov cẩn thận rón rén đóng cửa điện lại, nói: “Hàn Giang, không ngờ là các anh tới đây!”

“Hừm! Đương nhiên, có hai người ở đây, chúng tôi tất nhiên cũng không thể vắng mặt” - Hàn Giang thù hằn nhìn Makarov.

“Không! Không! Hàn Giang, cậu hiểu lầm chúng tôi rồi, chúng tôi không có ác ý gì với các cậu cả” - Makarov ra sức giải thích với Hàn Giang.

“Không có ác ý? Vậy ông nói xem, hai người đến đây làm gì

Makarov cười khan vài tiếng, đáp: “Nói thẳng ra, cái thị trấn nhỏ này quả thật quá đẹp, dùng một câu thành ngữ của Trung Quốc cậu thì chính là đào nguyên ngoại thế...”

“Người Trung Quốc hiếu khách, nếu các người chỉ đến du lịch; tôi hoan nghênh, nhưng các người lại không pahir vậy” Hàn Giang ngắt lời Makarov.

“ Đúng vậy, tôi và Yelena không phải đến đây để du lịch, nhưng anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không làm gì hại đến các anh. Còn về mục đích hành động lần này của chúng tôi, khi nào thích thích hợp tôi sẽ nói cho anh biết, nhưng không phải bây giờ. Hiện giờ không còn thời gian nữa, giống như lúc nãy nói, các anh và chúng tôi đang ở trong vòng nguy hiểm cao độ”.

“Đang trong nguy hiểm? Lẽ nào cảnh tượng khủng khiếp trên đài thiên táng hôm nay không phải là do các người gây ra sao?” - Hàn Giang vẫn hùng hùng hổ hổ.

“Đài thiên táng? Hàn, tôi không biết anh nói cái gì, từ tối qua, tôi và Yelena đều ẩn nấp ở đây, chỉ trừ ban này ra ngoài mua đồ ăn”.

Nghe Makarov nói như vậy, Hàn Giang lại quan sát một lượt gian điện Phật không rộng lắm, trong lòng cũng tin vài phần, “Nói như vậy thì Chu Nam Nam không phải do các người giết sao?”

“Tôi vốn không quen biết người anh vừa nhắc đến, sao phải giết cô ta?” - Makarov tranh luận.

“Vậy thì chiếc ba lô màu xanh đặt cạnh sư tử đá chỗ đại kinh đường là ai lấy đi mất?” - Đường Phong cũng chất vấn lại.

“Ba lô màu xanh nào? Hàn, tôi hiểu rồi, anh thấy tôi xuất hiện trước đại kinh đường nên nghi ngờ tôi chứ gì?” Yelena rút cuộc cũng hiểu ra tại sao Hàn Giang lại thù địch với mình.

“Lẽ nào không phải là cô sao? Vậy tại sao cô lại xuất hiện trước đại kinh đường lúc 5 giờ?” - Hàn Giang lại cất cao giọng.

“Tôi đi đâu cũng cần phải báo cáo với anh chắc?” Yelena vênh mặt, không hề tỏ ra yếu thế.

“Hàn, ban này tôi nói rồi đấy, Yelena ra ngoài mua ít đồ ăn. Nó xuất hiện trước đại kinh đường là muốn thăm dò chút tin tức ở đó, không ngờ lại bị anh bắt gặp.” - Makarov lại đến giảng hòa.

“Được rồi, cứ coi là các người nói thật, nhưng nếu các người không làm gì hỗ thẹn với lương tâm thì tại sao không ra ngoài ở khách sạn mà phải trốn vào đây làm gì?” - Hàn Giang quay mặt lại chất vấn Makarov.

Makarov không hề tỏ ra tức giận trước lời chất vấn của Hàn Giang, ông gật đầu mỉm cười nói: “Hàn, đây cũng là điều mà tôi muốn nói với cậu. Tôi và Yelena đến thị trấn

nhỏ này từ sáng sớm hôm qua. Vốn dĩ chúng tôi muốn thuê khách sạn, nhưng khi chúng tôi đi một vòng trong thị trấn thì phát hiện có người bám theo mình. Tôi đã dùng hết mọi biện pháp chống đeo bám mới cắt đuôi được những người đó trong thị trấn này, bất luận đến góc ngách nào, tôi cũng cảm thấy có đôi mắt ở góc tối nào đó nhìn chúng tôi chằm chằm, nhưng chúng tôi không phát hiện ra được những người đó!”

“Mọi người cũng có cảm giác này sao?” - Những lời của Makarov khiến Hàn Giang hồi tưởng lại cảm giác vào cái đêm vừa mới tới thị trấn.

“Xem ra cậu cũng biết rồi, cậu có biết đám người đó là ai không?” - Makarov chau mày.

“Tôi không biết, sáng hôm nay, cô gái ở cùng khách sạn với chúng tôi đã bị giết chết trên đài thiên táng. Tối giờ tôi vẫn không hiểu nổi. Hiện không phải là mùa du lịch, du khách trong thị trấn không đông, cư dân trong thị trấn đều thật thà chất phác, nên người ngoại địa cũng rất dễ nhận biết. Vậy sao đám người đó lại có thể ẩn mình ở đây mà không bị phát hiện nhỉ?” - Hàn Giang nói ra nghi vấn trong lòng.

Makarov đáp: “Tôi đã nói rồi, bọn chúng đều là cao thủ, người của bọn chúng chắc là không nhiều, nhưng tên nào cũng có tuyệt kỹ, đám cướp mà chúng ta gặp ở Khương Trại chắc chắn không thể bì được!”

“Thế nên hai người mới ẩn náu ở đây?” - Đường Phong hỏi.

“Ừm! Tôi nghĩ ở đây chắc là an toàn, nhưng ẩn náu ở đây cũng không phải là kế lâu dài, chắc chắn đám người đó sẽ biết được chúng tôi vẫn đang ở trong thị trấn, sớm muộn gì bọn chúng cũng tìm đến đây, có khi ban này các cậu đã dẫn chúng đến đây rồi đấy.” - Makarov nói xong, lo lắng nhìn ra bên ngoài điện Phật, tiếng chó sủa từ nơi không xa lắm vọng lại, nhưng tiếng chó sủa chẳng mấy chốc đã im bật, bên ngoài yên tĩnh trở lại.

“Vậy bước tiếp theo hai người định thế nào?” - Hàn Giang hỏi Makarov.

“Thoát khỏi đám người đó” - Yelena nói như đinh đóng cột.

“Các cậu lại đây mà xem!” - vừa nói Makarov vừa trải một tấm bản đồ bằng da dê đã ngả vàng cũ kỹ lên trên ban thờ, nói với Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện: “Đây là bản đồ da dê mà chúng tôi phát hiện trên ban thờ”.

“Ồ! Ở ngay đây sao!” - Đường Phong ngạc nhiên hỏi. “Đúng vậy, đặt ngay trên bàn thờ, bản đồ da dê bị lớp bụi dày phủ lên, tôi cũng vô tình phát hiện ra thôi” - nói xong, Makarov chỉ chỉ lên bàn thờ.

Đường Phong nhìn về phía ngón tay Makarov chỉ, quả nhiên, trên bàn thờ đồ nát có một khoảnh trống không có bụi, trái ngược rõ rệt với lớp bụi dày hình thành xung quanh.

Makarov lại nói tiếp: “Ký hiệu đánh dấu trên phần bản đồ này hình như là Tạng ngữ cổ, tôi và Yelena đọc đều không hiểu, các anh có đọc được không?”

Đường Phong đã theo giáo sư La học được một ít Tạng văn cổ, anh đón lấy tấm bản đồ da dê cũ kỹ, tỉ mỉ quan sát, trên mặt bản đồ vẽ những dãy núi dài miên man, giữa những dãy núi này có một thị trấn nhỏ. Đường Phong nhận ngay ra biểu thị đánh dấu bên cạnh: “Lang Mộc! Hiện giờ chúng ta đang ở đây”.

Những ký hiệu đánh dấu khác trên bản đồ thì không nhận biết như vậy, Đường Phong dùng đèn pin soi từng chút từng chút một khắp mọi góc độ trên bản đồ. Anh nhìn thấy vài dòng sông chảy ra giữa quần thể núi non uốn lượn, nhưng anh không thể hiểu được những ký hiệu đánh dấu bên cạnh dòng sông, anh còn nhìn thấy một cái hồ to nằm trọn giữa quần thể núi, Đường Phong đoán đó là một vùng biển nhỏ, nhưng anh cũng vẫn không thể nhận biết ký hiệu đánh dấu bên cạnh vùng biển nhỏ có ý nghĩa gì. Chùm ánh sáng từ đèn pin trên tay Đường Phong lại quay trở lại gần Lang Mộc Tự, anh đột nhiên phát hiện ra: gần cái ký hiệu đánh dấu “Lang Mộc” đó có một khe núi, cạnh khe núi có một ký hiệu khác đánh dấu nho nhỏ “Nạp - Ma!” - Cuối cùng, Đường Phong cũng đọc được cái tên đó, anh đột nhiên cảm thấy hình như mình đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó...11 - “Nạp - Ma?” - Đường Phong ra sức lục soát trong đầu cái tên mơ hồ này, nhưng đầu óc anh lại rối tung cả lên, không làm sao nhớ ra được anh đã nghe thấy cái tên này ở đâu, “Nạp - Ma...” “Đường Phong, anh đang nói đến Nạp Ma à?” - Lương Viện đột nhiên hỏi Đường Phong. Đường Phong gật gật đầu, đáp: “Đúng vậy, cô xem gần Lang Mộc Tự có một khe núi, nếu như tôi không đọc sai thì ký hiệu đánh dấu trên này hình như tên là Nạp Ma”.

“Đại khe sâu Nạp Ma! Tầm bida gây chúng ta phát hiện thấy trong Khương Trại không phải có cái tên này sao?” Lương Viện nhắc nhở Đường Phong. Lúc này Đường Phong mới nhớ ra văn tự mà mình giải mã được trên tấm bida văn tự Tây Hạ đồ vỡ, “nhưng... nhưng đó là văn tự Tây Hạ, còn ký hiệu đánh dấu trên tấm bản đồ này là văn tự Tạng có, lẽ nào phát âm của địa danh này trong văn tự Tây Hạ và văn tự Tạng cổ lại giống nhau?” Mọi người trở nên trầm ngâm, bởi không ai có thể trả lời câu hỏi này của Đường Phong. Hàn Giang nhìn Makarov và Yelena rồi lại nhìn Đường Phong, đột nhiên kéo tay Đường Phong vào góc điện Phật, hỏi: “Nó nói lên điều gì? Có phải khe sâu Nạp Ma này liên quan tới nơi mà chúng ta phải tới không?” “Tôi nghĩ chắc là vậy!” - Đường Phong đáp: “Vậy thì chúng ta đến khe sâu Nạp Ma thôi, từ tấm bản đồ da dê này cho thấy, sau khi vượt qua khe sâu Nạp Ma là có thể đến huyện Mã Khúc, dù cho chúng ta không tìm thấy nơi mà chúng ta cần đến đi chăng nữa, thì ít nhất cũng có thể đến được Mã Khúc” - Hàn Giang đưa ra phán đoán của mình. Hàn Giang quay lại nói với Makarov và Yelena: “Đi cùng chúng tôi nhé!” Yelena lại nhìn chăm chú vào bản đồ hồi lâu, cuối cùng gật đầu nói: “Được, làm như anh nói vậy. Mọi vấn đề đều đợi tới khi ra khỏi khe núi sẽ tính sau. Hiện giờ năm người chúng ta là một hội, phải cùng nhau ra khỏi đây!” Năm người thương lượng để quyết định, Hàn Giang đột nhiên hỏi Makarov: “Hai người có vũ khí không?” Makarov lắc đầu, cười nói: “Hàn, chúng tôi chỉ là hai du khách, vũ khí ở đâu ra? Đúng vậy! Hay là cảnh sát Hàn muốn phát vũ khí cho chúng tôi?” - Yelena cũng cười. Hàn Giang cười nhạt một tiếng, nói: “Thôi đi, hai cha con cô đừng có diễn kịch với tôi nữa, lúc ở Khương Trại, hai người đều có thu hoạch cả mà?” Câu này vừa thốt ra, khuôn mặt tươi cười của Yelena và Makarov đều “dừng hình”. Mãi một lúc sau, Makarov mới vỗ vỗ vai Hàn Giang nói: “Hàn, cậu là một đặc công xuất sắc, động tác nhỏ của chúng tôi cũng không qua nổi mắt cậu”. Nói xong, Makarov rút từ trong thắt lưng ra một khẩu súng ngắn Walther P5 9ly do Đức sản xuất, nói tiếp: “Cái này thu hoạch được ở Khương Trại, khá ổn, hàng của Đức, trong băng đạn có tám viên, ngoài ra còn thu hoạch được năm băng đạn đầy ự” Hàn Giang đưa ánh mắt hướng về Yelena. Yelena “hừm” một tiếng, cởi cúc áo khoác, mở về phía Hàn Giang, lộ ra dáng người đáng tự hào và bóng súng đen bóng, nói: “Súng tiểu liên cỡ vừa Ingram M10 do Mỹ chế tạo, trong băng đạn có 32 viên, trong túi còn có ba băng đạn đầy”. Hàn Giang gật gù, lấy khẩu súng ngắn 92 của mình ra, kiểm tra băng đạn, nói: “Việc không nên chậm trễ, vì đã chuẩn bị xong rồi, nên bây giờ xuất phát thôi”.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

12. Chương 11

Chương 11

Đại khe sâu Nạp Ma

1

Màn đêm bao trùm lên thị trấn nhỏ Lang Mộc Tự một vùng tĩnh lặng như đã chết, chỉ có chó ngao Tây Tạng mà những hộ dân du mục nuôi dưỡng thỉnh thoảng lại sủa gào lên vài tiếng. Mặt trăng đêm nay hoàn toàn đã bị mây đen che kín, không có lấy một ánh trăng lọt xuống mặt đất. nhiệt độ ban đêm nhanh chóng hạ xuống âm độ. Hàn Giang, Đường Phong, Lương Viện, Makarov và Yelena, năm người

lần lượt cheo chân nhau chui ra khỏi điện Phật hoang phế, áp người vào bức tường màu đỏ bên ngoài điện Phật, vội vã tiến về phía đại khe sâu Nạp Ma.

Trước khi lên đường, Hàn Giang xác định rõ ràng nhiệm vụ của từng người, Hàn Giang đi trước mở đường, Makarov và Yelena đi ngay phía sau, nhiệm vụ của Đường Phong là bám sát đội hình, bảo vệ Lương Viện, đương nhiên cũng bao gồm cả việc bảo vệ kẻ tranh ngọc.

Mất bao công sức, mọi người mới mò tới cửa vào khe núi. Hàn Giang đi đầu, vừa mới bước vào cửa hang thì đã sững sờ trước cảnh tượng hiện lên trước mắt, anh dừng ngay lại. Makarov và Yelena phía sau không hiểu Hàn Giang gặp phải tình huống đột xuất nào, nên đã nghi ngờ tiến lên phía trước xem xét thì chỉ thấy trước mặt mọi người là tấm cờ phướn khổng lồ đủ màu sắc đang phần phật trong gió, một vị Lạt ma trong bộ cà sa màu đỏ đang ngồi khoanh chân trước cờ phướn, miệng lầm bầm đọc kinh. Không hiểu do trời lạnh hay do thói quen của các Lạt ma mà vị Lạt ma này lại lấy áo cà sa trùm kín từ đầu đến chân, ngồi quay lưng lại phía mọi người. Trong lòng mọi người đều không hiểu, nửa đêm khuya khoắt thế này, sao vị Lạt ma này còn ngồi đây tụng kinh?

Hàn Giang thử thăm dò bước lên phía trước vài bước, Lạt ma không chút phản ứng, miệng vẫn lầm bầm đọc kinh, đột nhiên tay phải giơ lên, ném lên không trung một xấp giấy nhỏ. Hàn Giang giật bản mình, theo phản xạ lùi lại một bước, tay cũng thò vào sau thắt lưng, mò tới khẩu súng đang giấu ở đó. Đợi tới khi Hàn Giang đứng lại thì lúc này mới phát hiện ra, những tờ giấy này giống hệt như những tờ giấy nhỏ ban nãy nhìn thấy ngoài điện Phật, bên trên in những văn kinh Tạng ngữ, kèm theo những tờ giấy tung bay rợp không gian này là tiếng tụng kinh của Lạt ma vang vọng khắp cả hang...

Makarov ghé sát bên tai Hàn Giang, nói nhỏ: “Có lẽ Lạt ma này đang làm pháp sự, mặc kệ ông ta, chúng ta đi đường chúng ta” - Hàn Giang gật gù đầu, dẫn mọi người nén vào trong hang núi.

Mọi người cố gắng nói thật khẽ, đi vòng sau lưng Lạt ma. Lạt ma có vẻ như không buồn để ý tới sự xuất hiện của mọi người, vẫn ngồi khoanh chân như vậy, lầm bầm đọc kinh, nhưng khi Đường Phong bước tới sau lưng Lạt ma thì vị Lạt ma đó đột nhiên quay mặt lại, lướt nhìn mọi người một cái. Đường Phong nhìn về phía Lạt ma, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của Lạt ma toát lên một ánh nhìn lạnh như băng, trong lòng Đường Phong bất giác run rẩy, nhưng khi anh muốn nhìn rõ mặt của Lạt ma thì mới phát hiện ra khuôn mặt của Lạt ma đã hoàn toàn ẩn trong bóng tối, anh không thể nhìn thấy gì được nữa.

Đường Phong rút lại phía cuối đoàn, anh vẫn muốn nhìn rõ dung nhan của Lạt ma, nhưng Yelena lại đến kéo anh đi. Không để anh kịp giải thích cô ấy đã lôi anh vào đại khe sâu.

Trong đại khe sâu Nạp Ma, đường đi khúc khuỷu, một con suối nhỏ uốn lượn bên trong. Dòng suối nhỏ khuất lấp này chính là khởi nguồn của Bạch Long Giang, một dòng suối chậm chậm chảy ra từ khe núi, tới thảo nguyên Nhược Nhĩ Cãi thì trở nên hùng mạnh, tuôn trào ra từ dãy núi non cao vút của vùng tây bắc Tứ Xuyên, chảy mãi cho tới tận khi hòa vào dòng Trường Giang. Nhìn tiếp hai bên khe núi, vách núi dựng đứng sừng sững, những tảng đá hình thù quái dị lởm chởm. Trong bóng đêm bao trùm, những tảng đá này hiện lên càng thêm phần hung tợn. Mọi người tức tốc đi qua động Tiên Nữ, Hồ Huyết cùng những thắng cảnh khác, rồi hai mươi phút sau thì một bãi cỏ rộng hiện ra trước mặt họ Lương Viện không gượng dậy được, đổ người ra bãi cỏ, thở hổn hển, van nài Hàn Giang cho nghỉ ngơi một lúc. Makarov có tuổi, lại đang bị thương, chạy cả đoạn đường này cũng thở không ra hơi. Hàn Giang nhìn về phía cửa hang, mọi thứ đều bình thường, vậy là anh mới bắt cảnh giác, đồng ý để mọi người nghỉ ngơi chốc lát.

Mọi người không ai nói năng gì, ngồi trên bãi cỏ, người nào ngẫm nghĩ tâm sự người nấy. Đột nhiên, Đường Phong đứng phắt dậy, hét lên với mọi người: “Không được rồi! Trong này có vấn đề.

Đường Phong và Hàn Giang rút súng ra, lần lượt nấp dưới tảng đá to hai bên khe núi. Bước chân của đám người đó càng lúc càng gần kề, Đường Phong thậm chí đã có thể nghe thấy chúng hét lên khẩu lệnh ngắn gọn bằng tiếng Anh. Chắc chắn chúng không ngờ rằng ở đây đang có người đợi chúng, nếu không thì, chúng đã không ra lệnh bằng lời, mà phải dùng tay để thực hiện điều đó. Nghĩ tới đây, Đường Phong tự tin thêm vài phần, anh lên nòng súng, chỉ đợi đám người đó xuất hiện. Nhưng khi anh nhìn lên bầu trời đêm, trong lòng bất giác cũng bao trùm một tầng mây sẫm cảm, bởi bầu trời đêm hôm nay mây đen giăng kín, không có lấy một ánh trăng, mà kẻ thù của họ có khả năng đeo thiết bị hồng ngoại nhìn thấu màn đêm. Đường Phong hiểu rằng, đây chắc chắn sẽ là một trận chiến đầy gian khổ! Hàn Giang và Đường Phong gần như cùng lúc bóp cò, hai bên khe núi hình thành hỏa lực đan chéo vào nhau, chặn đứng đám người áo đen này trong khe núi. Nhưng đám người áo đen này lại không chụm nhau lại, mà vừa nghe thấy tiếng súng, tám tên áo đen tức tốc tản ra bãi cỏ, nhào người ra đất, bắt đầu bắn trả. Trong đêm đen, Đường Phong và Hàn Giang thiếu thiết bị hồng ngoại nhìn xuyên màn đêm, căn bản không thể bắn chuẩn, đành phải dùng hỏa lực để kìm chế kẻ địch. Nhưng tình thế tốt chẳng được bao lâu, nhóm áo đen gần như đã nắm rõ tình hình, lợi dụng ưu thế của thiết bị nhìn xuyên màn đêm và hỏa lực lớn mạnh, nên chẳng mấy chốc đã khống chế được hỏa lực của Đường Phong và Hàn Giang. Hai người nấp sau tảng đá to, chỉ cần thò đầu ra một cái là chắc chắn sẽ có một viên đạn bay xuyên qua đỉnh đầu họ, đội liên tiếp lên vách đá, làm văng ra biết bao nhiêu là đá vụn. Đường Phong đã bắn sạch hết ba băng đạn, anh đoán Hàn Giang cũng bắn hết khá nhiều đạn rồi, mà hỏa lực của kẻ địch càng lúc càng mạnh. Đường Phong ý thức rõ ràng, nếu tình hình tiếp tục diễn ra như thế này, hai người họ ắt sẽ bỏ mạng tại đây. Đường Phong vừa nghĩ tới đây thì bỗng thấy trên không trung bay tới hai thứ gì đó - lựu đạn! Đường Phong thấy tình hình không ổn, nghiêng người nhảy lên như cá, “Bùm!...”, tảng đá anh vừa náu thân đã nổ tan nát, Đường Phong tránh được sự công kích của lựu đạn, nhưng lại bị đá vụn đập cho no đòn. Đường Phong ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu, hất đá vụn trên người xuống, đang định nhóm dậy tiếp tục chiến đấu thì lại nghe thấy hai tiếng nổ lớn bên phía Hàn Giang. Đường Phong nặng trĩu trong lòng, nhanh chóng bò sang bên phía Hàn Giang. Lúc bò gần tới chỗ Hàn Giang, Đường Phong mới phát hiện ra Hàn Giang cũng bị đá vụn bắn khắp người, Đường Phong giúp Hàn Giang hất những mảnh đá vụn trên người ra, khẽ nói: “Kẻ thù xông lên rồi”. Đúng vậy, đám người áo đen thấy lựu đạn công kích ra trò đã khom lưng, tức tốc tiến về phía bên này. “Mẹ nó! Suýt nữa là lấy mất mạng của bố mày! Đến lúc phải cho chúng mày nếm sự lợi hại của bọn tao rồi đây.” – Hàn Giang nghiêng răng bật ra câu này. Đường Phong không hiểu, chỉ thấy Hàn Giang moi từ trong túi ra hai quả lựu đạn, cười nói: “Đồ chơi này tôi cũng có, nhưng chỉ có hai quả” “Sao anh lại có cái này?” “Thiệt cho tiền sỹ Từ quá, đều là của anh ấy lấy ra từ Khương Trại, gã ta định giữ lại phòng thân, nhưng lại bị tôi phát hiện nên mới tặng lại tôi đây” “Đồ tốt thế này sao anh không lấy ra sớm” – Đường Phong trách móc. “Đồ tốt phải giữ lại đến lúc cần thiết nhất, nhóm Yelena chắc là đi được kha khá rồi. Sao, đợi kẻ thù đến, chúng ta mỗi người một quả, ném xong thì rút lui!” Không kịp đợi Hàn Giang nói xong, Đường Phong đã cầm một quả lựu đạn, ném về phía đám người áo đen. Đám người áo đen bên đó hét lên thảm thiết, ngay tức khắc lửa bốc ngùn ngụt lên tận trời, tiếng súng nổ vang. Hàn Giang tức tối trách: “Sao không đợi tôi mà đã ném rồi?” Nói xong, anh cũng vội vàng ném nốt quả lựu đạn cuối cùng, và lại thêm một tiếng “bùm” Bọn người áo đen không ngờ lại gặp phải sự phản kháng ngoan cường đến vậy, chúng không dám manh động. Đường Phong và Hàn Giang nhân cơ hội chui vào t rọng bụi cây phía sau khe sâu, mắt hút trong màn đêm. Đám người áo đen đó chẳng mấy chốc đã tỉnh ra, tên thủ lĩnh của đám cướp hậm hực ra lệnh bằng tiếng Anh: “Đuổi! Mau đuổi chúng cho tao!”

Hàn Giang kéo Đường Phong xuyên qua những bụi rậm um tùm gai góc không có đường đi, khe sâu mỗi lúc một nhỏ hẹp, hai bên vách núi cũng càng đi càng dốc đứng, đột nhiên, Đường Phong kinh ngạc: “Chết rồi! Phía trước không còn đường!” Hai đỉnh núi trùng điệp giao nhau, đột nhiên ở phía trước, con đường mòn dưới chân bỗng nhiên đứt quãng, hình như đây đã tới điểm cuối của khe sâu. Đường Phong và Hàn Giang tuyệt vọng ngửa mặt nhìn lên đỉnh đầu, chiếc riu thần công của tự nhiên đã gọt đỉnh núi này thẳng đứng trên đỉnh núi hiểm trở cao chót vót không một bóng người. Chỉ có hai con kền kền đậu trên đó, ngạo mạn nhìn chăm chú mọi thứ mà chúng phát hiện được trong khe sâu, còn phía sau, truy binh đã cận kề... “Đây lẽ nào chính là tuyệt địa chúng ta?” – Đường Phong thì thầm nói. “Không! Đường Phong, nhóm Yelena nhất định đã đi qua đây, cho thấy ở đây chắc là có đường đi.” – Hàn Giang hét lên với Đường Phong. Đường Phong đột nhiên tỉnh ngộ: “Đúng vậy, nhìn trên bản đồ da dê, đại khe sâu Nạp Ma không thể ngăn như

vậy, cách đây còn xa mà vẫn chưa phải là điểm cuối của khe sâu, nhưng đường ở đâu đây?”

Đúng lúc Đường Phong và Hàn Giang không biết làm thế nào thì bỗng có một người trên lưng chừng núi dốc hiểm trở hét lên với họ: “Hàn, Đường, phía trước có đường đấy, các anh đi nhanh lên!” Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy vậy liền ngẩng đầu nhìn lên, người trên lưng chừng núi chính là Makarov, đứng bên cạnh ông còn có Yelena và Lương Viện. Không kịp nghỉ ngơi nhiều, Hàn Giang kéo Đường Phong xuyên qua bụi rậm, đến phía dưới đỉnh hai ngọn núi hiểm trở. Đến lúc này họ mới phát hiện ra, hóa ra ở giữa hai đỉnh núi, có một miệng hang hẹp chỉ rộng khoảng hơn một mét, nếu không đến gần lên phía trước thì không thể phát hiện ra được. Đường Phong và Hàn Giang tức tốc thông qua miệng hang nhỏ hẹp này, trong hang quả nhiên rộng rãi thênh thang, lại là một vùng thiên địa khác. Đường Phong quay lại nhìn lên đỉnh núi, anh không hiểu, hỏi: “Makarov và Yelena đứng ở đó làm gì nhỉ? Sao họ vẫn chưa đi xa?” Hàn Giang ngửa mặt lên nhìn hồi lâu, đáp: “Lẽ nào cậu không nhìn thấy hai tảng đá khổng lồ kia?” Đường Phong nhìn lại lần nữa, phát hiện ra trên eo núi, phía trước Makarov và Yelena có hai tảng đá to, anh lập tức hiểu ra Makarov và Yelena muốn làm gì. Lúc này, trên eo núi, Makarov, Yelena và cả Lương Viện đang cùng nhau dồn sức, đẩy hai tảng đá to này xuống núi. Mặt đất bắt đầu rung chuyển, tảng đá lớn kéo theo vô số đá vụn, lũ lượt nối đuôi nhau trút thẳng xuống, không xiên không lệch, vừa vặn lặn vào miệng hang nhỏ hẹp. Makarov, Yelena, Lương Viện tức tốc xuống núi gặp Đường Phong và Hàn Giang, đợi tới khi năm người hợp lại thành một nhóm thì bên phía miệng hang đã vọng lại tiếng kêu gào bất lực của đám người áo đen. Không có thời gian nói chuyện, mọi người lục đục tiến vào sâu trong khe núi. Phong cảnh trong khe sâu lúc thì hùng vĩ điểm lệ, lúc lại uốn lượn quanh co, mỗi một bước di chuyển đều nhìn thấy một cảnh đẹp khác nhau, chỉ có điều là trong bóng đêm, mọi người đều vội vã nên chẳng ai có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp. Không biết đi được bao lâu, địa hình hình như mỗi lúc một cao, ở giữa đỉnh núi dựng đứng cao vút hiểm trở trước mặt, một con đường xanh mượt từ thấp tới cao bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mọi người. “Thật hùng vĩ điểm lệ làm sao!” - Đường Phong bất giác cảm thán. Mọi người đều mệt mỏi, nghe thấy sau lưng đã không còn âm thanh của truy binh, nên thần kinh căng cứng rút cuộc cũng được thả lỏng, năm người nằm ngổn ngang trên con đường xanh mượt, hớp lấy từng hớp lớn không khí tươi mới ở đây. Lúc này, giữa đất trời, mọi âm thanh tự nhiên cũng đều lắng đọng, chẳng còn ai có thể làm phiền họ thưởng thức sự hùng vĩ điểm lệ thần kỳ ở chốn này. Sau khi hồi sức lại, Hàn Giang là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, anh tự mình lẩm bẩm: “Chúng ta chắc là đã đi ra khỏi đại khe sâu rồi nhỉ?” Đường Phong ngồi dậy, nhìn xung quanh, nói: “Ồ đây, chắc sắp đến đoạn cuối của khe sâu rồi.” “Đám người đó có thể đuổi kịp không nhỉ?” - Mặt Lương Viện rầu rĩ. “Tôi nghĩ chúng ta đã cắt đuôi chúng rồi” - Yelena nói. Makarov đáp: “Yelena, đừng có lạc quan quá, đám người đó không cam chịu dừng lại vậy đâu, hai tảng đá to đó chỉ có thể ngăn chặn bọn chúng được một lúc, có lẽ, bọn chúng chẳng mấy chốc sẽ cho nổ tung tảng đá, đuổi kịp đến đây.” Lời của Makarov khiến trong lòng mọi người đều lo

Đường Phong nói: “Vậy thì chúng ta ở đây đã không còn an toàn nữa rồi?” “Đúng vậy, từ trang bị và tổ chức của đám người này cho thấy, chúng thật sự lợi hại hơn rất nhiều toán cướp trước đây chúng ta gặp trong Khương Trại, đây vẫn chứa phải là nơi an toàn” - Makarov đáp. Khe núi âm u, tĩnh lặng khiến người ta nổi da gà, Lương Viện vẫn nép sau người Đường Phong, run rẩy hỏi: “Ồ đây có sói không nhỉ?” “Sói? Đường Phong đứng dậy, nhìn xung quanh: “Ồ đây... chắc là không có sói đâu” - nói tới đây, Đường Phong phóng tầm mắt ra xa, và bỗng nhiên im lặng. Mọi người tò mò đứng hết cả dậy, hướng về phía Đường Phong nhìn chăm chú. Một âm thanh kỳ lạ từ nơi xa xăm vọng lại, âm thanh đó càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ. Đường Phong đứng trên con đường xanh mượt mà cảm thấy áp lực trong lòng vô cùng nặng nề, áp lực khiến anh không thể thở nổi. Anh không biết đây là âm thanh gì, cũng không biết tiếp theo đây sẽ có điều khủng khiếp gì xuất hiện? Rút cuộc, Đường Phong nhìn thấy rồi, tất cả mọi người cũng nhìn thấy rồi: đen sì sì, kèn kèn rợp trời, từ đỉnh núi bay lượn vòng tới. “Nhanh! chạy nhanh!” - Đường Phong lớn tiếng hét lên, nhưng đã muộn rồi, bầy kèn kèn đã sà xuống tấn công. Năm người không kịp phản ứng, chỉ biết thân ai người nấy chạy. Đường Phong vốn không nhìn rõ phương hướng, trong lòng anh lúc đó chỉ có một tâm niệm, thoát khỏi bầy kèn kèn đáng ghét này. Dĩ nhiên, anh chẳng bao giờ quên được Lương Viện, nên anh nắm chặt lấy tay Lương Viện, chạy về phía con đường xanh mượt trên dốc. Lương Viện giữa đường vấp ngã không biết bao nhiêu lần, Đường Phong lần nào cũng bắt chấp nguy hiểm có thể bị kèn kèn mổ, cứu giúp Lương Viện. Hai người chạy thục mạng về phía trước, nhìn không rõ đường, cũng không biết phương hướng, đôi chân đã mỏi nhừ rồi, chỉ có tiếng gió kêu gào bên tai, và sự đau buốt thấu tâm can khi bị móng vuốt kèn kèn cào rách 1 da thịt nhắc nhở họ rằng: tôi vẫn còn sống. Con đường xanh mượt hướng lên trên, nó sẽ thông tới đâu đây? Là thiên đường hay địa ngục? Đường Phong và Lương Viện đều không biết, họ

tới điểm cuối cùng của con đường xanh, một ngọn núi sừng sững vút thẳng tận tầng mây.

chặn đứng con đường trước mặt họ. Đây thực sự là tuyệt lộ, không có cửa, động uốn lượn âm u, phía sau lưng họ, bầy kền kền vẫn đang không ngừng lao đến tấn công. Trong lúc hoảng loạn, Đường Phong nhìn thấy bên cạnh con đường xanh mượt có một con dốc dựng đứng, dốc khoảng 60 độ, phía dưới dốc là gì, Đường Phong không nhìn thấy, nhưng thời khắc này, đã không còn sự lựa chọn nào khác, Đường Phong quay đầu lớn tiếng hỏi Lương Viện: “Dám xuống dưới không?” Lương Viện lúc này cũng cảm lạ thường, kiên quyết gật đầu: “Dám! Nếu chết chúng ta sẽ cùng chết”, Đường Phong cũng gật đầu, ôm chặt lấy Lương Viện, nhắm mắt lại, hai người cùng nhau lăn xuống con dốc dựng đứng. Không biết bao lâu sau, Đường Phong rút cuộc mở mắt anh lắc lắc đầu, phát hiện Lương Viện đang nằm yên trong lòng mình. Anh hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra trước đó, xuyên qua đại khe sâu Nạp Ma, kẻ địch truy sát, kền kền tấn công, mình và Lương Viện cùng nhau lăn xuống dốc. Nghĩ tới đây, Đường Phong giật bắn mình, Lương Viện giờ sao rồi? Anh đang định ngồi dậy thì bỗng cảm thấy tinh thần ê ẩm đau buốt, anh cũng không phân biệt được đây là vết thương bị kền kền cào cắn, đâu là vết thương do lăn xuống dốc núi. Anh cố gắng kìm nén đau đớn, ngồi dậy, khẽ gọi Lương Viện. Một lúc lâu sau, Lương Viện mới từ từ mở mắt, chớp chớp đôi mắt to, sừng sừng nhìn Đường Phong, đột nhiên hỏi: “Chúng ta đang ở đâu đây?” Nghe thấy câu này, Đường Phong giật bắn mình, Lương Viện sao vậy? Mất trí rồi? Anh vội vàng nhắc Lương Viện: “Chúng ta ban nãy mới bị kền kền tấn công, hai chúng ta cùng nhau ngã xuống dốc núi”. Lương Viện bình tĩnh, “Ồ! Tôi nhớ ra rồi”. Đường Phong thở phào, quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ?” Lương Viện vươn vươn vai, cười nói: “Tôi không sao, ban nãy giống như ngủ vậy, bây giờ tinh thần tốt hơn rồi”. Đường Phong xem xét cẩn thận, Lương Viện quả thật không sao, ngoài hai ống tay áo bị rách toạc cùng một vết rách trên đùi ra thì không có vết cào cắn của kền kền, cũng không có vết thương do bị ngã. Đường Phong tức khí trong lòng: “Cô thì đơn giản nhẹ nhàng rồi, ngủ một giấc? Tôi thì thập tử nhất sinh đây” - Nói xong, Đường Phong cắn chặt răng, gắng gượng đứng dậy, vết thương trên người đau tới nỗi trước mắt tối om, anh suýt nữa ngã nhào ra đất. Đường Phong ngẩng đầu nhìn xung quanh, bầy kền kền đáng sợ đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, bản thân mình hiện giờ đang ở trên một bãi cỏ dưới đáy hang, chỉ trừ con dốc ban nãy mới lăn xuống, xung quanh toàn là đỉnh núi vực sâu, giữa những vực sâu cheo leo có thể thấp thoáng nhìn thấy một con đường nhỏ, anh đột nhiên nhớ tới người khác, Hàn Giang, Yelena, Makarov đâu? Nếu như không ngoài dự đoán, mấy người họ chắc cũng lăn xuống con dốc này. Đường Phong và Lương Viện lục soát khắp bãi cỏ dưới hang núi, chẳng bao lâu sau, họ phát hiện ra một bóng người, chính là Hàn Giang. Đường Phong gọi Hàn Giang tỉnh dậy. Nhìn lại Hàn Giang, tuy khắp người thương, nhưng rõ ràng là những vết thương nhỏ này đối với Hàn Giang cao to, rắn rỏi mà nói thì chẳng thấm vào đâu. Ba người tìm khắp bãi cỏ, đột nhiên, một bóng đen thấp thoáng sau tảng đá to, tay bóng đen đó cầm khẩu súng, nòng súng đen bóng lặng lẽ nhắm thẳng vào ba người họ! Ba người lùi lại phía sau một bước, bóng đen đó tiến lên phía trước hai bước, tiến sát lại, ba người lúc này mới nhìn rõ, bóng đen cầm súng chính là Makarov, Makarov nhìn thấy Đường Phong và Hàn Giang, thở phào một cái, buông súng trong tay xuống. Makarov cũng thương tích đầy mình, vết thương cũ trên vai lại bị kền kền cào rách, máu chảy đầm đìa. Hàn Giang giúp Makarov xử lý qua vết thương, cầm máu, bốn người tiếp tục tìm kiếm Yelena dưới đáy hang, nhưng mãi cho tới tận khi mặt trời lấp ló rạng đông, họ cũng vẫn chưa tìm thấy bóng dáng của Yelena đâu cả. Tìm khắp nơi mà không thấy Yelena, Makarov thất vọng ngồi bệt ra bãi cỏ, Đường Phong nói: “Có lẽ Yelena đã tháo chạy bằng đường khác rồi”. Makarov lắc lắc đầu: “Đường ư? Anh đừng an ủi tôi nữa, ở trên đó tôi nhìn thấy rõ, vốn chẳng còn con đường nào khác cả, trước mặt là đỉnh núi sừng sừng, hai bên toàn là dốc đứng cheo leo, chỉ có con dốc này, lăn xuống là vẫn còn hy vọng. Yelena nhất định đã gặp phải điều bất ổn, nếu nó bị thương, hôn mê bất tỉnh, hay vẫn còn ở trên đó, thì cũng hoảng loạn không biết đường nào mà chạy, hoặc chạy về đường cũ. Bất luận tình huống nào đi chăng nữa, đối với Yelena mà nói, đều là đường chết!” Mọi người nghe phân tích của Makarov mà lòng cũng trĩu nặng, Hàn Giang nói: “Tôi thấy thế này, mọi người ở đây đừng đi đâu nữa, tôi lên trên xem sao” Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên khoảng trời nhỏ hẹp trên đỉnh đầu, bất giác cảm thấy mình biến thành ếch ngồi đáy giếng, anh hỏi Hàn Giang: “Xung quanh đây toàn là vách đá dựng đứng, cho dù chúng ta có lăn xuống dốc núi

không có công cụ leo núi, anh có thể leo lên được không?” Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên vách đá dựng đứng xung quanh, cũng không chắc chắn, lại thở dài, nói: “Đành

phải thử xem sao!” “Hàn! Hay là để tôi lên trốn, dù sao Yelena cũng là con

gái tôi” - Makarov bịt vết thương nói: “Ông đang bị thương, sao có thể leo lên được!”

“Nhưng...” - Makarov vẫn muốn tranh luận, Đường Phong đột nhiên lấy tay ra hiệu im lặng, ngắt quãng tranh luận của hai người. Đường Phong lấy ngón tay chỉ lên phía trên, bốn người nín thở, đồng tai nghe ngóng - phía trên người tới! Bốn người nép vào vách núi, đây là góc chết mà bên trên không nhìn thấy được. Chẳng bao lâu sau, trên đỉnh đầu vọng lại những âm thanh hỗn loạn, một giọng nói bằng tiếng Anh vang lên: “Quý tha ma bắt! Đuổi cả đêm, lẽ nào bọn đó biến mất rồi sao?” Không có ai trả lời, tiếp đó, lại là những âm thanh hỗn loạn. Trên đỉnh đầu mọi người vang lên loạt tiếng súng, “Tạch! Tạch! Tạch...”, một loạt đạn bắn lên vách đá dưới đáy hang, không một ai nhúc nhích, bởi mọi người đều hiểu rõ đây là bọn người áo đen thử thăm dò. Một lúc sau, âm thanh trên đỉnh đầu dần dần đi xa, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, bước ra khỏi vách đá. Makarov nói với Hàn Giang: “Hàn! Bây giờ không cần thiết phải lên đó nữa, nhất định Yelena vẫn đang còn ở trên đó, tôi đoán khả năng lớn là nó đã bị đám người đó bắt đi rồi”. Không hiểu sao Hàn Giang cảm thấy khó chấp nhận nỗi suy đoán đó, anh lắc đầu, khê phản bác lại Makarov: “Không! Yelena không dễ bị tóm vậy đâu.” “Hàn, đừng quan tâm tới Yelena nữa, nếu như nó bị bọn người đó bắt đi, dựa vào sức lực của chúng ta bây giờ, không thể làm gì được; còn nếu như nó thoát được thành công, dựa vào bản lĩnh của bản thân nó, nhất định có thể ra khỏi đại khe sâu. Hiện tại cái chúng ta cần quan tâm chính là chúng ta. Làm thế nào để ra khỏi đại khe sâu. Giả dụ tình huống xấu nhất xảy ra, Yelena bị tóm, biện pháp tốt nhất để chúng ta giải cứu nó chính là nhanh chóng ra khỏi đây, bởi vậy, bây giờ chúng ta không cần nghĩ tới Yelena nữa...” “Hàn Giang không sao nghe tiếp được nữa, liền hét lên với Makarov: “Yelena là con gái của ông, sao ông có thể nói những câu như vậy?” Đối diện với sự chỉ trích của Hàn Giang, Makarov không hề tức giận, ông vỗ vỗ vai Hàn Giang: “Hàn, anh vẫn chưa hiểu Yelena, anh phải tin rằng nó có thể ứng phó được.” “Hừm! Tôi không hiểu Yelena, cũng không hiểu ông.

Các người rút cuộc là ai? Đến đây vì cái gì?” - Hàn Giang vẫn chưa hết tức giận, chất vấn Makarov. “Chúng tôi là ai, đến đây làm gì, hiện giờ không quan trọng! Hiện giờ quan trọng là phải duy trì lý trí!” - Makarov cũng hét lên với Hàn Giang. Hai người cãi vã hồi lâu, rút cuộc vẫn là Đường Phong phải tới xoa dịu, anh nói với Hàn Giang: “Tâm trạng của anh chúng tôi đều hiểu, nhưng hiện giờ cần là cần lý trí, tôi thấy lão Mã nói cũng có lý, việc gấp rút trước mắt là chúng ta phải khẩn trương ra khỏi đây.” Hàn Giang lườm Đường Phong một cái, nhưng gật đầu nói: “Được thôi! Sẽ nghe mọi người, bây giờ đi thế nào?” Makarov chỉ lên con đường nhỏ giữa vách núi cheo leo: “Tôi không biết con đường đó sẽ thông đến đâu, nhưng giờ thì đành phải thử xem sao”. Con đường nhỏ hẹp giữa vách núi cheo leo không đủ

rộng để hai người đi cạnh nhau, còn chỗ hẹp nhất chỉ có

thể đủ ột người nghiêng người đi qua, quả là một con

đường lên trời theo đúng nghĩa, chẳng mấy chốc, mọi người

đã đi xuyên qua con đường hẹp dài khoảng mấy trăm mét.

đến một chỗ bằng phẳng giống như giếng trời, mà phía trước

là một vách núi sừng sững, chặn đứng đường đi. Lương Viện

ngạc nhiên hỏi: “Lẽ nào đây chính là đường cụt?” Sau một lúc trầm ngâm, Makarov đột nhiên chỉ lên “giếng trời” trong góc bị bụi cây um tùm che lấp, nói: “Đây không phải là đường cụt đâu, mọi người xem, ở đây có cửa động!” Rẽ bụi cây um tùm ra, một cửa động âm u rộng khoảng hai mét bỗng hiện ra trước mặt mọi người, gió lạnh trong động sộc ra, một làn khói trắng bâng bạc bay lên. Đường đèn pin, chiếu vào trong động: một con dốc thoải sâu không thấy đáy, không biết sẽ thông tới đâu. Đường Phong hỏi Makarov: “Chúng ta vào động chứ?” Makarov gật gật đầu: “Đã đến đây rồi, tại sao không vào mục sở thị?” Bốn người bàn bạc một hồi rồi hạ quyết tâm, tiến vào động xem đến cùng. Makarov đi đầu, Hàn Giang bám sát theo sau, cùng tiến vào động, sau đó là Lương Viện, cuối cùng là Đường Phong. Đường Phong trước khi tiến vào động, ngẩng đầu nhìn lên trời, lúc này trời đã sáng trưng, dù ánh nắng ban mai đã soi rọi vào “giếng trời” âm u lạnh lẽo, nhưng Đường Phong cũng không thể quay lại, anh đang bước vào một thế giới còn lạnh lẽo âm u hơn.<>

Trong khe núi tĩnh lặng, đột nhiên nghe thấy Đường Phong hét lên như vậy, trong lòng ai cũng hết hoảng, Hàn Giang ngạc nhiên hỏi: “Có vấn đề gì vậy?”

Đường Phong đáp: “Vấn đề, vấn đề chính là ở chỗ vị Lạt ma ban nãy gặp ở cửa động!”

“Lạt ma thì sao ?”- Mọi người càng thêm kinh ngạc.

“Lạt ma đó nhất định có vấn đề. Ban nãy khi tôi đi qua lưng hấn, Lạt ma đó đã nhìn trộm tôi một cái, lúc đó tôi đã cảm thấy đôi mắt đó có vấn đề... mãi tới khi vừa rồi tôi nhìn đôi mắt của Yelena tôi mới nhớ ra, đôi mắt đó có con ngươi không phải màu đen, mà giống như màu mắt của Yelena vậy” - Vừa nói, Hàn Giang vừa quay ra nhìn thẳng vào đôi mắt của Yelena.

“Ý anh là Lạt ma ban nãy không phải là người Trung Quốc? Mà là một...” - Yelena trợn trừng mắt.

“Một người nước ngoài!” - Hàn Giang tiếp lời Yelena. Đường Phong gật gật đầu, nói tiếp: “Mọi người hãy nghĩ lại xem hành động bất thường của tên Lạt ma đó, đêm

khuya lạnh giá thế này mà lại xuất hiện ở cửa động, đó vốn dĩ đã rất không bình thường. Còn nữa, sao hấn lại lấy áo cà sa trùm kín đầu? Tại sao lại vờ như không thấy sự xuất hiện của chúng ta? Càng quan trọng hơn nữa là, khi tôi đi qua phía sau lưng hấn, nghe thấy tiếng tụng kinh của hấn...”

“Sao, kinh hấn tụng có vấn đề gì à?” - Makarov truy vấn.

“Tôi đã từng học qua một chút tiếng Tạng, cũng hơi thạo kinh Phật, bây giờ nghĩ lại, ban nãy nghe Lạt ma tụng kinh, vốn dĩ không đúng, hấn tụng kinh vốn không phải là tiếng Tạng, càng không phải là kinh Phật, bởi vậy, từ đó tôi phán đoán, Lạt ma đó chắc chắn là một Lạt ma giả!”.

“Cái gì? Lạt ma giả?” - Mọi người đều vô cùng kinh ngạc

“Người đó không phải là Lạt ma thì là ai?” - Lương Viện chớp chớp đôi mắt hoảng hốt hỏi.

Đường Phong vịn lên vai của Lương Viện nói: “Cái này 'mà cũng cần phải nói sao ? Cải trang thành Lạt ma, đúng lúc này thì xuất hiện ở đây, cô nói xem có thể là ai ?”

Mắt Lương Viện toát lên sự sợ hãi: “Là những người tấn công chúng ta trong Khương Trại, cũng chính là hung thủ sát hại Nam Nam!”

Lúc này, phía trên khe núi, có một con kền kền bay lướt qua trên không trung, bãi cỏ trong khe núi chìm trong tĩnh lặng, năm người nhìn nhau, trong đầu Hàn Giang nhanh chóng suy ngẫm tới hoàn cảnh trước mắt họ, đột nhiên, Yelena cất lời hỏi anh: “Hàn, người đó là kẻ thù của chúng ta, vậy tại sao hấn lại vờ như không thấy sự xuất hiện của chúng ta anh không cảm thấy trong này có vấn đề sao?”

“Đúng vậy! Tôi đoán hấn đang đợi đồng bọn của mình, một mình hấn không đủ sức

đối phó với chúng ta, bởi vậy hấn tạm thời ẩn nấp không hành động”.

Hấn tạm thời ẩn nấp không hành động”.

“Nói như vậy thì chúng ta nên quay lại xử hấn.” - Vừa nói, Yelena vừa định rút súng.

Hàn Giang kéo Yelena lại: “E rằng bây giờ không kịp nữa rồi”.

Hàn Giang nhào người ra đất, ghé sát tai xuống thăm cỏ anh nghe thấy tiếng bước chân dồn dập. Anh đứng thẳng dậy, nói với mọi người: “Những kẻ sắp đến không lương thiện, tầm đến mười người, bước chân đều và nhịp nhàng, rõ ràng là đã từng được huấn luyện tác chiến đặc chủng trong một thời gian dài, trang bị của chúng thì khỏi phải nói, chắc chắn chúng vô cùng tinh luyện và hiện đại. chúng ta không có thiết bị hồng ngoại nhìn ban đêm, chắc chắn không phải là đối thủ của chúng, ba mươi sáu kế kể chuồn là thượng sách, lui!”

Năm người tức tốc đi vào sâu trong khe núi. Khe núi dần dần trở nên nhỏ hẹp, mặt đất phủ đầy sỏi đá lộ nhô và lùm cây gai góc, càng lúc càng khó đi. Lương Viện đi rất chậm chạp, dù đã có Hàn Giang và Đường Phong vừa kéo vừa lôi đi nhưng vẫn rớt lại phía sau mọi người. Tiếng bước chân của đám người đó càng lúc càng rõ rệt, Đường Phong lôi Lương Viện chạy thục mạng lên phía trước. Đột nhiên, Đường Phong tuột tay, ngay sau đó đã nghe thấy tiếng kêu của Lương Viện, Đường Phong quay lại nhìn, hóa ra Lương Viện trong lúc hoảng loạn đã vấp phải một hòn đá trên đường nên ngã ra, đầu thì bị bụi gai rạch xước. “Đường Phong, tôi thật sự không chạy nổi nữa rồi” - Lương Viện lúc này đã không còn chút tính khí đại tiểu thư nào nữa.

Đường Phong không biết phải làm thế nào, đành phải công Lương Viện, tiếp tục chạy lên phía trước. Chẳng bao lâu sau, mọi người lại tới một bãi cỏ rộng rãi trong khe sâu. Đường Phong đặt Lương Viện xuống, rồi một lần ngồi bệt xuống đất. Hàn Giang nhìn nhóm người tạm thời ghép lại này, lắc lắc đầu, nói: “Không thể chạy như thế này được nữa, già già trẻ trẻ, Lương Viện lại bị ngã thế này, nếu tiếp tục chạy nhất định sẽ bị chúng đuổi kịp. Yelena, cô bảo vệ cha cô và Lương Viện chạy trước, tôi và Đường Phong ở lại đây kháng cự một trận, để mọi người tranh thủ thời gian”.

“Tôi cũng ở lại, dựa vào mấy chúng ta có lẽ có thể giải quyết xong bọn chúng.” - Yelena yêu cầu được ở lại cùng Hàn Giang chung vai chiến đấu.

“Không! Bên đó cũng cần cô” - Hàn Giang cự tuyệt ý tốt của Yelena vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng Đường Phong đã hất hất tay với cô: “Không kịp nữa rồi, như thế mà làm đi, gặp lại ở phía trước”.

Yelena nhìn nhìn Hàn Giang, gật đầu, không nói thêm gì nữa. Makarov rút súng ngắn, đi trước mở đường, Yelena và Lương Viện bám sát sau lưng. Ba người dần dần mất hút vào sâu trong khe núi, trên bãi cỏ chỉ còn lại Đường Phong và Hàn Giang

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

13. Chương 12

Chương 12

Giết sạch dưới hồ nước ngầm

1

Trong hang động tối đen, đi được khoảng mười lăm phút thì bốn người đã dần dần quen với bóng tối bên trong động. Họ đến cuối con dốc, đó là một mặt phẳng không rộng lắm, ở đây lại xuất hiện một con dốc hướng xuống phía dưới. Tiếp tục đi xuống dưới, con dốc càng lúc càng hẹp, càng khó đi, mặt đất toàn là đá vụn và những chum nhũ đá nhỏ từ trên đỉnh hang rủ xuống, Lương Viện bắt đầu hét: “Tôi thấy cái động này hình như chưa từng có ai đến hay sao ấy, bên trong không biết sẽ gặp phải điều đáng sợ gì, hay là chúng ta quay lại đi!”

“Tôi đã nói trước là cô đừng đi theo rồi mà, biết ngay là cô sẽ làm vướng chân chúng tôi, bây giờ sợ rồi chứ gì. Đường Phong oán trách Lương Viện.

Lương Viện vừa nghe thấy Đường Phong trách như vậy, lập tức cãi lại: “Tôi mà thêm vướng chân mọi người. Không phải tôi sợ mà là tôi lo lắng. Tôi không biết cái động này sẽ thông đến đâu, cũng không biết sẽ gặp phải tình huống gì?”

Hơn nữa, chúng ta cũng không mang theo trang bị thiết yếu mà lại dám xuống thám hiểm động...”

Quay về? Bọn người áo đen không biết chừng đang đợi chúng ta ở ngoài đó đấy...” - Đường Phong vẫn đang định nói tiếp thì đã bị Hàn Giang ngắt lời: “Lương Viện nói phải không có lý, xem ra, đây là một hang động đá vôi rất sâu, nếu tiếp tục đi xuống dưới thì khả năng sau đó sẽ xuất hiện giếng sâu hoặc cửa động thẳng đứng, hay cũng có khả năng sẽ có sông ngầm hoặc hồ dưới lòng đất, nếu như không có dây thừng hoặc thiết bị lặn, rồi lại bị lạc đường trong động, thì chúng ta có thể sẽ bị giam trong động! Thật không thể ngờ, một cái hang nhìn bên ngoài nhỏ và không gì khác thường mà bên trong lại lớn thế này...”

Hàn Giang nói tới đây, đột nhiên im bặt, bởi lúc này họ đã đi tới điểm cuối của con dốc nhỏ hẹp này, vòng qua một đá vụn, phía trước bỗng rộng mở thành thung, một đại sảnh lớn hình bầu dục hiện lên trước mắt họ, đây là một đại sảnh to bằng sân bóng đá với những tảng đá hình khối to lớn dựng đứng sừng sững trên mặt đất, cao gần bằng hai ba người. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đại sảnh, phần đỉnh đại sảnh cao ngang với một tòa nhà mười tầng, từng chum nhũ thạch khổng lồ dài tới bốn năm mét, tầng tầng lớp lớp rủ xuống, giống như “lưỡi gươm Damocles” treo trên đỉnh đầu mọi người, dưới ánh đèn pin rọi lên, hình dạng của chúng đa dạng quái dị, lấp lánh ánh sáng kì dị, hỗn tạp. Lương Viện nhìn vào chum nhũ đá trên đỉnh hang, lo lắng hỏi: “Những chum nhũ đá này có thể rơi xuống đầu chúng ta không nhỉ ?”

Mọi người sau khi được Lương Viện nhắc nhở, liền để ý quan sát chòm nhũ đá trên đỉnh hang động, lúc này họ mới phát hiện ra, những chòm nhũ đá này có vẻ rất kiên cố, nhưng có vài chòm nhũ đá đã lung lay sắp rụng, Đường Phong chỉ vào những mảnh đá vụn trên mặt đất, nói: “Những chòm nhũ đá có lẽ ra rất giòn rồi, mọi người nhìn xem, những mảnh đá vụn trên mặt đất đều là từ trên đỉnh hang động rơi xuống đây”

Hàn Giang dùng súng gõ vào một tảng đá vôi trên vách động, quan sát một lượt, gật đầu đồng ý với Đường Phong Anh nói: “Đá vôi ở đây rất giòn, chòm nhũ đá này to nên cũng sẽ rất dễ rơi xuống, mọi người phải đặc biệt cẩn thận. Bốn người đi một vòng quanh đại sảnh hình bầu dục. Ở đầu bên kia đại sảnh, họ lại phát hiện ra một cửa hang, một đường đi sâu hun hút không biết thông tới đâu. Hàn Giang nhìn đường đi, miêng lẩm bẫm: “Cái động này rút cuộc sâu tới mức nào vậy?”

Makarov nhìn đường đi trước mặt, nói: “Theo sự quan sát của tôi, không gian của động đá vôi này sẽ rất lớn, mọi người đã cảm nhận thấy gió ở đây chưa?”

Makarov vừa nhắc, mọi người mới chú ý tới luồng gió từ từ thổi lại từ đầu bên kia con đường, gió phả lên mặt, thật là sảng khoái. Makarov giải thích: “Còn có cả khói trắng bay lên từ cửa động, điều đó cho thấy không khí trong cửa động luân chuyển rất tốt, cũng cho thấy không gian trong hang vôi rất rộng lớn”.

“Không gian trong hang đá rất rộng, chúng ta rất khó ra khỏi đây, hay là quay lại đường cũ vậy!” - Lương Viện lại ra sức khuyên mọi người quay về.

Lần này, Đường Phong không phản đối nữa, Hàn Giang chìm trong suy tư, đến cả Makarov kiên quyết nhất cũng bắt đầu trở nên do dự...

2

Đúng lúc bốn người đang chần chừ chưa quyết, đột nhiên, từ con dốc mà họ tới đây bỗng vọng lại tiếng bước chân dồn dập. Bốn người lập tức trở nên cảnh giác, tiếng

bước chân càng lúc càng gần, loáng một cái, bốn người đã lấp sau đồng đá vụn đầu đường, chuẩn bị rút lui bằng con đường này bất cứ lúc nào...

“Hay là Yelena?” - Đường Phong khẽ hỏi.

“Không! Không phải chỉ có một người đến” - Makarov đáp.

“Không phải là Yelena, chính là bọn người áo đen đó - Đường Phong trợn mắt.

Đường Phong vừa nói dứt lời, trên đầu con dốc phía bên kia đại sảnh hình bầu dục vọng lại mấy câu cầu nhàu bằng tiếng Anh: “Điên rồi, bắt chúng ta xuống cái động quái quỷ này, bọn chúng sao có thể chạy tới đây nộp mạng được!”

Thoắt cái, sáu tên áo đen trang bị vũ khí từ đầu tới chân, đeo cả thiết bị hồng ngoại nhìn xuyên màn đêm, bỗng súng đột kích M4A1, xuất hiện trong đại sảnh hình bầu dục. Sợ gì y như rằng gặp ngay phải cái đấy, chúng ta mau rút lui thôi!” - Đường Phong khẽ đề xuất.

“Lui ư? Không kịp nữa rồi! Chúng ta chạy không nổi với chúng đâu. Cậu xem, chúng ta bốn người, chúng sáu người, chúng trong chỗ sáng, chúng ta trong bóng tối, sao chúng ta không ở đây xử lý hết bọn chúng?” - Vừa nói, Hàn Giang vừa nhìn chòm nhũ đá lung lay sắp rụng trên đỉnh đại sảnh.

Đường Phong và Makarov lĩnh ý, gật gù đầu với Hàn Giang, ba khẩu súng cùng nhắm chuẩn vào chòm nhũ đá. Sáu tên áo đen này rõ ràng vô cùng căng thẳng, tên nào cũng duy trì cảnh giác cao độ, lăm lăm khẩu súng trong tay chúng rồi cuối cùng lần lượt lục soát trong đại sảnh hình bầu dục từng bước, từng bước, rút cuộc, chúng đã tới chính giữa đại sảnh hình bầu dục. Trên đỉnh đầu chúng chính là hai chòm nhũ đá khổng lồ dài ba bốn mét, hai chòm nhũ đá đã lung lay chực rụng...

“Pằng! Pằng! Pằng.” - Đường Phong, Hàn Giang và Makarov, ba người ba khẩu súng trong tay, cùng lúc bắn lên hai chòm nhũ đá khổng lồ trên đỉnh trung tâm đại sảnh, “Áaa...” một chòm nhũ đá trong đó lập tức rơi xuống, rơi trúng một tên áo đen, tiếng kêu thảm thiết của tên áo đen vang vọng khắp đại sảnh.

Nhưng chòm nhũ đá còn lại thì không nghe lời như vậy, tuy nó đã lung lay chực rụng nhưng lại chần chừ không chịu rơi xuống, mãi tới khi Hàn Giang có thể bắn rụng chòm nhũ đá này thì đám người áo đen lại

tránh được. Ngay sau đó, đám người áo đen vốn đang ẩn nấp đã bắt đầu bắn trả điên cuồng, đạn bắn như mưa trút xuống đồng đá vụn mà hội Đường Phong ẩn náu, họ vẫn không thể bắn trả.

Lúc này, Hàn Giang đã có chút ân hận, anh lại lần nữa

Đánh giá thấp tố chất và thực lực của bọn người áo đen này. Anh vẫn cho rằng mình có thể lấy tối đánh sáng, chắc là sẽ có vài phần thắng lợi, nhưng vừa bắt đầu bắn nhau thì mới phát hiện ra, hỏa lực dưới nòng súng của bọn họ hoàn toàn yếu thế hơn, trong huyết động âm u này, lại không có thiết bị nhìn xuyên thấu màn đêm nên họ hoàn toàn ở trong thế bị động.

Không thể cố thủ được nữa! Hàn Giang khẽ nói với Đường Phong và Makarov: “Hai người dẫn Lương Viện đi trước, tôi ở đây kháng cự một lúc nữa, chốc nữa gặp lại mọi người”.

Đường Phong và Makarov không nói gì cả, đã đến lúc này thì cũng chẳng còn cách nào hơn, ba người khom lưng, áp người vào vách núi, nhanh chóng rút lui bằng con đường vòng đến đây. Họ không biết con đường này sẽ dẫn tới đâu, không biết sẽ gặp phải điều gì ở đây, nhưng, hiện tại muốn quay lại bằng đường cũ là điều không thể nên đành phải tiến lên phía trước, có lẽ sẽ có đường sống.

Đường Phong kéo Lương Viện, khom lưng, áp vào tường, rút lui vào sâu trong thông đạo. May mà con đường này uốn lượn quanh co, rẽ qua một khúc quanh, đạn của kẻ địch không bắn trúng được họ. Đường Phong đứng thẳng người, kéo Lương Viện bước nhanh về phía trước. Phía sau lưng, đám người áo đen không rõ tình hình đã lao ra nhả đạn điên cuồng, ngay sau đó là tiếng súng phản kích của Hàn Giang.

3

Đường Phong kéo Lương Viện chạy thực mạng vào trong thông đạo, đây là một con đường quanh co, nhưng rất bằng phẳng, thông đạo rất thông gió, không có nhiều chùm nhù đá trên đỉnh nên hoàn toàn không cần phải lo lắng nhù đá đột nhiên rơi xuống. Đường Phong sau khoảng hơn chục phút chạy thực mạng, dần dần bỏ xa tiếng súng sau lưng, anh không biết Hàn Giang hiện giờ ra sao? Ban đầu còn có thể nghe thấy tiếng súng phản kích dồn dập của Hàn Giang, nhưng hiện giờ... Đường Phong bước chậm lại, thở hổn hển nhìn chăm chú về phía trước, lúc này, trước mặt lại xuất hiện một đại sảnh rộng lớn - đại sảnh thác đá.

Thời khắc này, Đường Phong đang chứng kiến một cảnh tượng hùng vĩ mà anh chưa từng thấy trong cuộc đời.

Ở phía bắc đại sảnh này (nếu như la bàn vẫn nhạy), phía trên vách hang có một cửa hang khổng lồ hình bầu dục, trong cửa hang tối đen như mực, nên anh không thấy rõ bên trong có những gì, nhưng lại nhìn thấy phía dưới cửa hang là một thác

đá hùng vĩ rộng khoảng ba bốn chục mét; từ cửa hang đổ xuống mặt đất đại sảnh trên thác đá, không biết là do thấm nước hay là do có khoáng sản mà lại ánh lên những tia sáng lấp lánh.

Đúng lúc Đường Phong đang chìm đắm trong kỳ quan thì đột nhiên phía sau thông đạo vọng lại tiếng bước chân dồn dập, Đường Phong và Makarov lập tức trở nên cảnh giác, hai

người tắt đèn pin, nấp sau một tảng đá cạnh đường vào tiền sảnh thác đá, tiếng bước chân đó càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ, rồi cuối cùng thì một bóng đen chạy vào trong đại sảnh, nòng súng của Makarov và Đường Phong nhắm thẳng vào bóng đen đó, nhưng họ cũng nhanh chóng nhận ngay ra đó là Hàn Giang.

Đèn pin lại được bật lên, Hàn Giang quay đầu lại nhìn, thấy Đường Phong và Makarov đang cầm súng nhắm vào mình, anh ngạc nhiên: “Tôi kiên trì ở đó bảy tám phút, sao giờ các ông mới chạy tới đây?”

“Chúng tôi đang đợi anh, còn nữa... ở đây thực sự hùng vĩ quá!” - Đường Phong thu súng lại, nói.

“Cái gì mà hùng vĩ chả vĩ, đám người đó sắp đuổi đến đây rồi, các ông không cần sống...” - Hàn Giang nói tới đây đột nhiên ngưng bật, bởi cảnh tượng trước mắt thực sự quá hùng vĩ, nên người có vốn kiến thức phong phú đây mình như Hàn Giang cũng không thể không bị chinh phục.

Đường Phong sau khi được Hàn Giang cảnh tỉnh, chẳng mấy chốc đã tỉnh táo trở lại. Ở đây quá nguy hiểm, tuyệt đối không phải là nơi để thưởng thức cảnh đẹp, anh nhìn khắp lượt xung quanh đại sảnh thác đá, nhìn thấy phía nam đại sảnh, đối diện với thác đá có một cửa động hơi tròn, rất giống với cửa động khổng lồ phía trên thác đá, chỉ có điều nhỏ hơn một vòng.

Đường Phong chỉ về phía cửa động này, hét lên với mọi người “Nhanh! Đi đường này” - Nói xong, Đường Phong dẫn mọi người chui vào, khi họ vừa mới chui vào bên trong thì phía sau đã vọng lại tiếng bước chân của truy binh.

Đường Phong một tay cầm súng, một tay cầm đèn pin bước nhanh qua đường hầm trong cửa động hơi tròn này. Đường hầm này không giống với thông đạo uốn lượn quanh co ban nãy mà thẳng tắp hướng về phía trước, thẳng xuống dưới, càng chạy càng thấy ẩm ướt, có chỗ thậm chí còn có thể nhìn thấy khe nước chảy róc rách, chẳng mấy chốc, Đường Phong đã phát hiện ra mạch nước hiện rõ trên vách động

“Đây là cái gì ?” - Lương Viện dừng lại tò mò hỏi.

Không đợi Đường Phong cất lời, Makarov đã thở hổn hển giải thích: “Đây là mạch nước, mạch nước xuất hiện ở đây cho thấy ở đây đã từng tích nước trong một thời gian nhưng hiện giờ nước rút rồi”.

“Đúng vậy, chúng ta chạy vào sâu như vậy, rất có khả năng sẽ xuất hiện sông ngầm hoặc hồ dưới lòng đất? Mọi người xem, ở đây đã xuất hiện nước rồi!” - Đường Phong lo lắng nói.

“Sau lưng quân truy sát, trước mặt lại xuất hiện hồ dưới lòng đất, vậy phải làm thế nào đây?” - Lương Viện ngạc nhiên.

Hàn Giang giữ bình tĩnh: “Bất luận thế nào, đi tới cùng rồi tính tiếp, đến đường cùng ắt sẽ có lối thoát”.

Tiếng bước chân của truy binh phía sau mỗi lúc một rõ. Đường Phong dẫn mọi người tiếp tục chạy về phía trước cũng không biết chạy được bao lâu, bỗng xuất hiện một hồ nước dài chặn đứng đường đi của họ.

“Chết tiệt, quả nhiên có hồ nước dưới lòng đất” -

Đường Phong đứng bên hồ chửi rủa.

Đường Phong không biết phải làm thế nào khi nhìn về hồ nước trước mặt. Mặt hồ rộng gần chục mét, dài... không thấy điểm kết thúc, mặt hồ phẳng lặng như gương, dưới ánh đèn pin soi rọi, lấp lánh ánh sáng màu xanh ngọc bích tuyệt đẹp. “Hồ nước dưới lòng đất này đẹp thật đấy, giống như

Một tấm ngọc bích xanh biếc” - Lương Viện trầm trồ.

“Tôi hiểu rồi, tại sao ban nãy đại sảnh kia lại hình thành thác đá hùng vĩ đến vậy. Hàng nghìn năm trước, nước trong hang động phía trên chảy xuống đại sảnh, sau hàng nghìn năm tích lũy, không ngừng bào mòn, cuối cùng hình thành nên nhũ đá hùng vĩ đó; còn nước chảy vào trong đại sảnh lại chảy vào đường hầm, chảy mãi tới đây, rút cuộc thì hình thành nên hồ nước dưới lòng đất này” - Đường Phong giải thích.

Hàn Giang không chút hứng thú với những giải thích của Đường Phong, anh đáp: “Hiện giờ nói chút gì có ích đi, nghĩ xem chúng ta nên làm thế nào!”

“Xem ra chúng ta đành phải đội nước nhất chiến rồi!” rõ ràng là Makarov không hiểu â thành ngữ “đội nước nhất chiến” này.

Đường Phong im lặng, anh mượn ánh sáng đèn pin, soi thẳng về phía không thấy bờ của đầu bên kia hồ nước

trong lòng đất. Không khí ở đây lưu thông rất tốt, phía bờ bên kia chắc là có đường, lại nhìn nước hồ, cũng không sâu lắm. Đường Phong hạ quyết tâm: bơi qua hồ nước ngầm.

Khi Đường Phong nói ra ý kiến của mình, mọi người đều kinh ngạc, đến cả Hàn Giang cũng vô cùng ngạc nhiên Đường Phong hỏi Lương Viện: “Cô biết bơi không ?” Lương Viện gật đầu: “Tôi còn bơi giỏi là đằng khác, chỉ có điều từng bơi trong hồ nước ngầm thế này bao giờ, ở dưới đó có thủy quái không nhỉ ?”

“Cô yên tâm, ở đây đến cá còn chẳng có nữa là! Mọi người đều biết bơi, vậy thì bơi qua đi, tôi đoán hồ này không thể quá dài” - Đường Phong kiên định nói.

Makarov thử thăm dò nhiệt độ nước, lạnh thấu xương ông chau mày: “Nước rất lạnh, mọi người nhất định kiên trì, cũng phải giúp đỡ lẫn nhau, tôi xuống trước.” - xong Makarov lục tủ trong ba lô ra mấy chiếc kính lặn quần dụng đưa ọi người. Hàn Giang hơi bất ngờ, nghi nhìn Makarov rồi mới đón lấy kính.

Đường Phong và Lương Viện phía trước, Hàn Giang và Makarov phía sau, bốn người cởi áo khoác ra, cất vào trong ba lô, đeo kính lặn lên, lần lượt nhảy xuống hồ nước dưới lòng đất lạnh cóng. Đợi sau khi họ bơi được hơn chục mét, đám truy binh cũng đuổi đến nơi, chúng lập tức giương súng điên cuồng bắn xuống mặt hồ.

Thấy bắn xuống nước vô hiệu, lập tức có hai tên áo đen mở ba lô ra, lôi ra hai thiết bị lặn mặc vào người, tay cầm khẩu súng p11 dưới nước, nhảy xuống dưới hồ.

Hồ nước trong vắt thấy tận đáy, khả năng nhìn được dưới nước rất cao, sau khi Đường Phong bơi được hai chục mét kinh ngạc phát hiện ra, dưới đáy hồ mọc rất nhiều ụ Màng khổng lồ nhô lên, có ụ thì mới mọc, có ụ thì đã cao ba bốn mét, còn có cả mấy cột đá khổng lồ cao tới năm sáu mét, đã gần chạm tới mặt nước, dưới mặt hồ rõ ràng là một rừng đá dưới nước, tươi đẹp hùng vĩ.

Đường Phong quay người lại nhìn Hàn Giang và Makarov bám sát phía sau. Hàn Giang bơi rất giỏi nên khỏi nói, Makarov tuy tuổi tác ã ngót nghét bảy mươi, lại

đang bị thương nhưng dưới nước hồ lạnh buốt như vậy vẫn rất cừ; nhìn tiếp Lương Viện bên cạnh, động tác chậm rãi thường, rõ ràng, cô ấy vẫn chưa thể thích ứng với nước hồ lạnh cóng dưới này... Không ổn! Chân trái của

Lương Viện đột nhiên bị chuột rút, cô đau đớn giãy giụa trong nước. Đường Phong vội vàng tiến đến kéo lấy Lương Viện, nhưng sức của một người rõ ràng không đủ, Hàn Giang tức tốc bơi đến cùng Đường Phong đẩy Lương Viện lên mặt nước, ngay sau đó, Đường Phong và Hàn Giang cũng cùng ngoi lên mặt nước. “Lương Viện, cô sao rồi?” - Đường Phong quan tâm hỏi?

Mặt Lương Viện tái xanh, thở hổn hển, Hàn Giang trả lời thay cô ấy: “Bị chuột rút rồi, nước lạnh quá”.

“Vậy làm thế nào? Không muốn chết thì phải cố gắng tới cùng!” - Hàn Giang cắn răng nói. Họ quay đầu lại thì đã không nhìn thấy hai bóng đen bám đuôi, Đường Phong vội

hỏi Lương Viện: “Lương Viện, cô vẫn ổn chứ?”

Lương Viện ra sức gật đầu rồi lại lặn xuống nước. Đường Phong nhìn Hàn Giang, im lặng, lại bơi tới bên cạnh Lương Viện, bơi tiếp gần chục mét lên phía trước. Lương Viện quả thực bơi rất chậm, Đường Phong trong lòng sốt ruột, sao hồ nước nhỏ như vậy mà bơi mãi vẫn chưa đến bờ, nếu như truy binh đuổi kịp, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đường Phong sốt ruột lo lắng, bất giác tăng tốc, một mình bơi lên phía trước, anh muốn xem phía trước còn bao xa mới đến bờ, nhưng đột nhiên, anh phát hiện dòng nước bên cạnh mình có chút không bình thường, anh mở trừng mắt trong nước, phát hiện phía trước tối đen, hồ nước ngăm màu xanh không thấy đâu nữa, chuyện gì thế này?

Đường Phong ngoi lên mặt nước, anh không nhìn ra phía trước, nhưng anh nghe thấy tiếng nước chảy ào ào. Mặt hồ trước mắt không còn yên ả nữa, dòng nước đột ngột chảy xiết, đầu óc Đường Phong cũng quay cuồng theo, anh suy nghĩ để phán đoán xem phía trước là gì ? Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh - phía trước là thác nước!

5

Dòng nước chảy xiết đẩy Đường Phong về phía trước,

Đường Phong giật bản mình, cố gắng bơi lùi lại, anh chặn đứng Lương Viện đang khó nhọc bơi về phía trước, rồi lấy tay ra hiệu cho Hàn Giang và Makarov, bốn người nổi trên mặt nước, Đường Phong chỉ về phía trước, nói nhỏ: “Thác Nước!”. Mọi người đã hiểu ra, sự hoảng sợ đều hiện rõ trên khuôn mặt từng người, phía trước có thác nước, phía sau có truy binh, nếu rơi xuống dưới thác nước này, chắc chắn sẽ Chết chắc, truy binh thì đang đuổi tới nơi..ề giờ đã là đường • img rồi.

Lòng Đường Phong như có lửa đốt, một mình anh lại lặn xuống nước. Anh nhìn thấy những ụ đá chi chít dưới đáy hồ, sát vách động dưới đáy hồ có hai ụ đá rất to, một ụ đá to hơn một chút, cao khoảng bốn năm mét, một ụ đá thì nhỏ hơn, cao khoảng ba bốn mét, xung quanh hai ụ đá to này còn có rất nhiều những

tảng đá nhỏ khác. Những ụ đá, tảng đá lớn lớn nhỏ nhỏ này hình thành nên một rừng đá; nhìn thấy vậy, trong lòng Đường Phong bỗng lóe lên một ý nghĩ.

Anh nổi lên mặt nước, ra hiệu ọi người lặn xuống dưới, sau đó chỉ chỉ vào hai ụ đá to, đưa mọi người bơi về phía rừng đá đó, mọi người bơi tới bên ụ đá, rồi lại nổi lên mặt nước, Hàn Giang không thể chờ đợi thêm liền hỏi ngay: Nhất định là cậu đã có ý tưởng rồi phải không ?”

Đường Phong ôm lấy ụ đá to nhất, thở hổn hển, đáp: Đúng! Mọi người nhìn thấy hai ụ đá to này rồi chứ? Đợi hai tên đó bơi tới đây, chúng ta sẽ ôm lấy hai ụ đá này rồi lặn xuống nước. Có ụ đá này che chắn, lần này chắc chắn chúng ta có thể thoát được, còn nếu như không thoát được, thì thôi đành phải bỏ mạng lại vậy”.

Makarov cười ranh mãnh: “Tôi hiểu rồi, kế sách một mũi tên trúng hai đích, vừa có thể cứu được mạng chúng ta, vừa có thể khử được hai tên đó”.

“Ông lão người Nga này, sao lại biết nhiều thành Trung Quốc thế nhỉ, nhưng ông nói sai rồi, lần này mượn dao giết người!”

Hàn Giang xem xét địa hình, hoàn toàn tán đồng ý kiến của Đường Phong, cuối cùng anh dặn dò: “Đây là thử thách quan trọng nhất của chúng ta, mọi người phải nín thở cho thật sâu, xuống nước rồi là không thể lấy hơi được nữa, đếm đến ba, một, hai, ba!” - Hàn Giang nói xong, hít hơi thật sâu, ôm lấy ụ đá to nhất, cùng Makarov lặn xuống nước, Đường Phong và Lương Viện bơi tới cạnh ụ đá to hơn. Đường Phong hỏi Lương Viện: “Chuẩn bị xong chưa?”

- Lương Viện gật gù: “Chuẩn bị xong rồi”. Hai người cũng học theo Hàn Giang, hít một hơi thật sâu, lặn xuống nước, mặt đối mặt ôm chặt lấy ụ đá đó. Đường Phong giữ, hết sức mở to mắt, quan sát động tĩnh dưới hồ, từng giây, từng giây trôi qua, lúc này, từng giây trôi qua đối với họ cũng thật quá dài, và cũng thật quan trọng, vì bản thân anh không biết mình có thể kiên trì được bao lâu nữa. Anh nhìn Hàn Giang và Makarov, rồi lại nhìn Lương Viện, “Lương Viện, cô nhất định phải gắng gượng đấy!” - Đường Phong âm thầm cầu nguyện trong lòng.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đường Phong cũng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể mình đang tức tốc hạ xuống, tai và mắt rõ ràng bắt đầu cảm thấy khó chịu. ịNgực, phổi phải chịu đựng áp lực không thể chịu đựng nổi, Đường Phong vẫn gắng sức chịu đựng. Nếu ngay cả bản thân mình cũng khó nhọc nhường vậy, thì Lương Viện sẽ thế nào đây?

Đường Phong không dám nghĩ tiếp, cũng không dám nhìn Lương Viện nữa...

Rút cuộc, hai gã đó cũng xuất hiện rồi, Đường Phong nhìn thấy rõ thứ chúng đang cầm trong tay là khẩu súng ngắn P11 do Đức chế tạo. Đường Phong trong lòng biết . nhưng lại có chút mừng thầm. Kinh ngạc ở chỗ bọn áo này không ngờ lại trang bị hiện đại đến vậy, toàn diện đến vậy, đến cả súng bắn dưới nước mà cũng có; mừng thầm ở chỗ, may mà họ không quay lại chiến đấu với bọn này.

Hai tên áo đen này rõ ràng không phát hiện ra bốn người nhóm Đường Phong, chúng vốn không ngờ rằng trong rừng đá này lại có thể nấp được mấy người khá to như họ, thúng chỉ biết tiến lên phía trước truy đuổi, nên bơi rất nhanh qua khu rừng đá này...

Đường Phong nhìn chăm chú mọi thứ, thời khắc quan trọng nhất tới rồi, chỉ cần gắng gượng hơn chục giây nữa, đợi hai tên đó rơi xuống thác nước là họ sẽ có thể nổi lên mặt nước, hóp từng hóp không khí tươi rồi. Đột nhiên, Đường Phong phát hiện ra gã đang bơi phía trước bỗng ra sức giãy giụa trong nước, xem ra hẳn đã phát hiện thấy thác nước trước mặt; nhưng đã quá muộn, gã đó chưa kịp kêu lên câu nào thì đã bị dòng nước chảy xiết cuốn phăng xuống thác, không kịp

kêu tiếng kêu gào thảm thiết, không kịp kêu cứu, thậm chí còn không nghe thấy cả tiếng động mà hẳn rơi xuống. Hẳn đã âm thầm biến mất không chút động tĩnh như vậy thì lẽ nào thác nước phía trước sâu không thấy đáy?

Gã bơi phía sau phát hiện ra đồng bọn rơi xuống. biết được đại sự không ổn, sống chết cố bơi quay lại. Nhưng hẳn càng muốn bơi quay lại, dòng nước xiết càng muốn cuốn hẳn đi, nhưng mà tên này cũng thuộc

dạng khỏe mạnh hơn người, nên sau một hồi giãy giụa, hắn đã thoát được khỏi dòng nước xiết, bơi trở lại được.

Đường Phong âm thầm oán thán, vì mong rằng hai tên này nếu đều rơi cả xuống thì mình sẽ có thể nổi lên mặt nước tha hồ hít thở, nhưng thật không ngờ, tên này lại bơi được Đường Phong cảm thấy cơ thể mình đã đến đỉnh điểm, anh biết mình không thể kiên trì thêm được nữa.

Đúng lúc Đường Phong đang vô cùng khổ sở thì mặt nước bên cạnh bắn tung tóe, Lương Viện ngoi lên mặt nước. Đường Phong thấy vậy cũng ngoi lên theo, hớp lấy ngụm không khí tươi rói, nhìn lại Lương Viện đã thấy mũi cô ấy chảy ròng ròng và bất tỉnh nhân sự.

Đường Phong và Lương Viện đã bị bại lộ như vậy rồi thì Makarov và Hàn Giang cũng không nhất thiết phải gắng gượng nữa, hai người lần lượt trước sau nổi lên mặt nước. Tiếng động họ phát ra khi giãy giụa khiến tên đang bơi phát hiện ngay ra họ, nhưng khi gã này chưa kịp phản ứng lại. Hàn Giang đã kịp thời dùng con dao găm quân dụng thu được ở Khương Trại phi thẳng vào đối thủ. Gã này ban nãy vừa tiêu hao rất nhiều sức lực, càng không ngờ tới việc Hàn

Giang lại chủ động tấn công như vậy, nên chân tay hắn cuống quýt cả lên đến nỗi không bắn nổi phát nào, mắt trợn trừng trừng nhìn Hàn Giang ngay trước mặt.

Hàn Giang dùng tay trái kẹp chặt lấy người hắn, chìm xuống nước, tay phải dồn sức cửa một đường, cắt đứt cổ họng của hắn. Một đám bọt bong bóng sủi lên mặt nước, lúc này mắt hắn trợn ngược và vô cùng hoảng sợ, nên ra sức giãy giụa trong nước. Súng đã rút khỏi tay, hắn muốn ngoi lên mặt nước, nhưng Hàn Giang đã dồn hết sức lực của người đàn ông tráng kiện mà chìm hẳn xuống nước sâu hơn ...

Đường Phong và Makarov kinh ngạc chứng kiến cảnh tượng này, nhưng họ không thể nhìn thấy rõ mọi việc dưới nước, nên Makarov rút dao găm ra, định lao đến trợ giúp. đúng lúc đó, mặt hồ yên ắng trở lại, mặt nước vốn trong vắt bỗng loang ra vệt đỏ tươi, là máu, máu người, mùi tanh của máu chẳng mấy chốc lan tỏa khắp mặt hồ. Đây là máu của gã áo đen hay là của Hàn Giang gặp rủi ro?

Đúng lúc Đường Phong và Makarov đang chần chừ do dự thì một vật đen sì nổi lên mặt nước. Vật đen thui đó dập dềnh theo dòng nước, trôi về phía trước. Dòng nước trước mặt bắt đầu chảy xiết, vật đen thui đó chẳng mấy chốc biến

mất theo dòng nước cuộn cuộn cuốn đi. Lúc này Đường Phong và Makarov đã biết gã đó đã bị Hàn Giang xử xong, nhưng Hàn Giang mãi vẫn chưa thấy ngoi lên mặt nước, nên lòng hai người bất giác trùng xuống.

Rút cuộc thì Hàn Giang cũng đã nổi lên mặt nước giữa Một vùng máu loang lổ, từ từ bơi về phía họ, đến lúc này Đường Phong và Makarov mới yên tâm trở lại. Hàn Giang bơi về, phát hiện Lương Viện vẫn bất tỉnh nhân sự, mặc cho Đường Phong kêu gọi thế nào, Lương Viện cũng không phản ứng gì. Hàn Giang nhìn Lương Viện rồi nói với Đường Phong: “Đừng gọi nữa, không ích gì.đâu, mau hô hấp nhân

tạo đi”.

“Cái gì? Anh bảo tôi hô hấp nhân tạo cho cô ta?” Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

“Phí lời, không phải cậu thì tôi chắc! Một trong những nhiệm vụ của cậu là bảo vệ Lương Viện mà”.

“Nhưng đâu có nói là phải hô hấp nhân tạo ?”

“Thôi đi, đừng có được lợi lại còn làm ra vẻ ra nhanh lên!”

Makarov tiến lại vỗ vỗ vai Đường Phong: “Chàng trai đừng có ngượng!” - nói xong, Makarov và Hàn Giang bơi đi để tìm lối thoát khác. Lúc này, Đường Phong cũng không còn gì để đắn đo, anh hít một hơi thật sâu, từ từ kê sát miệng vào môi Lương Viện. Đôi môi Lương Viện lạnh tới nỗi không có lấy làn hơi ấm làm Đường Phong giật thót mình. Anh chưa từng bao giờ lo lắng cho Lương Viện như lúc này: ôm chặt lấy Lương Viện, muốn lấy thân nhiệt của mình ủ ấm cho cô ấy... Lương Viện rút cuộc đã dần dần tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong lòng Đường Phong, được Phong hô hấp nhân tạo, khuôn mặt trắng bệch bắt giác ửng

đỏ. Đường Phong thấy Lương Viện tỉnh lại, đang định Buông tay ra thì Lương Viện lại ra sức ôm chặt lấy anh không rời...

“Thôi nào, thôi nào, đây không phải là nơi để thân mật, ban này còn ngại ngần e thẹn, bây giờ đã lại không nở buông nhau ra rồi!” - Hàn Giang và Makarov không biết từ lúc nào đã lại đứng bên cạnh họ.

Đường Phong và Lương Viện quỵn luyến buông nhau ra, Hàn Giang cười nói: “Ban này nhân lúc hai người hôn nhau, tôi và Lão Mã đi thăm dò đường, phát hiện ra một miệng Hang rộng khoảng hai mét trên vách động dưới nước, cách rừng đá này không xa lắm. Tôi đã bơi vào trong xem sao, bên trong là một con đường rất hẹp”.

“Ý của anh là chúng ta sẽ bơi ra theo con đường đó?” – Đường Phong hỏi.

Hàn Giang gật đầu: “Chẳng còn cách nào khác”.

“Nhưng con đường đó dài đến đâu, thông tới đâu, chúng ta cũng không biết, hơn nữa anh xem Lương Viện, cô ấy... mắt Đường Phong lúc này nhìn Lương Viện tràn đầy sự thương xót.

“Đường Phong, vừa hô hấp nhân tạo một cái là quan tâm người ta vậy sao”.

“Bảo vệ Lương Viện, là nhiệm vụ mà anh đã giao phó cho tôi! Đây là anh nói mà”.

“Đừng có lí luận với tôi nữa!” - Hàn Giang quay lại

Lương Viện: “Tôi đã tính toán sơ sơ, con đường này khả năng dài hơn hai chục mét, tôi cũng không rõ bơi qua đó thì sẽ đến đâu. Sao rồi? Cô ổn chưa?”

Có sức mạnh của tình yêu, tinh thần Lương Viện đã hơn rất nhiều, cô kiên định gật gật đầu với Hàn Giang, đáp: tôi vẫn có thể gắng được!”

“Được! tinh thần thiếu nữ thật đáng khen ngợi”, Hàn Giang cổ vũ Lương Viện xong, làm người dẫn đầu, lặn xuống, nước. Đường Phong bảo vệ Lương Viện cũng lặn xuống nước chẳng mấy chốc, họ đã chui vào trong thông đạo màu trắng

rất hẹp. Ở đây không có những ụ đá to giống như trong hồ nước ngầm, chỉ có vài ụ đá nhỏ mới nhô lên, cho thấy niên đại hình thành ở đây muộn hơn, nên vẫn chưa có nhiều ụ đá to. Thông đạo màu trắng ngắn hơn Hàn Giang dự đoán, nên

sau khi bơi được khoảng mười lăm mét, mọi người lại đến một hồ nước ngầm khác. Hồ nước ngầm này không to lắm, nước không sâu, cũng không có ụ đá mà chỉ là một hồ nhỏ hoàn toàn khép kín, nên mọi người lại bơi tiếp mấy phút, rút

cuộc đã nhìn thấy bờ.

Lên đến bờ, bốn người toàn thân run rẩy, ngồi bệt trên

bờ, hộp lấy từng hộp không khí tươi rói trong động. Mãi một

lúc sau, Lương Viện mới cất lời trước: “Ban này thật sự nguy

hiểm quá, nếu như rơi xuống thác nước thì chúng ta bây giờ

đã xong hết rồi, đại nạn không chết, ắt có hậu phúc” - Lương

Viện tự an ủi bản thân.

Đường Phong lại nói: “Thực ra, chúng ta nên cảm ơn vận may của mình, vì hiện đang là mùa nước cạn, nếu như là mùa hè lượng nước dồi dào, thì hồ nước ngầm đó sẽ đầy mức nào? E rằng chỗ chúng ta đang ngồi hiện giờ cũng đang Ngập trong nước”.

Makarov trầm trồ: “Cái động đá vôi này thần kỳ thật đấy, bên trong còn có cả thác nước, hơn nữa lại còn là thác nước nhiều tầng, phía dưới thác nước không biết sẽ thông tới đâu ? Tôi ở Nga chưa từng nhìn thấy huyết động nào thần kỳ như vậy”.

“Đúng vậy! Cái động này tôi cũng chưa từng nghe nói tới. xem ra chúng ta là nhóm người đầu tiên phát hiện ra. Nếu như có thể ra ngoài, chúng ta sẽ...- vừa nói, Đường Phong vừa định cởi quần áo ướt sũng trên người ra, Hàn Giang vội vàng ngăn anh lại: “Đừng cởi quần áo vội, ở đây chưa phải là nơi nghỉ ngơi, chúng ta phải đi xa một chút, đến nơi an toàn sẽ lại nghỉ tiếp”.

“Lẽ nào chúng ta ở trong hang đá với lạnh lẽo lại mặc quần áo ướt sũng thế này đi sao? Tôi thấy chúng ta không bị bọn áo đen đó đánh chết thì cũng chết vì cảm lạnh cũng nên!” - Đường Phong ca thán.

Hàn Giang lắc đầu: “Đường Phong, đừng kêu ca nữa, khắc phục chút đi!” - vừa nói anh vừa đứng dậy, nhìn nhìn thông đạo tối đen sau lưng: “Quay về thì không quay được nữa, chỉ còn con đường này, từ đây đi thôi”.

Bốn người lại đi vào một đường hầm. Hàn Giang đi đầu soi đèn pin; anh bắt giác mừng thầm trong bụng, may mà pin này chịu được nước nên chưa bị nước làm hỏng. Không biết đi được bao lâu, họ đến một đại sảnh đá với huy hoàng hơn hẳn - đại sảnh màu vàng cam, ở đây to hơn, hùng vĩ hơn, càng khó tưởng tượng hơn đại sảnh hình bầu dục và đại sảnh thác đá, bởi trên khắp vách động trong đại sảnh, có vô số những lỗ nhỏ, suốt đá màu cam, màu đỏ và màu vàng. Từ vô số những lỗ nhỏ này chảy ra, tuôn trào ra ngoài, phủ kín gần như hầu hết vách động, hình thành nên cảnh quan độc đáo kỳ lạ đến vô cùng.

Hàn Giang ngạc nhiên thốt lên: “Đại sảnh này quả thật ngoài sức tưởng tượng”. Đường Phong, Lương Viện và Makarov hoàn toàn quên mất sự lạnh giá trên cơ thể, người nào người nấy há hốc mồm kinh ngạc, mắt mở to, chìm đắm trong cảnh quan hùng vĩ này.

Một lúc lâu sau, Đường Phong mới trầm trồ: “Tôi cảm giác mình đang ở một thế giới hoàn toàn khác”.

“Đúng vậy! Tuy bị người ta truy sát, nhưng chuyến đi này của chúng ta quả thật không lãng phí” - Lương Viện vẫn còn chút phấn khởi.

Hàn Giang đi một vòng quanh đại sảnh màu vàng cam. sau đó mở ba lô ra, lôi ra chiếc la bàn và GPS. “Mong là hai thứ này chưa bị hỏng, nhìn thì thấy hình như vẫn bình thường, nhưng... thế này là thế nào!” Hàn Giang đột nhiên hét lên kinh ngạc. Mọi người quây lại xem, Hàn Giang chỉ vào GPS và la bàn, nói: “Ở đây không nhận được tín hiệu vệ tinh thì là bình thường, nhưng mọi người xem, cái la bàn này làm sao vậy?”

Nhìn bên ngoài, la bàn không có bất cứ hỏng hóc nào, nhưng kim la bàn lại quay tít cả lên, nên không thể nhận biết được bên nào là Bắc bên nào là Nam. “Lẽ nào từ trường ở đây không có tác dụng nữa sao?” - Đường Phong nghi ngờ không hiểu.

Cuối cùng, vẫn là Makarov kiến thức uyên bác nói:

Lúc tôi còn phục vụ trong quân đội, đã từng tới Afghanistan, TRong một lần chỉ huy một binh đoàn đặc chủng truy kích một đội du kích, đội du kích này đã dụ chúng tôi vào một hang động trong núi. Trong hang động đó,động nổi động, có rất nhiều ngã rẽ, chúng tôi vào đó chưa được bao lâu thì đã chóng hết cả mặt khi di chuyển, lúc đó la bàn của chúng tôi cũng xuất hiện tình trạng như thế này, hoàn toàn không biết được phương hướng. Tôi thấy tình hình không ổn, lập tức chỉ huy mọi người rút lui theo đường đến, nhưng cuối

cùng chúng tôi vẫn lạc đường. Trong động, chúng tôi không ngừng bị quân du kích mai phục, nên rút cuộc, chỉ có mình tôi thoát ra được khỏi hang núi. Sau khi thoát ra, tôi không sao hiểu nổi nên đã báo cáo tình hình với cấp trên. Sau này trong một lần hành động, sau khi chúng tôi phải trả giá rất đắt thì cuối cùng mới hoàn toàn chiếm lĩnh được hang động đó. Sau đó, cấp trên đã mời chuyên gia đến khảo sát hang động này. Kết quả khảo sát là trong động có mạch khoáng sản sắt nam châm, cho nên...”

“Ý ông nói là sắt nam châm là linh hồn ở đây, cũng có nghĩa là ở đây có mạch khoáng sản sắt nam châm?” - Hàn Giang ngắt lời Makarov.

“Tôi nghĩ chắc là như vậy, vì ngoài điều này ra, tôi cũng không tìm được cách giải thích nào hợp lý hơn” Makarov đáp.

“Nói như vậy, hiện giờ chúng ta đã hoàn toàn mất phương hướng, lạc đường trong huyết động khổng lồ này . . Đường Phong toát mồ hôi hột.

“Bây giờ phải làm thế nào? Nếu như chúng ta vĩnh viễn không thoát ra được, thì sẽ...” - Lương Viện nói mà chỉ chực khóc.

“Không phải lo lắng, tiểu cô nương, cùng lắm chúng ta ở đây sống cuộc sống của người nguyên thủy, vẽ tranh trên vách động, ghi chép lại sự tích anh hùng của chúng ta. Rồi bao nhiêu năm sau, khi các nhà thám hiểm phát hiện ra chỗ này, thì sự tích của chúng ta sẽ được lưu truyền khắp thiên hạ. Đến lúc đó, chúng ta đều thành người nổi tiếng rồi, khà khà!” - Makarov đến lúc này mà vẫn không quên pha trò.

“Cháu không thèm làm người nổi tiếng chết tiệt gì đấy đâu! Cháu vẫn còn trẻ mà!” - Lương Viện không những không vui vẻ trước lời pha trò của Makarov, ngược lại còn rơi vài giọt nước mắt khiến Đường Phong lại càng thêm xót xa

“Được rồi, nhanh chóng tìm lối thoát thôi!” - Hàn Giang luôn giữ được đầu óc tỉnh táo. Thế nhưng mọi người đi một vòng trong đại sảnh vàng cam, trừ đường hầm lúc tới đây ra, thì cũng không tìm thấy một thông đạo nào khác. Lẽ nào ở đây chính là điểm tận cùng của huyết động?

8

Mọi người đều bắt đầu trở nên lo lắng, không tìm thấy lối ra thì làm thế nào? Chắc chắn là không thể theo đường cũ về chứ nhỉ? “Không! Không thể không có lối ra, nhất định vẫn còn có lối ra” - Hàn Giang suy đoán.

Trong lúc nước sôi lửa bỏng, Đường Phong đột nhiên hét lên từ trong một góc đại sảnh vàng cam: “Ở đây có cái cửa hang!” Mọi người chạy tới, cùng nhau quan sát, hóa ra là một cửa hang hình tròn hướng xuống dưới, chuẩn xác mà nói, đây nên gọi là giếng mới đúng!

“Giờ không có công cụ thì làm thế nào để xuống?” -Hàn Giang nhìn vào miệng giếng tối đen, sâu không thấy đáy nói.

Mọi người nhìn nhau, chẳng ai có cách gì. Đột nhiên,

Đường Phong hình như lại phát hiện ra điều gì đó, cúi người xuống, dùng đèn pin soi một vòng từ đầu tới chân lẫn theo cửa hang, Hàn Giang có chút mất kiên nhẫn nói: “Đừng soi nữa, căn bản không thể nhìn thấy đáy được!”

Đường Phong đáp: “Không phải tôi muốn nhìn tận đáy mà là đang tìm dây thừng”.

“Cậu điên à, ở đây lấy đâu ra dây thừng?”

“Mọi người xem, đây là cái gì?” - Mọi người cúi người tỉ mỉ quan sát, khi đèn pin của Đường Phong soi xuống dưới,

Mọi người nhìn thấy trong một góc giếng, hóa ra có treo một sợi dây ni lông. Sợi dây này thả thẳng xuống giếng. Lần theo sợi dây, mọi người phát hiện ra trên vách đá cách giếng thẳng hai mét, có hai chiếc đinh to được người ta đóng chặt vào đó,

xung quanh đinh sắt còn có một cuộn dây ni lông.

“Sao ở đây lại có sợi dây? Lẽ nào trước khi chúng ta đến đã có người từng tới đây?” - Về mặt Hàn Giang vô cùng kinh ngạc

“Có lẽ là như vậy! Xem ra chúng ta không phải là nhóm người đầu tiên tiến vào hang đá vôi này rồi - Makarov thất vọng nói.

“Không! Không thể có điều đó, nếu như có người từng tới đây thì tại sao thế giới bên ngoài không biết tới sự tồn tại của huyết động này?” - Hàn Giang vẫn không chịu tin vào sự thật này.

Trên mặt Makarov lộ ra nét biểu cảm kỳ lạ, ông nói:

“Đó chỉ là một khả năng”.

Cái gì?

“Trước chúng ta, tất cả những người vào thám hiểm

động, không có một ai còn sống để ra ngoài!” - Makarov đưa ra kết luận khiến mọi người sồn da gà – tất cả những người vào trong động đều chết rồi! Mọi người không chịu tin vào kết luận đó, nhưng lại không có bất cứ lí do nào để có thể phản bác lại.

Đường Phong cầm cuộn dây ni lông cạnh thành giếng lên, xem xét: “Phần dây để lại bên trên cũng rất dài, không biết bên dưới còn dài đến đâu?” - Vừa nói, Đường Phong vừa kéo lên trên. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sợi dây ni lông trên tay Đường Phong càng kéo càng dài, mắt mọi người càng trợn càng to, bởi vì... bởi vì sợi dây ni lông trông rất bình thường này, hóa ra kéo mãi không hết, không tính cả cuộn dây vốn ở trên giếng, chỉ tính riêng dây ni lông kéo được lên trí ít giếng đã dài gần năm mươi mét rồi. Tay của Đường Phong bắt đầu khê run rẩy, sợi dây dài miên man này rốt cuộc dài đến đâu đây? Chiếc giếng này rốt cuộc sâu bao nhiêu mét? Cuối cùng, khi Đường Phong nhắc đoạn ni lông cuối lên, mọi người lúc

đó ngạc nhiên ngẩng cả người ra vì đoạn dây ni lông cuối

cùng này hóa ra lại bị cắt phăng ngọt lịm...

Đây là thứ gì mà lại cắt phăng dây ni lông ngọt lịm như vậy ? Mọi người kinh ngạc nhìn chăm chú sợi dây và miệng giếng trước mắt. Hàn Giang cẩn thận quan sát hồi lâu, suy đoán: Từ hình dáng, chất liệu và tính chất của sợi dây này có thể thấy rằng nó đã có từ nhiều năm trước rồi, tuyệt đối không phải là thứ của một hai chục năm nay”.

“Ừm, tôi thấy lịch sử của cuộn dây này ít nhất phải trên bốn mươi năm, thậm chí còn nhiều hơn” - Makarov đồng ý với phán đoán của Hàn Giang.

Hàn Giang lại nói: “Từ độ dài của sợi dây treo trong giếng mà phán đoán thì cái giếng này ít nhất cũng phải sâu hơn năm mươi mét; dây đứt rồi, cho thấy độ sâu của giếng

không chỉ dừng lại ở năm mươi mét”.

“Đúng vậy, cái giếng này rút cuộc sâu bao nhiêu mét

đây?” - Đường Phong hỏi.

“Muốn biết sâu bao nhiêu, thì phải xuống xem sao!”

Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Cái gì? Anh muốn xuống dưới!”.-Mặt Đường Phong toát lên vẻ kinh ngạc.

Hàn Giang giẫm giẫm lên sợi dây, gật gật đầu, nói với mọi người: “Tuy sợi dây này nhiều năm tuổi rồi, nhưng vẫn khá chắc chắn. Hiện tại tôi nghĩ không còn có đường thoát nào khác, chỉ có cách xuống thăm dò thì may ra còn có cơ hội thay đổi thời cơ. Ngoài ra, mọi người có cảm nhận được luồng không khí không? Chúng ta có thể đi được tới nơi sâu như thế này mà, không khí vẫn rất tốt, luồng không khí lên từ giếng. Điều này chứng minh dưới giếng thẳng chắc là có không gian rất rộng lớn. Hiện giờ tôi quả thật không thể tưởng tượng, không gian trong động đá vôi này rút cuộc rộng lớn nhường nào!”

Hàn Giang kiểm tra một chút hai chiếc đinh sắt lớn, đinh sắt được ghim kiên cố vào trong vách đá, vô cùng chắc chắn. Hàn Giang nhìn mọi người, cười nói: “Đừng có mặt mày ủ rũ như thế, chúng ta hiện giờ không phải vẫn đang rất ổn sao? Tôi xuống trước! May mà trước đây tôi đã học một khóa leo dây. Mọi người tóm lấy một ít dây, nếu tôi gặp phải nguy hiểm gì, hoặc là muốn mọi người kéo sợi dây lên thì ra sức đập sợi dây”.

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì cả, cùng lúc gật gật đầu với Hàn Giang. Hàn Giang buộc một đầu sợi dây vào thắt lưng mình, chui vào giếng... chẳng mấy chốc, bóng dáng Hàn Giang đã mất hút trong giếng...

9

Tuy có đinh sắt cố định, nhưng mọi người vẫn căng thẳng tóm lấy sợi dây. Một phút sau, ba phút sau, năm phút sau, mười phút sau, mười lăm phút sau... theo thời gian từng giây từng phút trôi đi, tim mọi người đập mỗi lúc một nhanh, lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi. Sợi dây trong tay mọi người tuột xuống từng chút, từng chút một. Năm mét, mười mét, hai mươi mét, ba mươi mét, bốn mươi mét, mọi thứ dường như vẫn bình thường... Đột nhiên, sợi dây trong tay mọi người giống như không thể điều khiển nổi, rơi vun vút

xuống dưới giếng, tiếng động đáng sợ vọng lên từ dưới giếng, năm mươi mét, sáu mươi mét... mọi người bình tĩnh, dốc hết sức kéo sợi dây lên, nhưng sợi dây vẫn vun vút tuột xuống. Đường Phong cảm thấy lòng bàn tay mình như bị sợi dây cọ rách, nhưng anh vẫn không thể khống chế được sợi dây, dưới giếng thẳng hình như có một sức mạnh khủng khiếp không thể gọi tên, đó là gì nhỉ? Quái vật hung mãnh? Hay là... Hai tay Makarov kéo sợi dây, một chân đạp lên vách đá, trán đổ mồ hôi, ông không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa, hướng xuống miệng giếng dưới chân hét toáng lên: “Hàn! Hàn! Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong giếng chỉ có âm thanh vọng lại kéo dài, không có tiếng Hàn Giang đáp lại, đến cả tiếng động đáng sợ cũng không nghe thấy nữa. Cuối cùng, sợi dây dừng lại không tiếp tục tuột xuống nữa, ba người phía trên giếng thẳng mặt mỗi rã rời ngồi bệt bên cạnh giếng, nhưng họ không kịp nghỉ ngơi, lập tức lại lao tới bên miệng giếng, kêu gọi Hàn Giang. Không có hồi âm, Đường Phong vội vàng kéo sợi dây lên, nhưng khi tay vừa chạm vào sợi dây thì anh đã lập tức kinh ngạc kêu lên: “Không ổn!”

“Sao thế?” - Lương Viện và Makarov quan tâm hỏi. Đường Phong không trả lời, chỉ lo lôi sợi dây lên. Mấy phút sau, Đường Phong kéo được đoạn dây cuối cùng lên, Hàn Giang đã biến mất rồi! Ba người mắt tròn mắt dẹt, không biết phải làm thế nào, sự khủng hoảng đầy ắp trong

mắt mỗi người. Trong bầu không khí lạnh lẽo đó, Lương Viện

đã bật khóc thành tiếng: “Dưới đó rút cuộc có thứ gì đáng sợ vậy?”

“Lương Viện, đừng có khóc! Tôi chưa chết! Ha ha Dưới này quả thật là quá đẹp!” - Đột nhiên, một giọng nói vang vọng từ trong giếng thẳng vọng lên. Lương Viện lập

tức ngừng khóc bởi cô đã nhận ra giọng nói đó, chính là Hàn Giang!

“Anh sao rồi?” - Lương Viện hướng về giếng thẳng lớn tiếng hỏi.

“Bị trầy xước chút thôi, không sao cả, có thể nhìn thấy cảnh đẹp như thế này thì chết cũng đáng đấy!” - giọng Hàn Giang oang oang vang vọng trong giếng.

“Anh còn ung dung vậy sao, ban nãy rút cuộc sao thế. Làm chúng tôi sợ chết khiếp!” - Đường Phong hỏi.

“Khà khà, đừng hỏi nữa, tôi không thể diễn đạt bằng lời được, mọi người xuống đây sẽ biết, Lương Viện, cô trước đi, sau đó đến Đường Phong, cuối cùng thì tử cho Lão Mã rồi, đoạn cuối cùng trong giếng thẳng là một con dốc có rất nhiều đá vụn, mọi người phải cẩn thận, ban nãy tôi đã bị ngã ở đấy, khà khà, dưới này quả thật quá hùng vĩ!” dưới giếng vọng lên tiếng cười ngốc nghếch của Hàn Giang;

“Tôi nghĩ anh ta bị ngã đập đầu xuống đất rồi nên, tôi chưa bao giờ thấy anh ta như vậy” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Có lẽ dưới đó thật sự rất đẹp!” - Lương Viện nói.

“Cảnh có đẹp đến thế nào đi chăng nữa thì hiện tại cũng không thể khiến tôi hứng thú được...” - Đường Phong mau tới đây, phía dưới lại vọng lên tiếng Hàn Giang: “Quên không nhắc nhở mọi người, trong giếng thẳng có hai thứ rất đáng sợ, mọi người phải chuẩn bị tâm lý trước đấy”.

Thứ đáng sợ? Đường Phong, Lương Viện và Makarov nhìn nhau, không hiểu Hàn Giang ý gì, hỏi lại Hàn Giang nhưng bên dưới không thấy tiếng trả lời.

Đường Phong giúp Lương Viện buộc chặt sợi dây, từ từ thả Lương Viện xuống dưới, lúc mới bắt đầu mọi việc đều hết sức bình thường, nhưng khi sợi dây thả xuống dưới được khoảng năm mươi mét, trong giếng thẳng âm u đột nhiên

vang lên tiếng kêu thất thanh của Lương Viện, lòng Đường Phong ngay lập tức thất lại.

Tiếng kêu thét xé rách tâm can của Lương Viện khiến lông tơ trên người Đường Phong cũng dựng hết cả lên. Anh hướng về phía giếng thẳng lớn tiếng kêu gọi Lương Viện, chỉ thấy tiếng khóc thút thút của cô ấy vọng lên, xem ra Lương Viện vẫn chưa bị nguy hiểm tới tính mạng. Sợi dây tiếp tục thả xuống dưới, nhưng chưa được bao lâu, trong giếng thẳng lại vọng lên tiếng thét thất thanh của Lương

Đường Phong không thể chịu đựng được nữa, đang định kéo sợi dây lên thì bên dưới lại vọng lên tiếng của Hàn Giang: “Đường Phong, đừng kéo dây lên, Lương Viện đã an toàn rồi”.

Rút cuộc Lương Viện đã gặp phải thứ gì dưới giếng mà khiến cô ấy khiếp sợ đến vậy? Đường Phong mang theo một bụng nghi ngờ nên đã buộc đèn pin lên cánh tay xuống giếng. Đường Phong đã từng học được chút ít kỹ thuật leo vách đá và leo dây khi ở trong lão K, nên chẳng mấy chốc anh đã xuống được hơn ba mươi mét. Trong giếng thẳng dường như mọi thứ đều vẫn bình thường, nhưng Phong vẫn không dám lơ là cảnh giác. Xuống được khoảng bốn mươi mét, chân Đường Phong chạm tới vách động, ở đây không giống như trạng thái treo lơ lửng ban nãy nhưng chỗ này trong giếng thẳng đã xuất hiện một con dốc, chân Đường Phong đã có thể giẫm lên con dốc nhám thạch mà từ từ tụt xuống. Nhưng, ở đây không vì xuất hiện con dốc trở nên dễ đi hơn, con dốc phủ đầy đá vụn, vách đá bên lởm chởm những hình thù quái dị, nhám thạch giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụt xuống làm Đường Phong

thót tim, ban nãy chính ở chỗ này Lương Viện... Đột nhiên Đường Phong trượt chân, đứng không vững, xem chút là trượt ngã, may mà sợi dây buộc trên người đã treo anh lơ lửng trên không trung. Người Đường Phong đang đưa lại trên không, anh nhắm chuẩn một chỗ, ra sức khom lưng đập mạnh một cái, hai chân lại đứng trên con dốc; nhưng Đường Phong vừa mới đứng vững thì bỗng phát hiện ra trên vách đá trước mặt, có một bộ xương trông vô cùng hung tợn

Dưới ánh sáng của đèn pin soi rọi, bộ xương ánh lên chút ánh sáng âm u lấp loáng, thật là khủng khiếp. Trong giếng thẳng tối om này, gặp phải một bộ xương đáng sợ như vậy nên cảm giác ghê tởm chôn bao trùm lấy Đường Phong. Anh muốn hét lên, nhưng hét không thành tiếng. Anh thở hổn hển, điều chỉnh trạng thái của bản thân, mãi một lúc sau, anh mới bình tĩnh trở lại. Giờ thì anh đã hiểu Lương Viện lại hét lên thất thanh như vậy, và cũng đã hiểu thứ đáng sợ mà Hàn Giang nói là cái gì, chính là bộ xương này! Nhưng, Hàn Giang nói có hai thứ đáng sợ, nói

như vậy, thì đằng sau vẫn còn một bộ xương nữa sao?

10

Quả nhiên, khi Đường Phong xuống tới khoảng sáu mươi mét, ở đây lại đột nhiên xuất hiện một bộ xương khác,

Chỉ có điều bộ xương này không còn hoàn chỉnh mà đã rơi vãi trên đất. Lần này thì Đường Phong đã bình tĩnh hơn, anh lại tiếp tục tụt xuống hơn chục mét nữa thì tới điểm cuối của con dốc. Tại đây, anh đã nhìn thấy Hàn Giang và Lương Viện, và cũng nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi trong cả cuộc đời mình. Đây là một đại sảnh trắng, giống như thế giới cổ tích toàn một màu trắng vậy, cao bằng khoảng hơn chục tầng lầu. Không gian đại sảnh của động đá vôi to đủ bằng hai sân bóng đá, trên vách

đá, thậm chí là trên nền đất, khắp nơi đều mọc lên những ụ tịchach àu trắng đủ mọi hình dáng kỳ dị, óng ánh bắt mắt. cả hang động đá vôi như được khoác lên tấm áo trắng.

Trên đỉnh đại sảnh, hàng chục chiếc trụ cột thạch cao to lớn màu trắng trong suốt, giống như những chùm đèn khổng lồ rọi sáng toàn đại sảnh. Đường Phong bắt gặp ánh nhìn ngạc nhiên

thờ, anh ngẩng đầu lên, nhìn ngắm thế giới ngầm không thể tưởng tượng này, miệng lẩm bẩm: “Quả thật quá đẹp!” đó cười góc ghech, anh cũng giống Hàn Giang “ngã đập đầu xuống đất”.

Chẳng bao lâu sau, Makarov cũng đã xuống tới nơi. Sau khi nhìn ngắm sơ qua cảnh đẹp, Makarov lấy ra một khẩu súng ngắn hoen rỉ loang lổ, nói với mọi người: Khi này tôi mới nhận được nó bên cạnh bộ xương thứ hai trong giếng đây. Súng ngắn Walther PPK nòng 7,65 ly do Đức chế tạo năm 1935, nhưng đã han rỉ hỏng rồi, chắc là không dùng được nữa”.

Hàn Giang đón lấy khẩu súng, xem xét: “Han rỉ tới mức này, chắc cũng có nhiều năm nay rồi. Xem ra chủ nhân của khẩu súng này chính là bộ xương ban nãy trong giếng. Liên hệ với những gì chúng ta dự đoán trước đó, hiện giờ căn bản có thể đoán định, trước chúng ta, dĩ nhiên không phải rất gần đây, phải tầm khoảng mấy chục năm trước, đã từng có một nhóm người đi vào trong huyệt động này”.

“Sao đám người đó lại vào trong huyệt động xa xôi này nhỉ ? Lê nào chỉ là đến khảo sát ?” - Đường Phong hỏi.

“Tôi nghĩ không đơn giản như vậy, nếu như chỉ là thám hiểm khoa học thông thường thì sao phải mang theo súng?”

Phải hiểu rằng, súng ngắn Walther PPK nòng 7,65 ly nằm đó là hàng hiếm, tại Trung Quốc tôi nghĩ để có được nó không hề đơn giản” - Makarov đưa ra phán đoán của mình từ những gì trên khẩu súng.

Hàn Giang gật đầu: “Đám người đó chắc chắn không đơn giản, mục đích bọn họ tới đây rất đáng để nghi ngờ”.

Đường Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, kinh ngạc nói: đây có khi nào là Hắc Đầu...”

“chúng ta tìm kiếm xem bọn họ còn để lại thứ gì ở đây không” - Hàn Giang quyết đoán ngắt lời Đường Phong, sau đó hăm hực trợn mắt nhìn Đường Phong một cái, đó là bí mật của họ, không thể để Makarov biết được.

Mọi người đi một vòng trong đại sảnh màu trắng, phát hiện thêm hai chiếc thùng và một đồng củi gỗ. Mở thùng ra, bên trong hóa ra là một thùng đầy ắp nến, còn một thùng nữa làm bằng da được chế tạo để đi khảo cứu, khóa đã hạn

rỉ chét cứng, mở ra xem, bên trong ngoài mấy viên đạn đã rỉ thì cũng chẳng còn gì cả.

Đường Phong nghi ngờ nhìn chiếc thùng da này: trong chiếc thùng này, trước đây chắc chắn là đồ đồ, thậm chí còn là đồ rất quan trọng, nếu không thì cũng chẳng cần phải tốn nhiều công sức đem nó tới huyệt động tận sâu trong

lòng đất thế này”.

Makarov so sánh mấy viên đạn rỉ vàng trong thùng da,

nói: “Mấy viên đạn này là đạn của khẩu súng ngắn Walther PPK nòng 7,65 ly”.

“Nếu như vậy thì chủ nhân của chiếc thùng này cũn chính là chủ nhân của khẩu súng ngắn, cũng chính là bộ xương trong giếng thẳng đó?” - Đường Phong nói.

Hàn Giang khẳng định: “Chắc là như vậy; tạm thời bỏ mặc những thứ này đi, tiền nhân đã chuẩn bị cho chúng ta nến và gỗ thế này rồi, chúng ta nên ở đây nghỉ ngơi chút đã, rồi hong khô quần áo ướt trên người. Tôi nghĩ, ở đây chắc là Trong đại sảnh màu trắng, gió lưu thông rất tốt, đốt nến không thành vấn đề, chỉ có điều đồng củi đó, để lâu năm trong hang động âm u ẩm ướt nên phần lớn đã bị mục nài không dùng được nữa, nhưng còn một ít vẫn có thể nhóm lửa. Vậy là, Hàn Giang nhóm một đồng lửa lên, đem lại chút ấm áp ọi người.

Mọi người để Lương Viện hong khô quần áo đầu tiên, mấy người còn lại lui ra chỗ khác. Makarov về ngoài tưởng như bị cảnh đẹp trong đại sảnh màu trắng hấp mất hồn, nhưng thật ra ông vẫn luôn lo lắng cho Yelena; còn Hàn Giang thì kéo Đường Phong sang một bên, nhìn bề ngoài hai người có vẻ như cũng đang thưởng thức cảnh đẹp trong động, nhưng khi đến chỗ khuất, Hàn Giang lập tức khẽ hỏi: “Kệ tranh ngọc vẫn ổn chứ?”

Đường Phong quay đầu lại liếc Lương Viện đang bán khóa thân bên đồng lửa một cái, ba lô của anh đang ở chỗ Lương Viện, khẽ đáp: “Anh yên tâm, không vấn đề gì cả, ban này tôi kiểm tra qua rồi, kệ tranh ngọc lành lặn như lúc ban đầu”.

Hàn Giang yên tâm hơn một chút, anh lại nhớ tới câu nói ban này của Đường Phong, bèn hỏi: “Ban này cậu nghi ngờ hang động đá vôi này chính là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta cần tìm kiếm?”

Đường Phong khẽ gật đầu, đáp: “Rất có khả năng như vậy. Trên cao nguyên tây bắc Tứ Xuyên, hang động đá vôi karst vốn rất hiếm gặp, huống hồ đây còn là hang động đá vôi karst hùng vĩ huy hoàng như thế này? Bởi vậy, tôi suy đoán, hơn một nghìn năm trước, bộ lạc Đẳng Hạng Khương sinh sống ở đây, rất có thể đã phát hiện ra hang động đá vôi này, và đã từng sinh sống trong huyệt động này. Giống như dân tộc du mục Tiên Ti nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc vậy, khởi nguồn tại động Ca Tiên vùng rừng rậm thẳm thẳm Đại Hưng An Lĩnh phía đông bắc Trung Quốc, người TiênTi sau này di chuyển xuống trung nguyên phía nam, kiến lập lên vương triều Bắc Ngụy. Thế nhưng, người Tiên Ti không bao giờ quên được động Ca Tiên - nơi khởi nguồn của dân tộc họ, nên họ đã nhiều lần phái người trở về tế lễ. Nếu như những suy đoán vừa

rồi của tôi là sự thật, thì ở đây quả thực là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta tìm kiếm. Đó chính là sau khi vương triều Tây Hạ bị diệt vong, rất có khả năng một nhánh người Đảng Hạng đã mang theo một tấm kê tranh ngọc trở lại Hắc Đầu Thạch Thất, nơi khởi nguồn của dân tộc họ, cũng chính là huyết động này”.

“Nếu như vậy thì kê tranh ngọc thứ hai chính là ở đây?”

“Rất có khả năng này”.

Hàn Giang nghe xong suy đoán của Đường Phong, trầm tư hồi lâu, rút cuộc, vẫn lắc lắc đầu: “Đường Phong, bây giờ kết luận như vậy vẫn còn sớm lắm, chúng ta vẫn chưa phát hiện ra bất cứ vết tích sinh hoạt nào của nhân loại cổ đại ở đây cả”.

“Đúng vậy ! Thế nên ban nãy tôi đã bảo tất cả những gì tôi nói đều chỉ là suy đoán của cá nhân tôi, quan trọng là vẫn cần phải tìm thấy những chứng cứ liên quan thì mới có thể chứng minh đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất”.

“Ừm , ra ngoài trước đã rồi nói sau.” - Hàn Giang ngập ngừng một lúc, lại hỏi Đường Phong: “Cậu nhìn nhận thế nào về sợi dây, sừng, nện và thùng da đó, còn cả đám người đã từng tới đây nữa?”

“Tôi không biết trước đây ở đây đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng từ những vật phẩm này mà phán đoán thì đám người từng tiến vào hang động này lai lịch không tầm thường, chắc chắn không phải là sơn dân bản địa. Từ niên đại cho thấy, phần lớn là trước giải phóng, không thể là sau giải phóng, bởi nếu là sau giải phóng, thì chính phủ hoặc đơn vị nghiên cứu khoa học, tổ chức thám hiểm khoa học nhất định đã để lại hồ sơ ghi chép rõ ràng. Còn về mục đích để nhóm người này đến đây, có khả năng là vì thám hiểm kỳ quan, cũng có khả năng là thám hiểm khoa học bí mật, nhưng tôi luôn cảm thấy, mục đích của đám người này không hề đơn giản, rất có khả năng mục đích của họ cũng chính là Hắc Đầu Thạch Thất”.

“Phán đoán của cậu hoàn toàn giống như của tôi. Đám(Un người đó gặp nạn ở đây, nhưng đã gặp phải điều gì nhỉ ? Bắn giết? Hồng thủy ngầm? Hay là bị dã thú tấn công?”

“Dã thú tấn công? Sao mà như vậy được? Trong động

đá vôi karst rộng lớn thế này, không thể có sinh vật to lớn sống ở đây được”.

“Tôi hiểu cái lý lẽ đó, nhưng lòng dạ tôi lại run rẩy bất an.

Hàn Giang nói tới đây thì thấy Makarov đang tiến về phía họ. Anh lại khẽ nói với Đường Phong: “Được rồi, nói vậythôi đã, cậu nhớ rõ, không được sự cho phép của tôi, tất cả những gì chúng ta vừa nói đều không được nói cho ai khác”.

Đường Phong hiểu, đây là nhằm vào Makarov và Yelcna (giả dụ có thể gặp lại Yelena), nhưng anh vẫn hỏi lại một câu: cũng không được nói với Lương Viện sao?”

Hàn Giang im lặng hồi lâu, đáp lại: “Đúng, tạm thời không cần nói với cô ấy”.

“Hàn! Tôi không thể không nói, chuyến này đến đây quả không hề uống công, ở đây quả thật quá đẹp!” - Makarov bước đến, trầm trồ nói.

Ba người lại bàn bạc về đường thoát ra ngoài bước tiếp theo, rồi quay lại bên đồng lửa. Lúc này, Lương Viện đã hong khô quần áo.

12

Đường Phong, Hàn Giang và Makarov vừa hong quần áo vừa sắp xếp lại những trang thiết bị mang bên mình. Súng đạn đã xong xuôi, GPS không nhận được tín hiệu, la bàn không chuẩn xác nữa, toàn bộ điện thoại đã bị hỏng do ngâm nước, một ít thực phẩm để bên trong cũng bị ngâm nước không ra hình thù, nhưng mọi người vì phải nhét chút gì vào bụng nên vẫn miễn cưỡng nuốt trôi những thứ khó nuốt này.

Cuối cùng, Hàn Giang thất vọng khi phát hiện ra, chiếc đồng hồ quân dụng chống nước chống rung của mình hóa ra cũng không chạy nữa. Khỏi phải nói, đồng hồ của những người khác chắc chắn cũng hỏng hết rồi, đi mất bao nhiêu thời gian trong hang động như vậy, mà không biết bên ngoài giờ đã là lúc nào ? Cần phải đi bao lâu nữa mới có thể lại nhìn thấy ánh sáng?

Cả đêm không ngủ, lại cả một đoạn đường bị người xấu truy sát, quả thật là quá mệt mỏi, nên chẳng bao lâu sau, Hàn Giang, Đường Phong, Lương Viện và Makarov đã ngủ thiếp đi quanh đồng lửa.

Không biết bao lâu sau, Đường Phong bỗng giật mình một cái, anh bị loạt âm thanh kỳ dị làm tỉnh giấc. Anh ngồi dậy nhìn xung quanh, một vùng tối đen, nến tắt rồi, đồng lửa cũng đã tàn. Anh bất giác giật mình, thật là không nên chút nào, trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này thì sao lại ngủ say như vậy? Anh sờ lên người, súng vẫn còn, rồi lại mò lấy hai cây nến châm lên, nhìn thấy Makarov, Lương Viện vẫn đang ngủ say, còn Hàn Giang thì bị tiếng động của anh làm tỉnh giấc. Đường Phong hỏi Hàn Giang: “Anh có nghe thấy tiếng gì không?”

Hàn Giang đồng tai nghe ngóng: “chẳng có tiếng gì cả!” Đường Phong đứng dậy, đi một vòng trong đại sảnh màu trắng, âm thanh kỳ dị lúc nãy giờ đã không nghe thấy nữa. Trong đại sảnh yên tĩnh tới nỗi chỉ nghe thấy tiếng tim mình đang đập, lẽ nào ban nãy là do tai mình xuất hiện ảo thính? Đường Phong lắc lắc đầu, quay trở lại bên cạnh ngọn

nến, gọi Makarov và Lương Viện dậy. Bốn người thương lượng, vẫn là nên đi, chỉ có đi ra ngoài, đến nơi an toàn mới có

thể yên tâm nghỉ ngơi.

Bốn người thu dọn hành lý, vứt bỏ những thứ không cần thiết đi, mang theo nến trong đại sảnh và cả khẩu súng ri sét. Hàn Giang cố ý cắt đi đoạn dây thả xuống giếng còn thừa ra, cắt vào trong ba lô để phòng những lúc cần dùng tới. Sắp xếp xong đồ đạc, bốn người lại lên đường, nhưng họ lập tức gặp phải một vấn đề mới. Trong đại sảnh màu trắng trừ cái giếng đó ra, còn có hai lối ra, một to một nhỏ, thực ra là hai đường hầm tối đen một lớn một nhỏ, rút cuộc nên đi vào đường hầm nào đây? Bốn người đầu đầu chán nản.

Đường Phong chỉ vào đường hầm to: “Đi đường to đi,

Nếu như không thông thì quay lại”.

Hàn Giang gật đầu: “Nhưng, bắt đầu từ đây thì chúng phải đánh dấu cái đã”.

“Đánh dấu! Lấy cái gì đánh dấu?”

“Đánh dấu phải nổi bật bắt mắt” - Hàn Giang đột nhiên quay về phía Lương Viện: “Lương Viện, cô có mang theo son môi không?”

Lương Viện lập tức lôi từ trong chiếc túi nhỏ của mình ra một thỏi son, đưa cho Hàn Giang. Đường Phong nhìn túi mỹ phẩm nhỏ của Lương Viện, bó tay lắc đầu, Hàn Giang thì cười nói: “Tôi biết ngay mà, con gái các cô, bắt kể đi đâu đều mang theo đồ trang điểm”.

Bốn người chui vào đường hầm to, tuy trên đỉnh hầm chỉ chít những nhũ đá đủ hình đủ dạng nhưng đường đi dưới chân lại rất bằng phẳng, hơn nữa đường càng đi lại càng rộng nên khiến mọi người như thấy được tia hy vọng mới. Đi mãi, đi mãi, Đường Phong đang dẫn đầu đột nhiên dừng lại, bởi vì... bởi vì anh lại nghe thấy âm thanh kỳ dị nãy. Lần này, anh có thể khẳng định, chắc chắn không phải là ảo thính của mình.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

14. Chương 13

Chương 13

Đại sảnh trụ cột thần bí

1

Bốn người đều dừng lại. Đường Phong mở to mắt, tim bắt đầu đập thành thịch, nhìn về phía đường hầm tối đen trước mặt. Đây là âm thanh gì ? Anh không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả âm thanh nghe thấy lúc này, vì âm thanh quái dị, âm thanh khủng khiếp, âm thanh đó càng lúc càng to, hình như đang lao về phía họ!

“Nó là cái gì vậy nhỉ?” - Đường Phong rút cuộc thốt ra một câu.

“Mặc kệ nó là cái gì, thì cũng chuẩn bị chiến đấu đi!”

Lương Viện, cô lùi lại phía sau!” - Nói xong, Hàn Giang rút khẩu súng ngắn 92 ra, hai tay giữ súng, xông lên phía trước, nhưng trong đầu anh lại rối tung cả lên, anh nghĩ tới hai bộ xương trong đại sảnh màu trắng, từng khuôn mặt khủng khiếp đang ẩn hiện trước mặt anh, xương trắng ? Hồng thủy? Dã thú?...

Lương Viện lùi lại phía sau, Đường Phong ở giữa, Hàn Giang bên phải, Makarov bên trái, ba khẩu súng, duy trì < thế=“” trận.=“” âm=“” thanh=“” đó=“” cận=“” kề=“” rồi,=“” càng=“” lúc=“” càng=“” vang,=“” rung=“” chuyển,=“” lao=“” vào=“” tấn=“” công=“” mào=“” nhĩ.=“” bốn=“” người=“” cảm=“” thấy=“” mào=“” nhĩ=“” như=“” sắp=“” rách=“” toác=“” ra.=“” lương=“” viện=“” đau=“” đón=“” bịt=“” tailại,=“” còn=“” đường=“” phong,=“” hàn=“” giang=“” và=“” makarov=“” thì=“” cổ=“” kim-nén=“” cơn=“” đau,=“” sẵn=“” sàng=“” chuẩn=“” bị=“” bắn=“” chết=“” kẻ=“” thù=“” bắt=“” cứ=“” lúc=“” nào.=“” thế=“” nhưng=“” khi=“” thứ=“” đó=“” thật=“” sự=“” xuất=“” hiện=“” trước=“” mặt=“” họ=“” thì=“” cánh=“” tay=“” ba=“” người=“” bắt=“” đầu=“” run=“” lên=“” lấy=“” bầy,=“” vì=“” thứ=“” đáng=“”>

“Dời Chạy mau!”

Đúng vậy, đó là hàng nghìn hàng vạn con dơi, mệnh mông cuộn cuộn, không có bất cứ thứ gì có thể chặn đường của chúng trong đường hầm âm u hun hút này. “Pằng! Pằng !, trong lúc hoảng loạn, Đường Phong lao lên phía trước bắn hai phát, nhưng đối với hàng vạn con dơi này thì hai phát đạn quả thật chẳng thấm vào đâu. Đại quân dơi vẫn theo hàng theo lối, tức tốc lao vù vù về phía trước. Hàn Giang, Makarov không chống lại nữa mà vội quay đầu bỏ chạy, làm ý chí của Đường Phong lúc này cũng sụp đổ theo, anh kéo Lương Viện đang ngây ra chạy thực mạng. Vài con dơi bay qua đỉnh đầu họ, Đường Phong quay đầu lại nhìn, đại đội dơi đã áp sát, anh đã có thể nhìn thấy rõ những chiếc răng nanh nhọn hoắt lộ ra ngoài miệng những con dơi hung tợn này.

Nhanh! Đường Phong kéo Lương Viện chạy thực mạng. Anh hiểu rằng, nếu như bị đại đội dơi đuổi kịp, hai người họ sẽ giống như những người trong giếng, trở thành một đồng sương trắng. Rút cuộc, đúng giây phút Đường Phong và Lương Viện sắp nổ tung thì họ đã nhìn thấy đại Sảnh trắng tuyệt đẹp. Họ chạy vào trong đó, rẽ thật nhanh trốn vào trong đường hầm nhỏ hơn bên cạnh. Đường Phong và Lương Viện nằm bò ra đất, thở hổn hển một lúc sau, hai người mới hồi sức lại. “Xem ra nhìn thấy cảnh đẹp, thì cũng phải mạo hiểm đấy.” - Đường Phong than thở.

Đúng vậy! Có lúc thậm chí còn phải trả giá bằng cả mạng nữa!”

“Giờ thì tôi đã biết hai bộ xương đó bị chết thế nào rồi!”

“Á! Ý anh là họ bị dơi tấn công?”

“Nhiều khả năng là như vậy, họ bị đàn dơi tấn công rồi

Ngã xuống giếng mà chết, cũng có khả năng trực tiếp bị dơi tấn công đến chết”.

“Thật là quá đáng sợ! May mà ban nãy lúc chúng ta nghỉ ngơi, đàn dơi không xuất hiện, nếu không thì chúng thật sự...” - nói tới đây, Lương Viện tê hết cả da đầu.

“Nghĩ tới mà vẫn phát sợ!” - Đường Phong thật sự không thể tưởng tượng nổi, nếu như hàng vạn con dơi xông vào đại sảnh màu trắng lúc họ đang ngủ say thì cảnh tượng sẽ thế nào đây.

Trong bóng tối, Lương Viện mở to mắt, nhìn xung quanh, hỏi Đường Phong: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Nếu như tôi không nhầm thì hiện giờ chúng ta đang ở

trong đường hầm nhỏ hơn”.

“Vậy thì chúng ta vẫn rất nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi”.

“Đúng vậy, hội Hàn Giang không biết chạy đi đâu rồi nhỉ?” - Đường Phong nhìn xung quanh, một vùng tối đen, mò mẫm, đèn pin của anh không thấy đâu nữa, thảo nào không có lấy một tia ánh sáng. Lúc này anh mới hồi tưởng lại, ban nãy trong lúc chạy thực mạng, đèn pin của anh chắc là bị rơi trong đường hầm rồi. Lương Viện nghe thấy hung tin này, bật khóc thành tiếng, Đường Phong cũng trở nên tuyệt vọng. Trong huyết đạo dưới lòng đất phức tạp, rộng mà mất đi ánh sáng thì cũng đồng nghĩa với chết chóc.

2

Đường Phong lau lau nước mắt Lương Viện, an ủi nói: “Đừng khóc nữa, chúng ta vẫn còn hy vọng, chỉ cần tìm thấy hội Hàn Giang, chúng ta sẽ có hy vọng”.

“Nhưng họ chạy đi đâu rồi nhỉ?”

“Tôi nghĩ chắc là họ cũng chạy vào đường hầm này, ngoài chỗ này ra, không còn lối thoát nào khác, có khi họ cũng đang tìm chúng ta cũng nên”.

“Ừm, vậy thì chúng ta tiếp tục tiến lên phía trước thôi Đường Phong và Lương Viện cùng đỡ nhau, mò mẫm tiến vào trong đường hầm, may mà đại quân dơi không đuổi vào đây. Sau khi hai người đi được khoảng mấy chục mét thì tới một không gian cũng khá lớn. Đoạn hầm này ngắn vậy sao? Đường Phong nghi ngờ, nhìn xung quanh trong bóng tối, đột nhiên anh phát hiện ra một tia sáng, nên nói với Lương Viện: “Xem, ở đó có ánh sáng!”

Nhưng vừa mới dứt lời, đốm sáng đó đột nhiên phụt tắt, xung quanh lại là một vùng tối đen. Tim Đường Phong bắt giắc đập thành thịch. Ánh sáng đó là do thứ gì phát ra? đèn pin, hay là... ma trời dưới lòng đất?

Đường Phong và Lương Viện sững sờ đứng, tại chỗ, không ai dám di chuyển nửa bước... Cứ như vậy, hai người đứng đó hồi lâu, mãi cho tới tận khi ánh sáng đó xuất hiện Đường Phong thu hết can đảm, hét lên về phía ánh sáng đó: “Ai?”

“Đường Phong phải không?” - Đường Phong rớt cuộc đã nghe thấy giọng của Hàn Giang, rớt cuộc cũng nhìn thấy ánh sáng. Anh và Lương Viện mừng rỡ ôm chặt lấy nhau.

Hai tia sáng gần lại rồi, Hàn Giang và Makarov xuất hiện trước mặt hai người. Hàn Giang quan tâm hỏi: “Sao hai người không bật đèn pin lên?”

“Lúc này bị dơi đuổi, đèn pin của tôi rơi mất rồi” – Đường Phong rầu rĩ nói.

“Tôi cũng tìm hai người mãi, may mà chúng ta đã gặp lại nhau, nếu không thì...” - Hàn Giang không nói tiếp nữa.

“Đúng đấy! Nếu mà không gặp lại hai người, tôi và Lương Viện coi như xong rồi”.

“Thôi được rồi! Ở đây tôi cũng mang theo một chiếc đèn pin dự phòng, cậu cầm lấy đi”.

Đường Phong bật đèn pin lên, nhìn xung quanh, ở đây giống như một ngã tư, trừ hang động tối đen mà mình vừa mò mẫm đi ra đây thì còn có ba hang động khác, hang động đối diện hình như đã sụp đổ chỉ còn lại hai cửa hang bên trái và bên phải. Đường Phong hỏi: “Bây giờ chúng ta nên đi đường nào?”

Hàn Giang giới thiệu: “Ban nãy chúng ta đã thăm dò hai cái động này rồi, cái động bên trái khá thẳng, hình như thông đến nơi rất xa, động bên phải bên trong uốn lượn quanh co, có chỗ còn bị sụp đổ, cho nên tôi nghiêng về động bên trái”.

“Sự việc đã đến thế này rồi thì cũng đành vậy thôi”

Bốn người chui vào đường hầm bên trái, Lương Viện lo lắng hỏi: “Lần này chúng ta không nhầm đường tiếp chứ?”

“Ai mà biết được? Xem ý trời vậy!” - Makarov lại thốt ra một câu thành ngữ Trung Quốc.

Bốn người đi được vài trăm mét thì đường hầm kịch đường, đến một đại sảnh không lớn lắm, mặt đất thấp lồi lõm, toàn là đá vụn và bùn đất; ngẩng đầu nhìn lên trên đỉnh đại sảnh không có những chùm nhũ đá hùng vĩ mà là từng thanh “ống đá” to nhỏ như những ống sắt thép.

Lương Viện tò mò chỉ vào những “ống đá” này hỏi: “Đó là những thứ gì mà trông thần kỳ vậy ?”.

Đường Phong sau khi quan sát, giải thích: “Đây gọi là ống ngỗng, tên chính thức gọi là ‘chùm nhũ đá hình thân lúa mạch’, nó là một chùm nhũ đá thu nhỏ, cũng chính là trạng thái của chùm nhũ đá vẫn chứa hoàn toàn thành hình”.

“Nói như vậy thì sảnh ống ngỗng có vẻ ít tuổi phải không?” - Hàn Giang hỏi.

Cũng có thể nhận định như vậy, tới đây chúng ta nên phải cẩn thận, vì cấu tạo địa chất ở đây rất không ổn định”. Đường Phong gấp ngừng một lúc, chỉ lên một con dốc trên trước mặt, nói: “Đây là cái cầu thang lớn hình chữ chi độ dốc lớn, mọi người hãy đi theo hình chữ z, như vậy sẽ dễ đi hơn đây”.

Mọi người bước lên những tảng đá vụn và bùn đất theo hình chữ Z”. Sau khi bước lên “cầu thang lớn hình chữ chi”, mọi người lại lần nữa trợn tròn mắt...

> Bốn người đi lên “cầu thang lớn hình chữ chi”, trước mặt lại là một đại sảnh động đá vôi rộng lớn. Tuy trong đại sảnh này toàn là đá nham thạch đổ sụp, hình dạng cũng không theo quy tắc nào cả, nhưng điều đó cũng không thể che lấp được sự kỳ thú ở đây. Đây là một đại sảnh ngũ sắc,

trên vách nham thạch chỉ chít những mảng thạch àu vàng nhạt, trên một thác đá vẫn chưa hình thành hoàn chỉnh trải kín suốt đá màu đỏ và màu vàng cam, mưa đá màu trắng mọc từng đám trên vách hang, giống như những chùm hoa nhỏ màu trắng bung nở trên vách động; còn có cả những hạt trần châu đủ hình đủ dạng, cột đá khổng lồ đã bị sụp đổ, ánh sáng ngũ sắc giống như đá quý, quả thật không thể ngờ tới, nó tỏa sáng lấp lánh, soi rọi toàn bộ đại sảnh.

Bốn người đều bị cảnh đẹp bất ngờ trước mắt chinh phục, chậm rãi di chuyển bước chân tiến lên phía trước, bởi mỗi bước chân đều dẫn tới một cảnh đẹp khác nhau, Phía trước vọng lại tiếng nước giũ xuống. Đây là âm thanh những giọt nước từ những chùm nhũ đá trên đỉnh động nhỏ xuống vũng nước phía dưới. Đường Phong nghi ngờ soi thẳng đèn pin về phía trước, anh lần nữa lại bị bất ngờ bởi cảnh tượng trước mắt. Ở đó hóa ra là một hồ nước ngầm rộng lớn, mặt hồ phẳng lặng lấp lánh ánh sáng màu xanh âm u. Khi Đường Phong tiến vào, hồ nước lại toát lên màu xanh lục điểm lẹ như ngọc bích. Lẽ nào đây là một hồ nước đổi màu?

Đường Phong ngồi xổm xuống, chiếu đèn pin ra xa trong hang động âm u, không nhìn thấy bờ bên kia của hồ nước. Vậy hồ nước này rút cuộc to nhường nào? Ranh giới của nó ở đâu ? - Trong lúc Đường Phong đang suy nghĩ rồi thì phía sau lưng bất ngờ vang lên tiếng trầm trồ của Lương Viện: “Đây quả thực là một thế giới ngũ sắc, đẹp quá đi!” “Đúng vậy! Đẹp tới nỗi khiến người ta nghẹt thở“ • Đường Phong tiếp lời.

“Tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đẹp như vậy

- Makarov vốn hiểu biết phong phú cũng không thể không ca ngợi.

“Mọi người xem, những thứ màu vàng trên vách đá là gì vậy?” Lương Viện tò mò chỉ vào những tảng đá thạch àu vàng nhạt chỉ chít trên vách hang.

Đường Phong bước tới bên vách hang, quan sát một hồi rồi nói: “Đây là lưu huỳnh, trạng thái tự nhiên của lưu huỳnh” “Thảo nào vừa mới bước vào trong hang động này, tôi đã ngửi ngay thấy mùi lưu huỳnh.” - Nói xong, Makarov lại khịt khịt mũi ngửi mùi lưu huỳnh nồng nặc trong không khí.

“Lưu huỳnh?” - Lương Viện giống như nghĩ tới điều gì bỗng ngạc nhiên hỏi: “Trong đại sảnh có nhiều lưu huỳnh như vậy, không phải sẽ đốt cháy được sao?”

Lời của Lương Viện khiến trước mắt mọi người đều hiện lên cảnh tượng cả đại sảnh ngũ sắc chìm trong biển lửa, cháy bùng bùng. “Không thể!” - Hàn Giang đứng dậy nói, Mọi người xem, ở đây vốn không có vết tích của lửa”.

”Đúng vậy! Nếu như ở đây đã từng bị lửa thiêu cháy chúng ta đã không nhìn thấy được cảnh đẹp như vậy nữa.

Lưu huỳnh tự nhiên vốn không dễ cháy vậy đâu, ngoài ra, mọi người cảm nhận thấy không? Tuy không gian ở đây rộng lớn như vậy, nhưng không khí lại loãng hơn ban này ấ nhiều”.

Đường Phong vừa nhắc nhở xong thì mọi người đều

Cảm nhận thấy ngay, không khí ở đây quả thực loãng hơn trước đó. “Sao lại như thế này nhỉ?” - Lương Viện hoảng hốt hỏi.

Đường Phong nhìn xung quanh lần nữa, rồi phát hiện trong đại sảnh, trừ “cầu thang lớn hình chữ chi” lúc đến và hồ nước ngầm không thấy điểm kết thúc ra thì xung quanh đại sảnh không có lối thoát nào khác, trong lòng anh bất giác hoang mang. Anh vẫn chưa nói gì thì Makarov đã ngạc nhiên hỏi: “Sao ở đây không có lối thoát nào cả nhỉ? Thảo nào không khí loãng như vậy?”

Đường Phong nói: “Không nên kết luận sớm thế, đại sảnh này không giống như mấy đại sảnh trước đây chúng ta đã qua, ở đây tuy ngũ sắc giao thoa, nhưng cấu tạo địa chất lại

Yếu và phức tạp, không đơn giản như mấy đại sảnh mà chúng ta thấy trước đây. Ở đây động nằm trong động, mọi người xem, hình dạng của cả đại sảnh này không theo quy tắc nào cả, mặt phẳng thì giống như hình hồ lô, hiện nay chúng ta đang ở trong phía trước toàn đại sảnh, cũng chính là phía nửa dưới của hồ lô, không biết chừng chúng ta tiếp tục kiểm sẽ phát hiện ra lối thoát mới”.

Đường Phong vừa mới dứt lời, một chùm nhũ đá đột nhiên rơi xuống bên cạnh Lương Viện. Lương Viện sợ đến nỗi hét toáng lên, làm cả đại sảnh vang vọng. Hàn Giang

Makarov không hiểu chuyện gì, không hèn mà gặp cùng sủng, lập tức cảnh giác quan sát xung quanh, nhưng khắp nơi cũng không phát sinh tình huống nào cả.

“Được rồi, được rồi! Không có gì cả, chỉ là một chùm nhũ đá rơi xuống thôi mà! ” - Đường Phong an ủi Lương Viện đang hốt hoảng sợ hãi.

Lương Viện khó khăn lắm mới trở lại bình thường được. Bốn người không dám ở lại đây lâu, Đường Phong dẫn mọi người tới phía sau đại sảnh ngũ sắc, cũng chính là phần nửa trên của “hồ lô”. Không gian ở đây nhỏ hơn ban nãy rất nhiều, mọi người ai nấy cầm đèn pin soi chiếu xung quanh tìm kiếm lối thoát, nhưng trừ vách đá đẹp long lanh ra thì chẳng thu hoạch được gì cả. Đường Phong thất vọng nói: “Lẽ nào ở đây quả thật không có lối ra? Nếu mà như vậy chúng ta phải quay lại thôi”.

“Cậu muốn đi qua một lối thoát còn lại sao?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Cái gì ?” - Đường Phong lập tức hiểu ngay ý của Hàn Giang, “Ý anh là hồ nước ngầm?”

“Khà khà, coi như cậu thông minh!”

“Nhưng hồ nước ngầm vốn không thấy đáy bên kia, có khi đầu bên đó chẳng có gì cả, vốn cũng chẳng có lối thoát, ông

Trời phù hộ, chúng ta có lẽ không nên xuống nước nữa”.

“Đúng đấy! Tôi cũng không muốn xuống nước nữa đâu. Hiện giờ tôi đã cảm giác mình sắp bị cảm lạnh rồi, nhưng ai mà biết được sẽ như thế nào chứ?” - Hàn Giang mặt chán nản.

Mọi người đi vòng quanh trong nửa phần trên “hồ lô” cả nửa ngày trời, cuối cùng thì cũng tới vị trí “miệng hồ lô” hẹp nhất trong toàn bộ “hồ lô”. Đèn pin trong tay Đường Phong soi thẳng về phía trước, chùm ánh sáng rơi vào một thông đạo nhỏ hẹp. “Mọi người xem, ở đây có đường đi” - Đường Phong nói.

Mọi người cùng đến nhìn, lúc này mới phát hiện ra, tại miệng hồ lô”, bỗng nhiên xuất hiện một thông đạo âm : “Đi từ đây sao?” - Hàn Giang hỏi.

“Thử xem thế nào! Trừ ở đây ra thì còn có thể đi đường nào nữa?” - Đường Phong chán nản giơ hai tay ra.

“Vậy được, lần này tôi đi đầu. Đường Phong, anh bảo Lương Viện, Lão Mã殿 sau cùng nhé”. Hàn Giang ra lệnh xong, anh chui vào thông đạo nhỏ hẹp tối đen trước tiên, đi được bảy tám mét thì thông đạo này hẹp tới nỗi chỉ có thể từng người một đi qua, và phía trước thì vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

Đường Phong lại nhớ tới đại khe sâu Nạp Ma, bất giác than thở: “Chúng ta thoát được khỏi đại khe sâu trên mặt đất, giờ lại đến một cái đại khe sâu dưới lòng đất”.

“Hơn nữa khe sâu còn hẹp như thế này!” - Makarov ca thán.

Khe sâu dưới lòng đất này uốn lượn quanh co, chẳng mấy chốc họ đã mất phương hướng. Không biết đi được bao lâu, không khí trong khe càng lúc càng loãng, khe sâu dưới lòng đất giống như không có điểm tận cùng... Bốn người đến trước một “cầu thang” hướng lên trên, bước lên bậc thang, lại tiếp một “cầu thang” khác cũng hướng lên trên lên tiếp, phía trên rộng rãi hơn một chút, nhưng hai “cầu thang” này cũng khiến bốn người mệt mỏi rã rời, đặc biệt là Lương Viện, cô thở hổn hển hơn tất cả những người khác. Makarov nhìn Lương Viện mặt đỏ phừng phừng, cười nói: “Tiểu cô nương, lười luyện tập sức khỏe đây mà!”

Nếu như trước đây, tính khí ngạo mạn như Lương Viện sẽ phản bác lại, nhưng lúc này cô chỉ dựa vào vách động, lo thở hổn hển. Đường Phong thấy Lương Viện hình như có chút không bình thường nên liền tiến đến sờ trán cô, vừa chạm vào một cái, Đường Phong liền giật bản mình: “Lương Viện, cô sao thế? Trán nóng thế này!”

“Không sao cả, chỉ có điều cơ thể rã rời... nhưng, tôi vẫn có thể cố gắng được.” - Lương Viện quả thực kiên cường hơn trước đây rất nhiều.

Đường Phong rất ngạc nhiên, Hàn Giang cũng chú ý thấy Lương Viện không giống lúc trước lắm, ử rử một mõi như vẻ như sắp ốm đến nơi. Hàn Giang cũng sờ trán Lương Viện rồi quan sát một lúc, nói: “Không có gì lạ cả, cô ấy bị sốt rồi, cái này cũng thường thôi, một cô gái ở dưới lòng đất lạnh lẽo thế này, đi bao lâu như vậy, vừa lạnh vừa đói, lại phải ngâm trong nước lâu như thế, nếu không bị ốm thì mới là chuyện lạ. Tình hình trước mắt cho thấy, chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi đây, trị bệnh cho Lương Viện. Đường Phong, cậu phải chăm sóc cô ấy nhiều hơn, mọi người cũng cố gắng thêm chút nữa, tôi nghĩ chúng ta cũng sắp ra khỏi đây rồi.” - Hàn Giang nói những lời mà bản thân mình cũng không dám tin để cổ vũ mọi người. Chứng cứ duy nhất ủng

hộ quan điểm của anh chính là con đường này quả thật hướng lên trên, có lẽ đã cận kề mặt đất rồi. Nhưng, chẳng lâu sau, một “cầu thang” hướng xuống dưới lại xuất hiện trước mặt Hàn Giang...

5

Hàn Giang đối diện với “cầu thang” hướng xuống dưới. chán nản lắc đầu, không có lối ra nào khác, đành phải thuận theo, “xuống cầu thang”. Và như vậy, bốn người trong hang động nhỏ hẹp dưới lòng đất, lên lên xuống xuống, hết rẽ lại vòng, đúng lúc mọi người gần như tê mõi thì trước mặt bỗng rộng mở thành thang, chờ đợi họ sẽ là thứ gì đây? Cảnh hùng vĩ hay là lối ra để thoát khỏi bóng tối? – Đều không phải. Mọi người còn chưa kịp phản khởi thì đã thất vọng phát hiện ra, ở đây vừa không có cảnh đẹp hùng vĩ, cũng không có lối ra để thoát khỏi bóng tối, vách động xung quanh bình thường không có gì kỳ lạ, lối ra chỉ có một thông đạo nhỏ hẹp dưới khe sâu trong lòng đất.

“Đây được coi là cái gì? Khe đất ư? Hẹp thế này, aithấy chỉ chứa đủ một người nghiêng người lách qua” Đường Phong chán nản nói.

“Cứ coi là khe đất đi thì chúng ta cũng phải đi qua Hàn Giang kiên định nói.

Nhìn vào khe đất chật hẹp ẩm ướt, không có điểm kết thúc, mọi người vừa nhìn vừa bước đi, không một ai biết nếu như đi vào đó rồi thì sẽ gặp phải điều gì trong đó. Hàn Giang lấy từ trong ba lô ra hai đoạn dây lấy được từ trong giếng buộc vào thắt lưng mình, sau đó nói với mọi người: “Mọi người đều buộc sợi dây này lên eo đi, tôi vào trước, nếu có gì bất trắc, mọi người có thể kéo tôi lại! Hiện giờ chúng ta lên trên cùng một sợi dây, đừng có mặt mày ử rử, không biết chừng, khe đất không dài, vừa chui vào một cái bên kia lại có thiên động”.

“Cũng có khả năng chúng ta chui vào trong khe một nửa ngày nhưng cuối cùng cũng không có đường đi” Đường Phong nói.

“Không có đường đi thì lại quay ra! Đừng nói những câu đen đui” - Hàn Giang luôn để cho người khác thấy sự tự tin đầy mình của anh, nhưng trải qua mọi chuyện, trong lòng mọi người đều thấu hiểu, Hàn Giang cũng có lúc sợ hãi, có

lúc sự tự tin của anh chỉ để cho người khác thấy mà thôi.

Mọi người đều buộc sợi dây lên eo mình, theo Hàn Giang chui vào khe đất chỉ đủ ột người lách qua, không khí bên trong càng lúc càng loãng. Trong khe đất tĩnh mịch chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập và tiếng thở của

mấy người. Sau khi bốn người khó nhọc tiến về phía trước hơn trăm mét trong động, vừa không nhìn thấy thiên động mà Hàn Giang mong đợi, cũng không thấy ngõ cụt mà Đường Phong lo lắng, khe đất tối đen, không có điểm kết thúc, không có lối ra, mọi người sắp ngạt thở đến nơi rồi...

Đột nhiên, Hàn Giang đi đâu bất động, trong lúc mọi người đang ngạc nhiên thì phía trước vọng lại giọng nói

Vang vang của Hàn Giang: “Ở đây bị một tảng đá to chặn đường rồi”.

Mọi người nghe thấy vậy, lòng bỗng trùng xuống, Đường Phong oán thán: “Tôi đã bảo là ngõ cụt rồi mà, giờ thì hỏng rồi, đi xa như thế này rồi mà lại phải quay lại”.

“Không! Không phải ngõ cụt, trên tảng đá này có một khe nứt, còn rộng hơn cả khe đất, người có thể lọt qua, nhưng phải bò vào trong, từ từ nhích qua”.

“Ngắt mất thôi! Hóa ra lại còn có cả đường kiểu này nữa”.

Đội Đường Phong, Lương Viện, Makarov đến trước khe nứt, Hàn Giang đã bò vào trong đó, khó nhọc nhích người qua bên trong. Mấy người đều nhìn lác cả mắt, sự việc đã thế này rồi, cũng chẳng còn cách nào khác, Đường Phong, Lương Viện và Makarov cũng đành phải chui vào trong khe nứt, lấy cánh tay chống vào đá nham thạch, nhích người vào trong đó.

Bốn người nhích được vài chục mét thì đã thở hổn hển từ lúc nào, mồ hôi đầm đìa, Hàn Giang vẫn đang ở phía trước cổ vũ mọi người: “Kiên trì, ở đây có không khí lưu thông, cho thấy phía trước nhất định có đường”.

Sau khi mọi người lại tiếp tục nhích thêm hơn hai mươi mét, Đường Phong cảm thấy đá nham thạch dưới chân mình như đang dốc nghiêng xuống. Anh đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Hàn Giang, nhưng từ sợi dây trên lưng anh thì có thể biết được, Hàn Giang phía trước đó nhất định cũng đang dừng lại. Không ai nói gì cả, mọi người đều nhào người lên đá nham thạch, thở hổn hển, đột nhiên, một cơn gió mát thổi tới, Đường Phong nghe thấy tiếng nước chảy.

6

Bốn người đều nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, sợi dây trên eo Đường Phong khẽ rung đưa. Đường Phong lập tức tỉnh táo lại, anh biết Hàn Giang lại bắt đầu cẩn thận nghiên cứu chuyển lên phía trước. Đá nham thạch càng lúc càng dốc xuống, khe đất không chặt hẹp giống như ban nãy nữa, Đường Phong dùng đèn pin buộc trên cánh tay soi về phía trước nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Giang, anh lo lắng lớn tiếng nhắc nhở Hàn Giang: “Hàn Giang! Anh phải cẩn thận, phía trước mặt là gì vậy? Tôi nghe thấy tiếng nước chảy?”

Hàn Giang không đáp lại, trong khe đá chật hẹp, chỉ có giọng Đường Phong vang vọng, đột nhiên, Đường Phong

cảm thấy sợi dây trên eo mình bị giật mạnh xuống một cái, cơ thể mình bị một sức mạnh to lớn lôi đi, trượt về phía trước. Không ổn! Đường Phong âm thầm kêu khổ, Hàn Giang ở phía trước nhất định gặp phải sự cố gì đó rồi. Đường Phong giơ hai tay ra, quờ quạng chơi với lên đá nham thạch phía dưới, hy vọng có thể tóm được cọng cỏ cứu mạng, nhưng sức mạnh đó lớn quá, cơ thể Đường Phong vẫn bị lôi về phía

trước. Đường Phong hiểu rằng, nếu như mình mà tiếp tục bị kéo thế này, với sức của Lương Viện và Makarov phía sau, thì sẽ không thể giữ mình và Hàn Giang lại được, chỉ có bản thân mình nếu gắng gượng được, cộng thêm cả sức lực của Lương Viện và Lão Mã thì mới có thể lôi Hàn Giang lại.

Nhưng, hiện tại bản thân cũng bị mất trọng tâm, đang bị một sức mạnh vô hình kéo xuống vực sâu chưa biết là đâu...

Đúng giây phút Đường Phong sắp trượt xuống vực sâu thì tay của anh chạm vào một khe nứt của đá nham thạch, đúng là cọng cỏ cứu mạng, hai tay Đường Phong dồn sức tóm chặt lấy khe nứt đó, anh quay đầu lại hét lên với Lương Viện và Makarov phía sau: “Hàn Giang xảy ra chuyện rồi,

ở đây có một khe nứt, mọi người bám chặt lấy khe nứt này,

nhất định phải tóm chặt đấy!”.

Lương Viện và Makarov bám thật chặt vào khe nứt, phía trước, sức mạnh to lớn đó vẫn đang kéo ba người đi,

ngón tay Đường Phong lấm tẩm máu, hai tay anh bắt đầu tê

cứng, Lương Viện và Makarov nhìn thấy vậy mà lòng dạ như lửa đốt, nhưng hai người họ cũng chẳng biết làm cách nào, họ chỉ biết dốc hết sức mình để kéo dài thời gian bị trượt về phía trước.

Đường Phong hiểu rằng, bản thân đã không thể gắng gượng thêm được nữa, vì không chỉ hai cánh tay anh bị tê cứng mà thần trí cũng bắt đầu choáng váng. Anh nhắm mắt lại, lặng lẽ chờ đợi giây phút mà thần chết giáng xuống. Trước mắt anh, lại hiện lên cảnh tượng Tề Ninh rơi từ trên đỉnh tòa nhà xuống, tiếp theo đó là vết thương sâu hoắm trên ngực Lương Văn Kiệt, còn cả động sâu vô đáy của Khương Trại, thi thể của Chu Nam Nam trên đài thiên táng. Không! Tôi vẫn chưa thể chết. Đường Phong nghĩ tới đây bỗng mở trừng mắt, đôi mắt chẳng chịt những tia máu, nhìn chằm chằm vào vách đá trước mặt, những thứ này rút cuộc là thế nào? Là ai? Là ai đã cuốn mình vào trong xoáy ốc đáng sợ này? Đường Phong giãy giụa, gắng gượng, anh muốn kêu gọi Hàn Giang lần nữa, nhưng anh đã hét không thành tiếng, khắp cơ thể đã hoàn toàn tê cứng, đang dần dần mất đi tri giác, anh lại lần nữa nhắm mắt lại...

Đột nhiên, bên tai Đường Phong vang lên một giọng nói: “Tôi vẫn còn sống, dưới này có một thác nước to!” là giọng của Hàn Giang, “Tôi giẫm lên một tảng đá nham thạch, bây giờ thì an toàn rồi, mọi người có thể từ từ di chuyển xuống đây.” - Vẫn là giọng nói của Hàn Giang vọng lại. Nghe thấy câu nói này của Hàn Giang, Lương Viện và Makarov mới thở phào nhẹ nhõm, tìm vòn treo ngược lên giờ mới trở về đúng vị trí cũ, còn Đường Phong, đôi tay đang ở trong khe đá đã hoàn toàn mất đi cảm giác lúc này rút cuộc cũng được thả lỏng.

Gió nhẹ hiu hiu thổi khiến Đường Phong sắp ngất đi cũng tỉnh cả người. Anh, Lương Viện và Makarov cẩn thận rón rén lách ra mép khe đất. Đây không phải ngõ cụt, rút cuộc thì cũng có thể hít thở không khí tươi mới mà lâu lắm rồi không được hít thở. Ba người nhào lên vách đá, tham lam hít thở không khí tươi rói ở đây.

Sau khi hồi sức lại, ba người từ từ bò ra ngoài, giẫm lên đá nham thạch, tiếng nước chảy bên tai âm âm rung cảm mạnh mẽ. Hàn Giang đã leo lên chỗ bằng phẳng dưới khe đất. Đường Phong, Lương Viện và Makarov cũng đi theo vết chân của Hàn Giang, leo lên chỗ bằng phẳng. Họ đang ở sa một thác nước khổng lồ, nước chảy từ trên cao xuống, đổ vào một chiếc đầm sâu trước mặt, bọt nước tung tóe, bắn cả vào mặt mọi người, nhưng không ai tránh né cả mà đều tận hưởng giây phút tươi mới hiếm có này.

“Thật là thần kỳ quá, trong huyết động mà lại có thác nước hùng vĩ thế này!” - Lương Viện thốt lên kinh ngạc.

Đường Phong cũng gật gù, ca ngợi: “Quả thật quá thần kỳ, đặc biệt là nước ở đây, nước từ đâu đến nhỉ? Hiện giờ đang là mùa khô mà lượng nước lại lớn thế này, nếu là mùa hè thì không dám tưởng tượng cảnh tượng ở đây sẽ thế nào!”

“Tôi không quan tâm những thứ đó, tôi chỉ quan tâm phía trước màn nước sẽ là cảnh tượng thế nào.” - Hàn Giang nói xong, bắt giắc tiến lên phía trước hai bước, những giọt

Nước lại bắn lên người anh nhiều hơn, nhưng màn nước trước mặt anh kín đặc, không có lấy một khe hở để anh có thể nhòm thấy thế giới bên ngoài màn nước.

“Thác nước này khiến tôi nhớ đến Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn trong ‘Tây Du Ký’, một trong tứ đại kiệt tác của Trung Quốc. Mọi người đều cùng lúc nhìn hướng về Makarov, thật không ngờ ông lão người Nga này đã từng đọc cả tứ đại kiệt tác của Trung Quốc.

Đường Phong cười nói: “Tôi thấy thác nước này còn thần kỳ hơn Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn trong ‘Tây Du Ký’ rất nhiều, Thủy Liêm Động là phía sau thác nước có một cái động, còn thác nước này lại nằm gọn trong động đá vôi”,

“Đúng là rất thần kỳ, nhưng hiện giờ chúng ta phải nhanh chóng đi tới phía trước màn nước, thế giới ở đó chắc chắn còn sống động hơn”. Nói xong, Hàn Giang đi tới đầu bên kia chỗ bằng phẳng, không thể trực tiếp đi xuyên qua màn nước, đành phải thử từ bên cạnh xem sao, thử xem có đường đi hay không.

Hàn Giang dẫn mọi người từ vách đá dựng đứng bên phía khoảnh bằng phẳng đi vòng qua đầm sâu, đi hơn nửa vòng, cuối cùng thì cũng tới chính diện thác nước. Mấy chiếc đèn pin cùng lúc rọi lên phía trên thác nước, gần kề với vách đá phía trên đỉnh đại sảnh là một miệng hang khổng lồ, đang có từng làn nước trong vắt ào ào đổ xuống. “Hóa ra nước chảy ra từ miệng hang đó” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Vậy thì nước trong miệng hang đó bắt nguồn từ đâu nhỉ ? Lẽ nào là...” - Hàn Giang nói đến đây liền im bặt, đến ngay bản thân anh cũng không dám tin vào phán đoán của mình

“Là hồ nước ngầm mà chúng ta từng bơi qua, nước ở đó bất luận chảy thế nào trong huyết động phức tạp, cuối cùng thì cũng đều lao thẳng xuống đây, đổ vào trong đầm này. Tuy có lẽ cũng là thác nước hùng vĩ nhất trong toàn bộ huyết động” - Đường Phong nói ra phán đoán của mình. Anh biết đây cũng chính là phán đoán của Hàn Giang.

Hàn Giang hoàn toàn đồng ý với suy đoán của Đường Phong, rồi cũng đoán đại khái rằng, từ miệng hang tới đầm sâu, độ rơi của thác nước trong động này vào khoảng bốn năm mươi mét, đây là một con số đáng kinh ngạc! Nhưng Hàn Giang và Đường Phong vẫn chưa kịp tính toán cụ thể thì Lương Viện đang đứng bên cạnh đầm sâu đột nhiên lại hét lên thất thanh khiến mọi người phát hoảng. Đường Phong bước đến, chăm chọc: “Đại tiểu thư của tôi lại sao thế? Đừng có bé xé ra to như thế”.

“Anh nhìn kia, có người... người!” - Lương Viện chỉ xuống mặt nước trong đầm sâu sát ngay bên cạnh, hoảng hốt hét lên.

8

Đường Phong ngồi xổm cạnh đầm quan sát, quả thực là có một người, một người chết, xác chết đó lưng phơi lên, mặt úp xuống nước. Từ quần áo trên người hắn, Đường Phong có thể đoán định, đây chính là một trong hai tên áo đen mà họ xử lý ở hồ nước ngầm.

“Xem ra suy đoán của chúng ta đã hoàn toàn chính xác, đây là một trong hai tên rơi xuống thác nước trong hồ nước ngầm” - phía sau vang lên giọng nói của Hàn Giang.

“Đúng vậy! Giờ thì có thể chứng minh rằng các huyết động này hoàn toàn thông với nhau, chỉ có điều chúng ta không biết là gã này từ hồ nước ngầm trôi tới đây thì cả quãng đường đó bao xa?”

Đường Phong và Hàn Giang cùng nhau lật cái xác lên, lật mặt nạ trên bộ quần áo lặn của tên này ra, óc trắng lẫn máu và nước chảy ra khiến Lương Viện đứng bên cạnh nôn ọe. Đường Phong và Hàn Giang cẩn thận xem xét, đây là một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, cơ thể cao to, lực bắp người hắn, chẳng có bất cứ thứ gì có thể chứng minh thân phận người này. Đúng lúc Hàn Giang chuẩn bị buông xuôi thì Đường Phong đột nhiên chỉ lên cổ hắn, ngạc nhiên nói: “Anh xem, ở đây có một hình xăm!”

Hàn Giang nhìn theo hướng ngón tay Đường Phong chỉ, thì thấy trên cổ người này, ngay sát sau dái tai phải, có một hình xăm màu đen, rất nhỏ, khuất lấp. Đó là hình một con sói đang ngoác miệng ra hú, trên người sói còn có một con chim Ưng đứng thẳng.

Hàn Giang không hiểu, hỏi Đường Phong: “Hình xăm không nổi bật như thế này thì đặc biệt ở chỗ nào nhỉ?”

Đường Phong nói nhỏ, kể bên tai Hàn Giang: “Anh có còn nhớ tên sát thủ đã đâm chết Lương Văn Kiệt không? Về sau, chúng ta vớt được thi thể của hắn từ sông Châu Giang lên cũng phát hiện được một hình xăm như thế này...”

Không đợi Đường Phong nói ế, Hàn Giang lập tức nhớ ngay ra: “Cũng là con sói thế này, còn cả một con chim ưng?”

“Đúng vậy, đến giờ tôi vẫn nhớ rất rõ, con sói đúng như thế này, ngửa đầu lên hú, còn con chim ưng lại đứng thẳng trên lưng sói, đáng vẻ ngang tàng bất khuất!”

“Xem ra tất cả những chuyện này đều dính dáng đến nhau, hung thủ giết hại Lương Văn Kiệt và bọn áo đen truy sát chúng ta đều là một.” - Hàn Giang khẽ gật đầu, hiểu ra vấn đề. Không biết từ lúc nào, Malcarov đã im hơi lặng tiếng đứng ngay sau hai người và nhìn hình xăm trên cổ người này. Vừa nhìn thấy một cái, Makarov đã đột nhiên trợn trừng mắt, ngạc nhiên nói: “Sao lại xuất hiện cái này?”

Đường Phong và Hàn Giang quay đầu lại nhìn. Mặt hoảng hốt, căng thẳng Makarov lùi lại vài bước. Hai người họ kể từ khi quen biết Makarov cho tới nay, bất luận gặp phải tình huống nguy hiểm gì đi chăng nữa, cũng chưa từng nhìn thấy Makarov hoảng sợ đến như vậy. Đường Phong nghĩ trong lòng: “Bên trong nhất định có chuyện!” - Bởi vậy anh hỏi dồn: “Lão Mã, ông đã từng nhìn thấy hình xăm này sao? Nó tượng trưng cho điều gì vậy?”

“Không! Không! Tôi chưa từng nhìn thấy kí hiệu này.” Tuy Makarov ra sức giữ bình tĩnh nhưng Đường Phong và Hàn Giang đều nhận ra là, nhất định ông ấy biết chút gì đó, nhưng mặc cho Đường Phong và Hàn Giang hỏi thế nào đi chăng nữa, Makarov vẫn kiên quyết nói rằng mình chưa bao giờ nhìn thấy kí hiệu này.

Đường Phong không tiện tiếp tục truy hỏi, anh đứng dậy đi về phía trước một đoạn, vòng qua một cột đá khổng lồ đổ nát. Đường Phong dùng đèn pin rọi vào đại sảnh trước mặt, mọi người lúc này mới phát hiện ra, hóa ra đây mới chính là chủ thể của toàn bộ đại sảnh - một đại sinh rộng bằng năm sân bóng đá.

Không giống với những đại sảnh động đá vôi mà họ đã từng đi qua, trong đại sảnh này chẳng có mấy kỳ quan địa chất đẹp bắt mắt, thậm chí đến cả nhũ đá cũng rất ít. Bốn vách hang đều là đá nham thạch bằng phẳng vuông vức, nhưng những thứ này cũng không ảnh hưởng tới giá trị của đại sảnh, bởi từ giây phút này, trước mặt mọi người bỗng hiện lên từng hàng cột đá hình vuông ngay ngắn, thẳng từ trên xuống dưới, giống như trụ cột chống trời, chống đỡ cho cả đại sảnh. “Quả là một tòa đại sảnh trụ cột hùng vĩ!” - Đường Phong lẩm bẩm.

9

Bốn người đi loanh quanh trong sảnh có hàng trụ cột tuy hoàng, Makarov nói: “Ồ đây khiến tôi nhớ tới đền Luxor nằm cạnh bờ sông Nile ở Ai Cập, đó cũng là một chiếc cột đá, chống đỡ cả ngôi đền to lớn!”

Lời của Makarov khiến Đường Phong tin tưởng vào phán đoán của mình, anh chỉ vào một chiếc cột đá nói với mọi người: “Hiện giờ tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm là những cột đá này đều do con người tạc nên, phía trên

Vẫn còn lưu lại dấu vết chạm khắc của những người thợ năm nào; hơn nữa tôi còn có thể đoán định, niên đại của nó ít nhất cũng hàng trăm năm trở lên”.

“Ý anh nói là toàn bộ đại sảnh đều do cổ nhân tạc nên?” - Hàn Giang nói.

“Không! Không phải là toàn bộ đại sảnh, mà là cổ nhân lợi dụng hang động đá vôi vốn có, rồi mở mang tu sửa mà thành. Người xưa thường giỏi về việc xác định nền tảng, mọi người chú ý quan sát mà xem đại sảnh này vốn không phải rất cao, nhưng diện tích lại rất lớn, cho thấy cổ nhân đã mở rộng diện tích vốn có của đại sảnh theo nhu cầu của mình”.

“Sao cổ nhân lại phải dựng lên chiếc trụ cột khổng lồ như vậy nhỉ?” - Lương Viện tò mò hỏi.

Đường Phong lắc lắc đầu: “Hiện giờ tôi vẫn chưa biết, có khi giống như Lão Mã nói, đây là một tòa miếu thần!”

“Cậu thôi đi được rồi đấy, kiến trúc của miếu thần Ai Cập cổ sao lại có thể chạy vào trong đại hang động của Trung Quốc được” - Hàn Giang không buồn để ý.

“Hiện giờ, điều mà tôi hứng thú chính là công dụng của đại sảnh này và tác giả của kiệt tác kiến trúc này!” - Đường Phong nói.

“Đúng vậy! Tôi cũng đang nghĩ tới vấn đề này. Thời cổ đại công cụ lạc hậu, xây dựng một kiến trúc to lớn trong hang núi như thế này, nhất định là một công trình vĩ đại, cần rất nhiều nhân lực và vật lực, nhưng tôi chưa từng nghe thấy những ghi chép về phương diện này trong lịch sử” - Hàn Giang thắc mắc.

“Chẳng cần nói mọi người, tôi tốt xấu gì cũng đọc nosách vở, nhưng cũng chưa từng nghe nói tới công trình này.” Đường Phong ngập ngừng một chút, đột nhiên mắt sáng lên, thì thầm nói với Hàn Giang: “Đây có khi nào là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta đang tìm kiếm không?”

Hàn Giang kéo Đường Phong sang một bên: “Tôi hiệngiờ càng lúc càng nghiêng về suy đoán của cậu. Ở đây quảthực rất giống, niên đại xây dựng, vị trí địa lý, ghi chép lịch sử, càng ngày càng giống với Hắc Đầu Thạch Thất mà chúngta muốn tìm kiếm. Nhưng, trước khi nhìn thấy chứng cứchuẩn xác, tôi vẫn không thể kết luận bừa được.”

“Chứng cứ? Chứng cứ chẳng mấy chốc sẽ có thôi!”

“Ở đây chỉ có những chiếc cột này, phía trên cũng không,phát hiện thấy văn tự gì cả, chứng cứ ở đâu ra? Tôi cần là cànchứng cứ có tính thuyết phục, chứng cứ trực tiếp nhất!”

“Chứng cứ có tính thuyết phục, chứng cứ trực tiếpnhất! Anh yên tâm, tôi sẽ tìm ra cho anh” - Đường Phongrơi đèn pin vào vài chiếc cột đá trong góc quặt của đại sảnh“Anh xem! chứng cứ anh cần ở đây này.” - Giọng nói củaĐường Phong khó mà giấu được sự phấn khởi.

Hàn Giang theo Đường Phong đến góc quặt trong đại, bắt giác rùng mình một cái, bởi ở đây có hàng trăm vạngốm sứ phủ đầy bụi được xếp ngay ngắn, kín mít. “Đây chínhlà chứng cứ mà cậu nói ?” - Hàn Giang chỉ vào đồng vai gổmsứ hồi Đường Phong.

Đường Phong cười nói: “Đây chính là chuyên ngành

của tôi rồi. Tôi đứng từ xa nhìn thấy đồng vai gốm này, trong lòng đã một chín một mười có thể chứng thực phán đoán củamình rồi”.

“Đừng nói phét nữa! Anh thần thánh vậy sao?”

“Khà khà, không phải tôi bốc phét đâu, tôi nhìn cái là có thể đoán định, những vai gốm sứ này đều là phỏng theo gốm đen trắng điển hình của lò gốm Từ châu Tây Hạ. Lò gốm Từ Châu là một hệ thống lò gốm lớn của khu vực miền bắc thời kỳ Tống - Nguyên, gốm đen trắng là sản phẩm đặc trưng của lò gốm Từ Châu. Nói ra cũng thấy kỳ lạ, thời đó, lò gốm ở trung nguyên rất nhiều, ví dụ như gốm xanh của lò gốm Diêu Châu, gốm trắng của lò gốm Định châu, gốm bóng xanh của lò gốm thị trấn Cảnh Đức; vậy mà người Hạng Tây Hạ lại chỉ thích gốm đen trắng của lò gốm Từ Châu; có lẽ là do loại gốm đen trắng này có thể toát lên bản chất hào phóng, chất phác nhất của người Đảng Hạng Tây Hạ. Vậy là, người Đảng Hạng đã bắt đầu nung một lượng lớn gốm sứ phỏng theo gốm đen trắng của lò gốm Từ Châu. Rồi từ đó trở đi, loại gốm đen trắng này đã trở thành một loại gốm sứ nổi tiếng nhất, được sử dụng rộng rãi nhất ở Tây Hạ. Từ quan lại cao quý cho tới thường dân bách tính, trên khắp đất nước Tây Hạ từ trên xuống dưới đều thích sử dụng loại gốm sứ này”.

“Ô ! Nghe cậu nói vậy thì cũng đúng như thế thật! Vậy cậu nói, những chiếc vò gốm sứ này dùng để làm gì ?”

“Dùng để làm gì ? Khà khà, nếu như tôi nói không sai, thì những vò gốm này đều là vò đựng tro cốt!”

“Cái gì? Vò đựng tro cốt!” - Hàn Giang tròn mắt, nhìn vài trăm vò tro cốt trước mặt, giống như nhìn thấy vài trăm linh hồn đã bị bụi phủ mờ vậy.

“Cậu nói thật hay là đùa tôi đấy?” - Hàn Giang vẫn không tin lời Đường Phong.

“Thời cổ, người Hán thịnh hành việc chôn cất, nhưng Nhữn dân tộc thiểu số khác vẫn bảo tồn tục lệ ma chay của họ. Ví dụ như tục lệ thiên táng mà chúng ta nhìn thấy hôm trước trên đài thiên táng, ngoài ra còn có cả hỏa táng rất phổ biến trong những dân tộc du mục ở phương bắc. Căn cứ theo sử sách ghi chép và chứng minh khảo cổ cho thấy, trong xã hội Tây Hạ, đại đa số quý tộc đều kiến tạo lăng mộ hào hoa, tiến cách hỏa táng. Tro cốt sau khi hỏa táng thường cất giữ trong vò gốm sứ như thế này để tiện cho việc mang theo bên mình”.

“Dem tro cốt theo để di chuyển?”

“Đúng vậy, đây cũng là tập tục của rất nhiều dân tộc

du mục”.

“Quả thật thần kỳ, nhưng nếu như những vò gốm sứ này đúng là của người Đảng Hạng thì sao lại cất giữ ở đây ỉ”

“Khà khà, đây không phải là đã chứng minh cho suy đoán của tôi rồi sao? Tôi hiện giờ đã bảy tám phần chắc chắn rồi, những linh hồn trong những vò gốm sứ này chính là một chi của người Đẳng Hạng, sau khi vương triều Tây Hạ bị diệt vong, họ đã trở lại nơi khởi nguồn của dân tộc Đẳng Hạng. Ở đây rất có khả năng chính là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta khổ sở tìm kiếm, họ cất giấu kệ tranh ngọc đó ở đây, rồi gửi gắm lại linh hồn ở chốn này... Anh nhìn này, trên mặt những vò gốm này còn có cả văn tự”.

“Văn tự?” - Hàn Giang nhìn về chỗ Đường Phong soi đèn pin lên thì chỉ thấy một dòng hình như giống chữ Hán, nhưng cũng giống văn tự kỳ dị nào đấy: “Ý cậu nói đến mấy thứ kỳ quái này?”

“Không phải là chữ kỳ quái! Đây chính là văn tự Tây Hạ” - Đường Phong lúc này tỏ rõ vẻ đắc ý.

Hàn Giang bình tĩnh: “Ồ, phía trên bề mặt tám bia tàn mà chúng ta nhìn thấy trong địa đạo Khương Trại chính là loại văn tự này, còn trên cả kệ tranh ngọc nữa. Mấy chữ trên này nghĩa là gì vậy?”

“Mộc... Tạng... Đức... Phúc!” - Đường Phong phiên dịch từng chữ từng chữ trên vò gốm. Anh lại soi đèn pin hướng về một vò gốm sứ khác: “Mộc... Tạng... Vũ... Lâm!”

“Nghĩa là gì vậy?” - Hàn Giang chờ đợi đã có phần sốt ruột.

“Đều là họ tên của người ta, Mộc Tạng là họ Đẳng Hạng, là một trong tám đại gia tộc Đẳng Hạng, cuối cùng là tên của chủ nhân vò gốm sứ, từ những họ tên này có thể nhận ra tên của người Đẳng Hạng sau này đã từng bước được Hán hóa, nhưng vẫn giữ lại họ của người Đẳng Hạng, cũng được coi là họ tên Phiên Hán hợp lại”.

“Cái ‘Mộc Tạng’ này, hình như thời gian trước đây tôi cũng có chút ấn tượng khi đọc sử thi Tây Hạ, nhưng hiện giờ nghĩ không ra...” - Hàn Giang cố gắng hồi tưởng lại.

“Khà khà, cái ‘Mộc Tạng’ này đương nhiên nổi tiếng rồi. Hoàng hậu của hoàng đế Ngôi Danh Nguyên Hạo - khai quốc Tây Hạ, chính là con gái của gia tộc Mộc Tạng, con trai bà sau này kế tục ngôi vị hoàng đế. Anh trai Mộc Tạng Ngoa Bàng của bà nắm giữ triều chính hơn hai mươi năm, gia tộc Mộc Tạng nhất loạt dốc hết quyền lực vào Tây Hạ.” - Đường Phong giới thiệu.

“Đúng! Đúng! Chính là gia tộc Mộc Tạng này, lẽ nào những vò gốm này đều là hậu duệ của gia tộc Mộc Tạng? Lẽ nào họ chính là nhánh người Đẳng Hạng trở lại nơi khởi nguồn của dân tộc Đẳng Hạng?” - Hàn Giang cảm thấy không ngờ trước phát hiện này.

Lúc này, phía bên kia đại sảnh trụ cột vang lên tiếng gọi của Makarov: “Ở đây sao lại có nhiều vò gốm thế nhỉ?” Hàn Giang và Đường Phong vội vàng chạy tới, trong một góc phía bên kia đại sảnh trụ cột, cũng có hàng trăm chiếc vò gốm đen trắng, những vò gốm này giống hệt với những vò gốm họ phát hiện ban nãy. Sau đó, mọi người còn phát hiện thêm những vò gốm giống thế ở những chỗ khác trong đại sảnh trụ cột. Đường Phong tính toán qua, toàn bộ vò gốm trong này cộng lại cũng phải lên tới hơn 3000 cái. Hơn 3000 vò gốm, cũng chính là hơn 3000 linh hồn đã bay đi. Bốn người nhìn dãy trụ cột và vò gốm thần bí trong đại

sảnh hùng vĩ, bất giác chìm trong suy tư, rút cuộc là người lúc nào đã xây dựng nên đại sảnh có nhiều trụ cột hùng vĩ này, và những linh hồn trong những vò gốm này sao lại ngủ yên mãi

nơi đây? Đó thực sự có phải là nhánh người Đẳng Hạng biến mất mà sử thi đã ghi chép lại không?

class="Bodytext180">Thế giới âm u dưới lòng đất, mấy nghìn linh hồn bay đi. bốn người đang ở trong đó, vừa hiếu kỳ, vừa hoảng sợ. Cơ thể Lương Viện đã không còn đủ sức để kiên trì chống chọi với sự ẩm ướt lạnh giá trong thế giới ngầm dưới lòng đất, cô tựa vào một cột đá run rẩy lấy bối. Đường Phong thương xót đỡ lấy Lương Viện, quan tâm hỏi: “Lương Viện, em có thể gắng gượng được nữa không?”

Lương Viện yếu ớt tới nỗi không nói nên lời, nhưng cô vẫn cố chấp gật gật đầu, còn Hàn Giang lại lắc đầu nói: “Tôi thấy cô ấy không gắng gượng được bao lâu nữa đâu, tạm thời không khám phá bí mật ở đây nữa, đợi khi nào chúng ta rang ngoài sẽ mời chuyên gia và các nhà học giả đến nghiên cứu,

còn hiện giờ nhiệm vụ đầu tiên của chúng ta là ra khỏi đây”.

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là dù họ đã đi một vòng men theo đại sảnh trụ cột, nhưng lại không phát hiện thấy bất cứ lối ra nào. Đường Phong dường như đã hiểu ra, anh nói: “Thảo nào những người Đẳng Hạng này có thể nguyên ở đây lâu như vậy, vì ở đây ngoài khe đất đó ra, và thủy động trên thác nước thì không có bất cứ lối ra nào khác, như vậy thì

không có người vào được trong này quấy rối linh hồn họ!”

“Vớ vẩn! Nói như cậu thì đương nhiên là hay rồi. nhưng cậu cũng không nghĩ xem, không có lối ra thì những người Đảng Hạng đó vào đây bằng cách nào? Không phải là họ cũng đều chui vào từ cái khe đất đó sao?” - Hàn Giang phản bác lại Đường Phong.

Đường Phong lập tức cứng họng, Makarov cũng mù mịt cả đầu óc. Lúc này, Lương Viện nằm trong lòng Đường Phong đột nhiên ập a ập úng nói: “Nước... nước... nước..., Đường Phong nhìn đôi môi trắng bệch của Lương Viện, an ủi cô: “Lương Viện, cô cố gắng thêm chút nữa, đợi chúng ta ra ngoài thì sẽ có nước uống”.

Nhưng Lương Viện vẫn run rẩy đưa cánh tay phải ra, chỉ vào con sông ngầm dưới thác nước: “Nước... sông... sông...” Đường Phong quay đầu lại nhìn Hàn Giang: “nước này uống được không? Hay là để tôi thử trước?”

Hàn Giang nhìn sông ngầm trước mặt, rồi lại nhìn Lương Viện, đột nhiên vỗ trán, nói: “Tôi hiểu ra rồi, Lương Viện vẫn không phải đòi uống nước, ý cô ấy là tiền nhân khi mở ra đại sảnh trụ cột này đã thông qua con sông ngầm tiến vào đây. Đúng! Nhất định là như vậy, dòng sông ngầm này chắc chắn thông ra ngoài động, mọi người xem, không khi ở đây lưu thông tốt hơn nhiều, tiểu cô nương này quả là thông minh đấy”.

Lương Viện nghe xong lời Hàn Giang nói, đã ra sức gật gật đầu. Hàn Giang lập tức xuống nước, thăm dò độ sâu. Nước hai bên bờ không sâu, chỉ đến mắt cá chân của Hàn Giang. Vậy là, Hàn Giang dặn dò: “Đường Phong, Lão Mã.

ba chúng ta buộc dây lên eo để tránh sau khi xuống nước đi lạc. lần này chúng ta vẫn giống như mấy lần trước, tôi vẫn đi đầu, Lão Mã đi cuối cùng. Đường Phong, vất vả cho cậu rồi, cậu công Lương Viện đi giữa, mọi người nhất định phải trợ giúp lẫn nhau, không được để ai rời khỏi đội hình”.

Dặn dò xong, Hàn Giang một mình đeo hai chiếc ba lô to xuống nước trước tiên, Đường Phong công Lương Viện đi giữa, Makarov mò xuống nước cuối cùng.

12

Chẳng mấy chốc, bốn người đã tiến vào sông ngầm trong huyết động, đại sảnh trụ cột và thác nước dần dần biến mất phía sau lưng, xung quanh lại là một vùng tối đen, chỉ có ánh sáng đèn pin soi về phía trước. Hàn Giang đi đầu, dường như mọi việc đều thuận lợi, anh dần dần hồi phục sự tự tin đã mấy lần mất đi trong hang động tối đen. Anh nói: “Giờ thì tôi càng lúc càng chắc chắn, con sông ngầm này thông ra ngoài động, mọi người xem, dưới sông không có cột đá mà chúng ta nhìn thấy dưới hồ nước ngầm, đều chỉ là những tảng đá rất bình thường, hơn nữa nước cũng không sâu, có khi chẳng mấy chốc chúng ta sẽ ra khỏi đây...”

Hàn Giang vừa nói đến đây, đột nhiên lão đảo, xem chút nữa đã ngã nhào xuống nước. Đường Phong ở phía sau nói: “Anh sao thế?”

Hàn Giang đứng vững lại, nhìn xuống dưới chân, trả lời: “Không có gì, mọi người đến đây phải cẩn thận, nước ở đây khá sâu, nước ngập tới đầu gối của tôi rồi”.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước. Hàn Giang hốt hoảng phát hiện ra, từ chỗ ban nãy đi tiếp lên, dòng sông ngầm càng lúc càng sâu, bản thân anh bước thêm mỗi bước lên phía trước thì mực nước lại cao thêm một bậc: đầu gối - đùi - thắt lưng... Hàn Giang vừa hồi phục sự tự tin, lúc này lại bắt đầu chán nản, nhưng anh vẫn tỏ ra can đảm, dò dẫm tiến lên phía trước, mãi cho đến khi nước sông gần tới ngực thì rút cuộc Hàn Giang mới dừng lại. Ở đằng sau, Đường Phong lớn tiếng gọi: “Thế này là thế nào? Sao nước mỗi lúc mỗi sâu vậy, dòng sông ngầm này rút cuộc thông tới đâu?”

Hàn Giang không biết nên trả lời thế nào. Anh sững sờ nhìn bóng tối đặc quánh trước mặt. Nước sông róc rách chảy qua ngực anh, chốc chốc lại có vài con cá trắng bệch bơi quanh anh. Dòng sông ngầm này rút cuộc thông tới đâu đây? Hiện giờ, mình nên làm thế nào?... Đột nhiên, một cơn gió mát thổi tới, Hàn Giang rung mình một cái, anh quyết định, đi tới chỗ kê sát vách động, nước sông ở đây nông hơn một chút. Hàn Giang gỡ ba lô xuống, tháo sợi dây buộc trên lưng ra, sau đó buộc hai chiếc ba lô to lên sợi dây. quay lại hét về phía Đường Phong và Makarov: “Mọi người đứng nguyên ở vị trí cũ đừng di chuyển! Tôi tiến lên phía trước thăm dò đường”.

Đường Phong và Makarov cũng chẳng còn cách nào

khác, chỉ biết chăm chú nhìn Hàn Giang bơi đi rồi dần dần mất hút khỏi tầm mắt họ...

Năm phút trôi qua, Đường Phong vẫn không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu. Trong huyết động tối đen tĩnh lặng, chỉ trừ tiếng nước chảy, thì chỉ có tiếng tim đập và tiếng thở của mấy người. Lương Viện nằm trên lưng Hàn Giang, đã trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên khê kêu lên một tiếng, hình như là mới tỉnh lại, miệng lẩm bẩm ấp úng hỏi Đường Phong: “Chúng ta đang ở đâu rồi?”

Đường Phong vội vàng an ủi Lương Viện: “Chúng ta sắp ra ngoài rồi, cố gắng thêm chút nhé”.

Nghe thấy Đường Phong nói vậy, Lương Viện lại thiếp đi “Sắp ra ngoài rồi?” - Đường Phong ngẫm nghĩ câu mình vừa nói, bất giác bật cười. Dòng sông ngầm này càng đi nước càng sâu, vẫn còn chưa biết sẽ thông đến đâu, muốn ra bên ngoài, quả một suy nghĩ viễn vông không chút hiện thực!

“Đường Phong, Lão Mã, tôi nhìn thấy ánh sáng rồi, dòng sông này thông ra bên ngoài, phán đoán của chúng ta không sai” - phía trước đột nhiên vọng lại tiếng gọi phấn khởi của Hàn Giang, Đường Phong và Makarov ngạc nhiên vui mừng, ngay lúc đó lại nghe thấy giọng của Hàn Giang: “Mọi người đi bám vào vách động, ở đó nước không sâu, đừng có quên hai cái ba lô đấy”.

Đường Phong và Makarov dò dẫm men theo vách động tiến lên phía trước. Makarov cầm ba lô của Hàn Giang và Đường Phong. Đường Phong công Lương Viện, họ đi theo dòng sông ngầm, rẽ qua một ngã rẽ, sau mười phút dài đằng đẳng, rút cuộc đã nhìn thấy ánh sáng mà bao lâu nay chưa được nhìn thấy...

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

15. Chương 14

Chương 14

Ứng sói không ăn thịt người

1

Mặt trời mới mọc, ánh nắng ấm áp vương trên in vùng hồ tĩnh lặng, mặt hồ dưới ánh nắng hiện lên đủ mà ngũ sắc lấp lánh. Xung quanh hồ là những dãy núi trù trùng điệp điệp và rừng nguyên thủy rậm rạp. Phóng tầm mắt, không thấy bến bờ, phía xa xa, một ngọn tuyết sơn nguy nga, trên tuyết sơn, mây khói lượn quanh, đỉnh núi ẩn mình trong đó, không rõ hình thù. Phàm là ai nhìn thấy cảnh đẹp

này, cũng đều có một cảm giác bất ngờ như tiên cảnh.

Vào lúc này, Đường Phong, Hàn Giang, Makarov và đương nhiên còn có cả Lương Viện đang mê man bất tỉnh nằm trên lưng Đường Phong, họ đang đứng giữa tiên cảnh này. Từ sông ngầm lạnh thấu xương dưới lòng đất, được lên tới mặt hồ ấm áp, nước vẫn là nước đó, nhưng lại là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Ba người ngâm mình trong nước hồ ấm áp, quên đi sự ẩm ướt lạnh giá dưới huyết động trong lòng đất, quên rằng họ đã từng bị truy sát, bởi họ hoàn toàn đã bị cảnh đẹp trước mắt chinh phục.

“Ồ đây quả thực quá đẹp!” - Hàn Giang khê trầm trồ.

“Đúng vậy! Ở đây khiến tôi nhớ tới truyền thuyết đảo nguyên ngoại thế của Trung Quốc cổ đại” - Makarov tiếp lời.

“Không! Đây không chỉ là đảo nguyên ngoại thế, mà là tiên cảnh nhân gian!” - Hàn Giang lại nói.

Lúc này, Lương Viện vốn đang mê man bỗng bật ra tiếng rên đau đớn, ba người lập tức ý thức được vãn để nạn giải của họ vốn không thể nhờ cảnh đẹp mà giải quyết được, Lương Viện cần phải được kịp thời chữa trị, nhưng ở đây lại là một thế giới hoàn toàn xa lạ, đây là đâu? Đã an toàn hay chưa? Có lẽ, nguy hiểm có thể giáng xuống bất cứ lúc nào!

Đường Phong quay lại nhìn huyết động tối đen phía sau lưng, nước từ trong sông ngầm từ từ chảy ra, đổ vào hồ dưới chân. Tạm biệt nhé, hang động đá vôi diễm lệ mà đáng sợ! Đường Phong chỉ lên vách đá trên huyết động, nói với Hàn Giang và Makarov: “Không phải phí lời, mặc nó là đảo nguyên ngoại thế hay là tiên cảnh nhân gian, chúng ta cũng phải nhanh chóng ra khỏi đây. Đi men theo vách động tiến về phía

trước, tôi nghĩ chẳng mấy chốc sẽ lên được bờ”. Hàn Giang và Makarov gật gật đầu, đi theo Đường Phong, lội qua một đoạn nước, vòng qua một eo nước, chẳng mấy chốc, họ đã lên bờ.

Đây là một khu rừng thông. Đường Phong nhẹ nhàng đặt Lương Viện xuống, dựa vào thân một cây thông vượn cao tới trời, bản thân anh cũng đổ người tựa vào Lương Viện, thở hổn hển nói: “Giờ thì chúng ta cũng được coi là ra ngoài rồi nhỉ?”

“Tôi nghĩ chắc là vậy, chỉ có điều vẫn chưa biết đây là chỗ nào.” - Hàn Giang phóng tầm mắt ra xa, hy vọng có thể nhìn thấy bóng người, nhưng xung quanh chỉ có những rặng núi tĩnh lặng.

“Chúng ta đã đi trong động bao lâu nhỉ?” - Đường Phong lại hỏi.

“Bây giờ là sáng sớm, nói như vậy, chúng ta đã ở trong động một ngày một đêm rồi!” - Makarov nhìn bầu trời nói.

Hàn Giang lại nói: “Không biết chừng là hai ngày hai đêm, cũng có khả năng là ba ngày ba đêm!”

“Anh điên rồi, sao lại như thế được?” - Đường Phong, và Makarov chỉ coi như Hàn Giang đang trêu chọc.

“Tạm thời không quan tâm chúng ta đi được mấy ngày mấy đêm, tuy hiện tại chúng ta đã ra được khỏi động đá vôi, nhưng vẫn chưa đến được nơi an toàn”. Nói xong, Hàn Giang nhìn Lương Viện, rồi lại lo lắng ưu tư nói: “Lương Viện bắ buộc phải được chữa trị ngay, nếu không thì...”

Đường Phong cũng nói: “Đúng vậy! Tôi sợ Lương Viện sẽ không gắng gượng được bao lâu nữa, nhưng xung quanh đây lại là rừng rậm nguyên sơ không biên giới, chúng ta nên đi về đâu đây?”

“Phải tìm một con đường cái đã, nếu không thì chúng sẽ bị lạc đường trong núi mất” - Hàn Giang gật đầu nói.

. “Tốt nhất là có thể tìm được mấy người dân địa phương ở đây để hỏi xem sao” - Makarov đề xuất.

“Nhưng ở đây đến một bóng người cũng không thấy...” - nói tới đây, Hàn Giang ban nãy vừa mới nói oang oang bỗng im bặt, đột nhiên chỉ lên vách núi trước mặt, hét lên với Đường Phong và Makarov: “Mọi người xem, trên đó có người!”

Đường Phong và Makarov cùng nhìn về phía vách núi kriAk mặt, cũng chính là phía trên vách đá cheo leo trên hang động tối đen, đang có hai người đứng trên đó...

Do khoảng cách quá xa, hội Đường Phong nhìn không rõ hình dáng của hai người đó. Hàn Giang và Makarov vội vàng lục ống nhòm trong ba lô ra. Makarov nói: “Có khi nào là hai gã mà chúng ta nhìn thấy trên núi Khương Trại không nhỉ?”

Hàn Giang tìm ngay ra chiếc ống nhòm quân dụng của mình, nấp sau một thân cây to, nhìn hướng về vách núi trước mặt, nhưng anh thất vọng phát hiện ra ống nhòm quân dụng của mình đã bị nước ngấm vào trong làm mặt kính mờ mờ hổng nhìn rõ được gì, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy có hai người trên vách núi đối diện.

“Nhìn quần áo thì thấy không giống với hai người mà chúng ta gặp ở Khương Trại.” - Lúc này, Makarov cầm chiếc ống nhòm hình bình rượu của ông nói.

Hàn Giang nhìn nhìn chiếc ống nhòm trong tay Makarov, chửi rủa: “Mẹ kiếp, vẫn là đồ của Tây tốt hơn!”

“Là một nam một nữ, mặc kiểu quần áo quái dị, giống như áo choàng mà người dân tộc Tạng hay mặc, nhưng lại có nhiều điểm rất khác” - Makarov vừa nhìn vừa giới thiệu.

Đường Phong nghe mà thấy sốt ruột, nói một câu

“Cho tôi mượn một chút!” - rồi giật ngay lấy chiếc ống nhòm hình bình rượu trong tay Makarov, hướng về phía vách núi trước mặt. Makarov chỉ biết bó tay lắc đầu.

Quả nhiên đúng như Makarov nói, trên một vách cheo leo trên vách núi trước mặt đang có hai người, một nam một nữ đứng đó. Từ trang phục của hai người cho thấy quả thực có chút kỳ dị, nhìn lướt qua thì thấy rất giống áo choàng của người Tạng, nhưng quan sát kỹ thì lại phát hiện phục trang mà họ mặc vừa không giống áo choàng của người Tạng, cũng không giống trang phục truyền thống của dân tộc Khương. Đôi nam

nữ này tay trong tay, hướng về phía hồ... Họ dường như không phát hiện ra bốn người bên cây thông trước mặt. Đường Phong đoán định, đôi nam nữ này chắc chắn không phải là hai người gặp ở Khuông Trại. Chỉ có điều, anh không biết, hai người đó đứng trên vách núi làm gì.

Đột nhiên, Đường Phong nghe thấy một tiếng thét xé rách tâm can, tiếng thét này từ trên vách núi đó vọng lại, nhưng không phải là tiếng thét của đôi nam nữ đó, qua ổ nhòm, Đường Phong nhìn thấy trên vách núi, đôi nam nữ nghe thấy tiếng kêu thất thanh liền quay đầu lại nhìn. Đường Phong vội vàng di chuyển ống nhòm sang bên trái vách núi thì chỉ thấy bên trái vách núi, giữa những vách đá cheo leo một con đường nhỏ quanh co, một thiếu nữ đang khóc thét lên, chạy thục mạng về phía đôi nam nữ, thiếu nữ đó ăn vận gần giống với cô gái trên vách núi. Đường Phong không nghe rõ thiếu nữ đó đang hét cái gì. Mấy người này là ai? Họ đang định làm gì?

Trong lúc Đường Phong đang hoài nghi, thì bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng kêu thất thanh của Hàn Giang và Makarov. Đường Phong giật bản mình, đợi đến khi anh nhắm thẳng ống nhòm về phía vách núi thì đôi nam nữ trên vách núi đó đã vĩnh viễn mất hút trong ống nhòm rồi, rồi

Ngay sau đó, mặt hồ dưới vách núi bắn tung lên hai làn nước – đôi nam nữ đó nhảy xuống vực rồi!

Tất cả những điều này đều xảy ra trong giây lát, khiến Đường Phong, Hàn Giang và Makarov vô cùng kinh ngạc. Ba người há hốc miệng, mặt hoảng hốt. Không ai ngờ rằng, họ vừa mới thoát ra khỏi hang động đá vôi khủng khiếp, đến được nơi tươi đẹp thế này, trong một buổi sáng ngập tràn nắng vàng mà lại gặp phải sự việc đáng sợ như vậy!

Trước mắt Đường Phong lại hiện lên cảnh tượng khủng khiếp khi Tề Ninh rơi từ trên lầu xuống mấy tháng trước, chỉ có điều, lần này còn lạnh gáy hơn, khiến anh nổi da gà...

3

Trên vách núi đối diện, chỉ còn lại thiếu nữ một mình gào khóc. Đường Phong đặt ống nhòm xuống, nói với Hàn Giang và Makarov: “Tôi muốn đến đó xem sao, tốt nhất là tìm được cô gái đó hỏi thăm xem rút cuộc là chuyện gì?”

Nói xong, Đường Phong lại cầm ống nhòm hướng về

phía vách núi, muốn xác định thêm lần nữa phương hướng nhưng lúc này, thiếu nữ vừa mới khóc lóc trên vách núi lại mất tích khỏi tầm ngắm ống nhòm! Lần này lại chỉ trong giây lát, mọi thứ đều trở lại bình thường, giống như ch từng xảy ra chuyện gì cả, mặt hồ lại yên bình dưới ánh nắng màu sắc tươi đẹp luôn biến đổi, những rặng núi xa xăm tĩnh mịch yên ắng. Rõ ràng Đường Phong không dám vào mắt mình, anh ra sức chớp chớp mắt, lẽ nào tất cả nh chuyện này đều là ảo giác của bản thân? Lẽ nào tất cả nhữn chuyện này đều chứa từng xảy ra?

Không! Hàn Giang và Makarov cũng đều nhìn thấy mà. “Cô gái đó không thấy đâu nữa rồi, cậu có định đến nữa không?” - giọng Makarov vang lên sau lưng.

“Thật quá kỳ lạ, ban nãy cô gái đó vẫn còn trên vách núi, sao bây giờ đã lại không thấy đâu nữa nhỉ?” - Đường Phong nghi ngờ nói.

“Tôi đang nghĩ, mấy người đó là ai nhỉ?” - Hàn Giang h

“Khu vực gần Lang Mộc Tự đều là người dân tộc nhưng vấn đề là, hiện nay chính chúng ta cũng không bị mình rút cuộc đang ở đâu?” - Đường Phong nói.

Hàn Giang lắc đầu: “Rất kỳ lạ, xung quanh Lang Mộc Tự toàn là thảo nguyên, nhưng địa hình ở đây hoàn không giống với địa hình xung quanh Lang Mộc Tự, vùng núi tĩnh mịch, hồ nước diêm lệ, rất giống với... giống với Cửu Trại Cầu mà tôi đã từng đến”.

“Không thể như vậy được, Cửu Trại Cầu cách Lan Mộc Tự mấy trăm ki lô mét” - Đường Phong nói.

“Tôi biết đây không phải là Cửu Trại Cầu, chỉ có điều ở đây kỳ lạ quá” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Hay là kiểm tra qua một chút trang thiết bị, không biết chừng ở đây có thể nhận được tín hiệu GPS” – Makarov nhắc nhở Đường Phong.

Đúng vậy! Nếu như có thể nhận được tín hiệu GPS thì không phải sẽ biết được vị trí chính xác ở đây sao? Đường Phong tìm thấy máy nhận tín hiệu GPS trong ba lô, máy nhận tín hiệu bị nước vào, nên màn hình có chút mờ ảo, nhưng anh vẫn kinh ngạc vui mừng phát hiện ra ở đây có thể nhận được tín hiệu GPS, tuy chỉ thấy trên màn hình GPS mờ ảo hiển thị lên các đường kinh độ, vĩ độ. Hàn Giang lập tức tìm bản đồ quân dụng chống thấm nước ra để so sánh, nhưng khi anh căn cứ kinh vĩ độ hiển thị trên máy nhận tín hiệu GPS để tìm thấy vị trí tương ứng trên bản đồ, thì anh và Đường Phong lập tức ngạc nhiên đến nỗi ngớ cả người, bởi vì căn cứ theo kinh vĩ độ hiển thị trên GPS rồi đối chiếu với bản đồ cho thấy thì vị trí hiện nay của họ, hóa ra là ở khu vực thượng lưu sông Bạch Hà, cách phương hướng tây nam Lang Mộc Tự hơn vài trăm ki lô mét.

“Sao chúng ta lại có thể đi xa như vậy nhỉ?” - Hàn Giang không thể tin nói.

“Lẽ nào chúng ta quả thật không chỉ đi một ngày một đêm trong sông ngầm?” - Makarov chìm đắm trong suy tư.

Đường Phong tỉ mỉ quan sát bản đồ, hy vọng trên bản đồ có kí hiệu đánh dấu, chỉ ra một con đường, nhưng dù anh có nhìn đi nhìn lại cẩn thận đến đâu thì căn cứ theo kinh vĩ độ hiển thị trên GPS, khu vực này trên bản đồ quân dụng hóa ra lại là một vùng trống trơn, không có bất cứ kí hiệu nào có giá trị. “Lẽ nào ở đây chưa từng có người tới?” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Không thể, chắc chắn là máy nhận tín hiệu GPS bị ngâm nước hỏng rồi” - Hàn Giang nói.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, kinh vĩ độ hiển thị trên máy nhận tín hiệu GPS chắc chắn có vấn đề” - Makarov đồng ý với ý kiến của Hàn Giang.

Đường Phong gật gật đầu: “Ừm! chỉ có cách giải thích như vậy, tôi muốn lập tức đến vách núi trước mặt xem sao, không biết chừng còn có thể gặp được cô gái ban nãy, hai

người ai đi theo tôi”

“Dĩ nhiên là tôi rồi!” - Hàn Giang lấn sờ khẩu súng ở thắt lưng.

“Nhưng Lương Viện cần có người chăm sóc”.

Nói xong, Đường Phong đưa mắt nhìn Hàn Giang rồi lại chuyển sang nhìn Makarov. Hàn Giang cũng quay đầu nhìn Makarov, Makarov đan tay vào nhau, nói: “Các cậu cứ yên tâm đi đi, tiểu cô nương này giao cho tôi!”

Đường Phong lại nhìn nhìn Hàn Giang, anh vẫn nghi ngờ ông lão người Nga Makarov này, anh muốn có được sự khẳng định từ Hàn Giang, Hàn Giang khẽ gật đầu, Đường Phong lúc này mới nói với Makarov: “Vậy thì trông cậy vào

bác rồi”.

Ba người thương lượng quyết định, Đường Phong và Hàn Giang mang theo súng rồi đi tìm vách núi phía trước mặt.

4

Đường Phong và Hàn Giang đi lên con đường nhỏ khúc khuỷu trên vách núi, con đường mòn ẩn hiện trong lùm cỏ, nếu không tìm kĩ thì chắc chắn sẽ không phát hiện thấy sự tồn tại của nó. Phía dưới con đường chính là vực thẳm cheo leo. Đường Phong và Hàn Giang cẩn thận rón rén đi sát mép vực thẳm. Cả hai người không ai nói chuyện, cũng không có tâm trạng nào dừng lại để thưởng thức cảnh sắc xung quanh, chỉ chăm chăm cầm cúi bước đi.

Con đường mòn bên vách núi uốn lượn quanh co, thay đổi theo địa hình núi, mỗi khi đến ngã rẽ, Đường Phong đi đầu lại gật gật trở nên lo lắng, sợ rằng mỗi lần rẽ như vậy đột nhiên xuất hiện một ai đó chặn đứng đường đi. Vách núi trước mặt mỗi lần thay đổi địa hình, hay con đường mòn lại đến một ngã rẽ là tìm Đường Phong lại giật thót lên, rồi lại lo lắng, ở đó có một người đột nhiên xuất hiện, nhưng khi anh đột ngột rẽ vào một khúc quanh thì trên con đường tĩnh lặng vẫn không một bóng người, chỉ có tiếng gió thổi qua những lùm cây vắng vắng bên tai.

Đường Phong và Hàn Giang đã có thể nhìn thấy nơi mà đôi nam nữ ban nãy nhảy xuống vực, ở đó có một tảng đá to nhô ra mặt hồ, bề mặt tảng đá đó nhẵn nhụi trơn bóng, tỏa ra ánh sáng kỳ dị dưới ánh nắng. Đường Phong và Hàn Giang đứng trên tảng đá to đó, đây chính là nơi mà lúc nãy đôi nam nữ nhảy xuống vực, hai người nhìn xung quanh nhưng không thể phát hiện ra điều gì khác thường, dùng ống nhòm soi Makarov và Lương Viện bên cây thông, mọi thứ đều bình thường, tiếp tục dùng ống nhòm soi ra xa, trong ống nhòm, chỉ có những dãy núi trùng trùng điệp điệp, không thấy lấy một bóng người.

Đột nhiên, Đường Phong cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Anh buông ống nhòm xuống, kinh ngạc phát hiện ra, trên bầu trời đang trong xanh nắng vàng, đột nhiên có một đám mây đen bay tới, che lấp ánh nắng, cả bầu trời bỗng tối sầm lại. Trong rừng cây, gió gào thét, gió thổi mạnh tới mức Đường Phong và Hàn Giang không mở nổi mắt. Cuồng phong từ từ qua đi, Đường Phong lúc này mới than vãn: “Thời tiết thật kỳ dị!”

Anh và Hàn Giang thu hết can đảm, từng bước từng bước dịch về phía mép tảng đá, thò đầu ra ngoài nhìn, Đường Phong chỉ cảm thấy chóng mặt, xem chút nữa là ngã lộn nhào, nên anh vội vàng lui lại, quay đầu lại nhìn Hàn Giang. Không biết từ lúc nào, Hàn Giang đã ngồi xổm xuống tảng đá, ôm lấy ngực, mặt trắng bệch, vẻ mặt vô cùng khổ sở. Đường Phong chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng Hàn Giang như thế này, anh vội vàng quan tâm hỏi: “Anh sao thế?”

Hàn Giang đợi sắc mặt ổn hơn chút, mới đáp lại “Không sao cả, chỉ có chút khó chịu thôi. Tôi cũng không hiểu tại sao, nhìn từ dưới lên ở đây không hề cao, lúc lên thì mới phát hiện trên này cách mặt nước cao như vậy!”

“Ừm!”, Đường Phong lại thử thò đầu ra, nhìn xuống mặt nước, đột nhiên, anh trợn trừng mắt, bởi anh đã nhìn thấy trên mặt hồ đang có hai cái xác một nam một nữ nổi lên. Điều càng khiến anh không thể tin nổi là, mặt hồ ban nãy dưới ánh nắng ngũ sắc lấp loáng, trong giây phút này lại biến thành một vùng nước đen sì mà ai nhìn xuống cũng sẽ thấy khiếp sợ, hình như sâu không thấy đáy. Đường Phong lại cảm thấy choáng váng.

Hàn Giang cũng nhìn thấy tất cả, hai người lùi lại, đều

Rệu rã ngồi bệt trên tảng đá. Đường Phong không hiểu bèn hỏi “Nghe thì có vẻ như chúng ta đã trải qua rất nhiều khảo nghiệm rồi, xác chết cũng nhìn thấy vô số, vách núi cũng leo trèo không ít, mà sao đứng ở đây phản ứng lại mãnh liệt như vậy nhỉ?”

Hàn Giang thở hắt ra, lắc đầu nói: “Tôi không biết, đoạn đường này, từ khi máy bay hạ cánh, đến Khương Trại,

Lang Mộc Tự, rồi lại đến đại khe sâu Nạp Ma, đại hang động đá vôi, rồi đến đây, tôi đã trải qua rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, kinh nghiệm tôi tích lũy hơn chục năm nay mà hiện giờ dường như cũng không còn nhanh nhạy nữa”.

Đường Phong đứng dậy, nhìn ra xung quanh, con đường mòn lúc đến tới đây là kết thúc rồi, xem ra con đường mòn này dẫn lên trên tảng đá lớn, ngoài ra, ở đây không có đường nào khác. Đường Phong càng thêm nghi hoặc: “Ở đây chỉ có con đường mòn lúc đến, cô gái ban nãy khóc lóc ở đây đi đâu mất rồi nhỉ?”

“Lẽ nào cô gái ấy cũng nhảy xuống rồi?” - Hàn Giang nói.

Lời của Hàn Giang khiến Đường Phong toàn thân run rẩy, anh cảm thấy sờn hết cả da gà.

Đường Phong nghi ngờ đứng thẳng dậy, lại lần nữa tiến sát ra mép tảng đá, nhìn xuống dưới, trên mặt nước quả thực chỉ có hai thi thể một nam một nữ, không có thi thể thứ ba. Anh và Hàn Giang tìm kiếm kỹ trong những lùm cây quanh tảng đá, toàn là rừng rậm nguyên sơ rậm rạp, không có vết tích chứng tỏ có người đi qua. Hai người quay trở lại bên tảng đá, Hàn Giang đột nhiên chỉ xuống một hòn đá nhám thạch phía dưới mép tảng đá nói: “Ở đó có đường không nhỉ?”

Đường Phong tiến lại gần quan sát một lượt, quả quyết nói: “Không thể, trên vách đá làm sao có đường được chứ? Cứ coi như là có đường đi chẳng nữa thì cũng cực kỳ vất vả vì cheo leo hiểm trở, nên chỉ có khi mới có thể đi được trên đây”.

Hai người không biết làm gì trên tảng đá, đành phải men theo đường cũ quay về, rồi cả hai người họ cùng cảm thấy kỳ lạ ở chỗ, sau khi từ trên vách núi đi xuống, đám mây đen bao trùm mặt hồ trên bầu trời đã tản mất, ánh nắng lại chiếu sáng mặt hồ, mặt nước lại lấp lánh đủ màu sắc diễm lệ.

Trong rừng thông, mọi việc đều bình thường. Lương Viện vẫn hôn mê, Đường Phong lấy tay sờ lên trán Lương Viện, hình như không còn nóng như trước nữa, lúc này Lương Viện càng giống như đang ngủ say. Makarov hỏi: “Các cậu đã phát hiện được gì vậy. Tìm thấy cô gái đó chưa?”

Hàn Giang lắc lắc đầu: “Chúng tôi chỉ nhìn thấy thi thể của đôi nam nữ nhảy xuống vách đá, nhưng không nhìn thấy cô gái đó”.

“Mọi thứ quả thật quá kỳ lạ, cô gái đó chạy đi đâu mất nhỉ ? Ở đây yên tĩnh quá, hình như trừ chúng ta ra, thì chẳng có ai khác, nhưng chúng ta rõ ràng đã nhìn thấy những người kỳ lạ đó” - Đường Phong nói.

“Nhưng chuyến đi này không phải là không có chút thu hoạch nào, trên vách đá chúng tôi đã nhìn thấy vùng mặt hồ mênh mông, vị trí chúng ta hiện nay đang ở là hạ lưu của hồ , thượng lưu không nhìn thấy bờ, vẫn chưa biết được cái hồ này rút cuộc rộng thế nào” - Đường Phong nhận xét.

Hàn Giang lại nói: “Thượng lưu không nhìn thấy bờ, hạ lưu cũng không nhìn ra, nước hồ rút cuộc chảy về đâu,

hình như nước ở hạ lưu đều biến mất rồi!”

“ Lẽ nào đây chỉ là một hồ nước khép kín ? Lại là một hồ nước kỳ lạ!” - Makarov than thở.

Ba người nhìn nhau, trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên, một chuỗi âm thanh vang lên phía mặt hồ. “Có người!” - Ba người vội vàng nấp sau một tảng đá to ven hồ, nhìn về phía mặt hồ. Âm thanh trên mặt hồ càng lúc càng vang to, hình như có người đang đánh trống. Chẳng bao lâu sau, ba người phát hiện ra, trên mặt nước không biết từ đâu bỗng mọc ra mấy chiếc thuyền, trên thuyền quả thực có người đang đánh trống, còn có người lớn tiếng hô hào, dồn sức chèo thuyền.

Mấy chiếc thuyền chèo nhanh đến vách núi thì đậu lại, Đường Phong dùng ống nhòm nhìn về phía đó, “Thật là một đám người kỳ lạ, họ ăn mặc gần giống như đôi nam nữ vừa nhảy xuống vực”.

“ Khả năng đây là trang phục của người dân địa phương! *

- Hàn Giang suy đoán.

“Họ đang làm gì vậy?” - Makarov bị Đường Phong giành lấy ống nhòm vội vã hỏi.

“Vết xác trên mặt nước, nhưng sao lại đánh trống âm âm vậy” - Đường Phong nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ qua ống nhòm.

“Thế là thế nào ? Có người chết sao lại không đau buồn mà còn đánh trống âm âm như vậy nhỉ?” - Hàn Giang thấy vô cùng khó hiểu.

“Tôi nói rồi, tất cả mọi chuyện đều rất kỳ lạ... họ vớt hai cái xác lên, bắt đầu quay về, vẫn đang đánh trống âm âm, không thấy bất cứ vẻ đau buồn nào!” - Đường Phong tiếp tục giải thích.

Đường Phong cầm ống nhòm, im lặng hồi lâu, khiến Hàn Giang và Makarov vô cùng sốt ruột. Hàn Giang không đợi được nữa, liền hỏi: “Anh nói gì đi chứ? Đám người đó đi đâu rồi?” - Hàn Giang thúc giục.

“Nếu như tôi không nhìn nhầm thì chắc là họ đã chèo tới một vịnh nhỏ cách chỗ chúng ta không xa lắm, ở đó khả năng có thôn xóm của người địa phương, cũng khả năng là.. Tôi nghĩ chúng ta nên đến đó xem sao, có lẽ sẽ sáng tỏ ra đôi chút vấn đề”. Đường Phong ngập ngừng một lúc, rồi quay lại nói với Hàn Giang: “Thấy được không? Hai chúng ta đi một chuyến!” - Nói xong, Đường Phong rút súng ra, kiểm tra một lượt băng đạn.

Hàn Giang gật gật đầu, cũng rút khẩu súng ngắn 92 của mình ra, hai người một trước một sau, xuyên nhanh qua rừng thông, chẳng mấy chốc họ đã biến mất trong rừng thông sâu hun hút.

Đường Phong và Hàn Giang đi nhanh, thẳng tiến về rừng thông phía trước khoảng nửa tiếng đồng hồ, bên bờ hồ, một bia đá khổng lồ bỗng xuất hiện trước mắt họ. Đường Phong đi lên trước, lần lượt đọc bốn chữ to khắc trên tấm bia đá: THẤT SẮC CẦM HẢI.

“Thất Sắc Cầm Hải ? Xem ra đây chính là tên của vùng hồ này” - Hàn Giang nói.

“Cái tên này được đặt thật xác đáng, Thất Sắc Cầm Hải, anh xem, mặt hồ dưới ánh nắng quả thật tỏa ra bảy màu sắc”. Dưới sự chỉ dẫn của Đường Phong, Hàn Giang nhìn thấy, từ góc độ này nhìn ra, hồ nước lúc thì hiện lên màu xanh lá cây nhạt, lúc lại là một vùng xanh ngọc bích, chốc chốc lại xanh đen như màu lông chim phỉ thúy, lúc lại là một vùng vàng óng đẹp mê hồn, lúc lại lấp lánh sắc tím thần kỳ, lúc lại đỏ rực như lửa, đương nhiên, cũng không thể thiếu màu đen khiến người ta khiếp sợ!

“Quả nhiên là đào nguyên ngoại thế, thật thần kỳ!” - Hàn Giang bất giác khen ngợi.

Hai người lại men theo ven hồ, đi một đoạn về phía thượng lưu, họ phát hiện ra có một thôn xóm tọa lạc trong một vịnh hẹp, những ngôi nhà trong thôn đều được xây cất từ những tảng đá đã được mài giũa, rất giống với nơi ở của người dân tộc Khương. Nhìn tiếp về phía sân bên ngoài thôn xóm, có hàng trăm người đang tụ tập, nam nam nữ nữ đều vây quanh một tòa cao đài bằng gỗ, người nói người cười, họ hát nhảy múa, vô cùng náo nhiệt.

“Cuối cùng thì cũng nhìn thấy người rồi!” - Hàn Giang đã cảm thấy thoải mái hơn.

“Họ đang làm gì vậy?” - Đường Phong tò mò hỏi.

“Giống như đang mừng một ngày lễ gì đó” - Hàn Giang suy đoán.

“Nhưng ở đây vừa có người chết, lẽ nào ở đây có phong tục như vậy?”

Hàn Giang lườm Đường Phong một cái, nói: “Vỡ vắn Cậu có thấy ở Trung Quốc có chỗ nào có người chết mà lại reo mừng không? Muốn biết nguyên nhân thì phải đến sao.” - Nói xong, Hàn Giang thu súng lại, tiến về phía người đó.

Đường Phong vội vàng bám theo, bên cạnh. Hai người đứng phía sau đám người này, nhìn vào giữa đám đông, chỉ thấy trong đám người có một giá gỗ cao tới một trượng, dưới giá gỗ chất đầy một đồng củi, trên giá gỗ có hai người đang nằm trên đó, toàn thân họ được quấn lụa ngũ sắc, bên ngoài lụa ngũ sắc còn quấn cả chăn dạ màu trắng. Đường Phong quan sát kỹ thì mới phát hiện ra, hai người nằm trên giá chính là đôi nam nữ nhảy xuống vực tự sát. Anh bất giác giật thót mình, những người này đặt xác chết lên giá gỗ, họ muốn làm gì đây? Càng kỳ lạ hơn ở chỗ, những người này không một ai có biểu hiện đau buồn trên nét mặt, mà toàn là ca hát nhảy múa, đánh trống uống rượu?

Trong lúc Hàn Giang đang kinh ngạc thì trong đám người, một vị có vẻ như là thủ lĩnh cao tuổi vạm vỡ, cầm một bó đuốc đã châm lửa đi tới phía dưới cái giá, đưa cánh tay lên vẫy một cái, tất cả mọi người đều yên lặng trở lại. Vị thủ lĩnh đó nói với mọi người: “Đại Lạt ma đang cầu nguyện cho linh hồn người con gái trên giá gỗ này!”.

Đường Phong thấy vị thủ lĩnh nói tiếng Hán, nhưng tiếng Hán từ miệng người này phát ra lại biến thành một thứ ngôn ngữ kỳ quái khiến Đường Phong cảm thấy thật kỳ lạ. Anh không nghe ra đây là phương ngữ của vùng nào, cũng không hiểu rõ lắm lời của ông ta. Anh quay đầu lại nhìn Hàn Giang, Hàn Giang cũng mù mịt cả đầu óc, cũng không hiểu vị thủ lĩnh này nói gì.

“Xem ra ông ta là người đứng đầu đám người này”.

Đường Phong nghĩ tới đây rồi lại nhìn vị thủ lĩnh, chỉ thấy ông ta cầm bó đuốc lên, châm vào giá gỗ cao, đồng thời miệng lớn tiếng hét lên: “Bay... lên... trời!”

Giá gỗ bị lửa thiêu cháy, trong ánh lửa bập bùng, mọi người bên giá gỗ giống như trúng tà vậy, hai tay giơ cao, hét lên từng hồi cùng với vị thủ lĩnh đó: “Bay lên trời! Bay lên trời!...”

“Bay lên trời? Nghĩa là gì vậy?” Đường Phong và Hàn Giang nhìn chằm chằm vào ánh lửa ngùn ngụt trước mắt, nghi ngờ không hiểu. Đột nhiên, hai người gân như cùng lúc bừng tỉnh, đây là họ đang đốt thi thể của đôi nam nữ! Chết người, những người này không báo cảnh sát mà lại hỏa thiêu thi thể qua loa như thế sao! Không biết chừng, cái chết của đôi nam nữ này không đơn giản là tự sát vậy đâu!

Đường Phong và Hàn Giang lập tức lao tới, đám đông đó nhón nháo, Đường Phong đứng dưới giá gỗ, hét lên với mọi người: “Các người làm gì vậy? chết người khỏi

báo cảnh sát mà lại tự mình hỏa thiêu thi thể thế này!” xong Đường Phong và Hàn Giang nhặt cành cây lên, lao vọt dập lửa, ý định dập tắt đồng lửa ngùn ngụt đó.

7

Những người xung quanh giá gỗ đều tận mắt chứng kiến hành động của Đường Phong và Hàn Giang, tất cả đều sửng sốt, họ ngó người nhìn Đường Phong và Hàn Gian giống như nhìn quái vật. Vẫn là vị thủ lĩnh tráng kiện lớn tuổi phản ứng nhanh nhất, người này vô cùng phẫn nộ trước hành động của Đường Phong và Hàn Giang. Ông ta vẩy tay một cái, từ trong đám đông đã xuất hiện vài thanh niên đáng vẻ hung hãn, mấy thanh niên hung hãn này cùng xông tới một lúc, không đợi Đường Phong và Hàn Giang kịp phản ứng lại đã quật ngã hai người xuống đất. Nếu như trước đây, mấy thanh niên hung hãn này vốn không phải là đối thủ củ

Hàn Giang, nhưng hiện nay thì “hỗ lạc xuống đồng bằng”, Hàn Giang vừa đói vừa mệt, cơ thể vô cùng yếu đuối, nên khi bị hai thanh niên đè lên người dĩ nhiên không thể động dậy được nữa.

“Các người là ai, dựa vào cái gì mà bắt tôi!... Mau dập tắt lửa đi!” - Hàn Giang tuy chân tay đã bất động nhưng miệng vẫn không phục

Đúng vậy! Cả anh và Đường Phong đều có lý do để không phục, cả hai người đều đã từng chiến đấu với kẻ thù đáng sợ, thật không ngờ lần này lại bị tóm trong tay mấy gã trai miền núi, đúng thật là lật thuyền trong cồng cặn.

Mấy gã trai to khỏe lực được hai khẩu súng ngắn trên người Đường Phong và Hàn Giang, giao cho vị thủ lĩnh. Vị thủ lĩnh kiểm tra qua hai khẩu súng, cười nhạt, nói với Đường Phong và Hàn Giang một tràng. Đường Phong nghe mà không hiểu gì, anh cố gắng bình tĩnh lại, hỏi lại ông ta: “Các người rút cuộc là ai? Tại sao lại bắt chúng tôi?”

“Anh hỏi chúng tôi là ai? Ngược lại tôi muốn hỏi các anh là ai?” - Vị thủ lĩnh đó đột nhiên đổi giọng, chuyển sang ngôn ngữ mà Đường Phong có thể nghe hiểu nhưng vẫn khiến Đường Phong cảm thấy gượng gạo.

“Chúng tôi là du khách bị lạc đường nên mới tới đây”

- Đường Phong giải thích.

“Du khách? Hừm! Có du khách mang theo súng sao?”

- Vị thủ lĩnh vẫn thốt ra những câu bằng tiếng Hán lơ lớ.

“Súng? Nghề nghiệp của tôi là cảnh sát, mang súng theo chỉ là để phòng thân thôi” - Hàn Giang giải thích.

“Tôi không muốn tiếp tục phí lời với các anh nữa, bởi vì tôi cũng không hy vọng nghe được những lời nói thật từ miệng các anh”, giọng ông ta trở nên nghiêm túc, không dễ vờ vịt để moi ra điều gì.

Đường Phong vẫn đang ra sức giải thích: “Không! Tôi không lừa ông, những gì tôi nói đều là thật, chúng tôi vào nhầm một hang động đá vôi, cũng không biết đã đi bao lâu, cuối cùng thì đi theo một con sông ngầm ra được bên ngoài rồi tới đây”.

Đường Phong không nói còn hơn, người đó vừa nghe thấy động đá vôi một cái, bắt giắc như nẩy bật người lên. “Các anh đã vào động đá vôi?”

“Đúng vậy” - Hàn Giang gật gật đầu.

“Vậy thì các anh đã xâm nhập vào đại sảnh trụ cột thần thánh rồi?” Vị thủ lĩnh truy hỏi.

Đường Phong bắt giắc giật thót tim, lúc này không biết làm thế nào để trả lời câu hỏi của vị thủ lĩnh, nhưng ông ta đã không cần đến câu trả lời của anh.

Chỉ thấy vị thủ lĩnh lớn tiếng nói với mọi người: “Họ đã xâm nhập vào đại sảnh trụ cột thần thánh, rồi lại phá hoại tang lễ nghiêm trang, đúng là ma quỷ, ma quỷ vô cùng độc không thể dung tha!”

“Đúng! Ma quỷ! Ma quỷ độc ác không thể dung tha!”

- Tất cả mọi người cùng hét lên theo.

Thủ lĩnh lại ra sức vẫy tay, tất cả lại yên lặng, chỉ nghe thấy ông ta chậm rãi tuyên bố: “Vì bọn chúng là ma quỷ, nên chúng ta sẽ phải dùng biện pháp đối phó với ma quỷ để đối phó bọn chúng!” Cả đám người hoan hô.

Đường Phong và Hàn Giang nhìn nhau, nét mặt chán nản và mông lung, họ không biết đám người này là ai, chờ đợi họ sẽ là hình phạt tàn khốc nào đây. Đúng lúc này, ngọn lửa trên giá gỗ đã dần dần lụi tàn, đôi nam nữ nằm trên đó đã hóa thành tro bụi lúc nào, theo gió bay tỏa khắp mặt hồ Thất Sắc Cẩm Hải.

8

Vị thủ lĩnh và bốn thanh niên hung hãn đó ngênh ngang áp giải Đường Phong và Hàn Giang rời khỏi thôn, đi vào khu rừng bên cạnh. Đường Phong không hiểu đám người này muốn dẫn họ đi đâu. Dọc đường đi anh đều suy nghĩ lung tung, nhưng đi mãi, đi mãi, Đường Phong liền phát hiện ra đám người này đang áp giải anh và Hàn Giang đi trở lại theo con đường lúc tới. “Muốn áp giải chúng tôi đi đâu đây?” - Đường Phong ngấm ngấm, chẳng mấy chốc, anh đã hiểu ra rồi, bởi vì anh đã nhìn thấy Lương Viện đang tựa vào gốc cây bất tỉnh, và cả Makarov đang ngủ gà ngủ gật.

Trước khi nhìn thấy Makarov, trong lòng Đường Phong còn có tia hy vọng, hy vọng Makarov có thể cứu anh và Hàn Giang, nhưng khi anh nhìn thấy Makarov đang tựa vào gốc cây ngủ say thì anh đã thất vọng hoàn toàn. Anh và Hàn Giang bị bịt chặt miệng, mắt mở trừng trừng nhìn hai gã thanh niên hung hãn, cầm dây thừng từng bước từng bước tiến lại gần Makarov đang ngủ say, sau đó nhào đến một cái, đợi tới khi Makarov giật mình bừng tỉnh thì đã muộn rồi, cho dù ông ra sức phản kháng nhưng ông cũng đã bị dây thừng buộc chặt vào gốc cây, Makarov vin ra sức giãy giụa, nhưng ông càng giãy mạnh, sợi dây thừng buộc trên người ông càng thắt chặt hơn, ông bắt lực hết lên: “Các người là ai ? Tại sao lại trói...”

Makarov vẫn chưa hết xong đã đột nhiên im bặt, bởi lúc này, ông cũng nhìn thấy Đường Phong và Hàn Giang. Vị thủ lĩnh ngông ngênh ngạo mạn bước tới trước mặt Makarov và Lương Viện, cười lạnh lùng: “Hừm! Ma quỷ, lại thêm hai con quỷ, còn có cả một con quỷ cái!”

Nói xong, ông ta cười phá lên, sau đó dận dỏ bốn trai tráng hung tợn: “Ta thấy ở đây rất phù hợp, dứt điểm đây luôn đi!”

Bốn gã trai tráng bậm trợn gật gật đầu, cũng trói Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện vào gốc cây, sau đó lấy xẻng sắt cầm trong tay, bắt đầu đào đất. Theo nhịp xẻng đào thoăn thoắt, trước mặt cả nhóm Đường Phong, chẳng mấy chốc đã xuất hiện bốn hố đất vừa to vừa sâu. Đường Phong, Hàn Giang và Makarov tất cả đều kinh ngạc sững sờ, họ không hẹn mà gặp cùng lúc nghĩ tới hình phạt mà họ sắp phải đối diện - chôn sống!

Nhịp tim ba người đập thành thịch theo nhịp điệu nhảy múa của chiếc xẻng sắt. Đường Phong không thể chịu đựng được nữa, anh hét về phía đám người đó: “Các người là ai ? Tại sao lại bắt chúng tôi ? Muốn chúng tôi chết cũng phải để chúng tôi chết in trắng chứ!”

Đám người đó nhìn nhìn Đường Phong rồi mặc kệ anh, vẫn tiếp tục đào đất như những cỗ máy. Mười lăm phút sau, bốn cái hố đã được đào xong, bốn gã kiện tráng hung tợn từ từ lui ra phía xa, chỉ còn lại vị thủ lĩnh và bốn người bị trói vào gốc cây, vị thủ lĩnh liền đến đứng cạnh miệng hố đất tiên, miệng lẩm bẩm rì rầm...

“Ông ta đang làm gì vậy?” - Hàn Giang hỏi Đường Phong

“Không biết!” - Đường Phong lắc lắc đầu.

“Đến giờ mà vẫn không hiểu, là cầu nguyện cho chúng ta trước lúc chết đấy!” - Makarov nói.

Hàn Giang cười đau khổ: “Ông cho rằng cái này giống như của các ông, trước khi chết, còn phải tìm mục sư đọc kinh thánh sao? Hiện đang ở Trung Quốc đấy”.

“Suyt!” - Đường Phong đột nhiên ra hiệu cho Hàn Giang và Makarov im lặng. Hàn Giang và Makarov không hiểu là ý gì, nhưng vin ngậm miệng lại, cùng nhìn Đường Phong, xem xem anh ta có cao kiến gì, nhưng chỉ

thấy Đường Phong chau mày, chăm chú lắng nghe tiếng niệm lầm rầm đó, dần dần, lông mày Đường Phong giãn nở ra.

Vị thủ lĩnh đứng cạnh cái hố đầu tiên lầm rầm niệm một lượt, rồi lần lượt đến ba cái hố còn lại cũng niệm một lượt. Sau khi niệm xong, ông ta nhìn nhìn bốn người bọn Đường Phong, không nói năng gì. Hàn Giang chịu không nói, gào lên: “Ông định làm gì chúng tôi? Làm nhanh lên, đừng có chần chừ kéo dài!”

Vị thủ lĩnh cười nói: “Tôi không làm gì các người cả. Đêm nay các người ở lại đây nhé, bày sói và thứ hoang t rong núi, còn cả chim ưng trên trời sẽ quyết định số phận các người”.

Nói xong, ông ta không còn để ý gì tới Hàn Giang nữa mà dẫn mấy gã kiện tráng hung tợn rời khỏi rừng thông. Trong rừng thông hoang vắng chỉ còn lại bốn người hội Oường Phong, dĩ nhiên, bốn người iúc này đều đã bị buộc chặt vào thân cây, không thể động đậy.

9

Đợi mấy người đó đi xa, màn đêm đã buông xuống, Makarov than thở: “Thật là kỳ lạ, bọn họ đào xong mấy cái hố,sao lại không chôn sống chúng ta nhỉ ?” - Không ai đáp lại.

Sau một lúc trầm ngâm, Makarov lại hỏi Đường Phong: “Ban nãy cậu đi về phía thượng lưu phát hiện được gì vậy?”

Sao lại bị đám người đó bắt được?”

Đường Phong liền kể lại cho Makarov nghe những gì mình và Hàn Giang gặp phải trên đường đi. Makarov nghe xong, chau mày, miệng lầm bầm: “Thật là một đám người kỳ

lạ. Đúng rồi, Đường Phong, ban nãy lão đó miệng lầm bầm tụng kinh gì đấy, cậu có nghe được ông ta nói gì không?”

Hàn Giang cũng truy hỏi: “Đúng đấy! Rút cuộc cậu có nghe rõ không?”

Đường Phong trầm ngâm hồi lâu mới đáp lại: “Ban nãy lão thủ lĩnh đó đứng bên cạnh hồ giống như đọc lời nguyện nào đó vậy, cụ thể là gì tôi cũng không nghe rõ lắm, tóm lại, nơi thần bí này còn có cả một đám người kỳ dị”.

“Phí lời, tôi cũng biết đây là đám dị nhân, chết người rồi mà vẫn còn hát hò nhảy múa reo mừng, mất nửa ngày đào hố, tôi tưởng là muốn chôn sống chúng ta, cuối cùng...cũng không hiểu nói chúng muốn làm trò gì...” - Hàn Giang lầu bàu.

“Được rồi! Chúng ta tranh thủ nghỉ ngơi đi, phục hồi thể lực, đợi sáng sớm ngày mai tính tiếp!” - Đường Phong >ngắt lời Hàn Giang.

Lúc này, phía xa xa dãy núi bỗng vọng lại chuỗi âm thanh khủng khiếp, Đường Phong toàn thân run rẩy, kinh ngạc hỏi: “Tiếng gì vậy?”

“Là tiếng sói hú! Mà không chỉ có một con, mà là cả một đàn sói!” - Makarov vẫn giữ được bình tĩnh.

“Ông chắc chắn đây là một bầy sói?” - Hàn Giang hỏi Makarov

“Đương nhiên, bởi vì tôi đã từng nghe không chỉ một lần” Makarov tự tin nói

“Áaa! Ở đây có sói thật sao! Vậy thì chúng ta bị buộc vào đây, nếu như bị bọn sói phát Kiện ra, thì có khác gì bó tay ngồi chờ chết?” - Đường Phong hoảng hốt nói.

“Xem ý trời thôi!” - Hàn Giang buột miệng thốt ra một câu, sau đó tựa vào thân cây, nhắm mắt lại.

Màn đêm buông xuống, nhiệt độ trong rừng thông tức tốc hạ xuống, Hàn Giang và Makarov đều đã ngủ say, Đường Phong bị lạnh tới nỗi run lập cập, không thể ngủ nổi, anh

lại lo lắng bầy sói không biết lúc nào sẽ tới, không thể không mở mắt, sợ hãi nhìn xung quanh. Bầy sói không hề xuất hiện, xung quanh chỉ có rừng thông vắng lặng tối đen. Đường Phong quả thực quá mệt mỏi

rồi, cơ thể lạnh giá và sự sợ hãi trong lòng cuối cùng cũng không thể ngăn cản được đôi mắt của anh khép lại.

Rạng sớm tinh mơ, trên dãy núi phía xa xa, lại vang vọng tiếng sói hú thê lương, Đường Phong giật bản mình, tỉnh táo trở lại, anh cảnh giác nhìn xung quanh, rừng thông

hoang vắng, một vùng tối đen. Bỗng nhiên, anh phát hiện ra < trong=“” rừng=“” sâu=“” tăm=“” tối,=“” có=“” những=“” đốm=“” sáng=“” màu=“” xanh=“” nhấp=“” nháy,=“” đó=“” là=“” gì=“” vậy?=“” trong=“” đầu=“” đường=“” phong=“” lập=“” tức=“” lóe=“” lên=“” vài=“” suy=“” nghĩ,=“” sói=“” hay=“” là=“” dã=“” thú=“” nào=“” khác=“” đường=“” phong=“” theo=“” phản=“” xạ=“” đứng=“” phất=“” dậy,=“” nhưng=“” anh=“” vừa=“” mới=“” cử=“” động,=“” sợi=“” dây=“” thừng=“” buộc=“” trên=“” người=“” anh=“” càng=“” thắt=“” chặt=“” khiến=“” anh=“” thêm=“” đau=“” đớn=“” đường=“” phong=“” bắt=“” lực=“” tựa=“” vào=“” thân=“” cây,=“” nhìn=“” chăm=“” chăm=“” đốm=“” sáng=“” màu=“” xanh=“” phía=“” trước,=“” đầu=“” mắt=“” với=“” đốm=“” sáng=“” xanh=“” đó=“” hồi=“” lâu,=“” nhưng=“” đường=“” phong=“” không=“” thể=“” biết=“” được,=“” nếu=“” như=“” đốm=“” sáng=“” xanh=“” đó=“” thực=“” sự=“” tiến=“” sát=“” lại=“” mình=“” thì=“” bản=“” thân=“” mình=“” sẽ=“” thế=“” nào=“” đây?=“” lẽ=“” nào=“” bó=“” tay=“” ngồi=“” chờ=“” chết=“” thế=“” này=“”>

Đường Phong không dám nghĩ tiếp nữa, và cứ như vậy sững sờ đầu mắt với đốm sáng xanh đó. Cũng không biết được bao lâu sau, trên không trung tĩnh mịch, đột nhiên có một bóng đen to lớn bay qua đỉnh đầu Makarov. Đường Phong ngẩng đầu lên nhìn, nó giống như một con chim ưng, Đường Phong chưa từng nhìn thấy con chim ưng nào to nhường vậy. Trong lúc Đường Phong đang vô cùng kinh ngạc thì bóng đen khổng lồ đó đã lập tức biến mất trên không trung. Đường Phong giật mình nhìn về phía chân trời xa xăm, đến khi anh định thần lại, nhìn về phía rừng rậm thì thấy đốm sáng xanh ban nãy còn nhấp nháy giờ đã không thấy đâu nữa rồi.

Đường Phong thở phào nhẹ nhõm, rồi lại tựa vào thân cây, lại nhắm mắt lại...

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

16. Chương 15

Chương 15

Người tình tu bên hồ

1

Mặt trời hừng sáng phía đông, ánh nắng ấm áp vương trên mặt hồ, cũng vương trên mặt Đường Phong, Hàn Giang, Makarov và Lương Viện, bốn người đều đã trải qua một đêm khó nhọc. Đường Phong tỉnh dậy, phát hiện Lương Viện bên cạnh mình vẫn hôn mê chưa tỉnh, anh bất giác thấy trong lòng đầy áp bức. Lương Viện vốn đang ốm đau, lại trải qua bao nhiêu dày vò như vậy, xem ra lành ít dữ nhiều. Đường Phong thấy Hàn Giang và Makarov cũng đã tỉnh lại, Anh liền hét về phía họ: “Hai người có cách nào tháo dây thừng ra không?”

Không cần Đường Phong hỏi, Hàn Giang và Makarov đều đã ở đó dốc hết sức, định thoát khỏi sợi dây thừng trên người, nhưng hai người họ càng giãy giụa, sợi dây trên người càng thắt chặt, chặt tới nỗi hai cánh tay đều cảm thấy đau đớn.

“Đừng phí công nữa, kể cả các anh có khỏe mạnh đến nhường nào cũng không thoát nổi sợi dây thừng này đâu”. Phía xa xa bỗng vang lên giọng nói dường như đã từng quen thuộc, mọi người nhìn lại thì người đang đi tới hóa ra là vị

thủ lĩnh hôm qua đã trói họ lại, và cả mấy gã trai vạm vỡ hung hãn nữa.

Vị thủ lĩnh tiếp tục nói: “Dây thừng này được kết thành từ một loại vỏ cây thần trên vùng núi gần đây, kỹ thuật chế tạo vô cùng phức tạp, hoàn toàn được làm thủ công. Trước tiên phải cắt lớp vỏ cây thân xuống, rửa sạch, loại bỏ tạp chất, sau đó phơi khô, cắt thành đoạn nhỏ, rồi lại ngâm trong nước hồ Thắt Sắc Cầm Hải, vớt lên, đan lại, phơi dưới nắng to bảy bảy bốn mươi chín ngày. Sau khi hoàn thành, còn phải phun thuốc lên, loại dây thừng này cực kỳ chắc chắn, kể cả dùng dao sắc bén mấy cắt nó cũng không chắc một nhát là đứt ngay, bởi vậy, bất luận các người dốc sức thế nào cũng đều uổng công mà thôi”.

“Cây thần?... Thả chúng tôi ra!” - Ánh mắt Hàn Giang đầy căm thù.

“Các người không phải vội, ta sẽ thả các người, nhưng các người vẫn phải chịu đựng thêm một lúc nữa”.

“Ông thả cho chúng tôi đi sao?” - Đường Phong hình

như nhìn thấy tia hy vọng.

Vị thủ lĩnh không trả lời câu hỏi của Đường Phong, ông ta lại đi tới trước bốn chiếc hố hôm qua vừa đào, miệng lầm rầm niệm chú, Đường Phong mở to đôi mắt vẫn tia máu chứng kiến cảnh tượng này, giờ lại muốn làm trò gì đây? Hôm qua niệm chú xong, hôm nay lại chạy đến đây niệm lần nữa! Anh đột nhiên nhớ lại câu nói ban nãy của vị thủ lĩnh, ông ta sẽ thả họ ra? Vẫn phải chịu đựng thêm một lúc nữa.. ? Thế... thế là ý gì ? Đầu óc Đường Phong trống rỗng, tai ù ù, anh cảm giác mình sắp nổ tung đến nơi, anh trợn trừng mắt, đồng tử không ngừng giãn ra... bởi vì anh nghĩ đến nó: Thả chúng tôi ? Chịu đựng thêm một lúc nữa? Nghĩa... nghĩa là sắp lập tức chôn sống chúng tôi! Xem ra đêm qua không bị sói ăn thịt, hôm nay cũng không thể thiếu nhất dao này!

Đường Phong nhìn chằm chằm vào miệng vị thủ lĩnh, cái miệng đó vẫn đang lầm rầm lầm bầm, không ngừng nghỉ.

Anh cảm giác những gì từ cái miệng đó niệm ra đều chính là thần chú thắt chặt vòng kim cô của Đường Tăng. Anh không thể chịu đựng thêm được nữa... Nhưng Đường Phong vẫn lắng nghe, lắng nghe, dần dần nghe ra một số điều gì đó; anh nắm mắt lại, lắng nghe thật kỹ lời nguyện của vị thủ lĩnh, đột nhiên, hình như anh hiểu ra điều gì đó...

Lúc này, Hàn Giang đã không sao chịu đựng được nữa liền gầm gào lên với ông ta: “Muốn chôn sống bọn tao thì nhanh lên, đừng có mà tụng nữa!”

Vị thủ lĩnh không buồn để ý Hàn Giang, vẫn thần nhiên tụng niệm. Đường Phong nghe thấy tiếng gầm gào của Hàn Giang, anh bỗng mở mắt, nói với Hàn Giang: “Không!

Ông ta không chôn sống chúng ta đâu”.

“Vậy thì lão ta đang làm gì vậy?”

“Đang đuổi ma quỷ, nếu như tôi không nghe lầm, ông ta đang niệm những thứ trong mấy bộ lời nguyện Tây Hạ

‘Kiến thuận quỷ’ ‘Ma đoạn yêu ngữ’ và ‘Bách tự chú dừng thuận yếu ngữ’. Họ coi chúng ta là ma quỷ, theo như tập tục

Tây Hạ có xưa, lúc đuổi ma quỷ thì trên đất phải đào hố, đứng bên cạnh hố đọc lời nguyện thì ma quỷ sẽ được đưa xuống hố, như vậy là có thể tiêu diệt...”

Đường Phong nói tới đây thì cũng vừa lúc vị thủ lĩnh đang đọc lời nguyện bên miệng hố bỗng đột nhiên dừng lại, quay người bước nhanh vài bước, xông tới trước mặt Đường Phong, túm lấy ngực Đường Phong, nhìn anh chất vấn: “Các người rút cuộc là ai ?”

“Tôi còn muốn hỏi ông ý chứ, các người là ai ?” - Đường Phong không tỏ ra yếu thế, cũng trợn mắt nhìn ông ta.

Vị thủ lĩnh từ từ buông Đường Phong ra, nghiêm giọng hỏi: “Sao ngươi lại biết như thế?”

“Xem ra những gì tôi nói đều là đúng!” - Đường Phong ngẩng cao đầu, không khỏi có chút đắc ý.

“Không sai! Người nói đều đúng, kể từ hôm qua cát người xâm nhập vào Thất Sắc Cẩm Hải, bọn ta đều coi các người là quý, bởi vậy mới đào hồ ở đây, đọc lời nguyện để xua đuổi quý! Người còn biết được bao nhiêu nữa?”

“Tôi còn biết... Nếu như tôi đoán không lầm thì đôi nam nữ nhảy xuống vực hôm qua đi tự tử vì tình, nhưng các người không hề đau buồn, ngược lại còn nhảy múa uống rượu, đó cũng là tục lệ Tây Hạ có xưa”.

“Ta không biết Tây Hạ, Đảng Hạng gì cả, nhưng người nói đúng, bọn ta ở đây từ cổ xưa đến nay đều như vậy, nam nữ vui hoan, không cần phải bi ai, chỉ là họ bay lên thiên quốc, cò gì mà phải khóc! chàng trai trẻ, hãy nói hết ra những gì cậu biết đi, ta muốn biết cậu hiểu biết được bao nhiêu về bọn ta ?

“Tôi biết không nhiều, tuy hôm qua các ông đã bắt chúng tôi, mặc dù vẫn không muốn lấy mạng của chúng tôi, nhưng các ông đào mấy cái hố ở đây chỉ là để dọa chúng tôi mà thôi, mau cởi trói cho chúng tôi đi, chúng tôi ở đây còn có một người ốm” - Đường Phong nói.

Vị thủ lĩnh nhìn nhìn Lương Viện đang hôn mê, rồi lại lạnh lùng cười với Đường Phong, đáp: “Chàng thanh niên, cậu biết cũng đủ nhiều rồi đấy, nhưng có một chuyện cậu đã nói sai rồi, bọn ta đào hố ở đây là để đuổi quý, quả thật không phải để chôn sống các cậu, nhưng điều này không có nghĩa là không muốn lấy mạng các người!”.

“Cái gì? Ông vẫn muốn giết chúng tôi?” - Đường Phong toàn thân run rẩy.

“Không! Không! Không! Cậu nói sai rồi, không phải ta giết các cậu, ta cũng không thể giết các cậu, đêm qua ta trói các cậu ở nơi này là muốn bầy sói ở đây, và cả chim ưng trên trời nữa sẽ ném thử mùi vị của các cậu. Nếu như bốn người các cậu trở thành bữa ăn của bầy sói và chim ưng thì mấy cái hố này của ta cũng không phải là uống công đào” ẽ

“Ý ông là, sẽ chôn đóng xương tàn của chúng tôi bị bầy sói và đám chim ưng ăn thừa xuống mấy cái hố này?” - Nghĩ tới đây, Đường Phong liền cảm thấy nổi da gà.

Đúng vậy, ta vẫn nghĩ rằng sáng nay đến đây sẽ nhìn thấy đóng xương tàn của các người mà sói ăn thừa”.

“Vậy thì chúng tôi làm ông thất vọng rồi?”

“Các người đã làm ta thất vọng, các người vẫn sống sờ sờ, quả thật là ma quỷ mà ưng sói cũng không ăn! Đến cả sói ác và chim Ưng mà cũng không dám lại gần các người. Bởi vậy ban nãy ta lại vừa đọc thêm một lượt lời nguyện”.

“Lời nguyện đuổi quỷ thì có tác dụng gì! Các người rút cuộc muốn chúng tôi thế nào đây?” - Đường Phong hỏi vị thủ lĩnh.

“Các người là ma quỷ mà đến cả sói và chim ưng cũng không dám lại gần, ta đã không còn quyền quyết định số phận của các người nữa. Ta sẽ đưa các người đi gặp một người, số phận của các người sẽ do người này quyết định!”

“Ai vậy?” - Đường Phong và Hàn Giang đồng thanh kinh ngạc hỏi.

“Đại Lạt ma! Đại đức trí giả mà ở đây không ai có cao hơn ngài” - Nói xong, vị thủ lĩnh dẫn dò mấy gã trai vạm vỡ hung tợn gõ bôn người ra khỏi gốc cây rồi áp giải họ đi về phía thượng lưu Thất Sắc Cẩm Hồ.

Mọi người đi men theo Thất Sắc Cẩm Hồ, hướng về phía thượng lưu. Họ đi qua thôn xóm canh vịnh nước. những người dân trong thôn nhìn hội Đường Phong như nhìn quái vật vậy.

Đường Phong vốn tưởng rằng chỗ ở của Đại Lạt ma chắc là cách thôn xóm không xa lắm, nhưng ra khỏi thôn, anh liền phát hiện ra, tiếp tục đi men theo hồ nước hướng về phía thượng lưu lại toàn là đường núi khúc khuỷu. Anh và Hàn Giang thay nhau công Lương Viện. Thẳng tiến trên vách núi cheo leo khoảng nửa tiếng, mọi người đã thở hổn hển, vị thủ lĩnh đó cũng mệt rã rời, vậy là mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Đường Phong đứng trên vách núi, nhìn xuống Thất Sắc Cẩm Hồ ở phía dưới, nó vẫn tĩnh lặng diễm lệ nhường vậy, còn rừng núi phía xa xa lại càng hùng vĩ tuyệt đẹp.

Đường Phong thở hổn hển quay đầu lại nhìn vị thủ lĩnh: “Chẳng ta còn phải đi bao xa nữa?”

“Đừng có hỏi nhiều, đi theo chúng tôi là được rồi”.

Nghỉ ngơi chốc lát, mọi người lại lên đường. Đường dưới chân, từ từ rời xa vách núi cheo leo bên hồ nước, Đường Phong cảm giác họ đang đi vào trong núi. Quả nhiên, sau khi họ vượt qua hai ngọn núi, thì đã hoàn toàn không nhìn thấy nhứt Sắc Cẩm Hải diễm lệ, xung quanh đều là rừng rậm tối đen trùng trùng điệp điệp, không thấy giới hạn. Vị thủ lĩnh nhắc nhở họ: “Các người phải bám sát theo sau đây, đừng có để lạc đội hình, cũng đừng có ý định bỏ trốn ở đây. Mấy trăm năm nay, những người vào nhằm khu rừng rậm này gần như đều lạc mất trong này, không bao giờ trở lại được nữa”.

Đường Phong chốc chốc lại nhìn xung quanh, khu rừng rậm nguyên sơ âm u này khiến anh bất giác run lấy bầy, bỏ trốn? Anh vốn không nghĩ tới! Vị thủ lĩnh đi đầu, dẫn mọi người rẽ vào một chỗ ngoặt, đường đi xuất hiện một con đường đá dăm, và họ lại đi ra khỏi rừng, lại nhìn thấy hồ nước, con đường đá dăm này thông thẳng tới ven Thất Sắc Cẩm Hải. Trên vách núi bên cạnh Thất Sắc Cẩm Hải, một ngôi nhà gỗ tinh xảo xuất hiện trước mắt mọi người.

“Một ngôi nhà nhỏ thật yên tĩnh, Đại Lạt ma tu hành ở đây sao?” - Đường Phong hỏi vị thủ lĩnh.

Ông ta không trả lời, nhưng Hàn Giang vẫn tiếp lời: “Một người tu hành bên hồ tuyệt làm sao, tu hành ở nơi tĩnh mịch đẹp thế này ắt hẳn là cao nhân, tôi rất muốn gặp vị cao nhân ngoại thế này đây”

“Ừm! Quả thật rất thần kỳ, mọi người có phát hiện ra không? Hồ nước đến đây hình như có vòng qua một quãng, đứng ở đây đã không nhìn thấy hạ lưu hồ nước nữa rồi” Makarov nhắc nhở khiến Đường Phong và Hàn Giang cũng đi tới bên vách núi quan sát. Quả nhiên, vị trí mà họ đang đứng là một khúc quặt của hồ nước, đứng ở đây không còn nhìn thấy hạ lưu của hồ nước, nhìn lên thượng lưu, cũng không nhìn thấy thượng lưu của hồ bắt nguồn từ đâu.

Họ tới trước ngôi nhà gỗ. Ngôi nhà gỗ xem ra rất rộng rãi, xây trên vách núi cạnh hồ. Vách núi vốn không quá cheo leo, cách mặt nước cũng khoảng hơn ba chục mét, phía sau căn nhà gỗ chính là những dãy núi trùng điệp. Đứng trước mái hiên của căn nhà phóng tầm mắt ra xa, tầm mắt ngút ngàn, chỉ thấy um tùm tươi tốt.

“Đẹp quá!...” - Đường Phong cảm giác bản thân mình đã hoàn toàn chìm đắm trong tranh thủy mặc, núi, nước trong giây phút này bỗng gần gũi mình đến vậy, mọi cảnh vật đều tuyệt đẹp và đều có thể chạm tay tới.

“Suyt!” - Vị thủ lĩnh lấy tay ra hiệu im lặng, cắt ngang cảm xúc của Đường Phong, sau đó khề cảnh cáo họ: “Các người nhìn thấy Đại Lạt ma nhất định phải cung kính, phải hoàn toàn phục tùng, tôn trọng ý kiến của Lạt ma. Ta nói lại lần nữa, số phận của các người nằm trong tay Lạt ma đây”

Trong gian Phật đường của ngôi nhà gỗ, ánh nắng đông đầy, một vị Lạt ma mặc áo thầy tu, quay lưng lại phía mọi người, ngồi khoanh chân trước gian thờ, một thiếu nữ đứng

bên cạnh phục dịch. Đường Phong vừa nhìn thấy thiếu nữ này, lập tức sững sờ, thiếu... thiếu nữ này chẳng phải chính là cô gái bí ẩn mất tích trên vách núi sáng hôm qua sao?

Đường Phong chăm chú quan sát thiếu nữ bí ẩn này: cô gái mặc một chiếc áo choàng màu trắng, trước ngực có đeo viên đá quý lam ngọc và san hô đỏ, mái tóc dài đen lấy tết thành hình thù kỳ dị trên đầu, phần còn lại buông xòa tự nhiên sau lưng. Thiếu nữ chú ý thấy Đường Phong đang nhìn cô, nhưng lại không chút ngưng ngừng, cô ta cũng chớp chớp mắt, không rời mắt khỏi Đường Phong.

Đường Phong luôn cho rằng đôi mắt của mình có thể nhìn thấu thế giới nội tâm của người khác, nhưng giây phút này, anh lại bị thiếu nữ trước mặt nhìn tới nỗi trở nên lúng túng, đành phải lảng tránh ánh mắt của cô ấy.

Lạt ma quay người lại. Đường Phong lại giật bản mình,

một Đại Lạt ma mới đẹp làm sao! chỉ thấy Lạt ma nét mặt trầm tư như dòng nước chảy, râu tóc bạc phơ, ngồi ngay ngắn trên chõng, hai mắt khép hờ, trên tay nắm một chuỗi tràng hạt người đáng sợ, ắt hẳn là một trí giả đại đức đã tu hành nhiều năm. Vị thủ lĩnh áp giải Đường Phong và mấy gã vạ mỗ hung hãn vừa nhìn thấy Lạt ma đều quỳ hai gối, cúi rạp xuống đất. Lạt ma không hề mở mắt, cũng không nói gì, chỉ khẽ nhấc nhấc tay phải đang cầm tràng hạt xương người những người đó liền đứng lên. Vị thủ lĩnh cung

kính nói vài câu với Lạt ma bằng thứ ngôn ngữ mà Đường Phong ngh không hiểu. Dứt lời, ông ta đem tất cả những đồ đạc của hội Đường Phong, bao gồm cả ba khẩu súng đặt hết lên trước mặt Đại Lạt ma, sau đó lại kê sát vào tai Lạt ma, nói nhỏ vài câu. Đại Lạt ma nghe xong, vẫn khép hờ đôi mắt, không nói gì, cũng không kiểm tra đồ đạc của mọi người, chỉ khẽ gật gật đầu, sau đó hất hất tay, vị thủ lĩnh liền dẫn mấy gã trai vạm vỡ hung hãn lui ra.

Phật đường chìm trong sự im lặng đáng sợ. Đường Phong nhìn vị Lạt ma trước mặt, rồi lại quay đầu nhìn về cửa chính của Phật đường, anh không biết những người kia có còn ở bên ngoài hay không? Nếu như ở đây chỉ có mỗi Đại Lạt ma, và cả thiếu nữ kia, có lẽ.. Đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ rồi bởi thì Đại Lạt ma đột nhiên mở mắt, nhìn bốn vị khách không mời mà đến, ánh mắt đó không có sự uy hiếp nhưng lại lẫm liệt không thể xâm phạm khiến trong lòng Đường Phong âm thầm kinh ngạc, không ngờ lão Lạt ma xem ra đã già nua thể này mà đôi mắt lại có thần đến vậy Đại Lạt ma chăm chú nhìn hồi lâu, rồi lại cụp mắt xuống, chậm rãi hỏi: “Cô nương đó sao lại hôn mê bất tỉnh vậy?”

Tiếng phổ thông của Đại Lạt ma rất chuẩn, hơi mang khẩu âm Tây Bắc, điều này cũng khiến Đường Phong và Hàn Giang đều cảm thấy kinh ngạc. Đường Phong vội vàng đáp lại: “Cô ấy ốm rất nặng, cần phải được chữa trị ngay lập tức, Đại Lạt ma tha chúng tôi ra, chỉ cho chúng tôi một con đường thoát...”

Đường Phong vin chưa nói hết, thì đã bị Đại Lạt ma nhấc tay lên cắt ngang: “Diu cô ấy đến chỗ ta”.

Lời của Đại Lạt ma ngắn gọn, rõ ràng, không có gì để hoài nghi. Đường Phong đành phải diu Lương Viện tới trước mặt Đại Lạt ma. Ông nhìn sắc mặt Lương Viện một lượt, rồi lại lật mí mắt của Lương Viện lên, dạn dò thiếu nữ đứng phục dịch bên cạnh: “Hắc Vân, đem thảo dược mà lần trước ta hái từ trên núi về đến đây”.

Đợi một lúc, thiếu nữ Hắc Vân đó bưng lên một bát thuốc màu xanh đen, Phật đường lúc đó bỗng ngào ngạt một

mùi thơm đặc biệt. Đường Phong nhìn bát thuốc màu xanh đen, có chút nghi ngờ hỏi: “Thuốc này có ổn không ạ?”

Đại Lạt ma không trả lời câu hỏi của Đường Phong, mà lại bảo anh: “Mở miệng cô ta ra!” - Đường Phong vội vàng nâng hai má Lương Viện lên, định mở miệng cô ra, nhưng Lương Viện cắn chặt răng, nên cho dù Đường Phong dùng sức thế nào cũng không thể mở được miệng cô ấy. Đại Lạt ma nhìn thấy vậy, khẽ thở dài một tiếng, hất hất tay, ý bảo Đường Phong tránh ra, còn Đại Lạt ma thì buông tràng hạt xương người xuống, một tay cầm bát, một tay khẽ đưa ra, đặt lên hai má Lương Viện, miệng lầm nhảm đọc, giống như đang tụng kinh, lại giống như đang nói chuyện với ai đó. Hai phút sau, điều thần kỳ xuất hiện, không một ai thấy Đại Lạt ma dùng sức, nhưng miệng Lương Viện vẫn tự động mở ra. Đại Lạt ma rất nhẹ nhàng bón bát thuốc lá cho Lương Viện uống.

4

Bón thuốc cho Lương Viện xong, Đại Lạt ma lại dạn dò Hắc Vân: “Diu cô ấy vào trong phòng con, cô ấy cần được tĩnh dưỡng cẩn thận”. Sau khi sắp xếp cho Lương Viện xong xuôi, Đại Lạt ma nhìn lướt qua Đường Phong, Hàn Giang và Makarov thêm một lượt, nói: “Các người cũng đều lại đây, ta xem xét vết thương cho”

Makarov bước tới trước tiên, Đại Lạt ma kiểm tra vết thương trên vai Makarov, rồi đưa cho ông ta một viên thuốc tể màu đen, tiếp đến là Đường Phong. Đường Phong cũng không hiểu sức mạnh nào đã đẩy mình mà anh lại mất tự chủ đi tới đó. Đường Phong vốn không bị thương nặng, chỉ cảm thấy tứ chi rệu rã, trên người có nhiều vết xây xước, chắc là do bị trời cả đêm nên cánh tay có vài chỗ bị tụ máu và hơi đau

âm ỉ. Đại Lạt ma di lên cánh tay anh vài cái, anh cảm thấy có chút tê tê, lại cúi đầu nhìn xuống, vết tụ máu bỗng nhiên lập tức biến mất. Đường Phong kinh ngạc trợn mắt nhìn, đúng lúc anh ngây người ra thì Đại Lạt ma cũng đưa cho anh một viên thuốc tể màu đen. Sau khi anh nửa tin nửa ngờ nuốt viên thuốc vào, thì ngay tức khắc, anh cảm thấy tinh thần mình sáng khoái, tinh lực dồi dào.

Cuối cùng chỉ còn lại Hàn Giang đứng nguyên chỗ cũ, nhất định không động đậy.

Đại Lạt ma hỏi: “Chàng thanh niên, cậu không cần ta xem chế nào sao ?”

“Không! Tôi không cần”.

“Vậy cậu cần gì?”

“Tôi cần ăn, đã mấy ngày mấy đêm tôi không được ăn rồi.” - Hàn Giang trả lời rất chân thành khiến Đại Lạt ma bật cười: “Được! Được! Hắc Vân, đem đồ ăn đến cho họ*.”

Chẳng mấy chốc, một bàn thức ăn thịnh soạn đã được bày lên, từng miếng thịt bò to, sườn dê, thịt muối, bánh khoai tây, bánh bột ngô, cơm rang ngũ sắc, rượu lúa mạch. Hàn Giang cũng không biết mình rút cuộc đã bao nhiêu ngày chưa ăn, phải chăng anh đã đói đến đỉnh điểm. Anh, Đường Phong, và cả Makarov, ba người ngồi xuống bàn, ăn như lũ cuốn, trong vòng mười phút đã tiêu diệt hết cả một bàn thức ăn thịnh soạn. Cuối cùng, Hắc Vân lại bưng lên cho họ một bát canh màu trắng đậm đặc, mùi vị vô cùng tươi ngon - Đường Phong tò mò hỏi: “Đây là canh nấu bằng gì mà mùi vị ngon vậy?”

Hắc Vân mỉm cười nói: “Loại cá mà chỉ Thất Sắc Cẩm Hải mới có, mùi vị của loại cá này rất đặc biệt, là đặc sản ở đây, canh này được nấu bằng loại cá đó”.

Đường Phong gật gật đầu, rồi lại hỏi thiếu nữ: “Cô tên là Hắc Vân?”

“Ừm! Mọi người đều gọi tôi là Hắc Vân” - Hắc Vân gật đầu

“Sáng hôm qua chúng tôi nhìn thấy cô” - Hàn Giang đột nhiên nói xen vào.

“Sáng hôm qua?” - mặt Hắc Vân đang rạng rỡ bỗng nhiên tối sầm lại.

“Đúng vậy, trên vách núi dưới hạ lưu” - Hàn Giang tiếp tục nói

“Đúng!... Đó là tôi!” - Hắc Vân cúi đầu.

“Vậy thì đôi nam nữ nhảy vực chắc chắn là người thân của cô phải không?”

“Sao anh biết ?”

“Nếu như không phải là người thân của cô thì cô sẽ không gào thét rách cả tâm can và bất chấp tất cả lao như bay trên vách núi như vậy”.

“Um, cô gái nhảy xuống vực đó là em gái tôi” - giọng Hắc Vân càng lúc càng hạ xuống.

“Em gái cô! Thật là đáng thương, trẻ tuổi vậy mà đã... cô ấy và chàng trai đó tự tử vì tình phải không?” - Đường Phong hỏi Hắc Vân.

Hắc Vân gật đầu: “Đúng vậy, cha mẹ của hai gia đình đều không đồng ý cho họ yêu nhau, thế nên..”

“Bây giờ là thời đại nào rồi mà lại có những chuyện như vậy!” - Hàn Giang phẫn nộ nói.

Sự phẫn nộ của Hàn Giang khiến Đại Lạt ma ho khan một tràng, mọi người quay nhìn Đại Lạt ma rồi đều ngậm miệng lại, không khí trong Phật đường bất giác trở nên im lìm.

“Sự sống quả thật mong manh!” - Tiếng xuyết xoa của Đường Phong phá vỡ bầu không khí gượng gạo.

Hàn Giang đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lại hỏi Hắc Vân: “Sau này chúng tôi lên đó tìm cô, nhưng không thấy cô

đâu, cô trốn đi đâu vậy?” “Tôi...” - Hắc Vân ấp úng, vẫn chưa trả lời thì đã nghe thấy giọng nói sang sảng của Đại Lạt ma: “Các anh đã ăn uống no say rồi, cơ thể cũng không bệnh tật gì nữa, bây giờ, tôi phải làm quen với các anh chút đã”.

5

“Đến lúc giới thiệu một chút rồi”. Đường Phong vẫn mang tâm lý phòng bị, không đợi Đại Lạt ma nói xong, anh đã cướp lời: “Đây là đâu? Các người là ai? Các người có quyền gì mà trối chúng tôi?”

Trước một loạt câu hỏi chất vấn của Đường Phong, Đại Lạt ma không hề tức giận, ông nhẫn nại nghe hết, sau đó nói lại: “Chúng tôi là ai cũng không quan trọng, là các anh đột nhập vào đây, phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của chúng tôi, bởi vậy tôi có quyền biết về tình hình của các anh”.

Đường Phong nói: “Chúng tôi chỉ là du khách thông thường, lạc vào một hang động đá vôi, sau đó thì đi đến đây”.

“Du khách thông thường mà lại mang theo súng? Hơn nữa, tôi thấy mấy khẩu súng này cũng rất ổn!”

“Tôi là cảnh sát...” - Hàn Giang vội vàng giật lại súng rồi trả lời.

Hàn Giang vẫn còn muốn tranh luận giải thích nhưng Đại Lạt ma đã nghiêm giọng cắt ngang anh: “Hãy nói thật đi, tôi không có nhiều thời gian, thời gian của các anh cũng không còn nhiều đâu”.

Đường Phong và Hàn Giang đưa mắt nhìn nhau, hạ quyết tâm, quyết định bộc bạch hết: “Được rồi! Tôi nói thật, chúng tôi đang bị người ta truy sát!”

“Ồ! Truy sát...?” - Đại Lạt ma trầm ngâm hồi lâu, im lặng không nói gì, trong phòng yên tĩnh lạ thường nhưng trong lòng Đường Phong, Hàn Giang và Makarov lại bồn chồn bất an, không biết sau đây sẽ gặp phải điều gì.

Đại Lạt ma trầm tư rất lâu, rút cuộc đã mở miệng “Được rồi! Ta quyết định thả các người đi, đợi sau khi cô gái đó khỏe lại ta sẽ sai người đưa các người rời khỏi đây. Nhưng trước đó, các người hãy ở chỗ ta, nhớ là không được tùy tiện đi lại lung tung, chỉ được đi lại gần ngôi nhà gỗ. Còn nữa sau khi rời khỏi đây, nhất định không được kể lại những gì các người nhìn thấy ở đây cho những người bên ngoài nghe, nhất định phải ghi nhớ, nếu không thì bất luận là các người hay là chúng ta cũng đều sẽ bị đại họa giáng xuống đầu!”

Nghe xong những lời Đại Lạt ma nói, Đường Phong, Hàn Giang và Makarov thần kinh đang căng như dây đàn rút cuộc cũng được thả lỏng. Xem ra Đại Lạt ma không hề có ý hại họ, nhưng những lời của Đại Lạt ma khiến ba người có chút thất vọng. Đường Phong không kìm chế được lớn tiếng hỏi: “Tại sao ông không hỏi nữa, sao không hỏi xem tại sao chúng tôi bị truy sát? Và bị ai truy sát?”

Đại Lạt ma nhắm mắt lại, lắc đầu nói: “Những người tu hành từ lâu đã nhìn thấu hồng trần sự tục, tại sao các người bị truy sát, bị ai truy sát thì liên quan gì đến ta!”

“Không phải ban nãy ông rất hứng thú với chúng tôi sao?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ta chỉ cần các người thành thật, các người đã nói thật như vậy rồi thì ta cũng không cần phải hỏi nữa.” - Đại Lạt ma bình tĩnh giải thích.

“Được rồi, ông không hỏi chúng tôi nữa, nhưng chúng tôi vẫn muốn hỏi ông, các ông là ai?” - Hàn Giang liên tục hỏi.

“Không phải là việc các người cần biết thì một chữ ta cũng không nói. Những gì các người cần biết ban nãy ta đã nói rồi.” - Đại Lạt ma nói xong, bắt đầu tụng kinh văn thật to, không buồn để ý ba người.

Ba người Đường Phong đứng trân trân trong Phật đường, không biết nên làm thế nào. Lúc này, Hắc Vân đi tới, nói với ba người: “Các anh đi theo tôi, tôi sẽ sắp xếp phòng cho các anh”.

Ba người nhìn nhìn Hắc Vân, rồi lại nhìn nhìn Đại Lạt ma, đành phải chán nản lui ra khỏi Phật đường, nhưng đúng lúc ra đến cửa thì Đại Lạt ma lại gọi họ đứng lại.

6

“Đợi một chút, ta vẫn có việc muốn hỏi các anh.” - tiếng gọi của Đại Lạt ma khiến ba người Đường Phong giật thót tim. Đại Lạt ma lại nhớ ra gì đây? Ba người trở lại Phật đường, lo lắng chờ đợi câu hỏi của Đại Lạt ma.

Đại Lạt ma vẫn cụp mắt xuống, chậm rãi hỏi: “Các người ở trong hang động đá vôi đã xâm nhập vào đại sảnh trụ cột?”

Ba người cùng nhìn nhau, không biết Đại Lạt ma hỏi gì, và nên trả lời thế nào? Ai cũng không biết nếu như trả lời sai thì sẽ bị hình phạt gì giáng xuống đầu. Hàn Giang đẩy Đường Phong tới trước mặt Đại Lạt ma, Đường Phong đứng không vững, xem chút nữa trượt ngã khiến Hắc Vân đứng sau bật miệng cười trộm. Đường Phong bó tay, đành phải thu hết dũng khí, đáp lại: “Đúng vậy, chúng tôi đã nhìn thấy đại sảnh trụ cột đó”.

“Những linh hồn trong đó vẫn ổn chứ?”

“Ý ông nói những vò gốm sứ?”

“Không! Đó không phải là những vò gốm sứ thông thường, đó là tráp hồn cất giữ những linh hồn của tiền nhân!”

“Đúng, tráp hồn, những tráp hồn đó đều được bảo tồn rất tốt. Những người đó là... của các ông?”

Đường Phong vẫn muốn hỏi gì đó nhưng bị Đại Lạt ma ngắt lời: “Vây thì tốt! Các người có thể ra ngoài rồi, đồ đạc của các người có thể mang đi, còn mấy khẩu súng đó thì hãy để ta giúp các người bảo quản vài ngày”.

Ba người lắc đầu, cầm ba lô của mình lui khỏi Phật đường. Hắc Vân dẫn ba người tham quan toàn bộ căn nhà gỗ, không ngờ ngôi nhà gỗ trông bình thường như vậy mà bên trong lại rộng lớn bất ngờ. Toàn bộ ngôi nhà gỗ, ngoài Phật đường ra còn có bảy tám gian phòng, nhà bếp, nhà vệ sinh đầy đủ, trước cửa chính, còn có một khoảng sân bằng phẳng có thể nhìn bao quát Thất Sắc Cẩm Hải. Đường Phong đứng trên khoảng sân, ngắm mình trong ánh nắng ấm áp, bất giác trầm trồ: “Đây chính là một biệt thự nghỉ ngơi an dưỡng, có một khoảng sân ngắm cảnh rộng thế này. Điều đáng tiếc duy nhất ở đây là không có trang thiết bị hiện đại, mà mọi thứ đều nguyên sơ, tự nhiên”.

Câu nói của Đường Phong lại lần nữa khiến Hắc Vân cười khùng khục. “Cô có gì mà buồn cười vậy?” - Đường Phong không hiểu hỏi lại Hắc Vân.

“Tôi cười điệu bộ của anh ban nãy!” - Hắc Vân nhìn Đường Phong nói.

“Hắc Vân, tôi muốn hỏi cô một chuyện, cô tên là Hắc Vân, vậy cô họ gì?” - Hàn Giang đột nhiên hỏi.

Hắc Vân mơ hồ lắc đầu, “Tôi cũng không biết tôi họ gì, nghe nói tôi họ Hạ Lai, là Đại Lạt ma đặt tên Hắc Vân này cho tôi, kể từ khi tôi hiểu chuyện thì mọi người đều gọi tôi là Hắc Vân, từ trước đến nay chưa từng có ai gọi họ của tôi cả”.

“Cái gì ? Hóa ra cô không có họ? Thế cha mẹ cô đâu?”

Đường Phong kinh ngạc hỏi.

“Tôi không có cha mẹ, là Đại Lạt ma nuôi tôi khôn lớn.”

“Thế em gái cô tên là gì?”

“Bạch Vân”

“Hắc Vân? Bạch Vân? Tên gọi thật là có ý nghĩa văn thơ, nhưng lại rất kỳ quái!” - Đường Phong cảm thán.

Đường Phong nhìn Hắc Vân đứng trước mặt, đôi mắt trong veo thật ngây thơ, nhưng anh lại không sao có được câu trả lời mà anh muốn nghe từ trong đôi mắt trong veo ngây thơ đó. “Hắc Vân, có thể nói cho chúng tôi biết về các cô không? Các cô là ai ? Tại sao lại sống trong vùng núi rộng lớn cách biệt với thế giới bên ngoài này?”

Hắc Vân lại lắc đầu: “Không! Tôi không nói được, ban nãy tôi nói cũng đủ nhiều rồi, Đại Lạt ma không cho phép tôi kể chuyện về chúng tôi cho người ngoài nghe” - Hắc Vân cúi đầu, trầm ngâm hồi lâu, rồi lại nói: “Kể cả tôi muốn kể cho các anh, nhưng tôi cũng không biết được bao nhiêu. Đại Lạt ma... trong ông ấy hình như có vô số những bí mật, tôi cũng có rất nhiều chuyện muốn biết, ví dụ như cha mẹ tôi là ai, nhưng... Đại Lạt ma lại chưa bao giờ chịu nói với tôi, tôi cũng không hiểu tại sao ông lại phản đối chuyện hôn nhân của em gái tôi...”

“Ý cô nói là em gái cô tự tử vì tình là do Đại Lạt ma phản đối không cho cô ấy kết hôn với chàng trai đó ?” - Hàn Giang kinh ngạc hỏi.

“Ừm, không chỉ Đại Lạt ma phản đối, mà gia đình chàng trai cũng phản đối chuyện hôn nhân này” - Hắc Vân lặng lẽ chảy hai hàng nước mắt.

“Cũng có nghĩa là, thực ra em gái cô là bị Đại Lạt ma bức tử?” - Đường Phong rút ra kết luận như vậy.

“Không! Không! Anh không thể nói như vậy. Đại Lạt ma nuôi chúng tôi từ tấm bé, ông nhất định muốn tốt cho chúng tôi, ông không đồng ý chuyện hôn nhân của em gái tôi nhất định là có lí do của ông” - Hắc Vân hoàn toàn không thể chấp nhận kết luận của Đường Phong.

Đại Lạt ma này rút cuộc là quái nhân kiểu gì nhỉ ?

“Tôi thấy cô đã bị Đại Lạt ma tẩy não rồi đấy, vẫn còn

bảo vệ ông ấy như vậy!” - Đường Phong nhìn cánh cửa Phật đường đóng im ỉm, trong lòng bắt đầu có phán đoán mới: Đại Lạt ma này rút cuộc là quái nhân kiểu gì nhỉ?

Hắc Vân trở vào phòng, chuẩn bị phòng ốc cho ba người trên khoảnh sân chỉ còn lại Hàn Giang, Đường Phong và Makarov. Đường Phong nhìn xung quanh, phát hiện đám áp giải họ không thấy đâu nữa: “Xem ra đám người đó quay về rồi?”

Hàn Giang càng cẩn thận nhìn lướt một lượt, đám người đó quả thực không ở đây nữa, anh kéo Đường Phong một bên, nói nhỏ: “Bây giờ ở đây ngoài chúng ta ra, chỉ còn lại Lạt ma và Hắc Vân, nếu không phải là Đại Lạt ma đồng ý cho chúng ta đi, thì bây giờ tôi muốn...”

“Anh muốn bỏ chạy?” - Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Hiện tại lúc này không muốn nữa rồi, tạm thời ở đây xem tình hình rồi tính tiếp!”

“Anh cho rằng chúng ta có thể ra ngoài ?”

“Ở đây chắc chắn có đường thông ra ngoài, tôi không tin những người này có thể không dựa vào bên ngoài, sống cuộc sống thường nhật ‘không biết Tần Hán, bất luận Ngụy Tấn’.. Trong đào nguyên ngoại thế này, anh lẽ nào không chú ý tới đồ dùng mà họ sử dụng sao?”

“Đồ dùng?”

“Ví dụ như bát sứ mà chúng ta ăn cơm, còn cả những đồ đạc bày biện trong ngôi nhà gỗ, những thứ đó đều không thể sản xuất ở đây được. Điều đó cho thấy, ở đây không phải là đào nguyên ngoại thế cách biệt với thế giới bên ngoài, chắc chắn có đường thông ra bên ngoài”.

“Nói có lý, nhưng, có lẽ con đường đó rất khó đi thì sao?”

“Đường có khó đi chẳng nữa, nhưng họ đã đi được thì chúng ta cũng có thể đi được!” - Hàn Giang nói rất kiên định.

“Tôi thấy, hiện giờ chúng ta vẫn không nên manh động, thử xem Đại Lạt ma sắp xếp cho chúng ta ra ngoài thế nào, Nếu như ông ta nuốt lời thì chúng ta sẽ tính toán sau.”

“Ừm! Ý tôi cũng vậy!... Anh thấy mọi thứ ở đây thế nào? Đặc biệt là những người đó?” - Hàn Giang quay lại hỏi ý kiến của Đường Phong.

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi rồi nói ra suy nghĩ của mình: “Tôi cũng không biết nói thế nào, ban đầu khi nghe thấy vị thủ lĩnh đó niệm chú đuổi ma bên miệng hổ thì đoán rằng đây là tập tục cũ của Tây Hạ, cộng thêm một số chứng cứ khác, ví dụ như phát hiện ra đại sảnh trụ cột, vậy là tôi bắt đầu tin rằng những người này chính là nhánh người Đẳng Hạng trở lại nơi khởi nguồn của dân tộc Đẳng Hạng sau khi Tây Hạ bị diệt vong, nhưng vị thủ lĩnh đó lại nói ông ta không biết Tây Hạ, Đẳng Hạng nào cả. Khi tôi đi qua thôn xóm của họ cũng quan sát kĩ thôn trại, nhưng không phát hiện ra có gì khác thường, tuy thôn dân ăn mặc có chút kỳ dị nhưng cũng rất giống với cách ăn mặc của dân tộc Tạng khu vực phía tây Tứ Xuyên”.

“Ý của anh là gì ? Những người đó có khả năng là một nhánh của dân tộc Tạng?”

“Hoàn toàn có khả năng đó, nhưng cũng có khả năng là một nhánh của dân tộc Khương, bởi vì tôi quan sát kiến trúc của họ rất giống Khương Trại mà chúng ta từng nhìn thấy, cũng là ngôi nhà được xây bằng từng viên đá”.

“Ồ, còn phức tạp vậy sao?”

“Đúng vậy, quả thực khó mà đoán định. Cứ cho rằng nhánh người Đẳng Hạng năm đó đã từng đến đây, nhưng mấy trăm năm qua đi rồi, họ có thể đã di chuyển đến nơi khác, ví dụ như vùng Mộc Nhã nằm trên

rằng núi tây nam Tứ Xuyên. Rất nhiều học giả đều cho rằng, người Mộc Nhã ở đó mới chính là người Đảng Hạng di chuyển trở về cổ hương, cũng có khả năng họ đã hoàn toàn bị đồng hóa vào những dân tộc Hán, Tạng, Khương và nhiều dân tộc khác lân cận”.

“Cũng có nghĩa là khả năng người Đảng Hạng đã hoàn toàn biến mất rồi?”

“Ừm, giới học thuật từ lâu đã nhận định người Đảng Hạng biến mất rồi, cứ cho rằng người ở đây có huyết thống của người Đảng Hạng, thì khả năng cũng có thể bảo lưu ít nhiều phong tục của người Đảng Hạng”.

Hàn Giang suy tư hồi lâu, nói với Đường Phong: ” Xem ra có thể giúp chúng ta giải mã được bí ẩn, thì chỉ có một người”.

“Ý anh là... Đại Lạt ma?” - Đường Phong nghĩ ngay tới iliểu này.

“Đúng, Đại Lạt ma! Kể từ giây phút đầu tiên tôi nhìn thấy Đại Lạt ma, tôi đã cảm thấy chúng ta có thể có được thứ chúng ta muốn từ bản thân Đại Lạt ma!” - Hàn Giang đáp.

“Đúng vậy! Tôi cũng có cảm giác đó.”

Đường Phong và Hàn Giang nói chuyện xong, nhìn thấy Makarov vẫn im lặng từ đầu đến giờ, họ đi tới đó, hỏi ông: “Lão Mã, bác đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi chẳng nghĩ gì cả.”

“Không nghĩ gì cả? Ở một nơi bí ẩn như thế này, gặp phải bao nhiêu chuyện như vậy, bác lại chẳng nghĩ gì cả là sao, đây không giống với tính cách một lão binh!”

“Khà khà, cái này thì cậu không biết rồi, kẻ địch muốn chiến thắng cậu thì cần tới đầu óc thông minh, nhưng trong thời gian tôi phục vụ trong quân đội đã hình thành một thói quen: khi cậu không sáng suốt đối diện với vấn đề khó khăn, thì thà rằng đừng suy nghĩ gì; không cần nghĩ gì cả, chỉ cần đi theo trình tự, làm tốt những việc trước mắt là được, đây cũng là một con đường sinh tồn của tôi”.

“Đây ngược lại cũng là một quan điểm sinh tồn rất thực dụng”.

“Đúng như những gì cậu nói, cả quãng đường mà chúng ta đến đây, trừ gặp phải chuyện bị truy sát, thì còn gặp hết điều bí ẩn này đến điều bí ẩn khác. Hiện nay, các loại dấu hỏi đều đang kín mít đầu óc tôi, nó đã vượt quá sức chịu đựng của tôi, tôi già rồi, không còn được như hồi trẻ nữa, bởi vậy, hiện giờ tôi không suy nghĩ điều gì cả”.

“Nhưng vẫn phải nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào?”

“ Không cần phải nghĩ, vị Đại Lạt ma đó đã chỉ rõ đường đi cho chúng ta rồi, yên tâm ở lại đây đi, ăn uống, nghỉ ngơi

tử tế, đợi Lương Viện hồi phục rồi ông ấy sẽ tiễn chúng ta ra khỏi đây, như vậy không phải rất tốt sao? chúng ta vừa hay ở lại đây có thể ở lại đây hưởng thụ một chút kỳ nghỉ không chủ định hiểm có này”.

“Bác đúng là nghĩ thoáng thật đấy!” - Đường Phong bị Makarov nói cho đến mức không còn gì để nói, anh quay ra nhìn chăm chú về ngọn núi tuyết phía xa xa. Đại tuyết sơn vẫn nguy nga tĩnh mịch, giống hệt như sáng sớm hôm qua khi lần đầu tiên họ nhìn thấy nó. Đỉnh tuyết sơn ẩn nấp trong mây khói, không lộ diện, nhìn mãi nhìn mãi, Đường Phong đột nhiên có cảm giác bản thân đang chìm đắm trong sương khói.

Ba người tận hưởng ánh nắng hiếm có sau ban trưa trên khoảnh sân. Mặt trời lặn đằng tây, Hắc Vân lại chuẩn bị cho họ một bữa tối thịnh soạn. Lúc ăn cơm, họ không nhìn thấy Đại Lạt ma, Đường Phong hỏi Hắc Vân: “Đại Lạt ma không đến ăn cùng sao?”

“Đại Lạt ma đã ăn rồi.”

“Ăn rồi ?” - Trong lòng Đường Phong lại nghi ngờ. Ăn xong bữa tối, Hắc Vân dẫn ba người đến ba phòng khác nhau, sau đó nói với mọi người: “Cô nương đó ở trong phòng tôi, tôi sẽ chăm nom tử tế cho cô ấy”. Cuối cùng, Hắc Vân cảnh cáo mọi người: “Trong căn nhà gỗ này, chỗ nào cũng có thể đi, chỉ có gian Phật đường đó là không được phép vào. Nhất định phải nhớ lời tôi nói, nhất định không được vào trong Phật

đường”. Ba người không hẹn mà gặp cùng liếc về phíaPhật đường một cái, Phật đường bí ẩn, Lạt ma cũng bí ẩn như vậy!

Đường Phong trước khi ngủ lại tranh thủ qua phòng Hắc Vân thăm Lương Viện. Lương Viện tuy vẫn chứa tỉnh nhưng sắc mặt cô đã hồng hào trở lại. Đường Phong lúc này mới có phần yên tâm, trở về phòng mình. Trong căn nhà gỗ trên núi này, mọi thứ đều giống như trở về thời cổ đại, không có đèn điện, không có giải trí, thì có thể làm gì trong bóng đêm? Nằm ra giường ngủ, đầu óc lại bị vô số những điều bí ẩn quấy nhiễu, lật trái lật phải, trăn trở hồi lâu,Đường Phong mới có thể chìm dần vào giấc ngủ.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

17. Chương 16

Chương 16

Mật thất thần bí dưới lòng cung điện mùa đông

1

Trong màn đêm, căn nhà gỗ tọa lạc trên vách núi chìm trong tĩnh lặng, đột nhiên, một cánh cửa sổ phía sau căn nhà bật mở, một bóng đen nhảy ra ngoài. Bóng đen đứng dậy ẩn mình sau cánh cửa, phỉ phỉ bụi trên người, cầm lấy ba lô, hướng về con đường đá dẫn phía trước căn nhà gỗ rảo bước.

Con đường đá dẫn đâm thẳng vào rừng rậm tối đen, bóng đen bước trên con đường bỗng quay đầu lại nhìn căn nhà gỗ, rồi lại nhìn về phía khu rừng rậm đen kịt đáng sợ trước mặt, nhìn một hồi lâu, hình như có chút do dự. Khi bóng đen vẫn đang chần chừ vừa bước lên phía trước một bước thì trong rừng rậm bỗng vang lên những tiếng sói hú thê lương, khiến bóng đen lại dừng bước. Hắn đi đi lại lại trên con đường đá dẫn, vài phút sau, bóng đen hình như đã ra quyết định, rời khỏi con đường này, chui vào một bụi rậm bên vách núi.

Bên cạnh là vách đá cheo leo, dưới chân là bụi rậm không có đường đi, bóng đen bước thấp bước cao trong màn đêm, di chuyển khó nhọc trong đám bụi rậm trên vách núi, Đi chưa được bao xa, bóng đen đã loạng choạng, xem chút nữa là bị đá dẫn dưới chân đón ngã. Bóng đen đứng thẳng người dậy, đột nhiên, hắn phát hiện ra bên vực thẳm trước mặt có một người đàn ông vạm vỡ đang đứng đó, đối diện với hắn. Bóng đen bất giác lùi lại phía sau một bước, màn đêm đã che dấu sự hoảng loạn trong lòng hắn ta, hắn ta dụi dụi mắt, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, đây là ai? Người này muốn gì ?

Bóng đen thu hết can đảm, bước lên phía trước nửa bước, vừa vịn một ánh trăng rớt xuống gương mặt hắn, bóng đen bất ngờ tới nỗi trợn trừng mắt - A! Người đứng trước mặt hắn hóa ra là Hàn Giang!

Không sai, người cản đường bóng đen chính là Hàn Giang, dưới ánh trăng. Hàn Giang bật cười lạnh lùng: “Lão Mã, muộn thế này rồi, ông không ngủ mà chuẩn bị đi đâu vậy?”

Makarov toàn thân run rẩy, vội vàng lùi lại phía sau, ai ngờ, sau lưng lại có một bóng người vụt qua, chặn đứng đường rút lui của ông, Makarov nhận ra người phía sau lưng mình là Đường Phong. Đường Phong bật đèn pin lên, ánh sáng đèn pin soi thẳng lên mặt Makarov. Thấy đã không còn đường nào để đi nên Makarov đành phải nói với Đường Phong xin tha: “Đường! Coi như các anh đã biết,

đồ đạc ở đây”.

“Tôi đã sớm dự liệu được là, ông có vấn đề! Nhưng...

Vẫn là Hàn Giang nói với tôi đêm nay ông sẽ hành động nên tôi mới nghi ngờ ông. Ban ngày tôi hỏi ông đang nghĩ gì, ông nói không nghĩ gì cả, thực ra ông đã sớm tính toán xong rồi!”

- Đường Phong cười lạnh lùng, đi tới bên cạnh Makarov, mở ba lô của ông ta ra, trong ba lô là chiếc hộp gỗ tử đàn quen thuộc, mở chiếc hộp ra, kệ tranh ngọc tinh xảo tỏa ra ánh sáng màu xanh lấp lánh dưới ánh

trắng. Không sai! Chính là kệ tranh ngọc mà Lương Viện đem đến. Đường Phong đẩy lại, cho lại vào túi mình.

“Sao các cậu biết được đêm nay tôi sẽ lấy trộm kệ tranh ngọc đi ?” - Makarov không hiểu hỏi.

“Khà khà, thân phận, bản lĩnh và ánh mắt của ông và Yelena, đặc biệt là ánh mắt của hai cha con ông đã nói với chúng tôi điều đó. Tuy chúng tôi không biết các ông là ai nhưng ông và Yelena đã nhắm vào chiếc ba lô của chúng tôi từ lâu rồi. Kể từ khi máy bay hạ cánh khẩn cấp, các ông đã nhắm vào chiếc ba lô của chúng tôi. Hôm qua... sáng sớm hôm qua khi chúng ta đi men theo sông ngâm thoát ra khỏi hang động đá vôi, ba lô của chúng tôi đều giao phó cho ông, ông nhân cơ hội lúc chúng tôi không chú ý đã mở trộm ba lô của chúng tôi ra, tôi nói không sai chứ? Lão Mã?” - Hàn Giang bước tới trước mặt Makarov nói.

“Không sai, vẫn không thể qua nổi mắt cậu. Khi tôi và Yelena gặp cô bé kia trên máy bay đã nghi ngờ trong ba lô của các cậu có thứ mà chúng tôi cần. Sáng hôm qua, rút cuộc cơ hội cũng đến, tôi đã phát hiện ra kệ tranh ngọc chính là thứ

mà chúng tôi muốn tìm kiếm, nhưng cả ngày hôm qua đều không có cơ hội...”

“Sáng hôm nay thì cơ hội đến rồi, khà khà..., bây giờ ông bỏ đi thì không sợ bị bầy sói ăn thịt sao ? Không sợ nhỡ xảy chân bên bờ vực một cái thì sẽ rơi xuống vực sâu thăm thẳm vĩnh viễn không bao giờ lên lại được sao?” - Đường Phong ngắt lời Makarov.

“Ha! Ha!” - Makarov nghe thấy vậy liền bật cười, cười xong ông nói với Đường Phong: “Đường, cậu coi thường tôi quá đấy! Tôi đã đến được đây rồi thì đã không biết sợ hãi là gì, cho dù có thật sự gặp nguy hiểm thì tôi cũng sẽ chôn chặt sự hoảng sợ dưới đáy lòng. Trong cuộc đời sự nghiệp của mình, tôi đã từng gặp vô số nguy hiểm, tôi là người đã từng chết đi sống lại mấy lần, rất nhiều đồng nghiệp, chiến hữu của tôi đều đã sớm rời bỏ tôi từ lâu, tôi sống tới ngày hôm nay đã là vô cùng may mắn rồi!” - Makarov dần dần đã trấn tĩnh trở lại.

Hàn Giang bước lên phía trước vài bước, kề sát Makarov, lạnh lùng nói: “Lão Mã, tôi cảm thấy chúng ta rất cần làm quen lại với nhau một chút”.

Makarov gật đầu với Hàn Giang và Đường Phong, nói: “Đúng vậy, sự việc đã đến ngày hôm nay, tôi cũng cảm thấy rất cần phải như vậy. Tôi không thể không thừa nhận, cho đến lúc này, chuyến đi đến Trung Quốc của tôi và Yelena đã hỏng bét rồi. Tôi cũng không cần thiết phải giấu giếm các cậu điều gì nữa”.

“Được! Vậy tôi hỏi ông, ông và Yelena rút cuộc là ai?”

- Hàn Giang truy hỏi.

Makarov nhìn Đường Phong và Hàn Giang, sau đó bình tĩnh trả lời: “Trước khi nghỉ hưu tôi đã từng làm việc tại KGB trong một thời gian dài. Sau khi Liên Xô giải thể, tôi về hưu với quân hàm thiếu tướng. Còn về Yelena, nó là nữ đặc công át chủ bài của Cục An ninh liên bang!”

“Ồ! KGB ?” - Đường Phong và Hàn Giang không hẹn mà gặp cùng lúc nghĩ tới bảy bức thư tuyệt mật của KGB mà họ đã giải mã được.

2

Đường Phong suy tư hồi lâu rồi lại hỏi lại Makarov:

“Không ngờ ông còn là một tướng quân, thiếu tướng Makarov, nói như vậy, Yelena cũng không phải là con gái của ông rồi?”

Makarov đã nhiều năm không nghe thấy ai gọi ông là tướng quân, ông khẽ cười lạnh lùng một tiếng, đáp:

Tướng quân, hừm! Tôi đã về hưu lâu rồi. Yelena, không sai, nó quả thực không phải là con gái ruột của tôi, nó từng là học sinh của tôi, nhưng hiện giờ tôi lại coi nó như con gái ruột của mình”.

“Mục đích hành động lần này của các ông là gì? Cũng là vì kệ tranh ngọc này?” - Hàn Giang chất vấn hỏi.

“Không sai, đây chính là nhiệm vụ của tôi và Yelena” - Makarov trả lời.

“Ông nhắm tới chúng tôi bằng cách nào vậy?”

“Tôi và Yelena gặp các anh vừa là trùng hợp, vừa là số phận an bài, hơn ba tháng trước, cung điện Mùa Đông ở Saint Petersburg bị mất một tác phẩm nghệ thuật quý báu, đó chính là kệ tranh ngọc Tây Hạ. Tính chất của kệ tranh ngọc này rất trọng đại, vậy là, bộ chỉ huy liền ủy thác cho Yeclena và tôi đến Trung Quốc, truy tìm tung tích của kệ tranh ngọc. Từ Bắc Kinh đến Hồng Kông, đều lưu lại dấu chân của chúng tôi. Hội chợ bán đấu giá tại Bắc Kinh chúng tôi đã đến chậm một bước, nếu không thì tôi đã ngăn chặn cuộc bán đấu giá này. Sau này, chúng tôi lại đến Hồng Kông, cũng lại chậm một bước như thế. Kết quả, chúng tôi đã chứng kiến cuộc tranh giành đẫm máu đó.” - Makarov giải thích nói.

“Hồng Kông? Lần đó các ông cũng ở đó?” - Đường Phong nhớ lại cơn ác mộng kinh hoàng tại Hồng Kông hơn một tháng trước.

Makarov gật gật đầu: “Không sai, chúng tôi vừa mới tới Hồng Kông thì đã tận mắt chứng kiến cuộc huyết chiến đó, tôi và Yelena cảm thấy giật mình, bởi vì chúng tôi không ngờ rằng hóa ra lại có nhiều người quan tâm tới kệ tranh ngọc này đến vậy. Sau đó, tin tức về kệ tranh ngọc gần như biến mất. Nhưng đúng lúc chúng tôi chẳng biết làm cách nào thì lại nhận được một tin tình báo quan trọng, nói rằng tại Trung Quốc, khả năng vẫn còn có một kệ tranh ngọc khác. Vậy là, chúng tôi phán đoán, người nào có được kệ tranh ngọc này nhất định sẽ đến đây để tìm kiếm kệ tranh ngọc khác, thế nên...”

“Thế nên các ông đã đến đây?”

“Nhưng tôi không thể ngờ rằng người có được kệ tranh ngọc lại chính là các cậu. Được rồi, những gì cần nói tôi đều nói rồi, muốn xử lý tôi thế nào, tùy các cậu, muốn đẩy thẳng

tôi xuống vực sâu hay là cho tôi một nhát dao ? Tôi thấy hay là

các cậu cứ trực tiếp đẩy thẳng tôi xuống vực, như thế nhanh gọn dứt điểm, không để lại dấu vết, cũng tránh để bộ xương già như tôi chịu khổ” - Makarov khẳng khái đề nghị, dáng vẻ rất chính nghĩa lẫm liệt.

“Cái gì? Ông coi chúng tôi là hạng người nào vậy?” - Hàn Giang tức giận.

“Hạng người nào? Quả thật ban đầu tôi đã tin những lời ma quỷ của các cậu, cảnh sát Trung Quốc và giảng viên đại học đi du lịch, khà khà, bây giờ xem ra, các cậu chẳng qua cũng chỉ là một bọn muốn đoạt được kệ tranh ngọc bí ẩn đó, các cậu và đám cướp đó chẳng khác gì nhau cả!”

“Thối hoắc! Tôi nói thật với ông nhé, dù sao thì ông cũng đang ở trong tay tôi rồi, nên tôi cũng không sợ ông tiết lộ bí mật, chúng tôi đang tìm kiếm kệ tranh ngọc cho Tổ quốc của mình, rồi giải mã những bí mật phía sau kệ tranh ngọc cũng là vì những oan hồn đã vì nó mà chết. ‘Lão K’, ông đã từng nghe đến cái tên này chưa?... Bây giờ thì ông đã hiểu rồi chứ?”

Makarov nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Giang cũng bắt đầu hiểu ra, ông chau mày, hồi tưởng lại: “Lão K! Lúc tôi tới bộ chỉ huy ở Matxcơva hình như đã từng nghe nói qua”.

“Được rồi, ông đã biết được thân phận thật sự của chúng tôi như vậy thì chắc là cũng biết cái gì chúng tôi nên làm, cái gì chúng tôi không thể làm. Ông có ý đồ lấy trộm tranh ngọc, đã làm sai nhưng lại đi tố cáo người khác trước, lại nghi ngờ chúng tôi, phải là chúng tôi nghi ngờ ông mới đúng? Khương Trại, đài thiên táng, đại khe sâu Nạp Ma, thậm chí là cả sự cố máy bay, ông hãy giải thích rõ cho chúng tôi nghe về tất cả những rủi ro lý kỳ trên cả đường đi của chúng tôi!” - Hàn Giang nghiêng răng áp sát Makarov nói.

“Cậu nghi ngờ tôi? Dựa vào cái gì mà nghi ngờ tôi? Nhiệm vụ của tôi và Yelena là đem kệ tranh ngọc về, những việc khác đều không liên quan gì đến tôi cả” - Makarov tranh cãi “Đem về? Kệ tranh ngọc là của Trung Quốc.” - Đường Phong nói chêm vào.

Makarov quay lại nói với Đường Phong: “Là tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc, nhưng nó đã tới Liên Xô từ rất lâu rồi. Hơn một trăm năm trước, kệ tranh ngọc này đã thuộc về cung điện Mùa Đông, chỉ cách đây không lâu mới bị lấy trộm khỏi đó mà thôi”.

“Không sai, chúng tôi cũng biết kệ tranh ngọc này trở về từ nước Nga, nhưng mấu chốt của vấn đề không nằm ở đây, tôi khuyên ông hãy nói thật đi! Toàn bộ sự việc, rút cuộc ông biết được bao nhiêu? Các ông rút cuộc đã biết được những gì về kệ tranh ngọc?” - Hàn Giang tiếp tục chất vấn Makarov.

“Tôi không thể nói, đây là cơ mật của chúng tôi. Nhưng... tôi chỉ có thể nói với cậu, chúng tôi biết rằng kệ tranh ngọc không chỉ có một tấm, còn những thứ khác tôi biết rất ít. Cho dù biết đi chẳng nữa thì cũng là cơ mật không thể nói”.

“Ông cái này không biết, cái kia cũng không biết, được rồi, tôi hỏi ông, Yelena đi đâu rồi ? Cái này chắc ông phải biết chứ nhỉ ?” - Nói xong, Hàn Giang đưa cánh tay nổi gân xanh tóm lấy ngực Makarov.

3

Makarov nhìn Hàn Giang, gào lên: “Yelena đi đâu, không phải cậu cũng thấy rồi sao? Nó mất tích rồi, khả năng là bị bọn người áo đen đó tóm được”.

“Ông đừng giả vờ nữa, Yelena bị bọn người áo đen đó bắt đi sao? Cô ta là đặc công át chủ bài của các ông cơ mà. Mấy người chúng ta mà còn thoát được truy sát, bản lĩnh của cô ta giỏi như thế sao lại bị tóm được chứ? Thêm cả biểu hiện của ông nữa, Yelena mất tích rồi nhưng ông không hề tỏ ra lo lắng, tôi muốn lên trên tìm cô ta nhưng ông đã ngăn tôi lại, hừm, đây lẽ nào chưa nói rõ được vấn đề sao?”

“Hàn Giang, rút cuộc anh có ý gì ?”

“Ý gì ? Rất đơn giản, tôi nghi ngờ Yelena cố ý tách chúng ta ra, cô ta đi chỉ huy người của các ông rồi báo tin cho họ. Đám người nước ngoài áo đen trong đại khe sầu Nạp Ma chính là người của các ông! Tôi đứng là có mắt như mù, tự nhiên lại đi tin vào những lời ma quỷ của ông. Suy nghĩ kĩ lại là có thể hiểu ra, đám người áo đen lợi hại như thế, chuyên nghiệp như thế có giống một đám cướp thông thường không? Không! Tuyệt đối không, chúng là người của các ông, tất cả đều là đặc công có tố chất từng qua huấn luyện”.

Makarov vô cùng tức giận, ông cũng tóm ngay lấy ngực Hàn Giang, gầm lên: “Cậu đang bôi nhọ, vu oan vô liêm sỉ, tôi không biết bọn người áo đen đó là ai, nhưng tôi có thể thề rằng, lần này tới Trung Quốc chỉ có hai người là tôi và Yelena. Tôi cũng lo lắng cho Yelena. Yelena tuy không phải là con gái ruột của tôi, nhưng hiện giờ nó còn thân thiết hơn cả con đẻ của tôi, tôi không cho phép cậu bôi nhọ nó. Nếu như cậu cứ khẳng định như vậy, vậy thì mời cậu đưa chứng cứ ra đây, đưa chứng cứ ra đây!”.

“Tôi cảm thấy những gì Lão Mã nói đều là thật. Suốt dọc đường đi, trải qua bao thử thách sinh tử như vậy, chúng ta đều cùng nhau vào sinh ra tử, tôi tin rằng Lão Mã không phải người như vậy” - Đường Phong bắt đầu bị dao động.

Hàn Giang không buồn để ý lời Đường Phong nói, anh và Makarov mắt đối mắt, hai người trừng trừng nhìn nhau, tuy đã mềm lòng rồi nhưng không ai muốn nhượng bộ trước. Tiếng gió gào thét thổi bên tai họ, thời gian trôi qua từng giây từng phút, rút cuộc, Hàn Giang đã nhượng bộ trước: “Ông lão ngoan cố này, được, coi như tôi tin ông lần này.” Hàn Giang buông Makarov ra, Makarov cũng buông tay khỏi Hàn Giang, Hàn Giang xoa xoa ngực rồi nói: “Vẫn còn một câu hỏi?”

“Cậu còn bao nhiêu câu hỏi nữa thì cứ nói hết ra, chỉ cần tôi biết, có thể nói tôi sẽ nói hết cho cậu.”

“KGB của các ông chẳng nhẽ không còn ai để phái đi hay sao, mà lại phái hai người bọn ông, một cô gái và cả ông lão về hưu như ông nữa?”

Makarov nghe thấy Hàn Giang hỏi như vậy, sững sờ,

Ông nhìn chăm chăm vào Đường Phong và Hàn Giang trước mặt, dần dần, mắt Makarov có chút ướt ướt. Đường Phong và Hàn Giang đều cảm thấy kinh ngạc, vậy là sao ? Chưa từng thấy Makarov rơi lệ bao giờ! Makarov nghẹn ngào nói: “Thế thì phải kể từ đầu, tôi đã nghỉ hưu từ lâu rồi, đáng nhẽ nên ở nhà nghỉ ngơi an dưỡng, nhưng không ngờ... con trai duy nhất của tôi lại... lại bị người ta sát hại vì kệ tranh ngọc này, đến giờ vẫn chưa bắt được hung thủ. Tôi không thể chịu đựng được khi danh tiếng của con trai tôi bị hủy hoại, thế nên, tôi

thề rằng phải tìm lại được kệ tranh ngọc bị mất ở cung điện Mùa Đông, trả lại sự trong sạch cho con trai tôi, và còn phải tóm được hung thủ đã giết hại nó...” - nói tới đây, trước mắt Makarov bỗng hiện lên một cánh cửa, mọi chuyện đều bắt đầu kể từ khi ông mở cánh cửa đó ra.

4

Makarov hấp tấp lục soát khắp người, run rẩy lấy một chùm chìa khóa từ trong túi ra. Ông muốn nhét thẳng vào lỗ khóa nhưng không sao nhét vào đó được, tay ông mỗi lúc một run rẩy. Ông cố gắng giữ bình tĩnh, ổn định lại tinh thần, lần nữa lấy hai tay nhắm thẳng vào lỗ khóa, chiếc chìa khóa rút cuộc đã chui vào trong ổ khóa, “lách cách” một tiếng, cánh cửa to trước mặt đã mở ra.

Makarov cẩn thận rón rén bước vào căn phòng tối đen phía sau cánh cửa, bóng tối bao trùm, ông thò tay ra mò mẫm công tắc đèn trên tường, nhưng đèn vẫn chưa sáng. Cảm giác trong lòng Makarov càng lúc càng bất an: “Lẽ nào ngắt điện rồi?” - Makarov nghi ngờ, mò đèn pin trên người ra, một chùm ánh sáng chiếu lên tường, đây là đâu? Một dãy hành lang? Makarov đột nhiên có cảm giác như đang ở một thế giới khác. Ông dò dẫm, rồi lại tới trước một cánh cửa. Ông đẩy cánh cửa ra, bên trong lại là một căn phòng tối đen, ông nhìn thấy một bộ ghế sofa đỏ rực trong phòng, màu sắc đó khiến Makarov cảm thấy buồn nôn, làm ông vội vàng lui ra khỏi căn phòng này. Hành lang, hành lang dài hun hút, lại có một cánh cửa phòng im ỉm. Makarov đưa tay ra, ra sức đẩy cánh cửa đó, cửa không khóa, nhẹ nhàng đẩy một cái là đã mở ra, ánh sáng đèn pin quét một lượt khắp các góc trong phòng, một chiếc giường, một tủ đầu giường, tủ quần áo... trên giường có chút hỗn loạn, tim Makarov bắt giắc giắt thót một cái, ông chậm chậm, chậm chậm, từng bước từng bước lui ra khỏi căn phòng này. Vẫn là dãy hành lang đó, lại là một căn phòng tối đen, kế tiếp đó, vẫn là dãy hành lang sâu hun hút...

Rút cuộc, Makarov đã đi tới cuối hành lang, trước mặt là một cánh cửa khép hờ, cánh tay phải già cỗi vô cùng run rẩy, khi tay ông vừa chạm vào cánh cửa trước mặt. Cánh cửa tự động mở ra, Makarov lập tức ngửi thấy mùi máu tanh quen thuộc. Trong cả đời làm việc của mình, ông đã vô số lần ngửi thấy thứ mùi này. Ông run rẩy soi đèn pin, trước mặt là cảnh tượng mà cả đời ông không thể nào quên được: một thanh niên trần truồng nằm trong bồn tắm, nửa bồn nước đã hoàn toàn bị máu nhuộm đỏ, còn máu tươi trên yết hầu của người thanh niên đó đã hoàn toàn đông lại khiến người ta buồn nôn.

“Victor, Victor, con ơi...” - Makarov miệng lẩm bẩm,

Một mình đau buồn tuyệt vọng ngồi bệt trên ghế sofa tanh mùi máu đỏ, thế giới xung quanh dường như đã ngừng lại, cảnh sát ra ra vào vào, chụp ảnh, lấy chứng cứ, thậm chí khi di hài của con trai bị người ta khiêng đi ông cũng không buồn chú ý tới. Trước mắt ông lại hiện lên cảnh tượng 30 năm trước, cũng là vào mùa hè như lúc này, một mình ông ôm con trai, chèo thuyền nghịch nước vui vẻ trên sông Neva tươi đẹp. Con trai thích nhất là ăn kem dâu tây bán ở tiệm giải khát trên phố ven sông Neva.

“Ngài là Ivan Petrovich Makarov, cha của nạn nhân Iain Victor Pavlovic Makarov?” - Một giọng nói sang sảng ngắt quãng hồi ức của Makarov. Ông ngẩng đầu lên, thất thần nhìn người đàn ông vạm vỡ trước mặt, gật gật đầu.

“Vụ án này hiện giờ do tôi phụ trách, tôi là Valentin Pavlov Ivan Sergei Mikhailovich của trường thiếu sinh quân Cục An ninh Liên bang” - người này tự giới thiệu rồi đưa thẻ của mình ra cho Makarov xem.

Makarov vừa nghe thấy người đứng trước mặt mình là đặc công của Cục An ninh Liên bang, lập tức trở nên cảnh giác, tiền thân của Cục An ninh Liên bang chính là KGB danh nổi như cồn, cái chết của con trai sao lại khiến đặc công Cục An ninh Liên bang chú ý tới? Ông nhìn xung quanh, những cảnh sát ban này còn ở đây chụp ảnh, lấy chứng cứ giờ đã không thấy đâu cả, trong căn phòng trống trải này giờ chỉ còn lại ông và đặc công Pavlov Ivan trước mặt.

“Trường thiếu sinh quân, hóa ra lại kinh động đến cả các cậu! Lẽ nào đây không phải là một vụ án hình sự thông thường sao?” - Makarov cố gắng giữ được bình tĩnh, ra dáng là bậc tiền bối.

Pavlov Ivan kéo một chiếc ghế lại, ngồi trước mặt Makarov, anh nhìn Makarov rất lâu, mặt nở nụ cười mỉm anh nói: “Trước tiên, tôi rất tiếc về tai nạn của con trai ông...”

-Pavlov Ivan nói tới đây, lại ra vẻ như có điều muốn nói nhưng lại ngập ngừng, anh trầm ngâm, âm ừ rồi nói tiếp: “Tôi nói thẳng nhé, chúng tôi điều tra vụ án này là vì chúng tôi cho rằng cái chết của con trai ông có liên quan đến một vụ án buôn lậu cổ vật trộm cắp quan trọng. Ông biết rồi đấy, Cục An ninh Liên bang của chúng tôi không chỉ làm tình báo, lật cả những vụ án quan trọng đều liên quan tới chúng tôi”.

“Vụ án buôn lậu cổ vật trộm cắp quan trọng? Con trai tôi chỉ là thương nhân mở công ty nội thất thì liên quan gì tới cổ vật?” - Makarov biết tổng truyền thống của KGB, thích ôm đồm tất cả mọi việc, đến mức

vụ án nào cũng muốn nhúng tay vào.

“Đúng vậy, tình báo của chúng tôi không làm sai đâu, cung điện Mùa Đông bị mất một cổ vật vô cùng quan trọng, còn công ty của con trai ngài gần đây đã tham gia vào một hạng mục công trình cải tạo cung điện, bởi vậy, chúng tôi nghỉ ngơi...”

“Cung điện Mùa Đông?” - Makarov nghĩ ngay ra, mấy tháng trước, con trai đã từng hào hứng kể với mình về sự việc này, cung điện Mùa Đông, hoàng cung ngày xưa của sa hoàng, cùng với viện bảo tàng Hermitage ngày nay, bảo tàng Anh ở Luân Đôn và bảo tàng Louvre ở Paris được xếp là ba bảo tàng lớn trên thế giới, là niềm tự hào của nước Nga. Cung điện Mùa Đông lưu giữ vô số những báu vật đặc biệt, cổ vật quý hiếm, lẽ nào Victor thật sự làm cái việc ngu ngốc đó. Nó đã nhân cơ hội cải tạo công trình cung điện Mùa Đông trộm cắp cổ vật trong này? “Không! Con trai tôi tuyệt đối không làm việc phạm pháp!” - Tuy con trai đã chết, nhưng Makarov vẫn không cho phép bất cứ ai bôi nhọ danh dự của con mình.

Pavlov Ivan vẫn còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng Makarov đã không thể nghe lọt tai thêm nữa, ông đứng phắt dậy, gào lên với Pavlov Ivan: “Cấp trên của cậu là ai? Nếu như tôi đoán không lầm thì là Ilyushin đúng không! Đưa tôi đi gặp anh ta. Tên tiểu tử này năm nào còn là học sinh của tôi, bây giờ hóa ra lại leo lên đầu tôi, lại dám đối với tôi như vậy...” - Makarov vô cùng tức giận, ông không buồn màng tới Pavlov Ivan, lao thẳng ra khỏi cửa phòng.

5

Makarov tức tối lao xuống dưới tòa chung cư, liếc qua máy chiếc xe tắc xi đỗ ven đường, sau đó mặc kệ lời mời gọi của mấy bác tài đỗ xe phía trước, ông lao thẳng vào chiếc tắc xi Prada cũ kĩ đỗ sau cùng.

“Tới tòa nhà Cục An ninh Liên bang” Makarov dặn dò tài xế. Bác tài không hề khởi động xe mà nghỉ ngơi quay đầu lại nhìn ông lão ngang ngạnh.

“Anh không nghe thấy sao? Đến tòa nhà Cục An ninh Liên bang”, Makarov thúc giục. Bác tài chán nản lắc đầu đành phải khởi động xe, lái về hướng tòa nhà Cục An ninh Liên bang Petersburg.

Chiếc Prada dừng lại dưới tòa nhà Cục An ninh Liên bang. Chưa kịp đợi xe dừng hẳn, Makarov đã nhảy xuống, lao vào tòa nhà. Bác tài thấy vậy cũng nhảy xuống xe, đuổi theo Makarov gọi to: “Thưa ông, ông vẫn chưa trả tiền xe mà!” Makarov quay lại, rặn ra một nụ cười, nói với bác lái xe “Xin lỗi, lúc tôi rời khỏi nhà vội quá quên mất mang theo tiền, nhưng tôi nghĩ anh quay về chỉ cần báo với Ilyushin đại danh của tôi thì anh ta sẽ thanh toán cho anh chút tiền xe này; ghi nhớ, tôi tên là Ivan Petrovich Makarov!”

Makarov chỉ lo xông thẳng vào tòa nhà An ninh Liên bang, làm phòng tuyến an ninh trong mấy tầng lầu lập tức trở nên căng thẳng. Hai cảnh vệ mặc quân phục xông tới: “Xin lỗi, thưa ông, đây là Cục An ninh Liên bang, ông muốn tìm ai? Xin hãy đăng kí trước đã”. Makarov căn bản không buồn để ý tới hai cảnh vệ đó, chỉ thấy ông nhẹ nhàng quay cánh tay, lấy tay trái vịn cánh tay người cảnh vệ ra sau lưng rồi lại thò cánh tay phải đánh chắc như thanh thép, khẽ đẩy tức khắc, người cảnh vệ đó lập tức đổ ra đất, vô cùng đau đớn. Người cảnh vệ còn lại thấy vậy, không dám xông lên nữa, đứng trân trân nhìn Makarov đi qua phòng tuyến đầu tiên.

Lên trên lầu, tòa nhà ban nãy còn sát khí đằng đằng, giờ bất giác yên tĩnh trở lại, không gì có thể ngăn cản Makarov lao vào văn phòng của Ilyushin. Rõ ràng Ilyushin đã chuẩn bị sẵn, nên vừa nhìn thấy Makarov, Ilyushin đã tươi cười nghênh đón: “Thầy giáo kính mến, sao hôm nay thầy lại đến đây ạ?”

Makarov lơ đi chiều này của Ilyushin, ông chăm chú quan sát Ilyushin một lượt, hơn 10 năm không gặp rồi, vẻ ngoài của Ilyushin vốn không có gì thay đổi, vẫn gầy gò như trước đây, đầu rẽ ngôi, để hàng ria mép nhỏ, và cả đôi mắt sáng rực có thần toát lên vẻ tinh nhanh năng nổ.

Makarov chất vấn thẳng anh ta: “Cậu có chứng cứ gì mà nghỉ ngơi con trai tôi trộm cắp cổ vật của cung điện Mùa Đông ? Tôi tuyệt đối không cho phép các người bôi nhọ danh dự con trai tôi”.

“Thầy giáo kính mến, xin thầy đừng kích động, chúng tôi tất nhiên có chứng cứ” - khuôn mặt Ilyushin vẫn tươi cười.

“Chứng cứ gì ?”

“Tôi nghĩ Pavlov Ivan van chưa nói rõ với thầy, không phải là con trai thầy trộm cắp báu vật cung điện Mùa Đông, mà là con trai thầy đã phát hiện ra báu vật ở Cung điện Mùa Đông”.

“Phát hiện ra báu vật ?”

“Đúng vậy, con trai thầy trong lúc thi công nội thất cho Cung điện Mùa Đông, đã phát hiện ra một báu vật vô cùng quan trọng trong một gian mật thất đã đóng cửa mấy chục năm nay, nhưng thật đáng tiếc, con trai thầy đã không giao nộp lại báu vật mà chiếm giữ làm của riêng, rồi âm thầm đem ra khỏi cung điện Mùa Đông. Tôi nghĩ chắc có lẽ là do anh ta giữ báu vật đó làm của riêng nên mới dẫn đến vụ giết người đó”.

Makarov nghe những lời Ilyushin nói bất giác sững sờ, Ilyushin giải thích hợp tình hợp lý, lẽ nào cái chết của con trai ông quả thật như vậy? “Đó là báu vật gì vậy? – Makarov định thần lại hỏi.”

Ilyushin lấy từ ngăn kéo ra một tấm ảnh đen trắng đã ngả vàng, đưa akarov: “Đây! Đây chính là thứ này. Tôi cũng không biết thứ này nên gọi là gì. Tôi đã thỉnh giáo chuyên gia của viện bảo tàng Hermitage, họ nói rằng đây là một báu vật đến từ Trung Quốc. Đến nay đã có gần năm lịch sử, gọi...gọi là...”

Tên của nó là kệ tranh ngọc cổ chạm châu báu Tây Hạ, là báu vật đến từ vương triều Tây hạ Trung Quốc. Vẫn chưa kịp để Ilyushin nói xong, Makarov đã chậm rãi nói ra tên của báu vật trong bức ảnh này; còn Makarov, ông đang chăm chú nhìn vào bức ảnh trên tay, toàn thân bất giác thần thờ, đôi mắt vốn dĩ có thần, bỗng nhiên trở nên đục ngầu và xa vắng.

6

Ilyushin nghe thấy Makarov nói ra tên của báu vật trong ảnh thì vô cùng ngạc nhiên: “Thầy biết thứ này!” – Lập tức anh ta truy hỏi Makarov: “Xem ra nhất định thầy đã từng nhìn thấy báu vật này ở chỗ con trai mình. Chúng tôi đã lục soát chung cư của con trai thầy nhưng không tìm thấy vật báu đó. Thầy có biết tung tích của nó không?”

“Không! Không ai biết tung tích nó cả. Tất cả những người có mưu đồ chiếm đoạt báu vật này đều sẽ phải chịu đựng những sự trừng phạt nghiêm khắc nhất, huyết chú...huyết chú đáng sợ!” Miệng Makarov lẩm bẩm mãi không thôi.

“Thầy đang nói gì vậy?” – Ilyushin hình như đã nhìn thấy ánh bình minh phá án, ánh mắt vụt lóe tia nhìn ón lạnh, tiến lại gần Makarov.

Makarov hơi định thần lại, thều thào nói: Cậu đừng uống công vô ích nữa, vụ án này không đơn giản như cậu tưởng tượng đâu. Tôi khuyên cậu nên tránh xa vụ này na, đứng trên danh nghĩa thầy trò chúng ta, tôi chỉ muốn tốt cho cậu.”

“Nực cười! Vụ án này sắp phá được tới nơi rồi, tại sao tôi phải từ bỏ chứ? Tôi biết thầy vì chuyện trước đây vẫn hận tôi. Vụ án lần này lại liên quan tới con trai thầy, bởi vậy thầy không muốn nhìn thấy tôi phá án” – Ilyushin vẫn vô cùng tự tin về vụ án, nên không nghe lọt tai lời khuyên cáo chân thành của Makarov.

Makarov lắc lắc đầu nói với Ilyushin: “Cậu không nghe lời tôi thì sẽ thiệt thòi đấy! Thế này đi, cậu nói máy cho tôi tới Matxcơva, tôi ắt sẽ cho cậu biết sự nghiêm trọng của tình hình.”

Ilyushin nghe thấy những thaaazys những lời nói này, sau một lúc ngó ra rồi hỏi; “Thầy giáo kính mến của tôi ơi, thầy già cả lẫn lộn rồi phải không, thầy cho rằng thầy vẫn có thể trực tiếp gọi điện cho tổng bộ sao? Đến cả tôi cũng không thể tùy tiện gọi điện cho tổng bộ nữa là”.

“Tôi biết tôi không có tư cách gì gọi điện cho tổng bộ thế nên mới làm phiền cậu gọi cho tổng bộ hộ tôi. Tôi nói lại lần nữa, việc này rất quan trọng, nếu như vì cậu mà để lỡ việc thì cái ghế cục trưởng của cậu cũng sẽ lật nhào đấy!” – Giọng điệu của Makarov kiên định, không có gì để nghi ngờ.

Ilyushin nghĩ thầm, ông lão này định làm gì vậy? Gọi điện đến tổng bộ kiện cáo mình? Có lẽ là do tình cảm với con trai, cái chết của con trai đã làm cho thần kinh ông ta không bình thường, già lắm rồi? Ông ta già lắm rồi, mình không thể hồ đồ theo ông ấy được, nghĩ tới đây, Ilyushin tắt phụt nụ cười, nghiêm túc nói: “Đủ rồi! Thầy giáo, tôi đã nhìn thấy nhiều rồi. Việc thầy tự ý xông vào tòa nhà Cục An ninh Liên bang, đánh bảo vệ bị thương cũng đủ để đưa ra tòa rồi. Tôi khuyên thầy hãy phối hợp với điều tra của chúng tôi, đừng quấy nhiễu làm loạn, như thế không có lợi gì cho thầy đâu”.

Makarov lắc đầu, than thở: “Xem ra cậu vẫn mê muội không chịu tỉnh ngộ. Cậu hỏi tôi tại sao lại biết báu vật đó, tôi có thể kể cho cậu nghe một chút về quá khứ của kẻ tranh ngọc đó. Nửa thế kỷ trước, hai nước Trung - Liên đã từng tổ chức một đội thám hiểm khảo sát khoa học, trên danh nghĩa là khảo sát, nhưng thực tế là để giải mã bí mật của kẻ tranh ngọc đó”.

“Bí mật?” - Ilyushin vô cùng tò mò.

“Đúng vậy. Nhưng đội khảo sát sau đó gặp nạn, gần như toàn quân mất tích, từ đó trở đi kẻ tranh ngọc không biết đi đâu về đâu... Hôm nay, báu vật này sau nửa thế kỷ biến mất đã lại lộ diện, nên tuyệt đối không đơn giản như cậu nghĩ”.

Ilyushin nghe xong những lời Makarov nói, cũng bắt đầu dao động, ngộ nhỡ quả đúng như những gì ông lão nói, sự việc nghiêm trọng hơn mình dự đoán?... Vậy thì... anh ta nghĩ đi nghĩ lại, rút cuộc vẫn nghe theo ý kiến của Makarov, gọi vào đường dây nóng của tổng bộ Matxcơva.

7

Tại sân bay quân dụng của vùng ngoại ô Petersburg, một chiếc máy bay vận tải quân dụng 11-76 bay từ Matxcơva hạ cánh xuống đường băng, đang từ từ trượt trên nền sân bay. Makarov, Hyushin và Pavlov Ivan, ba người đứng trên đường băng chờ đợi hồi lâu, “Đây rút cuộc là vụ án gì mà phải phái cả một chiếc 11-76 to như thế này tới, hơn nữa hành động còn nhanh như vậy. Tôi chưa từng bao giờ thấy cục diện này.” - Pavlov Ivan đứng phía sau lẩm rầm nói nhỏ với Ilyushin.

Ilyushin cũng mù mịt hết cả đầu óc, anh ta suy đoán: trong khoang máy bay của chiếc 11-76 khổng lồ này chắc chắn có chứa một số vũ trang đặc biệt, còn có khả năng chở cả một đội quân đột kích đặc chủng trang bị hoàn mỹ. Lãnh đạo đội quân đột kích đặc chủng này sẽ là ai đây?

Chiếc 11-76 đỗ hẳn trên sân bay, từ từ hạ cửa khoang sau xuống. Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn chăm chăm vào cửa khoang sau máy bay, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, bên trong cửa khoang sau máy bay, không hề vận chuyển ra trang bị đặc chủng mà Ilyushin dự đoán, cũng không có trọn bộ vũ trang của bộ đội đặc chủng. Sau năm sáu phút mọi người sốt ruột chờ đợi, đột nhiên, một chiếc xe Jeep UAZ quân dụng, vô cùng dũng mãnh gần như nhảy vọt từ cửa khoang sau “bay” ra. “UAZ” của gấp trên nền sân bay, tiếng phanh xe rít lên, đột ngột lao tới vị trí mà mấy người nhóm Ilyushin đứng.

“Hóa ra là... cô ta” – tiếng kêu đầy kinh ngạc của Ilyushin vang lên phía sau lưng Makarov.

“Ai ? Sếp, anh nói cô ta là ai vậy?”, Pavlov Ivan hỏi.

“Yelena!” miệng Ilyushin vẫn chưa khép lại đã lại lẩm bầm nói.

“Yelena! Cô ấy tên là Yelena sao? Cô ta họ gì.”

“Không ai biết cô ta họ gì, càng không ai biết họ tên đầy đủ của cô ấy, thậm chí Yelena có phải là tên thật của cô ấy hay không cũng không ai biết”. Khi Ilyushin nói xong những câu này, rút cuộc cũng khép miệng lại.

UAZ càng lúc càng tới gần, nhưng không hề có ý muốn giảm tốc độ, gần như muốn đâm vào Ilyushin, khiến anh ta sợ đến nỗi chuẩn bị co cẳng chạy. Makarov cũng tròn tròn mắt, theo phản xạ lùi lại vài bước. Cùng với tiếng phanh xe chói tai ngân dài, thì chỉ thấy chiếc UAZ rẽ ngoặt trước mặt, khựng ngay lại.

Yelena nhảy xuống xe, đến trước mặt Makarov: “Chào thầy, thầy giáo kính mến! Thầy có còn nhớ em không ạ?”

“Cô là...” - Makarov cố gắng hồi tưởng lại.

“Thầy có còn nhớ khóa học sinh cuối cùng của thầy không?... Yelena! Tuy thầy chỉ dạy em có một năm, nhưng em vẫn luôn kính trọng thầy”.

“Yelena, cô là Yelena!” - Makarov rõ ràng không dám tin cô gái gầy yếu năm nào giờ lại cao lớn đứng ngay trước mặt mình.

“Nghe nói con trai thầy không may gặp nạn, hơn nữa còn liên quan tới vụ án này... em cũng rất buồn.” - Trong lúc thầy trò Yelena và Makarov hàn huyên thì Ilyushin và Pavlov Ivan cũng đứng phía sau quan sát

Yelena. Thấy Yelena mặc một bộ quần áo phi công, tuy đã ngoài 30 tuổi nhưng thân hình vẫn rất hoàn mỹ, chiếc kính râm gác trên mái tóc ngắn màu nâu, mặt trang điểm nhẹ, che đi những vết nhăn hiếm hoi của năm tháng. “Đúng là trời sinh” - Pavlov Ivan ngắm nhìn cô ta mà lòng dạ có chút xốn xang.

“Tốt nhất là cậu nên tỉnh táo chút đi. Theo như tôi biết thì đàn ông theo đuổi cô ta có thể xếp thành một hàng dài, nhưng cô ta không ưng ai cả, đến giờ vẫn cô đơn một mình. Đàn ông trên đời này cô ta để ý tới chả có mấy người”,

Ilyushin khẽ nói với Pavlov Ivan.

“Sao máy bay to như vậy mà chỉ có mỗi cô ta xuống?”

Nghe anh nói vậy thì cô ta có còn là phụ nữ không nhỉ?”

“Mỗi mình cô ta tới cũng đủ cho cậu chịu đựng rồi! Cô

ta vốn không phải là phụ nữ, mà là người biến thái. Ngoài ra,=“” tôi=“” còn=“” phải=“” nói=“” với=“” cậu,=“” võ=“” thuật=“” của=“” cô=“” ta=“” rất=“” lợi=“” hại,=“” cậu=“” nhất=“” định=“” đừng=“” có=“” mà=“” gây=“” sự=“” với=“” cô=“” ấy=“” -=“” ilyushin=“” càng=“” nói=“” càng=“”>

Hai người đang rì rầm to nhỏ thì Yelena đã bước tới đứng trước mặt Ilyushin: “Chào thượng tá Ilyushin, lại nói xấu tôi rồi”.

“Tôi nào dám, cô mới là người nổi tiếng của tổng bộ, trong lòng tôi, cô chính là hóa thân của nữ thần hoàn mỹ. Nhìn cô ăn mặc thế này, ban nãy cô vừa tự lái máy bay sao?”

- Từ trước đến nay trước mặt phụ nữ đẹp Ilyushin chưa bao giờ keo kiệt thốt ra những mỹ từ của mình.

“Đúng vậy! Sự tình cấp bách, tôi đành phải tự lái máy bay tới”

“Ôi! Yelena thân mến, cô cứ thật đấy, hiện giờ trong lòng tôi, cô không chỉ là nữ thần mà còn là thiên sứ, thiên sứ có đôi cánh”. Ilyushin càng nói nghe càng bốc, Makarov và Pavlov Ivan đứng nghe mà nổi cả da gà.

Nghe xong những lời nịnh nọt của Ilyushin, Yelena liền nở ra nụ cười hiếm có. Sau đó, Ilyushin giới thiệu Pavlov Ivan với Yelena. Nghe giới thiệu xong, Yelena thu lại nụ cười, nghiêm túc nói với mọi người: “Kể từ bây giờ, các anh phải nghe theo sự chỉ huy của tôi, bao gồm cả ngài, thượng tá Ilyushin”. Vừa nói, Yelena vừa đưa mắt nhìn Ilyushin. “Tất nhiên là vậy rồi, đều nghe cô dặn dò, cô xem sau

đây chúng ta sẽ đi đâu? Hay là nghỉ ngơi trước đã...” chưa kịp đợi Ilyushin dứt lời, Yelena đã ngắt lời anh ta - ra lệnh ọi người: “Ba người lập tức theo tôi tới cung điện Mùa Đông”.

Petersburg, vào buổi chiều mùa hè cả không gian như đang ngênh đón những đêm trắng diễm lệ, những tia nắng còn sót lại lúc mặt trời lặn soi sáng chân trời. Sau thời khắc hoàng hôn ngắn ngủi, lại hừng lên ánh bình minh, đường chân trời ửng lên những tia sáng màu đỏ, màu xanh lá cây, màu vàng... đủ màu sắc kỳ dị xua đuổi bóng đêm. Trong những đêm trắng này, thanh niên tụ tập ở quảng trường trước cung điện Mùa Đông, âm nhạc rộn ràng, vui hoan thâu đêm. Petersburg biến thành một thành phố không có đêm đen.

Makarov và Yelena chẳng có tâm trạng đâu mà thông dong, họ xuyên qua quần thể tượng thần Atlas khổng lồ nơi cổng

cung điện Mùa Đông, tiến vào bên trong. Tại sảnh nghỉ chân trong cung điện Mùa Đông, họ gặp nhà nghiên cứu trẻ Julia Volodymyr a của bảo tàng nghệ thuật Viên Đông đến trước để tiếp đãi họ.

Julia Volodymyr a dẫn mọi người tới một căn mật thất vừa được dọn dẹp sạch sẽ dưới cung điện Mùa Đông. Đây là một căn mật thất không rộng lắm, ba mặt kín bưng, một mặt liền kề với nhà kho cổ vật, bên ngoài đang tu sửa, do tu sửa nên kho cổ vật đã hoàn toàn để trống.

Julia Volodymyr a chỉ vào cánh cửa mật thất bị mở ra, giới thiệu: “Ở đây trước kia vốn được một bức tường gạch bịt kín, nhìn từ bên ngoài rất khó phát hiện ra căn phòng bí mật này. Bởi vậy trước đây chúng tôi hoàn toàn không biết ở đây vẫn còn có một mật thất, trong quá trình tu sửa lần này căn phòng bí mật mới được phát hiện”.

Yelena xem xét hiện trường rồi quay mặt lại chăm chú nhìn cô gái đeo kính trẻ tuổi cao gầy này: “Các cô không biết về sự tồn tại của căn phòng bí mật này sao?”

Julia Volodymyr a nhắc nhắc gọng kính, gật đầu đáp: “Đúng vậy, chúng tôi chưa từng biết ở đây vẫn còn có một gian mật thất. Sau này chúng tôi có hỏi một số đồng nghiệp cao tuổi đã về hưu, một vị đã ngoài 90 tuổi nhớ lại, thời chiến tranh vệ quốc, để chống lại sự tập kích bằng không quân của Đức và Pháp, lúc đó quả thật đã đào cái hầm này dùng để tránh máy bay địch. Nhưng sau này, gian mật thất này bị bịt vào lúc nào và tại sao lại bị bịt, bên trong cất giấu những thứ gì thì ông ấy không biết” - Julia Volodymyr a kể tường tận lại tình hình cho Yelena nghe.

Makarov im lặng lắng nghe, còn đầu óc thì vận hành liên tục như một chiếc ra đa. Qua lời nói của Julia Volodymyr a, ông đã nắm bắt được mọi tin tức có giá trị, đây là thói quen mà ông đã hình thành sau bao năm trong nghề. Julia Volodymyr a nói xong, Makarov liền nói chen vào: “Sao các cô không biết về sự tồn tại của gian mật thất này mà lại biết được trong đó có cất giấu kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ?”

Julia Volodymyr a giải thích: “Là thế này, tôi là nhân viên đầu tiên của bảo tàng phát hiện ra mật thất. Trước đây, căn mật thất này được nhân viên thi công mở ra, cụ thể lúc nào tôi cũng không rõ lắm, có thể là một tháng trước, có thể là hai tháng trước, cũng có thể còn sớm hơn. Công nhân thi công dùng vài bạt che lối vào mật thất, thế nên mãi sau chúng tôi vẫn chưa phát hiện ra mật thất này, cho tới tuần trước, sau khi tôi phát hiện ra mật thất, tôi đã lập tức bảo đội thi công dừng lại. Tôi vào trong mật thất kiểm tra thì phát hiện trong đó có một chiếc két bảo quản phủ đầy bụi bặm, nhưng khi tôi mở chiếc két bảo quản ra thì thấy bên trong trống trơn, kiểm tra kỹ thì thấy trên két rõ ràng có vết tích bị người ta cạy khóa. Tôi đoán chiếc két đó đã bị công nhân thi công mở ra. Sau đó, trong đồng đá vụn bên cạnh chiếc két, tôi lại phát hiện ra một tấm ảnh đen trắng, trên ảnh chính là kệ tranh ngọc đó, phía sau bức ảnh có viết tên của báu vật này là: kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ, bằng tiếng Trung và tiếng Nga. Tôi nghĩ chắc là kẻ trộm trong lúc hấp tấp đã đánh rơi lại bên chiếc két”.

Makarov đi tới cạnh tường phía sau mật thất, cúi người xuống kiểm tra, chân tường phía sau quả nhiên rơi vãi một chút đá vụn và lớp bụi dày, bên cạnh đá vụn là chiếc két bảo quản đó. Cửa két đã mở ra, Makarov ngồi xổm trước két bảo quản, cẩn thận kiểm tra nó, quả nhiên là một chiếc két đã có nhiều năm tuổi, cửa két rõ ràng mới bị người ta cạy gần đây, nhưng Makarov vẫn không thể tin lời của Julia Volodymyr a. Ông hỏi lại Julia Volodymyr a: “Dựa vào một tấm ảnh, các cô đã có thể xác định vật báu đó là của viện bảo tàng?”

Julia Volodymyr a lắc đầu nói: “Đương nhiên không chỉ bức ảnh này, sau này chúng tôi còn có phát hiện kinh ngạc hơn nữa”.

“Phát hiện kinh ngạc hơn nữa?”

“Đúng vậy, phát hiện kinh ngạc hơn nữa! Dựa vào kiến thức của mình, tôi phán đoán rằng kệ tranh ngọc đó vô cùng quý báu. Tuy đã làm việc nhiều năm trong viện bảo tàng nhưng tôi lại không có chút ấn tượng nào về kệ tranh ngọc này, vậy là tôi phát động các đồng nghiệp cùng tìm kiếm tài liệu lưu trữ cũ của viện bảo tàng, nhưng không phát hiện ra kệ tranh ngọc. Thế nhưng trong mục lục có vật lưu giữ của những năm 50 thế kỷ trước, chúng tôi đã tìm thấy kệ tranh ngọc. Tiếp tục tra cứu mục lục thời gian trước đó, những năm 40, những năm 30, những năm 20, thậm chí là trong cả mục lục cổ vật lưu giữ trước cách mạng tháng Mười đều có đăng kí về kệ tranh ngọc này, nhưng trong mục lục cuối những năm 50 thì lại không tìm thấy đăng kí của kệ tranh ngọc này nữa”.

“Thật kỳ lạ, tại sao mục lục trước đây đều có đăng kí, nhưng trong mục lục từ những năm cuối thập niên 50 thì kệ tranh ngọc này lại biến mất bí ẩn như vậy nhỉ?” - Ilyushin Pavlov Ivan cũng cảm thấy khó hiểu.

Makarov và Yelena trầm ngâm im lặng, mãi lâu sau, Yelena mới mở miệng hỏi Ilyushin đứng bên cạnh: “Sau khi vụ án xảy ra, các anh đã thẩm vấn công nhân đội thi công chưa?” Ilyushin vội trả lời: “Sau khi viện bảo tàng báo án, chúng tôi đều lấy lời khai của từng công nhân tham gia vào Hạng mục công trình này, không trừ một ai. Tất cả công nhân tham gia hạng mục công trình này đều thừa nhận mật thất là họ phát hiện và mở ra mấy tháng trước, nhưng cũng không trừ một ai, tất cả công nhân đều phủ nhận họ lấy cắp báu vật trong két; thậm chí khi đưa bức ảnh cho họ xem, họ không biết trong ảnh là thứ gì. Bởi vậy, chúng

tôi gần như loại trừ những công nhân đó khỏi diện tình nghi”.

“Cũng có nghĩa là, theo như điều tra của các anh thì Victor là đối tượng tình nghi lớn nhất hả?” - Yelena hỏi lại Ilyushin.

“Đúng là như vậy, tất cả công nhân đều nghe theo anh ta, nên chỉ có anh ta là có khả năng nhất...”

Vẫn chưa để Ilyushin kịp nói hết câu, Makarov đã ngắt lời anh ta, tức tối: “Những công nhân đó phủ nhận họ lấy trộm báu vật thì cậu đều tin sao? Còn lẽ nào Victor thừa nhận báu vật là do nó lấy trộm?”

“Thầy giáo kính mến, thầy đừng tức giận! chúng tôi tất nhiên có lý do của chúng tôi. chúng tôi thẩm tra công nhân vô cùng nghiêm túc, nhóm công nhân không thể có cơ hội thông cung, bao nhiêu công nhân như vậy đều nói giống hệt nhau, nên chúng tôi không thể không tin. Tất cả công nhân có mặt tại hiện trường đều nói là hôm đó sau khi mở căn phòng bí mật ra, Victor là người đầu tiên đi vào bên trong. Hơn nữa, lúc đó có công nhân đề xuất nên báo cáo với bảo tàng về việc phát hiện ra căn phòng bí mật, nhưng đã bị con trai thầy cự tuyệt với lý do: không cần thiết, viện bảo tàng biết có căn phòng bí mật này từ lâu rồi. Còn nữa, khi những công nhân này nhìn thấy bức ảnh, thì không có một ai từng nhìn thấy thứ trên ảnh, càng không biết đó là thứ gì. Nhưng, con trai thầy thì lại khác, chúng tôi đã từng thẩm vấn anh ta, khi chúng tôi đưa bức ảnh này cho anh ta xem, tuy miệng anh ta cũng phủ nhận, nhưng dựa vào kinh nghiệm đoán án bao năm qua, tôi vẫn nhìn thấy sự kinh ngạc mà anh ta không sao che giấu nổi trong chính đôi mắt của anh ấy. Tôi có thể đoán định, con trai thầy, nhất định đã từng nhìn thấy kệ tranh ngọc này.” - Ilyushin giải thích một tràng liền mạch.

“Tôi cần chứng cứ, chứ không phải là suy luận hay suy đoán theo chủ quan của cậu” - rõ ràng Makarov rất không hài lòng với giải thích của Ilyushin.

Ilyushin vẫn muốn nói thêm gì đó nhưng đã bị Yelena lập tức ngăn lại. Yelena liền nói: “Các vị, bây giờ tôi nói một chút về suy đoán của tôi, các chứng cứ cho thấy, căn mật thất này được xây dựng trong thời kỳ chiến tranh vệ quốc những năm 40, bị đóng kín vào cuối những năm 50, trong lúc đóng kín, bên trong có cất giữ một két bảo quản, và trong chiếc két bảo quản này chắc là có cất giữ kệ tranh ngọc trong bức ảnh kia. Mấy chục năm sau, không ai biết về bí mật này, căn mật thất đóng kín mãi cho tới tận ngày nay, cho tới khi bị đội thi công vô tình mở ra, đồng thời phát hiện ra báu vật đó. Tôi nghĩ những suy đoán này là hợp tình hợp lý. Còn về việc rút cuộc ai đã lấy trộm báu vật, và báu vật chạy đi đâu mất, vẫn cần chúng ta phải tiến hành điều tra thêm bước nữa, bây giờ đưa ra kết luận thì tôi cho rằng hơi sớm”.

Mọi người nghe suy đoán của Yelena, lần lượt gật đầu, Chỉ có Makarov lại càng chìm sâu trong suy tư: tại sao mật thất bí ẩn này lại đột nhiên bị bịt kín vào cuối những năm 50?

Bên trong mật thất ngoài kệ tranh ngọc ra thì còn có những bí mật gì nữa? Còn hung thủ giết hại con trai ta ở đâu? Căn phòng bí mật của cung điện Mùa Đông - một chiếc hộp Pandora được mở ra! - Makarov cảm thấy đầu óc mình như sắp nổ tung Makarov sau bao nhiêu dằn vặt cũng đã mệt mỏi, nhất là khi nhớ tới con trai đã chết khiến toàn thân ông rã rời. Ông rệu rã ngồi bệt xuống, đó người tựa vào một tảng đá to bên cạnh, thất thần nhìn về những rặng núi im lìm phía xa xăm... Đường Phong và Hàn Giang lúc này đã hiểu rõ thân phận của Makarov, Yelena, và cả thân thế của kệ tranh ngọc trước khi được bán đấu giá. Giờ thì hai người gần như đã tiêu tan mọi nghi ngờ về Makarov. Hai người không nỡ làm phiền Makarov, đang định bỏ đi, đột nhiên, Makarov gọi họ tại. Cả hai đều không hiểu có chuyện gì, quay trở lại bên cạnh Makarov, lúc này mới phát hiện ra mắt Makarov đã đầm đìa nước, ông khóc không thành tiếng.

Đường Phong không ngờ người đàn ông sắt đá này lại có lúc mang tâm trạng của nữ nhi, anh đành phải an ủi ông: “Khóc đi, khóc ra sẽ tốt hơn chút”.

Makarov gạt nước mắt trên má, dần dần bình tĩnh trở lại, nói với Đường phong và Hang Giang: “Tổng bộ phái tôi tới Trung Quốc còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, vốn dĩ tôi không muốn nói ra, cũng không nên nói, nhưng ở đây, tôi sẽ nói, tôi tin các cậu sẽ giữ được bí mật này.”

“Bí mật?”

“Đúng vậy! Tổng bộ phái tôi đến Trung Quốc tìm kệ tranh ngọc này về còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, bởi vì tôi là người duy nhất từng nhìn thấy kệ tranh ngọc này”.

“À!”- Đường Phong và Hàn Giang giật bắn mình. Đường Phong hỏi: “Ban này không phải ông vừa nói rằng kệ tranh ngọc đó bị cất kín trong mật thất mấy chục năm nay, sao ông lại từng nhìn thấy nó được?”

“Không sai, kệ tranh ngọc này đã bị đóng kín mấy chục năm trong căn phòng bí mật của cung điện Mùa Đông, nhưng khoảng hơn nửa thế kỷ trước, tôi đã từng nhìn thấy kệ tranh ngọc này!”

Đường Phong và Hàn Giang lúc này kinh ngạc tới mức không thốt lên lời. Makarov tiếp tục chậm rãi nói: “Các cậu điều tra bí mật của kệ tranh ngọc thì chắc cũng từng nghe qua về đội thám hiểm khoa học liên hợp Trung-Liên nửa thế kỷ trước rồi đúng không?”

“Sao? Nửa thế kỷ trước, lẽ nào ông chính là thành viên của phía Liên Xô may mắn còn sống sót trong đội thám hiểm Trung-Liên lần đó?” – Đường Phong kim nén hồi lâu, cuối cùng mới nói tới sự thật kinh hoàng này.

Mắt makarov bừng sáng lên: “Xem ra các cậu biết rất nhiều rồi đấy. Đúng! Tôi chính là thành viên Liên Xô may mắn sống sót năm ấy. Năm đó đội thám hiểm đã bị chôn vùi sâu ở trong sa mạc badain Jaran, chỉ có tôi và một người phiên dịch người Trung Quốc là may mắn sống sót. Người phiên dịch Trung Quốc đó là là người bạn Trung Quốc thân nhất của tôi trong đội thám hiểm khoa học đó, tới tận giờ tôi vẫn nhớ như in...Anh ấy họ Lương, tên là Lương Văn Kiệt!”

“Thật...thật không thể tin được, ông có biết cô gái đi cùng chúng ta không?”- Đường Phong kinh ngạc.

“Là ai?”

“Là cháu nội của Lương Văn Kiệt, cô ấy là Lương Viên.”

Không! Không thể như thế được” Makarov không dám tin rằng mình lại gặp được cháu gái của lương Văn Kiệt ở đây; “VẬY...vẬY ông nội cô ấy hiện giờ ra sao?”

Đường Phong và hàn Giang nghe thấy Lão mã hỏi thăm lương Văn Kiệt đều trở nên trầm ngâm, hai người nhìn nhau, vẫn là Đường phong chùng giọng xuống nói: “Lương lão tiên sinh hơn hai tháng trước bị người ta giết hại rồi.”

“Ôi! Bị giết hại rồi? Ai làm vậy? –Makarov truy hỏi.

“Vụ án đến bây giờ vẫn chưa phá xong, nhưng hiện giờ chúng tôi cơ bản nhận định, chính là đám người áo đen giết hại Lương Văn Kiệt.”-Đường Phong ngập ngừng một lúc, nói tiếp: “Cái chết của Lương Văn Kiệt có liên quan rất lớn tới kệ tranh ngọc này. Ông có biết sau này kệ tranh ngọc trở về Trung Quốc và ai đã mua nó trong hội chợ đấu giá không?”

“Lương Văn Kiệt ?” um, Lương lão tiên sinh đã mua kệ tranh ngọc này, không ngờ nó lại khiến ông ấy thiệt mạng”.

“Nói như vậy, Lương, anh ta vẫn luôn quan tâm tới kệ tranh ngọc, quan tâm tới tung tích của đội thám hiểm khoa học năm nào. Nhưng... nhưng tại sao anh ta lại chết?”

Vẫn muốn gặp lại anh ấy, để hàn huyên chuyện năm . Ôi! Đây đều do số phận an bài! Huyết chú đáng sợ, nó lại linh nghiệm rồi. Phàm là những ai có mưu đồ muốn đoạt được kệ tranh ngọc, phàm là những ai muốn khám phá bí mật của kệ tranh ngọc thì đều sẽ phải chịu lời nguyền” - Makarov lại nhắc tới huyết chú, trong đêm đen tĩnh mịch, trên vách núi cheo leo trống trải. Đường Phong và Hàn Giang đều cảm thấy vô cùng ớn lạnh.

“Sao cơ? Ông cũng đã từng nghe đến huyết chú?” - Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, năm đó trong đội thám hiểm, đây là điều cấm kị không ai được nói. Ban đầu tôi vốn không biết, nhưng vào ngày cuối cùng, khi ngày tận thế đáng sợ giáng xuống, tất cả mọi người đều âm thầm bàn luận về huyết chú, cuối cùng, nó đã linh nghiệm!” - Đôi mắt vốn có thần của Makarov bỗng chốc trở nên đục ngầu nhìn lại, từ khi kệ tranh ngọc xuất hiện lại đã chết rất nhiều người rồi, không chỉ có con trai ông và Lương Văn Kiệt...” Vậy là, Đường Phong đã kể lại cho Makarov nghe nguyên văn tất cả những sự kiện kể từ khi hội chợ đấu giá bắt đầu, gồm cả tai nạn của Lương Văn Kiệt sau đó - dĩ nhiên, anh phải lược đi thành quả nghiên cứu kệ tranh ngọc của giáo sư La.

Makarov nghe xong, không ngừng xuýt xoa. Ông cơ bản hiểu rõ quá trình của sự việc, cũng hiểu rằng hiện giờ chỉ có Đường Phong và Hàn Giang mới đáng để tin cậy. Ông lại quyết tâm lớn: “Tôi đã từng nói rồi, số phận không công bằng với tôi. Nửa thế kỷ trước, cuộc đời tôi vì kệ tranh ngọc này mà thay đổi, nửa thế kỷ sau, con trai tôi và bạn tôi lại vì kệ tranh ngọc này mà mất mạng. Nhưng, hiện giờ thì tôi không tin vào số phận nữa rồi, trong những năm còn lại của cuộc đời, tôi sẽ bóc gỡ bí mật phía sau kệ tranh ngọc, tóm được hung thủ phía sau bóng tối!”

“Đúng! Hãy để chúng ta cùng hợp tác! ” - Đường Phong đưa tay về phía Makarov trước, ngay sau đó, Makarov và Hàn Giang cũng đưa tay ra, ba người tay nắm chặt tay.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

18. Chương 17

Chương 17

Người Đăng Hạng cuối cùng

1

Cả đêm im lặng, khi Đường Phong tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là một thế giới trắng muốt. Đường Phong giật mình đẩy cửa phòng thì nhìn thấy Hàn Giang và Makarov đang đứng trước khoảnh sân của căn nhà gỗ ngắm nhìn tuyết trắng.

Hàn Giang quay lại nhìn thấy Đường Phong liền hỏi: “Sao rồi? Nghỉ ngơi khỏe chưa?”

Đường Phong thần thờ gật gật đầu, coi như trả lời Hàn Giang, nhưng vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Thật là quá đẹp! Đây...” - Đường Phong há nửa miệng, ngạc nhiên nhìn chăm chăm về cảnh vật bọc trong tuyết trắng, hồ nước trắng, những rặng núi tuyết trắng, đại tuyết sơn phía xa xa càng thêm trang nghiêm tĩnh mịch...

“Không ngờ nửa đêm tuyết lại rơi nhiều như vậy, đây có lẽ là trận tuyết đầu mùa ở đây năm nay” - Hàn Giang nhìn về phía tuyết sơn xa xa, tự mình lẩm bẩm.

” Đúng vậy! Quả là một trận tuyết to” - Makarov nói.

“Mọi người xem...” - Đường Phong đột nhiên chỉ về ngọn núi tuyết phía xa xa, thốt lên kinh ngạc. Hàn Giang và Makarov nhìn theo hướng ngón tay Đường Phong chỉ: “Mọi người nhìn, nhìn thấy chưa?”

“ Nhìn thấy gì ?” - Makarov không hiểu hỏi.

“Tuyết sơn, đỉnh đại tuyết sơn, đỉnh tuyết sơn rút cuộc cũng lộ ra rồi” - Đường Phong phấn khích hét lên kinh ngạc.

Hàn Giang và Makarov gần như cùng lúc cũng đã nhìn thấy, đỉnh núi tuyết vốn luôn bị mây khói bao phủ, không chịu lộ diện, rốt cuộc cũng đã lộ ra diện mạo của nó.

“Hùng vĩ quá, ngọn núi tuyết này tên là gì nhỉ?” - Hàn Giang không thể không thốt ra lời ca ngợi.

“Nó tên là A Ni Mã Khanh!” - Phía sau lưng mọi người bỗng nhiên vang lên giọng nói dịu dàng của Hắc Vân. Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy Hắc Vân đang chậm chậm bước tới. Đường Phong càng thêm kinh ngạc: “Cô nói ngọn núi tuyết này tên là gì cơ?”

“A Ni Mã Khanh!” - Hắc Vân nhắc lại lần nữa.

“A Ni Mã Khanh? Cô nói là A Ni Mã Khanh! Ở đây có thể nhìn thấy núi tuyết A Ni Mã Khanh? Thật là không thể tưởng tượng được!” - Đường Phong lập tức nghĩ ngay tới núi tuyết A Ni Mã Khanh ở mãi tận trong lãnh thổ Thanh Hải.

Hắc Vân thấy vẻ kinh ngạc của Đường Phong liền cười hì hắc đáp: “Tuy ở đây anh có thể nhìn thấy núi tuyết A Ni Mã Khanh, nhưng thật ra núi tuyết cách đây rất rất xa” - Hắc Vân dừng lại một lúc rồi tự thốt lên: “Đây là một ngọn núi thần, mỗi khi có ai nhìn thấy ngọn núi tuyết này thì sẽ bị sự thanh khiết, diễm lệ của nó chinh phục. Theo như những người cao tuổi nói lại thì, người nào có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của A Ni Mã Khanh, họ sẽ hạnh phúc một đời, vận may sẽ thường ở bên người đó. Vậy nên những người thành kính thường đứng đó rất lâu, chờ đợi mây khói tản đi, hy vọng có thể nhìn được dung mạo thật sự của A Ni Mã Khanh. Vậy mà, mọi người đều hết lần này đến lần khác thất vọng, bởi vì A Ni Mã Khanh giống như một thiếu nữ tính khí đỏng đảnh, những lúc tức giận đều trốn nấp trong mây khói...”

“Nói như vậy thì chúng tôi may mắn quá rồi!” – Đường Phong ngắt lời Hắc Vân.

“Đúng vậy, các anh rất may mắn, vừa mới tới đây mà đã có thể nhìn thấy diện mạo thật sự của A Ni Mã Khanh” – Hắc Vân gật gật đầu đáp.

“May mắn? Khả khả, kể từ sau khi tôi bị cuốn vào sự việc này, cái từ may mắn đã rời bỏ tôi ra đi rồi; gặp phải trận tuyết to thế này, tôi thấy chỉ khiến chúng ta càng thêm đen đủi.” - Makarov vốn im lặng hồi lâu giờ đã cất lời.

“Ý ông nói tuyết lớn phong tỏa núi, chúng ta càng không dễ để ra ngoài đúng không?” - Đường Phong nghi hoặc nhìn Makarov.

Makarov nặng nề gật gật đầu, lòng Đường Phong và Hàn Giang cũng trĩu nặng.

Ba người quay vào trong căn nhà gỗ. Khi đi qua cửa gian Phật đường, Đường Phong phát hiện, cửa chính Phật đường vẫn đang đóng im ỉm, Đại Lạt ma đâu? Ông ấy còn ở trong đó không? Đường Phong trong lòng đầy nghi ngờ cố ăn hết bữa sáng mà Hắc Vân chuẩn bị cho họ, sau đó đến phòng của Lương Viện. Thuốc mà Đại Lạt ma hôm qua cho Lương Viện uống quả nhiên công hiệu, cô đã hết sốt, chỉ có điều là vẫn hôn mê bất tỉnh.

Đường Phong ở lại phòng Lương Viện, đợi cô gái tỉnh dậy. Nhưng anh chưa đợi được Lương Viện tỉnh lại thì đã nhận được lời triệu lên của Đại Lạt ma. Đường Phong thấp thỏm bất an đi theo Hắc Vân, rồi lại đi vào gian Phật đường bí ẩn đó. Trước gian thờ Phật, Đại Lạt ma vẫn ngồi khoan chân như cũ, nhắm mắt tịnh tâm, phía bên kia, Hàn Giang và Makarov đã ngồi đó chờ đợi khá lâu rồi.

2

Đợi Đường Phong ngồi yên vị, Đại Lạt ma đột nhiên mở mắt, đôi mắt như hai ngọn đuốc, uy nghiêm nhìn khắp một lượt những người trong lễ đường. Sau đó ông lại cụp mắt xuống, xoay tràng hạt xương người, đọc một đoạn kinh văn, Đường Phong, Hàn Giang và Makarov nghi hoặc nhìn nhau, không biết Đại Lạt ma sẽ làm gì ngay sau đây?

Đọc xong một đoạn kinh văn, Đại Lạt ma cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Các vị, có thể nói cho ta biết sự việc đêm qua không?”

“Cái gì?” “Sự việc đêm qua?” - Trong lòng Đường Phong, Hàn Giang và Makarov đều kinh ngạc. Đại Lạt ma ám chỉ việc ba người tranh giành kệ tranh ngọc trên vách núi đêm qua sao? Nhưng... nhưng ông luôn ở trong, Phật đường đóng kín này thì sao lại biết về việc trên vách núi đó được?

Đường Phong định thần lại, thử hỏi thăm dò: Việc đêm qua? Đêm qua xảy ra chuyện gì vậy? Tôi ngủ một mạch rất ngon mà”.

“Chàng thanh niên, lẽ nào còn cần tôi phải nhắc nhở cậu sao? Cậu phải biết rằng, ở đây, nhất cử nhất động của các cậu đều không lọt qua được mắt tôi đâu, đêm qua, trên vách núi...”

“Đúng! Tôi thừa nhận, đêm qua trên vách núi chúng tôi có xảy ra một chút hiểu lầm nho nhỏ, nhưng hiện giờ chúng tôi đều đã giải quyết xong rồi” - Đường Phong Đại Lạt ma đã biết chuyện đêm qua, nên không đợi Lạt ma nói xong liền cướp lời.

“Ba người các cậu không phải cùng một đường” – giọng Đại Lạt ma sang sảng.

“Không sai, chúng tôi vốn không phải cùng một đường, nhưng hiện giờ chúng tôi đều đang bị người ta truy sát, thế nên...”

“Nói chính xác hơn, các người cùng vì một mục đích nên mới đi cùng nhau” - giờ thì đến lượt Đại Lạt ma ngắt lời Đường Phong.

Ba người lại giật thót tim, Đường Phong nghĩ trong bụng: xem ra Đại Lạt ma đã nhìn thấu mọi chuyện, không cần thiết phải tiếp tục che giấu nữa, ngược lại còn khiến Đại Lạt ma nghi ngờ trong lòng, sẽ bất lợi ỉnh. Nghĩ tới đây, anh nhìn Hàn Giang, Hàn Giang gật gật đầu với anh, vậy là Đường Phong nói với Đại Lạt ma: “Không sai, chúng tôi cùng một mục đích, đến đây là vì một báu vật của vương triều Tây Hạ!”

Khi Đại Lạt ma nghe thấy hai từ “Tây Hạ”, lông mày ông khẽ động dậy. Đây là một cử động rất nhẹ nhưng đã bị Đường Phong nhìn thấy, tức khắc, anh gần như có thể đoán định, Đại Lạt ma chắc chắn biết chút gì đó ? Và những gì Đại Lạt ma biết nhất định là thứ mà họ hứng thú.

Đường Phong tiếp tục nói: “Đó là một báu vật đến từ vương triều Tây Hạ một nghìn năm trước, kẹ tranh ngọc nổi gần cổ chạm châu báu...”

Đường Phong nói tới đây, Đại Lạt ma lại lần nữa mở to đôi mắt như hai ngọn đuốc, nhìn thẳng vào con người của

Đường Phong, khiến Đường Phong sợ tới nỗi nuốt lời lại.

” Kẹ tranh ngọc Tây Hạ ? Nói như vậy thì các người bị truy sát cũng không có gì lạ. Nếu như tôi nói không sai, thì trong ba lô của các người có một tấm kẹ tranh ngọc phải không” - Đại Lạt ma vẫn nhìn Đường Phong chằm chằm như thế.

Đường Phong bất giác gật đầu, nói: “Đúng vậy, trong tay chúng tôi có một tấm”.

“Các người còn muốn đoạt được mấy tấm còn lại ?” - Đại Lạt ma nói một câu trùng phóc, khiến ba người kinh ngạc tới nỗi không thốt nên lời.

Đại Lạt ma lại nói tiếp: “Để ta nói, tấm kẹ tranh ngọc mà các người có trong tay chính là tấm mà Kozlov đào được tại cổ thành Hắc Thủy. Trong bốn tấm kẹ tranh ngọc thì chỉ có kẹ tranh đó là có khả năng bị các người đoạt được”.

“Sao ông lại biết?” - Đường Phong ngạc nhiên hỏi,

“Bởi vì chỉ có kẹ tranh đó mới từng xuất hiện trên thế giới”.

“Nói như vậy thì ba tấm kẹ tranh còn lại chưa từng rời khỏi vị trí mà chúng vốn được cất giấu ở đấy?” - Đường Phong tò mò hỏi.

“Không! Theo như tôi biết, còn có một tấm đã rời khỏi vị trí vốn cất giấu nó”.

“Ồ! Là tấm nào vậy?” - Hàn Giang truy hỏi.

“Cụ thể là tấm nào tôi không biết!” - Đại Lạt ma nói tới đây, dừng lại một lúc, nhìn mọi người trong phòng một lượt, sau đó mới hạ giọng xuống nói: “Các người đã từng nghe tới Hắc Lạt ma chưa?”

“Hắc Lạt ma? Hắc Lạt ma nào ? Lạt ma của các ông còn phân thành Hắc Lạt ma và Bạch Lạt ma ư?” - Hàn Giang lắc đầu mù mù nhìn Đại Lạt ma.

“Ý ông nói về Hắc Lạt ma, thủ lĩnh thổ phỉ từng uy danh thiên hạ vùng đại sa mạc Tây Bắc những năm 20,30 thế kỷ trước?” - Với học thức uyên bác của mình, Đường Phong đột nhiên nhớ lại Hắc Lạt ma được nhắc đến trong truyền

thuyết cuộc thám hiểm miền tây của Marc Aurel Stein, Sven Anders Hedin... mà mình đã từng đọc.

“Không sai, người mà tôi nói chính là Hắc Lạt ma này. Nghe nói, vào những năm 20, 30 của thế kỷ trước. Tiếp theo nhà thám hiểm người Nga Kozlov sau khi phát hiện ra một kẹ tranh ngọc tại thành cổ Hắc Thủy, lại có người phát hiện ra một tấm kẹ tranh ngọc khác. Tấm kẹ tranh ngọc đó được phát hiện ở đâu, phát hiện như thế nào, tình hình cụ thể hiện giờ vẫn chưa được khám phá, nhưng có truyền thuyết nói rằng, sau này kẹ tranh ngọc đó đã rơi vào tay Hắc Lạt ma”.

“Rơi vào tay Hắc Lạt ma? Với thực lực của Hắc Lạt ma lúc đó, hoàn toàn có khả năng này? Nhưng, tôi còn nhớ, do luôn đối kháng với chính quyền ngoại Mông nên sau này Hắc Lạt ma đã bị chính quyền ngoại

Mông và nhân viên đặc công được Liên Xô phái tới, đánh chết rồi. Nếu như trong tay Hắc Lạt ma có tấm kê tranh ngọc, vậy sau khi Hắc Lạt ma chết thì kê tranh ngọc trong tay ông đi đâu mất?”

“Kê tranh ngọc đó đi đâu mất không ai biết. Người thì nói nó bị thuộc hạ của Hắc Lạt ma lấy đi, cũng có người nói nó bị đặc công Liên Xô đoạt lấy, còn có người nói, kê tranh ngọc đó đã bị Hắc Lạt ma cất giấu ở một nơi mà không ai

biết, vì nơi cất giấu báu vật đó chỉ có một mình ông ta biết mà thôi. Sau khi ông ta chết đột ngột thì cũng không còn ai có thể biết được tung tích của kê tranh ngọc đó nữa”.

“Nhưng có người cho rằng Hắc Lạt ma đó chưa chết, người mà bị chính quyền ngoại Mông đánh chết vốn không phải là Hắc Lạt ma thật, mà chỉ là thể thân của ông ta” - Đường Phong tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, hành động đột kích Hắc Lạt ma lần đó của chính quyền ngoại Mông tuy rất thành công, nhưng nhiều người vẫn tin rằng Hắc Lạt ma chưa chết, mà người bị đánh chết chỉ là một người thể thân. Nếu đúng như thế, vậy thì, rất có khả năng Hắc Lạt ma đã đem theo kê tranh ngọc cao chạy xa bay, vĩnh viễn biến mất rồi. Tóm lại, kể từ tử thư Tây đó trở đi, mọi tin tức và truyền thuyết của kê tranh ngọc này đều chấm dứt tại đó”.

“Thật không ngờ lại phức tạp như vậy. Nhưng, điều mà tôi càng hứng thú hơn là, ông, một người xuất gia sao lại hiểu biết nhiều như vậy?” - Hàn Giang đổi chủ đề câu chuyện, đột nhiên hỏi.

Đại Lạt ma bị Hàn Giang đột ngột hỏi vậy, sau chút sững sờ liền cười lớn, đáp: “Được rồi, đã nói đến đây rồi, vậy thì chúng ta hôm nay cũng không cần phải che giấu và sẽ nói hết ngọn nguồn đầu đuôi câu chuyện”.

3

Đại Lạt ma buông tràng hạt xuống người trên tay xuống, thở dài, quay lại hỏi mọi người: “Trước khi tôi kể lại ngọn nguồn đầu đuôi toàn bộ câu truyện, tôi muốn hỏi các anh trước đã, các anh có biết những người chúng tôi là người gì không?”

“Người gì?” - Đường Phong giật mình nhìn Đại Lạt ma, không hiểu ý của ông.

“Các ông là người dân tộc Tạng - Hàn Giang suy đoán.

Đại Lạt ma lắc lắc đầu.

“Người dân tộc Khương?” - Makarov cũng suy đoán.

Đại Lạt ma vẫn lắc lắc đầu.

“Dân tộc Mông Cổ...” - Hàn Giang càng đoán càng thiếu tự tin.

Đại Lạt ma bật cười. Ông cười vang, sau đó chậm rãi nói:

” Thật ra, tiểu huynh đệ của các anh đã đoán gần đúng rồi”- nói xong, Đại Lạt ma khề chỉ Đường Phong.

Đường Phong ngạc nhiên đến nỗi không khép được miệng, ấp úng thốt ra: “Các ông là người Đảng Hạng?”

Đúng, người Đảng Hạng cuối cùng!” - Đại Lạt ma trả lời rất nghiêm túc.

“Không! Thế này thì quá ly kỳ, dân tộc Đảng Hạng đã mất từ lâu rồi mà, tuy tôi có nhận ra tập tục của các ông, nhưng bất luận thế nào đi chăng nữa cũng không dám tin, các ông hóa ra... hóa ra là người Đảng Hạng?” - Đường Phong không thể tin đây là sự thật.

“Chúng tôi chính là người Đảng Hạng di dân tới đây sau khi Tây Hạ bị diệt vong tám trăm năm trước, người Đảng hạng cuối cùng. Là hậu duệ của người Đảng Hạng, tôi nghĩ tôi có quyền mời các anh đưa kê tranh ngọc ra đây để tôi được tận mắt nhìn thấy diện mạo của nó” - lời nói của Đại Lạt ma vô cùng khẳng khái.

Đôi tay của Đường Phong giống như không còn thuộc về bản thân anh vậy. Mất tự chủ, anh lôi kê tranh ngọc từ trong ba lô ra, cung kính đặt lên tấm phản trước mặt Đại Lạt ma. Hàn Giang nhìn ra, đôi tay Đại Lạt ma khi bưng kê tranh ngọc lên khề run rẩy, ông cẩn thận tỉ mỉ nhìn ngắm hồi lâu, rồi lại rón rén đặt kê tranh ngọc xuống phản. Thông qua năng loạt động tác của Đại Lạt ma, Hàn Giang chẳng mấy chốc đã

phán đoán ra, chắc là Đại Lạt ma cũng chưa từng nhìn thấy kệ tranh ngọc, ít nhất cũng chưa từng nhìn thấy kệ tranh ngọc này.

Đại Lạt ma đặt kệ tranh ngọc xuống, thở dài một cái, tiếp tục nói: “Tôi đã sớm đoán được, cái ngày này nhất định sẽ đến trong cuộc đời, sau đây tôi sẽ nói về lịch sử của kệ tranh ngọc này. Tất cả những điều này đều phải bắt đầu kể về lịch sử của dân tộc Đảng Hạng chúng tôi. Người Đảng Hạng chúng tôi đúng như những gì các anh đã biết, khởi nguồn từ khúc đầu sông Hoàng Hà, trong rừng rậm thảo nguyên ven sông Bạch Hà. Sau đó, người Đảng Hạng đã không chống lại được sự tấn công của người Thổ Phiên nên đã chọn lựa con đường di dân khó nhọc. Tổ tiên của chúng tôi đã vượt núi tuyết sơn A Ni Mã Khanh thánh khiết, hướng về phía bắc, đi mãi cho tới tận bình nguyên Ninh Hạ mới dừng chân, rồi dần dần định cư tại đây. Sau đó, dưới sự lãnh đạo của thủ lĩnh vĩ đại của dân tộc chúng tôi, thủ lĩnh Hạo Vương Suất, cũng chính là Nguyên Hạo mà các anh vốn đã biết tới, trải qua mấy đời đổ máu và hy sinh, cuối cùng đã xây dựng nên Bạch Cao Đại Hạ Quốc, uy chấn sa mạc phương bắc, cũng chính là Tây Hạ mà các anh thường nói”.

“Chúng tôi đều đã biết về những lịch sử này, ông hãy kể thẳng về kệ tranh ngọc này đi” - Hàn Giang có vẻ sốt ruột.

Đại Lạt ma căn bản không bận tâm tới lời Hàn Giang, vẫn kể lần lượt theo trình tự: “Tổ tiên của chúng tôi sinh sống giữa rất nhiều những bộ lạc dân tộc khác, tin thờ sói là phép tắc của những dân tộc sinh sống trên thảo nguyên và sa mạc; kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, nếu anh không lớn mạnh thì sẽ bị người khác nuốt chửng. Vậy là, trong cuộc tranh đấu với các bộ lạc và các dân tộc khác, người Đảng Hạng đã hình thành nên tục tính anh dũng thiện chiến. Người Đảng Hạng nếu kết thù với ai, thì bắt buộc phải giết kẻ địch trả thù, nếu không thì sẽ không còn mặt mũi nào sống trên thế gian này nữa. Nhưng cũng chính vì người Đảng Hạng anh dũng thiện chiến nên đã khiến cho người Đảng Hạng luôn ở trong tình trạng rời rạc, không thống nhất, bị người ta lợi dụng, tự thâm sát lẫn nhau. Là Hạo Vương! Là Hạo Vương Suất đã lãnh đạo dũng sĩ Đảng Hạng chinh chiến tứ phương, không có đối thủ; dùng máu tươi để gắn kết người Đảng Hạng anh dũng thiện chiến lại với nhau, khiến người Đảng Hạng trở thành một dân tộc, một quả đấm đầy sức mạnh.

Người Đảng Hạng tác chiến, thường là toàn dân hòa cùng binh lính, chính một đội quân như vậy đã khiến cho Hạo Vương đánh bại quân Tống tại trận Hảo Thủy Xuyên và Tam Xuyên Khẩu, rồi lại đánh lui quân Khiết Đan tại Địa Cản Trạch. Uy danh đại chấn, khiến cho Tống – Liêu không dám coi thường Tây Hạ, nhưng đồng thời, do nhiều năm chinh chiến nên sức lực của đất nước Tây Hạ cũng hao tổn rất lớn. Vì vậy mà trong những năm cuối đời, Hạo Vương đã cải biến quốc sách, chấm dứt chiến tranh, nghỉ ngơi an dưỡng, tôn sùng Phật giáo. Bên cạnh đó, Hạo Vương đã lợi dụng việc nắm giữ sự lưu thông của con đường tơ lụa nên đã áp dụng sưu cao thuế nặng với những thương gia qua lại trên con đường đó. Hàng loạt những chính sách này, đã khiến cho Tây Hạ trong những năm cuối thời Vương Hạo cai trị trở nên giàu có sung túc, ngọc ngà châu báu khắp nơi đều hội tụ về đây. Người Đảng Hạng sau khi giàu có sung túc, đặc biệt là những công thần lập công lớn trong chiến tr ận, đã dần dần bắt đầu ham thú hưởng lạc, sự anh dũng thiện chiến ngày nào đã bị thay thế bằng thói ngạo mạn, xa xỉ, dâm loạn trác táng”.

“Đúng vậy! Tất cả những dân tộc dũng mãnh quật khởi từ thảo nguyên, sa mạc, sau khi gây dựng giang sơn tại trung nguyên phía nam, đều đã mất đi sói tính anh dũng thiện chiến trong con người họ. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao các đế quốc đã từng huy hoàng lại đến và đi vội vàng như vậy.” - Đường Phong không khỏi xót xa.

4

Đại Lạt ma mỉm cười gật đầu, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Đường Phong: “Không sai, đến cả con người của quân đội như Hạo Vương trong những năm cuối đời cũng bắt đầu trở nên ngạo mạn xa xỉ, và chính sự ngạo mạn xa xỉ của ông cũng là gốc rễ để ông bị chôn vùi trong trận bộc phát chính biến triều đình, sự cố đã cướp đi sinh mạng của ông những năm cuối đời. Nhưng Hạo Vương rút cuộc vẫn là Hạo Vương, theo như truyền thuyết mà đời đời tổ tiên của chúng tôi truyền lại, thì trong vài năm cuối cùng của đời mình, Hạo Vương hình như có dự cảm không lành, nhưng ông đã không còn sức để cải biến triệt để những quý tộc Đảng Hạng ngạo mạn xa xỉ đó. Vì sự lâu dài và yên ổn của vương triều, ông đã âm thầm sai đại cận thần Một Tạng Ngoa Bàng báo cáo rằng biên giới tây bắc có chiến sự, sau đó, Hạo Vương liền phái một viên đại tướng dẫn theo hàng vạn hùng binh được tuyển Thử chọn kĩ lưỡng, khởi hành về phía tây bắc. Nhưng đội

quân người ngựa này, ngoài những võ sỹ dũng mãnh thiện chiến ra, còn có cả một đoàn thợ từ tứ phương tập hợp lại cùng với rất nhiều gia quyến của tướng sỹ”.

“Biên giới tây bắc có chiến tranh sao ? Theo như tôi biết lúc Hạo Vương còn trị vì, phía tây bắc của Tây Hạ tương đối ổn định, chưa từng nghe thấy có chiến tranh gì mà! Lúc đó, kẻ địch chủ yếu của Tây Hạ là Khiết Đan ở phía đông bắc, triều Tống ở phía đông nam, Thổ Phiên ở phía tây nam và Hồi Cốt ở phía tây, có thể coi là tứ trận bủa vây, nhưng rõ ràng là phía tây bắc không có kẻ địch nào cả” - Đường Phong nghi ngờ nói.

“Chàng thanh niên, đừng quên rằng tại sao Tây Hạ lại vong quốc?” - Đại Lạt ma hỏi lại Đường Phong.

Đường Phong nghe thấy vậy, suy nghĩ một lúc, bỗng ngạc nhiên tới nỗi mắt trố ra, mồm há hốc: “Ý ông là... ý ông là người Mông Cổ. Tây Hạ cuối cùng là bị người Mông cổ đến từ tây bắc đánh bại! Nhưng... nhưng sao lại như vậy được, thời Hạo Vương đó, trên thảo nguyên Mông Cổ vẫn chưa thống nhất, liên kết về một mối, cơ bản không có lực lượng để tấn công Tây Hạ, sao Hạo Vương lại có thể dự đoán việc của hơn một trăm năm sau được... Lê nào Hạo Vương có thể tiên đoán được trước tương lai ?

Đại Lạt ma lắc lắc đầu: “Tình hình cụ thể tôi cũng không biết hết, tóm lại, câu chuyện truyền thuyết mà đời đời tổ tiên của chúng tôi truyền lại là như vậy. Lúc đó rất nhiều người đều cảm thấy kỳ lạ, vậy là có đủ loại truyền thuyết. Nghe nói, lúc đội người ngựa ra đi đã bí mật mang theo rất nhiều hòm lớn. Nhiều người cho rằng bên trong những chiếc hòm lớn đó đều đựng của cải của Hạo Vương. Đội người ngựa và đó cũng không phải là đi đánh trận mà là thay Hạo Vương bí mật xây dựng một thành phố mới tại một ốc đảo tít sâu trong sa mạc, trong thành phố này cất giấu châu báu của Hạo Vương. Đội người và ngựa đó sau này cũng không quay lại, họ đi đâu? Không ai biết, nhưng truyền thuyết này thì được lưu truyền mãi về sau”.

“Vậy kế tranh ngọc thì sao?” - Hàn Giang sốt ruột hỏi

“Kế tranh ngọc nghe nói là có bốn tấm. Năm đó, khi Hạo Vương nảy ra ý nghĩ kỳ lạ đó, vừa vặn lãnh thổ phía tây tiến tặng ông một tảng đá ngọc Hòa Điền to lớn, nguyên vẹn. Vậy là Hạo Vương hạ lệnh, mời thợ ngọc đệ nhất thiên hạ tới chế tác bốn kế tranh ngọc. Đằng sau kế tranh ngọc khắc lên một bản đồ hướng tới ốc đảo sa mạc - thành trì bí mật Hạo Hải, và chỉ khi nào bốn kế tranh ngọc ghép lại với nhau thì mới có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của bản đồ.

Sau đó, trên mặt chính của mỗi kế tranh ngọc, Hạo Vương đều ra lệnh khắc lên bốn mươi bốn chữ, cũng chính là phần chữ trên mặt chính của kế tranh ngọc mà các anh có trong tay. Bốn mươi bốn chữ này tiết lộ ra một tin tức quan trọng, đó là: Hạo Vương đề phòng con cháu gặp nạn nên đã chuẩn bị trước một lượng của cải đáng kể kinh ngạc, cất giấu ở mặt

thành trong sa mạc. Ngoài ra, còn có một đội quân dũng mãnh thiện chiến canh giữ ở đó”.

“Hạo Vương đã chôn giấu kho báu trong một thành trì bí mật, cái này thì dễ hiểu, nhưng một đội quân canh giữ ở đó, câu này thì tôi không sao có thể hiểu được!” - Đường phong hỏi.

“Cái này thì chỉ có ông trời mới biết được” - Đại Lạt ma bó tay than thở, nhưng lập tức lại nói với Đường Phong: “Nhưng, có một điều ta có thể khẳng định: văn tự Đảng Hạng khắc trên mặt chính kế tranh ngọc của các anh chắc chắn không phải là do Hạo Vương khắc lên năm nào”.

“Cái gì? Ý ông là... kế tranh ngọc này là đồ giả?” - Đường Phong ngạc nhiên đến nỗi trợn tròn mắt.

5

Đại Lạt ma lắc lắc đầu, chậm rãi nói: “Ý ta không phải vậy. Kế tranh ngọc này là thật hay là giả, ta cũng không thể đoán định, bởi vì ta cũng chưa từng nhìn thấy kế tranh ngọc thật sự. Ta nói văn tự Đảng Hạng trên kế tranh ngọc này không phải là của Hạo Vương khắc ban đầu; là vì khi Hạo Vương hạ lệnh khắc lên bốn kế tranh ngọc, ông ta vốn không hề đem chúng đi cất giấu tại bốn nơi khác nhau, mà luôn cất giữ chúng trong cung. Bởi vậy đương nhiên ông cũng không thể khắc tên nơi cất giấu của từng kế tranh ngọc lên bề mặt của chúng. Còn một điều nữa, văn tự mà ban đầu Hạo Vương khắc cũng không phải là văn tự Đảng Hạng, mà là Hán tự”.

“Hán tự? Theo như ông thấy, phần chữ to hơn là văn tự Đảng Hạng trên kế tranh ngọc rút cuộc nói lên điều gì? Có giống với phán đoán của chúng tôi, nói rõ nơi cất giấu của kế tranh ngọc thứ hai ?” - Hàn Giang đứng bên cạnh xen vào.

Đại Lạt ma bưng kệ tranh ngọc lên, ngắm nghía hồi lâu, gật đầu nói: “Quan điểm của ta cũng giống như các cậu. Nếu như ta đoán không sai, trên mỗi kệ tranh ngọc đều lần lượt khắc tên vị trí cất giấu của kệ tranh ngọc tiếp theo. Kệ

tranh ngọc trong tay các cậu chắc là kệ đầu tiên trong số bốn kệ tranh ngọc, phần văn tự trên mặt chính của nó tiết lộ vị trí cất giấu của kệ tranh ngọc thứ hai. Từ đó suy đoán, kệ tranh ngọc thứ hai chắc chắn có khắc tên vị trí cất giấu của kệ tranh ngọc thứ ba, chắc là như vậy”.

“Vậy theo như ý ông nói thì văn tự trên kệ tranh ngọc này được khắc vào thời nào và do ai khắc?” - Đường Phong tiếp tục hỏi.

“Muốn làm sáng tỏ vấn đề này thì phải căn cứ theo lịch sử Tây Hạ mà tôi đã kể phía trước để nói tiếp. Vào năm cuối cùng của cuộc đời Hạo Vương, ông đã phạm phải một sai lầm lớn, ông đã cưỡng hôn chính con đầu của mình, cũng chính là vợ của thái tử vương triều Tây Hạ. Vốn dĩ, đối với người Đẳng Hạng mà nói thì chuyện này cũng không có gì là to tát, người Đẳng Hạng tính cách hào phóng, sùng bái tự do; nam nữ vui hoan yêu đương hoàn toàn tự do, không hề bị ràng buộc bởi bất cứ luân lý đạo đức nào. Trong huyết quản của Hạo Vương đang chảy dòng máu của người Đẳng Hạng. Ông yêu cô gái đó, ông cho rằng không có thứ gì có thể cản trở tình cảm của mình, nhưng, thái tử Ninh Lệnh Ca ngay từ tấm bé đã được Nho giáo hun đúc mà trưởng thành. Ông ta không thể chấp nhận sự thật này. Ninh Lệnh Ca cho rằng đây là một sự đại sỉ nhục đối với bản thân, cũng là một sự sỉ nhục đối với toàn bộ vương triều, thù hận đã làm trí óc ông ta trở nên mù mịt. Và đúng lúc đó, một nhân vật luôn ẩn nấp phía sau, chờ đợi cơ hội đã xuất hiện, người này chính là tướng quốc thời đó - Một Tạng Ngoa Bành. Ông ta là đại thần mà Hạo Vương tin nhiệm nhất trong những năm cuối đời. Ông ta đã chờ đợi thời cơ từ rất lâu rồi, thời cơ để có thể khiến cho thế lực của gia tộc Một Tạng trở nên lớn mạnh. Giờ đây, ông ta cho rằng thời cơ tốt nhất đã đến, vậy là, Một Tạng Ngoa Bành ra sức kích động thái tử Ninh Lệnh Ca, khiến cho Ninh Lệnh Ca vốn đã bị thù hận làm cho trí óc mù mịt càng không do dự gì hết. Một buổi tối, ông ta lần vào trong cung, ám sát Hạo Vương, còn bản thân ông ta sau đó đã bị Một Tạng Ngoa Bành xử tử vì gán cho tội danh giết vua. - Đại Lạt ma kể liền một mạch về giai đoạn lịch sử rồi ren hung hiểm này.

Đường Phong suýt xoa: “Hạo Vương đúng thật là gây ông đập lưng ông. Bản thân ông không tôn sùng Nho giáo mà lại ngưỡng mộ văn minh trung nguyên, ra sức truyền bá Nho giáo trong nước, kết quả, rút cuộc lại bị chính con trai được Nho giáo hun đúc thành tài, trưởng thành từ chính trong môi trường đó giết chết. Xem ra, tất cả những dân tộc quật khởi từ thảo nguyên, sa mạc đều không thoát khỏi điều này. Họ ngưỡng mộ văn minh trung nguyên, học tập văn minh trung nguyên, nhưng văn minh trung nguyên lại làm phát sinh xung đột với phương thức sinh tồn cổ hữu của họ, một khi họ hữu ý hay vô ý bị Hán hóa, thì số tính vốn có trong con người họ cũng mất đi rất nhiều rồi”.

“Được rồi ! Được rồi! Bài diễn thuyết dài thườn thượt của cậu để lại sau này hãy nói, bây giờ điều mà tôi quan tâm chính là lịch sử của kệ tranh ngọc” - Hàn Giang ngắt lời Đường Phong, rồi quay lại nhìn Đại Lạt ma hỏi: “Nguyên Hạo chết rồi, thái tử cũng chết rồi, sau đó thì ai là người kế tục ngôi vua?”

6

Đại Lạt ma tiếp tục kể: “Lượng Tộ! Ngôi Danh Lượng Tộ ! Hoàng đế đời thứ hai của vương triều Tây Hạ, ngày chôn cất Hạo Vương, ông vẫn chỉ là một đứa trẻ bọc trong tã lót ,ông có thể lên được ngôi vị hoàng đế hoàn toàn là do một người đàn bà, mẹ của ông, Một Tạng Thị. Nói về Một Tạng Thị, đây là một người đàn bà không đơn giản, bà ta là em gái của Một Tạng Ngoa Bành, vốn là vợ của đại tướng Dã Lợi Ngộ Khất, thuộc hạ của Hạo Vương. Dã Lợi Ngộ Khất dũng mãnh thiện chiến, trong cuộc chiến tranh với nhà Tống, ông đã lập được vô số kỳ công, cộng thêm thế lực lớn mạnh của gia tộc Dã Lợi lúc đó. Thời gian qua đi, Dã Lợi Ngộ Khất lập công nhiều tới mức khiến chủ nhân cũng phải lo lắng và đã bị Hạo Vương nghi ngờ, đổ kị, còn nhà Tống thì từ lâu đã muốn diệt trừ người này, nên phò soái nhà Tống là Phạm Trọng đã bày ra kế gian, phái người lấy trộm thanh đao quý của Dã Lợi Ngộ Khất rồi tuyên bố Dã Lợi Ngộ Khất chuẩn bị đầu hàng nhà Tống, lấy đao đó làm chứng. Tin tức truyền đến Tây Hạ, Hạo Vương vốn đã không bằng lòng với Dã Lợi Ngộ Khất nay càng phần nộ, mượn chuyện này giết chết Dã Lợi Ngộ Khất. Cũng trong lúc này, Hạo Vương phát hiện ra người vợ trẻ trung xinh đẹp của Dã Lợi Ngộ Khất - Một Tạng Thị. Để bịt tai che mắt mọi người, trước tiên, Hạo Vương đưa Một Tạng Thị vào chùa Giới Đàn xuống tóc làm ni cô. Sau đó, Hạo Vương thường xuyên lui tới chùa Giới Đàn để gặp gỡ riêng Một Tạng Thị. chính trong chùa Giới Đàn,

Một Tạng Thị đã sinh hạ Lượng Tộ. Lượng Tộ ra đời chưa được bao lâu thì xảy ra chuyện Một Tạng Ngoa Bành xúi giục thái tử Ninh lệnh Ca ám sát Hạo Vương, sau đó, Một Tạng Ngoa Bành muốn lập Lượng Tộ chưa đầy tuần tuổi làm vua, còn Một Tạng Thị em gái của ông ta cũng trở thành hoàng thái hậu”.

“Hóa ra chuyện là như vậy, thảo nào Một Tạng Ngoa Bành muốn xúi giục thái tử giết chết Hạo Vương, tất cả đều do sự căm dỗ quyền lực đáng sợ!” - Makarov cũng hiểu ra một chút đầu đuôi câu chuyện.

“Đúng vậy, tất cả đều vì quyền lực! Sau đó, gia tộc Một tạng liền độc quyền nắm giữ kỷ cương triều đình hơn mười năm, chính sách và pháp lệnh Tây Hạ đều do gia tộc Một tạng ban hành, nhưng Lượng Tộ ngày một lớn lên, ông càng ngày càng bất mãn với quyền lợi vốn thuộc về mình nhưng lại rơi vào tay gia tộc Một Tạng. Vậy là, ông liền kết một số đại thần khác lại, diệt trừ Một Tạng Ngoa Bành, vốn tướng Lượng Tộ làm nên lịch sử, nhưng không ngờ ông lại đoản mệnh, 20 tuổi đã qua đời, vậy là kế tục ngôi vua lại là một đứa trẻ - Ngôi Danh Bình Thường, gia tộc Lương của thái hậu mẹ Bình Thường nắm giữ triều chính. Kể từ sau khi Hạo Vương chết đi, Tây Hạ gần như rơi vào vòng can dự chính trị luẩn quẩn quái dị của họ ngoại, từ Một Tạng Thị tới Lương Thị, rồi tới Nhiệm Thị sau này, toàn là như vậy.”

“Sau đó thế nào?” - Makarov hình như càng lúc càng hứng thú với lịch sử Tây Hạ.

“Cứ như vậy, mãi cho tới tận những năm cuối của Tây hạ, người Mông Cổ trên thảo nguyên phương Bắc lớn mạnh, nhiều lần đến xâm lược Tây Hạ, kể từ lần đầu tiên tới lúc Tây Hạ vong quốc, tổng cộng là sáu lần, kéo dài hơn hai mươi năm. Trong những lần đó, đội quân Mông Cổ xâm nhập Tây Hạ lần đầu tiên là để truy kích bại quân của Tướng Tang Côn, nhưng sự quấy nhiễu của Mông Cổ đối với Tây Hạ đó không nghiêm trọng, mà chỉ là gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh kẻ thống trị Tây Hạ. Lúc đó hoàng đế tại vị của Tây Hạ là Hoàn Tông, ngôi danh Thuần Hựu. Thuần Hựu đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nên đã hạ lệnh trùng tu thành quách nhưng vẫn bị kỵ binh Mông Cổ san bằng rồi, đại xá cả nước, đồng thời đổi tên đô thành Hưng Khánh Phủ thành Trung Hưng Phủ. Từ những sự kiện này có thể nhận thấy, Thuần Hựu vốn muốn chấn hưng lại kỷ cương triều đình, trở thành vua đầu tiên của Trung Hưng, nhưng người Đảng Hạng thời đó cũng không còn là người Đảng Hạng theo Hạo Vương đi khai hoang mở mang bờ cõi năm nào. Vì vậy, sự việc đã diễn ra trái với mong muốn của Thuần Hựu, bởi năm sau đó, em trai họ của Thuần Hựu là Ngôi Danh An Toàn đã hợp mưu với La thái hậu, phế truất Thuần Hựu, tự mình xưng đế. chính lần chính biến cung đình lần này đã thay đổi hoàn toàn lịch sử Tây Hạ. Vì kể từ đó, Tây Hạ không thể đứng dậy được nữa, bởi trong cuộc chiến với người Mông Cổ, họ đánh trận nào bại trận nấy, cuối cùng mất nước”.

“Nhưng, những lịch sử Tây Hạ mà ông kể này thì có liên quan gì tới kế tranh ngọc?” - Hàn Giang nóng ruột muốn biết rút cuộc là người nào đã khắc những văn tự mà hiện giờ họ đang nhìn thấy trên kế tranh ngọc.

7

Đại Lạt ma mỉm cười nói: “Đừng sốt ruột, tôi sắp kể tới nơi rồi. Chẳng bao lâu sau khi An Toàn phế truất Thuần Hựu, tự xưng đế thì chiến hỏa lại bốc lên ngùn ngụt từ thảo nguyên phương Bắc, đoàn kỵ binh Mông Cổ cuốn bụi quay lại, Thành Cát Tư Hãn lại lần nữa xuất quân đánh Tây Hạ, Ngôi Danh An Toàn đã liên kết với nước Kim để chống lại nước Mông, may mắn vượt qua được ải này. Nhưng năm sau, đại quân của Thành Cát Tư Hãn lại xuất binh, và lần này thì Tây Hạ không còn may mắn như trước nữa. Dù người Đảng Hạng có liều chết chống lại, nhưng cũng không địch được kỵ binh của đại quân Mông Cổ. Kỵ binh Mông Cổ xông thẳng tới dưới đô thành Hưng Khánh Phủ, may mà năm đó Hạo Vương xây dựng Hưng Khánh Phủ vô cùng kiên cố, Thành Cát Tư Hãn tấn công mãi mà không được nên từ chỗ phiền muộn trở nên phẫn nộ, dẫn nước sông Hoàng Hà đổ vào Hưng Khánh Phủ. Nhưng ông trời che chở, nước Hoàng Hà không nhấn chìm nổi Hưng Khánh Phủ, ngược lại còn xém chút nữa nhấn chìm người Mông Cổ. Thành Cát Tư Hãn không còn cách nào khác, đành phải hạ lệnh rút quân. Trên đường rút quân, Thành Cát Tư Hãn lệnh cho tướng quân Ngoa Đáp đang bị bắt giữ quay về kêu gọi Ngôi Danh An Toàn chiêu hàng. Sau khi Ngoa Đáp trở về chiêu hàng, hôn quân Ngôi Danh An Toàn vốn đã bị đại quân của Mông Cổ dọa cho tới nỗi hồn xiêu phách lạc, nên đã lập tức đồng ý dâng tặng Thành Cát Tư Hãn con gái ruột của mình, tự xưng thần và định kỳ cống nạp cho Mông Cổ, đồng thời đoạn tuyệt với nước Kim, rồi quay lại thay Mông Cổ tấn công nước Kim. Một hôn quân vô dụng như vậy, trong lúc dân tộc gặp nạn, lại đột nhiên nhớ ra bốn kế tranh ngọc mà Hạo Vương để lại, vậy là ông ta đã gửi gắm hết hy vọng của dân tộc lên bốn kế tranh ngọc đó. Ngôi Danh An Toàn đã chuẩn bị kĩ lưỡng một đội ngũ hàng trăm người, chuẩn bị đi tìm kiếm mặt thành

trong sa mạc, đây là một lần xuất chinh bi tráng, những người được chọn đều là những dũng sĩ Đảng Hạng ưu tú nhất, Ngôi Danh An Toàn luôn lo lắng suy nghĩ xem ai sẽ là người lãnh đạo đội ngũ này, người bình thường thì ông ta không yên tâm, vì bốn kẻ tranh ngọc này thậm chí còn khiến ông quan tâm lo lắng hơn cả ẩn ngọc. Lúc ấy, những tôn thất quý tộc, cự thần lập công lớn mà ông vốn tín nhiệm thì ai ai cũng đều tham sống sợ chết, không chịu đi. Đúng lúc này, trong tôn thất quý tộc có một người đứng lên tự nguyện lãnh đạo đội quân này ra đi. Người này là Ngôi Danh Tuân Húc, là hậu duệ của Trung Vũ Vương trong tôn Thất. Tuân Húc đã từng thi đỗ trạng nguyên, trong tôn thất cũng được coi là người có tài, rất được kỳ vọng. Con đường tiến lên ngôi vị hoàng đế của Ngôi Danh An Toàn vốn không chính nghĩa nên ông ta tất nhiên nghi ngờ Tuân Húc, người có tài trong tôn thất. Nhưng lúc này quả thật không có ai để phái đi, nên ông ta cũng đành phải lệnh cho Tuân Húc soái lĩnh đội quân này ra đi”.

“Sau đó họ có tìm thấy Hạng Hải Mật Thành không?” - Đường Phong nói chen vào.

Đại Lạt ma lắc đầu nói: “Không ai biết họ có tìm thấy Hạng Hải Mật Thành hay không, nhưng đội quân này trước tiên tới thị trấn trọng điểm Hắc Thủy Thành tại phía bắc. Kể từ thời của Hạo Vương, đây vốn đã là vùng quân sự của Hắc thủy trấn Yến, là thị trấn quân sự trọng điểm duy nhất của vương triều tại phía tây bắc. Khi đội quân của Tuân Húc đến đây, Hắc Thủy Thành vừa mới bị kỵ binh Mông Cổ cướp bóc sạch trơn, tan hoang thảm hại vô cùng. Họ nghỉ ngơi ở đây một lúc rồi rời khỏi Hắc Thủy Thành, tiếp tục tiến vào sâu trong sa mạc. Kể từ đó trở đi, không còn ai biết về tung tích của đội quân này nữa...”

“Không đúng! Tôi nhớ là Ngôi Danh Tuân Húc sau này còn thay thế Ngôi Danh An Toàn trở thành hoàng đế của Tây Hạ mà!” - Đường Phong hỏi lại Đại Lạt ma.

“Không sai, đội quân này có một người may mắn sống sót, đó chính là Ngôi Danh Tuân Húc, nhưng ông ta có sự tìm được Hạng Hải Mật Thành hay không thì không ai có thể khẳng định. Khi ông quay lại Hưng Khánh Phủ thì trên người có vô số mũi tên, sau lưng thì đang bị một đội kỵ binh Mông Cổ truy sát. Khi lao vào trong thành, Tuân Húc thở thoi thóp... cho tới khi tỉnh lại, ông đã tuyên bố với quan dân bách tính của Hưng Khánh Phủ là mình đã phát hiện ra Hạng Hải Mật Thành. Ở đó có vô số châu báu quý hiếm mà Hạo Vương để lại, đủ để giải quyết nguy cơ tài chính mà Tây Hạ đang đối mặt. Ở đó còn có một bộ lạc Đảng Hạng dũng mãnh thiện chiến, đủ để kháng cự sự xâm chiếm của đội quân kỵ binh Mông Cổ. Chỉ có điều, do đường đi xa xôi hiểm trở, trên đường đi không biết bao nhiêu lần bị người Mông Cổ truy sát, bởi vậy ông không thể đem những báu vật quý hiếm trở về. Cũng đã có một võ sỹ của bộ lạc bản địa trở về cùng ông, nhưng trên đường trở về đã bị kỵ binh Mông Cổ truy sát, nên võ sỹ đó và một số người khác đều đã tử trận, chỉ có mình ông thoát về được”.

“Những lời nói đó của ông ta cũng khiến cho người Đảng Hạng tin sao? Biết đâu là do ông ta bịa đặt ra!” - Hàn Giang chất vấn.

“Ngôi Danh Tuân Húc đã lấy ra một tràng hạt xương người, ông nói rằng dũng sỹ đó trước khi chết đã giao cho ông tràng hạt này, để lấy đó làm bằng chứng. Quan dân bách tính của Hưng Khánh Phủ thấy rằng Tây Hạ lúc đó không có loại tràng hạt xương người này, vậy là ai cũng tin chắc và không chút nghi ngờ về những gì mà ông kể lại”.

“Tràng hạt xương người, chính là chuỗi hạt đang trên tay ngài sao?” - Đường Phong đột nhiên hỏi.

Đại Lạt ma nghe thấy Đường Phong hỏi vậy, hai tay chắp vào nhau, nhìn chuỗi tràng hạt xương người trên tay, nói “Không sai, tràng hạt xương người mà năm đó Ngôi Danh Tuân Húc mang về chính là tràng hạt trên tay ta. Ông không chỉ mang về tràng hạt xương người này, mà còn công về bốn kẻ tranh ngọc, cộng thêm những trải nghiệm thập tử nhất sinh của ông và tin tức làm hưng phấn lòng người mà ông mang về, đã khiến- cho địa vị của Ngôi Danh Tuân Húc trong lòng quốc dân tăng lên rất nhanh. Ngôi Danh Tuân Húc cũng nhân cơ hội đó đã hứa với quốc dân: nếu như mọi người ủng hộ ông làm hoàng đế Tây Hạ, thì ông sẽ dẫn dắt quốc dân đi lấy kho báu ở Hạng Hải Mật Thành về, đánh bại quân xâm lược Mông Cổ. Người Đảng Hạng vốn dĩ đã bất mãn với Ngôi Danh An Toàn vô dụng, nên trước lời hứa ngon ngọt của Tuân Húc thì người Đảng Hạng không có lý do gì để không chọn ông. Vậy là, Tuân Húc đã truất ngôi Ngôi Danh An Toàn hết sức nhẹ nhàng, còn mình thì lên ngôi hoàng đế Tây Hạ”.

“Lại là một trận chính biến!” - Makarov nhận xét.

“Vậy sau khi Tuân Húc lên ngôi hoàng đế, ông ta có thực hiện lời hứa ban đầu của mình không?” - Hàn Giang hỏi,

“Sau khi Tuân Húc lên ngôi hoàng đế đã triệt để thay đổi phương châm liên minh với nước Kim để tấn công Mông Cổ của Ngõi Danh An Toàn, mà chủ động kết thân với Mông Cổ, nên ngược lại cũng đổi được vài năm yên ổn. Nhưng ông hiểu rằng sự hòa bình đó chỉ là ngắn ngủi, bởi vậy không lúc nào ông ngừng hành động tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành. Nhưng mấy đoàn người và ngựa mà ÔNG phái đi, đều không lập công quay về mà còn bật vô âm tín, mất hút không hình không bóng. Chẳng bao lâu sau, người Mông Cổ cũng biết về bí mật của Hạng Hải Mật Thành, nên đã mấy lần phái sứ giả đến Hưng Khánh Phủ, một mặt yêu cầu Tây Hạ xuất binh đánh bại nước Kim, một mặt đòi lấy kệ tranh ngọc, khiến cho từ triều đình đến thường dân Tây Hạ đều lòng dạ bất an. Tuân Húc mấy lần cố kéo dài qua loa cho xong chuyện, nhưng, mâu thuẫn giữa Mông Cổ và Tây Hạ rút cuộc cũng bùng nổ. Thành Cát Tư Hãn trước khi chinh chiến phía tây đã sai sứ giả đến Tây Hạ đòi kệ tranh ngọc, đồng thời yêu cầu Tây Hạ phải phái binh trợ chiến Tây Hạ đã không thể chấp nhận để Mông Cổ bắt nạt thêm, nên khi chưa kịp đợi Tuân Húc trả lời sứ giả của Mông Cổ, thì thuộc hạ của ông là đại thần A Sa Cầm đã trực tiếp từ chối thẳng thừng yêu cầu của người Mông Cổ. Sau khi sứ giả quay về phục lệnh, Thành Cát Tư Hãn nổi giận đùng đùng, dẫn đại quân tiến đến. Tuân Húc không đủ sức để chống lại, đành phải cầu hòa. Thành Cát Tư Hãn lúc đó đang bận rộn chinh chiến phía tây nên đã đồng ý lời cầu hòa của Tây Hạ, dẫn quân rút về. Lần tiến quân này của người Mông Cổ đã tác động mạnh đến Tuân Húc, trong tình hình bế tắc, ông đành phải nhường ngôi cho con trai thứ là Ngõi Danh Đức Vượng. Đức Vượng trẻ trung tràn trề sức sống, lập tức liên minh với nước Kim, ý đồ đối kháng Mông Cổ. Sự việc này lại dẫn tới việc Mông Cổ lần thứ năm chinh phạt Tây Hạ. Lúc đó, Thành Cát Tư Hãn vẫn đang trên đường chinh chiến phía tây, bởi vậy, cuộc chinh phạt của người Mông Cổ lần này chẳng qua là để dạy dỗ Tây Hạ một chút mà thôi, còn sự trừng phạt thật sự thì vẫn ở phía sau, nhưng Tây Hạ vì thế cũng sống trong những ngày khó thở. Lúc này, toàn vương quốc trên dưới đều bao trùm trong không khí ngày tận thế, chẳng còn ai dám ôm ấp hy vọng về thành trì bí mật trong đại sa mạc mệnh mông đó nữa, và trong không khí của ngày tận thế này, người Đảng Hạng đã chờ đợi ngày tận thế cuối cùng của mình”.

“Đó là lần chinh phạt Tây Hạ cuối cùng của Thành Cát Tư Hãn năm Công nguyên 1227?” - Đường Phong hỏi.

“Ừm, đó là một chương đen tối nhất trong lịch sử dân tộc Đảng Hạng. Khi sứ giả Mông Cổ đến Hưng Khánh Phủ tuyên bố thông điệp cuối cùng, thì A Sa Cầm đã không thể còn thốt ra được lời nào nữa. Thành Cát Tư Hãn vô cùng phẫn nộ, ông ta đã đích thân chinh phạt Tây Hạ, đồng thời thề rằng: ‘Chết bằng sạch, diệt bằng sạch, tuyệt bằng sạch! Từ cha mẹ bách tính Đường Ngột Thích cho tới con cháu của tử tôn, giết sạch không trừ một ai!’. Đầu xuân năm cuối cùng của đế quốc màu trắng, đại quân Thành Cát Tư Hãn bao vây Hưng Khánh Phủ. Lúc này, Đức Vượng trẻ trung tràn trề sức sống đã đột tử. cháu trai của ông là Ngõi Danh Hiến được quốc dân ủng hộ lập thành hoàng đế cuối cùng của Tây Hạ. Lần này đô thành đã bị bủa vây từ nhiều phía, và ngoài Hưng Thành Phủ, người Mông Cổ còn tấn công tất cả thành trấn Tây Hạ. Lực lượng của vương quốc vốn đã tổn thất cạn kiệt, nên trừ khi có thần binh từ trên trời giáng xuống trợ giúp, còn không thì Tây Hạ mất nước đã là điều không còn gì để hoài nghi. Toàn thành trên dưới, già trẻ gái trai đều biết rằng, sẽ không có một chiêu binh đến cứu họ nữa, trừ khi là đội nhân mã dưới sự chuẩn bị của Hạo Vương năm đó... Họ ngược mắt ngóng trông nhưng cũng không kịp đợi một binh lính nào tới. Tân vương Ngõi Danh Hiến lấy bốn tấm kệ tranh ngọc ra, ông mau chóng tính toán, ngộ nhờ có vỡ thành thì cũng không thể để bốn kệ tranh ngọc này rơi vào tay người Mông Cổ. Vậy là, Ngõi Danh Hiến đã ra lệnh cho người tìm kiếm khắp toàn thành, mãi mới tìm thấy một thợ ngọc duy nhất còn sót lại. Ông sai người thợ ngọc đó xóa hết Hán tự vốn khắc trên mặt chính của kệ tranh ngọc trước đó và khắc lại bằng văn tự Đảng Hạng, hơn nữa còn dùng thể chữ Lệ Đảng Hạng rất ít dùng để khắc lại những lời của Hạo Vương lúc trước, ngoài ra còn khắc tên mỗi kệ tranh ngọc vị trí cất giấu của kệ tranh ngọc kế tiếp.

Rồi ông bí mật phái bốn tốp người, mang bốn kệ tranh ngọc xông ra khỏi Hưng Khánh Phủ, hướng về nơi bí mật cất giấu bốn kệ tranh ngọc đó”.

“Dùng văn tự Đảng Hạng là để người khác không nhận biết được nội dung trên kệ tranh ngọc?” - Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, ý của Ngõi Danh Hiến đúng là như vậy !”

“Vậy sau đó bốn tốp người này có đến được nơi mà họ định tới không ?” - Hàn Giang hỏi.

“Cái này thì không ai biết, bởi vì kể từ đó trở đi, bốn kẻ mtranh ngọc mỗi tằm một nơi, chưa từng tập hợp lại, cũng không có ai biết về nơi cất giữ bốn kẻ tranh ngọc... Và như vậy, Hưng Khánh Phủ bị bao vây tới tận mùa hạ. Cũng vào mùa hạ năm đó, Thành Cát Tư Hãn dưỡng bệnh tại núi Lục Bàn, tình hình sức khỏe ngày càng xấu đi, cuối cùng ông ta đã qua đời tại núi Lục Bàn. Cũng có truyền thuyết nói rằng, Thành Cát Tư Hãn bị một thiếu niên Đẳng Hạng mặc áo trắng đâm chết trong lều trại”.

“Cái gì ? Thiếu niên Đẳng Hạng mặc áo trắng?”

“Bất luận thế nào thì Thành Cát Tư Hãn, người chinh phục thế giới này, cuối cùng đã chết trên lãnh thổ Tây Hạ, đây là vận hạn đen đủi của người Đẳng Hạng. Sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, người Mông Cổ tuân theo di lệnh của Thành Cát Tư Hãn, bí mật không phát tang, chỉ đợi quân thần Tây Hạ đến đầu hàng trước rồi giết sạch người Đẳng Hạng trong thành. Đó là một đêm đầm máu trong lịch sử Hưng Khánh Phủ, một đêm đại thảm sát! Trong Hưng Khánh Phủ, bất luận già trẻ nam nữ, hầu hết đều bị giết, người Đẳng Hạng may mắn sống sót chỉ còn lại lác đác vài người...”. Nói tới đây, Đại Lạt ma dừng lại không kể tiếp nữa, miệng niệm một đoạn kinh văn mông lung khó hiểu.

Trong Phật đường, bỗng nhiên im lặng như tờ, mọi người đều trầm ngâm yên lặng.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

19. Chương 18

Chương 18

Đêm đại thảm sát trong thành

1

Trầm ngâm một hồi lâu, Đường Phong thấy Đại Lạt ma ngừng đọc kinh mới rón rén phá vỡ bầu không khí im lặng này: “Vậy sau... sau đó nhánh người Đẳng Hạng các ông sao đã đến đây?”

“Trước khi Tây Hạ mất nước, tổ tiên của các ông chính là một chi trong bốn nhánh người cưỡi ngựa mang theo tranh ngọc thoát khỏi Hưng Khánh Phủ?” - Hàn Giang nói chêm vào.

Đại Lạt ma khẽ thở dài một tiếng, đáp: “Không! Tổ tiên của chúng tôi không phải là mấy nhánh người cưỡi ngựa mà Ngòi Danh Hiển cuối cùng phái đi, tổ tiên của gia tộc chúng tôi chính là Một Tạng Ngoa Bành mà tôi kể trước đó”.

“A! Thảo nào trên rất nhiều vò tro cốt mà chúng tôi nhìn thấy trong đại sảnh trụ cột đều viết hai chữ ‘Một Tạng, hóa ra các ông chính là con cháu của Một Tạng Thị!’” - Đường Phong vô cùng ngạc nhiên trước phát hiện bất ngờ này.

“Không sai, chúng tôi đều là con cháu của gia tộc Một Tạng, sau khi Một Tạng Ngoa Bành chết, gia tộc Một Tạng cũng liền thất thế, để tránh tai họa, người trong gia tộc Một Tạng đã di cư tới Hạ Lan Sơn và ở đó mãi cho tới những giây phút cuối cùng của vương quốc. Bao nhiêu năm qua, nhiều đời gia tộc chúng tôi đều lưu truyền một truyền thuyết này: khi Hưng Khánh Phủ bị đại quân Mông Cổ đánh bại, có một thiếu niên áo trắng, khoác một tay nải chạy tới thôn xóm mà gia tộc Một Tạng sinh sống. Rồi từ những gì thiếu niên này kể lại, người trong gia tộc mới biết được Hưng Khánh Phủ đã bị người Mông Cổ đánh bại, và đó là một trận đại thảm sát đầm máu. Người Mông Cổ từ trước tới nay luôn có truyền thống giết cho bằng sạch, nhưng đối với thành trì đầu hàng, thì họ sẽ nói lỏng tay, nhưng lần này thì người Đẳng Hạng không may mắn như vậy nữa. Để bách tính trong thành có thể may mắn tránh được nạn này, Ngòi Danh Hiển đã dẫn đầu đoàn người mở cửa thành, đầu hàng người Mông Cổ. Lúc này ông không biết gì về tin tức Thành Cát Tư Hãn đã chết, nên khi ông dẫn đầu đoàn người đến đại doanh trại thì mới biết tin Thành Cát Tư Hãn đã chết nhưng lúc đó hối hận thì đã muộn rồi, người Mông Cổ không còn giống như trước đây là tha thứ cho

kẻ đầu hàng. Do Thành Cát Tư Hãn chết tại Tây Hạ, nên bất luận có phải do người Đảng Hạng giết chết hay không, thì người Mông Cổ vẫn thề rằng phải báo thù cho Thành Cát Tư Hãn. Vì vậy người Mông Cổ giết Ngôi Danh Hiển đầu tiên, sau đó mới đại thẩm sát người Đảng Hạng. Đêm hôm đó, trong Hưng Khánh Phủ máu chảy thành sông, cảnh tượng vô cùng thê thảm. Thiếu niên áo trắng phải đánh phá nhiều vòng vây mới thoát ra được”.

“Trong tay nải của thiếu niên áo trắng đựng gì vậy? Hàn Giang truy hỏi.

“Là một tấm kệ tranh ngọc. Theo như thiếu niên áo trắng kể lại, bốn tốp người cưỡi ngựa theo lệnh Ngôi Danh Hiển mang theo kệ tranh ngọc ra khỏi thành đã bị kị binh Mông Cổ đánh cho tan tác, trong đó có một đội người cưỡi ngựa bị ép quay trở lại trong thành. Khi vỡ thành, một phụ nữ đã giao phó cho thiếu niên áo trắng này một tay nải. Khi thiếu niên áo trắng khoác tay nải chạy thoát tới Hạ Lan Sơn, lưng trúng vô số mũi tên, phía sau còn bị kị binh Mông Cổ truy đuổi. May mà thôn xóm mà gia tộc Một Tạng sinh sống ẩn nấp trong một khe núi sâu, nên kị binh Mông Cổ nhất thời không thể tìm thấy thôn xóm của gia tộc Một Tạng. Khi thiếu niên áo trắng mở tay nải ra, mọi người mới phát hiện bên trong là một kệ tranh ngọc. Đợi đến tối, kị binh Mông Cổ rút quân, tộc trưởng liền quyết định mang kệ tranh ngọc của cả dân tộc rời khỏi Hạ Lan Sơn, rời khỏi bình nguyên Tây Hạ giàu có tươi đẹp”.

“Từ đó, nhánh người Đảng Hạng các ông đã bước lên con đường trở về nhà” - Đường Phong tiếp lời.

“Không sai, về nhà! Hạ Lan Sơn, bình nguyên Tây Hạ là nhà của chúng tôi, nhưng ở đó đã không còn thuộc về chúng tôi nữa, giống như người Đảng Hạng năm nào vì sinh tồn nên đã rời khỏi nơi cố hương, di cư tới đây. Vì sinh tồn, người Đảng Hạng chúng tôi lại lần nữa bước lên con đường di cư, đây chính là số phận của dân tộc du mục. Thượng nguồn sông Hoàng Hà, nguồn sông Bạch Hà chính là cố hương ban đầu người Đảng Hạng chúng tôi. Con đường trở về nhà xa xôi đàng đẵng, biết bao người trong gia tộc đã bỏ mạng lại chốn hoang vu. Khi vượt qua tuyết sơn A Ni Mã Khanh, lại gặp phải bão tuyết. Đúng lúc toàn bộ gia tộc sắp chết còng thì họ đã phát hiện ra một sơn động trong thung lũng dưới dải băng, nơi đúng hơn, đó là một thạch thất!”

2

“Hắc Đầu Thạch Thất!” - Đường Phong và Hàn Giang đều kinh ngạc.

Đại Lạt ma hình như cũng khó mà che giấu được sự phấn khích trong lòng, ông rõ ràng đã cất cao giọng, “Hắc đầu Thạch Thất, vùng đất tốt lành mà tổ tiên chúng tôi phát hiện ra, toàn gia tộc đều chui vào trong thạch thất đó, bên ngoài băng tuyết trắng trời, nhưng trong thạch thất lại ấm áp như mùa xuân, thạch thất đã cứu mạng toàn bộ gia tộc. Lúc ấy, tộc trưởng và thiếu niên áo trắng mới nhớ ra kệ tranh ngọc, thiếu niên áo trắng lôi kệ tranh ngọc ra, mọi người tỉ mỉ quan sát thì phát hiện ra trên kệ tranh ngọc có khắc mấy câu thơ mông lung khó hiểu, mọi người trong gia tộc đều không hiểu ý nghĩa của những câu thơ này, chỉ có thiếu niên áo trắng là hiểu ra hàm ý của chúng”.

“Câu thơ đầu tiên trên kệ tranh ngọc này có phải là ‘Trường miên di được nhân quốc tại bỉ không?’ Đường Phong đột nhiên nhớ ra phán đoán của giáo sư La trước đây.

“Trên kệ tranh ngọc này rút cuộc khắc những câu thơ gì, ta căn bản cũng không thể biết được. Tóm lại, thiếu niên áo trắng hiểu ra hàm ý của câu thơ trên kệ tranh ngọc nói: ‘Tấm kệ tranh ngọc này vốn phải cất giữ tại Hắc đầu Thạch Thất, nhưng do chúng ta tránh bão tuyết nên mới Hắc Đầu Thạch Thất, đây cũng là lời hiệu triệu của ông trời. ý chỉ của thần tiên’. Người trong gia tộc nghe thấy vậy, cùng nhau quỳ gối tạ ơn ông trời phù hộ, kể từ đó, tấm kệ tranh ngọc này đã được cất giữ trong Hắc Đầu Thạch Thất”.

“Sau đó thì sao?” - Makarov hỏi.

“Sau đó chúng tôi vượt qua tuyết sơn A Ni Mã Khanh hướng về phía nam, quay lại đây, cũng chính là quay trở lại đại sơn trong vùng tây bắc Tứ Xuyên, mai danh ẩn tích ở đây. Và như vậy, qua hơn một trăm năm sau, những người trong gia tộc ẩn cư tại vùng núi này mới nghe nói về việc thay đổi triều chính, vương triều Nguyên Mông đã bị diệt vong từ trước đó rất lâu. Vậy là, người trong gia tộc liền lục đục kéo nhau ra khỏi vùng núi, sinh sống cùng những dân tộc khác như Khương, Hán, Tạng... Hoàng đế triều Minh còn phong cho nhánh người Đảng Hạng chúng tôi là thổ ty, kéo dài mãi cho tới tận những năm đầu Dân quốc. Sau này, do chiến tranh loạn lạc, cộng thêm nhân khẩu thưa thớt, chúng tôi từ bỏ Khương Trại đã điều hành

nhiều năm, tất cả đều đến đây, Thất Sắc Cẩm Hải, đào nguyên ngoại thế của chúng tôi, miền đất vui sống của người Đảng Hạng cuối cùng”.

” Nếu như vậy, đối chiếu lại tất cả mọi việc, tòa Khương Trại mà chúng tôi nhìn thấy trong vùng núi chính là di tích mà các ông để lại, thảo nào vẫn bảo tồn tốt như vậy” - Đường Phong nói.

‘Khương Trại? Các cậu đã đến Khương Trại đó rồi? Tòa Khương Trại đó vẫn ổn chứ? Tuổi thơ của ta đã trải qua ở đó đấy!’ - Nói xong, ánh mắt Đại Lạt ma cũng bừng sáng.

Đường Phong định nói tiếp nhưng đã kịp ngừng lại, anh lòng không nhẫn tâm nói ra tòa Khương Trại đó đã bị đám người truy sát họ phá hủy. Đại Lạt ma chắc chắn không thể chấp nhận sự thật này. Anh đành phải nói qua chuyện: “Ồ!... tòa Khương Trại đó... vẫn ổn! chỉ có điều lâu lắm rồi nên cũ kĩ thôi”. - Đường Phong đột nhiên nhớ ra địa đạo trong Khương Trại, sự tò mò đã thôi thúc anh thỉnh giáo Đại Lạt ma: “Ông có còn nhớ dưới đáy Khương Trại có một địa đạo không? Bên trong địa đạo sao lại có nhiều xương người như vậy?”

“Địa đạo, xương người? Lúc còn nhỏ ta đã từng nghe người lớn nói qua, những xương người đó là xương của kẻ địch mà chúng tôi thu thập sau khi gia tộc chúng tôi chiến thắng chúng, còn tại sao lại làm như vậy thì tôi nghĩ có lẽ là để phơi bày chiến công!” - Đại Lạt ma giải thích.

“Trong địa đạo chúng tôi nhìn thấy những xương người đó chất thành núi, chặn đứng đường đi, ông có biết phía cuối địa đạo có gì không?” - Đường Phong lại hỏi.

Đại Lạt ma khẽ lắc đầu, đáp: “Tôi cũng không biết, nghe tộc trưởng nói thì phía cuối địa đạo đó thông với một chiếc giếng, ngoài những điều này ra thì tôi không nghĩ gì nữa”.

“Giếng?” - Trong đầu Đường Phong lập tức hiện lên cảnh tượng khủng khiếp khi Stephen rơi xuống giếng.

Lúc này, Đại Lạt ma lại chậm rãi nói với ba người

“Những gì tôi biết đều đã nói hết với các anh rồi, các anh phải thể rằng sẽ giữ bí mật này cho chúng tôi”.

Đường Phong, Hàn Giang và Makarov nghe xong cùng nhìn nhau, không ai trong số họ có thể đảm bảo. Bởi muốn đến Hắc Đầu Thạch Thất tìm kế tranh ngọc thứ hai thì khó tránh khỏi để người ngoài, đặc biệt là những kẻ truy sát họ biết về bí mật này, không biết chừng những người đó chẳng mấy chốc sẽ tìm được họ. Lòng Đường Phong đột nhiên dâng trào một dự cảm không lành.

3

Đường Phong đang không biết phải trả lời Đại Lạt ma thế nào thì Hàn Giang lại mở miệng hỏi: “Nhưng chúng tôi vẫn còn một chuyện chưa hiểu lắm, trong hang động đá vôi chúng tôi thấy có hai bộ xương người, căn cứ vào đồ vật họ để lại mà phán đoán, hai bộ xương trắng này hình như là vào trong động những năm 40 của thế kỷ trước, rồi sau đó xảy ra tai nạn, chết trong động. Ngài có thể cung cấp cho chúng tôi một số manh mối về hai người này không?”

Đại Lạt ma nghe xong câu hỏi của Hàn Giang, ngẫm nghĩ mãi một lúc, đột nhiên hỏi: “Lẽ nào âm hồn của họ không siêu thoát!”

‘Âm hồn nào không siêu thoát ?’ - Hàn Giang truy hỏi.

Đại Lạt ma cố gắng hết sức duy trì sự bình tĩnh, chậm rãi nói: “Bao nhiêu năm qua, cũng có một số người bên ngoài lạc vào Thất Sắc Cẩm Hải, họ phần lớn là khách du lịch hoặc là thợ săn ở gần đấy. Sau khi họ thể sẽ giúp chúng tôi giữ bí mật, chúng tôi đều đưa họ ra khỏi đây an toàn, những người đó cũng đều tuân thủ theo lời thề của mình, không nói ra bí mật của chúng tôi, bởi vậy chúng tôi mới có thể sống yên bình ở đây đến ngày hôm nay. Nhưng, mấy chục năm trước, đã từng có mấy người giống như các anh, đến đây vì kế tranh ngọc”.

“Sao cơ? Ông... ông nói là hai bộ xương đó cũng vì kế tranh ngọc nên đến đây?” - Đường Phong vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, nếu như tôi phán đoán không nhầm, xương trắng trong động chắc là họ. Nhưng họ không phải là hai người mà là bốn người, bốn người đàn ông. Bốn người khách từ phương xa tới, đến chỗ chúng tôi vào

một buổi chiều chạng vạng. Bốn người họ không giống các anh thông qua hang động đến đây, mà là vượt qua núi non, trải qua bao gian khổ mới đến tìm được đến đây. Bốn người họ xem ra rất điềm đạm nho nhã, tác phong cẩn thận, đối với tộc trưởng và sự phụ của tôi đều rất lễ phép cung kính. Họ tự xưng là du khách, vô tình lạc tới đây, rồi đưa tặng chúng tôi da thú, nhân sâm, thuốc lá sợi... cùng rất nhiều lễ vật khác, thậm chí còn có cả hai thỏi vàng. Vậy là, chúng tôi liền giữ họ ở lại, định là qua mấy hôm sẽ đưa họ ra khỏi đây. Nhưng mấy người này lại không muốn vội đi, hàng ngày họ ăn no xong là lại đi dạo khắp nơi, còn không ngừng tìm người dân bản hải này hỏi họ, dò hỏi thông tin, trong đó, họ đã nhắc đến kệ tranh ngọc...

Hành động của họ đã khiến cho người trong bộ tộc hoài nghi. Nếu như họ là du khách bất cẩn lạc đến đây trên người sao lại mang theo nhiều lễ vật như vậy? Hơn nữa đó là những năm tháng loạn lạc, ai mà có tâm trạng đến nơi hoang vu Kéo lánh thế này để ngao du thưởng ngoạn non nước? Cộng hàng loạt những hành động khác thường của họ ở đây, tộc trưởng nghi ngờ nên đã gọi mấy người đó đến hỏi họ rút cuộc là ai, rút cuộc đến đây vì cái gì? Lần này bốn người đó cũng không giấu giếm nữa, nói thẳng vào vấn đề, họ đến đây là vì kệ tranh ngọc của vương triều Tây Hạ. Người đàn ông cao tuổi nhất trong số họ còn đưa cả giấy chứng nhận của anh ta ra cho tộc trưởng xem”.

“Giấy chứng nhận? Anh ta là ai?” - Đường Phong hỏi.- “Người đàn ông lớn tuổi nhất đứng đầu bốn người ước chừng khoảng hơn bốn mươi, chưa tới năm mươi tuổi Trên giấy chứng nhận ghi rõ thân phận của anh ta là thượng tá cục bảo mật, ba người đàn ông còn lại, một người khoảng ngoài ba mươi tuổi, hai người kia còn rất trẻ, nhìn bề ngoài cũng chỉ ngoài hai mươi, mà một thanh niên trong đó trông rất giống người đàn ông cao tuổi. Ba người kia không đưa ra giấy chứng nhận, chúng tôi không hề biết thân phận của họ, nhưng tôi suy đoán, chắc là họ cùng hội với thượng tá cục bảo mật”.

Thượng tá cục bảo mật ? Ngài còn nhớ ông ta tên là gì không?” Mọi tư vò vốn dĩ đã được tháo gỡ giờ lại trở nên phức tạp khiến Đường Phong cảm thấy bất ngờ.

Thời gian trôi qua lâu quá rồi, thật sự là không nhớ nổi. Sau khi vị thượng tá đó nói rõ thân phận, liền lập tức đổi giọng, không còn điềm đạm nho nhã như trước nữa mà truyền đạt thông điệp cuối cùng cho chúng tôi. Anh ta tự xưng là theo lệnh của chính phủ Quốc dân đến đây để tìm kiếm kệ tranh ngọc và yêu cầu chúng tôi giao nộp kệ tranh ngọc. Nói xong, anh ta còn đưa cho tộc trưởng xem một công hàm của chính phủ Quốc dân. Tộc trưởng bán tín bán nghi chẳng biết công hàm này là thật hay giả, nhưng trong lòng ông thì đã quyết định từ trước đó lâu rồi, bất kể công hàm là thật hay giả, trong những năm tháng loạn lạc thế này, tuyệt đối không thể giao nộp báu vật mà tổ tông truyền lại. Vậy là tộc trưởng quyết cự tuyệt yêu cầu vô lý của họ, đồng thời phải người giam lỏng bốn người này lại”.

“Sau đó bốn người đó thế nào?” - Makarov quan tâm hỏi.

“Bốn người này không hề kháng cự, ngoan ngoãn để chúng tôi giam lỏng lại. Tộc trưởng và những người đại diện ọi người đã bàn bạc cách xử lý bốn người này thế nào.

Có người cho rằng nên đưa họ ra ngoài, có người lại bảo phải giết họ. Nếu đưa họ ra ngoài thì e rằng họ sẽ quay lại, đến lúc đó, hối hận thì đã muộn. Nếu giết họ, ngộ nhỡ họ đúng là người của chính phủ, khi cục bảo mật truy cứu ra, thì... thì cũng không an toàn. Cuối cùng, vẫn là sự phụ của tôi đưa ra chủ ý: sự phụ và tộc trưởng giả vờ đứng bên ngoài căn phòng giam lỏng bốn người đó nói chuyện, lúc nói thì cố ý để lộ ra là kệ tranh ngọc đang giấu trong hang núi cạnh hồ nước. Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, bốn người họ đều trốn đi. Chúng tôi không biết rốt cuộc họ đã đi đâu, nhưng tóm lại họ không bao giờ quay lại nữa”.

“Khỏi phải hỏi, bốn người đó chắc chắn đã nghe thấy những gì hai người nói chuyện và đã đến hang động đá vôi tìm kệ tranh ngọc, rồi kết quả là đã xảy ra chuyện trong hang động và mất mạng trong đó” – Đường Phong suy đoán.

“Nhưng vẫn còn hai người nữa đâu? chúng tôi chỉ thấy hai bộ xương trắng”. Lời của Hàn Giang khiến mọi người lại chìm trong im lặng.

4

Cả buổi sáng, Đường Phong vẫn suy nghĩ về hai bộ xương trắng không xuất hiện trong hang động đá vôi, còn Hàn Giang suy đoán nói: “Khả năng hai người đó chết ở chỗ khác, chẳng qua là chúng ta không nhìn thấy; cũng có khả năng sau khi họ chạy ra ngoài đã không quay lại nữa. Những năm tháng loạn lạc đó ai

mà biết được chuyện gì đã xảy ra” Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, lắc lắc đầu, anh không tin sự việc lại đơn giản như vậy. Buổi trưa lúc ăn cơm. Lương Viện rút cuộc đã tỉnh lại. Hắc Vân lại cho cô ấy uống thêm bát thuốc, sắc mặt Lương Viện đã hồng hào, xem ra không khác gì người khỏe mạnh. Đường Phong vui mừng khôn xiết, vội vàng kể tóm tắt lại cho Lương Viện nghe những chuyện xảy ra mấy ngày qua. Lương Viện nghe xong vô cùng bất ngờ, thậm chí còn không thể tin được.

Ăn trưa xong, mọi người đều đi nghỉ ngơi. Đường phong nằm trên giường trong căn nhà gỗ, nhưng không sao ngủ được. Bộ xương trắng xông vào hang động rút cuộc là ai ? tiếp theo nên làm thế nào? Trong đầu Đường Phong toàn dấu hỏi, trở mình lật qua lật lại mãi cũng không sao ngủ được, anh liền ngồi dậy, ra ngoài sân. Anh ngẩng đầu nhìn lên đỉnh tuyết sơn phía xa xa, đỉnh núi ban sáng còn nhìn thấy rõ mồn một, giờ đã bị mây khói đặc kín bao phủ, và cả bầu trời cũng tối sầm xuống. Lòng Đường Phong bất giác bị bóng đen bao trùm.

Đúng lúc Đường Phong đang hết sức ngạc nhiên thì Đại Lạt ma lại gọi mọi người vào trong Phật đường. Đại Lạt ma giống như vừa qua một hồi suy nghĩ thấu đáo, ông nói với mọi người: “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, bây giờ sẽ tiễn các anh đi”.

“Bây giờ? Sao nhanh vậy?” - Đường Phong có chút ngạc nhiên.

Đại Lạt ma nói: “Thực ra, ban sáng tôi đã có ý này, nhưng thấy cô gái đó vẫn chưa tỉnh dậy, nên không... hiện giờ, sức khỏe của cô ấy đã hồi phục, nên đã đến lúc ra đi rồi, không nên ở lại đây lâu”.

“Tại sao chứ? cháu vẫn muốn ở lại thêm vài ngày cơ!”

- Lương Viện nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ, lưu luyến không nỡ bỏ đi.

Đại Lạt ma không trả lời Lương Viện, mà lại lẩm bẩm đọc một đoạn kinh văn mù mờ khó hiểu, giống như một câu thần chú gì đấy. Theo tiếng tụng kinh của Đại Lạt ma, trong lòng Makarov lại trào lên một dự cảm không lành. Lúc này, Hàn Giang đã mở miệng, phá vỡ đoạn kinh tụng long trọng và nghiêm trang: “Cảm ơn sự khoan đãi của ông và việc kể cho chúng tôi nghe rất nhiều chuyện liên quan tới kị tranh ngọc Tây Hạ, thế nhưng tôi vẫn có một chuyện không liên quan tới kị tranh ngọc muốn thỉnh giáo là: tại sao ông lại phản đối chuyện hôn nhân của em gái Hắc Vân?”

Đại Lạt ma nhìn Hàn Giang một cái, sau đó khẽ thở dài, giải thích: “Đó là vì Đảng Hạng, vì sự thanh tịnh của quốc thổ. Buổi sáng tôi đã kể rồi đấy, sau khi Tây Hạ diệt vong, tây bắc Tứ Xuyên là nơi đầu tiên mà rất nhiều người Đảng Hạng chọn để thoát thân, không chỉ đơn thuần là vì tình cảm và sự trốn tránh, mà đó cũng là sự chọn lựa thực tế vì đây là con đường nhanh gọn nhất. Bởi vậy, không chỉ có nhánh người Đảng Hạng chúng tôi đến đây, mà còn có rất nhiều người Đảng Hạng khác chạy tới phía tây Tứ Xuyên. Có thể nói, đây là nơi cư ngụ lớn nhất của người Đảng Hạng sau khi Tây Hạ bị diệt vong. Nhưng theo dòng thời gian trôi đi, người Đảng Hạng ở phía tây Tứ Xuyên ngày càng ít đi. Khi tìm hiểu nguyên nhân, thì ngoài chiến loạn, bệnh tật, môi trường sinh tồn gian khổ ra, thì còn là vì do hôn nhân khác tộc...”

“Nhưng em gái Hắc Vân và người thanh niên đó đều là người dân tộc ông mà?” - Đường Phong nói xen vào.

“ Mong hãy đừng ngắt ngang lời tôi nói, anh nói không sai, hai người họ đều là người địa phương, huyết quản của họ đều chảy dòng máu của người Đảng Hạng chúng tôi, bởi vậy họ mới chọn cái cách kết thúc sinh mệnh oanh liệt đến như vậy. Nhưng, họ... những thanh niên ở đây đã chán ghét cuộc sống ở vùng núi này, chàng trai đó mấy năm trước đã trốn khỏi vùng núi, lần này trở về là muốn kết hôn với Bạch Vân, sau đó đưa nó đi đến với thế giới bên ngoài, bởi vậy...”

5

Đường Phong rút cuộc đã hiểu rõ nguyên nhân tại sao em gái Hắc Vân lại nhảy vực, anh không thể không có chút phần nộ trước sự vô tình vô lý của Đại Lạt ma: “Thảo nào ông muốn phản đối hôn nhân của họ, hơn nữa còn không để người trong tộc biết về thân thế thực sự của họ, nhưng :đây lại là việc không thể nào khác, bởi theo dòng phát triển của lịch sử, rất nhiều dân tộc đã biến mất trong dòng sông dài của lịch sử. Thực ra, người Đảng Hạng vốn không bị diệt vong, mà họ đã hòa nhập vào các dân tộc Hán, Hồi, Khương, Mông... Đây là xu thế của lịch sử, không phải mình ông là có thể thay đổi được”.

Đại Lạt ma nghe xong những lời Đường Phong nói, đột nhiên trở nên kích động, hét lên với Đường Phong:

‘Không! Tôi không thể tha thứ cho những gì anh vừa nói, sức lực và thời gian của cả đời tôi đều dùng để duy trì sự kế tục của dân tộc Đảng Hạng. Đây cũng là điều mà ân sư của tôi cả đời theo đuổi, nên tôi không thể phụ những kỳ vọng của ông. Anh... anh không thể dựa vào mấy câu nói mà phủ nhận cả cuộc đời tôi’.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Hắc Vân đều bị tiếng hét thất thái của Đại Lạt ma làm cho sững sờ. Đường Phong hiểu rằng, những lời anh nói ban nãy đã chọc đúng nỗi đau của Đại Lạt ma. Anh đang định xin lỗi ông thì Hàn Giang lại hiểu sai kéo Đường Phong lại nói nhỏ vào tai: “Đừng cãi nữa không để làm gì đâu, đừng có quên nhiệm vụ của chúng ta”.

Hàn Giang giữ Đường Phong lại, tự mình mở miệng nói với Đại Lạt ma: “Xin lỗi, chúng tôi đã vô ý can thiệp vào cuộc sống yên bình của các ông, chúng tôi xin đón nhận lời cảnh báo của ông, nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng, tôi vẫn muốn hỏi thăm ông một số tình hình liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất.”

Đại Lạt ma đã bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói: “Liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất? Anh không cần hỏi tôi, bởi vì tôi cũng chưa từng đến Hắc Đầu Thạch Thất. Tôi đã từng nói rồi, đó chỉ là một truyền thuyết, Hắc Đầu Thạch Thất có thật sự tồn tại hay không, đó cũng là một vấn đề. Tuy người Đảng Hạng chúng tôi vô cùng tin tưởng vào điều đó, hơn nữa nhánh người Đảng Hạng chúng tôi đây còn phải gánh vác trọng trách bảo vệ Hắc Đầu Thạch Thất. Nhưng đã bao nhiêu năm qua, vẫn chưa có ai từng tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, nên không ai biết rốt cuộc là Hắc Đầu Thạch Thất ở đâu. A Ni Mã Khanh, đó có lẽ chỉ là một truyền thuyết xa xăm.

Đường Phong nghe xong những lời này của Đại Lạt ma, có chút thất vọng, nhưng anh đột nhiên nhớ tới tấm bản đồ da dê mà mình lấy được ở Phật điện lụp xụp tại Lang Mộc Tự hiện đang cất trong người. Biết đâu Đại Lạt ma lại biết về tấm bản đồ đó, biết đâu trên tấm bản đồ da dê đó có đánh dấu vị trí của Hắc Đầu Thạch Thất. Nghĩ tới đây, Đường Phong liền lôi tấm bản đồ da dê ra, đưa cho Đại Lạt ma, ai ngờ, câu trả lời của Đại Lạt ma càng khiến anh thất vọng hơn. Đại Lạt ma sau khi tỉ mỉ ngắm nghía tấm bản đồ da dê liền đáp: “Tôi biết một số văn Tạng cổ, nhưng, đây chỉ là một tấm bản đồ thông thường, niên đại cũng không xa lắm, bên trên vừa không đánh dấu Hắc Đầu Thạch Thất, cũng không có bất cứ manh mối có giá trị nào!”

Đường Phong không có được tin tức gì liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất từ Đại Lạt ma, không tránh khỏi thất vọng, anh đổi hướng suy nghĩ: đã không hỏi được gì thì thà đi sớm còn hơn. Đường Phong gật gù, hỏi Đại Lạt ma: “Vậy được, chúng tôi đón nhận sự sắp xếp của ông, bao giờ đi?” “Ngay bây giờ!” - Đại Lạt ma nói như đinh đóng cột. “Ngay bây giờ? Tại sao không đợi tới sáng mai?” - Đường Phong không hiểu.

“Bởi vì tôi cảm nhận thấy nguy hiểm.”

“Nguy hiểm ư?”

“Đúng vậy, tôi để Hắc Vân đưa các anh đi, các anh có thể yên tâm về nó”. Đại Lạt ma nói tới đây, quay lại nói với Hắc Vân đứng bên cạnh: “Hắc Vân, bây giờ chúng ta ăn cơm thôi, các con ăn cơm xong là có thể lên đường sớm hơn”.

Trong phòng lại yên ắng trở lại. Hắc Vân đảm đang chẳng mấy chốc đã chuẩn bị xong bữa cơm, nhưng mọi hình như đều không muốn ăn. Đường Phong ép mình nuốt vài miếng xuống bụng, ngẩng đầu nhìn nhìn Đại Lạt ma, rồi lại âm thầm nhìn Hắc Vân đang ăn cơm, có lời muốn nói, nhưng lời vừa kể miệng lại bị anh nuốt lại.

Đường Phong vừa ăn cơm, vừa sắp xếp lại đồ đạc anh mang theo bên mình. Đại Lạt ma đã đặt súng của ba người lên bàn, Đường Phong cầm khẩu súng ngắn 92 của mình lên, kiểm tra một lượt, không có vấn đề gì cả, chỉ có điều đạn trong băng đạn chỉ còn lại bốn viên. Anh lại xem súng còi Hàn Giang, tốt hơn của anh một chút, bên trong có bảy viên đạn. Vẫn là Makarov kinh nghiệm phong phú, băng đạn của khẩu súng ngắn Walther P5 9mm vẫn đầy ắp, Đường Phong nhủ thầm: đúng là gừng càng già càng cay!

6

Đường Phong kiểm tra trang bị xong xuôi, nhìn Hàn Giang, rồi lại nhìn Đại Lạt ma đang trầm ngâm, đột nhiên anh hỏi: “Lẽ nào ông không muốn biết chúng tôi đã có được kệ tranh ngọc bằng cách nào?”

Đại Lạt ma lắc lắc đầu, chậm rãi nói: “Không cần hỏi, lại là một trận gió tanh mưa máu”

“Ồ! Sao ông lại biết là một trận gió tanh mưa máu?”

Đường Phong vô cùng bất ngờ.

“Bởi vì huyết chú đáng sợ, mỗi kẻ tranh ngọc đều kèm theo một lời huyết chú!” - lời của Đại Lạt ma khiến mọi người đều ngừng nhai thức ăn.

“Ngài cũng biết huyết chú?” - Hàn Giang kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên, người nào biết sơ qua về kẻ tranh ngọc cũng đều nghe qua huyết chú. Tương truyền lúc thái tử Ninh Lệnh Ca đâm chết Hạo Vương, đã chém một đao lên mũi Hạo Vương, Hạo Vương tuy bị thương nặng nhưng vẫn vô cùng uy nghiêm, ông trừng trừng nhìn Ninh Lệnh ca, chất vấn anh ta vì có gì mà giết vua giết cha. Ninh Lệnh ca kinh ngạc, sợ đến nỗi mất hết cả dũng khí để vung đao thêm lần nữa, chỉ biết hốt hoảng tháo chạy khỏi cung, kết quả bị Một Tạng Ngoa Bành giết chết. Hạo Vương máu chảy không ngừng, nhưng vẫn không thể tắt thở ngay tức khắc, trong giây phút cuối cùng của cuộc đời mình, người mà ông lo lắng nhất vẫn chính là Một Tạng Thị mà ông yêu say đắm và Lương Tộ vẫn còn bọc trong tả lót. Dĩ nhiên, càng khiến ông lo lắng hơn nữa chính là tương lai của vương quốc. Trước khi chết, ở bên ông không chỉ có Một Tạng Thị bé Lương Tộ nằm trong lòng, mà còn có cả đại thần mà ông tin nhiệm nhất là Một Tạng Ngoa Bành và Ngột Danh Lăng Ngộ. Sau lúc Hạo Vương mê man, khi đã giao phó lại mọi việc, cuối cùng ông đã kìm nén đau đớn, nói ra toàn bộ bí mật liên quan tới kẻ tranh ngọc cho những người có mặt ở đó. Nói xong, Hạo Vương miệng trào máu tươi, đến lúc này mới thực sự quy tiên. Nghe nói là ngậm máu cuối cùng của Vương Hạo đã bắn lên kẻ tranh ngọc, nên tất cả những người biết về kẻ tranh ngọc đều tin rằng trên kẻ tranh ngọc đã dính máu của Hạo Vương và kèm theo lời huyết chú của ông”.

“Hóa ra còn có truyền thuyết như vậy!” - Đường Phong thần thờ, nhưng anh lập tức lại nghĩ tới điều gì đó nên hỏi.

Đại Lạt ma: “Thiếu niên áo trắng mà buổi sáng ông nói sau này thì thế nào?”

Đại Lạt ma giải thích: “Nghe người đời trước kể thì thiếu niên áo trắng đó không ở lại, sau này anh ta lại đi tìm kiếm những kẻ tranh ngọc khác, hy vọng tới một ngày có thể tìm thấy mật thành trong sa mạc, có thể hoàn thành việc phục quốc đại sự, gây dựng lại hùng phong của Hạo Vương năm nào. Kể từ đó trở đi thì không còn tin tức gì của anh ta nữa, có thể anh ta đã chết trên đường tìm báu vật từ lâu cũng có thể cuối cùng anh ta đã từ bỏ con đường gian nan đó, ẩn cư tại sơn lâm. Tóm lại, thiếu niên áo trắng đó đã biến mất bất vô âm tín”.

Đại Lạt ma nói xong những điều này, hình như còn cảm thấy nặng nề hơn, ông quay lại nói với Hắc Vân bên cạnh: “Hắc Vân, ta đã nghĩ đi nghĩ lại và cảm thấy thật là có lỗi với con. Ta không có gì để bù đắp cho con nên sẽ chỉ ra cho con một con đường tươi sáng vậy ! Nếu như con muốn ra đi, lần này sau khi ra ngoài rồi cũng không cần quay lại nữa.

Mấy người họ đều là người tốt, hãy tin ta, ta nhất định không nhìn nhầm đâu, nếu như sau khi con ra đi có gì khó khăn, họ sẽ giúp đỡ con”.

Hắc Vân mắt nhắm nghiền, nghẹn ngào: “Không! Sư phụ, con không rời xa thầy đâu”.

“Ngốc ạ, con cũng nên đi xem xem thế giới bên ngoài”- Đại Lạt ma hiền từ nói.

“Nhưng... nhưng con đi rồi, ai sẽ chăm sóc thầy?” - Hai hàng nước mắt long lanh chảy dài trên má Hắc Vân.

Đại Lạt ma phẩy phẩy tay: “Con không cần phải chăm sóc ta nữa, ta cảm thấy mình đã đến giới hạn rồi, người Đẳng Hạng cuối cùng... từ nay trở đi, trên thế gian này sẽ không còn người Đẳng Hạng nữa!”

Khi Đại Lạt ma nói ra hai câu cuối cùng, giọng nói đột nhiên cao vút lên, trở nên run rẩy, làm mọi người vô cùng kinh ngạc. Trong chính giây phút mọi người đang kinh ngạc đó thì một loạt tiếng sấm nặng nề vang lên, đập vào màng nhĩ họ.

7

Tiếng sấm, là tiếng sấm chọc thủng màng nhĩ khiến người ta sợ hãi! Đường Phong, Hàn Giang và Makarov đều không nghe lầm, họ lập tức nhận thức ra: nguy hiểm thực sự đến rồi!

Pằng! Pằng! Pằng!... Một viên đạn xuyên thủng bức tường của ngôi nhà gỗ, bắn vào Phật đường, nội thất cũ kĩ trong Phật đường, đĩa trên bàn, thức ăn vẫn chưa hết đều bị làn đạn dày đặc bắn cho tung tóe. Hàn Giang và Makarov theo phản xạ nằm bò ra sàn nhà, Đường Phong cũng phản xạ rất nhanh, anh thấy Hắc Vân đang đứng ngây ra bên cạnh liền kéo cô xuống, đè lên bên cạnh người mình.

Phía đầu kia, tiếng hét hoảng hốt của Lương Viện tiếng tụng kinh của Đại Lạt ma vẫn vang vọng khắp Phật đường. Đường Phong nghe ra: kinh văn mà Đại Lạt đang đọc chính là đoạn kinh văn mơ hồ khó hiểu mà ông tụng sáng hôm nay. Makarov đang nhào người trên sàn nhìn thấy Lương Viện bên cạnh đang hoảng hốt cuống quýt, liền nhảy lên, ấn Lương Viện xuống sàn nhà.

Tiếng súng mỗi lúc càng thêm dồn dập, không có dấu hiệu gì là dừng lại. Hàn Giang quay đầu lại nhìn, Đại Lạt ma ngồi ngay ngắn trên sập, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, không hề có ý né tránh. Hàn Giang quay người lại nhào tới gần trước mặt Đại Lạt ma, hét lên với ông; ông muốn mất mạng sao! Bò xuống! Bò xuống!”

Nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng tụng kinh càng thêm thành kính của Đại Lạt ma. Hàn Giang đang định với tay ra kéo Đại Lạt ma thì pằng! Một viên đạn đã sượt qua lòng bàn tay Hàn Giang, cắm vào người Đại Lạt ma, ngay sau đó pằng! Pằng! Lại thêm hai viên đạn. Máu đã thấm ướt chiếc áo cà sa màu đỏ trên người Đại Lạt ma, Hàn Giang đã không phân biệt được đâu là màu của áo cà sa, đâu là máu của Đại Lạt ma!

Người Đại Lạt ma trúng đầy đạn nhưng vẫn không ngừng tụng kinh. Hàn Giang bó tay, anh liếc ngay thấy súng ngắn trên bàn rồi thuận tay nhặt ba khẩu súng lên, ném hai khẩu cho Đường Phong và Makarov. Anh nắm chặt khẩu súng của mình, nhào tới trước cửa sổ gỗ của Phật đường. Lúc này, Lương Viện đã ngừng la hét, tiếng tụng kinh của Đại Lạt ma cũng không còn vang vọng nữa, tiếng súng bên ngoài hình như cũng dần dần dừng lại.

Hàn Giang liếc ra ngoài cửa sổ, năm sáu tên áo đen đội mũ chụp mặt tay cầm súng, từng bước từng bước áp sát ngôi nhà gỗ. Anh lấy tay ra hiệu cho Đường Phong và Makarov, Đường Phong và Makarov lập tức hiểu ý. Hàn Giang yêu cầu họ phải chuẩn bị xong xuôi, từ từ tản ra khỏi Phật đường. Đường Phong và Makarov gật gù đầu với Hàn Giang. Makarov kéo Lương Viện, Đường Phong kéo Hắc Vân, bò bò ra khỏi Phật đường. Hắc Vân vẫn muốn đến kéo theo cả Đại Lạt ma đang thở thoi thóp nhưng đã bị Đường Phong ép ấn xuống. Đường Phong bịt miệng Hắc Vân, Hắc Vân ra sức gù gịa, khóc lóc...

Đường Phong cứ thế lôi Hắc Vân ra khỏi Phật đường, Hàn Giang, Makarov và Lương Viện cũng tản ra ngoài. Hành lang bên ngoài Phật đường là một góc chết khai hỏa, mấy người đều đứng thẳng dậy, Hàn Giang khẽ nói: “Xem ra chúng ta bị bao vây rồi” - Sau đó, Hàn Giang quay lại hỏi Hắc Vân : “Ồ đây còn đường thoát nào khác không?”

Hắc Vân khóc thút thít đáp: “Sân... phía dưới sân, cạnh núi có một đường cầu trên vách núi, người bình thường không biết được”.

Hắc Vân vẫn chưa nói hết câu, Đường Phong đã vội vàng kéo tay Hắc Vân, sợ rằng cô ấy trong lúc kích động lại chạy quay trở lại Phật đường. Lương Viện thấy vậy, tóm ngay tay Đường Phong, điệu bộ tức khí phụng phịu. Đường Phong biết: đại tiểu thư Lương Viện này lại ghen rồi.

Lúc này, Hàn Giang khẽ mệnh lệnh: “Xem ra chúng ta chỉ còn con đường thoát này thôi. Mọi người cứ đợi ở đây để tôi đi xem thử trên sân còn có kẻ thù nào không”.

Nói xong, Hàn Giang khom lưng bước nhanh tới trước cửa ngôi nhà gỗ, nhìn về phía sân ngoài cửa, trên khoảng cạnh vách núi không có người. Xem ra bọn áo đen này không hề biết sự tồn tại của đường cầu trên vách núi, không tấn công từ phía sau hoặc bắn tỉa hai bên cánh. Hàn Giang vẫy tay về phía mọi người đứng sau lưng, mọi người dồn lại phía sau cánh cửa. Hàn Giang khẽ ra lệnh: “Đường Phong cậu đưa Lương Viện và Hắc Vân tới đường cầu trên vách núi trước đi, tôi và Lão Mã sẽ yểm trợ”.

Đường Phong vẫn muốn nói gì đó, nhưng thấy Hàn Giang đã chuẩn bị xuất kích xong xuôi, nên Đường Phong lại thôi, anh một tay kéo Lương Viện, một tay dắt Hắc Vân, chỉ đợi Hàn Giang phá cửa xông ra.

Rầm! Hàn Giang đập tung cửa, lao ra như bay, rơi xuống khoảnh sân trước cửa. Anh vừa mới rơi xuống đất, tiếng súng ầm ầm đã lại lập tức vang lên. Hàn Giang theo đà lăn một vòng, tựa vào phía sau một tảng

đá, bắn trả. Cùng lúc này, Makarov lợi dụng có cánh cửa yểm hộ nên liền bắn về phía bọn áo đen, còn Đường Phong thì kéo Lương Viện và Hắc Vân, ba người khom lưng, lao nhanh ra khỏi cửa căn nhà gỗ...

8

Lại là một loạt tiếng súng dồn dập khiến Lương Viện và Hắc Vân sợ hãi đến nỗi hét toáng lên, may mà có Hàn Giang và Lão Mã yểm hộ, Đường Phong kéo Lương Viện và Hắc Vân chạy tới vách núi, nhảy xuống một tảng đá to, đạn không thể bắn tới đây, Đường Phong đứng thẳng lưng lớn tiếng hỏi Hắc Vân: “Đường cầu trên vách núi mà cô nói đâu?” Hắc Vân rẽ một bụi rậm bên vách núi ra, một đường cầu nhỏ hẹp xuất hiện trên vách núi. Quả nhiên có đường cầu trên vách núi! Trong lòng Đường Phong rất ngạc nhiên, anh nhìn đường cầu nhỏ hẹp uốn lượn quanh co giữa vách núi, dẫn thẳng tới phía dưới khe núi. “Đường cầu trên vách núi này dẫn tới đâu vậy?” - Đường Phong lại lớn tiếng hỏi.

“Dẫn xuống dưới vách núi, cạnh bờ biển, ở đó có con thuyền nhỏ, mọi người đi theo tôi” - Hắc Vân nói xong, dẫn đầu đi tới đường cầu trên vách núi đó. Những lời của Hắc Vân đã khiến Đường Phong sáng mắt lên, anh quay đầu lại nhìn khoanh sân phía trên vách núi, tiếng súng dần dần im ắng. Anh biết đạn của Hàn Giang và Lão Mã đều không còn nhiều nữa, anh định xông lên trên, nắm chặt khẩu súng trong tay, bên trong khẩu súng chỉ còn có bốn viên đạn mà thôi... Rốt cuộc, anh vẫn kìm nén được sự mạnh mẽ trong lòng, theo Hắc Vân và Lương Viện nhảy lên đường cầu trên vách núi chỉ đủ ột người đi. Đến cuối đường cầu trên vách núi, ở đây quả nhiên có một chiếc thuyền gỗ. Hắc Vân và Lương Viện nhảy lên thuyền, còn Đường Phong lại đứng trên bờ đá, khổ sở chờ đợi Hàn Giang và Makarov xuất hiện. Đột nhiên, anh nghe thấy một loạt tiếng súng dồn dập, Đường Phong bất giác giật thót tim, lẽ nào Hàn Giang...

Tiếng súng càng lúc càng to, càng lúc càng gần, Đường Phong bỗng nhìn thấy một người chạy từ đường cầu trên vách núi xuống, là Hàn Giang, nhưng không thấy Makarov! Hàn Giang chạy tới phía trước, Đường Phong vội vàng hỏi: “Lão Mã đâu?”

Hàn Giang quay lại nhìn, thở hổn hển nói: ” Lão... Lão Mã ban nãy còn ở đằng sau, bây giờ... tôi... tôi cũng không biết”.

Đường Phong để Hàn Giang lên thuyền trước, còn mình thì ở lại trên bờ tiếp ứng, chẳng bao lâu sau, Makarov cũng xuất hiện trên đường cầu vách núi. Makarov đã không chạy nổi nữa rồi, dù sao ông cũng đã cao tuổi. Đường Phong bước nhanh từng bước dài, chạy lên phía trước đỡ Makarov gần như vừa kéo vừa lôi, rút cuộc cũng đưa được Makarov lên thuyền.

Năm người trên thuyền, đám người áo đen chụp mũ kín đầu màu đen cũng đã đuổi đến bờ, năm sáu nòng súng cùng lúc nhắm bắn vào chiếc thuyền nhỏ. Đây là một chiếc thuyền nhỏ không có động cơ, tất cả đều phải dựa vào sức người để đẩy đi, bốn người Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Hắc Vân đều dồn hết sức lực, cuối cùng cùng dần dần chèo được thuyền xa khỏi bờ

Pằng! Pằng! Pằng!. Đạn bắn liên hồi lên mặt nước sát mạn thuyền làm nước không ngừng bắn lên tung tóe. Lão Mã mệt đến nỗi ngồi bệt ra cũng giúp một tay chèo thuyền, mọi người bất chấp rừng súng mưa đạn, cuối cùng cũng chèo được thuyền ra giữa hồ. Tiếng súng dần dần im ắng, cả năm người đều mệt đến nỗi bò ra thuyền, mặc cho con thuyền chầm chậm trôi theo dòng nước chảy xuống hạ nguồn.

Không biết qua bao lâu sau, Đường Phong đang nằm bò ra thuyền bỗng nhiên lại lảo bầm: “Giờ thì rốt cuộc tôi cũng đã hiểu, tại sao Hắc Vân hôm đó lại mất tích trên vách núi, hóa ra là chiếc...” - Đường Phong đang nói nửa chừng, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, anh ngồi phắt dậy, hốt hoảng kêu lên: “Chết rồi!” - bỗng dưng Đường Phong kêu toáng lên như vậy nên ai cũng giật bắn mình, tất cả đều nhìn Đường Phong. Đường Phong vội hỏi Hắc Vân: “Những người trong thôn thì sao? Thế này chẳng phải họ đã gặp họa rồi sao?”

Hắc Vân vừa nghe thấy Đường Phong hỏi về việc này, đã bình tĩnh hơn một chút, đáp lại: “Việc này anh không phải lo lắng, hôm qua sư phụ đã bảo mọi người trong tộc di tản hết rồi!”

Câu trả lời của Hắc Vân càng khiến mọi người kinh ngạc hơn. Đường Phong hỏi: “Hôm qua Đại Lạt ma đã tiên đoán trước được tai họa hôm nay rồi sao ? Lẽ nào ông thật sự có thể đoán trước được tương lai?”

Nhắc đến sư phụ, mắt Hắc Vân lại ươn ướt, thút thút nói: “Hôm qua, sư phụ đã biết trong ba lô của các anh có kệ tranh ngọc. Ông nói với tôi và mọi người trong tộc rằng: các anh đã vì kệ tranh ngọc nên đến

đây, vậy thì sự yên bình ở đây đã bị phá vỡ, huyết chú... huyết chú ắt sẽ linh nghiệm, vận đen sẽ lại lần nữa giáng xuống đầu chúng tôi. Vậy là, sự phụ bảo mọi người trong tộc hãy nhanh chóng di tản khỏi đây”.

Đường Phong gật gù lại hỏi tiếp: “Đúng rồi, tôi luôn muốn hỏi cô, đường ra khỏi núi chỗ các cô ở đây tổng cộng có mấy đường ? Những người trong tộc các cô di tản chắc không phải qua cái hang động mà chúng tôi tới đây chứ ?

“Dĩ nhiên không phải, đường vào núi nơi chúng tôi ở có hai con đường, một đường là hang động mà các anh đến, một đường khác phải vượt qua rất nhiều núi lớn mới đi ra được, hai con đường này đều không dễ đi. Người trong tộc di tản là đi bằng đường núi, mà bất luận là đường nào đi nữa thì cũng đều bắt buộc phải do người biết đường dẫn đi mới có thể ra ngoài được, nếu không thì chỉ sai một chút cũng sẽ bị lạc đường, cuối cùng không bị bầy sói tha thì cũng kiệt sức mà chết. Các anh có thể từ trong động đi ra đã là vô cùng may mắn rồi”.

“Nghe đã thấy sợ rồi! Vậy thì chúng ta bây giờ nên đi đường nào ?” - Đường Phong hỏi.

“Bây giờ thì chúng ta không thể đi đường núi đó nữa, chỉ còn mỗi đường hang động” - Hắc Vân đáp.

“Cái gì? Vẫn phải chui vào trong hang động đó?” Lương Viện hốt hoảng. Đường Phong, Hàn Giang và Makarov tuy không hét lên kinh ngạc, nhưng vừa nghe thấy đi vào trong động thì đầu cũng căng như dây đàn. Cái hang động đáng sợ đó đã khiến họ khổ sở gần chết, nhưng giờ thì cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải vào trong đó lần nữa may ra còn có một con đường sống.

Trong lúc nói chuyện, con thuyền nhỏ đã trôi đến trước hang động phía hạ nguồn, nhìn cửa động tối thui, lòng mọi người bất giác thất lại.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

20. Chương 19

Chương 19

Lại vào hắc động

1

Khi tia sáng cuối cùng mất hút phía sau lưng, Đường Phong biết rằng họ đã lại lần nữa đi vào hang động tối đen và sâu thẳm đáng sợ này, nên tốc độ rõ ràng chậm lại Đường Phong nhìn trái, nhìn phải, hỏi Hắc Vân: “Nước hồ chảy ra từ động này sao?”

Hắc Vân đáp: “Vâng, nhưng không chỉ có hang động cả nước ngầm trong những khe đá xung quanh, và cả nước trên tuyết sơn tan ra nữa”.

“Chúng ta hiện giờ chắc là an toàn rồi nhỉ?” – Lương Viện thấy đằng sau không có truy binh, thở phào nhẹ nhõm.

“Không nên lơ là cảnh giác, đối thủ của chúng ta không đơn giản. Mọi người nghỉ xem, lúc ta vào trong động đã cắt đuôi được chúng, sao chúng lại tìm được đến đây ?”- Hàn Giang vẫn duy trì cảnh giác cao độ.

Đúng vậy, ở đây chỉ có hai con đường vào trong núi, họ... ” trong lòng Đường Phong nghi vấn vẫn vẫn trùng trùng.

Không còn ai nói chuyện nữa, không khí trong hang im lìm chết chóc, chỉ còn lại tiếng nước chảy. Sau hơn mười phút khó nhọc chèo thuyền tiến lên phía trước. Hàn Giang phát hiện nước càng lúc càng nông, thuyền gõ gần như mắc cạn, anh lại ra sức khua hai mái chèo, mái chèo chạm vào đá trướng ngổng dưới đáy sông.

“Thuyền mắc cạn rồi, chúng ta phải xuồng thuyền thôi” - Hàn Giang chưa kịp cất lời, Hắc Vân đã nói trước với mọi người.

Mọi người nhảy xuống thuyền, chỉnh đốn lại hành lý, sau năm phút lội nước tiến lên phía trước, đại sảnh trụ khí ngất hùng vĩ lại hiện lên trước mắt mọi người. Đường Phong chỉ vào mấy chục chiếc cột đá trong đại sảnh, nói với Hắc Vân: “Những thứ này chính là kiệt tác của tổ tiên các cô?”

Hắc Vân ngược nhìn trụ cột hùng vĩ, đáp: “Tôi không biết, tôi cũng mới biết về những chuyện của tổ tiên trước đây sự phụ chưa từng nói với chúng tôi, ông chỉ lặp đi lặp lại với chúng tôi rằng: chúng ta không giống họ”.

“Không giống? Tôi thấy chẳng có gì khác cả! Đại lạt ma vì muốn duy trì dân tộc Đảng Hạng mà làm như thế không công bằng với các cô, các cô cũng nên có quyền lựa chọn cuộc sống của mình” - Đường Phong nói.

Hắc Vân nghe những lời Đường Phong nói, trầm ngâm im lặng, ngược lại Hàn Giang thì lườm anh một cái: “Người cũng đã chết rồi, cậu còn nói những điều đó để làm gì! bây giờ chúng ta cần nhanh chóng ra khỏi đây, vượt trước đối thủ của chúng ta tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, để có được tranh ngọc thứ hai.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến phía trước thác nước, Đường Phong bật đèn pin và vẫn muốn tiếp tục vào trong đại sảnh trụ cột ngó nghiêng, Hắc Vân liền gọi giật anh lại.; “Chúng ta không nên làm phiền những linh hồn đã chết đó”

Giọng Hắc Vân đột nhiên trở nên khàn đặc và uy nghiêm, giống như một nữ vương bất khả xâm phạm vậy.

Mọi người cùng đổ dồn ánh mắt kinh ngạc về phía Hắc Vân, bản Hắc Vân cũng cảm thấy giọng mình biến đổi, đầy kinh ngạc, Đường Phong nói: “Hắc Vân, sao giọng cô ban nãy lại thay đổi thế?”

Hắc Vân hoảng hốt lắc lắc đầu: “Tôi cũng không biết, ban nãy sao lại..” - lúc này, giọng Hắc Vân hình như đã trở lại như bình thường.

“Được rồi Hắc Vân, bây giờ chúng ta nên đi đường nào?” - Hàn Giang hỏi Hắc Vân.

Hắc Vân chỉ vào thác nước, nói: “Ban nãy tôi đã nói rồi đây có hai con đường vào trong núi, một là đường núi, hai là đường hang động này...”

“Lẽ nào chúng ta lại giống như lúc đến phải xuyên qua bao nhiêu là động?” - Lương Viện nghĩ tới đây liền cảm thấy sợ hãi khôn cùng.

“Tôi không biết lúc mọi người đến đây đi đường nào, nhưng tôi đưa mọi người đi đường này là đường gần hơn so với đường núi kia, do không muốn quấy nhiễu linh hồn của tổ tiên chúng tôi, bình thường thì vốn không có ai đi đường này cả!” - Nói xong, Hắc Vân dẫn mọi người vòng qua thác nước lớn đến phía sau thác nước.

2

Đường Phong đứng phía sau thác nước, phát ra những âm thanh âm ỉ, đập thình thịch vào màng nhĩ anh. Anh nhìn màn nước trước mặt, bỗng nhiên có cảm giác dường như đang cách biệt với một thế giới khác. Lúc đến, vòng qua thác nước, họ đã đi vào lãnh thổ của người Đảng Hạng cuối cùng. Hiện giờ, họ lại quay lại phía sau thác nước, sắp rời khỏi đây...

Đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ miên man Hắc Vân cúi người xuống, mò thấy một cột đá trông rất bình thường, chỉ thấy Hắc Vân ra sức di chuyển cột đá đó rồi điều thần kỳ đã xảy ra - một tiếng “ầm ầm” vang lên, phía sau màn nước, một cánh cổng đá mở ra, một cửa động tối đen sâu hun hút hiện lên trước mắt mọi người.

Ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, Lương Viện ngạc nhiên đến nỗi đứng ngậy ra một chỗ, thần thờ lảo lảo không ngờ ở đây lại có một cánh cổng đá, xem ra không cần phải chui vào hang động nữa rồi”

Hàn Giang đưa đèn pin của mình cho Hắc Vân. Hắc Vân cầm đèn pin đi vào trong cửa động nhỏ hẹp trước. Đây là một đường hầm trong núi. Đường Phong cầm đèn pin soi lên vách động, nói: “Trên vách động rõ ràng có vết tích con người gọt gũa, xem ra lại là một kiệt tác của người Đảng Hạng nữa rồi”.z

Hàn Giang nghe thấy Đường Phong nói vậy, khẽ hắng giọng một tiếng nhủ thầm trong bụng: cái gã thư sinh này lại thế rồi, đến lúc này mà cũng không quên nghiên cứu khảo chứng, - còn điều anh quan tâm hiện

giờ là: “Đường hầm này dài bao nhiêu mét?”

Hắc Vân trả lời: “Không dài, nhưng cũng không ngắn, các anh đi theo thôi thì sẽ biết”.

Mọi người đi sau Hắc Vân, luồn lách mới đi được, đường hầm này lúc rộng lúc hẹp, dưới chân cũng lúc cao lúc thấp mấp mô, không có ngã rẽ, rất thông gió, điều này cho thấy đầu bên kia nhất định là có một cửa hang lớn. Nhưng, người đi được khoảng nửa tiếng mà vẫn chưa tới cửa động bên kia, ngược lại trước mắt còn xuất hiện một ngã rẽ.

Hắc Vân không chút do dự đi vào ngã rẽ đó, đồng thời nói với mọi người phía sau: “Mọi người bám sát theo tôi, chúng ta đến nơi rồi”.

Đi vào ngã rẽ, Đường Phong cảm nhận rất rõ đường dưới chân đang hướng lên trên, đường hầm cũng càng lúc rộng ra. Lại thêm một ngã rẽ, Hắc Vân lại dẫn mọi người đi vào trong đó, ngã rẽ này rõ ràng nhỏ hẹp hơn đường hầm ban nãy, có đoạn đường mọi người còn phải khom lưng đi qua. Trong đường hầm này, không khí lưu thông rất kém, mọi người đều hỏn hển, cảm thấy rất khó thở. Đường Phong nghi ngờ hỏi Hắc Vân: “Không phải chứ, con đường nhỏ ban nãy càng đi càng rộng, không khí lưu thông cũng tốt, sao đường này càng đi càng hẹp vậy, không khí cũng rất tệ!”

Hắc Vân đáp: “Không sai, ngã rẽ ban nãy là để dụ những người lạ đi nhầm vào đấy, anh có biết ngã rẽ đó dẫn tới đâu không?”

Đường Phong lắc lắc đầu, Hắc Vân rất bình tĩnh giải thích: Ngã rẽ đó, nếu như cứ đi thẳng xuống thì sẽ là tổ dơi hút máu”.

Trong đầu Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện, Makarov lập tức hiện lên cảnh tượng lúc họ tới đã gặp nghìn hàng vạn con dơi. Đường Phong kinh ngạc nói những con dơi đó là dơi hút máu?”

“Đúng vậy, chúng chính là ma quỷ của hang động, sống thành bầy đàn, hàng nghìn hàng vạn con dơi, nên là ai vào nhầm hang động thì hầu hết đều khó mà thoát được sự công kích của chúng”.

Nghe Hắc Vân nói vậy, mọi người lúc này mới rùng mình. Hoảng loạn, kiệt sức, cộng thêm khó thở, bước chân của mọi người đều trở nên chậm chạp hơn, nhưng cửa động mà Hắc Vân nói vẫn chưa thấy xuất hiện. Ngược lại Hắc Vân vẫn đi phẩm phẩm, càng đi càng nhanh, mọi người chỉ biết tự cố gắng lấy lại tinh thần, bám sát theo sau Hắc Vân.

Đường hầm càng đi càng nhỏ hẹp, Đường Phong cảm thấy khó thở, anh ra sức kéo Lương Viện yếu đuối để tránh cho cô ấy khỏi tụt lại phía sau. Anh cảm thấy ngột thở, đúng vậy, cảm giác ngột thở! Anh cảm thấy mình sắp... Anh quay đầu lại nhìn Lương Viện, mặt Lương Viện do thiếu oxy nên đã trắng bệch. Đúng lúc này, một cơn gió mát ập tới mang theo không khí tươi mới xộc thẳng vào hang động.

3

Cửa động! Là cửa động!” - Đường Phong vui mừng khôn xiết, một cửa hang bị cây khô và cỏ dại che lấp hiện ra trước mắt mọi người. Tất cả mọi người đều vội vã lao ra khỏi đường hầm, nằm bò lên những cành thông mềm mại và rêu xanh tham lam hít thở không khí tươi mới.

Bầu trời bên ngoài đã ngập tràn sao sáng, Đường Phong nằm trên những cành thông mềm mại cùng rêu xanh, nhìn những ngôi sao chốc chốc lại hiện lên qua những khe hở của tán thông. Anh muốn nằm như vậy, nằm mãi như vậy, nhưng bộ não đã hồi phục đủ oxy lại nói với anh rằng: không được! Đây là đâu? Có nguy hiểm gì không? Đường Phong ngồi phắt dậy, bắt đầu quan sát cảnh vật xung quanh, bốn bề là rừng sâu tối đen bạt ngàn, từng rừng thông không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm ở đây, che kín bầu trời, thân cây to lớn, nhỏ nhất cũng phải ba bốn người ôm. Đêm qua tuyết rơi nhưng ở đây không để lại mấy vết tích. Lẽ nào đây chính là đường thoát ra ngoài mà Hắc Vân nói, tại sao ở đây không có tuyết rơi?

Hắc Vân nhận ra sự nghi hoặc trong lòng Đường Phong, giải thích: “Hiện giờ chúng ta đã vượt qua một ngọn núi lớn phía bờ bên kia hồ nước, nhìn ở đây thì thấy đêm qua không có tuyết rơi”.

“Nhưng trong rừng nguyên sơ thế này lấy đâu ra đường ra ngoài?” - Đường Phong hỏi.

“Các anh không phải lo lắng, có đường, chỉ có điều bây giờ trời tối, chúng ta không thấy được thôi, tôi thấy mọi người đều mệt rồi, hay là nghỉ ngơi chút đã, sang sớm mai chúng ta sẽ lại xuất phát”.

Lương Viện yếu ớt cũng đang có ý đó, cơ thể của Makarov cũng không còn đủ sức để ông gồng lên đi tiếp, còn Đường Phong và Hàn Giang lại có chút bất an, Phong cảnh giác nhìn xung quanh, không thể không lo lắng, nói: “Tôi thấy ở đây vẫn chưa được an toàn, ngộ nhỡ...”

“Không phải lo, bọn người đó chắc chắn không thể tìm được đến đây đâu! Ở đây chắc là an toàn!” – Câu trả lời của Hắc Vân rất cuộc đã thuyết phục được Đường Phong và Hàn Giang, tuy trong lòng họ vẫn chưa thực sự yên tâm.

Hắc Vân lại tiếp tục giải thích: “Bây giờ bên ngoài rất lạnh, nhưng chúng ta không thể nhóm lửa, bởi vậy chỉ có thể chọn chỗ này, mọi người đều vào trong động ngủ, nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, sớm ngày mai sau khi xuất phát thì sẽ không còn cơ hội ngủ nữa đâu”.

Mọi người nghe Hắc Vân nói có lý, vậy là năm người lại vào trong động, nằm co ro trong cửa hang, cuộn chặt quần áo vào để ngủ.

Hàn Giang trước khi ngủ kiểm tra lại súng của mình, trận đấu súng ban chiều đã làm hao tổn hết cả bảy viên đạn mà anh có. Súng của Makarov cũng hết đạn, chỉ có súng của Đường Phong là vẫn còn lại bốn viên đạn, nên anh lấy lại súng của Đường Phong, đặt bên cạnh mình. Đường Phong không ý kiến gì cả, bởi anh biết rõ, trong thời khắc nguy hiểm thế này, bốn viên đạn còn lại này nằm trong tay Hàn Giang là hợp lý nhất.

Liên tục leo trèo khiến tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi nhưng Hàn Giang vẫn gắng gượng nói với Đường Phong:

“Năm người chúng ta không thể ngủ hết, ngộ nhỡ nguy hiểm, chúng ta mà bị chúng tìm thấy thì sẽ không biết kết cục ra sao. Đường Phong, hai chúng ta lần lượt phụ trách canh giới, ai canh chừng thì súng đặt chỗ người ấy, nửa đêm trước, cậu, nửa đêm sau, tôi! Có ý kiến gì không?”

“Không!” - Đường Phong gật gật đầu.

“Được! Vậy thì sắp xếp vậy nhé...” - Hàn Giang vẫn chưa nói xong, Makarov liền nói xen vào: “Tại sao không có tôi? Hàn! Lẽ nào cậu vẫn chưa tin tưởng tôi sao?”

Hàn Giang nhìn Makarov, thẳng thắn không chút e dè: “Sức khỏe của ông... ổn không?”

“Sức khỏe của tôi không bằng các cậu, nhưng xin hãy tin vào kinh nghiệm và năng lực của tôi, nếu như ba chúng ta lần lượt đảm nhiệm canh giới thì mỗi người đều có thể ngủ thêm một lúc, ngày mai sẽ không còn cơ hội ngủ nữa! Nếu như cậu không yên tâm về sức khỏe của tôi, có thể để tôi canh nửa đêm trước, tôi nghĩ lúc đó bọn áo đen chắc vẫn chưa thể phát hiện ra chúng ta đâu!” - Tính cố chấp của Makarov lại nổi dậy.

Hàn Giang ngẫm nghĩ, thấy Makarov nói cũng có lý, nên đã phân công lại: “Vậy được, nửa đêm trước do Lão Mã đảm nhiệm canh giới, nửa đêm sau thì là Đường phong, tôi thì trực khúc giữa, mọi người không ý kiến gì chứ?”

Mọi người cùng nhìn nhau, không ai nói thêm gì nữa. “Vậy được, cứ thế mà làm nhé!” - Nói xong, Hàn Giang đưa khẩu súng ngắn 92 chỉ còn lại bốn viên đạn cho Makarov.

4

Rừng rậm tối đen tĩnh mịch yên ắng, trong cửa hang, Hắc Vân, Lương Viện đã ngủ say, Đường Phong và Hàn Giang hình như cũng đã ngủ. Makarov tắt đèn pin, bởi vì đèn pin cũng sắp hết, nên bắt buộc phải tiết kiệm. Tia sáng cuối đã biến mất, bốn bề tối đen như mực, yên ắng chết chóc, đột nhiên, tiếng sói hú đã lâu lắm rồi chưa nghe thấy lại vọng lại, hơn nữa lần này lại ở trong rừng rậm gần đây. Tiếng đó thảm thiết nhường vậy, đáng sợ nhường vậy, từ xa tới gần khiến người ta dựng cả tóc gáy.

Makarov ngồi trong bóng tối cảnh giác nắm chặt súng trong tay, chỉ có như vậy, sự lo lắng bất an trong ông mới có thể cảm thấy chút an ủi. Đây là bản tính của quân nhân, trên chiến trường tàn khốc, một thân mình ở tử địa, một thân một mình tác chiến, không có hỗ trợ, không có phương hướng, không có chiến hữu, không có chi viện, chỉ có mình mình; trong thời khắc này, toàn thể giới đều đã không đáng để tin cậy, chỉ có khẩu súng trong tay mới là bằng hữu đáng tin cậy nhất của người chiến sỹ.

Tiếng sói hú đáng sợ từng hồi từng hồi vọng lại, Makarov nhìn chăm chú về phía rừng rậm tối đen ngoài cửa động đột nhiên, một giọng nói quen thuộc cất lên bên cạnh ông: “Ồ đây lạnh quá, xem ra đêm nay cháu không ngủ được rồi !”

Là giọng của Đường Phong, Makarov quay lại nhìn, Đường Phong dụi dụi mắt, từ trong cửa động bò ra. Makarov cũng ra ngoài theo: “Sao không ngủ được?”

Đường Phong gật gật đầu, nói: “Thà chúng ta nói chuyện còn hơn, nhân tiện thỉnh giáo bác một số chuyện”.

“Thỉnh giáo tôi? Chuyện gì?” - Makarov ngạc nhiên.

Bác có thể kể cho cháu nghe, bác đã gia nhập vào KGB thế nào không? Hôm trước ở bên hồ Thất Sắc Cẩm Hải, cháu nghe thấy hình như bác kể rằng mình gia nhập KGB là do có liên quan rất lớn tới kế tranh ngọc, có phải vậy không ạ?” - Đường Phong hỏi Makarov.

Makarov chậm chậm tựa vào một thân cây thông, thở một tiếng, nói: “Đúng vậy, chính là kế tranh ngọc này đã thay đổi số phận của tôi. Tôi vốn dĩ phục vụ tại trại trinh sát tập đoàn thứ 39 khu quân sự Baikal, quân hàm chỉ là một chuẩn úy, sỹ quan quen, còn chưa tới sỹ quan. Tôi đóng quân tại một địa phương giáp biên giới Trung - Liên. Một lần, cấp trên nói muốn tuyển ba sỹ quan có năng lực, có khả năng dã ngoại sinh tồn tốt để thi hành một nhiệm vụ đặc biệt. Lúc đó tôi trẻ trung, dồi dào sinh lực, thích ra ngoài bay nhảy nên đã ghi tên tham gia tuyển chọn. Cuối cùng tôi và hai chiến hữu khác đã được chọn tham gia nhiệm vụ đặc biệt lần đó”.

“Nhiệm vụ đặc biệt ? chính là đội thám hiểm khoa học liên hợp Trung - Liên?” - Không biết từ lúc nào, Hàn Giang cũng đi ra khỏi hang núi, xuất hiện phía sau lưng Makarov.

Makarov nhìn nhìn Hàn Giang, nói: “Đúng vậy, chính là nhiệm vụ lần đó, tôi đã nhìn thấy bức ảnh của kế tranh ngọc này. Cũng chính vì nhiệm vụ lần đó, cuộc đời tôi hoàn toàn thay đổi và gia nhập vào KGB, vừa nói đến đây, tư duy của Makarov bất giác quay trở về chuyến thám hiểm đáng sợ nửa thế kỷ trước...

Được cứu từ biên giới Trung-Mông, Makarov nằm trong viện nửa tháng, sự đau đớn trên cơ thể tuy đã bình phục, nhưng ác mộng đáng sợ vẫn luôn luôn đeo bám anh. Vừa mới tỉnh lại, Makarov phát hiện ra mình bỗng dưng mất đi tự do, trước cửa phòng bệnh tất cả đều đổi thành lính đặc nhiệm của KGB. Những chiến hữu và thủ trưởng tươi cười thường đến thăm nom anh không còn thấy đâu nữa, xung quanh không còn nấy một bóng người nói chuyện với anh. Anh không hiểu tại sao lại thành ra như vậy, bản thân mình rốt cuộc đã làm sai điều gì? Makarov, chàng thanh niên năm đó mới ngoài 20 tuổi tưởng như sắp bị trầm cảm đến nơi.

Sau một tuần bị giày vò, Makarov được đưa tới Matxcova, anh ngồi trên một chiếc xe con cao cấp Zii bên là sỹ quan KGB mặc áo khoác đen, mặt nghiêm nghị. Zil chở họ qua phố lớn ngõ nhỏ của Matxcova, Makarov trong lòng thấp thỏm không yên, anh cảm giác bản thân mình lúc này giống như một phạm nhân. Lần này muốn đưa tôi đến đâu đây? Nhà giam? Tòa án quân sự? Tôi đã phạm tội gì? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi chỉ thực hiện mệnh lệnh của cấp trên thôi mà, sao lại thành thế này?

Dần dần một tòa nhà màu vàng xuất hiện trong tầm mắt của Makarov. Đây là đâu? Makarov quay đầu lại nhìn biển đề tên đường, phía trước là quảng trường Lubyanka. Á! Số 11 khủng khiếp của quảng trường Lubyanka, tổng bộ của KGB! Tim Makarov đập càng lúc càng nhanh, trán lấm tấm mồ hôi, anh nhớ tới Beria, nhớ tới “vụ đại thẩm sát” vào những năm thập niên 30, rất nhiều người vô tội đã bị đưa vào đây và đã vĩnh viễn mất tích trên thế gian này, trong đó cũng có cả bản thân Beria. Bức tượng của Dzerzhinsky trước quảng trường Lubyanka càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ nét, cao to, uy nghiêm, không nể tình ai, đây chính là Dzerzhinsky, đây chính là KGB! Makarov đột nhiên phát hiện ra trên khóe miệng sỹ quan KGB bên cạnh bất giác lộ ra nụ cười khó mà đoán biết, điệu cười nhạt đó khiến anh nổi da gà. Zil đi vào Lubyanka từ cửa sau, đỗ lại trong sân. Điều làm Makarov ngạc nhiên là bản thân anh không lập tức bị áp giải xuống xe, mà chỉ thấy sỹ quan ngồi trên ghế lái phụ xuống xe rồi đi rất nhanh về phía tòa nhà. Makarov nhìn theo bóng dáng của viên sỹ quan, không biết số phận đang đợi mình sẽ thế nào.

5

Chẳng bao lâu sau, vị sỹ quan đó quay lại xe, lệnh cho lái xe: “Điện Kremlin Matxcova” - Tài xế rất ngạc nhiên trước lệnh của sỹ quan, hỏi lại: “Điện Kremlin Matxcova?”

“Đúng vậy, điện Kremlin Matxcơva, số 1 không ở tổng bộ, ông nói rồi, ông muốn gặp gỡ khách mời của chúng ta luôn và ngay” - Nói xong, viên sĩ quan quay lại nhìn Makarov một cái.

Zil đi ra khỏi Lubyanka, lao tới điện kremlin Matxcơva cách đó không xa. Makarov không ngờ hóa ra mình lại lượn một vòng trong lòng KGB rồi lại ra ngoài nhưng anh vẫn không hết tuyệt vọng về khả năng được sống bởi nơi tiếp theo mà anh sắp phải tới càng khiến tim anh đập còn nhanh hơn - điện Kremlin Matxcơva. Anh chưa từng nghĩ rằng, một ngày nào đó bản thân mình lại có thể vào đây. Số 1 là là ai? Tại sao ông ta lại nóng vội gặp mình đến như vậy?

Vác theo một bụng nghi ngờ, Makarov và những người đi cùng sau khi đi qua rất nhiều cửa kiểm soát đã đến đại sảnh vàng ngọc huy hoàng, sau này makarov hiểu rằng, đại sảnh này chính là đại sảnh George nổi tiếng, nơi thường cử hành những hoạt động quốc gia quan trọng đại sảnh vừa đủ 1000 mét vuông, chỉ có makarov và ba sĩ quan KGB kia. Ba sĩ quan ngồi trên ghế, lưng thẳng tắp bất động, lặng lẽ chờ đợi nhân vật lớn xuất hiện. Makarov tò mò nhìn xung quanh đại sảnh. Trên trần đại sảnh chín chùm đèn pha lê khổng lồ khiến Makarov không khỏi thán phục. Trên bốn bức tường quanh đại sảnh, ánh vàng rực rỡ có khắc rất nhiều chữ, Makarov tỉ mỉ quan sát, hình như là họ tên của một số người, anh tò mò hỏi sĩ quan “Trên tường khắc tên những ai vậy?”

Sĩ quan liếc Makarov một cái, đáp: “Họ tên trên tường đại sảnh George là họ tên của những tướng sỹ đã sinh khi chiến đấu chống đại quân Napoleon xâm lược Nga năm 1812..”

Sĩ quan vẫn chưa nói xong, một bên, một bên cánh cổng đại sảnh George đã mở ra, ba sĩ quan di chuyển đôi chân đứng thawnge dậy, Makarov hiểu rằng: nhân vật lớn đã xuất hiện rồi.

Makarov cũng đứng dậy, “nhân vật lớn” đang tiến đến trước mặt xem ra chỉ ngoài 40 tuổi, dáng người gầy gò, nhưng lại toát lên vẻ nhanh nhẹn. Hình tượng của nhân vật lớn này thật khác xa so với một nhân vật lớn bụng phệ, cao tuổi mà Makarov tưởng tượng trong đầu.

Makarov cảm thấy nhân vật lớn trước mặt có chút quen quen, có thể anh đã từng nhìn thấy trên báo, hoặc là tranh chân dung, nhưng không thể nhớ ra được là ai. Trong quân đội, Makarov không phải là người quan tâm tới lãnh đạo, hay là người quan tâm tới chiều hướng phát triển của matxcova, anh chỉ muốn làm tốt việc của mình, sống tốt với mẹ, không phụ công hi sinh của cha trong chiến tranh vệ quốc.

“Nhân vật lớn” bước tới trước mặt mọi người, giống như thần thánh không thể xâm phạm, làm Makarov cảm thấy áp lực chưa từng thấy từ trước tới nay. “Xin chào đồng chí Makarov, tôi là Shelepin”- Lời nói của nhân vật lớn bình tĩnh mà hòa nhã gần gũi.

Shelepin! Một người giỏi giang, có quyền thế nhất Liên xô, năm ông 24 tuổi đã bước chân vào chính đàn, 40 tuổi đã trở thành người nắm quyền của KGB. Ông còn là uye viên bộ chính trị, tổng bí thư trung ương Đảng. Bất luận là trong thời đại Stalin hay là thời đại của Khrushchev, ông vẫn luôn thăng tiến nhẹ nhàng trong từng lần giao chiến quyền lực, và cho đến nay shelepin vẫn duy trì được kỷ lục toàn thắng, nên mọi người tự tặng cho ông một biệt danh: nhân vật thủ đoạn cứng rắn Shurik”; cũng rất nhiều người tin rằng ông sẽ là lãnh đạo cao nhất trong tương lai. Một nhân vật như vậy mà lại nóng lòng muốn gặp mình?

Makarov có chút bối rối không biết nên làm gì, anh kính cẩn thực hiện một nghi thức quân đội không được chuẩn xác lắm, nói: “Ivan Petrovich Makarov, chuẩn úy trại trình sát tập đoàn thứ 39 khu quân sự Baikal”.

Shelepin phẩy phẩy tay: “Không cần phải như vậy, tôi không phải là cấp trên của anh” - ngừng một lúc, Shelepin lại nói: “Anh đi theo tôi.” - Nói xong, shelepin bỏ lại mấy sĩ quan KGB đứng đó, dẫn Makarov đi ra khỏi đại George vàng ngọc huy hoàng.

6

Đi qua hành lang, đến một văn phòng, Shelepin ra hiệu cho Makarov ngồi xuống. Đợi tới khi hai người yên vị, Shelepin mở lời trước: “Đừng trách người của chúng tôi, đó đều là để bảo vệ anh, cũng là để bảo mật. Sức khỏe anh ổn chưa ?”

“Cơ bản đã hồi phục rồi.”

Shelepin gật đầu: “Có lẽ anh vẫn chưa biết, hành động Hắc Thành lần này là do tôi đốc thúc chỉ đạo, bởi vậy tôi cố ý mời anh đến Matxcova, muốn anh kể cho tôi nghe toàn bộ quá trình hành động, đặc biệt là tình

hình lúc cuối cùng xảy ra sự cố”.

“Tại sao đích thân ông lại nói chuyện với tôi?” - Makarov không sao hiểu nổi.

“Bởi vì tôi không muốn có thêm nhiều người biết về hành động lần này, sau đây mời anh hãy kể cho tôi nghe.”

“Quá trình? Thật ra tôi chỉ là một quân nhân. Tôi và hai chiến hữu của tôi được cấp trên chọn lựa, nhiệm vụ chỉ là đi bảo vệ an toàn cho đội thám hiểm khoa học, những giáo sư, chuyên gia của đội thám hiểm khoa học trên đường đi phát hiện ra những gì? Nghiên cứu những gì? Tôi thật sự không rõ, thậm chí đến cả mục đích của lần hành động này tôi cũng không biết.”

Vậy thì chắc anh cũng phải từng nghe thấy họ nói chuyện những gì chứ?”

Makarov lắc đầu: “Kể cả tôi có nghe được các chuyên gia nói chuyện đi chăng nữa thì cũng không hiểu. Thứ nhất, tôi vốn không hiểu những thứ thuộc chuyên ngành của các ông ấy, thứ hai tôi không hiểu tiếng Trung, mặc dù trước khi đi tôi có học qua được chút tiếng Trung, nhưng chỉ là những từ ngữ thông dụng đơn giản, thế nên...”

“Anh đúng thật là một người thật thà, chỉ biết đến nhiệm vụ của mình”-Shelepin bó tay nở một nụ cười.

“Đúng vậy trong quân đội tôi đã được giáo dục là phải phục tùng mệnh lệnh, hoàn thành nhiệm vụ của mình, còn những việc không liên quan đến mình thì không được hỏi han.”

“Vậy trên đường đi, ngoài hôm cuối cùng xảy ra chuyện đáng sợ, thì trước đó có gì khác thường không?”

“Trước đó...” - Makarov chìm đắm trong hồi ức: “Những hôm trước đó cơ bản đều khá bình thường, nhưng...” - Makarov định nói nhưng lại im lặng.

“Nhưng gì?”

Nhưng bản thân tôi cảm thấy, chỉ là cảm giác của cá nhân tôi mà thôi, kể từ khi chúng tôi xuất phát. Hình như có một đôi mắt lúc nào cũng chăm chăm nhìn chúng tôi.

Một đôi mắt! Vậy anh không phát hiện được gì sao?

“Tôi đã từng cùng một chiến hữu mai phục phía sau đội thám hiểm khoa học, cũng đã từng tuần tra suốt đêm gần doanh trại, nhưng tôi không phát hiện được gì cả?”

“Ngoài điều đó ra thì có còn tình hình gì khả nghi không?”

“Còn nữa, vào cái đêm trước hôm xảy ra chuyện, tối hôm đó chúng tôi dựng trại trong một khu rừng hồ dương. Do ban sáng rất mệt, nên tối hôm đó tôi ngủ rất sớm, đảm nhiệm an toàn cho doanh trại đêm đó là ba sĩ quan Trung Quốc. Ngủ đến nửa đêm, tôi bỗng nhiên bị những âm thanh kỳ lạ làm tỉnh giấc, âm thanh đó lúc ban đầu vốn không to, tôi chạy ra khỏi lều thì không thấy sĩ quan người Trung Quốc trực ban đầu cả, mà lại nhìn thấy Katya, chính là tiến sỹ nghiên cứu lịch sử của trường Đại học Leningrad, chúng tôi đều gọi ông là Katya, ông và hai đồng chí Trung Quốc đang tranh luận gì đó dưới một cây hồ dương cách trại khá xa...”

Họ đã nói gì ? - Shelepin truy hỏi.

‘Họ tranh luận bằng tiếng Trung. Katya hình như nói với hai đồng chí Trung Quốc đó một câu ‘Không! Tôi không cần’- tôi chỉ nghe hiểu được mỗi câu đó, còn những thứ khác tôi nghe nhưng không hiểu”,

“Thế sau đó thì sao?”

“Sau đó, Katya nhìn thấy tôi đến nên đã quay lại lều, hai đồng chí Trung Quốc cũng về lều ngủ, tôi không yên tâm cho sự an toàn của doanh trại, nên đã đi vòng quanh doanh trại, kết quả, tôi vẫn không phát hiện ra ba sỹ quan Trung Quốc phải trực ban đầu cả, còn âm thanh kỳ lạ đó lại càng lúc càng to.”

“Đó là âm thanh gì ?”

“Tôi không thể đoán ra được, tóm lại là vô cùng đặc biệt, giống như tiếng gầm rú của dã thú, lại giống như tiếng người la hét, tiếng ngựa hí vọng lại từ nơi xa. Ngày hôm sau, khi hỏi Katya, Katya đã nói rằng ông

cũng nghe thấy âm thanh đó, nhưng ông nói, đó chỉ là tiếng gió thổi qua đồi cát và rừng hồ dương. Tôi sợ đi xa sẽ lạc đường nên quay lại doanh trại, tiếp tục ngủ. Nếu như trước đây, khi tôi không tìm thấy mấy vị sĩ quan Trung Quốc đó thì nhất định sẽ lo lắng cho sự an toàn của doanh trại, ngủ cũng không ngon, nhưng hôm đó kỳ lạ ở chỗ, đêm đó sau khi trở về lều tôi lại ngủ rất ngon, ngủ một mạch tới sáng hôm sau.

7

“Vậy sáng hôm sau, anh có nhìn thấy ba sĩ quan Trung Quốc đó không?” - shelepin hỏi.

Makarov chau mày, lắc lắc đầu: “Không, sáng hôm sau tỉnh dậy, những người khác đều ở đó, chỉ thiếu đúng ba sĩ quan Trung Quốc; nhưng một chuyện kỳ lạ hơn đã xảy ra: sáng sớm ngủ dậy, mọi người phát hiện hai chiếc thùng to dùng để chứa nước lại cùng lúc bị thủng, đợi đến khi tôi phát hiện ra thì nước trong thùng đã cạn. Cả đoàn khảo sát đều không có nước dùng, trong sa mạc Badain jaran khô nóng, hết nước đồng nghĩa với chết chóc, nên không khí bị quan tức tột độ lan tỏa khắp đội khảo sát khoa học. Đội khảo sát hủy bỏ hành trình đã định hôm đó, phải đi năm người để tìm nguồn nước vừa để tìm ba sĩ quan Trung Quốc mất tích. Để ngăn chặn xảy ra sự cố, tất cả những đội viên ra ngoài tìm kiếm đều được phát súng trường và đạn, tôi còn hướng dẫn ấy nhà khoa học cách sử dụng AK - 47. Mọi người cùng hẹn nhau, bất luận là có tìm được hay không thì trước khi mặt trời lặn tất cả đều phải quay trở lại doanh trại.

“Hôm đó anh ở lại trong doanh trại? Sau đó nhóm năm người kia có quay lại không?”

“Đúng vậy, sáng hôm đó, tôi luôn ở trong doanh trại phụ trách nhiệm vụ cảnh vệ cho doanh trại, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Lúc hoàng hôn xuống, năm người đi tìm kiếm đều đã trở về đúng giờ, nhưng khiến mọi người thất vọng ở chỗ, nhóm năm người đó vừa không tìm thấy ba sĩ quan Trung Quốc mất tích, cũng lại không mang được nước về. Có một nhà địa chất Trung Quốc cứ kêu toáng lên là không hiểu ra làm sao, rồi ông ấy nói rằng mình đã từng đến đây, nhớ rõ ràng là gần đây có nguồn nước, thậm chí còn không chỉ có mỗi một chỗ, nhưng sao lại không tìm thấy. Mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải ai về lều người nấy ngủ, chuẩn bị mai tiếp tục đi tìm kiếm. Tôi chủ động đảm nhận nhiệm vụ cảnh giới cho doanh trại, còn một đồng chí Trung Quốc khác cũng yêu cầu được trực cùng tôi”.

Một đồng chí Trung Quốc ? Anh có quen anh ta không ?”

Anh ấy là người Trung Quốc mà tôi thân thiết nhất, tôi nhớ là anh ấy họ Lương, là phiên dịch tiếng Nga của đội thám hiểm khoa học. Anh ấy nói tiếng Nga rất trôi chảy, nên trong lúc nhàn rỗi tôi thường trò chuyện cùng anh ấy. Tôi cảm thấy anh ấy đối xử rất tốt với mọi người, bởi vậy, rất bằng lòng trực cùng anh ấy”.

Tối hôm đó đội thám hiểm khoa học đã xảy ra chuyện - Shelepin hạ giọng nói.

Makarov trầm ngâm hồi lâu, anh nhớ lại từng cảnh tượng đáng sợ hôm đó: “Đúng vậy, chính cái đêm khủng khiếp đó, đêm hôm đó, khoảng hơn 10 giờ - giờ địa phương, tôi và Lương đang nói chuyện, đột nhiên, chúng tôi lại nghe thấy âm thanh ấy, những âm thanh kỳ lạ giống như đã nghe thấy đêm hôm trước. Hơn nữa, những âm thanh lần này càng lúc càng to, cũng cách chúng tôi mỗi lúc một gần. Tất cả mọi người trong đoàn khảo sát đều bị âm thanh này làm cho giật mình tỉnh giấc, mọi người đều ra khỏi lều, đi thẳng về phía âm thanh đó phát ra. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in đôi mắt của họ, đó là những đôi mắt tràn ngập sự hoảng loạn, thật là đáng sợ. Tôi cố gắng hết sức để duy trì sự bình tĩnh. Tôi giương khẩu AK - 47 của mình lên, gọi hai chiến hữu cùng mình đến nơi mà âm thanh đó vọng lại, nhưng họ đã sợ hãi đến nỗi rúm ró cả người, chỉ đứng nguyên một chỗ, bất động. Trong lúc chán nản, tôi đành phải một mình mạo hiểm, lúc này, Lương cũng đồng ý đi cùng tôi, vậy là, hai chúng tôi cầm súng, lao về phía âm thanh đó phát ra”.

“Hai anh đã phát hiện ra điều gì vậy?”

Hai chúng tôi chạy đi rất xa, khoảng bốn năm cây số nhưng không phát hiện thấy gì cả, mà càng kỳ lạ ở chỗ âm thanh quái dị đó cũng không nghe thấy nữa. Lương nói: “Không biết chừng đó chỉ là tiếng gió chứ chẳng phải là gì cả.” Tôi cũng không biết rút cuộc là thế nào, đành phải cùng Lương quay lại doanh trại. Nhưng đến khi hai chúng tôi về tới nơi thì đã xảy ra sự việc còn khủng khiếp hơn nữa!”

8

“Khi tôi và Lương quay lại doanh trại, hai chúng tôi kinh ngạc phát hiện: trong doanh trại trống trơn không một bóng người!”

“Cái gì ? Không... không thể như thế được.” – Shelepin cũng trợn tròn mắt lên.

“Đúng vậy, trong doanh trại không có một bóng người, nhưng lạc đà, và cả các trang thiết bị mà đội khảo sát mang theo, thậm chí hầu hết đồ dùng cá nhân của mọi người cũng vẫn còn, chỉ có một số ít đồ đạc cá nhân của mọi người là có dấu hiệu bị xáo trộn vội vã, tất cả mọi thứ đều giống như mọi người vừa mới bỏ đi. Âm thanh khủng khiếp ban nãy vọng tới doanh trại cũng biến mất. Đúng lúc tôi và Lương vô cùng hoảng hốt, không biết phải làm thế nào thì âm thanh đó lại vang lên mỗi lúc một to, càng lúc càng gần. Tôi không thể hiểu được cảm giác của mình lúc đó, cũng không thể nói rõ âm thanh khủng khiếp đó, chỉ thấy cuồng phong ào tới, hất tung những đồi cát khổng lồ, thậm chí còn nhổ cả rễ của những cây hồ dương lên. Tôi và Lương nằm ra đất, bò lên phía trước, sống chết cố thoát ra khỏi doanh trại, quay đầu lại nhìn, một luồng khói đen cuộn theo cát vàng xộc thẳng vào doanh trại, rồi lại lao vào chúng tôi. Và âm thanh đó càng lúc càng khủng khiếp, giống như... giống như có vô số người đang kêu khóc...”

“Đó là gì? Bão cát ư?”

“Không! Là ma quỷ, ma quỷ đáng sợ! Lương giương súng lên, bắn về phía đám khói đen đó, tôi cũng bắn về phía đám khói đen đó, nhưng chúng tôi bắn hết số đạn trong băng đạn cũng không giải quyết được việc gì, chúng tôi tuyệt vọng đến cùng cực. Trong đầu óc tôi lúc đấy chỉ có một ý nghĩ, đó là chạy!”

“Vậy là, anh men theo biên giới phía đông chạy mấy chục cây số, cho tới tận khi ngất xỉu”.

“Cái gì? Tôi đã chạy mấy chục cây số! Không! Lúc đó tôi cơ bản không biết phương hướng, cũng không biết chạy bao lâu, chỉ là bản năng sinh tồn đã khiến tôi cứ thế chạy, không ngờ, tôi... hóa ra đã chạy mấy chục cây số.”

“Đúng vậy, khi chúng tôi tìm thấy anh, bác sỹ đều cho rằng anh không thể cứu được nữa, nhưng anh vẫn kiên cường sống và tỉnh lại.”

Xin hãy nói cho tôi biết: Katya, Lương, chiến hữu của tôi, và cả những người trong đội thám hiểm khoa học hiện, giờ thế nào rồi ?” - Makarov nóng lòng đứng hấn dậy. shelepin tiếc nuối ngửa hai tay lên: “Rất không hay, theo như tình hình mà hiện nay chúng tôi nắm bắt được, đội thám hiểm khoa học - trừ anh và Lương ra thì những người khác đều mất tích rồi, chắc là họ đều đã gặp nạn, chúng ta đã mất đi rất nhiều đồng chí ưu tú, bao gồm cả chiến hữu của anh.”

Không! ...Sao lại như vậy được, ma quỷ đáng sợ đó, ma quỷ đã nuốt chửng hết mọi thứ!” - Makarov chu thân hét lên. Tiếng hét của anh đã kinh động cả cảnh vệ ngoài cửa, hai cảnh vệ xông vào văn phòng, nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ. Shelepin hất hất tay về phía cảnh vệ, cảnh vệ lui ra khỏi văn phòng.

Đội Makarov bình tĩnh trở lại, Shelepin ôn tồn nói: Tiếp theo chúng ta sẽ nói chuyện về anh nhé, thân phận của anh.”

“Tiền đồ và số phận của tôi ?”

“Ừm ! Ivan Petrovich Makarov, chắc anh đã biết rồi đấy, rất nhiều người bên ngoài trách cứ KGB chúng tôi, tôi không muốn hoàn toàn phủ nhận, bởi vì quả thực có rất nhiều điều là sự thật. Với cá nhân tôi, tôi không muốn quyết định tiền đồ và số phận của một người nào đấy, nhưng, anh, rất không may vì lần hành động Hắc Thành này, nên tôi không thể không quyết định tiền đồ và số phận của anh. Mong anh đừng trách tôi, đây là vì quốc gia. Đương nhiên, anh không phải là hoàn toàn không có quyền để anh lựa chọn”. Ánh mắt Shelepin lóe lên tia nhìn ớn lạnh, dồn người ta vào chân tường.

“Hai con đường? Không! Tôi chỉ muốn quay lại quân đội trước đây mà thôi.”

Shelepin lắc đầu: “Quay lại quân đội trước đây, điều này không thực tế, anh bây giờ chỉ có hai lựa chọn. Một, chúng tôi phải hạn chế sự tự do cá nhân của anh, Ví dụ như sẽ đưa anh vào nhà tù hoặc một bệnh viện nào đó.”

“Tại sao? Tôi đã phạm tội gì?” - Makarov tuyệt vọng kêu lên, anh dường như lại cảm nhận được sự tuyệt vọng vào cái khủng khiếp đó. Anh nhìn vào mắt Shelepin, rồi nghe Shelepin tiếp tục nói: “Anh không cần

phải căng thẳng vậy đâu, nghe xong điều tiếp theo, rồi hãy lựa chọn. Hai, anh nhập vào tổ chức của chúng tôi.”

“Cái gì? Gia nhập KGB!” - Makarov từ trước đến nay chưa từng nghĩ rằng một ngày nào đó mình lại trở thành thành viên của KGB, sự lựa chọn thứ nhất là mất đi tự do, gia nhập KGB thì sẽ có tự do không? Anh không biết, đầu óc anh chìm trong mớ hỗn loạn.

9

“Lẽ nào không có sự lựa chọn thứ ba sao?” – Makarov trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi.

Shelepin lắc đầu, đáp: “Đây không phải là quyết định của cá nhân tôi, mà là của ủy ban An ninh ‘quốc gia họp thảo luận, tập thể thông qua.’” - về mặt Makarov kinh ngạc. Shelepin lại nói tiếp: “Nhưng, bản thân tôi hi vọng anh có thể gia nhập vào tổ chức của chúng tôi.”

“Tại sao?”

Shelepin lật một bộ hồ sơ dày cộm trên bàn làm việc “Chúng tôi đã tìm hiểu rất kỹ tình hình của anh, tôi cho rằng anh hoàn toàn có được những tố chất của một đặc công xuất sắc, đã từng phục vụ trong bộ đội trinh sát, bản lĩnh tốt, phản ứng nhanh nhạy, dũng cảm, có tinh thần trách nhiệm.. cảnh giác cao độ. Càng quan trọng hơn ở chỗ, anh thành thật đáng tin cậy, phục tùng mệnh lệnh, những việc không hỏi sẽ không hỏi, những chuyện không nên nói sẽ không nói, điều này rất tốt! Dĩ nhiên, đây chỉ là quan điểm của cá nhân tôi về anh, nhiều người lại không nghĩ như vậy...” - Shelepin nói tới đây thì dừng lại.

Makarov không hiểu nên hỏi: “Những người đó nghĩ thế nào về tôi ?”

Shelepin nhìn Makarov hồi lâu, đứng dậy bước tới bên cửa sổ, nhìn mái vòm hình củ hành tây trên nhà thờ lớn Vasily, đáp: “Trong ủy ban an ninh quốc gia, có một số người nghi ngờ: vì sao anh lại có thể may mắn sống sót như vậy và cho rằng tai nạn của đội thám hiểm khoa học là do bị thế lực thù địch nước ngoài hãm hại, nếu không thì tại sao một đội thám hiểm khoa học lớn mạnh như vậy lại bị mất tích một cách bí ẩn và bất vô âm tín như thế! Còn anh, đồng chí Makarov, đã trở thành đối tượng mà họ nghi ngờ”

‘Nghi ngờ tôi ? Nghi ngờ tôi cái gì ?’ - Makarov cố gắng hết sức khống chế cảm xúc của mình.

“Đừng kích động, Ivan Petrovich Makarov, tôi không bao giờ tin sự nghi ngờ đó của họ, tuy tôi vẫn chưa biết được nguyên nhân thất bại của lần hành động này, nhưng tôi tuyệt đối không nghi ngờ sự trung thành của anh với quốc gia. Bên ngoài cửa sổ, trời đã chuyển màu, dưới ánh hoàng hôn ngập tràn, mái vòm hình củ hành tây của nhà thờ lớn Vasily tỏa ra những tia sáng kỳ dị lấp lánh, shelepin quay người lại nói tiếp: “Anh có một tuần để suy nghĩ. Tuần này, anh viết ra hết toàn bộ quá trình hành động đội thám hiểm ở Hắc thành mà mình đã tham gia, viết càng cụ thể càng tốt. Sau khi viết xong thì nộp cho tôi, đồng thời nói cho tôi biết sự chọn lựa cuối cùng của anh. Nhưng, tôi nghĩ tôi đã biết được đáp án rồi. Không còn sớm nữa, tôi vẫn còn rất nhiều công vụ phải giải quyết, anh ngồi xe của tôi về quảng trường Lubyanka nhé”.

Trong màn đêm, Makarov ngồi xe của shelepin, lại lần nữa tiến vào trong tổng bộ KGB số 11 quảng trường Lubyanka. Kể từ đó trở đi, tất cả cuộc sống của anh đều liên quan tới nơi này.

Makarov hồi tưởng đến đây, cảm giác giống như mình đang chui vào một hang động tối đen, càng đi càng sâu, càng đi càng tối, làm thế nào cũng không tìm được lối ra. Ông cũng mệt rồi, trước mắt ông mọi vật dần dần trở nên mờ ảo, ông khe khẽ tựa vào cây, ngủ thiếp đi.

Đường Phong và Hàn Giang nghe xong hồi ức của Makarov, trong lòng bỗng rộng mở thênh thang, tất cả nguồn gốc đầu đuôi câu chuyện đã gần như rõ ràng rồi. Những gì mà Makarov nói, vừa vặn có thể đối chứng với bảy bức tuyệt mật của KGB mà họ nắm trong tay.

10

Makarov choàng tỉnh dậy, đã sáng sớm rồi. Ngủ trong lúc thi hành nhiệm vụ, đây là một sai sót không thể tha thứ, là sự sỉ nhục của một lão đặc công! Makarov bắt giắc đồ bừng mặt, ông hỏi Hàn Giang: “Đêm hôm qua có phải tôi đã ngủ quên không?”

Hàn Giang chưa kịp trả lời Đường Phong đã đáp: ‘ có gì đâu, dù sao bác cũng cao tuổi rồi’.

Không! Không! Đây là sai lầm không thể tha thứ, Makarov vô cùng phiền muộn.

Hàn Giang lườm Đường Phong một cái, sau đó an ủi Makarov: “Thực ra, chẳng sao cả đâu, tôi cũng có lúc mắc sai lầm như vậy!”

“Hàn, cậu không cần phải an ủi tôi nữa, tôi biết tôi mắc sai lầm, nhưng tôi bảo đảm sau này sẽ không mắc lỗi như vậy nữa. - Tính ngang ngạnh của Makarov lại nổi dậy.

Hàn Giang bó tay lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Lúc này, Lương Viện và Hắc Vân cũng đã tỉnh dậy. Hàn Giang nhìn cửa động âm u, rồi lại nhìn khu rừng rậm nguyên sơ bạt ngàn xung quanh, anh biết rằng không thể ở đây lâu, truy binh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, những giây phút nghỉ ngơi hôm qua là điều xa xỉ hiếm có.

Năm người đều im lặng, người nào người nấy thu dọn hành lý, không cần phải nhiều lời, mỗi người đều hiểu rõ hoàn cảnh của họ hiện tại và cũng hiểu bước tiếp theo họ sẽ phải làm gì.

khí nắng sớm xuyên qua những ngọn cây rậm rạp, rơi vào rừng rậm nguyên sơ, mọi người bắt đầu xuất phát. Cả một ngày, ngoài đường núi, vẫn là đường núi, đến lúc hoàng hôn, mọi người rút cuộc cũng đã nhìn thấy một thảo nguyên thênh thang, đây là thảo nguyên giữa mạng lưới sông ngòi dày đặc. Hắc Vân nêu ý kiến nghỉ qua đêm ở ven rừng, hôm sau sẽ tiếp tục lên đường.

Hàn Giang hỏi Hắc Vân: “Đi qua thảo nguyên này mất bao nhiêu thời gian?”

Hắc Vân ngẫm nghĩ một lúc, đáp: “ít nhất cũng phải là ngày.”

“Đường này cô có quen không? Ý tôi là, buổi tối cô có thể dẫn chúng tôi đi đường đêm không?” - Hàn Giang lại hỏi.

Hắc Vân giật mình, nhưng lập tức trả lời: “Có thể đi đường đêm, nhưng phải có đèn pin, và tốc độ sẽ rất chậm.

Hàn Giang kiểm tra qua đèn pin, vẫn còn hai cục pin dự trữ ít nhất cũng có thể đảm bảo ột chiếc đèn pin dùng cả đêm. Hàn Giang phân tích hoàn cảnh, quyết định phản đối ý kiến qua đêm tại đây của Hắc Vân, yêu cầu mọi người đi đường đêm, để sáng sớm hôm sau sẽ ra khỏi thảo nguyên này.

Đường Phong cho rằng Hàn Giang như vậy là rất điên rồ, anh kiên quyết không đồng ý. Makarov đứng về phía Hàn Giang nên Đường Phong bất lực nói toáng lên: “Điên hết rồi sao!”

Trước khi trời tối, mọi người lại lên đường. Trước lúc khởi hành, Hắc Vân đã đặc biệt dặn dò: “Mọi người nhất định phải cẩn thận, thảo nguyên này có rất nhiều đầm lầy, mọi người phải luôn luôn bám sát theo tôi, để đề phòng có người rơi xuống đầm lầy. Chúng ta phải nắm tay nhau tiến lên phía trước”.

Mọi người chậm chậm đi trong đêm tối, không biết do công lao của Hắc Vân, hay là vì được thần may mắn phù hộ mà họ không hề gặp đầm lầy đáng sợ. Khi mặt trời vượt lên đường chân trời phía đông, họ đã nhìn thấy một dòng sông. Mọi người đang đói khát cùng lao tới bờ sông, quỳ trên bờ, cúi người xuống, tham lam uống lấy uống để nước sông trong veo.

Mọi người uống no nước rồi, tất cả đều nằm bò ra ven bờ sông, chỉ có Đường Phong vẫn quỳ cạnh dòng sông, thần thờ nhìn ra xa, đột nhiên, Đường Phong giơ hai tay lên rồi hét vang: “Hoàng Hà! Đây là Hoàng Hà vĩ đại.”

“Hoàng Hà?” - Những người khác đều giật mình nhìn Đường Phong.

Đúng vậy, nếu như phán đoán của tôi chuẩn xác đây chính là Hoàng Hà, nó là dòng sông mẹ của dân tộc Hán, và cũng là dòng sông mẹ của người Đẳng Hạng, là dòng sông mẹ của rất nhiều dân tộc trong lịch sử Trung Quốc. Chúng ta đã ra ngoài rồi - Đường Phong phấn khởi hét lên.

“Cũng có nghĩa là, chúng ta đi men theo sông Hoàng Hà thì sẽ đến huyện thị” - Hàn Giang vẫn giữ được bình tĩnh, điều mà anh nghĩ tới lúc này là - phương hướng.

“Đúng vậy, anh xem!” - Ngón tay Đường Phong chỉ ra xa: khúc Hoàng Hà ở đây là bởi vì tuyết sơn A Ni Mã Khanh quặt một đường cong lớn, đây chính là khúc đầu của Hoàng Hà mà chúng ta thường nói. Ở đây

đã từng là con đường bắt buộc mà người Đảng Hạng di chuyển tới phương bắc phải thông qua, chúng ta chỉ cần đi về phía bắc là sẽ có thể đến huyện Mã Khúc”.

Đi về phía bắc? Giống như người Đảng Hạng trong lịch sử, đây chính là con đường di cư của người Đảng Hạng?” Lương Viện tuy không hiểu lắm những gì Đường Phong nói, nhưng hình như cũng nhìn nhận ra một số điều.

Hắc Vân gật gật đầu, cuối cùng cũng đồng ý với phương hướng mà Đường Phong chỉ. Năm người lại lên đường, lần này họ đi chưa được bao lâu thì đã nhìn thấy một con đường quốc lộ, ven đường có một tấm biển to, mũi tên chỉ về phía bắc, trên mũi tên viết hai chữ Hán - Mã Khúc.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

21. Chương 20

Chương 20

Mã khúc

1

Hai chiếc ô tô lao như bay bên cạnh, mọi người ngồi ven đường lộ, hít thở từng hơi lớn không khí quen thuộc bên ngoài, tuy trong không khí có kèm theo cả mùi xăng dầu.

Đột nhiên, một chiếc xe Jeep Cherokee màu trắng từ phía Mã Khúc từ từ lái đến, tốc độ của chiếc Jeep Cherokee càng lúc càng chậm, cuối cùng nó đỗ lại bên cạnh mọi người. Đường Phong tưởng rằng một người qua đường tốt bụng nào đó đến giúp đỡ họ, nhưng không ngờ, nhảy xuống chiếc Jeep Cherokee lại là Tử Nhân Vũ.

Tử Nhân Vũ nhìn thấy mọi người, cười nói: “Tôi biết ngay là các anh sẽ xuất hiện ở đây. Đợi các anh ở đây đã mấy ngày nay rồi. Tôi còn tưởng rằng phải đợi tới hơn mười ngày, nửa tháng cơ, không ngờ các anh lại nhanh chóng xuất hiện như vậy”.

Anh... đây là...” - Đường Phong, Lương Viện và Makarov ngạc nhiên nhìn Tử Nhân Vũ ăn vận như một khách du lịch, chỉ có Hàn Giang là đã nắm bắt được vấn đề

“Khi các anh vừa mới rời khỏi Lang Mộc Tự thì hôm sau đường quốc lộ bị nước lũ phá hủy được sửa xong, Lang Mộc Tự cũng khôi phục được liên lạc với thế giới bên ngoài, tôi gọi vào số điện thoại mà Hàn Giang đưa cho, sau đó...”

Makarov nghe thấy vậy, có chút phiền não nói: “Thật là đen đủi, nếu như chúng ta đợi thêm một hôm ở Lang Mộc Tự sẽ không gặp phải nhiều nguy hiểm như thế, Yelena cũng không bị...”

“Nghĩ thoáng chút đi! Nếu như vậy thì chúng ta cũng không có được nhiều thu hoạch thế này” - Hàn Giang khuyên giải.

“Nói như thế thì nghĩa là những hành khách bị mắc kẹt nên núi cũng đã được giải cứu rồi?” - Đường Phong đột nhiên hỏi Tử Nhân Vũ.

Tử Nhân Vũ gật đầu, đáp: “Đúng vậy! Tất cả hành khách đều được cứu rồi, chỉ có...chỉ có Stephen, tôi nghe nhân viên cứu viện nói, nếu như muộn thêm chút nữa thì mấy hành khách bị thương nặng cũng sẽ không ổn”.

“Xem ra anh đã lập được công lớn rồi đấy!” - Đường Phong cười nói với Tử Nhân Vũ.

Tử Nhân Vũ chân thành nói với Hàn Giang: “Đó đều là nhờ anh có phương hướng chỉ đạo, may mà anh đưa cho số điện thoại đó...”

“Được rồi, những chuyện khác đến thì trấn nói tiếp, tiếp đây thì xem anh sắp xếp thế nào!” - Hàn Giang ngắt lời Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ hiểu ý Hàn Giang, chở mọi người tới huyện Mã Khúc. Từ Nhân Vũ đến sớm từ trước đó khá lâu nên đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ. Nghỉ ngơi cả một buổi sáng mọi người mới dần dần hồi phục lại.

Ăn xong bữa tối, Từ Nhân Vũ đến phòng của Đường Phong và Hàn Giang. Hàn Giang nhìn thấy Từ Nhân Vũ, hỏi thẳng vào vấn đề: “Gần đây có người của chúng ta không? Từ Nhân Vũ hơi sững sờ một chút, lập tức trả lời: Gần đây có bốn đội viên đặc chiến mà Triệu Vĩnh đưa tới theo yêu cầu của tổng bộ, chúng ta không được tiếp xúc với họ. Họ chỉ phụ trách an toàn cho chúng ta tại Mã Khúc. Câu trả lời của Từ Nhân Vũ khiến đầu óc Đường Phong mù mịt: “Đội trưởng, Từ Nhân Vũ, đây... đây là...”

Hàn Giang cười với Đường Phong: “Khà khà, khả năng cậu vẫn chưa biết nhỉ, tiền sỹ Từ đã là người của chúng ta rồi”.

“Người của chúng ta?” - Đường Phong nghi ngờ nhìn Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ nói: “Đúng vậy, hiện giờ tôi là K8”

“K8? Sao anh lại...” - Đường Phong vô cùng kinh ngạc. Hàn Giang giới thiệu: “Số điện thoại mà tôi đưa cho Từ Nhân Vũ ở Lang Mộc Tự là một số đặc biệt, nếu như chỉ để Từ Nhân Vũ báo cáo tình hình sự cố máy bay thì không nhất thiết phải đưa cho anh ta số đấy. Theo như giao ước của tôi và Triệu Vĩnh, người mà sử dụng số đó để liên lạc với anh ấy thì nhất định phải là người của chúng ta, hoặc tôi cho rằng đó là người đáng tin cậy”.

“Cũng có nghĩa là anh đã tiến cử tiền sỹ Từ với tổng bộ?”

Hàn Giang vẫn chưa trả lời, ngược lại Từ Nhân Vũ lại oán than: “Anh đã dùng thủ đoạn bắt cóc tôi. Anh nói với tôi, chỉ cần gọi vào số điện thoại đó, kể rõ sự việc thì sẽ có người đến bảo vệ tôi, đúng là một gã tử tế. Tôi vừa mới gọi điện xong, năm tiếng sau, Triệu Vĩnh liền đem theo mười mấy đội viên đặc chiến tới, tự nhiên phong tỏa cái huyện bé xíu này tới nỗi nước chảy cũng không lọt, sau đó anh ấy trực tiếp tìm tôi, đưa tôi vào khách sạn này, tra hỏi tôi nửa ngày!”

“Khà khà, lúc đó anh bị dọa cho sợ chết khiếp đúng không? - Đường Phong cười nói.

Đúng vậy! Lúc đó tôi chẳng hiểu gì cả, không biết đã xảy ra chuyện gì, sau đó tôi được yêu cầu ở lại trong phòng, không được đi đâu cả. Chiều hôm sau... tôi như muốn ngất luôn! Điều càng khiến tôi kinh ngạc hơn đã xảy ra rồi: Triệu Vĩnh bỗng nhiên mang theo một đồng tài liệu tìm đến tôi, điều tra tôi từ đầu tới chân, thậm chí đến cả việc tôi yêu mấy lần anh ta cũng biết! Sau đó, anh đã đề xuất, hy vọng tôi có thể làm việc cho lão K. Tôi không còn lựa chọn nào khác, đành phải...”

“Xem ra anh giống hệt tôi, đều bị kéo vào như vậy!”, Đường Phong châm chọc.

Hàn Giang đầy vẻ nghiêm túc nói: “Hai anh phải hiểu không phải chúng tôi ép buộc các anh gia nhập vào lão K, mà bởi vì các anh đã bị cuốn vào sự việc này, các anh không có đường rút lui. Đường Phong, cậu phải biết rằng, nếu như không phải là người của chúng tôi, cậu cho rằng cậu có thể sống đến ngày hôm nay sao? Còn cả tiền sỹ Từ nữa, không gia nhập vào đội ngũ chúng tôi, e rằng hôm nay anh đã không thể nhìn thấy chúng tôi được nữa!”

“Nhưng trước đây tôi vốn không hiểu gì về chuyện của các anh! Đám người đó sao lại phải ra tay với tôi ?” Nhân Vũ mang vẻ mặt ngây ngô hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang cười nhạt vài tiếng, đáp: “Nếu anh nghĩ như vậy thì ngây thơ quá đấy! Có lẽ anh chưa hiểu biết mấy về chuyện nội bộ, nhưng bọn áo đen đó lại không cho rằng như vậy, thế nên, anh đã không còn lựa chọn nào khác.”

Những lời của Hàn Giang khiến Từ Nhân Vũ lạnh sống lưng, căn phòng chìm trong im lặng. Đường Phong phá vỡ sự im lặng đó, hỏi Từ Nhân Vũ: “Tiền sỹ, công ty của anh thì sao ?”

Từ Nhân Vũ cười đau khổ đáp: “Tôi đã giao lại cho phó giám đốc của tôi điều hành rồi, việc kinh doanh của tôi vốn không ổn, bây giờ...”

Hàn Giang vỗ vỗ vai Từ Nhân Vũ, an ủi nói: “Đừng lo lắng, gia nhập vào lão K không đồng nghĩa với việc các anh trở thành thành viên chính thức của Cơ quan An ninh quốc gia, lão K chỉ là một tổ chức tạm thời rồi một khi nhiệm vụ kết thúc, các anh sẽ trở lại cuộc sống trước đây của mình. Tiến sĩ không biết chừng khi anh giao phó công ty cho phó giám đốc, việc kinh doanh của công ty biết đâu lại ngày một phát triển đi lên”.

Từ Nhân Vũ không nói thêm câu nào, chỉ cười đau khổ.

2

Hàn Giang lại tường thuật sơ qua cho Từ Nhân Vũ về những chuyện họ gặp trên đường. Từ Nhân Vũ nghe tới mức há hốc mồm, đến cả tẩu thuốc thân yêu của anh ta cũng rơi xuống đất.

9 giờ sáng hôm sau, Đường Phong, Hàn Giang đã liên lạc qua webcam với Triệu Vĩnh và giáo sư La ở tổng bộ. Đầu tiên Đường Phong tường thuật vắn tắt lại những gì mà họ gặp phải trên đường. Triệu Vĩnh và giáo sư La cũng vô cùng ngạc nhiên trước những gì mà Đường Phong và Hàn Giang

Gặp phải. Trước tiên, giáo sư La chúc mừng Đường Phong và Hàn Giang đã có được phát hiện quan trọng như vậy, sau đó ông phần khởi nói: “Phát hiện của các cậu rất quan trọng, điều này đã chứng thực cho những ghi chép của Walker, đồng thời cũng chỉ rõ phương hướng cho bước hành động tiếp theo của chúng ta”.

“Ý ngài nói là tuyệt sơn A Ni Mã Khanh?” - Đường Phong hỏi.

“Ừm, các cậu đã tìm được bao nhiêu chứng cứ như vậy, đủ để chứng minh Hắc Đầu Thạch Thất chắc là ở trên tuyệt sơn A Ni Mã Khanh” - giáo sư La tin tưởng khẳng định.

Triệu Vĩnh không thể không tiếc nuối trình bày:

“Những ngày qua, chúng tôi cũng rất bận bịu lục soát dải núi lớn đó, nhưng đến hôm nay vẫn chưa tìm thấy tòa Khương Trại mà các anh kể. Nhưng, chúng tôi đã tiến hành điều tra ra cái chết của Chu Nam Nam”.

“Ô, các anh đã phát hiện ra điều gì?”

“Theo như những chứng cứ mà chúng tôi nắm được, Chu Nam Nam xuất hiện tại Lang Mộc Tự, tuyệt đối không đơn giản như vậy. Nhiều năm trước đây, cô ta đã rời khỏi Trung Quốc, đi Mỹ du học, nhưng khi ở Mỹ cô ta đã nghiện hút nên bị đuổi học, kể từ đó trở đi, cô ta đã mất tích.”

“Mất tích?” - Đường Phong ngạc nhiên.

“Đúng vậy, không ai biết cô ta đi đâu. Tóm lại, cô ta không về nhà, tại cục xuất nhập cảnh cũng không thấy đăng kí về nước của cô ta, nhưng lần này cô ta lại xuất hiện tại Lang Mộc Tự, bởi vậy, tôi nghi ngờ...”

“Anh nghi ngờ sự xuất hiện của Chu Nam Nam có liên quan tới hành động lần này của chúng ta?” - Hàn Giang ngắt lời Triệu Vĩnh, hỏi lại.

Triệu Vĩnh gật gật đầu, nói ra phán đoán của mình:

“Tôi cho rằng Chu Nam Nam rất có khả năng vì nghiện hút ở nước ngoài nên dẫn tới cuộc sống túng quẫn, bị một số tổ chức mua chuộc. Lần này phái Chu Nam Nam tới, chắc chắn là có mục đích của chúng. Tôi đoán rằng chúng muốn để Chu Nam Nam kết thân với các anh, sau đó xâm nhập vào nội bộ của chúng ta, và Lang Mộc Tự vừa hay là nơi thích hợp. Nếu như các anh gặp gỡ Chu Nam Nam tại nơi hoang vu, tất nhiên sẽ nghi ngờ lai lịch của cô ta, còn tại Lang Mộc Tự, các anh sẽ rất tự nhiên khi quen biết nhau”.

“Hóa ra sự việc lại phức tạp đến như vậy? Thật là biết người, biết mặt, không biết lòng.” - Đường Phong xuýt xoa.

“Còn nữa, các cậu có chú ý tới số tiền còn lại trong túi của Chu Nam Nam không? Rất có khả năng số tiền đó nói

“Lên vấn đề đấy” - Triệu Vĩnh nhắc lại.

Hàn Giang gật gật đầu lăm lăm: đáng lẽ tôi phải nghĩ tới điều này sớm hơn, nhưng tại sao Chu Nam Nam lại bị giết nhỉ?

“Cái này thì không rõ, có lẽ là do nội bộ của chúng xảy ra mâu thuẫn, hoặc là chu Nam Nam không muốn thực hiện hành động lần này, thế nên bọn áo đen đó đã giết chết cô ấy.”

Hàn Giang nghe Triệu Vĩnh nói vậy, bỗng dưng nhớ lại tiếng cãi vã kỳ lạ lúc nửa đêm hôm đó tại Lang Mộc Tự Lễ nào tiếng cãi vã đó là của chu Nam Nam? Hàn Giang ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi lại hỏi Triệu Vĩnh: ‘Mấy vụ án mà cậu phụ trách điều tra có tiến triển gì không ?

“Có một vài phát hiện mới, hơn nữa có một vài phát hiện tôi còn thấy rất quan trọng, nhưng bây giờ dăm ba câu cũng không thể nói rõ được” - Triệu Vĩnh đáp.

“Tôi hiểu, tạm thời chúng ta vẫn chưa thể quay về. Mục đích hiện nay của chúng ta đã rất rõ ràng, bước tiếp theo sẽ phải khẩn trương tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, lấy được kệ tranh ngọc thứ hai. Nếu như phát hiện của cậu không liên quan gì tới Hắc Đầu Thạch Thất thì hãy đợi chúng tôi trở về rồi phân tích cụ thể sau!” - Hàn Giang nói ra kế hoạch tiếp theo.

“Tôi cũng định như thế, các anh hiện giờ không nên phân tâm, tất cả đều vì đoạt được kệ tranh ngọc thứ hai Tôi và giáo sư La đã phân tích và cho rằng: nếu như chúng ta đoạt được hai kệ tranh ngọc trước, toàn bộ sự việc sẽ phát triển theo hướng có lợi cho chúng ta”-Triệu Vĩnh đáp.

“Không sai! Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng đến lúc đó tranh giành kệ tranh ngọc chắc chắn sẽ kịch liệt hơn.” Hàn Giang bình tĩnh nói.

“Hiện giờ anh đã quyết định xong thành viên đến tuyết sơn A Ni Mã Khanh lần này chưa?” Triệu Vĩnh đột nhiên hỏi.

“Tôi vẫn đang cân nhắc, đây là một vấn đề khó! Tôi đã tiên liệu được rằng nhiệm vụ lần này sẽ càng gian khó hơn trước đây. Thế nên ai đi, ai không đi tôi phải suy nghĩ một lượt đã. Đương nhiên, tôi và Đường Phong không thể thiếu được.” Hàn Giang chau mày.

“Tuy tôi hoàn toàn tán đồng hành động bước tiếp theo của các anh, nhưng tôi...thực ra...có chút lo lắng..” Triệu Vĩnh lộ ra dáng vẻ muốn nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng.

3

Hàn Giang thấy Triệu Vĩnh là quân nhân mà như vậy thì ngạc nhiên nói: “Có gì thì nói đi, sao cậu” Sao cậu lại trở nên đàn bà thế?”

“Tôi lo lắng thời tiết này mà đến nơi lạnh giá, liệu các anh có ổn không? Dù bây giờ đang là cuối tháng 10”- Triệu Vĩnh nói ra lo lắng trong lòng mình.

Hàn Giang dần mặt ra, ngẫm nghĩ một hồi, rồi kiên định nói: “Điều mà cậu nói cũng có lý, mùa này đã khá lạnh rồi, vùng núi tuyết trời rất lạnh, nhưng không được cũng phải được, chúng ta đã không còn đường rút lui nữa, cũng không còn thời gian nữa! Tôi yêu cầu cậu phải chuẩn bị trang thiết bị thiết yếu cho chúng tôi trong một thời gian nhanh nhất, bao gồm cả trang bị để leo núi tuyết.”

“Cái này anh có thể yên tâm, tôi sẽ chuẩn bị cho các anh những trang thiết bị tốt nhất, ít nhất cũng không kém hơn đối thủ của chúng ta! Thủ tục cụ thể do tôi và Từ Nhân Vũ phụ trách, anh không phải bận tâm, nhưng, tôi cần danh sách chính xác thành viên của anh, nếu không, tôi sẽ không tiện chuẩn bị”.

Hàn Giang cúi đầu suy nghĩ, mãi một lúc sau mới nói với Triệu Vĩnh: “Thế này nhé! Muộn nhất là 9 giờ tối hôm nay, tôi sẽ đưa cho anh danh sách chính xác các thành viên”.

Triệu Vĩnh gật gù đầu, lúc này, trên màn hình lại xuất hiện hình ảnh của giáo sư La, ông buồn rầu nói với Hàn Giang và Đường Phong: “Tuy các cậu đã xác định được Hắc Đầu Thạch Thất nằm trên tuyết sơn A Ni Mã Khanh, nhưng, cụ thể là ở đâu thì các cậu vẫn chưa biết. Hiện giờ đã là cuối tháng 10, khu vực cao hơn mực nước biển như A Ni Mã Khanh đã rất lạnh. Các cậu chắc chắn không thể vào núi, chẳng nhẽ đi tìm kiếm từng chút một sao?”

Đường Phong và Hàn Giang nghe giáo sư La nói xong, lòng nặng trĩu. Đúng vậy! Không thể giống như ruồi không đầu, vào núi đâu có thể đi quanh quẩn đâm ngang xiên dọc, mà bắt buộc phải xác định được một khu vực tương đối cụ thể thì mới bắt đầu triển khai tìm kiếm. Đường Phong hỏi giáo sư La: “Vậy ông có biện pháp nào ổn không?”

Giáo sư La ngẫm nghĩ, nói: “Trước tiên chúng ta phải căn cứ vào tài liệu nắm giữ được để suy đoán ra vị trí tương đối của Hắc Đầu Thạch Thất. Đường Phong, cậu kể lại lần nữa truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể, đặc biệt là phần kể về A Ni Mã Sơn đi?”

Vậy là, Đường Phong lại phải kể lại một lượt từ đầu đến cuối truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể. Giáo sư la nói: “Đường Phong, cậu có để ý thấy không, truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể có nhắc tới: Tây Hạ sau khi bị diệt muốn quay trở lại tây bắc Tứ Xuyên nên họ đã vượt qua núi sơn A Ni Mã Khanh. Rồi khi gặp phải bão tuyết, họ đã tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất trên một sườn núi”.

“Đúng vậy, nhưng giáo sư La, điều này thì cho thấy gì vậy?” - Đường Phong không hiểu hỏi.

“Cho thấy mục tiêu mà các cậu tìm kiếm chắc là đoạn phía đông của tuyết sơn A Ni Mã Khanh, chính xác hơn chắc là dãy núi phía đông nam tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Tại sao lại nói vậy, cậu chỉ cần tra tài liệu liên quan tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh thì sẽ biết. A Ni Mã Khanh là dãy núi lớn chạy theo hướng tây bắc - đông nam, vắt ngang vùng phía đông của cao nguyên Thanh Tạng, do sông Hoàng Hà ngoặt một khúc lớn, chính là khúc đầu sông Hoàng Hà mà chúng ta thường nói. Tuyết sơn A Ni Mã Khanh và Cương Nhân Ba Khâm của Tây Tạng, tuyết sơn Mai Lí của Vân Nam và Ca Đóa Giác Ốc của Ngọc Thụ, được gọi là tứ đại thần sơn, Tạng truyền Phật giáo. Dãy núi chạy theo hướng tây bắc đông nam này thì phía tây bắc cao, đỉnh Mã Khanh này cao hơn mực nước biển 6282 mét, chính là ở phía tây bắc A Ni Mã Khanh, còn phía đông nam thì thấp hơn một chút. Tôi cho rằng năm đó, sau khi Tây Hạ mất nước, người Đẳng Hạng di cư tới tây bắc Tứ Xuyên, vượt qua tuyết sơn A Ni Mã Khanh, tuyến đường mà họ vượt qua chắc chắn là phía đông nam của tuyết sơn vì nơi này thấp hơn một chút. Thứ nhất vì ở đây dễ vượt qua, hơn nữa anh nhìn bản đồ là sẽ hiểu ra: “người Đẳng Hạng từ Ninh hạ, Cam Túc và những nơi khác đi về phía tây bắc Tứ Xuyên vốn không cần thiết phải bỏ đường gần đi đường xa như vậy để vượt qua đại tuyết sơn của vùng tây bắc tuyết sơn ANi Mã Khanh. Bởi vậy căn cứ theo bên trên mà phán đoán, tôi cho rằng chúng ta cần định vị phạm vi tìm kiếm tại phía tây sông Hoàng Hà, phía đông nam của tuyết sơn A Ni Mã Khanh.”

Đường phong và hàn Giang lật bản đồ ra xem, hoàn toàn đồng ý với suy đoán của Gioa sư La. Hàn Giang nghĩ ngợi một lúc lâu đột nhiên nói với Triệu Vĩnh: “Cậu nhanh chóng tìm uỷ ban lãnh thổ quốc gia rồi điều duyệt tất cả những tài liệu địa chất có liên quan tới khu vực đông nam tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Tôi đoán là sẽ có phát hiện ra một số manh mối có giá trị.”

Triệu Vĩnh gật đầu: “Cái này thì không vấn đề gì, nhưng tôi cần chút thời gian. Thế này nhé, 9 giờ tối chúng ta lại online lần nữa, anh nói với tôi danh sách thành viên đã chốt cuối cùng, còn tôi sẽ gửi cho anh tài liệu địa chất mà anh cần.”

“Được,quyết định như thế nhé, 9 giờ tối gặp!” – Nói xong, Hàn Giang kết thúc liên lạc qua wepcam, một mình đi ra khỏi phòng.

4

Đường Phong thấy Hàn Giang một mình trầm ngâm im lặng, giống như đang suy ngẫm việc quan trọng gì không tiện làm phiền nên liền tới phòng Lương Viện và Hắc Vân. Hai cô gái trạc tuổi nhau này, tuy từ nhỏ sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau nhưng lúc này lại rất tâm đầu ý hợp. Khi Đường Phong vào phòng, Lương Viện đang chải tóc cho Hắc Vân.

Thấy hai cô gái bình an vô sự, Đường Phong trở về phòng của anh và Hàn Giang, nhưng ngó nghiêng không thấy Hàn Giang, đợi mãi cũng không thấy anh ấy về phòng, lòng Đường Phong dâm nghi ngờ. Anh đến phòng của Từ Nhân Vũ và Makarov hỏi: “Có thấy Hàn Giang đâu không ?

Từ Nhân Vũ hỏi lại Đường Phong: Không phải anh cùng phòng với anh ấy sao? Từ này đến giờ không thấy anh ấy đâu cả!”

Đường Phong đi ra khỏi khách sạn nhỏ mà họ ở, đây là khách sạn tốt nhất trong huyện. Đường Phong ra phố huyện Mã Khúc, huyện nhỏ nằm gọn trong lòng thảo nguyên này từ cổ xưa, đã là con đường tắt yếu để từ nội địa thông tới khu vực Tây Tạng. Dân trong huyện hầu hết đều là người Tạng, Mã Khúc trong tiếng Tạng nghĩa là Hoàng Hà. Huyện này không lớn, nên chẳng mất bao lâu là có thể đi hết cả huyện. Phía bên ngoài huyện, tầm mắt ngút ngàn, đều là những thảo nguyên lớn hút tầm mắt. Vùng đại thảo nguyên Mã Khúc rộng lớn này được dân du mục dân tộc Tạng gọi thân mật là Hương Ba La.

Hương Ba La tươi đẹp, thế giới cực lạc của dân du mục. Đường Phong bắt giắc đi ra khỏi thị trấn mà không hề hay biết.

Anh đột nhiên nhìn thấy một người ngồi trên sườn núi,

Người đó ngồi một mình nhìn chăm chú về phía xa xam, bất động. Do cách khá xa nên Đường Phong không nhìn rõ mặt người đó, anh nghi ngờ nên liền tiến về phía sườn núi, đi tới gần thì anh mới phát hiện ra là Hàn Giang.

Hàn Giang vẫn ngồi im bất động, không biết đến sự có mặt của Đường Phong, mãi cho tới khi Đường Phong vỗ vai anh một cái, hỏi: “Một mình chạy đến đây để ngắm cảnh sao?”

Hàn Giang lúc này mới chú ý đến Đường Phong bên cạnh, anh cười khan: “Ngắm cảnh? Khả khà, tôi hiện giờ không có tâm trạng đấy!”

Đường Phong ngược lại vẫn chìm đắm trong cảnh đẹp, “Thư giãn chút đi, không cần phải căng thẳng vậy đâu. Anh xem đại thảo nguyên Mã Khúc ngút ngàn trước mắt chúng ta, từ cổ xưa khi hình thành nên sông Mã Khúc, ở đây đã được mệnh danh là thảo nguyên đẹp nhất châu Á, nếu như vào mùa hạ, thì đó rõ ràng là một đại dương xanh.

“Lúc này mà cậu vẫn còn tâm trạng nhàn hạ ư sao? Tôi thấy tố chất tâm lý của cậu tốt hơn tôi đấy, cái chức đội trưởng này nên để cậu đảm nhiệm.” - Hàn Giang nói sang sảng.

Tại tôi không ở vị trí đó, không mưu cầu chức tước, không nghĩ nổi nhiều việc như thế. Còn anh, người giỏi thì phải làm nhiều thôi...Anh cứ đảm chiêu như thế, rút cuộc đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ gì? Nghĩ toàn bộ sự việc, ban nãy tôi đã nghĩ lại từ đầu đến cuối một lượt.”

“Ồ! Vậy anh nghĩ được gì?”

“Nghĩ được rất nhiều. Bao điều lâu nay, chúng ta đều không nghĩ lại một chút toàn bộ sự việc. Hôm nay tôi nghĩ rất nhiều, nhưng chúng ta hãy cứ quyết định việc trước mắt đã.”

“Việc trước mắt?”

“Ừm, rút cuộc nên để ai thi hành nhiệm vụ đến tuyết sơn A Ni Mã khanh đây?”

“Cái này cũng phải nghĩ, đương nhiên không thể thiếu hai chúng ta.”

“Thế ngoài hai chúng ta thì sao?”- Hàn Giang hỏi.

Đường Phong ngay lập tức cũng không nghĩ ra: “Ngoài hai chúng ta ra, Lương Viện và Hắc Vân, hai cô gái này thì khỏi tính rồi, lão Mã lớn tuổi rồi, Từ Nhân Vũ có thể đi cùng chúng ta!”

Hàn Giang phẩy phẩy tay: “Thêm cả Từ Nhân Vũ mới có ba người, không đủ lực lượng. Nếu như có Triệu Vĩnh thì tốt quá, còn đối với Từ Nhân Vũ, tôi không chắc chắn lắm về con người này.”

“Anh không chắc chắn lắm về tiến sỹ Từ!” Đường Phong rất ngạc nhiên.

Hàn Giang nhìn Đường Phong, cười đau khổ rồi im lặng, anh chỉ nhìn chăm chăm về phía trước, vùng đại thảo nguyên dưới dốc núi.

5

Hàn Giang trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên hỏi lại Đường Phong: “Đường Phong, cậu cảm thấy trong toàn bộ sự việc, phương hướng mà chúng ta phán đoán có đúng không?”

Đường Phong thấy Hàn Giang hỏi vậy, giật thót tim, đây cũng là vấn đề mà anh luôn suy tư trong lòng nhưng lại không muốn nghĩ đến. Anh lắc lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào, miệng lẩm bẩm đáp: “Tôi... tôi không biết, có lẽ...có lẽ phương hướng mà chúng ta điều tra ngay từ đầu đã sai rồi.”

“Ồ! Cậu nói cụ thể xem sao?” - rõ ràng Hàn Giang rất hứng thú với câu nói của Đường Phong.

Đường Phong giải thích: “Hôm đó nghe những gì Lão Mã kể lại, rồi xâu chuỗi toàn bộ sự việc lại để suy ngẫm, tôi có một cảm giác không ổn. Tôi cảm giác hình như chúng ta luôn bị đối thủ xảo mưu dắt đi, trước

khi có được kệ tranh ngọc này cũng vậy, sau khi có được kệ tranh ngọc này cũng vậy. thậm chí đến bây giờ, chúng ta cũng không biết đối thủ của chúng ta rút cuộc là ai ?”

“Không sai, tôi cũng có cảm giác giống cậu! Trong toàn bộ sự việc, bất luận chúng ta nỗ lực đến thế nào cũng đều rơi vào thế bị động. Càng ngày tôi càng thấy, đối thủ của chúng ta hình như nắm rõ chúng ta như lòng bàn tay, chúng ta đi đến đâu, thì nhất định chúng sẽ xuất hiện ở đó. Trước đây cảm giác này của tôi không lớn lắm, nhưng hiện giờ cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt” – hàn Giang nói ra những nghi vấn trong lòng.

“Ý anh là trong chúng ta có nội gián?” Đường phong hỏi lại.

Tuy Hàn Giang đã chuẩn bị trước tâm lý, nhưng nghe Đường Phong nói ra hai từ “nội gián” thì trong lòng cũng bất giác giật mình thon thót. Anh quay mặt lại nhìn Đường Phong, Đường Phong cũng đang chăm chú nhìn anh. Đường phong từ trước đến nay chưa từng thấy Hàn Giang như vậy-mắt Hàn Giang toát ra sự mờ mịt và bất lực, khác hoàn toàn với một Hàn Giang sang suốt, kiên cường và voo cùng tự tin trước đây.

Cho dù là trong thời khắc gian nan nhất, Hàn Giang vẫn luôn duy trì sự tự tin. Lúc này anh ấy sao vậy? Hàn Giang cúi đầu, giống như đang suy nghĩ điều gì đó...Khi anh ngẩng đầu lên, ánh mắt hình như đã lấy lại được sự tự tin ngày nào. “Nói thật lòng, tôi vốn không tin trong nội bộ chúng ta có nội gián, nhưng chúng ta có thể phân tích một chút tất cả những người liên quan đến sự việc này. Đầu tiên hãy bắt đầu sự việc ở Quảng Châu, cũng chính là lúc mà chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, khi cậu gia nhập lão K, tôi đã từng nói với cậu, tính cả cậu thì lão K có tổng cộng 7 người, bây giờ thêm Từ Nhân Vũ là 8 người. Tôi là K2, Triệu Vĩnh là K3, giáo sư La là K4, Từ Nhân Vũ là K8, cậu là K7, ngoài 5 người chúng ta ra, còn có 3 người nữa, chúng ta phân tích 3 người này đã”.

“Tôi còn nhớ, anh đã từng nói với tôi, anh cũng không biết 3 vị đó là ai?” - Đường Phong nói.

“Đúng vậy, K1, K5 và K6, tôi cũng không biết thân phận của 3 người này. Lúc đó cậu đã từng nghi ngờ K1 chính là thủ lĩnh thực sự của Lão K mà”.

“Đúng vậy, nhưng anh nói thủ lĩnh của Lão K là anh, lúc đó tôi đã nhủ thầm trong lòng: Anh là đội trưởng rồi thì sao lại vẫn có một người đeo số đứng trước anh?”

“Tôi cũng từng thắc mắc như cậu. Cậu nghĩ xem, khi tôi được nhận chức đội trưởng Lão K, thủ trưởng đã nói với tôi, số hiệu của tôi là K2, phía trước tôi vẫn còn một K1, trong lòng tôi không thể không nghi ngờ sao? Tôi đã từng nhiều lần hỏi thủ trưởng vấn đề này, nhưng thủ trưởng nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại, nói tôi đừng suy nghĩ quá, tôi chính là thủ lĩnh của Lão K, hành động của Lão K đều do tôi quyết định. Thế nhưng thủ trưởng lại nhất định không nói cho tôi biết K1 là ai?”

“Hay là K1 chính là vị thủ trưởng của anh?” - Đường Phong suy đoán.

“Không thể, thủ trưởng rất bận bịu và không phụ trách cụ thể vụ kệ tranh ngọc này, còn tất cả những người gia nhập lão K chắc chắn đều phải trực tiếp tham gia vào sự việc này. Ngoài ra, nếu như thủ trưởng chính là K1, thì ông cũng không cần thiết phải giấu tôi làm gì!” - Hàn Giang phủ định suy đoán của Đường Phong.

Vậy thì kỳ lạ thật, anh là thủ lĩnh của Lão K sao vẫn còn có người chức to hơn anh được nhỉ ?”

“Bởi sau này tôi mới thay đổi suy nghĩ,K1 này chức to chức nhỏ hơn tôi thì tôi không biết, nhưng tôi cho rằng anh ta có thể đứng trước tôi không phải vì chức vụ anh ta cao hơn tôi, cũng không phải vì cấp bậc của anh ta cao hơn tôi, thậm chí anh ta còn tiếp cận với trọng tâm của toàn bộ sự việc gần hơn chúng ta.

6

Đường Phong ngẫm nghĩ, gật đầu đáp: “Chỉ có phân tích như anh mới thấy hợp lý. Nhưng nếu như anh ta gia nhập sớm hơn chúng ta, tiếp cận trọng tâm sự việc sớm hơn chúng ta thì tại sao không giúp đỡ chúng ta nhỉ ? Lẽ nào anh ta không lộ diện cũng có thể giúp đỡ chúng ta!”

“Ừm! Chính là vấn đề này, chúng ta ngay từ ban đầu trải qua trăm ngàn gian nan nguy hiểm đi đến ngày nay cơ bản đều dựa vào sự phân tích và nỗ lực của chúng ta mà không hề nhận được sự giúp đỡ từ bên

ngoài, bên trên cũng không cung cấp cho chúng ta thêm tài liệu hay manh mối có giá trị nào, bởi vậy, tôi thật sự không hiểu nổi tác dụng của K1 là ở đâu nữa?”

”Vậy K5 và K6 thì sao? - Đường Phong hỏi.

Về hai người này tôi biết càng ít hơn, có thể nói là chẳng biết gì cả, hơn nữa còn không có một manh mối nào. Chỉ có một điểm có thể khẳng định, họ gia nhập Lão K muộn hơn và sớm hơn các cậu”.

“Đúng vậy! Họ gia nhập Lão K chắc là trước tôi, thật là quái lạ! Tác dụng của họ là gì nhỉ ?”

“Họ nhất định có tác dụng của họ, chỉ có điều chúng ta không biết mà thôi!” - Hàn Giang chán nản ngửa hai tay ra.

“Nhưng như vậy thì vấn đề lại đến rồi; thủ trưởng nói anh là thủ lĩnh của Lão K, hành động của Lão K đều do anh chỉ huy, nhưng đến cả thành viên cấp dưới của anh là ai, họ gì thì anh cũng không biết, thế thì chỉ huy kiểu gì nhỉ? Còn nữa, ba người đó chắc chắn có tác dụng của họ, nhưng chúng ta đi đến ngày hôm nay lại không hề phát sinh bất cứ quan hệ nào với ba người đó, thì việc này phải giải thích thế nào đây? Thật là không thể hiểu nổi! Những gì chúng ta gặp trên đường vốn đã không thể hiểu nổi rồi, vậy mà thật không ngờ nội bộ của chúng ta lại mông lung khó hiểu nhường vậy, thật là...” - Đường Phong nói tới đây, bỗng nhiên có cảm giác buồn cười.

Nhưng Hàn Giang lại rất nghiêm túc: “Có lẽ thủ trưởng có dụng ý của thủ trưởng, chúng ta gia nhập Lão K đều do thủ trưởng đích thân kết nạp, bao gồm cả những trình tự như tuyên thệ đều là do thủ trưởng đích thân chủ trì.”

“Nhưng ban nãy anh nói thủ trưởng không đích thân chỉ huy hành động, vậy hành động của ba người đó là do ai chỉ huy?” - Đường Phong ngập ngừng một lúc, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó, ngạc nhiên nói tiếp: “Có khi nào ngoài chúng ta ra, thì còn có một đội khác hành động đơn lẻ, họ cũng đang tìm kiếm kị tranh ngọc, mà khả năng là họ đang tìm kiếm hai tị tranh ngọc khác. K1 đó chính là thủ lĩnh của họ, tuy đều là Lão K nhưng thực tế là hai nhánh khác nhau!”

Hàn Giang giật mình đến nỗi không thốt nên lời trước suy đoán của Đường Phong, nhưng chẳng mấy chốc đã hồi phục lại lý trí, lắc đầu nói: “Không thể, cậu nghĩ kỹ lại mà xem, nếu họ là một nhánh đơn độc thì đầu mối từ đâu mà ra. Kị tranh ngọc thì nắm trong tay chúng ta, còn cả giáo sư La học thuật uyên bác như thế cũng ở bên chúng ta. Quan trọng hơn ở chỗ, nếu giống như những gì cậu nói, thủ trưởng hoàn toàn không cần thiết phải giấu giếm tôi sự thật này, bởi vì như vậy có thể gây nên việc trùng lặp với hành động của chúng ta. Làm lãng phí tài nguyên vốn rất quý báu của chúng ta. Bởi vậy không thể giống như những gì cậu nói, cái gì mà có hai đội cùng đồng thời tìm kiếm kị tranh ngọc, nếu như có thật thì đội đó chính là đối thủ của chúng ta ! ”

Đường Phong ngẫm nghĩ, quả thực không thể như vậy. Hai người thảo luận nửa ngày cũng không tìm ra ngọn nguồn, cuối cùng Hàn Giang đành phải nói: “Tóm lại, về 3 nhân vật bí ẩn đó, hiện nay chúng ta chỉ có thể khẳng định họ tồn tại, hiểu chuyện, có tác dụng, có thể giúp đỡ chúng ta, có lẽ sẽ là trong thời khắc quan trọng nhất. Còn trong số ba người họ có nội gián hay không, tôi nghĩ đây không phải là điều mà chúng ta có thể quyết định, cái này thì để thủ trưởng xử lý. Sau khi trở về, tôi sẽ nói lại với thủ trưởng về những nghi vấn của mình, sau đây thì sẽ nói về 5 chúng ta”.

7

Năm người chúng ta ? Anh nghi ngờ trong số chúng ta có nội gián?” - Đường Phong cảm thấy lạnh toát sống lưng.

“Tôi nói rồi, hiện giờ tôi không nghi ngờ bất cứ ai trong chúng ta. Dưới đây tôi sẽ phân tích cụ thể năm người chúng ta, nói đúng hơn, phải là sáu người, còn cả Lương Viện nữa”. Hàn Giang nói.

“Ừ, sao tôi lại quên mất đại tiểu thư đó nhỉ. Mà mà tôi vẫn chưa hiểu, tại sao anh đồng ý để Lương Viện gia nhập với chúng ta, tôi thấy cô ấy chỉ làm chúng ta mệt thêm.”

“Đây không phải là do yêu cầu của Lương Dũng Tuyển sao? Kị tranh ngọc thuộc về gia đình họ Lương mà, Lương Viện nặng nề đòi tham gia, chúng ta cũng hết cách.”

“Nói linh tinh! Kệ tranh ngọc này là cổ vật của cung điện Mùa Đông bị đánh cắp, thuộc cổ vật buôn lậu. Căn cứ theo luật pháp quốc tế liên quan, thì buôn bán cổ vật lậu là hành vi phạm pháp, cũng có nghĩa là lẩn tránh giá đó là không hợp pháp. Đầu giá không hợp pháp thì tất nhiên kệ tranh ngọc đó cũng không phải thuộc về Lương gia” - tính thư sinh của Đường Phong lại trở dậy.

Vậy theo như những gì cậu nói thì phía cảnh sát nên truy đòi lại kệ tranh ngọc, đem báu vật Trung Quốc này hoàn trả lại cho nước Nga à?”

“Việc này... việc này...” - một câu nói của Hàn Giang đã khiến Đường Phong cứng họng.

Chắc cậu vẫn chưa biết, cung điện Mùa Đông và cơ quan hữu quan của nga đã yêu cầu cảnh sát Trung Quốc truy đòi lại cổ vật đó, nhưng chúng ta cứ dùn đẩy qua lại với họ, kéo dài thời gian không chịu làm. Thứ nhất là do Lương Dũng Tuyển rất cẩn thận, không đánh tiếng, người ngoài vốn không biết gia đình nhà họ Lương đã mua kệ tranh ngọc này, bởi vậy chúng ta cũng giả vờ không biết. Hai là, bởi vì chúng ta cũng cần kệ tranh ngọc, cái này thì khỏi cần tôi giải thích thì cậu cũng hiểu. Điều thứ ba cũng là điều quan trọng nhất, báu vật này thuộc về Trung Quốc, tuy để bên nước ngoài nhiều năm như vậy, nhưng hiện giờ chúng ta không có nghĩa vụ trả lại họ.”

“Thế nên họ mới phái Yelena và makarov đến để đoạt lại kệ tranh ngọc!” - Đường Phong lập tức liên tưởng tới chuyến đi của Makarov đến Trung Quốc.

“Ừm! Không sai, sự chỉ có điều hiện giờ chúng ta chưa cô Yelena và lão Mã đơn thuần là thực thi công vụ hay còn có ý đồ gì lớn hơn. Thôi kệ họ chúng ta hãy quay lại chủ đề ban nãy đi, phân tích một chút 6 người chúng ta” - Hàn giang đổi hướng quay lại chủ đề ban nãy.

“Sáu người chúng ta? Trước tiên, hai chúng ta thì có thể loại trừ...” Đường Phong nói đến đây chợt sững người lại, bởi anh phát hiện Hàn Giang nhìn mình bằng ánh mắt khác thường. Đường Phong bị Hàn Giang nhìn đến nổi ớn lạnh: “Anh..anh không nghi ngờ tôi đấy chứ?”

Hàn Giang thu lại ánh mắt khó hiểu này, rặn ra một nụ cười an ủi nói: ‘Với cậu tôi vẫn rất yên tâm, trước khi tôi kết nạp cậu vào Lão K thì đã từng điều tra rất kỹ về cậu, xác định cậu không có vấn đề gì’.

Lời của Hàn Giang khiến Đường Phong thở phào nhẹ nhõm. Hàn Giang nói tiếp: “Loại trừ hai chúng ta ra, Triệu Vĩnh cũng có thể bỏ qua, anh ta là do tôi chọn về từ đội lục quân hải chiến. Trước đây anh ta phục vụ trong quân đội, rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tác phong biểu hiện trong quân đội rất xuất sắc, nên anh ta cũng không thể có vấn đề.

Giáo sư La là do tôi mấy lần đến tận nhà mời. Người ta tuổi cao như vậy rồi, chân tay cũng không nhanh nhẹn, danh vọng, địa vị, cái gì cũng có, từ lâu đã không buồn để ý mấy chuyện linh tinh, người ta chỉ đơn thuần là giúp đỡ, không mưu cầu gì cả, bởi vậy giáo sư La cơ bản không có vấn đề gì”.

“Vậy chỉ còn lại Lương Viện và Từ Nhân Vũ? Tôi sẽ nói quan điểm của tôi về Lương Viện, tôi cảm thấy có thể trừ cô ấy, cô ấy là tiểu thư con nhà giàu, cái gì cũng tò mò, cái gì cũng không hiểu”.

Hàn Giang cười nói: “Khà khà, tôi phát hiện sức mạnh của tình yêu thật to lớn, hai người mới quen nhau mấy ngày, cậu đã bắt đầu bảo vệ cô ấy rồi đấy”.

“Yêu đương gì ? Ai nói tôi thích cô ta? Là cô ta cứ quẩn lấy tôi thì có!” - Đường Phong vẫn mạnh miệng.

“Cậu phân tích không sai, cô ấy là một cô gái ngây thơ đáng yêu, nhưng cậu đừng có quên mất cha cô ấy.”

“Ý anh nói tới Lương Dũng Tuyển? Anh nghi ngờ ông ta?” - Đường Phong ngạc nhiên.

Hàn Giang nhìn Đường Phong, hỏi lại: “Lương Vân Kiệt đầu tư vào kệ tranh ngọc như vậy, không tiếc tiền bạc, lẽ nào Lương Dũng Tuyển cũng không có chút hứng thú nào với kệ tranh ngọc này sao ?”

Đường Phong nghĩ ngợi. Nghi vấn của Hàn Giang rõ ràng rất có tính chất đánh động: “Đúng vậy, tuy tôi mới gặp ông ta có hai lần, nhưng Lương Dũng Tuyển cho tôi cảm giác là ông ta không hề hứng thú với kệ tranh ngọc, thậm chí còn né tránh”.

“Như vậy mới đáng nghi !”

Nhưng như vậy cũng dễ lí giải, cha của ông ta vì kệt tranh ngọc đó mà chết, cộng thêm cả cái chết của Hoàng Đại Hổ, dĩ nhiên Lương Dũng Tuyền không dám giữ lại kệt tranh ngọc đó nữa. Ông ta cũng có sự nghiệp của ông ta, tôi đã xem qua bản báo cáo của công ty ông ấy, tình hình kinh doanh luôn rất tốt, tiền vốn dồi dào, ông hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm như vậy...Quan trọng hơn nữa, ông ta ở mãi Hồng Kong, mà cũng không phát hiện ra ông ta và Lương Viện ở cạnh chúng ta từ bấy đến nay, nhưng không hề tham gia vào một quyết định nào và có rất nhiều chuyện cô ấy không biết. »

Đường Phong nói một tràng dài, Hàn Giang gật đầu cười đáp : « Cậu cũng dốc sức cho Lương Viện quá đấy, không sai những gì cậu nói tôi đều nghĩ tới rồi. Triệu Vĩnh và tôi thực ra luôn giám sát liên lạc của Lương Dũng Tuyền và Lương Viện, nhưng không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường, đặc biệt là từ khi Lương Viện tham gia cùng chúng ta đến nay, thì vì điều kiện có hạn, cô ấy và Lương Dũng Tuyền rất ít khi liên lạc với nhau. Hơn nữa tôi còn phát hiện Lương Viện đã trưởng thành rồi, khi mới đến, cái gì cô ấy cũng phải nói cho Lương Dũng Tuyền, vì chuyện này mà tôi đã từng phê bình cô ấy. Hiện giờ thì ngoài hỏi thăm sức khỏe cha ra cô ấy rất ít khi nói về việc của mình”.

“Khà khà, chúng ta ở đây đều là những người được tôi luyện mà!” - Đường Phong cười nói. Nhưng ngay sau đó anh

Đã thu lại nụ cười, hỏi Hàn Giang: “Nếu như Lương Viện cũng loại trừ rồi, vậy thì chỉ còn lại Từ Nhân Vũ.

8

Hàn Giang nghe Đường Phong nhắc đến Từ Nhân Vũ thì thở dài, nói: “Anh ta?! Trong lòng tôi thật sự không nắm bắt được”.

“Anh đã không tin tưởng anh ta như vậy sao, lại còn kéo anh ta vào làm gì?” - Đường Phong không hiểu.

Hàn Giang giải thích: “Kéo anh ta vào, thứ nhất là vì anh ta đã cùng hành động với chúng ta và đã biết không ít chuyện mà anh ta không nên biết; thứ hai cũng là để bảo vệ anh ta, bất luận anh ta biết được nhiều hay ít thì bọn người áo đen đó cũng không thể tha cho anh ta; thứ ba là vì bản thân anh ta, có lẽ anh vẫn chưa biết, Triệu Vĩnh đã từng điều tra anh ta rất kĩ, tiền sử Từ đã từng du học tại rất nhiều trường đại học nước ngoài, tinh thông nhiều ngoại ngữ, đạt được rất nhiều học vị. Anh ta đích thực là một chuyên gia về phương diện vũ khí, có thể mần mê ra rất nhiều thứ nhỏ nhặt mà chúng ta cần tới. Ngoài ra, anh ta đã từng du học tại Đại học Saint Petersburg và Đại học Mátxcơv của Liên Xô, tinh thông tiếng Nga, ở bên đó quan hệ rất rộng, vì tới đây khó tránh khỏi việc cần tới sự phối hợp của bên Petersburg, bởi vậy nên tôi đã kéo anh ta vào”.

Hóa ra là như vậy, xem ra cái danh thiếp đó đều không hẳn là để dọa người ta”

Còn một điều nữa, không phải tôi bảo Từ Nhân Vũ gọi vào số điện thoại đó là hội Triệu Vĩnh sẽ nghe tôi kéo Từ Nhân Vũ theo lời tôi gọi vào số đó cho Triệu Vĩnh chỉ nói lên rằng người này có thể dùng. Theo đó, Triệu Vĩnh còn phải điều tra toàn diện về người này, sau đó để thủ trưởng phê chuẩn thì mới có thể cho anh ta gia nhập Lão K!”

“Nếu nói như vậy thì Từ Nhân Vũ cũng không có vấn đề gì cả, vậy anh thấy Lão Mã và Yelena thì sao ?”

“Hai người họ?” - Hàn Giang vừa nghĩ tới Yelena là lòng lại nặng trĩu, trầm ngâm hồi lâu, nói: “Hai người vốn dĩ tôi rất nghi ngờ, nhưng cái đêm đó, bên Thất Sắc Cẩm Hải, sau khi chúng ta lật ngửa ván bài với nhau, tôi căn bản đã không còn nghi ngờ gì họ nữa, cứ coi là họ không cùng đường với chúng ta, thì cũng không cùng hội với người áo đen đó.

“Hai chúng ta phân tích cả một đồng như vậy, nói đi nói lại , tất cả những người khả nghi đều loại trừ rồi, cũng chẳng có kết luận gì!”- Đường Phong không khỏi tiếc nuối nói.

Không! Vẫn còn một người!” - Hàn Giang đột nhiên nói.

“Vẫn còn ai?” - Đường Phong giật bản mình.

“Stephen!”

“Stephen! ? Không phải anh ta đã rơi xuống giếng trong Khương Trại rồi sao?” - Trong đầu Đường Phong bất giác lại

Hiện lên cái hang động tối đen âm u sâu hun hút không thấy đáy đó.

Nhưng chúng ta vừa không nhìn thấy Stephen rơi xuống đó, cũng không nhìn thấy thi thể của anh ta. Phải đợi Triệu Vinh tìm thấy Khương Trại, sau đó thu dọn sạch sẽ Khương Trại bị sập đổ, tìm thấy thi thể của Stephen mới có

thể xác định”.

“Có lẽ lúc đó, thi thể của anh ta đã biến thành một đồng xương hay tro tàn rồi cũng nên, biến thành linh hồn bay lượn trong địa đạo xương người - Đường Phong nói đến đây, ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp: Stephen mất tích ở Khương Trại, sau đó không hề hành động cùng chúng ta, thế nên tôi cho rằng có thể loại trừ anh ta”.

“Cái này tôi cũng nghĩ đến rồi, về bản thân Stephen cũng không phát hiện được gì, thế nên... thế nên tôi nói đây là một vấn đề khó! Đến hiện giờ chúng ta gần như không biết chút gì về đối thủ của chúng ta, còn chúng, lại nắm rõ chúng ta như lòng bàn tay. Tôi thật sự không dám nghĩ tiếp,.. – Hàn Giang bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh.

Đường Phong ngược lại vẫn tỉnh táo, nói với Hàn Giang: “Không dám nghĩ cũng phải nghĩ, có việc gì cũng phải đợi đến khi quay về rồi nói tiếp, hiện giờ phải quyết định những người đến tuyết sơn A Ni Mã Khanh, cho dù lần này chúng ta có thể gặp phải bọn áo đen đó, cũng không sao cả. Phải chăng đây cũng không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp chúng nên chỉ cần hết sức cẩn thận thì tôi nghĩ có thể ứng phó được”.

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, giật mình nhìn Đường Phong: “Thật không nhận ra, tiểu tử cậu bây giờ cũng rất có chính kiến đấy! Đối diện nguy hiểm không hoảng loạn, trong hoàn cảnh hiểm nguy cũng không run sợ, có thể một mình ra mặt rồi đấy.”

Đường Phong cười nói: “Trình độ nói chuyện của đội trưởng cũng cao lên rồi đấy, bắt đầu trở nên văn vẻ! Khà khà! “Được rồi, được rồi, hai chúng ta khỏi cần tăng tốc nhau nữa, tiếp đây tôi sẽ nói về dự định của mình. Trước tiên chúng ta phải phân tích một chút về đối thủ của mình đó gọi là: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”.

“Đối thủ của chúng ta? Bọn áo đen đó?”

“Đúng.” Chính là bọn áo đen đó, theo như phán đoán của tôi, bọn áo đen đó không giống như đám ô hợp mà chúng ta gặp ở Hồng Kông và Khương Trại, bởi rõ ràng là chúng chuyên nghiệp hơn, chắc chắn là đã từng qua huấn luyện tác chiến đặc chủng trong một thời gian dài và nghiêm khắc. Vì vậy, tôi ban đầu đã nhầm lẫn chúng là người của Lão mã và Yelena, nhưng bây giờ xem ra, thân thể của chúng còn phức tạp hơn nhiều.”

9

Đường Phong không hiểu hỏi: “Bọn áo đen đó phức tạp thế nào? Anh nói nghe xem!”

Hàn Giang nói ra quan điểm của mình: “Tôi cảm thấy thực lực của bọn chúng rõ ràng vượt qua những tập đoàn tội phạm thông thường, nhưng cũng không giống bộ đội đặc chủng của quốc gia nào đó. Tại sao lại nói như vậy ? Thứ nhất là dựa vào kinh nghiệm bao năm qua của tôi, thứ hai, mạng lưới tình báo của chúng ta cho biết gần đây nhất không có đội đặc chủng của quốc gia nào có hành động tương tự như vậy, thế nên, tôi phán đoán đám người này là một nhóm người có tố chất đã qua huấn luyện, nhưng lại không lệ thuộc vào bất cứ tổ chức bí ẩn của bất cứ quốc gia nào. Chắc rằng rất nhiều người trong số họ đều có kinh nghiệm phục vụ trong bộ đội đặc chủng và cục tình báo, chỉ có điều... chỉ có điều chúng ta không biết bất cứ điều gì về một tổ chức như thế này”.

Đường Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ngạc nhiên hỏi. “Anh nói như vậy thì tôi cũng nhớ ra rồi, vết xăm trên người tên sát thủ đâm chết Lương Văn Kiệt tại Quảng châu giống hệt như vết xăm trên xác chết mà chúng ta phát hiện thấy dưới thác nước trong hang động, cũng là hình một con chim ưng đứng trên mình con sói, vị trí giống hệt, đều là phía cổ sau dải tai, điều này nói lên...”

“Nói lên rằng giữa bọn chúng nhất định liên quan đến nhau, thậm chí... thậm chí có thể đoán định chúng là một hội. Tôi đã kiểm tra qua tử thi của mấy tên cướp bị chúng ta bắn chết tại Hồng Kông, trên người chúng không có hình xăm như vậy. Điều đó càng chứng minh cho phán đoán phía trước của chúng ta, bọn

áo đen đang truy sát chúng ta tuyệt đối không hề tầm thường, trên người bọn chúng đều có hình xăm thống nhất, có thể thấy tổ chức của bọn chúng khá nghiêm ngặt, phương pháp sử dụng súng của chúng rất chuẩn xác, năng lực không thường, trang bị hoàn hảo, cho thấy thực lực của tổ chức bọn chúng rất ổn. Đây rốt cuộc là bọn người nào nhỉ?”

“Anh có còn nhớ iểu hiện không bình thường của Makarov lúc nhìn thấy hình xăm đó trong hang động không?” – Câu nói của Đường Phong lại nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang lại gật gù: “Điều đó nói lên rằng chắc là trước đây Makarov đã từng nhìn thấy hình xăm như vậy, khả năng là trên người một ai đó, cũng có khả năng là một nơi nào đó, nhưng ông ấy luôn miệng phủ nhận. Xem ra bên trong nhất định có vấn đề; tìm cơ hội, tôi nhất định phải hỏi lão mã cho bằng được.”

“Ngoài ra, tôi còn nhớ ra một chuyện liên quan tới hình xăm đó; anh có còn nhớ lúc chúng ta bị trói chặt vào thân cây ở Thất Sắc Cẩm Hải, vị thủ lĩnh đó đã từng nói chúng ta là mấy gã ưng sói không dám ăn”.

“Đúng, cậu nghĩ tới điều gì vậy?”

“Tôi nghĩ hình xăm đó chắc liên quan tới Tây Hạ, chỉ có điều tôi không biết rốt cuộc là có hàm ý gì đặc biệt”.

Hàn Giang nghĩ một hồi, nói: “Có lẽ chẳng có hàm ý gì đặc biệt cả, chỉ là để thống nhất đánh dấu nên đã tìm hình thù đó. Tôi nói tiếp về đối thủ của chúng ta, bọn áo đen này thực lực không tầm thường, quân số của chúng vốn không đông, chỉ khoảng trên dưới chục người. Tôi đoán lần này có thể chúng cũng sẽ tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh; còn tại sao chúng lại nhận được tình báo về Hắc Đầu Thạch Thất, hiện giờ tôi không thể giải thích được. Tóm lại, theo như kinh nghiệm từ trước đến nay, chúng chắc chắn sẽ không vắng mặt, bởi vậy chúng ta phải chuẩn bị chu đáo. Tôi đoán quân số lần này của chúng không thể vượt quá năm người, chúng cũng cần bảo mật, kẻ cầm đầu thực sự đứng đằng sau chắc chắn không hy vọng có thêm nhiều người biết về bí mật của kế tranh ngọc, bởi vậy chúng sẽ không phái nhiều người đi, nhưng mấy người này nhất định là những tay xuất sắc nhất của bọn chúng”.

Đường Phong nghe Hàn Giang phân tích, cảm thấy rất có lý: “Vậy thì chúng ta nên có mấy người tới đó?”

“Theo như phán đoán phía trên của tôi, tôi cho rằng chúng ta cũng không nên đi đông người. Đầu tiên, chúng ta cũng cần phải bảo mật; tiếp đó, ở vùng núi lạnh giá như thế, người dân thưa thớt, nếu đi nhiều người thì sẽ rất dễ bị bại lộ, thế nên ít nhưng chất là tốt nhất. Điều luôn khiến tôi suy nghĩ là ở chỗ phái mấy người đi thì tốt hơn đây, Nếu như Triệu Vinh có thể đi thì tốt quá. Với năng lực của cậu ấy, một chọi được mười, tôi có thể giảm được rất nhiều việc” - Hàn

Giang lại than thở lần nữa.

“Anh hãy thực tế chút đi, hiện giờ chỉ có mấy người chúng ta, được hay không được thì cứ thế này đi”.

Trước tiên là hai chúng ta, tiếp theo chỉ có thể là Từ Nhân Vũ, năng lực của anh ta cũng tạm tạm, còn Lão Mã tuy kinh nghiệm phong phú nhưng lớn tuổi rồi, đến vùng cao lạnh giá, ông chắc chắn không chịu nổi. Ngoài ra hai cô gái tôi vốn không suy nghĩ tới.

“Vậy thì có ba người thôi hả!”

Hàn Giang bó tay lắc đầu: “Lực lượng có phần mỏng manh, nhưng chỉ có thể như vậy thôi!” - Nói tới lòng Hàn Giang đột nhiên hiện lên tên một người, chẳng mấy chốc anh đã tỉnh táo lại.

10

Đường Phong phui phui cổ rặm trên người, đứng dậy nói với Hàn Giang: “Được rồi, tất cả mọi người chúng ta đã phân tích một lượt, ai đi thì hành nhiệm vụ lần này đã xác định rồi, còn vấn đề gì nữa không?”

Hàn Giang cười đau khổ đáp: “Còn vấn đề gì nữa? Chúng ta quay về tuyên bố, bảo đảm có người khóc, có người nổi loạn, khàkhà!”

“Anh nói Lương Viện và cả Lão Mã, họ cũng muốn đi? Lần này thì không thể theo ý họ được.” - Đường Phong lại không chút bận tâm.

Hàn Giang đứng dậy, vỗ vỗ vai Đường Phong, nói: “Vây được! Nếu họ có tâm trạng, cậu phụ trách đại tiểu thư Lương, tôi phụ trách Lão Mã, nhất định phải bịt miệng họ lại”

Hai người trở về huyện, ăn cơm trưa xong, Hàn Giang tuyên bố quyết định của mình với mọi người. Quả đúng như dự đoán. Lương Viện và Makarov phản ứng rất hăng, nói rằng thế nào cũng phải đi theo. Hàn Giang và Đường Phong nhìn nhau cười, vẫn tiến hành như kế hoạch ban đầu, Hàn Giang phụ trách thuyết phục Makarov, Đường Phong phụ trách thuyết phục Lương Viện. Đường Phong dốc hết chân tình với Lương Viện để cô ấy hiểu ra vấn đề, mất hai tiếng đồng hồ để tâm sự khuyên giải mãi, cuối cùng cũng thuyết phục được đại tiểu thư Lương.

Nhưng bên chỗ Hàn Giang thì lại không dễ dàng như vậy. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ thay phiên nhau mất cả một buổi chiều, mãi cho tới tận khi mặt trời lặn cũng không lay động được Makarov. Makarov cố chấp vẫn muốn đi cùng, với ba lý do sau: vì con trai đã mất, để hóa giải bí mật của kẻ tranh ngọc, vì Yelena chưa biết sống chết ra sao. Ba lý do quan trọng sấm đánh không lay chuyển, bất luận Hàn Giang khuyên giải thế nào, Makarov cũng không chịu thỏa hiệp mà còn nói: “nếu Hàn Giang không đưa ông đi cùng, thì ông sẽ tự đi tìm bọn người áo đen để cứu Yelena, ép cho Hàn Giang không còn cách nào khác, phải đập cửa bỏ đi.”

Hàn Giang trở về phòng mình, lớn tiếng quát mắng với Đường Phong: “Lão già cứng đầu, cố chấp không chịu nổi”.

Đường Phong cười nói: “Xem ra đội trưởng bại trận rồi khà khà”.

“Cậu đừng có mà cười trên nỗi đau khổ của người khác, tôi nói không dẫn theo ông ấy thì sẽ không dẫn theo ông ấy!” Hàn Giang nổi cáu.

Đường Phong ngẫm nghĩ, thay đổi chủ ý, khuyên Hàn Giang: “Hay là đưa ông ấy đi cùng, dù sao thì Lão Mã cũng đầy kinh nghiệm hữu ích, trong những lúc quan trọng vẫn có tác dụng đấy”.

“Đưa ông ấy đi cùng tôi sợ sức khỏe ông ấy không ổn làm chúng ta mệt thêm. ” - Hàn Giang nói tới đây, Makarov đột nhiên đá cửa xông vào, hét lên với anh: “Hàn Giang các anh mệt thêm lúc nào chưa? Tôi tuy già thật nhưng bộ xương già này vẫn ổn, tôi không cần cậu thương xót!”

Hàn Giang và Đường Phong bị Lão Mã “tấn công” đột ngột nên sững cả người. Hàn Giang chống nạnh, bót tay nhìn ông lão cứng đầu trước mặt, lặng thinh hồi lâu mới lên tiếng: “Được! Coi như ông ghé ghé, tôi đồng ý đưa ông đi theo nhưng ông... hậu quả ông tự chịu! Nếu như ông quăng bộ xương già lại trên núi thì đừng có trách tôi!”

Lão Mã nhất thời nghe không hiểu câu: “quăng bộ xương già lại trên núi” của Hàn Giang nghĩa là gì, nên đứng ngây ra đó. Lúc này, vừa vặn Từ Nhân Vũ bước vào, dịch câu nói này cho Lão Mã nghe. Vốn tưởng rằng Lão Mã sau khi nghe xong nghĩa của câu nói này, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, ai ngờ, Lão Mã lại bật cười ha hả, sau đó ôm Hàn Giang, hôn lên má Hàn Giang theo kiểu truyền thống của người Nga. Ông nói: “Cảm ơn cậu đã cho tôi cơ hội, tôi sẽ không để các cậu thất vọng đâu” - nói xong, còn làm một nghi lễ quân sự để tỏ sự kính trọng với Hàn Giang khiến mọi người dở khóc dở cười.

Hàn Giang bị nụ hôn bất ngờ của Makarov làm cho đỏ mặt cả người. Đội Makarov đi rồi, Hàn Giang đã không còn chút giận nào, lắc lắc đầu nói: “Ông lão này sao bây giờ lại giống như trẻ con vậy, thật không sao hiểu nổi!”

Đường Phong lại cười đáp: “Anh khỏi mắng ông ấy, thực ra tôi thấy hai người rất giống nhau đấy!”

“Tôi giống ông ấy? Giống kiểu điên điên khùng khùng của ông ấy ư, không sao hiểu nổi?” - Hàn Giang không phục.

Đường Phong giải thích: “Lẽ nào không phải sao?”

“Hai người đều cứng đầu, gì cũng thẳng một mạch không vòng vo”. Nghe câu này của Đường Phong, Hàn Giang hồi tưởng lại bỗng thấy Đường Phong nói cũng có phần đúng, trong lòng bất giác tăng thêm vài phần thiện cảm với Makarov.

9 giờ tối, theo như lời hẹn ban sáng, Hàn Giang lại tiến hành kết nối với Triệu Vĩnh. Trước tiên Hàn Giang xác nhận quân số tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh: chuẩn bị cho chúng tôi bốn bộ thiết bị leo núi và cả những thiết bị khác.”

“Bốn bộ?” - Triệu Vĩnh cũng ngạc nhiên: “Bốn vị nào vậy?”

“Tôi, Đường Phong, Từ Nhân Vũ và cả Lão Mã.”

“Cái gì? Anh còn đưa cả Makarov đi cùng?”

“Tôi không muốn đưa ông ấy theo, nhưng hết cách, ông ấy quá nhiều sống chết đòi đi.”

Triệu Vĩnh nghe xong cũng không biết phải làm thế nào, đành lắc đầu: “Vậy được! Tôi lập tức chuẩn bị cho anh, ngày mai các anh sẽ nhận được trang thiết bị, tài liệu địa chất khu vực phía đông tuyết sơn A Ni Mã Khanh mà anh cần tôi cũng lấy cho anh rồi.”

Vậy thì tốt quá, tài liệu cụ thể không?” – Hàn Giang vẫn chưa yên tâm.

Cái này thì anh yên tâm, hiện giờ đây là tài liệu cụ thể nhất, toàn diện nhất mà tôi có được. Ngoài một phần tài liệu mà tôi lấy từ ủy ban Lãnh thổ Quốc gia ra thì tôi cũng đã kiểm duyệt phần tài liệu liên quan tới phía quân đội. Nếu anh vẫn chưa hài lòng thì tôi cũng hết cách rồi.

“Được rồi, hôm nay tôi sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng, nếu như vẫn cần tới sự giúp đỡ của cậu thì chúng ta sẽ liên lạc tiếp.”

Ngoài ra, nếu anh còn cần thêm thiết bị gì nữa thì tiến sỹ Từ đều có thể giúp anh giải quyết”.

“Chẳng có gì cả, ngoài thiết bị leo núi thì là vũ khí”.

“Ồ! Vẫn còn một việc, lần này rút kinh nghiệm lần trước, tôi đã chuẩn bị ổi người các anh một máy phát tín hiệu định vị vệ tinh. Chỉ cần có thứ này đeo trên người các anh phát tín hiệu bình thường thì tổng bộ sẽ biết phương hướng và vị trí mà các anh đang ở, để trong lúc nguy hiểm, chúng tôi sẽ kịp thời cung cấp chi viện cho các anh”. Triệu Vĩnh giới thiệu.

Đây đúng là thứ hay đấy, tôi đang cần. Giáo sư La có bên cạnh cậu không? Cậu hỏi xem giáo sư La có còn gì dặn dò không?” - Hàn Giang hỏi.

Trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của giáo sư La: “Đường Phong, Hàn Giang, tôi bây giờ cũng không cần nói gì nữa, chúc các cậu mã đáo thành công. Tôi ở tổng bộ đợi các cậu quay về. Tôi tin rằng nếu như chúng ta có được hai kệ tranh ngọc thì nhất định có thể giải mã được càng nhiều tin tức hơn nữa.”

Đường Phong và Hàn Giang gật gù đầu, đang chuẩn bị kết thúc lần nói mạng này thì Hàn Giang đột nhiên hét gọi Triệu Vĩnh. Triệu Vĩnh không hiểu: “Đội trưởng, còn gì dặn dò?”

Hàn Giang hỏi: “Tôi bảo cậu điều tra tình hình của Makarov và Yelena, cậu đã điều tra chưa?”

“Điều tra rồi, tình hình mà chúng tôi nắm bắt được cơ bản giống như những gì Makarov nói với các anh. Makarov là thiếu tướng đã nghỉ hưu của KGB, Yelena là đặc công át chủ bài, còn về mục đích hành động lần này của họ thì giống như Makarov nói, chính là để tìm kệ tranh ngọc về; còn có ý đồ gì không thì không thể biết được. Bởi vậy, khi các anh cùng hành động với Makarov thì vẫn phải cẩn thận hơn đấy”.

Hàn Giang trầm ngâm một hồi, rồi lại tiếp tục hỏi:

“Hiện nay tổng bộ có tình báo gì liên quan tới tung tích của Yelena không?”

Triệu Vĩnh lắc lắc đầu, đáp: “Không có!”

Hàn Giang không thể không thất vọng kết thúc lần kết nối này, sau đó mò tài liệu mà Triệu Vĩnh vừa mới gửi tới bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng. Đường phong, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cùng nhau nghiên cứu tới tận đêm khuya, rốt cuộc đã đánh dấu được hai khu vực khả nghi: khu vực A và khu vực B tại phía đông nam tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Căn cứ theo tài liệu của Ủy ban lãnh thổ Quốc gia cho thấy: hai khu vực này đều nằm trong khe núi bốn bề đều có vách núi bao quanh. Khả năng có huyết động tồn tại, càng khiến người ta sinh nghi ở chỗ: hai khu vực này tuy cách xa điểm dân cư nhưng trên mặt đất lại phát hiện không

ít dấu vết của kiến trúc do con người tạo nên. Tất cả những điều này đều trùng khớp với truyền thuyết mà Đạt Ma kể.

Đường Phong dung bút bi đỏ vẽ hai vòng tròn đậm trên bản đồ, nói với Hàn Giang và Từ Nhân Vũ: “Hai khu vực này, cần cứ theo lộ trình dài, ngắn thì chúng ta sẽ tới khu A trước, sau đó là khu B. Các anh có ý kiến gì không?”

Hàn Giang không có ý kiến, còn Từ Nhân Vũ lại chần chừ không muốn bày tỏ, Đường Phong hỏi Từ Nhân Vũ: “Tiền sỹ có vấn đề gì không?”

Từ Nhân Vũ nói: “Hiện giờ tôi không thấy có vấn đề gì cả, nhưng tôi...tôi lo lắng nếu như khu A và khu B đều không tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất thì...”

Vẫn chưa kịp đợi Từ Nhân Vũ nói hết câu, Đường Phong liền ngắt lời anh: “Sự lo lắng của anh hiện giờ là thừa. Có thể tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất hay không thì bắt buộc phải đi mới biết được.”

Rút cuộc ba người thống nhất với nhau, tiến hành theo kế hoạch của Đường Phong. Chiều hôm sau trang thiết bị mà họ cần đã được đưa tới đúng như số lượng họ đã yêu cầu, bao gồm những dụng cụ leo núi như: cào bằng, cuốc bằng, dây thừng, thòng lọng, xích sắt, gậy chống tuyết, mũ bảo hiểm, giày bảo hiểm, thiết bị nâng hạ, búa đập đá, giày leo núi tuyết, ván trượt tuyết, kính mắt leo núi; còn có cả một ít vũ khí và bình oxy và cả thiết bị định vị tín hiệu vệ tinh mà Triệu Vĩnh đã nói.

Đêm nay, Đường phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov không hẹn mà cùng nhau mất ngủ. Đến sau nửa đêm, bốn người đồng loạt ngồi dậy, vừa chuẩn bị trang bị cần thiết mang theo, vừa tiếp tục nung nấu đối sách nếu như đến lúc gặp phải tình huống nguy hiểm.

Họ chờ đợi bình minh lên, nhưng bầu trời bên ngoài mãi vẫn chưa thấy sáng. Đường phong chạy ra bên ngoài khách sạn xem xét, phát hiện một đám mây đen khổng lồ từ xa bay tới, bao trùm lên thảo nguyên rộng lớn, bầu trời tối sầm nặng trĩu. Lòng Đường Phong cũng bất giác bao trùm mây đen, nhưng anh biết, bất luận thế nào cũng phải xuất phát.

Đường Phong và Hàn Giang không yên tâm về Lương Viện và Hắc Vân, vậy là họ đã giao phó hai cô gái cho cảnh sát địa phương trước. Lương Viện bịn rịn lưu luyến khiến Đường Phong không tránh khỏi chút mềm lòng, nhưng anh vẫn kìm lòng, theo Hàn Giang xuất phát. Trong không khí bất an, Đường Phong, Hàn Giang Từ Nhân Vũ và Makarov mang theo kệ tranh ngọc, lái chiếc Jeep Cherokee lao vào lòng đại thảo nguyên ngút ngàn.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

22. Chương 21

Chương 21

Tuyết sơn A Ni Mã Khanh

1

Chiếc Jeep Cherotce chạy về phía đường quốc lộ phía tây, chẳng mấy chốc họ đã nhìn thấy bóng dáng tuyết sơn A Ni Mã Khanh hùng vĩ. Tuyết sơn A Ni Mã Khanh là ngọn núi cao nhất so với mực nước biển ở khu vực đầu nguồn sông Hoàng Hà, và cũng bao gồm cả dải băng lớn nhất đầu nguồn sông Hoàng Hà, được mệnh danh là tháp nước của Trung Quốc. “A Ni” trong tiếng Tạng của khu vực An đa có nghĩa là “ông lão” còn “Mã Khanh” nghĩa là ngọn núi to nhất đầu nguồn sông Hoàng Hà.”

Không biết từ bao giờ, trời bỗng đổ mưa, mưa đông lạnh buốt. Nước mưa và nước tuyết tan vào nhau, chảy ngang dọc trên thảo nguyên, khiến con đường trở nên lầy lội. Đi tiếp lên phía trước, hóa ra đến cả đường đi cũng không có, chiếc Jeep Cherokee giống như ngựa hoang tuột mất dây cương, tự do lao vun vút trên thảo nguyên.

Mưa mỗi lúc một to, trên thảo nguyên không thấy bóng người. Bầu trời bị đám mây đen che kín, tầng mây rất thấp, dường như đang ở ngay trên đỉnh đầu mọi người, thấp đến nỗi gần như sắp sập xuống tới nơi. Hàn

Giang phụ trách lái xe nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác càu nhàu: “Hai hôm trước vẫn còn đẹp trời, sao đúng hôm chúng ta xuất phát thì trời lại đổ mưa nhỉ?”

Đường Phong cũng cảm thấy kì lạ: “Đúng vậy! Trên thảo nguyên mà mưa to thế này, vốn rất hiếm thấy. Mùa này mà mưa to như vậy càng bất thường hơn”.

Hàn Giang quay đầu nhìn nhìn Makarov phía sau. Ông lão này hay thật, mặc cho bên ngoài mưa gió ầm ầm, ông chỉ lo ngủ. Hàn Giang bất giác bật cười: “Cậu xem người ta kìa, lão Mã trâu thật đấy, lên xe cái là nằm ngay”.

“Tôi thấy ông ấy như vậy rất phù hợp với thói quen của người cao tuổi. Năm tháng thôi thúc người ta lão hóa, tất nhiên sức khỏe cũng không ổn rồi” - Đường Phong bất giác cảm thông.

Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên, chiếc xe bỗng lắc mạnh một cái, sau đó đứng im. Hàn Giang khẽ nói:

“Chết! Tịt rồi”.

Anh khởi động lại chiếc Jeep Cherokee, động cơ xe khởi động rồi nhưng xe vẫn không động đậy. Hàn Giang lập tức hiểu ra, khả năng đây không đơn giản là động cơ bị tịt.

Anh đạp chân ga lên mức cao nhất, thân xe lắc một cái nhưng vẫn đứng im. “Thật là đen đủi, xe bị sa lầy rồi” - Hàn Giang rút cuộc đã thốt ra cái điều mà mọi người đều lo lắng.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ nhảy xuống khỏi xe, đội mưa kiểm tra, phát hiện ra thảo nguyên vốn yên tĩnh lúc này đã biến thành một thế giới của đầm lầy, chỗ trũng, do nước mưa tuôn chảy, tụ thành những dòng suối nhỏ, khiến cho bánh sau của chiếc Jeep cherokee cũng không thể tránh khỏi bị sập xuống hố bùn trũng.

Đường Phong than thở: “Những năm gần đây, vùng thảo nguyên này bị hủy hoại nghiêm trọng quá, do chăn thả gia súc quá đà, do lạm dụng thu lượm đông trùng hạ thảo dẫn tới đồng cỏ bị hoang hóa, cứ mưa to một cái là lại biến thành đầm bùn lầy”.

“Thôi đi, giờ không phải là lúc để cậu nghiên cứu đâu, nhanh chóng đến đẩy xe đi” - Hàn Giang gào lên với Đường Phong.

Tiếng gào của Hàn Giang đã khiến cho Makarov đang ngủ say cũng choàng tỉnh. Ông lão mở đôi mắt nhắm ra nhìn, lập tức hiểu ra có chuyện. Không chút do dự, ông nhảy xuống xe, cùng Từ Nhân Vũ, Đường Phong ra phía sau đẩy xe. Hàn Giang khởi động lại lần nữa, dồn hết công suất, ba người Đường Phong, Từ Nhân Vũ, Makarov cùng dốc sức đẩy đằng sau, nhưng ngoài bị bùn bắn khắp người ra thì chẳng có gì tiến triển.

Đường Phong đứng trong mưa gió nhất thời không biết phải làm thế nào; cuối cùng vẫn là Hàn Giang nhớ ra chiếc xẻng mà họ mang theo, chiếc xẻng này vốn để khi nào phát hiện ra Hắc Đầu Thạch Thất thì mới dùng tới không ngờ lúc này lại phát huy công dụng. Hàn Giang nhảy xuống xe, lôi chiếc xẻng sắt từ thùng xe ra, cật lực đào xuống hố bùn mà bánh sau sập xuống. Sau đó, anh để Đường Phong lái xe, còn mình và Lão Mã, Từ Nhân Vũ, lại lần nữa dồn lực rồi cuối cùng cũng đẩy được chiếc xe ra khỏi hố bùn. Thế nhưng họ không có lấy một chút vui mừng nào khi chiến thắng được khó khăn này, bởi vì ba người từ đầu đến chân đã dính bùn đất.

Mọi người lại lên xe, Đường Phong khởi động lại chiếc Jeep cherokee, anh bật đèn pha, cẩn thận hơn, rón rén từ từ lao về hướng tây.

2

Ba tiếng đồng hồ sau, họ bỏ lại mưa dông phía sau lưng, tiến vào lòng tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Ở đây trời quang tạnh trời xanh vạn dặm, tuyết sơn nằm ở phía không xa có thể thấy rõ mồn một, quả là khác biệt hoàn toàn với thời tiết ban nãy.

“Khí hậu trên cao nguyên thật là biến đổi đa dạng, ban nãy vẫn còn mưa gió ầm ầm, giờ đã lại trong xanh thăm thẳm”, Đường Phong phàn nàn.

“Đây chính là phía đông mặt trời mọc, phía tây trời đổ mưa” - Từ Nhân Vũ cười nói.

“Hai cậu nghỉ ngơi chút đi nhé, đợi lúc nữa e rằng đến cả sức nói chuyện các cậu cũng không có đâu.” - Makarov

phía sau xe vừa đang chìm trong mộng đột nhiên mở miệng nói, khiến Đường Phong và Từ Nhân Vũ đều giật bản mình.

Hàn Giang nói: Lão Mã nói rất có lý. Hai cậu lẽ nào không cảm thấy độ cao so với mực nước biển ở đây càng lúc càng cao sao? Các cậu tiết kiệm sức lực đi, đợi lúc nữa tôi bảo các cậu nói chuyện, có khi các cậu cũng không thốt lên lời.

Nghe thấy những lời này, Đường Phong và Từ Nhân Vũ rõ ràng cũng cảm thấy không khí ở đây mỗi lúc một loãng hơn, vậy là, hai người ngoan ngoãn.

Trong xe không còn ai nói chuyện nữa, địa hình càng lúc càng cao, trước mặt chiếc Jeep Cherokee xuất hiện một con dốc cao lớn. Đường Phong thử lái xe leo lên con dốc này nhưng đã thất bại. Độ cao và độ dốc của con dốc này đều đã vượt qua giới hạn của chiếc Jeep Cherokee. Đường Phong lùi xe lại, cầm bản đồ và GPS, đối chiếu tìm thấy đường mà họ vừa đi qua. Chắc không sai!” - Đường Phong nhìn chằm chằm vào kinh vĩ độ hiện trên GPS lăm bắm.

Anh cất bản đồ đi, nói với mọi người: “Tôi vừa kiểm tra rồi, tuyến đường mà chúng ta đi chính xác, ở đây đã tiếp cận với khu vực A mà chúng ta đã xác định. Con dốc này xe không qua được, chúng ta phải đi bộ vào núi thôi”.

Xem ra thời khắc thực sự thử thách chúng ta đến rồi đây - Hàn Giang nói xong, và cũng là người đầu tiên khoác xong ba lô nhảy xuống xe.

Vừa mới xuống xe, họ lập tức cảm nhận được sự lạnh giá và không khí loãng toẹt ở đây. Bốn người họ không ai nói năng gì mà thực hiện theo kế hoạch đã định từ trước, Hàn Giang đi đầu, Đường Phong bám sát phía sau, Makarov đi thứ ba, Từ Nhân Vũ đi cuối cùng. Bốn người mang theo đầy đủ trang thiết bị, bắt đầu tiến vào trong lòng A Ni Mã Khanh.

Vượt qua con dốc này, phía dưới dốc là một rừng vách đá trần trụi đen kịt. “Đây là dấu tích của khí hậu trái đất đất nóng dần lên, vách đá trần trụi trước đây, vốn cũng là một phần của núi tuyết băng sơn, giờ lại lộ hẳn ra ngoài”

Đường Phong vẫn không sao tìm chế được, thốt ra lời nhận xét của mình.

Hàn Giang chỉ về phía trước, nói: “Không sai! Căn cứ theo tài liệu của ủy ban Lãnh thổ Quốc gia thì ở đây đều là một phần của núi tuyết băng sơn, nhưng đây chỉ là một ngọn núi có độ cao so với mực nước biển thấp hơn, không phải là núi tuyết quanh năm tuyết phủ. Đáng lẽ ra vào mùa này, ở đây phải có tuyết rơi từ lâu rồi, nhưng năm nay vẫn chưa có tuyết, đây có lẽ là do biến đổi khí hậu trái đất nóng dần lên như cậu nói! Khả khả, không có tuyết rơi ngược lại đối với chúng ta là việc tốt. Nếu như tôi phán đoán không nhầm thì khu vực A mà chúng ta muốn tới chắc là phía sau ngọn núi này, đây là con đường ngắn nhất để thông tới khu vực A.

Bốn người đi theo hàng dọc, vẫn được coi là thuận lợi, hơn một tiếng đồng hồ sau, họ đã vượt qua ngọn núi không được tính là cao lắm này. Đúng như dự đoán của họ trước đây, dưới núi là một khe núi lớn, ngọn núi mà họ vượt qua chính là ngọn thấp nhất trong những ngọn núi xung quanh, ba mặt còn lại đều là dốc cao dựng đứng, quanh năm tuyết phủ. Ba người từ từ tiến vào khe núi, lúc này mới nhìn rõ, vùng đất có địa hình bằng phẳng trong khe núi là một đồng cỏ đã bị hoang hóa nghiêm trọng.

3

Đồng cỏ trong khe núi vốn là một vùng cỏ xanh tuyệt đẹp, nhưng hiện giờ mặt đất tuy vẫn còn không ít dấu vết của cỏ, nhưng những tảng đá to màu đen trần trụi và đá dăm càng lại. Bốn người cẩn thận rón rén đi xuống phía dưới núi, quan sát xung quanh, không có người, cũng chẳng có gia súc, đồng cỏ thoái hóa im lìm đến mức khiến người ta phát sợ. Bốn người đi loanh quanh trong khe núi, không phát hiện thấy hang động nào ở đây mà chỉ thấy những tảng đá nhô lên nhiều hơn.

“Lẽ nào đây không phải là khu vực A ? Sao không phát hiện thấy gì nhỉ ? - Đường Phong nghi ngờ hỏi.

Hàn Giang so sánh kinh vĩ độ, rồi khẳng định chính là khu vực A mà trước đây chúng ta xác định, không thể sai được, chúng ta tìm kĩ lại xem sao.”

Đường Phong cẩn thận tìm kiếm lại lần nữa mà vẫn không thu hoạch được gì, nhưng anh đột nhiên phát hiện ra một số thứ kỳ lạ bên cạnh một tảng đá lớn trần trụi, tiến lên quan sát tỉ mỉ, hóa ra là một di tích kiến trúc mà con người tạo nên. Đường Phong mừng rỡ kêu lên: “Các anh, mau lại đây, tôi phát hiện ra di tích kiến trúc này.”

Sau khi Hàn Giang tiến lại gần và quan sát kĩ lưỡng, rồi trước đó vừa mới vui mừng kinh ngạc, sau đã lại thất vọng nói: “Đây là di tích kiến trúc, nhưng lại là di tích kiến trúc cận đại, nhiều nhất cũng không thể vượt quá ba mươi năm

“Điều này ít nhất cũng cho thấy: đã từng có người xây nhà ở đây, thậm chí còn từng sống ở đây” - Đường Phong vẫn muốn lấy lại chút thể diện cho phát hiện của mình.

Hàn Giang nhìn xung quanh, trên cao nguyên trời tối sớm, sắc trời lúc này đã có chút âm u, anh cương quyết ra lệnh:

“Mọi người lấy chỗ này làm trung điểm, hai người một nhóm chia thành hai đầu lục soát, nỗ lực lần cuối cùng. Bất luận phát hiện ra điều gì thì nửa tiếng sau nhất định phải quay lại đây, chúng ta bắt buộc phải lên xe trước khi trời tối”.

Trong lòng mọi người đều hiểu rằng: nếu như buổi tối không đi được ra khỏi đây và quay lại xe, thì cũng đồng nghĩa với việc họ đem tính mạng của mình giao nộp toàn bộ cho tuyết Sơn A Ni Mã Khanh.

Đường Phong và Hàn Giang một nhóm, Makarov và Từ Nhân Vũ một nhóm, bốn người chia thành hai đầu tìm kiếm. Đường Phong và Hàn Giang tìm khắp các góc ngách, khe núi, nhưng không thấy một chút di tích nào liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết. Ngược lại, Hàn Giang lại tìm thấy một đồng xương trắng ngay ngắn trên đồng cỏ. Hàn Giang nhìn cái đã phát hiện ra ngay, đây vốn không phải là xương người mà là xương của một loài động vật to lớn nào đó. Nơi này có thể có loài động vật to lớn nào nhỉ? Sau khi Đường Phong kiểm tra, anh đoán: “Hay là xương của bò lông?”

Sau khi Đường Phong nhắc nhở, Hàn Giang cẩn thận xem xét lại bộ xương trước mặt, nói: “ừm, chắc là bò lông, nhưng ở nơi hoang vu thế này, sao tự nhiên lại xuất hiện một bộ xương bò lông chơ như vậy nhỉ ?”

Đường Phong không thể đoán ra, anh quan sát xung quanh thêm lần nữa. Đột nhiên, một trận cuồng phong thổi qua cuốn tung rất nhiều đất đá cát bụi khiến Đường và Hàn Giang không tài nào mở mắt ra được. Trận cuồng phong đi qua, Đường Phong chỉ cảm thấy ở đây có nhiều điều bất thường hơn, vậy là anh đề nghị với Hàn Giang: “Hay là chúng ta về sớm chút đi. Ở đây e rằng không phát hiện thêm được gì đâu!”

Nửa tiếng đồng hồ sau, Đường Phong và Hàn Giang quay lại nơi đã hẹn mọi người. Từ Nhân Vũ và Makarov đã quay về đúng giờ, họ cũng không phát hiện được manh mối có giá trị nào.

Đường Phong đứng trên di tích kiến trúc, nói: “Nhưng chúng ta cũng không phải không thu hoạch được gì. Bây giờ tôi có thể đoán ra bí mật của khu kiến trúc này”.

“Bí mật của kiến trúc?” - Câu nói của Đường Phong lập tức thu hút được sự hứng thú của mọi người.

4

Đường Phong thở một hơi dài, giải thích: “Đúng vậy, bí mật của kiến trúc. Tôi phát hiện đá ở chỗ này trần trụi, trên mặt đất chỉ còn lại cỏ và đất cùng rất nhiều những hang thỏ. Đây chính là hang thỏ cộc thường thấy trên đồng cỏ cao nguyên, thân hình của chúng to lớn, khả năng sinh sôi nảy nở rất mạnh, sức phá hoại đồng cỏ cũng rất lớn, các anh xem mọi người nhìn theo hướng tay Đường Phong chỉ thì nhìn thấy một con thỏ cộc to lớn thò đầu ra khỏi hang: Các anh xem đồng cỏ cách chỗ chúng ta đứng không xa, một mét vuông đồng cỏ mà đã có hơn cả chục hang thỏ, thật sự là tôi không dám tưởng tượng tổng cộng sẽ có bao nhiêu hang thỏ trong khe núi và trên đồng cỏ đã bị hoang hóa nghiêm trọng này!”

Cái đó thì có liên quan gì tới di tích căn nhà này?” - Nhân Vũ hỏi.

Căn cứ theo niên đại và hình dáng của kiến trúc của căn nhà mà phán đoán: mấy căn nhà này chắc là do dân du mục xây nên, sau đó do chăn thả gia súc quá độ, lạm dụng hái lượm đồng trùng hạ thảo, đã dẫn đến nạn thổ cộc hoành hành, đồng cỏ bị thoái hóa nghiêm trọng. Bởi vậy dân du mục bắt buộc phải di cư khỏi đây và hôm nay chúng ta mới có thể tìm thấy di tích kiến trúc này.” - Đường Phong trả lời.

Xem ra khu vực A mà chúng ta suy đoán là sai lầm. Chúng ta đã bị di tích căn nhà này giác ngộ rồi. Nhưng những dân du mục này cũng kỳ lạ thật đấy, chăn thả gia súc lại vào tận trong khe núi này chăn thả. Ở đây vừa lạnh, lại xa bên ngoài, cho dù là đồng cỏ có tốt thế nào chăng nữa, cũng không nên chạy đến đây làm gì!” - lời nói của Từ Nhân Vũ chứa đựng đầy sự thất vọng và không hiểu biết.

Xem ra Từ Nhân Vũ ở nước ngoài lâu quá rồi, nên anh không hiểu chốn này, cũng không hiểu dân du mục ở đây. Cuộc sống của họ thật sự rất khó khăn. Chắc là họ cũng không còn cách nào khác nên mới tìm đến đây, nhưng sự có mặt của họ đã phá hoại môi trường vốn suy yếu này” Đường Phong đang nói tới đây, đột nhiên một con thổ cộc to lớn bò lên chân anh. Đường Phong sợ đến nỗi hét toáng lên. Hàn Giang đang định giúp Đường Phong đuổi con thổ cộc này ai ngờ, một con thổ cộc khác có thân hình còn to lớn hơn bò lên đùi anh ta...

Chính trong lúc thổ cộc bò lên người Đường Phong và Hàn Giang, thì đồng thời thổ cộc cũng bò lên người Từ Nhân Vũ và Makarov. Đường Phong dồn hết sức, đập cho con thổ cộc trên người một cái. Hàn Giang thì lại rút dao găm ra, đâm con thổ cộc đang bò trên người mình. Dao găm không sai không lệch, đâm đúng lên người con thổ cộc to béo. Lúc này, càng lúc càng nhiều thổ cộc chui ra khỏi hang, vây quanh lấy bốn người. Thấy mình sắp bị hàng nghìn hàng vạn con thổ cộc bao vây, Hàn Giang quyết hét lên: nhanh rút lui về phía bên kia dốc”.

Đường Phong và Hàn Giang rút súng ra. Pằng! Pằng! Pằng! Bắn liên tiếp vài phát. Vài con thổ bò tới cạnh chân đã bỏ mạng, nhưng từng đàn thổ vẫn lũ lượt kéo đến. Bốn người cố gắng nhảy qua vòng vây thổ cộc, lao lên dốc.

Makarov và Từ Nhân Vũ đã lao lên dốc, Đường Phong và Hàn Giang vừa chống trả vừa chạy phía sau. Chẳng mấy chốc Đường Phong đã bắn hết băng đạn. Anh đổi một băng đạn khác, tiếp tục bắn tỉa, nhưng anh bắn rụng đằng trước thì đằng sau lại có càng nhiều thổ cộc xông lên. Đạn trong băng lại sắp bắn hết rồi, lúc này, Hàn Giang phải mò một quả lựu đạn trong người ra, khê quăng đi. Một tiếng nổ vang lên, hàng trăm con thổ cộc nhảy loạn xạ bị nổ bắn khắp nơi. Đường Phong và Hàn Giang nhân cơ hội đó cũng lao lên dốc. Nhưng khi hai người quay đầu lại nhìn thì phát hiện bầy thổ cộc đói khát đó đang dầm dáp lên xác đồng loại, vẫn tiếp tục leo lên dốc...

5

Đường Phong và Hàn Giang cố gắng leo lên dốc, Hàn Giang vừa chạy vừa hét lên với Đường Phong: “Giờ thì tôi biết chuyện gì đã xảy ra với bộ xương của con bò long đấy rồi?”

“Phí lời! Tôi cũng biết rồi.” - Đường Phong hét xong bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, Thiếu ôxy! Đây là phản ứng chết tiệt của cao nguyên!” - Đường Phong thầm chửi ruả trong lòng.

Makarov và Từ Nhân Vũ đã leo lên dốc trước tiên; Hàn Giang cũng lách thếch chạy lên trên, chỉ còn lại Đường Phong. Đường Phong bị phản ứng cao nguyên trầm trọng, do lúc nãy chạy quá nhanh, nên phản ứng cao nguyên càng nặng nề khiến Đường Phong lại thêm một cơn choáng váng.

Anh đập lên cát và đá vụn lao xạo mà đôi chân hình như không điều khiển nổi. Đột nhiên, trước mắt Đường Phong tối sầm lại, anh trượt chân, cả người ngã nhào ra dốc, toàn thân lao vùn vút xuống dốc. Mọi người đứng trên dốc nhìn thấy cảnh tượng này đều hét lên thất thanh, nhưng sự việc đã ngoài tầm tay của họ, nên không thể làm được gì.

Đường Phong vẫn cố khống chế cơ thể mình, vươn đôi tay ra sức tóm lấy con dốc, hy vọng có thể tóm được thứ gì để giữ được anh lại, nhưng trên con dốc ngoài cát và đá vụn ra, chẳng còn gì cả. Đường Phong đành phải dựa vào ma sát của cơ thể mình với cát và đá vụn trên dốc, cố bám trụ rồi rút cuộc anh cũng đã dừng lại, không lặn xuống nữa. Đôi tay của anh đã bị cào rách, toàn thân đau nhức. Anh quay đầu lại nhìn, bầy thổ cộc vẫn không ngừng leo lên dốc, đàn thổ cộc dẫn đầu đã sắp gần đến gót chân anh. Toàn thân anh run

rầy, cảnh giác trở lại, bắt chập tất cả lại gắng sức lên dốc. Thỏ cộc bám chặt đằng sau. Phía trên dốc, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ, Makarov cả ba người đều thò tay ra, chuẩn bị tiếp ứng Đường Phong.

Đoạn cuối cùng của con dốc vô cùng cao. Đường Phong vừa ngẩng đầu thì đã nhìn thấy ba cánh tay, bản thân đã rất gần họ rồi, nếu như lần này lại trượt ngã xuống tiếp thì anh ắt sẽ trở thành thức ăn trong bụng lũ thỏ cộc. Đường Phong nghĩ tới đây liền nhắm mắt lại, co người nhảy lên phía trước, đồng thời giơ tay ra, tóm lấy những cánh tay trước mặt.

Khi anh mở mắt ra thì thấy mình đã lơ lửng trên không trung, phía dưới, từng đàn thỏ cộc lao lên dốc, chỉ có điều đoạn dốc này quá cao nên bọn thỏ cộc leo lên rồi lại bị tụt xuống. Đường Phong ngẩng đầu lên nhìn, một đôi tay chắc vạm vỡ đã tóm lấy anh, là... là Lão Mã! Makarov tuy tóm được tay của Đường Phong, nhưng người Đường Phong rất nặng, một mình Makarov cơ bản không thể kéo nổi anh, nên Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng cùng nhau tóm lấy cánh tay của Đường Phong, lúc này mới kéo anh lên được.

Thỏ cộc không leo lên nữa, mọi người dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng phản ứng cao nguyên lập tức lại xộc lên người họ. Suốt dọc đường họ hoa mắt chóng mặt, nôn mửa,

Bốn người phải dìu lẫn nhau, ngả ngửa nghiêng nghiêng, khó nhọc rút lui xuống núi và hít thở bình oxy mang theo. Mọi người nghỉ ngơi khoảng 15 phút, lúc đó mới hồi phục lại.

Hàn Giang nói: “Xem ra khu vực A vốn không phải là nơi mà chúng ta cần tìm, trời sắp tối tới nơi rồi, hôm nay chúng ta sẽ qua đêm ở đây, mọi người không ý kiến gì chứ?”

Đường Phong nhìn rằng núi tĩnh lặng chết chóc xung quanh, trong lòng sợ hãi: “Ồ đây? Anh không sợ hàng nghìn hàng vạn con thỏ cộc biến anh thành đồng xương trắng sao?”

Hàn Giang lườm Đường Phong một cái, nhưng không nói gì. Anh khởi động lại chiếc Jeep cherokee, đi men theo tuyết sơn, từ từ lái về hướng tây. Chẳng mấy chốc, họ đã tới một đồng cỏ địa hình bằng phẳng, cạnh đồng cỏ còn có một con suối nhỏ do tuyết tan từ trên núi róc rách chảy xuống.

“Hôm nay tôi không muốn chạy nữa, ở đây đi! Tuy gió to một chút, nhưng gần suối, quan trọng nhất là tiện để quan sát.” - Hàn Giang dừng xe xong, quan sát địa hình xung quanh, cuối cùng quyết định qua đêm tại đây.

6

Bốn người bắt đầu trở nên bận rộn. Từ Nhân Vũ và Makarov dựng một căn lều trên núi cao, lót đệm chống thấm.

Đường Phong và Hàn Giang lại bật bếp xăng mang theo, nấu một nồi cơm tối. Bốn người ngồi quây quanh bếp xăng. Vừa ăn bữa tối không được ngon miệng lắm, vừa trao đổi tình hình ngày hôm nay.

Đường Phong nhìn bản đồ, lên tiếng trước: “Vì ở đây không phải là nơi có Hắc Đầu Thạch Thất, vậy thì khả năng chính là khu vực B đã tăng lên nhiều rồi”.

Hắc Đầu Thạch Thất rất có khả năng trong khu vực B - Từ Nhân Vũ suy đoán.

“Nhưng trên bản đồ cho thấy: khu vực B cách chỗ này hơn hai chục cây số, ở đó đã gần kề thị trấn Đại Vũ - thủ phủ của châu Quả Lạc. Hắc Đầu Thạch Thất có khả năng ở đó không?” - Đường Phong nghi ngờ hỏi.

Hàn Giang thấu hiểu thắc mắc của Đường Phong, nói: Đường Phong, cậu cho rằng người Đảng Hạng năm 1144 không thể bỏ đường gần để đi đường xa, đi vòng con đường xa xôi hơn, vòng qua núi cao hơn chỗ này để vượt qua tuyết sơn A Ni Mã Khanh?”

Đúng vậy, khu vực B bất luận là độ cao so với mực nước biển, hay là đường đi, cũng đều cho thấy vất vả hơn rất nhiều so với khu vực A.” - Đường Phong ưu tư nói.

Không sai, nghi vấn của Đường Phong không phải là không có lý, ban đầu chúng ta cũng hy vọng nhiều nhất vào khu vực A. Nhưng các anh đã nghĩ tới chưa, khu vực A nằm trong vị trí không cao lắm so với mực nước biển, cũng là khu vực mà đường không khó đi, dân du mục thường đưa gia súc đến đây chăn thả. Nếu như Hắc Đầu Thạch Thất quả thực ở đây thì e rằng đã được người ta phát hiện thấy từ lâu rồi?” Hàn Giang phân tích.

Nghe Hàn Giang phân tích, Đường Phong gật gật đầu, ra điều đồng ý: “Đội trưởng nói có lý, như vậy xem ra, phân tích ban đầu của chúng ta có sai lệch. Hắc Đầu Thạch Thất nhất định ở sâu trong tuyết sơn A Ni Mã Khanh, nơi hiếm thấy bóng người”.

Mọi người thống nhất ý kiến. Ăn cơm tối xong, Hàn Giang dặn dò: “Ngày mai chúng ta phải đi hơn hai chục cây số đường núi. Đây không phải là đường quốc lộ bằng phẳng, không thể biết được trên đường sẽ gặp phải chuyện gì, rồi sau đó còn phải tiến vào trong khu B. Bởi vậy mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát”.

Đường Phong lần đầu tiên qua đêm tại nơi hoang dã. Anh tưởng rằng mình sẽ mất ngủ, nhưng cả một ngày mệt mỏi rồi đã khiến anh chìm ngay vào mộng mị.

Bốn người ngủ đến quá nửa đêm thì bị một chuỗi âm thanh kỳ lạ đánh thức. Âm thanh này là của một loài động vật, xa xăm mà thê lương. Makarov nhận ngay ra âm thanh mà mình đã từng quen thuộc: “Là tiếng sói hú, ở đây cũng có sói đàn!”

Mọi người không thể không sợ hãi. Hàn Giang cảnh giác móc súng ngắn ra, Makarov lại nói: Nhưng hình như tiếng sói hú này từ nơi rất xa vọng lại”.

“Vì là ở rất xa nên mọi người không cần phải lo lắng, tiếp tục ngủ đi!” – Từ Nhân Vũ sau khi vỗ về mọi người lại nằm xuống.

Đường Phong không yên tâm, anh ra ngoài lều kiểm tra.. Anh vừa mới thò đầu ra, đã lĩnh ngay sự buốt lạnh khắc nghiệt của đêm khuya cao nguyên, nên vội vàng chui vào lều. Sau khi mặc quần áo ấm, mang theo toàn bộ vũ khí, anh mới bước ra khỏi lều lần nữa. Đêm khuya trên cao nguyên, gió lạnh hun hút, buốt giá thấu tận xương tủy, không có lấy một ánh trăng, ngoài tiếng sói hú ghê rợn đó ra thì chỉ còn bốn bề tĩnh mịch.

Đường Phong đứng bên ngoài lều quan sát hồi lâu nhưng không thấy bóng dáng của sói đâu cả. Anh trở lại lều, phát hiện Từ Nhân Vũ ngồi dậy. Đường Phong hỏi: “Tiến Sĩ, sao không ngủ đi?”

“Cậu lục đục như vậy, lại thêm phản ứng trên cao nguyên, ngủ thế quái nào được!” - Từ Nhân Vũ càu nhàu.

Hàn Giang và Makarov cũng đều chưa ngủ, Đường Phong thở dài, nói: “Không ngủ được cũng phải ngủ, nếu đâu ngày mai lấy đâu ra sức?”

Nhưng khi Đường Phong vừa nằm xuống, anh đã hối hận vì câu nói vừa dứt lời của mình, bởi vì anh cũng bị phản ứng dữ dội của cao nguyên dày vò không sao ngủ nổi. Lại một tiếng đồng hồ trôi qua, Đường Phong khẽ hỏi: “Hiện giờ còn ai vẫn chưa ngủ?”

Tôi! - Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov gần như đồng thanh đáp.

Đường Phong trở mình ngồi dậy, nói: “Đằng nào mọi người cũng không ngủ được, theo tôi thấy thì thà bây giờ xuất phát còn hơn”.

Vậy là dưới ánh đèn pha của chiếc Jeep Cherokee soi sáng, mọi người đội giá rét, cùng nhau động chân động tay nên chẳng mấy chốc đã thu dọn xong. Đường Phong nhún chân ga, đội thám hiểm tập hợp tạm thời này lại lần nữa lên đường.

7

Đường Phong cẩn thận lái xe men theo tuyết sơn. Mãi cho tới tận khi trời sáng, anh mới nhìn rõ, hóa ra họ đã vô tình lái xe vào trong một khe sâu, hai bên khe sâu là tuyết sơn trùng điệp, dưới đường tuyết phủ vẫn là những mảng đá to màu đen trần trụi, chỉ có phần gần dưới đáy khe sâu mới có đất và cỏ xanh. Trên mặt cỏ, thấp thoáng một dòng suối nhỏ nước chảy lờ đờ, lúc ẩn lúc hiện.

Chiếc Jeep Cherokee lúc này vẫn đi xuyên qua đáy khe sâu. Chạy được một lúc, Đường Phong đột nhiên phát hiện: không biết từ lúc nào, không trung đã có tuyết rơi. Đây là tình huống mà anh lo lắng nhất, nhưng đây cũng là tình huống mà họ gần như có thể khẳng định sẽ gặp phải trong lần hành động này. Đường Phong khẽ oán thán: “Thật tối tệ, tuyết rơi rồi!”

Bông tuyết ngoài cửa sổ bay lả tả, chẳng mấy chốc đã phủ kín mọi thứ xung quanh. Dần dần Đường Phong phát hiện ra dòng suối nhỏ bên cạnh họ đã không thấy đâu nữa. Anh dừng xe lại, lấy bản đồ và GPS ra, rồi cả la bàn, xác định phương hướng vị trí thêm lần nữa. “Không sai! Theo như bản đồ cho thấy, khe sâu này chính là con đường gần nhất đến khu B”.

Đường Phong lái xe ba tiếng đồng hồ. Hàn Giang thay ca, anh lái chiếc Jeep Cherokee men theo khe sâu thẳng tiến về phía trước. Hàn Giang rút kinh nghiệm hôm qua lái xe, vô cùng cẩn thận vượt qua từng ụ đất cao thấp nhấp nhô, khó nhọc tiến lên phía trước trên nền đá vụn phủ kín khe. Lại hai tiếng đồng hồ nữa trôi qua, trước mặt xuất hiện một con dốc cao có độ dốc lớn, Hàn Giang đạp mạnh chân ga, lao lên trên dốc. Chiếc Jeep Cherokee bò lên dốc, mọi người cảm nhận được rõ độ cao đang tăng dần lên. Hàn Giang không ngừng khẩn thẳm: Xe ơi đừng có vấn đề gì đấy! Xe ơi nhất định không được xảy ra chuyện gì”.

Chiếc xe quả thật không xảy ra vấn đề gì, chở mọi người lên đỉnh dốc một cách thuận lợi. Nhưng vượt qua con dốc này, phía sau lại là một loạt những rặng núi nhấp nhô. Chiếc Jeep Cherokee cả đường vượt núi, khi lái qua một khoảng bằng phẳng cuối cùng thì hiện lên trước mắt mọi người lại là một khe sâu càng hùng vĩ diễm lệ hơn nữa.

Hàn Giang đạp phanh xe, dừng xe trước khoảnh bằng phẳng, bốn người nhảy xuống xe. Đường Phong reo lên: “Hang động hùng vĩ diễm lệ này lẽ nào là khu vực B mà chúng ta tìm kiếm?”

Sau khi so sánh với GPS và bản đồ quân dụng Hàn Giang xác nhận: “Đây chính là khu vực B mà trước đây chúng ta đã xác định”.

Từ Nhân Vũ sau khi dùng ống nhòm quan sát địa hình đã nói với mọi người: “Nếu như đây chính là khu vực B thì Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta tìm chắc là ở trong khe sâu này, Các anh xem, hai bên khe sâu đỉnh núi tuyết dựng đứng, điểm cuối của khe sâu là một dải băng từ đỉnh núi tuyết kéo dài xuống tận phía dưới. Đây là một môi trường tương đối khép kín, tuyết đối âm u hun hút, chỉ có thông qua khe sâu ban này mà chúng ta vào trong núi mới có thể tới đây, tôi dám cam đoan rằng, có rất ít người từng tới đây”.

Từ Nhân Vũ vừa dứt lời, Makarov bất chợt khê phản bác lại: “Hừm! Có rất ít người từng tới đây, các cậu xem đó là cái gì?”

Mọi người nhìn theo hướng tay Makarov chỉ, cả ba người đều sững sờ, đặc biệt là Từ Nhân Vũ ban này vừa mới khẳng định chắc chắn “có rất ít người từng tới đây” anh ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm kinh ngạc. Bởi vì phía mà

Makarov chỉ, trên mặt đất phủ tuyết trắng cạnh khoảng trống bằng phẳng, thấp thoáng lộ ra một vỏ lon coca màu đỏ.

“Mẹ kiếp! Ở đây... ở đây mà lại có cả lon coca? Tôi phục rồi đấy!” - Từ Nhân Vũ đập một cái lên mũi xe, tức tối.

Lúc ấy Đường Phong thì lại thất vọng nên ngồi bệt xuống tuyết: “Tôi thấy chúng ta đi chuyến này thật uổng công vô ích. Ở đây chắc chắn giống như khu vực A - chẳng có gì cả, đã thế lại còn xuất hiện một cái vỏ lon coca. Đứa thất đức nào quẳng lại đây không biết, không có tí công đức nào cả!

Tôi nghĩ chắc lát nữa chúng ta còn phát hiện thấy cả giấy gói mì ăn liền và bánh mì ăn thừa cũng nên!”

Khi Hàn Giang nhìn thấy vỏ lon coca, đầu óc anh cũng quay cuồng cả lên. Anh. lập tức nghĩ tới hai khả năng: một là khách du lịch thông thường, hoặc là khách du lịch nước ngoài từng tới đây, hai là... khả năng thứ hai khiến anh sồn da gà, đó chính là bọn áo đen vẫn luôn truy sát họ! Bất luận là khả năng nào đi chăng nữa thì cũng đã giáng một cú đấm nặng trĩu vào kế hoạch của họ.

Lúc này, Makarov đã nói ra việc mà Hàn Giang lo lắng nhất trong lòng: Có khi nào là bọn bạn cũ của chúng ta không nhỉ?”

Câu nói của Makarov khiến Đường Phong và Từ Nhân Vũ giật thót tim. Hàn Giang nói: “Đây cũng là điều mà tôi lo lắng nhất. Bất luận là khả năng nào đi chăng nữa thì cũng đều là tin xấu với chúng ta. vỏ lon coca đó nếu chỉ là của khách du lịch thông thường và khách du lịch nước ngoài vứt lại thì cho thấy ở đây vốn không phải thừa thớt bóng người, không phù hợp với phán đoán của chúng ta về Hắc Đầu Thạch Thất,

nếu như là của bọn áo đen đó vút lại thì còn càng nguy hiểm hơn vạn lần! Khả năng xấu nhất là có lẽ bọn người đó đã đoạt được kè tranh ngọc thứ hai”.

“Nếu như bọn chúng đã đoạt được kè tranh ngọc thứ hai thì tất cả những gì chúng ta làm đều thật uổng công. Đường Phong thất vọng thở hắt hển nói.

“Theo như suy tính ban đầu của tôi, chúng ta được Đại Lạt ma chỉ điểm, rồi lại có tài liệu địa chất của khu vực A Ni Mã Khanh, lại còn có cả những điều kiện thuận lợi khác rõ ràng phải ưu thế hơn đối thủ của chúng ta. Nhưng hiện giờ trong lòng tôi cũng không chắc chắn...” - Hàn Giang bỏ dở câu nói.

“Được rồi, bất luận thế nào, chúng ta cũng đã đến đây rồi, hay là cứ vào trong khe sâu xem sao” - Makarov đề nghị.

Hàn Giang chán nản gật đầu, sau đó dùng ống nhòm nhìn cảnh vật trong khe núi: không nhìn thấy người, cũng không phát hiện ra dấu vết khả nghi nào. Anh buông ống nhòm xuống, nói với Từ Nhân Vũ và Makarov: “Lần này, haai người ở lại trên xe, tôi và Đường Phong xuống đó là được rồi”.

“Tại sao?” - Makarov không hiểu.

“Bởi vì bọn áo đen đó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nhiệm vụ của hai người là bảo vệ tốt xe và trang thiết bị, nếu như chúng ta mất xe và trang thiết bị thì sẽ đồng nghĩa với việc bị chết cồng, chết mệt trong núi này đấy!” - Trong lúc Hàn Giang nói, tuyết càng lúc càng rơi dày hơn.

8

Makarov và Từ Nhân Vũ ở lại trông xe và trang thiết bị. Đường Phong và Hàn Giang đội tuyết đi xuống khe sâu. Trong khu vực cao hơn mực nước biển rất nhiều này, mỗi một bước đi đều khó nhọc hơn bình thường trăm lần, vì chiếc vỏ lon coca không nên xuất hiện đó mà Hàn Giang đã luôn duy trì cảnh giác cao độ.

Sau khi hai người khó nhọc đi được hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng đã đi tới tảng băng khổng lồ phía đầu bên kia khe sâu. Đứng trước tảng băng hùng vĩ diễm lệ này, Đường Phong không thể thốt nên lời, anh thực sự bị bất ngờ, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Thật kỳ diệu, quả là tuyệt đẹp!”

Hàn Giang kéo kéo tay áo anh, thất vọng nói: ”Đi nhanh lên, ở đây không thể phát hiện thêm được gì đâu. Nhưng Đường Phong vẫn đứng im, rồi lại bước lại phía trước vài bước, Hàn Giang hét lên: “Đừng có làm gì cả? Tảng băng ở đây không rắn chắc đâu, cẩn thận tuyết lở!”

Nhưng Đường Phong giống như không nghe thấy lời cảnh cáo của Hàn Giang, tiếp tục một mình tiến về phía bên kia của tảng băng khổng lồ đó. Hàn Giang phía sau nổi cáu: “Tôi ra lệnh cho cậu quay lại!”

Lần này thì Đường Phong dừng lại. Hàn Giang lại hét lên một tiếng: “Quay lại mau!” - Vẫn chưa dứt lời thì Đường Phong đã hét về phía anh: “Anh xem, ở đây có cái động!”

Hàn Giang bỗng giật bắn mình! Động? Lẽ nào lại chính là Hắc Đẩu Thạch Thất mà họ khổ sở tìm kiếm? AnẢ bất chấp cả nguy hiểm tuyết lở chạy thật nhanh, đến saulung Đường Phong. Nhưng đúng lúc đó, Đường Phong lại đột nhiên lùi nhanh hai bước, vừa vịn đập trúng người Hàn Giang. Hàn Giang cảm giác Đường Phong có chút gì đó không bình thường, vội vàng hỏi: “Cậu sao thế ?”

Đường Phong không trả lời, chỉ từ từ giơ cánh tay cứng đờ lên, chỉ chỉ vào cửa động trên vách núi. Hàn Giang nhìn theo cánh tay Đường Phong chỉ thì bỗng nhìn thấy trên một tảng đá màu đen ngay cạnh đây vực, quả nhiên có một cửa hang không to lắm, nhưng... nhưng trong cửa hang đen xì xì đó lại thấp thoáng ẩn hiện hai tia sáng màu xanh lục.

“Là sói!” - Hàn Giang sợ tới nỗi mồ hôi đầm đìa.

“Sói tuyết, đây chính là sói tuyết thật sự!” - Đường Phong lẩm bẩm trong miệng.

Hàn Giang và Đường Phong cùng lúc lùi lại hai bước. Hai tia sáng xanh lục trong hang càng lúc càng rõ nét. Hàn Giang quan sát một hồi, rồi phán đoán: “Đây là một con sói cái đang mang thai, quanh đây chắc vẫn còn có những con sói khác”.

Hàn Giang vừa nói dứt lời, từ phía không xa lắm bỗng vọng lại tiếng sói hú thê lương. Sói cái nhìn chăm chăm hai vị khách phương xa tới đây, đột nhiên vươn cổ kêu hú, giống như kêu gọi sự phối hợp của bầy sói đang ở gần đó vậy.

“Chúng ta chạy nhé?” - Đường Phong đề nghị.

“Không! Chúng ta không được chạy, phải từ từ rút lui”

Hàn Giang ra sức giữ bình tĩnh.

“Anh thấy cái động này có thể là Hắc Đầu Thạch Thất không?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

“Cái này phải hỏi cậu, cậu là chuyên gia mà!”

“Chuyên gia? Tôi cũng đã nhìn thấy Hắc Đầu Thạch Thất bao giờ đâu?” - Giọng Đường Phong rõ ràng bắt đầu run rẩy.

“Tôi thấy không giống. Cái động này rất nhỏ, không giống với Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết”.

“Đúng vậy! Trong truyền thuyết, tất cả những người trong gia tộc Một Tạng Thị đều ở trong Hắc Đầu Thạch Thất tránh mưa bão. Điều này cho thấy không gian của Hắc Đầu

Thạch Thất chắc phải khá rộng.” - Đường Phong dựa vào chút lí trí còn sót lại của mình phán đoán.

Hàn Giang gật gật đầu, nói tiếp: “Hãy nghĩ cách làm thế nào để chúng ta rút lui đi!”

“Không phải anh có súng sao?” - Đường Phong nhắc, Hàn Giang lúc này mới nhớ ra khẩu súng mà mình mang theo, anh mò khẩu súng trong người, đúng vậy! súng, chắc là có thể đối phó với một con sói cái đang mang thai, nhưng còn đàn sói có thể xuất hiện bất cứ lúc nào thì lại khiến Đường Phong từ bỏ ý định dùng súng.

Bầu trời bị đám mây đen kịt to lớn che kín. Tuyết càng lúc rơi càng dày. Hàn Giang và Đường Phong chậm chậm lùi lại phía sau, từ từ cách xa cửa hang tối đen âm u, cách xa tảng băng hùng vĩ diễm lệ. Khi lui đến nơi đã không còn nhìn thấy sói cái nữa, hai người quay người lại, tức tốc lao như bay về phía khoảng đất trống mà chiếc Jeep Cherokee đang đậu ở đó.

9

Bất chấp chóng mặt, bất chấp trượt ngã, bất chấp phản ứng cao nguyên, Đường Phong và Hàn Giang đều hiểu rằng họ phải đi khỏi nơi đây trước khi đàn sói xuất hiện. Hai người vừa lẩn vừa bò, rốt cuộc cũng đã về tới khoảng đất trống. Makarov và Từ Nhân Vũ trong chiếc Jeep Cherokee nhìn thấy hai người hốt hoảng như vậy vội vàng đỡ họ vào trong xe, vội vã hỏi: “Các anh nhìn thấy gì vậy?”

Đường Phong đã bị phản ứng cao nguyên dày vò tới nỗi không thốt nên lời. Hàn Giang cũng lắp ba lắp bắp thốt ra mấy từ: “Sói... sói! Đây không phải là nơi chúng ta cần tìm, mau rời khỏi đây thôi!”

“Lẽ nào chính là tiếng sói hú mà chúng ta nghe thấy trong đêm?” - Từ Nhân Vũ lập tức hiểu ra mọi chuyện, vội vàng khởi động chiếc Jeep cherokee, một cú xoay đẹp mắt, xe quay đầu. Nhưng đúng lúc Từ Nhân Vũ nhấn chân ga lên cỡ đại, chuẩn bị phóng đi thì anh đã sững sờ với cảnh tượng trước mặt, “Kít...” một tiếng phanh xe chói tai, vang vọng khắp cả khe núi.

Từ Nhân Vũ nhào ra vô lăng, nhìn xuyên qua kính chắn gió, thấy trước mặt họ, phía dưới khoảng đất trống, trên con dốc lúc đến, trong tuyết giăng kín trời, một con sói tuyết cô độc đứng sừng sững trước mũi xe.

Đây là một con sói tuyết tuyệt đẹp, hoa tuyết đã trang điểm cho nó một màu bạc trắng, hòa trộn cùng sắc lông trên người nó. Nó chặn đứng đường đi của chiếc Jeep cherokee, ngẩng cao đầu kiêu hãnh, hướng lên bầu trời phủ kín mây đen, phát ra tiếng hú ghê rợn.

Đây là cảnh tượng khiến người ta phải ghi nhớ suốt đời, trên những dãy núi tuyết miên man, trong rợp trời tuyết trắng, con sói tuyết cô độc này kiên cường độc lập, sừng sững trên sườn núi. “Nó muốn làm gì vậy? Tại sao lại chặn đứng đường đi của chúng ta?” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Vì chúng ta đã xâm phạm lãnh thổ của nó, nó là vua ở đây!” - Makarov đột nhiên giải thích.

Bất luận giải thích của Makarov đúng hay sai, nhưng mọi người đều nhận ra ý thù địch của con sói này với họ.

Sói và Jeep cherokee, nói đúng hơn, phải là một con sói và bốn người, cứ như vậy ngầy ra chờ đợi, tuyết trong không trung rơi xuống đã dần dần phủ kín con đường lúc họ tới đây.

“Nếu không đi thì chút nữa thôi là tôi sẽ không nhận ra con đường lúc chúng ta đến đây đâu!” - Từ Nhân Vũ nhắc nhở mọi người.

“Cậu nói xem phải làm thế nào?” - Hàn Giang hỏi lại Từ Nhân Vũ.

“Xong lên thôi!” Từ Nhân Vũ nói.

Mọi người không tin tưởng lắm vào chủ ý của Từ Nhân Vũ, cũng không ai có thể tưởng tượng ra hậu quả sẽ thế nào nếu đâm qua đó.

“Để tôi!” - Đường Phong và Từ Nhân Vũ đổi ghế. Ngồi trên ghế lái, Đường Phong chăm chú nhìn về phía trước, nắm chặt vô lăng, khởi động xe, từ từ lùi xe một đoạn trước đã, sau hai mươi giây, đạp mạnh chân ga, lao thẳng về phía con sói tuyết trên dốc núi, tốc độ càng lúc càng nhanh, đèn pha của chiếc Jeep Cherokee tỏa ra ánh sáng mạnh nhất, bấm còi, tăng tốc, nhưng con sói trước mặt vẫn không hề sợ hãi, không nhúc nhích, nhìn thẳng vào chiếc xe trước mặt đang lao vào mình.

Đúng lúc ba người còn lại cho rằng Đường Phong sẽ đâm vào con sói thì anh đã đột ngột phanh gấp. Lại tiếng phanh xe chói tai, chiếc Jeep Cherokee phanh kit lại trước mặt sói tuyết; chỉ cách hai mét là chiếc Jeep Cherokee sẽ đâm vào con sói tuyết đó!

Hai mét! Xe và sói lại lần nữa đấu mắt nhau, lần này thì đấu mắt gần hơn, hai mắt sói tuyết lóe lên ánh sáng xanh lục soi thẳng vào ánh đèn sáng lóa phát ra từ đèn pha của chiếc jeep cherokee. Xe và sói đối đầu nhìn nhau như vậy năm phút đồng hồ, cuối cùng chiếc Jeep cherokee tắt đèn trước, thua cuộc.

Đường Phong chán nản bắt đầu lùi xe lại, Từ Nhân Vũ có chút coi thường hỏi Đường Phong: Sao cậu không đâm qua đi?”

“Bởi vì chúng là chủ nhân ở đây, chúng ta chỉ là khách, làm gì có chuyện khách...”

Đường Phong vẫn chưa nói xong, Từ Nhân Vũ đã ngắt lời anh: “Được! Được! Cậu cứ làm khách của cậu đi, tôi xem cậu đi qua thế nào?”

Đường Phong không buồn để ý lời Nhân Vũ, anh vừa lùi xe vừa quan sát môi trường xung quanh. Khi anh dừng xe lại, Hàn Giang nhào tới bên cạnh Đường Phong, chỉ về phía dốc núi bên phải con dốc. Đường Phong lập tức hiểu ý, dặn dò Makarov và Từ Nhân Vũ: “Các anh ngồi chắc, chúng ta phải đi qua đây”.

Nói xong, Đường Phong nhấn mạnh chân ga, lại lần nữa xông về phía con sói trên dốc. Makarov và Từ Nhân Vũ tưởng rằng lần này Đường Phong đã hạ quyết tâm sẽ đâm vào con sói tuyết chặn đường đó, nhưng khi chiếc Jeep Cherokee cận kề con sói, Đường Phong lại đánh mạnh tay lái lao lên dốc núi đã bị tuyết phủ trắng bên cạnh, dốc núi và mặt đất nghiêng góc 45 độ, thân xe Jeep cherokee gần như đã đổ nghiêng, hoàn toàn dựa vào hai bánh xe bên trái trượt xuống.

Chiếc Jeep Cherokee vòng qua con sói, Đường Phong lại đánh vô lăng, điều khiển xe trở lại con dốc. Một loạt động tác này hoàn thành trong vòng chưa tới nửa phút, mọi người trong xe đổ nghiêng đổ ngã, vốn vẫn chưa kịp phản ứng, còn con sói tuyết trên dốc đã nhanh nhẹn xoay người khi mọi người trong xe quay lại nhìn về phía sau thì đã thấy con sói đó ngửa đầu lên trời, lại lần nữa hú lên những âm thanh ghê rợn quen thuộc.

10

“Cầu cho không gặp phải sói nữa!” - Đường Phong thở phào một cái.

“Nhưng tôi không thể không ngậm ngùi mà nói cho cậu biết, chỉ cần chúng ta vẫn còn ở trong vùng núi này thì khả năng đụng phải sói là rất lớn, bởi vì sói không phải động vật sống đơn độc, chúng ít nhất cũng phải có một đàn - Makarov cảnh cáo.

“Đúng vậy! Tiếng sói hú chúng ta nghe thấy ban đêm chắc chắn không chỉ là của một hai con sói, nhưng sao ở đây chỉ gặp đúng có hai con nhỉ? Những con khác đâu? - Từ Nhân Vũ thắc mắc.

“Có lẽ đây chỉ là hai con sói cô độc tách đàn, còn đàn sói thật sự, chúng ta vẫn chưa gặp đâu” - Hàn Giang suy đoán

Câu nói của Hàn Giang khiến mọi người nổi hết da gà, bốn người nhìn nhau, không ai biết được lúc nào họ sẽ gặp phải những con sói đó nữa! Họ cũng không hiểu tại sao có súng có xe, được trang bị hoàn hảo mà lại sợ những con sói đến như vậy!

Mọi người trong xe chìm trong im lặng, Hàn Giang liếc thấy vẻ mặt đăm chiêu của Đường Phong nên đã phá vỡ sự im lặng đó, hỏi Đường Phong: “Nhà nghiên cứu khoa học nghĩ gì vậy? Sợ rồi à?”

“Sợ? Không! Không phải. Tôi bỗng nhiên nhớ tới một người!” - Đường Phong đáp.

“Một người? Ai? Không phải là Lương Viện chứ?” - Hàn Giang cố gắng pha trò, để hóa giải một chút không khí căng thẳng trong xe.

Nhưng Đường Phong lại nghiêm túc nói: “Ban nãy tôi nhìn thấy con sói đó, đột nhiên nhớ tới Nguyên Hạo!”

“Nguyên Hạo? Hoàng đế khai quốc Tây Hạ! Sao bỗng nhiên cậu lại nghĩ tới ông ấy?” - Hàn Giang cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đường Phong giải thích: “Bởi vì trong dã sử đã từng ghi chép lại một câu chuyện như thế này: mẹ của Nguyên Hạo, Vệ Mộ Thị là thiên kim tiểu thư của gia tộc tù trưởng giàu có là Vệ Mộ Đảng Hạng. Đầu tiên bà được gả cho Thác Bạt Đức Minh, cha của Nguyên Hạo, sau khi kết hôn chưa được bao lâu, bà đã sinh hạ ra Nguyên Hạo. Lúc đó, người Đảng Hạng dưới sự thống lĩnh của cha Nguyên Hạo, Tây Bình Vương Thác Bạt Kế Thiên, thực lực vẫn rất suy yếu. Sau khi Vệ Mộ Thị sinh hạ Nguyên Hạo, người Đảng Hạng đã bị người Thổ Phiên tấn công. Sự tấn công của người Thổ Phiên lần này đã công kích rất lớn tới người Đảng Hạng, toàn gia tộc Thác Bạt bị đánh tan tác. Kế Thiên và Đức Minh dẫn dắt người trong tộc, khó khăn lắm mới thoát ra được khỏi vòng vây của người Thổ Phiên, nhưng bỗng phát hiện ra Vệ Mộ Thị và Nguyên Hạo vẫn còn trong tay lột đều không thấy đâu nữa”.

“Không thấy đâu nữa ? Sau đó thì sao – Makarov thấy rằng hiện giờ ông ngày càng hứng thú với lịch sử Trung Quốc đặc biệt là lịch sử Tây Hạ.

“Trong chiến loạn, Vệ Mộ Thị bị người Thổ Phiên cướp đi. Đại tù trưởng Thổ Phiên phải lòng bởi diện mạo xinh đẹp của Vệ Mộ Thị, vậy là ông ta liền phong Vệ Mộ Thị làm hoàng hậu của mình. Một người phụ nữ yếu ớt, không sức phản kháng như Vệ Mộ Thị đã trở thành hoàng hậu của người Thổ Phiên, sau đó còn sinh cho tù trưởng Thổ Phiên một người con trai”.

“Thật là thần kỳ! Vệ Mộ Thị vừa là hoàng hậu của người Đảng Hạng, lại vừa là hoàng hậu của người Thổ Phiên! Makarov trầm trồ.

Cái này thì không kỳ lạ, dân du mục trên đại lục Á Âu từ rất xa xưa đã có phong tục cướp hôn. Hoàng hậu Bột Nhi Thiếp của Thành Cát Tư Hãn không phải cũng bị người Merkits cướp mất rồi sinh hạ con trai cả Ngột Xích của Thành Cát Tư Hãn đó sao? Những dân tộc này đều là hậu duệ của sói, cướp hôn không có gì là lạ” - Đường Phong giải thích.

“Thế còn Nguyên Hạo?” - Makarov hỏi.

“Nguyên Hạo lúc đó vẫn còn là một đứa trẻ bọc trong tay lột. Trong chiến tranh hỗn loạn, ông bị vứt bỏ tại nơi hoang dã. Ông nội Kế Thiên và cha Đức Minh của Nguyên Hạo đã thu dọn tàn tích trở về doanh trại trước đây, nhưng không thể nào tìm thấy Nguyên Hạo. Tất cả mọi người đều tưởng rằng Nguyên Hạo đã chết, nhưng sự thật là Nguyên Hạo vẫn chưa chết, ông được sói cứu mạng”.

“Được sói cứu?” - Makarov vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, sói phát hiện ra đứa trẻ đó. Không hiểu vì lý do gì, sói không ăn thịt Nguyên Hạo, ngược lại còn cứu ông, giống như ‘người sói’ trong truyền thuyết cổ xưa của phương tây các ông. Nguyên Hạo uống sữa sói mới không chết đói, chỉ có điều sau này ông không biến thành người sói mà lại trở về với người Đảng Hạng. Nguyên Hạo không bị ung sói ăn thịt, mà còn uống sữa sói lớn lên, vì thế sau khi trưởng thành đã

trở thành thể hệ chủ nhân oai hùng của sa mạc phương bắc uy thần. Bởi vậy, rất nhiều người lúc đó đều tin rằng, trong cơ thể Nguyên Hạo có chảy dòng máu của sói, dòng máu này đã cho ông phẩm chất kiên định bền bỉ và cũng tạo thành tính cách tàn bạo của ông. Sau này, Nguyên Hạo đã ép chết chính mẹ đẻ của mình là Vệ Mộ Thị, diệt vong cả gia tộc Dã Lợi từng lập nhiều chiến công hiển hách cho Tây Hạ, trong đó cũng bao gồm cả hoàng hậu Dã Lợi Thị. Bởi vậy, mỗi khi chửi mắng Nguyên Hạo, họ đều nói rằng ông ta không phải là người mà là một con sói hung ác. Và khi những lời này truyền đến tai Nguyên Hạo, thì bản chất sói trong con người ông liền trỗi dậy”.

“Nghe anh nói vậy, rồi kết hợp với hình tượng Nguyên Hạo ghi chép trong lịch sử, tôi cảm thấy vị hoàng đế khai quốc của vương triều Tây Hạ này chính là hóa thân của Sói, vì trên người ông có rất nhiều đặc tính của sói” – Makarov nói.

Từ Nhân Vũ tiếp lời: -Anh nói như vậy, tôi cũng nghĩ ra rồi, Nguyên Hạo quả thực đã uống sữa của sói mới sống được. Những hoàng đế quân thần lớn nhỏ trong lịch sử Trung Quốc uống sữa sói lớn lên e rằng chỉ có một mình Nguyên Hạo mà thôi!”.

Không sai! Chỉ có duy nhất Nguyên Hạo. Tôi thấy lịch sử của người Đảng Hạng, trước thời Nguyên Hạo, thường bị các bộ tộc khác ức hiếp. Những dân tộc như Thổ Phiên, Hồi Cốt, Khiết Đan... không có dân tộc nào là không muốn ức hiếp người Đảng Hạng. Nhà Đường, nhà Tống cũng muốn người Đảng Hạng xưng thần nạp cống. Nhưng, Nguyên Hạo đã thay đổi tất cả những điều đó, ông không những tiêu diệt Hồi Cốt đuổi Thổ Phiên mà còn khiến cho vương triều Khiết Đan, lớn mạnh hơn mình gấp bội, phải quan hệ bình đẳng với dân tộc mình. Nếu như nói người Đảng Hạng trước thời Nguyên Hạo là một bầy cừu để bắt cứ ai cũng có thể hại, thì người Đảng Hạng sau thời Nguyên Hạo đã khang còn là cừu, mà là một bầy sói!” Đường Phong nói.

“Nếu theo như cậu nói, thì Nguyên Hạo đã trao tinh thần của sói cho người Đảng Hạng?” - Hàn Giang cười nói.

Đường Phong gật gật đầu, đột nhiên ngắt lời mọi người: “Các anh ngồi yên, tôi phải tìm con đường ngắn nhất, nhanh chóng ra khỏi khe sâu này ” . Nói xong, chiếc Jeep Cherokee lao thẳng lên một dốc núi bên cạnh khe sâu.

11

Chiếc Jeep Cherokee vượt qua hai dãy núi không cao lắm, lúc này mới thôi lắc lư kịch liệt. Hàn Giang hỏi Đường Phong: “Đường mà cậu đi có đúng không đấy?”

Đường Phong nhìn nhìn GPS và la bàn điện tử, đáp: “Các anh yên tâm, không thể sai đường được, các anh hãy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào đi! Bất luận là sói hay không là sói, mục tiêu đầu tiên của chúng ta là nhanh chóng tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, tìm thấy kẻ tranh ngọc thứ hai.”

Hàn Giang nhìn bản đồ, lo lắng ưu tư nói: “Tôi hiện giờ cũng không biết nên làm thế nào ? Khu vực A và khu vực B là nơi mà chúng ta gửi gắm hy vọng nhiều nhất cũng không phát hiện ra Hắc Đầu Thạch Thất, xem ra chúng ta sắp phải bắt đầu lại từ đầu rồi.”

“Có khi nào tất cả những điều đó chỉ là một truyền thuyết?” Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi.

“Không! Điều đó là không thể, đây là bí mật mà đời đời gia tộc Một Hạng giữ gìn. Họ vì bí mật này mà không tiếc sinh mệnh, thế nên không thể sai được. Tất cả những gì chúng ta trải qua trước đây đều đang chứng minh rằng truyền thuyết cổ xưa đó vốn không phải là truyền thuyết, mà là lịch sử. Vậy chúng ta không có lý do gì để nghi ngờ.” - Đường Phong phản bác nghi vấn của Từ Nhân Vũ.

“Không chỉ là không có lý do để nghi ngờ, mà là không thể, cũng không được phép nghi ngờ, bởi vì nó sẽ làm lung lay quyết tâm của chúng ta. Đây là điều mà tôi tuyệt đối không cho phép”. Câu nói này của Hàn Giang xua tan mọi nghi ngờ trong mọi người.

Đường Phong vừa lái xe vừa suy nghĩ, miệng lẩm bẩm nói: “Rút cuộc vấn đề nằm ở đâu nhỉ?”

“Có lẽ suy luận ngay từ đầu của chúng ta đã sai rồi!” Hàn Giang đột nhiên nói.

“Sai rồi!” Mọi người không hiểu ý Hàn Giang nói, tất cả đều chăm chăm nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

Hàn Giang giải thích: “Đường phong, cậu và giáo sư La đều cho rằng Hắc Đầu Thạch Thất nằm ở phần phía đông của tuyết sơn A Ni Mã Khanh, nơi mà địa hình tương đối thấp, suy đoán này có vấn đề gì không?”

Đường Phong bỗng tỉnh ngộ: “Ý anh là...suy đoán của tôi và giáo sư La đều sai. Hắc Đầu Thạch Thất vốn không phải nằm ở phía đông tuyết sơn A Ni Mã Khanh mà nằm ở khu vực phía tây có địa hình treo leo?”

“Tôi không bảo cậu và giáo sư La suy đoán sai, tôi chỉ nói là có thể, có khả năng như thế” Hàn Giang nói.

“Bây giờ nghĩ lại hoàn toàn có khả năng này!” Đường phong khẳng định suy đoán của Hàn Giang, nhưng lại chìm trong nghi hoặc: Nhưng...nhưng tôi thực sự không thể tưởng tượng được người Đảng Hạng lại có thể vượt qua tuyết sơn cao lớn cheo leo hiểm trở phía tây A ni Mã Khanh”.

“Có lẽ họ bị dồn ép, ngoài sự truy sát của người Mông Cổ ra, họ còn bị các bộ tộc địa phương tấn công hoặc là còn nguyên nhân nào đó” Makarov suy đoán.

“Khả năng nào cũng có thể có. chúng ta hiện nay cần phải liên lạc với tổng bộ, để tổng bộ gửi tài liệu địa chất cụ thể của phía đông tuyết sơn A Ni Mã Khanh cho chúng ta nghiên cứu.” - Hàn Giang nói.

Đường Phong nghe Hàn Giang nói vậy, gật gù, đáp: “Không sai! Hai chúng ta nghĩ giống nhau, thế nên ban nãy tôi không quay lại đường cũ men theo khe sâu nữa.”

Hàn Giang lập tức hiểu ra ý đồ của Đường Phong, tiếp lời: “Thế nên bây giờ cậu vượt qua khe sâu, tiếp tục lái về phía Tây, mục tiêu của cậu là huyện Mã Tắm thị trấn Đại Vũ, thủ phủ tự trị châu Quả Lạc Thanh Hải của dân tộc Tạng”.

“Ừm! Ý của tôi là tới Đại Vũ, nghỉ ngơi chỉnh đốn lại một chút, đồng thời liên lạc với tổng bộ, nghiên cứu lại tài liệu liên quan tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh, sau đó tiếp tục xác định phương án tiếp theo!” - Đường Phong nói xong ý nghĩ của mình, mọi người đều tỏ ý tán đồng. Đường Phong đột nhiên không đầu không cuối bổ sung thêm một câu:

Nhưng, phải nhanh!” - Nói xong, Đường Phong tăng tốc, dồn hết công suất lao về phía Đại Vũ.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

23. Chương 22

Chương 22

Chinh phục dải băng

1

Suốt đường đi cũng được coi là thuận lợi, Hàn Giang thấy Đường Phong lái xe. Trời vừa mới sẩm tối, Hàn Giang lái xe một mạch tới huyện Mã Tắm thị trấn Đại Vũ thủ phủ tự trị châu Quả Lạc - Thanh Hải của dân tộc Tạng. Là thủ phủ của châu Quả Lạc, cũng được coi là đơn vị hành chính cấp huyện, nhưng trên cao nguyên hoang vắng này huyện Mã Tắm chỉ là một thị trấn nhỏ có vài trăm hộ gia đình. Đại Vũ, trong Tạng ngữ địa phương có nghĩa là nơi mất ngựa”. Thị trấn nhỏ này nằm trong lòng tuyết sơn A Ni Mã Khanh, trong thị trấn phần lớn đều là người Tạng, thỉnh thoảng mới có một vài người Tứ Xuyên tới đây buôn bán, đương nhiên là không thể thiếu cả những du khách từ khắp nơi trên thế giới ngưỡng mộ đại danh của A Ni Mã Khanh nên tới đây du lịch.

Nhưng lúc này đã qua mùa du lịch từ lâu. Trời vừa tối, cả thị trấn chẳng mấy chốc đã trở nên yên tĩnh. Chiếc Jeep Cherokee từ từ tiến vào đường phố trong thị trấn Đại Vũ. Cả bốn người đều lần đầu tiên đến đây. Dọc đường đi Đường Phong chỉ lo tìm kiếm khách sạn có thể ở tạm, còn Hàn Giang lại lái chiếc Jeep Cherokee dừng đỉnh ngao du trên phố.

“Này! Ở đây có cái khách sạn mở cửa, có thể vào hỏi xem sao.” - Đường Phong chỉ khách sạn ven đường kêu lên, nhưng Hàn Giang căn bản không buồn để ý tới Đường Phong, anh phóng thẳng xe qua khách sạn đó. Đường Phong oán thán: “Anh sắp lượn lờ hết cả cái thị trấn này rồi đấy, rút cuộc muốn làm gì đây?”

“Hàn đang xem những người bạn cũ của chúng ta có tới đây không!” - Makarov thấy Hàn Giang trả lời Đường Phong.

Câu nói của Makarov đã nhắc nhở Đường Phong.

Đúng vậy! Hiện giờ không phải là mùa du lịch, trên thị trấn cao nguyên nhỏ bé hoang vu này, nếu như có người ngoài tới đây thì sẽ dễ dàng phát hiện ra.

Đường Phong đang nghĩ ngợi, đột nhiên, Hàn Giang dừng xe lại. Đường Phong chăm chú nhìn, bên ngoài một khách sạn nhỏ đang có một chiếc xe việt dã Range Rover đỗ ở đó. Cửa khách sạn đang mở, đèn xe Range Rover nhấp nháy, vài bóng người đang ra ra vào vào khách sạn.

Hàn Giang đưa mắt ra hiệu cho Từ Nhân Vũ, nói: “Mặt cậu trông thư sinh, vậy hãy đi hỏi xem mấy người đó là ai?”

Từ Nhân Vũ nhận nhiệm vụ, nhảy xuống xe, giả vờ là khách du lịch đi về phía đó. Chẳng bao lâu sau, Từ Nhân Vũ quay lại xe, báo cáo với Hàn Giang: “Vài du khách Bắc Kinh, lái xe từ Tây Tạng tới đây, chuẩn bị quay về Bắc Kinh.”

“Du khách? Từ Tây Tạng đến? Từ Tây Tạng đến rồi lại về Bắc Kinh. Vậy tại sao không đi đường chính để đến đây?”

- Hàn Giang vẫn duy trì cảnh giác cao độ, anh thậm chí còn đã chuẩn bị xong để ứng phó với đám người đó, nếu họ đột nhiên cầm súng nhảy ra khỏi xe.

“Ồ! Tôi hỏi rồi, họ nói họ là họ cố ý từ khe Hoa Thạch tới đây, muốn ngắm núi tuyết A Ni Mã Khanh. Đương nhiên họ chỉ có thể ngắm từ xa, bởi vì mùa này thường thì không được phép leo tuyết sơn A Ni Mã Khanh”.

Từ Nhân Vũ nói hợp tình hợp lý, nhưng Hàn Giang vẫn không yên tâm. Anh lại quan sát thêm đám người đó một lần nữa, cuối cùng cũng cho rằng những người đó quả thực là du khách đến đây không đúng mùa, sau đó mới từ từ khởi động chiếc Jeep Cherokee, lái đến trước khách sạn mà Đường Phong vừa nói ban nãy. Anh chọn khách sạn này là bởi vì ở đây có một khoảng sân, có thể đỗ xe, đồng thời Hàn Giang còn nhìn thấy ăng ten vệ tinh trên đỉnh khách sạn này.

Hàn Giang đỗ chiếc Jeep Cherokee trong sân, bốn người nhảy xuống xe, đi vào khách sạn vắng tanh này. Khách sạn không to, cũng không tiện nghi lắm, ông chủ là người Tứ Xuyên, rất nhiệt tình. Trong khách sạn, ngoài bốn người họ ra thì cũng không còn khách nào khác.

Hàn Giang vừa nhìn xung quanh, vừa cảnh giác hỏi ông chủ: “Kinh doanh ế ẩm như vậy sao vẫn còn trụ lại đây?”

Ông chủ lắc lắc đầu, đáp: “Bây giờ qua mùa du lịch rồi nên không có khách mấy. Các anh đến cũng đúng lúc đấy, tôi đang chuẩn bị thu dọn rồi còn về quê! Nếu như hai hôm nữa mà các anh mới tới thì chắc là tôi cũng không còn ở đây đâu!”

“Nói như vậy thì chúng tôi cũng may mắn thật đấy!”, Đường Phong cười nói. “Đúng vậy, số các anh cũng không tệ, khá khá!” - Ông chủ đáp.

Hàn Giang lại hỏi ông chủ: “Hai hôm nay trong thị trấn có người ngoài đến không?”

“Người tỉnh ngoài chẳng có mấy mống, chủ yếu toàn là những người đến Tây Tạng buôn bán, du khách thì rất ít - Ông chủ đáp.

Xem ra bọn áo đen vẫn chưa tới đây, ít nhất từ lúc này trở về trước chúng vẫn chưa tới. Hàn Giang nghe những lời ông chủ nói mà ngẫm nghĩ trong lòng.

Ông chủ dẫn bốn người lên căn phòng tầng hai. Đây là phòng bốn người, vừa vặn để họ ở. Ông chủ xuống dưới chuẩn bị cơm nước cho họ. Hàn Giang đóng cửa lại, cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định căn phòng không có vấn đề gì mới ngồi phịch xuống giường.

Đường Phong hiểu rằng Hàn Giang luôn luôn duy trì cảnh giác với bọn người áo đen truy sát họ, nhưng anh cũng thấy hình như Hàn Giang hơi căng thẳng quá. Anh thấy Hàn Giang bận rộn nửa ngày mà không thu hoạch được gì, không thể nhịn cười: “Đội trưởng, tôi thấy anh căng thẳng quá đấy. Lần này chúng ta từ Mã Khúc tới đây, trên đường đi ngoại trừ cái vỏ lon coca bất chợt xuất hiện ra thì cơ bản cũng không thấy bóng dáng của bọn áo đen. Tôi nghĩ chúng không tới đây đâu”.

“Cậu không được lơ là cảnh giác, dựa vào kinh nghiệm trước đây thì chúng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.”
- Hàn Giang cảnh cáo.

Đường Phong phản bác: “Không phải tôi khinh địch, anh nghiêm nghị lại xem: Hắc Vân đưa chúng ta từ Thất Sắc Cẩm Hải tới đây. Chúng ta đã không ngừng nghỉ điều tra tập hợp bao nhiêu là tài liệu và trang thiết bị để vào trong tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Bọn áo đen đó tôi đoán rằng chúng cơ bản không rõ về tình hình của Hắc Đầu Thạch Thất, ít nhất cũng không nắm bắt được nhiều tình hình như chúng ta; nói giảm đi một nấc, cứ coi là chúng biết về tình hình của kẻ tranh ngọc thứ hai có liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất đi chăng nữa nhưng chắc chắn chúng không chuẩn bị nhanh bằng chúng ta thì sao có thể xuất hiện ở đây trước chúng ta được?”

Hàn Giang nghe không lọt tai, giọng đánh lại: “Tôi không biết bọn áo đen đó nắm được bao nhiêu tình hình về Hắc Đầu Thạch Thất; cũng không biết rút cuộc chúng đã đến đây hay chưa, nhưng tôi tin vào trực giác đã trưởng thành của mình suốt những năm qua, cậu phải tin lời tôi, càng trong lúc chúng ta lơ là, kẻ thù của chúng ta càng có khả năng xuất hiện”.

Hàn Giang vừa nói dứt lời, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa, mọi người đều nhìn nhau, không ai bảo ai lập tức trở nên cảnh giác.

2

Hàn Giang rút súng ngắn ra, đi tới phía sau cửa hỏi: “Ai?”

Mấy vị, cơm canh của các anh đã chuẩn bị xong rồi, các anh xuống dưới ăn hay là tôi bưng lên đây?” Ngoài cửa vọng vào giọng nói của ông chủ khách sạn.

Hóa ra là cảnh giác ảo, Hàn Giang thu súng về, trả lời:

“Đội lát nữa chúng tôi xuống dưới ăn”.

Bốn người xuống dưới tầng một, thấy bàn thức ăn ông chủ chuẩn bị cho họ, nhìn kĩ, toàn là món Tứ Xuyên đồ chót. Bốn người đã cả một ngày không được ăn cơm nóng rồi, vậy là chẳng mấy chốc đã chén sạch cả bàn thức ăn. Cả Makarov không ăn quen đồ cay, nhưng lúc này ăn cũng rất ngon miệng.

Đường Phong lại hỏi thăm ông chủ một số tình hình, đặc biệt là thông tin về tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Ông chủ vừa nghe thấy Hàn Giang hỏi về tuyết sơn A Ni Mã Khanh đã vội vàng xua xua tay: “Giờ không phải là lúc leo núi, các anh nhất định đừng có tới tuyết sơn, sẽ xảy ra chuyện đấy.

Hơn nữa, muốn leo lên tuyết sơn A Ni Mã Khanh thì phải đến Tây Ninh đăng kí thủ tục, sau khi được phép thì cả đội mới được đi.”

Đường Phong cười: “Chúng tôi chỉ tiện thể hỏi thôi, mùa này đương nhiên chúng tôi không đi leo núi đâu.”

Tuy Đường Phong ra sức phủ nhận họ muốn đi leo núi, nhưng có lẽ ông chủ đã nhìn thấy trang thiết bị leo núi mà họ mang theo, nên vẫn nhất mực khuyên họ không nên đi, đồng thời kể về rất nhiều vụ mất tích liên quan tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh, về lở tuyết đáng sợ, về sự đột ngột thay đổi của thời tiết, và cả truyền thuyết về thần núi. Mọi người nghe xong những gì ông chủ kể, trong lòng đều bao trùm mây khói mông lung.

Trở về phòng, Đường Phong và Hàn Giang lại kết nối mạng với Triệu Vĩnh, yêu cầu Triệu Vĩnh thu thập cho họ một số tài liệu địa chất chi tiết về khu vực phía tây tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Hàn Giang kết thúc liên lạc, rồi nhìn Đường Phong, Từ Nhân Vũ và Makarov, ba người đã mệt mỏi rã rời rồi, nhưng Hàn Giang vẫn không để cho tất cả mọi người cùng đi ngủ, anh sắp xếp mình, Đường Phong và Từ Nhân Vũ lần lượt canh gác, đề phòng bất trắc.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ đều cho rằng anh đa nghi quá, nhưng đành phải thi hành mệnh lệnh. Một đêm bình yên qua đi, sáng sớm hôm sau, Triệu Vĩnh liền gửi tài liệu đến cho họ. Mọi người vây quanh máy tính cẩn thận xem xét. Trên bản đồ địa hình 3D mà Triệu Vĩnh gửi tới đã đánh dấu vị trí một khu vực khả nghi. Trong lúc mọi người ngạc nhiên thì Triệu Vĩnh lên tiếng giải thích: “Đây là kết quả mà tôi và giáo sư La thâm đêm nghiên cứu. Khu vực được đánh dấu chính là nơi có khả năng phát hiện ra Hắc Đầu Thạch Thất nhất. Vị trí khả nghi này nằm trong khu vực khoảng hơn ba chục cây số của vành đai tuyết sơn phía tây bắc là Mã Khanh Cương Nhật. Đây là ngọn núi chính của tuyết sơn A Ni Mã Khanh, rất giống khu vực được miêu tả trong truyền thuyết cổ xưa, thậm chí còn nhiều hy vọng hơn khu vực A và khu vực B mà chúng ta xác định trước đây.

“Nhiều hy vọng hơn khu vực A và khu vực B? - Mọi người không hiểu.

Triệu Vĩnh giải thích nói: “Bởi vì kết hợp với phân tích hình ảnh vệ tinh, chúng tôi phát hiện ra dấu tích của kiến trúc nhân tạo trong khu vực này. Tuy không nhiều, cũng không rõ lắm, nhưng cũng đủ để nói lên tất cả. Các anh nghĩ xem, độ cao so với mực nước biển của khu vực này cao hơn hẳn khu vực A và khu vực B, vốn không thích hợp để con người sinh sống lâu dài ở đây. Vậy thì ở đó sao lại xuất hiện. Dấu vết của kiến trúc nhân tạo?”

“Cái này chỉ có một khả năng duy nhất, kiến trúc đó được xây dựng cũng là vì một số mục đích chỉ định đặc biệt nào đó.” - Đường Phong táo bạo suy đoán.

“Mục đích chỉ định đặc biệt?” - Hàn Giang nghi ngờ.

Đường Phong suy đoán thêm bước nữa: Ví dụ như kiến trúc mang tính chất thờ cúng tưởng niệm của cổ nhân chẳng hạn.”

“Trên tuyết sơn cao như thế này sao?” - Từ Nhân Vũ kinh ngạc.

“Không! Không phải trên tuyết sơn, mà là ở đây!” - Nói xong, Đường Phong chỉ vào vị trí tương ứng trên bản đồ địa hình, giải thích: “Từ bản đồ địa hình cho thấy, đây không phải trên núi tuyết, mà là ở khe núi trong lòng tuyết sơn.

Điều này rất tương đồng với truyền thuyết của người Đảng Hạng. Trên bản đồ cho thấy, độ cao so với mực nước biển ở đây thấp hơn những núi tuyết xung quanh rất nhiều, chỉ có điều không có đường thông tới đây. Muốn vào trong khu vực này thì phải vượt qua Tuyết Sơn”.

“Người Đảng Hạng xây được Hắc Đầu Thạch Thất trên một vị trí cao như vậy sao?” - Makarov cũng không thể tin được.

Đường Phong cười nói: “Lão Mã, tôi dính chính một chút sai sót trong câu nói của ông ban nãy, nếu như Hắc Đầu Thạch Thất thật sự ở đó, vậy thì vốn không phải là người Đảng Hạng xây Hắc Đầu Thạch Thất ở đó, mà là Hắc Đầu Thạch Thất vốn dĩ đã ở đó”.

3

“Hắc Đầu Thạch Thất vốn ở đây sao?” - Makarov càng không hiểu.

Đường Phong giải thích: “Căn cứ vào văn tự khắc trên kệ tranh ngọc, kết hợp với những ghi chép văn hiến khác, người Khương Đảng Hạng từ cổ xưa đã săn bắn dưới tuyết sơn A Ni Mã Khanh, thảo nguyên lưu vực sông Bạch Hà và trong rừng rậm. Trong phạm vi tầm nhìn của người Khương Đảng Hạng, tuyết sơn A Ni Mã Khanh là ngọn núi cao nhất mà họ có thể nhìn thấy. Trong thời đại cổ xưa năng lực sản xuất không phát triển, người Khương Đảng Hạng dĩ nhiên nảy sinh lòng sùng bái đối với ngọn núi cao này, nên rất có khả năng họ đã tận dụng một số hang động hiện hữu trên tuyết sơn hoặc xung quanh tuyết sơn, cải tạo thêm, xây dựng thành Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta thường gọi, để tưởng nhớ tổ tiên và thần linh của họ. Như vậy là có thể trả lời câu hỏi trước đó của ông, Hắc Đầu Thạch Thất vốn được tận dụng từ cấu tạo địa chất đặc biệt của những hang động như thế, rồi cải tạo thêm, cộng thêm cả ý nguyện muốn thỏa mãn sự sùng bái với núi thần A Ni Mã Khanh. Bởi vậy, Hắc Đầu Thạch Thất xuất hiện ở một nơi cao như vậy cũng có thể lý giải được.”

“Nói như vậy thì Hắc Đầu Thạch Thất dùng để thờ cúng thần núi ?” - Makarov lại hỏi.

Đường Phong giải thích: “Sùng bái với tuyết sơn A Ni Mã Khanh thực ra đến ngày nay vẫn tồn tại khá phổ biến.

Ví dụ như người Tạng bản địa đều cho rằng tuyết sơn A Ni Mã Khanh là một ngọn núi thần; người Tạng gọi A Ni Mã Khanh là ‘Bác Ca Ngõa Gian Cống’ - một trong chín đại thần tạo hóa khai thiên lập địa. Trong hai mươi một ngọn tuyết sơn thần thánh mà người Tạng tín ngưỡng, A Ni Mã Khanh xếp vị trí thứ tư, là thần bảo hộ của người bản địa, cai quản sông núi. Trước đây tôi đã từng nhìn thấy chân dung của thần núi A Ni Mã Khanh trong nhà của người Tạng ở Thanh Hải. Thần núi A Ni Mã Khanh đội mũ trắng, mặc áo giáp trắng, khoác tay nải trắng, dắt theo một con ngựa trắng, tay cầm cây thương bạc dài. Rất nhiều người Tạng ở Thanh Hải đều tin rằng võ nghệ của thần núi A Ni Mã Khanh xuất chúng, pháp thuật vô biên, có thể diệt quỷ trừ tà. Bởi vậy, chúng ta thường xuyên thấy rất nhiều người Tạng từ hàng ngàn cây số xa xôi, đội gió đội tuyết, thành kính tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh đi quanh núi cầu phúc”.

“Sùng bái sơn thần, đây là một kiểu sùng bái đa thần trong thời kỳ cổ đại phải không? – Từ Nhân Vũ vừa hút thuốc vừa nói chen vào.

“Cũng có thể nói như vậy, nhưng tôi cũng sẽ nói thẳng: Từ Nhân Vũ, anh không hiểu tín ngưỡng của người Tạng bản địa, sự cố chấp của họ vượt qua cả sự tưởng tượng của những người bình thường. Anh tuyệt đối đừng cho rằng đây là thứ gì ‘sùng bái đa thần thời cổ rồi cảm thấy điều đó thật ngu muội. Bởi sự sùng bái này có thể lưu truyền hàng ngàn năm thì bản thân nó cũng đã nói lên sức sống mãnh mẽ của loại tín ngưỡng này.”

“Được ! Tôi nói không lại anh. Cứ cho là loại tín ngưỡng này có sức sống mãnh mẽ đi chăng nữa, vậy thì nó có liên quan gì tới Hắc Đầu Thạch Thất?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Đương nhiên là có liên quan, vừa nãy tôi nói rồi đấy: người dân địa phương sùng bái núi thần tuyết sơn A Ni Mã Khanh đã có lịch sử từ lâu đời rồi. Trước đây, tôi cũng đã từng nói, cư dân thời xa xưa ở đây là người Khương Đảng Hạng, vậy thì, chúng ta hoàn toàn có lý do để tin rằng sự sùng bái tuyết sơn A Ni Mã Khanh của người dân địa phương hiện nay chính là sự kế thừa truyền thống của người Khương Đảng Hạng. Càng quan trọng hơn ở chỗ, tuyết sơn A Ni Mã Khanh đối với người Khương Đảng Hạng xa xưa không chỉ là một ngọn núi thần, một ngọn núi vĩ đại, mà nó còn là nơi khởi nguồn đầu tiên của người Khương Đảng Hạng; bởi vậy, tuyết sơn A Ni Mã Khanh có ý nghĩa đặc biệt với người Khương Đảng Hạng”.

“Nhưng hiện giờ đã không còn thấy bất cứ di tích nào của người Đảng Hạng ở đây nữa!” - Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi.

“Không sai! Bao nhiêu năm qua, chưa từng phát hiện được di tích nào của người Khương Đảng Hạng trên tuyết sơn A Ni Mã Khanh, là bởi vì lịch sử của người Khương Đảng Hạng ở đây đã qua đi từ rất lâu rồi. Nếu như mà có đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta muốn tìm kiếm mà thôi!” - Đường Phong nói.

“Đã nói đến đây rồi, vậy thì cũng có nghĩa rất có khả năng chính là khu vực c?” - Hàn Giang đột nhiên hỏi.

“Tôi vẫn không thể tin được, độ cao của khu vực c quá lớn. Nhìn từ bản đồ cho thấy, chúng ta muốn tiến vào khu vực c, ít nhất phải vượt qua một ngọn núi tuyết. Tôi không bao giờ tin những người Đảng Hạng năm nào lại có thể vào được khu vực xa xôi, hẻo lánh, hoang vu và cao đến như vậy. - Từ Nhân Vũ nói lên quan điểm của mình.

“Quả là khiến người ta không sao hiểu nổi!” – Makarov cũng lắc đầu nói.

Hàn Giang đưa mắt nhìn Đường Phong, hỏi: “Đường Phong, cậu thì sao?”

“Tôi cũng không thể khẳng định, tất cả những điều này quả thực đã vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta”.

Đường Phong nói xong, Hàn Giang liền nổi câu: “Toàn là những gì cậu hăng tiết vịt nói ra ban nãy, đến bây giờ thì bản thân cậu cũng không tin?”

“Không phải tôi không tin, những gì tôi nói ban nãy chỉ là suy đoán của tôi. Tuy tôi cho rằng suy đoán của mình hoàn toàn có khả năng phù hợp với sự thật, nhưng suy đoán này quả thực khiến người ta giật mình. Thế nên tôi cũng không dám khẳng định.” - Đường Phong phản bác lại.

“Gì cơ?” Hàn Giang sầm mặt xuống nói: “Được rồi, tôi cũng không cần hỏi các cậu nữa, nguyên tắc của tôi là: Chiir cần có một tia hi vọng thì cũng phải dành lấy. Thế nên chúng ta bắt buộc phải tới khu vực C bí ẩn đó xem sao! Còn ba người các cậu, bây giờ muốn rút lui, hừm, cũng đã muộn rồi, vứt bỏ hoang tưởng đi, chuẩn bị lên đường thôi!”

4

Hàn Giang nói xongm mọi người cũng không tiện nói thêm gì nữa. Hàn Giang đọc tài liệu mà Triệu Vĩnh gửi đến, phát hiện thấy tài liệu liên quan tới khu vực C rất ít, ngoài mấy bức ảnh vệ tinh mờ ảo ra, còn có một bản đồ địa hình 3D mà Triệu Vĩnh căn cứ vào một số tài liệu suy luận ra, ngoài ra chẳng có gì cả.

Hàn Giang nghi ngờ hỏi Triệu Vĩnh: “Tài liệu liên quan tới khu vực C sao chỉ có một nhúm như vậy?”

Triệu Vĩnh giải thích: “Quả thực rất ít, bởi tài liệu mà chúng ta nắm được không nhiều. Hay là để tôi giới thiệu cho anh một chút về tuyết sơn A Ni Mã Khanh nhé! Trước đây tuyết sơn A Ni Mã Khanh được người ta gọi là A Ni Mã Khanh thần bí. Năm 1926, có một người Mỹ khi leo lên ngọn núi chính của tuyết sơn A Ni Mã Khanh, tại vị trí có độ cao 4.900 mét, ông dự đoán chỗ đó vẫn còn cách đỉnh núi 3.600 mét. Vậy là người Mỹ này tự khẳng định A Ni Mã Khanh cao 8.500 mét. Sau này, lại có thêm một người Mỹ leo lên A Ni Mã Khanh, và số liệu cuối cùng mà ông ấy có được là tuyết sơn A Ni Mã Khanh có độ cao 9000 mét.”

“Độ cao 9000 mét? Vậy thì không phải còn cao hơn cả Everest sao?” Makarov ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy! Nếu như tuyết sơn A Ni Mã Khanh quả thực cao 9000 mét, thì nó đúng thật cao hơn cả ngọn Everest. Bởi vậy tuyết sơn A Ni Mã Khanh đã từng được người ta ngộ nhận là đỉnh núi cao nhất thế giới. Nhưng thực ra hai người Mỹ đó đều sai, tuyết sơn A Ni Mã Khanh vốn không cao như thế. Đỉnh núi chính là Mã Khanh Cường Nhật của nó do ba đỉnh chop có độ cao so với mực nước biển từ 6.000 mét trở lên hợp thành, mà đỉnh cao nhất chỉ cao 6.282 mét. Xung quanh Mã Khanh Cường Nhật vẫn còn có 18 ngọn núi cao trên 5000 mét. Trên những ngọn núi cao này băng tuyết trải dài, quanh năm không tan chảy, trong đó dải băng rất nhiều, địa hình núi non hiểm trở. Còn khu vực C mà chúng ta sắp đến, tuy không phải leo lên đỉnh núi tuyết, nhưng độ khó khăn lại tăng lên gấp bội, càng nguy hiểm hơn, là bởi tài liệu vô cùng khan hiếm vì vốn không có dấu tích của người hiện đại từng tới đây!”

“Cũng có nghĩa đây chính là cùng đất trính nữ chưa từng có ai đặt chân đến”. Hàn Giang nói.

“Đỉnh núi A Ni Mã Khanh đã từng có người leo lên, nhưng khu vực C bí ẩn này chắc là chưa có ai từng đến đấy, vì thế là tôi rất lo cho các anh. Nhiệt độ trung bình năm của khu vực A Ni Mã Khanh là dưới 0 độ C, khí hậu khắc nghiệt, biến hóa thất thường, thường thì mùa leo núi từ tháng 6 đến tháng 8; còn các anh đi vào mùa này, nhiệt độ rất thấp, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải bão tuyết trên núi. Tuy các anh không phải leo lên đỉnh, nhưng độ khó khăn vất vả của các anh cũng không hề thấp hơn đỉnh núi”

“Tôi hoàn toàn hiểu” - Hàn Giang đã ngắt mạng với Triệu Vĩnh, quay lại hỏi ba người còn lại: “Các anh có ai có kinh nghiệm leo núi cao trên 5.000 mét không?”

Ba người nhìn nhau, Từ Nhân Vũ là người đầu tiên lắc đầu. Makarov cũng lắc đầu nói: “Hồi trẻ chúng tôi cũng từng học qua leo núi, nhưng tôi chưa từng thực sự leo qua ngọn núi nào cao như vậy”.

Khi Hàn Giang quay sang Đường Phong. Đường Phong đang định mở miệng thì Hàn Giang đã ngắt lời anh: “Cậu càng không cần phải suy nghĩ nữa, thư sinh như cậu thế này chắc chắn là chưa từng rồi”.

Đường Phong vẫn ngoan cố không phục: “Anh đừng có coi thường tôi, trước đây, tôi đã từng tới Thanh Hải, Tây tạng...”

“Đấy là cậu đi du lịch, không phải đi leo núi!” - Vẫn chưa kịp đợi Đường Phong nói xong, Hàn Giang đã thô lỗ cắt ngang lời anh.

Hàn Giang nói tiếp: “Nói như vậy, trong số bốn người chúng ta, chỉ có mình tôi là đã từng leo qua núi cao trên 5.000 mét, vậy thì ba người phải làm thế nào bây giờ?”

“Làm thế nào?” - Cả ba người đều đồng thanh hỏi lại. Hàn Giang khê nói: “Làm thế nào! Luyện, chúng ta chỉ còn lại thời gian hơn nửa ngày nữa, tôi muốn trong thời gian hơn nửa ngày này sẽ luyện cho các anh, ít nhất cũng phải trở thành vận động viên leo núi nghiệp dư”.

Vậy là, chỉ trong thời gian còn lại của một ngày, Hàn Giang liền dốc hết vốn liếng về leo núi dạy cho ba người làm thế nào để sử dụng thiết bị leo núi; làm thế nào để tụt dây trên vách đá cheo leo; làm thế nào để cố định điểm chuẩn; làm thế nào để ứng phó với tình hình tuyết lở đột ngột.

5

Trải qua cả một ngày huấn luyện, mấy người đều nắm bắt được kỹ thuật leo núi cơ bản, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rằng, như vậy vẫn còn thiếu sót rất nhiều. Trời sắp tối, Hàn Giang vẫn một mình đứng ngoài cửa sổ, thần thờ nhìn về ngọn tuyết sơn A Ni Mã Khanh ẩn nấp trong sương tuyết.

Đường Phong cho rằng Hàn Giang đang lo lắng ấy người họ bèn tới an ủi: “Anh không cần lo lắng cho chúng tôi đâu, những gì anh dạy, chúng tôi đều học được rồi. Chúng tôi sẽ không để anh thất vọng đâu. Hơn nữa, xem bản đồ địa hình 3D mà Triệu Vĩnh gửi tới, tiến vào khu vực c hình như không cần phải vượt qua núi cao hơn 5000 mét, ở phía nam và phía bắc đều có một dải băng rộng lớn, độ dốc cũng không quá dựng đứng, nếu như chúng ta trèo qua dải băng đó thì tôi thấy sẽ không đến nỗi khó khăn lắm !

Hàn Giang quay lại vỗ vỗ lên vai Đường Phong, nói:

“Hai dải băng mà cậu nói tôi cũng nhìn thấy rồi; vấn đề là trong hai dải băng đó chúng ta nên đi theo dải nào. Từ bản đồ cho thấy, dải băng phía bắc cự ly dài, độ dốc thoải - tôi tạm thời gọi nó là dải băng số 1, còn dải băng phía nam thì cự ly ngắn hơn một chút, độ dốc cũng lớn hơn một chút - tôi tạm thời gọi nó là dải băng số 2. Bản thân tôi nghiêng về phía dải băng số 2, bởi vì cự ly của nó rõ ràng ngắn hơn dải băng số 1, hiện giờ chúng ta phải tranh thủ thời gian”.

“Nhưng chúng ta chỉ dựa vào cự ly và độ dốc để quyết định đường đi hình như quá qua loa đấy!” - Đường Phong nghi ngờ nói.

“Nhưng hiện giờ chúng ta chỉ có chút tài liệu này, cũng không còn thời gian để phái một nhánh nhỏ đi thám hiểm trước, thế nên chỉ có thể như vậy. Ngoài ra, trên ảnh vệ tinh tôi nhìn không rõ dải băng số 1 rút cuộc đi tới đâu, nó có thể dẫn dắt chúng ta tiến vào khu vực c hay không, thì tôi không thể phán đoán. Còn dải băng số 2, trên ảnh có thể nhìn rõ men theo nó leo thẳng lên trên thì có thể tiến vào khu vực c từ phía nam.” - Hàn Giang giải thích.

Từ Nhân Vũ chụm đầu vào xem xét: “Đúng vậy! Dải băng số 1 sao lại nhìn không rõ thế này, trên ảnh vệ tinh điểm cuối của nó là một vùng tối đen, còn dải băng số 2 ngược lại rất rõ nét, có lẽ là bởi vì dải băng số 2 ở phía nam, hướng về phía mặt trời, còn dải băng số 1 hướng bắc, là do góc chụp cả. Nếu như không có thời gian điều tra thêm một bước, thì tôi cũng nghiêng về phía dải băng số 2”.

Cuối cùng Hàn Giang tổng kết: “Phân tích của tiến sỹ Từ rất có lý. Dải băng số 2, từ trên ảnh vệ tinh cho thấy, đó là một dải băng hiện khá hùng vĩ. Rồi từ đó mà vượt qua tiến vào khu vực c, về tương quan mà nói, thì đó chắc là một con đường tắt; nhưng cho dù là như vậy, thì cũng cần phải vô cùng cẩn thận. Trên dải băng, lúc nào cũng có khả năng xảy ra lở tuyết, nhưng sau khi vượt qua dải băng này, tình hình cụ thể phía bên kia, chúng ta cũng không biết được hết; thế nên mọi người nhất định phải cẩn thận”.

Đường Phong gật gù đầu, Hàn Giang lại nói tiếp: “Thực ra điều mà tôi lo lắng nhất vốn không phải là các cậu, cũng không phải là chuyện vượt qua dải băng đó, mà điều khiến tôi lo lắng nhất vẫn là bọn người áo đen. Kể từ khi chúng ta tiến vào tuyết sơn A Ni Mã Khanh cho tới nay, chúng vẫn chưa từng xuất hiện, thậm chí biến mất tới nỗi bật vô âm tín.

Điều này quả thật rất không bình thường. Lẽ nào chúng đã tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất trước chúng ta sao ?”

Đường Phong thở dài, nói: “Đối thủ vẫn chưa xuất hiện nên anh cảm thấy không sướng sao! Lẽ nào anh phải bị chúng truy sát tới nỗi không còn đường nào để tháo chạy thì mới cảm thấy bình thường? Hôm qua tôi đã nói rồi, bọn chúng vốn không thể tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất trước chúng ta được. Hiện giờ chắc là bọn chúng vẫn chưa mò ra đường! Thế nên anh xem, trong cái thị trấn vắng vẻ này vốn không thấy tung tích của chúng đâu cả”.

Hàn Giang vẫn không thôi lắc đầu: “Chúng ta không thấy bọn chúng ở đây không đồng nghĩa với việc chúng chưa tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh!”

“Tất cả những người đến tuyết sơn A Ni Mã Khanh để leo núi, đều phải đến thị trấn nhỏ này trước để nghỉ ngơi chuẩn bị. Tôi không tin chúng muốn vào trong núi mà lại không tới thị trấn Đại Vũ.” - Đường Phong nói.

Đường Phong nói rất có lý, Hàn Giang ngẫm nghĩ hồi lâu, đột nhiên lẩm bẩm: “Ngộ nhỡ bọn chúng vốn không tới đây, nhưng đã đem đầy đủ trang thiết bị theo, nên nghỉ ngơi chuẩn bị ở ngoài rừng thì sao?”

“Ngoài rừng? Ở đây tuyết lớn bay trắng trời, lạnh giá thấu tận xương tủy, chúng nghỉ ngơi chuẩn bị ngoài rừng sao?” - Đường Phong chỉ ra bầu trời trắng xóa tuyết ngoài cửa sổ hỏi vặn lại.

“Từ tình hình giao tranh ở thời gian trước đây cho thấy, tổ chức và tính nhẫn nại của bọn người này đã vượt xa khả năng tưởng tượng của chúng ta, thế nên, không thể loại trừ bất cứ khả năng nào” - Hàn Giang nói.

Đường Phong chán nản: “Anh nghĩ xem ngày mai xuất phát thế nào đi! Tuyết rơi dày từ hôm qua cho đến giờ. Nếu như tuyết còn tiếp tục rơi, thì tôi thấy chắc là chúng ta chỉ có thể ở đây qua hết mùa đông thôi”.

Hàn Giang nhìn tuyết rơi dày ngoài cửa sổ, trong lòng bất giác cảm thấy ngọt ngào: “Đúng thế! Kẻ thù, hiện giờ vẫn chưa thấy đâu, nên tuyết rơi dày lại là vấn đề nan giải trước mắt!”

6

Sáng sớm hôm sau, điều thần kỳ xuất hiện, sau hai ngày tuyết rơi dày, bỗng nhiên lại ngừng rơi! Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov - bốn người ăn sáng xong, mang theo đầy đủ trang thiết bị, nhảy lên chiếc Jeep cherokee, lao hết tốc độ về phía khu vực c bí ẩn.

Căn cứ theo tuyến đường mà Hàn Giang xác định hôm qua, họ không đi men theo đường quốc lộ đến thôn Tuyết Sơn, mà những người leo núi thông thường bắt buộc phải đi qua, mà lại lao thẳng vào lòng tuyết sơn A Ni Mã Khanh.

Đây là tuyến đường gần nhất, nhanh nhất để tới khu vực c.

Hai ngày tuyết rơi đã che kín mọi thứ trên mặt đất. Chiếc Jeep cherokee đành phải từ từ dò dẫm trong nền tuyết tiến lên phía trước. Hàn Giang vừa lái xe, vừa chăm chú quan sát cảnh vật bên ngoài cửa sổ, nhưng bên ngoài trừ màu trắng ra thì vẫn là màu trắng. Đường Phong ngồi cạnh ghế lái trở thành người hướng dẫn cho Hàn Giang, không ngừng căn cứ vào GPS, la bàn điện tử và hiển thị trên bản đồ để điều chỉnh tuyến đường, cho dù là như vậy, nhưng họ vẫn đi nhầm rất nhiều đường.

Buổi trưa, bầu trời hoàn toàn sáng sủa, Đường Phong đi mãi cuối cùng cũng đã vào tới một khe sâu. Đây là một khe sâu rộng lớn, núi hai bên khe sâu không cao lắm. Căn cứ theo tài liệu cho thấy, điểm kết thúc của khe sâu này chính là dải băng hùng vĩ đó, và dải băng này chính là con đường ngắn nhất để tiến vào khu vực c - mà Đường Phong nói.

Xác định xong tuyến đường, lại có khe sâu để tham khảo, rõ ràng Hàn Giang đã tăng tốc. Chiếc Jeep Cherokee lên xuống lắc lư trong khe sâu, vượt qua vài ngọn đồi không cao lắm. Một tiếng đồng hồ sau, một bức tranh thiên nhiên hùng vĩ diễm lệ đã hiện lên trước mặt mọi người. Bốn người ngạc nhiên xuống xe, hai bên khe sâu vốn là dốc núi thoải thoải, đột nhiên bị một sức mạnh thần kỳ nâng bổng lên cao. Mọi người ngược nhìn đỉnh núi trước mặt: vách núi dựng đứng hàng ngàn thước, cao lớn hiểm trở, giữa hai đỉnh núi là một dải băng khổng lồ, giống như một con rồng trắng to lớn từ trên sườn núi lao thẳng xuống dưới. Dưới ánh mặt trời soi chiếu, nó càng hùng vĩ tráng lệ, đẹp vô bờ bến, khiến người ta không thể không ngắm nhìn.

Chẳng mấy chốc bốn người đã tỉnh táo trở lại. Đây không phải là ảo cảnh trong mộng mà nó đang thực sự xuất hiện trước mặt mọi người, và nó cũng chính là con rồng trắng khổng lồ mà họ sắp phải chinh phục. Đường Phong thốt lên: Đây chính là dải băng số 2? Một dải băng mới hùng vĩ làm sao, cũng phải dài tới hàng cây số, gấp trăm lần dải băng hùng vĩ mà chúng ta nhìn thấy trong khu vực B đấy!”

Quả thật nó hùng vĩ hơn rất nhiều trong ảnh và trên bản đồ địa hình, nhưng tôi không tài nào phần khởi nổi, bởi vì đây cũng đồng nghĩa với việc muốn chinh phục dải băng này thì độ khó khăn cũng lớn hơn nhiều lần những gì mà chúng ta dự đoán từ trước!” - Hàn Giang nói.

“Đúng vậy! Tôi cũng lần đầu tiên nhìn thấy dải băng hùng vĩ thế này! ” - Makarov cũng không thể không thốt lên.

Từ Nhân Vũ hỏi Hàn Giang: “Theo như kế hoạch, chúng ta phải leo lên từ dải băng này phải không?”

Hàn Giang kiên định gật đầu. Từ Nhân Vũ thấy vậy, đầu lập tức như phình to thêm một vòng: “Ồ! Thật là tội tệ, bây giờ nghĩ lại, đúng là tôi không nên tới chỗ này chịu khổ.”

“Bây giờ hối hận thì cũng muộn rồi!” - Hàn Giang nói xong, liền bắt đầu chuyển những thiết bị cần thiết từ trên xe xuống. Từ Nhân Vũ thấy vậy lại hỏi: “Anh muốn xuất phát ngay bây giờ sao?”

“Không nhân cơ hội trời đẹp, khấn trương vượt qua bên kia núi, thế cậu còn định đợi đến khi nào?” - Hàn Giang hỏi lại.

Từ Nhân Vũ đáp: “Nhưng bây giờ đã là trưa rồi, trên núi trời tối sớm, ngộ nhỡ chúng ta leo đến nửa chừng trời đã tối thì phải làm thế nào?”

Hàn Giang nhìn dải băng trước mặt, tự tin nói: “Việc không thể chậm trễ, tôi thấy nhân lúc trời đẹp, leo thẳng một mạch qua đường băng này, trước khi trời tối là có thể vào được khu vực c?”

Từ Nhân Vũ chần nản, nhìn đồng trang thiết bị nặng trĩu, hỏi lại Hàn Giang: “Thiết bị nặng thế này, nhất là cái lều này, ai công đây?”

Hàn Giang nói bằng giọng ra lệnh: “Mọi người đều phải công rất nhiều đồ đạc, đừng có kêu khổ. Bây giờ mọi người nhét no bụng trước đã, sau đó thẳng tiến xuất phát về phía dải băng số 2!”

Bốn người vội vàng ăn cho no bụng, mặc bộ trang phục leo núi chỉnh tề, công theo trang thiết bị nặng trĩu, bắt đầu khởi hành về phía rỗng trắng khổng lồ trước mặt.

7

Dải băng trắng hùng vĩ này, từ hàng ngàn năm trước đã nằm vắt ngang qua cao nguyên Thanh Tạng, ẩn mình trong nơi thâm sâu của tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Nó không có tên, cũng không ai biết nó hình thành từ lúc nào. Có lẽ nó chính là kiệt tác của thời đại hồng hoang viễn cổ, có thể lịch sử của nó còn lâu đời hơn thế.

Đứng trước con rỗng trắng khổng lồ này, Đường Phong chìm trong suy tư: “Hàng trăm hàng nghìn năm nay, đã từng có ai chinh phục được con rỗng khổng lồ này chưa? Nếu như không có, vậy thì, họ chính là tổp nhà thám hiểm, nhà khai phá đầu tiên tới đây; còn nếu như có, thì những người đó sẽ là ai? Là người Đảng Hạng ư? -Anh đi sau Hàn Giang, đến gần dải băng, phần lưỡi nhô ra của dải băng do một thời gian dài bị ánh nắng soi chiếu, bị phong hóa và nước chảy tấn công nên đã hình thành nên một rừng tháp băng hùng vĩ. Hàn Giang giới thiệu: Rừng tháp băng thông thường ở đoạn cuối dải băng. Nó là đoạn cuối của dải băng do bị tan chảy nên đã để lại từng tảng băng tan to lớn, vì hình dáng giống hình tháp nên được đặt tên là rừng tháp băng”.

Bốn người len lỏi trong rừng tháp băng đủ hình thù kỳ dị, giống như đang đi vào một thế giới băng tuyết đã bị đóng kín từ lâu. Do góc độ soi chiếu của ánh nắng khác nhau nên tốc độ tan chảy của tháp băng cũng không giống nhau, từ đó hình thành rừng tháp băng cao thấp khác nhau, tầng lớp không đồng nhất, tạo thành hàng trăm hàng nghìn kỳ quan băng tuyết có diện mạo phong phú; đây cũng chính là nguy cơ tiềm ẩn nếu rừng tháp băng bất ngờ sụp đổ.

Đường Phong bám theo sau Hàn Giang, ngược nhìn từng tháp băng cao hơn hai chục mét, ca ngời chiếu rọi ma quỷ thần công của tự nhiên. Đột nhiên, anh nghe thấy một chuỗi âm thanh khe khẽ, ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy trên thân một cột tháp băng trước mặt xuất hiện một rãnh nứt, khe nứt đó đang nhanh chóng lan rộng. Không ổn! Ngọn tháp băng này có nguy cơ sập xuống! Lúc đó Hàn Giang đang ở ngay dưới tháp băng này, nếu gọi anh ấy thì cũng không kịp nữa rồi, Đường Phong lao người tới.

Cùng với một tiếng động dữ dội, ngọn tháp băng cao tới hai chục mét đổ sập xuống. Hàn Giang và Đường Phong đều bị vùi trong tuyết. May mà Đường Phong còn lao lên, đẩy được Hàn Giang ra khỏi khu vực nguy hiểm. Khi Từ Nhân Vũ và Makarov từ trong tuyết bò lên, thấy hai người không hề hấn gì, chỉ có mỗi cổ là dính đầy tuyết lạnh mà thôi.

Hàn Giang nhìn chỗ tháp băng đổ xuống, chính là chỗ ban nãy mình vừa đứng, trong lòng bất giác run rẩy, anh vỗ vỗ vai Đường Phong: “Tiểu tử cừ lắm, tôi không nhìn lầm cậu, lần này cậu đã cứu tôi một mạng

sống!”

Đường Phong tâm trạng đầy lo lắng nói: “Rừng thấp bằng ở đây tuy hùng vĩ nhưng nguy hiểm quá, hơn nữa lại rất dễ bị lạc phương hướng”.

Hàn Giang phũ phàng nhìn trên người, cười đáp: “Có bài hát hát như thế nào ấy nhỉ, không trải qua mưa gió sao thấy được cầu vồng’, giống vậy thôi, không trải qua nguy hiểm thì sao thấy được cảnh đẹp như vậy! Khà khà! ”

“Tôi không muốn vì ngắm cảnh đẹp mà bỏ mạng lại đây” - Đường Phong nói.

Được rồi, cậu chỉ cần làm theo những gì tôi nói tôi đảm bảo cậu không bỏ mạng lại đây đâu!” - Nói xong, dưới sự chỉ đường của la bàn điện tử, Hàn Giang dẫn cả đội nhanh chóng đi qua khu rừng thấp bằng này.

Từ chỗ lười bằng, bốn người đã đặt chân lên dải băng số 2. Đây là một dải băng khổng lồ, độ dốc không lớn, bởi vì vừa mới có tuyết rơi. Tuyết dày tới tận 6, 7 mét, hơn nữa lại toàn là bông tuyết, bước chân xuống một cái là phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể nhấc được chân lên.

Theo địa hình núi, độ dốc của dải băng cũng dần dần tăng lên, bốn người khó nhọc di chuyển một tiếng đồng hồ nhưng cũng không đi được bao xa. Lúc này, Hàn Giang đang dẫn đầu bỗng đột nhiên khựng lại.

Đường Phong đuổi lên, hỏi: “Sao không đi tiếp?”

Hàn Giang chau mày, chỉ chỉ về phía trước, nói: “Tình huống mà tôi lo lắng xuất hiện rồi: băng nứt”.

Mọi người nhìn về phía trước. Nền băng tuyết trước mặt chỉ chít những khe nứt, có khe sâu không thấy đáy, có khe lóe lên tia lạnh lẽo khiến người ta rùng mình. Hàn Giang lấy dây thừng từ trong ba lô ra, rồi dặn dò: “Mọi người buộc dây vào người, kết thành nhóm tiến lên phía trước, tôi và Đường Phong một nhóm, Lão Mã và tiến sỹ Từ một nhóm nhất định phải cẩn thận”.

Bốn người buộc chặt dây thừng xong xuôi, lại tiếp tục hành trình, trên đường đi, mấy lần đều có người bước hụt, rơi xuống khe nứt, may mà đã kết thành nhóm để đi nên mỗi lần như vậy đều được Hàn Giang lôi lên.

8

Mọi thứ đều vượt qua dự liệu ban đầu của Đường Phong và Hàn Giang, dải băng đứng dưới núi thấy hình như không dốc lắm nhưng càng ngày lại càng cheo leo hiểm trở.

Độ dày của tuyết phủ và những khe nứt chằng chịt dưới chân đã làm chậm tốc độ tiến lên phía trước của họ. Bốn người mất hai tiếng đồng hồ mới đi được tới vị trí nửa chừng của dải băng, đoạn đường còn lại chỉ có thể càng khó khăn hơn mà thôi.

Đường Phong nhìn trời, ánh sáng đã dần biến mất xuống, nhiều nhất là một hai tiếng đồng hồ nữa là trời sẽ tối, kế hoạch ban đầu của Hàn Giang không thể hoàn thành.

Đường Phong cảm thấy choáng váng, anh ra sức sốc lại tinh thần, rồi tiếp tục tiến lên phía trước thêm vài trăm mét, sau đó dừng lại, không phải vì thể lực, mà vì anh biết rằng nếu như bây giờ không nói ra thì tất cả mọi người sẽ gặp phiền phức lớn.

Đường Phong thở hổn hển, khó nhọc nói: “Đội trưởng, hiện giờ chúng ta đi được hơn nửa quãng đường rồi, nhưng anh xem trời sắp tối tới nơi, hôm nay bất luận thế nào chúng ta cũng không đi hết được dải băng này đâu”.

“Cậu muốn nói gì ?” - Hàn Giang hỏi.

“Anh không phải muốn chúng tôi kiên trì vượt núi sau khi trời tối đấy chứ? Vậy nghĩa là gì? Nghĩa là nhiệt độ sẽ nhanh chóng hạ xuống, thậm chí sẽ lại xuất hiện tuyết rơi còn cả những vết băng nứt dưới chân chúng ta và tuyết lở bất cứ lúc nào cũng có thể ập xuống nữa!”.

Hàn Giang nhìn bầu trời, nổi cáu: “Chúng ta đã đi được xa như vậy rồi, chỉ cần nỗ lực hết sức, trước khi trời tối là có thể vượt qua dải băng này, cậu lẽ nào muốn đào ngũ muốn công sức của chúng ta thành công cốc, muốn rút lui xuống núi? Không! Tuyệt đối không thể như vậy!”

“Anh là gã điên! Nhưng anh không thể lấy tính mạng của chúng tôi điên theo anh được! Rõ ràng không còn đủ thời gian nữa, Hơn nữa nếu như vượt qua dải băng này thì bên kia sẽ thế nào, anh có biết không? Anh cũng đâu có biết!” - Đường Phong lo lắng.

Hàn Giang từ trước tới nay chưa từng thấy Đường Phong cãi lại mình như vậy, anh gầm lên: “Cậu đừng có tưởng rằng hôm nay đã cứu cho tôi một mạng thì có thể thay đổi quyết tâm của tôi, nếu như cậu muốn quay về thì tự mình xuống đi!”

Đường Phong không hề yếu thế, phản bác lại: “Tôi không nói tôi muốn xuống, chúng ta cần có một cái lều để qua đêm. Không phải anh từng nói mình đã leo qua tuyết sơn cao hơn 5.000 mét đó sao? Khi anh leo núi, lẽ nào leo một mạch đến đỉnh luôn, không cần dừng lều?”

Câu nói của Đường Phong đã cảnh tỉnh Hàn Giang. Anh nhận ra mình quả thực đã quá nóng vội, nhiệm vụ lần này của họ tuy không phải là leo lên tuyết sơn cao trên năm sáu nghìn mét, nhưng độ khó khăn của nhiệm vụ lần này không hề kém hơn leo lên đại tuyết sơn, dải băng dài vài cây số trước mắt đây thôi cũng đã đủ để cho họ ném mùi rồi.

Xem ra cũng nên dừng lều, nhưng trên dải băng cheo leo này, làm gì có chỗ nào có thể dựng lều được đây? Hàn Giang dần dần dịu lại, hỏi lại Đường Phong: “Thế cậu nói xem ở đây có chỗ nào dựng được lều?”

Đường Phong quay lại nhìn đoạn dải băng vừa đi qua, chỉ về chỗ tựa vào vách núi phía dưới, nói: “Địa hình bề mặt dải băng phía dưới tương đối bằng phẳng, có thể tìm một chỗ khuất gió để dựng lều”.

Hàn Giang nhìn thấy chỗ Đường Phong chỉ, gật đầu: “Chỗ cậu chọn khá ổn, nhưng tôi sẽ không đến đó dựng lều đâu. Nếu như đến đó dựng lều thì đồng nghĩa với việc hai tiếng đồng hồ ban nãy của chúng ta đúng là vứt đi, ngày mai lại phải bắt đầu lại từ đầu. Quan trọng nhất ở chỗ, nếu như để cho đối thủ của chúng ta vượt mặt thì mọi cố gắng mà chúng ta bỏ ra coi như vứt đi hết!”

“Nhưng hiện giờ đó là nơi thích hợp để dựng lều gần chỗ chúng ta nhất!” - Đường Phong lớn tiếng chất vấn Hàn Giang.

Hàn Giang nhìn xung quanh, gần đây quả thực không có chỗ nào tốt hơn, nhưng anh vẫn cố chấp gào lên với Đường Phong: “Quyết định của tôi không thay đổi, đồng ý theo tôi lên trên thì tiếp tục tiến lên, không đồng ý thì có thể quay lại!”

Tiếng gào thét của Hàn Giang vang vọng giữa những khe núi trống trải tĩnh mịch, trên nền băng hoang vu lạnh lẽo, Đường Phong không còn lời nào để đấu lại. Đột nhiên, mặt đất dưới chân bỗng bắt đầu rung lên bần bật. Chuyện gì xảy ra vậy? Đường Phong hoảng hốt trợn mắt nhìn, lẽ nào... lẽ nào là một trận động đất!

Từ Nhân Vũ và Makarov cũng đứng ngây ra tại chỗ, không biết phải làm thế nào. Vẫn là Hàn Giang kịp phản ứng đầu tiên: “Vứt bỏ tất cả những trang thiết bị không cần thiết, mau chạy về phía dưới tảng đá bên kia, tuyết lở! Đây là tuyết lở!”

9

Hàng tấn băng tuyết từ đỉnh dải băng số 2 theo sườn núi đổ ào xuống, chấn động âm âm, làm rung chuyển màng nhĩ. Đó là khí thể nuốt chửng vạn vật, bất cứ thứ gì chặn ngang trước mặt đều bị nó cuốn trôi, huống hồ chỉ là bốn con người nhỏ bé của nhóm Đường Phong. May mắn là vị trí mà bốn người đứng gần vách núi cạnh dải băng. Hàn Giang thấy tình hình không ổn đã kéo ngay Đường Phong chui đầu xuống một tảng đá gần ngay bên cạnh. Tảng đá trên đầu đã chặn từng mảng tuyết khổng lồ đổ sập xuống, nhưng vẫn còn rất nhiều mảng tuyết vụn bắn vào trong. Đường Phong chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, toàn thân lạnh cóng, màng nhĩ gần như bị tiếng rung chuyển âm âm chọc thủng, từ từ, anh nhắm mắt lại...

Khi Đường Phong mở mắt ra, bên tai anh là một khoảng không chết chóc, không còn tiếng tuyết lở như sấm động, cũng không có giọng nói của những người khác, mọi thứ dường như đã im bật. Đường Phong ngẩng đầu lên, ra sức lắc lắc đầu, rút cuộc đã được hít thở lại không khí trong lành, nhưng anh vừa mới định bò dậy thì nửa người phía dưới không sao cử động được. Đường Phong quay đầu lại nhìn, Hàn Giang đang đè lên người anh, còn đè lên người Hàn Giang lại là một tảng tuyết trắng phớt dày ụ.

Đường Phong khẽ gọi Hàn Giang, không thấy phản ứng gì, anh đành phải ráng sức nhích người ra từng chút một, giúp Hàn Giang hất tuyết trên người xuống, rồi lần nữa lớn tiếng kêu gọi, nhưng Hàn Giang vẫn bất động. Đường Phong lo lắng tới mức không biết phải làm thế nào, quàng mắt đã ướt ướt. Đúng lúc anh sắp òa khóc tới nơi thì cơ thể Hàn Giang bỗng cử động nhẹ. Đường Phong nhẹ nhàng nâng đầu Hàn Giang dậy, khẽ gọi: “Anh vẫn còn sống chứ, ban nãy làm tôi sợ chết khiếp!”

Hàn Giang vẫn chưa mở mắt nhưng đã cười cười, trêu chọc: “Hừm! Mạng tôi lớn lắm, thủ trưởng xem qua tướng cho tôi, bảo tôi có thể sống tới 120 tuổi, ha ha...! Đột nhiên, Hàn Giang nhớ ra điều gì đó, mở mắt hỏi Đường Phong: “Đường Phong, xem trong ba lô của cậu, kệ tranh ngọc có ổn không?”

Đường Phong mở ba lô ra kiểm tra một lượt, kệ tranh ngọc vẫn nằm im lìm trong chiếc hộp gỗ tử đàn. Lúc này Hàn Giang mới yên tâm trở lại, anh phỉ phỉ tuyết trên người, đứng dậy, an ủi Đường Phong: Không có gì nghiêm trọng cả, ban nãy chỉ là nghỉ ngơi một lúc mà thôi!”

“Nghe giọng anh kìa, chắc anh còn định nghỉ ngơi lâu dài chắc! - Đường Phong nói xong, đột nhiên nhớ ra Makarov và Từ Nhân Vũ: “Lão Mã và Từ Nhân Vũ đâu? Họ không phải bị tuyết chôn vùi rồi đấy chứ!”

Hàn Giang nghe ngóng, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng, nên cùng Đường Phong xuống dưới tìm kiếm. Con đường mà ban nãy họ đi lên giờ đã bị từng lớp tuyết dày phủ kín, hoàn toàn thay hình đổi dạng. Hai người đi xuống dưới khoảng năm phút, vừa đi vừa gọi tên Lão Mã và Từ Nhân Vũ, nhưng đáp lại chỉ có tiếng gió hun hút. Gió lớn mang theo bông tuyết tạt lên mặt Đường Phong, làm anh cảm giác khuôn mặt mình sắp bị gió cào rách toạc tới nơi. Anh lại tuyệt vọng kêu gọi lần nữa, tiếng vọng âm vang quanh quẩn mãi trên vùng băng tuyết từ trước tới nay chưa từng có người chinh phục này. Đột nhiên, có tiếng Makarov và Từ Nhân Vũ vọng ra từ một đồng tuyết, do tuyết lở rơi xuống...

Bốn người đại nạn không chết đã gặp lại nhau. Makarov khẳng khái nói: “Dùng câu nói của người Trung Quốc các cậu thì đây gọi là ‘đại nạn không chết, ắt có hậu phúc’! Ôi, lúc tôi bị tuyết đổ xuống, cứ nghĩ rằng lần này thì quãng lại bộ xương già ở đây rồi, thật không ngờ đồng tuyết này đã chặn hết tuyết đổ phía sau, cứu tôi một mạng!”

Trong lúc Makarov và Từ Nhân Vũ đang mừng rỡ thì Đường Phong đột nhiên hét lên thất thanh: “Chết rồi, đồ đạc của chúng ta!”

Quả nhiên trong lúc tuyết lở ban nãy, mọi người chỉ lo tháo chạy, ai hơi sức đâu mà để ý tới đồng trang thiết bị nặng trĩu đó nữa. Có lẽ đồng trang thiết bị đó đã biến mất bất vô âm tín rồi, trong đó cả chiếc lều duy nhất mà họ có. Lều mất rồi, qua đêm nay thế nào mới thành vấn đề lớn. Rồi cả rất nhiều những thiết bị quan trọng khác nữa, tất cả điều đó đều báo trước rằng lần hành động này rồi sẽ chết yểu.

Hàn Giang trong lòng lo lắng nhất, nhưng anh không thể để lộ ra ngoài. Anh cố gắng lấy lại tinh thần, an ủi mọi người: “Trang thiết bị mất rồi không sao cả, chỉ cần người và kệ tranh ngọc còn là được!”

“Nhưng đêm nay chúng ta phải làm thế nào? Còn cả công việc của chúng ta nữa sẽ ra sao đây?” - Đường Phong đã nói ra điều lo lắng trong lòng tất cả mọi người.

10

Hàn Giang quay nhìn Đường Phong, không trả lời câu hỏi của anh mà kiểm tra lại toàn bộ trang thiết bị thu nhặt lại được, sau đó mới nói với mọi người: “Có một điều tôi vẫn chưa từng nói với mọi người, vì e rằng sau khi các anh nghe xong sẽ thấy áp lực tâm lý; các anh có biết có thể ngừng mọi việc trong trường hợp nào không?”

“Trong trường hợp nào?” - Đường Phong không hiểu nhìn Hàn Giang.

“Chỉ cần còn lại một người duy nhất, chúng ta cũng không được dừng lại! Huống hồ là cả bốn người chúng ta đều bình an vô sự!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột, nhưng ngay lập tức lại bổ sung thêm: “Đương nhiên, tôi không yêu Gấu cao như vậy với Lão Mã. Ngoài ra, trong một số trường hợp đặc biệt, ví dụ như trường hợp có thành viên bị thương cần cấp cứu khẩn cấp thì chúng ta có thể tạm dừng hành động, còn hiện giờ, những tình huống đó đều không xuất hiện. Bởi vậy, tôi không thể vì bị mất đi một số trang thiết bị mà kết thúc lần hành động này!”

‘Hàn! Tôi hy vọng cậu cũng coi tôi là một thành viên của các cậu, chúng ta đã đi cùng nhau một quãng đường xa như vậy rồi, tôi đã coi bản thân mình là một thành viên của các cậu rồi!’ - Makarov nói với Hàn Giang

Hàn Giang nhìn ánh mắt chân thành của Makarov đáp lại: “Được! Đã như vậy rồi thì chúng ta không cần thiết phải thảo luận về vấn đề có nên kết thúc hành động hay không.

Tiếp theo đây chúng ta phải nghĩ xem, đêm nay chúng ta sẽ qua đêm ở đâu?”

Hàn Giang ngược nhìn lên phía trên cao của dải băng tức khắc, anh bỗng nhiên cảm thấy điểm cuối của dải băng sao mà xa xôi không thể chạm tới! Có lẽ... có lẽ do mình quá mệt mỏi rồi, quả thật nên nghỉ ngơi một lúc đã.

Mắt anh khép lại thành một đường chỉ, nhìn chăm chú hồi lâu về phía cuối dải băng. Khi ánh mắt anh từ từ hạ xuống, anh bỗng nhìn thấy một khoảng bằng phẳng, khuất gió hướng về phía mặt trời, lộ ra trên vách núi bên cạnh dải băng. Sao ban nãy lại không phát hiện ra nhỉ? Có thể là do trận gió tuyết to ban nãy đã cuốn trôi lớp tuyết che lấp chỗ đó đi, giờ mới để lộ ra vách núi đó. Hàn Giang chỉ lên khoảng đất bằng phẳng trên vách núi, nói với mọi người: “Ở đây khuất gió, hướng về phía mặt trời, có thể dựng lều ở đó.

Nếu như bên trên lều có tuyết lở thì tảng đá trên đó có thể chặn đứng, đủ để tránh được tuyết lở xuống!”

“Cái gì ? Anh bảo chúng tôi đêm nay ở lại trên vách núi đó!” - Đường Phong và Từ Nhân Vũ đều vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, bây giờ không còn chỗ nào khác, đành phải vậy thôi! - Hàn Giang hình như đã lấy lại được sự tự tin vốn có.

“Nhưng lều của chúng ta mất rồi!” - Đường Phong nói.

“Túi ngủ không phải vẫn còn đấy sao ?” - Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong càng choáng hơn, nhưng anh không còn lời nào để nói nữa. Anh càng có cơ sở để khẳng định rằng cái gã trước mặt mình đúng là một thằng điên! Mọi người không ai nói năng gì nữa, mang theo trang thiết bị còn sót lại, theo Hàn Giang tới chỗ trên vách núi.

Đợi tới khi họ leo được lên tới vách núi thì trời đã tối đen. Ở đây quả đúng như Hàn Giang nói: khuất gió hướng về phía mặt trời, nhưng ở đây còn lâu mới đủ điều kiện để dựng lều. Bếp xăng cũng mất rồi, mọi người đành phải gặm chút lương khô. Hàn Giang kiểm tra lại trang thiết bị, mỗi khi anh phát hiện ra thứ gì đó may mắn còn sót lại là y như rằng giờ lên trước mặt mọi người hươu qua hươu lại, hình như muốn dùng những thứ này để nâng đỡ khí của mọi người lên. Nhưng Đường Phong chỉ cảm thấy hành động này của Hàn Giang có chút buồn cười, thậm chí là ấu trĩ! Hàn Giang chỉnh đốn xong tất cả trang thiết bị may mắn còn sót lại, nói với mọi người: “Bẩn đồ, túi ngủ, đồ ăn, còn cả la bàn, tất cả những thứ này vẫn còn, và cả thứ quan trọng nhất này cũng còn đây!”

Mọi người nhìn theo tay Hàn Giang chỉ, hóa ra Hàn Giang chỉ súng! Thu dọn xong trang thiết bị, Hàn Giang nói: Đây chính là khu căn cứ mà chúng ta sẽ tới. Mọi người tranh thủ nghỉ ngơi sớm, chuẩn bị tinh thần, ngày mai chúng ta sẽ phải vào trong khu vực bí ẩn này!”

Khu căn cứ mà chúng ta sẽ tới ?” - Makarov nghe thấy từ này thoát ra từ miệng Hàn Giang, tim giật thót một cái, miệng lẩm bẩm thốt ra từ này bằng tiếng Nga.

Đường Phong và Hàn Giang đều giật mình nhìn Makarov, không biết miệng Makarov nói gì, tuy Từ Nhân Vũ biết tiếng Nga nhưng cũng không nghe rõ cái câu mà Makarov vừa nói ra ban nãy. Ba người hỏi Makarov sao vậy Makarov ấp úng nói: “Không sao cả, chỉ là nhớ lại một số chuyện trước đây thôi”.

Mọi người không truy hỏi tiếp nữa, vì hành động ngày mai nên bốn người chui vào túi ngủ từ rất sớm, chỉ có điều trong lòng mọi người đều hiểu rằng, có lẽ đêm nay lại là một đêm không ngủ!

11

Nửa đêm, nhiệt độ trên núi hạ xuống hơn âm 30 độ c, đối với bốn người nằm trong túi ngủ mà nói, đây là một đêm dài vô khổ sở. Không ai ngủ được, nhưng cũng không ai nói chuyện.

Makarov nằm trong túi ngủ, người vô cùng khó chịu vì không khí loãng trên núi cao và nhiệt độ thấp dưới âm 30 độ c lạnh cóng làm đầu ông đau nhức như muốn nứt toác ra, không tài nào ngủ nổi. Lúc này, Đường Phong lại cất lời nói với Makarov: “Mọi người đều không ngủ được, Lão Mã, hay là ông kể lại cho chúng tôi nghe về những chuyện ngày xưa của ông đi! Ví dụ như sau khi ông gia nhập vào KGB thì thế nào?”

Câu nói của Đường Phong khiến Makarov chìm đắm trong hồi ức, khuôn mặt nghiêm nghị của shelepin lại lần nữa hiện lên...

Kể từ sau lần nói chuyện rất lâu với shelepin tại điện Kremlin, cuộc đời của Makarov đã thực sự chuyển biến. Một tuần sau, khi ông mang theo báo cáo “Hành động Hắc Thành” đã viết xong đến gặp lại shelepin, ông đã đưa ra chọn lựa cuối cùng của mình: gia nhập KGB!

Tiếp sau đó là bốn tháng đóng cửa học tập trong trường sơ cấp KGB, sau khi khóa học kết thúc, Makarov lại được đưa tới trường Virgin Hough Noelle của KGB xây dựng tại vùng ngoại ô Kazan, bắt đầu kỳ huấn luyện thể lực gian khổ. Ở đây, trước tiên ông phải học được cách leo núi, vượt qua chướng ngại vật, xuyên qua đầm lầy, rừng rậm, bơi qua dòng sông lớn chảy xiết... và rất nhiều những vận động thử thách sự chịu đựng của thể lực ở mức đỉnh điểm. Sau đó, ông học cách sử dụng các loại súng, vũ khí, lựu đạn tự tạo, phá hỏng trụ cầu, đường sắt cùng đủ các hạng mục khác, rồi cuối cùng phải tham gia các huấn luyện kỹ thuật chuyên nghiệp như: nghe trộm, báo hiệu, đầu độc, chụp ảnh, mở kết sắt... Thời gian một năm huấn luyện trôi qua rất nhanh, cuối cùng Makarov đã hoàn thành năm học với thành tích xuất sắc.

Có được sự quan tâm ưu ái của chính nhân vật lớn shelepin, cộng thêm thành tích xuất sắc, cuộc đời của Makarov bắt đầu bật đèn xanh. Ông được shelepin trực tiếp phái tới công tác tại cục phản gián Leningrad (Sankt Peterburg) với quân hàm thiếu úy. Công việc này được đãi ngộ cao, cũng không có mấy nguy hiểm, lại ở trong thành phố lớn như Leningrad, có lẽ đây chính là vị trí mà rất nhiều nhân viên của KGB mơ ước. Makarov có được ân sư như Shelepin, cộng thêm sự phấn đấu cần cù trong công tác, nửa năm sau, ông đã được thăng thăng lên thượng úy.

Không bao lâu sau, một nữ sinh viên xinh đẹp đã bước vào cuộc đời Makarov, bà chính là người vợ của Makarov sau này, mẹ của Victor. Những ngày tháng đó, bản thân Makarov cũng không dám tin rằng, hạnh phúc lại đến đột ngột nhường vậy, khiến một anh chàng ngơ ngẩn như ông lại thần thờ ngạc nhiên khi được yêu thương, ưu ái. Một năm trước, ông mới chỉ là một chuẩn thiếu úy quân phục vụ tại Siberi rét buốt, nghiêm túc mà nói, quân hàm này còn không bằng một hạ sĩ quan cấp thấp nhất.

Vậy mà giờ đây mọi thứ đều đã thay đổi, Makarov đột nhiên nhớ lại câu tục ngữ mà người bạn Trung Quốc trong đội thám hiểm khoa học đã từng nói với mình: họa phúc khó lường. Không biết Lương giờ thế nào ? Sau khi “Hành động Hắc Thành- thất bại, chưa tới hai năm. sau đó thì quan hệ Trung - Liên đã nhanh chóng rạn nứt, đến nỗi sau này còn phát triển tới mức đối đầu về quân sự. Lúc mới đầu, Makarov vẫn còn nhận được một bức thư của Lương, trong thư, Lương đã nói ra những điều đau khổ trong lòng, Makarov còn đã từng an ủi ông ấy, nhưng sau đó không còn tin tức gì của Lương nữa.

Chẳng mấy chốc vài năm trôi qua, thượng úy Makarov đã trở thành thiếu tướng Makarov, do công việc bận rộn ông và vợ vẫn chưa có con, nhưng ông vẫn luôn cảm thấy cuộc sống rất đầy đủ và hạnh phúc. Và cơn ác mộng đáng sợ đó đã dần dần lùi xa, Hắc Thành, đội thám hiểm khoa học và cả người bạn Lương cũng đã dần dần xa cách khỏi cuộc sống của ông.

Nhưng những ngày tháng hạnh phúc luôn luôn không thể là mãi mãi. Trong vòng mấy năm, tình hình trong nước và thế giới đều xảy ra những biến đổi to lớn, thay đổi hẳn diện mạo. Trên thế giới quan hệ Trung-Liên rạn nứt, trong nước, Nikita Sergeyevich Khrushchov bị hạ bệ. Vốn dĩ trong sự kiện Khrushchov bị hạ bệ, ân sư shelepin của ông cũng có công lớn. Rất nhiều người đều cho rằng, sau khi Khrushchov bị hạ bệ, bất luận là tuổi tác, kinh nghiệm, năng lực, thì trong Đảng, Shelepin chính là người có hy vọng nhất để lên ngôi vị quyền lực tối cao đó, nhưng sự thật lại khiến Makarov thất vọng. Phái thực quyền trong Đảng do Mikhail Andreyevich Suslov cầm đầu không đồng ý, lại đã từng trông thấy một nhà lãnh đạo thể lực lớn mạnh như Stalin, Khrushchov, vậy là, họ tiến cử một ngài ba phải, năng lực tầm tầm là Leonid Ilyich Brezhnev lên nắm quyền, kể từ đó bắt đầu “thời đại Brezhnev” kéo dài 18 năm. Còn con người từng được mệnh danh là “nhân vật cổ tay thép Shurik” shelepin, thì lần đầu tiên nếm mùi thất bại chất đắng trong cuộc đấu tranh chính trị tàn khốc, lúc này, ông đã không còn là chủ tịch của KGB, và Makarov cũng lỡ dở cảm nhận được nguy cơ đang kéo đến.

Vài năm sau, shelepin bị hất ra khỏi cục chính trị, hoàn toàn mất quyền lợi, và Makarov hiểu rằng những ngày tháng tươi đẹp của mình cũng sắp kết thúc rồi. Quả nhiên, shelepin vừa đổ xuống, những đồng nghiệp ngửa mắt với Makarov từ ngày xưa đã lần lượt nặc danh tố cáo ông với cấp trên định tống cổ ông đi. Makarov không đếm xỉa những người này, nhưng công việc của ông cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, và quân hàm trung tướng - mà ông đáng được thăng cấp từ lâu, cũng đứt gánh.

Bạn bè và đồng nghiệp trước đây đều xa lánh ông. Makarov đột nhiên cảm thấy trên đời này, ngoài người vợ ra thì tất cả những người khác đều không đáng để tin cậy. Ông muốn thông qua nỗ lực của mình để thay đổi mọi thứ, nhưng ông lại không biết phải nỗ lực thế nào. Ông nhớ đến Shelepin, muốn tới Matxcơva để tìm shelepin trò chuyện, nhưng ông biết rằng, tất cả những điều đó đều không lọt qua được sự giám sát của KGB, làm như vậy thì chỉ đem đến sự phiền phức không cần thiết cho bản thân mình và shelepin. Trong sự thấp thỏm bất an, Makarov quẩn quanh không biết phải làm thế nào, cho tới khi tờ điều lệnh từ Matxcơva tới đã đưa ông lần nữa trở lại số 11 quảng trường Lubyanka.

Makarov nằm trong túi ngủ hồi tưởng tới đây, dần dần nhắm mắt lại. Ông bỗng chìm vào giấc mộng trong môi trường khắc nghiệt này. Ông, có lẽ quả thật đã quá mệt mỏi rồi.

Đường Phong, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ trong túi ngủ đều bị lạnh cóng tới mức run cầm cập, họ không nở làm phiền Makarov, cả ba người không ai nói năng gì, và cứ như vậy họ lặng lẽ chờ đợi bình minh lên.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

24. Chương 23

Chương 23

Hắc Đầu Thạch Thất

1

Mặt trời mọc trên tuyết sơn vô cùng diễm lệ. Đường Phong, Hàn Giang, và cả Từ Nhân Vũ cả đêm không ngủ, chưa kịp đợi trời sáng họ đã ngồi dậy cuộn tròn trong túi ngủ. Đường Phong chỉ cảm thấy đầu đau nhức như búa bổ tứ chi già rồi, nhưng không hiểu tại sao, khi nhìn thấy vầng mặt trời nhô lên anh bỗng thích thú một cách lạ thường.

Trước đây từng ngắm mặt trời mọc trên Thái Sơn Hoàng Sơn, nhưng chưa từng ngắm mặt trời mọc trên tuyết sơn cao thế này, có lẽ cả đời này cũng chỉ có một lần duy nhất này thôi!” - Đường Phong phấn chấn nói.

“Khà khà, không sai! Chắc là cả đời tôi cũng chỉ có một

lần này thôi. Tiếc là máy ảnh của tôi hôm qua không biết bị trận tuyết lở đáng ghét đó chôn ở đâu rồi, nhưng mà vẫn may! bảo bối của tôi vẫn còn đây!” - Từ Nhân Vũ oán thán rồi lấy tẩu thuốc của mình ra, đứng đỉnh hút.

Nhìn mặt trời hôm nay chắc là trời đẹp, đúng là có lợi cho hành động của chúng ta!” - Đường Phong nói.

“Mặt trời càng lên cao rực rỡ, càng phải cẩn thận tuyết lở!” - Hàn Giang tựa vào vách đá, ngẩng đầu nhìn mặt trời rồi nhìn chăm chú vào vật giống như sợi dây chuyền đang lơ lửng cao trên tay nói.

“Đây không phải là tràng hạt xương người của Đại Lạt ma sao, sao nó lại ở trong tay anh?” - Đường Phong nhận ra vật trên tay Hàn Giang.

“Khi bọn áo đen tập kích chúng ta, tôi đến kéo Đại Lạt ma xuống, nhưng ông không chịu nấp đi, tuy người bị trúng khá nhiều đạn nhưng ông vẫn không ngừng tụng kinh. Lúc đó, chuỗi tràng hạt xương người này rơi xuống, tôi liền nhặt nó lên, nhét luôn vào trong túi, lúc này chỉnh trang lại hành lý mới phát hiện ra thứ này” - Hàn Giang giải thích.

“Hóa ra là như vậy, Hắc Vân có biết không?”

Hàn Giang lắc lắc đầu: “Tôi vẫn chưa dám nói với cô ấy sợ cô ấy đau lòng, đợt lần này trở về thì sẽ trả lại cho cô ấy!”

“Này? Đây là cái gì?” - Đường phong đột nhiên phát hiện có một đồng tiền trên tràng hạt xương người đang trong tay Hàn Giang.

“Một đồng tiền” - Hàn Giang thản nhiên nói.

“Tại sao lại ở trên chuỗi tràng hạt? ” - Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, từ khi tôi nhặt tràng hạt này lên đã phát hiện ra trên đó có cái một đồng tiền, xem ra, đồng tiền này cũng lâu đời rồi, nhưng tôi mãi vẫn chưa có thời gian để xem xem đồng tiền này của triều đại nào ?”

Thiên khánh bảo tiền?” - Đường Phong khẽ đọc ra mấy chữ trên đồng tiền, “Mấy chữ trên đồng tiền này là văn tự Tây Hạ, đây là tiền đồng của Tây Hạ, theo như tôi biết, tiền của Tây Hạ rất ít, nên rất quý hiếm”.

“Nhưng Đại Lạt ma có được đồng tiền Tây Hạ này vốn chẳng có gì lạ, có thể là được tổ tiên của ông truyền lại” - Hàn Giang suy đoán.

“Chắc là như vậy! Nếu như tôi nhớ không nhầm thì niên hiệu của đồng tiền này được đúc khoảng vào đời hoàng đế thứ 6 Tây Hạ - Hoàn Tông Thần Hựu, tổ tông của Đại Lạt ma truyền lại đồng tiền này là hoàn toàn hợp tình hợp lý”.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện thì Makarov cũng tỉnh dậy, Hàn Giang cất tràng hạt đi, trêu chọc: “Lão Mã, ông tài thật đấy! Mấy người chúng tôi đều không ngủ nổi, ông thì lại ngủ rất ngon, không hổ danh là cự đặc công!”

Makarov dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, nhớ lại những chuyện tối qua, bản thân mình giống hệt như lần trước ở trong đường hầm của Thất Sắc Cẩm Hải, vẫn là chuyện xưa cũ xa xôi đưa mình vào trong giấc ngủ, đây đúng thật là một phương pháp hay để giải quyết vấn đề mất ngủ!

Trong khi Makarov đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên một tràng tiếng sói hú vang lên từ khe núi phía xa xa, từ thẳm sâu trong đại tuyết sơn hoang vu tĩnh mịch này nghe thật thê lương làm sao.

Bốn người mở to mắt, căng thẳng quan sát xung quanh. Xung quanh, ngoài một màu trắng ra thì vẫn là màu trắng, không phát hiện thấy gì cả. “Ồ đây cao như vậy, sao lại có sói được nhỉ ?” - Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy! Cả ngày hôm qua không nghe thấy tiếng sói hú, sao hôm nay mới sáng sớm lại đột nhiên nghe thấy âm thanh này, thật là đen đủi!” - Từ Nhân Vũ dập lửa tẩu thuốc cao thán.

Hàn Giang đóng tai nghe ngóng một lúc, an ủi mọi người: “Theo như kinh nghiệm của tôi phán đoán, bầy sói này cách chỗ chúng ta rất xa, mọi người không phải lo lắng, khẩn trương ăn chút gì đó rồi chuẩn bị lên đường”.

Cùng với tiếng sói hú thê lương bên tai, bốn người gặm chút lương khô, rồi lại lên đường.

2

Cả buổi sáng thời tiết đều rất đẹp, trên đường đi, ngoài một vài mảng tuyết rời rạc rơi xuống thì cũng không xảy ra lở tuyết đáng sợ như hôm qua.

Gần tới buổi trưa, bốn người rút cuộc cũng đã tới phía cuối của dải băng. Đây là một sườn núi cheo leo, vượt qua sườn núi, lại là một con dốc đầy tuyết, mọi người không nhìn thấy tình hình dưới dốc tuyết, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh tuyết sơn phía xa xa hiện lên vô cùng diễm lệ dưới ánh nắng soi chiếu.

Họ giống như bước vào một tiên cảnh chỉ toàn sắc trắng chưa từng bị con người quấy nhiễu, gần trời xanh đến vậy, mọi thứ xung quanh đều trắng trong, không vương chút bụi trần, bốn người cẩn thận rón rén đi xuống dốc núi tuyết, đi được khoảng hai tiếng đồng hồ, tuy vẫn chưa nhìn thấy tình hình dưới dốc núi, không biết được điều gì đang chờ đợi họ phía trước, nhưng xem ra mọi việc đều rất thuận lợi. Hàn Giang vẫn dẫn đầu, Đường Phong bám sát theo sau, nhưng thể lực của Đường Phong yếu dần không được như cũ nữa, bước chân uể oải, cách Hàn Giang càng lúc càng xa, càng lúc càng xa. Đúng lúc bóng dáng Hàn

Giang sắp mất hút khỏi tầm mắt Đường Phong thì đột nhiên anh nghe thấy Hàn Giang phía trước hét to lên: “Cẩn thận đây, phía trước là vách núi”.

“Vách núi?” - Đường Phong bỗng chốc tỉnh hẳn, anh và Từ Nhân Vũ, Makarov nhanh bước đuổi theo, đến bên cạnh Hàn Giang. Đường Phong thu hết can đảm, nhào người ra nhìn xuống vách núi, mới nhìn một cái đã khiến Đường Phong run rẩy lấy bối, bởi vì anh vẫn chưa nhìn thấy đáy vực.

Đường Phong tuyệt vọng ngồi xuống nền tuyết, rầu rĩ nói: “Sao ở đây lại có vách núi cao như vậy nhỉ? Lẽ nào những cố gắng của chúng ta lúc trước đều vứt hết cả đi sao?”

“Sao lại vứt đi được? chúng ta vẫn còn cái này, may mà hôm qua cái này vẫn chưa bị tuyết lở vùi lấp!” - Nói xong, Hàn Giang lôi ra một cuộn dây leo núi, còn cả dây bảo hiểm, ròng rọc cùng những thiết bị khác.

Đường Phong nhìn những trang thiết bị này, hỏi ‘Hàn Giang: “Anh định làm gì? Lẽ nào muốn chúng tôi leo dây xuống?”

“Ngoài cách đó ra, còn có cách nào khác không?” “Nhưng chúng ta không biết gì cả về tình hình dưới đó, vách núi này rút cuộc cao bao nhiêu mét, dây thừng của chúng ta có đủ không, trên đường xuống đây có chỗ nào để chốt điểm không. Sau khi xuống dưới, chúng ta sẽ gặp phải điều gì, chúng ta không biết gì cả!”

Hàn Giang bị một loạt những câu hỏi này của Đường Phong làm cho ngớ cả người. Đúng vậy! chúng ta không biết gì cả, dây không phải là vách núi cheo leo thông thường mà trên đó có thể có cành cây, bụi rậm có thể tận dụng, đây là đại tuyết sơn, ngoài băng tuyết và tảng đá cứng đanh có thể đổ xuống bất cứ lúc nào thì chẳng còn gì cả.

“Giờ thì tôi bắt đầu tin rồi, ở đây từ trước tới nay chưa từng có dấu chân người. Các anh nghĩ xem, môi trường khắc nghiệt như thế này, những cổ nhân không hề có trang thiết bị cần bản không thể tiến vào đây được. Đây chính là khu vực c thần bí, nó vốn thần bí là bởi vì ở đây chưa từng có dấu chân người, nhưng sự thần bí của nó cũng chỉ đến vậy mà thôi, ở đây không thể có Hắc Đầu Thạch Thất, bởi vì cổ nhân không thể vào được đây!” - Từ Nhân Vũ nói ra suy đoán mới nhất của mình.

Suy đoán này của Từ Nhân Vũ thật có trọng lượng, đủ để lay động lòng người. Hàn Giang chau mày nhìn Từ Nhân Vũ, nhưng anh không nói gì cả, im lặng bắt đầu chuẩn bị thiết bị dây dợ để giống xuống dưới. Nhìn ánh mắt kiên nghị, động tác thuần thục của Hàn Giang, Đường Phong và Makarov đã bị dao động, họ cũng tham gia cùng chuẩn bị với Hàn Giang.

Hàn Giang làm một sợi dây đơn giản để giống xuống trước, sau khi quan sát tình hình dưới vách núi và xung quanh, anh lại leo lên nói qua tình hình với mọi người: “Chúng ta cũng được coi là may mắn, tuy ở đây không có cành cây hay bụi rậm, nhưng xuống dưới khoảng tám chục mét thì có một vách núi nhô ra, ở đó có thể làm một trạm xuống của chúng ta. Còn về tình hình khi tiếp tục xuống dưới, thế nào thì tôi cũng không thể biết, chỉ có xuống dưới trước đã rồi mới nói được”.

Bốn người đồng loạt quăng lại những thứ không cần thiết, sau đó thắt dây bảo hiểm, rồi giúp nhau kiểm tra xong xuôi. Hàn Giang thiết kế một điểm chốt trên một tảng đá to, anh là người đầu tiên trượt xuống vách núi. Mười lăm phút sau, xác định Hàn Giang đã bình an đến nơi, Đường Phong Makarov và Từ Nhân Vũ đều lần lượt tụt xuống.

Tất cả mọi người xuống tới trạm đầu tiên an toàn, Hàn Giang lại làm thêm điểm chốt, bỗng nhiên phát hiện ra găng tay mà Đường Phong và Từ Nhân Vũ đeo bị tuột ra, anh tức giận quát lên: “Trước đây lẽ nào tôi chưa từng nói với mọi người sao? Lúc xuống dưới không được phép đeo găng tay. Tôi biết hiện giờ trời rất lạnh, nhưng so với tính mạng của các cậu, chút lạnh lẽo này thấm vào đâu cơ chứ.”

Lúc này Đường Phong và Từ Nhân Vũ mới nhớ ra, đeo găng tay lúc tụt dây xuống rất dễ bị trơn tuột nên đã vội vàng tháo găng ra. Sau khi gào lên với họ, Hàn Giang lại là người đầu tiên tụt xuống, Mọi người bò trên vách núi, nhìn bóng dáng Hàn Giang dần dần mất hút khỏi tầm mắt, tất cả đều thót tim lại. Đã nửa tiếng trôi qua, Hàn Giang không có chút phản ứng gì, Đường Phong vô cùng lo lắng sốt ruột, anh đang định hướng xuống vách núi kêu gọi thì Makarov đã lấy tay bịt ngay miệng anh lại, đồng thời khẽ cảnh cáo anh: “Đừng có hét, tảng tuyết ở đây rất không chắc, có thể lở rơi xuống bất cứ lúc nào!”

Đường Phong cố gắng nhẫn nhịn, nuốt lại lời xuống bụng, tiếp tục sốt ruột chờ đợi. Lại hơn chục phút sau,

rốt cuộc họ đã nghe thấy giọng Hàn Giang dưới vách núi. Ba người lại làm theo động tác ban nãy, lần lượt tụt xuống. Khoảng hai mươi phút sau, họ lại tới nơi một tảng đá nhô ra. Đường Phong nghĩ, nói chung cũng được coi là trạm xuống thứ hai rồi, nhưng đây không phải là cự ly rất dài, vậy sao Hàn Giang lại tốn nhiều thời gian như thế?

3

Khi Đường Phong gặp lại Hàn Giang thì Hàn Giang đang nằm trên tuyết, cởi mũ bảo hiểm, ra sức vò đầu đang choáng váng. Đường Phong quan tâm hỏi: “Anh ban nãy sao vậy?”

“Bị một tảng tuyết to rơi trúng! Xem chút nữa là làm tôi ngất đi, may mà đúng lúc xuống tới chỗ vách núi lõm, tôi liền tránh vào trong đó, đợi một lúc lâu, xác định tuyết lở hết rồi mới tụt xuống đây!”.

Đường Phong nghe xong, bỗng nhiên giờ mới thấy sợ, nếu như vì ban nãy mình lớn tiếng hét gọi, có thêm tuyết lở rơi xuống thì khả năng Hàn Giang lành ít dữ nhiều.

Mọi người làm theo cách ban nãy, lại dùng dây thừng hạ xuống hai lần nữa, hai chân lúc này mới chạm tới mặt đất tương đối cứng, chính xác mà nói, là trên mặt băng kiên cố.

Đường Phong quan sát xung quanh, hỏi Hàn Giang: “Chúng ta đã tới phía dưới vách núi rồi, ở đây chắc là khu vực C thần bí đó nhỉ?”

“Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ chắc là vậy!” – Hàn Giang cũng đang quan sát khung cảnh xung quanh, nhưng anh không phát hiện ra gì cả.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên vách núi mà họ vừa mới tụt xuống, đến bản thân anh cũng không dám tin rằng cơ thể mình lại có sức khỏe tiềm ẩn mạnh mẽ đến như vậy có thể thanh công vượt qua dải băng trên tuyết sơn, rồi tiếp theo đó, trong khu vực c thần bí này, chào đón mọi người sẽ là gì đây?

Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov nghỉ ngơi chốc lát, chỉnh đốn trang thiết bị xong xuôi lại tiến lên phía trước. Đường Phong nhìn ngó xung quanh, phát hiện có ba vách núi bao quanh họ, chỉ có phía trước là một dốc tuyết nhỏ. Mọi người leo lên dốc tuyết đó, phía trước rộng rãi thênh thang, hiện ra trước mặt mọi người là một thung lũng tuyết rộng lớn nằm trọn trong quần thể núi, chính xác mà nói, đây chính là khe núi to được đỉnh tuyết bao quanh.

Giờ thì tôi có thể xác định, đây chính là khu vực C thần bí mà chúng ta cần tìm kiếm” - Hàn Giang khẽ nói.

“Đúng vậy! Đây là khung cảnh gần giống như trên ảnh vệ tinh hiển thị, khu vực c thần bí. Hơn nghìn năm nay, ở đây đã từng có người đến chưa nhỉ? Ở đây... ở đây quả thật yên tĩnh quá!” - Hàn Giang bị sự yên tĩnh ở đây làm cho bất ngờ.

Makarov há to chiếc miệng rộng, hít một hơi thật sâu, nói: “Không khí ở đây tuyết thật, hơn nữa, các anh có cảm nhận thấy không? Hình như độ cao so với mực nước biển ở đây thấp đi nhiều rồi, phản ứng trên núi cao của tôi đã hoàn toàn biến mất!”

Đường Phong nói: “Không những phản ứng trên núi cao biến mất, mà nhiệt độ ở đây hình như cũng tăng lên đấy, tuy xung quanh vẫn là thế giới của băng tuyết, nhưng không lạnh nữa”.

“Điều này không kỳ lạ, môi trường ở đây tương đối khép kín, dễ dàng hình thành một môi trường nhỏ tương đối độc lập.” - Từ Nhân Vũ suy đoán.

“Nhiệt độ tăng lên nói lên điều gì? Các anh đã nghĩ tới chưa?” - Đường Phong hỏi.

“Truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể?” - Hàn Giang cũng nghĩ ra.

“Đúng vậy, trong truyền thuyết đó, người Đẳng Hạng bị gió tuyết lớn tấn công, tới lúc gần như tất cả mọi người đều bị chôn vùi trong thung lũng tuyết thì họ đã tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, trong Hắc Đầu Thạch Thất nhiệt độ rất ấm áp” - Đường Phong giải thích.

Từ Nhân Vũ lại nói: “Đây vẫn chưa nói lên được điều gì, chỉ có tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất mới nói lên được tính chân thực của truyền thuyết đó!”

Bốn người vừa nói vừa đi xuống dốc tuyết. Đi trên thung lũng tuyết được khoảng hơn một trăm mét thì Đường Phong đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Bây giờ ngoài muốn tìm kiếm Hắc Đầu Thạch Thất ra, tôi còn muốn thử xem dải băng số 1 trên ảnh có thể thông tới đây không?”

“Đừng có suy nghĩ lung tung nữa, hãy cứ mau tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất đi đã, lấy được kệ tranh ngọc, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi quái quỷ này. Vì ai mà biết được ở đây lúc nào một trận tuyết to lại rơi tiếp, đến lúc đó thì chúng ta không thoát ra được đâu!” - Từ Nhân Vũ lo lắng nói.

Mọi người không nhiều lời nữa, tiếp tục tiến lên phía trước, lại đi được vài chục mét, Đường Phong nhắc nhở mọi người: “Mọi người phải chú ý quan sát mặt đất, trên ảnh vệ tinh có hiển thị bề mặt khu vực có di tích kiến trúc của con người. Trận tuyết to hai hôm trước rất có khả năng đã che lấp toàn bộ di tích kiến trúc đó, nhưng nếu như thật sự có di tích kiến trúc thì cho dù là có bị tuyết phủ kín đi chăng nữa thì trên mặt đất cũng sẽ để lại chút dấu tích. Bởi vậy nhiệm vụ của mọi người là bắt buộc phải để ý”.

Lời nhắc nhở của Đường Phong khiến mọi người đều tập trung hết sự chú ý xuống dưới chân. Đột nhiên! Đường Phong phát hiện ra một số dấu tích kỳ lạ trên mặt tuyết, gọi mọi người quay lại tại đó, Hàn Giang suy đoán: “Cái này giống như vết móng vuốt, khả năng là của loài động vật nào đó để lại”.

“Động vật? Nơi cao như thế này mà cũng có động vật ghé thăm sao? Có thể nhận ra là loài động vật gì không?” - Đường Phong hỏi.

“Từ vết móng này cho thấy, không phải là loài chim, chỉ có thể là của động vật có vú khá to để lại, nhưng do vết móng này để lại đây ít nhất cũng phải vài ngày trước rồi, và trận tuyết to hai hôm trước đã che lấp vết móng này, thế nên, tôi thật sự không nhận ra là động vật gì để lại. Có thể là báo tuyết, cũng có thể là sói!” - Hàn Giang phán đoán.

“Sói? Bầy sói đó cũng đã tới đây sao? Lẽ nào chúng cũng nhảy từ trên vách núi xuống? Không thể tưởng tượng nổi!” - Từ Nhân Vũ nói.

“Có lẽ động vật trên núi cao đều có thể leo trèo bay nhảy thoăn thoắt trên vách núi, ví dụ như báo tuyết” - Hàn Giang giải thích.

Báo tuyết ? Thôi được rồi, hiện giờ tôi hy vọng là do bầy sói đó để lại, sói có vẻ dễ đối phó hơn báo một chút!” - Từ Nhân Vũ chán nản lắc đầu.

“Nếu như quả thật chúng ta gặp phải những động vật đó, thì khả năng đều không dễ đối phó đâu...” - Hàn Giang đang nói thì Đường Phong đột ngột cắt ngang lời anh, chỉ lên nền tuyết phía trước, kinh ngạc hét lên: “Chúng nhất định bay nhảy leo trèo tới đây, mọi người nhìn chỗ này, còn cả vết móng như thế này nữa!”

4

Mọi người nhìn theo hướng Đường Phong chỉ, trên nền tuyết cách đó không xa lắm về hướng bắc lại xuất hiện một loạt những dấu móng vuốt như vậy. Hàn Giang nói: “ở đây vốn toàn là những dấu móng vuốt như thế này, nhất định không phải chỉ của một con thú để lại, chắc phải là một đàn, chỉ có điều giống như ban nãy tôi vừa nói, trận tuyết dày hai hôm trước đã che lấp dấu móng vuốt, bởi vậy có dấu móng vuốt còn nhận được, có những dấu móng vuốt không thể nhận ra được”.

“Cũng có nghĩa là bầy thú này đến đây lần gần nhất cũng phải là mấy hôm trước, loài thú gì vậy nhỉ ?” - Phán đoán của Makarov luôn cẩn thận rón rén như vậy.

“Được rồi, chúng ta không cần phải đoán mò nữa, tiếp tục tìm kiếm theo dấu móng vuốt này nhất định sẽ có thu hoạch!” - Đường Phong nói với mọi người.

Bốn người lần theo những dấu móng vuốt bí hiểm lúc ẩn lúc hiện trên mặt tuyết, tiến lên phía trước tìm kiếm. Đường Phong luôn luôn theo dõi kim chỉ bắc, phán đoán phương hướng. GPS và la bàn điện tử đều đã bị tuyết lở chôn vùi, hiện giờ anh đành phải dùng công cụ nguyên thủy nhất này để nhận biết phương vị. Phương hướng mà kim chỉ bắc hiển thị chính là phía bắc, cho thấy vết móng vuốt kéo dài về phía bắc, những vết móng vuốt thần bí này sẽ đưa họ tới đâu đây?

Lần theo những dấu móng vuốt trên mặt tuyết, họ đã đi được khoảng gần một cây số rồi trước mặt mọi người là hai đỉnh tuyết sơn cao lớn hiểm trở. Đường Phong trong lòng thầm kinh ngạc, sắp tới dưới tuyết

sơn rồi mà những dấu móng vuốt này vẫn tiếp tục kéo dài, miệng anh bất giác

Lắm bầm: “Hình như phía trước hết đường đi rồi...”

“Cứ đi thẳng thử xem!” - Hàn Giang cổ vũ. Ngay sau đó, Hàn Giang bổ sung thêm: “Nhưng mà phải cẩn thận, phía trước có thể là sào huyệt của loài thú này!” - Nói xong, Hàn Giang thò tay vào người, chuẩn bị rút súng ra bất cứ lúc

nào để phòng bất trắc.

Phía trước là một dốc tuyết, địa hình dần dần cao lên. Đường Phong đứng dưới dốc tuyết, anh không nhìn thấy tình hình ở nơi đó, những móng vuốt kỳ quái đó lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trên dốc tuyết, hơn nữa còn kéo dài mãi lên trên, Đường Phong cảm thấy tim mình bất giác đập nhanh, nhưng sự tò mò vẫn thôi thúc anh đi lên trên đó.

Mười lăm phút sau, Đường Phong đã đứng tại vị trí cao nhất của dốc tuyết này, những vết móng vuốt dưới chân anh vẫn tiếp tục kéo dài về phía trước. Nhưng lúc này đây anh đã không buồn để ý tới những dấu móng vuốt này nữa, bởi vì trước mặt anh đã hiện ra một cảnh tượng khiến người ta phải giật mình kinh ngạc: Một dải băng còn dài hơn, rộng hơn, hùng vĩ hơn dải băng số 2 đã hiện lên trước mắt.

Rồi Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov cũng nhìn thấy dải băng này. Hàn Giang vô cùng kinh ngạc, miệng lắm bầm: “Đây... đây lẽ nào chính là dải băng số 1 nhìn không rõ phương hướng trên ảnh vệ tinh!”

“Đúng vậy! Chắc là dải băng số 1, thật là không thể tưởng tượng được. Xem ra giống như hai ngọn tuyết sơn chặn đứng đường đi của chúng ta, ở giữa tuyết sơn hóa ra lại ẩn giấu một thung lũng, mà hiện giờ chúng ta đang đứng trên đó và dưới chân chúng ta chính là dải băng số 1 nhìn thấy trên ảnh vệ tinh không biết thông đến đâu.” - Đường Phong phấn chấn nói.

“Phần bóng tối nhìn không rõ trên ảnh vệ tinh hóa ra chính là thung lũng này, giờ thì chúng ta có thể xuống núi rồi, không cần phải leo lên vách núi, vất vả vượt qua dải băng số 2 nữa!” - Makarov cũng có chút phấn khởi.

Từ Nhân Vũ lại chăm tẩu thuốc, nhả ra một làn khói trắng, lạnh lùng cười, nói: “Sao mấy người các anh lại phấn khởi như vậy nhỉ? Tôi nhìn cái khoanh bằng phẳng và dải băng số 1 này mà không sao phấn khởi nổi? Các anh nhìn dải băng này, độ dốc thoải thoải, vừa rộng rãi, vừa bằng phẳng, cũng không cao lắm, này, chỗ tôi hiển thị lên đây này, chỗ bằng phẳng mà hiện giờ chúng ta đang đứng có cộ cao so với mặt nước biển chưa tới 4.000 mét, thấp hơn rất nhiều so với dải băng số 2 mà chúng ta đi qua. Tóm lại, chúng ta không nên đi qua dải băng số 2, chút nữa là đã bỏ mạng lại đây rồi”

Lời của Từ Nhân Vũ khiến sắc mặt Hàn Giang thật khó coi. Tuy lựa chọn đi qua dải băng số 2 là do tập thể thông qua, nhưng Hàn Giang lại là người chủ đạo, hơn nữa bản thân anh cũng gánh trách nhiệm lãnh đạo, đã khiến mọi người rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, quả thực là sai lầm to lớn của anh. Hàn Giang rơi vào trong trường hợp phải tự trách mình mà mọi người cùng đồng thời chìm trong bối rối im lặng, cuối cùng, vẫn là Đường Phong đứng ra hòa giải: “Chọn dải từ trước đến nay chưa từng có.

5

Băng số 2 là do tập thể thông qua, hơn nữa trên ảnh vệ tinh lúc đó cũng không thể nhìn rõ phương hướng của dải băng số 1, thế nên bây giờ cũng không thể biết thế nào mà nói.”

“Đúng vậy! Tuy mọi người gặp phải một số nguy hiểm nhưng may mà hiện giờ mọi người đều bình an vô sự.” - Makarov cũng giảng hòa.

“Được thôi! Tôi đảm nhiệm vai trò đội trưởng, tôi là người chọn đường đi, gánh trách nhiệm lãnh đạo. Nếu như đi theo đường dải băng số 1 sẽ không gặp phải rừng thấp bằng giòn yếu, những khe băng nứt chằng chịt khắp nơi, trận lở tuyết đáng sợ, vách núi cheo leo và cả phản ứng núi cao dữ dội như khi ở trên dải băng số 2, mà chúng ta sẽ có thể thuận lợi tới được đây. Nếu như cần thiết, sau khi trở về, tôi sẽ kiểm điểm với thủ trưởng. Hiện giờ nhiệm vụ của chúng ta vẫn chưa hoàn thành, tôi hy vọng mọi người đừng lười biếng tiếp tục...”

Hàn Giang vẫn chưa nói xong, Từ Nhân Vũ liền vỗ vỗ lên vai anh, rặn ra một nụ cười: “Những gì tôi nói ban nãy đừng để bụng nhé, anh yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ.”

“Vậy thì tốt. Từ tình hình hiện nay ở đây cho thấy: Hắc Đầu Thạch Thất rất có khả năng ở quanh đây, hơn nữa từ môi trường xung quanh phán đoán, gần đây nhất chưa có người tới đây, bởi vì trên mặt tuyết ngoài những dấu móng vuốt không biết của loài thú nào đó để lại, thì cũng không có dấu tích của con người từng tới đây. Bởi vậy, chúng ta cách chiến thắng chỉ còn một bước cuối cùng nữa thôi!” Hàn Giang cổ vũ chí khí của mọi người.

Đường Phong cũng tán đồng nói: “Không sai! Tôi càng nhìn càng cảm thấy đây chính là nơi mà chúng ta cần tìm. Hiện giờ nhiệm vụ của chúng ta rất khẩn cấp, trước tiên phải tìm thấy dấu tích kiến trúc mặt đất trên ảnh vệ tinh”.

Từ Nhân Vũ phỉ phui tuyết trên lưng, nói: “Cái này nói thì dễ, dấu tích kiến trúc mặt đất hiển thị trên ảnh vệ tinh rất mờ ảo, cho dù ở đây thật sự có tồn tại dấu tích kiến trúc của con người đi chăng nữa, thì cũng bị trận tuyết to rơi xuống hai hôm trước phủ kín rồi, rất khó phát hiện ra. Trước khi xuất phát, tôi đã cố ý kiểm một máy dò kim loại, ai ngờ cũng bị trận tuyết lở hôm qua chôn vùi rồi.”

“Mọi người cố gắng hết sức nhé! Nhưng phải tranh thủ thời gian, trời sắp tối tới nơi rồi!” - Trong lòng Đường Phong thật ra cũng không chắc chắn.

Bốn người lại từ trên dốc tuyết đi xuống. Đúng lúc mọi người đang không biết nên tìm kiếm theo hướng nào thì Hàn Giang đột nhiên phát hiện ra trên dốc tuyết lại xuất hiện một loạt những dấu móng vuốt kỳ lạ. Đường Phong quan sát hồi lâu, nói: “Từ chính móng vuốt này cho thấy, so với dấu móng vuốt mà chúng ta phát hiện ban nãy chắc là của cùng một loài thú. Từ hướng đi cho thấy, hai chuỗi dấu móng vuốt đều kéo dài qua thung lũng, chỉ khác là chuỗi dấu móng vuốt này ở đây tách hẳn ra khỏi chuỗi dấu móng vuốt ban nãy. Dấu vết ban nãy kéo dài tới gần khu vực vách núi, còn chuỗi dấu vết này hình như lại kéo dài về phía tây. Hay là chúng ta lần theo chuỗi dấu móng vuốt này, hướng về phía tây tìm kiếm, có khi lại phát hiện ra được gì đó!”

Từ Nhân Vũ cười nói: “Hiện giờ chúng ta lại bị loài thú không biết là động vật gì dắt mũi đi đấy!”

“Bị động vật dắt mũi đi, chẳng có gì sai. Kinh nghiệm của tôi nói với tôi rằng, những nơi mà loài người không đến được, những nơi không bị loài người phát hiện ra thì động vật lại có thể tự do qua lại!” - Hàn Giang nói xong, dẫn người đi theo chuỗi dấu vết mới phát hiện ra, hướng về phía tây tìm kiếm.

Bốn người đi về hướng tây chưa được bao lâu, Hàn Giang bị vấp một cái, ngã nghiêng, suýt chút nữa là ngã nhào.

Đường Phong đỡ anh, quay đầu lại nhìn xuống đất, trên nền tuyết dày cộm thấp thoáng lộ ra một điểm đen. “Ồ đó hình như có vật gì đó!” - Đường Phong nói.

“Đúng vậy, một vật rất cứng, giống như một thứ gì đó bằng đá - Hàn Giang nhìn chăm chú xuống nơi vừa bị vấp ngã.

Mấy người tới trước hòn đá đó, Đường Phong cúi người xuống, hất tuyết trên hòn đá ra, một hòn đá hình vuông lộ ra trước mặt mọi người. Đường Phong mừng rỡ trong lòng, bởi vì anh nhận ra ngay, đây rõ ràng là thứ do con người tạo ra, nếu không thì không thể có hòn đá hình dạng như vậy. Anh nhanh chóng tháo găng tay ra, tay không nâng hòn đá lên, vừa cầm nó lên một cái, anh đã khê kêu lên: “Không đúng! Đây không phải là đá! Vật này nhẹ hơn đá rất nhiều”.

Theo từng lớp tuyết một được Hàn Giang phỉ sạch trên bề mặt hòn đá, những hoa văn tinh xảo trên hòn đá đã lần lượt lộ ra khiến tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, ngạc nhiên nhìn hòn đá trên tay Đường Phong.

6

Kể từ khi tiến vào tuyết sơn tới nay, kiến thức chuyên ngành của Đường Phong mãi vẫn chưa có đất dụng võ, giờ thì rút cuộc đã đến lúc thể hiện kiến thức chuyên môn của mình. Anh chỉ nhìn qua một cái là có thể khẳng định phán đoán: “Đây là một viên gạch hình vuông hoàn hảo có hoa văn, tương đối quý báu, loại gạch này trong thời kỳ Đường Tống thường được dùng để xây dựng cung đình”.

Thời kỳ Đường Tống? Vậy có nghĩa là cung đình Tây Hạ cũng dùng loại gạch này?” - Hàn Giang hỏi Đường Phong.

Đường Phong gật gù, đang định nói gì đó, thì đột nhiên Từ Nhân Vũ hét toáng lên: “Như vậy xem ra từ trước đến nay tôi luôn cho rằng người Đảng Hạng không thể đến được nơi hẻo lánh hoang vu như thế này chắc chắn là sai rồi, tôi sai rồi, sai rồi, tôi xem thường người Đảng Hạng quá, xem thường họ quá rồi!”

“Khà khà! Tiến sỹ, anh thay đổi nhanh quá đấy! Anh khẳng định luôn viên gạch hoa văn này có liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất sao?” - Đường Phong cười nói.

“Đây không phải là việc bày ra đây rồi sao? Ở đây đã xuất hiện đồ cổ đại rồi, còn cả di tích kiến trúc trên ảnh vệ tinh, còn cả truyền thuyết của người Đảng Hạng nữa, tất cả đều phù hợp” - Từ Nhân Vũ khẳng định.

“Đúng vậy! Hoa văn viên gạch này xuất hiện đã nói lên vấn đề là trong thời kỳ Đường Tống, những loại gạch có hoa văn tinh xảo như thế này không phải để dành cho người thường, mà đa số đều làm cung điện, lăng mộ của hoàng đế hoặc tế đàn của hoàng gia cùng những kiến trúc thờ cúng tôn giáo khác, bởi chỉ có những loại đó mới sử dụng những loại gạch hoa văn có chất lượng cao như vậy. Ở nơi hoang vu khó tới như thế này mà lại xuất hiện gạch hoa văn cổ đại thì chỉ có một cách giải thích: là vì một mục đích đặc biệt nào đó mà chúng mới được nung ra.” - Đường Phong suy đoán thêm một bước.

“Xem tiếp xem quanh đây có còn loại gạch này không?” - Hàn Giang ra lệnh, “Mọi người lại tìm thấy thêm mấy viên gạch hoa văn trên nền tuyết gần đó, có viên còn nguyên vẹn, có viên đã vỡ vụn, Đường Phong cầm một viên gạch vỡ, hét lên gọi mọi người: “Mọi người không cần phải tìm nữa, giờ thì tôi có thể khẳng định với mọi người là ở đây, ngay dưới chân chúng ta, đã từng có một kiến trúc cổ đại được xây dựng lên, quy cách kiến trúc của nó rất cao lớn, tuy nó đã bị hủy hoại, nhưng trên ảnh vệ tinh vẫn có thể nhìn thấy di tích của nó thì cũng đủ để thấy sự to lớn hùng vĩ của nó nằm nào”

“Vậy tòa kiến trúc đó có khi nào là Hắc Đầu Thạch Thất không?” - Makarov hỏi Đường Phong.

Đường Phong lắc đầu nói: “Cái này thì tôi không dám xác định, nhưng căn cứ theo truyền thuyết của người Đảng Hạng, và cả phán đoán của chúng ta trước đây, Hắc Đầu Thạch Thất chắc không phải là kiến trúc do con người tạo nên, mà là thạch thất giống như một loại hang động nào đó vậy”.

“Thế nên chúng ta vẫn phải tiếp tục tìm kiếm, mọi người tản ra hướng tây tìm kiếm, phải tranh thủ thời gian trời sắp tối rồi!” - Hàn Giang ra lệnh.

Bốn người xếp hàng ngang, cùng nhau giữ khoảng cách nhất định, hướng về phía tây bủa vây tìm kiếm. Lần này Makarov là người đầu tiên phát hiện ra tình hình. Trên vách núi chéch về hướng tây, ông phát hiện ra một cửa hang hình vòng cung, chỉ có điều cửa hang này rất nhỏ, trong hang tối đen như mực, nên không thể thấy được hang bao sâu.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi bốn người nhìn thấy cửa hang bí ẩn này vẫn sửng sốt. Họ không dám tin rằng, một cửa hang bé thế này hóa ra lại là Hắc Đầu Thạch Thất mà họ khổ sở tìm kiếm.

Cửa hang bé thế này, đến người còn khó chui vào, có thể là Hắc Đầu Thạch Thất sao?” - Từ Nhân Vũ nói.

Đường Phong nhìn chằm chằm vào cửa hang trước mặt, đột nhiên, anh mở miệng nói: “Không! Cửa hang này không chỉ bé như vậy đâu, mọi người xem, phía dưới bị tuyết đọng và một số đá vụn che lấp kia kìa!”

“Không còn gì để nói nữa, chính là cái này!” - Hàn Giang hạ quyết tâm, anh là người đầu tiên đi tới cửa hang, bắt đầu dọn sạch tuyết và đá vụn trước cửa hang.

Trời đã tối, bốn người bật đèn pin lên, nhiệt huyết bùng bùng, họ dọn dẹp khoảng mười phút. Theo từng lớp tuyết và đá vụn bị dọn sạch đi, cửa hang quả nhiên mỗi lúc một rộng ra. Đường Phong đứng bên trái cửa hang, Hàn Giang đứng bên phải cửa hang, đột nhiên, tay của hai người đồng thời chạm vào một vật cứng lạnh toát. Đường Phong vội vàng hất tuyết đọng trên bề mặt vật đó ra, lại dùng ánh sáng đèn pin chiếu vào: một tượng đá quái vật hình người mặt mũi hung tợn, phanh áo lộ ngực hiện lên trước mắt họ.

Xung quanh là một màu tối đen, Từ Nhân Vũ, Makarov, và cả Đường Phong nhìn thấy bức tượng quái vật này dưới ánh sáng đèn pin đều giật bắn mình, Từ Nhân Vũ thậm chí còn sợ hãi đến nỗi lùi lại nửa bước.

Lúc này bức tượng quái vật phía bên Hàn Giang cũng lộ ra rồi, hai bức tượng giống hệt nhau, như đúc từ một khuôn ra vậy.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy bức tượng này, tim Đường Phong đã giật thót một cái. Anh quả thật đã bị bức tượng này làm cho sợ hãi, nhưng chẳng mấy chốc anh đã trấn tĩnh lại. Anh chăm chú nhìn, bỗng nhiên cảm thấy bức tượng quái vật trước mắt vốn không đáng sợ như vậy nữa, ngược lại còn có cảm giác thân thuộc đã từng gặp ở đâu đó.

Đường Phong đang chăm chăm nhìn bức tượng đến thần thờ thì phía bên kia vọng lại giọng của Hàn Giang:

“Đường Phong, đây là thứ gì vậy?”

“Mọi thứ đều đối chiếu chuẩn rồi, ở đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết!” - Đường Phong chậm rãi trả lời.

“Tại sao lúc này cậu lại dám khẳng định đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất?”

Đường Phong giải thích: “Loại tượng đá hình người này chỉ có Tây Hạ mới có, tôi đã từng nhìn thấy trong lăng mộ của vua Tây Hạ. Lúc đó, loại tượng đá này đã để lại trong tôi ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì nó khác hoàn toàn với những tượng đá của các vùng của Trung Quốc, khác hoàn toàn với tượng đá của tất cả các vương triều trong lịch sử Trung Quốc. Đây là nghệ thuật khắc đá mà chỉ Tây Hạ mới có, chúng ta có thể nhìn thấy chúng ở đây, thì không cần phải nghi ngờ cái động này có phải là Hắc Đầu Thạch Thất hay không nữa. Hai pho tượng đá này chính là do người Đẳng Hạng năm xưa tạc thành, được dựng lên ngoài cửa thạch thất, dùng để tránh tà ma”.

“Giống như thần giữ cửa của Trung Quốc cổ đại?” - Makarov hỏi.

“Tương tự như thế!” - Đường Phong cười nói.

“Mặc kệ chúng đi, nhanh tăng tốc, thu dọn sạch sẽ tuyệt ở đây đi” - Hàn Giang thúc giục.

Chẳng bao lâu sau, một cửa hang rộng lớn đã hiện lên trước mặt mọi người. Nhìn cửa hang tối đen âm u, không hiểu tại sao, Makarov bỗng cảm thấy đôi chân ông không còn điều khiển được nữa, mất tự chủ ông bước vào Hắc Đầu Thạch Thất đầu tiên.

7

Bên ngoài trời lạnh đóng băng, nhưng trong Hắc Đầu Thạch Thất lại ấm áp như mùa xuân, Đường Phong chủ động kéo phéc mơ tuya áo lông vũ xuống. Ánh sáng tỏa ra từ bốn chiếc đèn pin rõ ràng không thể đủ để chiếu sáng toàn bộ thạch thất. Đường Phong soi lên vách động, phát hiện trên vách đá của thạch thất cứ cách một đoạn lại có một tượng đá nhô ra. Đường Phong tỉ mỉ soi lên những tượng đá nhô ra đó, hóa ra là những bức tượng đầu sói đang ngoác chiếc mõm đầy máu ra. Đường Phong vô cùng kinh ngạc, tỉ mỉ quan sát: tượng đầu sói đó chạm khắc vô cùng sống động, không cái nào giống cái nào, nhưng lại có một điểm tương đồng, đó là tất cả những tượng đầu sói đều ngoác chiếc mõm đầy máu ra, cảnh giác nhìn chăm chăm về phía trước.

“Lại là sói ? Từ Nhân Vũ lắm bầm.

Lúc này, Hàn Giang cũng đã nhìn rõ những tượng hình đầu sói trên tường, anh chỉ vào chiếc miệng đầy máu của sói, hỏi Đường Phong: “Đây là chỗ mà người xa xưa dùng để đặt đèn dầu hoặc nến phải không?”

“Chắc là như vậy!” - Đường Phong cũng nghĩ tới công dụng thực tế của những đầu sói này.

“Vậy thì đúng rồi! May mà tôi có chuẩn bị một ít nến” - Nói xong, Hàn Giang lấy một bó nến to từ trong ba lô ra, thấp sáng từng cây một, đặt vào miệng máu của sói. Ánh nến âm u rút cuộc cũng tạm đủ soi sáng toàn bộ thạch thất.

Lúc này mọi người mới có thể quan sát thấy toàn bộ diện mạo của thạch thất. Toàn bộ thạch thất được cải tạo thành từ hang núi tự nhiên, khung cảnh hùng vĩ, không gian to lớn, diện tích lên tới hàng trăm mét vuông. Trên vách đá của mật thất, rõ ràng có dấu tích của con người gọt giũa, tận dụng nham thạch vốn có, tạc nên bốn cột đá khổng lồ dùng để chống đỡ cả thạch thất.

“Bốn cột đá này thật vừa vặn, không nhiều không ít, vừa vặn có thể chống đỡ cả thạch thất, xem ra trước đây chúng ta xem nhẹ trí tuệ của người Đẳng Hạng thật đấy!” - Đường Phong ngạc nhiên khâm phục.

Nhưng sau khi nhóm Đường Phong nhìn khắp thạch thất một lượt đã phát hiện trong thạch thất, ngoài bốn chiếc cột ra thì không có kệ tranh ngọc trong mộng tưởng của họ thậm chí cả gạch hoa văn và tượng đá bên ngoài thạch thất cũng không có, trong thạch thất trơn trợt chẳng có thứ gì.

“Lẽ nào có người đến đây trước chúng ta đã khoáng sạch rồi sao ? - Từ Nhân Vũ thất vọng nói.

“Không thể, bên ngoài thạch thất, ngoài những dấu móng vuốt của động vật ra thì đâu có vết tích của con người, bọn áo đen đó không thể vượt mặt chúng ta được!” - Trí não của Hàn Giang tức tốc phán đoán.

“Có khi trước đây đã từng có người đến đây từ lâu rồi không phải bọn áo đen mà là người khác thì sao ?” - Makarov cũng vô cùng thất vọng.

“Có khả năng này ư? Không, tôi vẫn không thể tin vào điều đó! - Hàn Giang lắc đầu nhưng trong lòng cũng không chắc chắn.

“Tôi rất tán đồng ý kiến của Lão Mã, hoàn toàn có khả năng này. Mọi người nghĩ xem, bên ngoài thạch thất vốn có một kiến trúc mang tính tượng niệm có quy mô không nhỏ, nhưng, hôm nay chúng ta đã không còn nhìn thấy nữa rồi chỉ còn lại chút gạch vụn, còn thạch thất cũng không có cửa chính kiên cố. Nếu như ở đây có cất giấu báu vật quan trọng thì tại sao lại không có cửa nhỉ? Bởi vậy tôi phán đoán, đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất, nhưng trong lịch sử có khả năng nó đã bị con người khoáng sạch, những người đó còn thiêu cháy kiến trúc tượng niệm bên ngoài thạch thất, nên cũng chính là bộ dạng mà chúng ta nhìn thấy hôm nay!” - Suy đoán của Từ Nhân Vũ có vẻ hợp tình hợp lý.

Đường Phong ngay lúc này cũng không có chủ ý gì, anh đã lừng sục khắp cả thạch thất nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Khi anh và Từ Nhân Vũ tới một góc trong thạch thất, hai người liền ngửi thấy mùi tanh khai, Đường Phong cảnh giác kiểm tra góc động này, đoán định: “Ồ đây rất có khả năng chính là sào huyệt của chủ nhân những dấu móng vuốt bí ẩn đó!”

“Như vậy xem ra, chúng ta ở lại đây không phải rất nguy hiểm sao? Tôi còn đang định tối nay qua đêm ở đây đấy?” - Từ Nhân Vũ nói.

“Nếu như chủ nhân của những vết móng vuốt đó là mãnh thú như kiểu báo tuyết thì nếu chúng ta ở lại đây quả thật rất nguy hiểm, nhưng hiện giờ chúng ta vẫn chưa đi được, vì nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành!” - Đường Phong kiên quyết nói.

“Vẫn chưa hoàn thành? chúng ta vất vả khổ cực tới được khu vực c thần bí này, tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết, nhưng ở đây chẳng có gì cả. Nhiệm vụ của chúng ta là tìm kiếm kệ tranh ngọc, bây giờ cũng được tính là hoàn thành nhiệm vụ rồi, việc tiếp sau đây thì giao phó lại cho nhà khảo cổ học thôi!” - Từ Nhân Vũ khuyên Đường Phong.

“Chính bởi vì chúng ta rất vất vả khổ cực mới tìm được đến đây, bởi vậy không thể dễ dàng bỏ đi” - Đường Phong vừa nói, vừa đi tới chính giữa Hắc Đầu Thạch Thất.

Đứng giữa Hắc Đầu Thạch Thất, Đường Phong chìm trong suy tư, trong mật thất đã bị người ta khoáng sạch hay là vốn dĩ nó đã trơn trợt? Không! Không thể kết luận qua loa, cũng không thể kết thúc hành động lần này qua loa như vậy. Bất luận thế nào đi chăng nữa, ở đây nhất định sẽ phải lưu lại chút dấu vết.

Đường Phong ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới nói ra ý định của mình với mọi người: “Các vị! Trước tiên, tôi phải đính chính một sai lầm của các anh, có thể các anh cho rằng bên trong Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta khổ sở tìm kiếm nhất định có cất giấu rất nhiều báu vật quý hiếm, nhưng thực tế không phải vậy, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nghĩ như thế. Truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể cho chúng ta cũng chỉ nói kệ tranh ngọc thứ hai cất giấu ở đây, chứ không nói ở đây còn cất giấu báu vật quý hiếm nào khác, thế nên không thể tồn tại cái gọi là khoáng sạch” mà các anh nói ban nãy!”

Cứ cho là không có báu vật quý hiếm gì đi chăng nữa, vậy thì kệ tranh ngọc mà Đại Lạt ma nói đâu ? Ở đây cũng có thấy đâu?” - Hàn Giang hỏi lại.

Cái này thì tôi cũng không biết, nhưng tôi nghĩ, cho dù bọn áo đen đó không vượt mặt chúng ta đến đây trước nhưng lời của Đại Lạt ma không phải là hư cấu, vậy thì, kệ tranh ngọc rất có khả năng vẫn còn cất giấu tại đây, chẳng qua là chúng ta vẫn chưa phát hiện ra mà thôi!” - Đường Phong vừa giải thích vừa chậm chậm tiến đến trước một vách đá. Khe nứt trên các vách đá đang nhỏ nước xuống, giọt nước thấm vào cả bề mặt vách đá. Đường Phong dừng lại bên vách đá này rất lâu, anh nhìn chăm chú vào vách đá, mắt bắt đầu dần dần trở nên mờ ảo.

“Tôi sao vậy nhỉ...” - Đường Phong thầm ngạc nhiên trong lòng. Có lẽ là do mệt quá rồi, đã mấy ngày không nghỉ ngơi tử tế, có thể là do nhiệt độ trong và ngoài động chênh lệch quá lớn, bản thân không thể thích ứng ngay được. Đường Phong không ngừng tự khích lệ bản thân phải kiên trì, gắng gượng. Anh ra sức dụi mắt, dần dần hình ảnh trước mắt lại trở nên rõ nét. Rồi đột nhiên anh vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra, vách đá trước mặt mình hình như có văn tự, hơn nữa lại là văn tự Đẳng Hạng đã diệt vong tự bao giờ.

8

“Trên vách đá này có văn tự!” - Đường Phong phấn khởi hét lên.

“Văn tự?!” - Hàn Giang cùng mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên vách đá.

“Lấy cho tôi chút tuyết đến đây!” - Đường Phong không đầu không đuôi đột nhiên thốt ra một câu.

Hàn Giang không hiểu anh ấy muốn gì, nhưng vẫn ôm một đồng tuyết to từ ngoài cửa hang vào cho Đường Phong. Đường Phong trát đều tuyết lên vách đá, tuyết trắng phau vừa giải thích vừa chậm chậm tiến đến trước một vách đá. Khe nứt trên vách đá đang nhỏ nước xuống, giọt nước thấm vào cả bề mặt vách đá. Đường Phong dừng lại bên vách đá này rất lâu, anh nhìn chăm chú vào vách đá, mắt bắt đầu dần dần trở nên mờ ảo.

“Tôi sao vậy nhỉ...” - Đường Phong thầm ngạc nhiên trong lòng. Có lẽ là do mệt quá rồi, đã mấy ngày không nghỉ ngơi tử tế, có thể là do nhiệt độ trong và ngoài động chênh lệch quá lớn, bản thân không thể thích ứng ngay được. Đường Phong không ngừng tự khích lệ bản thân phải kiên trì, phải gắng gượng. Anh ra sức dụi mắt, dần dần, hình ảnh trước mắt lại trở nên rõ nét. Rồi đột nhiên anh vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra, vách đá trước mặt mình hình như có văn tự, hơn nữa lại còn là văn tự Đẳng Hạng đã diệt vong tự bao giờ.

Trong bàn tay hăm hập của Đường Phong từng chút từng chút một tan chảy thành những giọt nước long lanh, văn tự trên vách đá được ngâm trong nước dần dần lộ ra chân tướng của chúng.

“Là văn tự Tây Hạ, văn tự Tây Hạ!” - Đường Phong vui mừng khi nhận ra những văn tự trên vách đá: “Duy Thiên Thụ Lễ Pháp... bát niên, ...tuế xuân ngũ nguyệt - những chữ mở đầu này chắc là thời gian khắc tẩm bia đá, ‘Thiên Thụ Lễ Pháp’ hai chữ phía sau đó đã không nhìn rõ được, nhưng không còn gì để nghi ngờ nữa, chắc đó là hai chữ ‘Diên Tạc’ bởi vì ‘Thiên Thụ Lễ Pháp Diên Tạc’ là niên hiệu mà Nguyên Hạo - hoàng đế khai quốc Tây Hạ sau này sử dụng để xưng đế, từ này có thể đoán định rằng văn tự trên vách đá được khắc vào thời Hạo Vương”.

“Niên hiệu dài vậy sao ? Hiếm thấy!” - Từ Nhân Vũ nói.

“Đúng vậy, rất nhiều niên hiệu mà Tây Hạ sử dụng đều khá kỳ dị, khác với các vương triều ở trung nguyên. Chúng ta đọc tiếp xuống phía dưới: Bạch Cao Đại Hạ quốc thủy văn anh vũ hưng pháp kiện lễ nhân hiếu hoàng đế khiến tiểu thần quốc tương Một Tạng Ngoa Bàng, dĩ sinh tế tự, cẩn chiêu cáo vu trường sinh thiên. ‘Thủy văn anh vũ hưng pháp kiện lễ nhân hiếu hoàng đế chính là chi Nguyên Hạo. Câu này rõ ràng nói lên rằng vào năm thứ 8 sau khi Nguyên Hạo đăng ngôi đế vương, đã phái cử Một Tạng Ngoa Bàng đến đây tế lễ tổ tiên người Đẳng Hạng”.

“Nếu như tôi nhớ không nhầm thì thời Nguyên Hạo lãnh thổ của Tây Hạ vốn không kéo dài đến đây. Hơn nữa trong lịch sử, lãnh thổ của Tây Hạ cũng chưa từng bao giờ mở rộng tới tận đây.” - Câu nói của Từ Nhân Vũ khiến Đường Phong cũng không biết đáp lại thế nào.

Đường Phong thử giải thích: “Đúng vậy! Căn cứ theo ghi chép văn hiến sử sách mà tôi đã từng đọc, từ sau khi người Khương Đẳng Hạng di cư rời khỏi cổ hương, thế lực của người Đẳng Hạng chưa từng lan tận tới đây; cho dù là thời kỳ hùng mạnh nhất của Tây Hạ thì kể từ sau khi người Khương Đẳng Hạng di cư, nơi đây cũng đã là phạm vi thế lực của người Thổ Phiên. Thời Nguyên Hạo, người Đẳng Hạng và quý tộc

Thổ Phiên thống trị ở đây vốn đã không hòa hợp với nhau, đã từng xảy ra chiến tranh. Trong tình hình đó, Nguyên Hạo làm thế nào để đến được đây tế lễ tổ tiên, nên việc này thì quả thật rất khó giải thích. Nhưng tôi nghĩ cũng có khả năng là trong thời kỳ Nguyên Hạo, người Đảng Hạng và người Thổ Phiên tương đối hòa thuận thì ông mới tới đây để tế lễ”.

“Tạm thời không quan tâm đến những điều này nữa, hãy khẩn trương dịch những văn tự này đi đã” - Hàn Giang thúc giục Đường Phong.

Đường Phong ngắc ngứ dịch đoạn văn tự này: “Tổ tông ban đầu kiến tạo, sông trắng động đen, hồng hoang... dã thú thuần phục... và ngộ tổ Thác Bạt, đi về phương Bắc xa xôi, ban đầu có năm châu,... nay tiểu tử Nguyên Hạo, lập văn tự, mở mang lãnh thổ quốc gia, uy chấn sa mạc phương Bắc, người và quân nơi xa tới chinh phục, hoàng đế nhà Hán, được coi là hoàng thiên tử, tiểu tử lên ngôi, tự mệnh là thanh thiên tử... tổ tông thạch thất, chôn vùi không tìm kiếm được... thu phục Phiên La Chi đánh bại Giác Ti La, dũng sĩ Đảng Hạng ta, cho ngựa uống nước trên thung lũng tuyết... dắt đàn bò dê tế lễ tại thạch thất, lấy hào quang thần thánh oanh liệt của tổ tiên để lại, ... vương nghiệp hưng thịnh, bắt đầu từ hoàng đế tổ tiên... tổ tiên phù hộ, ngai vàng đất nước vĩnh hằng hưng thịnh, con đàn cháu đống, phúc lộc song hành. Thượng đài! Giao phó cho tiểu tử Bạch Cao Đại Hạ quốc Ngột Tốt Ngôi Danh Nguyên Hạo thừa lệnh thuật lại chi tiết. Hai câu cuối cùng không chỉ được khắc bằng văn tự Tây Hạ, mà còn khắc lại thêm một lần bằng chữ Hán”.

“Hết rồi?” - Hàn Giang hỏi. “Văn tự trên vách đá đọc xong rồi!”

“Sao lại ngắt quãng vậy?”

“Bởi vì những văn tự này năm đó khắc trên đá khá nông, bao nhiêu năm qua đi rồi, nước chảy đá mòn, có một số văn tự không thể nhận biết được nữa, có một số văn tự thực sự tôi cũng không biết, phải mời giáo sư La. Nếu như bây giờ chúng ta có thể tách cả mặt đá này ra, đem về cùng nghiên cứu với giáo sư La thì khả năng vẫn có thể nhận ra một số văn tự, nhưng hiện nay rõ ràng chúng ta không có điều kiện để làm như vậy - Đường Phong ngửa tay ra nói.

“Những văn tự rối rắm này rút cuộc nói gì vậy?” - Hàn Giang đầu óc mụ mị hỏi.

“Chủ yếu tường thuật lại chuyển di cư, sự gian khổ khi xây dựng sự nghiệp của người Đảng Hạng và cả sự lớn mạnh hưng thịnh của Tây Hạ thời kỳ Nguyên Hạo. Thực ra, tất cả những điều này đều nghe nhảm rồi, các triều đại hoàng đế trong lịch sử khi tế lễ tưởng niệm tổ tiên đều nói lại một loạt những gì khó khăn khi khởi nghiệp năm nào. Còn nữa, giống như chúng ta đã biết, trong những lời tế lễ này rõ ràng có nhắc tới Hắc Đầu Thạch Thất, đồng thời cũng nói rằng đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất.” - Đường Phong giải thích.

“Kệ tranh ngọc thì sao? Sao không nhắc tới kệ tranh ngọc?” - Hàn Giang sốt ruột hỏi.

“Không nhắc tới, vì nó chỉ là một bài tế lễ mà thôi” - Đường Phong chán nản nói, lập tức lại bổ sung thêm: “Nhưng bài tế lễ này đã tiết lộ một tin tức quan trọng, điều này chưa từng được ghi chép trong sử sách của chúng ta, trong bài tế lễ nhắc đến ‘tổ tông thạch thất, chôn vùi không tìm kiếm được... thu phục Phiên La Chi, đánh bại Giác Ti La, dũng sĩ Đảng Hạng ta, cho ngựa uống nước trên thung lũng tuyết... dắt đàn bò dê tế lễ thạch thất, lấy hào quang thần thánh của tổ tiên để lại. điều đó cho thấy trong thời kỳ cuối mà Nguyên Hạo thống trị, đại quân Đảng Hạng đã từng đánh tới tận đây, Phiên La Chi và Giác Ti La đều là đại tù trưởng của bộ lạc Thổ Phiên Thanh Hải, từ lâu đã không hòa thuận với người Đảng Hạng. Chính ông nội của Nguyên Hạo là Thác Bạt Kế Thiên đã bị Phiên La Chi dùng cung tên bắn chết, bởi vậy người Đảng Hạng với Phiên La chi và Giác Ti La có thù sâu như biển lớn. Căn cứ vào ghi chép của bài tế văn này, đại quân Đảng Hạng đã giết Phiên La chi rồi lại đại bại Giác Ti La, hóa ra còn truy sát tới tận đây. Tại đây, Một Tạng Ngoa Bàng đã đại diện cho Nguyên Hạo và toàn thể người Đảng Hạng tế lễ tổ tiên, đồng thời cầu khẩn tổ tiên phù hộ. Như vậy cũng có thể giải thích cho nghi vấn ban nãy của tiến sỹ Từ, người Đảng Hạng đến đây để tế lễ tổ tiên không phải là trong thời gian có quan hệ tốt với Thổ Phiên, mà là do trên đường truy sát chạy đến đây. Người Đảng Hạng không hổ danh là một dân tộc dũng mãnh thiện chiến. Phát hiện này có thể là phát hiện làm thay đổi lịch sử đấy. Đường Phong phấn khởi giải thích một loạt., Hàn Giang nghiêm giọng hỏi: “Tôi không quan tâm phát hiện lịch sử gì cả, tôi hỏi là kệ tranh ngọc! Cậu đã nói đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất rồi, vậy thì kệ tranh ngọc đâu?”

Đúng vậy! Kệ tranh ngọc đâu? Tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất rồi, văn tế trên vách đá cũng đã hóa giải rồi, nhưng kệ tranh ngọc thứ hai mà mọi người khổ sở tìm kiếm lại bất vô âm tín.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

25. Chương 24

Chương 24

Mất mạng trên thung lũng tuyết

1

Bốn người đứng trước vách núi, người này nhìn người kia, không biết phải làm thế nào. Bên ngoài trời đã tối đen như mực, đã vậy còn tuyết rơi trắng trời. “Xem ra, đêm nay chúng ta đành phải mạo hiểm qua đêm ở đây rồi!” - Từ Nhân Vũ nói xong liền cởi ba lô xuống, bắt đầu chuẩn bị túi ngủ.

Đường Phong vẫn không cam tâm, anh lại đọc lại lần nữa từ đầu đến cuối bài tế lễ này. Khi đọc đến câu cuối cùng, anh bắt đầu nghi ngờ: “Giao phó cho tiểu tử Bạch Cao Đại Hạ quốc Ngột Tốt Ngôi Danh Nguyên Hạo thừa lệnh thuật lại chi tiết” - câu này khắc một lần bằng văn tự Tây Hạ, sao lại phải khắc thêm một lần bằng chữ Hán? Còn những văn tự khác đâu có khắc lại bằng chữ Hán. Đường Phong ngẫm nghĩ, bất giác đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt lên những chữ Hán đó, anh cảm thấy dòng chữ này khắc sâu hơn những văn tự Tây Hạ. Tại sao lại như vậy? Lễ nào những văn tự này không được khắc cùng một lúc? Khi tay anh lần nữa chạm tới chữ “Hạo” trong “Nguyên Hạo”, anh bỗng có một cảm giác thật khác lạ, hai chữ này đặc biệt lạnh giá, lạnh thấu tận xương tủy. Mắt Đường Phong bỗng lóe sáng, lễ nào chính là...

“Đội trưởng, anh đến xem!” - Đường Phong lớn tiếng gọi Hàn Giang.

“Sao thế, cậu lại phát hiện ra cái gì thế?” - Hàn Giang quan tâm hỏi.

Đội trưởng, anh nhìn chữ ‘Hạo’ này, anh có thấy gì không?” - Đường Phong gợi ý cho Hàn Giang.

Hàn Giang vô cùng sốt ruột, nên không tĩnh tâm nhìn kĩ, anh ngẫm nghĩ một lúc chữ “Hạo” trên vách đá rồi hấp tấp thúc giục Đường Phong: “Cậu đừng có đánh đổ tôi nữa, có gì thì nói nhanh đi!”.

Đường Phong lại chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình rồi anh đột nhiên hỏi Hàn Giang: “Chuối tràng hạt xương người của Đại Lạt ma đâu? Đưa tôi thử xem”.

“Cậu hỏi cái đó làm gì?” - Hàn Giang không hiểu, nhưng vẫn lôi chuối tràng hạt từ trong người ra, đưa cho Đường Phong.

Đường Phong đón lấy chuối tràng hạt xương người, tỉ mỉ xem xét bề mặt từng hạt trên chuỗi dây, rồi lại nhìn đồng tiền Tây Hạ. Sau khi xem xong, trên mặt anh nở ra nụ cười tự tin không dễ đoán biết. Anh chỉ vào dòng chữ cuối cùng trên văn tế, giải thích với Hàn Giang: “Anh nhìn dòng chữ này, cả bài tế văn đều dùng văn tự Tây Hạ khắc thành, tại sao mỗi câu cuối lại dùng chữ Hán? Anh nhìn tiếp, hàng chữ Hán này rõ ràng khắc sâu hơn văn tự Đảng Hạng, đây nói lên điều gì?”

“Điều gì, nói nhanh!”

“Nói lên rằng dòng chữ Hán này không đồng thời được khắc cùng với văn tế, hơn nữa còn cho thấy dòng chữ Hán này được khắc sau văn tế, có niên đại sớm hơn văn tế. Anh nghĩ xem, cho đến hiện giờ chúng ta đã không ngừng chứng minh cho truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể, vậy thì, dòng chữ Hán này có khả năng là do ai khắc lên đây nhất?”

Hàn Giang chau mày, đột nhiên, anh khẽ kinh ngạc thốt lên: “Ý cậu là... dòng chữ Hán này là do những di dân Đảng Hạng di cư trở về tây bắc Tứ Xuyên khắc lên sau khi Tây Hạ bị diệt vong?”

Khả năng này là lớn nhất! Giả dụ do những di dân Đảng Hạng đó khắc lên, vậy thì, tại sao trong lúc tháo chạy thoát thân họ lại khắc lên dòng chữ xem ra không có ý nghĩa gì cả này?” - Đường Phong gợi ý cho Hàn Giang.

“Đương nhiên họ không thể khắc lên những chữ không có ý nghĩa gì, dòng chữ này nhất định có dụng ý của họ. Vấn đề là... dụng ý của họ là gì đây?”

“Dụng ý là gì ? Trong truyền thuyết đó chỉ nhắc tới họ đã làm một việc ý nghĩa ở đây”.

“Ý cậu nói là kệ tranh ngọc, ý cậu là dòng chữ Hán này có liên quan tới kệ tranh ngọc?” - Hàn Giang vô cùng kinh ngạc.

“Không sai, tôi nghĩ như vậy đó, anh xem tiếp chỗ này đi!” - Nói xong, Đường Phong chỉ chữ “Hạo” trên vách đá, hỏi lại Hàn Giang: “Anh không thấy chữ “Hạo” này có chút gì đó kỳ lạ sao?”

Hàn Giang lại nhìn chăm chú hồi lâu vào chữ “Hạo” Đường Phong đứng bên cạnh gợi ý: “Anh nhìn bộ ‘viết’ phía bên trên chữ Hạo”.

Nhờ có Đường Phong nhắc nhở, Hàn Giang mới đột nhiên phát hiện ra, bộ “viết” phía bên trên chữ “Hạo” trên vách đá được khắc thành một hình tròn kỳ lạ, ở giữa lại là một hình vuông nhô lên, nếu không nhìn kĩ thì sẽ tưởng rằng đây là một bộ “viết” khắc không được chuẩn xác lắm nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện ra bí mật trong đó. Hàn Giang giật mình hỏi Đường Phong: “Ý của cậu là, bộ viết này khắc giống... giống hệt một đồng tiền?”

“Ừm! Từ đó tôi có thể suy đoán, nhóm di dân người Đảng Hạng vì tháo chạy đại quân Mông Cổ truy sát nên đã vượt qua hàng ngàn dặm tới đây, bị tuyết sơn chặn đứng nên đành phải vượt qua đó. Rất có khả năng họ đã đi đường dài bằng số 1 tương đối bằng phẳng. Khi vượt qua tuyết sơn, họ đột nhiên bị bão tuyết tấn công, trong lúc những người trong gia tộc sắp bị chết còng, rất tình cờ, họ đã phát hiện ra Hắc Đầu Thạch Thất. Hắc Đầu Thạch Thất giúp họ tránh được bão tuyết, và người thanh niên áo trắng chắc là đã cất kệ tranh ngọc đoạt lại được từ trong tay người Mông Cổ tại Hắc Đầu Thạch Thất. Vậy là, họ...”

Đường Phong vẫn chưa nói xong, Hàn Giang liền vội vàng ngắt ngang lời anh, nói: “Vậy là họ đã cất giấu kệ tranh ngọc trong Hắc Đầu Thạch Thất. Hiện giờ, chúng ta đã biết được rằng kệ tranh ngọc thứ hai cất giấu trong Hắc Đầu Thạch Thất. Dòng chữ Hán cuối cùng trong tế văn trên vách đá là do những di dân Đảng Hạng khắc lên, rồi bộ Viết phía trên chữ “Hạo” khắc thành hình đồng tiền, cộng thêm cả đồng tiền Tây Hạ trên chuỗi tràng hạt xương người mà tổ tiên truyền lại cho Đại Lạt ma, tất cả những điều này nói lên rằng: chúng ta đã tìm thấy chìa khóa để mở kho báu này!”

2

Đường Phong không nói gì nữa, anh liếc nhìn Hàn Giang một cái, sau đó tháo đồng tiền trên chuỗi tràng hạt xuống, nhét đồng tiền vào vị trí bộ “viết” phía trên chữ “Hạo”, quả nhiên vừa khít, không lệch đi đâu phân nào, tất cả mọi thứ đều giống như Đường Phong dự đoán. Đường Phong nhìn vách đá trước mặt, nhưng không thấy có gì biến đổi, tim anh bất giác bắt đầu đập dồn dập. Anh cảm giác tay phải của mình lúc này đã hoàn toàn không còn thuộc về mình nữa rồi, anh run rẩy đưa tay phải ra, khẽ chuyển động đồng tiền theo chiều kim đồng hồ. Đồng tiền di chuyển rồi, bộ “viết” thần kỳ đó cũng di chuyển theo, nhưng vách đá trước mặt Đường Phong vẫn không có bất cứ chuyển biến gì.

Sau khi đồng tiền quay tròn đúng một vòng rồi dừng lại Đường Phong cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh lại nhấc đồng tiền lên, lại quay thêm một vòng, vách đá vẫn không biến đổi gì; lại thêm một vòng, Đường Phong thực sự đã không thể khống chế được tay phải của mình nữa. Sau ba vòng, anh vẫn muốn xoay đồng tiền, nhưng đồng tiền lại không sao quay vòng được nữa, vách đá trước mặt vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu, thế này là thế nào?

“Quay ngược lại xem” - Hàn Giang bỗng nhiên đề nghị.

Vậy là, Đường Phong quay ngược lại chiều kim đồng hồ. Lần này, chẳng mấy chốc Đường Phong đã nghe thấy chuỗi âm thanh cạch cạch vang lên, điều thần kỳ đã xuất hiện, vách đá trước mặt Đường Phong và Hàn Giang bỗng từ từ chuyển động, theo bụi và khói bay lên, một gian mật thất đã hiện lên trước mắt mọi người.

Bức tường rút cuộc đã ngừng chuyển động. Từ Nhân Vũ đang chuẩn bị đi ngủ bỗng ngạc nhiên tới nỗi nhảy cả ra ngoài túi ngủ. Makarov cũng kinh ngạc bước tới, bốn người lách qua hai bên vách đá tiến vào gian

mật thất. Đây là một gian mật thất không lớn lắm, do bịt kín nhiều năm nên không khí ở đây nồng nặc mùi ẩm ướt và phân hủy.

Đường Phong lấy tay bịt mũi, Hàn Giang thì lại không buồn bận tâm, anh vội vàng thấp nền lên, để ánh nền soi sáng cả gian mật thất. Trong ánh nền, Đường Phong từ từ thả tay xuống, tuy không khí ẩm mốc ở đây vẫn xộc vào mũi anh, nhưng cảnh tượng mà anh nhìn thấy trước mặt cũng đủ để anh quên đi điều đó.

Ở chính giữa gian mật thất, một lần nữa xuất hiện bốn pho tượng đá hình thù quái dị, giống hệt hai pho tượng ngoài cửa mật thất, phanh áo lộ ngực, mặt mũi hung tợn, hai tay giơ lên cao. Bốn pho tượng cùng đỡ một tảng đá to dày cộm, trên mặt tảng đá có đặt một hàng lư hương và chân nến được tạc sống động như thật. Hàn Giang nghi ngờ hỏi: “Cái này dùng để làm gì vậy?”

“Giống như một bàn thờ dùng để tế lễ, chỉ có điều nó không phải được làm bằng gỗ, mà được ghép thành từ tảng đá và bốn pho tượng đá, có lẽ nên gọi nó là đá thần!” - Đường Phong đoán.

“Dùng để tế lễ ? Nhưng có nhìn thấy bài vị tổ tông hoặc là thứ gì đó giống như tượng Phật đâu?” - Từ Nhân Vũ nói chen vào.

“Trước đây dân du mục vốn không sùng bái tôn giáo cụ thể nào cả, cũng không giống dân tộc Hán cúng bái bài vị tổ tông. Thần mà họ tế lễ chính là sông suối, núi đồi, cây cỏ ở đây vì họ tin rằng vạn vật cũng có linh hồn!” - Đường Phong giải thích.

“Đường Phong, sợ rằng cũng không giống như anh nói đâu, mọi người xem, trên vách đá sau án thần! - Makarov đột nhiên chỉ lên vách đá sau án thần nói.

Mọi người cùng nhìn về phía đó, trên mặt vách đá phía sau án thần, thấp thoáng hiện lên một hình vẽ. Đường Phong lấy đèn pin soi một hồi, lúc này mới thấy rõ diện mạo của hình vẽ này: một con sói đực hung ác và một con sói cái đang mang thai, đôi mắt sói đực cảnh giác nhìn chăm chú về phía trước, còn trong lòng sói cái lại là một đứa trẻ sơ sinh đang bú sữa của nó.

“Người Đảng Hạng quả thật mới sùng bái sói làm sao! - Từ Nhân Vũ cảm thán nói.

Makarov quay người lại hỏi Đường Phong: “Đường Phong, bức tranh này có phải ghi chép lại câu chuyện ‘Nguyên Hạo ưng sói không ăn thịt’ mà cậu đã kể cho chúng tôi không ?”

“Tôi nghĩ là như vậy! Xem ra người Đảng Hạng vô cùng tin tưởng vào truyền thuyết chính sói cái đã cứu Nguyên Hạo nên đã khắc bức tranh như thế này ở đây!” - Đường Phong thật sự sửng sốt khi đứng trước bức tranh này.

“Đứa trẻ sơ sinh trong lòng sói cái chính là Nguyên Hạo ?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ừ! Ngoài Nguyên Hạo ra còn có thể là ai được nữa?” - Nói xong, Đường Phong đưa tay ra, khẽ chạm vào đứa trẻ sơ sinh trong lòng sói cái - một cảm giác khác lạ tức tức lan tỏa khắp cơ thể anh.

“Được rồi, đừng nhìn bức tranh đó nữa! Hãy tìm xem ở đây vẫn còn gì?” - Hàn Giang tới trước án thần tỉ mỉ quan sát, tuy gian mật thất này được bịt kín, nhưng trên án thần vẫn phủ từng lớp bụi dày. Hàn Giang phát hiện, trên án thần có một chỗ hơi nhô lên, tìm anh giật thót một cái, trong đầu lập tức nghĩ ngay tới kệ tranh ngọc mà họ khổ sở tìm kiếm: đây có phải là, chính là...

Hàn Giang ngẫm nghĩ, Đường Phong cũng đến trước án thần, anh cũng đã chú ý tới chỗ hơi nhô lên trên án thần. Anh và Hàn Giang nhìn nhau, Hàn Giang gật gật đầu, Đường Phong đưa tay ra, khẽ vuốt lớp bụi phủ kín bên trên đi. Lớp bụi 800 năm từ từ được gạt đi, lại thêm một báu vật tuyệt thế được nhìn thấy ánh mặt trời.

Đường Phong đưa đôi tay run rẩy từ từ nâng kệ tranh ngọc trên án thần lên. Trải qua hàng ngàn năm, kệ tranh ngọc này đã loang lổ không còn rõ nét, nhưng điều đó không thể che lấp huyết thống cao quý của nó vì nó vốn sinh ra đã đẹp đẽ, xuất thân đã danh giá. Nó là tinh khí linh thiêng do vỏ trái đất hàng vạn năm vận động hình thành nên, rồi trải qua bao năm tháng phơi nắng phơi trăng trên núi Côn Luân; để trong một lần tình cờ, nó đã bị con người phát hiện ra, đem dâng tặng cho gia tộc đế vương. Sau này, nó được khắc trang trí lên những vãn tự tinh xảo đẹp đẽ, bắt đầu kế thừa lưu giữ những bí mật về sự hưng thịnh của một vương triều. Kể từ đó, nó đã chứng kiến vô số những trận huyết chiến và thảm sát, chứng kiến

từng cảnh tượng bi hoạn li hợp và hưng phế của một quốc gia, để cuối cùng, nó bị buộc phải tới đây, đến gian mật thất, bị đóng kín trong bóng tối thăm thẳm này.

Tám trăm năm đã trôi qua, chưa từng có ai bước vào gian mật thất, trên bề mặt nó bị bụi phủ kín, dày đặc. Và tám trăm năm sau, một thanh niên lại tìm thấy và cầm nó lên, nó lại lần nữa toát lên hương sắc diễm lệ, nhưng tiếp sau đó, số phận đang đợi nó sẽ là gì đây?

3

Hàn Giang nhìn ngắm kệ tranh ngọc này hồi lâu, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Sao trên bề mặt không nhìn thấy gì vậy?”

“Bởi vì niên đại quá lâu rồi! Anh có còn nhớ kệ tranh ngọc của chúng ta không? Sau khi Kozlov phát hiện ra kệ tranh ngọc đó, chắc hẳn đã xử lý qua bằng một số kỹ thuật, nhưng khi chúng ta mới nhìn thấy nó, văn tự trên bề mặt cũng không rõ lắm, sau phải nhờ giáo sư La dùng một loại thuốc đặc chế mới khiến những văn tự Tây Hạ hiện lên. Kệ tranh ngọc này cũng cần được chúng ta đem về, mời giáo sư La xử lý sạch sẽ thì mới nhìn thấy được bộ dạng thật sự của nó.” - Đường Phong giải thích.

“Tấm này không thể là giả đâu nhỉ? Đường Phong, cậu phải xem cho kỹ đấy, qua bao trăm ngàn khổ cực chúng ta không thể đem một thứ đồ giả về được đâu!” – Từ Nhân Vũ đứng bên cạnh nhắc nhở.

Đường Phong vừa nghe thấy vậy, vội vàng lấy kệ tranh ngọc từ trong ba lô ra, so sánh hai kệ tranh ngọc với nhau, độ dài rộng, không sai một li, ghép hai tấm lại với nhau cũng vừa khít.

“Chắc là không sai được đâu! Đây là kệ thứ hai trong bốn kệ tranh ngọc, các anh nhìn tiếp chỗ này!” - Nói xong Đường Phong lật mặt bên cạnh của kệ tranh ngọc thứ hai ra, dùng ngón tay cái ra sức lau lên vị trí chính giữa mặt bên kệ tranh ngọc, dần dần, một chữ nhỏ ánh vàng lấp lánh hiện lên trước mặt mọi người. Đường Phong chỉ vào chữ nhỏ này giải thích: “Mọi người xem, đây là một chữ Hán, là chữ ‘Cao’. Giáo sư La đã từng nói: bên cạnh mỗi kệ tranh ngọc có khả năng đều khắc một chữ Hán, kệ tranh ngọc đầu tiên khắc chữ ‘Bạch’ bởi vậy giáo sư La đã đặt tên hiệu cho kệ tranh ngọc thứ nhất là “Bạch”. Giáo sư La cũng từng căn cứ vào chữ ‘Bạch’ này suy đoán và nói rằng: trên những kệ tranh ngọc khác lần lượt khắc mấy chữ ‘Cao’, ‘Đại’, ‘Hạ’ cũng có nghĩa là, cạnh bên của bốn kệ tranh ngọc đã khắc quốc hiệu chính thức của vương triều Tây Hạ “Bạch Cao Đại Hạ”. Khi Nguyên Hạo chế tác ra các kệ tranh ngọc, ông đã khắc lên mặt bên của mỗi kệ tranh ngọc những chữ này là để biểu thị thứ tự trước sau của chúng. Trên kệ tranh ngọc mà chúng ta mới phát hiện ra này có khắc chữ “Cao”, điều này hoàn toàn ứng với suy đoán của giáo sư La và cũng chứng minh đây chính là kệ tranh ngọc thứ hai. Chúng ta có thể chính thức đổi tên cho kệ tranh ngọc này là kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu tên gọi là Cao”.

Hàn Giang phấn khởi nói: “Chắc là không còn vấn đề gì nữa đâu, cậu nhanh chóng thu dọn đi, chúng ta chuẩn bị đi, không nên ở lại đây lâu!”

Đường Phong gật gật đầu, định cất cả hai kệ tranh ngọc vào hộp gỗ tử đàn, nhưng anh cảm thấy đôi tay mình vẫn đang không ngừng run rẩy. Đúng lúc này, pằng! - Một tiếng súng nổ. Một viên đạn bay tới, gần như sượt qua lòng bàn tay Đường Phong, bắn lên vách đá cứng đánh làm nó tóe lửa.

Tay bưng kệ tranh ngọc của Đường Phong chao đảo mạnh một cái, suýt chút nữa anh xảy tay để rơi kệ tranh ngọc xuống án thần. Bốn người quay ngoắt đầu lại, cùng lúc nhìn về phía cửa mật thất, tình huống mà Hàn Giang lo lắng nhất đã xuất hiện rồi; vài tên áo đen tay cầm súng tiểu liên M4A1, đạn đã lên nòng sẵn, xuất hiện ở cửa mật thất.

4

Nhìn thấy bọn áo đen, Hàn Giang và Makarov theo phản xạ tức tốc móc súng ra, Từ Nhân Vũ cũng móc súng ra dù chậm hơn một chút. Bọn áo đen lại không tiếp tục nổ súng nữa, Hàn Giang cũng không lập tức bắn trả. Hai nhóm người cứ như vậy giương súng về phía nhau, chờ đợi.

Hai tên thủ lĩnh áo đen hạ súng xuống, lột mũ trùm đầu ra. Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov lúc này mới nhìn rõ, hai tên thủ lĩnh áo đen này gồm một nam một nữ. Người phụ nữ tóc vàng, là một cô gái xinh đẹp, còn người đàn ông hóa ra là... Stephen!

Stephen lắc lắc đầu, chồm chọc Đường Phong: “Đường căng thẳng, Đường Phong, anh nhất định đừng có làm rơi bảo bối trong tay đấy!”.

Đường Phong ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời, mãi một lúc sau mới run rẩy hỏi: “Stephen... sao lại là anh?”

“Stephen, câu... câu chưa chết? – Từ Nhân Vũ cũng kinh ngạc thất sắc.

“Sao lại không thể là tôi ? Tất nhiên là tôi chưa chết!” - Stephen lạnh lùng cười.

“Tôi nên nghĩ ra câu từ lâu rồi mới phải!” - Hàn Giang hần học nói.

Stephen bỗng bật ra tràng cười điên dại rợn người. Cười xong, Stephen nói: “Hàn Giang, anh không cần phải ân hận đâu, anh có nghĩ đến hay không, tôi có chết hay không, thực ra chuyện đó không quan trọng. Mà cho dù tôi thật sự có chết đi chẳng nữa thì cũng sẽ có người đến truy sát anh”.

“Cậu nói có ý gì? Máy bay rơi có liên quan gì đến cậu không? Còn nữa, trong Khương Trại lẽ nào cậu không rơi xuống cái hố đó? - Từ Nhân Vũ cảm thấy mình bị lừa gạt khủng khiếp, đã chất vấn Stephen bằng một loạt câu hỏi.

Stephen cười nhạt: “Tiền sỹ Từ, anh dùng quá kích động, tôi có thể giải thích cho anh tất cả. Thực ra, việc gặp các anh trên máy bay đều là do số phận an bài. Mục đích hành động lần này của tôi là đi tìm kiếm kế tranh ngọc trong Hắc Đầu Thạch Thất, nhưng sự an bài của số phận đã để tôi gặp các anh: Đường Phong, Hàn Giang, Yelena, Makarov và cả anh nữa, tiền sỹ Từ của tôi. Bây giờ nghĩ lại, bởi vì chúng ta cùng có chung một mục đích cho nên mới gặp nhau. Đường Phong và Hàn Giang dù chúng ta quen biết nhau lâu rồi, Makarov và Yelena tôi cũng nghe danh từ lâu, chỉ có anh, vô tình vô cớ bị cuốn vào đây, coi như anh đen đủi đi! Vụ tai nạn máy bay đột nhiên xảy ra đó đã làm rối tung mọi kế hoạch của tôi, hại tôi đến nỗi mất cả liên lạc với người của mình, nên tôi đành phải đi theo các anh. Cái hôm mà máy bay phải hạ cánh khẩn cấp đó, tôi đã nghĩ, các anh đã cùng nhau xuất hiện như vậy rồi thì thà đánh một mẻ cho xong, đoạn tuyệt hậu họa! Nhưng một mình tôi lực lượng đơn mỏng, vậy là tôi nghĩ tới Khương Trại. Thật không ngờ, Đường Phong, Hàn Giang - các anh hóa ra lại tới tòa Khương Trại đó thật. Tòa Khương Trại đó trước đây đã bị chúng tôi khống chế, trong đó tôi thuộc như lòng bàn tay, nhưng sau khi tôi tới Khương Trại thì phát hiện ra người của chúng tôi không có ở đấy. Hết cách, tôi đành phải một mình hành động, biến mất trước đây, ẩn nấp đây, sau đó mới dùng con mèo du các anh vào địa đạo xương người”.

“Mèo?” - Đường Phong lại nhớ ra con mèo đen kỳ quái đó.

“Đó không phải là con mèo bình thường đâu, mà là một con mèo rô bốt của khoa học kỹ thuật, một con mắt của nó là máy quay camera hồng ngoại. Tôi chỉ cần vài cục pin là có thể điều khiển con mèo, dụ các anh tiến vào địa đạo xương người âm u khủng khiếp đó.”

“Thảo nào khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy con mèo đó đã cảm thấy mắt của nó có gì đó đặc biệt!” - Hàn Giang hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy con mèo.

“Khà khà, Hàn Giang, giờ anh mới nghĩ ra thì đã quá muộn rồi; lúc đó, các anh đã ngoan ngoãn đi vào địa đạo xương người!” - Stephen lại bắt ra tràng cười ớn lạnh.

“Sau đó anh đã đẩy tảng đá khổng lồ từ trên vọng gác xuống, cũng có khả năng là dùng thuốc nổ hông bịt kín, để chúng tôi chết kẹt trong địa đạo xương người đó?” - Hàn Giang tức tối.

“Tôi có cách còn thông minh hơn: dẫn sét, nhưng đáng tiếc, đợi sét đánh lên vọng gác đó thì đã hơi muộn, để các anh may mắn thoát qua được ải đấy, tôi lại đành phải nhần nhịn thêm một đêm. Sáng hôm sau, khi trời vẫn chưa sáng, người của tôi quay lại Khương Trại, sự việc sau đó các anh cũng đã biết rồi đấy nên không cần phải hỏi tôi nữa” - Stephen nói.

“Tại sao các anh lại giết hai chú Nam Nam?” - Đường Phong hỏi.

“Bởi vì cô ta dám không nghe lời ! Sau khi Khương Trại bị hủy diệt, tôi tách khỏi các anh để chỉ huy quân của tôi. Lúc này, tôi cần một người len vào trong hội các anh, vậy là tôi nghĩ tới Chu Nam Nam, đáng tiếc là cô ta không nghe lời, bởi vậy tôi gọi cô ta đến đài thiên táng... khà khà!” – Stephen cười nhạt.

“Còn một vấn đề quan trọng nữa, các người rút cuộc là ai?” - Đường Phong nghiêm giọng chất vấn Stephen.

Stephen lạnh lùng cười, đáp: “Trên đài thiên tử của Lang Mộc Tự hình như tôi đã nói qua với các anh rồi, chúng tôi đến đây vì kệ tranh ngọc, chúng tôi là những người hứng thú với kệ tranh ngọc”.

“Đương nhiên tôi biết các người đến đây là vì kệ tranh ngọc. Tôi hỏi là hỏi thân phận và lai lịch của các người!” - Đường Phong tức giận.

“Cái này à!... Thực ra cũng không có gì đáng để che giấu cả, nhưng, hiện giờ vẫn chưa đến lúc nói cho các anh biết; khi nào đến lúc các anh tự nhiên khắc biết. Nếu như các anh đồng ý hợp tác, phối hợp với chúng tôi, không biết chừng chúng ta còn trở thành bạn cũng nên!” - Stephen nói rất tự tin.

Đường Phong vẫn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Hàn Giang kéo lại. Hàn Giang hỏi Stephen: “Nói như vậy, Lương Văn Kiệt cũng bị các người giết phải không? Tất cả mọi việc đều do các người làm?”

“Không sai! Đó là chúng tôi. Nhưng thành tích chiến thắng của chúng tôi không hề tốt, thậm chí có thể nói vô cùng tồi tệ! Năng lực của các anh, và cả vận may nữa, đều khiến chúng tôi kinh ngạc. Thế nên, kể từ sau vụ Khương Trại, tôi không thể không cẩn thận đối phó các anh, mà hình như vận may vẫn đi theo các anh. Nhưng tôi vẫn luôn là người không tin tà ma, vận may như vậy không thể theo anh mãi được, hôm nay, vận may của các anh hết rồi!” - Nói xong, Stephen bước lên trước một bước, rồi lại cầm súng của hắn lên, nhắm thẳng vào Đường Phong. Lúc này Đường Phong chỉ cách nòng súng của Stephen hai mét, trước mặt anh là một khẩu súng ngắn SW99 do Mỹ chế tạo. Đường Phong trầm suy tính, nếu như mà đánh nhau, bản thân sẽ có vài phần chiến thắng, nhưng bất luận tính toán thế nào, anh cũng đều cảm thấy, phần thắng của mình ở đây quả thực không lớn!

5

Stephen giơ súng lên, nói với Đường Phong: “Đường Phong, đừng làm trò, đặt kệ tranh ngọc trên tay anh xuống! Từ từ đặt xuống! Nếu không thì các người đừng ai mong ra được khỏi đây. Nơi đây sẽ trở thành một phần của các người đấy! Các người xem ở đây tốt thế này, nếu thành mộ thất. Chỗ này trong thời Trung Quốc cổ đại, chỉ có đế vương mới có thể hưởng thụ sự đài ngộ ở đây đấy! Các người yên tâm, nếu như các người ngủ dài ở đây, tôi nhất định sẽ giúp các người bịt kín cửa chính lại, như vậy sẽ không có ai đến quấy rầy các người nữa. Các người ngủ dài ở nơi thâm sâu tuyết sơn này, lãng mạn thật đấy, bắt ngờ thật đấy... ha... ha... ha...”

Đường Phong ngắt quãng tràng cười điên dại của Stephen, tức tối: “Đủ rồi! Anh đắc ý hơi sớm đấy. Các anh có tám người, chúng tôi có bốn người, các anh có súng, chúng tôi cũng có súng, chúng tôi yếu thế hơn, nhưng nếu như thật sự đánh nhau, ai chết dưới tay ai cũng khó mà biết trước!”

Ai ngờ, Đường Phong nói xong, Stephen lại cười điên dại, tiếng cười chấn động tới nỗi làm đỉnh thạch thất rơi xuống cả chút bụi. Cười xong, Stephen mới nói: “Đường Phong, anh nói những câu này mà trong lòng không chột dạ sao? Anh đừng có ngây thơ quá, chỉ dựa vào mấy người mà muốn đem kệ tranh ngọc ra khỏi đây ư? Đúng là đồ ngu nói nhảm, trừ phi điều thần kỳ xuất hiện! Ban nãy tôi nói rồi đấy, chỉ cần các anh hợp tác, tôi vốn không hề muốn sát hại các anh. Nếu như tôi muốn lấy mạng quên của các anh thì ban nãy có thể kết liễu các anh rồi, nhưng tôi không làm vậy, bởi vì tôi tin rằng nhất định các anh sẽ phối hợp cùng chúng tôi.

“Anh tự tin vậy sao? Anh cho rằng chúng tôi sẽ khuất phục các người sao?” - Hàn Giang nghe xong những gì Stephen nói, cười nhạt.

Trên mặt Stephen nở ra nụ cười nham hiểm: “Hàn Giang, tôi tin anh không phải là một người dễ bị khuất phục, nhưng tôi tin rằng tôi sẽ có cách để anh phải khuất phục”.

Hàn Giang không hiểu hàm ý của Stephen, đúng lúc đang ngạc nhiên thì Stephen nói với cô gái tóc vàng bên cạnh: “Cho các bạn của chúng ta nghe giọng nói mà họ quen thuộc”.

Cô gái tóc vàng lấy ra một máy bộ đàm, dấn dò đầu bên kia dăm câu bằng tiếng Anh. Chẳng bao lâu sau, đầu bộ đàm bên kia loáng thoáng vang lên một giọng phụ nữ: “Bỏ tao ra!... Lũ khốn chúng mày...”

Cô gái tóc vàng chẳng mấy chốc đã tắt bộ đàm, nhưng chỉ một câu này, Hàn Giang, Đường Phong và Makarov đều nhận ra giọng của Yelena! Makarov kêu lên thất thanh: “Yelena...”

Quả nhiên là Yelena đã rơi vào tay bọn chúng, các người làm gì cô ấy vậy?” - Hàn Giang phần nộ chất vấn Stephen.

“Được rồi, bạn của tôi, các anh yên tâm, Yelena hiện giờ vẫn ổn, giờ thì cô ấy đang ở nơi gần đây... Bây giờ, các anh nhất định phải nghĩ cho kĩ về hoàn cảnh của mình hiện giờ. Tôi tin rằng, tiếp theo đây nếu chúng ta tiếp tục hữu hảo thì nhất định sẽ bớt đi được chút mùi thuốc súng, có thêm sự hợp tác vui vẻ. - Stephen vừa nói vừa bước lên phía trước một bước.

“Anh muốn thế nào?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Tôi muốn kệ tranh ngọc! Ghi nhớ, phải nguyên vẹn không phải là vỡ vụn!” - Stephen nói.

“Được! Tôi giao kệ tranh ngọc cho anh, nhưng anh phải thả Yelena ra! - Hàn Giang nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Hàn Giang! Anh tỉnh táo chút đi, anh hiện giờ có tư cách gì mà mặc cả với tôi!” - Stephen nghiêm giọng nói.

Trong lòng Hàn Giang rất rõ, anh quả thực không có khả năng để mặc cả với bọn áo đen này, kể cả khi Yelena không nằm trong tay bọn chúng, nếu như cứ cố chấp lao vào thì chính họ cũng lành ít dữ nhiều.

“Đường Phong, hãy từ từ đặt kệ tranh ngọc trên tay anh xuống! Phải từ từ đặt xuống, cẩn thận đấy!” - Stephen vung súng ra lệnh.

Đường Phong nhìn Hàn Giang, rồi đành bất lực đặt hai kệ tranh ngọc lên án thần. Anh vừa mới đặt xuống, cô gái tóc vàng đã tới trước án thần, nhấc hai kệ tranh ngọc lên.

Cô gái tóc vàng quay lại cạnh Stephen, đưa kệ tranh ngọc mới phát hiện ra cho hắn, Stephen cẩn thận ngắm nghía một hồi, gật gật đầu, thì thầm với cô gái tóc vàng: “Không sai, chính là cái này!”

Stephen xem xong kệ tranh ngọc, lại ngắm thẳng nòng súng về phía Đường Phong, nói: “Đừng căng thẳng! Bạn của tôi, tôi đã nói rồi, chỉ cần các anh phối hợp với tôi, tôi sẽ không làm hại các anh đâu. Từ trước đến nay, tôi luôn cho rằng việc giết người để đạt được mục đích là một hành động ngu xuẩn. Tiếp theo đây, việc mà các người cần làm là phải ở

lại đây, đợi chúng tôi đi xa thì các anh mới được ra ngoài, nếu không thì chúng tôi có thể giết Yelena bất cứ lúc nào! Đương nhiên, trước khi tôi đi sẽ đóng cánh cửa đá này lại, có thể ra ngoài hay không thì phải xem bản lĩnh của các người đấy!”

Stephen nói xong, những tên áo đen phía sau hắn lần lượt lục đục rút lui khỏi gian mật thất. Stephen và cô gái tóc vàng cầm hai kệ tranh ngọc cũng chậm chậm rút ra khỏi bên ngoài mật thất, vách đá cũng bắt đầu chuyển động trở lại.

“Không được để chúng đóng cổng đá lại, nếu không thì chúng ta sẽ toi đấy!” - Từ Nhân Vũ khẽ nhắc nhở.

Đường Phong bất ngờ bừng tỉnh, bản năng mưu cầu sự sống đã thôi thúc anh bất chấp tất cả lao về phía cánh cổng đá đang khép lại. Hàn Giang và Makarov cũng như tỉnh hẳn ra, mấy người cùng lao về phía cổng đá. Cổng đá vẫn từ từ chuyển động, đúng trong thời khắc nó sắp đóng lại thì Đường Phong nhìn thấy Stephen ở đầu bên kia lộ ra nụ cười nham hiểm...

6

Có lẽ, số phận đã sớm an bài cho thân phận mình sẽ chôn vùi trong gian mật thất này - chính trong giây phút cổng đá sắp khép lại, Đường Phong đã nghĩ tới việc từ bỏ. Nhưng cũng trong chính lúc này, anh phát hiện phía bên ngoài cổng đá, nụ cười nham hiểm của Stephen đột nhiên đóng băng lại, rồi ngay sau đó, tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng hú dài thảm thiết chưa từng thấy.

Stephen cũng vô cùng ngạc nhiên không biết phải làm thế nào, hắn quay người mất hút ngoài cánh cổng đá. Cổng đá vẫn đang chuyển động, chỉ còn chút nữa, cánh cổng đá sẽ đóng lại hoàn toàn. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Hàn Giang kịp lao tới trước cổng đá, thò cánh tay rần rở vạm vỡ ra, dùng sức mình chặn đứng cổng đá sắp khép kín lại,

Cổng đá vẫn đang chuyển động, gót chân Hàn Giang đạp vào góc vách đá, anh dốc hết sức lực, hai cánh tay bắt đầu tê liệt, anh hét về phía Đường Phong: “Nhanh!” Ngay sau tiếng hét xé rách tâm can của Hàn Giang, Đường Phong, Từ Nhân Vũ và Makarov lần lượt chui ra khỏi cổng đá qua một khe hở còn lại. Hàn Giang thấy ba người đều đã thoát khỏi nguy hiểm, anh cũng định thoát thân, nhưng cơ thể anh không thể cử động được nữa.

May mà Đường Phong, Từ Nhân Vũ và Makarov đều cố dốc hết sức, đứng bên ngoài kéo cổng đá nên Hàn Giang mới thoát thân ra được. Trong giây phút Đường Phong như bay người lên, nhảy ra khỏi mật thất thì cổng đá ầm một tiếng đóng kín lại. Vách đá lại phục hồi lại trạng thái ban đầu, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hàn Giang rơi xuống nền thạch thất, Từ Nhân Vũ và Makarov vì dồn sức quá mạnh cũng ngã ra bên ngoài cổng đá. Bốn người dìu nhau đứng dậy, cùng nhau nhìn về phía cổng lớn của thạch thất, bọn áo đen đó đang đứng chặn ngay ngoài cửa, không biết chúng đang làm gì ?

Bốn người nghi ngờ đi về phía cổng lớn của thạch thất, họ đều rút súng ra, đạn lên nòng. Nhưng khi họ chưa kịp đi tới cổng lớn, đám người áo đen đó đã lùi lại làm bốn người không hiểu gì cả. Chỉ sau khi lao tới bên cạnh Stephen, lúc đó họ mới phát hiện ra, trên nền tuyết ngoài cửa mật thất, một bầy sói tuyết đang đứng sừng sững dưới tuyết bay trắng trời, chúng ngửa đầu lên, phát ra tiếng hú thăm thiết.

Đây không phải là một con sói mà là một đàn sói đang hú, phải có tới chín mươi con. Tiếng hú của chúng làm kinh động tất cả mọi người có mặt ở đây.

Đường Phong miệng lắp bắp: “Hóa ra đàn sói đi theo chúng ta ở đây, đây chính là sào huyệt của chúng. Có lẽ... có lẽ chúng xuất hiện ở đây là để canh giữ Hắc Đầu Thạch Thất”.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ lập tức nhận thức ra, dấu móng vuốt mà họ phát hiện thấy trên mặt tuyết, và cả cái góc phát hiện được trong Thạch Thất đều là của đàn sói này.

Đường Phong nhìn thấy đàn sói, trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhưng sau khi nhanh chóng phân tích tình hình hiện tại, thì trong lòng anh lại bỗng có chút yên tâm. Anh ghé vào tai Stephen cũng đang vô cùng hoảng sợ, lạnh lùng cười: “Xem ra các anh cũng có lúc tính nhầm đấy”.

Stephen không nói gì, hần vẫn lùi lại phía sau, bởi vì mấy con sói đầu đàn đã tiến lại gần thạch thất. Đường Phong đột nhiên mở mắt, kinh ngạc nói: “Con sói cái đó, con sói cái đang mang thai đó chẳng phải chính là con sói mà chúng ta gặp trên khu vực B sao ?”

“Đúng vậy, còn cả con sói đực bên cạnh nó nữa, chính là con sói đực từng đấu mất với chúng ta.” - Hàn Giang cũng phát hiện ra.

“Nói như vậy, chúng cùng một đàn, và hai con sói đó mấy hôm trước đã lạc đàn nên đàn sói này phải ra ngoài tìm kiếm chúng, vì thế mà chúng đã để lại dấu móng vuốt trên tuyết mấy hôm trước.” - Đường Phong khẽ suy đoán.

“Cậu giỏi liên tưởng thật đấy! Nhưng tôi tin vào suy đoán của cậu, bởi vì... bởi vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy sói đẹp như thế này! Đặc biệt là con sói đực đó, bộ lông của nó mới hoàn mỹ làm sao!” - Hàn Giang vừa thán phục vừa lùi lại phía sau.

“Tôi đang nghĩ, đàn sói này sống ở trên khu vực núi cao như vậy, có khi nào là do ý đồ nào đó của con người không nhỉ ? - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang lập tức hiểu ý của Đường Phong: “Ý cậu là, đàn sói này đời nọ nối đời kia canh giữ Hắc Đầu Thạch Thất?”

“Đúng vậy! Tổ tiên của chúng rất có khả năng là do người Đảng Hạng để lại, để... canh giữ Hắc Đầu Thạch Thất”.

Đường Phong vẫn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Stephen ngắt lời: “Hai người im mồm đi! Bọn tôi mà không đi được thì các người cũng toi hết cả lũ đấy. Hãy nghĩ xem làm thế nào để ứng phó với đàn sói này đi!”

Tất cả mọi người đã lùi vào một nửa thạch thất. Cả đàn sói cũng đã tiến vào trong thạch thất. Không còn đường để rút lui rồi, không khí trong Hắc Đầu Thạch Thất bị kìm nén đến đỉnh điểm, một trận đại chiến giữa người và sói có thể bùng phát bất cứ lúc nào. Cuối cùng, một tên áo đen đã không thể kìm chế được nữa, hấn gào lên, la hét ầm ĩ, lên nòng khẩu tiểu liên M4A1 trong tay.

Tạch! Tạch! Tạch!. cả một băng đạn đầy ắp đã bắn loạn xạ vào đàn sói và vách đá xung quanh, rất nhiều viên bắn lên những trụ đá của thạch thất, cả thạch thất khê chao đảo một cái, rất nhiều đá vụn và bụi bặm rơi xuống đầu mọi người.

Trong đàn sói, mấy con sói đầu đàn trúng đạn ngã xuống, trong đó có cả con sói cái đang mang thai. Sói cái ngã trong vũng máu, nhưng không chết ngay, cơ thể nó vẫn không ngừng co giật, máu tươi chảy lênh láng từ rất nhiều vết thương trên người nó, nhuộm đỏ cả một khoảng đất.

Những tên áo đen khác cũng đều đặt tay lên cò súng nhưng chúng không nổ súng, chúng đang nhìn Stephen, chờ đợi mệnh lệnh của hắn. Stephen đối diện với cảnh tượng bất ngờ xảy ra này càng không biết phải làm thế nào, hắn quay đầu lại nhìn tên áo đen nổ súng bên cạnh, rồi lại nhìn sói cái nằm trong vũng máu. Hắn cũng từ từ giơ súng lên, bẫy nòng súng nhằm vào đàn sói. Đàn sói rõ ràng bị làn đạn đột ngột ban này làm cho sợ hãi, nhưng chẳng mấy chốc chúng đã tập hợp lại, ngửa đầu lên trời hú những hồi dài. Hình như chúng đang kêu gào tang thương cho đồng loại đã chết và cũng giống như đang hiệu triệu nhiều đàn sói hơn nữa.

Trong giây phút này, cô gái tóc vàng lại ghì nòng súng của Stephen xuống, nhìn hắn lắc lắc đầu. Stephen không hiểu gì cả, nhưng vẫn hạ súng xuống, ngoài tên áo đen ban nãy nổ súng ra thì những tên áo đen khác cũng đều hạ súng xuống, cục diện lại trở nên đông cứng.

Lúc này, Đường Phong đột nhiên phát hiện ra Stephen và cô gái tóc vàng đang dồn hết sự chú ý về phía đàn sói, hai kệ tranh ngọc trên tay họ vẫn chưa cất vào trong ba lô. Stephen cầm kệ tranh ngọc vừa mới phát hiện ra, cô gái tóc vàng cầm kệ tranh ngọc vốn có từ trước. Bây giờ, Đường Phong đang đứng cạnh cô gái tóc vàng, anh liếc nhìn Hàn Giang lúc này đang đứng sau lưng Stephen, âm thầm đưa mắt ra hiệu cho bạn, Hàn Giang lập tức lĩnh hội ý ngầm

Năm giây sau, hai người gần như cùng lúc nhân cơ hội Stephen và cô gái tóc vàng không phòng bị đã giật mạnh kệ tranh ngọc từ trong tay họ. Đợi tới khi kệ tranh ngọc bị Hàn Giang cướp lấy, Stephen mới bừng tỉnh, lập tức giơ tay trái ra giật lại, Hàn Giang hất tay trái của Stephen ra, lấy cánh tay còn lại chặt mạnh vào khuỷu tay của hắn. Stephen biết không ổn, vội vàng thu cánh tay trái lại rồi giơ tay phải đang cầm súng ra, hắn đang định nổ súng thì Hàn Giang tung chân đá, cú đá trúng ngay cổ tay phải của Stephen làm súng trên tay hắn lập tức văng ra đất. Hai người lại tung thêm vài chiêu, tất cả những điều này chỉ xảy ra trong chớp mắt. Đường Phong không đợi cô gái tóc vàng kịp phản ứng lại đã cướp ngay lấy kệ tranh ngọc trong tay cô ta rồi nép vào vách đá thạch thất, thoát cái lên nhanh ra khỏi Hắc Đầu Thạch Thất. Từ Nhân

Vũ, Makarov cũng nhân cơ hội theo sau Đường Phong, lao ra khỏi Hắc Đầu Thạch Thất.

Hàn Giang không muốn ở lại chiến đấu, nên chẳng mấy chốc anh cũng đã thoát khỏi Stephen, áp người lên vách đá, cẩn thận rút lui khỏi Hắc Đầu Thạch Thất. Đàn sói không có bất cứ phản ứng gì với họ. Stephen và cô gái tóc vàng cùng nhìn nhau, hình như hiểu ra chút gì đó, hai người cũng bắt chước Đường Phong, trốn khỏi tầm mắt của bầy sói, áp người lên vách đá, định rút ra ngoài, những tên áo đen khác cũng bám theo sau hai người, chuẩn bị rút lui. Thế nhưng chúng vừa mới cử động thì cả đàn sói cũng cùng lúc chuyển hướng, nhìn chúng chăm chăm. Stephen và cô gái tóc vàng dừng lại, đàn sói áp sát tiến lại gần, Stephen kinh ngạc phát hiện ra, đàn sói đang lao về phía tên đồng bọn ban nãy nổ súng.

8

Đúng vậy ! Đàn sói đang lao về phía gã nổ súng đó, đàn sói càng lúc càng ép sát, nhất là con sói đực đầu đàn, nỗi đau mất vợ đã khiến nó vô cùng tức tối. Nó nhìn chăm chăm vào tên nổ súng. Đàn sói cách vị trí gã đó đứng chưa tới một mét, gã đã có thể nhìn thấy rõ ánh mắt hận thù hung tợn của sói đực, ánh mắt đã khiến mọi thứ phải run sợ, làm gã này không thể giương súng lên được nữa, mà chỉ biết đứng đờ đẫn đó. Những tên áo đen khác từ từ vòng qua gã, dồn lại phía sau Stephen, một tên áo đen trong đó khê hỏi Stephen: “Mặc kệ nó sao?”

“Sói vốn cắn giận thù hận như vậy!” - Stephen bỗng nhiên thốt ra một câu không đầu không cuối. Sau đó, lại quãng thêm một câu: “Để nó tự giải quyết đi!” - rồi lao ra khỏi Hắc Đầu Thạch Thất. Cô gái tóc vàng và những tên áo đen khác cũng lao ra khỏi đó. Trước khi đám người này rời khỏi Hắc Đầu Thạch Thất, đàn sói đầy hận thù xông tới, cùng nhau lao vào cái gã đen đui đó. Gã đó trong giây phút trước khi bị bảy sói lao tới, phản xạ sống còn đã thôi thúc gã bóp cò lần nữa, tạch! tạch! tạch - đạn bắn lên cột đá và đỉnh thạch thất; ngay sau đó, cả thạch thất lại lắc mạnh một cái.

Stephen và cô gái tóc vàng đứng ngoài cửa động, quay đầu lại nhìn, cái gã đen đui trong chốc lát đã bị bảy sói cắn xé không ra hình người, chỉ còn lại một đồng thịt nát máu me. Cô gái tóc vàng nghe rất rõ tiếng trụ đá nứt vỡ. Cô ta nhìn về phía trụ đá, vết nứt trên trụ đá càng lúc càng dài, càng lúc càng sâu. Cô gái tóc vàng hét lên với Stephen: “Không được, hai trụ đá đó sắp gãy rồi, nhanh rời khỏi đây thôi!”

Stephen, cô gái tóc vàng, và cả những tên áo đen khác nữa cùng nhau lao ra khỏi Hắc Đầu Thạch Thất, chỉ sau hai phút chúng thoát khỏi Hắc Đầu Thạch Thất, ầm - một chuỗi thì âm thanh nặng nề vang lên, toàn bộ Hắc Đầu Thạch Thất đã sập xuống trong chớp mắt.

Đường Phong và Hàn Giang cũng quay lại nhìn Hắc Đầu Thạch Thất đã sụp đổ. “Mau cất kệ tranh ngọc vào trong ba lô đi!” - Nói xong, Hàn Giang lẩn lượt cất kệ tranh ngọc vào trong ba lô của mình và của Đường Phong. Họ dừng nhìn chăm chăm về phía Hắc Đầu Thạch Thất đổ xuống, mặt đất dưới chân trở nên rung chuyển, mọi thứ đều đang rung lên, ngọn tuyết sơn ở phía trên Hắc Đầu Thạch Thất cũng đang rung lắc mạnh. Trên đỉnh núi tuyết, hàng tan bang tuyết và đá tảng đang ùn ùn đổ xuống trong nháy mắt.

“Chạy mau! Lại là một trận tuyết lở! Không! Là một trận tuyết lở cực lớn!” - Hàn Giang điên cuồng kêu gào rồi dẫn mọi người lao về phía thung lũng của dải băng số 1, phía sau lưng họ, Stephen, cô gái tóc vàng, và cả năm tên áo đen khác cũng ý thức được rằng đây là một trận tuyết lở khủng khiếp xảy ra đột ngột. Cô gái tóc vàng đứng không vững bị chấn động làm ngã lăn ra đất, Stephen bỏ kệ mọi thứ, vội đỡ cô ta dậy, kéo cô ta lao về phía thung lũng.

Hàn Giang lao tới ngoài thung lũng, mừng rỡ khi phát hiện ra trên nền tuyết ngoài thung lũng có đỗ bốn chiếc xe máy trượt tuyết. Hàn Giang hét toáng lên: “Hóa ra các người chơi đồ chơi này đến đây hả, ha ha, giờ thì đến lượt bọn ta

hưởng thụ rồi nhé!”

Nói xong, Hàn Giang là người đầu tiên nhảy lên xe máy trượt tuyết, nhẹ nhàng khởi động. Từ Nhân Vũ cuống lên không biết chọn đường nào liền nhảy theo lên xe máy trượt tuyết của Hàn Giang. Makarov nhảy lên một chiếc xe khác, thứ này trước đây ông chơi rất thuần thục. Makarov chẳng mấy chốc cũng khởi động được xe, ông quay đầu lại hét lên với Đường Phong đang chậm chạp phía sau: “Đường Phong, nhanh! Mau tới đây!”

Đường Phong lão đạo, rút cuộc đã đuổi kịp xe máy trượt tuyết của Makarov. Makarov khởi động xe, Đường Phong khẽ thở phào một cái. Khi anh quay đầu lại nhìn thì phát hiện ra Stephen và cô gái tóc vàng cũng lao ra ngoài thung lũng, nhảy lên một chiếc xe máy trượt tuyết bám theo, hai tên áo đen chạy ra đầu tiên đã giành lấy chiếc xe máy trượt tuyết cuối cùng phi theo.

Bốn xe máy trượt tuyết bắt cháp tất cả, điên cuồng lao về phía dải băng số 1. Đen đui nhất là ba tên áo đen cuối cùng chạy ra tới thung lũng, đôi chân của chúng dù có chạy nhanh đến mấy cũng không thể thoát khỏi trận tuyết lở bất ngờ ập xuống này. Khi Đường Phong quay đầu lại nhìn, anh đã chứng kiến một cảnh tượng khủng khiếp nhất cuộc đời mình: mấy chục tấn tuyết tảng cuốn theo cả đá vụn, trong chớp mắt đã nuốt chửng ba tên áo đen đen đui đó, như trút từ trên trời đổ ập xuống chúng...

9

Trận tuyết lở khủng khiếp chẳng mấy chốc đã nuốt chửng ba tên áo đen đó, nhưng nó không hề thỏa mãn, mà lại tiếp tục cuốn theo rất nhiều tảng tuyết trút xuống tảng băng số 1. Trên nền tuyết rộng lớn bằng phẳng của dải băng số 1, bốn chiếc xe máy trượt tuyết mở hết tốc lực, lao điên cuồng xuống dải băng. Hàn Giang và Makarov lái hai chiếc xe máy trượt tuyết phía trước, gần như song song nhau, bám sát theo đuôi là xe máy trượt tuyết do Stephen điều khiển, phía sau còn có một chiếc nữa do một tên áo đen khác điều

khẩn. Đường Phong quay đầu lại nhìn, hét về phía Makarov: “Stephen đuổi kịp chúng ta rồi, còn... còn cả tuyết lở nữa! Nhanh!”.

“Anh yên tâm, tôi đã phóng hết tốc độ rồi, chúng không đuổi kịp chúng ta đâu!” - Lão Mã vẫn rất tự tin.

Nhưng Makarov vừa mới dứt lời thì Đường Phong đột nhiên phát hiện ra một đồng tuyết nhô lên trên thung lũng. Đường Phong lo lắng toát cả mồ hôi, hét lên với Makarov: “Cẩn thận, phía trước có đồng tuyết đấy!”

“Tôi nhìn thấy rồi, cậu ngồi yên”.

Đường Phong ôm chặt lấy Makarov, anh chỉ cảm thấy chiếc xe máy lắc mạnh một cái, Makarov đã vòng qua được đồng tuyết đó. Nhưng đúng lúc này, Đường Phong giật mình phát hiện ra, Stephen đang bám sát theo sau lại lao vào đồng tuyết này, lấy đồng tuyết làm cầu bật, bay lên.

Hàn Giang lớn tiếng chửi rủa: “Đúng là thằng điên chán sống!”. Xe máy trượt tuyết của Stephen bay trong không trung vượt qua xe do Hàn Giang và Makarov điều khiển, sau đó nặng nề rơi xuống thung lũng tuyết. Sau khi xe trượt tuyết rơi xuống, Stephen thở phào một hơi dài, quay lại cười nham hiểm với Đường Phong và Hàn Giang, lúc này không còn gì để nghi ngờ, vì hắn sẽ là người chiến thắng trong trận truy đuổi bất mạng này.

Nhưng hai thuộc hạ của hắn thì lại không may mắn như vậy. Để tránh đâm vào đồng tuyết, hai tên cũng bắt chước theo Stephen, lao về phía đồng tuyết, xem ra có vẻ thuận lợi nhưng khi rơi xuống thì chiếc xe lại bị lật nhào. Hai gã đen đui tuy đã thoát được bẫy sói, thoát được tuyết lở, nhưng lại bị rơi đến nỗi thịt nát xương tan.

“Ồ ngu! Hai thằng ngu! Hừm!” - Stephen ghé nhìn hai gã thuộc hạ đen đui, chửi rủa.

“Stephen, chỉ còn lại hai chúng ta thôi, tiếp theo làm thế nào đây?” - Cô gái tóc vàng hỏi.

“Đừng lo lắng, người của chúng ta vẫn còn đông lắm, hơn nữa chúng ta vẫn còn con tin.” - Stephen nói xong quay đầu lại nhìn, xe của Hàn Giang và Makarov đang bám sát theo sau. Phía sau, một đồng nham thạch đen sì và từng khối tuyết trắng cuộn vào nhau đang đuổi theo họ.

“Bắn! Bắn chúng nó đi!” - Tuy trong lúc nguy hiểm, nhưng Stephen vẫn không quên việc phải cướp lại kẻ tranh ngọc.

Cô gái tóc vàng lôi ra một khẩu súng tiểu liên cỡ vừa Ingram M10 hướng về phía Hàn Giang đang bám sát theo sau bóp cò: Tạch! Tạch! Tạch!... một loạt đạn bắn về phía Hàn Giang.

Trước sự công kích của cô gái tóc vàng, Hàn Giang cúi rạp người xuống, đánh tay lái rồi hét về phía Từ Nhân Vũ đang ở phía sau lưng: “Cẩn thận!”

Tránh được loạt đạn của cô gái tóc vàng, Hàn Giang khế chửi: “Ồ điên, giờ này mà còn dám nổ súng, vậy thì tao sẽ chơi cùng mày!”. Nói đến đây, Hàn Giang quay đầu lại hét về phía Từ Nhân Vũ: “Tiến sỹ! Anh cũng cho chúng nếm chút mùi đi!”

Từ Nhân Vũ nghe thấy vậy, đầu cũng căng lên như dây đàn, bình thường anh bắn súng cũng tạm ổn, nhưng trong lúc này, trên chiếc xe máy trượt tuyết nghiêng ngã... Từ Nhân Vũ đang sợ tới nỗi chỉ dám trốn sau lưng Hàn Giang, ôm chặt lấy eo Hàn Giang, không dám nhúc nhích.

10

Nhưng lệnh của Hàn Giang không thể không nghe, mà kẻ thù khiêu khích cũng cần phải bắn trả, Từ Nhân Vũ không còn cách nào khác, đành lập cập thò tay móc khẩu 92 trong áo ra. Nhưng anh vừa mới móc súng ra, vẫn chưa kịp giương lên thì chiếc xe đã chao đảo một cái, tay phải của Từ Nhân Vũ lắc mạnh làm khẩu 92 của anh chưa bắn được phát nào đã rơi xuống đất. Từ Nhân Vũ lúc đó ngơ cả người.

“Ồ ngốc!” - Hàn Giang tức tối chửi mắng, nhưng anh cũng tỉnh táo ngay lại, Từ Nhân Vũ không phải là Triệu Vĩnh, lúc này nếu như Triệu Vĩnh ở đây thì đã không để bọn chúng huênh hoang như vậy rồi.

Xe máy trượt tuyết vẫn đang lao vun vút, tốc độ rất nhanh, địa hình trên thung lũng tuyết lại phức tạp, hai tay Hàn Giang phải nắm chặt, không buông ra được. Từ Nhân Vũ không ổn, Hàn Giang chỉ biết gửi hết

hy vọng vào Đường Phong, khi hai xe chạy ngang nhau, anh liền hét về phía Đường Phong: “Đường Phong, trông vào cậu cả đấy!”

Đường Phong lĩnh hội ý chỉ, nhưng tay súng của anh cũng không khá hơn Từ Nhân Vũ là mấy, một tay anh túm lấy eo của Makarov, cố gắng để mình giữ thăng bằng được trên xe, sau đó tay phải giương súng. Pằng! Pằng! Tốt xấu gì cũng bắn được hai phát rồi, coi như đã trả miếng lại cô gái tóc vàng kia. Nhưng Đường Phong vừa bắn xong hai phát thì cô gái tóc vàng đầu bên kia cũng liền bắn lại một loạt đạn về phía Makarov và Đường Phong. May mà lúc cô gái tóc vàng nổ súng, chiếc xe máy trượt tuyết đã lắc một cái, loạt đạn này cũng không trúng phát nào.

Ba chiếc xe vẫn lao hết tốc độ về phía trước, tuyết lở cũng dần dần bị họ bỏ lại phía sau. Lúc sau, ba chiếc xe dàn hàng ngang, Hàn Giang ở giữa, bên trái anh là Makarov và Đường Phong, bên phải là Stephen và cô gái tóc vàng. Cô gái tóc vàng thấy Hàn Giang đang song song với mình liền nổ súng bắn Hàn Giang, nhưng lúc này cô ta đang ở bên phải Hàn Giang, tay phải cầm súng không tiện bắn, đành phải đổi khẩu M10 cỡ nhỏ sang tay trái. Đối diện với nòng súng đen ngòm, Từ Nhân Vũ thầm biết rằng lần này Hàn Giang không ổn, lành ít dữ nhiều. Thế nhưng Hàn Giang lại vô cùng trấn tĩnh, đúng lúc cô gái tóc vàng giương súng ngắm chuẩn anh, chuẩn bị bóp cò thì Hàn Giang đánh tay lái một cái, đập mạnh vào xe máy trượt tuyết của Stephen, đồng thời vung tay phải ra bỏ về phía cô gái tóc vàng. Cô ta hoàn toàn không ngờ tới Hàn Giang lại tung chiêu này nên không kịp đề phòng, hét lên một tiếng thất thanh, khẩu tiểu liên cũng rơi xuống.

Stephen không nhìn rõ đã xảy ra việc gì, nghe thấy tiếng kêu thất thanh của cô gái tóc vàng, hấn vội vàng giảm tốc độ. Hàn Giang và Makarov nhân cơ hội vượt lên Stephen.

Stephen thấy cô gái tóc vàng không có vấn đề gì cả lại tăng tốc đuổi theo. Chẳng mấy chốc, Stephen lại đuổi kịp Hàn Giang. Hàn Giang thấy dầu xe sắp hết và họ đã nhìn thấy điểm cuối của dải băng số 1 ở đây không có rừng thẳm băng rồi rậm, lưỡi băng khổng lồ liềm thẳng vào trong một khe sâu, khe sâu rộng rãi và bằng phẳng, do hai hôm nay có mấy trận tuyết rơi dày nên tuyết trong khe sâu trắng xóa và rất dày, nên cũng có nghĩa là xe máy trượt tuyết có thể tiến thẳng vào trong khe sâu.

Hàn Giang phán đoán tình hình hiện tại, tuy bên anh có bốn người, đối phương chỉ có hai người, nhưng kỹ thuật súng của Stephen và cô gái đó chuẩn xác, rất lợi hại, khó đối phó, còn bên anh tuy có bốn người nhưng đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa, bọn áo đen này không chỉ có vài tên, nếu không có bầy sói đột nhiên xuất hiện và trận lở tuyết đó thì ban này chắc chắn họ đã không còn đường tháo chạy. Tiếp đây nếu như gặp lại bọn áo đen này thì có thể xuất hiện điều thần kỳ gì nữa không nhỉ? Không! Không thể nữa!

Nghĩ tới đây, Hàn Giang quyết định, khi anh và Makarov lái xe song song nhau, anh liền hét lên: “Cứ tiếp tục thế này không phải là cách hay, chúng ta chia nhau chạy... các anh hướng đông, tôi hướng tây... sau khi thoát khỏi nguy hiểm thì về thẳng Mã Khúc!”

Đường Phong và Makarov gật gật đầu, cũng đành phải vậy! Ngay tức khắc, trên thảo nguyên tuyết trắng mênh mang, hai chiếc xe máy trượt tuyết do Hàn Giang và Makarov lái để lại hai vết bánh dài, một về hướng đông một về hướng tây...

11

Đường Phong và Makarov lao như bay được vài cây số về hướng đông, phía sau hình như không có truy binh, lúc này, Makarov nói với Đường Phong: “Dầu xe sắp cạn hết rồi đấy!”

Xe máy trượt tuyết từ từ dừng lại, trong màn đêm đặc quánh, bốn bề là núi tuyết, khe sâu, thung lũng tuyết lạnh lẽo bao quanh, chỉ có tiếng gió kêu gào mà không có bất cứ một âm thanh nào khác. Không gian này khác hoàn toàn với trận đại tuyết lở khủng khiếp và cuộc truy đuổi bạt mạng ban này, đã khiến Đường Phong và Makarov bỗng nhiên có cảm giác như mình đang ở trong một thế giới khác.

“Xem ra bọn áo đen không truy đuổi chúng ta nữa, chúng đuổi theo Hàn Giang rồi!” - Đường Phong nói.

Makarov xuống xe, thở dốc: “Cái này không có gì lạ cả, kẻ tranh ngọc chỗ Hàn Giang là tấm mới phát hiện ra trong Hắc Đầu Thạch Thất”.

“Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” - Đường Phong hỏi Makarov.

“Làm theo Hàn Giang nói, về Mã Khúc”.

“Mặc kệ bọn họ - Đường Phong có chút lo lắng hỏi.

“Không phải là mặc kệ họ mà là chúng ta không thể lo được cho họ, hơn nữa hiện giờ họ chạy đi đâu rồi chúng ta cũng không biết nữa!” - Makarov phân tích.

“Nhưng... nhưng tôi thấy chúng ta không thể quay về như vậy được!”

“Đường Phong, anh phải tin tưởng Hàn Giang! Anh ấy hiện giờ là thủ lĩnh của chúng ta, phục tùng mệnh lệnh của anh ấy chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với anh ấy”.

Nghe những lời Makarov nói, Đường Phong không nói thêm gì nữa. Anh bật đèn pin lên quan sát khung cảnh xung quanh, sau đó hỏi Makarov: “Bây giờ chúng ta về bằng cách nào?”

“Để tôi xem xem, đây là đâu...” - Makarov nói xong cũng lấy đèn pin soi tứ phía, đột nhiên hỏi: “Ồ đây trông quen quen, hình như chúng ta đã từng đến đây!”

Đường Phong cũng gật đầu, nói: “Đúng! chúng ta đã từng đến đây, ở đây hình như là khe sâu thông qua dải băng số 2, chính là đường lúc chúng ta đến”.

“Không sai! Nếu đúng là như vậy thì có thể tìm thấy xe ô tô của chúng ta, có xe thì sẽ có thể rời khỏi đây nhanh hơn chút đấy!” - Makarov nói xong, nội dung trí nhớ của mình bắt đầu mò mẫm tiến lên phía trước.

Ông trời phù hộ! Hai người họ sau khi đi bộ đúng một tiếng đồng hồ thì quả thật đã tìm thấy chiếc Jeep Cherokee. Trước khi lên xe, Đường Phong nhìn lại lần nữa dải băng số 2 mà họ đi bộ vượt qua, nó vẫn nằm yên giữa hai đỉnh núi tuyết, yên tĩnh hoang vu giống như hàng trăm hàng nghìn năm qua, giống như chưa từng có ai đặt chân đến đây vậy.

Đường Phong cẩn thận từ từ lái chiếc Jeep Cherokee lên đường. Makarov ngồi cạnh ghế lái, chỉ đường cho Đường Phong, hai người dò dẫm trong đêm tối đi được hơn hai tiếng đồng hồ nhưng vẫn không sao ra được khỏi khe sâu này, ngược lại còn hoàn toàn mất phương hướng.

Đường Phong trong lòng càng sốt ruột, Makarov ngồi bên cạnh nhắc nhở: “Tôi nhớ là bên trái có một dốc núi hình như có thể đi ra khỏi khe sâu này!”

Đường Phong lái về hướng Makarov chỉ, lái thẳng lên dốc núi đó, nhưng lái mãi lái mãi anh mới phát hiện ra có chút gì đó không bình thường: “Sao dốc núi này càng đi càng cao vậy nhỉ, không biết ở đây thông tới đâu?”

Makarov lắc đầu: “Tiến thẳng xem sao!”

Đường Phong lại tiếp tục lái về phía trước thêm một đoạn. Phía trước hình như là một thung lũng, Makarov thấy vậy có chút phấn khởi nói: “Đây là thung lũng, lái qua đây có khi chúng ta sẽ ra khỏi khe sâu này”.

Đường Phong nghe lời, nhấn ga, lao thẳng vào thung lũng. Nhưng khi họ lái vào nơi được gọi là thung lũng, Makarov bỗng nhiên trợn tròn mắt, kêu lên thất thanh: “Mau! Mau dừng xe lại, phía trước không phải là thung lũng, là vực thẳm!”

Nhưng mọi thứ giờ đều đã muộn, Đường Phong đạp mạnh chân phanh, nhưng chiếc Jeep Cherokee cũng không tránh khỏi lao xuống vực. Trong giây phút chiếc Jeep Cherokee lao xuống vực, Makarov và Đường Phong cũng phi người ra khỏi cửa xe còn chiếc Jeep Cherokee thì rơi thẳng xuống vực sâu, rồi một tiếng nổ bùm, chiếc xe bốc cháy ngàn ngút, ngọn lửa lớn cháy sáng cả khe núi.

12

Khi xe máy trượt tuyết cạn dầu, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ quang xe lại, nhân lúc trời tối lao như bay trên cao nguyên hoang dã, khoảng mười lăm phút sau họ phát hiện ra một sườn núi nhỏ có thể ẩn nấp, vậy là, hai người chạy tới sườn núi đó.

Hai người nằm bò ra đất, thở hổn hển. Khi đã hồi phục lại chút ít, Từ Nhân Vũ hỏi Hàn Giang: “Chúng ta đang ở đâu thế?”

Hàn Giang bò dậy, nhìn nhìn xung quanh. Tuyết trên mặt đất không dày lắm, xung quanh đều là những ngọn núi thấp lè tè, A Ni Mã Khanh hùng vĩ đã bị họ bỏ lại phía sau. Hàn Giang nói: “Chắc là chúng ta đi chạy ra ngoài tuyết sơn A Ni Mã Khanh rồi, ở đây rất có khả năng gần đường giao thông, trời cũng sắp sáng rồi!”

“Hiện giờ chúng ta cần chi viện!” - Từ Nhân Vũ khẽ nói.

“Phí lời, tôi cũng biết, nhưng kể từ khi chúng ta bắt đầu tiến vào khu C là đã không có bất cứ tin tức gì rồi, đến cả điện thoại vệ tinh cũng không có tác dụng!”

Hàn Giang đang nói thì trên hoang nguyên lạnh lẽo bỗng vang lên giọng nói của Stephen: “Hàn Giang, anh đừng có trốn nữa, tôi biết anh chạy không xa, chỉ quanh đây thôi. Ra đây đi, chúng ta nói chuyện!”

Hàn Giang nghe thấy những lời này liền lấy tay ra hiệu im lặng cho Từ Nhân Vũ, sau đó tựa lưng vào sườn núi nhắm mắt thư giãn, mặc kệ Stephen.

“Được rồi! Xem ra anh không thấy quan tài không đổ lệ, tôi sẽ lập tức để anh gặp một người, tôi tin rằng anh nhất định sẽ ngoan ngoãn bước ra đây!” - Stephen nói xong thì chỉ thấy vài luồng ánh sáng chói mắt lóe lên trên cao nguyên hoang dã, cả tiếng còi hú cũng vang lên.

Hàn Giang lập tức nghĩ tới Yelena, anh bò tới mép núi, lên nhìn lên chỗ cách đó không xa trên cao nguyên, hai chiếc Hummer đỗ lại bên cạnh Stephen, sáu tên áo đen từ trên xe nhảy xuống, trong đó có hai tên cao to áp giải một người từ phía sau xe lên, nhờ ánh đèn xe, Hàn Giang nhìn thấy người đó quả thật là Yelena.

Hàn Giang thu người vào trong núi, nhắm mắt lại, cố nghĩ nhanh ra cách đối phó, nhưng anh không sao trấn tĩnh lại được, chỉ thấy bồn chồn khó chịu. Anh ra sức tự trấn tĩnh bản thân, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không còn cách nào tốt hơn, chỉ có cách: tự mình bước ra.

Sau khi quyết định, Hàn Giang mở mắt, dặn dò Từ Nhân Vũ: “Cậu nấp ở đây, nhất định không được nhúc nhích! Người chúng cần là tôi, bất luận bên đó xảy ra chuyện gì cậu cũng không được nhúc nhích!”

Dặn dò xong, Hàn Giang một tay cầm chiếc ba lô có đựng kete tranh ngọc, một tay cầm súng nhảy lên sườn núi, lớn tiếng hét lên với bọn áo đen: “Các người thả Yelena ra, tôi và kete tranh ngọc đều ở đây!”

Bên đó, vọng lại tiếng cười điên dại của Stephen, cười xong, Stephen nghiêng rằng nói: “Hàn Giang, tôi biết anh nhất định sẽ xuất hiện. Tôi không thể không nói tôi biết tổng anh rồi, lần này anh lại khiến tôi tổn thất mất sáu người! Các anh đều là cao thủ hàng đầu đây!”

Hàn Giang từng bước tiến lại gần Stephen. “Đứng lại!” - khi Hàn Giang chỉ còn cách Yelena hai chục bước chân, Stephen liền hô anh đứng lại. Hàn Giang đứng im, nhìn qua khuôn mặt có chút tiều tụy của Yelena. Khi hai người bốn mắt nhìn nhau, Yelena liền lớn tiếng hét về phía Hàn Giang: “Hàn! Cha tôi giờ sao rồi?”

“Cô yên tâm, ông ấy giờ chắc là đã thoát ra ngoài rồi!” - Hàn Giang lớn tiếng đáp lại.

Tốt! Vậy thì tốt! Anh không cần lo cho tôi đâu, đem kete tranh ngọc rời khỏi đây đi!” - Yelena lại hét về phía Hàn Giang.

“Bảo nó im miệng lại!” - Stephen hần học ra lệnh cho thuộc hạ.

Hai gã cao to vạm vỡ giáng cho Yelena hai cái tát rồi dùng một miếng băng dính dán miệng cô lại.

Stephen từ từ lên nòng khẩu súng ngắn 5W99 trong tay, ngắm thẳng vào Hàn Giang: “Hàn Giang, trước đây tôi đã từng nói rồi, chỉ cần thật thà hợp tác cùng chúng tôi thì tôi cũng không lấy mạng của anh đâu, nhưng anh lại không chịu, thế nên anh đừng có trách tôi, vì tôi đã cho anh cơ hội rồi đây!”

Pằng! Stephen bóp cò, một viên đạn bắn vào cánh tay phải của Hàn Giang, người Hàn Giang rung bắn lên một cái, một cơn đau buốt quặn quại nhanh chóng lan khắp cơ thể, trán đổ mồ hôi hột, anh muốn giơ súng lên nhưng cánh tay phải đã hoàn toàn mất đi cảm giác.

Khẩu súng ngắn 92 trên tay Hàn Giang rơi xuống đất, ba lô trên tay trái cũng rơi xuống bên cạnh, máu đỏ tươi chảy từ trên cánh tay phải xuống. Hàn Giang lấy tay trái bịt vết thương trên tay phải, anh gắng gượng nhìn đám áo đen, mắt dần dần mờ đi, trong mắt anh chỉ còn lại khuôn mặt nhăn nhó nham hiểm của Stephen và khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Yelena.

Đau đớn khủng khiếp và mất quá nhiều máu đã khiến Hàn Giang cũng không gắng gượng nổi. Anh quỳ một gối xuống đất, vẫn cố giữ tỉnh táo, và anh lại nghe thấy giọng của Stephen.

“Đem ba lô của nó lại đây!” - Stephen ra lệnh bằng tiếng Anh.

Một tên áo đen cao to đi thẳng về phía Hàn Giang, trong lúc mơ màng, Hàn Giang vẫn giữ được chút tỉnh táo, anh giơ tay trái ra muốn với lấy ba lô của mình, nhưng tay trái của anh tóm mãi cũng đều chỉ tóm được không khí, mắt anh càng lúc càng mờ ảo, đã không thể nhìn rõ chiếc ba lô của mình nữa.

Gã áo đen đó càng lúc càng gần, nhưng trong chính lúc này, trên không trung đột nhiên vang lên tiếng động cơ máy bay ầm ầm, chiếc trực thăng Z-9 đang từ xa tiến lại gần, lướt trên không trung. Stephen, cô gái tóc vàng và những người áo đen này bất giác rối tung cả lên.

“Những phần tử vũ trang phía dưới lập tức buông vũ khí xuống đầu hàng, các người đã bị bao vây, các người đã bị bao vây!” - Giọng nói kiên định của Triệu Vĩnh từ trên máy bay vọng xuống.

Triệu Vĩnh vừa nói dứt lời, trong nắng sớm bình minh, tại biên giới giáp ranh hoang nguyên xa xôi đã xuất hiện sáu chiếc xe thiết giáp Đông Phong chở đầy quân đột kích đang phóng hết tốc độ tới đây. Đồng thời, trên chiếc trực thăng Z-9, quân đột kích cũng leo dây rời khỏi máy bay. Lúc này, tiếng gió rào rào vang lên trên hoang nguyên tĩnh mịch.

Hàn Giang nghe thấy giọng Triệu Vĩnh, cảm thấy phấn chấn hẳn lên, hình như được tiếp thêm được sức mạnh, anh mở to mắt, nhìn thấy Yelena, nhìn thấy đầu tên đang áp giải Yelana. Hàn Giang dùng tay trái tức tốc nhấc khẩu súng ngắn 92 dưới đất lên, Pằng! Pằng! Pằng! Bắn liên mấy phát, một viên trong đó đã bắn vào đầu gã áo đen. Yelena thấy vậy cũng dùng cùi chỏ tấn công gã này rồi tung một cú đá, hạ ngục một tên khác.

Dạn trong băng chỉ còn lại ba viên cuối cùng, Hàn Giang cũng không lãng phí, chuyển hướng nòng súng, nhắm vào tên áo đen đang cầm ba lô của mình, bắn thêm ba phát súng. Bắn xong hết chỗ đạn trong băng, Hàn Giang cũng tiêu hao hết chút sức lực cuối cùng trong cơ thể, anh nặng nề đổ người xuống cao nguyên hoang dã, từ từ nhắm mắt lại. Tiếng súng, tiếng gào thét, tiếng chửi mắng đều dần dần xa rời anh, chỉ còn lại tiếng gió vĩnh cửu trên cao nguyên vang vọng mãi bên tai anh...

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

26. Chương 25

Chương 25

Không phải hồi kết

1

Khi Đường Phong tỉnh lại, anh phát hiện mình đang nằm trên giường trong bệnh viện. Đường Phong nhớ lại tuyết sơn A Ni Mã Khanh., Hắc Đầu Thạch Thất, trận truy đuổi bạt mạng trên thung lũng tuyết, xe của họ lao xuống vực thẳm, bản thân mình trong thời khắc cuối cùng đã nhảy khỏi xe, sau đó... sau đó chính mình cũng không còn biết gì nữa cả.

Đường Phong miễn cưỡng gắng gượng ngồi dậy, vừa quay đầu một cái, đã thấy đau buốt thấu tận xương tủy, anh nhìn thấy một bó hoa tươi đặt cạnh giường bệnh, đó là hoa mà Lương Viện đem tới. Đường Phong đọc bưu thiếp Lương Viện viết, mặt khẽ tươi cười. Tuyết bay lất phất ngoài cửa sổ, đây là trận tuyết đầu mùa của năm nay tại Bắc Kinh.

Cửa phòng bệnh mở ra, Hàn Giang tay phải bị băng bó bước vào, anh thấy Đường Phong đã tỉnh táo trở lại liền tỏ ra ngạc nhiên, nói: “Lần này cậu làm tôi sợ chết khiếp. Tôi tưởng cậu thành người thực vật rồi!”

“Sao ? Tôi ngủ rất lâu rồi sao ?” - Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy! Kể từ khi cậu được cứu về đây, tiến hành phẫu thuật mất 9 tiếng đồng hồ, cậu lại ngủ ba ngày hai đêm, tôi cũng toát mồ hôi thay cậu đấy! Nếu cậu mà thành người thực vật thật thì trên đời này sẽ mất đi một người có thể hiểu văn tự Tây Hạ!” - Hàn Giang hình như vẫn còn lo lắng.

“Phẫu thuật mất 9 tiếng đồng hồ? Sao nghiêm trọng vậy?”

“Khà khà, cậu yên tâm, thực ra cũng không nghiêm trọng đâu, đều chỉ là những phẫu thuật đơn giản thôi, vết thương ngoài da!” - Hàn Giang cười nói.

“Phẫu thuật đơn giản, vết thương ngoài da?” - Đường Phong giật mình nhìn xuống khắp cơ thể, tứ chi và cả phần đầu, gần như đều bị băng bó kín mít.

“Là phẫu thuật đơn giản, đâu có thay tim thay thận thay linh kiện cho cậu đâu, mà chỉ nối xương, xử lý tỷ vết thương ngoài da cho cậu thôi. Lúc cứu cậu về, trên người cậu có chín chỗ bị gãy xương”.

“Cái gì ? Chín chỗ gãy xương! Thế là thay hết cả người tôi luôn cho rồi!” - Đường Phong lại giật mình nhìn khắp cơ thể đang bị băng bó kín mít.

“Thực ra, những điều này tôi đều không lo lắng, điều mà tôi lo lắng nhất là cậu ngã hỏng cả não, lúc đó thì toi rồi, chúng tôi còn phải trông cậy vào cậu đấy!” - Hàn Giang lo lắng nói về việc này.

“Trông cậy vào tôi? Công việc này của các anh thực ra không phải là để con người làm, vì quá nguy hiểm! Hiện giờ tôi đang cân nhắc có nên xin nghỉ việc hay không đấy!” - Đường Phong oán thán.

“Giờ cậu mới hối hận thì đã muộn rồi. Tôi không thể phê chuẩn cho cậu nghỉ việc. Nếu trách thì cậu trách Lương Văn Kiệt đi, là ông ấy đã dẫn dắt cậu vào đây, khà khà!” Hàn Giang nở ra nụ cười ma mãnh.

“Đúng vậy! Tôi phải trách ông ấy, đều là do ông ấy hại tôi, trước khi chết còn lôi tôi vào đây!”

“Thôi đi! Lần này cậu bị ngã khá nặng, nhưng cũng không cần phải nói một người đã chết như vậy đâu; hơn nữa, nếu như không phải là Lương Văn Kiệt lôi cậu vào đây thì e rằng cậu cũng không được cháu gái người ta yêu như thế đâu!”

Câu nói của Hàn Giang khiến Đường Phong đỏ mặt.

Đường Phong đột nhiên quan tâm hỏi: “Lương Viện và Hắc Vân đâu? Họ vẫn ổn chứ?”

“Cậu yên tâm, hai người họ đều rất ổn! Lương Viện đã quay về Hồng Kông rồi, nghe nói là sức khỏe của Lương Dũng Tuyền không được tốt lắm, cô ấy về thăm cha, tuần sau sẽ quay lại, người ta dặn là phải trông nom cậu, đợi tới khi cậu bình phục. Trước khi đi, nhìn bộ dạng léch thếch của cậu cô ấy cả ngày khóc lóc. Tôi muốn cô ấy về Hồng Kông cũng là để có thể thay đổi không khí, một mũi tên trúng hai đích mà! Còn về Hắc Vân, cô ấy đang cố gắng thích nghi với cuộc sống mới, tiến sỹ Từ đã sắp xếp cho cô ấy vào một trường học nội trú, thời gian này, nhiệm vụ chủ yếu của cô ấy là học tập, và thích nghi với cuộc sống mới”.

Đường Phong khẽ thở phào rồi lại thở dài, nói: “Ấy! Không nói nữa, việc đã đến lúc này rồi. hối hận cũng chẳng để làm gì. Nếu nói là ai thật sự lôi tôi vào đây thì chính là bản thân tôi, chết vì tò mò!”

2

Đường Phong lúc này mới chú ý tới cánh tay phải băng bó của Hàn Giang, quan tâm hỏi: “Anh sao vậy?”

“Không sao cả, trúng một phát!” - Hàn Giang hờ hững nói.

“Trúng một phát? Anh đấu súng với Stephen và cô gái tóc vàng đó?”

“Không chỉ hai người đó! Sau khi chúng ta tách ra, hai người đó liền bám đuôi theo tôi và tiến sỹ Từ, cuối cùng lại có thêm một bọn áo đen xuất hiện, chúng còn đem theo Yelena để bắt tôi đầu hàng, giao nộp kệ tranh ngọc. May mà trong thời khắc quan trọng nhất, Triệu Vinh đã dẫn một đội quân đến mới cứu được mạng tôi đấy!”

“Nguy hiểm vậy sao? Triệu Vinh làm thế nào mà tìm được anh vậy?”

“Chính là nhờ máy phát tín hiệu định vị theo dõi vệ tinh phát huy tác dụng, Triệu Vinh luôn theo dõi hành tung của chúng ta. Sau khi chúng ta tiến vào khu vực c, Triệu Vinh đã mất tín hiệu của chúng ta, anh ấy tưởng rằng chúng ta gặp bất trắc nên lập tức tập hợp lực lượng, chuẩn bị đến ứng cứu. Khi chúng ta cưỡi xe máy trượt tuyết phi ra từ dải băng số 1, Triệu Vinh đã bắt lại được tín hiệu của chúng ta, tín hiệu di chuyển rất nhanh trên dải băng, Triệu Vinh đoán định chúng ta nhất định đang ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, vậy nên đã lập tức dẫn theo cả đội quân tới đó.”

“Hóa ra là như vậy, may mà có cái máy phát tín hiệu đó! ” - Đường Phong nói.

“Đúng vậy! Nếu không thì tôi và Từ Nhân Vũ, và cả Yelena nữa đã bị kết liễu cuộc đời rồi!” - Hàn Giang vẫn như còn lo lắng trong lòng.

Đúng vậy! Thế Yelena đâu? Cô ấy được cứu rồi thì hiện giờ ở đâu ? ”

Hàn Giang nghe Đường Phong hỏi vậy, cúi đầu, hồi tưởng lại cảnh tượng cuối cùng trên cao nguyên hoang dã hôm đó. Trầm ngâm hồi lâu, lúc này Hàn Giang mới trả lời câu hỏi của Đường Phong: “Hôm đó, vì tôi bị thương, mất máu quá nhiều nên hôn mê đi, thế nên việc sau này cũng không rõ nữa. Sau đó Triệu Vĩnh kể với tôi, họ tổng cộng đã bắn chết sáu tên áo đen, những tên đó rất cố chấp, quyết không đầu hàng, tất cả đều chiến đấu đến tận giây phút cuối cùng, trong đó có một tên sau khi trúng đạn còn uống một loại độc được.”

“Chúng là ai mà không thiết sống như vậy nhỉ, khác hoàn toàn với những tên cướp trước đây tại Hồng Kông và Khương Trại”.

“Đúng vậy, quả thật không giống, chúng rất ngoan cường, cũng rất chuyên nghiệp, có thân phận liên quan mật thiết với quốc tế. Triệu Vĩnh đang căn cứ vào xác và súng ống vật phẩm của mấy tên áo đen này để điều tra về thân thế của chúng, tôi tin rằng không lâu nữa sẽ có kết quả.” - Hàn Giang giãi giãi.

“Anh vẫn chưa nói đến Yelena đâu đấy? Cô ấy thế nào rồi?” - Đường Phong hỏi.

“Cô ấy mất tích rồi, Triệu Vĩnh nói, lúc đó họ chỉ chăm chăm vào việc tiêu diệt bọn áo đen đó mà không chú ý tới Yelena. Anh ấy chỉ thấy Yelena nhặt lấy một khẩu súng, đuổi theo Stephen và cô gái tóc vàng, rồi sau đó Yelena liền mất hút khỏi tầm mắt của của nhóm Triệu Vĩnh”.

“Mất hút rồi?” Đường Phong ngạc nhiên.

“Không chỉ mình Yelena mất hút, mà đến cả Stephen và cô gái tóc vàng đó cũng mất tăm luôn. Nhóm Triệu Vĩnh dùng trực thăng lục soát khắp các khu vực quanh đó, nhưng không thấy tung tích ba người đâu cả.” - Hàn Giang nói đến đây có chút ủ dột.

“Sao lại mất hút được nhỉ? Lẽ nào họ bốc hơi mất!” - Đường Phong không sao hiểu nổi.

“Đúng! Giống như bốc hơi mất vậy. Đương nhiên, khách quan mà nói, địa hình ở đó rất phức tạp, che giấu vài người vẫn rất dễ dàng. Triệu Vĩnh lúc đó chỉ có một chiếc trực thăng dùng để lục soát, nên nếu như họ trốn ở nơi nào đó bí hiểm thì không tìm thấy cũng là lẽ thường.” - Hàn Giang phân tích tình hình lúc đó một cách khách quan.

Đường Phong gật gật đầu, đáp: “Nói cũng đúng, nhưng nếu như vậy thì manh mối của chúng ta lại đứt rồi, bọn áo đen đó rút cuộc là ai? Còn kỳ lạ hơn ở chỗ: trong Hắc Đầu Thạch Thất, Stephen đã thừa nhận những kẻ truy sát chúng ta suốt cả đường đi chính là bọn họ, nhưng những tên cướp ở Hồng Kông và Khương Trại thì rõ ràng không phải cùng một hội với bọn áo đen truy sát chúng ta sau này, trên người chúng không có hình xăm đó. Lẽ nào Stephen chỉ đạo hai nhóm?”

“Tôi cũng đang nghĩ đến vấn đề này, trừ chúng ta, Makarov, và cả Stephen ra thì còn có ai hứng thú với kẻ tranh ngọc nữa? Tôi đã phân tích từ những manh mối mà hiện giờ chúng ta có được thì thấy: hình như không có thế lực nào khác tham dự vào việc này, có lẽ giống như anh nói, những tên đó đều là người của Stephen. Ngoài ra, tôi đã phái Triệu Vĩnh đi điều tra thân thế của Stephen rồi, tôi nghĩ chắc là Triệu Vĩnh sẽ điều tra được một số thứ có giá trị, ít nhất cũng có thể biết được hội áo đen đó là ai. Như vậy, chúng ta cũng có thể chủ động xuất kích, chuyển từ bị động sang chủ động, đánh sạch chúng một mẻ trước đây!” - Hàn Giang hình như có chút tự tin.

3

Đường Phong trầm tư hồi lâu, đột nhiên nói với Hàn Giang: “Nói tới thân thế của Stephen, tôi bỗng nhớ ra một manh mối”.

“Manh mối gì? Mau nói!” - Hai mắt Hàn Giang sáng lên.

“Anh còn nhớ không? Trong Hắc Đầu Thạch Thất, Stephen và cô gái tóc vàng đó do mừng rỡ quá đà nên coi thường, vì tưởng rằng chúng ta sẽ chết chắc, nên đã lột mũ chụp đầu ra, để chúng ta nhìn được bộ mặt thật của chúng, Stephen trước đây đã từng biết chúng ta, nhưng cô gái tóc vàng đó lại không biết là ai, khi tôi nhìn thấy cô ta, tôi bỗng cảm thấy có chút quen quen, hình như đã từng gặp cô ta ở đâu đó rồi thì phải?” - Đường Phong chau mày, cố gắng hồi tưởng lại.

“Cậu đã gặp cô gái tóc vàng đó? Ở đâu? Lúc nào?”

“Để tôi nhớ đã, để tôi nghĩ kĩ lại... Đúng! Là cô ta, chính là cô ta! Trong hội chợ đấu giá, trong hội chợ đấu giá mùa xuân của công ty Hoa Bảo. Lúc đó chính là cô gái tóc vàng này tranh giành kệ tranh ngọc với Lương Văn Kiệt. Thật không ngờ, thật không ngờ lại là cô ta!” - Đường Phong không ngừng lắc đầu.

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, mắt bỗng sáng lên, anh cũng đang ra sức hồi tưởng lại. Đường Phong lắc đầu rồi nói tiếp: “Xem ra tất cả mọi thứ trong cuộc đấu giá đều đã định sẵn rồi. Lương Văn Kiệt, cô gái tóc vàng đều muốn có được kệ tranh ngọc này, thân thể của họ phức tạp, nhất định phải có được kệ tranh ngọc, hình như họ đã biết được bí mật phía sau kệ tranh ngọc từ trước đó lâu rồi. Còn tôi, tự nhiên không biết trời cao đất dày thế nào, lại bị lôi vào đó, thật là không biết lượng sức mình. Lúc đó tôi chỉ xem trọng lịch sử và giá trị nghệ thuật của kệ tranh ngọc, chứ thật không ngờ bên trong lại phức tạp đến thế này!”

“Đúng vậy, trong hội chợ có cô gái tóc vàng này. Từ đó cho thấy họ không mua được kệ tranh ngọc nên đã đổi tâm sát hại Lương Văn Kiệt để cướp lại kệ tranh ngọc!” - Hàn Giang suy đoán.

“Á! Nếu đúng như anh nói, nếu... nếu như cuối cùng tôi đấu giá được kệ tranh ngọc đó, thì không phải người bị giết sẽ là tôi sao!”

Hàn Giang cười nói: “Sao, bây giờ lại không trách Lương Văn Kiệt nữa rồi à, cậu cũng được coi là mệnh lớn đấy! Nhưng mà nói thật, manh mối mà cậu cung cấp này quả thực rất quan trọng, tôi sẽ nói để Triệu Vĩnh đi điều tra”.

“Không chỉ điều tra manh mối này, về lần đấu giá đó, vẫn còn một manh mối quan trọng đã bị chúng ta quên mất cũng cần phải điều tra.”

“Manh mối quan trọng bị chúng ta quên mất ?! Sao giờ cậu mới nhớ ra, mau nói, manh mối gì?” - Hàn Giang sốt ruột không thể chờ đợi.

“Tôi cũng chỉ vừa mới nhớ ra, anh nghĩ mà xem: tôi, Lương Văn Kiệt, cô gái tóc vàng là ba khách hàng cuối cùng tham gia đấu giá. Tôi thì không cần phải nói rồi, anh cũng rất hiểu tôi rồi, tiếp theo, chúng ta điều tra Lương Văn Kiệt nhưng cũng không phát hiện ra Lương gia có điểm gì để nghi ngờ. Hiện giờ, cô gái tóc vàng và những tay chân đằng sau cô ta cũng dần dần lộ diện. Vậy thì, anh ngẫm nghĩ lại xem, ngoài ba người chúng tôi ra, trong hội chợ đấu giá thì còn có ai đáng để anh đi điều tra nhất?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

“Tề Ninh? Nhưng hiện giờ ông ấy chết rồi mà!” - Hàn Giang lắc đầu nói.

“Không! Ông ta chỉ là vai phụ.”

“Vậy thì còn ai? Công ty đấu giá?” - Hàn Giang vẫn không hiểu.

“Công ty đấu giá cũng cần phải điều tra, nhưng vẫn chưa phải là đáng để điều tra nhất.” - Đường Phong lại phủ định suy đoán của Hàn Giang.

Đường Phong thở dài, gợi ý cho Hàn Giang: “Thôi để tôi nói vậy, sao các anh lại không nghĩ tới việc đi điều tra người bán vật phẩm đấu giá này nhỉ ? Cũng chính là chủ nhân trước đây của nó”.

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, vỗ đầu một cái, ngạc nhiên: “Đúng vậy! Sao tôi lại bỏ qua mất manh mối này nhỉ! Lúc đầu, Tề Ninh tự sát tôi chỉ coi là một vụ án bình thường, để cho cảnh sát xử lý, thế nên vốn không nghĩ tới hội chợ đấu giá, càng không nghĩ tới kệ tranh ngọc đó, sau đó là một loạt những chuyện khác khiến tôi cũng không suy nghĩ tỉ mỉ, mãi cho tới khi tới Thất Sắc Cẩm Hải, Makarov kể cho chúng ta nghe về lai lịch của kệ tranh ngọc này thì chúng ta mới biết được kệ tranh ngọc được trộm từ cung điện Mùa Đông ra, nhưng lúc đó chúng ta bị truy sát, bản thân còn khó giữ mạng sống nên cũng không nghĩ kĩ...”

“Đúng vậy! Tôi cũng vừa mới nghĩ ra, cho dù kệ tranh ngọc bị trộm cắp từ cung điện Mùa Đông, vậy thì người bán nó là ai ? Không cần phải hỏi, khả năng lớn là do chính người đã trộm cắp kệ tranh ngọc từ cung điện Mùa Đông ra, vậy đám người đó là ai ? Những người này bán kệ tranh ngọc vì mục đích gì? Lẽ nào chỉ vì tiền?” - Đường Phong nhắc tới một loạt vấn đề.

“Nếu như người trộm cắp báu vật chỉ vì tiền thì Lương Văn Kiệt và cô gái tóc vàng đó cũng chỉ vì tranh giành kệ tranh ngọc, vậy thì sự việc này ngược lại sẽ đơn giản, nhưng e rằng vấn đề không bao giờ đơn giản như vậy. Đường Phong, manh mối mà cậu cung cấp rất quan trọng đấy, tôi lập tức sẽ để Triệu Vĩnh đi điều tra.”

4

Hàn Giang nói xong, đang định ra ngoài đi tìm Triệu Vĩnh, hoàn thiện giai đoạn tiếp theo của hành động nhưng Đường Phong liền gọi anh lại: “Ấy! Đội trưởng, tôi nhớ là tôi và Makarov cùng bị rơi xuống vực núi, thể Lão Mã đâu? Ông ấy giờ sao rồi ?” - Đường Phong đột nhiên nhớ tới Makarov.

Nhưng khi Đường Phong vừa mới hỏi câu này, mặt Hàn Giang lập tức tối sầm xuống. Hàn Giang quay lại, từ từ bước tới bên cửa sổ, nhìn những bông tuyết rơi bên ngoài hồi lâu, rồi anh mới chậm rãi nói: “Tôi vốn không định nói chuyện này với cậu bây giờ, định đợi cậu nghỉ ngơi hồi phục lại mới nói, nhưng...”

Đường Phong nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Giang, ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi, trong lòng bất giác trào lên dự cảm không lành, anh khẽ hỏi: “Makarov xảy ra chuyện rồi ? Hay là ông ấy chết rồi ?”

Hàn Giang không trả lời ngay câu hỏi của anh, còn Đường Phong lại đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nóng lòng hỏi: “Còn... còn kệ tranh ngọc trong ba lô của tôi đâu? Có còn không?”

Hàn Giang nghe thấy mấy từ “kệ tranh ngọc” toàn thân anh run bắn lên sắc mặt càng thêm u ám. Tất cả những biểu hiện này đều không lọt qua được mắt của Đường Phong, Đường Phong lại truy hỏi: “Có phải kệ tranh ngọc bị mất rồi không? Không đúng! Tôi nhớ là lúc tôi nhảy khỏi xe có khoác theo ba lô nhảy xuống mà! Lẽ nào... lẽ nào kệ tranh ngọc bị rơi vỡ rồi?”

“Được rồi! Cậu không cần phải đoán nữa, tôi có thể nói cho cậu biết tình hình hiện giờ mà tôi nắm được: Makarov mất tích rồi, kệ tranh ngọc trong ba lô của cậu cũng không thấy đâu nữa!”

“Cái gì? Lão Mã và kệ tranh ngọc đều mất tích sao? - Đường Phong không dám tin vào sự thật này, anh định đứng lên nhưng cơn đau nhức lại lan khắp cơ thể.

Hàn Giang để Đường Phong nằm xuống, chậm rãi nói với Đường Phong: “Khi Triệu Vĩnh dẫn theo người của chúng ta tìm thấy cậu thì trời đã về chiều, chiếc Jeep Cherokee dưới vách núi cũng bị thiêu cháy rụi thành bộ khung chổng chơ từ lâu rồi. Triệu Vĩnh không phát hiện ra các cậu trong xe, nên cậu ấy đoán chắc chắn các cậu ở quanh đấy thôi. Vậy là họ tìm khắp cả khe núi thì mới phát hiện ra cậu trên một đồng tuyết dưới vực, Lúc đó cậu bất tỉnh nhân sự, may mà chỗ đó nền tuyết rất dày, xung quanh cũng không có đá, nếu không thì cậu chết là cái chắc. Triệu Vĩnh thấy cậu vẫn còn thở nên đã khẩn trương điều trực thăng tới cứu cậu. Tại hiện trường họ đã phát hiện ra ba lô của cậu, nhưng trong ba lô - ngoài những đồ dùng của cậu vẫn còn ra thì chiếc hộp gỗ tử đàn đựng kệ tranh ngọc đã không còn thấy đâu nữa.”

Đường Phong kêu lên thất thanh: “Không thấy đâu nữa? Sao... có thể như vậy được?”

“Thật sự không thấy đâu nữa, Triệu Vĩnh lại dẫn người đi tìm kiếm Makarov, nhưng không thể nào tìm được, sống không thấy người, chết không thấy xác. Hôm sau, Triệu Vĩnh yêu cầu tổng bộ phái thêm người, bủa vây tìm kiếm khắp khe núi, thậm chí tìm cả trong hang núi và dốc núi khác quanh đó, mãi cho tới tận khi trời tối cũng không thấy tìm thấy một chút dấu vết nào của Makarov, bao gồm cả ba lô, súng ống hộ chiếu, cùng nhiều đồ đạc khác mà ông ta mang theo cũng không phát hiện ra!” - Hàn Giang nói.

Sao lại như vậy được? Lẽ nào... lẽ nào Makarov sau khi nhảy khỏi xe vẫn bình an vô sự, hoặc là trước khi tôi tỉnh dậy ông ấy đã đem kệ tranh ngọc đi mất ? Tôi... tôi không tin Lão Mã lại làm như vậy!” - Đường Phong nghĩ tới khả năng xấu nhất, nhưng anh không thể tin vào điều đó.

Hàn Giang trầm tư một hồi, nói: “Khi Triệu Vĩnh báo cáo tình hình với tôi, tôi cũng nghĩ ngay tới khả năng này, có khi nào là Makarov lấy mất kệ tranh ngọc trong ba lô của cậu đi, sau đó ra đi không lời từ

biệt không nhỉ ? Nhưng sau một hồi tĩnh tâm suy nghĩ lại thì cảm thấy khả năng này tuy không thể hoàn toàn loại trừ, nhưng lại không lớn lắm.

Trước tiên, qua thời gian ở cùng Lão Mã, chúng ta cũng khá tin tưởng con người ông ấy; nếu như là trước đây, để hoàn thành nhiệm vụ, ông ấy có thể sẽ làm vậy, nhưng hiện giờ tôi không tin ông ấy có thể làm như thế. cho dù có gạt bỏ điểm này đi chẳng nữa, chỉ nhìn nhận sự việc không thôi thì cũng không đủ để nói rõ những gì Makarov làm. Makarov cũng nhảy xuống xe giống như cậu, tuy ông ấy có là đặc công lão luyện, kinh nghiệm phong phú đi chẳng nữa, nhưng dù sao cũng lớn tuổi rồi. Khi cùng cậu nhảy khỏi xe thoát nạn, cậu còn bị ngã tới mức này đã là may mắn lắm rồi, thì ông ấy sao có thể bình an vô sự được!”

Đường Phong gật gù: “ừm! Lúc đó hai chúng tôi gần như nhảy xuống cùng lúc, tôi ngã thê thảm thế này, kể cả ông ấy mệnh lớn thế nào đi chẳng nữa cũng không thể khá hơn tôi là mấy đâu!”

“Còn nữa, cứ coi như là Lão Mã mạng lớn, trước khi cậu tỉnh dậy, ông ấy bị thương không nặng lắm nên cũng có thể tìm thấy cậu, để hoàn thành nhiệm vụ nên ông ấy lấy kệ tranh ngọc đi, nhưng tôi nghĩ ông ấy không thể không cứu cậu chứ? Chỉ cần phát bộ tín hiệu thôi mà.”

“Đúng vậy! Ông ấy chỉ vì nhiệm vụ mà thôi, lấy kệ tranh ngọc đi đã đành, tôi nghĩ Lão Mã không đến nỗi thấy chết mà không cứu đâu”.

“Lùi thêm một bước nói, kể cả nếu Lão Mã tâm sởi, không cứu cậu, nhưng cơ thể ông ấy suy yếu như thế, rất có khả năng còn bị thương, thì ông ấy có thể đi được bao xa? Sau đó Triệu Vinh còn dùng cả trực thăng tìm kiếm khắp khu vực đó.” - Hàn Giang suy đoán thêm bước nữa.

Vì thế, nên không phải là Lão Mã lấy kệ tranh ngọc đi, mà là bọn áo đen đó ra tay sao ?” - Đường Phong hỏi lại.

Hàn Giang nghĩ nhanh rồi nói: “Khả năng này quả thật rất lớn, nhưng bản thân tôi lại không cho rằng bọn áo đen đó đã lấy kệ tranh ngọc đi”.

Đường Phong không hiểu, cảm thấy đầu óc mịt mù: : “Tại sao không phải là bọn áo đen đó ? Ngoài chúng ra thì còn ai nữa?”

“Cậu hỏi tôi tại sao thì tôi chỉ có thể nói là dựa vào cảm giác. Cậu muốn hỏi tôi chứng cứ bằng được thì tôi chỉ có thể phân tích như thế này: thứ nhất, bọn áo đen đó lần này đã bị chúng ta tấn công mạnh, gần như không còn lực lượng để truy đuổi cậu đâu bên đó. Thứ hai, cậu nói rằng các cậu đã thoát được sự truy sát của đám áo đen đó, khi các cậu rơi xuống vực, phía sau vốn không có ai bám theo, vậy thì ai sẽ có thể đã tìm ra địa điểm cậu gặp nạn nhanh như vậy ? Là bọn áo đen đó sao? Tôi thấy không phải. Thứ ba, nếu như bọn áo đen đó tức tốc tìm thấy địa điểm các cậu rơi xuống vực, lấy kệ tranh ngọc đi thì tại sao không giết cậu, chúng hoàn toàn có thể giết cậu, còn cả Makarov nữa? Lẽ nào chúng nổi cơn từ bi mà cứu Makarov đi ? Căn cứ vào ba điểm trên, tôi thấy không giống như bọn áo đen đó ra tay?”

5

Đường Phong nghe Hàn Giang phân tích, ngửa hai tay ra, chán nản nói: “Vậy thì chỉ có thể chính là Lão Mã rồi?”

Hàn Giang lắc đầu, “Thật là kỳ! Hai hôm nay tôi cứ nghĩ mãi về vấn đề này. Căn cứ vào suy đoán ban nãy của tôi, người lấy đi kệ tranh ngọc trong ba lô của cậu không phải là Makarov, bởi vì ông ấy không thể làm được việc đấy, đó nhất định phải là người ngoài. Và người ngoài này cũng không phải là bọn áo đen, bởi vì chúng lúc đó cũng mất đi khả năng này, hơn nữa cách hành động cũng không giống như chúng đã từng làm trước đây. Còn nữa, Makarov cũng không thấy đâu nữa. Giả sử ông ấy cũng bị thương nhẹ, vậy thì nhất định là có ai đấy đã cứu ông ta vì một mục đích nào đó. Vì thế, tôi cho rằng rất có khả năng sự tình là thế này, sau khi các cậu rơi xuống vực, cậu và Makarov đều hôn mê bất tỉnh, nhưng có người đã tới đó rất nhanh, người đó đã lấy kệ tranh ngọc trong ba lô của cậu đi, hẳn không cứu cậu nhưng lại cứu Makarov. Vậy thì có thể là ai ?”

“Yelena! Theo cách anh nói thì chỉ có Yelena mới có thể làm như vậy!” - Đường Phong lớn tiếng nói.

Hàn Giang giật thót tim, nhưng anh lập tức lắc đầu nói: “Là cô ấy sao? Tôi thấy không thể. Chỗ cô ấy mất tích cách chỗ các cậu gặp nạn cả một đoạn đường xa, đường núi hiểm trở. Khi Yelena đuổi theo hai tên

áo đen đó chỉ cầm có một khẩu súng, các trang bị khác đều không mang theo, nên từ thời gian và khoảng cách suy đoán thì không thể là cô ấy được”.

“Không phải Yelena thì là ai? Ôi! Kệ tranh ngọc lại mất rồi, thật là tiếc quá!” - Đường Phong thở dài nói.

Hàn Giang chau mày, buồn bã: “Càng đáng tiếc hơn, kệ tranh ngọc bị mất đó không phải là kệ tranh ngọc đầu tiên mà cậu mang đi.”

“Cái gì ?” - Đường Phong kinh ngạc tới nỗi há hốc mồm.

“Là kệ tranh ngọc thứ hai phát hiện thấy trong Hắc Đầu Thạch Thất!” - Hàn Giang cũng vô cùng đau khổ.

“Sao lại như vậy được ?”

“Việc này đều tại tôi. Khi chúng ta từ Hắc Đầu Thạch Thất chạy ra. Tại thung lũng, tôi đã lần lượt cất hai kệ tranh ngọc đó vào trong ba lô của chúng ta. Vốn dĩ kệ tranh ngọc phát hiện trong Hắc Đầu Thạch Thất đang ở trong tay tôi, nhưng vì lúc đó, tôi đã nghĩ tới việc chúng ta phải chia nhau chạy nên mới sai lầm mà cất kệ tranh ngọc mới phát hiện được vào trong ba lô của cậu. Đó là suy nghĩ tệ nhất, tuy nhằm khiến bọn áo đen cho rằng kệ tranh ngọc mới phát hiện ra ở chỗ tôi, dù chúng truy kích tôi, rồi cho dù chỗ chúng tôi có xảy ra chuyện gì thì kệ tranh ngọc mới phát hiện ra cũng vẫn còn, nhưng không ngờ... Hầy da! Tưởng là hay hóa ra lại dở! Tôi thấy không ai truy kích cậu và Makarov nên đã cho rằng hai người không việc gì, thật không ngờ lại thành ra như vậy!” Hàn Giang vô cùng thiếu não.

Đường Phong nghe xong, thật sự không thể tin nổi: “Vậy thì bao nhiêu gian khó khó nhọc của chúng ta cuối cùng chẳng đạt được gì cả, giờ thì giáo sư La cũng không có cách nào để triển khai nghiên cứu nữa rồi ?”

“Đúng vậy! Về công tác nghiên cứu kệ tranh ngọc giờ không có tiến triển gì, chúng ta chỉ biết đặt hy vọng vào những manh mối khác có gì đó đột phá.” - Hàn Giang ngừng lại một lúc, bỗng nhiên đập vào thành cửa sổ một cái, nói: “Đường Phong, ban nãy cậu nghi ngờ là do Yelena làm, nhưng điều này ngược lại đã nhắc nhở tôi, không phải là Yelena, nhưng rất có khả năng là người của họ làm”.

“Người của họ? Ý anh nói đồng nghiệp của Makarov và Yelena? Nhưng tại sao chúng ta mãi vẫn chưa phát hiện ra, sao người của họ lại nhanh chóng tìm thấy địa điểm chúng ta rơi xuống vực như vậy, rồi còn cứu cả Makarov ” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

“Những điều này thì tôi không biết, nhưng hiện giờ tôi cho rằng, khả năng này là lớn nhất.” - Hàn Giang nói xong, lại quay đầu thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết rơi ngoài cửa sổ mỗi lúc một dày, Hàn Giang giống như đang suy tư điều gì đó vậy, đột nhiên, anh lẩm bẩm: “Xem ra... chúng ta cần phải tới Saint Petersburg một chuyến rồi!”

- Hết tập 1-

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

27. Tập 2

Tập 2

U Hồn Bí Ẩn

Cung điện Mùa Đông là công trình kiến trúc đồ sộ nằm trên Quảng trường Cung điện của thành phố Saint Petersburg, Nga. Trước kia, đây là nơi ở của các Sa Hoàng, còn hiện tại đây là một trong bốn bảo tàng nghệ thuật lớn nhất thế giới.

Năm 1909, nhà Hán học người Liên Xô- Kozkov phát hiện ra di chỉ Hắc Thủy Thành của vương triều Tây Hạ. Ông đã tiến hành khai quật và mang vô số bảo vật quý giá về cung điện Mùa Đông. Trong số đó có một bức tượng Phật đã bị nứt vỡ, từ những vết nứt, người ta kinh ngạc khi phát hiện ra có một bộ hài cốt ẩn dưới lớp thạch cao của bức tượng. Một số học giả của Liên Xô cho rằng, đây là hài cốt của Hoàng Hậu Một Tạng – vị hoàng hậu nổi tiếng của Tây Hạ Vương Nguyên Hạo.

Chiến tranh thế giới thứ hai bùng nổ, quân Đức bao vây và tàn phá Saint Peterburg, bức tượng Phật có chứa hài cốt kia cũng bị thất lạc khỏi cung điện. Khi chiến tranh kết thúc, có người đã tìm thấy phần đầu của pho tượng và nó lại được trưng bày trong phòng triển lãm nghệ thuật của cung điện Mùa Đông, nhưng phần còn lại của pho tượng thì vẫn biệt tăm. Từ đó, xuất hiện lời đồn về u hồn bí ẩn xuất hiện lúc nửa đêm bay lượn trong cung điện Mùa Đông ...

Tiếp tục hành trình truy tìm kệ tranh ngọc của vương triều Tây Hạ, Đường Phong và Hàn Giang đã đến Saint Peterburg. Vượt qua sự truy nã gắt gao của Cục An ninh Liên Bang Nga, họ thâm nhập vào đường hầm dưới lòng thành phố và phát hiện ra những bí mật động trời. Cuối cùng, họ cùng lấy được phần đầu pho tượng Phật và tìm thấy hài cốt của Một Tạng Hoàng hậu đã bị thất lạc trong thế chiến thứ hai. Nhưng kết quả kiểm tra hộp sọ bên trong đầu tượng Phật và bộ hài cốt đều khiến tất cả kinh ngạc tột độ: chúng là của hai người phụ nữ khác nhau, cách nhau gần 10 tuổi.

Lời giải của những bí ẩn này nằm trong tập hồ sơ bị thất lạc năm 1964 về Misha – người sống sót không ai biết của đội thám hiểm Liên – Trung năm xưa.

Rút cuộc năm 1964 đã xảy ra chuyện gì? Năm 1964, Trung Quốc thử nghiệm thành công quả bom nguyên tử đầu tiên; cùng năm đó, Khrushchev - Tổng bí thư Đảng cộng sản Liên Xô bị hạ bệ. Có lẽ vẫn còn chuyện gì đó mà chúng ta không biết đã xảy ra vào thời điểm ấy...

28. Chương 1

Chương 1

Cuộc điện thoại bí ẩn

Đôi chân Đường Phong nặng trĩu bước lên từng bậc thang. Cầu thang không một bóng người, chỉ có tiếng bước chân nặng nề vang lên. Âm thanh này khiến tâm trạng Đường Phong càng căng thẳng đến tột đỉnh. Khoảnh khắc cuối cùng trong cuộc đời của Tề Ninh không ngừng hiện lên trước mắt giống như anh giờ đây, lúc đó chắc ông ấy cũng đếm từng bậc từng bậc cầu thang giống như anh giờ đây vậy...

1

Tiếng chuông điện thoại dồn dập lôi Đường Phong ra khỏi mộng mị và tỉnh giấc. Anh khó nhọc ngồi dậy trên giường bệnh, phát hiện ra điện thoại của mình đang nhấp nháy ánh đèn xanh trong căn phòng bệnh tối thui. Đồng hồ treo tường chỉ giờ đang 3 giờ sáng.

Vào lúc này thì ai có thể gọi điện ình nhỉ? Đường Phong với lấy điện thoại, trên màn hình hiện lên một số điện thoại lạ, có lẽ là gã ham hồ chơi ác nào đó. Đường Phong đang định tắt máy không nghe, và ngủ tiếp, nhưng không hiểu sao mặc dù đầu nghĩ vậy nhưng tay anh vẫn vô thức nhấn phím nghe.

Đầu dây bên kia lặng thinh, im phăng phắc như thể không có ai. Chờ hơn chục giây vẫn vậy nên anh càng khẳng định đây là trò đùa ác. Nhưng khi anh định tắt máy thì đột nhiên, điện thoại bên kia vọng lại một giọng nói, một giọng nói kỳ lạ: “Là Đường Phong tiên sinh phải không?”

Một cảm giác kỳ lạ khó có thể diễn tả dậy lên trong khi Đường Phong nghe thấy giọng nói này. Giọng nói quái quái khiến Đường Phong vừa nghe đã cảm thấy rất không thoải mái, nhưng anh vẫn lịch sự đáp lại: “Vâng tôi là Đường Phong, xin hỏi ngài là...”

“Tạm thời xin đừng hỏi tôi là ai, chúng ta đã từng gặp nhau rồi”, giọng nói đó lại vang lên.

“Gặp nhau rồi?” nghe trong lúc này, giọng nam giới khiến người nghe ta khó chịu ấy làm Đường Phong ngay nghĩ tới Stephen, nhưng anh lập tức bác bỏ phán đoán này, bởi vì giọng người này rõ ràng rất khác với giọng của Stephen.

“Đúng vậy, chúng ta đã từng biết nhau. Nhưng, hôm nay tôi tìm anh không phải để ôn lại chuyện cũ, mà là có một việc vô cùng quan trọng muốn bàn với anh. Việc này với tôi đã rất quan trọng, nhưng với các anh thì càng quan trọng hơn! Tôi nghĩ chắc chắn anh sẽ hứng thú đấy” - người đàn ông đó nói tiếp.

“Rất quan trọng với chúng tôi ư?” - Đường Phong nhả ra được chút mùi vị bất thường từ trong lời nói của đối phương.

“Được rồi, tôi sẽ không nói nhiều qua điện thoại nữa. Đường tiên sinh, tôi hy vọng ngài sẽ đồng ý ra ngoài, gặp tôi chớp lát. Chúng ta gặp mặt nói chuyện sẽ tốt hơn, hơn nữa tôi cũng có vài thứ muốn trao tận tay cho ngài”, người đàn ông đưa ra yêu cầu của mình.

“Bây giờ? Ba rưỡi sáng?”

“Đúng vậy, bây giờ.”

“Ở đâu?”

“Kim Cương Bảo Tọa Tháp trong Bích Vân Tự ở Hương Sơn” - người đàn ông đáp gọn lỏn.

“Anh điên rồi sao? Giờ này đến Hương Sơn?”, Đường Phong ngạc nhiên hét lên, “Thêm nữa giờ này vốn không thể vào được Bích Vân Tự”.

Điện thoại bên kia vang lên điệu cười khiến người ta sởn gai ốc: “Đường Phong, tôi nghĩ sự huấn luyện mà Hàn Giang đã cho anh không tới nỗi đến đoạn tường thấp tè đó mà anh cũng không vượt qua được chứ?”

Người đàn ông vừa nhắc tới Hàn Giang, Đường Phong lập tức hiểu ra đây không phải là một cuộc điện thoại bình thường, mà nhất định là có liên quan tới kế tranh ngọc và những bí mật mà họ đang khám phá. Ngay lập tức anh không còn thấy buồn ngủ nữa, mà trở nên phấn chấn: “Rút cuộc anh là ai?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, không phải gặp là sẽ biết sao? Tôi đợi anh ở Bích Vân Tự! Nhớ kĩ, đừng gọi điện cho hội Hàn Giang, chỉ một mình anh đến thôi!”. Nói xong, người đàn ông tắt máy.

Đường Phong cầm điện thoại bần thần nghĩ hồi lâu trong buồng bệnh tối om. Anh đang hồi tưởng lại từng chút một, cố nghĩ xem người đàn ông này là ai. Anh ta nói Đường Phong biết anh ta, nhưng Đường Phong “lục lọi” trí nhớ mãi vẫn không tài nào tìm được ai có giọng nói khớp với người đàn ông ban nãy. Giờ này anh ta tìm mình có việc gì? Minh tự đi liệu có nguy hiểm không? Đường Phong định gọi điện cho Hàn Giang, nhưng lời cảnh cáo của người đàn ông đó lại văng vẳng bên tai anh. Không quan tâm nhiều nữa, đến rồi khắc biết. Đường Phong nằm trong viện hơn hai tháng, cơ thể về cơ bản đã hồi phục rồi, nhưng khi anh nhảy phắt xuống giường, chỗ khớp xương vừa mới liền lại vẫn khiến anh đau nhói thấu tận tâm can.

Đường Phong ăn mặc xong xuôi rồi nhẹ nhàng, chuẩn ra khỏi phòng bệnh. Vừa mới ra khỏi cổng bệnh viện, một cơn gió lạnh buốt xương ủa tới nghênh đón. Anh đến bên vệ đường, định vẫy một chiếc tắc xi, nhưng giờ này trên đường xe cộ thưa thớt, không dễ gì vẫy được, hơn nữa người ta vừa mới nghe thấy đi Hương Sơn một cái là lập tức trở mặt, nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ rồi nhanh chóng bỏ đi.

Đường Phong quay đầu nhìn, bỗng nhiên liếc thấy một chiếc Cherokee màu đen đang trong bãi đỗ xe của bệnh viện. Anh nhớ ra đây là xe của Hàn Giang. Hôm qua Hàn Giang và Triệu Vĩnh đến thăm anh, lúc về Hàn Giang đi cùng xe với Triệu Vĩnh nên xe của anh ấy còn để lại bệnh viện, hơn nữa Hàn Giang để chìa khóa xe trong phòng bệnh. Vậy là, Đường Phong quay lại phòng bệnh lần nữa, lấy chìa khóa, rồi lên chiếc Cherokee của Hàn Giang, phóng về hướng Hương Sơn.

2

Khoảng nửa tiếng sau, trong lúc Đường Phong tăng tốc lao tới Hương Sơn thì điện thoại của anh lại đổ chuông, và vẫn là giọng nói kỳ quái của người đàn ông đó: “Đường Phong, anh hiện giờ đến đâu rồi?”

“Đến đâu rồi?”, Đường Phong cẩn thận quan sát bên ngoài cửa xe, “Tắt lửa tối đèn, tôi làm sao biết được mình ở đâu, hình như qua núi Ngọc Tuyền rồi”.

“Vậy được rồi, bây giờ anh khẩn trương quay lại!”

“Quay lại?”

“Không đến Hương Sơn nữa!”

“Anh chơi tôi đấy à?” - Đường Phong tức tối.

“Không, mong anh hãy hiểu cho, tôi không thể không làm như vậy!”

Tại sao?”

Đầu điện thoại bên kia im lặng hồi lâu rồi mới cất lời: “Bởi vì tôi đang gặp nguy hiểm, tôi không thể không cẩn thận được.”

“Nguy hiểm? Nguy hiểm gì?”

Đầu điện thoại bên kia trầm ngâm. Tâm trạng Đường Phong cũng từ từ bình tĩnh trở lại, anh đánh mạnh vô lăng, quay đầu xe rồi gào lên với đầu bên kia điện thoại: “Vậy anh bảo tôi bây giờ phải đến đâu?” “Bây giờ anh tới cửa phía đông của Thiên Đàn”, người đàn ông nói.

“Hừm! Lúc thì Hương Sơn, lúc lại Thiên Đàn, không phải anh lại chơi tôi đấy chứ?”.

Đầu điện thoại bên kia vẫn giữ im lặng. Đường Phong biết rằng mình không thể có được sự bảo đảm nào từ miệng người đàn ông này. Anh xem giờ, đoán rằng khi lái xe tới Thiên Đàn thì trời cũng sáng. Trời sáng trưng trưng thì chắc là mình cũng không gặp phải nguy hiểm gì; vậy là, Đường Phong hét lên với người đàn ông bên kia điện thoại: “Được! Tôi sẽ tin anh lần này, gặp tại cửa phía đông của Thiên Đàn!”

Đường Phong nhấn mạnh chân ga, tăng tốc lao tới Thiên Đàn, lúc sắp tới nơi, sắc trời đã dần sáng tỏ. Chiếc Cherokee chậm chậm đỗ tại một ngã tư, Đường Phong đang đợi đèn đỏ. Đèn đỏ này lâu một cách dị thường, Đường Phong sốt ruột hạ kính cửa xe xuống, định hít thở chút không khí. Không khí lạnh buốt tức khắc luồn vào trong xe... Đúng lúc này, Đường Phong đột nhiên chú ý thấy, cách chiếc Cherokee một làn xe, trên làn đường bên phải, một chiếc BMW màu trắng cũng từ từ hạ cửa kính xe xuống. Người đàn ông trong xe đeo kính đen, mắt đăm đăm với Đường Phong. Người đàn ông mặt vô cảm, còn Đường Phong bỗng cảm thấy người này có chút quen quen, nhưng nhất thời không tài nào nhớ ra được đã gặp anh ta ở đâu.

Người đó nhìn Đường Phong, sau đó lại từ từ đóng cửa kính xe, rẽ phải. Theo phản xạ, Đường Phong móc điện thoại ra, gọi lại vào số ban nãy, nhưng đối phương đã tắt máy. Đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh, chiếc xe buýt chuyển đầu tiên trong ngày ra sức bấm còi thúc giục Đường Phong. Lòng đầy lo lắng bất an, Đường Phong khởi động chiếc cherokee, mười lăm phút sau, anh đã

đến cửa đông của Thiên Đàn.

Đỗ xe xong xuôi, Đường Phong đi bộ tới bên ngoài Thiên Đàn cửa đông. Trời vẫn chưa sáng hẳn, Thiên Đàn vẫn chưa mở cửa, nhưng ngoài cửa đã có một vài người dậy sớm tập thể dục. Đường Phong quan sát từng người một, trong đầu anh không ngừng hiện lên hình ảnh người đàn ông ban nãy đăm đăm với mình chỗ ngã tư. Có đúng là anh ta hẹn mình không nhỉ? Đường Phong liên tục gọi vào số máy ban nãy, nhưng điện thoại đối phương vẫn trong trạng thái tắt máy.

Hai mươi phút sau trời đã sáng trưng, ánh nắng chói mắt giữa ngày đông chiếu rọi khắp các dãy phố mùa đông, người qua lại và xe trên đường cũng dần đông lên. Đường Phong quay đầu nhìn lên mái vòm màu xanh rực rỡ của đại điện Kỳ Niên, rồi lại nhìn dòng xe qua lại đặc kín. Người đàn ông đó không gọi điện lại nữa.

Đúng lúc Đường Phong cho rằng mình bị người đàn ông đó chơi xỏ một vố, thì anh đột nhiên phát hiện ra phía trước xuất hiện một người đàn ông vạm vỡ mặc áo khoác đang đi về phía mình. Không! Không phải người đàn ông lái xe BMW ban nãy, nhưng lại rất khả nghi. Ngoái đầu lại, anh phát hiện bên trái cũng có một người đàn ông vạm vỡ đang nhìn mình chằm chằm. Lòng thâm cảm thấy bất an, Đường Phong lại quan sát cẩn thận trước sau, trái phải hóa ra đều có người đang nhìn mình. Anh không biết những người này là ai, nhưng lại rõ ràng cảm thấy nguy hiểm.

3

Không thể ngồi đợi bị xử lý, Đường Phong lập tức lao về phía bãi đỗ xe, ai ngờ, bị ngay hai gã to cao vạm vỡ chặn đầu. Chẳng còn cách nào khác, không chờ hai gã đó tiếp cận mình, Đường Phong nhanh chóng quay người lại, nhảy qua hàng rào bảo hộ ven đường vượt qua con đường xe cộ nườm nượp. Khi chưa kịp

giơ ngón giữa về phía gã vạm vỡ đang bị dòng xe chặn lại thì anh đã phát hiện ra bên này cũng có người của họ. Đường Phong co chân chạy thật nhanh, đám người đó cũng lập tức đuổi sát phía sau. Đường Phong bất chấp tất cả chạy lên phía trước, không ngờ chiếc Santana đỗ bên đường đột nhiên mở cửa một tên vạm vỡ ở bên trong nhảy bổ ra tiến đến chặn Đường Phong lại. Đường Phong bất chấp mọi thứ, lao thẳng về phía trước. Nhưng đợi đến khi lao tới anh mới hối hận, bởi vì cảm thấy mình như vừa lao vào một bức tường bằng sắt thép. Mẹ kiếp đây mà là người sao? Đường Phong hoa mắt chóng mặt, lúc này gã vạm vỡ mở miệng: “Mẹ nhà cậu định chạy lung tung hả?”

“Đâm vào đâu đấy?”

Giọng nói này sao mà quen đến vậy. Đường Phong chăm chú nhìn: “Ôi! Sao lại là anh? Thảo nào tôi thấy như đâm vào tường?” - Đường Phong phát hiện ra người mà mình đâm vào chính là Hàn Giang.

Hàn Giang xoa xoa vùng ngực vừa bị Đường Phong đâm vào: “vết thương của tôi vừa mới lành, lần này coi như bị cậu đâm cho tàn phế rồi. Cậu nói xem, cậu chạy lung tung đi đâu đấy?”

“Có người muốn tóm tôi!”

“Đó đều là người của tôi.”

“Người của anh?” - Đường Phong quay lại nhìn, những gã vạm vỡ này đều đã dừng lại, từ đằng xa lạng lẹ nhìn họ, Đường Phong gào lên: “Người của anh thì đuổi theo tôi làm gì?”

“Tôi còn đang muốn hỏi anh đấy. 3 giờ sáng anh chuồn khỏi bệnh viện làm gì thế hả?”

“Anh quản lí tôi đấy à?” - Đường Phong ngập ngừng một lúc, đột nhiên giống như phát hiện ra điều gì đó chỉ vào chiếc Santana trước mặt, “Này? Sao anh lại lái Santana? Bị giống cấp rồi à?”

“Phí lời, anh không nói không rằng lái xe của tôi đi mất mà còn hỏi tôi!”

Tôi tưởng chỗ các anh toàn xe ngon, bét nhất cũng phải là Cherokee, không ngờ các anh cũng chẳng giàu có gì nhỉ!” - Đường Phong đấu khẩu với Hàn Giang.

Cậu nghĩ gì vậy! Đây đều là tiền nhà nước đấy!” Hàn Giang bỗng cảm thấy có chút lạc đề nên liền quay lại chủ đề chính, “Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu đấy?”

Đường Phong nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Giang, đành phải trả lời: “Bởi vì tôi nhận được một cuộc điện thoại gọi tôi đến đây, nói là có việc quan trọng muốn nói với tôi, đúng rồi! Người đó còn đặc biệt dặn dò tôi không được dẫn các anh đến đây”.

“Ồ?” - Hàn Giang chìm trong suy tư.

Vậy tại sao các anh lại xuất hiện ở đây?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang không vội trả lời câu hỏi của Đường Phong, mà tiếp tục hỏi anh: “Vậy cậu có biết người đó là ai không?”

“Tôi mà biết được anh ta là ai thì đã tốt. Nhưng giọng nói của người đấy hình như tôi đã từng nghe thấy ở đâu đấy, nhưng không nghĩ ra. Có lẽ anh ta cũng đã xử lý giọng nói, nên giọng đó nghe rất khó chịu, đặc biệt quái dị.” - Đường Phong trình bày.

“Người đó xuất hiện chưa?”

Phí lời! Cả đồng người bọn anh canh ở đây thì ai dám đến?”, Đường Phong nói tới đây liền chau mày ngẫm nghĩ, Có lẽ... có lẽ tôi tinh tâm nghĩ kĩ lại, khả năng có thể nhớ ra người đó là ai”.

Hàn Giang vỗ vỗ vai Đường Phong, khẽ thở dài, nói: “Không cần nghĩ nữa, tôi nghĩ tôi đã biết người đó là ai rồi.”

“Ai?”

Hàn Giang nhìn Đường Phong, rồi chậm rãi nói từng chữ một: “Vương Khải!”

“Vương Khải?”, Đường Phong đắm chiêu hồi tưởng lại, đột nhiên mắt sáng lên, “Chính là Vương Khải của công ty đấu giá Hoa Bảo?”

“Đúng! Chính là anh ta.”

“Tại sao anh lại nói là anh ta?”

“Anh ta chết rồi!” - Hàn Giang bình tĩnh đáp.

“Sao cơ? Chết rồi?” - Đường Phong vô cùng kinh ngạc.

“Mới ban nãy thôi, không phải cậu vừa hỏi tại sao chúng tôi lại xuất hiện ở đây ư? Tôi nói cho cậu biết, tôi không nghe lén điện thoại của cậu đâu, mà là chúng tôi vừa mới nhận được thông báo của đội cảnh sát hình sự”.

Thông báo của đội cảnh sát hình sự? Thế thì cũng nhanh thật đấy!”

“Vương Khải là người liên quan đến vụ án của chúng ta, bởi vậy do chúng ta phụ trách.”

“Sao... sao lại thế được? Hơn một tiếng đồng hồ trước, chúng tôi vẫn còn gọi điện cho nhau mà.”

“Cậu theo tôi đến đây!”, vừa nói, Hàn Giang vừa dẫn Đường Phong chui vào chiếc Santana. Vòng qua góc phố, chiếc Santana dừng trong một con ngõ. Đường Phong nhảy xuống xe, thấy đầu ngõ có chằng dây cảnh giới, bảy tám người mặc cảnh phục đang điều tra cơ bản hiện trường.

Đường Phong biết những người này đều là người của Hàn Giang. Hàn Giang dẫn Đường Phong tới trước một chiếc BMW. Đường Phong vừa nhìn là đã nhận ra ngay chiếc BMW màu trắng này chính là chiếc xe mà ban nãy gặp tại ngã tư lúc chờ đèn đỏ. Nhìn tiếp vào bên trong xe, hàng ghế trước có một người gục xuống người ngơ ngẩn vẹo biến dạng, đổ xuống ghế trong một tư thế kỳ dị. Mặt người này trắng bệch, khoe miệng nhỏ máu chiếc kính đen rơi xuống cạnh tay. Hình ảnh của người đàn ông đeo kính đen lập tức lóe lên trong đầu Đường Phong, không sai! Người trước mặt chính là Vương Khải của công ty Hoa Bảo, ban nãy anh ta còn lái chiếc BMW này đi lướt qua mình, vậy tại sao lúc này giờ lại phơi xác ở đây? Người gọi điện thoại hẹn mình chính là Vương Khải? Anh ta muốn nói gì với mình đây?

4

Triệu Vĩnh điều tra cơ bản xong hiện trường, bước đến: “Đội trưởng, kết quả điều tra sơ bộ ban đầu cho thấy, trong xe không hề có vết tích ấu dâm. Trên cơ thể của Vương Khải không phát hiện ra vết thương rõ rệt, nhưng xương cổ của anh ta lại bị bẻ gãy. Đây có lẽ là đòn khiến Vương Khải mất mạng”.

“Ồ? Xem ra lại là một cao thủ.” - Hàn Giang nói.

“Không sai, hơn nữa chúng tôi đoán rằng hung thủ chắc là quen biết Vương Khải, chính Vương Khải chủ động mở cửa xe cho hung thủ vào.” - Triệu Vĩnh suy đoán.

“Anh có chú ý tới khoe miệng của Vương Khải không?... ừm, chính là chỗ này!” - Hàn Giang đột nhiên phát hiện ra khoe miệng Vương Khải có chút bất thường.

Ban nãy khi tôi phát hiện ra thi thể cũng chú ý thấy ở đây có vài vệt xanh, chắc là hung thủ dùng tay hoặc là thứ gì đó như khăn tay, khăn mặt bịt kín miệng

Vương Khải để phòng anh ta hét lên nên đã tạo thành vệt xanh này.” - Triệu Vĩnh suy đoán.

Hàn Giang lại cười lạnh lùng: “Khà khà! E rằng không đơn giản như anh tưởng. Tôi đoán rằng, rất có khả năng lúc đó hung thủ cầm một chiếc khăn tay hoặc khăn mặt tẩm thuốc hóa học đặc biệt nào đó để bịt chặt miệng Vương Khải; hơn nữa loại thuốc hóa học đặc biệt đó có thể khiến người ta nhanh chóng hôn mê”.

“ừm! Vừa không để Vương Khải kêu lên, lại khiến anh ta tức khắc hôn mê, sau đó dễ dàng bẻ gãy cổ anh ấy.

Một mũi tên trúng hai đích!”

“Còn phát hiện thêm gì nữa không?”

Triệu Vĩnh lặng đi một lúc, sau đó khẽ nói: “Còn có một phát hiện đáng kinh ngạc...”

“Phát hiện gì vậy?”, Đường Phong và Hàn Giang cùng lúc thốt lên.

Nhưng Triệu Vĩnh không vội vàng nói cho hai người biết đó là phát hiện kinh ngạc gì, mà tạm thời phân tán những người đang có mặt tại hiện trường trước đã, sau đó mới chỉ lên cổ xác Vương Khải trong xe, nói với Hàn Giang: “Không ngờ tới phải không? Trên người Vương Khải cũng có hình xăm đó. Nếu pháp y không tỉ mỉ thì chi tiết này rất có khả năng đã bị bỏ qua”.

Đường Phong và Hàn Giang phát hiện ra sau gáy Vương Khải có một hình xăm màu xanh không to lắm hình xăm một con chim ưng đậu trên lưng sói. “Tôi biết ngay mà! - Hàn Giang nổi câu gần giọng nói.

Lại là hình xăm này. Hình xăm này rút cuộc tượng trưng cho điều gì?” - Đường Phong chau mày

“Không biết, khả năng là kí hiệu của tổ chức bọn họ. Tên giết hại Lương Văn Kiệt tại Quảng Châu, hai tên áo đen chúng ta khử trong hang động đá vôi, và cả trên người những tên áo đen mà sau đó chúng ta tiêu diệt trên Tuyết Sơn A Ni Mã Khanh cũng đều có hình xăm giống thế này. Bởi vậy, tôi cho rằng đây là kí hiệu của tổ chức bọn chúng, không ngờ trên người Vương Khải cũng có kí hiệu này. Vương Khải vốn không phải là sát thủ xem ra tổ chức bí ẩn này không chỉ bao gồm những tên sát thủ, mà còn có rất nhiều người mang thân phận khác nhau.” - Hàn Giang suy đoán.

“Vậy xem ra cơ cấu của tổ chức này rất phức tạp! Nhưng Vương Khải đã là người của tổ chức này rồi thì bọn nào đã giết anh ta đây?” - Đường Phong hỏi.

Hàn Giang không lên tiếng. Triệu Vĩnh đáp: “Chắc là đồng bọn của chúng. Trước đây tôi đã từng nghi ngờ Vương Khải, tuy không phát hiện ra chứng cứ gì, nhưng cũng không lơ là việc điều tra anh ta. Hiện giờ anh ta đã hết giá trị lợi dụng, lại bị chúng ta điều tra nên tổ chức này dĩ nhiên không thể để anh ta tiếp tục sống trên thế giới này nữa.

“Giải thích như vậy cũng hợp lý!” - Đường Phong gật gù.

“Ừm! Vương Khải là người của tổ chức này, vậy thì có một số vấn đề xem ra dễ lý giải rồi. Giám đốc Quách của công ty đấu giá, cậu đã phải người giám sát chưa?” - Hàn Giang hỏi lại Triệu Vĩnh.

“Anh yên tâm, tôi đã sắp xếp xong xuôi việc giám sát Quách Hồng rồi.”

“Hôm nay có phát hiện gì không?”

Triệu Vĩnh, ngửa tay ra, thất vọng nói: “Không có bất cứ thu hoạch có giá trị nào cả. Chắc ông ta vẫn còn chưa biết Vương Khải đã bị hại”.

“Ồ! Nhưng một hai hôm không tìm thấy Vương Khải Quách Hồng chẳng mấy chốc sẽ phát hiện ra. Cậu phải chú ý hoạt động của ông ta mấy hôm vừa rồi, nếu như mấy hôm nay ông ta biểu hiện bình thường thì chắc là không có gì để nghi ngờ, nếu như ông ta muốn làm gì thì cũng chỉ trong mấy hôm nay thôi.” - Hàn Giang dặn dò.

“Giám đốc Quách có vấn đề sao? Ông ta đang là nhân vật rất nổi tiếng trong giới thương nhân!” - Đường Phong không dám tin vào điều đó.

“Tôi thấy giám đốc Quách tổng rất đáng để nghỉ ngơi, lẽ nào việc bán đấu giá kị tranh ngọc hoàn toàn do mỗi mình Vương Khải lên kế hoạch? Phải biết rằng Vương Khải chỉ là một nhân viên bình thường của công ty đấu giá!” - xem ra Triệu Vĩnh rất nghi ngờ Quách Hồng.

Hiện giờ kết luận là còn quá sớm. Nếu như Quách Hồng không có vấn đề gì, vậy có thể đoán định là do một tay Vương Khải lập kế hoạch, đạo diễn cuộc bán đấu giá đó, còn Tề Ninh chẳng qua chỉ là vật thế mạng, về bàn tay đen tối phía sau hậu trường, thì chắc có lẽ chính là tổ chức bí ẩn đó của họ. Triệu Vĩnh, bây giờ cậu chỉ cần sắp xếp giám sát cho tốt Quách Hồng là được rồi, có lẽ không cần tới vài ngày là bọn chúng sẽ lộ dấu vết ra đây”.

Đường Phong và Hàn Giang chui ra khỏi chiếc BMW. Triệu Vĩnh bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, chúng tôi kiểm tra toàn bộ hiện trường cũng không phát hiện ra điện thoại di động của Vương Khải cũng không có công cụ viễn thông nào khác”.

“Sao?” - Hàn Giang ngó ra điều gì đó.

‘Nhưng chúng tôi tìm thấy thứ này trong xe.’ - Nói xong, Triệu Vĩnh lấy ra một túi đựng vật chứng, trong đó là một chiếc sim điện thoại.

Đường Phong và Hàn Giang đều tròn xoe mắt. Triệu Vĩnh mỉm cười, tiếp tục trình bày: “Sau khi phát hiện ra chiếc sim này, chúng tôi đã lấy thông tin từ trong đó ra, trong sim chỉ lưu duy nhất một số điện thoại”.

Một số điện thoại?” - Hàn Giang ngạc nhiên hỏi.

“Ừm, chiếc sim này chỉ dùng có hai lần trong sáng sớm nay, cả hai lần đều chỉ gọi vào số điện thoại này”.

“Sao cơ? Anh nói tôi? số điện thoại lưu trong sim này là số của tôi?” - Đường Phong rất đỗi ngạc nhiên.

Triệu Vĩnh mỉm cười gật gật đầu.

“Xời, gã Vương Khải đáng chết này, tại sao nhất định phải tìm tôi?” - Đường Phong oán thán.

Hàn Giang vẫn giữ bình tĩnh, hỏi Triệu Vĩnh chiếc sim này của Vương Khải đăng kí lúc nào vậy?”

“Đăng kí được một thời gian rồi, nhưng điều lạ là ở chỗ chiếc sim này mãi vẫn chưa sử dụng.” - Triệu Vĩnh đáp.

Hàn Giang im lặng hồi lâu, rồi phân tích: “Rất rõ ràng, điện thoại của Vương Khải đã bị tên sát hại anh ta lấy đi rồi, và hung thủ còn bỏ sót mất một chiếc sim của Vương Khải. Vương Khải đã đăng kí chiếc sim này từ lâu, rồi nhưng mãi không dùng đến nó mà đợi đến lúc cần thiết mới đem ra sử dụng, Sáng sớm hôm nay, anh ta dùng sim này để gọi điện cho Đường Phong, rõ ràng đối với anh ta mà nói thì thời khắc quan trọng đã đến”.

Lời của Hàn Giang đã gợi ý cho Đường Phong:

“Đúng, tôi nhớ ra rồi, đầu tiên anh ấy bảo tôi đến Bích Vân Tự ở Hương Sơn, sau đó giữa đường đột nhiên lại bảo tôi đến Thiên Đàn. Xem ra anh ấy rất cẩn trọng, hơn nữa anh ấy còn nói mình hiện giờ đang gặp nguy hiểm, không thể không cẩn thận hành sự!”

“Nguy hiểm mà anh ấy nói là chỉ hung thủ giết hại anh ấy, hay là chỉ chúng ta nhỉ?” - đầu óc Triệu Vĩnh có chút rối rắm.

Rõ ràng cả hai yếu tố đó đều có, một mặt anh ấy phát hiện ra sát thủ phía sau muốn giết mình, mặt khác anh ấy cố tình dẫn dò Đường Phong không được nói với chúng ta. Từ đó cho thấy, anh ta cũng không hy vọng bị chúng ta phát hiện ra, bị xích chặt vào ngục.” - Hàn Giang phân tích.

Đường Phong gật đầu: “Nhưng anh ta có việc gì quan trọng mà nhất định phải nói với tôi nhỉ?”

“Đương nhiên là liên quan tới tung tích của kẻ tranh ngọc và tình hình bàn tay đen tối phía sau hậu trường của họ. Tôi suy đoán anh ta đơn độc tìm cậu, thứ nhất vì cậu là người hiểu rõ sự tình, thứ hai Vương Khải biết quan hệ giữa cậu và chúng tôi. Rất có khả năng sau khi cảm nhận được nguy hiểm, anh ta hy vọng thông qua cậu có thể đạt được thỏa thuận nào đó với chúng ta, nói ra tình hình mà anh ấy nắm giữ được, lấy đó đổi lại sự bảo hộ của chúng ta dành cho anh ấy.” - Suy đoán của Hàn Giang gần như hợp tình hợp lý.

Đường Phong và Triệu Vĩnh gật gù: “Xem ra chỉ có giải thích như vậy mới hợp lý. Đáng tiếc, bọn người đó lại đi trước chúng ta một bước.” - Triệu Vĩnh nói.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

“Chờ đợi! Đợi đối phương lộ ra sơ hở.” - Hàn Giang nói nghe nhẹ tựa lông hồng.

5

Ba ngày sau, Đường Phong và Hàn Giang đang ở trong văn phòng thỉnh giáo giáo sư La một số vấn đề về lịch sử Tây Hạ, thì Triệu Vĩnh cuống quýt gọi điện tới, báo cáo với Hàn Giang: “Hôm nay Quách Hồng báo án với cảnh sát rồi, nói rằng nhân viên Vương Khải của công ty ông ta mất tích mấy hôm nay. Người của đội cảnh sát hình sự hỏi chúng ta nên xử lý thế nào; ngoài ra, theo báo cáo của người mà chúng ta cử đi giám sát Quách Hồng thì mấy hôm nay công ty đầu giá đang loạn, người thì đoán Vương Khải bị giết rồi, người thì nói Vương Khải đã mang theo tài khoản lặn mất tăm. Quách Hồng rồi tung cả lên. Nhìn bề ngoài thì quả thật ông ta không hay biết sự tình”.

“Ừm! Tôi biết rồi, người theo dõi Quách Hồng bên cậu có thể nghỉ được rồi. Tôi sẽ nói chuyện với người của đội cảnh sát hình sự, có thể nói với Quách Hồng là Vương Khải đã bị hại, rồi đưa ông ta đi nhận diện xác Vương Khải”, Hàn Giang dặn dò.

“Hiểu rồi! Vậy bước tiếp theo chúng ta...- Triệu Vinh hỏi.

“Bước tiếp theo, chúng ta phải tìm Quách Hồng nói chuyện thôi!” - Hàn Giang bình tĩnh nói.

Đường Phong, Hàn Giang và giáo sư La tiếp tục nói chuyện đến trưa. Ăn trưa xong, Đường Phong và Hàn Giang lái xe tới cao ốc Vân Hoàng, nơi công ty đấu giá quốc tế Hoa Bảo tọa lạc. Đường Phong không thể không dừng chân hồi lâu trước cửa cao ốc Vân Hoàng. Anh ngẩng đầu nhìn tòa nhà không được coi là cao lắm này, Tề Ninh đã nhảy từ sân thượng của tòa nhà này xuống.

Tư duy của Hàn Giang cũng quay trở lại vài tháng trước đây. Đúng vào một tuần trước khi diễn ra hội chợ đấu giá, lần đầu Hàn Giang nghe nói về kế tranh ngọc từ chỗ thủ trưởng rồi trở thành đội trưởng của đội hành động đặc biệt “lão K”. Anh đã mất ba ngày để vội vàng tập hợp đội ngũ này, đặc biệt là người cuối cùng tham gia đấu giá kế tranh ngọc. Và như vậy, Lương Văn Kiệt và Đường Phong đã nằm trong tầm ngắm của anh. Chính xác mà nói, Lương Văn Kiệt nên lọt vào tầm ngắm của anh sớm hơn chút nữa mới phải.

Tại hội chợ bán đấu giá, Hàn Giang ngồi ở một góc khuất của hàng ghế cuối cùng. Khi tới phiên đấu giá cuối cùng về tấm kê tranh ngọc thì không khí trong đại sảnh quá ồn ào, nên Hàn Giang gần như chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý vào Lương Văn Kiệt cũng đang ngồi ở hàng ghế cuối. Hành động khác thường của Tề Ninh cũng từng khiến Hàn Giang nghi ngờ, nhưng lúc đó anh không để ý lắm. Hiện giờ anh cần ngẫm nghĩ kĩ thêm một lần nữa về hội chợ bán đấu giá hôm đó. Tại bệnh viện, khi Đường Phong kể với anh về người phụ nữ tóc vàng tham gia trả giá trong hội chợ đấu giá hôm đó, Hàn Giang mới phát hiện ra mình đã bỏ qua quá nhiều chi tiết trong hội chợ. Anh không ngờ cuộc bán đấu giá tưởng như rất bình thường đó lại phức tạp đến vậy, anh càng không thể tưởng tượng nổi ngày hôm sau Tề Ninh lại nhảy lầu tự sát!

Hàn Giang cũng từng điều tra qua về cái chết của Tề Ninh, nhưng không có tiến triển gì. Vậy là, anh liên lần theo hướng kế tranh ngọc, chuyển trọng điểm điều tra sang Lương Văn Kiệt. Sau đó, Lương Văn Kiệt bị hại cùng một loạt những sự việc khác, đã khiến Hàn Giang không còn tâm trí để thật sự suy nghĩ về cuộc bán đấu giá hôm đó nữa. May mà có lời nhắc nhở của Đường Phong - trong bệnh viện, Hàn Giang mới nghĩ tới việc bắt tay vào tìm kiếm lai lịch của kế tranh ngọc. Sau hàng loạt những điều ra, anh bắt đầu nghi ngờ Vương Khải, nhưng không biết tại sao đối thủ của họ lại đi trước một bước, kết liễu sinh mệnh của Vương Khải.

Không đợi cô gái lễ tân thông báo, Đường Phong và Hàn Giang xông thẳng vào đẩy cửa văn phòng Quách Hồng trong công ty đấu giá Quốc Tế Hoa Bảo. Quách Hồng đang nằm trên sofa, đáng vẻ chán nản, nhìn thấy Đường Phong và Hàn Giang đột nhiên xông vào, Quách Hồng vô cùng ngạc nhiên: “Các anh là...”

Đường Phong đang định mở miệng thì bị Hàn Giang ngăn lại. Hàn Giang không vội thông báo họ tên.

Anh đóng cửa lại, cảnh giác nhìn một vòng xung quanh văn phòng của Quách Hồng, rồi sau đó, rất thuận thực tìm ngay ra một chiếc máy nghe trộm dưới chân đèn đặt trên bàn làm việc của Quách Hồng. Quách Hồng trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào chiếc máy nghe trộm trên bàn, ngồi lại vào bàn làm việc rồi hỏi: “Đây... đây”

“Máy nghe trộm” - Hàn Giang vừa nói, đồng thời vừa đưa thẻ của mình về phía Quách Hồng.

“Cái gì? Máy nghe trộm!” - Quách Hồng nhất thời không thể tin rằng trong văn phòng của mình hóa ra lại bị người ta gắn máy nghe trộm. Khi ông ta nhìn thấy thẻ của Hàn Giang thì còn ngạc nhiên hơn nữa: “Cái...cái này không phải là do các anh lắp đấy chứ? Tôi là công dân luôn tuân thủ pháp luật đấy nhé!”

“Khà! Khà!” - Hàn Giang cười lạnh lùng hai tiếng đáp: “Mấy hôm nay chúng tôi theo dõi nhất cử nhất động của ông, nhưng hôm nay đã hủy bỏ lệnh theo dõi ông rồi, cái này là do cấp dưới Vương Khải của ông lắp cho ông đấy”.

“Cái gì? Vương Khải! Không phải cậu ta đã chết rồi sao? Đây... rút cuộc là chuyện gì!” - Quách Hồng đầu óc mụ mị, đờ đẫn nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang không hề vội vàng trả lời câu hỏi của Quách Hồng, mà hỏi ngược lại ông ta: “Ông đã nhìn qua thi thể của Vương Khải chưa?”

Quách Hồng thần thờ gật đầu: “Nhìn... nhìn rồi”. “Tốt, vậy thì hãy thử nói cảm tưởng của ông xem!” “Cảm tưởng ? Đợi... đợi chút đã, đầu óc tôi hiện đang quá rối rắm, để tôi nghĩ xem, để tôi nghĩ xem. Lúc tôi nhìn thấy thi thể của Vương Khải, tôi đã vô cùng kinh ngạc... là ai đã giết cậu ta vậy?” - Quách Hồng lắc đầu nói.

“Vương Khải kết hôn chưa? Có người thân nào không?”. Tuy Hàn Giang đã nắm rõ gia cảnh của Vương Khải nhưng vẫn muốn kiểm tra chứng thực lại tại chỗ Quách Hồng.

“Cậu ta chưa kết hôn, kể từ khi đến công ty, cậu ấy chỉ ở một mình. mấy năm rồi, tôi không thấy bên cạnh cậu ta có người phụ nữ nào, nhưng ở nhà chắc là vẫn còn người thân”.

Những gì Quách Hồng nói đều giống như tình hình mà Hàn Giang nắm bắt được. Anh lại hỏi Quách Hồng:

“Hãy nói cảm nhận của ông về Vương Khải xem sao!”

“Cảm nhận? Ấn tượng của tôi về Vương Khải kể từ sau khi cậu ấy đến công ty đều rất tốt, làm việc cần cù, có trách nhiệm, đối với tôi mà nói cũng có thể coi là trung thành, bởi vậy, tôi luôn tin nhiệm cậu ấy, thật không ngờ hóa ra cậu ta lại...”

“Hóa ra cậu ta lại phản bội ông, âm thầm theo dõi ông!” - Hàn Giang bắt giác thông cảm nói.

“Nhưng rút cuộc Vương Khải xảy ra chuyện gì vậy? Anh có thể nói cho tôi biết chân tướng của toàn bộ sự việc không?” - Quách Hồng hỏi.

“Chân tướng của toàn bộ sự việc? Hừm, nếu mà tôi biết chân tướng của toàn bộ sự việc thì bây giờ cũng không ngồi ở đây đâu, Nhưng tôi có thể nói cho ông biết một chút tình hình liên quan tới Vương Khải, nhưng ông phải bảo đảm trước khi toàn bộ sự việc chưa được điều tra rõ ràng, tạm thời không được phép tiết lộ nội dung cuộc trò chuyện của chúng ta hôm nay cho người khác biết, Hàn Giang nghiêm túc nói.

“Được, tôi hứa!”

“Theo như trình sát của chúng tôi biết được, khoảng mấy năm trước đây, Vương Khazir đã bị một tổ chức bên ngoài mua đứt để làm việc cho bọn chúng. Chiếc máy nghe trộm tinh vi này là do cậu ta lắp cho ông. Làm như vậy cậu ta có thể biết được nhất cử, nhất động của ông.”

“Vậy thì ai đã giết Vương Khải?”

“Chỉ là tổ chức đó của anh ta, bởi vì Vương Khải đã bị bại lộ, anh ta không còn giá trị lợi dụng nữa, thế nên chúng đã khử anh ta.”

“Tại sao Vương Khải phải theo dõi tôi? Mục đích của cậu ta là gì? Tất cả những điều này là vì cái gì?” Quách Hồng càng nghe càng thấy mơ hồ.

Hàn Giang sững người một lúc, đang nghĩ xem làm cách nào để giải thích vấn đề này cho Quách Hồng! Đường Phong tiện tay cầm lấy tập ảnh lưu giữ những vật phẩm chụp trong hội chợ đấu giá mùa xuân lần đó đang đặt trên bàn làm việc của Quách Hồng, anh lật tới trang cuối cùng, chỉ vào ảnh của vật bán đấu giá số 1038 nói với Quách Hồng: “Tất cả mọi chuyện đều là do thứ này.”

“Do thứ này?” Quách Hồng nhìn vào tấm ảnh, “vật phẩm đấu giá mang số 1038, kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ. Tại sao lại là nó? Kệ tranh ngọc này...Ồ, tôi rất ấn tượng, lúc đó bán được 10 triệu nhân Dân tệ, cộng thêm tiền hoa hồng, nó chính là vật bán đấu giá đắt nhất trong hội chợ đấu giá mùa xuân lần đó. Lúc đó cạnh tranh rất gay gắt, thậm chí sau này còn gây ra chút tranh chấp.”

“Không sai!”

“Dù kệ tranh ngọc này rất quý giá, nhưng cũng không đến nỗi Vương Khải phải làm thế! Kệ tranh ngọc này rút cuộc có... có gì vậy? Còn cả việc Tề Ninh tự sát, có phải cũng liên quan tới việc này không?”

Hàn Giang gật đầu: “Không sai! Hiện giờ chúng tôi nghi ngờ chuyện Tề Ninh tự sát cũng liên quan tới việc này. Còn về kệ tranh ngọc thì..

Hàn Giang im lặng hồi lâu, rồi nhìn sang Đường Phong. Đường Phong hiểu ý liền giải thích với Quách Hồng: “Bọn người đó không chỉ vì kệ tranh ngọc này.

Về bí mật của kệ tranh ngọc, hiện giờ chúng tôi không tiện tiết lộ cho ông. Lần này chúng tôi đến đây chủ yếu là muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành vì, sao kệ tranh ngọc này lại được công ty các ông chiêu mộ? Người bán nó là ai?”

“Cái này... đã gần nửa năm rồi, tôi phải ngẫm nghĩ lại đã!” - Quách Hồng cố gắng hồi tưởng lại.

“Ông nhất định phải nghĩ ra, cái này rất quan trọng. Theo tình hình chúng tôi nắm được, kệ tranh ngọc này là văn vật bị mất cắp của cung điện Mùa Đông ở Petersburg cũng có nghĩa là người bán nó rất có khả năng chính là bọn người đó.” - Đường Phong thúc giục.

“Sao cơ? Anh nói...kệ tranh ngọc đó là văn vật bị đánh cắp từ cung điện mùa đông ư? Không đúng! Thông thường nếu như là văn vật bị đánh cắp thì bảo tàng có văn vật bị đánh cắp đó sẽ báo cáo với tổ chức hữu quan và công ty đấu giá chúng tôi cũng sẽ biết chuyện đó’. Trước đây cũng đã từng xảy ra chuyện như vậy, nhưng sau khi chúng tôi nhận được thông báo, là đã ngay lập tức xóa khỏi danh sách vật bán đấu giá. Tuy làm vậy sẽ gây một số tổn thất cho công ty, nhưng vì danh dự của công ty, chúng tôi tuyệt đối không bán đấu giá văn vật ăn cắp.” - Quách Hồng nghe thấy vậy, ngạc nhiên tới nỗi mắt chữ a mồm chữ o.

“Việc này... là thế này, do kệ tranh ngọc này có một vài ý nghĩa đặc biệt, thế nên các bên hữu quan đều không muốn lên tiếng! - Hàn Giang hạ giọng khẽ nói.

“Tôi nhớ ra rồi, kệ tranh ngọc này là do Vương Khải chiêu mộ về. Bình thường công việc của tôi rất bận, không thể nào nắm rõ hết từng vật phẩm đấu giá hơn nữa tôi luôn tín nhiệm Vương Khải, vì thế không để ý lắm. Việc chiêu mộ kệ tranh ngọc, rồi mọi thủ tục đấu giá sau đó đều do một tay Vương Khải xử lý”.

“Quả nhiên là Vương Khải!” - Đường Phong và Hàn Giang đưa mắt nhìn nhau, hình như lại nhìn thấy một vài ánh bình minh.

7

Đường Phong tiếp tục hỏi Quách Hồng: “Vậy ông có biết người bán kệ tranh ngọc này là ai không?”

Quách Hồng lắc đầu, đáp: “Cái này đều do Vương Khải làm, tôi không rõ lắm.”, nhưng Quách Hồng lại lập tức nhớ ra điều gì đó, quay sang nói với Hàn Giang:

Nhưng giấy tờ nội bộ của công ty chắc là có ghi chép người bán, để tôi kiểm tra xem”.

Quách Hồng gõ bàn phím mấy cái, nhìn lên màn hình máy tính, chau mày, sắc mặt càng thêm trầm trọng: “Anh đợi chút, tôi đang kiểm tra”.

Nói xong, Quách Hồng ra khỏi văn phòng. Năm phút sau, Quách Hồng vội vàng chạy vào, kêu lên với Hàn Giang: “Lạ thật! Quá là kỳ lạ, đây rút cuộc là chuyện

gì vậy?”

“Cái gì là chuyện gì vậy?”

“Bất luận là trong máy tính của tôi hay là trong văn kiện của công ty, mọi tin tức liên quan tới kệ tranh ngọc này đều đã bị người ta xóa sạch”.

“Ồ!”, Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy vậy cũng ngạc nhiên. Nhưng hai người ngẫm nghĩ thì thấy, đây cũng không có gì là kỳ lạ, vì việc này đều do Vương Khải một tay xử lý nên đương nhiên anh ta không thể để lại dấu vết gì. Xem ra manh mối này cũng không tìm ra được gì rồi.

“Tuy chỗ tôi không tìm thấy, nhưng vì kệ tranh ngọc này là văn vật bị đánh cắp của cung điện Mùa Đông, vậy thì tôi nghĩ người bán nó chắc chính là kẻ đánh cắp báu vật. Các anh có thể đến cung điện Mùa Đông bên đó điều tra, có lẽ sẽ phát hiện ra điều gì đó chẳng!” - Quách Hồng ngược lại còn gợi ý cho Đường Phong và Hàn Giang.

Trong lòng Hàn Giang đã sớm nghĩ tới bước này anh bình tĩnh nói với Quách Hồng: “Cảm ơn lời gợi ý của ông, về Vương Khải chúng ta nói tới đây thôi tiếp theo ông hãy kể cho tôi về Tề Ninh nhé!”

“Tề Ninh? Nói thật, năm nay công ty chúng tôi đủ đen đủi rồi, đầu tiên là Tề Ninh nhảy lầu tự tử, giờ lại đến lượt Vương Khải bị giết. Vốn dĩ năm nay tôi còn chuẩn bị làm một vỏ lớn, giờ thành thế này đây. Ôi! Sắp đến cuối năm rồi, kinh doanh năm nay so với năm ngoái trượt dài cả cây số...”

Quách Hồng oán thán một hồi, cuối cùng mới nói tới Tề Ninh: “Tề Ninh là người rất nổi tiếng trong giới đấu giá tác phẩm nghệ thuật. Các anh cũng biết rồi đấy, những người làm công việc chủ trì đấu giá thường rất coi trọng danh tiếng, bởi vậy Tề Ninh luôn rất có trách nhiệm với công việc, cũng như rất chú trọng tới hình ảnh uy tín của mình. Việc ông ấy tự sát thực sự đến giờ tôi vẫn không hiểu nổi, một người đang sống ổn như vậy, sự nghiệp thành đạt, gia đình hòa thuận, sao lại tự sát được nhỉ?”

“Ông cho rằng ông ta tự sát vì cái gì?” - Hàn Giang truy hỏi.

“Chính tôi cũng không hiểu nổi vấn đề này nhưng ban nãy nghe anh nói Vương Khải vì kẻ tranh ngọc đó nên mới... tôi bỗng nhiên nghĩ tới việc Tề Ninh tự sát, có khi nào là bởi vì việc đấu giá kẻ tranh ngọc và bị” Vương Khải uy hiếp...”

“Ừm, bây giờ xem ra, Tề Ninh tự sát chắc là có liên quan tới kẻ tranh ngọc, rất có khả năng ông ta đã bị Vương Khải uy hiếp. Quách Hồng, trước hội chợ đấu giá, ông có phát hiện thấy Vương Khải và Tề Ninh có hành động gì khác thường không?” - Hàn Giang hỏi.

“Hành động khác thường? Để tôi nghĩ xem... đúng rồi, trước đây tôi vốn không để ý, bây giờ nghĩ lại, trước hội chợ đấu giá quả thật hai người họ có chút bất thường.

Có một lần, sau khi hết giờ làm, tôi nhìn thấy hai người họ ngồi trong một quán trà dưới công ty, hình như bàn bạc chuyện gì đó. Lúc đó tôi không để ý lắm, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại thì chắc là bên trong có vấn đề. Theo như những gì tôi biết thì hai người họ rất ít khi trò chuyện với nhau. Họ ở hai bộ phận khác nhau, trong công việc thông thường không nhất thiết phải trực tiếp tiếp xúc, bình thường cũng không thấy họ gặp gỡ riêng tư gì”.

Đường Phong và Hàn Giang nghe tới đây, trong lòng đã hiểu rõ hơn về Vương Khải, Tề Ninh và cả cuộc bán đấu giá đó. Hàn Giang cầm chiếc máy nghe trộm tinh vi trên bàn làm việc của Quách Hồng lên, đứng dậy cáo từ Quách Hồng: “Hôm nay cảm ơn ông đã cung cấp cho chúng tôi những tình tiết này. Nếu như sau này ông nhớ ra điều gì thì có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, những ngày này ông nên chú ý an toàn. Chúng tôi sẽ phái người âm thầm bảo vệ ông, bản thân ông cũng nên cẩn thận một chút”.

Quách Hồng gật đầu, tiễn Đường Phong và Hàn Giang ra cửa. Đường Phong vừa mới bước một chân ra khỏi văn phòng của Quách Hồng đã đột nhiên quay người lại hỏi: “Giám đốc Quách, đây là tầng cao nhất của tòa nhà này rồi nhỉ?”

“Đúng vậy!” - Quách Hồng không hiểu ý.

“Vậy Tề Ninh đã nhảy từ trên đấy xuống sao?” - Đường Phong dường như đang suy ngẫm điều gì đó.

“Ừm, phía trên chính là sân thượng, Tề Ninh đã nhảy từ trên đó xuống.” Quách Hồng nói.

“Có đường lên trên không?” Đường Phong hỏi.

“Trên cầu thang có cửa ra, nhưng kể từ sau khi cảnh sát điều tra xong vụ án Tề Ninh tự sát công ty văn vật tư đã chặn hẳn cái cửa đó vào rồi, hiện giờ không ai lên đấy được cả.

“Ồ, có thể giúp tôi nói với công ty văn vật tư một tiếng để mở cánh cửa đó ra được không?”

Đường Phong đột nhiên đưa ra yêu cầu kỳ quái.

Quách Hồng ngẫm nghĩ một lúc, gật gù đầu: “Được tôi sẽ gọi điện cho công ty văn vật tư ngay bây giờ.

Hàn Giang không hiểu ý định của Đường Phong, nhưng anh nghĩ Đường Phong nhất định có lý của anh ấy, vậy là, anh cùng Đường Phong đi vào lối cầu thang tối om.

Đôi chân Đường phong lặng riu bước lên từng bậc thang. Cầu thang không một bóng người chỉ có tiếng bước chân nặng nề vang lên. Âm thanh này khiến tâm trạng Đường Phong càng căng thẳng đến tột đỉnh. Khoảnh khắc cuối cùng trong cuộc đời Tề Ninh không ngừng hiện lên trước mắt anh, lúc đó chắc ông ấy cũng đếm từng bậc thang giống như anh giờ đây...

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

29. Chương 2

Chương 2

Quay lại điểm xuất phát

Tề tiên sinh, tất cả những gì ông làm tại hội chợ đấu giá đã khiến chúng tôi vô cùng thất vọng. Chúng tôi rất tiếc khi phải thông báo với ông rằng, sinh mệnh của ông đã đến hồi kết thúc. Vợ và con ông cũng phải theo ông rời bỏ thế giới này. Hãy nghỉ mà xem, người vợ xinh đẹp của ông, con trai đáng yêu của ông, họ đều vì ông mà phải kết thúc cuộc sống tươi đẹp...

1

Cánh cửa dẫn lên sân thượng không những được khóa bằng chiếc khóa lớn mà còn được chặn cứng lại bằng một thanh gỗ to bản. Đường Phong và Hàn Giang đứng đợi một lúc thì mới thấy hai thanh niên của công ty vật tư mang theo công cụ vùi vãi tới nơi. Hai chàng trai vạm vỡ đã phải hao tổn biết bao sức lực mới gỡ được thanh gỗ trên cánh cửa xuống. Một trong hai thanh niên đưa chùm chìa khóa cho Đường Phong, nói: “Đây là chìa khóa của hai chiếc khóa cửa, anh tự mở đi. Trên đó từng có người chết, chúng tôi không lên cùng các anh đâu. Anh dùng xong, khóa cửa lại là được, chìa khóa thì gửi lại người trực ban ngoài cổng!”.

Nói xong, hai thanh niên lặn mất tăm trong dãy cầu thang. Cầu thang lúc này lại trở về trạng thái tĩnh lặng như tờ. Đường Phong cầm một chiếc chìa mở khóa xích trước sau đó lại lấy một chiếc chìa khác mở cánh cửa chính. Đây là một chiếc cửa kéo bằng sắt. “Xoạch...!” một tiếng, Đường Phong từ từ đẩy cửa, một chùm ánh sáng mùa đông chói lóa soi thẳng vào buồng cầu thang tối đen.

Cửa sắt đã mở hết, chân Đường Phong giẫm lên lớp cách nhiệt của sân thượng. Hôm nay tuyết không rơi, nhưng trên sân thượng gió lạnh thấu xương. Năm phút sau, Đường Phong dựa vào trí nhớ, mò tới vị trí mà Tề Ninh nhảy lầu. Đường Phong áp sát vào thành lan can, cẩn thận thò đầu ra nhìn xuống phía dưới. “Tề Ninh đã nhảy từ đây xuống, nghỉ tới đây, Đường Phong cảm thấy

đầu óc choáng váng.

Đường Phong rút đầu lại, bắt đầu tỉ mỉ quan sát chỗ Tề Ninh nhảy lầu, mặt sân chỗ này có chút gồ ghề, vài viên gạch dùng để cách nhiệt đã bị nứt vỡ. Đường Phong phát hiện ra có chút khác thường dưới một viên gạch vỡ.

Anh thò tay xuống dưới viên gạch, quả nhiên dưới lớp gạch vỡ có giấu một bức thư. Đường Phong lấy bức thư này ra, giật mình nhìn Hàn Giang. Hàn Giang cũng rất ngạc nhiên: “Sau khi Tề Ninh tự sát, cảnh sát đã điều tra ở đây chưa nhỉ?”

“Chắc chắn là lúc đó sơ xuất rồi!” - Đường Phong sốt một mở phong bì ra. Chiếc phong bì có vài chỗ bị thấm nước mưa, nét chữ đã nhòe đi, nhưng điều đó không cản trở Đường Phong hiểu được nội dung cơ bản của bức thư này...

Đường Phong đọc thư xong, sắc mặt đanh lại, anh đưa bức thư cho Hàn Giang. Hàn Giang đọc xong bức thư liền gọi ngay điện thoại cho Triệu Vinh: “Lập tức tới sân thượng của tòa nhà Vân Hoàng!”

“Sao cơ? Sân thượng? Lại có ai nhảy lầu đấy ư?” - Triệu Vinh vô cùng ngạc nhiên.

“Đừng có nói linh tinh! Không ai nhảy lầu cả!” - Hàn Giang nói xong liền ngắt máy.

Trong lúc chờ đợi Triệu Vinh đến nơi, Đường Phong định phân tích sơ qua về nội dung bức thư cho Hàn Giang, nhưng Hàn Giang lại ngắt lời anh: “Đợi Triệu Vinh đến hẵng nói, hiện giờ đầu óc tôi hơi rối rắm, tôi phải sắp xếp lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối cái đã”.

Thế rồi Đường Phong và Hàn Giang tới ngồi cạnh lan can, cùng chìm đắm trong suy tư, đến khi Triệu Vĩnh lên tới sân thượng thì cả hai người đã ngồi trong gió rét hơn nửa tiếng đồng hồ. Trong hơn ba mươi phút này, họ đã ngẫm nghĩ lại rất nhiều chuyện, từ hội chợ bán đấu giá đến cái chết của Vương Khải, từng việc từng việc một.

Lúc này, trong đầu Đường Phong và Hàn Giang, từng mảnh sự việc đã mờ nhạt đang từ từ ghép lại với nhau.

“Hai anh đang làm gì đấy? Mò không được mà nghĩ cũng không ra phải không?” - Triệu Vĩnh châm chọc.

“Hừm! Cậu đừng có mà trù tôi, cả đời anh mà không có lúc nào là nghĩ không ra đâu! - Hàn Giang nói xong liền nhét bức thư trên tay vào trong ngực.

“Khà khà, vậy hai anh ngồi với nhau ở đây làm gì? Nhìn mà sốt cả ruột!” - Triệu Vĩnh hỏi.

“Suy ngẫm vấn đề!” - Đường Phong nói. “Xem ra các anh lại có phát hiện gì mới rồi!” - Triệu Vĩnh nghe vậy dường như đã ẩn ý của Đường Phong. “Đáng tiếc chúng ta lại chậm một bước!” - Đường Phong chán nản cười gượng.

Lúc này, Hàn Giang đứng phắt dậy, giải thích với Triệu Vĩnh: “Hôm nay tôi gọi cậu đến đây là vì muốn cùng cậu, và cả Đường Phong, bàn rõ câu chuyện này từ đầu đến cuối. Đây là nơi mà Tề Ninh nhảy lầu tự sát, chúng ta phải trở về điểm khởi đầu, trở về điểm xuất phát của cả câu chuyện, trở về cuộc đấu giá hoành tráng đó”.

2

Trở về điểm xuất phát? Trở về cuộc đấu giá hoành tráng đó? Trước mắt Đường Phong lại hiện lên cảnh tượng cuộc đấu giá hôm đó, nó cũng là khởi nguồn mọi cơn ác mộng của bản thân anh. Anh chậm rãi nói với Hàn Giang: “Đúng vậy! Chúng ta nên phân tích toàn toàn bộ sự việc từ điểm xuất phát. Cuộc bán đấu giá hoành tráng đó? Ừm! Đó là một cuộc đấu giá đáng sợ! Những người xuất hiện trong cuộc đấu giá hôm đó, những người mà tôi biết, ít nhất cũng đã chết mất ba người: Tề Ninh, Lương Văn Kiệt, Vương Khải, còn tôi thì thập tử nhất sinh, rồi cả một ả tóc vàng bỗng nhiên lại truy sát chúng ta. Những... những chuyện này rút cục là thế nào nhỉ?”

“Không phải đều là vì kệ tranh ngọc đó sao? Huyết chú! Hừm! Giờ thì tôi cũng có phần tin rồi!” - Triệu Vĩnh nói.

Hàn Giang không buồn để ý Triệu Vĩnh, quay ra hỏi Đường Phong: “Trước đây cậu đã từng gặp Vương Khải chưa?”

“Gặp rồi! Tại triển lãm trước cuộc đấu giá, cả trong cuộc đấu giá anh ta cũng đều ở đấy. Trong cuộc đấu giá, anh ta ngồi trên bục chủ tịch, chắc là phụ trách ghi chép! Nhưng tôi không có ấn tượng gì đặc biệt với anh ta cả, cũng không được tính là quen biết nhau!” - Đường Phong đáp.

“Ồ! Trong cuộc đấu giá...”, Hàn Giang ra sức hồi tưởng lại mọi chuyện trong cuộc đấu giá, nhưng trong đầu anh lại không có chút ấn tượng nào về Vương Khải.

“Đường Phong, cái này thì có chút kỳ lạ đấy!” - Triệu Vĩnh đột nhiên nhớ ra điều gì đó “Tôi còn nhớ anh đã từng nói, trong lúc đấu giá kệ tranh ngọc, cuối cùng là người phụ nữ tóc vàng và Lương Văn Kiệt cạnh tranh nhau. Sau khi Lương Văn Kiệt ra giá cao tới 10 triệu tệ, người phụ nữ tóc vàng chần chừ do dự, nhưng cô ta vẫn giương biển lên trong phút cuối cùng, nhưng lúc đó vì Tề Ninh đã nhìn thấy gì đó qua cánh cửa nhỏ bên cạnh hội trường nên đã hốt hoảng hạ búa trước! Phải vậy không?”

“Đúng! Lúc đó hội trường hơi hỗn loạn, nếu có khả năng rất nhiều người không chú ý tới chi tiết này, nhưng tôi chắc chắn không nhìn nhầm. Trước khi Tề Ninh hốt hoảng gõ búa thì đã liếc sang phía cánh cửa nhỏ một cái, ánh mắt ông ta lúc đó đầy sự khủng hoảng. Tôi lập tức quay đầu lại nhìn về hướng đấy nhưng không thấy gì cả, chỉ nhìn thấy cửa khe đóng đưa vài cái. Tôi nghĩ, chắc chắn Tề Ninh đã nhìn thấy ai đó, một người khiến ông ta hoảng sợ...”

“Và người này muốn ông ta bán kệ tranh ngọc cho Lương Văn Kiệt” - Hàn Giang bỗng nhiên nói chêm vào.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Người đó là ai nhỉ?” - Đường Phong hỏi.

“Tôi cũng thấy kỳ lạ, mặc dù chúng ta đã nhận định Vương Khải đại diện cho tổ chức bí ẩn luôn luôn truy sát chúng ta, anh ta cũng là người thao túng cuộc bán đấu giá kị tranh ngọc, nhưng lúc đó Vương Khải đang ở trên bục chủ tịch, vậy thì người xuất hiện ở cạnh cửa bên cạnh hội trường khiến Tề Ninh khựng hoảng như vậy chắc chắn không phải là Vương Khải. Người đó là ai nhỉ?” - Triệu Vĩnh nói ra nghi vấn trong lòng.

“Đúng vậy! Lẽ nào vẫn còn một hội khác?... Không! Không đúng! Nếu như Vương Khải đại diện cho tổ chức bí ẩn đấy, vậy người phụ nữ tóc vàng tranh giá với tôi trong cuộc đấu giá đại diện cho ai? Chính cô ta và Stephen sống chết truy sát chúng ta bằng được. Cô ta cũng đại diện cho tổ chức đó? Đây... đây rút cuộc là thế nào?” - Đầu óc Đường Phong như ngập sâu trong sinh lầy.

“Việc này quả thực rất kỳ lạ, Vương Khải? Người phụ nữ tóc vàng? Nhân vật bí hiểm đột nhiên xuất hiện? Còn cả Lương Vân Kiệt bị người ta đâm chết?”, Hàn Giang cũng không biết đầu mà lần, anh móc bức thư trong ngực ra, đưa cho Triệu Vĩnh: “Cậu đọc bức thư này trước đi đã!”

Triệu Vĩnh đón lấy, đọc xong giật mình hét lên: “Bức thư này phát hiện ở đâu đấy?”

“Vừa mới ban nãy, ở đây, chỗ Tề Ninh nhảy lầu, giấu dưới lớp gạch cách nhiệt. Lúc trước, chúng ta đã không phát hiện ra sự tồn tại của bức thư này!” - Hàn Giang có chút sần sùi.

“Sau khi vụ án xảy ra, hai chúng ta đã tới đây, nhưng chỉ xem qua loa. Lúc đó cả anh và tôi đều không ngờ rằng sự việc này lại phức tạp như vậy, và chỉ coi đây là một vụ án bình thường nên đã bàn giao cho cảnh sát xử lý.”- Triệu Vĩnh nói.

Lúc Hàn Giang và Triệu Vĩnh nói chuyện, Đường Phong lại một lần nữa run rẩy mở bức thư đó ra. Đây là một bức thư, hay đúng hơn nó là một bản án tử hình dành cho Tề Ninh còn hơn.

Bức thư là một trang giấy khổ A4 phổ thông, bên trên có in vài câu bằng mực đen thông thường:

Tề tiên sinh, tất cả những gì ông làm tại hội chợ đấu giá đã khiến chúng tôi vô cùng thất vọng. Chúng tôi rất tiếc khi phải thông báo với ông rằng, sinh mệnh của ông đã đến hồi kết thúc. Vợ và con ông cũng phải theo ông rời khỏi thế giới này. Hãy nghĩ mà xem, người vợ xinh đẹp của ông, con trai đáng yêu của ông, họ đều vì ông mà phải kết thúc cuộc sống tươi đẹp.

Nếu ông được coi là thông minh, nếu ông vẫn chưa mất hết lý trí, thì chúng tôi khuyên ông tốt nhất nên tự mình kết liễu mạng sống, như vậy thì mọi chuyện sẽ được coi như chưa từng xảy ra. Chúng tôi tiếp tục kế hoạch của chúng tôi, vợ, con và người nhà ông cũng chỉ phải chịu đựng đau khổ trong một thời gian ngắn, vì chỉ có ông từ bỏ thế giới này. Ra đi là sự lựa chọn đau khổ, nhưng đối với ông mà nói, điều này là bất buộc và xứng đáng. Ông hãy suy nghĩ cho kỹ, tuyệt đối đừng có ý đồ định báo cảnh sát, nếu không chúng tôi không chắc có thể đảm bảo an toàn cho gia đình ông.

3

Trên phong bì thư không có gì cả, không tem, không dấu bưu điện, không có người gửi, không có người nhận. “Thế này là thế nào? Sao trên phong bì này không ghi gì cả” - Triệu Vĩnh hỏi.

“Thế mà cũng hỏi, chắc chắn là do Vương Khải làm, anh ta trực tiếp in bức thư này, sau đó đặt nó lên bàn làm việc của Tề Ninh, hoặc là chỗ nào đó mà Tề Ninh có thể nhìn thấy, khả năng là sau hôm đấu giá, nhưng cũng có khả năng là ngay tối hôm đó. Tề Ninh đã nhìn thấy bức thư này, bởi vậy sáng hôm sau ông ấy đã chọn cách nhảy lầu tự tử.” - Đường Phong giải thích.

“Chính bức thư này đã lấy mạng Tề Ninh!”, Triệu Vĩnh xuýt xoa.

Hàn Giang đính chính: “Không phải bức thư này lấy mạng Tề Ninh, bức thư này chỉ là viên đạn cuối cùng bắn vào Tề Ninh. Tôi cũng đồng ý với cách phán đoán của Đường Phong, bức thư này là của Vương Khải. Vậy thì vấn đề lại đến rồi, từ nội dung của bức thư, kết hợp với tình hình mà chúng ta nắm bắt được, thì Vương Khải đại diện cho tổ chức bí ẩn đó đạo diễn cuộc đấu giá kị tranh ngọc, vậy mục đích của chúng ta là gì? Vì tiền? Tất nhiên không phải, rất rõ ràng mục đích của tổ chức này không phải vì tiền, mà là vì đoạt được kị tranh ngọc, sau đó vén mở bí mật của kị tranh ngọc, rồi chiếm được kho báu của vương triều Tây Hạ”.

“Là như thế, nhưng điều này cũng không thể giải thích việc tại sao họ lại hao tổn tâm sức cho kế hoạch đấu giá lần đó, cũng không thể lý giải được về cô ả tóc vàng.” - Đường Phong nói.

“Quả thực kỳ lạ, nếu như mục đích của họ là vén mở bí mật của kệ tranh ngọc, thì họ phải trực tiếp giải mã những văn tự trên kệ tranh ngọc và tìm kiếm những kệ tranh ngọc khác mới đúng, tại sao lại phải như vậy để tổ chức đấu giá chứ? Mục đích của họ là gì.- Hàn Giang lại lần nữa chìm trong suy tư.

“Mặc kệ mục đích của chúng là gì, từ tình hình sau này cho thấy, lần đấu giá này đã vượt qua tính toán của tổ chức bí ẩn đó, bởi vậy mới có vụ ép Tề Ninh tự vẫn, Lương Vân Kiệt bị đâm chết, cuộc bắn giết tranh giành kệ tranh tại Hồng Kong và hàng loạt những sự việc sau đó”, Đường Phong nói.

Hàn Giang xua xua tay: “Không hẳn vậy, trực giác mach bảo tôi rằng, những việc phát sinh sau này không hẳn đều là do kết quả của việc vượt qua dự liệu của tổ chức bí ẩn đó, bởi có những việc là do số phận an bài ắt phải xảy ra. Đương nhiên, cuối cùng vì việc Lương Vân Kiệt mua kệ tranh ngọc quả thực đã vượt qua dự liệu Của Vương Khải và tổ chức bí ẩn đó, bởi vậy, chúng đã nhanh chóng triển khai một loạt cách chữa cháy. Một mặt, chúng ép Tề Ninh tự sát, mà dựa vào thực lực của đám người đó thì việc giết Tề Ninh dễ như trở bàn tay; còn mục đích ép Tề Ninh tự sát chính là không muốn để cảnh sát nghi ngờ, bởi vậy chúng không đi báo thù người nhà của Tề Ninh; mặt khác, bọn chúng tổ chức truy sát Lương Vân Kiệt để giành lại kệ tranh ngọc. Đương nhiên, cha con Lương Vân Kiệt cùng không vừa, vì thế mà bọn người đó mãi vẫn không thực hiện được ý đồ. Sau này, khi bọn chúng ra tay tại Hồng Kông, chúng ta đã kịp thời đến đó nên bọn chúng đã không đạt được mục đích”..

“Đội trưởng nói có lý, nhưng tôi vẫn chưa hiểu, cô ả tóc vàng trong cuộc đấu giá hôm đó thì nên giải thích như thế nào đây?” - Đường Phong lại nhớ tới người phụ nữ tóc vàng.

“Hiện giờ tôi quả thực không sao giải thích được về cô gái tóc vàng đó... có lẽ cô ta chỉ là một quân cờ do tổ chức bí ẩn đó cài tại cuộc đấu giá. Như tôi vừa nói ban nãy tuy chúng ta không biết mục đích lên kế hoạch đạo diễn cuộc đấu giá của tổ chức bí ẩn đó và Vương Khải là gì nhưng có một điều chắc chắn, chúng không hy vọng kệ tranh ngọc sẽ rơi vào tay ai đó được định sẵn, như Lương Vân Kiệt chẳng hạn. Thế nên có khả năng chúng cũng đã cài cắm thêm một số người trong cuộc đấu giá, để đến lúc cần thiết sẽ không tiếc tiền bạc mua kệ tranh ngọc về.” - Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong nghe xong, lắc đầu đáp: “Giải thích này không hợp lý, bởi nếu chúng vì không muốn kệ tranh ngọc rơi vào tay người khác, cố ý cài cô gái đó đi tranh giá vậy thì tại sao cuối cùng cô ta lại chần chừ do dự. Điều này không hợp logic. Tài chính của tổ chức bí ẩn đó chắc chắn hùng mạnh hơn Lương Vân Kiệt rất nhiều, mà kệ tranh ngọc quan trọng như vậy, nếu như nhất định phải đạt được, thì 10 triệu tệ đối với tổ chức bí ẩn đó chắc không phải là con số lớn”.

“Đúng vậy! Điều này không giải thích được. Hàn Giang cũng thừa nhận quan điểm của Đường Phong.

“Còn nữa, ban nãy anh vừa nói ‘chúng không hy vọng kệ tranh ngọc sẽ rơi vào tay ai đó được định sẵn’, vậy ai là người mà anh gọi là ‘ai đó được định sẵn’? Là Lương Vân Kiệt? Vậy tôi thì sao? Nếu như ban đầu tôi mua được kệ tranh ngọc đó, vậy thì có phải cũng vượt qua dự liệu của Vương Khải và tổ chức bí ẩn đó? Chúng cũng sẽ đến truy sát tôi sao?” - Đường Phong hỏi lại.

“Nếu như cậu mua được kệ tranh ngọc thì tôi nghĩ, để cướp lại được kệ tranh ngọc, chúng sẽ khiến cậu rắc rối đấy!” -Hàn Giang nói.

Nhưng bọn chúng đem kệ tranh ngọc tới hội chợ để đấu giá thì cũng đồng nghĩa với mạo hiểm, vì sẽ bị người khác mua mất, trừ khi họ sắp xếp một người phía dưới đấu giá vượt qua tất cả những khách đấu giá khác. Cô gái tóc vàng rõ ràng không làm được đến bước đó.” - Đường Phong quả thực không hiểu nổi.

“Tôi cũng không hiểu luôn, nói một hồi thì vấn đề này lại lòi ra: Vương Khải và tổ chức bí ẩn hao tổn tâm sức, mạo hiểm lớn như vậy, lên kế hoạch đấu giá kệ tranh ngọc rút cuộc vì cái gì?” Hàn Giang xoa xoa thái dương đang căng lên, chán nản hỏi.

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi rồi nói ra quan điểm của mình: “Có lẽ vẫn còn một khả năng như thế này, cô gái tóc vàng vốn không phải là người do tổ chức bí ẩn bố trí hay ít nhất là không phải trong lúc đó”.

“Ô! Đường Phong, sao cậu lại nói vậy?” – Hàn Giang chau mày.

Đường Phong lắc đầu: “Tôi cũng không biết, chỉ là cảm giác thôi. Cô gái đó rõ ràng là cùng hội với Stephen. Cô ta đứng sau đại diện cho tổ chức bí ẩn đó truy sát chúng ta, nhưng cho đến giờ, chúng ta vẫn chưa nhìn thấy chân tướng của tổ chức bí ẩn đó. Tôi nghĩ Stephen vốn không phải là người thực sự đứng phía sau, người thực sự đứng phía sau chắc phải là người khác.

Hàn Giang nghe suy đoán của Đường Phong liền gật đầu, ra điều tán đồng: “Cậu nói tiếp đi!

“Chúng ta cứ giả dụ, cô gái tóc vàng xuất hiện trong cuộc đấu giá không phải tay sai do tổ chức bí ẩn cài cắm, vậy thì phải chăng có thể suy luận rằng: tổ chức bí ẩn vốn không quá quan tâm rút cuộc ai là người mua kệ tranh ngọc đó” - Đường Phong nói.

“Vậy Lương Văn Kiệt thì sao?” - Triệu Vĩnh hỏi.

“Rõ ràng Lương Văn Kiệt là một ngoại lệ!” - Đường Phong khẳng định.

“Ý cậu là, đám người đó chỉ không muốn kệ tranh ngọc bị Lương Văn Kiệt mua mất, còn không quá quan tâm bị người nào khác mua? Lương Văn Kiệt chính là ‘ai đó được định sẵn’ mà cậu nói?” - Triệu Vĩnh ngạc nhiên.

Đường Phong gật gù: “Ừm, hoàn toàn có khả năng này. Tôi có một cảm giác: nếu như là tôi hoặc người khác mua được kệ tranh ngọc, đối với đám người đó mà nói hình như không phải là kết cục xấu nhất, và có lẽ sẽ không có vụ tự sát của Tề Ninh sau này. Như vậy mới dễ giải thích cho việc tại sao Tề Ninh lại khủng hoảng đến vậy trước khi gõ búa! Đương nhiên, đây chỉ là trực giác của tôi nên không có chứng cứ xác đáng”.

“Cách giải thích này ngược lại rất thú vị đây. Lương Văn Kiệt, Lương Dũng Tuyền rút cuộc liên quan thế nào tới toàn bộ sự việc? Tại sao đám người đó khi thấy Lương Văn Kiệt có được kệ tranh ngọc lại hoảng loạn như vậy? Có lẽ... - Hàn Giang lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên anh quay lại hỏi Đường Phong: “Lương Viện gần đây khỏe không? Lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy?” “Đội trưởng, sao đột nhiên anh... anh lại hỏi thế? Đường Phong bất giác thắc mắc.

“Tôi chỉ hỏi thăm thôi, đừng quên cô ấy cũng là người nhà họ Lương đấy!”

“Cô ấy rất khỏe, sau khi từ Hồng Kông về, tôi thấy tinh thần cô ấy tốt hơn trước rất nhiều.” - Đường Phong đáp lại.

“Nếu như cô ấy có gì bất thường, anh phải báo ngay cho tôi biết!”, Hàn Giang nói bằng giọng mệnh lệnh.

“Đội trưởng, lẽ nào anh nghi ngờ Lương Viện có vấn đề? Nhưng không phải anh đã từng nói với tôi lúc ở Mã Khúc rằng không nghi ngờ Lương Viện sao? Đường Phong tranh luận thay Lương Viện.

“Tôi đâu có nghi ngờ Lương Viện, tôi chỉ tiem vác xin cho cậu thôi mà. Được rồi, không nói tới cô ấy nữa... - Hàn Giang nói đến đây liền chau mày, cười đau khổ: “Vẫn không tránh được Lương gia. Tôi nói tiếp một chút về phân tích của mình: giả sử việc Lương Văn Kiệt mua được kệ tranh ngọc là kết cục mà tổ chức bí ẩn đó không mong muốn, vậy thì người xuất hiện bên cạnh hội trường đấu giá có thể là ai? Tôi nghĩ đó có thể là người hy vọng Lương Văn Kiệt sẽ mua được kệ tranh ngọc .

“Ừm, rất có khả năng là người của Lương Văn Kiệt.” - Triệu Vĩnh mạnh dạn suy đoán.

“Nói như vậy thì Lương Văn Kiệt cũng gây áp lực rất lớn cho Tề Ninh. Tề Ninh rút cuộc đã bị hai luồng áp lực to lớn đó đè bẹp?” - Hàn Giang nghi ngờ nói.

“Ý anh là, tổ chức bí ẩn và Lương Văn Kiệt vì mục đích của riêng mình đều đã tăng thêm áp lực khổng lồ cho Tề Ninh, thậm chí có những uy hiếp chết chóc?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang phẩy tay nói: “Tôi vốn không khẳng định là Lương gia, chỉ có điều hiểu rõ về kệ tranh ngọc thì chỉ Lương Văn Kiệt, Lương gia là khả năng cao nhất.

Đừng có quên, Lương Văn Kiệt là người may mắn sống sót của đội thám hiểm năm nào.”

“Nhưng Lương gia luôn luôn tuân thủ pháp luật, chưa từng nghe thấy họ có dây dưa gì với xã hội đen, họ làm cách nào để tăng thêm áp lực với Tề Ninh? Hơn nữa, cứ cho là Lương Văn Kiệt muốn giải mã bí mật

của kệ tranh ngọc, nhưng sau khi ông ta chết, Lương Dũng Tuyền hình như cũng không hứng thú với việc của cha mình...” - Đường Phong nói.

“Tôi phát hiện lập trường của cậu bây giờ có vấn đề rồi đấy, sao lại thay Lương gia trình bày nhỉ! Đừng quên cậu là người của chúng tôi, cậu phải luôn luôn đứng về phía chúng tôi!” - Hàn Giang nghiêm túc nói với Đường Phong.

“Tôi không nói giúp Lương gia, tôi chỉ có gì nói vậy!” - Đường Phong có chút kích động tranh luận lại.

Hàn Giang vỗ vỗ Đường Phong, cười nói: “Được rồi! được rồi! Không nói về Lương gia nữa, hiện giờ chúng ta có thể khẳng định, trong hội chợ đấu giá ít nhất đã xuất hiện hai thế lực vô cùng lớn mạnh. Hai thế lực này âm thầm giao đấu trong bóng tối và đều ảnh hưởng lớn tới Tề Ninh, cuối cùng cuộc đấu giá đã đi đến kết quả không có lợi cho Vương Khải và tổ chức bí ẩn của anh ta”.

“Ừm! Cái này thì rõ ràng rồi!” - Đường Phong và Triệu Vĩnh đều tán đồng kết luận này. Đường Phong không ngừng xuýt xoa: “Không ngờ cuộc đấu giá tưởng chừng bình thường đó mà lại phức tạp đến vậy, các nhóm thế lực đều tham gia vào đó.”

“Đúng vậy! Ban đầu chúng ta đã bỏ qua quá nhiều chi tiết trong cuộc đấu giá, đến nỗi đã mất đi vài đầu mối quan trọng để tháo gỡ đống rối rắm đó. Mấy hôm nay ngẫm nghĩ lại những chi tiết trong cuộc đấu giá, tôi mới phát hiện ra một vài chỗ sơ hở!” - Hàn Giang chậm rãi nói.

“Tôi vẫn còn một nghi ngờ, tổ chức bí ẩn khác kia đã đạt được mục đích khi cuối cùng Lương Vân Kiệt đã mua được kệ tranh ngọc trong cuộc đấu giá, vậy tại sao sau đó chúng ta lại không cảm nhận được sự tồn tại của thế lực này?” - Đường Phong lại đưa ra một câu hỏi khó cho Hàn Giang.

“Đúng vậy! Ngoài sự việc trong hội chợ đấu giá ra, thì sau đó chúng ta đã không cảm nhận được sự xuất hiện của thế lực đó. Giả sử thế lực này chính là Lương gia vậy thì mục đích của họ lẽ nào chỉ đơn thuần là đoạt được kệ tranh ngọc? Và Lương Vân Kiệt thì lại biết được một chút bí mật về kệ tranh ngọc”, Triệu Vĩnh phân tích.

“Cái này cũng dễ giải thích phải ban này cậu đã nói rồi sao? Giả sử đây chính là Lương gia thì việc này giải thích thông rồi đấy thôi? Họ vốn dĩ muốn đoạt được kệ tranh ngọc, bóc gỡ bí mật của kệ tranh ngọc, nhưng đó Lương Vân Kiệt bị hại nên sau đó Lương gia quyết định rút lui, vì dù gì sức họ cũng không thể chống đối lại tổ chức bí ẩn đó. Nếu không phải là chúng ta kịp thời nhảy vào thì có lẽ tổ chức bí ẩn đó đã sớm đạt được mục đích rồi”. - Hàn Giang nói.

Đường Phong nghe xong những phân tích của Hàn Giang liền đáp: “Nghe anh phân tích như vậy tôi mới nhớ ra, lúc tôi gặp Lương Dũng Tuyền ở Hồng Kông, qua những gì ông ta nói thì gần như có thể thấy rằng ông ta cũng nắm bắt được một chút nội tình. Lúc đó, rất có khả năng ông ta đã dự cảm được sự uy hiếp to lớn nên đã không để tôi phải lãng phí nhiều lời, nhẹ nhàng giao nộp kệ tranh ngọc đáng giá 10 tỷ. Hơn nữa... hơn nữa tôi cảm thấy ông ấy không hy vọng lắm vào việc bắt được hung thủ giết hại cha mình”.

“Đúng.” Ông ta cũng khiến chúng tôi cảm thấy như vậy. Nhưng tỏ ra yếu đuối có phù hợp với tính cách của Lương Dũng Tuyền không nhỉ? Làm vậy có thể thoát khỏi sát thủ của tổ chức bí ẩn đó không? Theo như tôi biết, trên thương trường, ông ta vốn nổi tiếng là người không biết khuất phục là gì!”, Hàn Giang nói.

“Nhưng lần này, tổ chức bí ẩn đó quả thực quá lớn mạnh, e rằng ngay cả người bản lĩnh như Lương Dũng Tuyền cũng không làm gì được, sợ chưa!” - Triệu Vĩnh suy đoán.

“Xem ra chúng ta cần phải nói chuyện lần nữa với Lương Dũng Tuyền, ít nhất cũng để ông ấy nói hết ra những gì mình biết.” - Hàn Giang cất bức thư đi, nói.

5

Không biết từ lúc nào tuyết lại rơi trong không trung. Đường Phong và Hàn Giang đi về phía cầu thang, nhưng hai người đi được một đoạn mới phát hiện ra Triệu Vĩnh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không hề di chuyển, dáng vẻ giống như đang suy ngẫm điều gì. Hai người quay về chỗ cũ, Hàn Giang lớn tiếng hỏi Triệu Vĩnh: “Cậu đang nghĩ gì đấy? vẫn nghĩ tới buổi đấu giá đó sao?”

Lúc này Triệu Vĩnh mới định thần lại, đáp: “Không! Tôi không nghĩ về buổi đấu giá đó, tôi đang nghĩ...”

Hàn Giang thấy điệu bộ áp úng của Triệu Vĩnh liền nghiêm giọng nói: “Có gì thì nói đi, đừng có úp úp mở mở nữa!”

“Là thế này, đội trưởng có còn nhớ lần trước lúc còn ở Mã Khúc, khi anh chat với tôi không? Khi ấy tôi đã từng nói với anh, là tôi đang rất lo lắng. Thật ra điều mà tôi lo lắng nhất không phải là hành động của các anh mà là nội bộ của chúng ta”.

“Nội bộ của chúng ta? Cậu nghi ngờ nội bộ của chúng ta có nội gián?” - Hàn Giang rất nhanh hiểu ý Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh nặng nề gật đầu, Hàn Giang thở một hơi dài, nói: “Điều cậu lo lắng rất trùng với suy nghĩ của tôi. Chuyện này, lúc ở Mã Khúc tôi cũng đã từng nói với Đường Phong. Tôi đã sớm nghi ngờ nội bộ của chúng ta có vấn đề từ lâu rồi, nhưng tôi và Đường Phong lại không thể xác định được là ai, bởi vì chẳng ai tỏ ra có vấn đề cả”.

“Đúng vậy! Trong lòng tôi cũng nghĩ tới từng người từng người một, thậm chí cả anh nữa đội trưởng, nhưng không một ai tỏ ra có vấn đề cả!” - Triệu Vĩnh nói.

“Hừm! Cái cậu này, đến tôi mà cậu cũng nghi ngờ sao? Cậu được đấy! Khá lắm! Nhưng cũng cần phải có dũng khí để nghi ngờ như vậy. Không được loại trừ ai khỏi vòng nghi vấn. Nhưng sau này tôi cũng đã ngầm nghĩ kĩ vấn đề đó, có lẽ do tôi nghĩ nhiều quá, lúc tìm kiếm ở Hắc Đầu Thạch Thất, chúng ta đã biết bao lần gặp gỡ với bọn áo đen, có lẽ là do Stephen tồn tại trong bóng tối, và cũng có thể là do mục tiêu của chúng ta và bọn chúng quá giống nhau, thế nên tôi mới luôn gặp chúng.” - Hàn Giang vỗ vai Triệu Vĩnh nói.

“Vậy bước tiếp theo chúng ta làm gì?” - Triệu Vĩnh hỏi.

“Bước tiếp theo, một mặt chờ đợi Từ Nhân Vũ, chỉ cười đợi anh ấy thám thính được tin tức phía Saint Petersburg là chúng ta sẽ hành động, mặt khác, cậu phải tăng cường âm thầm giám sát Lương Dũng Tuyền, như vậy vừa bảo vệ ông ấy, vừa cũng có thể phát hiện ra manh mối có giá trị từ ông ấy.” - Hàn Giang dặn dò.

Triệu Vĩnh gật đầu: “Tôi hiểu rồi!”

Ba người cùng nhau đi vào buồng cầu thang, Đường Phong móc chìa khóa ra, chuẩn bị khóa cửa. Lúc này, điện thoại của Hàn Giang đột nhiên vang lên, rồi phía bên kia là giọng của Từ Nhân Vũ, chỉ thấy Hàn Giang nói vài câu. “ừn! Được!” xong liền ngắt điện thoại.

Hàn Giang nhìn Đường Phong và Triệu Vĩnh, bình tĩnh nói: “Phía tiến sỹ Từ có tin tức rồi, chúng ta mau về thôi.”

Khi ba người quay về tổng bộ thì Từ Nhân Vũ đã đợi cả tiếng đồng hồ rồi. Anh vừa nhìn thấy ba người liền tuyên bố ngay lập tức: “Tung tích của kẻ tranh ngọc đó rút cuộc cũng được sáng tỏ rồi!”

“Ồ! Ở đâu?” - Đường Phong cuống cuống hỏi.

“Ở Saint Petersburg chính xác mà nói thì ở trong kết sắt của Cục an ninh Liên bang Saint Petersburg, Từ Nhân Vũ nghiêm túc nói.

“Sao cơ? Trong kết sắt của Cục an ninh Liên bang Saint Petersburg! Nói như vậy thì đúng là do hội Yelena lấy đi?” - Đường Phong vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

“Theo tôi biết, không phải là Yelena, càng không phải Makarov, vì Makarov lúc đó cũng đã ngã và bị thương rồi, mà là họ đã phái nhóm đặc công thứ hai đi.

Sau khi Yelena bị bắt làm tù binh, họ đã mất liên lạc với cấp trên, bởi vậy, cục an ninh toàn liên bang đã lại phái thêm một nhóm khác đi tìm kiếm Yelena và Makarov!” - Từ Nhân Vũ giải thích.

“Như vậy thì đúng rồi... thế nên họ đã lấy đi kẻ tranh ngọc, cứu Makarov, nhưng lại không quan tâm Đường Phong sống chết thế nào! - Hàn Giang khẳng định lại phán đoán trước đây của mình.

“Nhưng sao họ có thể tìm được địa điểm chúng tôi rơi xuống vực nhanh chóng như vậy nhỉ? - Đường Phong không hiểu.

“Điều này tôi cũng không rõ lắm, chắc là họ có cách của họ, có khả năng tại Mã Khúc, Makarov đã nói được liên lạc với cấp trên của ông ta.” - Từ Nhân Vũ suy đoán.

“Tạm thời không quan tâm đến những việc này, tiến sỹ, anh nói tiếp về tình hình hiện nay của kệ tranh ngọc đi!” - Hàn Giang thúc giục Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ từ tốn giới thiệu tiếp: “Tôi huy động tất cả mối quan hệ của mình, cuối cùng mới biết rõ được, sau khi người của họ đem kệ tranh ngọc thứ hai về Saint Petersburg thì đáng lẽ sẽ trả lại cung điện Mùa Đông, kết thúc vụ án này, nhưng chuyên gia của cung điện Mùa Đông sau khi xem qua kệ tranh ngọc đó lại nói rằng: kệ tranh ngọc này mặc dù là thật, nhưng không phải là kệ tranh ngọc mà cung điện Mùa Đông đã bị mất cắp, bởi vậy vụ án này vẫn chưa thể kết thúc. Vậy là, Cục an toàn Liên bang đã cất giữ kệ tranh ngọc đó trong két sắt”.

“Đội đã, tiến sỹ, anh có chắc người Nga chỉ muốn lấy lại kệ tranh ngọc đã bị đánh cắp trong cung điện Mùa Đông, và không có mục đích nào khác?” - Triệu Vĩnh nghi ngờ hỏi.

“Điều này... điều này tôi không thể chắc chắn được, nhưng từ những bằng chứng hiện giờ cho thấy quả thực là như vậy”, Từ Nhân Vũ nói.

Triệu Vĩnh lại không cho là như vậy, anh quay lại hỏi Hàn Giang: “Đội trưởng, ban này chúng ta đã phân tích qua, ngoài tổ chức bí ẩn đó ra vẫn còn một thế lực tham gia vào, và người Nga nắm đó biết rất nhiều nội tình liên quan tới kệ tranh ngọc, thậm chí tôi cho rằng họ có thể còn biết nhiều hơn chúng ta, bởi vậy..

“Bởi vậy anh nghi ngờ mục đích của người Nga không đơn giản chỉ là lấy lại kệ tranh ngọc?” - Hàn Giang tiếp lời.

Triệu Vĩnh gật gật đầu, Đường Phong phản bác: “Không phải chứ? Chúng ta tiếp xúc với lão Mã và Yelena, cảm thấy mục đích của họ quả thực rất đơn giản, chính là tìm lại kệ tranh ngọc, còn những thứ khác... tôi vẫn chưa nhìn ra. Từ góc độ học thuật mà nói, ban này Triệu Vĩnh nói người Nga có lẽ hiểu biết về kệ tranh ngọc còn sâu hơn cả chúng ta, nhưng tôi lại không cho là vậy. Không sai, vì kệ tranh ngọc, thứ nhất quả thật là do Coats Ivanov phát hiện ra đầu tiên, sau đó, đối với công việc nghiên cứu nó cũng đều do người Nga thực hiện, điều này có thể biết được qua bảy bức thư tuyệt mật của KGB. Nhưng sau đó, do sự thất bại của đội thám hiểm, rồi một số người hiểu biết nội tình hay các học giả người Nga nghiên cứu về kệ tranh ngọc gặp nạn, cộng thêm việc KGB cất giữ bí mật kệ tranh ngọc, thì tôi cho rằng: người Nga chưa chắc đã biết nhiều hơn chúng ta”.

“Chúng ta không biết người Nga đã hiểu biết được bao nhiêu nội tình, còn về động cơ của người Nga, chúng ta chỉ có cách tới Saint Petersburg mới có thể làm sáng tỏ được. Hiện giờ họ đã cất giữ kệ tranh ngọc trong két sắt của Cục an ninh Liên bang, cũng không hành động bước tiếp theo, họ đang định làm gì nhỉ?” - Hàn Giang đưa câu hỏi này ra ọi người.

6

“Không phải đợi chúng ta cần câu chứ?” - Triệu Vĩnh nghe xong câu hỏi của Hàn Giang, cảnh giác hỏi lại.

“Câu này là sao?” - Đường Phong ngạc nhiên, chằm chằm nhìn Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh nói rất chắc chắn: “Không phải là đã bày rõ ra rồi đấy thôi? Vì nếu họ đã biết kệ tranh ngọc này không phải là kệ tranh ngọc bị đánh cắp tại cung điện Mùa Đông thì cũng nên trả lại chúng ta. Đường nhiên, họ có thể che giấu lương tâm mà coi kệ tranh ngọc đó là vật bị mất của cung điện Mùa Đông, như vậy họ cũng có thể báo cáo lên cấp trên là đã hoàn thành nhiệm vụ. Hiện giờ, cả hai con đường đó họ đều không đi, mà lại giữ kệ tranh ngọc trong két sắt, án binh bất động, thế không phải là đợi chúng ta đến sao? Họ đã dự liệu được chúng ta sẽ không cam chịu từ bỏ, nên nhất định đã chuẩn bị giăng lưới đợi chúng ta. Bất luận chúng ta có khéo léo đoạt được hay cứng rắn cướp lấy, thì e rằng cũng đều lãnh ít dữ nhiều!”

Triệu Vĩnh nói xong, Đường Phong lại cười nói: “Sao cậu lại biết được là chém chém giết giết, nghĩ ngay đến việc đi cướp lại ngay kệ tranh ngọc đó về? Dựa vào phân tích của tôi, mục đích mà người Nga làm như vậy không nhiều hơn hai điều: một là đợi chúng ta đến, giao dịch với họ, dùng kệ tranh ngọc trong tay chúng ta đổi lấy kệ tranh ngọc trong tay họ; hai là, giống như ban này Hàn Giang vừa nói, có thể bọn họ còn có mục đích lớn hơn, mà không chỉ là giao dịch đơn giản như vậy. Điều đầu tiên, chúng ta chắc chắn sẽ

không đồng ý, vì tôi nghĩ biện pháp tốt nhất là vẫn muốn làm rõ mục đích của người Nga, tốt hơn hết là cùng hợp tác với họ, đây mới là kế hay!” “Hợp tác với người Nga? Việc chẳng có lợi lộc gì thì họ có làm không?” - Triệu Vĩnh tỏ vẻ không tin,

“Đối với họ, việc giải mã bí mật của đội thám hiểm gặp nạn năm nào, đồng thời tìm thấy hài cốt của những thành viên trong đội thám hiểm, chính là lợi ích lớn nhất mà họ có thể đạt được. Đồng thời, đây cũng là lợi ích lớn nhất mà chúng ta có được, còn về kho báu như trong truyền thuyết, thì vẫn còn rất nhiều yếu tố không chắc chắn, nhưng hiện giờ nói những điều này vẫn còn khá sớm” - Đường Phong phân tích.

Hàn Giang nghe Đường Phong phân tích xong, gật đầu nói: “ừm! Phân tích của Đường Phong rất có lý, nếu như người Nga không có mục đích gì khác với kế tranh ngọc thì việc hợp tác với họ quả thực là kế sách hay nhất. Chỉ là... bên trong kéo theo rất nhiều vấn đề, nói sao cho dễ đây?”.

Mọi người trầm ngâm một hồi, đều đang ngẫm nghĩ phân tích của Đường Phong. Từ Nhân Vũ đột nhiên cười lạnh lùng, nói: “Hợp tác, quả thực rất khó, sao các anh không nghĩ xem, cứ nói rằng trước đây người Nga không nắm rõ bí mật của kế tranh ngọc, nhưng các anh và Makarov đi cùng nhau cả quãng đường thì ông ta cũng đã biết được rất nhiều bí mật về kế tranh ngọc!”.

Lời của Từ Nhân Vũ đã thức tỉnh mọi người. Đường Phong lẩm bẩm trong miệng: “Không biết lão Mã và Yelena hiện giờ ra sao?”

“Đúng vậy! Chúng ta không biết lời nói của lão Mã và Yelena bên đó có tác dụng không, nếu như lời nói của họ bên đó có trọng lượng, vậy thì hợp tác với người Nga sẽ tốt hơn rất nhiều!” - Hàn Giang nói.

Đường Phong ngẫm nghĩ: “Lão Mã là thiếu tướng, Yelena là đặc công át chủ bài của họ, chắc là lời nói cũng có trọng lượng!”.

Không ngờ, Từ Nhân Vũ lại châm chọc: “Thôi đi, Makarov là thiếu tướng, không sai, nhưng đã về hưu hơn chục năm nay rồi. Nếu như không phải năm đó ông ấy đã từng tham gia vào đội thám hiểm, từng nhìn thấy kế tranh ngọc thì người Nga đã không phải ông lão già cả đấy đi. Còn Yelena là đặc công át chủ bài cũng không sai, nhưng rõ ràng phải nghe lệnh cấp trên. Thế nên, tôi khuyên các anh đừng hy vọng quá nhiều vào hai người họ”.

“Được rồi! Muốn tìm hiểu ý đồ thật sự của người Nga thì phải tới Saint Petersburg một chuyến, ngồi đây mà tiếp tục phân tích thì cũng chẳng có tiến triển gì.” - Hàn Giang vừa nói vừa tức tốc suy ngẫm vấn đề. Anh ngừng lại một lúc, nói tiếp: “Mục đích lần này của chúng ta rất rõ ràng là lấy lại kế tranh ngọc thứ hai. Tôi hy vọng giống như Đường Phong nói, có thể hợp tác cùng họ, nếu như vậy thì chuyến đi lần này của chúng ta sẽ nhẹ nhàng rồi nhưng nếu như hợp tác không thành thì sẽ giống như Triệu Vĩnh nói, mề mẩn rần rưởi. Các anh thấy sao?” Triệu Vĩnh và Từ Nhân Vũ bày tỏ ý tán đồng, còn Đường Phong lại bổ sung: “Biện pháp này khả thi, nhưng đừng quên đối thủ quen của chúng ta, nếu chúng không có được kế tranh ngọc thứ hai thì cũng sẽ không thể tiến hành kế hoạch tiếp theo, và chắc chắn chúng còn sót ruột hơn chúng ta. Với kinh nghiệm và sự nhạy bén thì chúng không thể không biết về tung tích của kế tranh ngọc đó. Thế nên, chuyến đi tới Saint Petersburg lần này vẫn phải đề phòng chúng”,

Hàn Giang vỗ vai Đường Phong nói: “Tiểu tử cậu bây giờ trưởng thành rõ rệt rồi đấy, không sai, những gì cậu nói rất quan trọng. Bọn áo đen đó nhất định cũng đã đánh hơi thấy, không biết chừng chúng cũng hành động đến nơi rồi, bởi vậy chúng ta cũng phải tăng tốc thôi.” - Hàn Giang nói đến đây, quay lại hỏi Từ Nhân Vũ: “Tiền sỹ, anh nhanh chóng giúp tôi làm mọi thủ tục để đi Saint Petersburg càng nhanh càng tốt”.

Từ Nhân Vũ gật đầu: “Yên tâm, không vấn đề gì, tôi có thể khoác cho Đường Phong thân phận học giả đến viếng thăm, còn khoác cho anh... nếu như anh lấy thân phận công khai đi, thì tôi có thể làm cho anh hộ chiếu ngoại giao, anh thấy sao?”

“Hộ chiếu ngoại giao? Vậy thì tốt quá, lúc qua hải quan không bị kiểm tra, như vậy là có thể mang theo súng rồi!” - Không đợi Hàn Giang kịp lên tiếng, Triệu Vĩnh phẫn khởi nói.

Hàn Giang liếc nhìn Triệu Vĩnh một cái, nghiêm giọng nói: “Lần này tôi đi với thân phận công khai, coi như là đồng nghiệp với Yelena và lão Mã để nói chuyện với họ. Nhưng bất luận có phải là hộ chiếu ngoại giao hay không thì tôi cũng không định mang vũ khí theo, thứ nhất là để biểu đạt thành ý của tôi, thứ hai

là một khẩu súng cũng không giải quyết được vấn đề gì. Nếu như cần thiết, tôi hoàn toàn có thể lấy được vũ khí ở đó”.

“Như thế này... tôi luôn cảm thấy không tin tưởng lắm, ngộ nhờ bàn hồng chuyện thì sao?” - Triệu Vĩnh hỏi lại.

“Cho dù hồng đi chẳng nữa, chúng ta đi với thân phận công khai thì họ cũng không dám làm gì chúng ta cả!” - Hàn Giang tự tin nói.

Triệu Vĩnh muốn nói thêm gì đó, nhưng ngó nhìn Hàn Giang, rồi lại nuốt lời. Lúc này, Hàn Giang đưa ra mệnh lệnh ọi người: “Lần này chúng ta tới Saint Petersburg phải phân công hành động. Một mình tôi đi với thân phận công khai, còn những người khác không cần công khai thân phận. Đường Phong và Từ Nhân Vũ đi với thân phận học giả đến viếng thăm. Đường Phong, nhiệm vụ chủ yếu của cậu ngoài việc giúp tôi phân biệt kệ tranh ngọc thật giả ra, thì còn phải gắng hết sức tiếp xúc với những học giả nghiên cứu kệ tranh ngọc tại Saint Petersburg, đặc biệt là những học giả lớn tuổi, vì có thể họ sẽ tiết lộ một số đầu mối có giá trị”.

Đường Phong nhận lệnh đáp: “Tiếp xúc chắc là không khó, những học giả nghiên cứu kệ tranh ngọc tại Saint Petersburg cũng chỉ có vài người, nhưng muốn lấy được những manh mối có giá trị từ miệng họ thì cái này tôi không dám đảm bảo”.

“Không ai cần cậu phải đảm bảo, vì chúng ta đều là dò dẫm tìm đường đi. Còn Triệu Vĩnh, cậu tạm thời không cần tới Saint Petersburg, tổng bộ bên này vẫn còn một số việc cần cậu giải quyết. Ngoài ra, vì là trước dùng lễ nghĩa sau dùng vũ lực - nên nếu như đàm phán thành công thì cậu không cần đi nữa, nếu như đàm phán hồng thì lúc đó cậu xuất hiện và thể hiện bản lĩnh cũng không muộn.” - Cuối cùng Hàn Giang dặn dò Triệu Vĩnh, tuy vẫn chưa yên tâm về kế hoạch của Hàn Giang nhưng Triệu Vĩnh cũng đành phải gật đầu nhận lệnh.

7

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, nhưng trước khi xuất phát, Triệu Vĩnh nhận được fax của tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế. Anh chỉ liếc qua một cái liền chạy vội tới phòng làm việc của Hàn Giang. Vừa đẩy cửa vào, Đường Phong cũng ở đây, Triệu Vĩnh phấn khởi báo cáo với Hàn Giang: “Đã có manh mối về hai tên đó rồi!”.

“Ai?” - Hàn Giang và Đường Phong đồng thanh hỏi.

“Stephen và cô ả tóc vàng đó!”

“Ồ! Mau đưa tôi xem!” - Hàn Giang vội vã đón lấy tờ fax.

Triệu Vĩnh trình bày tiếp: “Stephen là người Mỹ gốc Hoa, còn ả tóc vàng tên là Fanny. Theo tình hình tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế nắm được thì hai tên này đang đứng đầu một tập đoàn buôn lậu văn vật quốc tế, chuyên ăn cắp, buôn lậu văn vật và đồ mỹ thuật công nghệ đắt giá, cũng đã từng gây nên rất nhiều vụ án trộm cắp và cướp bóc đồ mỹ thuật công nghệ rung động thế giới. Tuy bị rất nhiều quốc gia truy nã, nhưng bọn chúng vẫn cứ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật”.

Hàn Giang đọc xong bản fax, đưa cho Đường Phong, bắn khoắn nói với Triệu Vĩnh: “Tin tức liên quan đến tập đoàn này mà tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế fax cho chúng ta cũng không nhiều lắm, đặc biệt là Stephen và Fanny. Thông tin cụ thể liên quan đến chúng càng ít hơn, ví dụ chi tiết chiều cao, cân nặng, nhóm máu, dấu vân tay và cả kinh nghiệm của chúng nữa đều không có. Sở thích... vân vân, cũng không cụ thể, cả tám ảnh này hình như cũng là chụp trộm, nhìn không rõ”.

“Đúng vậy, hai tên này võ công rất khá, tính cảnh giác cũng cao. Cảnh sát các nước đều chưa từng tóm được chúng nên cũng không có thông tin cụ thể về chúng. Bức ảnh này chính là bức ảnh mà hai năm trước chúng ở Paris với ý đồ ra tay trộm cắp tại bảo tàng Louvre và đã bị cảnh sát Pháp theo dõi chụp được.” - Triệu Vĩnh đáp.

“Vậy sau đó thì sao?”, Hàn Giang truy hỏi.

“Sau đó gì cơ?” - Triệu Vĩnh không hiểu Hàn Giang định hỏi việc gì.

“Ý tôi là sau bức ảnh này.”

“Sau này... sau này nghe nói Stephen và Fanny đã phát hiện ra chúng bị theo dõi, vậy nên đã hủy kế hoạch ban đầu. Hai bọn chúng đã đánh lạc hướng và cắt đuôi được sự theo dõi của cảnh sát Pháp rồi lặn mất tăm .

“Bọn này nhất định đã qua tập huấn quân sự chuyên nghiệp, thậm chí là huấn luyện đặc công.” - Hàn Giang phán đoán.

Đường Phong đọc xong bản fax, quay lại hỏi Triệu Vĩnh; “Những ghi chép liên quan tới tổ chức này hai năm qua ở bản fax gần như trống trơn à?”

“Cái này tôi cũng để ý tới rồi, hai năm gần đây tập đoàn này hình như giảm thiểu hoạt động, hầu như không có thông tin gì của chúng cả.” - Triệu Vĩnh đáp.

“Lẽ nào bọn chúng cải tà quy chính, từ ác phục thiện?”

“Rõ ràng không có đâu!” - Đường Phong lắc đầu nói.

“Đương nhiên là không phải chúng cải tà quy chính. Tôi cho rằng chúng tạm thời im hơi lặng tiếng là để kế hoạch âm mưu và hành động lớn hơn. Hành động ” lần này là vì kế tranh ngọc, chúng ta đã từng lĩnh giáo rồi.” - Triệu Vĩnh nói ra suy đoán của mình.

Hàn Giang chau mày, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới mở miệng: “Các cậu cho rằng bọn người áo đen truy sát chúng ta chính là tập đoàn buôn lậu văn vật do Stephen và Fanny lãnh đạo sao?”

Đường Phong và Triệu Vĩnh nghe thấy vậy giật bản mình, “Ý anh là vẫn còn bọn khác nữa?” - Đường Phong hỏi.

“Các cậu nghĩ mà xem, vũ khí của một tập đoàn buôn lậu văn vật có thể hiện đại như vậy không? Năng lực thu thập tình báo có thể lớn mạnh như vậy không?”...

Còn cả người của chúng nữa, những phần tử tội phạm thông thường có thể có kỹ năng tốt như vậy không?”.

Một loạt những câu chất vấn của Hàn Giang đã thức tỉnh Đường Phong và Triệu Vĩnh. “Đúng vậy! Nên xem ra, Stephen và Fanny và cả tập đoàn buôn lậu văn vật của chúng nữa cũng chỉ là một phần của băng sơn, còn đối thủ thật sự của chúng ta vẫn ngấm ngầm ẩn náu đằng sau!”, Đường Phong nói xong cũng rùng mình.

Hàn Giang đọc lại bản fax lần nữa, rồi nói lời cuối cùng: “Bất luận thế nào, bản fax này cũng đã giúp chúng biết được đối thủ của mình là ai, mặc dù chúng không phải là kẻ thực sự đứng đằng sau. Kế hoạch của chúng ta không thay đổi, tất cả cứ theo thể mà tiến hành. Chúng ta chia làm hai nhóm đến Saint Petersburg. Ngày mai, Đường Phong cậu và tiến sỹ Từ đi trước, mấy hôm nữa tôi đi sau, cứ quyết định vậy đi. Còn ai thắc mắc nữa không?”

Hàn Giang dặn dò xong, nhìn Triệu Vĩnh và Đường Phong. Triệu Vĩnh không có ý kiến, nhưng Đường Phong lại ấp a ấp úng, xem ra có điều khó nói. Hàn Giang lập tức nghĩ ngay tới Lương Viện, anh cười nói: “Đường Phong, cậu không yên tâm Lương Viện đúng không? Khả khả!”.

Triệu Vĩnh cũng cười theo: “Sao, cậu còn chuẩn bị mang cả Lương Viện theo ư?”

Đường Phong đỏ mặt, đáp: “Đương nhiên tôi không thể mang cô ấy đi cùng, nhưng lần này đến Saint Petersburg cũng không biết đi bao lâu, thì cũng phải cho cô ấy một lý do chứ!”

“Tôi biết thừa tiểu tử cậu đang lo cho Lương Viện. Lý do cái này không dễ bịa sao? Này, cậu để Triệu Vĩnh bịa ra một lý do giúp cậu đi!” - Hàn Giang đẩy vấn đề này sang cho Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh nghe xong liền cuống lên: “Này! Sao lại để tôi bịa? Làm như là tôi giỏi nói dối lắm ý, quân nhân cách mạng chúng ta từ trước tới nay không nói dối bao giờ.”

“Cậu cứ bốc phét đi, cậu không làm thì ai làm? Chúng tôi đi rồi, đại tiểu thư Lương chắc chắn sẽ tìm cậu đòi người đấy!” - Hàn Giang trêu chọc.

Triệu Vĩnh vừa nghe thấy vậy đầu đã căng lên, nói với Đường Phong: “Thôi cậu cứ bịa ra một lý do để Lương Viện tin đi, tôi thì không nói lại được cô ấy đâu!”

Đường Phong vẫn chưa kịp mở miệng, Hàn Giang đã ngắt lời anh, nói với Triệu Vĩnh: “Lần hành động này của chúng ta phải tuyệt đối bảo mật. Trong kế hoạch không có Lương Viện tham gia, bởi vậy phải giữ bí mật với cô ấy. Đường Phong không được đi nói với cô ấy.

Hơn nữa tối nay nếu Đường Phong gặp Lương Viện để tạm biệt, với tính cách của đại tiểu thư Lương, ngày mai liệu Đường Phong có đi nổi không? Lương Viện nhất định sẽ bám theo cậu ấy. Thế nên chúng ta phải âm thầm lặng lẽ ra đi, nếu như thuận lợi, có lẽ vài ngày sau chúng ta đã có thể về. Sau khi chúng tôi đi, Lương Viện có đến hỏi tung tích của Đường Phong thì vẫn cần cậu bịa ra một lý do để nói với cô ấy!”

Triệu Vĩnh ngẫm nghĩ, nói: “Các anh xem tôi nói thế này được không nhé, tôi sẽ nói với Lương Viện: Đường Phong và giáo sư La đang đóng cửa tu luyện, không gặp gỡ ai, mấy hôm nữa sẽ xuất hiện”.

Đường Phong và Hàn Giang bị lý do giả tạo này của Triệu Vĩnh làm cho khóc dở mếu dở. Hàn Giang tức tối: “Lại còn đóng cửa tu luyện, không gặp ai! Cậu đọc nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp quá rồi phải không? Xem ra cậu không biết nói dối thật rồi!”

Triệu Vĩnh nghe thấy vậy, đột nhiên đứng phắt dậy, giậm chân đứng nghiêm: “Cảm ơn đội trưởng khen ngợi!”

“Tôi khen ngợi gì cậu?” - Hàn Giang hơi sững sờ.

“Khen tôi không biết nói dối.” - Triệu Vĩnh lớn tiếng đáp.

“Cái này là tôi khen cậu đấy à? Cậu làm trong ngành này có lúc bắt buộc phải đánh lạc hướng, phải nói dối, cậu không biết nói, cái gì cũng nói thật thì bí mật của chúng ta giữ thế nào được!” - Hàn Giang nghiêm giọng nói.

“Thực ra tôi biết nói dối, chỉ là... chỉ là không giỏi nói trước mặt con gái, đặc biệt là trước mặt gái xinh thôi.”

“Đồ ngốc! Cậu nói luôn với Lương Viện là Đường Phong và tôi đi thực thi nhiệm vụ bí mật, phải bảo mật, không nói được! Đối với những người khác cũng nói như vậy, hiểu chưa hả?”

“Hiểu rồi!” - Triệu Vĩnh lại giậm chân đứng nghiêm.

“Được rồi, mọi người về chuẩn bị đi!” - Hàn Giang nói xong, Đường Phong và Triệu Vĩnh lui ra khỏi phòng làm việc của anh.

Ngày hôm sau, Đường Phong và Từ Nhân Vũ xuất phát trước, chẳng mấy chốc, họ đã báo cáo với Hàn Giang: đã tới Saint Petersburg an toàn, mọi việc đều bình thường.

Vài hôm sau, Hàn Giang cũng một mình lên máy bay tới Saint Petersburg.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

30. Chương 3

Chương 3

Bữa tối của Yelena

Trong căn phòng tối tăm, Yelena đặt cặp lồng đựng đồ ăn đang xách trên tay xuống, đưa tay mò công tắc bật đèn. Đèn được bật lên, căn phòng sáng trưng, nhưng Yelena đột nhiên phát hiện ra có chỗ nào đó không ổn! Trước khi đi, rõ ràng rèm cửa sổ đã được kéo lại, nhưng bây giờ, tấm rèm cửa dày cộm đã được kéo hết lên! Không!...

1

Ngày cuối cùng trước thềm năm mới. Saint Petersburg - viên ngọc quý của biển Baltic, thành phố đang chìm đắm trong không khí đón mừng năm mới.

Hàn Giang một mình độc hành trong thành phố xa lạ này, đường phố lạ lẫm, môi trường lạ lẫm, mọi thứ đối với anh đều xa lạ.

Vừa mới tới Saint Petersburg, Hàn Giang đã phải lĩnh đủ sự lạnh giá khắc nghiệt của nước Nga. Tuy anh đã từng xâm nhập sâu vào trong tuyết sơn A Ni Mã Khanh, nhưng đó là hành động được chuẩn bị sẵn, còn sự lạnh giá của mùa đông nước Nga lại hoàn toàn vượt quá dự tính của Hàn Giang. Anh đi tới ngã rẽ trên đại lộ Nevsky, một cơn gió lạnh buốt mang theo cả hoa tuyết ập tới. Hàn Giang bất giác run lên cầm cập, anh nhắc nhắc lại cổ áo khoác đã được dựng lên, nhưng làm vậy cũng không thể ngăn cản được sự tập kích của gió lạnh.

Sắc trời đã dần tối sầm xuống, Hàn Giang ngẩng đầu nhìn nhìn biển báo tên đường nơi góc phố, may mà trước khi tới Saint Petersburg anh đã cấp tốc học một tuần tiếng Nga, nhưng mất khá nhiều thời gian anh mới đọc được biển báo đường này. Mũi tên trên tấm biển hướng về phía đông, là cung điện Mùa Đông. Ban nãy, anh đã xác định được vị trí có cung điện Mùa Đông đứng sừng sững trong gió rét rồi, lúc này đây, nơi anh cần đến lại là hướng bắc đại lộ Suvorov.

Hàn Giang rẽ vào đại lộ Suvorov chưa được bao xa thì lại xuất hiện một ngã rẽ. Hàn Giang đối chiếu tên đường và chữ trên bản đồ, rồi rẽ vào một con phố nhỏ, lại đi tiếp 15 phút, hai bên đường xuất hiện hai dãy nhà chung cư. Hàn Giang mỉm cười, đến nơi rồi, đây chính là nơi mà anh muốn đến.

Trong màn đêm, Yelena ra khỏi bệnh viện, bước lên chiếc Fiat của mình. Cô vừa đến thăm Makarov. Cơ thể Makarov sau một thời gian được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tuy về cơ bản đã phục hồi, nhưng bác sỹ vẫn chưa cho phép ông ra viện. Yelena gần như ngày nào cũng tới thăm Makarov, đem cho ông xúp thịt bò hầm mà ông thích ăn nhất.

Tuy trên đường phố gió lạnh thấu xương, còn có cả tuyết rơi, nhưng những người chào đón năm mới vẫn làm tắc nghẽn đường phố. Yelena vội vàng trở về nhà, cô vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Nghĩ tới đây, Yelena khẽ hắng giọng, năm mới, ngày lễ, đối với cô mà nói quả thực là chuyện quá xa vời. Ngay từ khi còn là đứa trẻ cô đã vô cảm với những ngày lễ tết như thế này; còn bây giờ, nghề nghiệp của cô lại càng khiến cô không có thời gian để hưởng thụ những ngày lễ tết.

Yelena ra sức nhấn còi, nhưng dòng xe tắc nghẽn phía trước vẫn không nhúc nhích, nên đành phải tiếp tục chờ đợi, cho dù cũng là tay lái lẹ, nhưng lúc này cô cũng phải bó tay. Cuối cùng, xe cô phía trước đã từ từ di chuyển, chiếc Fiat nhỏ nhắn của Yelena cũng nhích theo về phía trước.

Yelena nhìn đồng hồ, tám rưỡi rồi, muộn gần một tiếng đồng hồ so với bình thường cô mới về đến nơi ở. Đỗ xe xong, cô cầm cặp lồng đựng đồ ăn mang cho Makarov lên, xuống xe, đi vào dãy cầu thang tối đen.

Đèn cảm ứng của mỗi tầng lầu lần lượt sáng lên theo từng bước chân nhanh nhẹn của Yelena. Một tầng, hai tầng, ba tầng... ỉ? Sao đèn cảm ứng ở tầng bốn lại không sáng? Tối hôm qua vẫn còn ổn mà, Yelena lập tức trở nên cảnh giác, cô dừng bước, yên lặng quan sát mọi thứ trong bóng tối, trong buồng cầu thang chắc chắn là không có người, nhưng Yelena vẫn ngửi thấy có chút mùi vị khác so với bình thường.

Yelena không lấy điện thoại ra soi sáng mà đứng trong bóng tối, dựa vào tường, rón rén chậm rãi tiến về phía cửa phòng. Đến trước cửa, sự nhạy cảm nghề nghiệp đã khiến Yelena đoán định, nhất định là đã có người đến đây lúc cô vắng nhà, thậm chí còn vào trong phòng.

Có lẽ... có lẽ người đó hiện giờ đang ở trong phòng mình! Yelena cố gắng hết sức không để chìa khóa va vào nhau thành tiếng, từ từ tra khóa vào ổ. Cô nhẹ nhàng đặt cặp lồng đựng đồ ăn đang cầm trên tay xuống, một tay nắm chắc chìa khóa, một tay theo thói quen lần xuống eo, bởi đó là nơi mà cô thường để súng. Nhưng khi tay cô vừa lần vào trong thì mới nhớ ra giờ mình làm gì còn súng nữa.

2

Yelena lại cầm cặp lồng đựng đồ ăn lên, tạm lấy đây là vũ khí phòng thân. Chuẩn bị xong xuôi, cô vận mạnh chìa khóa, đẩy một cái, cửa phòng mở ra. Trong căn phòng tối đen, Yelena đặt cặp lồng đồ ăn đang xách trên tay xuống, đưa tay mò công tắc bật đèn. Đèn được bật lên, cả căn phòng sáng trưng, nhưng Yelena đột nhiên phát hiện ra có chỗ nào đó không ổn! Trước khi đi, rõ ràng rèm cửa sổ đã được kéo lại, nhưng hiện giờ, tấm rèm cửa dày cộm đã được kéo hết lên! Không! Không chỉ có vậy, cô đã nhìn thấy trên ghế sofa

pha quay lưng lại phía mình đang có một người ngồi. Người đó nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại nở nụ cười với Yelena, bình tĩnh nói bằng tiếng Nga: “Rút cuộc tôi cũng đợi được cô về!”

“A! Sao lại là anh? Hàn! Anh... dọa tôi sợ chết khiếp!” - lúc này Yelena mới nhìn rõ, người đang ngồi trên ghế sofa chính là Hàn Giang.

“Cô... cô nên... sớm đoán được... tôi sẽ đến... đến tìm cô!” - Hàn Giang nói với Yelena bằng tiếng Nga trệu trạo.

“Tại sao?”

“Bởi vì... bởi vì... các cô... đang cầm đầu... của chúng tôi!”

Tiếng Nga trệu trạo của Hàn Giang khiến Yelena bất giác thấy thú vị làm sao. Yelena cười đau khổ, đóng cửa lại, nói bằng tiếng Trung: “Đúng thế! Tôi đã sớm đoán được anh sẽ đến tìm tôi. Vì kệ tranh ngọc đó mà món nợ giữa chúng ta vẫn chưa trả hết đấy!”

“Đúng thế! Ân oán giữa chúng ta vẫn phải thanh toán cho xong!” - Hàn Giang quay lại nói tiếng Trung nên cảm thấy dễ thở hơn nhiều.

“Thanh toán thế nào đây?” - Yelena cũng ngồi xuống sofa, nhìn Hàn Giang hỏi.

“Ở tuyệt sơn A Ni Mã Khanh tôi cũng được coi là cứu cô một mạng, dù thế nào thì cô cũng nên tri ân đền đáp chút, khả khả!” - Hàn Giang làm ra vẻ tươi cười rạng rỡ trước mặt Yelena.

“Ừm! Đúng! Đúng là anh cứu tôi một mạng!” - Yelena gật gật đầu, “Anh muốn tôi trả lại kệ tranh ngọc đó cho các anh? Vậy kệ tranh ngọc vốn thuộc về cung điện Mùa Đông thì thế nào nhỉ?”

“Thôi mà! Chúng ta hợp tác, lần này tôi đến chỉ là để bàn chuyện hợp tác với cô.”

Hàn Giang vừa mới vào thẳng vấn đề chính, Yelena liền cười đau khổ: “Hợp tác? Thôi đi, anh hợp tác với ai tôi sao quan tâm được, trước tiên hãy nói cho tôi biết sao anh lại vào được đây cái đã?”

“Sao lại vào được đây? Chỗ cô ở cũng không phải là điện Krenlin, sao mà tôi không vào được? Đừng quên tôi làm nghề gì nhé!” - Hàn Giang mỉm cười nói.

“Làm thế nào anh lại biết tôi sống ở đây?” - Yelena từng bước tiếp cận.

“Đừng đánh giá thấp khả năng tình báo của tôi, cũng đừng đánh giá thấp năng lực hành động của tôi. Tôi tới Saint Petersburg hai ngày rồi, muốn tìm một người sống sờ sờ thì có gì mà không làm được.” - Hàn Giang vẫn giữ nét mặt tươi cười.

Yelena nghe xong ngửa hai tay ra, gật gù, rồi lại chất vấn Hàn Giang: “Được! Coi như anh rất lợi hại đi, nhưng không được chủ nhân cho phép mà đã vào phòng của người ta, đây lẽ nào là phong cách vốn có của anh?” Hàn Giang nghe xong câu nói này của Yelena liền thu lại nụ cười, kẻ sát Yelena, gần giọng thì thầm: “Mong hãy lượng thứ cho tôi mạo muội, bởi vì tôi không dám bảo đảm ngoài kia liệu có người của các cô không, càng quan trọng hơn là liệu có kẻ thù của chúng ta hay không.

Bởi vậy, để dễ phòng bị, tôi không thể không xâm nhập vào khuê phòng của cô, nếu có chỗ nào mạo muội, mong cô Yelena lượng thứ!”

“Kẻ thù của chúng ta? Ý anh nói bọn áo đen cũng đã tới Saint Petersburg rồi?” - Yelena bỗng trở nên căng thẳng.

“Hoàn toàn có khả năng này, trong Hắc Đầu Thạch Thất, chúng đã không đạt được mục đích thì chắc chắn sẽ không chịu phục thiện nghỉ ngơi đâu.”

“Anh đừng có dọa tôi, chỗ tôi đây luôn luôn an toàn.

Từ trước tới nay tôi chưa từng phát hiện xung quanh có ai khả nghi, đương nhiên là ngoại trừ hôm nay gặp phải anh!” - Yelena vẫn chưa nguôi cơn giận.

“Không phải tôi dọa cô, thời gian cấp bách, chúng ta thực sự cần phải hợp tác, cùng nhau ứng phó nguy hiểm chung.”

Hàn Giang tiếp tục nói về ý định của anh, nhưng Yelena lại đứng dậy, cười đau khổ với Hàn Giang: “Được rồi, Hàn, anh đừng nói chuyện hợp tác hay, bí mật kế tranh ngọc gì đấy với tôi. Tôi đã bị đình chỉ chức vụ rồi, đến súng cũng nộp lên trên rồi, nếu không thì ban này - lúc tôi vào cửa, nhất định sẽ cầm súng nhắm vào anh, không biết chừng còn bắn cho anh một phát ấy chứ!”

“Cái gì? Cô bị đình chỉ chức vụ rồi? Thế là thế nào?” - Hàn Giang cũng đứng bật dậy.

“Chuyện này thì có gì ngạc nhiên đâu nhỉ? Lần này tôi không hoàn thành nhiệm vụ, lại còn bị đám người đó bắt làm con tin, cha tôi cũng bị thương nặng, tất cả những điều này tôi đều phải có trách nhiệm, thế nên tôi đã bị đình chỉ chức vụ.” - Nói xong, Yelena đi vào bếp.

Hàn Giang cũng theo vào bếp, đang định mở miệng thì Yelena hỏi trước: “Anh ăn gì chưa? Tôi còn chưa ăn tối đâu đấy, đói quá rồi!”

Hàn Giang có chút bối rối cười cười, trả lời: “Tôi cũng chưa ăn, tôi trốn ở đây mấy tiếng đồng hồ, vốn tưởng rằng bốn hoặc năm giờ chiều là cô về tới đây, ai ngờ tám rưỡi cô mới về”.

“Tôi đến bệnh viện thăm cha, lần đó ông bị thương rất nặng!”

“Ồ! Cha cô hiện giờ sao rồi? Ông và Đường Phong cùng rơi xuống khe núi, sau đó ông ấy được các cô cứu bằng cách nào vậy? Còn cả cô, sau khi được cứu sao cũng không thấy đâu nữa?” - Hàn Giang hỏi một tràng.

“Anh nhiều câu hỏi thật đấy! Thế này nhé, tôi chuẩn bị bữa tối trước đã, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé!” - Yelena nói xong liền mở cặp lồng ra, nói với Hàn Giang: “Trong này là súp nấm thịt bò, vốn mang đi cho cha ăn, nhưng hôm nay ông đã ăn trong viện rồi nên chỉ ăn một hai miếng, nếu anh không chê thì ta ăn món này nhé!”

Hàn Giang vốn đã đói cồn cào nên chỉ cần có ăn là tốt lắm rồi, hơn nữa món súp nấm thịt bò này xem ra cũng khá ngon. Quả nhiên, Yelena vừa làm nóng lại món súp này, mùi thơm đã lan tỏa khắp phòng.

Chẳng bao lâu sau, Yelena đã bày biện xong một bàn ăn đơn giản, nhưng là bữa ăn Nga đủ để no bụng, Hàn Giang vừa uống hồng trà, vừa gặm bánh mì, ăn súp, nhâm nhi xúc xích, chẳng mấy chốc đã khá no. Lúc này, anh lại tiếp tục hỏi chuyện Yelena: “Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi ban này của tôi đâu đấy!”

Yelena nhìn bộ dạng ăn uống của Hàn Giang, cười nói: “Giờ thì anh đã biết thế nào là báo ứng khi tự ý đột nhập vào nhà dân rồi chứ? Nếu tôi mà về muộn thêm chút nữa thì chắc anh chết vì đói rồi!”

“Nếu cô mà vẫn chưa về tôi sẽ lục tung các tủ, tự mình ăn uống no say.” - Hàn Giang cũng cười đắc ý.

“Sao giờ anh lại tự nhiên với tôi vậy nhỉ? Anh không sợ tôi gọi người tới tóm anh lại, để anh ném mùi nhà lao chỗ chúng tôi sao?”

“Khà khà, bởi vì tôi tin tưởng cô và cha cô, thế nên tối nay mới đến tìm cô.” - Nụ cười trên mặt Hàn Giang dần dần biến mất.

Yelena gật đầu: “Được rồi, vì câu nói này của anh tôi sẽ nói cho anh tất cả những gì tôi biết. Anh muốn bắt đầu nghe từ đâu?”

“Từ đầu, từ khi cô bắt đầu tham gia vào sự việc này!” - Hàn Giang nói.

“Từ đầu hả? Ban đầu tôi vốn dĩ có một kỳ nghỉ mà khó khăn lắm mới thực hiện được, kết quả vì bị vụ án này thúc bách nên đã phải sớm kết thúc kỳ nghỉ, chạy tới Saint Petersburg. Nhìn bề ngoài, đây chỉ là một vụ án tác phẩm nghệ thuật bị đánh cắp, nhưng do tính chất đặc biệt của tác phẩm nghệ thuật này, nên vụ án được Cục an ninh Liên bang chúng tôi tiếp nhận. Nhưng điều này cũng chưa đủ để khiến tôi phải kết thúc kỳ nghỉ chạy tới đây, quan trọng nhất là kế tranh ngọc này liên quan tới đội thám hiểm Trung - Liên hơn nửa thế kỷ trước. Tôi nghĩ tình hình này chắc là các anh cũng đã nắm được rồi”.

Hàn Giang gật: “Đúng vậy, chúng tôi biết về lần khảo sát khoa học đó, nhưng không rõ rút cuộc đội thám hiểm đó tại sao lại mất tích”.

Yelena tiếp tục nói: “Lần đó sau khi đội thám hiểm gặp nạn, KGB đã hạ lệnh niêm phong kệ tranh ngọc đó. Nửa thế kỷ qua, gần như không ai biết về sự tồn tại của nó. Thế nên, sau khi nó xuất hiện trở lại, tổng bộ đã rất chú trọng, phái tôi phụ trách vụ án này, và cũng mới có chuyến đi đến Trung Quốc của chúng tôi sau này”.

“Nói như vậy, việc này hoàn toàn do cô phụ trách?” “Kể từ trước khi từ Trung Quốc trở về thì đúng là như vậy, còn hiện giờ thì không phải nữa rồi, không những lại còn bị đình chỉ chức vụ nữa chứ”,

“Tôi muốn mạo muội hỏi một câu, mục đích của các cô là gì? Chỉ vì muốn tìm lại kệ tranh ngọc bị đánh cắp ở cung điện Mùa Đông thôi sao, hay là còn gì khác?” - Hàn Giang nói ra câu hỏi mà anh luôn canh cánh trong lòng.

4

Yelena nghe Hàn Giang hỏi vậy, đầu tiên hơi sững sờ trước sau khi đã lặng thinh ngẫm nghĩ một hồi, cô mới trả lời Hàn Giang: “Câu anh vừa hỏi ban nãy ngược lại đã cảnh tỉnh tôi đấy, trước đây tôi vốn không thực sự suy ngẫm đến vấn đề này. Tôi có thể nói với anh chính xác rằng, nhiệm vụ mà tôi nhận được, chỉ là tìm lại kệ tranh ngọc bị đánh cắp ở cung điện Mùa Đông đó về, ngoài ra không còn gì khác. Còn tổng bộ có mục đích khác hay không, tôi vốn không hay biết. Đặc biệt là thời gian này, tôi hoàn toàn không tiếp xúc với sự việc này, càng không thể phán đoán ý đồ hiện tại của tổng bộ”.

“Ồ! Là vậy sao? Vậy hiện tại ai đang phụ trách việc này?”

“Ilyushin, thượng tá Andrea Mikhailovich Ilyushin, hiện tại tạm thời do anh ta phụ trách.”

“Ilyushin?” - Hàn Giang tự tính toán trong bụng, xem ra Ilyushin mới chính là người mình cần tìm.

“Ừm, gã Ilyushin này từng là học sinh của cha tôi, nhưng anh ta không đi chung đường với chúng tôi. Đúng rồi, anh ta vẫn còn một biệt hiệu khác, gọi là Vaska”.

Hàn Giang ghi nhớ từng chút một tình hình mà Yelena nói với mình. Yelena lại nói tiếp: “Tóm lại, mong anh hãy tin tôi, nhiệm vụ mà tôi nhận được chỉ có tìm lại kệ tranh ngọc bị mất cắp của cung điện Mùa Đông.

Bởi vậy, chúng tôi đã đến Trung Quốc rồi gặp các anh, tiếp đó lại xảy ra bao nhiêu chuyện, vẫn phải cảm ơn anh cuối cùng đã cứu tôi, mà tôi còn nhớ hình như lúc đó anh còn bị trúng một phát đạn. Sao rồi, vết thương lành rồi chứ?”

“Lành rồi, không có trở ngại gì lớn cả.” - Hàn Giang nói xong, lại hỏi Yelena: “Vậy sau đó thì sao? Sau khi cô được cứu, tôi nhớ là cô đuổi theo Stephen mà. Sau đó, tôi bị hôn mê, không còn nhớ gì nữa.”

“Sau đó tôi đuổi theo Stephen và cô gái tóc vàng, xem ra hai người họ chính là kẻ cầm đầu của đám người đó, nhưng địa hình ở đó rất phức tạp, tôi hoàn toàn không biết về tình hình ở đấy, cộng thêm bị bọn chúng nhốt bao nhiêu ngày như thế, cơ thể vẫn chưa hồi phục, nên sau khi truy đuổi khoảng vài cây số, tôi vừa mệt vừa đói, sức không gượng được, nên mất dấu hai người đó luôn khả năng là hai họ trốn ở chỗ nào đấy”.

“Vậy sau đó cô đi đâu? Tại sao người của chúng tôi lại không tìm thấy cô?” - Hàn Giang quan tâm hỏi.

“Sau đó tôi định quay về đường cũ tìm anh nhưng quả thực không đi nổi nữa. Tôi định ngồi nghỉ một lúc rồi mới đi tìm các anh, nhưng chưa kịp đi thì người của chúng tôi đã tìm thấy tôi.”

“Người của các cô?”

“Ừm! Sau khi tôi bị bắt, chúng tôi đã hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc với tổng bộ. Vậy là tổng bộ lại phái một đội quân đi tìm kiếm chúng tôi, tổng cộng có bốn người, nguy trang thành khách du lịch, dẫn đầu là thiếu tá Mikhailovich...”

“Thiếu tá Mikhailovich?” - Hàn Giang có nhớ kĩ cái tên này.

“Valentin Pavlov Ivan Sergei Mikhailovich, trong mắt tôi, anh ấy cũng được coi là một đặc công có thẩm quyền.” - Lúc Yelena nói xong câu này, miệng khẽ háng một tiếng.

“Cũng được coi là một đặc công có thẩm quyền? So với cô thì sao?” - Hàn Giang cười hỏi.

“So với tôi ư? Nếu anh làm việc với anh ấy thì sẽ biết ngay”, Yelena lộ ra nụ cười ranh mãnh.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu nổi, sao người của các cô sao lại có thể tìm thấy cô nhanh và chuẩn như vậy?”

“Việc này rất đơn giản, chúng tôi có cách của chúng tôi, dĩ nhiên cũng có chút yếu tố may mắn nữa.”

“Cách của các cô?” - Hàn Giang không hiểu.

“Chắc là anh đã từng nghe qua hệ thống định vị theo dõi vệ tinh rồi nhỉ, đương nhiên thứ này cũng thường xuyên không nhạy.” - Yelena giải thích.

“Hóa ra là như vậy!” - Lúc này Hàn Giang đã hiểu được, hóa ra thứ mà họ dùng là vệ tinh định vị. Lúc này anh đã hoàn toàn có thể chứng thực suy đoán của mình trước đây, vậy là anh nói tiếp: “Sau đó cô được người của các cô cứu đi, nếu tôi đoán không nhầm thì người của các cô đã chia thành hai nhóm, một nhóm khác đi cứu cha cô và lấy kệ tranh ngọc trong ba lô của Đường Phong. Các cô đã tự lấy đó làm thành tích báo cáo hoàn thành nhiệm vụ, nhưng khi quay về Saint Petersburg thì mới phát hiện ra kệ tranh ngọc mà các cô đem về hóa ra lại không phải kệ tranh ngọc bị đánh cắp ở cung điện Mùa Đông”.

Yelena gật đầu nói: “Đúng vậy, anh nói không sai chút nào. Cha tôi đã nhìn thấy kệ tranh ngọc thứ hai mà các anh tìm thấy trong Hắc Đầu Thạch Thất. Ông đã xem qua kệ tranh ngọc mà Mikhailovich đem về và xác nhận đó chính là kệ tranh ngọc mà các anh mới phát hiện ra...”

“Thế nên, các cô đã không đem trả kệ tranh ngọc đó về cung điện Mùa Đông, mà lại cất giữ nó trong két sắt của Cục an ninh Liên bang các cô.” - Hàn Giang ngắt lời Yelena.

5

Yelena nghe thấy Hàn Giang nói ra nơi cất giữ kệ tranh ngọc, tim bỗng giật thót một cái, sau đó cười nói: “Xem ra việc anh đến đây đã có chuẩn bị trước rồi. Càng ngày tôi càng khâm phục năng lực của anh đấy. Tôi vốn cho rằng anh chỉ có mỗi sức khỏe phi thường thôi, điểm này thì anh rất giống với thiếu tá Mikhailovich của chúng tôi đấy”.

“Hóa ra hình tượng của tôi trong lòng cô chỉ là như vậy thôi sao?” - Hàn Giang cười đau khổ nói.

“Nhưng kể từ khi anh cứu tôi, tôi đã thay đổi cách nhìn về anh. Mọi thứ của anh đều rất ổn, anh là một đặc công xuất sắc, chỉ mỗi tội ngoại ngữ kém chút thôi”-, Yelena trêu chọc Hàn Giang.

“Ngoại ngữ?” - Hàn Giang thở dài, “Tôi khác cô.

Cô chắc chắn là sinh viên tài năng được trường KGB đào tạo ra. Tôi xuất thân từ binh lính, chỉ là một người thô kệch mà thôi. May mà tôi còn học thêm tiếng Anh, mà làm nghề này cũng không ngờ có ngày lại phải ra nước ngoài thực thi nhiệm vụ”.

“Ồ! Hóa ra anh biết tiếng Anh à. Vậy thì sau này chúng ta có thể dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau rồi!” - Yelena tiếp tục trêu chọc Hàn Giang.

Hàn Giang nghĩ tới việc mình khá lâu rồi chưa dùng tới tiếng Anh mà không khỏi đỏ mặt, bối rối nói:

“Nói tiếng Anh làm gì! Không phải cô nói tiếng Trung rất giỏi đấy thôi, chúng ta trò chuyện với nhau thế này là rất ổn rồi!”

Bộ dạng bối rối của Hàn Giang khiến Yelena bật cười thành tiếng. Hàn Giang cũng hòa theo Yelena cười ngây ngô, Yelena ngừng cười, nói: “Nhưng chàng trai đi cùng anh hình như rất học rộng tài cao...”

“Đúng vậy! Cậu ấy tên là Đường Phong, là giảng viên đại học, hiểu biết rất rộng, biết những vài ngoại ngữ đấy, nếu không thì tôi cũng không chọn cậu ấy hợp tác cùng tôi đâu. Cậu ấy và tôi, một văn một võ cũng được coi là cặp đôi hoàn hảo đấy”.

Nghe Hàn Giang nói vậy, Yelena càng cười to hơn:

“Cặp đôi hoàn hảo? Anh nói chuyện hài thật đấy! Hai người đàn ông bọn anh mà lại gọi là cặp đôi hoàn hảo sao? Ha ha, tôi thấy tiếng Trung anh cũng không ổn lắm đâu”.

Hàn Giang cũng cảm thấy vừa rồi anh, dùng từ không chuẩn xác, nhưng lúc này đây anh lại chẳng biết nói gì cả, đành phải cười ngây ngô phụ họa với Yelena. Đợi Yelena cười xong, Hàn Giang mới hỏi cô: “Tôi luôn... luôn có một vấn đề muốn hỏi cô, nhưng không biết có nên nói ra hay không?”.

“Có gì cứ hỏi đi!” - Yelena thấy điệu bộ ấp úng của Hàn Giang cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Tôi luôn muốn hỏi cô, cô... cô và cha cô có phải là cha con ruột thịt không?” - Hàn Giang hỏi xong câu hỏi này liền cảm thấy mình lại dùng từ không chuẩn xác rồi.

Yelena vừa nghe thấy Hàn Giang hỏi câu hỏi đó, tức khắc thu lại nụ cười. Hàn Giang nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Yelena lúc này đây không một gợn cười, chỉ còn lại nét u buồn phảng phất. Yelena lảng tránh ánh mắt của Hàn Giang, quay mặt đi, chậm rãi nói: “Có lẽ anh đã nhìn ra, chúng tôi không phải là hai cha con ruột, chỉ vì nhiệm vụ lần này mới xưng hô là cha con. Makarov vốn là thầy giáo của tôi. Thời còn dạy học, ông gần như bị mọi người đổ kỵ, ganh ghét, sống cuộc không mấy vui vẻ, nhưng ông luôn luôn tốt với chúng tôi, giống như một người cha hiền từ vậy, bởi vậy ông đã để lại ấn tượng sâu sắc với tôi. Chuyển đi Trung Quốc lần đó, hai chúng tôi đã sát cánh chiến đấu, tôi hoàn toàn coi ông như cha đẻ của mình”.

“Nghe nói con trai của lão Mã bị người ta giết hại phải không?” - Hàn Giang hỏi.

“Đúng vậy, chính là vì kẻ tranh ngọc bị đánh cắp ở cung điện Mùa Đông, đến nay vụ án vẫn chưa được phá.

Thế nên cái chết của Victor đã khiến cha tôi đau đớn tuyệt vọng khôn cùng. Ông đã nghỉ hưu nhiều năm nay rồi, lần này là vì kẻ tranh ngọc mới lại tái xuất, khả năng lớn là vì con trai ông”.

“Lão Mã không còn người thân nào khác sao?”

“Không. Victor là người thân duy nhất của ông trên thế giới này”.

“Vậy còn cô? Người thân của cô đâu?” - Hàn Giang hỏi.

Yelena im lặng hồi lâu, không trả lời câu hỏi của Hàn Giang. Trong phòng yên lặng đến đáng sợ, rồi Hàn Giang nghe thấy tiếng nấc nghẹn. Khi Yelena quay mặt lại, Hàn Giang nhìn thấy hai hàng nước mắt trên má Yelena. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Yelena khóc trước mặt mình. Trong ấn tượng của Hàn Giang, từ trước tới nay Yelena là người không biết thất bại, là một phụ nữ cứng rắn không biết khóc than. Lúc này đây, sao cô ấy lại khóc lóc ủy mị đến vậy? Hàn Giang bất giác không biết phải làm thế nào, một lúc sau, Yelena dần dần thôi thúc thút thít, Hàn Giang mới thử khẽ hỏi: “Cô... cô sao vậy?”

Yelena nhìn nhìn Hàn Giang, nói; “Lẽ nào anh không biết hai địa điểm mà KGB trước đây thường đến tuyển chọn đặc công sao?”

“Hai địa điểm thường đến?” - Hàn Giang không hiểu đây là ý gì.

“Một là quân đội, bởi vì ở đó có kỉ luật thép; một là cô nhi viện, bởi vì trẻ con ở đó hoàn toàn có thể nhào nặn được”.

“Nói như vậy, cô... cô là trẻ mồ côi?” - Lúc này Hàn Giang mới hiểu ra.

Yelena gật gật đầu.

“Tôi hiểu rồi, một đứa trẻ bất hạnh!” - Lòng Hàn Giang bỗng trào lên cảm giác thương xót vô cùng.

6

Trong đầu Hàn Giang bỗng nảy sinh một ý nghĩ mà ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy khó hiểu: anh muốn được che chở cho cô, anh hy vọng mình có thể trở thành người thân của cô, che chở bảo vệ cô!

Nhưng trong lúc Hàn Giang đang suy nghĩ mông lung thì Yelena đột nhiên đứng dậy hỏi Hàn Giang: “Ăn no rồi chứ?”

Hàn Giang lơ lơ gật gật đầu. Vậy là Yelena nhanh thoăn thoắt thu dọn bát đĩa dao đĩa. Vừa thu dọn, Yelena vừa hỏi Hàn Giang - lúc này vẫn đang suy nghĩ mông lung: “Anh đã biết được chỗ cất giấu kẻ tranh ngọc rồi, vậy bước tiếp theo anh chuẩn bị thế nào đây? Lấy trộm lại nó? Hay là mang theo đội quân của anh cướp nó về, nếu như anh lựa chọn về sau thì tôi phải cảnh báo anh trước là: làm như vậy sẽ vô cùng mạo hiểm đấy”.

Nghe Yelena nói như vậy, Hàn Giang mới nhớ ra nhiệm vụ của mình trong chuyến đi lần này, anh hỏi lại: “Sao trong đầu cô lại chỉ toàn có chém chém giết giết thôi vậy nhỉ. Tôi không hiểu tại sao cô lại nghĩ như vậy hả?” Yelena cười lạnh lùng: “Anh từ xa xôi ngàn dặm tới đây, mục đích rất rõ ràng, mục tiêu cũng đã xác định, không làm như vậy thì còn muốn làm gì nữa?”

“Ban này tôi đã nói rồi, tôi muốn hợp tác với các cô, bởi vì đối thủ của chúng ta là một tổ chức bí ẩn vô cùng lớn mạnh, chúng ta hợp tác với nhau là con đường tốt nhất. Bởi vậy tôi muốn tới nói chuyện với người phụ trách việc này phía các cô”.

“Thượng tá Ilyushin?” - Yelena khẽ hắng giọng một tiếng.

“Đúng vậy, vốn dĩ... nếu như việc này là do cô phụ trách thì tốt biết mấy, có lẽ tối nay thôi là chúng ta có thể thương lượng xong.”

“Ha ha!” - Yelena cười nói: “Nếu là tôi đi chẳng nữa thì cũng chưa chắc đã thương lượng xong, anh chờ cho rằng hiện giờ tôi đang rất có thiện cảm với anh, nên có thể lợi dụng để đạt được mục đích”

Mặt Hàn Giang chuyển từ đỏ sang tái trước những lời nói của Yelena. Yelena không buồn để ý cảm giác của Hàn Giang, tiếp tục nói: “Tôi có thể tưởng tượng ra, lúc anh tới gặp Ilyushin, anh ta sẽ nói thế nào. Anh ta sẽ hỏi lại anh: ‘Chúng tôi có thể được gì?’ - anh ta vốn là người không thấy lợi thì đừng hòng làm việc!”

“Các cô có thể được gì à? Các cô sẽ biết được chân tướng vụ mất tích bí ẩn của đội thám hiểm nửa thế kỷ trước và của hàng loạt những sự việc hiện giờ. Đương nhiên, sau khi sự việc kết thúc, chúng tôi cũng có thể biểu tặng lại kệ tranh ngọc đỏ cho cung điện Mùa Đông”.

“Tặng lại sao? Báu vật đó vốn dĩ là của cung điện Mùa Đông mà.”

“Không! Nó vốn dĩ thuộc về Trung Quốc!” “Nhưng hơn 100 năm trước nó đã tới Liên Xô.” “Nhưng như vậy cũng không thể thay đổi được quốc tịch của nó!” - Hàn Giang tranh cãi.

“Được thôi, Hàn, tôi không tranh luận với anh! Cái gọi là ‘hợp tác’ mà anh nói, nói trắng ra chẳng qua là muốn chúng tôi giao lại kệ tranh ngọc cho các anh. Bất luận là vì lý do gì, thì điều này cũng rất khó thực hiện được. Thực ra, hiện giờ việc này không liên quan gì tới tôi nữa. Đứng trên lập trường bạn bè, nghĩ cho anh, tôi khuyên anh không nên đến tìm Ilyushin, bởi vì tôi quá hiểu anh ta. Anh ta sẽ không đồng ý đề nghị của anh đâu, hơn nữa, chỉ cần anh đi tìm anh ta thì cũng sẽ đồng nghĩa với việc anh mất đi sự tự do khi hành động ở đây, vì anh ta sẽ phải tóm tay vạm vỡ trắng kiện để ‘bảo vệ’ anh, cho đến khi anh không chịu đựng nổi nữa, tự bỏ về nước mới thôi.” - Yelena chân tình khuyên can.

Hàn Giang gật gù: “Tôi hiểu rồi, nhưng tôi vẫn phải đi thử xem sao. Người Trung Quốc chúng tôi có câu tục ngữ ‘tiên lễ hậu binh’ mà!”

“Hừm! - Tiên lễ hậu binh? E rằng người ta không đón nhận cái tình này của anh đâu. Nếu như anh đi ăn trộm, với bản lĩnh của anh thì ngược lại cũng chỉ có vài phần thắng thôi!” - Yelena khẳng định nói.

Hàn Giang nghe Yelena nói vậy liền bật cười: “Tôi phát hiện ra sao giờ cô lại đứng về phía chúng tôi vậy, thay cả chúng tôi ủ mưu tính kế. Cái này đối với các cô có thể coi là phạm tội đấy nhé!”

Nghe Hàn Giang nhắc nhở, Yelena chợt nhận ra, đúng vậy, sao mình lại vô tri vô giác đứng về phía Hàn Giang, đây... đây là do xuất phát từ sự coi thường và phần nộ với Ilyushin, hay là... hay là vì người đàn ông Trung Quốc đứng trước mặt mình? Yelena đột nhiên cũng trở nên mơ hồ...

7

Một lúc sau, Yelena hơi cau gợn: “Tôi đều vì muốn tốt cho anh, nếu anh không cần thì thôi vậy.”

Hàn Giang thấy Yelena không vui liền vội vàng an ủi: “Không! Không! Tôi đương nhiên hiểu lòng tốt của cô. Tôi biết cô muốn tốt cho tôi, cô nói rất có lý. Dùng cách của cô nếu thành công thì dĩ nhiên rất tốt, nhưng như vậy sẽ làm mất hòa khí giữa hai bên, Thượng tá Ilyushin của các cô cũng không thể can tâm tình nguyện kết thúc như thế, hơn nữa làm như vậy cũng không có lợi cho việc hợp tác lâu dài, mà chỉ để cho kẻ thù của chúng ta vui mừng mà thôi. Bởi vậy, tôi vẫn quyết định đi tìm thượng tá Ilyushin của các cô. Việc này tôi đã suy nghĩ rất thấu đáo, tôi nghĩ cho dù anh ta không đồng ý hợp tác đi chẳng nữa, thì cũng không đến nỗi sẽ làm gì chúng tôi đâu nhỉ?”

“Tôi khuyên anh hãy suy nghĩ cho kĩ, đây không phải là địa bàn của anh!”, Yelena nói.

“Cô yên tâm, tôi sẽ thật cẩn thận!” - Hàn Giang kiên định.

“Xem ra tôi không khuyên nổi anh nữa rồi! Vậy được thôi, anh cứ tìm Ilyushin đi vậy, để xem anh có thu hoạch được gì không. Ngược lại đến lúc đó mà xảy ra chuyện, thì anh đừng có mà mong tôi cứu anh đấy!” - Yelena bực bội nói.

“Được rồi, đừng cáu giận nữa, kể cả gặp phải tình huống xấu nhất, tôi cũng sẽ có cách thoát thân. Hãy kể cho tôi nghe về thượng tá Ilyushin của các cô đi.” - Nói xong, Hàn Giang liền khoác vai Yelena, mỉm cười nói với cô.

Yelena bất giác cảm thấy có một luồng điện chạy dọc khắp cơ thể. Cô nhìn Hàn Giang, trong lòng tự rửa thầm mình, trước mặt người đàn ông này sao mình lại dễ dàng phản bội lại tổ chức và lời thề của mình đến vậy.

Tuy cô biết rằng làm như vậy cũng không gây tổn hại gì tới tổ chức của mình, nhưng đối với một đặc công xuất sắc và được giáo dục từ nhỏ như cô, thì điều này vẫn không thể tha thứ được. Vì thế mà Yelena chìm trong mâu thuẫn sâu sắc.

“Ilyushin, là kẻ mà đối với người khác lúc nào cũng lạnh lùng, gian xảo, nên từ trước tới nay tôi chưa bao giờ ưa anh ta. Con người này cũng đã từng là học sinh của cha tôi, nhưng nghe nói là cha tôi bị ép về hưu non cũng chính là bị gã này hãm hại. Lần này tôi bị đình chỉ chức vụ, cũng là vì hắn ta đã nói xấu tôi rất nhiều với cấp trên.

Anh nhất định phải cẩn thận với loại người này..- Tuy trong lòng tự nguyên rửa mình, nhưng Yelena vẫn kể hết từ đầu đến cuối về Ilyushin, tình hình của Ivan Pavlov cùng những người khác cho Hàn Giang nghe, rồi cho Hàn Giang xem một bức ảnh. Trong ảnh có bốn người, bên trái là Makarov và Yelena, bên phải là hai người đàn ông mà Hàn Giang chưa từng trông thấy.

Yelena chỉ vào người đàn ông trung niên có thân hình hơi gầy, sắc mặt lầm lì nói: “Đây chính là thượng tá Ilyushin”, rồi cô lại chỉ vào người đàn ông vạm vỡ đứng bên cạnh Ilyushin nói: “Đây là Ivan Pavlov, một anh chàng cơ bắp cuộn cuộn, hữu dũng vô mưu, cũng có vài phần giống anh đấy, khả khả”.

“Ý cô là... tôi cũng là một gã trai hữu dũng vô mưu?” - Hàn Giang hỏi lại Yelena.

Yelena nhìn Hàn Giang, cười thành tiếng: “Anh chủ động đến chỗ Ilyushin hiến mạng, như thế không phải là điển hình của hữu dũng vô mưu sao?”

“Có lẽ thế thật! Nhưng, tôi nhất định sẽ khiến cô thay đổi ấn tượng về tôi,” - Hàn Giang tự tin nói. Anh nhanh chóng ghi nhớ vào đầu diện mạo của hai người đàn ông này, nhưng vẫn đề nghị Yelena mượn tấm ảnh, Yelena do dự một hồi, cuối cùng cũng gật đầu, dặn dò: “Ảnh anh có thể mang đi, nhưng nhất định không được để Ilyushin biết tôi đưa bức ảnh này cho anh, nếu không thì tôi sẽ bị..

Hàn Giang cười cười: “Cô yên tâm, kể cả tôi có chết cũng sẽ giúp cô giữ kín bí mật đó.”

“Tôi đâu có hy vọng anh chết đâu. Anh phải sống cho thật tốt vào!” - Yelena chăm chú nhìn Hàn Giang, thốt ra từng từ từng từ một.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy hồi lâu, mãi cho tới khi Hàn Giang lại mở miệng nói: “Cô có biết về tình hình của chiếc két sắt cất giữ kế tranh ngọc không?”

8

Yelena bĩu môi, bắt lực nói: “Anh quả thật hết thuốc chữa rồi đấy. Được thôi, tôi sẽ nói hết với anh những gì tôi biết. Đương nhiên, tất cả tình hình mà tôi biết đều là của hơn một tháng trước rồi, cũng là lúc trước khi tôi bị thôi chức, kế tranh ngọc được cất giữ trong một căn hầm của tòa nhà Cục an ninh Liên bang. Đó là căn phòng kiên cố nhất trong toàn bộ tòa nhà. Chúng tôi thường gọi đùa nó là căn nhà nhỏ của Pie.”

“Căn nhà nhỏ của Pie?” - Hàn Giang không hiểu đó là ý gì.

“Ừm, đây là tôi nghe hội Ilyushin gọi thế, cũng không biết là vị tiền bối nào trước đây đã đặt tên này.

Anh biết rồi đấy, bên bờ sông Neva tại Saint Petersburg có một thắng cảnh, đó chính là căn nhà nổi tiếng của Peter, tương truyền rằng đó chính là nơi ở của Pyotr Đại đế lúc xây dựng cố đô Saint Petersburg năm xưa.

Nghe nói rằng tầng hầm phía dưới căn nhà đó, trước đây đã từng giam giữ trọng phạm, và đã có một số trọng phạm cuối cùng đã chết ở trong đấy. Vì vậy mà tiền bối đã gọi đùa căn phòng kiên cố này là căn nhà nhỏ của Peter dưới lòng đất, cũng nhằm mỉa mai những phạm nhân bị nhốt trong đó được hưởng thụ đối đãi không khác gì Sa hoàng. Căn phòng đó vô cùng kiên cố, không có cửa sổ, nghe nói là tường cũng dày tới ba mét”.

“Quả nhiên rất kiên cố. Hiện giờ ở đấy có còn nhốt phạm nhân không?”

“Không nhốt phạm nhân từ lâu rồi, hiện giờ ở đó có một chiếc két sắt chuyên để cất giữ những thứ quan trọng. Chiếc két được kết nối với hệ thống báo động của tòa nhà. Nếu như có người ngoài định mở chiếc két, dù cho người đó có mở được chẳng nữa thì hệ thống cảnh báo cũng sẽ kêu lên đoạn từ cầu thang dẫn tới căn hầm đều được giám sát theo dõi chặt chẽ, cánh cửa sắt to đi vào trong hầm cũng dày tới nửa mét”.

Hàn Giang nghe Yelena giới thiệu xong thấy lạnh toát cả người. Căn nhà nhỏ của Peter quả nhiên là tường đồng vách sắt, rất khó để ra tay. Anh trêu chọc Yelena: “Cô xem, thế mà cô nói là trực tiếp đi ăn trộm còn có hy vọng hơn, một nơi kiên cố phức tạp như vậy tôi làm sao mà ăn trộm được?”

“Hừm! Tôi luôn đánh giá cao khả năng của anh! Hơn nữa, tôi chỉ nói là đi ăn trộm may ra còn có hy vọng hơn gặp Ilyushin thôi. Anh đi nói chuyện với Ilyushin thì tôi thấy không có lấy một tia hy vọng nào đâu!”

“Được thôi! Cảm ơn sự cảnh cáo chân thành cũng như bữa tối ngon miệng của cô, cũng muộn rồi, tôi phải đi đây!” - Hàn Giang xem qua đồng hồ, đã gần mười giờ rồi.

“Anh phải đi rồi sao? Anh ở đâu trong Saint Petersburg này? Muộn thế này rồi, bên ngoài tuyết rơi to...” - Yelena ngáp ngừng, bỗng thấy ngại ngùng nên cúi đầu xuống.

“Sao thế, cô muốn giữ tôi lại đây qua đêm sao?” - Hàn Giang cười nói.

“Hừm! Tôi đâu có nói là giữ anh ở lại, đừng có đa tình tưởng bở như thế!” - Yelena lại ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Giang.

“Cô yên tâm, tôi sẽ có chỗ ở. Nếu như chỗ đó của tôi bị thượng tá Ilyushin của các cô để ý, thì tôi sẽ đến đây lánh nạn đấy, khả khả!” - Hàn Giang lại cười.

“Vậy được! Tôi sẽ đợi tới khi anh không còn chỗ nào để lẩn trốn ở Saint Petersburg nữa.” - Nói xong, Yelena tiến đến ôm Hàn Giang một cái rồi hôn nhẹ lên má anh.

Hàn Giang bắt giắc ngược đỏ cả mặt. Anh biết rằng đây chỉ là cử chỉ xã giao của người Nga, nhưng lại khiến gã trai Trung Quốc như anh ngạc nhiên vì được ưu ái. Anh lấp ba lấp bắp trả lời Yelena: “Hy vọng không có ngày đó!”

“Tôi chắc chắn sẽ có ngày đó, hừm!” - Yelena mỉm cười đầy đắc ý.

“Được rồi, cô ngủ một giấc ngon lành đi. Ngộ nhớ tôi đàm phán hỏng với Ilyushin thì có khi lại đến phiên cô thật đấy. Đến lúc đó, cô muốn ngủ ngon cũng không được đâu!” - Nói xong Hàn Giang khoác áo khoác lên, mở cửa phòng, một luồng gió lạnh luồn vào trong nhà.

Lúc này Hàn Giang và Yelena mới để ý thấy, không biết từ lúc nào, cánh cửa sổ chỗ cầu thang đã bị gió to hất bật ra. Hàn Giang bước tới đóng cửa sổ lại, sau đó quan sát động tĩnh trong hành lang một lúc, không thấy gì khác thường mới vẫy vẫy tay với Yelena và biến mất trong dãy hành lang tối đen.

Yelena thần thờ đứng ngoài cửa phòng nhìn Hàn Giang đi xuống cầu thang, cô chăm chú lắng nghe tiếng bước chân anh, mãi cho tới khi âm thanh đổ đi xa mới quay trở vào nhà. Cô nhìn căn hộ không lớn lắm này, ngoài kia là lễ hội chúc mừng năm mới, còn căn hộ ảm áp như mùa xuân khiến lòng cô bất giác bỗng trào lên một cảm giác mà trước đây cô chưa từng có, đó là cảm giác về gia đình, mặc dù cô biết rằng đây chỉ là nơi ở tạm thời của mình mà thôi.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

31. Chương 4

Chương 4

Giáo sư Boris

Nghĩa trang Shuvalov mai táng rất nhiều danh nhân lịch sử của nước Nga. Đường Phong và Từ Nhân Vũ đi xuyên qua những ngôi mộ giống hệt nhau để tìm kiếm mộ phần của giáo sư Boris. Đột nhiên, Đường Phong nhìn thấy trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, trong một đám cỏ giữa những ngôi mộ có một tấm bia đá đen khá lớn được dựng đứng. Trên bia đá đen bỗng hiện lên hai dòng chữ tiếng Trung Quốc...

1

Trước khi Hàn Giang tới, Đường Phong và Từ Nhân Vũ đã yên ổn tại Đại học Saint Petersburg. Đại học Saint Petersburg được xây dựng từ năm 1819, tọa lạc bên bờ sông Neva, đối diện với bờ phía nam của cung điện Mùa Đông phía xa xa. Nơi đây đã từng đào tạo rất nhiều nhân vật quan trọng trong lịch sử nước Nga. Trong thời đại Liên Xô, nó từng được gọi là Đại học Leningrad. Sau khi Liên Xô tan rã, cùng với sự thay đổi của thành phố Saint Petersburg, nó đã được quay trở về với tên gọi ban đầu của mình. Các ngành học của Đại học Saint Petersburg đều có đủ, chuyên ngành phong phú. Ngành nghiên cứu Đông Phương ở đây vốn đã nổi tiếng lâu đời, tập trung những người ưu tú chuyên nghiên cứu Đông Phương học của nước Nga.

Từ Nhân Vũ cũng từng du học ở đây năm xưa. Anh hứng thú với rất nhiều môn học, những môn tự nhiên, môn xã hội anh đều ham thích như nhau. Có một lần, anh vô tình nghe được bài giảng của một vị giáo sư nghiên cứu Đông Phương học, mà đến giờ anh vẫn còn nhớ rõ tiết mục đó giảng về lịch sử của dân tộc du mục châu Á. Anh cũng vẫn nhớ rõ tên của vị giáo sư đó là Boris.

Từ Nhân Vũ trẻ tuổi năm nào đã vô cùng kính phục học thức uyên thâm, phong thái nho nhã và cả thái độ nghiêm túc trong nghiên cứu học vấn của giáo sư Boris. Chỉ một tiết học duy nhất, giáo sư Boris đã giảng từ Hung Nô, Tiên Ti, giảng đến Đột Quyết, Hồi cốt, Thổ Phiên, tiếp đó lại giảng tới Khiết Đan, Nữ Chân, Mông Cổ, dĩ nhiên còn có cả Đảng Hạng. Lớp học nhỏ vốn chỉ có chỗ cho 30 người, nhưng lại chật kín sinh viên của các chuyên ngành, phần lớn sinh viên hình như đều là lần đầu tiên tiếp xúc với những dân tộc Đông Phương cổ xưa này. Từ Nhân Vũ không ngờ rằng một người phương Tây, hóa ra lại am hiểu lịch sử Đông Phương đến nhường vậy. Mặc dù trước đây anh cũng đã hiểu biết qua những điều này trên sách vở, nhưng đó vẫn là lần đầu tiên anh hiểu biết về những lịch sử này hệ thống đến như vậy.

Vậy là, trong một tuần Từ Nhân Vũ đã liên tục nghe ba tiết giảng của giáo sư Boris. Giáo sư Boris cũng đã chú ý tới cậu sinh viên Trung Quốc tóc đen, da vàng này.

Đến giờ Từ Nhân Vũ vẫn nhớ như in cảnh anh và giáo sư Boris lần đầu tiên trò chuyện với nhau. Đó là sau khi giờ giảng của giáo sư Boris kết thúc, Từ Nhân Vũ muốn hỏi giáo sư một vấn đề, nhưng lúc đó khẩu ngữ tiếng Nga của Từ Nhân Vũ không giỏi lắm, nên anh chần chừ hồi lâu cũng không đủ dũng khí mở miệng hỏi giáo sư Boris, nhưng giáo sư Boris lại nhìn ra những thắc mắc của Từ Nhân Vũ nên đã dùng tiếng Trung trôi chảy hỏi anh trước: “Cậu là người Trung Quốc?”

Từ Nhân Vũ không ngờ tiếng Trung của giáo sư Boris lại giỏi đến như vậy, càng không ngờ ông lại nhận ngay ra mình là người Trung Quốc. Từ Nhân Vũ đỏ mặt, gật gật đầu, anh lấy thêm dũng khí, hỏi lại giáo sư Boris: “Sao thầy lại nhận ra em là người Trung Quốc ạ?”

Giáo sư Boris khẽ mỉm cười, nói: “Dùng một câu tục ngữ của người Trung Quốc của các cậu là: ‘thiên cơ không thể tiết lộ’”.

“Không ngờ thầy cũng khôi hài đến vậy, khác hoàn toàn với lúc giảng bài” - Từ Nhân Vũ cũng thoải mái hơn.

“Bởi vì lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy sinh viên Trung Quốc, nói một cách chính xác thì phải là lâu lắm rồi mới được nhìn thấy người Trung Quốc, mặc dù tôi nghiên cứu Đông Phương” - nói đến đây giáo sư Boris thở dài náo nức.

“Đúng vậy! Từ khi quan hệ Trung - Liên xấu đi đến nay thì rất ít người Trung Quốc đến đây, nhưng giờ thì tốt rồi, từ nay về sau chắc là sẽ ngày càng có nhiều sinh viên Trung Quốc đến nghe giờ giảng của thầy.” -

Từ Nhân Vũ an ủi.

“Hy vọng lời chúc của cậu sẽ trở thành hiện thực!” - Giáo sư Boris nở một nụ cười hóm hỉnh, rồi liền hỏi Từ Nhân Vũ: “Thế nào, có còn hứng thú với môn của tôi không?”

“Vô cùng hứng thú ạ, trước đây ở trong nước em cũng không hiểu biết lắm về những kiến thức lịch sử này, nghe thầy giảng em mới hiểu ra nhiều điều đấy ạ!” - Từ Nhân Vũ nói.

“Vậy thì hoan nghênh cậu đến nghe tôi giảng thường xuyên hơn! Đúng rồi, cậu không phải là sinh viên của khoa tôi phải không?” - Giáo sư Boris hỏi.

Từ Nhân Vũ lắc lắc đầu: “Em đến đây học ngành công trình, hôm đó em chỉ vô tình đi ngang qua phòng học đó, nghe thấy thầy đang giảng về lịch sử các dân tộc du mục ở phương Đông nên mới vào nghe xem sao, không ngờ ngay lập tức đã bị bài giảng của thầy thu hút.”

“Thật đáng tiếc, tôi tin rằng nếu như cậu trở thành học sinh của tôi thì nhất định sẽ là một học sinh xuất sắc đấy”. Giáo sư Bons không khỏi tiếc nuối.

Từ Nhân Vũ vui sướng bất ngờ, vội vàng đáp lại:

“Thầy yên tâm, sau này chỉ cần có thời gian em sẽ đến nghe thầy giảng”.

Giáo sư Boris hài lòng gật gù. Từ đó về sau, chỉ cần rảnh rỗi là Từ Nhân Vũ lại tới phòng học đó nghe thầy Boris giảng, và cứ vậy liền một học kỳ.

2

Một học kỳ trôi qua rất nhanh, Từ Nhân Vũ tuy không phải học sinh của thầy Boris nhưng anh nghiêm nhiên trở thành học trò ưu tú của giáo sư. Đó là thời kỳ khốn khó khi Liên Xô vừa tan rã, đồng rúp Nga mất giá từng ngày. Giáo sư Boris vừa nhận được nhúm tiền lương qua mấy ngày, đã bị mất giá đến nỗi chẳng đáng mấy đồng. Nhưng trong chính hoàn cảnh khốn khó này, giáo sư Boris vẫn thường xuyên mời Từ Nhân Vũ tới nhà mình ăn cơm. Đó là một căn phòng tập thể giáo viên nhỏ được nhà trường phân cho, mỗi lần Từ Nhân Vũ đến đều chỉ thấy mỗi một mình giáo sư Boris, không có nữ chủ nhà cũng không có ai khác.

Lần cuối cùng Từ Nhân Vũ gặp giáo sư Boris cũng là lúc anh kết thúc chuyến du học tại Saint Petersburg và chuẩn bị rời khỏi đây. Trước ngày Từ Nhân Vũ lên đường, giáo sư Boris đã đặc biệt dùng bút lông viết một bức thư cho anh, trên đó chỉ có hai chữ Hán thể chữ Lệ là: Bất Uất.

Từ Nhân Vũ biết rằng hai chữ “Bất uất” xuất thân từ “Luận Ngữ” của Khổng Tử, nhưng anh cũng không thực sự hiểu ý nghĩa của nó, vậy nên anh đã thành tâm thỉnh giáo giáo sư. Giáo sư Boris từ tốn giải thích: ‘Khổng Tử nói: ‘Nhân bất tri nhi bất uất, bất diệc quân tử hồ’, ý nghĩa là người khác không hiểu tôi, không chấp nhận tôi, tôi cũng không oán hận. Đây chính là hai chữ mà thầy giáo của thầy, viện sỹ Arik viết tặng thầy, hôm nay thầy cũng tặng, tuy em, mặc dù em cậu vốn không phải là học trò chính thức của thầy”.

Từ Nhân Vũ vô cùng cảm động, sau khi trở về nước, anh còn cẩn thận dán vào tấm vải để cất giữ bức thư pháp này.

Lúc này, sau hơn 10 năm xa cách, Từ Nhân Vũ đã quay trở lại Saint Petersburg, quay trở lại ngôi trường tươi đẹp này, với cảm xúc lẫn lộn. Bức thư pháp này được cất trong cặp da của anh. Sau khi khẽ thở dài Từ Nhân Vũ liền nói với Đường Phong: “Chúng ta tới nơi ở trước đã, cất hành lý, sau đó tôi đưa anh đi dạo Saint Petersburg. Nhưng chúng ta đến đây quả thật không đúng lúc. Mùa đông lạnh giá, tuyết nhiều đã che phủ mất diện mạo diễm lệ của Saint Petersburg, mùa hè mới là mùa đẹp nhất của thành phố này. Sông Neva lững lờ trôi, vịnh Phần Lan khiến người ta phải lưu luyến, cung điện Mùa Đông hùng vĩ, còn cả cung điện Mùa Hè, làng Pushkin, nhà thờ giáo hội Spilt Blood, pháo đài Petro Pavlovskaya đều đẹp không sao tả xiết. Càng thần kỳ hơn nữa là “đêm sáng” của Saint Petersburg, vì mỗi khi tới mùa hạ thì mặt trời sẽ không bao giờ lặn, Saint Petersburg sẽ trở thành một thành phố không đêm đích thực”.

Từ Nhân Vũ nói một tràng dài về những thắng cảnh nổi tiếng của Saint Petersburg, nhưng Đường Phong lại hết sức bình tĩnh nói: “Lần này chúng ta tới đây đâu phải đi chơi đâu, đừng có quên sứ mệnh của chúng ta đây. Hơn nữa tôi thấy Saint Petersburg bị bao phủ trong tuyết cũng có một vẻ đẹp riêng đấy chứ”.

Từ Nhân Vũ gật gù, than thở: “Đúng vậy! Hiện giờ chúng ta lấy đâu ra tâm trạng du ngoạn nữa. Tôi chỉ hy vọng mọi thứ sẽ sớm kết thúc”.

“Này! Đúng rồi, tiến sỹ, hai chúng ta tới đây với thân phận học giả, rút cuộc anh định sắp xếp cho chúng ta thành học giả gì vậy?” - Đường Phong nghi ngờ hỏi.

“Ồ! Việc này thì cậu yên tâm, tôi đã sắp xếp đâu vào đó rồi. Chúng ta được khoa văn học Nga mời tới đây để viếng thăm nghiên cứu.” - Từ Nhân Vũ nói rất nghiêm túc.

Vừa nghe thấy Từ Nhân Vũ nói tới một chuyên ngành không liên quan gì tới chuyên ngành của hai người họ, mà lại mạo nhận tới với tư cách là học giả, Đường Phong xém chút nữa té xỉu. Anh gào lên với Từ Nhân Vũ: “Lần này anh muốn tôi mất mặt đúng không? Đến tiếng Nga tôi cũng vừa mới học cấp tốc được một ít mà anh lại nghiêm nhiên khoác cho tôi chức danh thành học giả nghiên cứu văn học Nga. Ôi thôi! Tôi nghĩ chắc là lần này phải trông cậy vào anh cả rồi”.

“Trông vào tôi? Anh cho rằng tôi hiểu biết về văn học Nga sao? Năm đó tôi cũng chỉ học tiếng Nga thôi, hơn nữa, lại chuyên về ngành công trình, nên đối với văn học Nga tôi cũng không hiểu gì cả!” - Từ Nhân Vũ ngửa hai tay, chán nản nói.

“Vậy thì anh mạo danh quá lỗ như thế để làm gì? Anh không tìm được chuyên ngành nào khác sao?”

“Đây không phải là do thân quen với giáo sư của khoa đấy sao? Đều là anh em mà!” - Từ Nhân Vũ từ trước đến nay luôn là người quan hệ rộng.

“Tôi thấy anh với ai cũng đều là anh em cả sao, lại cố chọn cái mà cả hai đều không ỏn...” - Đường Phong càng nói càng tức.

“Cái gì mà cả hai chúng ta đều không ỏn? Thực ra văn học Nga cũng có gì đâu, không phải chỉ có mấy vị thôi sao? Pushkin, Lermontov, Turgenev, Fyodor Dostoyevsky,

Lev Tolstoi, còn cả...còn cả Mayakovsky, đúng rồi, còn cả Joseph Brodsky!” - Từ Nhân Vũ nói ra một loạt những nhà văn Nga lừng danh mà anh biết được.

“Anh biết cũng không ít đấy chứ! Vậy thì trọng trách giao lưu với đồng nghiệp Nga sẽ giao phó cho anh vậy. Chúng ta nhất định không thể để trường của chúng ta mất mặt”.

“Thôi đi, đâu phải chỉ mỗi cậu biết là không được để trường của chúng ta mất mặt, cậu cho rằng tiến sỹ tôi đây chỉ là dân thường đam mê khoa học hay sao? Chúng ta tốt xấu gì cũng đã từng cầm giấy mời của hơn chục trường đại học đấy! Còn đây không phải là đang bị gã họ Hàn đó trưng dụng sao? Nếu không thì hiện giờ tôi cũng đã đi giảng dạy trồng người trong trường đại học rồi!”

Đường Phong không nói thêm gì nữa, nhưng Từ Nhân Vũ lại cười nói: “Nói thật với cậu nhé, tôi đã xử lý xong cả rồi. Lần này chúng ta đến sẽ giả vờ bị cảm nặng, khỏi phải nghiên cứu văn học Nga gì nữa. Một đồng nhiệm vụ của chúng ta vẫn còn chưa xong kia kìa!” - Hai người vừa nói vừa bước đến gần một khu ký túc dành cho giáo viên.

3

Quản lý ký túc là một phụ nữ lớn tuổi, dáng người phốp pháp, bà dẫn Đường Phong và Từ Nhân Vũ đến nơi ở của họ, một căn hộ có hai phòng ngủ. Đường Phong nhìn khắp căn hộ, cũng tạm hài lòng, chỉ cần thêm một vài đồ đạc nữa là ổn. Nhưng Từ Nhân Vũ lại nói: “Thôi đi, chúng ta vẫn chưa biết sẽ ở đây mấy ngày đấy, cứ như vậy đi!”

Ổn định xong xuôi, Đường Phong hỏi Từ Nhân Vũ: “Mặc kệ học giả thăm viếng gì đấy, việc đầu tiên mà chúng ta chính thức phải làm là cái gì?”

Từ Nhân Vũ ngẫm nghĩ, sau đó giống như tự mình lẩm bẩm, lại giống như trả lời Đường Phong: “Giá như thầy giáo Boris của tôi còn sống thì tốt biết mấy”

“Thầy giáo Boris?” - Đường Phong không hiểu nên hỏi lại.

Từ Nhân Vũ giới thiệu qua với Đường Phong về thầy giáo Boris của mình. Kể đến cuối, Từ Nhân Vũ rất tự tin nói: “Phương hướng nghiên cứu của giáo sư Boris là lịch sử của các dân tộc du mục châu Á. Lĩnh

vực này ở trong nước thường được gọi là biên cương sử, rất gần với chuyên ngành của cậu. Tôi vẫn còn nhớ năm đó giáo sư Boris có một cuốn sổ tay rất tinh xảo đẹp đẽ, trên đó viết kín mít những thành quả nghiên cứu mà ông đạt được, trong đó có không ít nội dung được viết bằng tiếng Trung, còn có cả tiếng Anh, tiếng Pháp, và cả rất nhiều những ngôn ngữ mà tôi vốn không biết. Giáo sư Boris nói rằng đó đều là ngôn ngữ phương Đông cổ”.

“Nếu nói như vậy thì vị giáo sư Boris có lẽ cũng có những nghiên cứu về lịch sử Tây Hạ?”

“Không chỉ có vậy, ân sư của giáo sư Boris chính là viện sỹ Arik - bậc thầy về Hán học, nổi tiếng nhất nước Nga. Rất nhiều học sinh của viện sỹ Arik sau này đều theo ngành nghiên cứu văn hiến đã khai quật ở khu vực tây bắc Trung Quốc, đặc biệt là văn hiến của Đôn Hoàng và Hắc Thủy Thành, ví dụ như Menshikov sau này trở thành bậc thầy Hán học nổi tiếng. Cậu đừng quên mất nội dung mà bảy bức thư tuyệt mật đã nhắc tới!” - Từ Nhân Vũ nhắc nhở Đường Phong.

Lúc này Đường Phong mới nhớ ra: “Đúng vậy!

Bảy bức thư tuyệt mật đó thì có tới ba bức thư liên quan tới viện sỹ Arik, anh nghi ngờ giáo sư Boris cũng biết về kệ tranh ngọc? Thậm chí... thậm chí chính là người từng tham gia vào đội thám hiểm năm đó? Nhưng đội thám hiểm năm đó chỉ có hai người may mắn sống sót thôi mà?”

“Những người biết về việc năm đó không nhất định phải là người tham gia vào đội thám hiểm khoa học.

Năm đó chắc chắn vẫn còn một số học giả biết và tham dự việc này, nhưng họ không trực tiếp tham gia vào đội thám hiểm, điều này cậu có thể nhận thấy trong bức thư cuối cùng của bảy bức thư tuyệt mật”.

“Bức thư cuối cùng? Thư của chủ tịch KGB Shelepin viết?” - Đường Phong nghi ngờ hỏi.

“Nên nói là ông ấy hạ lệnh cho cấp dưới mới đúng.” “Đúng! Trong bức thư đó, Shelepin yêu cầu tất cả những ai biết chuyện, đặc biệt là những học giả tham gia vào đội thám hiểm phải giữ bí mật. Thậm chí, ông ấy còn nhắc đến việc muốn gặp mặt nói chuyện với mấy học giả biết chuyện nhiều nhất.” - Đường Phong nhớ lại nội dung của bức thư đó.

“Đúng vậy, điều đó nói phía Nga ít nhất cũng có vài vị học giả biết chuyện và là người tham dự. Tuy họ không trực tiếp tham gia vào đội thám hiểm, nhưng chắc cũng phải hiểu biết nội tình”, Từ Nhân Vũ khẳng định nói.

“Ừm! Nghe anh nói vậy tôi nóng lòng muốn gặp ngay vị giáo sư Boris đó. Nhưng bao nhiêu năm qua rồi, anh và giáo sư Boris có còn liên lạc với nhau không?” “Đây... đây cũng là điều tôi đang lo lắng. Năm đó, sau khi tôi về nước đã từng viết thư để giữ liên lạc với giáo sư Boris, nhưng mấy năm sau, tôi vẫn gửi vài bức thư nhưng đều không nhận được hồi âm của giáo sư Boris. Chính vì thế mà tôi và giáo sư Boris đã mất liên lạc với nhau. Sau này, tôi cũng đã nhờ vài người bạn hỏi thăm tình hình của giáo sư, nhưng mỗi người lại trả lời một kiểu, có người nói ông vẫn dạy học tại trường đại học, có người nói ông đã qua đời rồi. Kể từ đó trở đi, tôi cũng dần quên mất việc này.” - Từ Nhân Vũ không khỏi tiếc nuối nói.

Đường Phong nghe thấy vậy cũng rất thất vọng:

“Nếu là như vậy thì tôi thấy hy vọng tìm thấy ông không lớn đâu!”

“Đừng nói linh tinh nữa, chẳng phải chúng ta đã đến đây rồi sao? Lập tức đi thăm hỏi giáo sư Boris thôi!”, Từ Nhân Vũ nói xong, mặc áo khoác rồi cùng Đường Phong đi ra ngoài.

4

Từ Nhân Vũ tìm một hồi, dựa vào trí nhớ, chẳng mấy chốc anh đã tìm thấy khu tập thể giáo viên mà giáo sư Boris sống năm nào. Căn hộ tập thể của giáo sư đã đổi chủ từ lâu, giờ chủ căn hộ là một đôi nam nữ trẻ tuổi, họ cũng chưa từng nghe thấy giáo sư Boris đã sống ở đây trước đó.

Từ Nhân Vũ bực tức đi xuống cầu thang. Đường Phong hỏi anh: “Anh không nhớ nhầm chứ?” - Từ Nhân Vũ ngẩng đầu nhìn lại khu tập thể cũ kỹ già nua này lần nữa, trông nó vẫn như xưa. Anh khẳng định với Đường Phong: “Không thể sai được, chính là khu nhà này, bao năm qua rồi mà nó vẫn chưa bị dỡ đi, nhưng vật thì còn mà người thì lại không thấy đâu!”

“Chúng ta đến học viện nghiên cứu Đông Phương hỏi xem sao? Như thế cũng hay vì có thể làm quen với giáo viên ở đó!” - Đường Phong gợi ý với Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ gật đầu, nói: “Cũng đành phải vậy thôi!” Hai người đội mưa tuyết, trong khuôn viên trường mới tìm thấy khoa nghiên cứu Đông Phương mà giáo sư Boris từng giảng dạy. Đây là nơi hội tụ những học giả xuất sắc của Nga và là trọng điểm nghiên cứu Đông Phương học ở Nga.

Cận kề ngày tết, nên trong khoa chẳng có mấy người. Đúng lúc Đường Phong và Hàn Giang đang không biết phải làm thế nào, thì hai người họ phát hiện ra bên cạnh cửa sổ phía đầu kia hành lang có một thanh niên đang hút thuốc một mình. Thanh niên đó xem ra cũng ngoài 30 tuổi, đeo kính gọng vàng, mặc áo nghiên cứu, dáng vẻ giống một học giả.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ nhìn nhau, cùng tiến về phía trước, Từ Nhân Vũ cất lời tự mình giới thiệu: “Chào cậu, tôi trước từng du học ở đây, lâu lắm rồi không quay lại, tôi muốn tìm một thầy giáo nhưng lại mất liên lạc với ông, tôi muốn hỏi thăm cậu một chút, cậu có quen giáo sư Boris không?”

“Ai? Ông ấy họ gì?” - Người thanh niên ngạc nhiên hỏi lại.

Từ Nhân Vũ ra sức hồi tưởng lại: “Boris, hình như họ là Ustinov, ông từng giảng dạy ở đây hơn mười năm trước”.

“Anh đang tìm giáo sư Boris Mikhail Ivanovic Ustinov?” - Người thanh niên đọc ra cả họ tên của giáo sư Boris.

Mắt Từ Nhân Vũ sáng lên, ngạc nhiên nói: “Đúng! Đúng rồi, chính là ông ấy!”.

“Anh là học sinh của giáo sư?” - Học giả trẻ tuổi không vội nói với Từ Nhân Vũ về tin tức của giáo sư Boris, ngược lại còn hỏi lại anh.

Từ Nhân Vũ gật gù: “Cũng được coi là vậy! Hơn chục năm trước tôi đã từng nghe giáo sư Boris giảng bài”.

“Ồ! Nếu như vậy thì tôi lấy làm tiếc khi phải nói với anh rằng, giáo sư Boris đã qua đời vì bạo bệnh tám năm trước rồi.” - Vị học giả trẻ tuổi rất bình tĩnh nói.

“Sao cơ? Qua đời vì bạo bệnh?” - Từ Nhân Vũ và Đường Phong cùng ngạc nhiên đồng thanh thốt lên.

“Đúng vậy, hãy tin tôi, bởi vì tôi là học sinh của giáo sư Boris!” - Vị học giả trẻ nói rất thành khẩn.

“Anh cũng là học sinh của giáo sư Boris?” - Đường Phong hỏi lại bằng tiếng Nga.

“Vâng! Tôi là khóa nghiên cứu sinh cuối cùng mà giáo sư Boris hướng dẫn!” - Vị học giả trẻ nói và nhắc nhắc gọng kính.

“Sao giáo sư lại qua đời vậy?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

Vị học giả trẻ bình tĩnh trả lời: “Vì một bệnh về da rất hiếm gặp. Trước khi chết, giáo sư đã phải chịu đựng sự đau đớn khủng khiếp”.

Từ Nhân Vũ âm thầm nhấm nhát trong lòng, tám năm trước, gần như là lúc mà mình và giáo sư Boris mất liên lạc với nhau. Xem ra sự việc quả đúng như vậy, lúc đó trong lòng mình đã có dự cảm không lành, thật không ngờ, tám năm rồi, rút cuộc đã có thể chứng thực cho dự cảm năm nào của mình.

Từ Nhân Vũ đã lấy lại bình tĩnh, rồi hỏi tiếp học giả trẻ: “Anh có thể nói cho tôi biết, mộ phần của giáo sư Boris ở đâu không? Tôi muốn đến viếng thăm một chút”.

“Tại nghĩa trang Shuvalov.”

“Nghĩa trang Shuvalov?” - Từ Nhân Vũ ghi nhớ cái tên này.

“Gần mộ của thầy giáo của ông, viện sỹ Arik” - học giả trẻ lại bổ sung thêm.

Cáo từ vị học giả trẻ, Đường Phong và Từ Nhân Vũ ra khỏi tòa nhà. Từ Nhân Vũ nhìn trời, sắc trời đã chuyển tối, anh quyết định, ngày mai sẽ tới nghĩa trang Shuvalov để thăm mộ giáo sư Boris.

Ngày hôm sau, cũng là ngày cuối cùng trước thềm năm mới, Từ Nhân Vũ vốn định buổi sáng tới viếng thăm giáo sư Boris tại nghĩa trang Shuvalov, nhưng buổi sáng Hàn Giang lại bay tới. Mặc dù theo lời hẹn của họ trước khi hành sự, hai bên không gặp nhau nơi công cộng, nhưng Đường Phong và Từ Nhân Vũ vẫn tới sân bay. Tại sân bay, Đường Phong và Từ Nhân Vũ đứng quan sát Hàn Giang từ xa, mãi cho tới khi nhìn thấy Hàn Giang đi ra khỏi sảnh chờ ở sân bay, lên một chiếc tắc xi, họ mới lặng lẽ rời khỏi sân bay.

Buổi trưa, Từ Nhân Vũ lại bị một nhóm bạn người Nga viện cớ chúc mừng năm mới để gọi đi uống rượu, rồi khi về tới nơi ở liền nôn mửa một trận ra trò, đến khi đã nôn sạch lại nằm trên giường hai tiếng đồng hồ, đợi tới ba giờ chiều mới tạm tỉnh táo đôi chút.

Tuy vậy Từ Nhân Vũ vẫn cố gắng muốn tới nghĩa trang Shuvalov, Đường Phong đành phải đi cùng anh. Khi hai người vấy tắc xi tới nghĩa trang thì đã gần bốn giờ chiều. Sắc trời chẳng mấy chốc đã tối sầm xuống. Từ Nhân Vũ nhìn trời, oán thán: “Saint Petersburg mùa đông ban ngày ngắn thật đấy, mới bốn giờ chiều mà đã sắp tối rồi”.

Đường Phong nhìn bầu trời, rồi lại nhìn từng ngôi mộ thánh giá bên cạnh, có chút sợ hãi nói: “Tôi thấy hay là chúng ta về đi. Anh cũng không biết vị trí cụ thể ngôi mộ của giáo sư Boris; ở đây chỉ có hai chúng ta, lẽ nào chúng ta lại phải tìm từng cái tìm trong đồng thánh giá này? Như vậy thà ngày mai, ban ngày lại đến tìm còn hơn.”

Từ Nhân Vũ lạnh lùng cười: “Sóng to gió lớn chúng ta cũng đều trải qua rồi, đi qua những ngôi mộ mà cậu cũng sợ à? Khả khà!”

Đường Phong vốn định phản bác lại nhưng nhìn sắc trời càng lúc càng tối đành nuốt lời lại. Nghĩa trang Shuvalov chôn cất rất nhiều danh nhân lịch sử của Saint Petersburg lẫn của nước Nga. Đường Phong và Từ Nhân Vũ đi xuyên qua những ngôi mộ giống hệt nhau để tìm kiếm mộ phần của giáo sư Boris.

Đột nhiên, Đường Phong nhìn thấy trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, trong một đám cỏ giữa những ngôi mộ, có một tấm bia đá đen khá lớn nhô lên. Hai người thu hết can đảm, mò tới trước tấm bia đá màu đen. Đường Phong mò chiếc đèn pin mang theo bên mình ra, rọi về phía bia đá. Trên tấm bia đá màu đen bỗng xuất hiện hai hàng chữ tiếng Trung, giống như người Trung Quốc dán hai hàng câu đối vậy, một bên khắc là “Thành ý cách vật tâm khoan thổ bạng” (thành tâm nghiên cứu đạt được tri thức, lòng dạ khoan dung dù thân hình phốp pháp), còn bên kia khắc là “Tư tư bất quỵen giáo học tương trường” (cần mẫn không biết mệt mỏi, dạy và học đều tiến bộ), trên đỉnh tấm bia đá là một cuốn sách đang mở ra, trên cuốn sách có khắc hai chữ: “Bất uất”.

Nhìn thấy vậy, Đường Phong nghi ngờ nói: “Sao trên mộ của người Nga ở đây lại xuất hiện bia mộ khắc tiếng Trung nhỉ?”

“Bởi vì đây là mộ của viện sỹ Arik!” - Từ Nhân Vũ nhận ra hai chữ “Bất Uất”, đồng thời cũng nhận ra chủ nhân của ngôi mộ này.

Đường Phong lại xem kĩ lại lần nữa, rồi khẳng định: “Đúng! Đây chính là mộ của ngôi sao sáng về Hán học nước Nga, viện sỹ Arik, bia mộ được làm rất độc đáo”.

“Thôi nào! Tranh thủ thời gian đi, chúng ta cần tìm mộ của giáo sư Boris. Hôm qua vị học giả trẻ tuổi đó đã nói rồi, mộ của giáo sư Boris ở gần thầy giáo của ông, viện sỹ Arik”.

Hai người lại tìm kiếm thêm 10 phút thì mới phát hiện ra một tấm bia rất nhỏ trong một góc khuất, gần mộ của viện sỹ Arik. Trên bia đá không có chữ Hán, cũng không có chữ nào dư thừa, thậm chí còn không có cả ngày tháng năm sinh và ngày mất của người chết, chỉ khắc bằng tiếng Nga: “Boris Mikhail Ivanovich Ustinov” - đúng một cái tên như vậy.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ đứng nghiêm trang hồi lâu bên mộ của giáo sư Boris, sau đó Từ Nhân Vũ mới đặt một bông hoa anh mua lúc đến trước bia mộ ông.

Đường Phong và Hàn Giang cũng đều nhìn thấy trước bia mộ khuất lấp, cô quạnh, sơ sài này, ngoài bông hoa của Từ Nhân Vũ vừa mang đến, vẫn còn một bông hoa khác, xem ra nó cũng vừa mới được ai đó mang đến cách đây không lâu. Đó là một bông hồng đỏ, là một màu đỏ khó hình dung bằng lời. Bông hoa hồng đỏ này nằm lặng lẽ trên nền tuyết trắng, tươi rói đến nhường vậy mà lại chói mắt đến nhường vậy.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ bước ra khỏi nghĩa trang Shuvalov, họ đi một đoạn khá xa mới vấy được một chiếc tắc xi; trên đường đều là những người đi chúc mừng năm mới, xe cộ chậm chậm tiến lên phía trước. Sau đó, Đường Phong và Từ Nhân Vũ quyết định xuống xe và hòa cùng dòng người đang phấn chấn hồ hởi, họ vừa thưởng thức pháo hoa vừa đi về nơi ở. Cứ như vậy, họ đã đi mất mấy tiếng đồng hồ trên đường, mãi cho tới 11 giờ đêm mới về đến ký túc.

Đường Phong vừa mở cửa phòng, lập tức ngửi thấy mùi thuốc lá sộc vào mũi. Đây không phải là mùi tẩu thuốc của Từ Nhân Vũ, Đường Phong cũng không hút thuốc. “Không ổn, trong phòng có người vừa đến!” - Theo phản xạ, Đường Phong rút tay bật đèn về, đang định lùi ra ngoài cửa thì liền nghe thấy giọng nói quen thuộc từ trong phòng vọng ra: “Mau bật đèn, là tôi!”

Lúc này Đường Phong mới nhận ra giọng Hàn Giang. Anh vội vàng bật đèn thì chỉ thấy Hàn Giang nằm một mình trên giường hút thuốc. “Anh làm tôi giật bắn mình!” - Đường Phong oán thán.

“Đúng đấy! Tôi cũng sợ chết khiếp!” - Từ Nhân Vũ đóng cửa lại, cũng ca thán.

“Hai cậu chạy đi đâu đấy? Các cậu để tôi đợi lâu quá rồi đấy!” - Hàn Giang ngồi dậy cầu nhàu.

“Anh không nhìn xem xe cộ bên ngoài à, hơn nữa chúng tôi lạ nước lạ cái mà!” - Đường Phong giải thích.

“Hừm! Tôi phát hiện ra các cậu đều giống nhau cả thôi, đều nói tôi làm các cậu giật mình, đều là bị tắc đường” - Hàn Giang cười lạnh lùng.

“Chúng tôi đều giống nhau ư? vẫn còn ai nữa thế?” - Đường Phong hỏi.

Không đợi Hàn Giang trả lời, Từ Nhân Vũ liền cười nói: “Còn ai được nữa? Yelena chứ ai! Chắc chắn ban nãy anh ấy đã là đến khuê phòng của Yelena cùng ăn tối với người đẹp rồi.”

Vừa thấy Từ Nhân Vũ nói trúng tim đen, Hàn Giang lập tức nghiêm mặt lại, nghiêm túc nói: “Thôi nào! Nói việc chính đi! Tiến sỹ, tôi bảo anh lấy thứ đó anh lấy được chưa?”

“Lấy thứ đó?” - Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang.

Từ Nhân Vũ cười cười, lấy từ trong túi để dưới giường ra một vật được gói trong tờ báo, đưa cho Hàn Giang: “Này! Việc anh giao phó, tôi chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ đúng hẹn!”

Hàn Giang giở tờ báo ra, lúc này Đường Phong mới nhìn rõ, hóa ra là một khẩu súng, vẫn còn gần 10 viên đạn. Trong lúc Đường Phong vẫn còn đang kinh ngạc thì Hàn Giang lại khê reo lên: “Cậu kiếm về cho tôi gã này sao, TT-33, một gã già cỗi, đạn cũng không nhiều. Dùng thế nào đây?”

“Thôi đi! Đây không phải là trong nước, chúng ta muốn dùng vũ khí gì là sẽ có vũ khí ấy. Cái này là tôi mua tại chợ đen lúc trưa nay với giá 200 đô la Mỹ đấy.

Hết cách, giờ không giống với thời Liên Xô mới giải thể.

Lúc đó anh muốn có cả đạn đạo scud tôi cũng mua được cho anh, bây giờ chỉ có cái này thôi, dùng tạm vậy! Hơn nữa, chúng ta đến đây để đàm phán hợp tác chứ không phải đến để đánh nhau, còn nếu như đánh nhau thật, chỉ có mấy người chúng ta, thì anh có súng tốt hơn nữa cũng vô ích mà thôi!” - Từ Nhân Vũ nói một tràng, cuối cùng vẫn không quên nhắc nhở Hàn Giang: “Tôi toàn lấy tiền của tôi tạm ứng đấy nhé, sau khi về nhớ thanh toán cho tôi đấy!”

“Nhưng... nhưng Yelena nói với tôi, cô ấy hiện giờ bị miễn chức rồi. Hiện giờ phụ trách sự việc này là thượng tá Ilyushin, rất khó đối phó, bởi vậy tôi không thể không phòng bị!” - Hàn Giang kể lại tình hình gặp gỡ Yelena một lần nữa cho Đường Phong và Từ Nhân Vũ nghe. Hai người nghe xong cũng rất ngạc nhiên.

“Không ngờ, bên họ ở đây cũng thay đổi nhiều quá. Vậy hiện giờ anh có hành sự theo kế hoạch ban đầu nữa không?” - Đường Phong hỏi.

Hàn Giang đáp: “Kế hoạch không đổi, chỉ có điều phải cẩn thận hơn! Tiến sỹ, ngày mai anh đưa tôi đến chỗ bọn họ một chuyến.”

“Ngày mai? Tôi thấy hay là để chuẩn bị thêm đã, đi như thế qua loa quá! Hơn nữa, mai lại là ngày đầu tiên của năm mới, mọi người đều nghỉ lễ.” - Từ Nhân Vũ khuyên Hàn Giang.

Hàn Giang ngẫm nghĩ một hồi, nói với Từ Nhân Vũ: “Vậy được! Ngày mai hai chúng ta tới tòa nhà của Cục an ninh kiểm tra một lượt, đợi kỳ nghỉ kết thúc thì sẽ đến gặp thượng tá Ilyushin đó.”

“Vậy tôi thì làm gì?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

“Cậu á, thì vẫn đi gặp gỡ với mấy vị học giả nước Nga đó, thử xem trong số họ có ai tiết lộ manh mối gì có giá trị không. Ngoài ra, cậu cũng có thể đến cung điện Mùa Đông xem sao mà!” - Hàn Giang bố trí nhiệm vụ cho Đường Phong.

“Tiến sỹ Từ vốn quen một giáo sư người Nga rất giỏi, nhưng đáng tiếc người ta đã mất cách đây tám năm rồi.” - Đường Phong kể lại cho Hàn Giang nghe những chuyện họ gặp phải trong hai hôm nay.

Đúng lúc Đường Phong vừa kể xong, ngoài cửa sổ, vang lên tiếng chuông đồng hồ báo năm mới đã tới.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

32. Chương 5

Chương 5

Rơi vào chốn ngục tù

Căn nhà nhỏ của Peter là một địa danh nổi tiếng, tương truyền đây từng là nơi ở của Peter Đại đế lúc xây dựng Saint Petersburg. Nghe nói là tầng hầm của căn nhà trước đây từng nhốt trọng phạm, vậy nên có người đã gọi đùa căn hầm này là căn nhà nhỏ của Peter, ngụ ý chế giễu những việc trọng phạm đã từng bị giam ở đây được hưởng thụ sự đãi ngộ không khác gì Sa hoàng. Căn hầm đó vô cùng kiên cố, không có cửa sổ, tường dày ba mét...

1

Hàn Giang và Đường Phong chịu đựng một đêm trong phòng. Sáng sớm hôm sau, lúc anh tỉnh dậy thì phát hiện ra Từ Nhân Vũ đã tìm ở đâu về một chiếc Volga cũ rích mềm mại. Hàn Giang bỏ tay lắc đầu, mang theo khẩu súng đồ cổ TT-33 cùng Từ Nhân Vũ xuất phát.

Mười giờ sáng, chiếc Volga từ từ đậu lại trước tòa nhà của Cục an ninh Liên bang, ở đây có thể nhìn thấy mọi thứ trước tòa nhà. Khi họ đến nơi, trước cửa tòa nhà Cục an ninh Liên bang đã đổ kín đủ các loại xe của đủ mọi kiểu người ra ra vào vào nơi này, có người mặc đồng phục, cũng có người mặc quần áo bình thường.

Hàn Giang liếc một cái, nói với Từ Nhân Vũ: “Đồng nghiệp Nga của chúng ta xem ra rất yêu nghề nhỉ, hôm nay hình như là ngày nghỉ tết mà?”

“Đúng vậy, mấy hôm nay đều là ngày nghỉ tết, nhưng dù sao thì họ cũng là cơ quan đặc biệt mà!”, Từ Nhân Vũ đáp lại.

“Có lẽ là có vụ án nào đấy hoặc là tình huống đặc biệt nào đó? Khả khả!” - Giọng điệu Hàn Giang kèm theo cả chút vui mừng trước bất hạnh của người khác.

“Chỗ này tôi cũng chưa từng đến, ai mà biết được xảy ra chuyện gì!”

Từ Nhân Vũ nói xong, cả hai đều trầm ngâm. Hàn Giang lấy bức ảnh tối qua Yelena đưa cho anh ra rồi lại ngắm nhìn. Anh phải ghi nhớ thật kỹ dung mạo của Ilyushin trong đầu. Mong rằng mọi việc sẽ thuận lợi, Hàn Giang âm thầm cầu nguyện, đột nhiên, Từ Nhân Vũ nhìn thấy bức ảnh, hỏi: “Người trong ảnh là ai?”

Hàn Giang đưa ảnh cho Từ Nhân Vũ, nói: “Hai người đàn ông này chính là người mà chúng ta cần. Người gầy gầy là người đứng đầu, thượng tá Ilyushin, người vạm vỡ là thiếu tá Ivan Pavlov, anh ta chính là người đã dẫn đồng đội đến cứu Makarov và đã lấy kẻ trộm ngọc đi”.

Từ Nhân Vũ xem qua ảnh rồi trả lại Hàn Giang: “Yelena đưa cho anh à?”

Hàn Giang nhìn Từ Nhân Vũ, cười cười ra vẻ, không còn gì để nghi ngờ. Hai người lại chìm trong im lặng. Trước tòa nhà Cục an ninh Liên bang vẫn có người ra ra vào vào, dáng vẻ tất bật.

Khi trên đồng hồ chỉ đến 12 giờ, Từ Nhân Vũ vươn vai, nói với Hàn Giang: “Đến lúc ăn trưa rồi, hai chúng ta vẫn ngồi canh ở đây sao?”

Hàn Giang liếc nhìn đồng hồ, nói: “Cậu đi mua ít đồ đi, tôi ở đây tiếp tục canh chừng”.

Từ Nhân Vũ lắc đầu, nhảy xuống xe, mua vài cái xúc xích và một ít đồ ăn nhanh trong quán ven đường mang về xe. Hàn Giang không có tâm trạng đầu mà ăn uống, ăn vài miếng liền đưa nốt phần của mình cho Từ Nhân Vũ: “Cậu ăn đi, tôi thực sự không ăn quen những món Tây này”.

“Không ăn quen! ỉ? Tối qua ăn tối cùng Yelena không phải anh ăn rất ngon lành sao?” - Từ Nhân Vũ hỏi lại.

“Đâu có giống nhau!”

“Sao lại không giống nhau?”

“Không giống là không giống, những thứ này là thực phẩm rác. Thôi đi, cậu ăn mau những thực phẩm rác này đi!”

Từ Nhân Vũ một mình thưởng thức bữa ăn dành cho hai người. Cho tới khi anh no bụng ợ lên một tiếng thì Hàn Giang bỗng phát hiện ra tòa nhà Cục an ninh Liên bang phía đối diện đột nhiên ào ra một đội hơn 20 lính đặc chiến vũ trang đồng bộ. Anh vội vàng kéo Từ Nhân Vũ, chỉ tay về phía đó, Từ Nhân Vũ cũng chú ý tới hiện tượng kỳ lạ này.

Hơn 20 lính đặc chiến đó nhảy lên vài chiếc xe chống đạn, rời khỏi Cục an ninh Liên bang. Đối diện với tình huống bất ngờ này, Hàn Giang tức tốc phán đoán, không nói năng gì, ngược lại Từ Nhân Vũ lại suy đoán: “Theo như tôi biết thì đội đặc chiến này thường đóng quân tại doanh trại quân đội ngoài ngoại ô, xem ra hôm nay quả thật đã xảy ra chuyện gì đó, là chuyện gì nhỉ?”

“Tôi có dự cảm không lành!” - Hàn Giang đột nhiên thốt ra một câu.

“Dự cảm không lành? Ý gì vậy?” - Từ Nhân Vũ nghi ngờ.

“Thôi đi, người ta năm mới cũng không nghĩ, tôi cũng không muốn đợi nữa đâu!”

“Anh rút cuộc có ý gì?” - Từ Nhân Vũ ngạc nhiên hỏi.

Hàn Giang quay đầu nhìn Từ Nhân Vũ: “Rất đơn giản, chúng ta nên vào trong gặp gỡ thượng tá Ilyushin cho tôi”.

“Sao cơ? Không phải chúng ta đã nói rõ rồi sao, hôm nay chỉ đến kiểm tra qua một lúc? Sao lại...”

Hàn Giang quyết đoán ngắt lời Từ Nhân Vũ: “Sớm muộn gì cũng phải gặp anh ta, hà tất gì phải kéo dài nhỉ?”

- Nói xong, Hàn Giang kiểm tra lại khẩu súng TT-33 tuy đã cũ kỹ nhưng vẫn có thể dùng được, nhưng anh do dự một hồi rồi lại quyết định để lại súng trong xe. Anh hy vọng có thể bày tỏ hết thành ý của mình với Ilyushin. Hàn Giang mở cửa Xe, nhảy xuống, Từ Nhân Vũ ngán ngẩm đành phải theo Hàn Giang bước tới cửa Cục an ninh Liên bang.

2

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đi thẳng vào tòa nhà Cục an ninh Liên bang. Trên bậc thềm của tòa nhà, trong đại sảnh, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn hai vị khách không mời mà tới này.

Hai cảnh vệ trắng kiện, mặt mày khó khăn tiến đến ngăn Hàn Giang và Từ Nhân Vũ, hỏi han thân phận của họ, đến đây có việc gì. Hàn Giang móc giấy tờ của mình ra đưa cho hai cảnh vệ, nói rõ với họ thân phận của mình rồi yêu cầu được gặp thượng tá Ilyushin.

Rõ ràng hai cảnh vệ không biết giấy tờ của Hàn Giang, cũng không hiểu cách phát âm tiếng Nga kỳ cục của anh, Từ Nhân Vũ đành phải thay Hàn Giang dịch ra một tràng, hai người cảnh vệ lúc này mới hiểu rõ

ý. Một trong hai cảnh vệ quay lại nơi trực ban, dùng điện thoại nội bộ xin ý kiến một lúc, khi anh ta quay lại thì mặt mày hớn hởi, đưa giấy tờ trả lại cho Hàn Giang, đồng thời nói với Hàn Giang và Từ Nhân Vũ: “Cục trưởng Ilyushin có lời mời, xin hãy theo tôi!”

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ nghi ngờ nhìn nhau, không hiểu vì lý do gì mà thái độ của người cảnh vệ đó lại quay ngoắt 180 độ nhanh như vậy. Hai người họ không kịp nghĩ ngợi nhiều, đành phải theo cảnh vệ đó đi lên cầu thang.

Trong văn phòng của cục trưởng, Ilyushin mặt nặng trịch. Anh ta vừa buông điện thoại xuống, Ivan Pavlov liền xông vào phòng. Ilyushin liếc Ivan Pavlov một cái, nghiêm giọng nói: “Hiện trường sao rồi?”

“Đã kiểm tra sơ bộ rồi!” - Ivan Pavlov buồn rầu ủ rũ nói.

“Không có phát hiện gì sao?” - Ilyushin gần giọng.

“Không... không có!”, Ivan Pavlov nhìn bộ dạng của Ilyushin, bất giác trở nên căng thẳng.

Ilyushin bắt đầu trầm ngâm, phòng làm việc rộng nhường vậy đột nhiên im lặng đến đáng sợ. Ivan Pavlov không biết ngay sau đây Ilyushin sẽ nổi trận lôi đình thế nào, nhưng một lúc sau, Ilyushin đột nhiên bật cười thành tiếng. Ivan Pavlov bị Ilyushin làm ụ mị, tiếng cười của Ilyushin khiến lông mày trên cơ thể anh dựng ngược hết cả lên. Cười xong, Ilyushin nói với Ivan Pavlov: “Người bạn mà chúng ta đợi bấy lâu nay đã đến rồi!” - Nói xong, Ilyushin thì thầm dặn dò Ivan Pavlov một hồi, sau đó Ivan Pavlov rời khỏi văn phòng của Ilyushin.

Ilyushin dọn dẹp qua một chút mặt bàn làm việc bữa bộn của mình, tuy đêm qua anh ta chỉ ngủ bốn tiếng nhưng lúc này đây anh vẫn gắng gượng tinh thần, chờ đợi chuyến ghé thăm của Hàn Giang. Chẳng mấy chốc, cửa văn phòng lại mở ra, người cảnh vệ dẫn Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bước vào phòng Ilyushin.

Lần đầu tiên Ilyushin và Hàn Giang gặp mặt, cả hai đều chăm chú nhìn nhau mười giây. Tiếp theo đó, Ilyushin liền bật dậy khỏi chiếc ghế to rộng sau bàn làm việc, bước tới trước mặt Hàn Giang, giơ tay ra, nhiệt tình bắt tay nói: “Anh chính là Hàn Giang tiên sinh, đã nghe danh từ lâu. Yelena và thầy giáo Makarov của tôi đã nhắc tới anh không biết bao nhiêu lần. Tôi hoàn toàn bị thuyết phục bởi sự dũng cảm và sự kiên trì bền bỉ của anh, mong được gặp gỡ anh từ lâu rồi.”

Hàn Giang ngó người trước sự nhiệt tình bất ngờ của Ilyushin. Anh thầm suy ngẫm trong lòng, Ilyushin này không giống như những gì Yelena nói? Nhưng khi anh nhìn lại bộ dạng của Ilyushin, y phục luộm thuộm, đầu tóc rối bù, tướng mạo tiêu tụy, mắt vẫn lên những tia máu thì liền có một dự cảm không lành, anh tự nhắc bản thân không nên nhẹ dạ cả tin. Nghĩ tới đây, Hàn Giang nắm chặt tay Ilyushin, mặt tươi cười nói: “Thượng tá quá khen rồi, đây là phiên dịch mà tôi mời tới, tiến sỹ Từ Nhân Vũ”.

Hàn Giang không nói ra thân phận thật sự của Từ Nhân Vũ, anh làm như vậy cốt chỉ để bảo vệ anh ấy. Ilyushin lại bắt tay Từ Nhân Vũ, ngạc nhiên nói: “Tiếng Nga của cậu nói trôi chảy như vậy thì chắc trước đây đã từng tới Nga rồi?”

“Đến rồi, tôi đã từng du học nhiều năm ở quý quốc”. “Ồ! Ra là vậy.”

Hai bên hàn huyên xong, Ilyushin hỏi: “Không biết các anh lần này đến đây là vì việc gì?”

Hàn Giang thấy Ilyushin hỏi vào vấn đề nên liền thẳng thắn nói: “Chúng ta đều là đồng nghiệp, vậy thì chúng tôi cũng thẳng thắn, nói thẳng vào vấn đề luôn! Lần này tôi đến đây là vì kị tranh ngọc đó!”

“Kị tranh ngọc? Kị tranh ngọc nào?”, Ilyushin giả vờ như không biết.

“Chính là kị tranh ngọc mà thiếu tá Ivan Pavlov đem từ Trung Quốc về.” - Hàn Giang trực tiếp nói ra chức danh của Ivan Pavlov.

3

Ilyushin âm thầm giật mình, anh ta không ngờ Hàn Giang lại hiểu rõ sự tình như vậy, nhưng điều này càng khẳng định cho phán đoán của anh ta trước đây. Ilyushin cũng không cần thiết phải che giấu nữa, nên liền gạt đầu nói: “Đúng vậy, thiếu tá Ivan Pavlov đã mang từ Trung Quốc về một kị tranh ngọc, nhưng chúng

tôi chỉ cần tìm lại kệ tranh ngọc thuộc về cung điện Mùa Đông. Nếu như tôi nói không nhầm thì kệ tranh ngọc của cung điện Mùa Đông đó hiện đang trong tay các anh!”

Hàn Giang cũng ngạc nhiên, anh không ngờ Ilyushin lại khẳng khái thừa nhận kệ tranh ngọc đang nằm trong tay họ như vậy. Hàn Giang gật gật đầu: “Không sai, đúng là trong tay chúng tôi. Lần này tôi đến đây chính là vì việc đàm phán kỹ lưỡng với bên quý ngài, bởi vì bên trong không đơn thuần chỉ liên quan tới kệ tranh ngọc. Tôi nghĩ ngài nên hiểu rõ lợi hại trong đó”.

“Ý anh là chỉ bí mật ẩn chứa trong kệ tranh ngọc?” “Đúng, bí mật ẩn chứa trong kệ tranh ngọc luôn luôn vượt xa bản thân kệ tranh ngọc đó. Cái này chắc là ngài rất rõ, cũng bởi vậy mới dẫn đến sự nhòm ngó và tranh cướp trong nhân gian, mới có truyền thuyết huyết chú khiến người ta hoảng sợ, mới khiến chúng ta không thể không đối diện với kẻ thù chung của chúng ta!” - Hàn Giang thành khẩn nói.

“Kẻ thù chung của chúng ta?”

“Đó chính là bọn áo đen. Chúng tôi đã điều tra rõ, bọn người đó thuộc về một tổ chức bí mật có thân thể phức tạp. Chính là bọn chúng đã gây mọi chuyện, bao gồm cả việc đánh cắp kệ tranh ngọc ở cung điện Mùa Đông”.

“Kệ tranh ngọc ở cung điện Mùa Đông bị đánh cắp thế nào tôi không rõ, nhưng có thể khẳng định, sau khi nó rơi vào tay tổ chức đó thì tiếp theo đó mới có một loạt những sự kiện sau này. Ngoài ra, bên cạnh bí mật ẩn giấu trong kệ tranh ngọc, thì bản thân kệ tranh ngọc còn liên quan đến một vấn đề mà các ngài hứng thú, đó chính là đội khảo sát khoa học liên hợp hơn nửa thế kỷ trước, nhiều nhà khoa học của quý quốc đã bị mất tích một cách bí ẩn, lẽ nào ngài không hứng thú với việc này sao?”.

Ilyushin nghe đến đây, gật đầu nói: “Những điều mà anh vừa nói chúng tôi cũng đều đã nắm được cả rồi. Quả đúng như những gì anh nói, kệ tranh ngọc có liên quan tới rất nhiều vấn đề, đặc biệt là bí mật cất giấu trong kệ tranh ngọc và sự mất tích bí ẩn của đội thám hiểm”.

Chúng tôi cũng muốn làm rõ những điều này, nhưng nhiệm vụ mà tôi được giao chỉ là tìm lại kệ tranh ngọc bị đánh cắp của cung điện Mùa Đông, bởi vậy những vấn đề khác không nằm trong phạm vi cân nhắc của tôi”.

Câu trả lời của Ilyushin đã khiến Hàn Giang có chút thất vọng, nhưng Ilyushin dừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Nhưng, nếu như chúng tôi có được những phát hiện mới thì tôi cũng có thể đề đạt với cấp trên... như thế này đi, Hàn tiên sinh, anh có thể thẳng thắn nói tôi nghe xem chúng ta rút cuộc sẽ hợp tác thế nào?”

Hàn Giang vừa nghe thấy vẫn còn cơ hội, liền nói ra suy nghĩ trong lòng mình: “Ý định của tôi là, chúng ta cùng đối diện với kẻ thù chung, cũng có nghĩa là chúng ta giống nhau khi đối diện với cùng nhân tố không an toàn, đây là điều mà chúng ta đều không cho phép. Tiếp nữa, chúng ta đều hứng thú với cùng một vấn đề, chúng ta đều muốn bóc gỡ những bí mật chưa được giải đáp, bởi vậy tôi cho rằng chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác”.

Còn về phương thức hợp tác, tôi nghĩ bên quý ngài có thể trả lại cho chúng tôi kệ tranh ngọc đang có trong tay, bởi vì để giải mã mọi bí mật đều phải cần tới nó. Sau đó, quý các ngài cũng có thể cử chuyên gia thám hiểm tài giỏi, các học giả tương quan có chuyên môn và sĩ quan đặc công, để cùng với bên tôi giải mã bí mật, tiêu diệt kẻ thù chung, tôi nghĩ điều này đều có lợi cho cả hai bên chúng ta”.

Lúc Hàn Giang nói, Ilyushin chỉ im lặng lắng nghe. Đôi mắt màu xám ti hí của anh ta không ngừng đảo qua đảo lại, anh ta đang nghĩ cách ứng phó với Hàn Giang.

4

Sau khi Hàn Giang nói xong, Ilyushin liền hỏi lại: “Nếu như làm theo cách của anh, chúng ta hợp tác, vậy thì chúng tôi sẽ được gì? Anh phải biết rằng, nếu như thực sự phát hiện được kho báu gì đấy thì cũng là ở trong địa phận của các anh”.

Hàn Giang vừa nghe thấy câu nói này, liền lập tức nghĩ ngay tới câu cảnh báo của Yelena với mình. Hừm, xem ra đúng như những gì Yelena nói, gã Ilyushin này quả nhiên là kẻ không thấy lợi nhất định sẽ không làm. Hàn Giang định thần lại, nghiêm túc nói: “Các ngài có thể được gì ư? Các ngài sẽ biết được chân tướng vụ mất tích bí ẩn của đội thám hiểm hơn nửa thế kỷ trước và của hàng loạt sự kiện hiện nay, đồng

thời có thể diệt trừ được hiểm họa an toàn bất lợi cho quý quốc. Đương nhiên, sau khi sự việc kết thúc, chúng tôi cũng có thể biếu tặng kệ tranh ngọc đó cho cung điện Mùa Đông”.

“Biếu tặng? Kệ tranh ngọc đó vốn dĩ là của cung điện Mùa Đông mà!” - Rõ ràng Ilyushin rất không hài lòng với lời hứa của Hàn Giang.

“Không! Nó vốn thuộc về Trung Quốc!” - Hàn Giang thẳng thắn khẳng định.

“Nhưng hơn 100 năm trước nó đã tới Liên Xô!” - Ilyushin tranh luận.

“Vậy thì cũng không thể thay đổi quốc tịch gốc của nó, khả khả!” - Hàn Giang cãi lại.

Ilyushin không tranh cãi với Hàn Giang nữa, anh ta ngửa tay, nói với Hàn Giang: “Được rồi! Tạm thời chúng ta không nói về nguồn gốc của kệ tranh ngọc nữa, để tôi tổng kết một chút ý của anh. ‘Hợp tác’ mà anh nói, nói trắng ra là muốn chúng tôi giao lại kệ tranh ngọc cho anh trước đã, tôi có thể lí giải vậy, đúng không nhỉ?”

“Không! Ngài chưa hoàn toàn hiểu hết ý tôi. Việc giao lại cho chúng tôi kệ tranh ngọc mà các ngài đang nắm trong tay này, hoàn toàn là vì nhu cầu giải quyết toàn bộ sự việc, chứ không đơn thuần là chúng tôi yêu cầu quý ngài giao lại kệ tranh ngọc. Ban nãy tôi nói rồi đấy, quý ngài cũng có thể phái người đi cùng hành động với chúng tôi, chúng ta cũng có thể ký hiệp định...”

Không để Hàn Giang nói hết câu, Ilyushin liền ngắt lời anh, nói rằng: “Hàn tiên sinh, anh không cần phải giải thích thêm nữa, tôi nghĩ tôi đã hiểu ý của anh rồi, tiếp đây, anh có muốn nghe qua kế hoạch hợp tác của tôi không?”

Hàn Giang không ngờ hóa ra Ilyushin cũng có kế hoạch hợp tác riêng của mình. Anh hơi sững sờ một chút, rồi tiếp đó cười mỉm, trả lời Ilyushin: “Rất mong được nghe tin tốt lành!”

Ilyushin cười khan hai tiếng, nói: “Thực ra kế hoạch hợp tác của tôi rất đơn giản, và tôi cho rằng đây cũng là biện pháp tốt nhất để giải quyết việc này.”

“Cách gì?”

“Chúng tôi có thể trả lại kệ tranh ngọc đang nắm trong tay cho các anh, các anh cũng trả lại kệ tranh ngọc vốn thuộc về cung điện Mùa Đông cho chúng tôi, như vậy hai bên đều rõ ràng, công bằng nhất, cũng là hợp lý nhất!”

Hàn Giang vừa nghe thấy kế hoạch hợp tác của Ilyushin lòng bỗng trùng xuống, cái này gọi gì là hợp tác? Xem ra gã Ilyushin này quả thực rất khó đối phó. Trong lòng Hàn Giang đã bắt đầu có chút ân hận, bản thân thế giờ đã bị bại lộ, muốn nghĩ cách khác để giành lại kệ tranh ngọc cũng gần như là không thể. Nhưng Hàn Giang vẫn muốn cứu vãn lần cuối, anh lắc đầu, nói với Ilyushin: “Nếu như làm theo phương án của ngài thì còn gọi gì là hợp tác nữa? Vì chỉ có cách ghép tất cả kệ tranh ngọc lại với nhau thì mới tìm được đường tới Hạm Hải Mật Thành, mới có khả năng mở ra chân tướng của toàn bộ sự tình. Bởi vậy chúng tôi không thể chấp nhận phương án của ngài”.

Hàn Giang không thể ngờ, anh vừa nói dứt lời, Ilyushin đã đổi ngay sắc mặt, đập bàn quát tháo: “Anh không thể chấp nhận phương án của chúng tôi, thế nên đêm qua anh đã đột nhập vào tòa nhà này để lấy cắp đi kệ tranh ngọc!”

“Sao cơ? Kệ tranh ngọc bị mất rồi!” - Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bị tình huống bất ngờ này làm cho ngớ người đến mức không biết phải làm sao. Đúng lúc này, Ivan Pavlov mang theo hơn chục cảnh vệ kiện trang xông vào văn phòng, bao vây Hàn Giang và Từ Nhân Vũ.

5

Ilyushin hất hất tay về phía những người cảnh vệ. Những người này hơi lùi lại về phía sau, Ilyushin bước tới trước mặt Hàn Giang, kề sát anh, cười nham hiểm: “Hàn tiên sinh, lẽ nào tôi nói sai ư? Đêm qua, có người đã đột nhập vào căn hầm cất giữ kệ tranh ngọc lấy trộm nó đi mất. Tòa nhà này được phòng bị kĩ lưỡng, căn hầm đó lại càng được phòng bị kĩ lưỡng hơn nữa, nhưng kẻ trộm đêm qua bản lĩnh quá tuyệt vời, vừa không gây động thiết bị cảnh báo, vừa vốn được thiết bị giám sát, cuối cùng đã mở được cửa căn hầm rồi lại không tốn chút sức lực nào mở kết sắt ra, sau đó đem kệ tranh ngọc đi mà, thần không biết quỷ không

hay. Mãi cho tới bốn giờ sáng, cảnh vệ trực ban của chúng tôi mới phát hiện ra kệ tranh ngọc việc đã biến mất, vậy là tôi bị một cuộc điện thoại dựng dậy khỏi giường, vội vàng chạy tới đây, bắt đầu một ngày làm việc mới theo cách này đây. Không! Là một năm làm việc mới, đây chính là năm mới của tôi! Năm mới đáng chết! Ác mộng của tôi!”

Ilyushin gào thét vào mặt Hàn Giang. Lúc này Hàn Giang mới hiểu ra nguyên nhân tại sao sáng nay anh nhìn thấy nhiều người ra ra vào vào trước cửa tòa nhà. Nhưng giờ thì đã muộn, hiện giờ Ilyushin đang nghi ngờ chính anh là người lấy cắp kệ tranh ngọc. Hàn Giang ra sức giữ bình tĩnh, nhưng anh biết rằng đó đã là điều không thể. Anh cũng gào lên với Ilyushin: “Xin ngài hãy tin tôi, nếu như tôi lấy cắp kệ tranh ngọc thì hôm nay tôi còn đến chỗ ngài làm gì? Ngài nói tôi là kẻ trộm cắp báu vật, vậy hãy đưa chứng cứ ra đây!”

“Chứng cứ? Điều bạn này tôi nói chính là chứng cứ, bản lĩnh giỏi thế này, ngoài đặc công chuyên nghiệp như anh ra thì ai vào đây nữa? Tôi cho rằng, nếu bạn đầu kệ tranh ngọc cất giữ trong cung điện Mùa Đông được bảo vệ theo cách của chúng tôi ở đây thì tuyệt đối không thể mất được, nhưng tôi đã lầm, bởi vì tôi quên mất trên đời này vẫn còn cao thủ như anh! Anh muốn chứng cứ, tôi sẽ cho anh xem!” - Nói xong, Ilyushin vẫy tay một cái, bốn cảnh vệ tiến lên phía trước lục soát người Hàn Giang và Từ Nhân Vũ, hộ chiếu của Hàn Giang và những vật dụng khác đều bị lôi ra.

Ilyushin cầm hộ chiếu của Hàn Giang, gầm gào lên với anh: “Anh muốn chứng cứ, chính là cái này, hộ chiếu của anh cho thấy, sáng hôm qua anh nhập cảnh, còn đêm qua, có lẽ là sáng sớm hôm nay kệ tranh ngọc đã bị đánh cắp. Đây không phải là chứng cứ tốt nhất sao? Dĩ nhiên tôi biết, anh vẫn còn đồng bọn, không chỉ có mình anh, đồng bọn của anh đã giúp anh trinh sát trước tất cả mọi thứ, biết được vị trí cất giữ kệ tranh ngọc. Tôi... tôi thậm chí nghi ngờ đồng bọn của anh chính là... chính là Yelena!”

“Yelena?” - Hàn Giang giật thót tim.

Ilyushin đã nhìn thấy bức ảnh trong túi Hàn Giang, chính bức ảnh này đã khẳng định cho suy đoán trước đó của anh ta: “Đúng vậy, chính là Yelena, anh nói đi, bức ảnh này ai đã đưa cho anh?”

Giọng điệu của Ilyushin đã chuyển sang kiểu thăm vấn phạm nhân. Hàn Giang định thần lại, phản bác: “Tấm ảnh này thì nói lên được điều gì?”

“Nói lên mối quan hệ giữa anh và Yelena. Tôi biết hiện giờ cô ta hận tôi, bởi vậy muốn trả thù tôi, muốn kéo tôi xuống. Còn anh, tôi có thể nhận ra rằng cô ta thích anh, cô ta yêu anh, cô ta tự nguyện làm mọi chuyện vì anh, vì thế cô ta đã giúp anh lấy trộm kệ tranh ngọc, vừa để giúp anh, vừa để trả thù tôi! Nhưng tôi không dễ bị đánh lừa thế đâu!” - Ilyushin tiếp tục gào lên.

“Trí tưởng tượng của ngài phong phú thật đấy!”

Hôm qua tôi mới tới Saint Petersburg còn chưa kịp gặp Yelena. Tôi thấy ngài nhạy cảm quá rồi, là đặc công cần nhạy cảm nhưng không thể để nhạy cảm ảnh hưởng tới phán đoán chính xác!” - Hàn Giang giữ vẻ ngoài trấn tĩnh, còn nghiêm nghị lên lớp cho Ilyushin.

Ilyushin phẫn nộ hất hất tay: “Đủ rồi! Tôi không muốn nghe anh giáo hoạt nữa, bất luận Yelena có phải là đồng bọn của anh hay không thì tại Saint Petersburg anh vẫn còn người! Có lẽ, vị này chính là người của các anh!”

“Không! Anh ta chỉ là phiên dịch mà tôi mời tới.” - Hàn Giang giải thích thay Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ đột nhiên bị Ilyushin công kích cũng sừng sờ, lúc này mới hồi lại, tự mình giải thích: “Tôi quả thực chỉ phiên dịch giúp anh ta, cái gì mà kệ tranh ngọc, lần đầu tiên tôi nghe thấy đây.”

Ilyushin không buồn liếc Từ Nhân Vũ. Anh ta quay trở lại bàn làm việc, ngồi xuống ghế, thở hổn hển, cứ như vậy, ngồi im một hồi mới bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói: “Hàn tiên sinh, thực ra tôi rất thích cái từ mà ngài nói: hợp tác. Điều này rất tốt, mặc dù hiện giờ kệ tranh ngọc đã mất rồi nhưng chúng ta vẫn có thể hợp tác”.

6

“Vẫn có thể hợp tác?” - Hàn Giang thực sự không hiểu Ilyushin có ý đồ gì.

Ilyushin nhìn chăm chăm Hàn Giang giải thích: “Đúng vậy, chúng ta vẫn có thể hợp tác, kệt tranh ngọc đó tuy hiện giờ không nằm trong tay tôi, nhưng trong tay tôi hiện tại có anh. Tôi phải trông chừng anh rất kĩ, giá trị của anh hoàn toàn có thể thay thế được kệt tranh ngọc đó”.

“Bởi vậy ngài muốn dùng tôi để đổi lại kệt tranh ngọc nằm trong tay chúng tôi!” - Hàn Giang đã hiểu ra ý đồ của Ilyushin.

“Đúng! Tôi quả nhiên không nhìn lầm anh, Hàn tiên sinh, anh rất thông minh, ý tôi là vậy đấy. Vì anh đã hiểu rõ ý tôi rồi, vậy thì tỏ thái độ xem nào, anh thấy kế hoạch của tôi có công bằng không?”

“Anh không làm được đâu, tôi tuyệt đối không đồng ý trao đổi với các anh!” - Hàn Giang cự tuyệt thẳng thừng kế hoạch của Ilyushin.

Ilyushin lại cười lạnh lùng: “Tôi có cách, việc này không phải đợi anh.”

“Anh muốn làm gì tôi?”, Hàn Giang hỏi lại Ilyushin. “Tôi chỉ cần nhốt các anh lại, sau đó đồng bọn của các anh, tổ chức của các anh sẽ ngoan ngoãn giao nộp thứ mà chúng tôi muốn.” - Ilyushin rất tự tin nói.

“Anh tự tin vậy sao? Vì anh đã đánh giá tôi cao như thế, vậy thì đã chuẩn bị xong chỗ nhốt chúng tôi chưa?”

- Hàn Giang nhếch mép cười nhạt.

“Đương nhiên, tôi đã chuẩn bị cho anh và bạn anh một nơi tuyệt diệu.” - Ilyushin dừng lại một lúc, rồi cười nói với Hàn Giang và Từ Nhân Vũ: “Chính là nơi mà tôi dùng để cất giữ kệt tranh ngọc - căn nhà nhỏ của Peter”.

“Căn nhà nhỏ của Peter?” - Hàn Giang giật bản mình. Anh nghĩ tới căn buồng mà Yelena từng miêu tả ỉnh, nhưng anh vẫn vờ như trấn tĩnh, cười với Ilyushin: “Mặc kệt căn nhà nhỏ hay căn nhà to, tôi đảm bảo trong vòng ba ngày chúng tôi sẽ ra khỏi đó”.

“Vậy sao? Vậy thì chúng ta cùng đợi xem!” - Ilyushin cười lạnh lùng.

“Nhưng anh phải thả bạn của tôi, anh ấy không liên quan gì tới việc này!” - Hàn Giang nhìn nhìn Từ Nhân Vũ rồi lại nhìn nhìn sang Ilyushin.

“Điều này thì không thể! Anh ở trong căn nhà nhỏ của Peter nhất định sẽ rất cô đơn, có anh ta ở cùng chẳng phải sẽ vui hơn sao? Khà khà!” - Ilyushin nói xong liền hất tay, Ivan Pavlov dẫn hơn chục cảnh vệ cùng xông tới, áp giải Hàn Giang và Từ Nhân Vũ ra khỏi văn phòng.

Trên đường đi, Hàn Giang cố gắng ghi nhớ thật nhanh từng lối đi trong tòa nhà, từng cầu thang, từng cửa ra vào và cả vị trí của thiết bị giám sát. Ivan Pavlov áp giải hai người tới cửa bên ngoài căn hầm. Ngoài cửa hầm có một máy camera, có cảnh vệ canh giữ. Ngoài cửa đúng như Yelena miêu tả, có một cánh cửa sắt dày nửa mét, qua cửa sắt là một hành lang rộng hơn một mét, hành lang lần lượt kéo dài sang bên trái và bên phải. Ivan Pavlov dẫn tất cả đi về bên trái rồi tiếp tục rẽ vào một chỗ ngoặt, đi được gần chục bước thì cánh cửa kéo bằng sắt xuất hiện trước mặt họ. Một cảnh vệ dùng chìa khóa mở cửa sắt ra, đẩy Hàn Giang và Từ Nhân Vũ vào trong gian mật thất “căn nhà nhỏ của Peter”.

Hàn Giang nhìn xung quanh. “Căn nhà nhỏ của Peter” quả thực rất nhỏ, chỉ chừng sáu, bảy mét vuông, có thể tưởng tượng ra những trọng phạm năm nào từng bị nhốt trong này đã trải qua những ngày tháng ở đây như thế nào. Hàn Giang chú ý thấy trong căn hầm này, sát tường có kê một kết sắt. Anh quay lại hỏi Ivan Pavlov vẫn đang đứng ngoài cửa: “Đây chính là kết sắt đã cất giữ kệt tranh ngọc?” “Sao anh đã biết rồi mà còn cố tình hỏi?” - Ivan Pavlov hỏi giọng đầy sự miệt thị.

“Quả nhiên rất kiên cố! Nhưng thực sự đây là lần đầu tiên tôi đến đây!” - Hàn Giang than thở.

Ivan Pavlov cười nhạt: “Nếu quả thật anh lần đầu tiên đến đây thì tôi sẽ giới thiệu cho anh một chút về căn nhà nhỏ của Peter này, tường ở đây dày bao nhiêu, cửa kiên cố thế nào, thiết bị chặt chẽ ra sao, anh đều đã thấy rồi đấy, tôi cũng không cần phải nói nhiều nữa, tôi chỉ nói một điều thôi, vừa nãy anh vào đây có nhìn thấy lối hành lang không?”

“Thấy rồi, hai dãy hành lang bên phải và bên trái, chúng ta đi lối hành lang bên trái.” - Hàn Giang dường như đã hiểu ra ý của Ivan Pavlov.

“Đúng vậy, đây chính là điều tuyệt diệu của gian mật thất này, bốn bề đều có hành lang bao quanh, trong mỗi dãy hành lang đều có camera. Trên nóc căn phòng là đại sảnh của tầng một, phía dưới là móng nhà kiên cố, thiết kế như vậy là để phòng ngừa có người đào hầm chui vào cứu phạm nhân đi!” - Ivan Pavlov giải thích.

“Quả nhiên rất tuyệt diệu! Bất cứ ai muốn đào hầm từ bên ngoài hoặc kích nổ để vào đều sẽ lập tức bị bại lộ dưới camera của các anh, bó tay hết cách.”

“Anh đã hiểu thì tốt rồi, tôi khuyên anh nên ở yên trong này, đừng có nghĩ tới bất cứ khả năng chạy trốn nào.” - nói xong Ivan Pavlov lại ra lệnh cho cảnh vệ lục soát người Hàn Giang và Từ Nhân Vũ lần nữa. Trên người Hàn Giang không lục ra được thứ gì, nhưng Từ Nhân Vũ lại bị thu mất tẩu thuốc và hộp diêm bảo bối.

Từ Nhân Vũ lớn tiếng yêu cầu Ivan Pavlov để lại tẩu thuốc và hộp diêm, nhưng Ivan Pavlov mặc kệ. Anh ta chăm chú nhìn cảnh vệ khóa cửa sắt lại, sau đó dẫn đoàn cảnh vệ rời khỏi mật thất.

7

Sau khi cửa chính của mật thất bị đóng lại, cả căn hầm bỗng trở nên yên tĩnh. Hàn Giang tiếp tục quan sát “căn nhà nhỏ của Peter”, còn Từ Nhân Vũ vẫn đang lau bầu về tẩu thuốc và hộp diêm của anh.

Hàn Giang nghe phát bực liền gào lên với Từ Nhân Vũ: “Cậu im đi một lúc có được không? Chúng không vạch phéc mơ tua quần của chúng ta ra là may rồi, đợi sau khi ra khỏi đây tôi sẽ mua lại cho cậu cái tẩu thuốc!” Ai ngờ Từ Nhân Vũ không những không chấp thuận, ngược lại còn gào lên với Hàn Giang: “Anh còn chê tôi phiền phức, đều tại anh cứ nhất định đòi đến đây bằng được để tìm cái thằng cha Ilyushin đáng chết đó. Hơn nữa, tôi cũng không tiếc gì cái tẩu thuốc của tôi đâu, tôi tiếc là tiếc hộp diêm, đây chính là cọng cỏ cứu mạng duy nhất có thể giúp chúng ta ra khỏi đây đấy!”

“Diêm? Diêm thì cứu chúng ta thế nào?”

“Thôi đi, bây giờ nói cái này cũng muộn rồi!” - Từ Nhân Vũ ủ rũ ngồi xuống đất.

Hàn Giang bình tĩnh trở lại, cùng ngồi xuống, nói với Từ Nhân Vũ: “Được rồi! Tôi thừa nhận đây là lỗi của mình, tôi phán đoán sai lầm, không nghe lời cảnh báo của Yelena và các anh. Nhưng hiện giờ oán thán cũng vô dụng, chúng ta đã đến đây rồi thì nên tranh thủ kiểm tra sơ bộ hiện trường kệ tranh ngọc bị đánh cắp vậy.”

“Lúc này mà anh vẫn còn tâm trạng đó sao?” - Từ Nhân Vũ ngạc nhiên nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang lẩm bẩm: “Ban nãy tôi đã quan sát ở đây rồi, kết sắt chỉ là chiếc kết bình thường, cửa kéo sắt của ‘căn nhà nhỏ của Peter’ cũng là cửa sắt bình thường, chỉ dựa vào mấy thứ này thì có gì đáng ngại. Thứ mà tôi nói là tường đồng vách sắt ở đây là chỉ thiết kế khéo léo tài tình cùng với hệ thống giám sát dày đặc ngoài hành lang và trong ngoài căn nhà. Kẻ trộm báu vật lại có thể im hơi lặng tiếng lấy trộm đi kệ tranh ngọc trong sự bảo mật dày đặc thế này, tôi cho rằng trong tình hình bình thường tuyệt đối không có khả năng đấy.”

“Nhưng người ta lấy mất kệ tranh ngọc đi rồi đấy!” “Bởi vậy tôi cho rằng chỉ có hai khả năng, một là kẻ trộm báu vật đã mua chuộc bảo vệ ở đây, hai là chúng đã thực thi những thủ đoạn đặc biệt với sự canh phòng ở đây tối qua. Như vậy thì chúng mới có thể trốn được camera, ung dung mở cửa sắt, vào bên trong cướp đi kệ tranh ngọc.” - Hàn Giang phân tích nói.

“Cũng có vẻ có lý, nhưng tôi đang nghĩ người lấy cắp kệ tranh ngọc có thể là ai nhỉ?”

“Đương nhiên là những người bạn cũ của chúng ta rồi!”

“Nếu là bọn chúng thì toi rồi. Chúng lấy cắp kệ tranh ngọc đi thì rất có khả năng sẽ đem nó rời khỏi Saint Petersburg, đến lúc đó chúng ta khó tìm lắm!”

“Đây cũng là điều mà tôi lo lắng, nhưng tôi nghĩ có khi đây không phải là kết cục xấu nhất!”

“Câu này là sao?” - Từ Nhân Vũ không hiểu.

“Nếu trong tay Ilyushin thì ngược lại chúng ta rất khó ra tay, nếu trong tay những kẻ đó thì chúng ta chẳng có gì phải kiêng kị cả”.

“Thôi đi được rồi đây! Nếu thực sự bị bọn chúng lấy đi mất, thì đến bọn chúng cất giấu ở đâu anh cũng không biết, vậy còn ra tay cái gì?” - Từ Nhân Vũ không buồn quan tâm tới suy nghĩ của Hàn Giang.

“Chỉ cần bọn người đó vẫn muốn đoạt được kẹ tranh ngọc còn lại thì chúng ta nhất định sẽ tìm thấy chúng! Hiện giờ chỉ có thể hy vọng gã ngu xuẩn Ilyushin có thể tăng cường phòng vệ, không để kẹ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg”.

“Được rồi đây, anh đừng lo lắng hộ họ nữa. Chúng ta hiện giờ đã, rơi vào chốn ngục tù, bản thân còn khó giữ nữa là!” - Từ Nhân Vũ cười nhạt.

“Đúng vậy! Hay là chúng ta hợp kế hợp kế để trốn khỏi đây đi!”

“Trốn khỏi đây? Ở đây tường đồng vách sắt trốn thế nào được? Trừ khi... trừ khi Yelena có thể đến cứu chúng ta!”, Từ Nhân Vũ nói.

“Tôi cũng hy vọng vậy, nhưng chúng ta không thể trông mong gì vào cô ấy, hơn nữa, nếu như cô ấy có đến đây thì cũng chưa chắc sẽ cứu được chúng ta. Để tôi nghĩ xem, sẽ có cách.”

“Anh có cách gì?” - Từ Nhân Vũ sốt ruột hỏi.

Hàn Giang chán nản nhắm mắt lại, nói: “Tôi đang nghĩ, tôi tin là tôi sẽ có cách. Cậu cứ ngủ một giấc ngon lành đi, dưỡng đủ tinh thần, đợi đến buổi tối có lẽ tôi sẽ có cách đây.”

Từ Nhân Vũ đầy một bụng nghi ngờ, khẽ lẩm bẩm:

“Anh có cách? Cách gì? Tường đồng vách sắt thế này, anh có thể ra ngoài sao?...” - Thế nhưng Hàn Giang vốn không buồn để ý đến anh ta, anh thản nhiên nằm kên ra đất ngủ, chẳng bao lâu sau, Hàn Giang đã vang lên tiếng thở phì phò.

8

Nhưng Từ Nhân Vũ lại không có tố chất thích nghi tốt như Hàn Giang, ở nơi như thế này mà vẫn có thể nằm ngủ ngon lành. Đầu óc anh suy nghĩ mông lung, không sao ngủ nổi. Anh đoán rằng bên ngoài trời đã tối, vậy là liền ngồi dậy, nhìn về phía cửa sắt. Hành lang bên ngoài đèn đã sáng trưng, không gian yên tĩnh không một tiếng động, không có bất cứ động tĩnh gì.

Từ Nhân Vũ khẽ chữ rửa: “Bọn chó này còn không buồn đưa cơm đến, thật là quá vô nhân đạo.”

“Đúng vậy, tôi cũng đói rồi, nếu biết sớm, lúc trưa nên ăn nhiều một chút thực phẩm rác.” - Hàn Giang đang nằm đột nhiên mở miệng nói.

Tiếng của Hàn Giang làm Từ Nhân Vũ giật bản mình: “Hóa ra anh vẫn chưa ngủ à?”

“Tĩnh từ lâu rồi, bụng sôi ùng ục!”

“Hừm! Giờ thì anh đã biết tầm quan trọng của thực phẩm rác rồi chứ?”

“Đúng thế! Tôi làm sao mà biết được đêm đầu năm lại bị nhốt ở đây. Tôi vốn định là tối nay sẽ thưởng thức một bữa ăn Nga thịnh soạn tại nhà hàng Kwasniewski” - Hàn Giang mơ màng nói.

“Anh đừng có nằm mơ nữa, không cho đồ ăn thì thôi cũng được, chúng càn không phải là người ở chỗ còn lắp một cái camera nhắm thẳng vào chỗ của chúng ta. Mẹ kiếp đúng thật thâm độc.” - Từ Nhân Vũ vừa mới phát hiện ra vị trí đối diện với cửa sắt, có đặt một chiếc camera rất nhỏ, rất khó nhìn thấy trên tường, camera đó đang chia thẳng vào căn nhà nhỏ của Peter, ngắm thẳng vào họ. Nhất cử nhất động của họ đều không lọt qua được chiếc camera này.

Hàn Giang liếc nhìn chiếc camera một cái, nói: “Giờ cậu mới phát hiện ra? Tôi nhìn thấy từ lâu rồi, cái camera này quả thật rất đáng ghét, nó là vật cản trở lớn nhất kế hoạch vượt ngục của tôi.”

“Cái gì? Nói như vậy tức là anh đã có kế hoạch vượt ngục rồi?” - Từ Nhân Vũ ngạc nhiên.

Hàn Giang lườm Từ Nhân Vũ một cái, nói nhỏ: “Cậu nhỏ mồm chút!”, sau đó, Hàn Giang hạ giọng, nói với Từ Nhân Vũ: “Thực ra tôi đã nghĩ xong kế thoát thân rồi. Bọn chúng lục soát người chúng ta hai lần, có thể nói là đã lục bằng sạch mọi thứ trên người chúng ta, nhưng chúng vẫn để sót một chỗ quan trọng.”

“Chỗ nào? Những chỗ có thể cất giấu đồ chúng đã lục soát hết rồi, chỉ thiếu mỗi lột sạch quần áo của chúng ta thôi” - Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi.

“Giày của tôi, chính xác mà nói thì là đế giày của tôi”

“Đế giày?”

“Trước khi đến đây, tôi đã dự liệu được khả năng chúng ta sẽ gặp phải bất trắc, cũng có khả năng phải dùng đến thủ đoạn cường chế, cướp lại kệ tranh ngọc, bởi vậy mới cố ý mang theo một thứ đồ chơi. Thứ đồ chơi này trong vòng năm phút phát ra tín hiệu mạnh sẽ làm nhiễu loạn tín hiệu viễn thông trong phạm vi một nghìn mét vuông. Cũng có nghĩa là tôi chỉ cần lấy thứ này ra, rồi mở nó tại đây thì thiết bị giám sát ở đây sẽ tạm thời mất linh, nhưng chỉ được năm phút. Sau năm phút công suất của thiết bị này phát ra sẽ suy yếu dần, cho tới khi mất hẳn công dụng”.

“Anh còn có thứ hay ho vậy sao, tại sao không nói sớm. Làm tôi sợ rúm ró cả người!” - Từ Nhân Vũ oán thán.

“Nói sớm cũng vô dụng, kế hoạch của tôi phải đợi tới khi trời tối, ngoài ra, kế hoạch này cần phải có sự phối hợp của cậu.”

“Sự phối hợp của tôi? Nói đi, muốn tôi làm gì?” “Giả vờ chết!”

“Giả vờ chết?”

“Đúng vậy, giả vờ chết. Cậu nghe cho kĩ nhé, kế hoạch của tôi thế này. Đợi lúc nữa, tôi quay lưng lại, nhân lúc camera không nhìn thấy tôi sẽ lấy thiết bị đó ra, nắm trong tay. Sau đó, tôi đi đến cạnh cửa sắt, mở thiết bị đó ra rồi gắn nó lên tường, rồi cậu nằm ra đất giả vờ chết. Lúc này, cảnh vệ của họ sẽ vào đây kiểm tra, sau đó... nghe rõ chưa?” - Hàn Giang làm động tác chặt đầu.

“Nghe rõ rồi. Nhưng tôi nằm xuống giả chết, thế còn anh thì sao?”

“Tôi thì chịu một lúc vậy, tôi sẽ ở trên đó đợi!”

- Nói xong, Hàn Giang chỉ chỉ lên trần nhà nhẵn bóng, không có bất cứ thứ gì hay chỗ nào để vịn.

“Anh muốn bò lên đó? Có được không vậy? Trên đó không có cái gì nắm được đâu đấy!” - Từ Nhân Vũ không khỏi lo lắng nói.

“Được rồi, việc này không khiến cậu phải lo. Nhớ kĩ, chúng ta chỉ có năm phút, trong vòng năm phút nhất định phải thoát ra khỏi tòa nhà này; và kể từ khi thiết bị nhiễu sóng bắt đầu hoạt động cho tới khi cảnh vệ vào kiểm tra chỉ có khoảng hơn mười giây, chúng ta nhất định phải tận dụng chắc thời gian”.

“Tôi hiểu rồi, kế hoạch này có thành công hay không đều trông cả vào việc nắm bắt thời gian!”

“Được! Lập tức hành động!” - Nói xong, Hàn Giang quay người, áp sát vào tường, giả vờ ngã gập, hai tay nhanh chóng lấy thiết bị nhiễu sóng bé xíu từ trong đế giày ra.

9

Hàn Giang lại giả vờ xoay người, sau đó vươn vai, đứng dậy, từ từ bước tới cạnh cửa sắt, quan sát động tĩnh trong hành lang. Anh quay đầu lại nháy mắt với Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ hiểu ý, Hàn Giang bật thiết bị gây nhiễu sóng trong tay lên, ngay sau đó, anh nhanh chóng gắn thiết bị này lên tường.

Từ Nhân Vũ nhìn thấy Hàn Giang bật thiết bị nhiễu sóng lên liền nằm bò ngay ra đất lạnh cóng. Hàn Giang nhìn qua bộ dạng của Từ Nhân Vũ cũng khá giống thật, xem ra gã này ra trận mà giả chết thì giống phải biết. Sau đây là đến lượt mình rồi, anh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà một cái, trần nhà cao khoảng hơn ba mét, rất trơn, cao so với cửa sắt hơn một mét, cũng có nghĩa là đứng bên ngoài cửa sắt sẽ không nhìn thấy trần nhà, đây cũng là khuyết điểm duy nhất trong thiết kế của căn nhà nhỏ của Peter. Hàn Giang tiến tới

góc tường, hít một hơi thật sâu, sau đó dốc hết sức lực đập lên góc tường leo lên trần nhà. Lúc này cơ thể anh dường như đã lơ lửng trên không trung, chỉ dựa vào tứ chi để cố gắng giữ trọng lượng cơ thể.

Sau khi Hàn Giang hoàn tất những động tác này thì cánh cửa sắt được đẩy mạnh ra, ngay sau đó là tiếng bước chân dồn dập vang lên cùng tiếng rút súng, tiếng mở kết sắt, và cả tiếng của chiếc khóa to va đập vào nhau. Hàn Giang mừng thầm, con mồi trong cuộc đi săn đã rơi vào bẫy. Anh nín thở, chỉ đợi thợ săn xuất hiện.

Quả nhiên, hai mươi giây sau, hai cảnh vệ súng đạn sẵn sàng xuất hiện ngoài cửa sắt. Họ lập tức phát hiện ra Từ Nhân Vũ đang nằm trên sàn nhà. Hai gã trai trắng hũu dửng vô mưu không kịp nghĩ ngợi liền mở ngay cánh cửa sắt ra, cúi người xuống kiểm tra Từ Nhân Vũ. Nhưng chỉ trong vòng vài giây đó, một trong hai gã cảnh vệ đã lập tức phát hiện ra điều gì đó. Gã đứng thẳng dậy, nhìn quanh bốn bức tường trong căn nhà của Peter, rất nhanh, rồi hẩn ngẩng đầu lên...

Chính trong giây phút gã ngẩng đầu lên, Hàn Giang giống như một con hổ đói lao từ trên xuống, vồ lấy tay cảnh vệ. Gã cảnh vệ hoàn toàn bất ngờ, vốn không đề phòng để chống đỡ. Hàn Giang quật gã cảnh vệ xuống đất, một cú đấm nặng tựa đá ghè khiến tay gã cảnh vệ gãy đi. Gã cảnh vệ còn lại đã kịp phản ứng, đang định nổ súng bắn Hàn Giang thì Từ Nhân Vũ đang nằm trên sàn nhà lật người lại, tung một cú đá đập gã ta bay lăn ra đất. Nhưng dù sao sức của Từ Nhân Vũ cũng không đủ để tay cảnh vệ đó ngã ngất đi, nên hắn vẫn định bỏ dậy nổ súng, lập tức Hàn Giang đã không cho hắn cơ hội, đưa anh cùi chỏ thúc về phía trước khiến gã cảnh vệ ngã lịm.

Nhưng do cú đánh này Hàn Giang đã dùng sức quá đà nên cánh tay phải vừa mới được dưỡng thương của anh cũng bị đau buốt thấu tận xương tủy.

Hàn Giang bắt chắp đau đớn, cùng Từ Nhân Vũ nhặt súng của hai gã cảnh vệ lên. Hàn Giang còn cẩn thận kiểm tra lại băng đạn, trong đó đạn vẫn đầy ắp. Hàn Giang giới thiệu với Từ Nhân Vũ: “Gã này hơi bị được đấy! Khẩu ‘rán hổ mang’ kiểu PK 9 ly do Nga chế tạo, hai băng đạn song song, 18 phát đạn, trong vòng cự li 70cm có thể xuyên thủng áo chống đạn cấp III. Ilyushin coi trọng chúng ta thật đấy, súng đeo của những tay cảnh vệ này mà lại đầy ắp đạn đến như vậy”.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bước ra khỏi căn nhà nhỏ của Peter, vừa tới ngã rẽ, Hàn Giang lập tức phát giác ra có người đang tiến vào, anh thò cánh tay ra chặn Từ Nhân Vũ đang lao về phía trước lại, rồi hai người nép sát vào tường. Khả năng là do nghe thấy động tĩnh ban nãy nên lại có thêm hai tay cảnh vệ khác đi vào, nhưng khi hai gã này tiến vào lại không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì nên đã lơ là cảnh giác. Khi chúng rẽ vào chỗ ngoặt, thì không thể ngờ rằng Hàn Giang đang đợi mình ở đó. Hàn Giang tung hai cú đá, đá bay súng trong tay hai gã, rồi ngay sau đó là một loạt cú đấm rất điêu luyện khiến đánh cho hai gã cảnh vệ ngã lăn ra sàn.

Hàn Giang tiếp tục hướng về phía cửa, nhưng đi được vài bước anh mới phát hiện ra Từ Nhân Vũ không theo sau nên liền quay đầu lại nhìn, hóa ra Từ Nhân Vũ đang bò ra đất lục băng đạn của hai gã cảnh vệ ban nãy.

Hàn Giang ngán ngẩm khê thúc giục: “Đi mau! Đừng có nhiều sự thế!”

Từ Nhân Vũ vội đuổi theo, tiến đến sau, hai người tới trước cánh cửa sắt. Hàn Giang hiểu rằng, cứ chần chừ như vậy thì ít nhất ba phút cũng đã trôi qua rồi, mình chỉ có năm phút, không còn thời gian nữa, nên anh và Từ Nhân Vũ tức tốc lao ra khỏi cánh cửa sắt dày khoảng nửa mét. Trong phòng giám sát ngoài cửa vẫn còn hai cảnh vệ, hai gã đó thấy tình hình như vậy thì vô cùng kinh ngạc mặt thất sắc. Hàn Giang chưa kịp đợi hai gã giờ súng lên ngắm thẳng nòng súng về phía họ.

“Hai tay ôm đầu, áp sát vào tường! Nhanh!” - Hàn Giang gằn giọng ra lệnh.

Hai gã cảnh vệ đành phải ngoan ngoãn ngồi xổm sát vào tường. Hàn Giang tiến đến tước súng của cả hai. Anh không muốn kết thù chuốc oán với Ilyushin nên không nổ súng, chỉ gõ vào gáy hai gã cảnh vệ hai cái khiến họ ngất đi.

Hàn Giang liếc qua camera trong vòng giám sát, quả nhiên toàn là chấm hoa tuyết! Hàn Giang quay lại nói với Từ Nhân Vũ: “Thời gian không còn nhiều nữa, đi mau!”

Nói xong, Hàn Giang đi thẳng xuống tầng một, nhưng Từ Nhân Vũ lại đột nhiên phát hiện ra tẩu thuốc và hộp diêm bảo bối của mình, cùng một số vật dụng cá nhân của hai người, đang nằm trên bàn phòng giám sát. Từ Nhân Vũ vội vàng thu hết những thứ này lại mới đuổi theo Hàn Giang.

10

Hai người không ra ngoài bằng cửa chính tầng một, bởi Hàn Giang dự đoán ở đó nhất định sẽ có thiết bị nghiêm ngặt, anh và Từ Nhân Vũ tới trước một cửa sổ trên cầu thang. Chưa đợi Từ Nhân Vũ kịp phản ứng, Hàn Giang đã lùi lại vài bước, dùng áo khoác cuốn lấy người, rồi lao vụt một cái ra ngoài cửa sổ, cả tấm cửa bị Hàn Giang đập vỡ vụn, Từ Nhân Vũ tức tốc lao theo Hàn Giang.

Hai người rút cuộc đã được hít thở không khí tự do. Từ Nhân Vũ liếc nhìn chiếc Volga cũ rích của họ vẫn đỗ bên kia đường, hai người đưa mắt nhìn nhau, bước nhanh lao về phía chiếc Volga. Nhưng họ chưa kịp đi tới bên kia đường thì hệ thống cảnh báo của tòa nhà cục an ninh đã đột nhiên phát huy tác dụng, đèn điện bật sáng trưng, hàng tốp cảnh vệ lao rầm rập ra khỏi tòa nhà.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ một lần nữa bị cảnh vệ bủa vây trên đường. Lần này thì không cần phải tốn nhiều thời gian, hai bên đều đã khai hỏa, một trận chiến đích thực đã nổ ra. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ thân cô thế cô, chỉ còn cách vừa đánh vừa rút. Từ Nhân Vũ hét lên với Hàn Giang: “Chúng ta không sang được bên kia đâu, làm thế nào bây giờ?”

Từ Nhân Vũ vừa nói dứt lời thì sau lưng anh liền có vài cảnh vệ xông lên. Hàn Giang thấy tình thế không ổn đành phải từ bỏ ý đồ lấy xe tháo chạy, anh kéo Từ Nhân Vũ lao về phía góc phố khác. Đám cảnh vệ lập tức bám theo. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ lập tận dụng vài thùng rác bên vệ đường làm vật cản để cản trở tốc độ của đối phương.

“May mà tôi lấy thêm vài băng đạn nếu không thì hungg ta mất mạng từ lâu rồi!” Từ Nhân Vũ bắn hết một băng đạn, áp người vào thùng rác thở hổn hển nói.

“Rồi, cậu thông minh. Tiếp theo chúng ta làm thế nào đây? Cậu có thông thuộc địa hình ở đây không?”

- Hàn Giang một mặt kiên trì bắn tỉa, một mặt hỏi Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ quay nhìn cảnh vật xung quanh, hoàn toàn là nơi lạ lẫm với anh, nhưng anh nhìn thấy một con ngõ nhỏ gần con phố nơi họ đứng. Trong trí nhớ của anh thì đường phố Saint Petersburg thường thông suốt với nhau, chạy vào đó chắc sẽ thoát được ra ngoài. Vậy là, anh chỉ cho Hàn Giang ngõ nhỏ đó. Hàn Giang hiểu ý Từ Nhân Vũ, gật đầu nói: “Cậu sang đó trước đi, tôi ở đây yểm trợ cho cậu.”

Hai người hẹn nhau xong, Hàn Giang đứng thẳng dậy, bắn tỉa ồ ạt về phía đầu phố nơi có truy binh, Từ Nhân Vũ ước lượng thời cơ, bất chấp tất cả lao về phía con ngõ nhỏ. Hàn Giang bắn liên một lúc hết băng đạn xong mới trồn sau thùng rác thở hổn hển. Anh thấy Từ Nhân Vũ đã tháo chạy thành công vào ngõ nhỏ đó, mình cũng phải rút lui thôi nên liền thay một băng đạn mới, vừa đánh vừa rút lui. Năm phút sau, anh cũng rút lui được vào con ngõ đó, nhưng đợi tới khi anh ngoái lại nhìn thì thấy hoa cả mắt, con...con ngõ này hóa ra là một ngõ lao về phía góc phố khác. Đám cảnh vệ lập tức bám theo. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ tận dụng vài thùng rác bên vệ đường làm vật cản để cản trở tốc độ của đối phương.

“May mà tôi lấy thêm vài băng đạn nếu không thì chúng ta hết đạn từ lâu rồi!” - Từ Nhân Vũ bắn hết một băng đạn, áp người vào thùng rác thở hổn hển nói.

“Rồi, cậu thông minh! Tiếp theo chúng ta làm thế nào đây? Cậu có thông thuộc địa hình ở đây không?”

- Hàn Giang một mặt kiên trì bắn tỉa, một mặt hỏi Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ quay nhìn khung cảnh xung quanh, hoàn toàn là nơi lạ lẫm với anh, nhưng anh nhìn thấy một con ngõ nhỏ gần con phố nơi họ đứng. Trong trí nhớ của anh thì đường phố Saint Petersburg thường thông suốt với nhau, chạy vào đó chắc sẽ thoát được ra ngoài. Vậy là, anh chỉ cho Hàn Giang ngõ nhỏ đó. Hàn Giang hiểu ý Từ Nhân Vũ, gật gù đầu nói: “Cậu sang đó trước đi, tôi ở đây yểm trợ cho cậu.”

Hai người hẹn nhau xong, Hàn Giang đứng thẳng dậy, bắn tỉa ồ ạt về phía đầu phố nơi có truy binh, Từ Nhân Vũ ước lượng thời cơ, bất chấp tất cả lao về phía con ngõ nhỏ. Hàn Giang bắn liên một lúc hết băng đạn xong mới trồn sau thùng rác thở hổn hển. Anh thấy Từ Nhân Vũ đã tháo chạy thành công vào ngõ

nhỏ đó, mình cũng phải rút lui thôi nên liền thay một băng đạn mới, vừa đánh vừa rút. Năm phút sau, anh cũng rút lui được vào con ngõ đó, nhưng đợi tới khi anh ngoái lại nhìn thì bỗng hoa cả mắt, con... con ngõ này hóa ra là một ngõ cụt! Hàn Giang tuyệt vọng rồi, phía sau đã vang lên tiếng bước chân dồn dập của đám cảnh vệ.

“Từ Nhân Vũ đâu? Đây là ngõ cụt, sao không thấy Từ Nhân Vũ?”, Hàn Giang nghi ngờ nhìn về phía ngõ cụt. Đây quả thực là một ngõ cụt, phía trước là bức tường cao chặn đứng đường đi. Với bản lĩnh của Từ Nhân Vũ chắc chắn sẽ không thể vượt qua được bức tường cao thế này, nhưng lại không thấy Từ Nhân Vũ đâu cả. Đúng lúc Hàn Giang đang nghi ngờ thì đột nhiên một giọng nói vang lên dưới chân anh: “Tôi ở đây! Dưới chân!”

Hàn Giang giật bắn mình, ngó xuống dưới chân tìm kiếm, giọng nói phát ra từ một nắp cống phía dưới. Anh bước tới cạnh nắp cống, phát hiện ra nó rõ ràng đã bị ai đó di chuyển, anh ngó người ra một giây, nắp cống đó bỗng động dậy, đầu Từ Nhân Vũ thò ra.

Truy binh phía sau đã áp sát, Hàn Giang không còn đường rút, anh rướn người một cái nhảy xuống cống. Từ Nhân Vũ tức tốc đóng nắp cống lại. Ngay tức khắc, trên đầu họ vang lên tiếng bước chân rầm rập cùng tiếng la hét ồn ào.

Hàn Giang nghe không hiểu những người đó nói gì, còn Từ Nhân Vũ cũng chỉ nghe loáng thoáng được mấy câu: “Tiếp tục lục soát!... Trèo qua tường... chạy không xa... chắc chắn là ở gần đây!”

Hai người nín thở, im lặng trốn dưới nắp cống, nhưng những người bên trên vẫn đứng mãi không chịu bỏ đi. Từ Nhân Vũ không chịu nổi nữa rồi, anh khẽ nói với Hàn Giang: “Xem ra chúng ta rất khó thoát ra, vậy thà đi đường này còn hơn.”

“Ý cậu là đi theo đường cống nước ra ngoài?” “Không còn cách nào khác cả, đành phải vậy thôi!” Hàn Giang cũng hết cách, đành rón rén theo Từ Nhân Vũ leo xuống cầu thang sắt dưới nắp cống, đến một đường cống ngầm nhỏ hẹp. Hai người nhìn đường cống này, một vùng tối đen, Hàn Giang không biết phải đi đường nào. Từ Nhân Vũ chỉ đại về một hướng, vậy là hai người men theo đường cống này, đi về phía vô định tối mịt mù...

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

33. Chương 6

Chương 6

Nửa ngày trong cung điện Mùa Đông

“Tuy Tây Hạ ở Trung Quốc, nhưng nghiên cứu về Tây Hạ học lại ở Nga. ” - Đương nhiên Hàn Giang đã từng nghe thấy câu nói này, nhưng hôm nay, khi nghe một học giả người Nga nói với anh câu này, tim anh quả thực đã nhói đau. Đường Phong ráng hết sức giữ bình tĩnh, nhưng anh vẫn cảm thấy một sự đè nén khó diễn tả bằng lời...

1

Ngày đầu tiên của năm mới, sau khi Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đi, Đường Phong vốn định ngủ nướng một lúc nhưng không tài nào ngủ được, vậy là anh quyết định dậy, vớ bữa vài thứ bỏ vào bụng. Nhìn nhìn đồng hồ, đã là chính Ngọ rồi, Đường Phong thu dọn đồ đạc xong xuôi, quyết định buổi chiều sẽ đi ra ngoài.

Đường Phong ra khỏi đại học Saint Petersburg mở bản đồ ra, nhìn xung quanh, hướng đông bắc cách sông Neva là pháo đài Peter và Paul. Pháo đài Peter và Paul là mô hình thu nhỏ ban đầu của thành phố Saint Petersburg trong năm đó, khi Pie Đại đế xây dựng Saint Petersburg thì thánh Phêrô và Phaolô đã có từ trước, sau đó mới có thành phố Saint Petersburg. Pháo đài Phêrô và Phaolô sau này trở thành nhà ngục để Sa hoàng chuyên nhốt giữ tội phạm nghiêm trọng, hiện đang là thắng cảnh nổi tiếng của Saint Petersburg.

Từ đây nhìn về phía đông nam, cách dòng sông Neva chính là cung điện Mùa Đông. Đường Phong quyết định tới cung điện Mùa Đông xem xét một lượt trước. Vì vậy anh từ cầu Cung điện Mùa Đông đi qua sông Neva, đến quảng trường Cung điện Mùa Đông. Quảng trường Cung điện Mùa Đông là quảng trường kiểu

nửa mở do cung điện Mùa Đông và tòa nhà của Bộ tổng tham mưu quay lại tạo thành. Trên quảng trường có dựng đài tưởng niệm Alexander kỉ niệm sự kiện nước Nga đánh bại đại quân của Napoleon vào năm 1812. Đây là một cột đá được tạc thành từ một tảng đá hoa cương nguyên khối và đã đứng sừng sững hiên ngang ở đây gần 200 năm.

Cung điện Mùa Đông là một tòa kiến trúc cung điện mang phong cách Baroque. Bước vào cửa chính của cung điện là một đại sảnh rực rỡ huy hoàng, rộng thênh thang, hai lối cầu thang bằng đá hoa hai bên dẫn Đường Phong tới một gian điện nghệ thuật rộng rãi. Báu vật lịch sử của thời đại Sa hoàng, vô số những tác

phẩm hội họa của những danh họa nổi tiếng phương Tây như Leonardo da Vinci, Raphael, Michelangelo, Titian, Rubens, Rembrandt... đều khiến Đường Phong say mê, lưu luyến ngắm đi ngắm lại. Đường nhiên, điều khiến anh hứng thú nhất vẫn là những văn vật Phương Đông mà ở đây cất giữ trưng bày. ở khu bảo tàng Trung Quốc trong cung điện Mùa Đông, Đường Phong đã vô cùng ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của rất nhiều văn vật Trung Quốc: nào là gốm xứ Thanh Hoa, đồ gia dụng bằng gỗ gụ của triều Minh, Thanh, thậm chí còn có cả tác phẩm hội họa của thiên tài Từ Bi Hồng. Đường Phong cũng nhìn thấy vài “chiến lợi phẩm” mà những nhà thám hiểm người Nga đã khai quật được tại vùng tây bắc Trung Quốc, ví dụ như một bản kinh Phật Tây Hạ và một bức tượng Phật cùng được khai quật từ Hắc Thủy Thành và một số những phần còn sót lại của văn vật Tây Hạ mà Đường Phong cũng chưa từng nhìn thấy.

Đường Phong đứng chôn chân trước văn vật của vương triều Tây Hạ, những văn vật này dường như lại đưa anh trở về với vương triều thần bí xa xôi ấy. Nơi chúng ở lẽ ra phải là Trung Quốc, nhưng những nhà thám hiểm người Nga sau những chuyến thám hiểm liên tục tại phía tây Trung Quốc đã đem chúng về đây. Trước đây, Đường Phong cũng đã từng nhìn thấy văn vật Tây Hạ trong viện bảo tàng trong nước, nhưng trong giây phút này, trên lãnh thổ của đất nước khác, nhìn thấy những báu vật đến từ Trung Quốc, một thứ cảm xúc phức tạp đang xâm chiếm lồng ngực, cổ họng anh. Đây là cảm giác mà trước đây anh chưa từng có.

Đường Phong nhìn chăm chú bức tượng Phật đến thần thờ. Đó là phần đầu của một bức tượng Phật Lư Xá. Đường Phong đã từng nhìn thấy vô số tượng Phật, nhưng chưa từng nhìn thấy vị Phật nào đẹp như vậy. Khuôn mặt của bức tượng Phật Lư Xá này đầy đặn, bờ môi căng mọng, hai khóe miệng tươi tắn, mỉm cười bí hiểm với Đường Phong. Đó là nụ cười đến từ Đông Phương, nó khiến Đường Phong say đắm ngất ngây, mãi vẫn không dứt ra được... Đúng lúc Đường Phong chăm chú nhìn bức tượng trong tủ kính đến mức thần thờ thì sau lưng anh bỗng vang lên giọng nói của một người đàn ông: “Anh đến từ Trung Quốc phải không?”

Người đó nói tiếng Nga, Đường Phong giật thót tim, anh cảm thấy giọng nói này dường như đã từng nghe thấy ở đâu đó: “Kỳ lạ, ở đây đúng ra không có ai thân quen mà? Lẽ nào... là Makarov? Không, đây không phải là giọng nói của Makarov, hơn nữa Makarov cũng sẽ không hỏi mình như vậy”.

Nghĩ tới đây, Đường Phong quay ngoắt người lại, sau lưng là một người đàn ông người Nga xa lạ, xem ra khoảng ngoài 30 tuổi, người cao gầy, đeo cặp kính gọng vàng. Đường Phong ngẫm nghĩ, người này là ai? Hình như có chút quen quen, nhưng nhất thời anh lại chưa nhớ ra.

Trong lúc Đường Phong ngẫm nghĩ thì người đó lại cất lời: “Sao, anh quên rồi, hôm đó ở hành lang khoa nghiên cứu Đông Phương của đại học Saint Petersburg... lúc đó anh và một người nữa đi tìm giáo sư Boris...”

“Ồ!”, Đường Phong đột nhiên nhớ ra, là vị học giả trẻ sáng hôm đó gặp ở hành lang khoa nghiên cứu Đông Phương. Anh vội vàng gật gật đầu, đáp lại bằng tiếng Nga: “Đúng! Tôi đến từ Trung Quốc.”

Người thanh niên đó vừa nghe thấy Đường Phong nhận là người Trung Quốc liền nở nụ cười, đưa tay về phía Đường Phong, mỉm cười nói với anh bằng tiếng Trung: “Đã là người Trung Quốc vậy thì chúng ta giao lưu với nhau bằng tiếng Trung nhé!”

Đường Phong lại lần nữa giật mình, anh không ngờ chàng trai người Nga này lại nói tiếng Trung trôi chảy như vậy. Anh âm thầm nghĩ trong lòng: “Lại thêm một người, Makarov là người của KGB, biết nói tiếng Trung, Yelena là đặc công át chủ bài, cũng biết nói tiếng Trung, còn người thanh niên đứng trước mặt mình đây làm gì nhỉ mà cũng biết nói tiếng Trung! Và cả giáo sư Boris đã mất nữa, ông am hiểu lịch sử Trung Quốc đến nhường vậy!” - Hiện giờ Đường Phong đang mang tâm lý vô cùng thận trọng với những người Nga biết nói tiếng Trung, nhưng anh cũng đưa tay về phía người học giả trẻ tuổi đó...

Thế nhưng Đường Phong bỗng nghĩ lại: “Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ, lần trước người thanh niên này lừng nói, anh ta là nghiên cứu sinh của giáo sư Boris, nghiên cứu Đông Phương học, nên tất nhiên là phải biết tiếng Trung rồi”.

Vị học giả trẻ tuổi này nhận ra sự nghi ngờ của Đường Phong nên tiếp tục tự mình giới thiệu: “Tôi tên là Tymoshenko, làm việc tại đây.”

“Ở đây?”

“Đúng vậy, chính nơi này, cung điện Mùa Đông! Chuyên ngành của tôi là nghiên cứu lịch sử và văn hóa Trung Quốc.”

“Thảo nào tiếng Trung của anh trôi chảy như vậy. Anh cứ gọi tôi là Đường Phong nhé!” Đường Phong nói.

“Đường Phong? ‘Đường trong triều Đường? Đường Phong, một cái tên rất thi vị, khiến người ta liên tưởng tới thi ca huy hoàng và bản nhạc hoa mỹ thời Thịnh Đường!” - Tymoshenko nhận xét.

Đường Phong đã từng này tuổi nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy người ta đánh giá về tên mình như vậy, hơn nữa anh lại là từ miệng của một người nước ngoài. Anh bất giác nảy sinh cảm giác cảm mến thích thú với vị học giả người Nga vô tình gặp gỡ này. Đường nhiên, trong giây phút đó, chắc là ngay cả Đường Phong cũng không ý thức được, sự hứng thú của anh với Tymoshenko phần lớn đến từ nhiệm vụ trong chuyến đi tới Saint Petersburg lần này.

“Thật không ngờ tại Saint Petersburg lại gặp được người am hiểu văn hóa Trung Quốc như anh đây, người Nga mà nói tiếng Trung rất trôi chảy!” - Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Điều này đều nhờ công của giáo sư Boris cả đấy!” - Tymoshenko nhắc tới giáo sư Boris.

“Đúng rồi, lần trước anh nói rằng mình là khóa nghiên cứu sinh cuối cùng mà giáo sư Boris hướng dẫn, đúng không?”

“Ừm, thầy hướng dẫn của tôi chính là giáo sư Boris, nhưng thật đáng tiếc, ông không đợi được đến lúc chúng tôi bảo vệ luận văn tốt nghiệp đã qua đời. Đây cũng là điều đáng tiếc suốt cuộc đời tôi! Tymoshenko nói tới đây mặt bỗng trĩu nặng, nụ cười trên môi đã tắt ngấm.

“Xin lỗi, hãy lượng thứ cho sự mạo muội của tôi!” - Đường Phong nói.

“Không sao!” - Tymoshenko đã bình tĩnh trở lại, sau khi thở dài, anh nói: “Lần này anh tới Saint Petersburg làm gì vậy?”

“À! Làm học giả một thời gian ngắn tại Đại học Saint Petersburg và nhân tiện cũng tham quan du lịch một chút. Đây thôi, hôm nay tôi đến Cung điện Mùa Đông tham quan đây”, Đường Phong che giấu mục đích thật sự của mình.

“Lần đầu tiên anh đến đây ư?”

“Vâng, ở đây quả thật danh bất hư truyền.”

“Vì đây là lần đầu tiên anh đến đây nên hãy để tôi sẽ đưa anh đi tham quan nhé!” - Tymoshenko nhiệt tình làm hướng dẫn viên cho Đường Phong.

Nếu như không có nhiệm vụ thì Đường Phong chắc chắn không có nhu cầu này. Nhưng lúc này đây, điều Đường Phong thật sự muốn nói với Tymoshenko chính là chuyện về giáo sư Boris.

Tymoshenko dẫn Đường Phong đi một vòng quanh khu trưng bày văn vật Trung Quốc, tường tận giới thiệu lai lịch và giá trị nghệ thuật của từng văn vật một. Đường Phong nắm rõ như lòng bàn tay về những văn vật đến từ Trung Quốc này, nhưng anh không muốn để Tymoshenko nhận ra đáng về rất hiểu biết của mình. Vậy là, trong cả chuyến tham quan Đường Phong đều chau mày, phải giả vờ cái gì cũng không biết, và chăm chú lắng nghe Tymoshenko giới thiệu. Tuy Đường Phong cảm thấy như vậy có chút buồn cười nhưng anh hiểu rằng điều này là bất buộc.

Khi họ trở lại chỗ những văn vật Tây Hạ đến từ Hắc Thủy Thành, Tymoshenko giới thiệu với Đường Phong: “Mấy văn vật quý báu này là văn vật đến từ vương triều Tây Hạ Trung Quốc. Chúng được nhà thám hiểm Kozlov nước Nga chúng tôi phát hiện ra tại Hắc Thủy Thành ở tây bắc Trung Quốc năm 1909. Đó là một phát hiện quan trọng, làm chấn động cả giới học thuật, hoàn toàn có thể xếp ngang hàng với phát hiện của Stein tại Đôn Hoàng.”

“Tây Hạ? Hắc Thủy Thành? Đôn Hoàng thì tôi đã từng đến, Stein đã phát hiện ra Tàng Kinh Động ở đó, còn Tây Hạ và Hắc Thủy Thành tôi lại hiếm khi nghe nói tới!” - Đường Phong giả bộ không biết gì, anh tự cảm thấy mình diễn rất đạt, hoàn toàn có thể làm diễn viên.

“Ồ! Trước tiên tôi phải đính chính một sai lầm của anh, Tàng Kinh Động Đôn Hoàng không phải do Stein phát hiện ra, mà là một đạo sỹ họ Vương.” - Tymoshenko đính chính lại.

Đường Phong cười thầm trong bụng, Tymoshenko này thật thà thật đấy, anh ấy tưởng mình không biết thật, nhưng đồng thời Đường Phong cũng bắt đầu bái phục thái độ nghiên cứu học thuật nghiêm túc của Tymoshenko.

Đây là điều mà giới học thuật Trung Quốc còn thiếu sót.

3

Tymoshenko tiếp tục bắt đầu giới thiệu với Đường Phong về lịch sử và văn hóa của Tây Hạ, rồi cuối cùng lại nói về cuộc thám hiểm của Kozlov và phát hiện Hắc Thủy Thành. Đường Phong nghe một hồi lâu, những gì mà Tymoshenko kể thì về cơ bản anh đều đã biết, bởi không có gì đặc biệt. Vậy là Đường Phong ngắt lời giới thiệu của Tymoshenko, định hỏi vài vấn đề anh hứng thú: “Xin lỗi, tôi muốn hỏi anh một câu, những báu vật của văn vật Tây Hạ mà Kozlov phát hiện được trong Hắc Thủy Thành, sau này đều được ông ấy đưa tới Saint Petersburg sao?”

“Ừm, đúng vậy, kinh phí của đội thám hiểm Kozlov đều do Hội địa chất vật lý Hoàng gia chu cấp, thế nên Kozlov đã hiến tặng tất cả văn vật cho Sa hoàng”.

“Vậy hiện giờ những văn vật quý giá đó được cất giữ ở đâu?”

“Là thế này, mà những thứ Kozlov mang về, bao gồm một số văn hiến và văn vật mà những nhà thám hiểm VC từ tây bắc Trung Quốc, một phần được cất giữ trong viện nghiên cứu Đông Phương học, Học viện khoa học của Saint Petersburg, còn một phần nữa thì được cất giữ cẩn thận tại cung điện Mùa Đông”.

“Vậy tôi có thể nhìn thấy phần nào?” - Đường Phong hỏi.

Tymoshenko giơ tay ra, chán nản nói: “Rất đáng tiếc, những thứ mà hiện giờ chúng ta có thể nhìn thấy chỉ là một phần rất nhỏ trong số văn vật đã được khai quật, bởi vì đồng văn vật đó quá lớn. Mãi đến ngày hôm nay, tuy rất nhiều đời học giả của nước tôi đã nỗ lực nghiên cứu, nhưng vẫn chưa thể trưng bày hết chúng trước mặt thế gian. Ngay cả tôi, tuy là nhân viên nghiên cứu chuyên nghiệp, cũng chỉ nhìn thấy một số lượng nhỏ văn hiến và văn vật, nhưng mong anh hãy tin rằng, mấy đời học giả của chúng tôi vẫn không ngừng nỗ lực nghiên cứu. Anh đã từng nghe một câu nói như thế này chưa? Tây Hạ tuy ở Trung Quốc nhưng nghiên cứu Tây Hạ học lại ở Nga?”

- Tymoshenko không giấu nổi sự tự hào, nói.

“Tuy Tây Hạ ở Trung Quốc nhưng nghiên cứu về Tây Hạ học lại ở Nga”. Đương nhiên Đường Phong đã từng nghe thấy cách nói này, nhưng hôm nay, khi nghe chính một học giả người Nga nói với anh câu này, tim anh quả thực đã nhói đau.

Đường Phong cố sức giữ bình tĩnh, nhưng anh vẫn cảm thấy một sự đè nén khó diễn tả bằng lời. Sự đè nén này khiến anh không sao thở nổi, đè nén tới nỗi anh muốn tắt thở! Anh muốn nhanh chóng rời khỏi gian trưng bày về Trung Quốc này, nhưng Tymoshenko vẫn rất nhiệt tình giới thiệu với Đường Phong về vài văn vật Tây Hạ để trong tủ trưng bày, kinh được viết bằng chữ Tây Hạ, kinh được viết bằng Hán ngữ, và cả pho tượng đầu Phật Lư Xá. Tymoshenko chỉ vào pho tượng đầu Phật Lư Xá đó, nói với Đường Phong: “Pho tượng đầu Phật này được Kozlov phát hiện thấy trong một tòa bạch tháp của Hắc Thủy Thành, Lúc ấy, khi Kozlov mở cửa tòa tháp này ra, thì thấy pho tượng này được đặt uy nghiêm ngay ngắn chính giữa

bạch tháp, xung quanh chất đầy những bản Vịnh được viết bằng chữ Tây Hạ và chữ Hán cùng rất nhiều những tượng phật lớn nhỏ khác.”

‘Bạch tháp?’ - Đường Phong hình như đã từng đọc qua ghi chép này trong cuốn hồi ức của Koxlov. Đó là một lần khai quật trộm dã man, căn bản không thể coi là một phát hiện khai quật khoa học. Đường Phong gắng hết sức để kiềm chế tâm trạng của mình, anh hỏi Tymoshenko: “Chính là tòa bạch tháp mà Kozlov xưng là: ‘Tòa tháp vĩ đại’ phải không?”

Sự tò mò khiến nỗ lực diễn xuất của Đường Phong trước đó ửở thành công cốc, nên sau khi thốt ra câu này anh lập tức ân hận. Anh không thể phủ nhận việc mình không phải là một “diễn viên” xuất sắc! Tymoshenko nghe Đường Phong hỏi vậy, mắt sáng lên, ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, đó chính là ‘tòa tháp vĩ đại’! Xem ra anh cũng không phải không biết gì về Tây Hạ!”

“Quá khen rồi, chỉ là trước đây tôi vô tình đọc qua một cuốn sách giới thiệu về lịch sử Tây Hạ, bên trong hình như có nhắc tới một ‘tòa tháp vĩ đại’! Bởi vậy nên...” Đường Phong cố gắng che giấu, nhưng anh lại cảm thấy khả năng diễn xuất của mình càng lúc càng trở nên tồi tệ.

4

Tymoshenko không nói thêm gì nữa, anh tiếp tục giới thiệu về văn vật trong tủ trưng bày với Đường Phong. Đường Phong từ từ di chuyển bước chân theo lời giới thiệu của Tymoshenko. Đột nhiên, trong tủ trưng bày, một văn vật trông khá tầm thường, rất cũ nát lọt vào tầm mắt của anh, nhìn bề ngoài, đây là một cuốn sách cổ kiểu cánh bướm. Đường Phong dựa vào kiến thức chuyên ngành phong phú của mình phán đoán, loại sách cổ kiểu cánh bướm thường là của thời kỳ Đường Tống. Đường Phong dừng bước trước cuốn sách cổ. Khả năng là do niên đại của cuốn sách quá lâu nên bề mặt của nó đã biến thành màu đen sì, vì vậy Đường Phong không thể nhìn rõ trên bìa cuốn sách viết gì. Trong tủ trưng bày lại không giới thiệu gì về văn vật này, Đường Phong quay lại hỏi Tymoshenko: “Cái này cũng là của Tây Hạ ư?”

Tymoshenko liếc cuốn sách cổ cũ kĩ trong tủ trưng bày một cái, nói: “Đúng vậy, đây là một cuốn sách nổi tiếng về địa lý Tây Hạ tên là ‘Thánh lập nghĩa hải’”.

“Thánh lập nghĩa hải?” - Đường Phong vờ như không biết, thực ra những ai nghiên cứu lịch sử Tây Hạ đều biết cuốn “Thánh lập nghĩa hải”, chỉ là trước đây Đường Phong chưa chuyên sâu nghiên cứu cuốn sách này mà thôi.

“Cuốn sách này cũng được Kozlov đem về từ Hắc Thủy Thành. Văn tự Tây Hạ được giải mã trên đó có giá trị tham khảo rất lớn trong việc tìm hiểu về địa lý địa hình, cảnh sắc sông núi của Tây Hạ.” - Tymoshenko nói tới đây liền nhìn Đường Phong một cái, Đường Phong cũng chăm chú nhìn Tymoshenko. Anh cảm giác Tymoshenko vẫn chưa nói hết những gì cần nói. Quả nhiên, Tymoshenko dừng lại một lúc, giới thiệu tiếp: “Nhưng đáng tiếc ở chỗ, cuốn: ‘Thánh lập nghĩa hải’ này lại không hoàn chỉnh, nó bị khuyết mất mấy trang.”

“Khuyết mất mấy trang? Lúc Kozlov phát hiện ra nó thì đã bị khuyết rồi ư?” - Đường Phong tò mò hỏi.

Tymoshenko lắc lắc đầu: “Cái này thì tôi cũng không rõ. Tốt rồi, ta đã xem xong cả khu trưng bày, giờ tôi dẫn anh đi tham quan tiếp khu khác nhé!”

Nói xong, Tymoshenko đi thẳng tới khu trưng bày khác. Đường Phong lại liếc nhìn cuốn “Thánh lập nghĩa hải” một cái rồi vội vàng đi theo Tymoshenko, rời khỏi khu trưng bày về Trung Quốc.

Đường Phong rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác ức chế ban nãy đã biến mất. Tymoshenko dẫn Đường Phong đi xuyên qua từng gian trưng bày rực rỡ huy hoàng. Đường Phong cảm thấy rõ ràng Tymoshenko đã tăng tốc, anh sắp không theo kịp anh ta rồi. Đường

Phong theo Tymoshenko đến một căn phòng lộng lẫy nằm ở phía nam tầng hai của cung điện Mùa Đông. Anh vẫn muốn xem nhiều hơn, nhưng Tymoshenko lại đi về phía khu trưng bày khác. Tymoshenko đi được hơn chục bước thì phát hiện ra Đường Phong không theo kịp, anh liền quay đầu lại nhìn, Đường Phong vẫn lưu luyến không rời khỏi gian trưng bày đó. Tymoshenko bước lại, cười nói: “Sao thế, đuổi không kịp tôi ư?”

“Ừm, đúng là không theo kịp, anh đi nhanh quá!” Tymoshenko giải thích: “Không phải tôi đi nhanh mà là cung điện Mùa Đông quả thật rất rộng lớn. Cung điện Mùa Đông được xây dựng theo lệnh của Nữ hoàng

Elizabeth, bắt đầu xây dựng từ năm 1754, mãi cho tới tám năm sau, Nữ hoàng vĩ đại khác là Ekaterina, đã đăng quang được năm thứ hai - 1762, thì mới xây dựng xong. Nó có 1050 phòng, 1886 cánh cửa, 1945 cửa sổ. Trong thời đại vua chúa nước Nga, ở đây luôn là cung điện của Sa hoàng, sau cách mạng tháng Mười, chính phủ đã hợp nhất cung điện Mùa Đông với cung điện Hermitage nhỏ, cung điện Hermitage cũ, cung điện Hermitage mới, nhà hát Hermitage thành viện bảo tàng Hermitage, ở đây lưu giữ 250 vạn báu vật quý hiếm đến từ khắp nơi trên thế GIỚI, là viện bảo tàng lớn nhất nước Nga, cũng chính là một trong những viện bảo tàng lớn nhất thế giới.”

“Có 250 vạn vật trưng bày ư?” - Đường Phong vô cùng kinh ngạc trước con số đáng để giật mình này.

“Đúng vậy, có người đã từng tính toán qua, nếu muốn đi hết tất cả các gian trưng bày của cung điện Mùa Đông thì phải đi tới 22 ki-lô-mét. Giả dụ tại mỗi khu trưng bày anh dừng chân một phút, tính theo tám tiếng mỗi ngày, vậy thì anh phải mất thời gian tới 15 năm” - Tymoshenko tự hào nói.

“Quả nhiên là thánh điện nghệ thuật!” - Đường Phong kinh ngạc thán phục.

“Cung điện Mùa Đông không chỉ là thánh điện nghệ thuật, mà nó còn mang tính lịch sử rất cao. Ví dụ, gian phòng mà chúng ta đang đứng đây, Trước cách mạng tháng Mười từng là văn phòng của một vài bộ trưởng chính phủ lâm thời. Vào ngày cách mạng tháng Mười tấn công cung điện Mùa Đông, Bolshevik đã bắt sống những bộ trưởng đó. Anh hãy nhìn chiếc đồng hồ trên bàn kia đi, thời gian của nó được vĩnh viễn đặt tại thời khắc đó - 2 giờ 25 phút.”

Nếu Tymoshenko không giới thiệu thì có lẽ Đường Phong đã bỏ qua những chi tiết này, nhưng khi anh nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thấy bên ngoài trời đã sẩm tối. “Ban ngày của mùa đông Saint Petersburg thật ngắn ngủi!” - Đường Phong thán tiếc nói.

5

Tymoshenko giới thiệu xong, nhìn nhìn đồng hồ rồi nói với Đường Phong: “Sắp đến năm giờ rồi, tôi sẽ đưa anh tới một nơi mà du khách không thể không đến ở cung điện Mùa Đông.”

Nói xong, Tymoshenko dẫn Đường Phong xuyên qua từng dãy hành lang, đến cung điện Hermitage nhỏ. Tại chính giữa đại sảnh của cung điện Hermitage nhỏ là một chiếc đồng hồ hình con công bằng vàng, sống động như thật. Tymoshenko giới thiệu với Đường Phong: “Đúng năm giờ sẽ có nhân viên của viện bảo tàng đến vặn dây cót của con công máy này. Đến lúc đó, con công máy sẽ xòe cánh ra theo tiếng đồng hồ chói tai để khoe bộ lông vũ xanh biếc được nạm kín châu báu của nó.” “Vậy sao? Thần kỳ thật!” - Đường Phong ngắm nhìn chiếc đồng hồ hình con công, hoàn toàn mê hoặc theo kích thước của con công thật, chế tác đúng tỉ lệ 1:1, kể cả khi nó chưa xòe cánh ra cũng đã đủ để người ta ca tụng cảm phục.

Tymoshenko lại nói: “Mỗi lần đến lúc này, những du khách tham quan trong viện bảo tàng đều sẽ tập trung về đại sảnh để thưởng thức kỳ quan này. Anh xem, hiện giờ mọi người đã lục đục đến đây rồi đây.”

Đường Phong nhìn đồng hồ, sắp đến giờ rồi, lúc này trong đại sảnh người kéo đến càng lúc càng đông. Chỉ còn vài phút nữa đồng hồ sẽ điểm năm giờ sáng, trong đại sảnh đông đảo du khách từ khắp nơi trên thế giới đã tụ tập, mọi người đều đang nín thở chăm chú nhìn, chờ đợi thời khắc thần kỳ đó.

Quả nhiên đúng năm giờ, một nhân viên của viện bảo tàng tiến đến, vặn căng dây cót cho con công máy.

Vừa qua năm giờ, tất cả đèn trong đại sảnh đều bật sáng, con công dần dần xòe đôi cánh xanh biếc nạm kín châu báu của nó theo tiếng nhạc thánh thót chói tai, và từ từ chuyển động về bên trái. Toàn thân con công lấp lánh ánh vàng, lông lánh, trong đại sảnh, những người tận mắt chứng kiến kỳ quan này đều vỡ òa trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt và tiếng trầm trồ.

Sau khi con công máy chuyển động được 90 độ thì lại từ từ quay về vị trí ban đầu, cả quá trình liên tục vừa đủ năm phút. Sau khi con công quay lại vị trí ban đầu, đôi cánh xanh biếc chạm kín châu báu cũng khép lại, chiếc đồng hồ hình con công lại trở về nguyên dạng.

Mọi người trong đại sảnh bắt đầu dần dần tản đi, Đường Phong thực sự bị cuốn hút bởi cảnh tượng thần kỳ này.

Lúc mọi người trong đại sảnh lục đục tản đi thì Đường Phong mới định thần lại, nhưng khi ngoảnh lại tìm Tymoshenko anh mới phát hiện ra đã không thấy bóng dáng của Tymoshenko đâu nữa.

Đường Phong lòng đầy nghi ngờ, anh đi đi lại lại tìm kiếm trong đại sảnh. Mọi người trong đại sảnh lần lượt bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Đường Phong cô độc đứng như trời trồng chính giữa đại sảnh.

“Đúng là dị nhân! Đến vội vã ra đi cũng vội vã, sao lại không lời từ biệt thế nhỉ!”, Đường Phong vừa ngẫm nghĩ vừa đi ra khỏi đại sảnh, nhưng vẫn không thấy Tymoshenko. Anh nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ đã muộn, phải về thôi vậy và hậm hực bước ra khỏi Cung điện Mùa Đông.

Đường Phong đứng trước cửa chính của cung điện Mùa Đông, một cơn gió lạnh buốt da thịt lập tức ào tới. Đường Phong bất giác rùng mình, tỉnh táo ngay lập tức. Anh quay người lại nhìn tòa cung điện hùng vĩ này, nghĩ lại những gì đã trải qua trong nửa ngày ở cung điện Mùa Đông, anh bỗng cảm giác như mình đang ở trong một thế giới khác. Tymoshenko kỳ quái rút cuộc có chuyện gì nhỉ? Anh vẫn còn muốn hỏi thăm anh ấy về tình hình của giáo sư Boris, xem ra phải đợi lần sau rồi... nhưng anh cũng không có cách nào để liên lạc với Tymoshenko. Đường Phong không khỏi cảm thấy hối hận. Nhưng anh nghĩ lại, Tymoshenko nói rằng anh ấy làm việc trong cung điện Mùa Đông, nếu cần thiết thì lần sau đến cung điện Mùa Đông tìm anh ấy là được.

Đường Phong không nghĩ tới Tymoshenko nữa, anh thấy giờ mà quay lại trường thì vẫn sớm, vậy thì thà đi dạo trên đường Neva còn hơn. Vậy là Đường Phong đi dạo loanh quanh khu vực đó, thế rồi anh đã rời khỏi đường Neva lúc nào không hay, anh đi rất xa để tìm một quán ăn ăn cơm, lúc này mới nhớ ra Hàn Giang và Từ Nhân Vũ. Ban nãy tham quan trong viện bảo tàng, anh đã tắt điện thoại nên cũng không biết hai người họ hôm nay có suôn sẻ không.

Đường Phong vội vàng bật điện thoại, gọi vào số của Hàn Giang. Điện thoại của Hàn Giang không có ai bắt máy, lòng Đường Phong bất giác có một dự cảm không lành. Anh lại gọi vào số của Từ Nhân Vũ, cũng không có ai nghe máy. Đường Phong hoang mang, đầu óc anh nhanh chóng vừa suy luận vừa phán đoán, và dự cảm không lành càng lúc càng rõ rệt.

Đường Phong nhìn nhìn xung quanh, đây là đâu?

Hình như mình đã đi xa khỏi cung điện Mùa Đông, điện thoại của Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng không gọi được, một mình mình đứng giữa đường phố xa lạ. Đường Phong căng thẳng chăm chú nhìn từng người đang vội vã bước tới, tôi đang ở đâu? Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đường Phong cảm thấy những người xung quanh đều đang nhìn mình. Anh thật sự cảm thấy hoảng sợ, có lẽ nguy hiểm đang cận kề mình!

6

“Phải quay về thôi!” - Đường Phong ra sức giữ bình tĩnh. Anh hỏi một người đi đường và cuối cùng đã tìm thấy đường quay lại trường học. về tới ký túc, Đường Phong nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ tối rồi, trong ký túc không có ánh đèn. Nếu như Hàn Giang và Từ Nhân Vũ mà suôn sẻ, thì hiện giờ phải về rồi. Lúc này, Đường Phong gần như chắc chắn: Hàn Giang và Từ Nhân Vũ nhất định đã xảy ra chuyện. Anh không biết bước tiếp theo mình nên làm thế nào, có lẽ quay về phòng đợi sẽ đợi hai người họ trở về, nhưng cũng có thể ở đó đang có nguy hiểm chờ đợi anh. Đường Phong đi đi lại lại dưới ký túc khá lâu, rút cuộc không chịu nổi cái rét thấu tận xương tủy nên đành phải cất bước đi lên lầu.

Đường Phong suy nghĩ rồi bởi đứng trước cửa phòng một lúc lâu rồi quyết định mở cửa. Khi anh vừa mở cửa ra, lập tức lại ngửi thấy một thứ mùi lạ. Mùi này không phải của căn phòng này. “Nếu như không phải mình vào nhầm phòng thì nhất định là trong phòng đã có người khác vào rồi!” - Đường Phong đang định bật công tắc đèn thì một gã trai vạm vỡ bỗng từ trong bóng tối lao ra, đẩy anh ngã nhào xuống sàn nhà, rồi ngay sau đó người này dùng đầu gối ghì chặt lấy thắt lưng của Đường Phong. Đường Phong cố gắng phản kháng, nhưng người đó khỏe vô cùng nên bất cứ sự dấy giụa nào của Đường Phong cũng đều vô tác dụng.

Đèn trong phòng bật sáng, Đường Phong bị người này lôi dậy. Lúc này, Đường Phong phát hiện có một người Nga cao gầy, mặt tối sẫm đang ngồi trên ghế sofa đối diện, còn ban nãy kẻ quật ngã anh là một gã trai to béo vạm vỡ người Nga. Đồng thời Đường Phong cũng để ý thấy còn có mấy gã to khỏe đang đứng ngoài cửa anh đoán rằng có chuyện gì đó không ổn nhưng vẫn thản nhiên hỏi người trước mặt mình: “Các anh là ai?”

Gã vạm vỡ quật ngã Đường Phong buông anh ra, lôi thẻ từ trong túi ra khươ khươ trước mặt anh, nói: “Tôi là thiếu tá Ivan Pavlov của Cục an ninh Liên bang, đến đây làm án.”

Ivan Pavlov? Hình như Đường Phong đã từng nghe thấy cái tên này, ừm, tối qua Hàn Giang có kể với anh, còn cho anh xem cả ảnh mà Yelena đưa cho anh ấy nữa.

Gã vạm vỡ này là Ivan Pavlov, vậy thì người trung niên đang ngồi trước mặt chắc là Ilyushin mưu mẹo nham hiểm rồi!

“Các anh làm án thì liên quan gì tới tôi? Tôi là học giả được Đại học Saint Petersburg mời tới viếng thăm.

Các anh đột nhập bất hợp pháp như vậy, tôi sẽ kiện các anh đấy!” - Đường Phong không hề lép vế, anh có thể có được dũng khí này là bởi vì Ivan Pavlov không còng tay anh lại, điều đó cho thấy bọn họ cũng không chắc chắn nên không dám tùy tiện bắt anh.

“Đừng có phí lời, đưa hộ chiếu của anh ra đây cho chúng tôi kiểm tra!” - Ivan Pavlov quát lên với Đường Phong.

Đường Phong nhận ra sự không chắc chắn trong lời gào thét của Ivan Pavlov, vậy là anh từ tốn lấy hộ chiếu của mình từ trong túi ra. Đương nhiên đây là hộ chiếu giả mà Từ Nhân Vũ làm ra bằng kỹ thuật ưu việt. Trước khi tới Saint Petersburg, Từ Nhân Vũ đã cố ý làm ra một loạt giấy từ giả inh và Đường Phong, còn Hàn Giang dùng thân phận thật nên đã bớt được những thứ này.

Trên hộ chiếu, tên của Đường Phong biến thành “Tổng Kiệt”. Đường Phong còn lấy ra thêm một số tài liệu chứng minh, bao gồm cả giấy mời của nhà trường..., có cái thật có cái giả, hư thực lẫn lộn. Ivan Pavlov kiểm tra một hồi, hình như không phát hiện được vấn đề gì, đành phải trả lại hộ chiếu cho Đường Phong. Nhưng rõ ràng Ivan Pavlov vẫn chưa chịu buông tha, anh ta lại nghiêm giọng chất vấn: “Có quen biết người ở phòng bên cạnh không?”

“Biết, anh ấy là học giả đến đây cùng tôi, chúng tôi ngồi cùng một máy bay đến mà!” - Đường Phong bình tĩnh nói.

“Ồ! Vậy anh có biết hôm nay anh ta đi đâu không?” - Ivan Pavlov lại hỏi.

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, bất giác gào lên với Ivan Pavlov: “Anh hỏi tôi ư, ngược lại tôi còn phải hỏi các anh đấy. Đến giờ mà anh ấy vẫn chưa về, tôi nghi ngờ anh ấy xảy ra chuyện gì đang định đi báo cảnh sát đây!” “Báo cảnh sát? Hừm! Anh hãy trả lời câu hỏi của tôi trước đã!” - Ivan Pavlov ép Đường Phong trả lời.

“Anh ta đi đâu tôi làm sao mà biết được! Mấy hôm nay là ngày nghỉ tết, anh ta tự đi chơi đâu đó cũng đâu có báo tôi... Nhưng hình như hôm qua tôi có nghe thấy anh ấy nói định đi phiên dịch ột người nào đó, hình như là một thương nhân từ trong nước đến... Đại loại như vậy. Những gì tôi nghe thấy lúc đó giờ cũng không nhớ rõ!” - Đường Phong nhanh chóng phán đoán, nói như vậy chắc là không có sơ hở gì cả.

Ivan Pavlov quả thực không tìm ra sơ hở trong lời nói của Đường Phong, anh quay lại nhìn cấp trên Ilyushin vẫn im lặng từ nãy tới giờ, lúc này, rút cuộc anh ta cũng lên tiếng: “Vậy hôm nay anh đã đi đâu?”

“Tôi à, hôm nay tôi ngủ đến trưa, sau đó đi tham quan cung điện Mùa Đông, tất cả những điều này đều có người làm chứng, sau đó tôi đi dạo trên đường Neva, ăn uống xong giờ mới về đây!” - Đường Phong kể thật.

Ilyushin lại chìm trong im lặng, anh ta quả thực không bắt thóp được người thanh niên trước mặt. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ vừa làm náo loạn ra trò trong tòa nhà Cục an ninh, hiện giờ đầu óc anh ta đều đang nghĩ tới việc ngày mai sẽ trả lời chất vấn của Tổng bộ như thế nào.

Ilyushin đứng dậy khỏi ghế sofa, cố rặn ra một nụ cười, an ủi Đường Phong: “Hôm nay đã khiến anh sợ hãi rồi, chúng tôi gặp phải án lớn, bản cùng bắt đắ dĩ mới phải làm phiên anh thôi, mong anh lượng thứ”.

“Anh nói đơn giản nhẹ nhàng như vậy là xong ư?

Tôi sẽ kiện các anh!” - Đường Phong không chịu nhượng bộ hét lên với Ilyushin. Ilyushin không buồn để ý Đường Phong, đi thẳng ra khỏi phòng, để mặc Đường Phong một mình đứng trong phòng chờ rửa.

Ivan Pavlov theo Ilyushin ra ngoài. Anh ta ghé sát tai Ilyushin, hỏi: “Bên này làm thế nào?”

“Điều lục soát hết chưa?”

“Phòng của hai người điều lục soát hết rồi, không phát hiện ra vật gì khả nghi cả.”

“Rút thôi!”

“Rút hết sao?”

“Rút hết! Người thanh niên này xem ra không có vấn đề gì, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta hiện giờ là phải tóm được hai gã Trung Quốc vượt ngục đó, rồi còn phải lục soát khắp thành phố tìm kẻ tranh ngọc. Nhân lực đang rất căng, làm gì còn người để ở đây theo dõi. Gã phiên dịch người Trung Quốc đây chắc không quay lại đây nữa đâu, cậu phải tin tôi, dùng kế dụ địch! Hiểu chưa?” - Ilyushin đang tức giận về việc Hàn Giang vượt ngục. Lúc Ilyushin bắt Hàn Giang, Hàn Giang đã từng nói với anh ta: “Tôi đảm bảo trong vòng ba ngày sẽ thoát ra khỏi đây”. Vậy mà, chưa hết nửa ngày, Hàn Giang đã vượt ngục thành công. Ilyushin mắt mặt, một bụng tức tối không biết phát tiết vào đâu, chỉ biết quát tháo Ivan Pavlov.

Ivan Pavlov đành phải gật đầu tuân lệnh, Ilyushin lại bổ sung thêm: “Thắt chặt kiểm tra những tuyến đường ra khỏi thành phố. Hàng không, đường sắt, đường bộ đều phải bịt kín, phải chặn đứng hai gã Trung Quốc đấy và cả kẻ tranh ngọc nữa. Ngoài ra cậu nói qua với thuộc hạ về hình dạng và chất liệu của kẻ tranh ngọc để họ nắm được, nhưng tuyệt đối không được phát tán ảnh, rõ chưa?” “Vậy có phát tán ảnh của hai gã Trung Quốc đó không ạ?” - Ivan Pavlov hỏi.

“Ngu! Phát chứ! Đương nhiên phải phát, tôi muốn dán ảnh của hai chúng nó khắp thành phố!” - Ilyushin vừa gào thét vừa hăm hực đi ra khỏi khu ký túc.

Đường Phong thấy Ilyushin và Ivan Pavlov đã rời khỏi ký túc liền đi ra hành lang xem xét, hành lang không có người, nhưng anh không dám khẳng định quanh đây có còn người của Ilyushin nữa hay không, bởi không biết chừng có người đang trốn đâu đó theo dõi nhất cử nhất động của anh.

Đóng cửa phòng lại, Đường Phong bất giác không biết mình phải làm gì tiếp theo. Anh nằm ra giường, sắp xếp lại tư duy rồi rả rắm trong đầu, nửa tiếng sau, anh rút ra kết luận như sau: nhất định là Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đã đến tìm Ilyushin, sau đó đã xảy ra chuyện, nhưng hành động của Ilyushin ban nãy gần như đã cho thấy rõ:

Hàn Giang lúc này không ở trong tay gã, nếu không thì gã đã đưa mình đi đối chất và đã bị bại lộ rồi. Anh không biết rút cuộc ở giữa đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đường Phong hiểu rằng, không cần nghi ngờ gì nữa, chỗ này dù không ở lại được lâu. Bất luận là những gì mình nói ban nãy có thể qua mặt được Ilyushin, nhưng sớm muộn gì anh ta cũng đoán ra được mọi chuyện, thế nên..

Đường Phong bật dậy khỏi giường, bắt đầu sắp xếp lại vật dụng của mình, nhưng đúng lúc này ngoài cửa phòng bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Đường Phong giật thót tim, anh buông đồ trên tay xuống, nhìn chằm chằm cửa phòng. Tiếng gõ cửa càng lúc càng vội vã, trong căn phòng chật hẹp này, Đường Phong bỗng nhiên có cảm giác ngột thở. Hình ảnh của Ilyushin nhanh chóng hiện lên trong đầu Đường Phong, tiếp theo đó là Stephen, giờ sẽ là ai đây? Tiếng gõ càng lúc càng dồn dập, giống như nhịp tim anh giờ đây vậy. Đường Phong cảm thấy mình sắp tắt thở, anh không thể chịu đựng được nữa. Anh miễn cưỡng đi về phía đó, khẽ xoay nắm cửa. Cánh cửa mở ra, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt anh.

“Lương... Viện, sao lại là em?”, Đường Phong há hốc mồm kinh ngạc.

“Sao? Anh ngạc nhiên hả? Hi hi!” - Nói xong, Lương Viện lao tới ôm lấy Đường Phong, hôn lên má anh một cái.

Đường Phong đứng như trời trồng ngoài cửa, mãi cho tới khi Lương Viện buông ra anh ra mới định thần lại. Anh vội vàng đóng cửa lại, hỏi Lương Viện một loạt câu hỏi: “Sao em lại biết anh ở đây? Em đến đây bằng cách nào? Ban nãy lúc em lên đây ngoài cửa có người không? Cả đường đi có ai bám theo em không?”

Lương Viện nghe xong một loạt câu hỏi của Đường Phong, sững sờ. “Sao anh hỏi nhiều vậy? Em sẽ trả lời anh từng câu một, anh cho rằng anh không nói với em thì em sẽ không biết anh đi đâu sao? Em thấy anh và đội trưởng đều biến mất nên đoán ngay chắc chắn bọn anh đến Saint Petersburg, sau đó em hỏi Triệu

Vĩnh. Anh ấy thấy em đã đoán được bọn anh tới Saint Petersburg cộng thêm việc em mềm nắn rần buông, uy hiếp dụ dỗ nên chẳng mấy chốc anh ấy đã đầu hàng sau đó anh ấy nói cho em biết anh và tiến sỹ Từ đang ở đây. Thế nên em đến đây đây.”

“Hóa ra Triệu Vĩnh là kẻ phản bội!” - Đường Phong khê trách móc.

“Anh đừng trách anh ấy, chủ yếu là do bản cô nương đây thông minh. Ha ha, được rồi, sau đây em sẽ trả lời tiếp câu hỏi của anh. Lúc em lên đây ngoài cửa không có ai, cả đoạn đường cũng không có ai bám theo em, không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường. Sao sao anh lại căng thẳng thế?” - Lương Viện chớp chớp đôi mắt to ngây thơ nhìn Đường Phong.

Đường Phong thầm than vãn, vốn dĩ bản thân đang gặp nguy hiểm, giờ lại thêm gánh nặng, nhưng sự việc đã thế rồi, nên anh chỉ biết nói thật với Lương Viện: “Này!

Em không biết ở đây xảy ra chuyện rồi sao?”

“Xảy ra chuyện! Không phải bọn anh mới tới đây có vài ngày sao?”

“Đúng vậy, hai hôm trước cũng được coi là thuận lợi, nhưng hôm nay Hàn Giang và Từ Nhân Vũ mất tích rồi. Ban nãy anh vừa bị đặc công của Cục an ninh đến đây kiểm tra!” - Đường Phong kể sơ qua tình hình ban nãy một lần nữa.

Lương Viện nghe xong cũng ngớ cả người. Cô vốn nghĩ rằng chạy đến “Venice phương bắc” này là sẽ có thể cùng Đường Phong thưởng thức một chút sự lãng mạn của phong cảnh hữu tình ngoại quốc, nhưng không ngờ, cô vừa đến đã rơi vào chốn nguy hiểm. Hàn Giang mất tích rồi, đây là việc từ trước đến nay chưa từng xảy ra, đầu óc hai người bỗng chốc đều rối tung cả lên.

8

Đầu óc Đường Phong vẫn đang rối bời trong nhưng Lương Viện đã trấn tĩnh trở lại, nói với Đường Phong:

“Bất luận thế nào thì cũng không ở đây lâu được, chúng ta nhanh chóng di chuyển thôi.”

Đường phong nghe Lương Viện nói xong mới có chút bình tĩnh trở lại, anh nói với Lương Viện: “Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng... nhưng ở Saint Petersburg này chúng ta lạ nước lạ cái, có thể đi đâu đây?”

Lương Viện ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên phần khởi nói: “Giờ thì đến lượt em cứu anh nhé, hi hi.”

“Nước đến chân rồi mà vẫn còn vui được ư?” - Lòng Đường Phong như lửa đốt.

Lương Viện từ tốn nói: “Công ty của cha em có thuê dài kỳ một căn hộ tại khách sạn Astoria ở Saint Petersburg mùa đông ở đó chắc là không có ai, hai chúng ta có thể dọn đến đó”.

Đường Phong nghe thấy ý kiến khá ổn này bất giác sáng mắt lên, nhưng anh lại nhanh chóng nghi ngờ: “Công ty cha em cũng kinh doanh ở Nga sao?”

“Cụ thể kinh doanh cái gì thì em không biết, chỉ biết là ông buôn bán kinh doanh với rất nhiều nơi trên thế giới, Mỹ, Nhật, Đông Nam Á, Trung Đông, châu Âu thậm chí cả châu Phi nữa!” - Lương Viện giải thích nói. “Xem ra Lương gia nhà em làm ăn rất lớn.”

“Vâng, rất lớn, nhưng không liên quan gì tới em cả. Từ trước đến nay em đều không hứng thú với việc kinh doanh của cha, tuy ông đưa em ra nước ngoài học ngành quản lý công thương, nhưng em vẫn không hứng thú với việc kinh doanh của ông.”

“Không hứng thú? Anh nghe nói là trước đây lúc du học bên Mỹ em học rất giỏi mà?”

“Vậy thì sao chứ, bản cô nương đây vốn dĩ thông minh, từ bé đã học rất giỏi, cái gì cũng chỉ cần học cái là biết ngay.”

“Nếu vậy sao em không theo giáo sư La học văn tự Tây Hạ? Như thế có phải đỡ cho anh không?”

“Khà khà, cái này thì quá khó, thôi để anh học đi. Anh học được rồi có thể dạy lại em mà!”, Lương Viện nói xong liền làm mặt hề trên chọc Đường Phong.

Đường Phong nghe xong bỏ tay lắc đầu, lại hỏi Lương Viện: “Vậy em hứng thú với cái gì?”

“Hi hi! Em thích đi cùng các anh, thám hiểm khắp nơi, như vậy mới thú vị!” - Lương Viện ngốc nghếch nói.

Đường Phong thấy Lương Viện nói vậy, choáng váng: “Đại tiểu thư của tôi ơi, em cho rằng bọn anh muốn sống cuộc sống như vậy sao? Kinh hồn bạt vía. Bọn anh chẳng qua là không còn cách nào khác thôi! vốn dĩ anh dạy trong trường đại học rất ổn, nếu mà không gặp phải..- Đường Phong định nói “gặp phải ông nội em”, nhưng anh nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ xinh đẹp của Lương Viện nên lại nuốt lời lại.

Đường Phong ngập ngừng một lúc, tự lẩm bẩm: “Khách sạn Astoria? Hình như khách sạn này rất nổi tiếng, hình như hôm nay anh đã nhìn thấy khách sạn này gần cung điện Mùa Đông thì phải?”

“Đúng, khách sạn Astoria rất gần cung điện Mùa Đông. Chúng ta có thể đến đây trú tạm.”

“Ý kiến của em hay thì có hay, nhưng hội Ilyushin của Cục an ninh Liên bang ban này vừa lục soát ở đây, anh không biết bọn họ có còn người ở ngoài kia giám sát chúng ta không nữa!” - Đường Phong nói ra lo lắng trong lòng.

“Thế nên ban này anh mới hỏi em có người bám theo em không? Nhưng việc đã đến nước này anh nghĩ nhiều như vậy cũng chẳng để làm gì, nếu như bên ngoài có người theo dõi anh, thì em cũng sớm bị bọn chúng phát hiện ra từ lâu rồi. Thà bây giờ chúng ta đi luôn còn hơn, lúc này trên đường không có mấy người, nếu như có đuôi đeo bám theo chúng ta, thì nhất định cũng có thể phát hiện ra.”

Đường Phong nhìn Lương Viện, phát hiện ra lúc này cô ấy còn bình tĩnh hơn cả mình. Đường Phong gật đầu, anh hoàn toàn tán đồng ý kiến của Lương Viện. Vậy là, hai người lập tức thu dọn đồ đạc, xong xuôi họ liền vội vàng rời khỏi căn phòng mới ở được có hai đêm này.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

34. Chương 7

Chương 7

U hồn dưới lòng đất

Trong đường cống ngầm tối đen âm u đầy nước thải bẩn thỉu, không khí rất ngột ngạt, chuột và những động vật không biết tên bất thành linh xuất hiện, bây giờ lại còn có cả u hồn! Hàn Giang không dám nghĩ tiếp nữa, anh một tay cầm đèn pin, còn tay kia cầm súng, giẫm chân lên nước cống, tiến lên phía trước tìm kiếm khoảng một ki lô mét thì thấy phía trước lại xuất hiện một ngã rẽ...

1

Trong đường cống ngầm tối đen chỉ có tiếng nước chảy và tiếng chuột kêu thỉnh thoảng vọng lại, đôi khi còn có cả hơi nước bốc lên thoát ra từ vô số hệ thống sưởi ấm cho thành phố, làm mù mắt cả đường cống ngầm. Đây là hệ thống cống ngầm rất lớn của Saint Petersburg.

Đột nhiên, trong thế giới của bóng tối lóe lên một chùm ánh sáng làm Hàn Giang đi phía trước bỗng giật mình, quay lại nhìn thì hóa ra là Từ Nhân Vũ đang cầm chiếc đèn pin trong tay. Lúc này, chùm ánh sáng đột ngột xuất hiện soi thẳng vào mặt Hàn Giang, khiến khuôn mặt anh vô cùng hoảng hốt.

“Cậu lấy chiếc đèn pin ở đâu ra thế?” - Hàn Giang hỏi.

“Lúc chúng ta xông ra ngoài, tôi đã lấy của một tay canh vệ. Lúc đó tôi nghĩ tới khả năng có thể dùng đến thứ này.” - Từ Nhân Vũ có phần đắc ý nói.

“Cậu chu toàn thật đấy!”

“Lại chẳng, nếu tôi mà không lấy thêm vài băng đạn trên người mấy gã canh vệ đó, thì ban này anh lấy gì mà đấu lửa với nhiều canh vệ như vậy, khả khả!” - Từ Nhân Vũ càng thêm đắc ý.

“Đúng vậy, cậu nghĩ rất chu toàn, ban này phải cảm ơn cậu, nhưng cậu có nghĩ tới việc chúng ta phải xuống cống ngầm này không?” - Hàn Giang bật mũi hỏi.

“Điều này thì... Tôi lại không nghĩ tới, ban này không phải là tùy cơ ứng biến sao! Nếu không thì hai chúng ta chắc chắn bị bọn họ tóm lại rồi, không biết chừng còn bị còng tay chắc cứng nữa ấy chứ!”

Hàn Giang bỏ tay bịt mũi xuống, cúi đầu dò dẫm phía trước, đột nhiên, một đường ống bị nứt vỡ phụt ra một lượng lớn hơi nước, khiến toàn thân Hàn Giang bị đám khói dày đặc bao trùm. Đợi khói tản đi, Hàn Giang tức tối nói: “Ông mà cả đời này chưa chỗ nào là chưa đi qua, chỉ có mỗi cái đường cống chết giẫm này là chưa mò tới. Giờ thì tốt rồi, không những vào đường cống ngầm, mà còn là cống ngầm của nước ngoài nữa cơ chứ”.

“Ai mà không phải là lần đầu tiên chui xuống cống ngầm thế này chứ, anh cho rằng trước đây tôi đã từng đến đây à? Khả khả, cuộc đời mà... chỉ cần có lần đầu tiên, giống như lần đầu tiên mở mắt, lần đầu tiên đi, lần đầu tiên ăn cơm.- Từ Nhân Vũ ngược lại cò an ủi Hàn Giang.

“Cậu im ngay mồm cho tôi, đừng có nhắc tới ăn cơm, tôi đây đang đói đây này!” - Hàn Giang không đi nữa, dừng lại.

“Í! Sao không đi nữa?” - Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang tức tối: “Đi cái gì mà đi? Bây giờ chúng ta đi đường nào đây?”

Từ Nhân Vũ nhìn dáng vẻ bức bối của Hàn Giang, từ tốn nói: “Cái này thì anh không biết rồi, Saint Petersburg giống Venice, Stockholm, là thành phố trên mặt nước. Ở đây, diện tích sông ngòi chiếm một phần mười diện tích của cả thành phố, với sông Neva làm chủ đạo và hơn 80 dòng chày lớn nhỏ chảy qua thành phố, hình thành nên mạng lưới sông ngòi đan xen giao thoa với nhau. Bởi vậy nên cũng có người nói rằng Saint Petersburg do hơn 100 đảo nhỏ và hơn 300 cây cầu tạo thành, và gọi nó là ‘Venice phương bắc’

“Cậu nói bao nhiêu câu vớ vẩn thế làm gì hả? Tôi hỏi cậu chúng ta nên đi đường nào, đi thế nào mới có thể ra khỏi cái cống ngầm đáng chết này!” - Hàn Giang cau gắt nói.

“Đầu óc anh thông minh như vậy, lẽ nào vẫn chưa hiểu ý tôi sao?” - Từ Nhân Vũ nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang bình tĩnh ngẫm nghĩ lại, đột nhiên bừng tỉnh, nói: “Ý cậu là những đường cống này cuối cùng cũng đều thông ra rất nhiều bờ sông của Saint Petersburg, thế nên chúng ta thích đi đường nào cũng đều có thể tìm thấy đường ra ngoài, đúng không?”.

“Đúng vậy, hơn nữa còn không phải đi xa lắm đâu.” “Nếu đã như vậy rồi thì chúng ta mau đi thôi, tranh thủ trước khi trời sáng, sau khi trời sáng sẽ rắc rối đấy!” - Nói xong, Hàn Giang giằng chiếc đèn pin trên tay Từ Nhân Vũ, đi trước dẫn đầu- Từ Nhân Vũ bó tay, đành phải theo Hàn Giang tiếp tục tiến vào bóng tối.

2

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đi chưa được bao xa thì phía trước xuất hiện một ngã rẽ, rộng gần bằng hai đường ống cống. Hàn Giang nhìn lại phía Từ Nhân Vũ, Từ Nhân Vũ nhắm mắt lại, phán đoán một chút phương hướng. Anh hồi tưởng lại đường mà họ đi từ lúc xuống dưới này, rút cuộc anh chỉ vào ống cống bên phải, nói: “Theo phán đoán của tôi, ống cống phía bên tay phải này chắc là sẽ thông tới bờ sông bên ngoài nhanh nhất, hơn nữa, rất có khả năng là sẽ thông ra sông Neva.”

Hàn Giang không nói gì cả, chui ngay đầu vào ống cống bên phải, hai người đi được nửa tiếng đồng hồ thì ống cống - vốn không cao tới hai mét, bỗng rộng rãi thênh thang. Họ tiến vào một đường cống to lớn đồ sộ.

Từ Nhân Vũ hưng phấn nói: “Anh xem, tôi nói không sai phải không, đường cống này càng đi càng rộng, sắp ra ngoài rồi đấy.”

Hàn Giang không nói một lời, rồi chẳng mấy chốc anh đã đi tới điểm cuối của ống cống khổng lồ này. Ở đây xuất hiện ba đường cống to nhỏ tương đồng. Hàn Giang lại nhìn Từ Nhân Vũ: “Giờ thì cậu nói cho tôi biết, ba đường cống này chính là đường ra ngoài nhanh nhất mà cậu nói đây sao?”

Từ Nhân Vũ nhìn thấy ba đường cống giống hệt nhau mất liên lập tức như lác lếch. Anh vốn tưởng rằng đường cống rộng rãi này sẽ đưa họ tới sông Neva, nhưng không ngờ lại xuất hiện thêm ba ống cống nữa: “Tôi cũng đâu có phải chuyên gia cống ngầm, anh không nên chỉ nghe theo tôi, lần này đến anh nói đấy!”

Hàn Giang ngẫm nghĩ một hồi, chỉ vào đường cống bên trái, nói: “Đi theo cái này! Đừng có hỏi tôi tại sao, tôi luôn tin tưởng trực giác của mình.”

Vậy là hai người chui vào đường cống bên trái. Nửa tiếng sau, ống cống cao hơn ba mét này đột nhiên thắt nhỏ lại, rồi trở lại độ cao như ống cống mà Hàn Giang đi lúc đầu. Trong đường ống cao hai mét hình vòng cung này, để tránh nước chảy ở giữa đường ống và cả những giọt nước trên đỉnh đầu, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ phải khom người nép sát vách cống, rồi cứ như vậy, hai người cũng không biết đi được bao lâu. Từ Nhân Vũ rút cuộc chịu không nổi nữa, liền oán thán Hàn Giang: “Anh chọn đường gì thế này? Đi bao nhiêu lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy đường ra.”

Hàn Giang cũng phản kích lại: “Đừng quên chính cậu là người chọn đường này lúc đầu! Chỉ vì cậu không dám chọn nữa, tôi mới miễn cưỡng chọn đây.”

“Được rồi, được rồi! Hai chúng ta không phải đùn đẩy trách nhiệm nữa, tôi không đi nổi nữa rồi, tạm nghỉ lúc đã!” - Từ Nhân Vũ nói xong, đặt ngay mông xuống nền đất ẩm ướt bẩn thỉu.

Hàn Giang vốn dĩ không chịu được đói, rồi lại phải đi cả đoạn đường dài trong ống cống tối tăm ẩm ướt nên bây giờ vừa mệt vừa đói. Anh cũng tìm nơi sạch sẽ hơn một chút, tựa vào tường ngồi xuống.

Hai người nghỉ ngơi một lúc, Từ Nhân Vũ mới mở miệng hỏi Hàn Giang: “Bước tiếp theo thế nào đây?” “Tiếp tục tìm đường ra!” - Hàn Giang trả lời dứt khoát. “Nhưng hình như chúng ta đã rơi vào một mê cung khổng lồ!” - Từ Nhân Vũ tròn tròn đôi mắt đầy khủng hoảng, nhìn về hai bên ống cống. Giọng anh vang lên ồm ồm trong ống cống.

“Mê cung khổng lồ? Cái này hình như đã có người từng nói với tôi, mỗi một thành phố đều có một mê cung khổng lồ. Mê cung này đều nằm dưới lòng đất của mỗi thành phố, và cũng nằm trong lòng mỗi người. Nó là một thế giới khác, chỉ cần bạn tiến vào là sẽ khó lòng thoát ra được!” - Hàn Giang lẩm bẩm.

Từ Nhân Vũ giật mình nhìn chuối âm thanh giống như lời nguyên thốt ra từ miệng Hàn Giang. Hàn Giang cũng quay mặt lại nhìn Từ Nhân Vũ, lắc đầu cười đau khổ: “Nơi mà chúng ta hiện đang ở chỉ là mê cung dưới lòng đất của Saint Petersburg, lẽ nào cậu không cảm thấy ngay từ ban đầu chúng ta đã tiến vào một mê cung khổng lồ ư? Cái mê cung đó còn phức tạp hơn gấp vạn lần mê cung dưới lòng đất ở Saint Petersburg này đây!”

“Đúng vậy! Chúng ta không giây phút nào không ở trong mê cung, thậm chí ngay từ giây phút chúng ta sinh ra đời!” - Từ Nhân Vũ cũng ngậm ngùi nói.

“Tôi thấy là hai chúng ta vì ở cùng gã tiểu tử Đường Phong nên cũng học được tính đa sầu đa cảm rồi!” - Hàn Giang dừng lại một lúc rồi lại nói với Từ Nhân Vũ: “Nói chuyện chính đi, ban đầu tôi đồng ý đi đường cậu chỉ, cũng vì cho rằng mạng lưới sông ngòi ở Saint Petersburg đan xen nhau, nên men theo đường cống là có thể mau chóng ra ngoài, nhưng không ngờ đường cống ngầm của Saint Petersburg lại rắc rối lung tung vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta. Cậu hỏi tôi bước tiếp theo làm thế nào, nói thật lòng tôi cũng chẳng có cách gì ổn cả, nghỉ ngơi một lúc vẫn phải tiến lên phía trước.”

Từ Nhân Vũ gật đầu: “Nhưng vẫn còn một vấn đề, ban nãy tôi đang định hỏi anh, sau khi chúng ta thoát ra thì nên làm gì? Người của Ilyushin chẳng phải đều đang ở bên trên đợi chúng ta sao? Hơn nữa, vẫn còn cả những

đôi thủ cũ, chúng chẳng phải cũng muốn diệt trừ chúng ta thì mới hả dạ đấy sao!”

Câu hỏi của Từ Nhân Vũ đã khiến Hàn Giang giật thót tim, đúng vậy! Sau khi ra ngoài, bất luận là Ilyushin hay bọn áo đen đó, thì cả hai đều không thể tha cho họ. Tại Saint Petersburg này còn có chỗ nào an toàn cho họ nương thân không? Càng đừng nói tới việc hoàn thành nhiệm vụ định ra trước đó.

3

Hàn Giang suy ngẫm rất lâu, thở dài, nói: “Không còn cách nào khác, Stephen, Ilyushin, hai bọn đen trắng đều không thể buông tha chúng ta. Nếu muốn hoàn thành kế hoạch ban đầu mà chúng ta định ra, thì hiện giờ chúng ta chỉ có một cách.”

“Cách gì?” - Mắt Từ Nhân Vũ lóe lên một tia hy vọng. “Hừm, thì còn cách gì nữa? Chỉ còn cách đi tìm Yelena thôi!” - Hàn Giang chán nản nói.

Từ Nhân Vũ cười: “Anh hiện giờ đúng là không coi Yelena là người ngoài nữa rồi, hai người có phải là..

“Đừng nói vớ vẩn, tôi không phải là Đường Phong, tôi là người có kỷ luật. Không đi tìm Yelena thì anh chỉ cho tôi xem có cách nào khác không?” - Hàn Giang vặn lại Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ hết cách, đáp: “Đúng thế! Tôi cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn, cứ quyết định như vậy đi, sau khi ra ngoài đi thẳng tới tìm Yelena luôn. Nhưng..

“Nhưng gì?”

“Tôi lo không biết Ilyushin đã khổng chế chỗ ở của Yelena hay chưa? Còn nhớ lúc Ilyushin nhốt chúng ta, hắn đã từng nói nghi ngờ Yelena cùng một hội với chúng ta. Vì thế tôi lo hắn không tóm được chúng ta thì sẽ đến gây rắc rối cho Yelena.”

“Đúng vậy, tôi quên khuấy Đường Phong đi đấy.

Ilyushin không tóm được chúng ta, chắc chắn sẽ lần theo manh mối để điều tra, tìm thấy Đường Phong. Gã một sách Đường Phong này có thể ứng phó được Ilyushin không đấy?” - Từ Nhân Vũ lo lắng nói.

“Không phải cậu đã làm giả thân phận cho Đường Phong rồi sao? Tôi nghĩ... chắc là cậu ta vẫn chưa bị bại lộ đâu. Đường Phong nhập cảnh cùng cậu. Nếu như Ilyushin tin rằng cậu chỉ là phiên dịch được tôi mời tới, thì chỉ cần Đường Phong không lộ ra sơ hở gì là sẽ có thể ứng phó được.”

“Đâu có dễ thế, lẽ nào Ilyushin lại ngu đến nỗi tin rằng tôi chỉ là phiên dịch anh mời tới?” - Từ Nhân Vũ không tin.

“Bất luận thế nào, sau khi chúng ta ra ngoài thì vẫn phải đi tìm Đường Phong trước đã, sau đó mới tới chỗ Yelena. Dĩ nhiên chúng ta cũng phải chuẩn bị trước tình huống Đường Phong và Yelena xảy ra chuyện, phải chuẩn bị tình huống xấu nhất.”

Hàn Giang tổng kết xong liền đứng dậy tiếp tục đi về phía trước, nhưng Từ Nhân Vũ lại khẩn cầu anh nghỉ thêm một lúc nữa. Hàn Giang bó tay, đành phải tựa vào bức tường ẩm ướt, nhắm mắt thư giãn. Nhưng đúng lúc Hàn Giang chuẩn bị nhắm mắt lại thì trong đường cống ngầm tối đen trước mặt bỗng lóe lên một chút ánh sáng yếu ớt. Từ Nhân Vũ cũng đã nhìn thấy ánh sáng này, anh vừa mở miệng nói: “Đó là cái..chưa kịp dứt liền bị Hàn Giang bịt ngay miệng lại, đồng thời Hàn Giang cũng tắt đèn pin của họ đi. Xung quanh tức khắc chìm trong bóng tối, chỉ còn lại luồng ánh sáng yếu ớt đó vẫn đang lấp loáng phía xa xa.

Hàn Giang ra sức lắc đầu, không! Đây không phải là ảo giác của bản thân. Anh phát hiện ra ánh sáng đó đang di chuyển về phía mình, càng lúc càng gần. Hàn Giang không nhìn rõ chùm ánh sáng đó, đó là thứ gì nhỉ? Bó đuốc hay là ma trời dưới lòng đất?... Hàn Giang cảnh giác rút khẩu “hổ mang” kiểu PK nòng 9 ly ra, khễ lên nòng súng phòng bị.

Chùm ánh sáng đó đã cách Hàn Giang và Từ Nhân Vũ chưa tới một mét. Hàn Giang suy đoán chùm ánh sáng đó phát ra từ một bó đuốc, nhưng anh vẫn chưa nhìn rõ người cầm đuốc. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đều đứng dậy, hai người cầm súng áp sát vào bức tường ẩm ướt, chờ đợi cảnh tượng khủng khiếp sắp ập xuống.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đều không ngờ rằng điều mà họ chờ đợi lại là cảnh tượng khủng khiếp nhất trong cuộc đời mình. Trong đường cống ngầm âm u ẩm ướt như một mê cung này, cả hai cùng trợn tròn mắt, phát hiện... phát hiện kẻ cầm bó đuốc đang di chuyển về phía họ không... không phải là người, mà là một bóng ma! Hàn Giang và Từ Nhân Vũ giãn căng đồng tử, cả hai người không hên mà gặp, khi đều nghĩ tới u hồn trong truyền thuyết cổ xưa.

Một đồng màu trắng cùng ánh sáng âm u đang từ từ tiến về phía họ. Hàn Giang mất bao nhiêu sức lực mới chuyển động được cái cổ cứng đờ của mình, nhìn Từ Nhân Vũ bên cạnh. Từ Nhân Vũ lúc này cũng trợn trừng mắt, không nhúc nhích, giống như một cái xác khô dính chặt lên tường. E rằng kể cả những giọt nước đục ngầu đọng trên tường có rớt lên mặt, Từ Nhân Vũ cũng không chút động đậy. Hàn Giang lại quay mặt đi, nhìn chăm chăm vào đồng ánh sáng âm u đó. Anh cố gắng hết sức để tìm mình đang đập thành thịch

bình tĩnh trở lại. “Không! Đó chắc chắn không phải là ma! Kể cả có phải đi chẳng nữa thì trong tay chúng ta vẫn còn có súng”.

Hàn Giang nghĩ tới đây liền giương súng trong tay lên, thu hết can đảm nhắm vào u hồn màu trắng đó, lớn tiếng hét lên: “Đứng im! Mày là ai?”

Tiếng hét của Hàn Giang vang lên gây tiếng vọng khùng khiếp trong đường cống ngầm trống trải. Bóng ma màu trắng đó dừng lại. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, bóng đôi tay cầm súng của Hàn Giang in trên tường to lên gấp mấy lần u hồn đứng lại một chỗ. Hàn Giang lấy hết can đảm, giương súng từng bước từng bước từ trong bóng tối bước ra, nhưng chính trong giây phút này,

u hồn đột ngột giống như phát điên vậy, quăng bó đuốc về phía Hàn Giang, đồng thời bật ra tiếng kêu gào khiến người ta khiếp sợ rùng mình sởn gai ốc. Đó là thứ âm thanh mà từ trước tới nay Hàn Giang chưa từng nghe thấy, nó không thuộc về loài người, mà chỉ thuộc về thế giới khùng khiếp ly kỳ của lòng đất.

Hàn Giang né người một cái, tránh bó đuốc, nhưng khi anh giương súng lên lần nữa thì bóng ma đó đã biến mất. Bó đuốc từ từ lụi tàn, trong đường cống ngầm âm u lại trở nên tĩnh lặng và tối tăm.

4

Hàn Giang bật đèn pin lên, định đuổi theo u hồn, Từ Nhân Vũ đang dính chặt vào tường rút cuộc đã tỉnh táo trở lại. Anh tóm ngay lấy Hàn Giang, run rẩy hỏi: “Anh định làm gì đây?”

“Đuổi theo nó!” - Giọng Hàn Giang không to nhưng vô cùng kiên định.

“Anh điên rồi! Anh đúng là gã điên!” - Giọng Từ Nhân Vũ càng nói càng run rẩy.

“Biết đâu u hồn đó có thể đưa chúng ta ra khỏi đây!” - Hàn Giang nói xong liền xông thẳng về phía trước, Từ Nhân Vũ hét cách, đành phải tiếp tục đuổi theo Hàn Giang.

Hàn Giang cũng không biết mình lấy dũng khí từ đâu ra mà lại đi đuổi theo một u hồn trong đường cống ngầm âm u đen kịt. Đường cống ngầm tối tăm mù mịt, nước cống bắn thiu, không khí ngột ngạt, luôn bất thành linh xuất hiện chuột và động vật không biết tên, bây giờ thì lại có cả u hồn! Hàn Giang không dám nghĩ tiếp nữa, một tay anh cầm đèn pin, một tay cầm súng, chân giẫm lên nước thải, đuổi theo khoảng một cây số thì phía trước lại xuất hiện một ngã rẽ. Anh dừng lại trước ngã rẽ này, thở hổn hển quay đầu lại nói với Từ Nhân Vũ: “Giờ thì trông vào cậu cả đấy.”

Từ Nhân Vũ nhìn hai ngã rẽ, bên trái là đường ống cống cao to nhưng lượng nước lớn, còn bên phải là đường ống cống nhỏ hẹp nhưng không có nước, xem ra nhiều năm rồi không được sửa chữa, giống như phế thải vô dụng vậy. Từ Nhân Vũ chỉ chỉ vào đường cống nhỏ hẹp bên phải, nói: “Lần này tôi chọn đường này.”

“Hai chúng ta cuối cùng cũng nghĩ giống nhau rồi!” - Hàn Giang nói xong, lao ngay vào đường ống bên phải.

Đường cống này còn nhỏ hẹp hơn đường cống ban nãy, chỗ cao nhất cũng không quá một mét rưỡi, nền cống chốc chốc lại còn có cả đá vụn vấp chân. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cong lưng, cẩn thận rón rén khó nhọc tiến về phía trước.

Mười lăm phút sau, phía trước họ lại nhấp nháy rất nhiều đốm sáng. Hai người đề cao cảnh giác, từ từ tiến lại gần phía ánh sáng âm u đó. Những đốm sáng này là gì vậy? Là u hồn dưới lòng đất hay là ma trôi bắt diệt?

Tim Hàn Giang đập nhanh hơn, anh cố gắng không chế nhịp thở của mình. Vòng qua một ngã rẽ, bóng ma dần dần rõ nét lên, đó là ánh sáng âm u phát ra từ một cây nến trắng rất to, chỉ có điều ánh sáng âm u này bị đoạn tường thấp lè tè phía trước chặn đứng khá nhiều. Hàn Giang đến trước bức tường, dùng đèn pin soi vào đó, lúc này anh mới kinh ngạc phát hiện: hóa ra đây là một căn phòng được ngăn cách bởi bức tường thấp này, một căn phòng nhỏ lấp ló ánh sáng âm u dưới lòng đất.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đập vỡ một ít gạch xô lệch trên bức tường thấp rồi nhảy qua đó, không gian trong căn phòng nhỏ dưới lòng đất lại rộng rãi thênh thang. Hàn Giang dùng đèn pin soi lên trần, giống hệt như họ nhìn thấy trong ống cống, mái vòm cong, cao khoảng ba mét. “Trước đây rõ ràng ở đây là một đường cống ngầm rất lớn, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà lại hoang phế thế này, vậy là được cái

tạo thành nơi ở tạm. Là người nào nhỉ? Người lang thang lưu lạc tới chốn này hay là u hồn khủng khiếp ban này?” - Hàn Giang khẽ lẩm bẩm trong miệng.

“Vậy xem ra làm gì có u hồn nào, chỉ là một người lang thang mà thôi!” - Từ Nhân Vũ lúc này mới trở lại bình thường, quên mất cả việc bộ dạng như sắp chết của mình vì bị u hồn dọa cho khiếp vía ban này.

“Cậu đã nhìn rõ hình dáng của u hồn bay này chưa?”

“Lúc đó tối như vậy, tôi làm sao mà nhìn rõ được! Tôi chỉ nhìn thấy hình như nó trùm một chiếc áo choàng màu trắng rộng thùng thình, giống như áo choàng của những đại mục sư Chính thống giáo Petersburg vẫn mặc.

Ở cái nơi như thế này mà lại mặc áo choàng trắng rộng thì không khiến người ta sợ chết khiếp mới là lạ!”

“Tôi cũng nhìn thấy vậy, trên người hắn là một chiếc áo choàng trắng rộng. Nếu như hắn không phải là u hồn, là người, thì mặc chiếc áo choàng to như vậy cũng kỳ lạ thật đấy.” - Hàn Giang nói tới đây lại dùng đèn pin soi vào căn phòng nầy. Thực ra, không cần phải đèn pin, chỉ cần nhờ ánh nến âm u cũng có thể thấy rõ các góc của căn phòng. Trong căn phòng nhỏ ẩm ướt âm u này, kê sát góc phòng là một chiếc giường gỗ nhỏ hẹp. Hàn Giang không thể tin được đây chính là nhà của u hồn? Có vẻ thân hình u hồn cao to như vậy mà lại ngủ trên chiếc giường nhỏ thế này? Cạnh giường có kê một chiếc bàn gỗ đơn giản, trên bàn có một ít bánh mì đen đã bị mốc và một cái bát không rõ là đựng chất gì đen đen trong đó, giống như là tương cá vậy, nhưng Hàn Giang vừa mới ngửi thấy mùi đó là đã cảm thấy buồn nôn.

Họ lại nhìn tiếp góc tường khác, thấy có một giá sách to lớn. Xem ra giá sách này được làm rất khoa học và tỉ mỉ, trên bề mặt khắc hoa, chỉ có điều rất cũ kĩ. Tầng trên và tầng dưới của giá sách trống trơn, chẳng có cuốn sách nào, chỉ có tầng giữa mới bày một dãy sách có bìa bọc tinh xảo, dĩ nhiên cũng là những cuốn sách rất cũ kĩ.

Hàn Giang chỉ hàng sách trên giá, hỏi Từ Nhân Vũ:

“Cậu thử xem những cuốn sách này là sách gì vậy?”

Từ Nhân Vũ xem qua một lượt rồi nói: “Đây đều là những cuốn sách hay đấy, đều là những cuốn sách có bìa học tinh xảo của nhà văn danh tiếng Fyodor Mikhailovich Dostoyevsky và Lev Tolstoy, gần như trong đó hầu hết đều là tác phẩm của hai đại văn hào nước Nga này.”

Nói xong, Từ Nhân Vũ rút cuốn sách đầu tiên trong bộ sách trên giá sách xuống, mở ra xem một lúc liền nói với Hàn Giang: “Anh xem, cuốn ‘Anh em nhà Karamazov’ của Dostoyevsky này xuất bản năm 1957 đấy!”

“Năm 1957, cũng nhiều năm rồi mà!” - Hàn Giang khẽ nói.

Hàn Giang lại hướng mắt về phía chiếc bàn có đặt cây nến. Đây là chiếc bàn đọc sách, nằm chính giữa phòng. Nến đặt ở đây rõ ràng là dùng để đọc sách. Hàn Giang tiến lại gần chiếc bàn, nhìn thấy trên bàn ngoài nến ra vẫn còn một tờ giấy và một cái bút mực, ngoài ra không còn vật gì khác.

Hàn Giang nhờ ánh nến phát hiện ra trên giấy là một hàng chữ Nga viết nắn nót đẹp đẽ bằng thể thư pháp. Hàn Giang không hiểu, gọi Từ Nhân Vũ lại đọc. Từ Nhân Vũ dịch từng từ từng câu trên tờ giấy: “Đối với thượng đế, chúng ta đều là Nekhliudov, đối với cuộc sống, chúng ta đều là Meche Kim Duke. ”

“Câu này nghĩa là gì?” - Rõ ràng là Hàn Giang không hiểu.

Từ Nhân Vũ nghiêm túc giải thích: “Nekhliudov là nhân vật chính trong tác phẩm ‘Phục sinh’ nổi tiếng của Lev Tolstoy. Công tước Meche Kim Duke là nhân vật chính trong tác phẩm ‘Thằng ngốc’ nổi tiếng của Dostoyevsky, hai tác phẩm này đều là tác phẩm quan trọng nhất của hai đại văn hào. Trong ‘Phục sinh’ Nekhliudov là...”

Từ Nhân Vũ vẫn chưa giải thích xong, đột nhiên, bên ngoài bức tường thấp bỗng vọng lại thứ âm thanh chói tai. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ lập tức lao về phía bức tường đó. Hàn Giang đẩy đẩy, khi đẩy tới bên phải bức tường, anh đột nhiên phát hiện, hóa ra đây là một cánh cửa giả tường, cánh cửa gỗ không đẩy được, rõ ràng là đã bị người nào đó chặn bên ngoài, Hàn Giang lùi lại vài bước, tăng tốc, xô mạnh vào cửa. Cánh cửa bật ra, bên ngoài lại là một đường ống cống hoang phế cao lớn.

“Ban này có người muốn chốt chặt cánh cửa gỗ từ bên ngoài!” - Hàn Giang nhặt một thanh gỗ dưới đất lên nói.

“Có người? Liệu có phải là u hồn đó không? Xem ra đường ống cống này mới chính là đường ra vào của u hồn, rất có khả năng có thể thông với bên ngoài!” - Từ Nhân Vũ suy đoán.

Hàn Giang gật gù rồi quay đầu lại nhìn căn phòng nhỏ hẹp dưới lòng đất này, sau đó, không chút đắn đo anh đi về phía đường cống ngầm.

5

Đây là một đường cống không có nước, khô cạn, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bước thấp bước cao đi gần hai trăm mét trong đường cống ngầm thênh thang, nhưng họ không phát hiện ra tung tích của u hồn. Lúc này, Hàn Giang như có thể nghe rõ nhịp đập của tim mình. Anh cũng giống như tất cả những người khác là biết sợ hãi, nhưng đồng thời trí tò mò khủng khiếp cũng thôi thúc anh tiếp tục tiến lên phía trước. Anh muốn nhìn rõ mặt của u hồn đó, kể cả đó là một bộ mặt quỷ.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bước nhanh về phía trước, đột nhiên, phía trước đường cống ngầm xuất hiện hai ngã rẽ một trái một phải, tạo thành hình chữ “T” to hơn so với đường ống cống mà họ đang đi. Hai người dừng bước, Từ Nhân Vũ thở hổn hển hỏi Hàn Giang: “Chúng ta nên đi đường nào?”

“Không biết! Nhưng tôi muốn tìm thấy bóng ma đó!” “Thôi đi! Bóng ma đó liên quan gì tới chúng ta? Hơn nữa, ngoài u hồn gặp trong ống cống lúc đầu thì chúng ta cũng có gặp lại u hồn đó nữa đâu, anh đi đâu tìm nó bây giờ? Tôi thấy hay là thôi đi!”

“Đúng vậy, u hồn màu trắng đó không xuất hiện nữa, nhưng tôi có thể cảm thấy nó đang ở gần chúng ta, thậm chí là đang ở ngay cạnh chúng ta”.

Hàn Giang vừa nói dứt lời, đột nhiên một tiếng kim loại va đập vào nhau lạnh lạnh vang lên từ đường ống cống bên phải. Tiếng kim loại va đập vào nhau, phát ra tiếng vọng khủng khiếp trong ống cống, khiến tim của Hàn Giang và Từ Nhân Vũ giống như bị một vật gì đó đập mạnh một cái. Hàn Giang nhìn đường ống cống âm u ẩm ướt phía trước, anh không biết phía trước vừa mới xảy ra chuyện gì, điều gì đang chờ đợi anh, nhưng anh vẫn bước thật nhanh, rẽ vào đường ống cống mù mịt hơi nước trắng xóa.

“Ban này là tiếng gì vậy?” - Từ Nhân Vũ đuổi theo, run rẩy hỏi.

“Không biết, giống như tiếng kim loại va đập!” - Hàn Giang khê trả lời, đồng thời anh lại bắt đầu cẩn thận rón rén di chuyển bước chân về phía trước. Từ Nhân Vũ đứng phía sau thấy toàn thân Hàn Giang chìm trong hơi nước trắng toát, anh cũng tiến vào theo. Hai người bị hơi nước bao trùm, rồi chìm ánh sáng phát ra từ đèn pin lại không phát huy tác dụng được trong hơi nước của ống cống. Hàn Giang giữ chặt súng, hơi khom lưng, toàn thân giữ tư thế lúc nào cũng có thể sẵn sàng lao vào chiến đấu, còn trong lòng phải tính toán đường đi dưới chân.

Tính từ lúc rẽ vào đường cống này, khi Hàn Giang bước tới bước thứ năm mươi, anh buông súng trên tay xuống, cơ thể trở lại trạng thái bình thường, đứng thẳng người trong làn hơi nước. Từ Nhân Vũ không biết Hàn Giang đã nhìn thấy gì nên bước tới xem sao thì thấy trước mắt hai người đột nhiên xuất hiện một cánh cửa kéo bằng sắt to lớn.

“Âm thanh ban này phát ra từ đây!” - Từ Nhân Vũ lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy, u hồn đó đã nhốt chúng ta trong này” - Tay trái Hàn Giang nhắc chiếc khóa to gỉ sét lên, thất vọng nói.

“Dùng súng thử xem!” - Từ Nhân Vũ nhắc nhở Hàn Giang.

“Pằng!” - Hàn Giang bắn một phát vào chiếc khóa sắt đó, nhưng đạn bắn lên khóa sắt tóe lửa rồi bắn ngược trở lại. Hàn Giang vội vàng lùi lại né đạn, may mà anh tránh kịp thời, nếu không thì... Hàn Giang chán nản lắc đầu, nói: “Làm thế này rất nguy hiểm, không ổn, có khi đạn còn bắn ngược trở lại. Hơn nữa khóa sắt này cũng kiên cố quá, tôi chưa thấy cái khóa sắt nào nặng thế này.” - Hàn Giang chú ý thấy trong đường cống cao to này, rõ ràng nước chảy vào đây nhiều hơn đường cống ban này, hơn nữa bên cạnh ống

cổng còn cố ý xây một đường đi bằng gạch nhỏ hẹp, và họ đang đứng trên đường đi này. Nước từ cánh cửa sắt chảy xuống, dội thẳng về phía trước nhưng cánh cửa sắt lại chặn đứng đường đi của họ.

Từ Nhân Vũ phân tích: “Nếu như tôi phán đoán không nhầm thì những đường cổng này đều cũ rích cả rồi, có những đường ống thậm chí đã hoang phế, rất ít người đến đây, kể cả công nhân cũng rất ít khi tới đường ống này. Bởi vậy, để đề phòng có người vào nhầm trong đường ống phế thải, chính quyền ban ngành thành phố Saint Petersburg đã lắp một cánh cửa sắt kéo ở đây. Tôi nghĩ, nếu qua được cánh cửa này thì chẳng mấy chốc sẽ ra được bên ngoài.”

“Nhưng hiện giờ chúng ta ra ngoài bằng cách nào? Ban nãy tôi vừa thử rồi, khoảng cách giữa các ô sắt vừa vặn chặn đứng người lại. Ngoài ra, cậu xem, các thanh sắt này rất to, đường kính ít nhất cũng sáu, bảy cen-ti-mét. Tuy tôi có chút võ công nhưng cũng không nhúc nhích được các thanh sắt to đùng này đâu!” - Hàn Giang oán thán.

Từ Nhân Vũ từ tốn nói: “Lúc này thì tầm quan trọng của tôi mới nổi bật rồi đây.”

“Sao, cậu có cách?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Hi hi! Trong lúc ở căn nhủ nhỏ của Peter chỗ Ilyushin, tôi đã từng ca thán qua với anh về chuyện người của Ilyushin lục soát lấy đi tẩu thuốc và hộp diêm của tôi, lúc đó anh còn cười nhạo tôi, may mà lúc vượt ngục tôi đã lấy lại được những bảo bối này” - Nói xong, Từ Nhân Vũ móc hộp diêm từ trong túi ra, bảo với Hàn Giang: “Anh có biết trong này là gì không?”

“Cái gì?” - Hàn Giang không hiểu.

“Vũ khí bí mật của tôi. Cái hộp này là một hộp diêm đặc chế, tầng trên của nó để diêm thông thường, nhưng tầng dưới lại để một sợi dây được chế tạo bằng vật liệu đặc biệt. Chỉ cần tôi lấy sợi dây trong hộp ra, để sợi dây này tiếp xúc với không khí một tí, trong vòng 30 giây nó sẽ tự động cháy, nhiệt độ trong quá trình tự cháy của nó đủ để cắt gọt bất cứ kim loại nào.” - Từ Nhân Vũ không khỏi đắc ý nói.

“Ý cậu là đặt sợi dây này lên cánh cửa cho nó tự đốt cháy, cắt đứt các thanh sắt?” - Hàn Giang mừng rỡ nói.

“Đúng thế, nhưng tôi không biết sau khi bị vo viên như vậy, thứ này có còn phát huy công dụng không nữa.”

“Còn có cả thứ này sao? Hóa ra tiền sỹ Từ của chúng ta cả ngày chỉ mê mẩn những thứ đồ chơi này.” - Hàn Giang cười nói.

Từ Nhân Vũ phản bác lại: “Tôi mê mẩn đầy thứ, to thì là các loại súng ống, nhỏ thì là mấy thứ đồ chơi phòng thân, có cái gì là tôi không làm được? Kể cả máy bay, xe tăng tôi cũng làm được đấy, chỉ có điều mãi vẫn chưa có cơ hội thôi!”

“Được rồi! Được rồi! Cậu sẽ có cơ hội, mở cánh cửa này ra trước đã rồi nói tiếp!” - Hàn Giang thúc giục.

Từ Nhân Vũ cẩn thận lấy sợi dây có vẻ rất bình thường từ trong hộp diêm ra, để lên một thanh lan can sắt, rồi vừa buộc vừa nói: “Lúc đến Saint Petersburg tôi đã liệu được chắc chắn chúng ta lành ít dữ nhiều, lúc vượt ngục không dùng tới, bây giờ thì đã được dùng rồi đây!”

Hàn Giang đếm nhẩm. Khi Từ Nhân Vũ buộc xong dây đã mất 20 giây, cuối cùng đếm thêm đến 10, đến lần đếm thứ 30, sợi dây đó đột nhiên tóe ra ánh lửa lóa mắt. Trong chớp mắt, các thanh sắt đường kính sáu, bảy cen-ti-mét đã nhanh chóng bị nóng chảy ra thành một lỗ hổng ở giữa.

Lại thêm 10 giây qua đi, đợi tới khi lửa tắt, Hàn Giang dùng chân đạp mạnh vào các ô sắt đó, các thanh sắt lập tức uốn cong, cánh cửa sắt lộ ra một lỗ to. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ chui ra ngoài cửa thuận lợi, hai người nhanh chóng chạy ra khỏi đường cống này rồi lại chui vào một đường ống khác, trong đường ống này, nước bắn lênh lảng. Đúng lúc hai người đang do dự nên chạy theo hướng nào để đuổi theo u hồn đó thì Hàn Giang là người đầu tiên nhìn thấy tia sáng yếu ớt.

6

Theo hướng nước chảy, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ từ từ bước tới nơi phát ra ánh sáng. Đó là một cửa ra của đường cống ngầm, rút cuộc họ đã ra được bên ngoài, bên ngoài trời vẫn chưa sáng tỏ, nhưng đã thấy

thừa thốt một vài tia sáng. Hàn Giang nhìn thấy phía trước là mặt nước thênh thang, rất nhiều băng tảng trôi trên mặt sông. Trên bờ sông, đèn đường tỏa ra ánh sáng vàng vọt thừa thốt.

Cơn gió lạnh thổi qua, hai người đã bị ngấm không ít hơi nước trong cống ngầm, khi bị gió lạnh thổi đều bắt giắc rùng mình. Hàn Giang khẽ run rẩy hỏi Từ Nhân Vũ:

“Đây là đâu?”

Từ Nhân Vũ nhìn xung quanh, trên mặt sông mù mịt sương khói, anh cũng không nhìn rõ tĩnh hình bờ bên kia sông. Nhưng khi Từ Nhân Vũ quay đầu lại, trông thấy đỉnh màu vàng cao cao của giáo đường Saint Petersburg thì không khỏi ngạc nhiên thốt lên: “Chúng ta đi cả đêm trong đường ống cống hóa ra lại đến đây?”

“Đây rút cuộc là đâu?”

“Pháo đài Saint Petersburg! Anh đã từng nghe thấy câu nói này chưa? ‘Trước tiên có pháo đài Saint Petersburg sau mới có Saint Petersburg’, năm đó Pie Đại đế đánh bại người Thụy Điển, chiếm được cảng biển Baltic, đưa thủ đô Matxcova di dời về đây. Để đề phòng người Thụy Điển quay trở lại, Pie Đại đế đã cho xây dựng một pháo đài tại nơi giao thoa giữa sông Neva lớn và sông Neva nhỏ...”

“Được rồi! Cậu kể cho tôi nhiều như vậy cũng vô dụng, bước tiếp theo chúng ta nên đi đường nào?” - Hàn Giang ngắt lời Từ Nhân Vũ.

“Ở đây cách Đại học Saint Petersburg không xa, hay là chúng ta khẩn trương đi tìm Đường Phong thôi”.

Hàn Giang gật đầu, nhưng hai người họ vừa mới quay người đi thì Từ Nhân Vũ đột nhiên phát hiện ra, Hàn Giang đang nhìn chăm chú về phía chiếc cầu đá trên đỉnh đầu. Từ Nhân Vũ không hiểu, hỏi Hàn Giang: “Anh sao thế?”

Hàn Giang không trả lời, đột nhiên lao lên cây cầu. Từ Nhân Vũ không hiểu gì chỉ biết lắc đầu thở hổn hển chạy theo Hàn Giang. Hàn Giang chạy như bay lên cầu, cuối cây cầu là một cánh cổng to màu xanh. Hàn Giang tăng tốc, lao về phía cánh cổng đó, nhưng khi sương khói dày đặc tản đi, đến khi anh tới trước cánh cổng màu xanh đó thì ở đây lại chẳng có gì cả.

Hàn Giang ra sức đẩy cánh cổng to lớn này, nhưng cánh cổng nặng nề vẫn không hề nhúc nhích. Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên bức tượng trên cánh cổng, thở hổn hển hỏi Từ Nhân Vũ: “Bên trong là đâu?”

“Anh đừng đẩy nữa, bên trong chính là pháo đài Saint Petersburg.”

“Pháo đài Saint Petersburg?”

“Đúng! Pháo đài Saint Petersburg. Ban nãy anh nhìn thấy gì vậy?”

“Tôi lại nhìn thấy u hồn đó! Nó đứng trên cầu này!”

“Không! Không thể, sao tôi không nhìn thấy? Chắc chắn là anh nhìn nhầm hoặc là anh nảy sinh ảo giác.”

Ảo giác? Hàn Giang bình tĩnh ngẫm nghĩ lại. Mình đã một ngày một đêm không ăn uống nghỉ ngơi, trốn khỏi nhà giam của Ilyushin, lại đi bao lâu trong đường cống ngầm âm u ẩm ướt khủng khiếp đó, lẽ nào... lẽ nào bản thân mình thực sự nảy sinh ảo giác? Không! Không thể!

“Ban nãy u hồn màu trắng đó biến mất ở đây, lẽ nào nó vào bên trong cổng rồi?” - Hàn Giang lại lớn tiếng gào lên với Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ nhìn cánh cổng màu xanh, nghe Hàn Giang nói, lắc đầu quày quạy: “Không thể! Không thể! Bây giờ trời vẫn chưa sáng, vẫn chưa tới giờ pháo đài Saint Petersburg mở cửa, bóng ma đó làm sao vào trong được?”

Thế mới bảo nó là u hồn, không có việc gì mà u hồn không làm được cả.” - Hàn Giang cũng bắt đầu trở nên mê tít.

Từ Nhân Vũ nghe thấy vậy, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cổng xanh trước mặt, như đang ngẫm nghĩ điều gì đó, rất lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Lẽ nào quả thực là u hồn?”

Hàn Giang nhìn bộ dạng của Từ Nhân Vũ, quan tâm hỏi: “Cậu sao thế?”

Từ Nhân Vũ bình tĩnh lại, hỏi lại Hàn Giang: “Anh có biết pháo đài Saint Petersburg dùng để làm gì không?”

“Pháo đài mà! Dùng để phòng vệ quân sự!” - Hàn Giang nói.

“Anh chỉ biết điều đầu tiên, không biết điều thứ hai, sau này nước Nga hùng mạnh lên, Thụy Điển vốn không uy hiếp được nước Nga, nên tác dụng quân sự của pháo đài đã giảm sút. Dưới thời Pie Đại đế, tòa pháo đài này đã trở thành nhà tù quốc gia quan trọng nhất của Nga, bên trong đã từng giam giữ rất nhiều nhân vật quan trọng. Thời đại Sa hoàng, chỉ cần bước qua cánh cổng này thì muốn bước ra sẽ rất khó, bởi vậy có người gọi cánh cổng này là cánh cổng tử thần.”

“Cánh cổng tử thần?” - Hàn Giang lùi lại một bước, rung mình một cái, lần nữa chăm chú nhìn cánh cổng to lớn màu xanh trước mặt.

“Anh xem, đối diện với pháo đài Saint Petersburg chính là cung điện Mùa Đông. Trước đây khi du học tại đại học Saint Petersburg, tôi đã từng nghe có người tuyên truyền rằng ban đêm đã tận mắt chứng kiến hồn ma hay là u hồn gì đó quanh pháo đài Saint Petersburg và cung điện Mùa Đông này. Có người nói đó là u hồn của Sa hoàng, cũng có người nói đó là hồn ma của những tù nhân chết oan.” - Từ Nhân Vũ nói và chỉ về phía cung điện Mùa Đông bờ bên kia sông Neva đang lấp lánh trong nắng sớm bình minh.

“Vừa mới đến mà Saint Petersburg đã để chúng ta đụng phải u hồn trong truyền thuyết rồi. Mẹ kiếp, số chúng ta may thật đấy!” - Hàn Giang oán thán.

“Thôi đi, đụng phải u hồn chết tiệt hoàn toàn là việc ngoài ý muốn. Trời sắp sáng rồi, chúng ta còn có việc của chúng ta đây, chắc là Ilyushin đang lục soát toàn thành phố truy lùng chúng ta nhỉ!”

Hàn Giang gật đầu rồi cùng Từ Nhân Vũ đi xuống cầu, nhưng anh vẫn không quên ngoái đầu lại nhìn cánh cổng lớn màu xanh lần nữa.

7

Sương khói dần dần tản đi, sắc trời đã sáng tỏ, người đi trên đường vẫn không nhiều. Hàn Giang cảnh giác quan sát từng người đi lướt qua mình. Anh và Từ Nhân Vũ rời khỏi pháo đài Saint Petersburg nhưng không dám đi đường lớn mà vòng qua một con phố nhỏ kín đáo. Từ Nhân Vũ chỉ về phía trước, nói nhỏ với Hàn Giang: “Đi qua con phố này chẳng mấy chốc là có thể về ký túc của chúng ta. Nhưng hai chúng ta cũng không thể về trường như vậy được, ngộ nhỡ ở đó có người của Ilyushin nhìn thấy và nhận ngay ra chúng ta thì nguy.”

“Vậy ý cậu là gì?”

“Bây giờ giá mà có chiếc xe thì ổn!” - Từ Nhân Vũ than thở.

Trên mặt Hàn Giang lộ ra vẻ tươi cười, anh nói:

“Mỗi cái xe thôi mà, cái này thì dễ ợt!”

“Anh có cách gì?”

“Chúng ta mượn tạm một chiếc để dùng”

“Mượn?” - Từ Nhân Vũ không hiểu.

Hàn Giang cũng không giải thích, đi thẳng tới một chiếc Lada cũ rách bên kia đường. Từ Nhân Vũ hình như đã hiểu ý Hàn Giang, chỉ thấy Hàn Giang đi tới cạnh chiếc Lada, rồi không biết anh dùng thứ gì mà chỉ gõ gõ hai cái là cánh cửa xe đã mở ra. Từ Nhân Vũ lần đầu được tận mắt chứng kiến cảnh tượng này nên đã ngó người đứng im một chỗ. Hàn Giang ra sức nháy mắt vẫy tay, Từ Nhân Vũ lúc này mới sực tỉnh, anh bước nhanh tới, chui tọt vào trong chiếc Lada.

“Đây là cái mà anh gọi là ‘mượn’ đấy à?” - Từ Nhân Vũ hỏi lại Hàn Giang.

“Đây không phải là tình huống đặc biệt sao? Tôi dùng xong sẽ trả lại nó nguyên vẹn về chỗ cũ!” - Hàn Giang nói xong liền khởi động chiếc Lada.

“Đã mượn bằng cách này thì sao anh không chọn cái xe tốt một chút, mà lại chọn cái xe cũ rích này làm gì. Tôi thấy ban nãy bên vệ đường có đỗ hẳn mấy chiếc Mercedes-Benz với BMW đấy!” - Từ Nhân Vũ quay ra oán thán.

“Thôi đi, không phải cậu cũng lấy một chiếc Volga đó sao? Cậu cho rằng Mercedes-Benz với BMW dễ lấy thế à?”

“Ồ! Xem ra ở Saint Petersburg, hai chúng ta chỉ có số lái những chiếc xe cũ rích như Volga, Lada mà thôi!”

“Hừm! Vậy thì cậu không hiểu rồi, bây giờ những người có tiền mới lái xe cũ!” - Hàn Giang trêu chọc.

Từ Nhân Vũ không tiếp lời, bởi vì họ đã ở rất gần khu ký túc của Đường Phong. Hai người chốc chốc lại nhìn ra ngoài cửa xe, quan sát từng người đi bộ trên đường.

Hàn Giang vốn định đỗ xe cạnh một bồn hoa cách khu ký túc không xa, ở đó vừa vặn có thể nhìn thấy cửa chính của ký túc. Thế nhưng, tại chỗ cách bồn hoa khoảng hơn chục mét, anh phải phanh gấp xe lại, bởi vì nhìn thấy vài gã vạm vỡ mặc áo khoác da đang đi từ khu ký túc ra, khỏi phải hỏi, đó đều là quân của Ilyushin.

Từ Nhân Vũ cũng đã nhìn thấy, anh hét lên trong xe: “Hổng rồi, chắc chắn Đường Phong đã bị bọn chúng phát hiện ra!”

Hàn Giang không nói gì, anh chăm chú nhìn mấy gã vạm vỡ, đột nhiên, anh nhìn thấy Ivan Pavlov đang cùng hai cảnh sát mặc thường phục đi ra từ khu ký túc, hơn nữa lại còn đi về phía xe ô tô của họ.

Hàn Giang nháy mắt với Từ Nhân Vũ, hai người nín thở im phăng phắc, cúi rạp người xuống sàn xe. Tay Hàn Giang nắm chặt súng, chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

Nhưng Ivan Pavlov vì không phát hiện ra Hàn Giang và Từ Nhân Vũ, nên anh ta dẫn lính đi thẳng qua chiếc Lada. Khoảng mười phút sau, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ mới thò đầu lên. Hàn Giang nhìn về phía cổng ký túc, có một chiếc Peugeot, bên trong có hai cảnh sát mặc thường phục ngồi đó. “Sao lại không thấy Đường Phong?” - Hàn Giang sau khi quan sát hơn chục phút tự lẩm bẩm.

“Có lẽ Đường Phong bị bắt đi rồi!” - Từ Nhân Vũ suy đoán.

Hàn Giang lắc đầu nói: “Hôm qua Đường Phong đợi tới khi trời tối vẫn không thấy chúng ta quay lại. Với trí thông minh của mình, cậu ấy chắc chắn sẽ đoán ra là đã xảy ra chuyện gì đó. Nếu như cậu ấy dựa vào thân phận giả để ứng phó với Ilyushin thì chắc anh ta cũng không đến nỗi sẽ làm gì cậu ấy đâu.”

“Nhưng điều mà tôi lo lắng chính là cái thân phận giả đấy, cái thân phận giả đấy chỉ có thể che mắt được nhất thời thôi. Ilyushin mà tỉnh ra thì Đường Phong cũng khó mà thoát được!” - Từ Nhân Vũ nói về vô cùng lo lắng.

Lòng Hàn Giang tuy cũng như lửa đốt, nhưng bề ngoài vẫn rất trấn tĩnh, nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng anh nói với Từ Nhân Vũ: “Bất luận thế nào, hiện giờ chúng ta không thấy Đường Phong, còn lại thì cậu ấy phải tự lo thôi!”

“Vậy chúng ta để mặc cậu ấy sao?”

“Không phải để mặc, mà giờ chúng ta lo thân mình còn chưa xong, muốn thăm dò tung tích của Đường Phong thì hiện giờ dựa vào khả năng của hai chúng ta cũng vô dụng, vẫn phải đi tìm Yelena. Tôi tin tưởng năng lực của Đường Phong, anh ấy nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa!” Nói xong, Hàn Giang khởi động xe, lái về phía khu nhà của Yelena.

8

Hàn Giang không dám đến thẳng nơi ở của Yelena, Anh lái chiếc xe Lada cà tàng lượn mấy vòng trên đường phố và những con ngõ nhỏ của Saint Petersburg rồi mới lặng lẽ dừng xe dưới khu chung cư của Yelena. Anh vẫn không dám đi thẳng xuống xe gõ cửa phòng cô mà thận trọng quan sát, để đảm bảo sau mình không có đuôi, và cũng phải xác định xem chỗ Yelena ở này có an toàn hay không.

Cứ như vậy, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ chịu đói chịu khát, ngồi quá nửa ngày trong chiếc Lada. Họ chăm chú nhìn từng người xuất hiện gần chung cư, phân tích, phán đoán thân phận từng người. Mãi cho tới khi trời chập choạng tối, Từ Nhân Vũ thực sự không chịu nổi nữa liền hỏi: “Chúng ta cứ ngồi mãi thế này?”

Hàn Giang nhìn cổng chung cư, miệng lẩm bẩm:

“Kỳ lạ, sao cả ngày hôm nay không thấy Yelena xuất hiện, lẽ nào cô ấy không ở nhà?”

“Người ta tâm trạng không vui, ở nhà cả ngày, là việc hết sức bình thường mà!”

“Cô ấy ngày nào vào tầm này cũng tới bệnh viện thăm Makarov mà!” - Hàn Giang nói xong, lại ngược nhìn lên tầng bốn chung cư, cửa sổ căn hộ của Yelena vẫn chưa sáng đèn. Từ Nhân Vũ sốt ruột nói: “Thôi chúng ta lên đây xem luôn đi!”

“Không thấy cô ấy, trong phòng lại không có đèn, lẽ nào...” - Hàn Giang không dám nghĩ tiếp, anh xua xua tay với Từ Nhân Vũ, khẽ nói: “Đợi thêm chút! Đợi...” Hàn Giang đột nhiên im lặng, bởi anh phát hiện thấy căn hộ của Yelena đã sáng đèn, cục đá nặng trĩu trong lòng rút cuộc đã được thả xuống, “Nhưng sao hôm nay cô ấy không đến bệnh viện nhỉ?” - Hàn Giang lại lẩm bẩm.

“Thôi đi, chúng ta ở đây quan sát cả một ngày rồi, không phát hiện ra ai khả nghi cả. Giờ thì đèn nhà cô ấy cũng sáng rồi, chúng ta còn đợi gì nữa?” - Từ Nhân Vũ thúc giục.

Hàn Giang cũng không muốn đợi nữa, anh và Từ Nhân Vũ xuống xe, cẩn thận rón rén lên tầng bốn. Hàn Giang lấy tay ra hiệu im lặng với Từ Nhân Vũ, rồi lặng lẽ đứng ngoài cửa nghe ngóng động tĩnh trong phòng. Trong phòng rất yên tĩnh, không có tiếng động gì. Hàn Giang để Từ Nhân Vũ núp ngoài cửa xong xuôi, còn mình rút súng ra, lên nòng, sau đó khẽ ấn chuông cửa. Trong phòng vang lên tiếng bước chân, Hàn Giang vẫn chưa nghe ra đây là tiếng bước chân ai, nên ẩn mình trong bóng tối ngoài cửa, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Cửa phòng mở ra, đèn trong phòng rọi ra hành lang bên ngoài, Hàn Giang đứng im, anh vẫn nấp trong bóng tối, còn người trong phòng cảm nhận thấy gì đó, cũng rút súng ra, hai tay nắm chặt báng súng, từ từ di chuyển ra khỏi cửa phòng. Hàn Giang nhìn cái bóng rọi xuống nền nhà, giật bắn mình. Anh hiểu rằng ngay sau đây sẽ không tránh khỏi một trận ẩu đả ác liệt.

Hàn Giang nhảy phắt ra khỏi bóng tối, chìa súng về phía người đó. Người đó phản ứng rất nhanh, cũng nhắm thẳng nòng súng về phía Hàn Giang. Hai người giữ tư thế như vậy trong vòng hai giây, lúc này Hàn Giang mới nhận ra người đang chìa súng về phía mình chính là Yelena. Anh thở phào một cái, buông súng xuống, phía kia Yelena cũng đã nhận ra Hàn Giang, cô thu súng về, giận dữ trách móc: “Hàn Giang, mỗi lần chúng ta gặp nhau đều phải thế này sao?”

“Đây không phải là địa bàn của tôi, tôi không thể không phòng ngự. Đúng rồi, không phải cô bị đình chỉ chức vụ rồi sao? Súng ở đâu ra thế?” - Hàn Giang đột nhiên nhớ lại.

“Vậy thì súng của anh ở đâu ra?” - Yelena nhìn Hàn Giang, hỏi lại.

“Khà khà, súng của tôi, cô xem đây là của ai?” - Nói xong, Hàn Giang quảng khẩu súng đang cầm trong tay cho Yelena. Yelena nhận ngay ra khẩu súng này, ngạc nhiên nói: “Súng ngắn kiểu “rắn hổ mang” PK nòng 9 ly, sao anh lại có khẩu súng này?”

“Khà khà, sao tôi lại có à, thì cướp thôi!” - Hàn Giang cười hờn hờ nói.

“Anh cướp ở chỗ Ilyushin sao?” - Yelena truy hỏi.

“Thôi được rồi, tôi hỏi cô, Ilyushin không đến tìm cô chứ?”

“Không, nhưng Ivan Pavlov đã gọi cho tôi mấy lần, hỏi tôi có nhìn thấy anh không, nói rằng nếu tôi nhìn thấy anh thì phải báo cáo ngay với anh ta.”

“Thế thì tốt!”

“Anh không sợ tôi báo cáo với Ivan Pavlov sao?”

“Tôi biết cô sẽ không làm vậy đâu!” - Hàn Giang nhìn Yelena cười. Yelena chán nản lườm Hàn Giang một cái. “Đến đây, giới thiệu với cô một người!” - Nói xong, Hàn Giang gọi Từ Nhân Vũ vào trong phòng, giới

thiệu với Yelena một hồi. Từ Nhân Vũ dùng tiếng Nga hỏi thăm Yelena, còn Yelena lại nói bằng tiếng Trung: “Đã nghe đại danh tiến sỹ Từ từ lâu”.

9

Makarov nhìn thấy Hàn Giang, nhiệt tình chào hỏi: “Hàn, ồ, còn có cả tiến sỹ Từ, gặp các anh quả thật vui quá!”

“Tôi cũng vậy, thật không ngờ lại sớm gặp lại ông như vậy, ông có khỏe không?” Hàn Giang quan tâm hỏi.

“Ồ, người ngợm tôi vẫn còn rần rở lắm, tạm thời chưa chết được!” - Makarov vẫn rất lạc quan. Yelena đứng bên cạnh nói với Hàn Giang: “Cha nghe nói tối hôm đó anh đã đến đây nên hôm qua nhất định đòi ra viện để gặp anh. Bởi vậy tôi mới đón ông về đây.”

“Thảo nào tôi bảo rằng đứng dưới lầu đợi cô cả ngày cũng không thấy cô đến bệnh viện.”

“Sao, anh theo dõi tôi?” - Yelena lại nổi giận.

“Không phải theo dõi cô mà là đề phòng vị thượng tá Ilyushin của cô!”

“Hừm, sao rồi? Anh không nghe tôi khuyên, đàm phán hỏng với Ilyushin rồi phải không? Anh có còn nhớ đêm hôm nọ, trước khi anh đi, tôi đã từng nói là anh nhất định sẽ đến tìm tôi, không ngờ anh lại đến tìm tôi sớm vậy!” - Yelena cười lạnh lùng và nói. Cùng lúc, cô phát hiện ra người ngợm của Hàn Giang và Từ Nhân Vũ hết sức bồn chồn, cô hỏi: “Sao các anh lại bồn từ đầu đến chân vậy?”

“Sao ư? Khà khà, bị dính nước cống ấy mà!” - Hàn Giang nói vui.

“Dính nước cống?” - Yelena không hiểu.

“Đều là do vị thượng tá Ilyushin của các cô ưu ái tạo điều kiện đấy!” - Hàn Giang vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.

“Các anh rút cuộc sao thế? Cướp súng, rồi lại chui xuống cống?” - Yelena quan tâm hỏi.

“Ivan Pavlov không kể cho cô sao?” - Hàn Giang hỏi.

“Anh ta không kể, tôi cũng không dám hỏi.”

“Í! Nói một lúc không hết được, tôi tắm rửa ở đây cô không phiền chứ?” - Hàn Giang thẳng thắn hỏi.

Yelena bó tay nói: “Tôi đã che giấu phạm nhân trốn trại như anh rồi mà còn để ý chuyện anh tắm rửa sao? Tắm nhanh lên, bốc mùi rồi đấy!”

Hàn Giang được dâng chân lên tầng đầu, hỏi: “Nhà cô có còn đồ ăn không? Hai chúng tôi sắp chết đói rồi! Ngoài ra ở đây có quần áo đàn ông không?”

Yelena chán nản lắc đầu, rồi vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho họ. Từ Nhân Vũ khẽ cười nói: “Tôi phát hiện anh ở đây không coi mình là người lạ nữa rồi!”

“Thì cũng chẳng còn cách nào khác, người xưa nói cấm có sai, ở nhà dựa vào cha mẹ, ra đường dựa vào bạn bè mà!” - Hàn Giang trêu chọc.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ tắm xong, Yelena giúp họ tìm hai chiếc áo của Makarov để thay, sau đó chuẩn bị cho họ bánh mì, dưa chuột muối, canh đậu đỏ cùng một bữa tối thịnh soạn. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đói sắp chết, ăn lấy ăn để. Khi họ ăn đã lưng lửng rồi, Makarov cũng xuống giường, bước đến quan tâm hỏi họ tại sao lại lười thôi như vậy. Vậy là Hàn Giang kể sơ lược lại quá trình họ đi gặp Ilyushin, sau đó thoát ra ngoài từ đường cống ngầm, lẩn về ký túc, phát hiện ra Đường Phong cũng lành ít dữ nhiều. Nhưng Hàn Giang lại bỏ qua đoạn gặp u hồn trong đường cống, bởi vì anh cho rằng điều đó không liên quan gì tới nhiệm vụ của họ.

“Các anh làm to chuyện rồi, lại còn va chạm với người của chúng tôi, thảo nào hội Ivan Pavlov muốn bắt anh!” - Yelena nghe xong, vô cùng lo lắng nói.

“Tôi cũng không muốn như vậy, đây đều là hiểu lầm!” - Hàn Giang giải thích.

“Tôi đã khuyên can anh đừng đi tìm Ilyushin ngay từ đầu mà, giờ thì anh cũng lòi cả tôi vào rồi đấy. Giờ thì tôi khó ăn nói được với tổng bộ rồi!” - Yelena đã nổi giận.

Hàn Giang đành phải an ủi Yelena: “Không vấn đề gì, nếu quả thực không ổn, tôi sẽ tìm Ilyushin hoặc đến tổng bộ của các cô tự thú. Tôi sẽ nói toàn bộ sự việc không liên quan gì tới cô cả.”

“Anh cho rằng tôi là người nhất gan sao?” - Yelena nghe Hàn Giang nói vậy, ngược lại càng bực tức hơn.

“Được rồi! Mọi người đừng tranh cãi nữa, giờ thì việc đã đến nước này, oán trách chẳng có tác dụng gì!” - Rốt cuộc Makarov đã lên tiếng. Hàn Giang và Yelena đều im lặng, đợi Makarov phát biểu ý kiến của ông.

Makarov nói: “Hiện giờ vấn đề quan trọng nhất không phải là Ilyushin, chúng ta đi giải thích với Ilyushin cũng vô dụng. Chỉ cần chúng ta nắm được đuôi của kẻ thù, báo cáo với tổng bộ, tự khắc sẽ được tổng bộ tín nhiệm, đồng thời cũng có thể truy tìm lại kẻ tranh ngọc. Bởi vậy, vấn đề cấp bách nhất của chúng ta hiện giờ là ba việc: thứ nhất phải nhanh chóng tìm ra Đường Phong; thứ hai là phải ngăn chặn kẻ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg. Theo phán đoán của tôi, tuy kẻ tranh ngọc bị mất cấp, nhưng cũng không thể rời khỏi Saint Petersburg nhanh như vậy. Ilyushin sẽ truy soát, nếu như cần thiết thì chúng ta cũng có thể nhắc nhở Ilyushin.

Thứ ba, tuy Ilyushin không phải là mấu chốt của vấn đề, nhưng chúng ta vẫn phải đề phòng anh ta đến gây rắc rối. Gã này cũng không đơn giản đâu.”

Hàn Giang nghe Makarov nói vậy, không khỏi thầm bái phục: “Đúng là gừng càng già càng cay! Makarov chẳng mấy chốc đã tìm ra thực chất của vấn đề trong cục diện rối rắm phức tạp đó.”

“Ý của cha là hiện giờ ở đây cũng không an toàn nữa rồi?” - Yelena đoán ngay ra ý của Makarov.

Makarov gật đầu nói: “Đúng vậy, bất luận hội Hàn Giang có đuôi bám theo hay không, thì chỗ này của con cũng đã không an toàn nữa rồi. Người của Ilyushin đến gây rắc rối cho con chỉ là chuyện nhỏ, nếu mà là bọn áo đen cũng đến gây chuyện với chúng ta thì mới là rắc rối lớn”.

“Ở đây đã không an toàn rồi, vậy giờ chúng ta nên đi đâu đây?” - Hàn Giang hỏi tiếp.

“Hay là đến chỗ cha?” - Yelena đề nghị.

Makarov trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Yelena, chỗ con ở đây không an toàn nữa, chỗ cha cũng không khá hơn đâu. Cha nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một nơi tạm thời có thể trú thân.”

“Ở đâu?” - Mọi người cùng đồng thanh hỏi.

“Chung cư của con trai ta! - Makarov kiên định nói.

“Sao cơ? Chung cư của Victor!” - Trong đầu Yelena lập tức hiện lên cảnh tượng kinh hoàng khi Victor bị giết chết trong bồn tắm.

tiếp tục cập nhật đến bạn đọc chương tiếp theo một cách nhanh nhất. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

35. Chương 8

Chương 8

Ánh sáng âm u trong cung điện Mùa Đông

Một tiếng động lớn, chiếc đèn chiếu sáng cỡ đại trên trụ cầu Cung điện Mùa Đông đã được bật lên, chỉ thấy chiếc cầu tự tách đôi từ chính vị trí ở giữa thân cầu. Trong tiếng máy móc ồn ào, hai nhịp cầu tách ra đối xứng nhau từ từ kéo lên, cho tới vị trí gần thẳng đứng với mặt nước thì mới dừng lại. Lúc này hai nhịp cầu đó giống như hai ngọn tháp bằng sắt đứng sừng sững trên sông Neva, hiên ngang và hùng vĩ...

Đường Phong và Lương Viện cẩn thận rón rén đi xuống cầu thang ký túc, và không phát hiện thấy tình hình gì bất thường. Đường Phong ngẫm nghĩ trong lòng: lẽ nào Ilyushin tin lời mình thật mà tha ỉnh? Hay là kẻ hoãn binh bất động, muốn quảng dây câu cá lớn?

Cá lớn, tất nhiên là Hàn Giang, cũng không biết Hàn Giang giờ ra sao. Chẳng mấy chốc Đường Phong đã cùng Lương Viện đến trước cầu Cung điện Mùa Đông.

Phía trước chiếc cầu Cung điện Mùa Đông đã có vài chiếc ô tô đỗ, người trong xe cũng không vội lái xe qua cầu. Họ đều xuống xe, và chăm chú nhìn chiếc cầu Cung điện Mùa Đông trông hươ trông hoắc. Lương Viện thấy tình cảnh này, tò mò hỏi Đường Phong: “Sao những người này không qua cầu, ở đây làm gì vậy?”

Đường Phong nhìn đồng hồ, vừa trải qua trận vật lộn ban nãy, giờ đã gần một rưỡi sáng, rồi anh lại nhìn cầu Cung điện Mùa Đông bắc ngang sông Neva trước mặt, và đáp: “Cầu Cung điện Mùa Đông sắp mở cầu rồi.” “Mở cầu nghĩa là gì?” - Lương Viện vẫn không hiểu. Đường Phong nhần nại giải thích: “Cái này rất ít thấy trong nước, chắc lúc em ở Mỹ cũng chưa từng thấy. Châu Âu có một vài thành phố cảng rất cổ kính, ví dụ như: London, Saint Petersburg, cầu được xây dựng trong những thành phố này đều có niên đại lâu đời. Sau này cùng với sự phát triển của ngành vận tải, tải trọng của thuyền bè cũng ngày càng lớn hơn, thành cầu cũ vốn cách khá gần mặt nước, nên không thể thích ứng với sự lưu thông của những con thuyền cỡ lớn. Nhưng để bảo tồn những cây cầu quý báu này, nên không thể tháo dỡ chúng để xây lại, mà đành phải dùng phương pháp ‘mở cầu’ này. Thông thường sau nửa đêm, vào giờ cố định nào đó, cầu sẽ tách ra ở chính giữa, dưới sự hỗ trợ của máy móc, hai bên cầu sẽ được kéo lên, như vậy, những tàu chở hàng cỡ lớn có thể thuận lợi đi qua cầu. Đây cũng trở thành một cảnh quan của Saint Petersburg, đặc biệt là vào mùa hè, lúc thành phố này xuất hiện ‘đêm trắng’ sẽ có rất nhiều du khách đã tới đây để chiêm ngưỡng mở Cầu vào ban đêm. Nhưng nếu em là người mà nửa đêm có việc đi lại thì sẽ rắc rối đấy, vì bắt buộc phải ghi nhớ giờ mở cầu của mấy cây cầu lớn trên sông Neva, nếu không thì sẽ chỉ có thể giống chúng ta bây giờ, đứng đây đợi suông!”

“Ở đây đợi thì sao chứ? Em thấy nửa đêm xem mở cầu là một việc rất hay, rất lãng mạn mà!” - Lương Viện cười nói.

“Lãng mạn? Đó là vào mùa hè, xem mở cầu trong đêm trắng là một việc hết sức lãng mạn, nhưng không phải trong thời tiết tuyết rơi đóng băng, tối đen sì sì như thế này.”

“Em không quan tâm nhiều thế đâu, chỉ cần anh ở bên em là em đã thấy rất lãng mạn rồi, nhất là trong lúc còn cùng anh trốn đông né tây!” - Lương Viện nhí nhảnh cười với Đường Phong.

Đường Phong còn đang định nói gì đó thì đã nghe thấy một tiếng động lớn, đèn chiếu sáng cỡ đại trên trụ cầu Cung điện Mùa Đông đã hoàn toàn được bật lên, rồi thấy chiếc cầu tách ra từ chính vị trí giữa thân. Trong tiếng máy móc ồn ào, hai nhịp cầu tách ra đối xứng nhau từ từ kéo lên, cho tới vị trí gần thẳng đứng, vuông góc 90 độ với mặt nước thì dừng lại. Lúc này hai nhịp cầu đó giống như hai ngọn tháp bằng sắt đứng sừng sững trên sông Neva, hiên ngang và hùng vĩ.

Những chiếc phà khổng lồ, đã đứng đợi hàng giờ ở dưới sông từ lâu, đâm nút những tảng băng nổi trên mặt nước, nối đuôi nhau lần lượt chạy phía dưới cầu Cung điện Mùa Đông. Khi chúng chui qua cầu Cung điện Mùa Đông, thì tất cả đều bấm còi như một lời chào dành cho cây cầu và thành phố đang ngủ say này.

Lương Viện thích thú nhìn cảnh tượng mới lạ trước mắt, nhưng Đường Phong lại dựng cổ áo khoác lên, cảnh giác nhìn đám người vây xung quanh. Anh tin rằng người của Ilyushin chẳng mấy chốc sẽ lại tìm anh mà quấy nhiễu, đáng lo hơn là Stephen và bọn áo đen bí ẩn.

Gần tới hai giờ, cầu Cung điện Mùa Đông mới từ từ hạ xuống, trở lại trạng thái ban đầu. Đường Phong kéo Lương Viện vội vã qua cầu, đến trước cung điện Mùa Đông ở bờ bên kia sông.

2

Cung điện Mùa Đông lúc nửa đêm, tĩnh mịch trang nghiêm, giống như một miếng ngọc bội màu xanh, lặng lẽ chạm khắc trong lòng Saint Petersburg màu trắng. Đường Phong và Lương Viện đều chưa từng đến khách sạn Astoria, mà nửa đêm khuya khoắt lại càng không có ai để hỏi thăm. Hai người từ bờ sông Neva vòng tới quảng trường rộng lớn trên quảng trường Cung điện Mùa Đông, ngoài hai người họ ra, không một ai khác. Xem ra là không có ai bám theo họ, Đường Phong nghĩ

vậy, rồi bất giác bước chậm lại, cuối cùng anh quyết định dừng lại, thưởng thức vẻ hùng vĩ của cung điện Mùa Đông thêm lần nữa. Đường Phong chỉ về phía đài tưởng niệm Alexander sừng sững trên quảng trường, giới thiệu với Lương Viện: “Ồ đây là quảng trường Cung điện Mùa Đông, đài kỉ niệm Alexander được dựng lên để kỉ niệm quân Nga đã đánh bại đại quân của Napoleon năm 1812 mới...”

Đường Phong nói tới đây, đột nhiên im lặng, Lương Viện nghi ngờ hỏi: “Sao anh không nói nữa?”

“Em xem, đó là cái gì?” - Lương Viện lần theo hướng tay Đường Phong chỉ, thì thấy trong một ô cửa sổ khuất lấp uren tầng ba của cung điện Mùa Đông có một chum ánh sáng âm u đang nhấp nháy.

“Là ánh đèn sao?” - Lương Viện suy đoán.

“Đây rõ ràng không phải là ánh sáng của đèn điện trong cung điện Mùa Đông! Lúc này trong cung điện Mùa Đông không thể có người, cũng không thể có ánh sáng” - Đường Phong phán đoán.

Vậy đó là cái gì?” - Lương Viện không hiểu.

“Anh... anh đột nhiên nhớ tới một chuyện, trước khi tới Saint Petersburg, tiến sĩ Từ đã từng kể với anh về truyền thuyết u hồn của cung điện Mùa Đông, lúc đó anh chỉ coi truyền thuyết này như một câu chuyện, không ngờ hôm nay lại...”

“U hồn của cung điện Mùa Đông? Em đoán nhất định là u hồn của một hoàng hậu nào đó bị thất sủng, khả khả, càng lúc càng thú vị rồi đấy. Em thật sự rất muốn vào bên trong gặp u hồn đó ngay bây giờ, đáng tiếc, không vào được trong đó!” - Lương Viện ngây thơ nói.

Đường Phong đầy vẻ chán nản, nhìn Lương Viện, lắc đầu nói: “Trí tưởng tượng của em phong phú thật đấy, có thể viết được cả tiểu thuyết cũng nên. Sao em biết được đó là của vị hoàng hậu bị thất sủng, mà không phải u hồn của một vị Sa hoàng nào đó?”

“Sa hoàng? Khả khả, vậy thì em cũng muốn gặp xem. Là Pie Đại đế hay là nữ hoàng Catherine nhỉ?” “Được rồi, mặc kệ là u hồn của ai cũng đều không liên quan gì tới chúng ta cả. Chúng ta hãy khẩn trương tìm khách sạn Astoria đi đã!” - Đường Phong nói xong liền vội vàng kéo Lương Viện đi về phía quảng trường Cung điện Mùa Đông, Lương Viện vẫn luyến tiếc quay đầu lại nhìn cung điện Mùa Đông tĩnh mịch, đột nhiên, ánh sáng âm u đó đã không còn nhìn thấy đâu nữa.

Họ đi qua tòa nhà Bộ hải quân là bức tượng kỵ sĩ bằng đồng nổi tiếng. Pho tượng này hoàn toàn mô phỏng theo tướng mạo của Pie Đại đế để chế tác ra, nên cũng được người dân Saint Petersburg gọi là tượng Pie Đại đế. Trong màn đêm, Pie Đại đế cười trên lưng ngựa, chân khoác áo choàng chiến trận, uy phong lẫm liệt, phóng

tầm mắt về phía cuối sông Neva. Đó là biển lớn, là cửa biển mà Pie Đại đế đã dùng cả một đời tâm huyết vì nước Nga khai thông.

Đường Phong đứng dưới pho tượng đồng kỵ sĩ, miệng lẩm bẩm: “Lại là một vị quân chủ!”

Lương Viện không hiểu Đường Phong nói gì, Đường Phong cũng không giải thích. Họ tiếp tục đi về nam, đi qua nhà thờ lớn St Isaac's, cuối cùng họ đã tìm thấy khách sạn Astoria.

Trong căn phòng rộng rãi, ấm áp như mùa xuân, i hrcVng Phong đã cảm thấy chút an toàn và ấm áp trở lại.

Vật lộn cả một ngày, Đường Phong thật sự vô cùng mệt mỏi, anh ngã người trên sofa, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc mộng.

3

Vừa tỉnh dậy đã là chiều ngày hôm sau. Khi Đường Phong mở mắt ra, anh thấy mình đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi. Đúng lúc anh đang ngạc nhiên thì Lương Viện bưng đồ ăn sáng vào.

Đường Phong ngơ ngác hỏi Lương Viện: “Sao anh lại ngủ ở đây?”

“Hihi, anh nặng thật đấy, em phải tốn bao nhiêu sức mới khiêng được anh lên giường!” - Lương Viện cười bí hiểm.

“Em khiêng anh lên giường?” - Đường Phong nhìn trên người mình chỉ còn sót lại hai thứ đồ lót, ngạc nhiên nói.

“Trông anh kìa, cứ như em sẽ ăn thịt anh không bằng. Anh yên tâm, chẳng có chuyện gì xảy ra cả đâu, em ngủ trên sofa!” - Lương Viện nổi cáu.

Đường Phong xoa xoa thái dương: “Í! Hôm qua công nhận mệt thật, thế nên...”

“Được rồi, mau ăn sáng đi!” - Nói xong, Lương Viện đưa lại một bữa sáng đúng phong cách Nga.

Ăn sáng xong, Lương Viện thấy Đường Phong đứng trước cửa sổ, thẫn thờ nhìn người đi đường. Cô liền hỏi: “Đứng đó nghĩ gì vậy?”

Đường Phong quay người lại, thở dài một tiếng nói với Lương Viện: “Anh đang nghĩ lại những gì đã xảy ra tại Saint Petersburg mấy ngày hôm nay.”

“Vậy anh đã lần ra manh mối gì chưa?”

Đường Phong ngồi xuống, nghiêm túc phân tích cho Lương Viện: “Hiện giờ có thể khẳng định một điều, Hàn Giang và tiến sỹ Từ chắc chắn đã xảy ra chuyện. Hôm qua họ đi tìm Ilyushin, bởi vậy anh cho rằng họ nhất định đã đàm phán hỏng với Ilyushin, hơn nữa còn xảy ra xung đột. Từ việc Ilyushin tìm anh sau này đã cho thấy, chắc là Hàn Giang và tiến sỹ Từ đã thoát khỏi sự khống chế của Ilyushin, chỉ có điều không biết họ hiện giờ đang ở đâu.”

“Nếu họ quả thật thoát được ra rồi thì có khi nào lại quay về ký túc của anh để tìm anh không nhỉ?” - Lương Viện suy đoán.

“Á! Vậy thì tôi rồi!” - Lúc này Đường Phong mới nghĩ ra, nếu mà như vậy thì Hàn Giang chắc chắn sẽ lảnh ít dữ nhiều, nên không khỏi lo lắng cho anh ấy.

“Tạm thời đừng quan tâm tới họ nữa, có lẽ họ không ngóc đến mức tự chui đầu vào rọ đâu, nên nghĩ tới việc bước tiếp theo chúng ta làm gì đi!” - Lương Viện nói.

Đường Phong trầm ngâm hồi lâu mới cất lời: “Ở Saint Petersburg chúng ta lạ nước lạ cái, chẳng quen biết ai cả, giờ lại mất phương hướng, anh phải nghĩ cho kĩ đã...”

“Chúng ta có thể đi tìm lão Mã và Yelena” - Lương Viện nhắc nhở Đường Phong.

Lúc này Đường Phong mới nhớ ra: trước khi đi,

Hàn Giang có gửi vào điện thoại của mình một tin nhắn, nói rằng đó là địa chỉ chung cư của Yelena, và cả số điện thoại của Yelena, lúc đó Đường Phong vốn không để ý, giờ mới nhớ ra. Đường Phong vội vàng mở điện thoại, tạ ơn trời đất, tin nhắn đó vẫn còn. Đường Phong lại ngẫm nghĩ, rồi nói với Lương Viện: “Đúng! Hiện giờ chúng ta chỉ có cách đi tìm lão Mã và Yelena, họ là người duy nhất có thể giúp đỡ chúng ta. Hàn Giang từng nói, Yelena và Ilyushin không đi cùng đường, chính Ilyushin đã hại cô ấy mất chức. Chúng ta hoàn toàn có thể đi tìm cô ấy, hơn nữa... hơn nữa hội Hàn Giang trong tình hình không còn đường nào để đi cổ thế cũng sẽ đi tìm Yelena. Bởi vậy kế hoạch duy nhất của hôm nay chính là đi tìm Yelena.”

“Chúng ta gọi điện thoại cho cô ấy trước đã!” - Lương Viện đề nghị.

Đường Phong cầm điện thoại ngẫm nghĩ: “Không! Hiện giờ chúng ta không biết phía Yelena thế nào, không thể mạo hiểm gọi điện cho cô ấy được. Ngộ nhờ cô ấy không đáng tin cậy hoặc là cô ấy đã bị Ilyushin tóm được thì chẳng mấy chốc Ilyushin sẽ biết được vị trí của chúng ta.”

“Vậy thì giờ chúng ta đi tìm cô ấy luôn thôi!” - Lương Viện muốn đi tìm Yelena ngay lập tức.

Nhưng Đường Phong đã ngăn Lương Viện lại: “Bây giờ không được, anh e rằng Ilyushin hiện giờ rất có khả năng đã tỉnh ra, chỉ cần anh ta phát hiện ra anh đã lừa anh ta, thì nhất định sẽ lục soát tung tích của anh khắp thành phố này.”

“Ý anh là...”

“Đợi sau khi trời tối sẽ đi tìm Yelena.”

“Đúng! Anh nghĩ chu đáo đấy!”

“Nhưng...”

“Nhưng gì cơ?”

“Để an toàn, cũng để tiện lợi, tốt nhất chúng ta nên có một chiếc xe, để ngộ như phát hiện ra không ổn cũng có cái để tháo chạy!” - Đường Phong đề nghị.

“Xe à?” - Lương Viện ngẫm nghĩ, nói: “Cái này thì dễ thôi, em đi thuê một chiếc.”

“Thuê? Được thôi, việc này để mình em đi giải quyết, anh hiện giờ chỉ có thể nấu ở đây. Nhưng em nên đi sớm về sớm nhé!” - Cuối cùng Đường Phong đặc biệt dặn dò Lương Viện.

Ilyushin rời khỏi ký túc của Đường Phong, rồi chẳng mấy chốc cũng đã ngẫm nghĩ ra sự việc. Anh ta ra lệnh khẩn cấp cho Ivan Pavlov phải lục soát lại ký túc của Đường Phong, rồi lập tức khống chế, đợi anh ta đến.

Nhưng đợi tới khi Ilyushin hấp tấp quay lại ký túc ,

Của Đường Phong, thì Ivan Pavlov thất vọng báo cáo: “Sếp, tên tiểu tử đó chạy mất rồi.”

“Vô tích sự! Mới có một lúc mà nó đã chạy mất rồi sao? Nó một mình ở Saint Petersburg lạ nước lạ cái thì có thể đi đâu? Nhanh chóng hạ lệnh, lục soát toàn thành phố.”

Ilyushin thất vọng đến đỉnh điểm, ngồi phịch xuống sô pha, nhắm mắt lại, hồi tưởng lại những việc ờng hai ngày qua, kẻ tranh ngọc bị đánh cắp, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ nghiễm nhiên vượt ngục chạy trốn, hiện giờ.. lại... Ilyushin không dám nghĩ tiếp nữa. Anh ta không dám tưởng tượng, sau khi tổng bộ biết những chuyện này thì sẽ khiển trách anh ta như thế nào.

Ivan Pavlov rón rén tới gần Ilyushin. Ilyushin đột ngột mở trừng mắt, bật dậy khỏi sô pha, kêu lên: “Tôi biết rồi, tôi biết người thanh niên Trung Quốc đó là ai rồi!”

Ivan Pavlov bị hành động khác thường của Ilyushin làm cho giật bắn mình. Anh ta lập cập hỏi Ilyushin: “Anh ta là ai a?” “Cậu có còn nhớ không, Yelena đã từng nói với chúng ta, ở Trung Quốc cô ấy đã từng kết bạn với người những Trung Quốc cũng hứng thú với kẻ tranh ngọc, ngoài cái gã Hàn Giang đã bỏ trốn ra, thì vẫn còn một học giả trẻ tên là Đường Phong. Xem ra gã này cũng là nhân vật quan trọng!”

“Đúng vậy! Ngài nói y vậy tôi cũng nhớ ra rồi. Ban nãy lúc gặp anh ta, tôi cũng thấy người thanh niên này có gì quen quen. Tôi đã từng nhìn thấy anh ta lúc cứu Makarov, lúc đó anh ta cũng ngã xuống vách núi, bất tỉnh nhân sự.” - Ivan Pavlov hồi tưởng lại.

“Bối vậy cái hộ chiếu của anh ta là giả, chúng ta bị hấn lừa rồi! Còn nữa, nói như vậy thì tay phiên dịch cũng rất khả nghi. Hiện giờ tôi có thể đoán định, ba người họ là một hội. Mục đích họ đến Saint Petersburg là để đoạt được kẻ tranh ngọc.”

“Nhưng hiện giờ kẻ tranh ngọc và ba người họ đều bắt tằm, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?” - Ivan Pavlov hỏi ý kiến Ilyushin.

“Việc tôi giao cho cậu trước đó tiếp tục làm, phải ngăn chặn kẻ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg, ngoài ra, tiếp tục lục soát tóm gọn ba người hội Hàn Giang, Đường Phong. Để tôi nghĩ xem, còn có đối sách gì nữa, còn có thêm gì nữa?... Đúng rồi! Sao tôi lại quên mất, tôi vẫn còn một quân bài chưa tung ra!” - Ilyushin nghĩ tới đây, kẻ sát tai Ivan Pavlov dặn dò nhiệm vụ tiếp theo. Sau khi nói xong, Ilyushin bật ra tràng cười nham hiểm 232 I khiến người ta khiếp sợ.

Đường Phong trải qua một buổi sáng khó nhọc trong phòng khách sạn, Lương Viện ra ngoài thuê xe mãi vẫn chưa về, cho tới tận khi trời tối cô mới lái một chiếc IIMW màu đỏ về.

Đường Phong vừa nhìn thấy xe Lương Viện thuê liền lắc đầu nói: “Anh hỏi thật em, là em cố ý hay là thật sự thích màu đỏ thế?”

“Lại làm sao?” - Lương Viện nổi cáu.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, em không thuê được cái xe thường hơn một chút sao? Lại còn là xe đua, lại còn màu đỏ, huyền hoang quá.”

Lương Viện vừa nghe thấy vậy liền bất mãn: “Hừm!

Em vốn dĩ còn định thuê một chiếc Ferrari hoặc Porsche cơ? Đáng tiếc công ty thuê xe không có, đây là chiếc tốt nhất mà họ có rồi.”

“Chiếc tốt nhất đã được em thuê rồi! Không phải anh ca thán em, em nghĩ thử xem, nếu như chúng ta lái ỉ hốc xe này ra phố, ngộ nhỡ nếu bị người của Ilyushin nhận ra, thì chúng sẽ bắt ngay được chúng ta. Một chiếc xe đua BMW màu đỏ, quá bắt mắt!” - Đường Phong nói.

“Khà khà, theo ý anh thì em nên thuê một chiếc Volga hoặc một chiếc Lada cũ rách mèm mem mới tốt phải không?”

“Đúng, chính những chiếc xe cũ rách như thế lại tốt nhất, không gây sự chú ý.” “Được rồi, được rồi! Chỉ có chiếc này, anh có dùng hay không?” - Lương Viện quả thực không vui chút nào.

Đường Phong thấy chẳng còn cách nào khác nên cũng đành chịu, an ủi Lương Viện: “Thực ra chiếc xe này cũng rất tốt, máy khỏe, nếu bị kẻ xấu bám theo chúng ta sẽ có thể phóng chạy! Em sẽ phải cùng anh đi tới cùng ười cuối đây, khà khà!”

Lương Viện nghe thấy những lời này của Đường Phong bỗng vui vẻ trở lại. Sau khi hai người ăn tối xong, trời đã sẩm tối, Lương Viện muốn đi tìm Yelena, nhưng Đường Phong lại nói: “Từ từ đã, từ từ đã!” - Và như vậy, hai người đợi cho tới tận chín giờ tối, người đi lại trên đường đã thưa thớt dần họ mới rời khỏi khách sạn Astoria, lái xe tới chung cư của Yelena.

5

Đường Phong lái chiếc BMW lượn hai vòng dưới khu chung cư của Yelena, quan sát động tĩnh xung quanh. Dưới khu chung cư tĩnh lặng như tờ, không phát hiện có gì bất thường. Đường Phong nhắm chuẩn địa hình, dừng xe ở chỗ cách khu chung cư không xa lắm, sau đó dặn dò Lương Viện: “Ở đây có thể nhìn thấy động tĩnh của cửa ra vào khu chung cư. Anh lên trên tìm Yelena ngay bây giờ đây, em ở trong xe đợi. Nếu như mọi việc bình thường anh sẽ gọi em lên, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì bất trắc thì em nhanh chóng lái xe tới tiếp ứng cho anh nhé!” “Em hiểu rồi!” - Lương Viện gật gù đầu với Đường Phong.

Đường Phong mở cửa xe ra, đi vào trong chung cư, đèn cảm ứng ở tầng một sáng lên. Ánh sáng khiến lim Đường Phong đang căng thẳng đã có chút bình tĩnh trở lại. Anh cẩn thận rón rén bước lên tông bậc cầu thang, quan sát động tĩnh trong hành lang. Anh không biết rằng trước đó không lâu, Hàn Giang cũng đã thận Hạng cảnh giác giống như anh khi bước lên những bậc cầu thang này.

Tầng bốn, Đường Phong leo lên tầng bốn, anh cảnh giác ngược nhìn lên tầng năm. Trên hành lang của tầng năm tối om. Anh không yên tâm, lại bước vài bước lên tông năm, ra sức đập một cái lên mặt đất. Bịch một tiếng, Đèn cảm ứng của tầng năm bật sáng. Cùng với vùng ánh sáng trên tầng năm, Đường Phong mở trừng mắt, bởi anh phát hiện ra trong hành lang tầng năm có ba cảnh sát mặc thường phục đang ẩn náu. Chưa kịp đợi ba cảnh sát mặc thường phục kịp phản ứng lại, Đường Phong đã quay đầu lao thẳng xuống lầu.

Ba cảnh sát mặc thường phục đó thấy Đường Phong lao xuống dưới lầu mới tỉnh ra, một mặt dùng máy bộ đàm báo cáo với Ivan Pavlov, một mặt lao xuống lầu cùng hai cảnh sát mặc thường phục lao ra từ trong căn hộ của Yelena.

Lương Viện ngồi trong chiếc BMW, hai tay nắm chặt vô lăng, nhìn chăm chú vào cửa khu chung cư, sẵn sàng chuẩn bị khởi động xe bất cứ lúc nào. Cô không nghe thấy động tĩnh gì trong hành lang, nhưng khi nhìn thấy Đường Phong lao ra khỏi cửa chung cư, cô hiểu ngay ra lang đã xảy ra chuyện. Lương Viện đạp mạnh chân ga, lao về phía cửa chung cư, “kít...”, một tiếng phanh xe chói tai, chiếc BMW không lệch đi đâu dừng ngay lại bên cạnh Đường Phong. Đúng lúc Đường Phong mở cửa xe, nhảy lên thì hai viên đạn đã bắn lên cửa xe.

Lương Viện lại nhấn ga, chiếc BMW lao đi như tên bắn. Máy tay cảnh sát mặc thường phục lao ra khỏi khu chung cư đuổi theo đuôi chiếc BMW và liên tục nổ súng, nhưng đã không còn tác dụng. Máy tay cảnh

sát này thấy vậy liền lập tức nhảy lên một chiếc Volga, bám theo chiếc BMW.

Một chiếc Ford đứng đợi sẵn trong sân đã nhận được mệnh lệnh lao đi định chặn đứng chiếc BMW trên đường. Nhưng khi chiếc Ford đến nơi thì đã chậm chân, chiếc BMW đã đi trước nó một bước, lao thẳng ra ngoài. Chiếc Ford đến đuổi lại đã chặn đứng đường đi của chiếc Volga đeo bám phía sau.

Đường Phong quay đầu lại nhìn chiếc Ford và Volga vẫn đang bám còi, lùi xe, cười nói: “Thật không ngờ tay lái của em lại xuất sắc vậy!”

Lương Viện thấy Đường Phong khen ngợi liền phấn khởi nói: “Vậy thì anh đừng có mà lúc nào cũng coi thường em, lúc năm tuổi em đã sờ vào vô lăng, chín tuổi đã lái xe rồi đấy!”

“O vậy thì tay lái của em chắc chắn còn siêu hơn cả Hàn Giang đấy!” - Đường Phong nửa đùa nửa thật nói.

“Khà khà, có cơ hội em sẽ tìm anh ấy đo xem!”

Trong lúc hai người nói chuyện, chiếc BMW đã lái đến đường Suvorov. Phía sau là chiếc Skoda do Ivan Pavlov lái vượt lên, sau cùng là chiếc Ford và Volga, ba chiếc bám sát theo sau. Chúng tăng hết tốc độ truy cản nhưng không đuổi kịp chiếc BMW của Lương Viện.

Nhưng Lương Viện lại hoàn toàn không biết đường, biển báo ven đường cô nhìn cũng không hiểu. Đường IMiong phải lớn tiếng nhắc nhở: “Em chỉ cần tập trung lái, anh sẽ chỉ phương hướng cho em!”

“Nhưng chúng ta nên đi đường nào đây? Cứ tiếp tục thế này không phải là cách hay đâu!” - Lương Viện lớn tiếng hỏi Đường Phong.

“Anh cũng không biết, không biết Yelena cùng Hàn

Giang chạy rồi hay là đã rơi vào tay của Ilyushin. Hiện giờ chúng ta đúng là lạ nước lạ cái, đành trông vào số phận vậy!”

“Anh nói vẫn còn thiếu một câu thành ngữ đấy, chúng ta không còn đường nào để đi nữa cơ.”

Lương Viện nói xong, Đường Phong mới phát hiện ra phía trước xuất hiện một chiếc Ford, không biết từ đâu lao ra, chặn đứng trước mặt họ. Lương Viện không đợi Đường Phong chỉ đường, liếc qua một tấm biển nhỏ ven đường rồi đánh mạnh vô lăng, rẽ vào một con đường nhỏ. “Mong là không phải ngõ cụt!” - Lương Viện âm thầm cầu nguyện trong lòng. Lời cầu nguyện của cô đã khiến thượng đế ủng hộ, chiếc BMW từ con đường nhỏ này lại rẽ vào đường Foundry. Trên con đường tĩnh lặng về đêm, chiếc BMW dẫn đầu, một chiếc Skoda, hai chiếc Ford và cả một chiếc Volga bám chặt theo sau.

Không biết từ lúc nào, tuyết đã lại rơi đầy trời, phía trước Đường Phong và Lương Viện là cây cầu bắc qua sông Neva. Đường Phong nhìn nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn cây cầu phía trước mặt, “mong rằng đây không phải giờ mở cầu!” - Đường Phong và Lương Viện đều thầm cầu nguyện.

Thượng đế vẫn ưu ái họ, cây cầu vẫn bình thường, chiếc BMW thuận lợi phóng như bay qua cầu. Quảng trường Lenin, đường Kuibyshev, đường đảo Kamenny, đường Boley Shaoyn, cầu Birzhevoy họ đều băng qua, cơ bản không bị bất cứ cản trở nào, nhưng Đường Phong và Lương Viện đều không biết họ sẽ lái xe về hướng nào. Họ không có mục tiêu, mà chỉ lao đi không mục đích qua những con phố về đêm không một bóng người.

“Chúng ta lại tới cầu Cung điện Mùa Đông rồi!” - Đường Phong ngạc nhiên nói. “Nhưng lần này thượng đế đã không đứng về phía chúng ta nữa!” - Lương Viện trông thấy cầu Cung điện Mùa Đông lại sắp mở cầu, bởi âm thanh ầm ầm vang lên, thân cầu mở ra từ chính giữa, rồi theo sự chuyển động của mấy móc, từ từ nhấc hai đầu lên...

“Đi về hướng này!” - Đường Phong chỉ về phía đường ven sông cạnh cầu Cung điện Mùa Đông.

Nhưng Lương Viện vừa rẽ vào đường ven sông liền phát hiện ra trên đường trước mặt đột nhiên nhô ra một chiếc xe đẹp để chặn ngang đường đi của họ. Lương Viện vội vàng phanh xe, quay lại hỏi Đường Phong: “Làm thế nào bây giờ? Chúng ta phải làm sao đây?”

Đường Phong tức tốc phán đoán địa hình, cuối cùng quả quyết nói: “Bay qua cầu Cung điện Mùa Đông!”

“Cái gì? Bay qua cầu Cung điện Mùa Đông! Nếu không bay qua được chúng ta sẽ rơi xuống sông đây!”

- Lương Viện hoảng hốt trước ý định điên rồ này của Đường Phong.

“Không còn cách nào khác đâu! Hiện giờ góc độ thân cầu nhấc lên vẫn chưa cao, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

“Được thôi, có anh bên cạnh em, em sẽ liều lĩnh một lần.” - Nói xong, Lương Viện nghiêng rằng, lùi xe lại, sau đó đạp mạnh chân ga, chiếc BMW như một mũi tên rời khỏi cung lao thẳng về phía cầu Cung điện Mùa Đông đang lừ lừ nhấc lên.

Lương Viện đã đạp chân ga đến mức lớn nhất, chiếc BMW lao lên cầu. Tay trái Đường Phong nắm chặt tay phải của Lương Viện, hai người đặt tay lên vô lăng, lúc này, họ phải cùng nhau chấp nhận sự an bài của số phận...

Thân cầu Cung điện Mùa Đông nhấc lên mỗi lúc một cao, 15 độ, 20 độ, 25 độ, khi thân cầu nhấc đến 30 độ, chiếc BMW đã bay qua thân cầu phía bắc. Chiếc xe vẽ thành một vòng cung tuyệt đẹp trên không trung, sau đó dốc đầu lao xuống thân cầu phía nam. Chiếc BMW không bị văng thành nhiều mảnh tứ tung nhưng cú đập mạnh khiến cho Lương Viện và Đường Phong trong xe khá đau đớn. Đường Phong chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đều bị lộn nhào hết cả lên, Lương Viện còn kêu thét thất thanh hơn, hoàn toàn mất phương hướng, may mà Đường Phong vẫn khống chế được vô lăng nên mới khiến chiếc xe rơi chuẩn xác lên mặt cầu.

Phía bên kia cầu chỉ còn lại Ivan Pavlov dẫn theo một đám quân mặc thường phục chờ dẫn nhìn chăm chăm pha hành động không thể tưởng tượng này. Đường Phong và Lương Viện cùng nhau dốc sức, lái chiếc BMW vào một con đường nhỏ gần cung điện Mùa Đông, nhưng ngay lập tức, Lương Viện hét lên với Đường Phong: “Xe sắp hết xăng rồi!”

Đường Phong nhìn con phố tối đen, nói: “Xem ra chúng ta đành phải xuống xe ở đây thôi!”

“Đây là đâu?” - Lương Viện lo lắng hỏi.

“Anh không biết. Chắc là gần cung điện Mùa Đông thôi!”

Nói xong, Đường Phong kéo Lương Viện xuống xe. Họ phải nhanh chóng rời khỏi đây, có lẽ trở về khách sạn, để có thể tạm thời trú ẩn được một lúc. Hai người vội vã đi ra khỏi con phố nhỏ đó. Qua một con phố, họ lại đi vào quảng trường Cung điện Mùa Đông. Quảng trường rộng thênh thang không một bóng người, tuyết rơi càng lúc càng dày, Đường Phong và Lương Viện không có thời gian để ở lại đây chơi đùa, họ chỉ muốn nhanh chóng trở về khách sạn. Anh kéo Lương Viện bước nhanh, nhưng Lương Viện bỗng dừng dừng lại. Đường Phong quay đầu lại nhìn, phát hiện Lương Viện đứng trên quảng trường, chờ dẫn nhìn về phía cung điện Mùa Đông Đường Phong đi tới bên cạnh Lương Viện, cũng nhìn về phía cung điện Mùa Đông. Qua màn hoa tuyết tung bay, anh mở trừng mắt, bởi một lần nữa anh lại nhìn thấy những đốm ánh sáng âm u trong căn phòng nào đó, nhưng thứ ánh sáng khẽ run rẩy này cũng đã đủ để anh kinh ngạc, bất an và hoảng sợ.

“Xem ra tối hôm qua anh không nhìn lắm, trong cung điện Mùa Đông quả thực có u hồn!” - Lương Viện quay về phía Đường Phong, chờ dẫn nhìn anh nói.

“Hừm, u hồn, thôi được rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!” - Hiện giờ Phong không còn tâm trạng để ý tới u hồn này, vì bản thân anh còn không lo xong nữa là.

Đường Phong kéo Lương Viện đi về phía tòa nhà Bộ tổng tham mưu đối diện cung điện Mùa Đông. Tòa nhà Bộ tổng tham mưu được xây dựng vào thời Sa hoàng, bên ngoài sơn hai màu vàng trắng, hình vòng cung, hợp với cung điện Mùa Đông tạo thành quảng trường Cung điện Mùa Đông. Ở giữa tòa nhà Bộ tổng tham mưu là Vòm Khải Hoàn nổi liền. Đường Phong và Lương Viện đang định chạy qua Vòm Khải Hoàn, rời khỏi quảng trường, nhưng đúng lúc đó, từ phía cửa bên cạnh bỗng có một chiếc xe con hiệu Honda màu đen lái tới. Chiếc xe Honda dừng ngay cửa, chặn đứng đường đi của Đường Phong và Lương Viện. Chiếc Honda bật hai đèn pha trước xe lên, ánh sáng chói mắt khiến Đường Phong và Lương Viện đột ngột không mở nổi mắt.

Sau khi đèn pha của chiếc Honda tắt đi, xung quanh lại chìm trong bóng tối. Một người từ trên xe nhảy xuống, người đó mặc một chiếc áo khoác dài, đội mũ da, từng bước từng bước lại gần Đường Phong.

Đường Phong kéo Lương Viện lùi lại hai bước, mãi cho tới khi người đó tiến lại gần, Đường Phong mới nhận ra người này hóa ra chính là Tymoshenko hôm trước, không một lời từ biệt mà đã biến mất trong cung điện Mùa Đông. Tymoshenko trông thấy Đường Phong cũng vô cùng ngạc nhiên, anh cất lời: “Đường Phong, sao anh lại ở đây?”

“Muộn thế này rồi, sao anh cũng lại ở đây vậy?” - Đường Phong giữ cảnh giác cao độ.

Tymoshenko giải thích nói: “Tôi vừa mới tụ tập với nhóm bạn, giờ mới kết thúc đang chuẩn bị về nhà.”

“Ồ! Là ra vậy!” - Đường Phong giới thiệu với Lương Viện: “Đến đây, giới thiệu với em một chút. Vị này là học giả Tymoshenko anh vừa mới quen tại Saint Petersburg, anh ấy nghiên cứu lịch sử Trung Quốc, nói tiếng Trung rất giỏi!”

Sau đó, Đường Phong lại giới thiệu với Tymoshenko:

“Cô ấy là...”

“Tôi là Lương Viện, bạn gái của Đường Phong”

Lương Viện không đợi Đường Phong giới thiệu liền cởi mở tự nói về mình, khiến Đường Phong có chút bối rối. “Đường Phong, anh vẫn chưa nói với tôi, muộn thế này rồi, sao anh lại đến đây?”

Đường Phong nhìn nhìn Tymoshenko, thầm suy ngẫm: hiện giờ phía trước không còn đường đi, có lẽ Tymoshenko đang đứng trước mặt mình đây có thể giúp mình một tay. Vậy là Đường Phong thở dài một tiếng, đáp: “Một lúc kể không hết được, chúng tôi đang bị người ta truy đuổi.”

“Bị người ta truy đuổi? Ai truy đuổi các bạn?”

“Tôi cũng không rõ, tôi mới đến Saint Petersburg mấy ngày, cũng không đắc tội với ai!” - Đường Phong không nói ra đó là người của Cục an ninh Liên bang.

“Vậy tôi có thể giúp gì được anh không?” - Tymoshenko hỏi.

“Anh có thể giúp chúng tôi tạm trốn tránh một lúc không? Nơi ở của anh có an toàn không?” - Đường Phong thỉnh cầu.

Tymoshenko ngẫm nghĩ, nói: “Tôi rất sẵn lòng giúp đỡ, nhưng tôi ở cùng một người bạn trong một căn hộ chung cư, các bạn không phiền chứ?”

Đường Phong nghĩ ngợi thoáng qua, lắc đầu nói:

“Tốt nhất vẫn là một nơi nào đó không có ai khác.”

“Cái này... để tôi nghĩ lại xem!” - Tymoshenko ngẫm trước nghĩ sau, cuối cùng đề nghị: “Tôi nghĩ tới một nơi khá ổn, không có ai khác, hơn nữa tuyệt đối an toàn. Thôi thế này nhé, các bạn đến văn phòng của tôi ẩn náu tạm, thế nào? Văn phòng của tôi ở trong cung điện Mùa Đông đây, có một mình tôi, không có người ngoài”.

“Văn phòng của anh? Hiện giờ có thể vào trong cung điện Mùa Đông không?”

“Không, chúng ta không đi vào từ cửa chính của cung điện Mùa Đông. Văn phòng của chúng tôi đi vào theo lối riêng, không bị bảo vệ của cung điện Mùa Đông kiểm tra.” - Tymoshenko giới thiệu.

Đường Phong ngẫm nghĩ cũng đành phải vậy thôi, nên khách khí nói với Tymoshenko: “Vậy thì chúng tôi làm phiền anh rồi!”

Tymoshenko đỗ xe xong, ba người đi về phía cung điện Mùa Đông. Lúc đi ngang qua quảng trường Cung điện Mùa Đông, Đường Phong lại nhớ tới ánh sáng âm u bí ẩn trong đó, liền hỏi Tymoshenko: “Hai lần rồi tôi đã nhìn thấy ánh sáng bí ẩn phát ra từ cung điện Mùa Đông, trước đây anh đã từng nhìn thấy nó chưa?”

“Ánh sáng gì? Ở đâu?” - vẻ mặt của Tymoshenko vô cùng kinh ngạc.

“Trên tầng ba! Tôi cũng không thể xác định là từ căn phòng nào!”

Tymoshenko ngẩng đầu ngược nhìn về phía cung điện Mùa Đông trong làn tuyết rơi, miệng lẩm bẩm nói: “Không có mà! Tôi không nhìn thấy!”

Đường Phong cũng nhìn về phía ban nãy phát ra ánh sáng âm u, thì thấy ánh sáng đó đã không còn nữa. Đúng lúc đang nghi ngờ thì Tymoshenko đứng bên cạnh nói: “Có thể là do bảo vệ trực đêm đây, thi thoảng họ lại cầm đèn pin đi tuần tra.”

Đường Phong cũng chỉ biết chấp nhận lời giải thích này, anh không nói thêm gì nữa, theo Tymoshenko tiến vào cung điện Mùa Đông từ một cánh cửa bên cạnh. Tymoshenko không bật đèn, ba người đi xuyên qua dãy hành lang tối om. Chẳng mấy chốc, Tymoshenko đã dẫn Đường Phong và Lương Viện đến văn phòng nằm trên tầng hai.

8

Trong văn phòng của Tymoshenko vẫn chưa bật đèn. Trong bóng tối, anh giới thiệu với Đường Phong và Lương Viện: “Ở đây điều kiện không tốt, các bạn ở tạm một lúc, ban đêm thì đừng bật đèn để tránh người khác hiểu lầm. Nhưng may mà ở đây chỉ có mỗi mình tôi, các bạn đóng cửa lại thì sẽ không có người ngoài vào quấy rầy các bạn. Trong văn phòng còn có một nhà vệ sinh nhỏ, các bạn có thể dùng.”

Đường Phong nhìn xung quanh, văn phòng của Tymoshenko tuy rất to nhưng lại chất đầy các loại sách báo và tài liệu, nên ngược lại có phần chật chội. Anh lại nhìn qua nhà vệ sinh bên trong, hài lòng nói: “Thật là cảm ơn anh quá, chỗ anh đây rất tốt, đến cả nhà vệ sinh cũng có.”

“Cũng được coi là tạm tạm, chỉ có điều hơi bừa bộn. Trước đây còn có cả một vị giáo sư già cùng chung văn phòng với tôi, nhưng mấy năm trước đã nghỉ hưu rồi. Viện bảo tàng yêu cầu hơi cao, mãi mà vẫn chưa tuyển được thanh niên nào nghiên cứu lịch sử Đông Phương, nên ở đây tạm thời trở thành vương quốc của mình tôi.” “Ở đây đúng là có chút bừa bộn, nhưng đây mới đúng với kiểu nghiên cứu học thuật. Ít, ở đây không thông với khu triển lãm bên đó sao?” - Đường Phong đột nhiên nhớ ra nên hỏi.

“Tầng hai có một cánh cửa, có thể thông tới khu triển lãm, ban ngày mở cửa, buổi tối thì đóng. Ngoài cửa có cả một bộ thiết bị giám sát hoàn chỉnh, bởi vậy tốt nhất các bạn không nên lại gần bên đó.” - Tymoshenko giới thiệu.

“Được, tôi nhớ rồi. Anh mau về nghỉ ngơi đi!” Tymoshenko nhìn đồng hồ, nói: “Ừm, tôi phải đi rồi, ban đêm tôi sẽ không khóa cửa văn phòng nữa; tới ban ngày nếu tôi không có ở đây, các bạn nhất định phải đóng kín cửa, ngoài tôi ra thì đừng cho bất cứ ai vào!” “Tôi hiểu rồi!” - Đường Phong tiễn Tymoshenko rồi đóng cửa lại. Anh đưa mắt nhìn căn phòng không rộng rãi lắm này, hồi tưởng lại những việc lý kỳ mấy hôm nay gặp phải tại Saint Petersburg, rồi chỉ biết chán nản lắc đầu với Lương Viện.

Cũng trong lúc này, trong căn hộ của Yelena,

Ilyushin bật mũi, nhấc từ bồn tắm trong nhà vệ sinh ra hai chiếc áo khoác vẫn bốc mùi hôi, Chát vắn Ivan Pavlov: “Yelena đâu? Hàn Giang đâu? Còn cả Đường Phong nữa? Lăn lộn cả đêm mà không tóm được lấy một đứa!”

“Còn... còn một việc nữa, vẫn... vẫn chưa kịp báo cáo!”

“Việc gì?”

“Ma...karov cũng mất tích rồi!” - Ivan Pavlov run lập cập báo cáo.

“Sao cơ? Makarov cũng mất tích rồi? Không phải ông ấy ở trong bệnh viện sao?”

“Người của bệnh viện nói ông ấy đã xuất viện hôm trước rồi!”

“Mẹ kiếp, cái tay Hàn Giang vừa tới là ông ta đã xuất viện rồi, khỏi cần hỏi, Makarov, Yelena và Hàn Giang đều là một bọn. Yelena và Makarov đã phản bội chúng ta, nơi cất giấu kẹ tranh ngọc nhất định là do Yelena tiết lộ, bởi vậy Hàn Giang mới có thể dễ dàng vượt ngục như vậy. Ta phải báo cáo về họ với Tổng bộ!” - Ilyushin nhảy lên gầm gào tức tối.

“VẬt bước tiếp theo chúng ta phải làm gì? Mạnh mỗi hình như đều đứt rồi!” - Ivan Pavlov hỏi ý kiến. Ilyushin ngẫm nghĩ, rồi đột nhiên, anh ta hỏi: “Thế cái gã Đường Phong thì sao? Cậu nhìn nhận thế nào về người này?”

“Rất kỳ lạ, anh ta đi tìm Yelena, hình như vốn không biết hội Yelena đã chạy rồi, cũng giống như vậy, hôm đó anh ta về ký túc, cho thấy anh ta cũng không biết việc Hàn Giang vượt ngục. Tôi đoán là anh ta và Hàn Giang đã mất liên lạc, nhưng kỳ lạ ở chỗ..

“Làm sao? Nói mau!”

“Kỳ lạ ở chỗ, hình như hôm nay vẫn còn một người đi cùng anh ta.”

“Vẫn còn một người? Xem ra bọn chúng không chỉ có ba người!” - Ilyushin chửi rửa, nhưng ngay sau đó anh ta lập tức hỏi Ivan Pavlov: “Cái gã Đường Phong mà các cậu đuổi theo rút cuộc hấn mất tích ở chỗ nào?”

“Hấn bay qua cầu Cung điện Mùa Đông, sau đó mất tích. Người của chúng tôi đã tìm thấy chiếc xe BMW màu đỏ mà hấn lái gần cung điện Mùa Đông, đang điều tra nguồn gốc của chiếc xe này!”

“Cung điện Mùa Đông?” - Ilyushin lại chìm trong suy tư, cuối cùng, anh ta ra lệnh: “Tăng cường giám sát khu vực quanh cung điện Mùa Đông. Bọn chúng chạy chưa xa đâu, chỉ cần bọn chúng thò đầu ra, lập tức bắt lấy!” Ivan Pavlov nhận lệnh rồi đi ngay, Ilyushin vẫn đứng trước gương trong nhà vệ sinh, một mình gào thét: “Yelena, lần này thì cô đừng có trách tôi đấy, cô không thoát khỏi tay tôi đâu!” - Sau đó, anh ta bật ra một tràng cười ớn lạnh.

chúc bạn đọc truyện vui vẻ.

36. Chương 9

Chương 9

Người thứ ba may mắn sống sót

Trong đường cống ngầm giống như một mê cung, chúng tôi phát hiện ra một căn phòng nhỏ. Trên bàn trong phòng, tìm thấy một tờ giấy, trên tờ giấy có viết một câu bằng tiếng Nga - được viết theo thể chữ thư pháp: đối với thượng đế, chúng ta đều là Nekhliudov, đối với cuộc sống, chúng ta đều là công tước Meche Kim Duke...

1

Lột chùm ánh sáng chói lóa rơi lên ổ khóa gỉ sét, Makarov run rẩy dùng chìa khóa mở cửa. Đây là căn hộ của Victor con trai ông, nửa năm trước, Victor bị người ta giết chết trong nhà vệ sinh của căn hộ này.

Chỉ mới có nửa năm mà ở đây đã tích bụi dày cộm. Makarov mò mẫm trên tường, ông định bật đèn. Yelena vội vàng ngăn ông lại: “Cha đừng bật đèn!”

Makarov cười lạnh lùng một tiếng, đáp: “Bật cũng không lên, điện bị cắt từ lâu rồi, khí sưởi ấm cũng cắt rồi. Yelena, con đi xem thử, nước và ga có phải cũng cắt rồi không?”

Yelena vào bếp kiểm tra một lượt, khí ga cũng bị cắt, chỉ có nước là vẫn còn. Yelena lấy một miếng giẻ ra, bắt đầu quét dọn vệ sinh. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng tới giúp Yelena, cùng nhau động tay động chân, chẳng mấy chốc mấy người đã quét dọn căn hộ sạch sẽ.

Yelena cẩn thận kiểm tra từng cánh cửa sổ một, trên cửa sổ đều kéo tấm rèm dày cộm, kín mít, đến gió cũng không lọt được vào. Làm xong tất cả mọi việc, bốn người ngồi quây quần trên ghế sofa trong phòng khách, Yelena châm ngọn nến ban nãy tìm được lên.

Ánh nến tỏa ra đốm lửa le lói soi rọi lên mặt từng người, mang lại chút cảm giác ấm áp cho họ, nhưng ở trong căn phòng kín đáo này, mọi người vẫn run lập cập. Ai cũng im lặng, sau một hồi trầm ngâm, Yelena

đã phá vỡ bầu không khí im lặng: “Sáng mai tôi sẽ ra ngoài mua thêm chút nến và thực phẩm, còn phải mua thêm cả pin nữa.”

“Hiện giờ cô ra ngoài có an toàn không?” - Hàn Giang quan tâm hỏi.

Yelena cười nói: “Anh yên tâm, tại Saint Petersburg, Ilyushin không tóm được tôi đâu.”

Hàn Giang vẫn muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị Makarov ngắt lời: “Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng p|ĩ không phải cách hay, kệ tranh ngọc đó có thể rời khỏi Saint Petersburg bất cứ lúc nào, còn Đường Phong nữa... Bởi vậy chúng ta bắt buộc phải tìm ra hướng giải quyết vấn đề!”

Lời của Makarov nhắc nhở mọi người, Hàn Giang nghi ngờ hỏi: “Mãi mà tôi vẫn chưa hiểu, bọn người áo đen đó lấy trộm kệ tranh ngọc bằng cách nào?”

“Ilyushin làm việc quá bất cẩn. Tôi đã từng nói với anh ta là phải bảo mật nơi cất giữ kệ tranh ngọc, nhưng anh ta lại nói với rất nhiều người, đồng thời thần nhiên tuyên bố tầng hầm dưới căn nhà nhỏ của Peter là vô cùng kiên cố, không ai có thể lấy trộm được kệ tranh ngọc đi.”

“Nhưng cụ thể chúng đã làm cách nào để lấy trộm được kệ tranh ngọc đó nhỉ?”

“Đối với những cao thủ thật sự thì điều này có gì khó đâu? Anh đã có thể trốn tò trong đó ra thì chúng cũng có thể trộm đồ từ trong đó đi. Ilyushin quá tự tin vào bản thân mình, nên không hiểu rằng: núi này cao còn có núi khác cao hơn, vùng trời này rộng còn có vùng trời khác rộng hơn!” - Yelena giải thích.

“Được thôi, cứ cho là như vậy đi, vậy thì cô cho rằng hiện giờ kệ tranh ngọc đang ở đâu?” - Hàn Giang hỏi Yelena.

“Điều này thì tôi không biết, nhưng tôi nghĩ hiện giờ kệ tranh ngọc vẫn chưa rời khỏi Saint Petersburg.

Ivan Pavlov đã từng gọi điện nói với tôi, Ilyushin đã kiểm tra nghiêm ngặt đường bộ, đường hàng không và cả đường sắt để đề phòng kệ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg.”

“Hy vọng là như vậy! Nhưng điều này cũng có nghĩa là chúng ta cũng không ra ngoài được!” - Hàn Giang nói.

Câu nói của Hàn Giang khiến Yelena chìm trong suy tư. Cô đang nghĩ cách giải quyết vấn đề, nhưng trong đầu lại rối tung cả lên. Đúng lúc này, Makarov đột nhiên nhìn thấy một chiếc bút máy đang nằm trong tay Từ Nhân Vũ. Ông chăm chăm nhìn cây bút này khiến Từ Nhân Vũ bối rối. Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi Makarov: “Ngài... sao ngài cứ nhìn chăm chăm cây bút này mãi thế?”

Makarov quay người lại, nói với Từ Nhân Vũ: “Tiến sỹ, hãy đưa chiếc bút máy của anh cho tôi xem!” Từ Nhân Vũ đưa chiếc bút cho Makarov, Makarov lại tỉ mỉ ngắm nghía một hồi, rồi mới đáp lại: “Tiến sỹ, chiếc bút này là của cậu sao?”

Từ Nhân Vũ có chút bối rối trả lời: “Không phải của tôi, hai hôm trước tôi nhặt được.”

Lúc này Hàn Giang cũng để ý thấy chiếc bút máy của Từ Nhân Vũ. Anh nhận ra chiếc bút này mình đã nhìn thấy trên bàn trong căn buồng nhỏ dưới cống ngầm. Hàn Giang thấy Makarov tò mò về chiếc bút như vậy liền hỏi Makarov: “Ông biết chiếc bút này sao?”

Makarov không trả lời Hàn Giang mà quan tâm hỏi Từ Nhân Vũ: “Nhặt được? Cậu nhặt được ở đâu vậy?” “Dưới... dưới cống ngầm.” - Từ Nhân Vũ nhìn bộ dạng của Makarov, ấp úng trả lời.

“Dưới cống ngầm? Cậu mau nói xem, việc này là

như thế nào?” - Makarov dồn dập hỏi.

Vậy là Hàn Giang phải giải thích giùm Từ Nhân Vũ: “Hôm đó, chúng tôi trốn ra khỏi tòa nhà Cục an ninh

Liên bang rồi liền chui xuống đường cống ngầm của Saint Petersburg, trong đường cống chúng tôi đã gặp phải một u hồn màu trắng, còn có cả một căn buồng nhỏ...”

Lúc Makarov và Yelena nghe thấy cái từ u hồn màu trắng thốt ra từ miệng Hàn Giang thì đều vô cùng kinh ngạc. Hàn Giang lại tiếp tục kể: “Trên đường chúng tôi truy đuổi u hồn đó thì đã đến một đoạn đường cống ngầm hoang phế. Ở đó có một căn phòng nhỏ được xây trong đường cống, trong phòng còn sáng ánh nến âm u, hình như còn có người sống ở đó. Trong đó, chúng tôi phát hiện thấy những đồ dùng gia đình đơn giản, thức ăn, sách vở và còn cả chiếc bút máy này.”

“Thật ư? Thật không ngờ Saint Petersburg vẫn còn một thế giới ngầm dưới lòng đất như vậy!” - Yelena thốt lên.

“U hồn? Hàn Giang, cậu có thể miêu tả cụ thể một chút về cái gọi là u hồn đó không?” - Makarov hỏi.

Hàn Giang cố gắng hồi tưởng lại: “Tôi chỉ thấy u hồn đó toàn thân trắng toát, hình như mặc một chiếc áo khoác choàng màu trắng, vì ánh sáng quá yếu, hơn nữa tôi chỉ nhìn thoáng qua thì u hồn đó đã biến mất rồi, bởi vậy chúng tôi rất khó nhìn rõ mặt thật của hắn.”

“Nếu như vậy thì cậu cho rằng cái gọi là u hồn đó là người hay là u hồn thật?” - Makarov hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang cũng đang suy nghĩ câu hỏi này, anh im lặng. Từ Nhân Vũ nói chen vào: “Mọi người đã nghe câu chuyện về u hồn trong cung điện Mùa Đông chưa?”

“U hồn trong cung điện Mùa Đông?” - Yelena hình như chưa từng nghe qua.

Từ Nhân Vũ giải thích: “Trước đây lúc tôi du học tại Saint Petersburg đã nghe thấy người ta kể, có người tuyên bố rằng đã nhìn thấy u hồn trong cung điện Mùa Đông và quanh cung điện Mùa Đông vào ban đêm. Lúc đó tôi không tin nhưng bây giờ thì tôi cũng có phần tin rồi.” “Tôi không biết có u hồn trong cung điện Mùa Đông tồn tại thật không, vì tôi vốn được dạy là không nên tin rằng có u hồn, nhưng từ chuyện chúng tôi gặp phải ma quỷ đó, tôi thật sự rất khó phán đoán đó là người hay là ma.” - Hàn Giang phát biểu quan điểm của mình.

“Vậy cậu cho rằng căn phòng nhỏ mà các cậu phát hiện được dưới cống ngầm có phải là nơi ẩn náu của u hồn đó không?” - Makarov hỏi.

“Tôi không thể phán đoán chính xác được, có thể đó là căn phòng của một người lang thang, có thể... u hồn đó chính là chủ nhân của căn phòng.” - Hàn Giang suy đoán.

Makarov lại chìm trong suy tư hồi lâu, ông hươ hươ chiếc bút máy trong tay, nói với mọi người: “Các cậu có biết tại sao tôi chú ý tới chiếc bút máy này không? Bởi vì tôi đã từng quen biết chủ nhân của nó.”

“Chủ nhân của nó?” - Lời của Makarov thu hút sự hiếu kỳ của tất cả mọi người.

“Đúng vậy, chủ nhân của nó, chính là vào nửa thế kỷ trước, tôi đã quen một học giả trẻ trong đội thám hiểm Trung - Liên. Tôi không biết họ tên đầy đủ của anh ấy là gì, lúc đó chúng tôi đều gọi anh ấy thân mật là Misha”.

“Sao cơ? Ông nói là chủ nhân của chiếc bút này là thành viên của đội thám hiểm với ông trước đây?” - Hàn Giang kinh ngạc há hốc mồm.

“Misha? Nam hay nữ? Cái tên này nghe qua giống tên một cô gái.” - Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi.

“Vậy vị Misha này sau này thế nào?” - Yelena cũng rất đổi ngạc nhiên.

Makarov chậm rãi giải thích: “Misha, đúng vậy! Cái tên này giống tên của cô gái, nhưng anh ấy lại là một chàng trai. Tôi cũng không biết ai đặt biệt danh cho anh ấy như vậy, cũng do lúc đó trong đội thám hiểm, mọi người đều gọi anh ấy như thế, nên tôi đã nhớ cái tên này. Misha... sau đó anh ấy...” - Makarov chìm đắm trong hồi ức, mãi lâu sau ông mới nói: “Misha, chắc là anh ấy vĩnh viễn mất tích rồi. Đội thám hiểm năm đó chỉ có tôi và Lương Văn Kiệt là hai người may mắn sống sót, bởi vì... bởi vì trong cái đêm đáng sợ đó, lúc tôi và Lương Văn Kiệt trở về chỗ cắm trại, thì tất cả những người ở đó đã biến mất, kể từ đó họ đã vĩnh viễn mất tích. Lúc còn ở trong KGB, tôi đã từng định điều tra thêm về sự việc này. Tôi nhìn thấy trên hồ sơ tuyệt mật của quan chức đã xác nhận chỉ có tôi và Lương Văn Kiệt là hai người may mắn sống sót.”

“Nói như vậy thì chủ nhân của căn phòng đó có khả năng quen biết với Misha, thậm chí là người may mắn sống sót của đội thám hiểm, nhưng cũng có khả năng Misha... Misha vốn vẫn chưa chết, ông ấy lại trở về Saint Petersburg!” - Hàn Giang cũng bất ngờ trước suy đoán gây sốc này của mình.

Lúc Makarov nghe thấy Hàn Giang suy đoán vậy, toàn thân liền run bắn lên, không nói một lời. Từ Nhân Vũ nói xen vào: “Chúng tôi còn phát hiện ra một tờ giấy trên bàn trong căn buồng, trên tờ giấy có viết một câu tiếng Nga bằng chữ thư pháp rất đẹp như thế này: Đối với thượng đế, chúng ta đều là Nekhliudov, đối với cuộc sống, chúng ta đều là Meche Kim Duke”

“Đúng rồi, lúc đó tôi còn muốn cậu giải thích cho tôi nghe câu này nghĩa là gì, nhưng cậu vẫn chưa nói hết thì u hồn đó lại xuất hiện.” - Hàn Giang hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó.

Từ Nhân Vũ giải thích: “Lúc đó tôi đã nói với anh rồi, Nekhliudov là nhân vật chính trong tác phẩm ‘Phục sinh’ nổi tiếng của Lev Tolstoy, vì ông đã phạm phải tội ác không thể tha thứ với kỹ nữ Katyusha, Nekhliudov cắn rứt lương tâm, để sám hối ông đã từ bỏ thân phận quý tộc của mình, cùng Katyusha đến vùng Siberia giá lạnh để cầu mong linh hồn được phục sinh; còn công tước Meche Kim Duke là nhân vật chính ờng tác phẩm ‘Thằng ngốc’ nổi tiếng của Dostoyevsky, trong những năm tháng mà tác giả sinh sống, công tước Meche Kim Duke lại bị người ta cho rằng ông là thằng ngốc..

“Được rồi, cậu không cần phải phí nhiều lời như vậy đâu, cậu nói thẳng ra, câu nói này nghĩa là gì?” - Hàn Giang ngắt lời Từ Nhân Vũ. Nhưng trong lúc hai người họ nói chuyện thì Makarov bên cạnh toàn thân run rẩy.

3

Makarov đột nhiên chen ngang câu chuyện của Hàn Giang và Từ Nhân Vũ, vừa giống như trả lời câu hỏi của Hàn Giang, vừa giống như tự mình lẩm bẩm:

“Câu nói này nghĩa là: đối với thượng đế vạn năng, mỗi người chúng ta đều phải giống như Nekhliudov trong ‘Phục sinh’, chân thành sám hối, còn đối với cuộc sống, chúng ta luôn tự cho rằng mình thông minh, thực ra lại giống như những người chê cười Meche Kim Duke trong ‘Thằng ngốc’, và đến ngay cả chính Meche Kim Duke cũng đều ngu ngốc như thế này hoặc như thế khác.”

“Giải thích như vậy có đúng không?” - Yelena tò mò hỏi,

“Vấn đề không phải là đúng hay sai, đây chính là cách lí giải về thế giới, về cuộc sống của Misha.” - Makarov định thần lại, nói với Yelena.

“Sao cơ... ý của cha là... câu này là do Misha viết?” - Yelena ngạc nhiên nói.

Makarov nặng nề gật đầu, một chòm tóc bạc lâu ngày chưa cắt rủ xuống, xoa trên vầng trán, phủ kín nếp nhăn già cỗi của ông. Sau một hồi trầm ngâm, Makarov

lại ngẩng đầu lên, giải thích với mọi người: “Để tôi kể từ đầu ọi người nghe: đội thám hiểm năm đó do được tập hợp tạm thời, nên rất nhiều người vốn không quen biết nhau từ trước. Lúc đó, chúng tôi có kỷ luật vô cùng nghiêm khắc, không ai được hỏi thăm tên thật và thân phận của nhau, bởi vậy lúc gọi nhau trong đội thám hiểm, chúng tôi đều chỉ gọi bằng tên thân mật hoặc chỉ gọi tên mà không biết họ của đối phương. Giống như hồi đó mọi người đều gọi tôi là Ivan, nên tôi chỉ biết học giả trẻ tuổi đó tên là Misha. Căn cứ theo thói quen của người Nga chúng tôi, Misha thường là tên gọi thân mật. Mãi tới khi sau này Misha mất tích, tôi cũng không biết được tên thật của anh ta.”

“Ông vừa nói Misha là một học giả, vậy ông ấy nghiên cứu gì vậy?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

Makarov chậm rãi nói: “Nghe tôi từ từ kể đã, trong đội thám hiểm năm đó, Misha là người đi đầu cũng chỉ một thân một mình. Anh ấy không thích giao lưu với mọi người lắm, bởi vậy tôi đã từng tò mò hỏi han đội trưởng phía chúng tôi về anh ấy. Đội trưởng biết một số chuyện, nói riêng với tôi: cậu Misha này là tiến sỹ trẻ của Đại học Leningrad, nghiên cứu lịch sử và văn hóa phương Đông, nghe nói là anh ấy không những biết nói tiếng Trung mà còn thông thạo ngôn ngữ của rất nhiều dân tộc ở phương Đông. Vị đội trưởng đó còn nói với tôi: vốn dĩ đội thám hiểm không muốn lấy Misha, nhưng do tổ chức cho rằng do Misha rất có kiến thức nghiên cứu về chuyên ngành

của anh ấy nên đã chọn mặc dù họ cũng rất không yên tâm về khuynh hướng chính trị của anh ấy.”

“Khuynh hướng chính trị?” - Yelena không hiểu. “Mọi người nên biết rằng, điều này trong thời đại đó vô cùng quan trọng, hơn nữa, lần thám hiểm này hoàn toàn được tiến hành trong tuyệt mật. Giống như phía chúng tôi mà nói, tuy thành viên của đội thám hiểm đến từ nhiều đơn vị khác nhau, nhưng mỗi thành viên đều trải qua đợt sát hạch nghiêm ngặt của KGB. Tôi nghĩ phía Trung Quốc cũng tương tự vậy thôi. Đội trưởng đã từng nhắc tới, trong lúc KGB sát hạch cũng cho rằng thái độ chính trị của Misha không rõ ràng, mê tín tôn giáo, thiếu quan điểm về lịch sử chủ nghĩa duy vật. Đáng lẽ ra đội thám hiểm đã chọn một người bạn học của Misha, nhưng do người bạn học đó đột nhiên lâm bệnh nặng nên không thể tham gia vào đội thám hiểm, KGB không còn cách nào khác mới gặt đầu để Misha tham gia vào đội thám hiểm lần đó.”

“Đội đã, đội đã!” - Hàn Giang đột nhiên ngắt ngang câu chuyện của Makarov. Anh chau mày, giống như đang hồi tưởng lại điều gì đó, “Đại học Leningrad? Nghiên cứu lịch sử và văn hóa phương Đông? Misha! Hình như tôi có chút ấn tượng với cái tên Misha này, để tôi nghĩ lại xem, để tôi nghĩ xem, tôi đã nghe thấy cái tên này ở đâu rồi.”

“Anh nghĩ kĩ xem, nhớ rằng cái tên Misha thân mật này người Nga vẫn thường hay gọi” - Yelena nhắc nhở Hàn Giang.

“Không! Không! Chắc chắn là tôi đã nghe thấy cái tên này ở một nơi quan trọng, để tôi nghĩ lại xem... Đúng rồi, bảy bức thư tuyệt mật đó!” - Hàn Giang vỗ đầu một cái, rút cuộc anh đã nhớ ra.

“Bảy bức thư tuyệt mật gì cơ?” - Yelena nghi ngờ hỏi.

Hàn Giang không biết có nên kể với Yelena và Makarov về bảy bức thư tuyệt mật hay không, nhưng hiện giờ tại Saint Petersburg, ngoài Yelena và Makarov ra thì anh còn có thể tin tưởng ai nữa đây? Hàn Giang do dự một lúc rồi vẫn giải thích cho Makarov và Yelena: “Sau khi Lương Văn Kiệt chết, chúng tôi đã thu được một tập văn kiện bằng tiếng Nga bị mất cắp. Trong đó có một bộ hồ sơ tuyệt mật của KGB, chúng tôi cũng không biết tại sao bộ hồ sơ tuyệt mật đó lại thất lạc ra từ chỗ các ông. Chúng tôi đã dịch văn kiện đó ra, phát hiện nội dung chính của văn kiện tuyệt mật này là bảy bức thư. Thông qua bảy bức thư, chúng tôi đã biết về tình hình tổ hợp của đội thám hiểm năm đó, ờng một bức thư mà Menshikov viết cho thầy giáo của ông là bậc thầy Hán học nổi tiếng Arik, đã nhắc tới ông ấy và Misha đã phát hiện ra một báu vật đến từ vương triều Tây Hạ trong cung điện Mùa Đông, và còn phát hiện ra nhiều tài liệu nghiên cứu của rất nhiều học giả Nga trước đây. Say này, Menshikov đã thừa nhận những phát hiện của họ, đồng thời đề nghị chính phủ lúc đó cho tới Trung Quốc khảo sát, bởi vậy mới có đội thám hiểm liên hợp sau này. Tôi nghĩ Misha được nhắc tới ở đây chính là vị Misha mà ông vừa nói đây.”

“Tôi nghĩ chắc là như vậy, nói như vậy thì Menshikov rất có khả năng chính là bạn học của Misha. Trước đây chính phủ vốn định cử ông ta đi, nhưng do ông ta đột nhiên bị bệnh nên mới thay bằng Misha.” - Makarov suy đoán.

Hàn Giang vẻ như đã giác ngộ: “Đúng thế, như vậy thì có thể giải thích thông suốt rồi. Lúc đầu khi tôi nhìn

thấy bảy bức thư tuyệt mật là đã có cảm giác kỳ lạ, bởi

vì Menshiko phát hiện ra kệ tranh ngọc ở cung điện Mùa Đông, vậy tại sao sau đó ông ta không tham gia vào đội thám hiểm? Hóa ra là như vậy, trận ốm nặng đó đã giúp ông ta tránh được tất cả, nếu không thì cũng chẳng có bậc thầy Hán học Menshikov nổi tiếng sau này.”

4

“Vậy sau đó thế nào? Sao ông biết câu nói đó chính là do Misha viết?” - Hàn Giang lại hỏi.

“Trong đội thám hiểm, tôi cũng được coi là thân với Misha. Tôi đã từng không chỉ một lần nhìn thấy câu nói này ở chỗ Misha, trên sổ ghi chép, gáy sách anh ấy đều viết lên câu này, nó giống như một phương châm sống của anh ấy vậy. Tôi đã từng tò mò hỏi anh ấy, câu nói này nghĩa là gì, nhưng lúc đó Misha chỉ cười không trả lời, nói rằng sau này sẽ giải thích cho tôi nghe, nhưng... các cậu biết rồi đấy, Misha không còn có cái gọi là sau này nữa. về sau tôi có đọc qua một sổ sách, nên ít nhiều thì cũng ngộ ra ý nghĩa của câu nói đó!” - Makarov giải thích.

“Nói như vậy thì u hồn mà hội Hàn Giang nhìn thấy dưới lòng đất rất có khả năng chính là Misha?” - Yelena, tay chống cằm suy đoán.

“Đúng vậy! Nếu như căn buồng đó là chỗ trú thân của u hồn thì rất có khả năng u hồn mà chúng ta gặp chính là Misha. Ông ấy vẫn chưa chết, ông ấy đã trở về rồi!” - Từ Nhân Vũ tán đồng suy nghĩ của Yelena.

Makarov lắc đầu, chậm rãi nói: “Chúng ta không nên kết luận vội, theo tôi nghĩ thì tôi không tin Misha chết rồi có thể sống lại. Ban nãy tôi đã nói rồi, trên văn kiện của KGB đã ghi chép rõ ràng hai người may mắn sống sót cuối cùng chỉ có tôi và Lương Văn Kiệt. Cho dù ghi chép này có không chuẩn xác đi chăng nữa, nếu Misha thật sự chưa chết, vậy khi anh ta quay trở lại Saint Petersburg, với học thức của mình thì tại sao lại phải trốn dưới cống ngầm? Điều này hoàn toàn không giải thích được.”

Hàn Giang trầm ngâm như đang suy tư điều gì đó đột nhiên nói với Makarov: “Quả thực không giải thích được, nhưng... nhưng tôi bỗng nhiên nghĩ tới một điều. Mọi người nghĩ mà xem, tại sao bọn áo đen đeo bám truy sát chúng ta lại nắm rõ về tình hình kẻ tranh ngọc đến vậy? về tình hình của đội thám hiểm năm đó cũng nắm rõ như lòng bàn tay? Chúng còn biết nhiều hơn cả chúng ta, đến nỗi trước đây tôi đã từng nghi ngờ ông, bởi ông là người may mắn sống sót trong đội thám hiểm năm đó, nhất là sau khi Lương Văn Kiệt chết, ông là người duy nhất may mắn sống sót! Giờ lại xuất hiện thêm một ông Misha, nếu như quả thật Misha vẫn chưa chết...”

Makarov nghe Hàn Giang nói đến đây, đột nhiên trợn trừng mắt, ngạc nhiên ngắt lời Hàn Giang, hỏi lại anh: “Cậu nghi ngờ Misha vẫn chưa chết, anh ta... anh ta cùng hội với Stephen và cả bọn áo đen đó nữa!”

Hàn Giang khẽ gật đầu, nói tiếp: “Thậm chí, ông ta còn có thể là bàn tay hắc ám phía sau. Bên cạnh đó, hiện giờ tôi vẫn không hiểu nổi tại sao hội Stephen lại biết nhiều chuyện như vậy?”

“Không... không! Misha, anh ta... anh ta không phải người như vậy!” - Dù thế nào thì Makarov cũng không dám tin suy đoán của Hàn Giang, Yelena và Từ Nhân Vũ cũng sốc trước suy đoán có tính đột phá này của Hàn Giang.

Căn phòng lại chìm trong im lặng, Makarov đau khổ cúi đầu. Hàn Giang hết nhìn Yelena, rồi lại quay sang Từ Nhân Vũ, và cũng không biết nên làm gì lúc này. Cũng không biết bao lâu sau, Makarov mới ngẩng đầu lên, nói với Hàn Giang: “Hàn, sau khi suy nghĩ kỹ một hồi, tuy tôi không muốn chấp nhận suy luận của cậu, nhưng lý trí nói với tôi rằng, suy luận của cậu là có lý.”

“Đã như vậy rồi thì tôi thấy chúng ta nên dứt điểm, xuống đường cống ngầm tóm u hồn đó lên thì không phải sẽ lộ diện ra chân tướng sao?” - Yelena đột nhiên đề nghị.

Trước lời đề nghị của Yelena, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đều trợn tròn mắt nhìn cô. Yelena cũng trợn mắt lên, hét về phía Hàn Giang: “Anh nhìn tôi như vậy ý gì hả?”

“Tôi đang nghĩ đến cảnh một mỹ nữ xinh đẹp như cô đây lại chui vào đường cống ngầm vừa thối vừa ẩm ướt mà nổi cả gai ốc!” - Hàn Giang trêu chọc.

“Hơn nữa còn khủng khiếp, còn có thể bị lạc đường, tôi không dám xuống đó nữa đâu nhé!” - Từ Nhân Vũ oán thán.

“Hai anh sao mà nhát gan thế, có chỗ nào là tôi chưa từng tới mà còn phải sợ cống ngầm?” - Yelena phản nản với Hàn Giang.

Hàn Giang khuyên giải: “Không phải là tôi sợ chui vào cống ngầm, hiện giờ tôi đang lo không biết kẻ tranh ngọc thứ hai đi đâu mất, và còn cả sự an toàn của Đường Phong nữa. Bất luận u hồn đó có phải là Misha hay không, chúng ta đều có thể tìm kiếm sau, hiện giờ nhiệm vụ trước mắt của chúng ta không phải là việc đó.” Yelena lại nói: “Nhưng tôi có một dự cảm, nếu muốn hóa giải vấn đề nan giải trước mắt chúng ta hiện giờ, thì bắt buộc phải tìm thấy người dưới lòng đất đó, có thể người đó chính là chiếc chìa khóa để mở ra vấn đề!” “Đến mức đó không?” - Hàn Giang hỏi.

“Anh nghĩ xem, hiện giờ chúng ta vốn không biết kẻ tranh ngọc bị chúng mang đi đâu, không có manh mối gì cả, lại còn bị Ilyushin truy bắt. Nấu như u hồn dưới lòng đất đó đúng là Misha, vậy thì giống như anh suy đoán, ông ấy có khả năng chính là đồng bọn của Stephen, không biết chừng kẻ tranh ngọc là do ông ta lấy cắp đấy, tìm thấy ông ta cũng đồng nghĩa với việc tìm thấy kẻ tranh ngọc.”

“Nhưng nếu như Misha không phải là đồng bọn của Stephen thì sao?” - Hàn Giang lại hỏi.

“Nếu như ông ấy không phải, vậy thì với danh nghĩa là một người hiểu sự tình năm đó, kẻ thù của chúng ta cũng không thể tha cho ông ấy được. Có lẽ, ông ấy trốn trong cống ngầm cũng là để trốn tránh sự truy sát của bọn áo đen đó. Bởi vậy, so với việc chúng ta lẩn trốn không mục đích khắp nơi thì thà trực tiếp xuất kích, tìm thấy u hồn đó còn hơn. Như vậy chúng ta sẽ nắm được quyền làm chủ. Trong ‘Bình pháp Tôn Tử’ của Trung Quốc các anh gọi là giải quyết tận gốc còn gì!” - Yelena phân tích rõ ràng cục diện trước mắt.

Hàn Giang không thể không khâm phục gật đầu:

“Cô còn hiểu cả ‘Bình pháp Tôn Tử’ cơ à, tôi thật sự vô cùng ngạc nhiên vì cô đấy!”.

“Hừm, Hàn Giang, giờ thì anh đã hiểu sự khác biệt của hai chúng ta rồi đấy, cái mà anh biết, tôi đều biết, cái tôi biết, anh không biết, bởi vậy anh phải nghe tôi!”-Yelena làm ra vẻ ngạo mạn đúng như bản chất vốn có của cô, nhưng sự ngạo mạn của cô luôn vô hiệu trước mặt Hàn Giang.

“Được thôi, chỉ huy của tôi, tôi sẽ nghe lời cô dặn dò!” - Hàn Giang vờ như vẻ hết cách.

Yelena nhìn nhìn Makarov, hinh như đang đợi Makarov cho ý kiến. Makarov mỉm cười nói: “Yelena, phân tích của con cha rất tán đồng, trong lúc này, chiêu của con có thể là hữu dụng nhất, tuy cũng có những mạo hiểm nhất định.”

Yelena có được sự đồng ý của Makarov, lập tức rút súng ra, kiểm tra lại bằng đạn, sau đó nói với Hàn Giang: “Hàn, anh đi cùng tôi, nhân lúc trước khi trời sáng, tránh đêm dài lắm mộng.”

Hàn Giang hỏi lại: “Không đưa tiền sỹ đi cùng sao?” Yelena vẫn chưa cất lời thì Từ Nhân Vũ đã kêu lên: “Thôi đi, có mỹ nữ bầu bạn, anh tha cho tôi đi. Tôi không muốn quay lại đường cống ngầm ẩm ướt bẩn thỉu đó nữa đâu!”

“Yelena các con đưa ta đi cùng đi! Nếu như u hồn đó đúng thật là Misha thì cha sẽ có cách ứng phó với ông ta!” - Ngược lại, Makarov lại chủ động yêu cầu trước.

Nhưng Yelena thấy sức khỏe của Makarov vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên đã từ chối ngay yêu cầu của ông, muốn ông ở lại nghỉ ngơi an dưỡng. Makarov không dụ được Yelena, đành phải gật đầu nói: “Được thôi, vậy thì ta sẽ ở đây đợi!”

Hàn Giang nhặt khẩu súng của Từ Nhân Vũ lên, kiểm tra qua một lượt, rồi trả lại Từ Nhân Vũ, dặn dò: “Sự an toàn ở đây giao phó cho cậu đấy. Trước khi chúng tôi quay lại, hai người đừng đi đâu nhé!”

Từ Nhân Vũ lập tức đồng ý, nhưng khi Hàn Giang và Yelena đi rồi, anh mới nhìn quanh căn hộ đã từng có người chết này, mà không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

5

Hàn Giang và Yelena đội gió tuyết, vòng qua hai đoạn đường mới tìm thấy chiếc Fiat của Yelena. Đó là do Yelena đề phòng bị Ilyushin phát hiện, cố ý đỗ ở chỗ xa như vậy.

“Thật ra, chiếc xe này của cô giờ rất không an toàn, ngộ nhỡ Ilyushin phát hiện ra thì phiền phức lắm đấy!” - Hàn Giang ngồi lên xe nhắc nhở Yelena.

“Anh yên tâm, đây là xe tôi mới mua, Ilyushin chưa từng nhìn thấy, nhưng Ivan Pavlov thì lại nhìn thấy rồi!” - Yelena nói.

“Đúng rồi, cô vẫn chưa nói với tôi, súng của cô lấy ở đâu ra thế?”

“Hừm, anh cho rằng tôi kiếm một khẩu súng là việc rất khó khăn sao? Nói thật với anh nhé, là Ivan Pavlov giúp tôi lấy đấy, súng ngắn kiểu P96 nòng 9 ly, không có mã súng.” - Nói xong, Yelena đưa súng cho Hàn Giang xem.

Hàn Giang xem xong, đưa súng trả lại Yelena, hỏi:

“Tôi hoang mang thật đấy, quan hệ của cô và thiếu tá Ivan Pavlov là gì vậy? Hình như anh ta rất quan tâm đến cô thì phải!”

Yelena lườm Hàn Giang một cái: “Quan hệ gì? Ha ha, Ivan Pavlov là người theo đuổi tôi điên cuồng!”

“Người theo đuổi điên cuồng? Nghe giọng điệu của cô thì có vẻ như cô có rất nhiều người theo đuổi?” - Hàn Giang cười nói.

“Đúng vậy! Những người theo đuổi tôi mà ghép lại có thể xếp thành một hàng dài đấy!”

“Thật sao? Thảo nào cô luôn ra vẻ kiêu ngạo, hóa ra là như vậy! Tôi chúc cô là số lượng những người theo đuổi cô sẽ tăng thành một công ty!” - Hàn Giang cố ý trêu chọc nói.

Yelena hậm hực lườm Hàn Giang một cái: “Tôi ngạo mạn trước mặt anh sao?”

Hàn Giang cố tỏ ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ: “Ngạo mạn, rất ngạo mạn. Cô không thể dịu dàng với tôi một chút sao?”

“Tôi chưa đủ dịu dàng với anh sao? Hừm! Xem ra quả thực tôi tử tế với anh hơi phí đấy!”

“Í, Yelena, cô nói xem tôi có thể coi là một thành viên trong hàng ngũ của cô không?” - Hàn Giang đột nhiên hỏi.

Yelena quay đầu nhìn Hàn Giang, bĩu môi một cái, đáp: “Hiện giờ vẫn chưa được tính, anh vẫn còn phải chịu nhiều thử thách!”

“Chịu nhiều thử thách? Vậy được thôi, vậy thì để thử thách mãnh liệt thêm chút nữa nhé!”

Hàn Giang nói vậy khiến Yelena vui vẻ bật cười, cười xong, Hàn Giang lại châm chọc: “Hỏi thật nhé, Ivan Pavlov chưa tiết lộ chút tin tức gì của phía Ilyushin cho cô sao?”

“Tôi định hỏi anh ấy nhưng anh ấy kín miệng lắm,

chỉ liên tục hỏi tôi có trông thấy anh không thôi!”

“Xem ra gã này không đạt tiêu chuẩn đâu, cô nên đá anh ta ra khỏi hàng ngũ của mình. Đã muốn theo đuổi cô thì phải toàn tâm toàn ý phục vụ cô chứ, không thể có những thứ vẫn bảo mật như vậy được.” - Hàn Giang lại cười nói.

Trong lúc hai người trò chuyện, ô tô chẳng mấy chốc đã tới pháo đài Saint Petersburg, Yelena đỗ xe trên một con phố vắng vẻ, hỏi Hàn Giang: “Hôm đó các anh đã ra ngoài từ đây sao?”

“Ừm, chính chỗ này, u hờn đó cũng biến mất ở đây.” - Hàn Giang đáp.

“Vậy được rồi, chúng ta sẽ vào từ đây, kiểm tra lại các thiết bị lần nữa đã.”

Hai người lần này đã chuẩn bị khác lần trước, ngoài súng họ còn mang đủ cả pin và các loại dụng cụ khác.

Hàn Giang dẫn Yelena xuống dưới cầu pháo đài Saint Petersburg, rồi rất nhanh, họ đã tìm thấy lối ra của đường cống ngầm đó. Hàn Giang nhìn sắc trời bên ngoài, phía xa xa đã hửng lên vệt trắng bụng cá, trời sắp sáng rồi, còn họ trong lúc này lại phải chui vào một thế giới tối đen.

6

Hàn Giang dựa vào trí nhớ, chẳng mấy chốc đã tìm thấy cánh cửa sắt, và vẫn giống như lần trước, một thanh lan can bị đứt ở giữa, đây là kiệt tác của tiến sỹ Từ. Hàn Giang và Yelena chui qua cửa sắt, rẽ vào một ngã rẽ, đi dọc theo đường cống ngầm hoang phế khá rộng rãi, tới căn buồng nhỏ phía cuối đường cống ngầm.

Trong căn buồng tĩnh mịch im ắng, không còn ánh nến âm u. Hàn Giang rút súng ra, cẩn thận rón rén bước vào căn buồng, Yelena cũng vào theo. Ánh sáng từ hai chiếc đèn pin phát ra, quét khắp căn buồng nhỏ. Hàn Giang phát hiện căn buồng vẫn hệt như lần trước họ tới, chỉ có tờ giấy trên bàn đọc sách là không thấy đâu nữa... “Có phát hiện gì mới không?” - Yelena hỏi Hàn Giang. Hàn Giang chỉ lên bàn đọc sách, nói: “Chỉ có tờ giấy trước đây đặt trên bàn là không thấy đâu nữa.”

“Ồ! Xem ra u hờn không muốn chúng ta biết quá nhiều.” - Yelena nói xong liền bước tới bức tường thấp lè tè đã bị đập vỡ.

Yelena dùng đèn pin soi về phía đường cống ngầm nhỏ hẹp bên ngoài bức tường, nhưng do đường cống này quá nhỏ hẹp, hơn nữa lại uốn cong, nên đèn pin cũng không soi được bao xa. Yelena thất vọng quay lại, không biết từ lúc nào Hàn Giang đã đứng ngay đằng sau nên cô bất ngờ va đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh. Cô giật bắn mình, chiếc đèn pin trên tay rơi xuống đất, ngay sau đó một tiếng “Á...” vang lên thất thanh khiến bóng dáng của cả căn buồng quái quỷ cũng lắc lư, trông thật đáng sợ.

“Sao anh giống hệt u hồn vậy, không chút động

tĩnh đứng ngay đằng sau?” - Yelena oán thán.

Hàn Giang bỗng ôm lấy vòng eo mềm mại của Yelena: “Tại cô nhát gan quá!”

Trong bóng tối, hai người mặt đối mặt, hơi thở của họ càng lúc càng gấp gáp sau cú va chạm và quỵện vào nhau, phả ngược trở lại mặt từng người, ấm áp lan tỏa đầy cảm xúc. Yelena cảm giác cơ thể mình nhẹ bỗng như lông hồng bay lượn trong không trung, toàn thân cô nóng ran mềm nhũn, cô từ từ khép mắt lại...

Sau nụ hôn dài nóng bỏng cuốn vào nhau, Hàn Giang khẽ buông Yelena ra, anh nhìn vào mắt Yelena, dịu dàng hỏi: “Anh hiện giờ có thể tính là thành viên trong hàng ngũ của em rồi chứ?”

“Tĩnh! Đương nhiên tĩnh! Nhưng mà thêm anh thì hàng ngũ của em lại dư thừa đấy!” - Yelena dịu dàng đáp lại, đồng thời gơ hai cánh tay nhẹ nhàng vòng qua cổ Hàn Giang, lấy thêm một nụ hôn cháy bỏng như câu trả lời khẳng định cho câu hỏi của Hàn Giang.

Hàn Giang thở gấp nói với Yelena: “Không sao, vậy thì em tổ chức thêm một dãy tăng cường vậy!” - Nói xong, anh ôm Yelena chặt thêm.

Hai người đứng trong căn buồng nhỏ này cuốn lấy nhau hồi lâu. Đột nhiên, Hàn Giang buông Yelena ra, rút súng bước tới trước đoạn tường thấp, dùng đèn pin soi về phía đường cống nhỏ hẹp. Yelena không hiểu, hỏi anh:

“Sao thế? Anh phát hiện ra gì vậy?”

Hàn Giang thu súng về, quay người lại nói với Yelena: “Anh cũng không hiểu tại sao, ban nãy... ban nãy anh luôn cảm thấy có đôi mắt trong bóng tối cứ nhìn hai đứa mình chằm chằm!”

Yelena nở ra nụ cười đáng yêu, đáp: “Em thấy chắc là do anh ngưng ngưng đấy. Lần đầu tiên em nhìn thấy anh, anh đã ngưng ngưng như vậy rồi, haha!”

Hàn Giang nắm lấy tay Yelena, đầy tình ý nói: “Đó là bởi vì em quá đẹp, bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy em cũng đều sẽ động lòng. Nhưng có lẽ anh chính là một người có lý trí nhất trong hàng ngũ tăng cường đó của em, đừng quên nhé, chúng ta vẫn còn nhiệm vụ.”

Yelena nhặt chiếc đèn pin rơi dưới đất lên, hỏi lại Hàn Giang: “Ban nãy đúng là anh nhìn thấy có người chứ?”

“Không biết, có lẽ chỉ là u hồn, chẳng có nơi nào là u hồn không thể xuất hiện.” - Hàn Giang nói xong, bước qua bức tường thấp, bước lại gần đường cống nhỏ hẹp uốn cong, Yelena cũng khom lưng tiến vào theo.

7

Hàn Giang men theo đường đi lần trước, đi khỏi đường cống chật hẹp, đến ống cống lần đầu tiên phát hiện thấy u hồn, anh nói với Yelena: “Đây chính là nơi hôm đó bọn anh phát hiện ra u hồn đó.”

Yelena dùng đèn pin soi kĩ ống cống ngầm ở đây,

không phát hiện ra điều gì đặc biệt. “Nếu như căn phòng dưới lòng đất đó là nơi trú thân của u hồn, vậy thì u hồn ra ngoài bằng đường cống ngầm hướng pháo đài Saint Petersburg sẽ rất tiện lợi. Điều này có thể nhìn ra từ phương hướng của căn buồng nhỏ dưới lòng đất. Nhưng u hồn đó lại đập vỡ bức tường vốn có, đi tới đây từ đâu này, rõ ràng là u hồn có dụng ý riêng.”

“Khà khà, em không thể cho phép u hồn ở đây lâu bức bí nên có thể tùy ý ra ngoài đi dạo sao?” - Hàn Giang hóm hỉnh nói.

“Thôi đi, ở đây xuất hiện ba đường cống ngầm, chúng ta nên đi đường nào bây giờ?”

Chẳng mấy chốc hai người đã ở trong đường cống ngầm lớn mà lần trước Hàn Giang gặp, Hàn Giang chỉ đường cống ngầm đối diện: “Lần trước bọn anh đi từ đây ra!”

“Cũng có nghĩa là đường cống ngầm đó có thể thông tới phía dưới tòa nhà Cục an ninh Liên bang?”

“Đúng vậy. Em xem ba đường cống ngầm song song nhau này, lần trước anh chọn đi đường cống ngầm bên trái.” - Hàn Giang chỉ đường cống ngầm ban nãy họ mới đi qua.

“Sau đó anh đã gặp u hồn, xem ra anh tốt số thật đấy!”

“Ý em là sao?”

“Anh xem hôm nay chúng ta đi xa như vậy rồi, căn buồng nhỏ dưới lòng đất cũng tìm thấy rồi, nhưng lại không hề thấy một vết tích nào của u hồn.”

“Em đang nghi ngờ sự tồn tại của u hồn đó?”

“Lần trước anh nhìn có chuẩn không đấy? Nên nhớ rằng con người trong lúc khủng hoảng cực độ và trong bóng tối, thường hay nảy sinh một số ảo giác. Điều này

chắc anh cũng biết rồi, không thể chỉ vì phát hiện ra một căn buồng nhỏ dưới lòng đất mà có thể nói rằng đó là nơi trú ẩn của u hồn.”

Hàn Giang nghe Yelena nói cũng trở nên có chút hoang mang, lẽ nào do mình tự nảy sinh ảo giác? Nhưng chẳng mấy chốc anh đã tỉnh táo trở lại: “Vậy chiếc bút máy của Misha thì phải giải thích thế nào đây? Lẽ nào cha em nhìn nhầm?”

Yelena không biết trả lời thế nào, cô bĩu môi, nói: “Được rồi, hiện giờ nếu kết luận thì còn quá sớm, tiếp theo chúng ta làm gì đây? Nếu không tìm thấy u hồn, chúng ta không những phí công đến đây, mà còn bị mất đi mục tiêu nữa.”

Hàn Giang chỉ đường cống ngầm ở giữa: “Hay lần này chúng ta đi vào đường cống ngầm ở giữa nhé!”

Yelena không nói gì thêm, cô chui vào đường cống ngầm ở giữa trước, trong đường cống ngầm rộng rãi này, đi khoảng hơn hai mươi phút thì không thấy xuất hiện ngã rẽ. Đường cống ngầm chạy thẳng về phía trước, cũng không biết sẽ dẫn đến đâu...

Lại mười lăm phút nữa trôi qua, đường cống ngầm dưới chân Yelena và Hàn Giang rút cuộc đã uốn cong. Yelena rẽ trước, nhưng khi cô vừa rẽ đã bật ra một tiếng hét thất thanh. Hàn Giang cảm thấy không ổn liền rút ngay súng ra, anh vừa rẽ vào chỗ ngoặt một cái thì bị Yelena đâm sầm vào người. Yelena ôm chặt lấy Hàn Giang, Hàn Giang cũng ôm chặt Yelena, đúng lúc đó

anh đã nhìn thấy cảnh tượng vô cùng khủng khiếp: hàng nghìn con chuột đang nhúc nhúc trong đường cống ngầm, có con đang uốn éo, có con đang kêu chít chít, có con đang giương mắt nhìn hai vị khách không mời bỗng dưng đột nhập vào đây.

Hàn Giang cố gắng giữ bình tĩnh. Anh khẽ vỗ về Yelena, an ủi cô: “Được rồi, chẳng qua là vài con chuột tép riu thôi mà? Xem kìa, chúng đã làm một đặc công át chủ bài như em sợ xanh mặt cơ đấy!”

Yelena buông Hàn Giang ra, quay người lại, nhìn bầy chuột bò kín đường cống, rầu rĩ nói: “Từ bé em đã sợ chuột rồi, nhất là những con chuột đáng ghét trong cô nhi viện, vì chúng thường hay bò lên giường em, chứ huống hồ ở đây bao nhiêu chuột như vậy. Điểm môn thấp nhất của em trong trường KGB chính là môn dã ngoại sinh tồn, bởi vì giáo viên hướng dẫn ép bọn em phải ăn chuột sống, còn em thì luôn luôn từ chối thi hành mệnh lệnh.” “Lúc anh ở ngoài môi trường hoang dã cũng đã từng ăn chuột, mùi vị nhìn chung mà nói là không ngon cũng không tệ. Này! Vậy sau đó làm thế nào mà em tốt nghiệp được?” - Hàn Giang tò mò hỏi.

“Bởi vì có cha giúp em, lúc đó ông đang làm hiệu trưởng.”

“Nói như vậy tức là lão Mã đã giúp em gian lận đấy!” “Không cho phép anh nói cha em như vậy!” “Được! Được! Anh không nói ông. Điều đang khiến anh tò mò ở chỗ là sao ở đây lại có nhiều chuột

như vậy nhỉ? Chúng ta đã đi bao lâu trong đường cống ngầm này mà không nhìn thấy lấy một con chuột, anh còn cho rằng bọn chúng đi ngủ đông hết cả rồi! Hóa ra là trốn hết ở đây.”

“Anh có cảm thấy không? ở đây ẩm hơn những chỗ khác!” - Yelena nhắc nhở Hàn Giang.

“Bởi vậy nên bọn chuột đều chạy đến đây, mong rằng chúng sẽ không tấn công hai ta, nếu không thì...” - Hàn Giang vẫn đang nói thì bọn chuột gần đó đã bắt đầu chạy về phía anh. Yelena hoàn toàn sững sờ. “Mau rời khỏi đây!” - Hàn Giang lớn tiếng hét lên, anh vội vàng kéo Yelena rút lui khỏi đường cống.

Hai người lao như bay trong đường cống ngầm tối tăm ẩm ướt, rồi cũng không biết bao lâu sau, khi Hàn Giang quay đầu nhìn lại, thấy đại quân chuột cống không đuổi theo nữa, họ mới dừng lại. Hàn Giang tựa vào tường ẩm ướt, thở hổn hển, lẩm bầm: “Xem ra chuột ở Saint Petersburg không ghê gớm bằng thổ cộc ở núi tuyết A Ni Mã Khanh.”

Yelena cũng thở hổn hển, cô hỏi lại Hàn Giang: “Xem ra chúng ta phải quay về đường cũ rồi!”

Hàn Giang gật đầu: “Không còn cách nào khác, chỉ còn mỗi cách rời khỏi đường cống ngầm này.”

Hai người cùng dìu nhau đi ra khỏi đường cống ngầm, sau khi lãng phí hơn một tiếng đồng hồ, họ lại quay về ba đường cống cũ.

Hàn Giang chán nản nhìn ba đường cống ngầm trước mặt, đường cống bên trái có thể quay về đường cũ, đường cống ở giữa không thông đi đâu, xem ra chỉ có thể thử vận may ở đường cống bên phải; vậy là, Hàn Giang và Yelena lại chui vào đường cống bên phải, và cũng y như vậy không thấy ngã rẽ. Hai người đi được khoảng một tiếng đồng hồ thì đến một sảnh rộng cao lớn dưới

lòng đất. Đại sảnh thông suốt tứ phía cống ngầm, Hàn Giang tính toán nhanh: ở đây đủ cho hơn chục đường cống lớn nhỏ khác nhau thông đi các hướng. Yelena nhìn cũng thấy hoa mắt chóng mặt, cô hỏi Hàn Giang: “Đây là đâu?”

“Giống như một nút thắt khổng lồ trong đường cống ngầm.” - Hàn Giang suy đoán.

“Đây là lần đầu tiên em thấy một đường cống ngầm khổng lồ như vậy đấy. Anh nói xem, phía trên này sẽ là nơi nào nhỉ?” - Yelena nhìn lên mái vòm khổng lồ uốn cong trên đỉnh đầu, ngây thơ hỏi. Hàn Giang nhìn lại Yelena, bỗng nhiên cảm thấy cô lúc này đã hoàn toàn không còn giống một đặc công át chủ bài tay nghề điêu luyện nữa rồi.

“Có lẽ là quảng trường Cung điện Mùa Đông! Khà khà!” - Hàn Giang thuận miệng nói đùa.

Trong lúc nói chuyện Hàn Giang vô tình quay đầu, đột nhiên anh liếc thấy hình như có một vật gì đó đang lắc lư trong đường cống ngầm được xây bằng gạch đỏ. Anh chăm chú nhìn lối vào của đường cống ngầm tối đen. Đó là một lối vào không rộng lắm, đường kính không quá một mét rưỡi. Anh cảm giác ở đó hình như có đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm. Hàn Giang chậm chậm đi về phía đường cống đó. Yelena không hiểu chuyện gì nhưng cũng đi theo anh: “Hàn? Anh đi đâu đấy?”

“Suyt! Đừng nói chuyện!” - Hàn Giang quay lại lấy tay ra hiệu cho Yelena im lặng.

Hàn Giang cẩn thận rón rén đến trước đường cống ngầm xây bằng gạch đỏ. Anh dùng đèn pin soi vào trong đường cống tối đen, không có người, cũng không có u hồn, chỉ cảm giác như có đôi mắt cứ nhìn họ chằm chằm. “Ban nãy anh đã phát hiện đôi mắt đó trong đầu đường cống ngầm này.”

“Hàn! Anh đừng thần hồn nát thần tính nữa, hay là anh nãy sinh ảo giác? Sao em chẳng nhìn thấy gì cả?” - Yelena nhìn Hàn Giang nói.

Hàn Giang lại đi tới đầu ống cống xây bằng gạch đỏ, nói với Yelena: “Được rồi, anh sẽ chứng minh cho em xem, nào đến đây, mỹ nhân của anh!”

Nói xong, Hàn Giang chui tọt vào trong đường cống ngầm xây bằng gạch đỏ. Yelena chán nản lắc đầu rồi cũng chui vào theo.

Đường cống ngầm này rất chật hẹp, Hàn Giang đi trước, càng đi càng nhanh, Yelena theo sau, nhưng vẫn không nhìn thấy gì ở phía trước. Cứ như vậy, hai người

bám sát nhau đi, cũng không biết đi được bao xa, cuối cùng họ cũng ra khỏi đường cống ngầm bằng gạch đỏ này, đến một đường cống ngầm rộng lớn. Đường cống ngầm hình vòng cung, ở giữa có nhiều nước chảy qua, hai bên mép cống là đường đi nhỏ hẹp dành cho người đi bộ được xây bằng gạch.

Rút cuộc Yelena đã nghĩ thấy chút không khí tươi mới tuy hơi nặng mùi. Cô kéo Hàn Giang lại, hỏi: “Lúc này anh đi nhanh như vậy để làm gì?”

Hàn Giang chống nạnh, thở hổn hển, nhìn đường cống phía trước mặt, đáp: “Hãy tin vào trực giác của anh đi, gã đó ở đây!”

“Cái gì? Anh nói là... anh nói là u hồn đó ở đây ư?” - Yelena ngạc nhiên.

Hàn Giang rút súng ra, men theo lối đi dành cho người đi bộ, thận trọng tiến lên phía trước. Yelena cũng rút súng ra, đi theo sau. Đột nhiên, Hàn Giang đang đi phía trước bỗng dừng lại, lùi lại vài bước. Yelena đang định tiến lên, Hàn Giang chỉ vào một đường đi nhỏ xuất hiện bên tường trái đường cống, nói với Yelena: “Đây là một cái giếng ngầm.”

Hai người giương súng lên, đi vào con đường nhỏ này, quả nhiên, chưa đi được vài bước, họ đã tới đáy giếng. Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên trên mặt giếng, trên nắp giếng có hai cái lỗ nhỏ, lộ ra hai đốm sáng. Hàn Giang lần theo đường cầu thang sắt dẫn từ trên xuống, di ánh sáng đèn pin từng chút từng chút một lên đó. Đột

nhien, mắt Hàn Giang mở to, anh đưa tay ra, với một đoạn vải trắng trên cầu thang sắt xuống.

“Nhìn thấy chưa? Mỹ nhân của anh, anh đã nói rồi, anh sẽ chứng minh cho em thấy!” - Hàn Giang đặc ý đưa đoạn vải trắng cho Yelena.

“Cái này chứng minh cho điều gì?”

“Đây chính là thứ mà u hồn trong lúc cuồng quýt đã vô tình để lại.” - Hàn Giang khẳng định.

“Ý anh là u hồn leo từ đây lên trên đó?”

Hàn Giang thu súng về, gật gật đầu: “Đến đây nào! Chúng ta lên trên, từ đây có thể ra ngoài rồi!”

“Nhưng trên đó là đâu? Không phải là sào huyệt của u hồn chứ?”

“Hừm, chỉ cần không phải là địa bàn của thượng tá Ilyushin của em là được!” - Nói xong, Hàn Giang đã leo lên chiếc cầu thang sắt đó, Yelena cũng leo lên theo. Hai người dừng lại dưới nắp giếng. Hàn Giang thử nhấc nắp giếng trên đầu lên, thò đầu ra ngoài nhìn. Phía trước và phía sau đều bị ô tô chặn đứng, bên cạnh là một bức tường, phía bên kia hình như là một con phố không rộng lắm. Anh không thể đoán được đây là đâu.

Yelena cũng thò đầu ra ngó nghiêng. Cô cũng không nhận ra đây là đâu, nhưng hai người họ đều đoán định, từ đây đi lên chắc sẽ không có nguy hiểm gì. Vậy là, Hàn Giang lên trước, Yelena lên sau, hai người một trước một sau từ cống ngầm chui lên.

Hàn Giang và Yelena cố gắng thích ứng với ánh sáng bên ngoài. Yelena nhìn đồng hồ, đã là bốn giờ chiều. Saint Petersburg mùa đông mới giờ này mà trời đã tối. Tối khi mắt hai người đã hoàn toàn thích ứng với ánh sáng bên ngoài thì họ mới ngạc nhiên phát hiện ra, trước mặt họ hóa ra là tượng đài Alexander cao lớn sừng sững. Yelena quay lại nhìn nơi mà họ chui ra từ cống ngầm, hóa ra đó là một cái giếng ngầm dưới vòm Khải Hoàn chính giữa tòa nhà Bộ tổng tham mưu.

Hàn Giang và Yelena giống như hai người ngoài hành tinh vừa mới rơi xuống trái đất vậy, họ nắm tay nhau đi vào quảng trường Cung điện Mùa Đông hoành tráng. Yelena mở mắt tròn mắt ngạc nhiên: “Thật là không thể tưởng tượng được, hóa ra chúng ta lại từ cống ngầm đến quảng trường Cung điện Mùa Đông!”

“Quả thực không thể ngờ. Xem ra chúng ta đã đi một vòng khá xa dưới lòng đất, từ pháo đài Saint Petersburg tới đây đâu cần đi lâu như vậy!”

“Đúng vậy, đi bộ phía trên cũng chỉ mất khoảng hai mươi phút, chắc chắn không thể quá nửa tiếng.” - Yelena khẳng định.

Hai người đến dưới đài tưởng niệm Alexander, rồi không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn thiên sứ cầm thánh giá trên đỉnh đài tưởng niệm, hồi tưởng lại những gì trải qua trong thế giới dưới lòng đất, lẽ nào u hồn của cung điện Mùa Đông trong truyền thuyết, quả thực tồn tại?

Thi thoảng có người đi đường, đi qua, thấy đôi nam nữ có dáng dấp khá ổn mà toàn thân bần thiêu, thì đều ngạc nhiên không hiểu họ là ăn mày hay du khách bị đánh đập cướp giật, rốt cuộc, có bà lão tốt bụng tiến đến hỏi Yelena bằng tiếng Anh lơ lớ: “Các bạn có cần tìm cảnh sát không?”

Yelena lúc này mới tỉnh ra: họ đứng đây lâu sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, tốt hơn hết nên quay về sớm. Cô kéo Hàn Giang, vội vã rời khỏi quảng trường Cung điện Mùa Đông trong ánh mắt ngạc nhiên của bà lão. Lên đến cầu Cung điện Mùa Đông, Hàn Giang hỏi Yelena: “Bây giờ chúng ta đi về sao?”

“Đúng! Đi về, tới pháo đài Saint Petersburg lấy xe của em đã!”

“Sao anh cảm giác tình hình ở đây không ổn lắm, có khi nào có người của Ilyushin bám theo chúng ta không nhỉ?” - Hàn Giang khẽ nói rồi quay ngoắt đầu nhìn nhìn quanh nhưng không phát hiện ra ai khả nghi.

“Phí lời, bộ dạng chúng ta thế này đương nhiên là bắt mắt rồi, mau rời khỏi đây thôi!” - nói xong, Yelena bước nhanh qua cầu Cung điện Mùa Đông. Lúc này họ vẫn chưa biết rằng, sáng sớm hôm nay, Đường Phong và Lương Viện đã từng diễn một pha bay xe hoành tráng ở đây, khi chiếc cầu đang tách đôi.

Hàn Giang và Yelena đến con phố vắng vẻ mà ban sáng họ đỗ xe. Yelena thấy chiếc Fiat của mình vẫn đỗ nguyên tại chỗ cũ liền bước thấp bước cao chạy tới.

Hai người lên xe, Yelena đang chuẩn bị khởi động máy thì đột nhiên có một người xuất hiện từ bên vệ đường, chặn ngay trước mũi xe. Yelena nhìn kĩ, hóa ra là Ivan Pavlov. Ivan Pavlov vòng ra phía cửa sổ xe của Yelena, gõ gõ cửa kính, Yelena hạ kính xuống, cảnh giác nhìn Ivan Pavlov.

Ivan Pavlov nhào người lên cửa kính, nhìn Yelena rồi lại nhìn Hàn Giang, anh ta thở dài: “Quả nhiên là hai người đi cùng nhau. Hừm, sao bộ dạng hai người lại như vậy?”

“Ilyushin sai anh đến hả?” - Yelena không buồn trả lời câu hỏi của Ivan Pavlov, ngược lại còn hỏi anh ta.

Ivan Pavlov đáp lại: “Yelena, cô không cần căng thẳng, chỉ có mình tôi, không có ai khác. Nhưng tôi vẫn phải nói, cô đi cùng anh ta rất nguy hiểm, hiện giờ Ilyushin đang lùng bắt anh ta khắp thành phố, còn cả Đường Phong nữa!”

“Đường Phong, các anh làm gì anh ấy rồi?” - Yelena sốt sắng hỏi.

“Chẳng làm gì anh ta cả, tên tiểu tử đó chạy mất rồi, hiện giờ cũng không biết anh ta ở đâu. Tuy Ilyushin chưa bắt được hai người họ, nhưng chẳng mấy chốc sẽ tóm được thôi. Yelena, tôi vẫn khuyên cô nên sớm tránh xa Hàn Giang ra. Cô không nên vì anh ta mà hủy hoại tương lai của mình!” - Ivan Pavlov nói với vẻ chân thành.

“Việc này không khiến anh phải bận tâm, nhưng anh có thể quay về nói với Ilyushin rằng tôi có thể cam đoan một trăm phần trăm: kẻ tranh ngọc không phải do

Hàn Giang lấy cắp, mà là bọn áo đen, là tổ chức bí ẩn có thực lực lớn mạnh đó. Anh nói thêm với Ilyushin rằng anh ta nên tập trung đối phó với kẻ thực sự đánh cắp kẻ tranh ngọc đi, đừng có chỉ chăm chăm vào chúng tôi!”

- Yelena nghiêm giọng nói.

Nói xong Yelena đạp mạnh chân ga, ngạo mạn bỏ đi để mặc Ivan Pavlov đứng ngây phía sau. Ivan Pavlov bực tức vội vàng nhảy lên một chiếc Ford đỗ cách đó không xa đuổi theo.

Yelena nhìn thấy Ivan Pavlov qua kính chiếu hậu, cười nhạt nói: “Anh ta vẫn chưa phải đối thủ của em!” - Nói xong, cô liền tăng tốc, tới ngã tư trước mặt, 3 giây, 2 giây, 1 giây, đèn đỏ đã bật! Chiếc Fiat vẫn bất chấp đèn báo vượt qua ngã tư trong tiếng còi xe, tiếng phanh xe và cả tiếng chửi rủa âm ỉ, bỏ lại Ivan Pavlov đang mắc kẹt trong dòng người phía sau liên tục bấm còi, nhưng bất lực không còn cách nào khác.

Yelena nhìn điệu bộ thảm hại của Ivan Pavlov qua gương chiếu hậu liền bật cười lạnh lùng, còn Hàn Giang thì quay đầu lại nhìn Ivan Pavlov đang kẹt trong dòng xe cộ, cười với Yelena: “Ivan Pavlov, có phải anh ta đã bị loại rồi không?”

Yelena lớn tiếng trả lời Hàn Giang: “Đúng vậy, anh ta đã bị em đá ra khỏi hàng ngũ, hiện giờ hàng ngũ của em không quá chỉ tiêu nữa rồi!” - Nói xong, cô lại hôn nhẹ lên má Hàn Giang một cái.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

37. Chương 10

Chương 10

Ngọn tháp vĩ đại

Có lẽ trong cung điện mùa đông đúng là có u hồn tồn tại, thậm chí còn chính là u hồn của hoàng hậu Một Tạng. Hàng ngày, bà từ trong chiếc tủ trưng bày thoát ra, rồi giống như cô hồn dã quỷ, bay lượn khắp cung điện để tìm kiếm cơ thể đã mất của mình, nhưng vẫn không sao tìm lại được. Bà đã tuyệt vọng mê man ở đây gần cả trăm năm...

1

Đường Phong và Lương Viện trải qua vài tiếng đồng hồ khó nhọc trong văn phòng của Tymoshenko.

Khi trời sắp sáng, hai người mới mệt mỏi thiếp đi, nhưng chưa chợp mắt được bao lâu thì điện thoại của Đường Phong đã đột nhiên đổ chuông, Tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng làm việc yên tĩnh bỗng trở nên vô cùng chói tai. Đường Phong tỉnh giấc vội vàng cầm điện thoại lên xem, trên màn hình hiện lên số điện thoại hoàn toàn xa lạ, chắc chắn không phải số Trung Quốc, mà giống như số điện thoại cố định tại Saint Petersburg.

Đường Phong đang định nghe máy thì Lương Viện đột nhiên hét lên với anh: “Anh điên rồi, đó là điện thoại của Ilyushin hoặc là do bọn áo đen gọi tới, anh mà nghe thì chúng ta sẽ lộ ngay đấy!”.

Đường Phong nghe thấy vậy cũng giật mình. Đúng vậy, họ may mắn mới gặp được Tymoshenko tốt bụng, nếu không thì giờ này cũng không chốn nương thân! Ngộ nhỡ bại lộ một cái, không những bản thân kết thúc mà còn liên lụy cả Tymoshenko. Đường Phong ngậy người ra đó, anh đặt điện thoại lên bàn làm việc của Tymoshenko, không nghe điện thoại, cũng không từ chối cuộc gọi, cứ như vậy, mặc cho tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang vọng trong phòng làm việc tĩnh mịch. Đôi mắt Đường Phong nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại đang nhấp nháy, và anh đột nhiên cảm thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc này trở nên khủng khiếp vô cùng. Tiếng chuông đã tắt, nhưng chỉ trong chốc lát, tiếng chuông lại vang lên. Đường Phong không chịu đựng được nữa, anh muốn tiếng chuông này im đi. Anh đột nhiên vô lấy chiếc điện thoại trên bàn, hai tay run lẩy bẩy, tìm thấy nút tắt, rồi càn run rẩy hơn nữa, anh bấm nút tắt, tiếng chuông rút cuộc đã dừng lại.

Tắt điện thoại xong, Đường Phong vào buồng vệ sinh rửa mặt rồi quay trở lại bàn làm việc của Tymoshenko. Lương Viện thấy sắc mặt Đường Phong vô cùng khó coi liền lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Đường Phong xua tay, nói: “Không sao, mấy hôm nay anh căng thẳng quá, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.”

“Mấy tiếng đồng hồ chúng ta bị truy sát cũng đâu thấy anh như vậy?”

“Hiện giờ khác, đây là môi trường hoàn toàn xa lạ với chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng không có bất cứ sự trợ giúp nào ở đây cả.”

“Giờ thì không phải anh đang nhận được sự trợ giúp của đồng nghiệp người Nga đó sao?”

“Tymoshenko? Không, kể cả Tymoshenko tốt bụng có giúp chúng ta đi chăng nữa, thì chúng ta cũng không thể ở lại đây lâu, như vậy sẽ liên lụy đến anh ấy. Trong vòng ba ngày, chúng ta bắt buộc phải nghĩ ra cách,

nếu không thì chỉ còn cách đến lãnh sự quán Trung Quốc thôi, nhưng nếu như vậy thì nhiệm vụ của chúng ta cũng hoàn toàn đi tong!” - Đường Phong lòng trĩu nặng ưu tư nói.

“Cũng không biết Hàn Giang và tiến sỹ Từ giờ sao rồi?” - Lương Viện lo lắng.

“Chắc chắn lành ít dữ nhiều, nhưng nếu như họ có được sự giúp đỡ của Yelena và lão Mã thì có lẽ vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng!”

“Nhưng khi chúng ta tới chung cư của Yelena thì người của Ilyushin đã ở đó rồi, lẽ nào Hàn Giang và tiến sỹ Từ đi tìm Yelena, kết quả bị Ilyushin tóm cả mẻ?”

Đây cũng là điều mà Đường Phong lo lắng, cái cách mà anh gọi là nghĩ ra trong ba ngày, chẳng qua cũng chỉ là nghĩ cách nhanh nhất để tìm ra Hàn Giang. Bởi Đường Phong biết rằng: nếu chỉ dựa vào sức của anh và Lương Viện thì có thể tự bảo toàn được tính mạng cũng là khá lắm rồi, còn muốn chuyển bại thành thắng thì chỉ có cách nhanh chóng tìm thấy Hàn Giang. Nhưng nếu như đã xảy ra tình huống xấu nhất, như Lương Viện nói, thì phải làm thế nào đây? Đường Phong không dám nghĩ tiếp nữa. Anh lắc đầu, nói với Lương Viện: “Nếu quả thật Yelena tin cậy được thì anh nghĩ: với năng lực của Hàn Giang và Yelena, người của Ilyushin không dễ tóm được anh ấy đâu.”

“Mong là như vậy!” - Lương Viện âm thầm cầu nguyện trong lòng.

2

Đường Phong hoàn toàn trấn tĩnh lại, anh cảm thấy bụng đói cồn cào. Anh vén một góc tấm rèm cửa dày cộm ngó xem bên ngoài, trời đã sáng, nhìn đồng hồ, chắc là đã quá giờ đi làm từ lâu, nhưng Tymoshenko vẫn chưa tới. Nhưng điều này cũng không có gì lạ, những học giả chuyên nghiên cứu như anh ấy vốn không có thời gian đi làm cố định. Đường Phong vừa ngẫm nghĩ, vừa vô tình lật giở đồng sách vở và tài liệu nghiên cứu chất đống trên bàn làm việc của Tymoshenko, có tiếng Nga, có tiếng Anh, tiếng Pháp, dĩ nhiên còn có không ít tài liệu tiếng Trung. Đường Phong vừa xem những tài liệu này, vừa giúp Tymoshenko thu dọn bàn làm việc. Anh sắp xếp các loại sách vào một chỗ. Sau đó sắp xếp tài liệu và giấy loại vào một chỗ, Lương Viện tò mò nhìn Đường Phong: “Anh đang làm gì vậy?”

“Chẳng phải không có gì để xem sao? Xem qua sách của Tymoshenko.”

“Anh vẫn chưa kể cho em biết anh quen anh ấy thế nào?”

“Anh quen anh ấy hôm tới cung điện Mùa Đông tham quan, chuyên ngành của anh ấy gần giống của anh, thậm chí còn chuyên sâu hơn anh một chút.

“Ồ, nói như vậy thì bọn anh rất có tiếng nói chung rồi!” - Lương Viện cười nói.

Đường Phong lắc đầu: “Anh đến Saint Petersburg mang theo nhiệm vụ bên mình, bởi vậy không tiện tiết lộ thân phận thật của mình cho anh ấy, nhưng hôm đó anh vẫn sơ hở để lộ chút thông tin trước mặt anh ấy.”

“Khà khà, anh đúng là không có tố chất làm đặc công!”

“Đúng vậy, anh đang nghĩ: đợi việc này kết thúc anh sẽ quay về trường đại học làm công việc nghiên cứu cho rồi. Đây đúng là những ngày sống chẳng ra người!”

- Đường Phong oán thán.

“Ngược lại em thấy cuộc sống thế này thật thú vị, chắc là do từ nhỏ em đã bị cha và ông quản chặt quá, không còn chút tự do nào cả, mãi cho tới khi đi Mỹ du học em mới thoát khỏi sự quản lý của cha.” - Lương Viện chán nản nói.

Đường Phong tò mò hỏi: “Hai chúng ta ở bên nhau lâu như vậy rồi, em vẫn chưa kể rõ cho anh nghe về cha và ông em. Dù anh biết trong lúc này nhắc đến ông em, là một việc rất đau khổ với em.”

Lương Viện lắc đầu đáp: “Không sao, thật ra cha em chẳng có gì để nói cả, ông rất yêu em, cũng rất nghiêm khắc với em, nhưng sau đó em đã tìm ra bí quyết để đối phó với cha. Ông chỉ có mình em, bởi vậy chỉ cần em với ông tranh cãi là em liền ra sức làm nũng trước mặt ông, . chắc chắn ông sẽ thua thôi.”

“Giống như lần này em nhất định đòi đi cùng bọn anh chứ gì?”

“Đúng vậy, nếu so sánh thì tuy ông nội rất nghiêm khắc với em, nhưng sự nghiêm khắc đó lại không giống như của cha đối với em. Cha em nói năng, làm việc đều rất kiên quyết dứt khoát, thường không màng tình cảm, bởi vậy lúc em và cha giận nhau, em thường nói ông là động vật máu lạnh. Còn ông nội em lại rất hiền từ, ông dạy dỗ em giống như vị giáo sư già nhân hậu có học thức uyên bác dạy học trò vậy. Trong ấn tượng của em, hầu như không có điều gì là ông không biết, bởi vậy em thích được ở bên cạnh ông.”

“Vậy việc làm ăn buôn bán của gia đình em thì sao? Có phải giống như những lời đồn đại bên ngoài, trong thập niên 70 của thế kỷ trước: đầu tiên, ông nội em đột nhiên kiếm được thùng vàng, sau đó công việc làm ăn của gia đình em càng ngày càng lớn, rồi truyền lại cho cha em và mới có quy mô như ngày hôm nay phải không?” - Đường Phong lại hỏi.

Lương Viện lắc đầu: “Em đã nói rồi, em không quan tâm công việc làm ăn của gia đình, em cũng không. Cha em khởi nghiệp như thế nào, phải chăng vì lúc em ra đời thì công việc làm ăn của gia đình đã khá lớn rồi!”

Lúc nghe Lương Viện nói chuyện, Đường Phong phát hiện thấy trước ngực cô lộ ra một sợi dây chuyền. Đó là một sợi dây chuyền có mặt hình trái tim, mạ vàng, đẹp thì có đẹp, chỉ có điều kiểu hơi cổ mà thôi, Đường Phong trước đây cũng thấy Lương Viện từng đeo chiếc dây chuyền này, nhưng mãi vẫn chưa kịp hỏi về nguồn gốc của nó. Đường Phong chỉ vào sợi dây chuyền trước ngực Lương Viện, hỏi: “Em vốn trẻ trung sành điệu, sao lại đeo sợi dây chuyền cổ lỗ vậy?”

“Sao cơ? Anh thấy không đẹp sao?” - Lương Viện hỏi lại.

“Không, rất đẹp, anh chỉ thấy lạ, nên hỏi thôi.”

Lương Viện tháo sợi dây chuyền xuống, mở nắp mặt dây chuyền ra. Lúc này Đường Phong mới nhìn thấy bên trong mặt dây chuyền có một bức ảnh cũ. Lương Viện chỉ vào bức ảnh nói với Đường Phong: “Đây là sợi dây chuyền do mẹ em để lại. Từ sau khi mẹ qua đời, em đã luôn đeo nó bên mình.”

Lương Viện đưa sợi dây chuyền cho Đường Phong.

Đường Phong nhìn kỹ tấm ảnh đen trắng bị nhòe. Trong ảnh là gương mặt thanh tú của một người phụ nữ. Người phụ nữ đó toát lên vẻ đoan trang cao quý, miệng bà mỉm cười, nhưng Đường Phong cảm thấy nụ cười này có chút gì đó miễn cưỡng, không tự nhiên.

“Đây chính là mẹ của Lương Viện?” - Đường Phong nghĩ mông lung. Anh trả lại dây chuyền cho Lương Viện rồi hỏi cô: “Sao anh không thấy em kể gì về mẹ em?”

“Bởi vì năm em lên bảy tuổi thì mẹ em đã mất rồi, vậy nên kí ức của em về mẹ rất ít, nếu không thường xuyên nhìn tấm ảnh này thì kí ức đó còn mơ hồ hơn.” - Nói xong, mắt Lương Viện bắt đầu ươn ướt.

Đường Phong nhìn Lương Viện, không biết nên an ủi cô thế nào. Đúng lúc không biết nên làm thế nào thì anh bỗng nhìn thấy một tập tài liệu mỏng trên bàn làm việc của Tymoshenko. Tài liệu là tập ảnh phôi to, xem ra cũng cũ lắm rồi. Đường Phong tò mò cầm tập tài liệu này lên.

3

Đây là một phần tư liệu từ thời Sa hoàng của Nga, do niên đại lâu đời, có lẽ ảnh gốc cũng đã ngả vàng, nên những bức ảnh phôi to này cũng không rõ nét nữa. Trên bìa tập tài liệu là những từ bằng tiếng Nga, Đường Phong đánh vần một hồi mới lắp bắp đọc được: Ngọn... tháp... vĩ... đại.

Ngọn tháp vĩ đại? Hình như Đường Phong đã nghe thấy từ này ở đâu đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra, dưới dòng chữ “Ngọn tháp vĩ đại” lại là một hàng chữ tiếng Nga, Đường Phong nhận ra ngay, đây là tên của một người Nga - Alexei Pavlov Ivanovic. Đường Phong luôn toát mồ hôi với những cái tên dài dòng của người Nga, anh cũng không nghĩ lâu, liền lật giở tập tài liệu. Tài liệu duy nhất rất ngắn gọn, nhưng trình độ tiếng Nga của Phong quá xoàng, nên đọc nửa ngày anh mới hết đại khái nội dung của nó. Phần tài liệu này chủ yếu là giới thiệu tình hình hai lần khai quật trộm Hắc Thủy Thành Tây Hạ của nhà thám hiểm người Nga Kozlov vào năm 1908 và 1909. Đây chính là điều mà Đường Phong hứng thú, nhưng khi anh định đọc kĩ lại thì bỗng nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Đường Phong và Lương Viện đều trở nên căng thẳng, ngoài Tymoshenko ra thì còn có thể là ai khác đây? Cánh cửa giống như cửa cung điện rút cuộc cũng đã mở ra, nhưng chỉ hé ra một khe nhỏ, một bóng người cao gầy lên vào trong phòng rồi lập tức đóng chặt cửa lại. Đường Phong chăm chú nhìn, người này chính là Tymoshenko, lúc này tim anh như đang treo ngược lên mới được hạ xuống.

“Cửa này có mấy chiếc chìa khóa vậy?” - Đường Phong vừa nhìn thấy Tymoshenko liền căng thẳng hỏi.

Tymoshenko có chút ngỡ ngàng, nhưng anh lập tức hiểu ý Đường Phong. Anh cầm chìa khóa giải thích với Đường Phong: “Vốn dĩ tổng cộng có ba chìa, tôi một chìa, vị giáo sư già cùng phòng một chìa, còn một chìa để ở chỗ bảo vệ. Bao năm vậy rồi, khả năng người của họ cũng không biết chiếc chìa khóa đó ở đâu nữa.” - Tymoshenko giải thích.

“Như vậy thì tốt, tôi quên không hỏi anh, hôm đó tại cung điện Hermitage nhỏ, sao anh lại đột nhiên biến mất vậy?”

“Ồ, hôm đó vì giám đốc triển lãm đột nhiên có việc quan trọng cần tìm tôi. Tôi thấy anh đang chăm chú xem con công máy đó xòe cánh nên không làm phiền anh mà đi trước.” - Lời giải thích của Tymoshenko nghe có vẻ hợp tình hợp lý.

“Con công máy đó quả thật quá kỳ công, tinh xảo!” - Đường Phong thán phục nói.

“Đúng rồi, tôi cũng có câu hỏi muốn hỏi, anh nói rằng các bạn đang bị người ta truy đuổi, vậy rút cuộc họ là ai? Nếu cần thiết tôi có thể giúp các bạn báo cảnh sát.” - Tymoshenko quan tâm hỏi.

“Đừng, tuyệt đối đừng báo cảnh sát!” - Điều bộ của Đường Phong như vẽ có điều ngập ngừng muốn nói, ấp úng hồi lâu, anh mới lẩm bẩm: “Việc này rất phức tạp, nếu như báo cảnh sát thì càng phức tạp hơn, thế nên... mong anh hãy tin chúng tôi, chúng tôi không phải là người xấu. Anh yên tâm, chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ ở đây ba hôm nữa thôi.”

“Không... không! Đường Phong, không phải tôi muốn đuổi anh đi, chỉ là tôi tò mò, nếu anh không muốn nói thì thôi!” - Tymoshenko rất rộng lượng nói.

“Làm phiền anh quá, sau này có cơ hội, tôi sẽ nói hết với anh!”

“Hy vọng có ngày đó. Chắc hai người đói lắm rồi, tôi có mang một ít thức ăn cho các bạn đây!” - Tymoshenko nói xong, Đường Phong mới để ý thấy Tymoshenko mang đến cho hai người rất nhiều đồ ăn nhanh.

Tuy Đường Phong và Lương Viện đều không thích ăn đồ ăn nhanh kiểu tây, nhưng ừơng lúc hoạn nạn thế này, có được những thứ này để ăn cũng là tốt lắm rồi. Trong lúc hai người ăn, Tymoshenko liếc thấy phần tư liệu trên bàn. Anh cầm tài liệu lên, nghi ngờ lật qua lật lại.

“Tại tôi ở đây nhàn chán quá nên tiện mở ra xem!” - Đường Phong có chút bối rối giải thích.

“Xem ra quả thật anh rất hứng thú với Tây Hạ. Sao rồi, tư liệu này đọc có hiểu không?” - Tymoshenko hỏi.

“Hiểu đại khái thôi, trong tư liệu chủ yếu ghi chép lại những gì mà Kozlov tài qua khi phát hiện thấy Hắc Thủy Thành, nhưng trình độ tiếng Nga của tôi quả thực chẳng ra sao cả, nên trong đó còn rất nhiều thứ không hiểu.”

“Vậy được thôi, tôi sẽ nói cho anh biết về tập tài liệu này, cũng có nghĩa là nói về ‘Tòa tháp vĩ đại’ mà trong đó nói đến.” - Tymoshenko chậm rãi nói.

4

Đường Phong và Lương Viện liền nhoài đến, cả hai đều tò mò nhìn tập tài liệu trong tay Tymoshenko. Tymoshenko chỉ vào cái tên Alexei Pavlov Ivanovic trên bìa, giới thiệu: “Tập tài liệu này tuy đơn giản nhưng rất quan trọng, Người này chính là tác giả của nó. Đường Phong, cái tên tiếng Nga này có thể anh không thấy quen, nhưng nhắc tới tên Trung Quốc của ông ấy thì nhất định anh cũng đã từng nghe qua. Người này chính là nhà Hán học, Đông Phương học nổi tiếng của nước Nga chúng tôi, đồng thời cũng là người khai sáng ra Tây Hạ học, Y Phụng Các.”

“Y Phụng Các ư? Thảo nào ban nãy tôi thấy cái tên Nga này nghe có chút quen quen, hóa ra là Y Phụng Các lừng danh!” - Đường Phong quá quen thuộc với cái tên này rồi, nhưng ban nãy anh đã không liên tưởng tới mối liên quan giữa cái tên tiếng Nga dài dòng với đại danh Y Phụng Các.

“Đúng vậy, bởi trong giới Tây Hạ học, bao gồm cả giới Đông Phương học, đại danh của Y Phụng Các không ai là không biết, mọi người còn quên cả tên tiếng Nga vốn có của ông. Y Phụng Các tốt nghiệp chuyên ngành Mãn Hán ngữ - Khoa Ngôn ngữ Đông Phương của Đại học Saint Petersburg năm 1901. Ông có tư chất thông minh, thậm chí có thể không hề khoa trương khi nói rằng ông là một thiên tài. Ông vô cùng có năng khiếu với lịch sử, ngôn ngữ và văn hóa Phương Đông. Vào một ngày năm 1909, trong căn phòng của Hội địa lý học, Y Phụng Các mở một tập tài liệu dày về Tây Hạ mà Kozlov đem về từ Hắc Thủy Thành. Trong đồng tài liệu lộn xộn này, Y Phụng Các đã phát hiện ra một loại văn tự mà mình chưa từng nhìn thấy, văn tự này chính là chữ Tây Hạ. Lúc này Y Phụng Các mới vỡ lẽ: những gì mà Kozlov đã hai lần dùng lạc đà vận chuyển về, hóa ra là lịch sử của một vương triều xa xôi hơn tám trăm năm trước. Kể từ đó, một bức màn lịch sử bao năm bụi phủ từ từ được vén mở, và một ngành học thuật hoàn toàn mới đã ra đời, đó chính là Tây Hạ học”.

Tymoshenko ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

”Phần tài liệu ngắn gọn này chính là phần tư liệu báo cáo được tập hợp lại từ những trải nghiệm mà Kozlov kể lại, cùng với những bức ảnh mà đội thám hiểm chụp lại.

Các bạn có biết mục đích mà năm đó Kozlov đến Trung Quốc thám hiểm là gì không? Nhưng phải nhớ rằng, ông không hề hay biết chuyến đi tới Trung Quốc của mình lại có những phát hiện kinh động thế giới đến vậy.”

“Mục đích? Tôi chỉ biết lúc đó có rất nhiều nhà thám hiểm, vì nhiều mục đích khác nhau, đã đến miền Tây Trung Quốc, ví dụ như Stein của nước Anh, Pelliot của Pháp...” - Đường Phong còn chưa kịp nói gì thì Lương Viện đã cướp lời.

“Đúng vậy, năm đó có rất nhiều nhà thám hiểm đã tới thám hiểm miền Tây Trung Quốc, nhưng Kozlov đến Trung Quốc chỉ vì một truyền thuyết duy nhất!”

“Một truyền thuyết?” - Đường Phong và Lương Viện không hẹn mà gặp, cùng lúc nghĩ tới truyền thuyết kị tranh ngọc.

Dĩ nhiên, lúc đó Kozlov không hay biết gì về kị tranh ngọc, bởi vì hồi đó rất nhiều học giả cũng đều chưa từng nghe về vương triều Tây Hạ. Lịch sử Tây Hạ kết thúc sớm, văn tự Tây Hạ cũng thất truyền. Đây là một vương triều đã bị lịch sử chôn vùi hoàn toàn, thậm chí đến cả bản thân Kozlov cũng không biết năm đó ông đã đào lên được gì.

Tymoshenko chậm rãi giải thích: “Một truyền thuyết! Cuối thế kỷ XIX, nhà lý hành lừng danh người Nga Potanin, trong cuốn truyền kỳ của mình đã ghi chép lại một truyền thuyết mà mình ông được nghe ở một địa danh nào đó của vùng Tây Bắc Trung Quốc, nói rằng: ở trong sa mạc có một thành phố, thành phố này có cất giấu rất nhiều báu vật. Vậy là, để kiểm chứng truyền thuyết này, Kozlov sau khi được Hội Địa lý học trợ giúp, đã tới Trung Quốc.”

“Năm đó Kozlov đã vì một truyền thuyết mơ hồ mà vượt vạn dặm xa xôi lặn lội tới Trung Quốc, còn ngày nay, bản thân mình cũng vì cái truyền thuyết liên quan tới Hạng Hủy Mật Thành mà thân rơi vào chốn hiểm nguy!” - Đường Phong bỗng cảm thấy anh và Hàn Giang cùng chung mục đích với Kozlov của hàng trăm năm trước, nhưng chẳng mấy chốc anh đã phủ định suy nghĩ ngu ngốc này: “Năm đó Kozlov đến Trung Quốc là để lấy trộm báu vật, còn chúng ta lại không phải vậy. Nhưng cái truyền thuyết mà Potanin nghe được đó có khi nào chính là Hạng Hủy Mật Thành mà chúng ta phải khổ sở tìm kiếm không nhỉ? Kozlov chẳng qua cũng chỉ là gặp may nên ông ta đã gặp đúng Hắc Thủy Thành, và Hắc Thủy Thành vốn không có báu vật nào trong truyền thuyết, mà chỉ có vô số những báu vật của văn hiến Tây Hạ, có lẽ đây chính là do số phận an bài.”

5

Trong lúc đầu óc Đường Phong đang suy nghĩ rối bời thì Tymoshenko lại bắt đầu giới thiệu về chuyến thám hiểm của Kozlov: “Khoảng tháng tư năm 1908, Kozlov đã vào sâu trong sa mạc Badan Jaran, nhưng ông

không tìm thấy thành phố trong truyền thuyết. Hết lần này đến lần khác, ông đã mời những người dân bản địa dẫn đường nhưng đều bị những người Torghut Mông cổ từ chối. Cuối cùng, Kozlov đã mang theo lễ vật hậu hĩnh, gặp gỡ đức vua Mông cổ Đạt Tây đang thống trị nơi này.

Đức vua Mông cổ xao lòng trước lễ vật của Kozlov, nên đã phái hai người bản địa thông thạo địa hình dẫn đường, đưa đoàn thám hiểm của Kozlov vào trong sa mạc để tìm kiếm thành phố mất tích đó. Vậy là, dưới sự dẫn dắt của dân bản địa, Kozlov đã tìm thấy Hắc Thủy Thành trong sa mạc. Kozlov sau này từng hồi tưởng lại và nói rằng:

“Tôi vĩnh viễn không bao giờ quên được cảm giác vui sướng khôn cùng trong giây phút đó.. Trước mắt Đường Phong và Lương Viện dường như hiện lên cảnh tượng khi Kozlov tìm thấy Hắc Thủy Thành.

Tymoshenko tiếp tục nói: “Sau đó, Kozlov đã tìm thấy gần chục thùng kinh Phật, cùng những vật dụng hàng ngày của người dân thời đó, trong những di tích đường phố và nhà cửa của thành phố Hắc Thủy Thành.

Nhưng rõ ràng Kozlov đã không hài lòng với những thành quả đó, bởi vì ở đây không phát hiện thấy kho báu như trong truyền thuyết. Vậy là Kozlov sai người chuyển gần chục thùng kinh về Saint Petersburg, còn mình tiếp tục dẫn đoàn thám hiểm tiến về Tứ Xuyên. Ông tin rằng, trên tuyến đường từ Nội Mông cổ, đi qua Ninh Hạ, Cam Túc và Thanh Hải, nhất định sẽ có những phát hiện quan trọng hơn. Nhưng khi tới Thanh Hải thì đột nhiên ông nhận được thư của Hội Địa lý học Hoàng gia, trong thư yêu cầu ông lập tức quay trở lại Hắc Thủy Thành để tiến hành khai quật sâu hơn nữa.”

“Tại sao lại như vậy?” - Lương Viện tò mò hỏi. Không đợi Tymoshenko trả lời, Đường Phong liền giải thích cho Lương Viện: “Bởi vì sau khi những thùng kinh đó được chở về Saint Petersburg, những chuyên gia của Hội Địa lý học không một ai hiểu được văn tự Tây Hạ trên đó, nhưng họ cảm thấy những gì mà Kozlov khai quật được không thường chút nào, Hắc Thủy Thành nhất định còn có phát hiện quan trọng hơn. Vậy là, Hội Địa lý học yêu cầu Kozlov từ bỏ dự định đến Tứ Xuyên, quay lại Hắc Thủy Thành để dốc sức khai quật.”

“Đúng! Đường Phong nói rất đúng, chính vì như vậy. Kozlov lúc đó cũng hưng phấn lạ thường, sau khi nhận được thư, chỉ trong vòng chín ngày, ông đã từ Thanh Hải về tới Hắc Thủy Thành, đó là vào tháng sáu năm 1909. Lần này, những gì mà Kozlov khai quật được ở Hắc Thủy Thành không lớn, vậy là ông đã di chuyển tới một số Phật tháp ngoài thành phố để khai quật, trong đó có một tòa Phật tháp lớn nằm tại phía tây thành phố, cách bờ sông gần 400 mét tháp này có dáng vẻ hùng vĩ, nổi bật sừng sững giữa quần thể tháp, nhìn vô cùng bắt mắt. Tòa tháp này chính là mục tiêu khai quật đầu tiên mà Kozlov. Khi khai quật tòa tháp này, ông đã vô cùng kinh ngạc, bởi trong tòa tháp để chất đống những pho tượng Phật đủ hình đủ dạng và các cuốn kinh được viết bằng chữ Tây Hạ, chữ Hán, chữ Phạn.”

“Đó chính là tòa tháp vĩ đại?” - Lương Viện hỏi.

“Đúng vậy, đó chính là Phật tháp được Kozlov gọi là ‘Tòa tháp vĩ đại’. Các bạn xem ảnh trên này!” - Nói xong, Tymoshenko chỉ một bức ảnh nhòe nhoẹt trên tập tài liệu cho Đường Phong và Lương Viện xem.

Đường Phong và Lương Viện nhìn tòa Phật tháp bị Kozlov khai quật bằng phương pháp thô bạo trên bức ảnh. Trong tòa tháp chất kín những cuốn kinh Phật và tượng Phật. Tymoshenko chỉ bức ảnh nói: “Lần phát hiện này không những vượt hẳn lần trước về số lượng, thậm chí chất lượng cũng hơn hẳn. Văn vật mà Tymoshenko phát hiện lần trước đa số đều là vật dụng dùng trong dân gian, còn lần này đa số đều là vật dụng của quý tộc, nhất là tòa Phật tháp này, thậm chí còn xuất hiện rất nhiều báu vật của hoàng gia. Rất nhiều thứ sau này được các nhà Tây Hạ học gọi là văn hiến kinh điển, cũng đều xuất thân từ đây mà ra. Ví dụ như tác phẩm địa lý Tây Hạ học nổi tiếng: ‘Thánh lập nghĩa hải’, mà anh nhìn thấy, và cả từ điển Tây Hạ - Hán ngữ nổi tiếng: ‘Phiên Hán Hợp Thời Chương Trung Châu’... Thậm chí, có thể không chút khoa trương mà nói rằng, nhờ phát hiện ra tòa tháp này mà mới có Tây Hạ học sau này.”

“Nói như vậy thì đúng quả thật là ‘tòa tháp vĩ đại’ rồi!” - Lương Viện kinh ngạc thốt lên.

Nhưng Đường Phong lại cúi đầu im lặng. Những gì Tymoshenko nói, hầu hết trước đây anh đã từng biết đến, bởi vậy anh không hứng thú lắm. Anh thuận tay lật mở mấy trang tài liệu tiếng Nga mông tang, đột nhiên, anh chỉ lên hình vẽ một pho tượng Phật trên tài liệu, hỏi Tymoshenko: “Pho tượng Phật này hình như tôi đã từng trông thấy ở đâu đó rồi thì phải?”

“Đương nhiên anh từng trông thấy rồi, mấy hôm trước anh vừa nhìn thấy ở đây đây!”- Tymoshenko nói vậy khiến Đường Phong nhớ ra mình đã trông thấy pho tượng này ở gian triển lãm Trung Quốc trong cung điện Mùa Đông.

6

Đường Phong lại hỏi: “Nhưng pho tượng mà tôi nhìn thấy chỗ các anh chỉ là hình đầu phật, nhưng trên bức ảnh này pho tượng còn có cả toàn thân hoàn chỉnh, nhìn trên ảnh hình như còn khoanh chân ngồi thiền thì phải. Lẽ nào phần thân của pho tượng mất rồi?”

Tymoshenko có vẻ như không vội trả lời câu hỏi của Đường Phong, mà để Đường Phong xem kĩ lại pho tượng trên bức ảnh. Đường Phong lại tỉ mỉ xem lại bức ảnh lần nữa. Tượng phật trong ảnh: đầu tượng phật vẫn là đầu tượng đó, nhưng có phần thân hoàn chỉnh. Đó là thân thể nữ giới. Điều này không có gì lạ, trong điêu khắc tượng phật của Phật giáo, đặc biệt là trong Phật giáo Tạng Truyền, rất nhiều tượng phật đều là hình tượng nữ giới hoặc là hợp thể nam nữ, vừa có đặc tính của nữ giới, lại vừa có đặc tính của nam giới, nhưng tượng phật trong bức ảnh hoàn toàn là hình dạng nữ giới, chỉ... chỉ có điều, Đường Phong đột nhiên để ý thấy thân thể của pho tượng này hình như toàn thân sứt sẹo, trên người toàn những vết rạn nứt. Xem tới đây, Đường Phong hỏi lại Tymoshenko: “Phần thân của tượng phật hình như sắp nứt ra?”

Tymoshenko cười nói: “Anh quan sát rất kĩ, nhưng không phải là sắp nứt mà là lúc chụp bức ảnh này, nó đã bị nứt rồi. Tôi không hiểu nguyên nhân là do Kozlov lúc khai quật tòa phật tháp đã làm nó bị tổn hại, hay là do vật liệu chế tác pho tượng năm đó có vấn đề, cộng với bao năm tháng đã trôi qua; chỉ biết lúc chụp bức ảnh này thì phần thân của bức tượng đã nứt ra rồi. Trong phật tháp pho tượng này cao lớn khác thường, nó là pho tượng to nhất trong số các pho tượng phật, hơn nữa, vị trí của nó cũng ở chính giữa phật tháp. Điều này cho thấy bức tượng phật này vô cùng quan trọng.”

“Đúng vậy, tôi nhận ra rồi, pho tượng phật này nằm ở vị trí chính giữa kê sát phía sau đại phật tháp. Trong truyền thống của Trung Quốc cổ đại, thì đây là vị trí của người được tôn trọng, còn những pho tượng khác đứng đối xứng xung quanh nó, càng cho thấy địa vị cao quý của pho tượng này”.

“Anh có biết tại sao không? Bởi vì trong pho tượng này có bọc một hài cốt!” - Tymoshenko không đợi Đường Phong mở miệng, liền nói thẳng ra câu trả lời.

“Hài cốt trong tượng phật!” - Lương Viện ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm, ngược lại Đường Phong vẫn có vẻ trấn tĩnh.

“Lúc Kozlov phát hiện ra pho tượng phật này thì thân tượng đã nứt ra, trên đầu tượng phật cũng nứt một đường, nên Kozlov đã phát hiện ra hài cốt qua khe nứt trên tượng. Lúc đó ông đã vô cùng hoảng sợ, chỉ biết nhanh chóng gói ghém phần xương đó lại rồi gửi về Saint Petersburg để chuyên gia kiểm nghiệm. Sau khi chuyên gia kiểm nghiệm xong, đoán định bộ xương này là của một người phụ nữ xấp xỉ 30 tuổi hoặc nhiều tuổi hơn một chút, là chủng người Tây Tạng - Aryan - Mông Cổ. Ngoài ra, trên kinh phật và một số văn hiến phát hiện được gần pho tượng, đều xuất hiện dấu ấn của hoàng thái hậu Một Tạng. Vậy là, có học giả đã cho rằng bộ xương của Một Tạng - hoàng hậu cuối cùng của Nguyên Hạo, cũng chính là mẹ của vị hoàng đế Tây Hạ thứ hai Lương Tộ.”

“Sao cơ? Anh nói là bộ xương đó chính là hoàng hậu Một Tạng?” - Đường Phong cũng há hốc mồm kinh ngạc.

Tymoshenko gật gù. “Nhưng... nhưng lăng mộ của Một Tạng ở trong vương lăng Tây Hạ dưới núi Hạ Lan chứ sao lại ở trong ngọn tháp của Hắc Thủy Thành được nhỉ?” - Đường Phong vẫn không sao tin được.

“Đừng quên, Trung Quốc thời cổ đại có rất nhiều tháp mộ, hơn nữa cũng đã từng có trường hợp đem xác chết sau khi xử lý tạo thành tượng phật.” - Tymoshenko nhắc nhở Đường Phong.

“Không sai, Trung Quốc cổ đại có rất nhiều cao tăng sau khi chết đã được chôn cất dưới tháp, hoặc trong tháp, cũng có một số cao tăng sau khi viên tịch đã được tạo thành những xác khô giống như xác ướp vậy, rồi sau đó tạc thành tượng phật, đặt vào trong tháp. Nhưng đó đều là hòa thượng, còn người Trung Quốc thông thường vẫn tin ngưỡng theo tục an táng dưới lòng đất!” - Đường Phong phản bác lại.

Tymoshenko lại cười: “Đường Phong, anh đừng quên Một Tạng là người Đảng Hạng, không phải người Hán,

bởi vậy khái niệm an táng dưới lòng đất không có tác dụng mấy trong tâm trí của người Đảng Hạng. Điều này có thể nhận ra trong cách an táng ngoài lòng đất của người Đảng Hạng. Rất nhiều người Đảng Hạng đều dùng cách hỏa táng, chứ không phải là chôn cất. Còn nữa, đây cũng là một điều hết sức quan trọng, Một Tạng Thị một đời hết lòng tín ngưỡng phật giáo, hiện nay Thừa Thiên Tự Tháp sừng sững trong thành phố Ngân Xuyên Ninh Hạ cũng chính là kiệt tác của bà, hơn nữa, Một Tạng cũng từng xuất gia. Chính trong tự viện bà đã sinh hạ ra vị hoàng đế Tây Hạ thứ hai Lương Tộ.”

Đường Phong không thể không chịu thua, anh không ngờ vị học giả trẻ tuổi người Nga này lại hiểu rõ về Trung Quốc đến vậy. Anh cũng nắm rõ như lòng bàn tay lịch sử, văn hóa, dân tộc của Trung Quốc. Đúng như Tymoshenko nói, Một Tạng từng xuất gia và đã sinh hạ ra hoàng đế tương lai Lương Tộ trong tự viện. Không hiểu sao, lúc này trước mắt Đường Phong lại hiện lên bóng dáng của đại Lạt ma bên Thất sắc cấm Hải.

7

Đường Phong bó tay lắc lắc đầu, nói: “Tôi thật sự bái phục anh đấy, anh hiểu biết toàn diện quá, nhưng hiện thời thì tôi vẫn chưa thể chấp nhận suy đoán này.” Tymoshenko ngáp ngừng một lúc, rồi nói tiếp: “Ngoài ra, còn một điều cũng không thể bỏ sót, tuy hiện giờ chúng ta nắm bắt được rất ít tư liệu lịch sử Tây Hạ, nhưng có một điều có thể khẳng định, Một Tạng hoàng hậu và anh trai bà - Một Tạng Ngoa Bành, đã cầm quyền hơn chục năm ở Tây Hạ. Sau này khi tiểu hoàng đế lớn lên, đã rất bất mãn với việc gia tộc Một Tạng độc nắm giữ cương triều. Vậy là Lương Tộ đã phát động chính biến, giải trừ quyền lực của gia tộc Một Tạng. Anh nghĩ xem, gia tộc bị giải trừ quyền lực Một Tạng sẽ bại hoại thế nào? Nếu như tôi nhớ không nhầm thì sau khi gia tộc Một Tạng thất thế, hoàng thái hậu Một Tạng hình như vẫn còn sống. Vậy anh nghĩ xem, con trai ruột của bà, hoàng đế Tây Hạ Lương Tộ sẽ xử lý mẹ ông như thế nào?”

“Để mẹ ông quay trở về chùa, đồng thời đưa tới Hắc Thủy Thành xa xôi?” - Đường Phong run rẩy nói ra kết cục mà anh cho rằng có khả năng xảy ra nhất.

“Đúng vậy, Đường Phong, anh rất thông minh, tôi cũng nghĩ như vậy. Như vậy vừa có thể hạn chế được quyền lực của gia tộc Một Tạng, đồng thời cũng không đến nỗi phải gánh tội “bất hiếu”. Với phán đoán trên, tôi cho rằng hài cốt trong pho tượng phật chính là của hoàng hậu Một Tạng của hoàng đế Nguyên Hạo khai quốc Tây Hạ” - Tymoshenko khẳng định.

“Vậy thì bộ hài cốt quan trọng như vậy giờ ở đâu?” - Đường Phong hỏi.

Tymoshenko giơ hai tay, đáp: “Rất đáng tiếc, bộ hài cốt này sau đó đã bị mất tích, nhưng không thể trách chúng tôi được, chỉ có thể trách Hitler, trách Đức, trách Pháp. Anh nên hiểu rằng, trong chiến tranh vệ quốc vĩ đại, cái thành phố này bị người Đức bủa vây gần ba năm. Mỗi đường phố ở đây hầu hết đều từng xảy ra các trận chiến đấu ác liệt. Bom đạn và thuốc nổ đã khiến thành phố này gần như hoang phế. Chính trong cuộc chiến tranh đáng sợ này, bộ xương thần bí đó đã bị mất tích. Đây cũng là điều đáng tiếc của những học giả như chúng tôi. Nhưng đáng ngạc nhiên ở chỗ, sau khi thế chiến lần thứ hai kết thúc, có người đã tìm thấy phần đầu pho tượng này trong kho của cung điện Mùa Đông.”

“Chỉ còn lại phần đầu thôi sao?” - Lương Viện hỏi. “Ừm, những phần còn lại không sao tìm thấy được. Khi Kozlov đem pho tượng này về, trên đó cũng đã xuất hiện một kẽ nứt, nhưng không nứt toác hoàn toàn như ở phần thân. Sau đó, vì nhu cầu nghiên cứu nên phần đầu pho tượng cũng đã được tách ra, bên trong quả nhiên có một xương sọ nữ giới. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, khi người ta tìm thấy lại đầu pho tượng này thì nó lại liền lại hoàn chỉnh.”

“Có thể nó đã được người ta trùng tu lại, nhưng... nhưng xương sọ bên trong có còn không?” - Đường Phong hỏi.

“Không biết, đến giờ vẫn không hiểu ra làm sao. Phần đầu pho tượng do ai trùng tu lại? Bên trong có còn xương sọ hay không?”

Đường Phong tư lự gật gù, Lương Viện lại đột nhiên than thở: “Nếu như bên trong phần đầu pho tượng ở cung điện Mùa Đông vẫn còn xương sọ của hoàng hậu Một Tạng, vậy thì không phải linh hồn của bà vẫn đang tha hương nơi xứ người đó sao? Ôi, đúng là một người đàn bà khôn khổ!”

“Linh hồn? Ý cô nói u hồn phải không?”, Tymoshenko cười nói.

Khi Tymoshenko thoát ra hai từ “u hồn”, cả Đường Phong và Lương Viện đều bắt giắc rùng mình. Hai người họ lập tức nghĩ tới ánh sáng âm u nhấp nháy trong cung điện Mùa Đông ban tối. Lễ nào đó chính là u hồn của hoàng hậu Một Tạng? Đường Phong định hỏi thêm Tymoshenko nhưng vừa định cất lời anh đã vội nuốt lại.

Đường Phong liếc nhìn đồng hồ, bất ngờ vì đã tới chiều rồi. Tymoshenko cũng vẫn chưa ăn gì, vậy là ba người xử lý nốt chỗ thức ăn nhanh còn lại. Tymoshenko lại ra ngoài mua thêm ít đồ ăn để lại cho Đường Phong, sau đó nói thêm dăm ba câu với anh thì trời đã tối hẳn.

Tymoshenko đứng dậy, Đường Phong vẫn như vẻ tâm sự rối bời. Tymoshenko quan tâm hỏi: “Sao thế, còn có chuyện gì không?”

“Không, không có. Nhưng...” - Đường Phong ấp a ấp úng, ngập ngừng hồi lâu mới thoát nên lời: “Nhưng tôi vẫn lo rằng ở đây có người khác vào, nhất là câu chuyện về hoàng hậu Một Tạng mà hôm nay anh kể cho tôi nghe.”

“Anh sợ u hồn vào đây sao? Khà khà! ” - Tymoshenko cười nói.

“Không! Tôi cũng không rõ nữa!”

“Được rồi, Đường Phong, anh không phải lo, buổi tối cứ ở đây, đừng đi đâu cả, không có ai vào đây đâu!” - Tymoshenko nói tới đây, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Anh nhanh chóng tách một chiếc chìa khóa trong chùm chìa khóa của mình ra, đưa cho Đường Phong: “Đây là chiếc chìa khóa mà vị giáo sư già về hưu để lại cho tôi. Tuy các bạn không dùng tới cái này, nhưng để đề phòng, tôi vẫn để lại cho anh một chiếc.”

Đường Phong cầm lấy chìa khóa, Tymoshenko lại dặn dò lần nữa: “Nhớ là buổi tối đừng ra ngoài, nhất là đừng đi đến phía cánh cửa thông tới cung điện Mùa Đông, ở đó có thiết bị cảnh báo, chỉ cần có người chạm vào cánh cửa đó thì thiết bị cảnh báo sẽ kêu lên, nhớ đấy nhé!”

Sau khi dặn dò một hồi, Tymoshenko rời khỏi văn phòng. Trong căn phòng rộng rãi chỉ còn lại Đường Phong và Lương Viện, hai người nhìn nhau, không biết sẽ trải qua đêm dài khó nhọc này thế nào đây.

8

Mùa đông lạnh giá, ban ngày tại Saint Petersburg trở nên ngắn ngủi và xa xỉ. Sau khi Tymoshenko đi rồi, chẳng mấy chốc trời đã tối mịt. Đường Phong và Lương Viện không có việc gì làm, hai người tựa vào ghế sofa pha ngủ thiếp đi.

Lương Viện mơ thấy mẹ mình, khuôn mặt mỉm cười của người mẹ dần dần rõ nét. Trong mơ, cô và mẹ lặng lẽ nhìn nhau... mãi cho tới khi cô bị một tiếng động làm cho tỉnh giấc. Trong bóng tối, Lương Viện đồng tai nghe ngóng, xung quanh yên ắng tĩnh mịch, không có bất cứ âm thanh nào, nhưng Lương Viện nhát gan vẫn đánh thức Đường Phong bên cạnh: “Hình như ban nãy Iem nghe thấy một âm thanh”.

“Âm thanh gì?” - Đường Phong dụi dụi mắt hỏi. “Em cũng không biết, hình như là ở bên ngoài.”

Đường Phong nhờ ánh sáng bên ngoài rọi vào nhìn đồng hồ, đã sang ngày hôm sau. Anh đồng tai nghe ngóng bên ngoài, tất cả vẫn im ắng, không có động tĩnh gì. “Anh có nghe thấy âm thanh gì đâu!” - Đường Phong trả lời Lương Viện.

“Ban nãy em đang ngủ say thì bị tiếng động đó đánh thức, thật mà!” - Lương Viện rất thật thà nói.

“Có lẽ đó là âm thanh em nghe thấy trong mơ đấy!” - Đường Phong cười nói.

Lương Viện lại nghe ngóng lần nữa, bên ngoài quả thực không có âm thanh gì. “Lẽ nào đúng là tiếng động em nghe thấy trong mơ?” - Bản thân Lương Viện cũng bắt đầu bị dao động.

“Được rồi, đừng có thần hồn nát thần tính nữa!” - Đường Phong khuyên giải.

Lương Viện không nói gì, giống như đang suy ngẫm điều gì đó, cũng giống như đang lắng nghe âm thanh bên ngoài, một lúc lâu sau, cô lại đột nhiên hỏi Đường Phong: “Anh có tin những gì Tymoshenko kể với chúng ta hôm nay không?”

“Kể gì cơ? Tòa tháp vĩ đại à?”

“Không, cái em muốn nói là u hồn của hoàng hậu Một Tạng!” - Lương Viện nghiêm túc nói.

“Đừng đùa, cứ cho rằng người đàn bà bị nhốt trong pho tượng phật là hoàng hậu Một Tạng đi chẳng nữa thì cũng không thể có u hồn được.” - Đường Phong khịt mũi chế nhạo suy đoán lung tung của Lương Viện.

“Anh đừng có không tin, trước đây em đã từng nghe người già nói rằng, con người sau khi chết đi, nếu không được an táng đúng như ý nguyện lúc còn sống, thì sẽ biến thành cô hồn dã quỷ, vật vờ trong nhân gian, đó chính là hồn ma mà chúng ta thường nói. Người phương Tây gọi đó là u hồn.”

“Không ngờ em còn ít tuổi mà lại mê tín như vậy. Những điều này do ai nói với em thế? Nếu như vậy thì cô hồn dã quỷ trên đời này quá nhiều đấy!”

“Nhưng mà em vẫn nghĩ như vậy đấy. Hoàng hậu Một Tạng vốn bình yên ở trong tháp, kết quả lại bị Kozlov đưa đến Saint Petersburg xa xôi, hơn nữa còn không thấy thân xác đâu, chỉ còn lại mỗi xương sọ, thật đáng thương! Anh nghĩ bà ấy có can tâm không?” - Lương Viện càng nói càng hăng.

“Em đúng là còn lo cho cả người chết nữa! Nếu em đã hứng thú với chuyện này như vậy, thì anh sẽ nói cho em nghe phân tích của anh. Trước tiên, bộ hài cốt đó có phải là hoàng hậu Một Tạng hay không, vẫn là một dấu hỏi lớn. Em nghĩ xem, hoàng hậu Một Tạng là mẫu hậu của một quốc gia, sao lại có thể chôn cất qua loa trong tòa tháp ở Hắc Thủy Thành được? Em phải hiểu rằng, Hắc Thủy Thành là thị trấn biên phòng của Tây Hạ, trong mắt người Đảng Hạng lúc đó cũng chỉ là một nơi vô cùng hoang vu hẻo lánh!”

“Không phải Tymoshenko đã giải thích những điều này rồi đó sao?”

“Đó chỉ là quan điểm cá nhân của anh ấy và một số học giả nước ngoài, vốn không nói lên điều gì. Nghiêm túc mà nói, đó chỉ có thể là suy đoán của họ, thiếu chứng cứ luận chứng. Thái độ học thức nghiên cứu của những ông Tây này có lúc rất cẩn trọng chắc chắn, nhưng cũng có những lúc tưởng tượng rất phong phú, hoàn toàn có thể gắn kết hoàng hậu Một Tạng với bộ hài cốt trong tháp được sao? Cứ cho là Lương Tộ hóa giải quyền lực của gia tộc Một Tạng, đưa mẹ ông vào chùa đi chẳng nữa thì cũng phải là chùa ở trong Hưng Khánh Phủ. Như vậy vừa tiện cho việc khống chế, vừa giảm được việc mang danh bất hiếu. Bởi vậy, dựa trên tính logic mà nói, những suy đoán giải thích của nhóm Tymoshenko cơ bản không hợp lý. Còn nữa, vương lăng Tây Hạ dưới núi Hạ Lan vẫn sừng sững đứng đó, điều đó nói lên rằng: tuy người Đảng Hạng thân phận không cao quý như người Hán, nhưng quý tộc cao cấp Đảng Hạng lại đều được chôn cất dưới đất. Bởi vậy Một Tạng là hoàng hậu của Nguyên Hạo, thân phận cao quý nên không có lý do gì lại được tạc thành tượng phật đặt trong tháp.”

“Vậy theo anh thì người phụ nữ trong tượng phật là ai?”

“Anh không biết, điều này quả thật rất kỳ lạ, người phụ nữ trong tượng phật, một người phụ nữ kỳ lạ. Nhưng em yên tâm, bất luận người phụ nữ trong tượng phật có phải là Một Tạng hay không, thì bà ấy cũng không thể biến thành u hồn. Trong phần đầu tượng phật ở gian triển

lãm Trung Quốc, cũng chưa chắc vẫn còn xương sọ của người phụ nữ đó. Không phải Tymoshenko đã nói rồi đấy thôi, năm đó, khi kiểm nghiệm bộ xương này, các học giả cũng đã từng mở phần đầu tượng phật ra, nhưng sau đó phần đầu pho tượng đã được người ta trùng tu lại. Anh nghĩ chắc là sau thế chiến thứ hai, nhân viên của viện bảo tàng đã trùng tu lại nó. Khi trùng tu, chắc là xương sọ và bộ hài cốt đã cùng bị mất tích, không thể có khả năng lại đặt xương sọ vào phần đầu tượng phật đã được trùng tu lại.”

“Hy vọng là như vậy, nhưng em vẫn cảm giác trong cung điện Mùa Đông có u hồn bay lượn, không phải là của hoàng hậu Một Tạng thì cũng có khả năng là của Sa hoàng... Anh nghe đi, âm thanh ban nãy em nghe thấy chính là âm thanh này!” - Lương Viện đột nhiên hoảng hốt nói.

Một âm thanh kỳ lạ từ ngoài cửa vọng lại. Đường Phong giật thót tim. Âm thanh này không to, Đường Phong và Lương Viện đưa mắt nhìn nhau, không ai biết đây là âm thanh phát ra từ cái gì.

“Hình như trong hành lang!” - Lương Viện khẽ nói. Đường Phong vẫn đang đóng tai nghe ngóng, nhưng âm thanh đó chẳng mấy chốc đã biến mất, bên ngoài lại trở nên yên ắng.

Đường Phong và Lương Viện chờ đợi trong bóng tối, chờ đợi âm thanh quái dị đó vang lên lần nữa, nhưng âm thanh đó đã không vang lên. “Không được, em phải ra ngoài xem sao!” - Lương Viện đột nhiên đề nghị.

“Không! Chúng ta tuyệt đối không thể rời khỏi đây!” - Đường Phong cảnh cáo Lương Viện.

“Em ở trong này ngột ngạt sắp chết đến nơi rồi. Chúng ta đến Saint Petersburg không phải để tránh nạn, chúng ta nên ra ngoài thử xem, ít nhất cũng có thể thông thoáng một chút.”

“Không được! Ngộ nhỡ...” - Đường Phong chưa nói dứt lời thì Lương Viện đã thoát khỏi anh, mở cửa ra.

Đường Phong thấy không ngăn được Lương Viện nên liền vội vàng đứng dậy tìm đèn pin trên bàn làm việc của Tymoshenko. Trong lúc cuống quýt, Đường Phong mở một chiếc ngăn kéo trong bàn làm việc ra, trong đó có một đồng tài liệu lộn xộn và cả một chiếc đèn pin to.

Đường Phong không biết đây có phải là chiếc đèn pin ban sáng mình nhìn thấy hay không, cũng không biết trong đèn còn pin hay không. Anh vớ lấy chiếc đèn pin trong ngăn kéo thử bật, đèn vẫn sáng, nhưng tới khi anh ra đến cửa thì Lương Viện đã không thấy đâu nữa.

Đường Phong lao ra cửa, ngoài hành lang rộng thênh thang không một bóng người. “Đang trong lúc này Lương Viện chạy đâu mất nhỉ?” - Đường Phong nghi ngờ đi về cuối hành lang, rẽ một cái, lại là một hành lang rộng thênh thang. Đường Phong run rẩy bật đèn pin lên, soi về phía hành lang, chùm ánh sáng chao đảo rơi trên hành lang, Đường Phong phát hiện hai bên hành lang là những cánh cửa to, rồi cuối hành lang vẫn còn một cánh cửa to. Đường Phong khẽ đẩy từng cánh cửa bên cạnh hành lang, anh sợ rằng Lương Viện chạy vào trong những cánh cửa này, nhưng những cánh cửa đều đóng im ỉm. Anh không dám gọi tên Lương Viện, thậm chí không dám ho he. Đường Phong cẩn thận rón rén từng bước từng bước đi tới cuối hành lang, ở đây lại là một cánh cửa, một cánh cửa cao lớn và hào nhoáng.

Đường Phong lấy đèn pin soi về phía cánh cửa, trên cánh cửa chạm khắc hoa văn tinh xảo, thậm chí có chỗ còn gắn vàng, lấp lánh trong bóng tối. Đường Phong không biết cánh cửa này thông tới đâu. Anh lấy tay khẽ đẩy cánh cửa tinh xảo này, và ngoài sự tưởng tượng của anh, cánh cửa tung thòng to nặng, hóa ra chỉ đẩy nhẹ một cái là đã mở. Đường Phong đẩy hé một khe, lách người chui vào bên trong.

Trong bóng tối, Đường Phong cảm thấy bên trong cánh cửa là một không gian rất lớn. Anh dùng đèn pin soi vào trong đó, trong căn phòng thênh thang là từng dãy kệ tranh xếp ngay ngắn. Đường Phong lại gần một dãy kệ tranh, anh phát hiện ngay ra trên kệ tranh hóa ra đang ươm tác phẩm nổi tiếng “Chân dung của Anton Antonia” của đại danh họa Tây Ban Nha Goya. Đường Phong vội vàng nhìn những kệ tranh khác, từng bức tranh đều là tác phẩm hội họa kinh điển của thế giới. Đây là đâu? Đường Phong âm thầm suy ngẫm, đột nhiên, anh mở trừng mắt, kêu lên thất thanh: “Lẽ nào mình đã chui vào cung điện Mùa Đông?” - Đường Phong nhìn xung quanh, rút cuộc anh đã xác định được mình quả thực đang ở trong cung điện Mùa Đông, hơn nữa lại còn ở trong cung điện Mùa Đông ban đêm không một bóng người.

Đường Phong nhớ lại Tymoshenko đã từng nói với anh, trên hành lang tầng hai có một cánh cửa có thể thông tới sảnh triển lãm của cung điện Mùa Đông, lẽ nào ban nãy mình đã mở cánh cửa đó ra? Nhưng Đường Phong cũng nhớ rõ ràng là Tymoshenko từng bảo rằng, buổi tối cánh cửa đó bị khóa lại, hơn nữa anh ấy còn đặc biệt dặn dò không được lại gần nó, ở đây buổi tối có lắp thiết bị cảnh báo, nhưng... nhưng mình lại vào trong cung điện Mùa Đông dễ dàng đến vậy, thật là không thể tưởng tượng được.

Đường Phong quay lại cánh cửa tinh xảo đó rồi dùng đèn pin soi lên cửa. Lần này, anh đã nhìn rõ bên cạnh cửa có lắp hai thiết bị cảnh báo, nhưng sao lúc anh vào nó lại không kêu lên? Đường Phong nghi ngờ soi đèn pin lên đỉnh gian triển lãm. Trên trần nhà vàng ngọc lấp lánh, chạm khắc nhân vật trong thần thoại. Trên đỉnh cột dát vàng, trên trần vẽ một bức tranh sơn dầu lớn, nhưng Đường Phong không nhìn thấy camera vẫn thường có trong các viện bảo tàng. “Có lẽ là để bảo tồn kiến trúc cổ!” - Đường Phong nghĩ như vậy, rồi lui ra khỏi cánh cửa tinh xảo. Anh muốn nhanh chóng quay về, có lẽ Lương Viện cũng đã về rồi. Tự mình xông vào cung điện Mùa Đông đã là một sai lầm lớn, không thể tiếp tục

đi tiếp nữa, nhưng Đường Phong bỗng nhiên cảm thấy bước chân mình không sao điều khiển được nữa, anh lại đứng im trước cửa rồi quay người đi về hướng ngược lại. Một sức mạnh bí ẩn nào đó đã đẩy anh ra khỏi gian triển lãm này, có lẽ là do bản thân mình không thể cưỡng được sức hấp dẫn của việc có thể một mình chiêm ngưỡng bao nhiêu tác phẩm nghệ thuật, nhưng cũng có thể là...

Đường Phong không hiểu rốt cuộc là vì sao anh lại đi vào gian triển lãm. Đường Phong dừng chân thưởng thức những tác phẩm hội họa ờng gian triển lãm này, Da Vinci, Titian... Đột nhiên, khi Đường Phong chuyển tới một kệ tranh khác, anh bỗng đâm sầm vào một bóng đen, chiếc đèn pin trong tay Đường Phong cũng rơi xuống nền nhà. Đây là ai? u hồn? Mình đã đâm vào u hồn? Không, không phải u hồn, bởi Đường Phong ngửi thấy mùi hương quen thuộc, đó là mùi hương của Lương Viện.

Bóng đen đó cũng nhận ra Đường Phong trước mặt, nũng nịu nói: “Anh đâm vào em đau quá!”

“Lương Viện, là em sao?” - Đường Phong ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của Lương Viện, cảm nhận hơi thở của cô.

Hai người cứ như vậy ôm nhau trong bóng tối, mãi một lúc sau, Lương Viện mới khẽ nói: “Đương nhiên là em rồi, ngoài em ra thì ở đây còn có ai nữa?”

Đường Phong buông Lương Viện ra, nói: “Em làm anh sợ gần chết, anh... anh cứ tưởng là...”

“Khà khà, anh tưởng em là u hồn của hoàng hậu Một Tạng sao? - Lương Viện cười hình hích.

“Nói nhỏ thôi, ban nãy em chạy đi đâu đấy? Anh còn tưởng em bị...” - Đường Phong không nói nữa.

Lương Viện lúc này lại không sợ chút nào. Cô giải thích với Đường Phong: “Lúc em chạy ra lại nghe thấy âm thanh kỳ quái đó. Em phán đoán âm thanh này phát ra từ dãy hành lang. Vậy là em đến chỗ hành lang, nhưng khi em đến thì âm thanh đó lại biến mất. Em thu hết can đảm đi một đoạn trong hành lang, định quay lại tìm anh, nhưng không hiểu sao hình như có một sức mạnh thần bí nào đó đã hấp dẫn em, đẩy em đi đến cuối hành lang. Sau đó em khẽ đẩy cánh cửa đó ra và tiến vào trong này.”

“Sức mạnh thần bí?” - Đường Phong nhớ lại ban nãy mình cũng bị một sức mạnh kỳ quái đẩy đi nên mới tới đây. Đường Phong ra sức lấy lại bình tĩnh, anh không tin trên thế giới này còn có sức mạnh vượt tự nhiên. Anh định thần lại, nhặt đèn pin dưới đất lên, hỏi Lương Viện:

“Em có biết đây là đâu không?”

“Đây là đâu? Em nghĩ hiện giờ chúng ta chắc là đang ở trong cung điện Mùa Đông rồi!” - Lương Viện nhìn xung quanh và suy đoán.

“Đúng vậy, chúng ta đã vào gian triển lãm của cung điện Mùa Đông, hơn nữa thiết bị cảnh báo lại không hề phát tín hiệu, điều này kỳ lạ thật. Rõ ràng Tymoshenko

đã nói rằng cánh cửa này buổi tối bị khóa lại, còn có cả thiết bị cảnh báo, nhưng chúng ta lại vào trong dễ dàng như vậy.”

“Đúng là kỳ lạ thật, nhưng em thấy như vậy rất thú vị!”

“Chúng ta mau quay lại thôi!”

“Sao phải quay lại? Dù sao chúng ta cũng vào đây rồi, ở đây chỉ có hai chúng ta, tốt biết bao, em còn chưa tham quan nữa đấy, hay là chúng ta làm một chuyến ngao du cung điện Mùa Đông về đêm đi!”

“Em điên rồi, ở đây chúng ta lúc nào cũng có thể động chạm tới thiết bị cảnh báo đấy!”

“Dù thế nào thì em cũng không quay lại đó đâu, nếu anh sợ thì về trước đi!” - Lương Viện lúc này bỗng trở nên to gan như vậy.

Đường Phong chán nản lắc đầu, rồi đành phải theo Lương Viện đi tiếp. Hai người đi qua từng gian từng gian triển lãm, đại sảnh công máy, đại sảnh lục quân nguyên soái, đại sảnh diện kiến Peter, đại sảnh quốc huy. Hai người đi lên tầng ba, ở đây vẫn là từng gian từng gian triển lãm, hình như mãi mãi không có điểm kết thúc. Lúc lên cầu thang, Đường Phong nhìn thấy hai bộ thiết bị cảnh báo, nhưng chúng vẫn không hề kêu. Đường Phong bụng đầy nghi ngờ, nhưng vẫn cùng Lương Viện ngao du từng gian triển lãm, họ đã quảng truyền thuyết về u hồn gì đó ra khỏi đầu từ lúc nào.

“Í? Sao chúng ta lại đi đến đây?” - Đường Phong ngạc nhiên khẽ nói.

“Sao thế?”

“Đây là gian triển lãm Trung Quốc!”

“Gian triển lãm Trung Quốc, bên trong có văn vật Tây Hạ?” - Lương Viện tò mò hỏi.

“Ừm, lần trước anh đến tham quan thì nhìn thấy ở đây có trưng bày vài văn vật Tây Hạ mà Kozlov mang về từ Hắc Thủy Thành, trong đó có cả đầu tượng phật mà Tymoshenko nói!”

“Ồ! Xương sọ của hoàng hậu Một Tạng?”

Đường Phong vẫn chưa trả lời, Lương Viện đã bước vào gian triển lãm Trung Quốc. Trong này tối đen.

Lương Viện không biết từ lúc nào đã ở chính giữa gian triển lãm. Cô nhìn xung quanh, không trông thấy gì cả.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng rọi vào, Lương Viện quay lại nhìn, là chiếc đèn pin trong tay Đường Phong. Cô khẽ thúc giục: “Anh mau lên nào! Để em còn xem đầu pho tượng đó!”

Đường Phong đến bên cạnh Lương Viện, dùng đèn pin soi lên một tủ trưng bày gần họ nhất, bên trong là mấy bức tranh non nước. Tuy Đường Phong đã từng đến đây, nhưng trong bóng tối anh cũng không nhận ra phương hướng. Anh kéo Lương Viện, cẩn thận rón rén đi men theo tủ triển lãm tiến về phía trước...

11

Đường Phong nắm chặt chiếc đèn pin trong tay, ánh sáng đèn pin rọi vào tủ trưng bày, anh nhìn thấy từng văn vật đến từ Trung Quốc. Bỗng nhiên, anh trông thấy bản kinh phật đến từ Hắc Thủy Thành, còn cả “Thánh lập nghĩa hải” không còn nguyên vẹn. Đường Phong khẽ giới thiệu với Lương Viện: “Mấy văn vật Tây Hạ đó ở chỗ này...”, nhưng khi ánh sáng đèn pin tiếp tục soi về phía trước, bỗng chốc Đường Phong ngậy người ra, bởi vì... bởi vì anh kinh ngạc phát hiện ra, bức tượng đầu phật Lư Xá vốn bày chính giữa trung tâm gian triển lãm trước đây, giờ không thấy đâu nữa.

“Đường Phong, anh... anh sao thế?” - Lương Viện hỏi.

Đường Phong thần thờ nhìn chằm chằm tủ trưng bày đó một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Bức đầu tượng phật... tượng phật đó mất rồi!”

“Sao cơ? Bức đầu tượng phật đó? Tượng của hoàng hậu Một Tạng?” - Lương Viện lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, mấy hôm trước anh còn thấy bức tượng đó bày ở đây, chính vị trí này!” - Đường Phong chỉ vào vị trí trống trong tủ trưng bày, nói với Lương Viện.

“Sao... sao lại thế được!” - Lương Viện giật mình nhìn Đường Phong rồi lại nhìn tủ trưng bày.

“Chính xác tuyệt đối, lẽ nào nó bị ai đó lấy trộm rồi?” - Đường Phong nghi ngờ kiểm tra kĩ lại tủ trưng bày lần nữa, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Anh bỗng nhiên thấy đầu mình ong ong, trời đất quay cuồng. “Sao thế này nhỉ?” - Đường Phong vịn vào tủ trưng bày, thở hổn hển.

Lương Viện vẫn dờ dẩn đứng trước tủ trưng bày, miệng ngậy ngô thốt ra những từ ngữ khiến Đường Phong kinh ngạc: “Có lẽ cung điện Mùa Đông quả thật có u hồn tồn tại, hơn nữa còn là u hồn của hoàng hậu Một Tạng. Mỗi đêm bà lại biến hóa chui ra khỏi tủ trưng bày, giống như cô hồn dã quỷ bay lượn trong không gian của cung điện để tìm kiếm một phần cơ thể của mình bị mất, nhưng bà không sao tìm thấy nó, bà đã tuyệt vọng mong lung ở đây gần team năm...”

Đường Phong kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lương Viện, cô ấy sao vậy? Đúng lúc Đường Phong đang hoài nghi thì bên ngoài cửa của gian triển lãm Trung Quốc “Soạt!” một tiếng - một bóng trắng loáng lướt qua.

Đường Phong sợ tới nỗi khụy xuống đất. Thần kinh vốn cứng rắn của anh giây phút này đã đứng bên bờ sụp đổ. Anh cảm thấy từng lỗ chân lông trên cơ thể mình đều giãn nở ra hết. Anh thở hổn hển, tuyệt vọng nhìn về phía cửa. Lúc này, ngoài đó hình như đã trở lại bình thường, một vùng tối đen. Lương Viện đang chăm chú nhìn tủ trưng bày thấy bộ dạng Đường Phong như vậy liền ngạc nhiên hỏi: “Anh sao thế?”

“Anh nhìn thấy u hồn!” - Đường Phong run rẩy nói.

“Ha ha, không phải anh không tin có u hồn tồn tại sao? Sao giờ anh lại sợ đến như vậy?”

“Nó thực sự tồn tại! Em xem...”

Đường Phong vừa nói dứt lời thì Lương Viện đã đi về phía cửa bóng trắng đó lại lóa lên lần nữa, đồng thời

còn có cả một luồng ánh sáng đi theo bóng trắng đó. Ánh sáng chói mắt khiến Đường Phong và Lương Viện không sao nhìn rõ hình dáng của u hồn. Trông thấy vậy, Lương Viện ban nãy còn trấn tĩnh bỗng òa lên một tiếng, lao vào lòng Đường Phong. Hai người ôm chặt lấy nhau, không ai dám nhìn lại về phía cửa... mãi một lúc sau, Đường Phong mới thu hết can đảm, ngẩng đầu nhìn ra cửa. Giờ thì ngoài đó đã trở lại bình thường, Đường Phong khẽ nói với Lương Viện: “Xem ra u hồn của hoàng hậu Một Tạng quả thực bay lượn về đêm. Em có còn nhớ ánh sáng của u hồn mà chúng ta nhìn thấy ở cung điện Mùa Đông buổi tối hai hôm trước không?”

“Đúng thế! Em nhớ hôm đó chúng ta nhìn thấy quầng sáng đó ở trên tầng ba.” - Lương Viện run rẩy nói, đột nhiên, cô lại nhớ ra điều gì đó: “Ban nãy anh có nhìn rõ u hồn không? Có phải là hoàng hậu Một Tạng không?” “Anh nào dám nhìn? Ánh sáng đó chói mắt quá, anh không tài nào thấy rõ hình dáng u hồn, nhưng anh loáng thoáng trông thấy trên người u hồn đó khoác áo choàng trắng.”

“Áo choàng trắng? Không phải anh đã từng nói với em rằng người Đẳng Hạng sùng bái màu trắng, thích mặc áo choàng trắng sao?”

“Đúng là anh từng nói vậy, nhưng... thôi, hay là chúng ta nhanh chóng quay về đi!”

Đường Phong nói xong, run lập cập đỡ Lương Viện đứng dậy. Hai người nhìn nhau, rồi lại nhìn ra phía cửa tối đen, bên ngoài đó rốt cuộc có gì vậy? Là một vùng tối đen hay là thế giới của u hồn?”

12

Đường Phong và Lương Viện thu hết can đảm bước ra khỏi gian triển lãm Trung Quốc. Ngoài cửa không phải là thế giới của u hồn mà là một gian triển lãm rộng rãi, vẫn tối om om. Hai người không dám dừng lại lâu, Đường Phong kéo Lương Viện tiến về phía trước. Anh nhớ là phía trước có một cầu thang có thể xuống dưới tầng hai.

Đường Phong và Lương Viện bước nhanh qua từng gian trưng bày, nhưng cầu thang trong trí nhớ của Đường Phong mãi mà vẫn chưa thấy xuất hiện. Trong lòng Đường Phong vừa sốt ruột, bước chân càng bước càng loạn nhịp.

“Sao chúng ta lại quay lại gian triển lãm Trung Quốc thế này?” - Lương Viện bỗng ngạc nhiên hỏi.

Đường Phong dừng lại, nhìn nhìn xung quanh, đúng vậy, hóa ra họ lại quay về khu triển lãm Trung Quốc. “Lẽ nào chúng ta lạc đường rồi?” - Đường Phong lẩm bẩm, bỗng chốc không biết làm thế nào.

Đúng lúc này, u hồn màu trắng đó lại xuất hiện.

Cùng với một chùm ánh sáng trắng, u hồn màu trắng đó từ từ lướt qua cửa gian triển lãm Trung Quốc. Đường Phong và Lương Viện trợn tròn mắt chứng kiến cảnh tượng này, hai người hoàn toàn suy sụp. Đường Phong ôm chặt lấy Lương Viện, bất chấp tất cả lao ra khỏi gian triển lãm, u hồn màu trắng đó cũng theo sau. “U hồn đuổi theo rồi!” - Lương Viện hoảng sợ hét lên. Đường Phong không dám quay đầu lại, cũng không thể quay đầu lại, anh kéo Lương Viện chạy thục mạng lao về phía trước. Anh cũng không biết xuống dưới bằng cầu thang nào, anh cảm giác mình như sắp mất đi tri giác, chỉ có... tay trái, tay trái vẫn còn cảm giác, bởi bàn tay trái của anh đang nắm chặt lấy bàn tay phải lạnh ngắt của Lương Viện.

Xuống dưới tầng hai là một dãy hành lang rộng, hai bên tường hành lang treo rất nhiều tranh chân dung. Đường Phong vẫn kéo Lương Viện lao như bay về phía trước. Đường Phong nhìn tranh trên tường, anh đã không thể nào nhận biết được đó là những bức tranh gì, hình như là chân dung của một số nhân vật, lại hình như là... Lúc này, trong mắt anh, những bức tranh đó đều biến thành những hung thần bặm trợn, mặt mũi hung tợn đang trợn mắt dữ dằn nhìn anh và Lương Viện.

Hành lang sâu hun hút, cung điện Mùa Đông sâu hun hút, đèn pin cũng không biết rơi mất ở đâu, không biết u hồn có đeo bám phía sau hay không, Đường Phong đã hoàn toàn không nhận ra phương hướng, chỉ

biết rằng Lương Viện vẫn còn đây. Khi hai người xuyên qua một cung điện rộng lớn thì thiết bị cảnh báo của cung điện Mùa Đông đột nhiên phát huy tác dụng. Lòng Đường Phong lại trĩu nặng, tiêu rồi, cảnh báo kêu lên rồi, không biết do mình chạm vào hay là u hồn đó chạm vào thiết bị cảnh báo đó đây.

Lại là một gian triển lãm rộng lớn, Đường Phong kéo Lương Viện bước nhanh tới đầu cuối cùng của gian triển lãm, nhưng đường đi ở đây lại bị một cánh cửa lớn chặn đứng. “Lẽ nào không còn đường nào để đi sao?” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Đây chính là cánh cửa mà chúng ta đi vào!” - Lời của Lương Viện cảnh tỉnh Đường Phong. Đúng vậy, cánh cửa to lớn tinh xảo, chính là cánh cửa lúc họ đến. Tiếng còi báo động chói tai vẫn đang vang lên, rất nhiều gian triển lãm đều đã sáng đèn. Tầng một vọng lên những tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng kêu thét. Đường Phong chỉ cảm thấy toàn thân bải hoải không chút sức lực, hai chân mềm nhũn ra, nhưng anh vẫn nghiêng rằng kiên trì, bởi vì... bởi vì anh cảm thấy u hồn... u hồn màu trắng đó vẫn đang đuổi theo!

Đường Phong bất chấp tất cả, dồn hết sức lực, đẩy cánh cửa lớn trước mặt. Anh và Lương Viện lại quay trở lại dãy hành lang rộng lớn. Hai người tức tốc tới cửa văn phòng của Tymoshenko. Đường Phong đẩy mạnh một cái, nhưng cửa văn phòng không hề nhúc nhích. Lòng Đường Phong lo lắng, hết đẩy lại đẩy, cánh cửa vẫn bất động. Lương Viện đứng bên cạnh sốt ruột hỏi: “Hay là lúc ra ngoài anh đã khóa cửa rồi?”

“Không có! Tuyệt đối không, lúc đó vì đuổi theo em nên anh đâu kịp khóa cửa.”

“Vậy chìa khóa Tymoshenko đưa cho anh đâu?” “Đợi anh tìm xem, đợi anh tìm xem, chắc là ở trên người, ở trong túi áo...” - Đường Phong lục tìm khắp người, rốt cuộc cũng mò ra chiếc chìa khóa Tymoshenko đưa cho anh để trong túi quần.

Đường Phong run rẩy tra chìa khóa vào ừong ổ, nhưng ổ khóa của chiếc cửa cổ lỗ này lại rất đặc biệt. Từ trước tới giờ Đường Phong chưa từng mở ổ khóa nào thế này, anh ra sức chọc ngoáy một hồi cũng vẫn chưa mở được cửa, càng cố gắng, tay càng run rẩy hơn.

“Nhanh lên, u hồn đó đuổi đến nơi rồi!” - Lương Viện nghe thấy âm thanh phía sau càng lúc càng to, cô cũng không biết đó là u hồn hay là cảnh vệ của cung điện Mùa Đông.

Tay Đường Phong đã run tới nỗi không sao điều khiển nổi. Lương Viện thấy vậy liền nắm chặt lấy tay Đường Phong. Đường Phong lại dốc sức, “rắc” một tiếng, cửa văn phòng cuối cùng cũng đã mở ra.

Đường Phong và Lương Viện chạy vào trong phòng, sau đó đóng sầm cửa lại. Hai người tựa lưng vào cửa, thở hổn hển. Đột nhiên, bên ngoài cánh cửa không hiểu bị một luồng sức mạnh nào, bỗng nhiên đập mạnh một cái. Đường Phong và Lương Viện hốt hoảng thất sắc, hai người lại ôm chặt lấy nhau. Ngay sau đó, ngoài cửa lại đập mạnh một cái. Đường Phong ôm Lương Viện thật chặt, anh dùng chút sức lực cuối cùng áp chặt người vào cửa. Anh không biết điều gì đang chờ đợi anh và Lương Viện. Họ đã không còn đường nào để thoát, chỉ biết bình tĩnh đứng đây đón nhận số phận an bài. Họ đã thoát được khỏi bọn áo đen, thoát khỏi Ilyushin nhưng lại không thoát được u hồn, u hồn của hoàng hậu Một Tạng!

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

38. Chương 11

Chương 11

Misha trong sương khói

Mượn ánh nền âm u, Makarov mở to đôi mắt. Ông vô cùng sững sờ nhìn Misha trước mặt. Khuôn mặt Misha, khuôn mặt ban nãy vẫn còn trẻ trung, trong phút chốc đã trở nên già cỗi, dữ dằn hung tợn. Makarov không biết trên thế giới này còn có từ ngữ nào để có thể miêu tả đúng về khuôn mặt của Misha lúc này không. Trên khuôn mặt đó nổi lên vô số những mụn bọc to nhỏ...

1

Trong đường cống tối tăm ẩm ướt, một mình Makarov nắm chặt đèn pin, dò dẫm tiến lên phía trước.

Đột nhiên, phía trước lóe lên vài tia sáng âm u, đó là một cái lỗ nhỏ trên bức tường, to bằng lòng bàn tay. Makarov xác định những tia sáng đó phát ra từ đây. Ông lấy chiếc búa nhỏ trong ba lô ra, rồi nhát một, nhát một, chiếc búa gỗ từng nhát nặng trĩu lên tường. Bức tường này vốn không chắc chắn lắm, nên chẳng mấy chốc đã bị Makarov khoét ra một lỗ to hơn. “Bịch! Bịch!...”, Makarov vẫn đập từng nhát từng nhát lên tường, rồi cuộc cái lỗ đó càng lúc càng to, càng lúc càng rộng... mãi cho tới khi nửa bức tường hoàn toàn đổ sập xuống, Makarov mới dừng búa lại.

Ông bước qua nửa bức tường thấp lè tè còn lại. Trong một đồng gạch vụn, ông đã nhìn thấy tia sáng âm u đó, đó là ánh sáng phát ra từ một ngọn nến trắng rất to. Cây nến đặt trên một chiếc bàn tồi tàn, trên bàn có vài quyển sách, bên cạnh bàn, quay lưng về phía ông là một người toàn thân trắng toát, không! Đó có lẽ là u hồn màu trắng dưới lòng đất!

Makarov bước lại gần, ông vòng qua phía bên kia chiếc bàn gỗ, mượn ánh nến nhìn người đó, “Misha!”, Makarov nhận ra người trước mặt mình. Ông ấy không phải u hồn, ông ấy chính là Misha cùng đội thám hiểm với mình năm nào.

Tóc của Misha vừa dài vừa trắng, xõa tung sau lưng, chiếc áo choàng trắng trên người cũng vừa bẩn vừa rách, một dáng vẻ lôi thôi luộm thuộm. Nhưng khi người này nghe thấy Makarov gọi và ngẩng đầu lên, thì lại khiến Makarov ngỡ người ra, khuôn mặt Misha hóa ra... hóa ra vẫn trẻ trung nhường vậy, giống hệt năm nào. Nửa thế kỷ đã qua đi mà Misha vẫn không chút biến đổi!

Misha ngấm kĩ Makarov, không nói một lời. Makarov lại nói: “Tôi là Ivan đây! Lẽ nào anh quên rồi, nửa thế kỷ trước, ở Trung Quốc, lần thám hiểm đó...”

Makarov nói một tràng, nhưng Misha đối diện lại cúi đầu, trầm tư không nói. Đợi Makarov dừng lại, Misha mới ưu tư cất lời: “Xin lỗi, chắc ông nhận nhầm người rồi, tôi không phải là Misha mà ông muốn tìm.”

“Không! Tôi không nhận nhầm, trông anh vẫn giống năm nào, giọng nói của anh vẫn không thay đổi.

Bao nhiêu năm rồi, anh có khỏe không? Sao anh lại thoát chết vậy? Sao anh không nói gì?” - Makarov không ngừng truy hỏi.

“Tôi đã nói rồi, tôi không phải là Misha mà ông muốn tìm!”

“Misha, rốt cuộc anh sao vậy? Sao anh lại ở đây?”

Sao lại biến thành thế này? Anh hãy nói với tôi, có lẽ tôi có thể giúp anh.”

“Không! Ông không giúp được bất cứ ai cả, đừng làm phiền cuộc sống của tôi!” - Giọng Misha đột nhiên thay đổi, trở nên già cỗi và trầm tư.

“Chuyện... chuyện gì xảy ra vậy? Misha, sao giọng anh lại...- Makarov giật mình nhìn chằm chằm Misha trước mặt.

Misha lại từ từ ngẩng đầu lên. Trong ánh nến âm u, Makarov mở to đôi mắt. Ông vô cùng sửng sốt nhìn Misha trước mặt. Khuôn mặt Misha, khuôn mặt ban nãy vẫn còn trẻ trung, trong phút chốc đã trở nên già cỗi, dữ dằn và hung tợn. Makarov không biết trên thế giới này có còn từ ngữ nào để có thể miêu tả đúng được khuôn mặt của Misha lúc này, trên khuôn mặt đó nổi lên vô số những mụn bọc to nhỏ. Những chiếc mụn bọc từ từ nở ra, bên trong chảy ra dịch màu đỏ, màu vàng, không, có lẽ là dịch màu trắng. Một cơn buồn nôn mãnh liệt kéo đến, Makarov muốn nôn mửa, nhưng ông không nôn được gì

cả. “Misha, anh... anh sao thế, sao anh lại trở nên như vậy?” - Makarov kiệt sức kêu gào. Ông đột nhiên cảm thấy xung quanh mình mọc lên vô số những khuôn mặt, dữ dằn hung tợn, chảy ra chất dịch đặc quánh giống như khuôn mặt của Misha vậy.

2

“Không! Các người là ai? Misha... Misha...” - Makarov thất vọng kinh ngạc hét lên. Ông mở trừng đôi mắt, vài khuôn mặt xuất hiện trước mặt. Ông sửng sốt nhìn những khuôn mặt này hồi lâu rồi mới nhận ra, đó là Yelena, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ. Makarov vịn tay rồi ngồi dậy, lúc này ông mới phát hiện ra mình đang nằm trong căn hộ của con trai, mà không phải là trong căn buồng nhỏ đó và cũng không có khuôn mặt dữ tợn hung ác của Misha.

“Cha, ban này cha sao vậy?”- Yelena sốt sáng hỏi.

“Đúng vậy, làm chúng cháu sợ quá!” - Hàn Giang cũng hỏi.

Makarov quệt mồ hôi trên trán, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối. Ông thở dài, nói: “Ban này cha nằm mơ thấy một cơn ác mộng, mơ thấy cha một mình đi vào đường cống ngầm âm u. Đi mãi đi mãi, cha phát hiện thấy một chút ánh sáng, đó là căn buồng dưới lòng đất của Misha. Cha đập tường vào trong, phát hiện Misha xoa tóc, chiếc áo choàng trên người vừa bẩn vừa rách, nhưng khuôn

mặt ông ta vẫn giống hệt nửa thế kỷ trước, trẻ trung tuấn tú, nhưng khi cha hỏi ông ta sao lại nên nông nổi này thì ông ta lại không nhận mình là Misha. Cuối cùng... cuối cùng khi Misha ngẩng đầu lên thì mặt ông ta bỗng trở nên dữ tợn hung ác. Cha không thể miêu tả bằng lời, thật quá khủng khiếp... Trên khuôn mặt đó bỗng nhiên mọc lên vô số những mụn bọc, sau đó mụn bọc nứt ra, bên trong chảy ra những chất nhầy khiến người ta buồn nôn, vô cùng buồn nôn, quá là khủng khiếp!...”

Makarov kể lại cơn ác mộng một cách rời rạc không đầu không cuối, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Sao mình lại nằm mơ thấy cơn ác mộng đó nhỉ? Sao lại nằm mơ thấy cơn ác mộng đó nhỉ?”

Yelena không ngừng an ủi Makarov. Hàn Giang rót cho Makarov một cốc nước. Makarov uống xong rồi nghỉ ngơi một lúc thì tinh thần mới dần dần hồi phục lại. Makarov nhìn nhìn Hàn Giang và Yelena, và lúc này mới nhớ ra là sáng sớm họ ra ngoài làm nhiệm vụ.

Ông quan tâm hỏi: “Hôm nay hai người có phát hiện được gì không?”

Yelena và Hàn Giang đã thay quần áo bẩn ra. Yelena nhún vai, đáp: “Không phát hiện thấy gì cả ạ.”

“Không phát hiện thấy gì cả? Thế còn căn buồng nhỏ dưới lòng đất đó thì sao?” - Makarov đầy vẻ thất vọng.

“Bọn con đã đến căn phòng nhỏ dưới lòng đất rồi, nhưng giống như Hàn Giang miêu tả, không có phát hiện gì mới!” - Yelena ngừng lại một lúc, nói tiếp: “Đương nhiên, Hàn Giang mà cha ca ngợi nhất lại có phát hiện trọng đại đấy. Anh ấy luôn nói rằng anh ấy nhìn thấy u hồn, còn nói u hồn trong bóng tối cứ chăm chăm nhìn bọn con, nhưng con lại chẳng thấy gì cả!”

“Sao lại coi như không thấy gì cả? Chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ có thu hoạch, nhìn xem, đây là gì?” - Nói xong, Hàn Giang lôi dải vải trắng mà anh phát hiện trong giếng ngầm ra.

Makarov đón lấy dải vải nhìn kỹ rồi đưa lại cho Từ Nhân Vũ, sau đó hỏi lại Hàn Giang: “Đây chính là thứ mà cậu cho rằng do u hồn đó để lại?”

“Cháu nghĩ là như vậy. Từ lúc cháu chui xuống đường cống ngầm đã luôn có một cảm giác lạ, cảm thấy như có đôi mắt trong bóng tối cứ nhìn mình chăm chăm, đó là mắt của u hồn. Cuối cùng, cháu và Yelena đã phát hiện ra dải vải này trong một cái giếng ngầm.” - Hàn Giang kể lại.

Makarov chìm trong ưu tư. Yelena nói: “Nhưng con thấy dải vải này chẳng nói lên điều gì mấy!” - Từ Nhân Vũ sau khi xem xong, cũng lắc đầu nói: “Chỉ dựa vào dải vải này thì quả thực rất khó phán đoán.”

“Cậu phát hiện ra dải vải này ở đâu? Ý tôi là phát hiện ra trong giếng ngầm ở chỗ nào?” - Makarov đột nhiên hỏi Hàn Giang.

“Cung điện Mùa Đông, trong một cống ngầm gần quảng trường Cung điện Mùa Đông.” - Hàn Giang trả lời.

“Sao cơ? u hồn của cung điện Mùa Đông? Xem ra quả thực có tồn tại u hồn của cung điện Mùa Đông!” - Từ Nhân Vũ lại nhớ tới truyền thuyết mà mình đã từng nghe.

Makarov cũng giật thót tim, nhưng ông lập tức lắc đầu: “Tôi vẫn không tin có u hồn nào cả!”

Makarov và Từ Nhân Vũ, mỗi người đều tự ngẫm nghĩ vấn đề của mình. Yelena đột nhiên lại nói: “Đúng rồi, lúc chúng ta ra ngoài có đụng phải Ivan Pavlov.”

“Ivan Pavlov, cậu ta không bắt hai người sao?” - Makarov hỏi.

“Khà khà, Ivan Pavlov có nằm mơ cũng muốn bảo vệ tiểu thư Yelena của chúng ta, thì sao lại dám tóm cô ấy được?” - Chưa kịp đợi Yelena cất lời, Hàn Giang đã tranh trả lời trước.

Yelena tức tối lườm Hàn Giang một cái, rồi nói với Makarov: “Anh ta muốn đuổi theo bọn con, nhưng con thấy anh ta vốn không định bắt con, bởi vì anh ta không gọi người tới.”

“Vậy sau đó hai người không có đuôi bám theo chứ?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Anh yên tâm, tiến sỹ, chúng tôi rất chuyên nghiệp!” - Yelena cười nói.

“Vậy thì tốt!” - Từ Nhân Vũ thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, Ivan Pavlov còn nhắc tới Đường Phong!” - Yelena lại nói với Makarov.

“Đường Phong, cậu ấy giờ sao rồi?” - Makarov quan tâm hỏi.

“Ivan Pavlov nói rằng Đường Phong chạy rồi, nhưng anh ta nói chẳng mấy chốc họ sẽ tóm được anh ấy. Con tính, nếu Đường Phong một thân một mình lặn nước lặn cái thì quả thực lành ít dữ nhiều!”

“Đúng thế! Hôm nay cháu còn cố ý dùng điện thoại công cộng trên phố gọi chó Đường Phong, nhưng không ai nghe máy, gọi lại thì tắt máy, có lẽ là hết pin. Phải chăng kể cả cậu ấy không bị Ivan Pavlov tóm được đi chẳng nữa thì chắc chắn cũng đang gặp nguy hiểm. Đừng quên vẫn còn có cả bọn áo đen và Stephen!” - Hàn Giang vô cùng lo lắng nói.

“Thảo nào sáng hôm nay lúc cùng em đến pháo đài Saint Petersburg, giữa đường thì anh bí bí ẩn ẩn nhất định đòi đi gọi điện thoại, hóa ra là như vậy. Lần sau không được như vậy nhé, ở Saint Petersburg này nhất cử nhất động của anh đều phải báo cáo với em, không được giấu em!” - Yelena nói với Hàn Giang bằng giọng ra lệnh.

Ngược lại Hàn Giang lại thấy thú vị: “Nhất cử nhất động đều phải báo cáo với em? Anh đi vệ sinh cũng phải báo cáo với em sao?”

“Anh... nếu cần thiết cũng phải báo cáo, đừng quên anh hiện giờ là quân của em!” - Yelena lại gần Hàn Giang nói.

“Được rồi, hai người đừng làm người khác thấy ớn nữa đi, hãy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì đi đã! Làm thế nào để tìm thấy Đường Phong?” - Câu nói của Từ Nhân Vũ lại khiến mọi người chìm trong suy tư.

3

Lúc Hàn Giang và Yelena trở về có mua về rất nhiều thực phẩm. Lúc này, bốn người lại quây quần trong phòng ăn, vừa ăn bữa tối, vừa thương lượng hành động bước tiếp theo nên làm thế nào.

Makarov nói lên quan điểm của mình: “Tôi thấy hiện giờ vẫn cần phải đi tìm hiểu rõ về Misha; nếu quả thực Misha vẫn còn sống thì giống như trước đây chúng ta phán đoán: anh ta nếu không là đồng bọn của bọn áo đen thì bọn áo đen của Stephen cũng sẽ không tha cho anh ta đâu. Bởi vậy chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Misha, tìm thấy Misha rồi, sẽ có thể tìm thấy nơi ẩn náu của bọn áo đen Stephen ở Saint Petersburg, cũng có nghĩa là có thể tìm thấy kẻ tranh ngọc thứ hai.”

“Bác nói rất có lý, nhưng tất cả những điều này chỉ dựa trên nền tảng giả thiết mà thôi!” - Từ Nhân Vũ nói.

Makarov gật gù: “Tiến sỹ, cậu nói không sai, nhưng chúng ta cần không ngừng đặt ra giả thiết, sau đó đi chứng minh. Hành động vào thời gian trước của chúng ta đã chứng minh được rất nhiều giả thiết, tôi nghĩ lần này nhất định cũng không sai được đâu!”

“Tôi lo rằng kẻ tranh ngọc hiện không còn ở Saint Petersburg nữa!” - Từ Nhân Vũ nói ra điều lo lắng trong lòng.

“Vậy thì chỉ còn biết trông chờ vào cái gã Ilyushin ngu ngốc thôi!” - Yelena cầu nhàu.

“Tiến sỹ, anh yên tâm, kể cả Misha có không phải là bọn áo đen đi chẳng nữa thì chỉ cần anh ta còn sống, hơn nữa là còn ở Saint Petersburg thì bọn Stephen, kể cả có đoạt được kẻ tranh ngọc, cũng sẽ không chịu can tâm nghỉ ngơi đâu. Chúng nhất định sẽ xuất đầu lộ diện!” - Makarov phân tích.

“Mong là như vậy. Nhưng manh mối phía Misha chúng ta nên làm thế nào đây? Lẽ nào lại xuống dưới cống ngầm để tìm u hồn đó?” - Từ Nhân Vũ hỏi Makarov.

“Chúng ta có bốn người, đường cống ngầm của Saint Petersburg lại to lớn và phức tạp nhường vậy, nếu cứ tìm kiếm như thế thì chắc chắn không phải là cách hay!” - Hàn Giang lắc đầu nói.

Makarov trầm ngâm hồi lâu mới cất lời: “Thực ra tôi có một chủ ý, nhưng phải mạo hiểm thì mới được.”

“Chủ ý gì vậy?” - Mọi người đồng thanh hỏi.

Makarov nhìn mọi người một lượt rồi mới nói ra cách của mình: “Tôi suy nghĩ thế này, nếu như năm đó Misha quả thực chưa chết, trở về Saint Petersburg thì KGB nhất định sẽ nắm được tình hình của anh ấy, thậm chí còn sắp xếp ổn thỏa cho anh ấy, giống như họ đã sắp xếp ổn thỏa cho tôi năm nào, đã thay đổi số phận cả cuộc đời tôi. Bởi vậy tôi nghĩ... trong tổng bộ chắc phải có tài liệu của Misha, có thể không nhiều, nhưng chỉ cần Misha chưa chết thì nhất định sẽ có.”

“Tài liệu của Misha?” - Yelena suy ngẫm.

“Ừm, tổng bộ nhất định có tài liệu của Misha, nhưng cấp độ bảo mật khả năng rất cao, bởi vậy không vậy không dễ có được, ngoài ra cha con ta hiện giờ thân phận thế này cũng quả thực rất khó mà ra tay.” - Makarov nói

“Lão Mã, bác ở KGB bao nhiêu năm chắc là phải có những mối quan hệ cũ chứ?” - Hàn Giang hỏi.

Makarov cười: “Hàn Giang, những người cùng thời với tôi lúc đó hiện giờ nếu không đi gặp thượng đế thì cũng đều nghỉ hưu ở nhà giống tôi, hoặc chuẩn bị đi gặp thượng đế. Hơn nữa, lúc đó tôi ở KGB vốn không được mọi người ưa cho lắm.”

“Vậy còn Yelena thì sao?” - Hàn Giang quay ra hỏi Yelena.

Yelena nói với Hàn Giang: “Cha nói ra chủ ý này chính là để xem thái độ em thế nào! Tổng bộ thì em quen biết cũng không ít, rất nhiều người có thể tiếp xúc với tài liệu tuyệt mật. Nếu như trước đây thì việc này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng hoàn cảnh em bây giờ thì khả năng lớn là họ sẽ không chịu giúp em, ngoài ra vẫn còn một điều nữa, theo như quy định của tổng bộ, những người không liên quan tới việc này thì không nên để họ biết chuyện, bởi vậy, em không thể đi tìm những người trong tổng bộ được.”

“Vậy nên làm thế nào?” - Hàn Giang và Từ Nhân Vũ lại hỏi.

“Các cậu không cần sốt ruột, tôi tin rằng nhất định Yelena sẽ có cách!” - Makarov cười tít mắt nhìn Yelena.

Yelena bó tay nhún vai, nói: “Đương nhiên là con có cách, nhưng mọi người thế này là ép con đấy nhé!”

“Cách gì vậy?” - Hàn Giang truy hỏi.

“Cách duy nhất cho tới thời điểm này, có thể giúp được chúng ta nhất, cũng là người duy nhất mà em có thể đi tìm chính là Ivan Pavlov.” - Yelena nói ra suy nghĩ của mình.

“Ivan Pavlov?Ồ! Yelena, hàng ngũ của em lại vượt chỉ tiêu rồi đấy!” - Hàn Giang nói đầy vẻ hóm hỉnh.

Yelena kìm nén sự thích thú, điềm tĩnh nói với Hàn Giang: “Em cũng không muốn đi tìm Ivan Pavlov, nhưng anh nói xem còn có cách nào khác không?”

“Yelena thân yêu, em không đá anh ra khỏi hàng ngũ của em đấy chứ?” - Hàn Giang ôm Yelena hỏi.

“Đương nhiên là vậy, nhiệm vụ này vẫn còn cần anh phối hợp đấy!”

“Phối hợp? Em muốn anh đi cùng em?”

“Đúng vậy, em cần anh bảo vệ em!”

“Anh rất sẵn lòng hy sinh vì em phục vụ!”

Yelena lườm Hàn Giang, nói với Makarov và Từ Nhân Vũ: “Vậy thì ổn rồi, quyết định vậy đi, sáng sớm ngày mai, con và Hàn Giang sẽ đi tìm Ivan Pavlov!”

4

Yelena nói xong kế hoạch của mình, Makarov không ý kiến gì nhưng ngược lại Từ Nhân Vũ lại lên phản đối: “Hai người đều là chủ lực của chúng ta, ngộ nhờ Ivan Pavlov bắt hai người thì chúng ta coi như xong!”

Hàn Giang không chịu: “Bắt buộc phải mạo hiểm.”

“Vậy thì cũng phải xem là đấu với ai chứ! Anh quên lúc Ivan Pavlov nhốt chúng ta rồi sao, giống như hung thần bậm trợn vậy!” - Từ Nhân Vũ phản bác lại.

“Tiến sỹ, anh cứ yên tâm đi, Ivan Pavlov thì tôi quá hiểu anh ta rồi, anh ta không dám làm gì chúng tôi đâu!” - Yelena rất tự tin nói.

“Đúng thế! Chúng ta đang ở trong địa bàn của người ta thì phải nghe người ta. Đừng có phí lời nữa, tôi tin rằng Yelena đủ khả năng đối phó với gã Ivan Pavlov đó!” - Hàn Giang nhìn Yelena nói.

Yelena ngoảnh mặt đi, không nhìn Hàn Giang. Cuối cùng, Makarov vỗ bàn nói: “Được rồi, cứ quyết vậy đi, Yelena, con và Hàn Giang sáng sớm ngày mai, tốt nhất là khi trời chưa sáng, hãy đi tìm Ivan Pavlov. Bây giờ hai đứa tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, cha và Từ Nhân Vũ ngủ cả ngày nay rồi, buổi tối sẽ cảnh giới cho hai đứa.

Tiến sỹ, cậu không phản đối chứ?”

Từ Nhân Vũ lắc đầu: “Đương nhiên không phản đối! ”

“Vậy thì hai chúng ta ở đây sát phạt một ván thôi!” - Makarov lấy từ trong tủ ra một bàn cờ tướng để đại chiến với Từ Nhân Vũ.

Sáng hôm sau, khi trời vẫn chưa sáng, Hàn Giang và Yelena ăn sáng xong liền xuất phát, giống như lần trước, họ cũng đi bộ qua vài con phố Yelena mới tìm thấy chiếc Fiat của cô. Yelena lái xe vòng vèo qua những phố xá vắng hoe xong mới gọi điện cho Ivan Pavlov: “Bây giờ có thể ra ngoài không? Tôi có việc quan trọng muốn tìm anh!”

Ivan Pavlov không ngờ Yelena còn gọi điện ình nên phần khởi ngạc nhiên đáp: “Được chứ! Em muốn gặp ở đâu?”

“Nghĩa trang cạnh tu viện Kwasniewski.” - Yelena nói.

“Nghĩa trang?” - Ivan Pavlov phía đầu dây bên kia có chút sững sờ.

“Đúng, nghĩa trang cạnh tu viện Kwasmewski phía tây.”

Yelena tắt máy rồi lái xe về hướng tu viện Kwasniewski. Tu viện này nằm ở tận cùng phía đông đại lộ Neva. Trong mắt của những người cao tuổi sống tại Saint Petersburg thì ở đây được coi là ngoại ô rồi. Do nhiều năm không được tu sửa, nên bức tranh sắc sỡ trên tường tu viện đã bong tróc, quạ đen không biết từ đâu đến cứ bay lượn vòng mãi quanh sân tu viện. Xung quanh tu viện có rất nhiều ngôi mộ. Nơi đó chôn cất biết bao danh nhân nổi tiếng của lịch sử Liên Xô, trong đó có cả đại văn hào Dostoevsky và nhạc sỹ đại vĩ Tchaikovsky.

Hàn Giang và Yelena tới nghĩa trang khi trời còn mù sương. Mộ của Dostoevsky rất yên tĩnh, bức ảnh của ông trên bia mộ lặng lẽ chăm chú nhìn Hàn Giang và Yelena. Hàn Giang quan sát xung quanh bằng nhạy cảm nghề nghiệp đặc biệt. Xung quanh một bầu không khí chết chóc, nhưng không khí trong lành sớm mai vẫn chưa tan đi. Hàn Giang cũng không biết trong những ngôi mộ phía xa xa kia có phải đang chứa đựng mối nguy hiểm nào không?

“Anh không phải nhìn đâu, không có mai phục đâu!” - Yelena nói.

“Xem ra em rất yên tâm về Ivan Pavlov đấy nhỉ? Nhưng anh thì không hoàn toàn yên tâm với anh ta!”
“Hừm, vậy được, anh đi kiểm tra lại một lượt đi, thử xem có ai núp sau những ngôi mộ đó không?”

Hai người đang nói chuyện thì phía xa xa bỗng vọng lại tiếng phanh xe. Yelena cảnh giác đồng tai nghe ngóng, phán đoán hướng có người đến, còn Hàn Giang thì hai tay lại đút vào túi áo khoác, trong đó là khẩu súng ngắn PK “rắn hổ mang” nòng 9 ly.

Ivan Pavlov chậm rãi bước ra từ trong sương sớm. Anh ta trông thấy Hàn Giang cũng ở đây nên bắt giắc chau mày. Biểu cảm thoáng qua đó cũng không lọt qua được mắt Hàn Giang. Yelena trông thấy Ivan Pavlov liền bước lên phía trước, còn Hàn Giang lại lùi lại phía sau, anh cố ý giữ khoảng cách với Yelena.

“Yelena, hôm qua em không nên như vậy với anh. Em xem, hôm nay anh vẫn chỉ đến đây một mình!” - Ivan Pavlov hét lên với Yelena.

Nét mặt Yelena tươi cười: “Được rồi, Valentin, đừng có vì chút hiểu lầm nho nhỏ đó mà bực bội trong lòng, anh phải hiểu rằng, không phải tôi nhằm vào anh mà là nhằm vào Ilyushin!”

“Ok, anh tin em, nói thực, anh cũng không thích Ilyushin.”

“Tôi biết anh không thích Ilyushin. Anh có tin kẻ tranh ngọc là do Hàn Giang lấy cắp không?” - Yelena hỏi.

“Nếu theo quan điểm của anh thì anh không tin, nhưng Ilyushin tin. Hoặc có thể nói rằng Ilyushin bắt buộc phải tin, bởi vì ông ta cần có một người để gánh trách nhiệm.”

“Anh hiểu được điều đó là tốt rồi, xem ra anh cũng không ngốc lắm!”

“Nhưng điều này không có nghĩa là anh có chút thiện cảm nào với cái gã Hàn Giang đó. Hôm nay em gọi anh đến đây có chuyện gì vậy? Không phải vì anh ta chứ?” - Nói xong, Ivan Pavlov liếc nhìn Hàn Giang gần đó.

Yelena bước tới trước mặt Ivan Pavlov, khẽ nói: “Có một việc quan trọng, chỉ có anh mới làm được!”

“Việc quan trọng?”

“Ừm, anh có còn nhớ đội thám hiểm liên hợp Liên Xô - Trung Quốc năm nào không?”

“Có chút ấn tượng, liên quan tới kẻ tranh ngọc sao?”

“Đúng vậy, tất cả những hồ sơ cấp cao đều cho thấy đội thám hiểm năm đó chỉ có hai người còn sống sót, một người là cha tôi, còn người kia là phiên dịch người Trung Quốc. Nhưng hiện giờ cha tôi nghi ngờ đội thám hiểm năm đó vẫn còn một người chưa chết, ông ấy vẫn còn sống.”

“Sao cơ? Vẫn còn người chưa chết? Là ai?”

“Cha tôi cũng không biết ông ấy tên là gì, bởi vì những người trong đội thám hiểm năm đó đều không được phép hỏi han họ tên thật của nhau. Cha tôi chỉ biết rằng ông ấy tên là Misha!”

“Misha? Đây là tên gọi thân mật?”

“Không sai, tôi muốn anh giúp tôi đến tổng bộ kiểm tra tài liệu tuyệt mật năm đó. Cha tôi cho rằng, nếu quả thực Misha chưa chết, thì tổng bộ nhất định có lưu giữ ghi chép về ông, và hiện giờ ông Misha này vô cùng quan trọng đối với chúng tôi, đối với anh, đối với Ilyushin và đối với cả toàn bộ sự việc này. Bởi vậy, nhiệm vụ của anh là bắt buộc phải giúp tôi việc này!” - Yelena khẩn cầu.

Ivan Pavlov nhìn vào mắt Yelena. Anh ta biết không thể từ chối lời khẩn cầu của Yelena, anh ta tình nguyện làm mọi điều vì Yelena, nhưng chỉ cần liếc nhìn thấy Hàn Giang đứng sau lưng Yelena thì bắt giắc không tránh khỏi sự bực bội lo lắng. Hàn Giang trông thấy Ivan Pavlov đang nhìn mình mỉm cười với anh ta.

Ivan Pavlov nói với Yelena: “Được! Việc này anh có thể giúp em. Mấy hôm nay đúng lúc anh cũng phải tới tổng bộ một chuyến. Thế này đi, bây giờ anh đi luôn, nếu thuận lợi thì buổi tối là anh có thể quay về rồi. Nếu em cần gấp thì chín giờ tối nay sẽ lại gặp nhau ở đây!” “Vây thì tốt quá, nhưng anh nhất định không được để Ilyushin biết!” - Yelena đặc biệt dặn dò Ivan Pavlov.

“Cái này thì em yên tâm, anh không để anh ta biết đâu, nhưng anh phải nói rõ một điều, anh làm việc này đều là vì em, không phải vì cái gã đàn ông kia!” - Vừa nói Ivan Pavlov vừa chỉ chỉ về phía Hàn Giang đang đứng sau lưng Yelena.

Hàn Giang lại mỉm cười với Ivan Pavlov, rồi còn vẫy vẫy tay, nhưng Ivan Pavlov cứ lờ Hàn Giang đi. Yelena quay lại nhìn Hàn Giang một cái, cười nói với Ivan Pavlov: “Đương nhiên không phải vì anh ấy, là vì tôi, cũng là vì cha tôi, vì tất cả mọi người chúng ta. Còn nữa, anh phải đặc biệt dặn dò Ilyushin, nhất định không được để kẻ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg!”

Ivan Pavlov lắc đầu nói: “Những gì em nói anh đều hiểu, nhưng lòng anh nói với anh rằng, anh chỉ vì em. Chín giờ tối, ở đây, không gặp không về, nhưng...” - Ivan Pavlov do dự một lúc, “Nếu như anh không tìm thấy thứ em cần trong tổng bộ thì anh sẽ gọi lại cho em!” “Ok, nhưng tôi sẽ không nghe điện thoại ngay, tôi sẽ đợi một lúc rồi gọi lại cho anh.” - Yelena nói.

“Xem ra em vẫn chưa yên tâm về anh, nhưng anh sẽ chứng minh cho em thấy!” - Ivan Pavlov lắc đầu, lùi lại, từ từ, chậm chậm, bóng anh ta dần mất hút trong sương sớm...

6

Sau khi trải qua một ngày khó nhọc, Hàn Giang và Yelena đã tới nghĩa trang cạnh tu viện Kwasniewski sớm hơn nửa tiếng so với giờ hẹn. vẫn là ở trước mộ Dostoevsky, Hàn Giang cẩn thận quan sát không gian xung quanh. Yelena đứng nguyên một chỗ cười, nói:

“Anh không yên tâm với Ivan Pavlov đến vậy sao?”

“Khà khà, buổi sáng còn nói trước được, anh ta không kịp mai phục, nhưng buổi tối, anh không thể không thêm phần cảnh giác!” - Hàn Giang nắm chặt súng nói.

“Thế anh phát hiện được gì vậy?”

“Chẳng phát hiện được gì, chỉ cảm thấy ở đây tối tăm âm u thật!”

“Sao? Anh sợ rồi à?”

“Có chút!”

“Mới thế mà đã sợ rồi? Tại Saint Petersburg có rất nhiều nghĩa trang, ở đây vẫn chưa được coi là tối tăm âm u khủng khiếp nhất đâu đấy. Em đã từng tới một nghĩa trang khác ở ngoại ô, ở đó mới thật sự khiến người ta run rẩy sợ hãi!”

“Nghĩa trang khác?”

“Ừm, nhưng giờ thì em cũng quên mất là nghĩa trang nào rồi!”

Hàn Giang lại nhét súng vào trong túi áo, nói: “Em đừng hiểu lầm, anh không sợ ma quỷ, u hồn, anh sợ là sợ Ilyushin của bọn em, và cả đồng bọn của Stephen nữa!” “Anh yên tâm, chỉ cần Ivan Pavlov không nuốt lời thì cái gã ngu ngốc Ilyushin đó không thể biết được hiện giờ chúng ta đang ở đây đâu. Nhưng còn cái bọn áo đen mà anh nói thì cũng khiến em có chút bất an!”

“Đúng vậy, anh cũng có cảm giác như vậy. Kệ tranh ngọc thứ hai bị lấy cắp, cho thấy người của Stephen đã tới Saint Petersburg rồi, nhưng sau đó bọn chúng lại không hề có động tĩnh gì, điều này có chút kỳ lạ.”

“Anh lo lắng bọn chúng đã đem kệ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg rồi sao?”

“Hoàn toàn có khả năng này, còn chúng ta thì vẫn ở đây đấu qua đấu lại!”

“Nhưng em lại có cảm giác bọn chúng vẫn chưa rời khỏi Saint Petersburg! Đừng hỏi em tại sao, đây chỉ là cảm giác của em...” - Yelena vừa dứt lời thì cô đã nghe thấy tiếng phanh xe quen thuộc, tiếng phanh xe của Ivan Pavlov.

Yelena nhìn đồng hồ, vừa đúng chín giờ, xem ra anh chàng này rất đúng giờ. Lúc ấy, Hàn Giang thì nhìn chăm chăm về phía cổng nghĩa trang, mãi cho đến khi Ivan Pavlov cầm theo một bộ hồ sơ xuất hiện trước mặt thì tìm anh, đang treo ngược lên, mới dần dần trở lại vị trí.

“Yelena, anh đã nói rồi, anh không để em thất vọng đâu!” - Ivan Pavlov bước tới trước mặt Yelena.

“Anh lấy được rồi ư?” - Yelena hỏi. Ivan Pavlov đưa tập hồ sơ trong tay cho Yelena:

“Anh phải mất cả ngày lục tìm trong đồng hồ sơ cấp ốc meo ở tổng bộ mới tìm thấy chút tài liệu này đấy!”

Yelena vội vàng mở tập hồ sơ ra, bên trong là một tập tài liệu rất dày. Dưới ánh đèn pin, Yelena vội vàng đọc. Càng lật giở về sau, mắt Yelena càng mở to, trông càng kinh ngạc... Trong lúc Yelena đọc tài liệu, Ivan Pavlov nhìn Hàn Giang, Hàn Giang cũng nhìn lại anh ta. Hai người không ai nói năng gì, chỉ dùng ánh mắt để giao đấu.

Yelena vội vàng đọc xong, cất tài liệu vào trong tập hồ sơ, hỏi lại Ivan Pavlov: “Chỉ có vậy?”

“Như vậy là nhiều rồi đấy, hồ sơ liên quan tới vụ việc này vốn đã ít, hơn nữa em cũng biết rồi, sau khi KGB giải tán, rất nhiều hồ sơ bị mất tích, bởi vậy tìm được nhiều ngân này cũng không dễ dàng gì đâu!”

“Tôi đọc phần tài liệu pho tô này, cuối cùng chỉ dừng lại ở năm 1988, phía sau hết rồi sao?”

“Lúc anh pho tô cũng để ý thấy, chắc là hết rồi. Anh đã pho tô hết một lượt tất cả những tài liệu liên quan tới Misha, sau đó đóng thành tập, không thể sót được đâu.”

“Xem ra suy đoán của cha là đúng đấy!” - Yelena ưu tư nói.

“Đúng vậy, suy luận của ông hoàn toàn chính xác.

Anh tìm thấy bộ hồ sơ này trong đồng văn kiện thuộc hạng trọng điểm được KGB năm đó bảo hộ, hơn nữa mức độ bảo mật của nó rất cao. Anh cũng tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được những bác sếp già ở tổng bộ để anh pho tô một bộ đấy.”

Ivan Pavlov ra sức kể công trước mặt Yelena, nhưng Yelena không những không ghi nhận mà ngược lại còn chất vấn Ivan Pavlov: “Anh cũng đọc qua nội dung của phần tài liệu này rồi sao?”

“Đúng, anh tìm tài liệu đương nhiên phải đọc qua nội dung chứ!” - Ivan Pavlov không hiểu Yelena ý gì.

“Anh tốn công thuyết phục tổng bộ như vậy chắc chắn là sẽ pho tô thêm một bộ đúng không?”

“Khà khà, Yelena, em thông minh lắm, chẳng có gì qua mắt được em cả, đúng là anh có pho tô thêm một bộ!” “Chuẩn bị đưa cho Ilyushin ư? Tôi khuyên anh đừng nên làm vậy, bởi vì như vậy sẽ làm rối loạn kế hoạch của chúng tôi đấy!” - Yelena nghiêm túc nói.

“Rối loạn kế hoạch của bọn em? Yelena, hãy lượng thứ cho anh không tuân lệnh em được. Ilyushin là sếp của anh, anh chẳng có lý do gì để không đưa cho anh ta một bộ. Hơn nữa, việc anh đến tổng bộ tìm tài liệu Ilyushin cũng sẽ biết được, thế nên..

Không đợi Ivan Pavlov kịp nói hết câu, Yelena đã liền vỗ về: “Bất luận thế nào thì tôi cũng vẫn phải cảm ơn anh, đợi sự việc này kết thúc thì anh sẽ được thăng chức đấy. Ngoài ra, phần hồ sơ anh cầm, tốt nhất là hai hôm nữa hãy đưa cho Ilyushin!”

“Được thôi, anh cố gắng kéo dài hai ngày. Nhưng Yelena này, anh vẫn cần phải nói với em, anh không quan trọng việc thăng quan tiến chức gì đâu, anh chỉ hy vọng em hiểu được tất cả những gì anh làm đều là vì em!”

“Tôi hiểu, nhưng bây giờ tôi phải đi đây, anh bảo trọng nhé!” - Nói xong, Yelena và Hàn Giang vội vàng rời khỏi nghĩa trang.

Ivan Pavlov đứng một mình trong nghĩa trang hoang vắng, bất giác cảm thấy ớn lạnh, anh ta đi về phía xe ô tô của mình mà dường như thấy mất mát điều gì đó, bỗng nhiên, điện thoại của anh đổ chuông...

7

Trên đường trở về, Yelena để Hàn Giang lái xe còn mình ngồi xem tập hồ sơ khá dày. Hàn Giang chốc chốc lại quay đầu nhìn Yelena, anh nóng lòng muốn biết nội dung của tập hồ sơ, nhưng sắc mặt Yelena lại hết sức căng thẳng, cô không nói một lời, chỉ tập trung xem tài liệu nên Hàn Giang đành phải nuốt lời lại.

Hai người về đến căn hộ của Victor. Makarov và Từ Nhân Vũ đang sốt một chờ đợi họ trở về. Yelena đưa bộ hồ sơ dày cộp cho Makarov, nói: “Cha, hồ sơ mà Ivan Pavlov lấy được đã chứng minh phán đoán của cha hoàn toàn chính xác, ông Misha đó quả thực chưa chết, sau đó ông ta đã quay trở lại Saint Petersburg.”

“Quả đúng như vậy?” - Makarov tuy đã chuẩn bị từ trước, nhưng khi phán đoán của ông được chứng thực, ông vẫn vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng. Nửa năm sau khi đội thám hiểm mất tích, Misha đột nhiên xuất hiện tại Matxcova!”

“Sao cơ? Nửa năm sau?” - Rõ ràng Makarov không thể tin được. Ông vội vàng lật giở bộ hồ sơ, Từ Nhân Vũ cũng chụm đầu lại xem, nhưng Makarov vừa đọc xong một chút tài liệu phần đầu liên quan tới Misha

thì nghi ngờ hỏi Yelena: “Phần giới thiệu về Misha trên bộ hồ sơ này tại sao không có họ tên gốc của Misha nhỉ?”

Yelena gật đầu nói: “Con cũng để ý thấy điều này, cả bộ hồ sơ không hề xuất hiện danh tính thật của Misha, đều dùng Misha để chỉ ông ta, nhưng sau này ông ta có một cái tên mới!”

“Kỳ bí vậy sao, tên mới của ông ấy là gì?”

“Con vẫn chưa đọc thấy, trong đó chỉ nói rằng: cho ông ấy có một thân phận mới, cái tên mới, nhưng trong hồ sơ lại không xuất hiện cái tên mới đó.”

Hàn Giang vốn không biết tiếng Nga, nhưng rất nóng lòng muốn biết nội dung của bộ hồ sơ, vậy là Yelena giới thiệu với mọi người: “Được rồi, tôi sẽ tóm tắt qua một chút nội dung của bộ hồ sơ này. Bộ hồ sơ này rất dài, phần lớn đều là tập hợp báo cáo về tình hình của Misha vài chục năm sau đó. Vì sau này Misha được liệt vào hàng đối tượng cần bảo vệ trọng điểm của KGB, nên mỗi tháng đều có báo cáo về ông, thậm chí có lúc mỗi tuần đều có một phần báo cáo liên quan tới ông. Phần tài liệu này rất dài, nhưng nội dung báo cáo lại tương đối đơn giản, có lúc một tháng chỉ có một trang giấy, điều này cho thấy Misha không xảy ra chuyện gì.”

“Có phải KGB bọn em đều làm như vậy với rất nhiều người phải không?” - Hàn Giang tò mò hỏi.

Makarov đáp: “Có một số người cần bảo vệ trọng điểm, cũng có một số người cần giám sát trọng điểm, nhưng những người như vậy vốn không nhiều, hơn nữa đa số chỉ là nhất thời, còn giống như Misha, là đối tượng bảo hộ trọng điểm mấy chục năm như vậy, cũng quả là hiếm thấy.”

Yelena tiếp tục nói: “Căn cứ theo phần tài liệu này thì sau nửa năm đội thám hiểm mất tích, Misha đã bị cảnh sát phát hiện ra tại Matxcơva. Lúc cảnh sát phát hiện ra Misha, tóc tai ông xõa xượi, quần áo trên người vừa bẩn vừa rách, giống như ăn mày vậy. Sau này điều tra ra, có người đã từng trông thấy người có tướng mạo giống Misha tại thủ đô Ulan Bator của Mông cổ và thành phố Irkutsk. Bởi vậy, có lý do để tin rằng Misha đã phải ăn mày dọc đường mới trở về được Matxcơva.

“Thật không thể tin được, từ Mông cổ tới Matxcơva.

Nhưng... nhưng sao ông ấy lại không đi tìm cơ quan hữu quan mà lại phải đi ăn mày dọc đường?” - Makarov ngạc nhiên hỏi.

Yelena thân mật vỗ vỗ vai Makarov, đáp: “Cha, cha đừng nôn nóng, nghe con từ từ kể đã nào. Cảnh sát vốn không biết thân phận thật của Misha. Theo như người cảnh sát phát hiện thấy Misha nói lại thì, lúc đó Misha mồm miệng nói năng lung tung, điên điên khùng khùng, hoàn toàn không giống người bình thường nên mới đưa ông ấy về đồn cảnh sát. Khi trả lời chất vấn của cảnh sát, Misha vẫn điên điên khùng khùng, không hỏi mà vẫn cứ trả lời. Sau đó phải cảnh sát bó tay nên định đưa ông tới bệnh viện tâm thần!”

“Misha điên thật ư?” - Hàn Giang hỏi.

Yelena lườm Hàn Giang một cái, nói: “Sao anh cũng sốt ruột vậy? Nghe em từ từ kể. Sau khi Misha nghe thấy mình sắp bị đưa tới bệnh viện tâm thần thì đột nhiên trở lại bình thường và có hành động khiến người khác kinh ngạc là hét về phía cảnh sát yêu cầu gặp Shelepin.” “Shelepin? Chủ tịch KGB?” - Makarov lại nhớ tới cảnh tượng lúc mình gặp Shelepin.

“Ừm, Misha yêu cầu được gặp chủ tịch KGB. Tuy ông nghiêm túc yêu cầu muốn gặp Shelepin, nhưng những cảnh sát đó nào dám giúp ông ta đi tìm người danh tiếng như Shelepin, mà lại càng tin rằng Misha là một gã điên, vậy là họ đưa ông tới bệnh viện tâm thần. Đến bệnh viện, Misha vẫn lớn tiếng la hét đòi gặp Shelepin, đến khi bình tĩnh trở lại ông mới chịu nằm yên trên giường, nhưng ông vẽ ra một số hình thù kỳ quái và viết ra một số chữ không ai hiểu nổi. Hành động này của Misha đã thu hút được sự chú ý của viện trưởng, vì ông ấy đã nhận ra những chữ kỳ lạ trên tường có một vài chữ là chữ Phạn cổ xưa, còn lại hầu hết đều là những chữ mà viện trưởng không hiểu. Ngoài ra viện trưởng còn phát hiện: Misha thường xuyên đứng trên bàn nghiêm túc giảng bài cho những bệnh nhân tâm thần khác trong viện. Vậy là viện trưởng đoán định Misha không phải là một gã điên bình thường nên đã báo cáo tình hình với KGB.”

“Nếu có thể nhìn được Misha viết gì thì tốt, trong đó nhất định có văn tự Đảng Hạng!” - Từ Nhân Vũ suy đoán.

Yelena lại nói tiếp: “Lúc này KGB mới tìm thấy Misha nhưng đối diện với những câu hỏi chất vấn, ông ta không nói gì mà chỉ yêu cầu gặp Shelepin.”

“Misha nhất mực đòi gặp Shelepin, vậy trước đây ông ấy đã từng gặp Shelepin sao?” - Hàn Giang hỏi.

Makarov hồi tưởng lại: “Lúc còn trong đội thám hiểm, Misha đã từng nói với cha, trước khi gây dựng đội thám hiểm, Shelepin đã từng triệu kiến mấy học giả bọn họ để hỏi han tình hình. Bởi vậy trước đó chắc là ông ta đã từng gặp Shelepin.”

“Đòi gặp chủ tịch KGB, xem ra ông ấy không hề điên đâu!” - Hàn Giang cười nói.

“Điều này rất khó nói, sau đó đương nhiên Misha được chứng minh không hề bị điên. Nhưng lúc đó quả thực không có ai có thể khẳng định Misha rút cuộc có

bị điên hay không. KGB đã từng kiểm tra sức khỏe toàn diện cho Misha, đặc biệt là kiểm tra rất kỹ phần đầu của ông. Bác sỹ rút ra kết luận là, não của Misha đã từng bị kích động mạnh đến mức là có khả năng ông đã bị mất trí nhất thời!” - Yelena giải thích.

“Bị kích động mạnh ư? Là do đội thám hiểm gặp nạn chăng?” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Vậy sau đó Misha có kể rằng mình đã thoát hiểm thế nào, rồi ăn mày ra sao trên suốt quãng đường trở về Matxcơva, sau khi đội thám hiểm gặp nạn không? - Makarov hỏi Yelena.

“Việc này thì trên hồ sơ không nói tới, nhưng sau đó Shelepin vẫn triệu kiến ông; còn khi Misha gặp Shelepin ông có kể về những gì mình đã gặp phải hay không thì trên hồ sơ này không có bất cứ ghi chép nào!” - Yelena đáp.

“Chủ tịch KGB triệu kiến mà ông ta không nói gì sao?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Nhưng có một điều có thể khẳng định, sau lần được Shelepin triệu kiến này, tình cảnh của Misha đã chuyển biến rất lớn, có thể nói là đã thay đổi hoàn toàn. Ông được đón từ bệnh viện tâm thần về, được ở trong một viện an dưỡng trị liệu cao cấp. Trong viện an dưỡng, Misha dần dần hồi phục sức khỏe, sau đó, KGB tiến hành phẫu thuật thay đổi hình dạng cho Misha, đồng thời cho ông một thân phận mới.”

“Sao cơ? Phẫu thuật thay đổi hình dạng? Vậy... vậy tướng mạo của Misha chắc chắn khác với trước đây rồi. Nếu như quả thực ông ấy chưa chết thì mình có thể nhận ra anh ta không?” - Makarov tự mình lẩm bẩm.

“E rằng rất khó đấy ạ!” - Yelena đáp lời.

“Sau đó thì sao? Sau đó Misha thế nào?” - Hàn Giang hỏi dồn.

“Sau đó KGB sắp xếp cho Misha làm việc trong cung điện Mùa Đông, như vậy vừa có thể phát huy những gì mà ông đã từng học, lại vừa có thể bảo vệ ông.”

“Misha đến làm việc trong cung điện Mùa Đông?”

Vậy bây giờ ông ấy có còn ở trong cung điện Mùa Đông không?” - Makarov hỏi.

Yelena lắc lắc đầu, nói: “Lúc con điều tra vụ án này đã từng điều tra rất kỹ nhân viên làm việc trong cung điện Mùa Đông, nhưng trong ấn tượng của con thì không có một người già nào như vậy cả.”

“Biết đâu ông ấy đã về hưu rồi?” - Từ Nhân Vũ nói.

Hàn Giang phẩy tay: “Đoán mò gì thế, không phải vẫn còn giấy tờ đấy sao?”

Yelena nhìn nhìn Hàn Giang, thất vọng lắc đầu:

“Thật đáng tiếc, những ghi chép liên quan tới Misha trong bộ hồ sơ này đến năm 1988 thì toàn bộ đã bị đứt đoạn.”

“Năm 1988, vậy sau đó thì sao? Lẽ nào Misha đã chết rồi?” - Makarov ngạc nhiên nói.

“Không có ghi chép để lại, từ trong phần báo cáo cuối cùng cho thấy, mọi thứ của Misha lúc đó đều bình thường, không xảy ra bất cứ tình hình đặc biệt nào, chỉ có điều kể từ đó trở đi, những báo cáo liên quan tới Misha đều không có nữa” - Yelena nói.

“Điều này không thể loại trừ khả năng Misha đột ngột gặp bạo bệnh và qua đời, ngoài ra cũng có khả năng KGB cho rằng không cần thiết phải bảo hộ vệ Misha nữa nên đã xóa bỏ lệnh bảo vệ ông!” - Hàn Giang phân tích.

Yelena thở dài, nói: “Trên báo cáo trước đó có bảng kiểm tra sức khỏe hàng năm của Misha, đây là do KGB lấy về từ bệnh viện, trên bảng biểu cho thấy, sức khỏe của Misha rất tốt, thậm chí có thể nói là rất khỏe mạnh. Còn tại sao những báo cáo về Misha lại đột ngột gián đoạn từ năm 1988, theo như những gì tôi biết về KGB thì rất có khả năng do lúc đó chính cục biến động, bản thân KGB còn khó giữ mình nên đã xóa bỏ sự bảo vệ và giám sát với rất nhiều người. Misha cũng không ngoại lệ, bởi vậy, trong hồ sơ của KGB đã không còn ghi chép về Misha nữa. Bộ hồ sơ này kể từ đó cũng bị khóa trong góc của kho tư liệu, không ai nhòm ngó tới.”

“Anh nói rất có lý, nhưng tôi nghi ngờ liệu có khi nào có người đã can thiệp vào bộ hồ sơ này không?” - Hàn Giang nói ra nghi vấn trong lòng.

“Can thiệp? Sao em không để ý tới khả năng đó nhỉ?” - Lời của Hàn Giang đã thức tỉnh Yelena. Yelena vội vàng lật tới trang cuối của bộ hồ sơ, kiểm tra tỉ mỉ, nhưng từ bộ hồ sơ phô tô này, cô căn bản không thể phát hiện thấy dấu vết có người can thiệp. - “Chỉ nhìn từ phần cuối của bộ hồ sơ phô tô này, em không thấy dấu vết có người chỉnh sửa nào cả. Điều này phù hợp với những suy đoán của em ban nãy, từ năm 1988 KGB đã kết thúc bảo hộ cho Misha, nên không thể có thêm báo cáo nào mới, vậy là tất cả những tài liệu liên quan tới Misha đều bị nhét chung vào kho tư liệu.”

Hàn Giang không kết luận nhẹ nhàng như vậy, anh tiếp tục lật từ cuối hồ sơ lên, không bỏ sót trang nào. Khi lật tới một trang, mắt Hàn Giang đột nhiên mở to, kinh ngạc: “Mọi người xem, ở đây vẫn bị người ta động chạm tới đấy!”

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay Hàn Giang, quả nhiên chỗ này số trang trước và trang sau không trùng nhau, Hàn Giang phán đoán: “Từ số trang trước và sau cho thấy, ở đây thiếu... thiếu đúng hai mươi trang.”

“Đúng vậy, trang trước và trang sau nội dung không khớp nhau, hóa ra thiếu nhiều trang như vậy.”

Hàn Giang và Yelena lật lại tập hồ sơ một lượt từ đầu đến cuối, ngoài 20 trang bị thiếu ở giữa ra thì không phát hiện ra dấu vết bị can thiệp nào khác. Tiếp đó Hàn Giang và Yelena kiểm tra thêm lần nữa thì lại phát hiện ra điều khiến họ kinh ngạc hơn nữa, nội dung 20 trang bị mất hóa ra đều là của năm 1964.

“Có khi nào bị thất lạc không? Những tài liệu này chất trong kho tư liệu, bao nhiêu năm cũng không có ai tra cứu, năm tháng tích lũy, bảo quản không tốt nên mới mất đi một phần chẳng?” - Yelena nói.

“Nhưng tại sao lại chỉ mất nội dung của năm 1964,

Anh lại nghi ngờ chính là Ivan Pavlov, anh ta không muốn để chúng ta biết nội dung đó!” - Hàn Giang suy đoán.

“Ivan Pavlov?” - Yelena giật thót tim, cô không thể không thừa nhận khả năng lớn chính Ivan Pavlov là người động tay lên tập hồ sơ, nhưng vấn đề ở chỗ, nội dung về Misha trên hồ sơ liên quan tới năm 1964 là gì? Và tại sao Ivan Pavlov lại phải làm như vậy?

9

Makarov định thần lại, nói với mọi người: “Tạm thời không quan tâm tới năm 1964 nữa, từ bộ hồ sơ này có thể khẳng định, Misha năm đó quả thật chưa chết, sau đó ông ấy được KGB sắp xếp tới cung điện Mùa Đông làm việc, hơn nữa ông ta còn phẫu thuật chỉnh sửa khuôn mặt, tôi nghĩ mục đích KGB làm như vậy là vì không muốn người ta nhận ra Misha. Cũng có nghĩa là Misha đã hoàn toàn đoạn tuyệt với cuộc sống trước đây, ông ta không thể gặp lại người thân, bạn học, thầy cô giáo và bạn bè cũ, ông ấy hoàn toàn trở thành một người mới. Những người mà ông ấy kết giao sau đó, chỉ có thể là những người quen biết sau này, kể cả không trốn tránh được, gặp phải người quen trước đây, ông ấy cũng đành phải vờ như không quen biết. Đối với thế giới bên ngoài, đối với người thân, bạn học, thầy cô giáo, bạn bè của Misha trước đây thì

ông ấy coi như đã chết rồi, trên đời này không còn một người như vậy nữa, tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi Misha đã phải gánh chịu biết bao đau khổ như vậy.”

Đúng thế. Nhưng điều mà tôi quan tâm hơn chính là Misha đã đi đâu, sau khi KGB bãi bỏ sự bảo hộ dành cho ông ấy?” - Hàn Giang nói.

“Kết cục bình thường nhất là Misha đã làm việc ở cung điện Mùa Đông cho tới khi nghỉ hưu, sau đó thanh thoi dưỡng lão ở một nơi nào đó. Dĩ nhiên trừ phi ông ấy vẫn còn ý đồ nào khác!” - Yelena nói.

Makarov lại lắc đầu: “Misha sẽ có kết cục vậy sao? Cha không tin, kể từ sau khi bọn cha tham gia vào đội thám hiểm đó, số phận của chúng ta đã coi như đã được thay đổi rồi. Thanh thoi dưỡng lão? Bọn con nhìn cha thì sẽ hiểu rằng, đối với những người như cha, đó là một thứ xa xỉ.”

“Bác vẫn nghi ngờ u hồn mà bọn cháu gặp dưới đường cống ngầm chính là Misha ạ?” - Hàn Giang hỏi.

Makarov cúi đầu im lặng, ông cần phải suy ngẫm để sắp xếp lại tư duy, nhưng đầu óc ông càng lúc càng rối rắm. Ngược lại Yelena lại suy đoán: “Cha nói rất có lý, Misha muốn bình yên thanh thoi an dưỡng có vẻ như không thể. Cha và tiên sinh Lương Văn Kiệt, hai người còn sống sót năm nào, đều bị cuốn vào chuyện này, huống hồ là Misha. Misha khác với cha và Lương Văn Kiệt, ông ấy là chuyên gia, nhận thức của ông về đội thám hiểm năm đó vượt xa cha và Lương Văn Kiệt. Cộng thêm những việc lỵ kỳ sau đó mà ông gặp phải, không biết chừng ông đã tìm thấy thành phố đó trong sa mạc cũng nên.”

“Có khả năng như vậy đấy! Nếu như Misha năm đó vô tình tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, vậy thì ông chắc chắn đã biết được rất nhiều bí mật, nhưng tôi luôn cảm thấy khả năng này không lớn lắm, bởi vì không ai biết được phương hướng và vị trí của Hạng Hải Mật Thành, vậy một mình Misha thì làm sao tìm thấy được?” - Hàn Giang nói.

“Hàn Giang, đừng quên tôi đã từng kể qua với cậu, khi cuối cùng tôi và Lương Văn Kiệt trở về doanh trại thì đội thám hiểm đã mất tích một cách bí ẩn rồi. Tôi vốn dĩ luôn nghi ngờ rằng họ đã gặp phải nguy hiểm khủng khiếp nào đó, kết quả toàn quân tan tác. Nhưng bây giờ xem ra, sự tình vốn không đơn giản như vậy, Misha bị rối loạn tâm thần, tiến hành phẫu thuật thay đổi hình dạng, KGB tiến hành trọng điểm bảo hộ anh ta, tất cả những điều này dường như đều dự báo rằng: đúng là Misha đã xảy ra chuyện gì đó, bởi vậy, anh ấy bắt buộc phải chịu đựng nỗi đau khổ mà người thường khó lòng chịu đựng được để gìn giữ tất cả những bí mật của anh ấy.”

Yelena gật gù, tán thành: “Cha nói rất đúng, cha cũng là người may mắn sống sót của đội thám hiểm nhưng lại không được là trọng điểm bảo hộ như Misha, từ đó có thể thấy đúng là Misha biết rất nhiều bí mật. Còn nữa, sau đó Misha được sắp xếp tới cung điện Mùa Đông làm việc, đây cũng là một việc đáng để suy ngẫm. Mọi người có còn nhớ kệ tranh ngọc đầu tiên được phát hiện ở đâu không?” “Tầng hầm dưới cung điện Mùa Đông!” - Hàn Giang đột nhiên lại liên tưởng tới bảy bức thư tuyệt mật, “Tôi đã từng nhắc tới bảy bức thư tuyệt mật của KGB với mọi người, trong đó bức thư thứ bảy là do Shelepin viết, đúng ra mà nói thì là Shelepin hạ lệnh viết, trong đó có một điều nói rằng: sẽ bảo tồn vĩnh viễn kệ tranh ngọc, nhưng Shelepin không nói ra nơi bảo tồn này.”

“Bảo tồn vĩnh viễn? Kết quả là nửa thế kỷ sau, kệ tranh ngọc lại bị phát hiện dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông, còn Misha sau này vẫn làm việc ở cung điện Mùa Đông, trong này nhất định có sự liên quan tất yếu. Tôi nghĩ, chắc là Misha biết về kệ tranh ngọc được bảo tồn dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông, có khi việc đem kệ tranh ngọc bảo tồn dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông chính là do Misha gợi ý cho Shelepin cũng nên.” - Yelena mạnh dạn suy đoán.

“Ừm, Yelena, cha tin rằng đó chính là sự thật!” - Makarov gật đầu khẳng định.

“Nếu như bây giờ chúng ta có thể điều tra những nhân viên già cả đó thì nhất định sẽ có được chút manh mối, đáng tiếc hiện giờ chúng ta không có điều kiện làm vậy!” - Yelena nói.

“Bởi vậy, hiện giờ chúng ta chỉ có một con đường duy nhất: trở lại khám phá cống ngầm, tìm cho ra u hồn đó, bất luận ông ta có phải là Misha hay không.” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

Hàn Giang nói xong, Makarov và Yelena đều tỏ ra tán đồng, đến cả Từ Nhân Vũ cũng đành phải gật đầu chấp nhận.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

39. Chương 12

Chương 12

Người đàn ba trong tháp

Anh nhào người lên tủ trưng bày, thành kính quỳ trước mặt tượng phật Lư Xá, mặt đối mặt rồi chăm chú nhìn tượng phật trong tủ hồi lâu. Tymoshenko đã bị pho tượng chinh phục, bị vẻ đẹp phương Đông đặc trưng của nó chinh phục. “U hồn? ” - Miệng Tymoshenko lầm râm thốt ra từ này, rồi ngay lập tức, anh ngồi xổm xuống đất, mỉm cười nói rằng: “Tượng phật đẹp thế này, sao lại có thể là u hồn được?... ”

1

Một đêm kinh hồn trong cung điện Mùa Đông khiến Đường Phong và Lương Viện không sao bình tĩnh trở lại, hai người giữ chặt cửa văn phòng của Tymoshenko, sợ rằng u hồn sẽ đập cửa xông vào. Họ không biết đã tựa vào sau cánh cửa bao lâu, mãi cho tới khi bên ngoài không còn động tĩnh gì, thì cả hai mới mệt mỏi uể oải đổ người lên ghế sofa.

Ban này có phải là u hồn đập cửa không vậy?” - Lương Viện run rẩy hỏi Đường Phong.

“Anh cũng không biết! u hồn của hoàng hậu Một Tạng? Điều này không thể tin được!” - Đường Phong vẫn chưa hoàn hồn.

“Vậy đó là cái gì?”

“Không cần biết đó có phải là u hồn của hoàng hậu Một Tạng hay không, nhưng hiện giờ có thể khẳng định một điều rằng: chúng ta đã bị bảo vệ của cung điện Mùa Đông phát hiện ra rồi!”

“Vậy giờ nên làm thế nào?”

“Xem ra chỗ Tymoshenko đây cũng không an toàn nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi cung điện Mùa Đông thôi. Nhưng hiện giờ không ra ngoài được, ta chỉ có thể trốn ở đây, đợi tới khi trời sáng mới lên ra ngoài được.”

Lương Viện gật gật đầu, vội vàng ôm chặt lấy Đường Phong. Hai người cứ như vậy dựa vào nhau, chào đón một ngày mới. Khác với hôm qua đứng đỉnh đến muộn, hôm nay Tymoshenko lao đến bất ngờ, khiến Đường Phong và Lương Viện giật bắn mình. Tymoshenko nhìn Đường Phong và Lương Viện trên ghế sofa, mãi vẫn chưa chịu cất lời, đôi mắt anh đỏ ngầu, đáng vẻ có chút đáng sợ, cánh cửa phòng phía sau anh cứ mở mãi như vậy cho tới khi ánh mắt Tymoshenko dịu xuống thì anh mới quay người đóng cửa phòng lại.

“Đêm qua hai người đã tới khu triển lãm của cung điện Mùa Đông phải không?” - Tymoshenko chất vấn Đường Phong.

Đường Phong vẫn chưa kịp cất lời, Lương Viện đã cứng miệng ngụy biện: “Đâu có!”

“Đâu có ư? Vậy tại sao đèn pin của tôi lại rơi cạnh chiếc cột trong hành lang trưng bày tranh chiến tranh 1812?” - Tymoshenko vừa nói, vừa quăng chiếc đèn pin lên bàn làm việc.

Đường Phong nhận ra ngay đây chính là chiếc đèn pin mà đêm qua anh đã đánh rơi lúc anh và Lương Viện bỏ chạy. Anh không thể không thừa nhận: “Đúng vậy, đêm qua chúng tôi vô tình vào trong cung điện Mùa Đông, xin lỗi, đã gây thêm phiền phức cho anh...”

Đường Phong vẫn chưa nói xong, Tymoshenko liền hất hất tay, nặng nhọc đổ người xuống ghế sofa, sau đó nói với Đường Phong: “Ba giờ sáng hôm nay, bảo vệ của cung điện Mùa Đông gọi điện thoại cho tôi để đến kiểm tra xem có bị mất văn vật nào không. Tới khi tôi đến nơi thì mới phát hiện ra một nam đồng nghiệp trẻ tuổi khác cũng đã đến rồi, và còn có cả người của cục cảnh sát. Chúng tôi bận rộn mấy tiếng đồng hồ, tranh thủ kiểm tra xong trước khi mở cửa bảo tàng. Tôi nhặt được chiếc đèn pin này cạnh cột trong dãy hành lang trưng bày tranh chiến tranh 1812. Tôi nhìn chiếc đèn pin này, hóa ra lại là của mình,

nên lúc đó tôi đã nghĩ ngay tới kẻ lẻ vào ban đêm đó chính là hai người. Nếu như chiếc đèn pin này mà do đồng nghiệp kia nhặt được, thì tôi biết ăn nói thế nào đây?”

“Thành thật xin lỗi anh, xem chút nữa là liên lụy đến anh. Nhưng mong anh tin rằng chúng tôi không cố ý vào trong đó!” - Đường Phong giải thích.

“Vậy tại sao hai người lại phải vào trong cung điện Mùa Đông. Tối qua tôi vẫn còn đặc biệt cảnh báo hai người không được vào đó mà!” - Rõ ràng Tymoshenko rất không vui.

“Bởi vì...” - Đường Phong còn chần chừ do dự, không biết có nên kể lại cho Tymoshenko nghe chuyện đêm qua hay không, nhưng Lương Viện đã đáp thẳng tuột: “Bởi vì u hồn!”

“Sao cơ? U hồn?” - Tymoshenko vô cùng kinh ngạc.

“Bởi vì tối qua chúng tôi nghe thấy những âm thanh kỳ lạ vọng lại từ bên ngoài văn phòng, vì thế mà tôi ra ngoài muốn xem cho rõ, kết quả tôi đã đi men theo dãy hành lang bên ngoài tiến vào trong cánh cửa đó, lúc này mới phát hiện ra bên trong cánh cửa hóa ra chính là triển lãm cung điện Mùa Đông. Đầu là lỗi của tôi, Đường Phong sau đó vì đi tìm tôi nên mới vào trong đó!” - Lương Viện rành rọt nói ra sự thật.

“Âm thanh kỳ lạ?” - Tymoshenko mù mịt hết cả đầu óc, nhưng anh đột nhiên mở to mắt, ngạc nhiên nói:

“Không đúng, cánh cửa đó ban đêm khóa rồi mà, hơn nữa cánh cửa đó còn có thiết bị báo động, nếu ban đêm có người xâm nhập vào đó bất hợp pháp thì thiết bị cảnh báo đã kêu lên.”

“Nhưng quả thực đêm qua cánh cửa đó không khóa, hơn nữa thiết bị cảnh báo cũng không báo động, nếu không thì hai chúng tôi cũng không thể vào được, mong anh hãy tin chúng tôi!” - Đường Phong giải thích.

Tymoshenko lắc đầu, nói: “Tôi tin các bạn nhưng tình huống mà các bạn kể lại quả thực khiến tôi kinh ngạc. Ban này chính tôi và đồng nghiệp đã đến đây qua cánh cửa đó, cửa vẫn khóa mà, ban này người đồng nghiệp vừa mới dùng khóa mở cánh cửa đó ra!”

“Tôi cũng không biết nữa, nhưng quả thực đêm qua cánh cửa đó đẩy một cái là đã mở ra rồi!” - Đường Phong cảm thấy giờ thì thật khó mà biện luận.

“Được rồi, được rồi! Cứ coi như cánh cửa đó không khóa, thiết bị cảnh báo cũng không kêu đi chẳng nữa, vậy sau khi hai người vào trong cung điện Mùa Đông thì nhìn thấy gì vậy?” - Tymoshenko hỏi.

“Nhìn thấy u hồn! u hồn của hoàng hậu Một Tạng!” - Lương Viện ưu tư nói. Trong giây phút này, Tymoshenko ngạc nhiên đến nỗi sững sờ nhìn Lương Viện hồi lâu, không biết nên nói gì.

2

Ngược lại, lúc này Lương Viện đã bình tĩnh trở lại không còn hoảng hốt như ban này, cô tường thuật lại hết sức sống động với Tymoshenko cuộc gặp kinh hoàng trong cung điện Mùa Đông, đặc biệt là chuyện gặp u hồn của hoàng hậu Một Tạng ở khu triển lãm Trung Quốc. Tymoshenko nghe xong, sững sờ ngẩng người một hồi mới hỏi: “Những gì các bạn... các bạn nói đều là thật sao?”

“Tuyệt đối chuẩn xác!” - Lương Viện thề thốt.

“Không đúng! Hai người xông vào cung điện Mùa Đông là thật, nhưng chuyện gặp u hồn sau đó là do hai người bịa ra phải không?” - Tymoshenko không sao tin nổi.

Đường Phong nói rất nghiêm túc: “Chúng tôi quả thực đã nhìn thấy u hồn đó!”

“Vậy tôi hỏi anh, u hồn đó trông thế nào?” - Tymoshenko hỏi.

“Hình dáng u hồn chúng tôi không trông rõ, chỉ nhìn thấy toàn thân u hồn mặc một chiếc áo choàng trắng, tóc xõa ra, còn cả ánh sáng...” - Đường Phong ra sức miêu tả cảnh tượng đêm qua.

“Khà khà, Đường Phong, chắc là anh xem nhiều phim kinh dị quá rồi phải không? Những năm qua ở cung điện Mùa Đông, tôi cũng từng nghe một vài truyền thuyết đại loại liên quan tới u hồn cung điện Mùa Đông, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, còn từ trước đến nay chưa từng có ai nhìn thấy, anh may mắn thật đấy, vừa mới đến ngày đầu tiên mà đã trông thấy rồi. Hơn nữa lại còn nói là... u hồn của hoàng hậu Một Tạng gì đó?”

“Bởi vì chúng tôi phát hiện ra đầu tượng phật Lư Xá trong tủ trưng bày biến mất, chính là đầu tượng phật mà anh bảo rằng trong đó có cất giữ xương sọ của hoàng hậu Một Tạng!” - Đường Phong tranh luận.

Không ngờ, nghe Đường Phong nói vậy, Tymoshenko liền bật cười, cười xong, anh chậm rãi nói: “Đường Phong, tôi thật sự nghi ngờ hai người đêm qua bị mộng du đấy. Tôi vừa mới đi kiểm tra qua, đầu tượng phật Lư Xá mà anh nói hiện đang được đặt ngay ngắn trong tủ trưng bày của khu triển lãm Trung Quốc kia kìa, sao anh lại nói là đầu tượng phật biến mất? Anh phải hiểu rằng, mỗi tủ trưng bày trong cung điện Mùa Đông đều kết nối với thiết bị cảnh báo trong phòng giám sát, bất cứ tủ trưng bày nào bị phá hoại thì thiết bị cảnh báo trong phòng giám sát đều lập tức đổ chuông, bởi vậy, gần như không thể có người không được phép mà lại động được vào văn vật trong tủ trưng bày khi không hề chạm tới thiết bị báo động.”

Đường Phong bống chốc cứng miệng, không còn lời nào để đáp lại. Lương Viện bĩu môi nói: “Dù sao thì những gì chúng tôi nói đều là sự thật, cứ cho là mộng du đi chẳng nữa thì hai chúng tôi cũng không thể cùng mộng du một lúc, lại càng không thể mở được khóa của cửa chính.”

Đường Phong thấy không có cách nào để Tymoshenko tin lời mình nói, đành phải nói: “Xem ra chúng tôi không còn cách nào để khiến anh tin mình, vậy thì chúng tôi chỉ còn cách từ biệt anh tại đây thôi, nếu chúng tôi tiếp tục ở lại đây thì có thể sẽ gây thêm hiểu lầm không đáng có!” - Nói xong, Đường Phong đứng dậy định bỏ đi.

“Đường Phong, anh định đi đâu?” - Tymoshenko truy hỏi.

Đường Phong không biết trả lời thế nào, bởi vì cơ bản anh không biết còn có thể đi đâu ở thành phố này. Tymoshenko kéo Đường Phong lại, bảo: “Đường Phong, hiện giờ anh không thể đi đâu được. Tôi không quan tâm ai đang đuổi bắt anh, nhưng hiện giờ cung điện Mùa Đông đã tăng cường cảnh giới, cảnh sát bên ngoài cũng tăng cường cảnh giác, bây giờ anh ra ngoài là rất dễ bị cảnh sát bắt lại, nếu như vậy thì tôi cũng bị liên lụy. Bởi vậy, bất luận là đối với anh hay đối với tôi thì hiện giờ anh ở đây vẫn là an toàn nhất.”

Đường Phong quay lại nhìn Tymoshenko, anh thấy Tymoshenko nói có lý, nên không kiên quyết đòi bỏ đi nữa. Tymoshenko cảnh báo Đường Phong lần nữa:

“Bất luận anh có nghe thấy gì, và kể cả cửa có khóa hay không, thì anh cũng nhất định không được đến cung điện Mùa Đông nữa. Nếu lại gây ra chuyện, thì sẽ không giải quyết dễ dàng thế này được nữa đâu!”

Đường Phong gật gù: “Được, tôi nhớ rồi!”

“Giờ tôi có việc phải ra ngoài, buổi chiều tôi sẽ mang chút đồ ăn đến cho các bạn, hai người cứ ở yên đây nhé. Nếu như chán quá thì hãy đọc sách ở chỗ tôi đây.

Tôi nghĩ các bạn sẽ hứng thú với những cuốn sách này đấy!” - Nói xong, Tymoshenko liền vội vàng rời khỏi văn phòng.

Tymoshenko rời khỏi văn phòng, xuyên qua những dãy hành lang dài miên man của cung điện Mùa Đông, đi thẳng tới khu triển lãm Trung Quốc trên tầng ba. Anh đứng trước cửa khu triển lãm Trung Quốc chần chừ do dự hồi lâu rồi mới bước vào bên trong. Trong khu triển lãm không có du khách nào khác, chỉ có một mình anh đứng giữa căn phòng. Anh nhìn xung quanh, đây là nơi mà anh vốn rất quen thuộc. Không phát hiện ra hôm nay ở đây có gì khác trước đây, nhưng đầu óc anh vẫn không ngừng hiện lên cảnh tượng mà Đường Phong và Lương Viện gặp phải rồi tường thuật lại.

“U hồn? Người đàn bà trong tháp? Hoàng hậu Một Tạng?...” - Từng cảnh tượng hiện lên trong đầu khiến Tymoshenko tim đập chân run. Anh lại nhìn thấy đầu pho tượng phật Lư Xá đẹp đến nỗi khiến người ta phải nín thở. Giây phút này, đầu tượng phật Lư Xá vẫn giống như trước đây, lặng lẽ trưng bày tại vị trí chính giữa, nổi bật trong tủ triển lãm, miệng pho tượng hé môi cười, chăm chú nhìn từng người đi ngang qua mình.

Tymoshenko bước nhanh tới phía trước, anh nhào người lên tủ, thành kính quỳ trước mặt tượng phật Lư Xá, mặt đối mặt, chăm chú nhìn tượng phật trong tủ hồi lâu. Tymoshenko đã bị pho tượng chinh phục, bị vẻ đẹp Đông Phương đặc trưng của nó chinh phục. “U hồn?” - miệng Tymoshenko lầm rầm thốt ra từ này, ngay lập tức, anh ngồi xồm xuống đất, mỉm cười nói rằng: “Tượng phật đẹp thế này, sao lại có thể là u hồn được? Bà đã chờ đợi hàng nghìn năm trong tháp chỉ vì sự hồi sinh ngày hôm nay, để thể nhân cảm thán

trước vẻ đẹp của bà!” Mãi lâu sau, khi du khách trong gian triển lãm dần dần đông lên, Tymoshenko mới đứng dậy trước tượng phật Lư Xá; rồi khi bước ra khỏi gian triển lãm, anh lại quay lại nhìn pho tượng thêm lần nữa, ánh mắt lóe lên tia hoảng loạn, bất an.

Tymoshenko tới phòng giám sát ở tầng một, tìm người bảo vệ phụ trách an ninh mà anh quen biết: “Sergei, có thể chỉnh cho tôi xem một chút hình ảnh ghi lại gần gian triển lãm Trung Quốc đêm qua không?”

“Ở đó, gần gian triển lãm không có camera, chỉ có hai thiết bị báo động gắn ngoài hành lang thôi!” - Sergei đáp.

Tymoshenko nghe thấy vậy, lầu bầu: “Chết tiệt! Sao lại không có camera giám sát nhỉ?”

“Anh biết rồi đấy, bản thân cung điện Mùa Đông vốn dĩ đã là di sản văn hóa quan trọng, phần lớn trong các gian trưng bày đều không tiện gắn thiết bị ghi hình là để giữ gìn văn vật. Trọng điểm bảo vệ của chúng ta chủ yếu là bên ngoài, quảng trường lân cận này, đường phố này, một vài dãy tường bao quanh cung điện Mùa Đông này, camera giám sát trong cung điện Mùa Đông khá ít, chỉ đặt ở một vài lối đi quan trọng thôi!” - Sergei giải thích.

“Trên lối đi quan trọng?... Vậy anh cho tôi xem camera giám sát trên cầu thang từ tầng hai thông lên tầng ba, tôi nhớ hình như trên đó có lắp một cái.”

“Đúng vậy, ở đó có một cái, để tôi tìm cho anh!” - Sergei vừa giúp Tymoshenko điều chỉnh camera ghi lại hình ảnh trên cầu thang đêm qua vừa hỏi: “Sao rồi, chỗ các anh không mất thứ gì chứ?”

“Không mất, tôi chỉ muốn xem lại camera thôi.” “Nhưng kẻ đột nhập đêm qua đã chạm vào thiết bị cảnh báo ở tầng hai, anh nghi ngờ hẳn đã đột nhập lên tầng ba?”

“Tôi không biết, chỉ là có chút lo lắng!”

“Theo như tôi thấy, sự việc đêm qua không giống như hành vi trộm cướp gì, rút cuộc cũng không bị mất văn vật nào, khả năng chỉ là do một du khách nào đó không ra về sau khi bảo tàng đóng cửa, nhưng kỳ lạ ở chỗ chúng tôi đã lục soát tất cả các gian triển lãm cũng không tóm được kẻ đột nhập phi pháp đó. Ban này những cảnh sát của cục cảnh sát cũng đều cho rằng vì thiết bị cảnh báo của chúng ta xảy ra sự cố, khiến họ uống công đến đây, hiện giờ thì nhóm cảnh sát đó cũng về hết rồi.” “Cảnh sát thực sự cho rằng như vậy ư?”

“Đúng, bởi vì trước đây ở chỗ chúng ta cũng đã từng xảy ra chuyện tương tự, lúc tôi trực ban ở đây cũng đã gặp phải một lần, nhưng mỗi lần xảy ra chuyện như vậy vừa không bị mất văn vật, cũng không tóm được kẻ đột nhập phi pháp; nên lần nào cảnh sát rút ra kết luận cũng đều cho rằng thiết bị cảnh báo của chúng ta có vấn đề mọi chuyện cuối cùng kết thúc như vậy, sau đó cũng không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng cả.”

“Ồ!.. Tôi nhớ ra rồi, mấy năm trước, có một lần tôi bị dựng dậy lúc nửa đêm, cũng giống như tình hình đêm qua!” - Tymoshenko cố gắng hồi tưởng lại, nhưng anh không sao nhớ nổi tình tiết chuyện trước đây.

Hình ảnh cầu thang trong camera đã được điều chỉnh. Sergei đang chuẩn bị tua lại thời gian trong camera đến hai giờ 30 phút sáng, nên nói với Tymoshenko: “Thời gian này người của chúng tôi đã xuất hiện ở đây rồi, nếu như có thể phát hiện ra điều gì thì chắc là phải trước hai rưỡi sáng!” - Sau đó, Sergei bắt đầu tua lại.

4

Khi camera tua lại đến hai giờ 20 phút, Tymoshenko đột nhiên kêu lên: “Dừng! Dừng lại!”

Sergei nghe Tymoshenko hét lên như vậy thì giật bản mình, vội vàng dừng lại đoạn hình ảnh đang tua, ngạc nhiên hỏi Tymoshenko: “Sao rồi? Anh nhìn thấy gì vậy?”

“Tua lại từ hai giờ 18 phút đi!” - Tymoshenko chau mày nói.

Hình ảnh camera bắt đầu từ hai giờ 18 phút bắt đầu tua lại với tốc độ thông thường, Tymoshenko căng thẳng chăm chú nhìn màn hình. Trên màn hình xuất hiện cầu thang từ tầng hai thông lên tầng ba, trên cầu thang trải thảm đỏ, hai chiếc đèn treo tường phát ra ánh sáng âm u trong cung điện Mùa Đông tối om, Tymoshenko cảm thấy một không khí kỳ dị. Khi thời gian cận kề hai giờ 20 phút, Tymoshenko mở to mắt, nhìn chăm chăm lên cầu thang trên màn hình, nhưng khi thời gian trôi đến hai giờ 20 phút thì thời gian

đường như ngưng lại... màn hình camera lốm đốm trắng như bông tuyết, mắt Tymoshenko lúc đó bất giác thất thần, khoảng 20 giây sau, trên màn hình lại trở lại bình thường. Sergei ngạc nhiên hỏi: “Nếu không có anh nhắc thì tôi chắc chắn cũng bỏ sót chi tiết này, nhưng cái này thì nói lên điều gì vậy?”

“Tôi nghĩ nó chẳng nói lên điều gì cả, có lẽ máy móc thiết bị của các anh quả thực cần bảo dưỡng rồi đấy!” - Tymoshenko day day thái dương, điềm tĩnh nói.

“Được thôi, chúng ta xem tiếp phía trước xem sao!” - Sergei lại tiếp tục tua về phía trước. Tymoshenko không ngừng lo lắng sợ hình ảnh Đường Phong và Lương Viện sẽ xuất hiện trên hình ảnh camera, bởi nếu như vậy thì sẽ rắc rối to, vậy là anh liền ngồi xuống, cùng Sergei kiểm tra. Tymoshenko cảm thấy may mắn khi anh không phát hiện ra bóng dáng của Đường Phong và Lương viện trên hình ảnh camera.

“Những cầu thang từ tầng hai thông lên tầng ba khác không có camera giám sát sao?” - Tymoshenko hỏi.

Sergei lắc đầu: “Không phải tất cả đều có, ngoài cái này ra thì vẫn còn một cái bị hỏng, đến cả nửa tháng nay rồi nhưng vẫn chưa sửa được.”

Tymoshenko âm thầm suy luận, nếu như những gì Đường Phong nói là thật, vậy thì họ nhất định đi từ phía cầu thang khác. Tymoshenko lặng lẽ định thần lại, đang định ra về nhưng không hiểu sao trong đầu anh lại hiện lên cảnh tượng khủng khiếp đó - u hồn, người đàn bà trong tháp, hoàng hậu Một Tạng, camera trên cầu thang... Tymoshenko dừng bước, quay người lại, khẽ hỏi Sergei: “Anh đã từng nghe nói về u hồn cung điện Mùa Đông chưa?”

“U hồn cung điện Mùa Đông? Trước đây tôi đã từng nghe đồng nghiệp cũ kể, nhưng chưa từng gặp. Khả khà, sao anh lại hỏi chuyện này, lẽ nào anh cho rằng đêm qua...” - Sergei bỗng nhiên mở to mắt, chăm chú nhìn Tymoshenko, không dám nói tiếp.

“Chỉ là đột nhiên tôi nhớ tới truyền thuyết u hồn trong cung điện Mùa Đông, chứ không có ý gì khác!” - Nói xong, Tymoshenko liền rời khỏi phòng giám sát.

Sergei vẫn chưa kịp phản ứng lại sau câu nói ban nãy của Tymoshenko; nhưng đợi tới khi Tymoshenko đi xa rồi, một đồng nghiệp khác mới nói với anh: “Tôi thấy ông Tymoshenko này nghiên cứu học thuật nhiều quá đến nỗi đầu óc có vấn đề rồi đấy, lại còn nghi ngờ cả u hồn chạm vào thiết bị cảnh báo nữa!”

Sergei quay lại nhìn người đồng nghiệp này, rồi lại nhìn camera trước mặt, bó tay lắc lắc đầu.

5

Đường Phong và Lương Viện trải qua một buổi sáng vô cùng phạt nhẽo trong văn phòng của Tymoshenko, Đường Phong cứ giở và đọc những cuốn sách của Tymoshenko, nhất là những cuốn sách tiếng Trung. Anh cũng vô cùng khâm phục số lượng sách mà Tymoshenko từng đọc; một người nước ngoài nhưng lại am hiểu về lịch sử và văn hóa Trung Quốc đến nhường vậy.

Giở hết những cuốn sách của Tymoshenko, Đường Phong lại cầm tập tài liệu mỏng trên bàn lên. Anh giở tài liệu, rồi lần nữa lặng lẽ chăm chú ngắm nhìn chân dung pho tượng trên bức ảnh đen trắng, pho tượng phật Lư Xá nghiêm trang mỹ lệ, lẽ nào đây chính là di cốt của hoàng hậu Một Tạng?

Đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ miên man thì Tymoshenko mang theo một ít thức ăn quay lại văn phòng. Nhìn thấy Đường Phong vẫn đang chăm chú thần thờ xem phần tư liệu đó, anh cười, nói: “Anh vẫn đang nghĩ về u hồn đó sao?”

“Tôi không muốn nghĩ tới u hồn, nhưng u hồn lại cứ bám lấy tôi!” - Đường Phong thốt ra một câu giống như một lời nguyền vậy.

“Thôi nào, đừng nghĩ nữa, tôi đã tới phòng giám sát điều chỉnh để xem hình ảnh lưu lại trong camera, cơ bản không phát hiện ra u hồn nào cả; ngược lại, hai người cũng rất may mắn đấy, vì hình ảnh của các bạn không xuất hiện trong đó!” - Tymoshenko nói.

“Vậy thì may quá, nhưng sự việc đêm qua vẫn chưa được giải thích rõ ràng!” - Lương Viện nghi ngờ nói.

“Lương tiểu thư, cô nên biết rằng, trên đời này có rất nhiều chuyện vốn không có cách giải thích chính xác.

Trước đó tôi cũng đã tới khu triển lãm Trung Quốc kiểm tra lại bức tượng phật, nó vẫn nguyên vẹn đặt tại vị trí cũ trong tủ trưng bày.”

“Thật... thật không thể tin được!” - Đường Phong cảm thấy đầu óc mình càng lúc càng rối rắm.

Tymoshenko cầm phần tài liệu trước mặt Đường Phong lên, lật lật, sau đó quăng nó lên bàn, chỉ vào bức ảnh ngọn tháp trong tập tài liệu, nói với Đường Phong:

“Ngọn tháp vĩ đại này quả thật rất vĩ đại, bởi nó đã mở ra cánh cửa Tây Hạ học, đáng tiếc... đáng tiếc cái ông Kozlov chết tiết ấy đã phá hỏng tòa tháp vĩ đại, ông ta đã dùng phương pháp thô bạo để mở tòa kho báu nghệ thuật Tây Hạ này ra. Kozlov chết tiết chỉ là một kẻ thô lỗ dã man, một nhà thám hiểm vô văn hóa.”

Tymoshenko vừa nói vừa đâm mạnh xuống bàn.

Đường Phong ngạc nhiên nhìn Tymoshenko, anh hiếm khi nghe thấy có học giả người Nga nào lại bình luận và đánh giá về Kozlov như vậy. Trước đây, các học giả trong nước thường chỉ trích Kozlov vì ông đã khai quật Hắc Thủy Thành bằng phương pháp thô bạo, nhưng Đường Phong không bao giờ ngờ rằng một học giả người Nga như Tymoshenko đây, cũng bất mãn với Kozlov như vậy.

Tymoshenko lại tiếp tục oán thán: “Nếu tôi mà khai quật Hắc Thủy Thành thì sẽ hoàn mỹ hơn Kozlov gấp trăm lần, nhất là tòa tháp vĩ đại này, tôi sẽ mở tòa bạch tháp này ra bằng phương thức khoa học nhất, nhẹ nhàng nhất, lấy từng văn vật một trong tòa bạch tháp ra. Đặc biệt là pho tượng phật Lư Xá, vì nó là hóa thân của hoàng hậu Một Tạng, vì nó sở hữu nụ cười phương Đông diễm lệ nhất, vì sự cao quý, không thể khôi phục của nó. Đáng tiếc, tất cả những điều này đều bị Kozlov phá hỏng rồi, cho nên... tôi luôn ước rằng; rồi cũng sẽ có một ngày mình cũng được mở ra một tòa tháp vĩ đại như vậy, và bên trong tháp cũng có một hoàng hậu xinh đẹp hoặc là một công chúa!”

Tymoshenko càng nói càng say sưa. Đường Phong chăm chú nhìn anh, mãi cho tới khi anh nói xong, Đường Phong mới cười nói: “Thật không ngờ anh lại có lý tưởng đó, đáng tiếc anh đã ra đời muộn cả trăm năm.”

“Đúng vậy! Một trăm năm, nhưng một trăm năm đó so với hàng nghìn năm ngủ say trong tòa tháp của hoàng hậu Một Tạng có là gì chứ?”

“Anh khẳng định người đàn bà trong tháp chính là hoàng hậu Một Tạng sao?” - Lương Viện nửa tin nửa ngờ hỏi, tuy cô đã từng nhìn thấy u hồn màu trắng, nhưng cô vẫn không dám tin rằng đó chính là u hồn của hoàng hậu Một Tạng.

“Người đàn bà sở hữu lễ vật tùy táng tinh xảo và quan trọng như vậy chỉ có thể là hoàng hậu, hoàng hậu Một Tạng cao quý!”

“Nhưng chúng ta vẫn chưa thể biết được lịch sử hoàn chỉnh của hoàng hậu Một Tạng, bà giống như một người đàn bà trong sương khói!” - Đường Phong chán nản nói.

6

Tymoshenko gật đầu, đáp: “Đúng vậy, Đường Phong, anh nói rất đúng, đối với chúng ta hoàng hậu Một Tạng vẫn là một người đàn bà trong sương khói.

Sau khi Tây Hạ diệt vong, người Mông cổ đã hủy diệt mọi thứ của Tây Hạ, cung điện, lăng mộ, tế đàn, văn tự, tất cả mọi thứ đã từng ghi chép về lịch sử và văn hóa Tây Hạ, để đến nỗi chúng ta ngày nay chỉ biết rất ít về lịch sử Tây Hạ. Sau khi Nguyên Hạo chết, hoàng hậu Một Tạng bước lên đỉnh cao của quyền lực, nhưng gia tộc Một Tạng đã nhanh chóng suy vong từ đỉnh cao quyền lực đó, còn người phụ nữ này đã phải chịu đựng nỗi đau khổ và dằn vặt như thế nào? Căn cứ theo tài liệu lịch sử mà chúng ta nắm được để suy đoán thì năm đó tuổi tác của bà không nhiều lắm, lẽ nào bà lại xuất gia làm ni cô? Sau đó, bà còn sống thêm được bao nhiêu năm nữa? Chúng ta hoàn toàn không biết. Điều này, đối với một học giả nghiêm túc mà nói thì không thể bỏ qua được, bởi vậy tôi cứ nghiên cứu mãi pho tượng và tòa tháp vĩ đại này.”

“Tôi còn nhớ hôm đó anh từng nói: các học giả của phía anh đã từng kiểm nghiệm qua tuổi tác của bộ xương đó, nói rằng nó là của một người phụ nữ trên dưới 30 tuổi, tuổi đó hình như có phần khớp với tuổi

của hoàng hậu Một Tạng. Theo tính toán của tôi, tuổi tác của hoàng hậu Một Tạng trong lịch sử phải lớn hơn một chút, bởi vậy tôi vẫn chưa thể hoàn toàn tán đồng với quan điểm của anh!”

“Đường Phong, vấn đề mà anh nói tôi cũng từng nghĩ tới, căn cứ theo ghi chép lịch sử, Một Tạng Thị trước khi gả cho Nguyên Hạo đã từng kết hôn, dựa vào tuổi tác suy đoán thì lúc sinh hạ Lương Tộ cho Nguyên Hạo thì ít nhất bà cũng gần 30 tuổi rồi. Lương Tộ kế ngôi khi còn bọc trong tã lót, hơn 10 năm sau, gia tộc Một Tạng quyền lực che kín bầu trời; nên căn cứ vào suy đoán này thì khi gia tộc Một Tạng lui bại, hoàng hậu Một Tạng ít nhất cũng phải trên dưới 40 tuổi. Nhưng tôi cho rằng, lúc Một Tạng sinh Lương Tộ chắc là vẫn còn rất trẻ, và đợi tới khi gia tộc Một Tạng lui bại thì bà cũng chỉ trên dưới 40 tuổi mà thôi, từ đó so sánh với nghiên cứu về bộ hài cốt này cũng khá hợp lý mà.”

“Đây chỉ là sự suy luận của cá nhân anh, nhưng không phù hợp với tinh thần khoa học!” - Đường Phong cười, nói với Tymoshenko.

Tymoshenko lại xoa xoa thái dương rồi nói tiếp: “Đúng vậy, đây quả thực là có chút quan điểm cá nhân, nhưng tôi vẫn tin rằng như vậy. Bộ hài cốt này trẻ như vậy còn nói lên một điều: nó chứng minh rằng hoàng hậu Một Tạng sau khi gia tộc lui bại cũng không còn sống

“Ý anh là, Lương Tộ, con trai một của bà rất có khả năng đã hại chết chính mẹ đẻ của ông ta?” - Đường Phong kinh ngạc nói.

“Chính là ý đó!”

Tymoshenko nói xong, phòng làm việc liền chìm trong im lặng. Sau một hồi lâu, Lương Viện mới nói:

“Được rồi! Được rồi! Các anh nói đến hài cốt, xác phụ nữ nhiều quá đấy, cái u hồn mà em gặp phải cũng đủ khiếp sợ rồi!”

Tymoshenko khẽ lắc đầu, anh muốn sắp xếp lại tư duy của cả ngày hôm nay, nhưng anh càng muốn sắp xếp lại, đầu óc anh lại càng rối rắm. Rút cuộc, Tymoshenko điềm tĩnh nói: “Đường Phong, không phải tôi không tin những gì các bạn nói, tuy tôi chưa từng gặp u hồn mà hai người kể đó, nhưng tôi tin những gì các bạn gặp đêm qua đều có nguyên nhân của nó, để tôi nghĩ thêm xem sao, có lẽ tôi cũng có thể nghĩ ra điều gì đó... Nếu thầy giáo của tôi còn sống thì tốt quá, chắc chắn ông có thể giải thích rõ mọi thứ!”

“Ý anh là giáo sư Boris?” - Đường Phong hỏi lại.

“Đúng vậy, giáo sư Boris, ông quả là người trí tuệ, hiền từ, bác học, đến tận bây giờ tôi vẫn cần sự giúp đỡ của ông, nhưng ông lại rời xa chúng tôi rồi!” - Tymoshenko dừng lại một lúc, rồi quay ra nói với Đường Phong: “Tôi phải đi đây, đêm nay các bạn hãy tự lo ithub. Nhớ những gì tôi nói, bất luận bên ngoài có động tĩnh gì cũng không được ra khỏi căn phòng này!”

Đường Phong và Lương Viện gật đầu. Tymoshenko đi rồi, trong căn phòng làm việc rộng thênh thang giờ chỉ còn lại Đường Phong và Lương Viện, họ không còn lựa chọn nào khác, đành chán nản tiếp tục trải qua đêm đông lạnh lẽo này.

7

Rời khỏi nghĩa trang cạnh tu viện Kwasniewski, Ivan Pavlov tức tốc quay trở lại Cục an ninh Liên bang. Ilyushin đã đợi sẵn ở đây và bắt đầu sốt ruột, anh ta vừa nhìn thấy Ivan Pavlov liền vỗ vập hỏi: “Hôm nay cậu đến tổng bộ làm gì vậy hả? Tại sao trước đó tôi không biết gì cả?”

“Sếp, là do tổng bộ nhất thời gọi tôi đến báo cáo công việc, tôi tưởng tổng bộ thông báo cho sếp rồi chứ!” “Vớ vẩn! Tôi chẳng biết gì cả, sau khi cậu đi tôi mới biết. Cậu nói những gì chỗ tổng bộ vậy?” - Rõ ràng Ilyushin rất không hài lòng về Ivan Pavlov.

“Tôi chỉ có gì nói nấy, báo cáo với Tổng bộ tình hình tiến triển của vụ án.”

“Vậy cậu nói gì về Yelena vậy?” - Ilyushin quan tâm nhất tới vấn đề này.

“Yelena à, tôi nói rằng cô ấy đã bỏ chạy cùng gã đặc công Trung Quốc đó rồi, cô ta đã phản bội anh, cô ấy muốn tự mình đi điều tra vụ án!”

“Không!” - Ilyushin đột nhiên nhảy dựng lên, gào thét: “Không! Không phải phản bội tôi mà là phản bội tổ chức, phản bội quốc gia! Tôi muốn tổng bộ hiểu rõ tất cả mọi thứ xảy ra tại đây, trong số chúng ta có nội gián, tên nội gián này chính là Yelena, còn cả cái lão già chết tiệt Makarov nữa, vì thế mà kẻ tranh ngọc mới bị lấy mất!” “Nói thật lòng, sếp, anh tin rằng kẻ tranh ngọc là do Hàn Giang và Yelena lấy trộm sao?” - Ivan Pavlov hỏi lại.

Ilyushin tiến sát lại gần Ivan Pavlov, nói: “Valentin thân mến, cậu phải rõ một điều rằng, đây không phải là vấn đề tôi hay cậu tin hay không tin. Sự việc đã đến nước này rồi, cậu bắt buộc phải tin rằng, chính gã Hàn Giang đó đã cấu kết với Yelena lấy trộm kẻ tranh ngọc, hiện giờ chúng ta không còn lựa chọn nào khác!”

Ivan Pavlov gật gù: “Tôi hiểu.”

“Hiểu là tốt, hiểu thì phải bắt đầu hành động đi. Tôi hỏi cậu, cậu đến tổng bộ còn làm gì nữa không?”

“Còn làm gì nữa?” - Ivan Pavlov lập tức nghĩ tới việc mà Ilyushin muốn ám chỉ, trong lòng anh thầm rửa Ilyushin lại còn giám sát cả mình. Ivan Pavlov vốn định giúp Yelena kéo dài thêm hai ngày mới nói với Ilyushin việc mình đến tổng bộ tìm kiếm tài liệu, nhưng hiện giờ xem ra không thể kéo dài được nữa, anh đành phải lấy tập hồ sơ dày cộm ra, đưa cho Ilyushin, miễn cưỡng nói: “Còn đi tìm kiếm tài liệu này nữa.”

“Tìm tài liệu? Ai bảo cậu đi tìm tài liệu?”

“Tôi tự đi, không ai bảo cả!” - Ivan Pavlov cứng cổ trả lời.

Ilyushin nghi ngờ lật giở bộ hồ sơ, hỏi: “Misha? Cậu đi điều tra người này làm gì hả?”

“Không phải trong hồ sơ đều viết rồi đấy sao? Ông ấy chính là người may mắn sống sót thứ ba trong đội thám hiểm năm đó, nhưng trước đây chúng ta vốn không biết chuyện này, bởi vậy tôi nghĩ chúng ta phải điều tra về tình hình của ông ta.”

“Tôi biết, ý tôi là sao cậu lại biết được hoặc có thể nói là sao cậu lại nghĩ tới việc đi điều tra về Misha? Trước đây, cậu có manh mối gì không?” - Ilyushin nhìn Ivan Pavlov bằng ánh mắt đầy nghi ngờ.

“Không! Trước đây tôi không hề biết ông Misha này vẫn còn sống, là tôi muốn đến tổng bộ điều tra hồ sơ của những người trong đội thám hiểm năm đó, nhưng ngoài những gì chúng ta đã nắm được ra, thì đã tìm thấy bộ hồ sơ cũng được coi là hữu dụng này!” - Ivan Pavlov cẩn trọng trả lời.

Ilyushin chăm chú nhìn Ivan Pavlov bằng đôi mắt màu tro nhỏ xíu: “Lẽ nào không phải là Yelena bảo cậu đi điều tra sao?”

“sếp, tuyệt đối không phải! Tuy tôi đã từng theo đuổi Yelena nhưng hiện giờ tôi đã mất liên lạc với cô ấy rồi!” - Ivan Pavlov cam đoan với Ilyushin.

Tuy trong lòng Ilyushin không hoàn toàn tin tưởng những gì Ivan Pavlov nói, nhưng cũng không tiện tiếp tục truy hỏi. Anh ta giở hồ sơ mà Ivan Pavlov mang về ra, chăm chú đọc, vừa đọc vừa hỏi: “Cậu đã đọc qua bộ hồ sơ này chưa?”

“Đọc rồi ạ!”

“Có ý tưởng gì không?”

“Tạm thời không. Nhưng nếu ông Misha đó đến giờ vẫn chưa chết, thì chắc là chúng ta có thể tìm ra ông ấy. Nhưng bộ hồ sơ này chỉ ghi chép đến năm 1988, còn những gì liên quan tới tình hình và hành tung của Misha sau đó thì không còn nữa, bởi vậy không biết gì về tình hình của ông ta sau đó, thế nên cũng không có cách nào để ra tay hành động.”

“Có thể đi điều tra nhân viên cũ trước đây của cung điện Mùa Đông mà!” - Ilyushin gợi ý.

“Vâng, sếp thật sáng suốt, ngày mai tôi sẽ đi điều tra.”

Ilyushin lại nói: “Từ bộ hồ sơ này cho thấy, việc Misha phục sinh quả là thần kỳ, nếu quả thực ông ta vẫn còn sống thì đối với chúng ta ông ấy rất có ý nghĩa, còn vượt xa cả bản thân kẻ tranh ngọc. Cậu có hiểu ý tôi không vậy?”

“Hiểu chứ, tôi sẽ gắng hết sức đi điều tra. Nhưng tôi cảm giác ông Misha này có khi không còn sống nữa cũng nên, rõ ràng từ sau năm 1988 là đã không còn báo cáo nào về ông ấy, khả năng nguyên nhân chủ yếu là vì ông ấy đã chết trong năm 1988.”

“Bất luận ông ấy còn sống hay không thì cũng phải điều tra! Mà này, sao bộ hồ sơ pho tô này lại bị mất những ghi chép về Misha năm 1964?” - Ilyushin cũng phát hiện ra phần hồ sơ bị thiếu này.

Ivan Pavlov ghé đầu gần hơn, chăm chú đọc. Bây giờ anh cũng mới phát hiện ra bộ hồ sơ này thiếu mất phần ghi chép về Misha năm 1964. Anh cố gắng nhớ lại cảnh tượng mình tìm thấy những bộ hồ sơ phủ đầy bụi trong kho tài liệu của tổng bộ, tất cả hồ sơ liên quan đến Misha đều đã pho tô rồi, chắc chắn không thể sót lại! Tuyệt đối không thể!

Ilyushin nghi ngờ nhìn Ivan Pavlov rồi lại nhìn vị trí bị khuyết mất trang, và chìm trong suy nghĩ.

8

Ilyushin trầm ngâm im lặng, anh ta nghĩ rằng có thể Ivan Pavlov đã vì Yelena và Hàn Giang nên mới đi tìm tập hồ sơ này, còn không anh ta điều tra về ông Misha này làm gì? Nếu như vì Yelena muốn có những tài liệu này, thì gần như có thể khẳng định chắc chắn họ đã có manh mối, sao lại không lợi dụng manh mối của họ nhỉ... Nghĩ tới đây, Ilyushin liền gấp hồ sơ lại, nói với Ivan Pavlov: “Phần hồ sơ bị mất e rằng có liên quan tới một số thứ quan trọng nên đã bị người ta lấy cắp rồi, mấy gã quan liêu ở tổng bộ đến hồ sơ mà cũng không giữ cho tử tế.”

“Đúng quá! Chỉ có chúng ta sống chết bán sinh mệnh!”

“Tạm thời không quan tâm tới hồ sơ này nữa, trọng điểm của chúng ta vẫn là phải tìm thấy Yelena, gã Hàn Giang và Đường Phong đó!”

“Đúng vậy, sếp, mấy hôm nay tôi đã phát hiện thêm một số chuyện, chiếc xe thể thao BMW màu đỏ đó tôi đã điều tra ra rồi. Xe đó là của một công ty cho thuê xe ô tô, khách thuê là một cô gái người Trung Quốc - tên là Lương Viện, đây là hộ chiếu cô ta đặt lại để thuê xe.

Sau đó, chúng tôi tìm ra cô ta đã thuê phòng tại khách sạn Astoria, nhưng giấy tờ họ đăng kí lại không phải là Đường Phong, cũng không phải là Lương Viện mà là một công ty của Hồng Kông.” - Ivan Pavlov báo cáo.

Ilyushin cầm lấy hộ chiếu của Lương Viện, đọc qua, miệng lẩm bẩm: “Hồng Kông, Trung Quốc? Lương... Viện? Công ty của Hồng Kông?” - Anh ta ra sức tìm trong trí nhớ của mình xem có ấn tượng gì về cô gái Trung Quốc này không nhưng lại không nghĩ ra bất cứ tình huống nào có liên quan tới cô ấy cả... Ilyushin quăng hộ chiếu của Lương Viện lên bàn, nói với Ivan Pavlov:

“Ngày nhập cảnh của cô gái này không trùng với Đường Phong, xem ra tổ chức của họ lại phải thêm người đến, có khi không chỉ một người thôi đâu, còn cái công ty của Hồng Kông đấy có khi chỉ là một công ty ảo, căn phòng tại khách sạn Astoria đó rất có khả năng là cứ điểm của bọn họ tại Saint Petersburg.”

“Đúng thế! Hôm đó dưới chung cư của Yelena, xem chút nữa là chúng ta đã tóm được Đường Phong, rút cuộc tự nhiên có một chiếc BMW từ đâu lao tới đón Đường Phong đi, rất có khả năng họ lại có người đến Saint Petersburg.” - Ivan Pavlov phụ họa.

“Xem ra bọn họ không đạt được mục đích thì sẽ không dừng tay đâu! Căn hộ của Yelena mấy hôm nay có động tĩnh gì không?”

“Mấy hôm nay rất im ắng, tôi còn đưa người tới lục soát cả nhà của Makarov, nhưng không thu hoạch được gì cả. Ngoài ra, lúc chúng tôi cũng đã tới khách sạn Astoria, Đường Phong và cô gái đó đều không ở đấy, nhưng vật dụng vẫn còn trong phòng, bởi vậy tôi đoán chắc họ vẫn sẽ quay về. Có điều người của chúng ta canh gác ở đó đã hai hôm nay mà vẫn không thấy bóng dáng họ đâu cả. Quả là kỳ lạ, Hàn Giang và Yelena, còn cả Đường Phong nữa, đám người này chắc là vẫn còn ở Saint Petersburg, nhưng chúng ta lại không tóm được lấy một người, rút cuộc họ trốn ở đâu nhỉ?” - Ivan Pavlov nghi ngờ nói.

Ilyushin đáp: “Nhất định là chúng có chốn nương thân, căn cứ theo tài liệu của chúng ta cho thấy, hiện giờ chắc là Hàn Giang đang ở cùng Yelena, Makarov, còn cả cái gã tự xưng là phiên dịch nữa, bọn họ ít nhất có bốn người; còn Đường Phong ít nhất cũng đang ở cùng cái cô gái tên là Lương Viện đó. Tôi đoán hai

nhóm bọn chúng vẫn chưa gặp nhau đâu, chúng ta phải ngăn chặn việc chúng gặp nhau, phải công kích để xử lý từng nhóm một.” “Ra là như vậy, nhưng hiện giờ chúng ta ngoài việc chờ đợi họ xuất hiện ra thì gần như không có cách nào khác.”

“Để tôi nghĩ xem, để tôi nghĩ xem. Đường Phong thì chúng ta không quen, nhưng Yelena và Makarvo chúng ta đã quá rõ rồi, bọn họ còn có chỗ nào trú chân, ở Saint Petersburg này nhỉ? Đúng rồi! Sao chúng ta lại quên mất chỗ đó chứ!” - Ilyushin đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

“Cục trưởng, anh nghĩ đi đâu vậy?”

Ilyushin vẫy tay một cái, Ivan Pavlov liền ghé tai lại, hai người họ thì thầm to nhỏ vài câu, Ivan Pavlov gật đầu lia lịa. Giao phó nhiệm vụ xong, Ilyushin lạnh lùng cười, nói: “Khà khà, Yelena, Hàn Giang và cả thầy giáo thân yêu của tôi nữa, các người không thoát khỏi được tay ta đâu!”

Ilyushin nói xong liền bật ra tràng cười gian xảo ớn lạnh. Ivan Pavlov vẻ ngoài thì hòa theo cười nhưng trong lòng không khỏi lo lắng thay cho Yelena.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

40. Chương 13

Chương 13

Nhà của u hồn

Hàn Giang không biết mình đã bật ra tiếng gào thét khản đặc từ phần nào trong cơ thể, nhưng sau đó anh dốc hết sức lực, cuối cùng bóp nòng súng. Pằng!

Một viên đạn bắn xuyên qua thân thể của u hồn màu trắng đỏ; bóng trắng lắc mạnh một cái, nhưng nó chỉ hơi khựng lại giây lát rồi lại tiếp tục bay về phía Hàn Giang và Đường Phong...

1

Hàn Giang và Đường Phong đẩy cánh cửa ra, bước vào một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, xung quanh tối đen như mực. Đột nhiên, một chùm ánh sáng không biết từ đâu rọi tới, ánh sáng chiếu thẳng lên người Hàn Giang và Đường Phong, chói đến mức làm hai người không mở mắt ra được. Hàn Giang và Đường Phong bước lên phía trước, chùm ánh sáng đó cũng di chuyển theo, Hàn Giang và Đường Phong bước nhanh hơn, chùm ánh sáng đó cũng di chuyển nhanh hơn, Hàn Giang nói với Đường Phong: “Hai chúng ta chia nhau chạy đi”

Đường Phong gật đầu, hai người chia ra chạy về hai hướng khác nhau, chùm ánh sáng đó cũng chia làm hai, đeo bám bằng được Hàn Giang và Đường Phong.

Trong bóng tối của cung điện khổng lồ, đường trước mặt dường như mãi mãi không có điểm kết thúc. Xuyên qua từng cánh cửa to, từng dãy hành lang, chùm ánh sáng đó vẫn cứ bám chặt phía sau, đuổi cũng không đi. Đây là đâu? Chùm ánh sáng đó từ đâu tới? Tại sao chùm ánh sáng này lại cứ bám riết lấy mình? Cũng không biết Đường Phong ra sao rồi?... Hàng loạt những câu hỏi như đập vào đầu Hàn Giang, anh không hiểu tất cả những chuyện này là như thế nào, anh bất chấp tất cả lao về phía trước. Đúng lúc Hàn Giang cảm thấy tuyệt vọng thì đột nhiên anh nhìn thấy phía trước xuất hiện một đường ánh sáng, đó là lối ra của mê cung? Hàn Giang lại tăng tốc, nhưng khi chùm ánh sáng đó lại gần mình thì anh lại đâm sầm vào một người. Hàn Giang định thần lại nhìn, hóa ra người mình đâm phải chính là Đường Phong. Đúng khoảnh khắc anh và Đường Phong đâm sầm vào nhau, hai chùm ánh sáng đuổi theo họ lại hòa làm một.

“Sao anh lại chạy tới đây?” - Hàn Giang lớn tiếng hỏi Đường Phong.

“Tôi cũng không biết, tôi và anh chạy hai hướng khác nhau, chùm ánh sáng đó bám riết lấy tôi, kết quả tôi đã chạy tới đây!” - Đường Phong hoảng loạn đáp lại.

“Xem ra chúng ta không thoát ra khỏi mê cung này rồi!” - Hàn Giang sầu não gầm lên.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?” Đường Phong chưa kịp nói hết câu thì trước mặt họ đột nhiên xuất hiện một bóng trắng, đó là một người mặc áo choàng trắng, không! Đó không phải là người, đó là u hồn! Bởi vì... bởi vì Hàn Giang và Đường Phong không hề nhìn thấy mặt u hồn đó.

U hồn màu trắng bay về phía họ, Hàn Giang theo phản xạ rút súng ra. U hồn vẫn di chuyển về phía họ. Hàn Giang hai tay giương súng lên, nhưng không tài nào bóp được cò. Đường Phong hét lên: “Mau bắn đi, mau bắn đi!”. Hàn Giang không biết mình đã bật ra tiếng gào thét khản đặc từ phần nào trong cơ thể mình, sau đó anh dốc hết sức lực, cuối cùng bóp cò súng. Pằng! Một viên đạn bắn xuyên qua cơ thể của u hồn màu trắng đó, bóng trắng lắc mạnh một cái, nhưng nó chỉ hơi khựng lại giây lát rồi lại tiếp tục bay về phía Hàn Giang và Đường Phong. “Bắn tiếp đi!” - Đường Phong vô cùng hoảng loạn.

Hàn Giang lại tiếp tục bóp cò. Pằng! Pằng! Pằng!. một loạt đạn bắn vào u hồn màu trắng, bóng trắng đã biến mất rồi! Chùm ánh sáng bao trùm lên họ cũng biến mất. Hàn Giang và Đường Phong không biết u hồn đó đã bị bắn chết hay là rút lui, nhưng tóm lại, xung quanh đã trở nên im ắng như tờ, tĩnh lặng tới mức chỉ có thể nghe thấy tiếng thở và tiếng tim đập của hai người...

Hàn Giang và Đường Phong cẩn thận rón rén, dò dẫm trong bóng tối, họ tới nơi mà ban nãy u hồn màu trắng biến mất, căng thẳng và chăm chú nhìn phía trước, nhưng trong bóng tối họ không nhìn thấy gì cả. Đột nhiên, chùm ánh sáng đó lại trùm lên người họ, Hàn Giang và Đường Phong giật bắn mình, gần như cùng lúc đều cảm thấy điều dị thường phía sau. Hai người quay lại thì ra u hồn màu trắng đó đã xuất hiện sau lưng. Căng thẳng, khủng hoảng đã đè nén Hàn Giang tới nỗi không thở nổi, anh bóp mạnh cò súng. Pằng! Pằng! Bắn hai phát súng, u hồn màu trắng trước mặt lại biến mất, nhưng ngay lập tức cảnh tượng khiến họ vô cùng khiếp sợ đã xuất hiện: cung điện khổng lồ đang tối đen, đột nhiên vô số đèn điện bùng sáng, khiến nơi đây không khác gì ban ngày, rồi vô số u hồn áo trắng chập chờn trước mặt họ, đang tiến lại gần họ. Hàn Giang và Đường Phong áp lưng vào nhau thở hổn hển, họ đều trợn mắt sửng sốt, không biết phía trước sẽ là điều gì đây?

2

Vô số u hồn màu trắng đang bay tới chỗ Hàn Giang và Đường Phong, có u hồn đã đến trước mặt hai người. Cuối cùng thì Hàn Giang và Đường Phong cũng đã nhìn thấy dung nhan của u hồn, đó là một khuôn mặt chỉ chút mụn bọc, không ra hình mặt người, chỗ mụn bọc vẫn còn đang chảy mủ. Hàn Giang và Đường Phong giật thót tim, giây phút này rút cuộc họ đã chắc chắn: những thứ này không phải là người mà là u hồn, bởi vì khuôn mặt này không phải là mặt người.

Hàn Giang và Đường Phong vô cùng tuyệt vọng tựa vào nhau, u hồn bên cạnh họ càng lúc càng đông. Đột nhiên, cung điện ban nãy vẫn còn nguy nga tráng lệ mà trong phút chốc đã biến thành đường cống ngầm tối tăm ẩm ướt, đầy rẫy những con chuột to béo và biết bao là u hồn. Từng đàn chuột lao tới tấn công họ, khắp người Hàn Giang chuột bò lởm nhổm, khiến anh tuyệt vọng. Anh cảm thấy tắc thở, anh muốn hét, muốn kêu cứu, muốn giãy giụa lần cuối trước khi chết, nhưng anh đã không còn chút sức lực nào, anh không hét được thành tiếng. Anh quay đầu trông thấy Đường Phong, lúc này Đường Phong đã bất tỉnh và đang thoi thóp! Không thể chết ở đây như vậy được, không thể chết tại căn phòng của u hồn được!

Hàn Giang bắt đầu dồn hết sức lực, anh hất hai con chuột trên cánh tay xuống, vươn cánh tay rắn chắc tóm lấy bàn tay đang bóp cổ mình, dốc hết chút sức lực còn lại để giăng bàn tay mà anh không nhìn thấy, bàn tay vận mệnh đó ra. Nhưng mọi nỗ lực của anh hình như đều vô ích, anh cảm thấy mình đang mất dần từng chút sức lực, còn cánh tay đang bóp nghẹt cổ anh lại càng lúc càng thắt chặt hơn. Cuối cùng, anh tuyệt vọng tò bở kháng cự, chỉ biết bật ra tiếng kêu yếu ớt.

Hàn Giang mở trừng mắt, xung quanh tối đen, đây là đâu? Anh quệt mồ hôi trên trán nhưng cảm thấy toàn thân lạnh toát. Hàn Giang ngồi dậy trên ghế sofa, nhìn đồng hồ trên tường, 11 giờ đêm. Xem ra mình vừa mới chợp mắt đã bị cơn ác mộng đó đánh thức. Anh lặng lẽ ngồi một lúc, lúc này anh mới nhớ là hiện giờ mình vẫn đang ở trong căn hộ của Victor. Tiếng kêu yếu ớt của Hàn Giang ban nãy đã đánh thức Yelena, Yelena chầm nển, lo lắng hỏi: “Anh sao thế?”

Hàn Giang thở dài, nói: “Anh mơ thấy ác mộng!”

“Ác mộng?”

“Đúng vậy, cơn ác mộng rất đáng sợ, anh mơ thấy anh và Đường Phong ở trong một cung điện nguy nga tráng lệ, rồi bọn anh bị hai chùm ánh sáng đeo bám, giống như... giống như chúng ta ở chính giữa sân khấu còn xung quanh đều là khán giả, nhưng... nhưng khán giả xung quanh lại toàn là u hồn, chúng nhào tới bọn anh, anh nổ súng rồi nhưng vô ích. Đường như bọn anh đã tới nhà của u hồn, đám u hồn đó càng lúc càng đông, cung điện vốn nguy nga tráng lệ trong chớp mắt bỗng biến thành đường cống ngầm tối đen, ẩm ướt, chuột cống nhung nhúc. Bọn anh không còn sức để kháng cự nên đã bị những u hồn và đám chuột bọ đó gặm nuốt ngẫu nhiên. Sau đó... sau đó thì anh tỉnh giấc!” - Hàn Giang nhớ rất rõ cơn ác mộng ban nãy.

“Em lại cứ tưởng rằng anh mơ thấy ở bên em, hóa ra là Đường Phong!” - Yelena giả vờ ra vẻ hờn dỗi.

Hàn Giang lắc đầu, nói: “Yelena, anh không đùa đâu, anh rất ít khi nằm mơ, giấc mơ này khiến anh có cảm giác bất an!”

“Em thấy anh có vẻ sợ và lo lắng cho lần hành động ngày mai. Trung Quốc các anh không phải đã có câu ‘Ngày nghĩ sao đêm chiêm bao là vậy’ ư?” - Yelena cười nói.

“Sợ ư? Có lẽ có chút, nhưng đó không phải là điều chủ yếu, cơn ác mộng này khiến anh cảm thấy nguy hiểm, anh cảm thấy một mối nguy hiểm vô cùng to lớn đang cận kề chúng ta, hơn nữa khả năng Đường Phong đã gặp nguy hiểm thật rồi. Cậu ấy chỉ có một mình, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm thì cũng không đủ sức chống chọi!”

- Hàn Giang khẳng định.

Yelena vỗ vỗ vai Hàn Giang: “Em thấy anh mấy hôm nay mệt mỏi quá rồi đấy, đừng nghĩ ngợi nữa, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai là phải hành động rồi!”

Hàn Giang nắm ngay lấy tay Yelena: “Em nhất định phải tin anh, trực giác của anh từ trước đến nay rất chuẩn, anh thấy ở đây không thể ở lâu được đâu, chúng ta nhanh chóng di chuyển thôi!”

“Ý anh nói là chúng ta di chuyển ngay trong đêm sao?” - Yelena ngạc nhiên.

Hàn Giang gật gật đầu, đáp: “Anh không biết nguy hiểm gì đang chờ đợi chúng ta, nhưng anh cảm thấy họ đang ở rất gần chúng ta!”

“Họ? Ilyushin?”

“Không biết, có thể là Stephen hoặc là ai đó có hứng thú với chúng ta!”

“Vậy bây giờ chúng ta có thể đi đâu?”

Hàn Giang ngẫm nghĩ một lúc, đáp: “Đằng nào ngày mai chúng ta cũng sẽ đi thăm dò cống ngầm, vậy thì chúng ta hành động trước còn hơn, không biết chừng u hồn đó hiện đang ngủ trong căn buồng nhỏ cũng nên!”

Yelena yên lặng suy nghĩ một lúc rồi mới hỏi lại Hàn Giang: “Em có thể đi cùng anh ngay bây giờ nhưng còn cha thì sao? Ông có cùng hành động với chúng ta không?” “Hiện giờ chỉ còn cách đưa cha em đi cùng, chúng ta giờ đã không còn chốn ẩn náu ở thành phố này nữa. Ilyushin không tha cho chúng ta đâu, Stephen cũng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, chỉ có chúa mới biết được sẽ còn gặp ai nữa!”

“Được, vậy ta sẽ làm theo anh nói, nhưng nên hỏi ý kiến cha em đã, ông có kinh nghiệm hơn chúng ta nhiều!” - Yelena đồng ý với Hàn Giang, cô đi đến phòng ngủ của Makarov gọi ông dậy.

3

Hàn Giang cũng gọi Từ Nhân Vũ dậy. Không ngoài dự đoán của Hàn Giang, Makarov nghe xong chủ ý của Hàn Giang liền cười, nói: “Tôi cũng ngủ cả ngày nay rồi nên muốn xuất phát sớm, bây giờ xuất phát là đẹp đấy, hơn nữa nơi đây cũng không phải là chỗ ở lâu được.”

Từ Nhân Vũ vẫn mắt nhắm mắt mở, có vẻ không hài lòng, nhưng thấy Hàn Giang, Yelena và Makarov đã nhất trí như vậy nên cũng không thể nói thêm gì nữa. Bốn người thu dọn những đồ đạc cần thiết rất nhanh chóng rồi lên đường, Makarov không khỏi lưu luyến nhìn lại căn hộ của con trai, miệng lẩm bẩm: “Liệu chúng ta có còn quay lại không?”

“Chúng ta sẽ quay về nhanh thôi!” - Yelena an ủi Makarov.

Bốn người rời khỏi căn hộ của Victor, dò dẫm xuống cầu thang. Xe của Yelena để trong bãi đỗ cách chỗ họ ở hai con phố, nên bốn người đi qua những dãy phố không bóng người để đến bãi đỗ xe đó.

Nhưng đúng lúc họ rẽ ngoặt, chuẩn bị qua đường thì mấy chiếc xe con màu đen cũng rẽ tới từ một dãy phố khác. Tuy những chiếc xe này không có bất cứ kí hiệu nào, nhưng Yelena vẫn nhận ngay ra chúng, cô giơ tay trái ra hiệu mọi người đứng nép vào góc phố.

Bốn người nép trong bóng tối ven đường, đợi tới khi mấy chiếc xe đỏ bấm còi đi qua, Yelena mới quay lại nói với Hàn Giang: “Xem ra trực giác của anh rất chuẩn đấy, đó đều là xe của Cục an ninh Liên bang, hơn nữa có một chiếc chắc là của Ilyushin!”

“Ilyushin cũng đến sao?” - Hàn Giang ngạc nhiên hỏi.

“Xem ra họ vội vàng lao đến đây là vì chúng ta đấy!”

- Yelena vừa dứt lời thì nhìn thấy vài chiếc xe màu đen đỗ dưới khu chung cư của Victor, rồi hơn chục bóng đen nhảy xuống xe, xông vào tòa nhà với đội hình chiến đấu.

“Mau đi thôi, bị bọn họ phát hiện ra là toi đấy!” - Từ Nhân Vũ thúc giục.

Hàn Giang thì lại an ủi Từ Nhân Vũ: “Đừng vội, đợi xem đã!”

Chỉ huy của đội quân chính là Ilyushin, Ivan Pavlov đầu dẫn theo đám đặc công xông vào khu chung cư, Ilyushin bám sát theo sau, cũng vào trong tòa nhà. Căn hộ của Victor trên tầng ba, Ivan Pavlov rón rén mò lên tầng ba rồi quay đầu lại nhìn những người phía sau, ra hiệu bảo mọi người chú ý né đi. Ivan Pavlov nhào ra cạnh hành lang, im lặng lắng nghe động tĩnh trong căn hộ của Victor, không chút động tĩnh: “Nếu quả thực Yelena ở đây thì chắc là họ đang ngủ rồi!” - Ivan Pavlov nghĩ tới đây liền bắt giác lo lắng cho Yelena.

Ilyushin đứng phía sau thấy Ivan Pavlov mãi vẫn chưa chịu hành động nên sốt ruột, anh ta rút súng, rẽ mọi người ra, bước tới cạnh Ivan Pavlov, chất vấn: “Tại sao vẫn chưa hành động đi?”

Ivan Pavlov đang định mở miệng trả lời thì nghe thấy một tiếng “bùm” nổ vang, một chùm lửa đỏ kèm theo tiếng nổ bắn thủng cửa căn hộ của Victor, cánh cửa sắt vốn kiên cố đã bị luồng khí mạnh mở ra dễ dàng. Ivan Pavlov vội vàng ấn Ilyushin xuống vừa khi anh ta đang định xông lên.

Tiếng nổ lớn này khiến hành lang rơi xuống không biết bao nhiêu là bụi và gạch vụn. Ilyushin đợi dứt tiếng nổ, phúi phúi bụi bặm trên đầu, ngẩng lên chửi rủa: “Mẹ kiếp, Yelena thành phần tử khủng bố rồi đấy!”

Ivan Pavlov vẫn im lặng, anh đứng ngây người tại chỗ, mà không biết là cánh tay mình đang chảy máu.

Anh nhìn căn hộ vẫn đang cháy, tim như bị thứ gì đó bóp nghẹn lại, khiến anh vô cùng đau đớn.

Hàn Giang cùng mọi người nấp cách căn hộ không xa gây cả người ra vì tiếng nổ bất ngờ đó, Hàn Giang quay lại nhìn Yelena, anh nhìn thấy ngọn lửa bùng cháy trong mắt Yelena. Qua một hồi, Từ Nhân Vũ mới hỏi lại Hàn Giang: “Có phải anh biết là sẽ nổ không?”

Hàn Giang nổi cáu: “Biết gì mà biết! Tôi đã nói rồi, hãy tin vào trực giác của tôi!”

“Không phải là nổ do khí ga chứ?” - Từ Nhân Vũ lại hỏi.

“Đây rõ ràng là nhằm vào chúng ta!” - Yelena tức tối nói.

“Xem ra không giống như Ilyushin ra tay, vậy chỉ có thể là..- Hàn Giang suy đoán.

“Ý anh là Stephen!” - Từ Nhân Vũ kinh ngạc.

“Ngoài tổ chức bí ẩn đó ra thì còn ai có thể làm được như vậy! Còn có ai nhất định phải dồn chúng ta vào chỗ chết nữa!” - Hàn Giang tức giận nói.

“Xem ra Ilyushin và Ivan Pavlov ban nãy lao vào trong đó lành ít dữ nhiều!” - Từ Nhân Vũ lẩm bẩm.

Hàn Giang nhìn Yelena, im lặng, Yelena cũng im lặng, nhưng khi hai người quay đầu lại liếc nhìn Makarov thì bỗng thấy hai hàng nước mắt chảy ra từ khóe mắt ông. Yelena nhớ lại ban nãy trước khi đi, mình còn an ủi Makarov “Sẽ quay lại nhanh thôi!”, nhưng không ngờ mới chưa tới nửa tiếng đồng hồ mà căn hộ của Victor đã hóa thành tro!

“Cha, đừng buồn nữa, chúng ta đi thôi, may mà chúng ta không sao cả!” - Yelena an ủi Makarov.

Makarov quệt nước mắt trên má, tức giận nói: “Ta và bọn chúng quyết không đội trời chung!” - Nói xong, Makarov bước thật nhanh, đi thẳng về phía trước. Hàn Giang và Yelena, Từ Nhân Vũ vội vàng đuổi theo sau.

4

Trong căn hộ của Victor, lửa cháy bùng bùng, cảnh sát đang trấn an hàng xóm xung quanh. Ilyushin và Ivan Pavlov bước vào căn hộ của Victor trước tiên, cửa sổ và tường bên ngoài căn hộ bị tiếng nổ phá hủy hoàn toàn, phía ngoài cửa chính bên này vẫn còn khá ổn. Ilyushin và Ivan Pavlov kiểm tra từng căn phòng, không phát hiện thấy bất cứ thi thể nào. Ilyushin vô cùng nghi ngờ: “Lẽ nào Yelena không hề tới đây? Vụ vụ nổ này là thế nào? Do ống dẫn khí ga?”

“Đây rõ ràng là hành vi cài nổ!” - Ivan Pavlov nói, anh vừa mới băng bó xong cánh tay bị miếng gạch cào rách.

“Cài nổ? Là ai ra tay? Lẽ nào là do Yelena cài rồi đợi chúng ta xuất hiện?”

“Rõ ràng không phải, theo tôi thấy thì kíp nổ được cài đặt bên tường phía ngoài cầu thang, mục tiêu của chúng không phải là chúng ta mà là Yelena, Hàn Giang và Makarov!”

“Muốn cho Yelena và Hàn Giang nổ tung? Vậy đó có thể là ai?”

“Anh có nhớ tôi đã từng giới thiệu với anh về tổ chức bí ẩn không?”

Ilyushin nhớ lại Ivan Pavlov đã từng kể với mình về tổ chức bí ẩn từng bắt cóc Yelena: “Ý cậu là bọn chúng cũng đã tới thành phố này?”

“Tôi không dám khẳng định, nhưng năng lực của tổ chức bí ẩn đó quả thực không thường đâu!” - Ivan Pavlov vừa nói vừa nhặt mấy túi thực phẩm chưa bị nổ tung gần ghế sofa trong phòng khách lên rồi nói với Ilyushin: “Quả thực Yelena đã từng đến đây, hơn nữa chắc là họ mới bỏ đi chưa được bao lâu đâu.”

Ilyushin gật gù, cúi người xuống, nhặt từ gầm sofa bị rách bươm một cuốn sổ dày cộm bị cháy mất một nửa, anh lật giở cuốn sổ này ra, sau đó cười nhặt với Ivan Pavlov: “Đúng vậy, tôi hoàn toàn đồng ý quan điểm của cậu, họ vừa mới rời khỏi đây thôi, đây chính là chứng cứ.” Ivan Pavlov nhận ngay ra tập hồ sơ này, chính là tài liệu liên quan tới Misha mà anh tìm cho Yelena, anh không khỏi toát mồ hôi ớn lạnh, cúi đầu, chờ đợi Ilyushin gào thét và giáo huấn mình một bài. Nhưng lần này Ilyushin lại không làm như vậy, anh ta rất bình tĩnh lấy một túi tang vật, cẩn thận nhét tập hồ sơ vào trong túi tang vật, sau đó liếc Ivan Pavlov một cái, quay đầu bước ra khỏi căn hộ của Victor. Chỉ còn lại một mình Ivan Pavlov đứng chết trân trong căn hộ bị lửa thiêu cháy hoang tàn.

Cùng với lúc Ilyushin phát hiện ra tập hồ sơ đó, Hàn Giang, Yelena, Makarov và Từ Nhân Vũ đã chui xuống đường cống ngầm khổng lồ của Saint Petersburg.

Hàn Giang dẫn đầu, Từ Nhân Vũ và Makarov đi giữa, Yelena sau cùng, lần lượt chui xuống, xuyên qua cửa sắt kéo, rẽ vào trong một ống cống đã hoang phế. Đi được một đoạn trong đường ống này, Hàn Giang dùng đèn pin soi phía trước, quay đầu lại khẽ nói với Makarov: “Căn phòng nhỏ đó ở ngay trước mặt.”

Hàn Giang không dám mạo hiểm tiến lên phía trước ngay mà ngồi xổm xuống chỗ cách căn phòng nhỏ không xa, quan sát một hồi. Căn phòng nhỏ lúc này không chút ánh sáng, giống hệt như lần trước khi Hàn Giang và Yelena tới, xem ra kể từ sau khi cùng Từ Nhân Vũ gặp phải u hồn từ đó đến nay, u hồn đó đã không quay lại đây.

Nghĩ tới đây, Hàn Giang đứng dậy, bước vào căn phòng nhỏ trước tiên. Bốn chiếc đèn pin soi sáng căn phòng nhỏ dưới lòng đất, mọi thứ vẫn như cũ, Hàn Giang và Yelena không phát hiện ra ở đây có gì thay đổi so với lần trước. Makarov lại cẩn thận quan sát căn phòng này, chiếc giường gỗ nhỏ hẹp, dây sách trên

giá, và cả cây nến đã đốt cháy hết tự bao giờ trên bàn đọc sách. Makarov không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, cuối cùng, ông ngồi xuống cạnh chiếc bàn, miệng lẩm bẩm: “Giống hệt như cảnh tượng trong mơ của tôi, chỉ thiếu Misha thôi!”

“Đó là bởi vì bác đã nghe chúng cháu tường thuật lại nên mới mơ thấy ác mộng.” - Hàn Giang nói.

Makarov đứng dậy, đến bên giá sách xem qua rồi nói: “Hàn Giang, từ chút thực phẩm và sách vở còn sót lại ở đây và cả tờ giấy có chữ viết trên đó mà cậu nói cho thấy, cách đây không lâu u hồn đó đã từng ở đây, có thể vì cậu xâm nhập vào, khuấy rối cuộc sống của ông ta nên ông ta đã rời khỏi đây rồi.”

“Rời khỏi đây rồi? Ý bác nói là ông ta vẫn còn một chỗ ở khác?” - Hàn Giang tò mò hỏi.

Makarov gật gù: “Rất có khả năng đó, tuy ở đây hoang phế từ lâu nhưng lại rất gần với lối ra, mà ban này chúng ta tiến vào, nên rất dễ bị người ta phát hiện, vì thế cậu xem... ở bên đó, ở đây đều là lối thoát, có thể vào có thể ra, quả là một u hồn thông minh! Nếu tôi đoán không lầm thì đây chỉ là một trong số nơi ở của u hồn, ông ta không chỉ có một nơi ở, như vậy ông ấy mới liên tục đổi địa điểm.”

“Tại sao u hồn lại phải thay đổi chỗ ở nhỉ?” - Yelena hỏi.

“U hồn sống dưới lòng đất là vì không muốn nhìn thấy người khác, đặc biệt là ai đó, tôi nghĩ chắc là u hồn muốn trốn tránh người nào đó!” - Makarov nói.

“U hồn trốn tránh người? Tôi thấy người ta mà nhìn thấy u hồn đó đều sợ chết khiếp, rút cuộc ai trốn ai không biết!” - Từ Nhân Vũ nhớ lại cảnh tượng gặp u hồn mà không khỏi sờn tóc gáy.

5

Bốn người thấy không thu hoạch được gì trong căn buồng nhỏ dưới hầm, nên họ rời khỏi đây bằng một lối đi nhỏ hẹp ở phía bên kia. Họ chui vào lối đi chật hẹp đó rồi đi men theo lối đi mà Hàn Giang lần đầu tiên phát hiện thấy u hồn, tiến về phía trước, rút cuộc, họ lại tới trước miệng ba đường cống ngầm song song nhau. Hàn Giang chỉ vào ba đường cống ngầm này, giới thiệu với Makarov: “Đường cống ngầm bên trái là nơi mà ban này chúng ta đi ra, đường ở giữa là đường mà tôi và Yelena trước đây gặp phải một bầy chuột to...”

“Không, không phải một bầy chuột to mà là hàng ngàn hàng vạn con chuột!” - Yelena vẫn nhớ như in lần gặp đàn chuột hôm đó.

“Đúng thế, hàng ngàn hàng vạn con chuột chiếm cứ trong ống cống, không nhìn thấy điểm tận cùng! Bởi vậy sau đó chúng tôi đã chui vào ống cống bên phải, kết quả thì đã tới quảng trường Cung điện Mùa Đông và phát hiện ra mảnh vải đó!” - Hàn Giang chỉ ống cống bên phải nói.

Makarov nhìn nhìn ống cống ở giữa, rồi lại nhìn ống cống bên phải, cuối cùng chỉ vào ống cống bên phải nói với Hàn Giang: “Nghe cậu nói thế thì chúng ta chỉ có cách đi đường này thôi.”

Hàn Giang gật đầu, bốn người theo đội hình cũ chui vào đường ống cống bên phải. Giống như lần trước, họ đã đến một đại sảnh dưới lòng đất, ở đây xuất hiện rất nhiều đường cống, Hàn Giang dẫn mọi người đến trước một đường ống gạch đỏ, nói với họ: “Lần trước chúng tôi đã theo ống cống gạch đỏ này đến quảng trường cung điện Mùa Đông.”

Bốn người lại chui vào ống cống gạch đỏ, họ đi rất nhanh đến ống cống dồi dào nước, men theo lối đi nhỏ hẹp bên mép ống cống chưa được bao lâu thì đã tới cạnh miệng cống thông lên quảng trường Cung điện Mùa Đông. Chui vào dưới miệng cống, Hàn Giang chỉ lên trên, nói: “Đây chính là nơi lần trước phát hiện thấy tấm vải trắng”.

“Phía trên là quảng trường Cung điện Mùa Đông ư?” - Makarov hỏi.

“Đúng vậy, nhưng đương nhiên không phải là ở chính giữa quảng trường, nếu không thì chúng ta sẽ bị mọi người ở đó quây lại xem mất. Khả khả!” - Hàn Giang cười nói.

Makarov nhìn lên trên, những chiếc lỗ trên nắp cống lộ ra hai tia ánh sáng, rọi xuống thành cống ẩm ướt, “Xem ra bên trên trời đã sáng rồi!” - Makarov lẩm bẩm.

“Chúng ta đã ở dưới này cả đêm rồi đấy!” - Từ Nhân Vũ nói.

Yelena nhìn Hàn Giang, hỏi: “Vậy sau đây chúng ta nên đi đâu? Xem ra hôm nay chúng ta không may mắn lắm, không gặp được u hồn đó!”

“Đúng thế! Hôm nay u hồn đó hình như mất tích rồi!” - Hàn Giang nhìn lên nắp cống phía trên đầu, anh rất muốn lên trên để hít thở chút không khí trong lành, nhưng lí trí nhắc với anh rằng, làm như vậy chỉ tổ hỏng việc.

Makarov quay lại lối đi lênh láng nước cống, chỉ phía trước, nói với mọi người: “Trong tình hình không có mục tiêu thì tiếp tục tiến lên phía trước!”

Hàn Giang gật đầu, bốn người nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục lên đường. Đường phía trước Hàn Giang chưa từng đi qua, nên anh trở nên vô cùng cẩn thận, bước chân cũng chậm rãi hơn. Đi được một đoạn khá dài, Hàn Giang phát hiện đường ống này uốn khúc quanh co, hơn nữa càng tiến về phía trước, độ uốn lượn càng lớn, anh không biết đường cống này sẽ đưa mình đến đâu.

Một tiếng đồng hồ sau, sát tường của đường cống này lại xuất hiện một đường cống khác. Hàn Giang lấy đèn pin soi về phía trước, trong đó rất khô ráo, nhưng cũng rất âm u, rõ ràng đây không phải là một cái cống, mà là một đường ống không biết sẽ thông tới đâu.

Hàn Giang trở nên do dự, sẽ đi theo đường ống dưới chân này tiến về phía trước hay là chui vào đường cống bên cạnh? Yelena và Makarov cũng đang quan sát lối đi này, Makarov phán đoán: “Đường ống này có vẻ như đã hoang phế rồi, nước thải trong đường ống chảy về phía trước, tôi đoán phía trước chắc là có một lối ra. Hiện giờ chúng ta phải đi tìm u hồn đó chứ không phải là để ra ngoài, bởi vậy tôi đề nghị sẽ đi vào trong lối đi bên cạnh đường cống bên phải đó.”

“Hơn nữa u hồn chắc là sống trong đường ống hoang phế!” - Hàn Giang hoàn toàn đồng ý với đề nghị của Makarov.

Vậy là bốn người chui vào trong đường ống hoang phế. Trong đường ống hoang phế này, bốn người đi rất xa nhưng vẫn chưa phát hiện ra ngã rẽ khác, đường ống hoang phế này giống như một mê cung không có điểm kết thúc, lúc thì sang trái, lúc thì sang phải, lúc thì lên trên, lúc lại trải dài xuống dưới. Từ Nhân Vũ đi sau Hàn Giang oán thán: “Cứ đi mãi thế này thì bao giờ mới đến nơi đây?”

Hàn Giang không đáp lại, anh tiếp tục dẫn mọi người đi một đoạn nữa thì phía trước xuất hiện một ngã rẽ hình chữ T...

6

Ngã rẽ hình chữ T? Lòng Hàn Giang bỗng chốc trở nên bất an, lẽ nào lại sắp phải đối diện với sự lựa chọn? Anh đến ngã rẽ hình chữ T, một đường ống hướng đông, tây xuất hiện trước mắt mọi người. Hàn Giang phát hiện đường ống hướng tây đã bị gạch đá chặn đứng tự bao giờ, chỉ có đường ống phía đông là vẫn có thể đi được. Anh cũng không biết nên làm thế nào, trong lòng đã cảm thấy như trút được gánh nặng vì vừa không cần phải lựa chọn, lại vừa không đối diện với đường cụt.

Makarov vốn cẩn thận, đã bước tới trước đường ống bị bịt kín, tỉ mỉ quan sát chỗ bị bịt; ở đây mạng nhện giăng đầy, tích rất nhiều bụi, xem ra đã rất lâu rồi không có người tới đây. Makarov quan sát một lúc rồi mới yên tâm chỉ vào đường ống hướng đông, nói:

“Đường ống hướng tây đã bị bịt kín từ lâu rồi, nhưng mong rằng đường cống này đừng có bị bịt kín!”

Đường ống trải dài về phía đông không có nước thải, xem ra cũng sớm bị hoang phế từ lâu, đường ống này không những không bị bịt hẳn như Makarov lo lắng, mà ngược lại càng đi càng dài, như không có điểm kết thúc. Hàn Giang thăm ước lượng, đi mấy cây số trong này rồi mà sao vẫn chưa đến điểm kết thúc. Anh vừa mệt vừa khát, nhưng dùng đèn pin soi về phía trước thì chỉ có một vùng tối đen, vẫn không nhìn thấy lối ra nào cả.

“Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút nhé!” - Hàn Giang rút cuộc đã dừng lại, đề nghị.

Yelena và Từ Nhân Vũ cũng đang có ý định này, Makarov sức còn yếu hơn, vậy là bốn người tựa vào tường ống, ngồi bệt xuống đất. Hàn Giang lấy đồ ăn trong túi mang theo ra: “Thức ăn chúng ta mang theo có hạn, hơn nữa chúng ta cũng không thể tồn tại dưới thế giới ngầm này lâu được, bởi vậy tôi nghĩ: nếu không

tìm thấy u hồn đó thì chúng ta cũng nên tìm thấy lối ra trước khi trời tối. Sau khi trời tối, có thể ra ngoài ăn chút gì đó, hít thở không khí.”

“Tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi, nếu chúng ta mãi vẫn không thu hoạch được gì thì phải làm thế nào đây? Lẽ nào cứ đi mãi như vậy?” - Yelena bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Makarov an ủi Yelena: “Đừng sốt ruột con gái, nhất định chúng ta sẽ tìm thấy u hồn đó, Hàn Giang nói rất có lý, nếu hôm nay không thu hoạch được gì, thì chúng ta cũng nên tìm thấy đường ra trước khi trời tối.”

Bốn người ăn hết chỗ đồ ăn mang theo, sau đó tựa vào tường nghỉ ngơi, nhưng quả thực họ đã quá mệt mỏi, bốn người ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Trong cơn ngủ say, Từ Nhân Vũ đã mơ thấy những năm tháng mình đi du học...

Đó là tại Berlin, London hay là tại Stockholm? Từ Nhân Vũ quả thực không nhớ rõ nữa, nhưng anh vẫn nhớ như in năm đó lạnh giá khác thường, đó là một mùa đông lạnh giá nhất mà anh từng trải qua trong đời. Anh cuộn người trong chiếc áo khoác cũ rách, đội gió tuyết bước trên những con phố xa lạ, anh tin rằng với bộ dạng của mình lúc đó nếu ngồi ven đường thì chắc chắn sẽ có người tốt bụng quẳng ình một vài đồng xu.

Anh tới trước cửa một quán ăn, nhìn chằm chằm vào tủ kính nhà hàng sát ven đường, những chiếc bánh ngọt đẹp mắt xếp ngay ngắn trong đó, khiến Từ Nhân Vũ vốn đang bụng đói cồn cào, thêm nhỏ dãi. Anh lần mò ví tiền trong túi áo, trống rỗng, còn cả giấy tờ của mình nữa cũng đã quá hạn nhiều ngày. Anh ngẫm nghĩ, chần chừ hồi lâu, rút cuộc cũng đẩy cửa bước vào nhà hàng này. Anh gọi rất nhiều món ăn ngon, đương nhiên còn có cả những chiếc bánh ngọt đẹp mắt mà anh vừa nhìn thấy trong tủ kính.

Sau khi ăn như lũ cuốn, Từ Nhân Vũ đứng dậy bỏ đi, nhân viên phục vụ trong nhà hàng chặn ngay anh lại, “Quý khách, anh vẫn chưa thanh toán?”

Từ Nhân Vũ sững sờ chốc lát, sau đó anh ngửa hai tay ra: “Tôi không có tiền.”

“Không có tiền? Anh muốn ăn quyt bữa ăn này sao?” - Một giọng nói vang lên từ sau lưng Từ Nhân Vũ.

Anh quay đầu lại nhìn, là ông chủ của nhà hàng, một gã béo tròn béo trực. “Xin lỗi... thưa ngài, tôi có thể làm thuê cho ngài để trả nợ” - trong lòng Từ Nhân Vũ bắt đầu hối hận về hành động ngu xuẩn của mình.

“Không! Chúng tôi không cần!” - Gã béo gào lên với Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ không biết phải làm thế nào. Gã béo đó lại gần Từ Nhân Vũ, nhả ra từng chữ từng chữ qua kẽ răng: “Mày là người Trung Quốc hả? Mày là thằng Trung Quốc ăn quyt, tao sẽ tổng cổ mày đến cảnh sát.”

Từ Nhân Vũ vừa cảm thấy nhục nhã vừa cảm thấy hoảng sợ, anh run rẩy nói với gã béo: “Không! Ngài bảo tôi làm gì cũng được, nhưng xin đừng đưa tôi đến cảnh sát”. Nhưng gã béo vẫn nhất định không buông tha, Từ Nhân Vũ lùi lại phía sau, đột nhiên, tay anh chạm vào chiếc đĩa đặt trên bàn phía sau lưng. Anh không thể đi gặp cảnh sát, anh hạ quyết tâm, vớ ngay chiếc đĩa đập mạnh vào gã béo đang áp sát mình. Trông to béo hung tợn là vậy nhưng không ngờ gã lại chịu không nổi cú đập đó, Từ Nhân Vũ vừa đập một cái gã béo đã trợn mắt trắng dã, đổ xầm xuống mặt đất.

Từ Nhân Vũ thấy vậy liền bắt chắp tất cả lao ra khỏi cửa hàng, nhưng anh chưa chạy được bao xa thì bị cảnh sát đuổi theo. Một chiếc xe cảnh sát hú còi truy đuổi, còn anh đang chạy thục mạng trên vỉa hè. Từ Nhân Vũ biết là không ổn, anh thấy có một ngõ nhỏ ven đường, xe cảnh sát sẽ không lao vào đó được, nên liền chui tọt vào đó. Xe cảnh sát lao lên vỉa hè, chặn ngang đầu ngõ, cảnh sát nhảy xuống xe, cầm dùi cui xông lên. Từ Nhân Vũ chạy thục mạng về phía trước, nhưng không ngờ đúng lúc anh đang định lao ra khỏi đầu kia của con ngõ thì hia cảnh sát cao to đã chặn đứng trước mặt. Anh quay đầu nhìn lại, cảnh sát phía sau đã đuổi đến, anh không còn đường tháo chạy...

7

Từ Nhân Vũ bị mấy tay cảnh sát cao to đè bẹp xuống nền tuyết, anh gào thét thảm thiết, giãy giụa, nhưng tất cả đều vô ích. Anh bị cảnh sát áp tải lên xe trong ánh mắt tò mò của mọi người. Anh mang theo sự nhục nhã, hổ thẹn và đau đớn đến đồn cảnh sát, rồi anh bị nhốt vào phòng tạm giam cùng với mootj cô gái điểm, lưu manh, mấy gã nghiện hút, thành viên xã hội đen, toàn những cặn bã của cái thành phố này.

Cô gái điếm ăn mặc hở hang lao tới, sờ mó khắp người Từ Nhân Vũ, miệng thốt ra toàn lời tục tĩu chàm chọc anh, cuối cùng cô này nhào lên người Từ Nhân Vũ cười lớn: “Này anh chàng Trung Quốc, em lấy rẻ thôi, có nhu cầu không?”

Ngay sau đó một gã nghiện không biết lấy từ đâu ra một ống kim tiêm, nói với Từ Nhân Vũ: “Sao rồi, có muốn thử một phát không? Tao đảm bảo mày sẽ có cảm giác như được lên thiên đường vậy, ở đó mày có thể trông thấy thượng đế, khà khà...”

Gã nghiện vẫn chưa dứt lời thì đã bị một gã vạm vỡ xăm trổ đầy mình quăng qua một bên, gã này dẫn theo vài người áp sát Từ Nhân Vũ, cười nhạt: “Này! Mới đến hả, mày có biết ai là đại ca ở đây không? Để tao nói ày biết”. Nói xong, gã vạm vỡ nhắc bổng Từ Nhân Vũ lên giống như nhắc một con gà con, đồng thời giơ nắm đấm đe dọa. Từ Nhân Vũ vô cùng hoảng sợ, lúc này gã nghiện cầm kim tiêm và cả ả gái làng chơi già nhìn phát ói, cũng xông tới sờ mó, đâm chọc cơ thể Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ không thể chịu đựng được nữa, anh cầu cứu cảnh sát, nhưng cảnh sát chẳng buồn để ý đến anh, rồi nắm đấm nặng trịch của gã vạm vỡ giáng xuống người Từ Nhân Vũ, anh tuyệt vọng kêu gào...

Từ Nhân Vũ mở trừng mắt, bốn bề tối thui, anh biết mình vẫn đang ở trong đường cống ngầm hoang phế. Đột nhiên, cảm giác có thứ gì đó long lá đang ngo nguậy trên đùi mình, anh giật bắn mình, mò lấy đèn pin bên cạnh, bật lên, soi về phía đùi, một vật lông lá đen thui, đó là cái gì? “Á!... chuột!” - Từ Nhân Vũ hét lên thất thanh rồi nhảy cẫng lên. Lúc này anh mới phát hiện ra, trên người Hàn Giang, Yelena và Makarov cũng đầy chuột bò lên. Bên cạnh bốn người đột nhiên xuất hiện mấy chục con chuột to béo.

Từ Nhân Vũ hoảng hốt hét lên khiến cả đường cống ngầm vọng lại tiếng vang, kinh động cả đến những người còn lại. Hàn Giang, Yelena và Makarov vội vàng đứng dậy hất lũ chuột trên người xuống. Yelena hoảng hốt hét lên: “Lũ chuột này ở đâu ra vậy?”

Hàn Giang lấy đèn pin soi xuống đất, mấy chục con chuột bỏ chạy về phía bóng tối, anh chạy cà nhắc vài bước về phía trước, quay lại nói với mọi người: “Lũ chuột chạy về phía trước, chúng ta cũng chạy theo bọn nó xem sao!”

“Phía trước là nơi nào? Không phải là hang ổ của lũ chuột chứ? Em sợ chuột nhất đấy!” - Yelena vẫn chưa hết hoảng hốt.

“Cô đúng thật phí lời, hiện giờ chúng ta ngoài việc tiến về phía trước thì còn có đường nào khác để đi đâu, đang định nghỉ ngơi ở đây một lúc thì lũ chuột đó cũng không để yên!” - Từ Nhân Vũ oán thán.

Makarov nhìn nhìn đồng hồ, đột nhiên hét lên: “Không được, ban này chúng ta ngủ thiếp đi, giờ đã bốn giờ chiều rồi!”

“Bốn giờ chiều? Vậy trên mặt đất chắc là trời sắp tối rồi!” - Yelena nói.

“Xem ra chúng ta phải mau đi thôi” - Hàn Giang lảng trong lòng, anh cũng không ngờ mình lại ngủ lâu thế. Bốn người không nói thêm gì nữa, lại tiếp tục đi về

phía trước. Nhưng họ chưa đi được bao xa thì lại gặp phải một ngã rẽ hình chữ T. Đúng lúc mọi người đang không biết nên làm thế nào thì Hàn Giang bỗng nhiên phát hiện ra hình như chỗ này anh đã từng đi qua, anh cẩn thận quan sát, rồi đột nhiên hét lên: “Toi rồi, sao chúng ta lại đi đến đây?”

“Đây là đâu?” - Yelena hỏi.

Hàn Giang giải thích: “Em quên rồi sao? Lần trước chúng ta từ ống cống ở giữa đã đi đến đây, kết quả vừa rẽ một cái thì gặp phải hàng ngàn hàng vạn con chuột cống, còn hiện giờ chúng ta đến đây từ một đường ống khác, nếu chúng ta tiếp tục đi thẳng thì chính là nơi đã gặp bọn chuột!”

“Sao cơ? Anh nói là phía trước sẽ xuất hiện hàng ngàn hàng vạn con chuột?” - Yelena tuy đã nhận ra chỗ này nhưng vẫn không dám tin, cô dùng đèn pin soi về phía trước, đường cống tối om, không trông thấy gì khác lạ, nhưng khi cô quét ánh đèn xuống đất và lên tường thì đột nhiên phát hiện ra: trên mặt đất và trên tường của đường ống trước mặt bò kín những con chuột to đen sì!

Yelena sợ đến nỗi đánh rơi cả đèn pin xuống đất, “Sao chúng ta lại đi đến đây? Thảo nào lúc này có chuột bò lên người em, hóa ra chỗ chúng ta nghỉ chân gần hang ổ của bọn chuột như vậy! Đáng sợ quá!” - Yelena run rẩy nói.

“Anh cũng không biết, tóm lại chúng ta đã đi một vòng lớn dưới cống ngầm.” - Hàn Giang nói.

“Nói như vậy thì chúng ta chỉ cần rẽ một cái là có thể ra khỏi cống ngầm?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Đúng vậy, nhưng tôi không muốn bỏ cuộc giữa chừng!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Anh định làm gì?” - Yelena hỏi.

“Anh muốn đi qua đó!”

“Anh muốn đi qua đoạn ống đầy rẫy chuột bọ đó sao? Anh điên rồi!” - Từ Nhân Vũ lầu bầu.

Makarov phũ phũ vai, nói: “Hàn Giang, tôi ủng hộ cậu, nhưng cậu phải nghĩ cho kĩ, có lẽ nếu rẽ thì chẳng mấy chốc sẽ ra được ngoài, còn nếu cứ đi thẳng thì sẽ còn vô số những nguy hiểm đang chờ đợi chúng ta.”

“Cháu nghĩ kĩ rồi, ở đây tụ tập bao nhiêu là chuột, vốn dĩ đã rất không bình thường rồi, cháu nghĩ nếu chúng ta đi thẳng thì nhất định sẽ phát hiện ra điều gì đấy!” - Hàn Giang nhìn Makarov khẳng định.

Makarov gật gù, nói với mọi người: “Được thôi, bây giờ mọi người nghe tôi chỉ huy, trước tiên hãy dùng dây buộc chặt ống quần và ống tay áo lại. Sau đó lấy thứ gì đó trùm đầu lại rồi đi theo tôi, đi thật nhanh qua đây, nhớ là đừng có nhìn, đừng có kêu, chỉ tập trung đi qua, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được dừng lại!”

Hàn Giang, Yelena và Từ Nhân Vũ lấy dây thừng ra, buộc chặt ống quần và cổ tay áo lại, Makarov lại dặn dò: “Ngoài ra, tốt nhất là chúng ta chia thành hai nhóm tiến lên phía trước, tiến sỹ, anh với tôi một nhóm. Hàn Giang, cậu và Yelena một nhóm. Nhớ này Hàn Giang, từ bé Yelena đã sợ những con lông lá này rồi, nếu như có chuột rơi lên người Yelena thì cậu hãy giúp nó đuổi chúng đi nhé!”

Hàn Giang nhìn Yelena, gật gật đầu với Makarov. Makarov và Từ Nhân Vũ chuẩn bị xong xuôi, hai người vịn vào nhau, tiến vào đường cống nhưng nhúc chuột, Hàn Giang lấy vai đỡ Yelena cùng tiến lên theo.

Thứ mềm nhũn dưới chân không phải là thảm mà là từng đàn chuột. Bọn chuột kêu rống lên thảm thiết, Hàn Giang mặc kệ, cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, dần dần, chân anh cũng mất cảm giác, bước từng bước lên phía trước như một cái máy... Đột nhiên, một con chuột to tướng rơi lên tóc Yelena, Yelena hét toáng lên thất thanh, Hàn Giang vội vàng tóm lấy con chuột đó quăng đi.

Phía trước, một vùng hơi nước trắng xóa che kín tầm nhìn của Hàn Giang, anh trông thấy Makarov và Từ Nhân Vũ đã tiến vào trong vùng hơi nước đó. Anh cảm thấy nóng nực, bức bí, nhiệt độ ở đây đột nhiên cao hơn ban này. Hàn Giang đã bắt đầu hiểu ra tại sao ở đây lại tập hợp nhiều chuột cống đến vậy, bởi trong mùa đông lạnh giá khô hạn thì ở đây ẩm áp và ẩm ướt hơn những chỗ khác.

Hàn Giang hoàn toàn không nhìn rõ phía trước, anh nhắm chặt mắt lại, đỡ Yelena tiếp tục tiến lên phía trước. Khoảng hơn chục phút sau, chân anh rồi cũng đã có cảm giác trở lại, biết đôi chân mình lại đạp lên nền đất cứng rắn, anh mở mắt ra nhìn Yelena trong tay mình, cô vẫn đang tựa vào ngực anh, nhìn lại phía sau thì chỉ trông thấy làn khói trắng mù mịt khắp cả đường cống, hàng ngàn hàng vạn con chuột đã không còn thấy tung tích nữa.

“Xem ra chúng ta đã đi qua được rồi!” - Makarov nói với Hàn Giang.

“Đúng vậy, chỉ có điều không biết phía trước sẽ thông tới đâu?”

Phía trước vẫn là một vùng tối đen, bốn người lại theo đội hình cũ, tiếp tục tiến lên phía trước. Đi được khoảng nửa tiếng mà đường cống này vẫn chưa có điểm kết thúc. Hàn Giang cẩn thận rón rén dẫn đầu, đột nhiên, anh phát hiện ra cạnh tường của đường cống đang đi xuất hiện một đường cống nhỏ hẹp, bên trong lấp lờ những đốm sáng...

Hàn Giang trông thấy những đốm sáng đó liền lập tức nghiêng người áp vào tường cống, ra hiệu ọi người dừng lại. Hàn Giang quay đầu lại, dùng tay chỉ lên lường cống, khẽ nói: “Bên trong có ánh sáng!”

Hàn Giang và Yelena móc súng ra, cẩn thận rón rén rẽ vào đó, tiến vào đường cống nhỏ hẹp. Ánh sáng phát ra từ một cánh cửa đá, bên trong cửa đá có gì nhỉ?

Mỗi bước đi của Hàn Giang và Yelena đều vô cùng cẩn trọng, đi được khoảng bốn mươi bước, hai người đã tới cạnh cửa đá. Hàn Giang dùng mắt ra hiệu cho Yelena, sau đó đập cửa xông vào, Yelena bám sát theo sau, cũng xông vào cửa đá đó. Nhưng họ vô cùng thất vọng khi bên trong cánh cửa đá không có người nào cả, lại càng không có u hồn.

“Lại là một căn phòng nhỏ dưới lòng đất!” - Makarov sau khi tiến vào thốt lên.

Căn phòng nhỏ dưới lòng đất này được tạo thành bởi những tảng đá khổng lồ, to hơn một chút so với căn phòng phát hiện trước đây, còn những thứ khác thì không có gì là không giống, vì đến ngay cả đồ đạc bày biện cũng tương tự căn phòng kia. Thế nhưng khi Makarov nhìn bốn bức tường xung quanh căn phòng và trần nhà, thì ông bỗng sững sờ. Hàn Giang, Yelena và Từ Nhân Vũ cũng sững sờ, vì bốn bức tường và trần nhà của căn phòng nhỏ này bị người ta dùng mực đen vẽ kín những ký hiệu và văn tự đủ hình đủ dạng.

“Toàn là những chữ viết mà chúng ta không biết, còn cả kí tự bí ẩn nữa! Đây lẽ nào chính là nhà của u hồn?” - Yelena than thở.

“Mọi người xem, đó chính là văn tự Tây Hạ” - Từ Nhân Vũ chỉ lên những kí tự chi chít trên trần nhà, ngạc nhiên nói.

Hàn Giang và Makarov cũng đã nhìn thấy: “Đúng vậy, đó chính là văn tự Tây Hạ, còn cả trên tường nữa!”

- Trên một vách tường Hàn Giang cũng phát hiện ra chữ Tây Hạ.

“Tôi còn phát hiện ra cả chữ Phạn của Ấn Độ cổ, còn cả... chữ Kharosthi, chữ Tocharian! Nếu như tôi không nhầm thì ở đây còn có rất nhiều văn tự của phương Đông cổ xưa, hơn nữa không ít văn tự hiện đã thất truyền!”

- Từ Nhân Vũ chỉ lên một mặt tường khác nói.

“Đây chính là nhà của u hồn Misha!” - Makarov lẩm bẩm.

“Mọi người có còn nhớ tập hồ sơ mà Ivan Pavlov lấy về không? Trong đó nhắc đến việc sau khi Misha bị đưa vào bệnh viện tâm thần, ông ta đã viết vẽ lên tường bệnh viện rất nhiều văn tự phương Đông mà không ai hiểu nổi!” - Yelena nhắc nhở mọi người.

Từ Nhân Vũ lại quan sát tỉ mỉ những chữ trên tường và trần nhà, đặc biệt là những văn tự Tây Hạ, anh lắc đầu: “Nếu có Đường Phong ở đây thì tốt quá, tuy tôi có thể nhận ra đó là văn tự Tây Hạ, nhưng không hiểu nghĩa của chúng”.

“Đúng vậy! Không biết Đường Phong hiện giờ sao rồi!” - Hàn Giang vô cùng lo lắng.

Makarov bước tới trước giá sách, trên đó bày kín các loại sách khác nhau, có những cuốn rõ ràng thường xuyên được người ta mở ra đọc. Ông lại tới bên bàn đọc sách, trên bàn là một tờ giấy đã hơi ngả vàng có một dòng chữ Nga được viết nắn nót bằng thể thư pháp. Makarov nhìn thấy dòng chữ này, đôi mắt ông bỗng mở to, bởi vì ông lại nhìn thấy câu nói quen thuộc đó: “Đối với thượng đế, chúng ta đều là Nekhliudov, đối với cuộc sống, chúng ta đều là Meche Kim Duke!”.

“Đây đúng là bút tích của Misha!” - Makarov khẳng định.

“Giờ thì chúng ta có thể chắc chắn là Misha vẫn chưa chết, hơn nữa còn sống tới giờ, nhưng ông ta đúng là u hồn đó sao?” - Yelena nói.

“Misha! Anh ở đâu? Xin anh hãy ra đây. Tôi là Makarov. Năm đó trong đội thám hiểm, các anh đều gọi tôi là Ivan, lẽ nào anh quên tôi rồi sao?” - Trong căn phòng nhỏ dưới lòng đất, Makarov đột nhiên hét vang.

Hàn Giang và Yelena lại nắm chặt súng, họ sợ u hồn đáng sợ đó sẽ đột nhiên từ đâu chui ra, nhưng Makarov kêu gọi hồi lâu mà u hồn vẫn không xuất hiện trong căn phòng nhỏ, cũng không thấy bóng dáng Misha đâu, chỉ có ánh nền lay động trong âm thanh vọng lại bởi những tiếng hét của Makarov.

10

Makarov hét một liên ngôi phịch xuống, Từ Nhân Vũ cũng tựa vào bàn đọc sách nghỉ ngơi, Yelena vẫn căng thẳng nhìn chăm chăm căn phòng đáng sợ của u hồn. Hàn Giang giương súng, chậm chậm bước ra khỏi nhà của u hồn, đến một đường cống nhỏ hẹp. Bóng anh dưới ánh nền hiện lên cao gầy, đột nhiên, anh phát hiện ra một cái bóng khác phản chiếu lên bề mặt miệng đường cống, ngoài đó có người!

Nghĩ tới đây, Hàn Giang định thần lại, sau đó bước nhanh vài bước, lao ra khỏi đường cống nhỏ hẹp, trở lại đường cống to ban nãy. Một bóng trắng lướt qua trước mặt anh rồi lập tức biến mất vào bóng tối của đường cống trước mặt, Hàn Giang giương súng bắn lên ừn một phát, nhưng bóng trắng đó đã không xuất hiện lại nữa.

Yelena, Từ Nhân Vũ và Makarov nghe thấy tiếng súng nổ liền tức tốc lao ra khỏi nhà của u hồn - “Sao thế?” - Yelena hỏi Hàn Giang.

“Chính là u hồn đó, chính là u hồn mà chúng ta đã gặp, ông ta đã biến mất ở phía trước!” - Hàn Giang soi đèn pin về phía trước nói.

“Misha..- Makarov lẩm bẩm.

“Còn ngậy ra đó làm gì, mau đuổi theo!” - Yelena thúc giục.

Mọi người lúc này mới tỉnh ra, cùng men theo đường cống rộng truy đuổi. Họ chạy chưa được bao lâu thì đường cống vòm vốn cao rộng bỗng biến thành một

đường ống thấp bé hình bầu dục, trong đó còn có nước cống chảy qua. Mọi người chán nản, đành phải bịt mũi, khom lưng, men theo đường cống hình bầu dục tiến lên phía trước.

Bốn người khó khăn lắm mới đi qua được đường cống hình bầu dục ra đến bên ngoài thì lại nhìn thấy hai ngã rẽ. Đối diện với sự chọn lựa, bốn người tức thời không có chính kiến. Hàn Giang quan sát lối đi bên phải, rồi lại nhìn nhìn lối đi bên trái, hai lối đi dường như giống hệt nhau không có gì khác biệt. Đúng lúc Hàn Giang đang mông lung thì đột nhiên lối đi bên trái lóa lên một bóng trắng, không chần chừ, anh lao ngay vào lối đi bên trái. Những người khác chưa kịp hiểu ra chuyện gì nhưng cũng vội vàng lao theo. Hàn Giang chạy rất nhanh, ánh đèn pin soi rọi trong bóng tối lắc lư chao đảo. Anh không nhìn thấy phía trước, không nhìn rõ có phải bóng trắng đó đang ở phía trước hay không, anh càng không thể khẳng định u hồn màu trắng đó có phải là Misha hay là ai khác mà chỉ biết nếu tóm được một tia hy vọng thì không thể bỏ qua.

Cũng không biết họ đã đi được bao lâu trong đường cống, đường cống vốn đang uốn lượn bỗng chốc thẳng tắp. Ánh đèn pin của Hàn Giang lại lần nữa tóm được u hồn màu trắng đó. Anh trông thấy rồi, u hồn màu trắng đó đang ở trước mặt... nhưng sau khi ánh đèn pin của anh đột nhiên lắc mạnh một cái, thì u hồn màu trắng đó lại biến mất trong đường cống thẳng tắp.

Hàn Giang mệt mỏi chạy chậm lại, đầu óc anh tức tốc phán đoán tình huống. Đường cống thẳng tắp, trong ánh đèn pin, u hồn màu trắng đó đột nhiên mất hút trước mắt mình, chỉ có một khả năng, phía trước có ngã rẽ. Hàn Giang nghĩ tới đây liền chạy chậm lại, kéo cò súng, từng bước từng bước tiến lên phía trước thăm dò.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Hàn Giang, chính nơi u hồn màu trắng đó biến mất thì trên tường xuất hiện một cái hố đen. Hàn Giang để ý thấy cái hố này rõ ràng không giống với lối đi xuất hiện trước mặt, giống như gần đây mới được người ta tạo ra vậy, trên mặt đất vẫn còn ít gạch đá rơi vãi. Hàn Giang dùng đèn pin soi vào trong cái hố đó, một lối đi rất tạm bợ, hơn nữa lại rất chật hẹp. Yelena, Từ Nhân Vũ và Makarov cũng đuổi theo, đứng trước cái hố này, trong lòng mọi người trào dâng hoài nghi. Makarov liếc nhìn Hàn Giang một cái, nói: “Lần này tôi vào trước nhé!”

“Không, để cháu vào trước!” - Nói xong, Hàn Giang không chút do dự bước vào cái hố đó, đi được hơn chục mét trong đồng gạch đá vụn nát, bất giác anh lại tiến vào một căn phòng tối đen như mực. Đây lẽ nào lại

là một cái nhà căn phòng khác của u hồn?
chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

41. Chương 14

Chương 14

Cảnh hãi hùng trong cung điện Mùa Đông

Đường Phong hoảng hốt nhìn xuống phía dưới, anh đột nhiên phát hiện dưới mặt nền được lát bằng những viên đá hoa cương to và đá hoa văn, từng viên từng viên đã bị đào lên, rồi từ dưới đó chui lên hàng ngàn hàng vạn con chuột béo núc đen sì. Đại quân chuột cống nhanh chóng chiếm lĩnh mặt sàn của cung điện Mùa Đông...

1

Đúng lúc Hàn Giang, Yelena, Makarov và Từ Nhân Vũ lại chui xuống đường cống ngầm thì Đường Phong và Lương Viện đang ở trong văn phòng của Tymoshenko cũng nghe thấy âm thanh kỳ lạ đêm qua.

Âm thanh đó không lớn, hình như nhỏ hơn âm thanh nghe thấy đêm qua, nên Đường Phong không nhận ra đó là âm thanh gì. Một lúc sau, âm thanh đó biến mất. bên ngoài im phăng phắc, nhưng chẳng mấy chốc ngoài hành lang lại vọng lên tiếng bước chân.

“Có người?” - Đường Phong nghi ngờ nhìn Lương Viện, Lương Viện cũng không biết nên làm thế nào.

Tiếng bước chân đó nặng nề nhưng có nhịp điệu, Đường Phong nghe thấy tiếng bước chân đó không hướng tới văn phòng của Tymoshenko, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm. “Đêm nay sao lại có thêm nhiều tiếng bước chân như vậy nhỉ?” - Lương Viện thắc mắc.

“Có lẽ là bảo vệ tăng cường tuần tra, cũng có thể là nhân viên ở đây!” - Đường Phong đoán bừa.

Đúng lúc hai người đang thiêm thiếp ngủ, quên đi âm thanh kỳ quái ban nãy, thì âm thanh kỳ dị đó lại vọng lên, lần này, âm thanh này dường như to hơn trước một chút, nhưng chẳng mấy chốc lại biến mất.

Đường Phong và Lương Viện đồng tai nghe ngóng một hồi, mười lăm phút sau, Đường Phong chắc chắn âm thanh kỳ quái đó thực sự không xuất hiện nữa mới nhắm mắt ngủ. Nhưng anh vừa nhắm mắt, ngoài hành lang lại vọng lên tiếng bước chân. Đường Phong mở trừng mắt, chăm chú lắng nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, cũng giống hệt như lần trước, vẫn là tiếng bước chân nặng nề mà có nhịp điệu, nhưng khác ở chỗ, tiếng bước chân đó hình như... đang hướng về phía mình.

Lương Viện cũng cảm nhận được sự khác thường của tiếng bước chân ngoài hành lang, nhưng với tính cách của mình, tuy sợ hãi, cô vẫn nhất quyết muốn ra ngoài xem cho ra nhẽ nhưng Đường Phong đã giữ cô lại, anh khẽ kêu lên: “Em quên mất Tymoshenko nói gì rồi sao? Bất kể bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không được ra. Trừ khi...”

“Trừ khi gì cơ?”

“Trừ khi có người xông vào đây!”

Nói xong, Đường Phong lấy một chiếc bình hoa thủy tinh trong phòng làm việc, rồi nép vào sau cửa để phòng khách không mời mà đến xông vào. Tiếng bước chân ngoài cửa đó vẫn đang di chuyển về phía văn phòng của Tymoshenko, Đường Phong nắm chặt lấy bình hoa, giơ nó lên đỉnh đầu, vừa lúc đó, tiếng bước chân bỗng đột ngột im bặt. Đường Phong đoán chắc là người đó đang đứng gần cửa, anh nhìn sang Lương Viện, cô cũng đã nhặt một cuốn từ điển dày cộp lên, chỉ đợi cánh cửa mở ra...

Một giây, hai giây, ba giây, năm giây, mười giây... ngoài cửa không chút động tĩnh. Lòng bàn tay Đường Phong đã ra rất nhiều mồ hôi, nhưng tiếng bước chân ngoài cửa lại như đã biến mất vậy. Đường Phong cố

nín thở, khẽ cử động người một chút, rồi đột nhiên, tiếng bước chân ngoài cửa lại vang lên. Nhưng lần này, Đường Phong và Lương Viện lại nghe thấy tiếng bước chân đó đã đi xa dần xa dần, hình như xuống tầng dưới, hình như lại biến mất phía đầu hành lang sâu hun hút.

Đường Phong khẽ hạ bình hoa trong tay xuống, thở phào một cái. Lương Viện loáng cái đã đi tới cạnh cửa sổ, vén một góc rèm cửa dày cộm lên, nhìn về phía quảng trường Cung điện Mùa Đông, trên quảng trường không một bóng người, cũng không có gì khác thường.

Đợi mãi một hồi, Lương Viện oán thán: “Lại là âm thanh kỳ quái, lại là tiếng bước chân, đêm nay đúng là gặp ma rồi!”

“Được rồi, không quan tâm những thứ này nữa, hãy nghĩ tới việc của chúng ta đi!”

“Việc của chúng ta?”

“Chúng ta không thể cứ ở mãi trong văn phòng của Tymoshenko như thế này được, ngày mai anh muốn rời khỏi đây!”

“Rời khỏi đây, chúng ta có thể đi đâu? Khách sạn thì chắc chắn không quay lại được nữa rồi!” - Lương Viện ngạc nhiên.

“Anh vẫn chưa nghĩ ra, nhưng không thể ở lại đây thêm được nữa!” - Đường Phong nói rất kiên quyết.

“Đằng nào ngày mai cũng rời khỏi đây rồi, vậy thì em càng phải ra ngoài thử xem đã xảy ra chuyện gì” - Lương Viện cố chấp nói.

“Không, em không được đi!”

“Em chỉ xem xét ngoài hành lang thôi, tuyệt đối không vào trong cung điện Mùa Đông đâu!” - Lương Viện hứa.

Đường Phong bó tay, đành phải cầm đèn pin, cùng Lương Viện khẽ mở cửa văn phòng. Hai người nhìn qua khe cửa, ngoài hành lang tối đen như mực, không phát hiện ra điều gì khác thường. Lương Viện cả gan đẩy cánh cửa, lách người ra ngoài hành lang, Đường Phong vội vàng theo sau. Hai người vừa rẽ một cái thì đã tới dãy hành lang rộng thênh thang dẫn tới cung điện Mùa Đông. Lương Viện vẫn đi như vô thức tới cánh cửa thông với cung điện Mùa Đông. Đường Phong đã muốn giữ cô lại, nhưng Lương Viện đã lặng lẽ kịp tới trước cánh cửa đó.

Lương Viện đưa tay ra, khẽ đẩy cánh cửa trước mặt. “Cẩn thận, ngộ nhỡ chạm vào thiết bị cảnh báo thì toi đấy!” - Đường Phong khẽ nhắc nhở cô. Lương Viện không đẩy được cánh cửa ra, nên lại dùng sức đẩy thêm lần nữa, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích. “Xem ra đêm nay cánh cửa quả thực bị khóa lại rồi!” - Lương Viện khẽ nói.

Đường Phong cũng dồn sức đẩy cánh cửa trước mặt, cánh cửa nặng trĩu không hề nhúc nhích. Đường Phong gật đầu: “Đứng như Tymoshenko nói, cánh cửa này buổi đêm đã bị khóa lại.”

“Nhưng sao đêm qua chúng ta lại có thể dễ dàng vào trong cánh cửa đó nhỉ?”

“Có thể là họ đã quên khóa cửa đấy!”

“Nhưng Tymoshenko không cho rằng như vậy!” “Chuyện gì cũng có thể xảy ra!”

Hai người quay lại, Đường Phong vẫn không quên đẩy thử những cánh cửa giống hệt nhau dọc hai bên hành lang. Không khác tình hình đêm qua, các cánh cửa đều khóa; nhưng đúng lúc Đường Phong cho rằng không thể phát hiện thêm được gì, thì một cách cửa bỗng mở ra khi anh vừa vô tình đẩy nhẹ nó...

2

Đường Phong giật thót tim, anh đang do dự không biết nên vào hay không thì Lương Viện đã thoát cái bước vào căn phòng tối đen phía sau cánh cửa. Đường Phong không thể không vào theo, anh lấy đèn pin trong tay soi khắp một lượt ở đây, đây là một căn phòng giống hệt như văn phòng của Tymoshenko, nhìn cách bày biện trong phòng thì chắc cũng là phòng làm việc.

“Chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi đây thôi, đây chỉ là một phòng làm việc!” - Đường Phong thúc giục Lương Viện.

“Ở đây không có cảnh báo, anh sợ gì chứ? Để em xem tiếp xem sao!” - Lương Viện lúc này lại bạo dạn hơn, dường như cô không còn sợ gì nữa.

Lương Viện đi một vòng trong văn phòng, rồi đến bên cạnh Đường Phong, nói: “Rất giống với văn phòng của Tymoshenko, trước bức tường có kê một kệ sách cũ, trên kệ chất đầy sách đều là sách tiếng Nga, em đọc không hiểu. Phía sau giá sách có một cái lò sưởi rất hào nhoáng, nhưng đã không dùng đến từ lâu rồi, sau này nhà của em cũng phải xây một cái lò sưởi hào nhoáng như vậy mới được.”

“Lò sưởi hào nhoáng? Bây giờ ai còn dùng cái đồ đó nữa, em xem ở đây bây giờ đều dùng khí sưởi rồi!” - Đường Phong không hiểu.

“Anh đúng thật chẳng hiểu biết gì cả! Không chút lãng mạn!” - Lương Viện lườm Đường Phong một cái, nhưng ánh mắt cô ngay lập tức bị thu hút bởi chiếc máy tính đặt trên bàn làm việc. Cô ngồi trước bàn làm việc, nhẹ nhàng bật máy tính lên, Đường Phong lắc đầu, nói:

“Đó là đồ của người khác, chúng ta không nên động vào.”

“Em chỉ thử xem ở đây có lên mạng được không thôi, nếu có thể lên mạng, biết đâu chúng ta có thể...- Lương Viện vừa nói tới đây đã ỉu xìu rồi, cô thất vọng khi phát hiện ra chiếc máy tính này đã cài mật mã.

“Anh có thể giải được mật mã máy tính không?” - Lương Viện quay người lại hỏi Đường Phong.

“Anh đâu có làm nghề tin học!” - Đường Phong nhún vai.

“Nếu có Triệu Vĩnh ở đây thì tốt, em đã từng nhìn thấy anh ấy xâm nhập vào hệ thống máy tính của người khác dễ như trở bàn tay, kể cả máy tính có phức tạp thế nào thì chỉ cần mấy chục giây là anh ấy đã xử lý xong.

Tiến sỹ Từ cũng có tài này, anh ấy cũng là một cao thủ máy tính.” - Lương Viện tự mình độc thoại.

“Tiếc là họ đều không ở đây, chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi đây thôi!” - Đường Phong sốt một thúc giục Lương Viện.

Lương Viện tắt máy tính, hậm hực theo Đường Phong rời khỏi căn phòng này. Hai người trở lại văn phòng của Tymoshenko, đóng chặt cửa lại, Lương Viện cười nói: “Xem ra người Nga có thói quen quên đóng cửa nhỉ!”

Đường Phong cúi đầu im lặng, hình như không nghe thấy Lương Viện nói gì. “Anh đang nghĩ gì vậy?” - Lương Viện vỗ vỗ Đường Phong hỏi.

“Anh đang nghĩ tới Hàn Giang, nếu anh ấy đã rơi vào tay của Ilyushin hoặc là gặp phải bất trắc gì đó rồi thì chỉ dựa vào hai chúng ta ở lại Saint Petersburg này cũng uống công, hai chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ ban đầu được giao.”

“Anh muốn về nước ư?”

“Xem ra chỉ có cách đó!” - Đường Phong vô cùng thiếu não nói.

Hai người không nói chuyện nữa, nằm trên ghế sofa, ai ngẫm nghĩ chuyện người đó. Lúc trời sáng tỏ, Tymoshenko mang một chút thức ăn đến văn phòng, Đường Phong muốn kể cho Tymoshenko chuyện đêm qua, còn cả chuyện chuẩn bị bỏ đi, nhưng Tymoshenko chỉ nghe một lúc liền nói với Đường Phong: “Đường Phong, tôi nghĩ hai người quả thực đã nảy sinh ảo giác hoặc là lại mộng du rồi!”

Đường Phong định phản bác, nhưng anh chưa kịp thì Tymoshenko đã cắt ngang: “Đường Phong, hôm nay tôi rất bận, khả năng không có thời gian để ở cạnh hai người, ở yên đây chờ đợi nhé, tôi sẽ mang đồ ăn tới cho hai người.”

Cả ngày, quả thực Tymoshenko rất bận rộn, mãi cho tới khi hết giờ làm, anh mới đến văn phòng, mang theo rất nhiều đồ ăn. Đường Phong ái ngại muốn trả tiền cho Tymoshenko nhưng anh ấy kiên quyết không nhận.

Đường Phong không nói với Tymoshenko chuyện đêm qua nữa, mà nói thẳng với anh ấy chuyện mình định lữ biệt lên đường. Tymoshenko ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại Đường Phong: “Anh nghĩ kĩ sẽ đi đâu chưa?”

Đường Phong lắc đầu, đáp: “vẫn chưa nghĩ ra, nhưng tôi không thể tiếp tục ở đây gây thêm phiền nhiễu cho anh được nữa!” - Ngập ngừng một lúc, Đường Phong lại nói: “Quả thực không ổn, thì chỉ còn cách về nước trước thôi!”

“về nước? Vậy cũng tốt, tôi cũng không giữ anh nữa, hai người ở lại đây thêm một đêm nữa, sớm mai trước khi ười sáng, tôi sẽ đến đón hai người rời khỏi đây.” - Tymoshenko nói.

Đường Phong nghe Tymoshenko sắp xếp, nhìn nhìn Lương Viện, rồi gật đầu: “Được thôi, hãy làm theo anh nói đi!”

Tymoshenko vỗ vỗ vai Đường Phong, dặn dò: “Vậy đêm nay hai người ngủ một đêm ở đây, ngày mai trước khi trời sáng tôi sẽ đến đón hai bạn. Nhớ nhé, nhất định đừng bước ra ngoài cánh cửa này!”

Nói xong, Tymoshenko rời khỏi văn phòng. Đêm đen lại lần nữa buông xuống thành phố cận sát vòng bắc cực này, mọi người trên đường phố đang bước đi hối hả. Đường Phong và Lương Viện ăn xong bữa tối, không biết làm gì trong văn phòng của Tymoshenko, nên đành lại nằm trên ghế sofa, chờ đợi trời sáng.

3

Đường Phong và Lương Viện lại chìm vào giấc ngủ, khóe miệng Lương Viện hé cười, bởi trong giấc mơ cô đã mơ thấy mẹ mình, mơ thấy thời thơ ấu mẹ đưa cô đi chơi, vui đùa, dạy cô học chữ, đọc thơ Đường...

Về mặt của Đường Phong lại thật đau khổ, nhăn nhó, anh cũng mơ thấy một giấc mơ, một cơn ác mộng dài và đáng sợ...

Trong một đường hầm tối tăm ẩm ướt, Đường Phong đang cùng Hàn Giang khó nhọc mò mẫm bước đi. Phía trước họ lấp lóe một chút ánh sáng, ánh sáng âm u đó lúc yếu ớt, lúc sáng tỏ, lúc xa lắc, lúc lại rất gần. Đường Phong và Hàn Giang đang đi theo những ánh sáng phát ra trong đường hầm, Đường Phong không hiểu tại sao mình lại như thế, tại sao mình lại truy đuổi những đốm sáng này, hình như có một sức mạnh bí ẩn nào đó đang hút lấy anh. Đường hầm không thấy điểm kết thúc, Đường Phong và Hàn Giang càng đuổi thì ánh sáng đó lại càng cách xa họ, xa mãi.

Hàn Giang đã hết kiên nhẫn, anh móc súng ra, bắn hai phát về phía đốm sáng đó. Pằng! Pằng! Hai tiếng súng nặng nề vang lên, trong bóng tối âm u tĩnh mịch của đường hầm vọng lại âm thanh đáng sợ. Phát súng của Hàn Giang rất chuẩn, sau khi tiếng súng nổ, đốm sáng đó đột nhiên biến mất, nhưng chỉ một lúc sau, đốm sáng đó lại lấp lóe trở lại trong đường hầm âm u, hun hút.

“Tại sao chúng ta phải đuổi theo?” - Đường Phong hét lên hỏi Hàn Giang.

“Tôi không biết, nhưng tôi biết đây là nhiệm vụ của ta, sứ mệnh của ta!” - Hàn Giang thở dốc nói.

“Phía cuối đường hầm sẽ là gì nhỉ?” - Đường Phong lại lớn tiếng hỏi.

“Tôi cũng không biết, nhưng tôi biết chúng ta chỉ có cách chạy tới đó thì mới biết được phía cuối đường hầm có gì!”

Rút cuộc, Đường Phong và Hàn Giang cũng tới cuối đường hầm. Đây là một không gian rộng lớn, tối đen, những đốm sáng đó đột nhiên không thấy đâu nữa.

Đúng lúc Đường Phong và Hàn Giang ngạc nhiên thì xung quanh đèn đốm sáng trưng, hai người nhìn xung quanh, thì phát hiện mình đang đứng trong một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, tường dát vàng, cột vàng ròng, trần nhà vẽ kín những hoa văn đủ hình đủ dạng, dưới chân là nền nhà lát toàn đá hoa cương và đá hoa văn bóng như gương.

Đường Phong và Hàn Giang hướng về giữa cung điện, ở đó có một điện thờ cao, phía trên là một người mặc áo choàng trắng đứng sừng sững, người đó đang quay lưng lại phía họ. “U hồn màu trắng?” - Đường Phong và Hàn Giang không hẹn mà gặp cùng đồng thanh lầm bầm.

u hồn đó từ từ quay người lại, nhìn Đường Phong và Hàn Giang đang ở phía dưới. Đường Phong nhìn rõ khuôn mặt của u hồn đó, không, đó không phải là u hồn, đó là khuôn mặt giống như một người cha hiền

từ! Lẽ nào đây chính là u hồn mà mình khổ sở tìm kiếm sao? Đường Phong không dám tin, anh lùi lại một bước, ngược nhìn lên điện thờ trước mặt.

“Hoan nghênh các cậu tới đây!” - Người mặc áo choàng trắng đó rút cuộc đã cất lời rồi.

“Đây là đâu?” - Đường Phong thu hết can đảm hỏi.

“Đây là nhà của u hồn!” - Giọng nói đó sang sảng uy nghiêm.

“Nhà của u hồn?” - Đây rõ ràng là tòa cung điện mà! Đường Phong không hiểu.

“Được rồi, chàng thanh niên, các cậu là hai người may mắn duy nhất được đến đây, các cậu có quyền bước lên điện thờ này, đến đây, các con của ta!” - Giọng nói đó thẳng thắn dứt khoát.

Đường Phong và Hàn Giang giống như đã bị mê hoặc, bước những bước nặng nề lên điện thờ. Mỗi bước đi, Đường Phong đều cảm thấy tim mình lại đập mạnh một cái, anh chưa bao giờ nghe rõ tiếng tim mình đập đến vậy, hình như mọi thứ xung quanh đều đã ngưng lại... anh và Hàn Giang lần lượt bước lên điện thờ đó.

“Ông là ai?” - Đường Phong nóng lòng muốn biết vị mặc áo choàng trắng kỳ lạ trước mặt là thần thánh phương nào.

Nhưng người đàn ông mặc áo choàng trắng trước mặt cười không đáp, chỉ nhìn Đường Phong và Hàn Giang. Đột nhiên, Đường Phong cảm thấy điện thờ dưới chân lắc mạnh một cái. “Động đất ư?” - Đường Phong hoảng hốt nhìn xuống phía dưới, anh đột nhiên thấy dưới đó vốn là mặt nền được lát bằng những viên đá hoa cương to và đá hoa văn, nhưng từng viên từng viên gạch bị đào lên, rồi từ dưới những viên đá chui lên hàng ngàn hàng vạn con chuột béo núc đen sì. Đại quân chuột cống nhanh chóng chiếm lĩnh nền của cung điện Mùa Đông, hơn nữa, chúng đã bắt đầu men theo tường và cột của cung điện trèo lên trên. Cột và tường vốn lấp lánh ánh vàng, nhưng chỉ cần những chỗ nào đại quân chuột đi qua, thì ngay lập tức bỗng hóa đen sì. Cung điện lộng lẫy nguy nga bắt đầu rung chuyển, từ từ, từ từ, tường, sàn cung điện bỗng biến thành đường cống ngầm bẩn thỉu, ẩm ướt, cả cung điện đều đen sì. Rồi khi Đường Phong và Hàn Giang quay đầu lại, thì người mặc áo choàng trắng đứng sừng sững trên điện thờ cũng biến mất! Lúc này Đường Phong bắt đầu tin rằng ông ta quả thực không phải là người mà là u hồn.

Đường Phong vẫn cảm thấy điện thờ dưới chân không ngừng lắc lư, hàng ngàn hàng vạn con chuột bắt đầu men theo chân điện thờ bò lên trên. Hàn Giang móc súng ra bắn xuống dưới, nhưng tất cả đều vô dụng. Bọn chuột đó đang leo lên điện thờ, nuốt chửng cả điện thờ, rồi đột nhiên, điện thờ dưới chân Đường Phong và Hàn Giang trong nháy mắt biến thành một đồng gạch đỏ nát. Chân Đường Phong như đang đạp giữa không trung cao vợi vợi, anh hét lên thất thanh, rồi rơi từ trên điện thờ cao chót vót xuống, phía dưới là một biển chuột đen sì...

4

“Á...”, Đường Phong tuyệt vọng hét lên, người co giật một cái rồi bình tĩnh, anh mở trừng mắt, xung quanh tối đen, đây là đâu? Nhà của u hồn? cống ngầm? Không! Anh nhận ra mình vẫn đang ở trong văn phòng của Tymoshenko, khí sưởi của văn phòng không biết tự lúc nào đã ngừng hoạt động, nhiệt độ tức tốc hạ xuống. Đường Phong bị cơn ác mộng ban nãy làm cho sợ toát mồ hôi, anh quệt mồ hôi trên trán, quay người lại nhìn, Lương Viện không có trên ghế ô pha bên cạnh. Quay người lại lần nữa, Đường Phong đột nhiên phát hiện ra cửa văn phòng đang khép hờ, sao cửa lại mở nhỉ? Đường Phong bật đèn pin, không thấy Lương Viện trong văn phòng. Đường Phong giật thót tim, một dự cảm không lành trào lên, chắc chắn Lương Viện lại chạy ra ngoài rồi.

Đường Phong bắt chập tất cả lao ra khỏi cửa phòng, vừa rẽ một cái thì đúng lúc đâm sầm vào một bóng đen, đây là cơ thể mềm mại của Lương Viện. Đường Phong ôm chặt lấy bóng đen trước mặt, khẽ hỏi: “Sao em lại chạy ra đây thế?”

“Em... em lại nghe thấy âm thanh kỳ lạ đó nên muốn ra ngoài xem cho ra nhẽ. Em... em đã nhìn thấy u hồn đó, u hồn của hoàng hậu Một Tạng!” - Lương Viện vẫn hồn xiêu phách lạc giọng run rẩy.

“Sao cơ? Em nhìn thấy u hồn màu trắng lần trước?”

Ở đâu?” - Đường Phong như không tin vào tai mình.

“Chính chỗ này, chính trên hành lang này, em trông thấy... trông thấy u hồn đó từ cửa chính đi vào!” - Lương Viện luống cuống chỉ chỉ về phía cánh cửa tinh xảo phía cuối hành lang.

“Cửa không khóa sao?”

“Em không biết, nhưng đúng là em trông thấy... trông thấy u hồn đó đi vào, em không dám vào, sợ đến nỗi bỏ chạy về thì đâm vào anh.”

Phát hiện u hồn ở đây? Xem ra u hồn không chỉ xuất hiện trong gian triển lãm Trung Quốc. Đường Phong tức tốc nghĩ lại toàn bộ sự việc, cuối cùng anh dần lòng, quyết định lại vào cung điện Mùa Đông xem cho ra nhẽ, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng của anh ở Saint Petersburg.

“Đi theo anh!” - Nói xong, Đường Phong kéo Lương Viện đi về phía cánh cửa tuyệt đẹp đó. Đến trước cánh cửa, Đường Phong đưa cánh tay phải run rẩy ra, khẽ đẩy vào cánh cửa nặng trĩu nhưng đẹp lộng lẫy trước mặt. Cửa quả nhiên không khóa, nên đẩy nhẹ một cái là mở ra. Đường Phong không dám bật đèn pin, anh kéo Lương Viện, cẩn thận rón rén bước vào cung điện Mùa Đông tối om...

vẫn là gian triển lãm kê đầy kệ tranh mà họ nhìn thấy đêm hôm trước, Đường Phong kéo Lương Viện đi giữa từng dãy kệ tranh, nhưng hai người họ không còn tâm trí đâu để thưởng thức những tác phẩm của các đại danh họa này nữa, bởi vì không biết lúc nào u hồn đó lại hiện lên trước mắt họ. Khi Đường Phong và Lương Viện rẽ vào một dãy kệ tranh thì đột nhiên phía trước lóe lên một bóng trắng, rồi mất hút trong một gian triển lãm khác. Đường Phong không biết đôi chân đã mềm nhũn của mình di chuyển thế nào, nhưng trong bóng tối, hình như có một sức mạnh nào đó đang dẫn dắt anh và Lương Viện cùng bước vào một gian triển lãm khác.

Dựa vào trí nhớ, Đường Phong phát hiện ra ở đây chính là gian triển lãm lần trước đã từng đến. Anh và Lương Viện đến chính giữa gian triển lãm, nhìn xung quanh, vẫn là một màn hình tối đen, vô định nhưng không thấy u hồn màu trắng đâu nữa. Đường Phong không tìm được đã bật đèn pin lên, lúc này, anh rất cần một chút ánh sáng, dù đó chỉ là chút ánh sáng yếu ớt.

Đường Phong kéo Lương Viện lại vào một gian triển lãm, vẫn là một vùng tối đen như mực, rồi tiếp đó lại vào một gian khác. Hai người đi xuyên qua từng gian triển lãm thênh thang, trống trải, mọi thứ dường như đều giống thường ngày, nhưng không còn thấy bóng dáng u hồn đó đâu nữa. Có lẽ quả thật đó là u hồn, nó đang ẩn náu trong không khí xung quanh đây. Đường Phong đang suy luận mông lung thì tới trước một cầu thang lớn. Đây là cầu thang dẫn lên tầng ba, Đường Phong nhìn Lương Viện, ánh mắt như dò hỏi, Lương Viện khẽ gật đầu, hai người lại cùng nhau bước lên tầng ba.

Chẳng mấy chốc họ đã tới gian triển lãm Trung Quốc, nơi có những văn vật Tây Hạ cổ kính. Đường Phong bước tới trước tà trưng bày, lấy đèn pin soi vào

trong đó, anh lại nhìn thấy đầu pho tượng phật Lư Xá.

Tượng phật vẫn còn?” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Em sợ quá!” - Lương Viện run rẩy nói

“Sợ gì?”

“Em sợ u hồn của hoàng hậu Một Tạng lại bước từ trong pho tượng ra!” - Lương Viện vừa bám chặt cánh tay Đường Phong vừa nói.

“Đừng lo, trên đời này lấy đâu ra u hồn? Kể cả xương sọ của hoàng hậu Một Tạng vẫn còn ở trong pho tượng đi chẳng nữa, nhưng em xem, bà ấy hiện giờ không phải vẫn đang rất ổn sao?” - Đường Phong cố gắng hết sức giữ bình tĩnh.

“Nhưng em vẫn sợ...”

“Không phải em muốn vào đây sao? Giờ thì lại sợ à?”

“Em sợ gian triển lãm này, ở đây luôn khiến em có cảm giác bất an!” - Lương Viện run lập cập giải thích.

“Vậy chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi!”

Lương Viện gật đầu, vậy là hai người bước ra khỏi khu triển lãm Trung Quốc. Đường Phong dựa vào trí nhớ, đi dọc theo hành lang trên tầng ba hướng về phía cầu thang. Đột nhiên, giữa không gian yên ắng tĩnh mịch của cung điện Mùa Đông, họ nghe thấy một âm thanh...

5

Đó là một giọng đàn ông, nói tiếng Anh, nhịp điệu vừa phải. Người đó cố gắng hạ giọng, nhưng Đường Phong và Lương Viện vẫn nghe thấy từng âm thanh đứt

quãng: “Chúng ta không thể đợi thêm được nữa, giờ thì tôi gần như có thể khẳng định, u hồn chính là lão già đó... Đúng! Chính là ông ta, thầy giáo của tôi, ông ta vẫn chưa chết! Chắc chắn ông ta đã phát hiện ra chuyện của chúng ta... Hôm qua tôi đã xuống hầm kiểm tra rồi, bức tường bị chúng ta bịt kín lại bị ai đó đập ra rồi... Đúng vậy, tôi chắc chắn một trăm phần trăm, ông ấy sống dưới cống ngầm, hiện giờ ông ấy đã trở lại cung điện Mùa Đông, không biết chừng ngay lúc này ông ta đang ở cạnh tôi cũng nên... Bởi vậy, chúng ta không thể chờ đợi nữa đâu! Stephen, anh lập tức đem người đến đó lấy kệ tranh ngọc đi, làm theo kế hoạch ban đầu. Việc ở đây tôi sẽ giải quyết, chúng ta sẽ gặp nhau ở New York.”

Đường Phong và Lương Viện nghe xong đoạn hội thoại này kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm, cả hai người đồng thời nghe thấy giọng nói đó, hóa ra là... là giọng của Tymoshenko, rõ ràng Đường Phong không thể tin tất cả những điều này. Anh cảm thấy mình đã rơi vào một âm mưu to lớn, không thể thoát ra được. Anh liếc nhìn Lương Viện, miệng Lương Viện lẩm bẩm: “Tymoshenko và Stephen là đồng bọn?”

Đầu óc Đường Phong rối tung cả lên, lúc này, anh chỉ có một ý định, nhanh chóng rời khỏi đây, rời khỏi cung điện đáng sợ, khủng khiếp này. Nhưng khi anh kéo Lương Viện vừa mới bước đi được vài bước thì một bóng đen đã loáng qua, tuy không nhìn rõ khuôn mặt người đó nhưng Đường Phong lập tức nghĩ tới Tymoshenko. Bóng đen đó tiến lên phía trước vài bước, Đường Phong và Lương Viện theo phản xạ lùi lại phía sau vài bước. Cứ như vậy, mỗi khi bóng đen đó tiến lên phía trước một bước, Đường Phong và Lương Viện lại lùi lại phía sau một bước. Cuối cùng, Đường Phong và Lương Viện áp lưng vào tường, hai người đã đến bước đường cùng... “Người là ai?” - Đường Phong thu hết can đảm hét về phía bóng đen đó.

“Bạn của tôi, sao đến cả tôi mà cậu cũng không nhận ra vậy?” - Trong bóng tối vọng ra giọng nói của Tymoshenko, tiếng Trung của anh ta vẫn chuẩn và lưu loát như thường.

“Anh... anh định làm gì?” - Lương Viện chất vấn Tymoshenko.

“Đừng sợ, bạn của tôi, nói cho tôi biết, ban này các người đã nghe thấy gì rồi?”

“Chúng tôi không nghe thấy gì cả!” - Đường Phong lớn tiếng trả lời.

“Vậy sao? Nhưng tôi lại không nghĩ thế, hai người quả là không chịu nghe lời đấy. Tôi đã bảo các người ở lại trong văn phòng nhưng các người nhất định phải chạy ra ngoài, vậy thì đừng có trách tôi!” - Nói xong, Tymoshenko móc khẩu súng có lắp thiết bị giảm thanh ra.

“Đúng vậy, bọn tôi đã nghe thấy hết rồi, anh là thằng khốn, anh và Stephen là đồng bọn, kệ tranh ngọc ở trong cung điện Mùa Đông chính là do anh lấy trộm phải không? Còn nữa... cả kệ tranh ngọc trong Hắc Đầu Thạch Thất cũng đang nằm trong tay anh hả?” - Lương Viện hỏi thẳng Tymoshenko.

Tymoshenko cười nhạt, nói: “Là tôi làm đấy, tôi và Stephen cùng một phe thật đấy, nhưng tôi khác với bọn họ, tôi là học giả, tất cả những gì tôi làm không phải để đoạt được tài sản gì cả, mà là vì nghiên cứu của tôi, là để tìm ra Mật Thành Hạng Hải trong truyền thuyết. Như vậy là tôi có thể nổi danh trong giới sử học. Ha... ha... ha...”

Tiếng cười của Tymoshenko không lớn nhưng lại chấn động cả những chiếc đèn treo trên hành lang. Đường Phong thấy anh ta đã lộ ra bộ mặt thật và cũng không còn gì để che giấu nữa nên lại chất vấn Tymoshenko: “Vậy tại sao anh lại giúp đỡ chúng tôi?”

“Đường Phong, tôi nói rồi tôi là một học giả, tôi không phải là bọn cướp bóc xã hội đen như Stephen. Nói thật với cậu nhé, ngay từ ban đầu tôi đã biết cậu là ai, kể cả thân phận thật và mục đích mà cậu tới Saint Petersburg, nhưng tôi không muốn giết cậu, tôi thương tiếc tài năng của cậu, nói theo cách nói của người

Trung Quốc các cậu là: trân trọng nhân tài! Còn một mục đích khác nữa, đó là để giải mã bí mật của kệ tranh ngọc, tôi cần sự giúp đỡ của cậu, tôi hy vọng cậu có thể hợp tác với chúng tôi. Nhưng hiện giờ chuyện của chúng tôi đã xảy ra biến cố, tôi không thể không từ bỏ tất cả mọi thứ ở đây để rời khỏi Saint Petersburg. Đã như vậy rồi, tôi vẫn không muốn lấy mạng cậu, tôi muốn để người của Stephen đến dẫn cậu đi, sau đó tôi sẽ từ từ thuyết phục cậu.”

“Anh cố chấp hoang tưởng vừa thôi, tôi sẽ không hợp tác với bọn anh đâu!” - Đường Phong gào lên.

“Chỉ cần cậu đi cùng tôi, tôi sẽ có cách. Đáng tiếc, hai người lại xông vào cung điện Mùa Đông, tôi không thể không thay đổi ý định. Đường Phong, còn cả cô gái xinh đẹp này nữa, mong các người hãy lượng thứ cho tôi, đừng trách tôi, nếu trách hãy trách u hồn đó đi!” - Nói xong, Tymoshenko nhắm thẳng nòng súng về phía Đường Phong và Lương Viện.

6

Đây là một gian triển lãm bày đầy những tác phẩm điêu khắc đủ hình đủ dạng, Đường Phong và Lương Viện bị Tymoshenko áp sát vào tường, Lương Viện đã nhắm mắt lại, cô tựa sát vào vai Đường Phong, chỉ chờ đợi tiếng súng nổ... Còn Đường Phong lại nhìn chăm chăm Tymoshenko trong bóng tối, anh vẫn chưa từ bỏ sự kháng cự cuối cùng, anh phát hiện cách chỗ họ đứng không xa có mấy chục pho tượng điêu khắc khổng lồ. Lúc này, anh chỉ cần một cơ hội nhỏ bé, chỉ cần mấy chục giây, nhảy qua hòng súng của Tymoshenko, chạy tới nép sau những bức tượng đó. Trong cung điện tối đen thế này, có lẽ họ vẫn có thể thoát khỏi sự truy sát của Tymoshenko, nhưng cơ hội này ở đâu ra?

Tiếng súng của Tymoshenko đã vang lên, nhưng đúng lúc này, bóng trắng phía sau Tymoshenko vụt lên, ngay tức khắc, một bức tượng thạch àu trắng cao gần ba mét bên cạnh Tymoshenko đột nhiên đổ xuống. Tymoshenko thấy tình thế không ổn, vội vàng né sang một bên, viên đạn vọt ra bắn lên bức tường bên cạnh Đường Phong. Trong lúc hấp tấp, Tymoshenko không kịp bắn thêm phát nữa, Đường Phong thừa thế kéo Lương Viện đang đứng như trời trồng nép vào phía sau một bức tượng.

Đường Phong và Lương Viện vẫn đang hồn xiêu phách lạc trốn phía sau một bức tượng cao to, hai người nín thở, sợ rằng Tymoshenko sẽ phát hiện ra họ. “Đường Phong, cậu đừng trốn nữa, tôi đã trông thấy cậu rồi!” - Tymoshenko gầm lên trong cung điện trống trải, đồng thời giương súng rón rén lại gần một bức tượng. Anh ta quay ngoắt người, phía sau bức tượng không có gì cả, anh ta lại tiến sát một bức tượng khác, vừa xoay người thì đột nhiên thấy Đường Phong kéo Lương Viện, đang đứng phía sau một bức tượng to, chạy vụt qua. Tymoshenko vội quay người bóp cò, viên đạn bắn vào chân bức tượng, trong bóng tối, tia lửa lóe lên chói mắt. Tymoshenko vẫn định nổ súng tiếp nhưng Đường Phong và Lương Viện đã không thấy đâu nữa.

“Đường Phong, cậu ra đây, chúng ta nói chuyện tử tế với nhau, cậu không trốn thoát được đâu, chỉ cần cậu theo tôi, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cậu.” - Giọng Tymoshenko vang trong cung điện trống trải. Lương Viện cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài, cô há hốc miệng, thở hổn hển. Đường Phong sợ Lương Viện sẽ kêu thành tiếng nên đã lấy tay trái bịt miệng cô lại còn tay phải nắm chặt chiếc đèn pin, anh đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Trong không gian tối đen, Tymoshenko biết là không thể tìm kiếm được Đường Phong sau từng bức tượng, trong số bao nhiêu bức tượng thế này. Thế nhưng điều khiến anh ta lo sợ hơn cả chính là u hồn màu trắng sẽ tới nhanh như chớp mắt. Anh ta đi đi lại lại trong sảnh triển lãm, bước chân rời rạc thể hiện rõ sự lo lắng bất an trong lòng. Đường Phong nín thở, tập trung phán đoán vị trí của Tymoshenko theo tiếng bước chân của anh ta. Cuối cùng, bước chân của Tymoshenko đã dừng lại, hình như dừng chính giữa phòng, rồi ngay sau đó, giọng Tymoshenko lại vang lên, anh ta đang gọi điện cho Stephen: “Stephen, u hồn đó ban nãy đã tấn công tôi, ông ta vẫn trong cung điện Mùa Đông, còn cả gã tiểu tử Đường Phong cũng chạy mất rồi, anh lập tức đưa người tới cung điện Mùa Đông đi... được, mười phút sau, chúng ta gặp nhau tại phòng giám sát tầng một”.

Nói xong, Tymoshenko bước nhanh ra ngoài khu triển lãm. Nghe tiếng bước chân của Tymoshenko dần dần đi xa, Đường Phong và Lương Viện mới yên tâm trở lại.

Lúc Tymoshenko tới phòng giám sát ở tầng một, Stephen và Fanny đã dẫn theo người tới không chế nơi đây.

Tám nhân viên bảo vệ của phòng giám sát đều đã bị Stephen đánh ngất hết, rồi nhốt trong một phòng làm việc.

“Sao lại tệ hại đến nông nổi này?” - Stephen vừa trông thấy Tymoshenko đã chất vấn phủ đầu.

“Mọi việc đang diễn ra theo đúng chủ ý của tôi rồi, không ngờ u hồn đáng chết đó lại đột nhiên tiến vào cung điện Mùa Đông, nếu không phải Đường Phong phát hiện ra u hồn đó thì tôi cũng không biết đâu. Nhưng như vậy cũng tốt, hiện giờ thì rút cuộc tôi cũng đã biết cuốn sổ ghi chép đó giấu ở đâu rồi, đợi lấy được cuốn sổ đó thì chúng ta sẽ đem kệ tranh ngọc rời khỏi đây.”

“Cuốn sổ đó giấu ở đâu?” - Stephen hỏi.

“Hiện giờ việc cấp bách không phải việc này, bây giờ việc cấp bách là phải nhanh chóng cắt đứt nguồn điện của thiết bị cảnh báo” - Tymoshenko nhìn dây cầu dao điện trong phòng giám sát nói.

“Nhưng dây cầu dao điện này phải kéo cái nào trước đây?” - Stephen nhìn dây cầu dao điện được chia thành mấy loại với các màu khác nhau khó mà nhận ra được.

Tay phải của Tymoshenko khẽ run rẩy, anh ta sờ cầu dao điện màu đỏ, rồi lại chạm vào cầu dao điện màu da cam, “Để tôi nghĩ xem, trước đây tôi từng để ý đến chúng, chắc vẫn là cái này!”

Ổ điện. Tymoshenko quệt mồ hôi lâm thâm trên trán, nói với Stephen: “Bây giờ cung điện Mùa Đông là thể giới của chúng ta rồi, nhưng chỉ là tạm thời, tôi chỉ có thể đảm bảo không chế cục diện được nửa tiếng đồng hồ, sau đó phải trông vào các anh thôi. Các anh phải nhanh lên, Đường Phong và cô gái đó đi cùng nhau, họ không có vũ khí, các anh chắc là đã từng gặp họ rồi, còn cả u hồn đó nữa, không được bỏ qua bất cứ ai cả! Nhưng các anh nhớ cho kĩ, trong tình huống không chắc chắn thì đừng tùy tiện nổ súng.”

“Được thôi, vậy anh thì sao?”

“Tôi đi tìm cuốn sổ ghi chép đó, sau khi xong việc vẫn gặp nhau tại đây.”

Tymoshenko nói xong, Stephen để lại bốn tên áo đen canh chừng phòng giám sát, sau đó cùng Fanny dẫn theo sáu tên áo đen khác lao lên tầng hai. Tymoshenko nhìn đồng hồ, đã quá nửa đêm, thời gian không còn nhiều nữa, anh ta bật đèn pin lên, đi về phía cầu thang.

7

Đường Phong và Lương Yện trông thấy Tymoshenko rời khỏi gian triển lãm, lúc này mới khẽ thở phào. Đường Phong buông bàn tay bịt miệng Lương Yện từ nãy đến giờ ra, Lương Yện vừa thở hổn hển vừa oán thán: “Anh định hại chết em à! Anh làm trò gì vậy hả?”

“Làm trò gì?”

“Anh mưu sát người thân vô liêm sỉ...” - Lương Yện mới thốt ra đã nuốt lời lại.

“Anh sợ em làm lộ!” - Đường Phong vừa nói vừa thò đầu nhìn ra trung tâm gian triển lãm, Tymoshenko quả thực đã rời khỏi đây.

“Thật không ngờ Tymoshenko lại là đồng bọn với Stephen!”

“Em có nhìn thấy u hồn ban nãy đã xô đổ bức tượng không?” - Đường Phong đột nhiên hỏi Lương Yện.

“Lúc đó em nhắm chặt mắt, không nhìn thấy gì cả, ý anh là u hồn đó đã cứu chúng ta?”

“Đúng vậy, chính u hồn đó đã cứu chúng ta!” “Được rồi, chúng ta tạm thời không nói chuyện này nữa, Stephen sẽ đem người tới đây ngay đây, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Bọn chúng nhất định đã chiếm giữ phòng giám sát và cửa chính ở tầng một. Bây giờ chúng ta có hai đường, một là tìm nơi nào đó để trốn, đợi có người đến cứu, còn một đường khác là trốn ra từ cửa chính lúc chúng ta đến. Bất luận thể nào, hôm nay chúng ta cũng lành ít dữ nhiều.” - Đường Phong nói.

“Trốn rồi đợi người đến cứu, quá bị động, không phải tính cách của em!” - Lương Yện nói.

“Vậy trốn ra ngoài!” - Chưa đợi Lương Yện kịp phản ứng, Đường Phong đã kéo ngay Lương Yện xông ra khỏi gian triển lãm thênh thang này.

Stephen và Fanny dẫn theo ba người, chia thành hai nhóm lùng sục Đường Phong và Lương Viện, còn cả u hồn không biết lúc nào sẽ lại hiện lên. Stephen và ba

người, đầu đội mũ có tia hồng ngoại nhìn thấu màn đêm, tay cầm khẩu súng ngắn đột kích giảm thanh M4A1, chẳng mấy chốc đã đến trước một cầu thang dẫn lên tầng ba. Đúng lúc này, Đường Phong kéo Lương Viện lao từ tầng ba xuống, Stephen thấy vậy, miệng mỉm cười, lớn tiếng hỏi: “Đường Phong, chúng ta lại gặp nhau rồi, anh có khỏe không?”

Đường Phong và Lương Viện sợ toát mồ hôi hột, không kịp nhìn vội, quay người lao như bay lên tầng ba. Ba khẩu M4A1 bắn đồng loạt, may mà Đường Phong phản ứng kịp thời, đạn bắn tứ tung lên tường và cầu thang nhưng không làm Đường Phong và Lương Viện bị thương. Stephen hất tay một cái, ba gã áo đen cùng lao lên tầng ba. Đường Phong và Lương Viện bất chấp tất cả chạy thực mạng vào từng gian triển lãm và hành lang trong cung điện Mùa Đông. Cùng với tiếng gào thét của Lương Viện, chốc chốc lại có đạn bay từ phía dưới lên.

Đường Phong đột nhiên nhớ lại đêm hôm trước, hôm đó anh cũng kéo Lương Viện chạy thực mạng trong cung điện Mùa Đông. Hôm đó trốn chạy là vì u hồn truy đuổi, còn hôm nay u hồn lại cứu mạng mình; lúc này, mối đe dọa thật sự rút cuộc cũng xuất hiện rồi, chúng đáng sợ hơn u hồn gấp trăm lần.

Từng gian phòng trong cung điện, từng dãy hành lang, trong bóng tối, Đường Phong hoàn toàn không nhận ra phương hướng. Anh kéo Lương Viện chạy lung tung trong cung điện Mùa Đông, rồi rút cuộc lại tới trước một chiếc cầu thang. Nhưng phía dưới có bọn người của Stephen không nhỉ? Chúng đang giương súng đợi chúng ta chẳng? - Đường Phong do dự một hồi, lúc này bọn áo đen phía sau lưng đã đuổi rất gần, không còn cơ hội cho anh nghĩ ngợi lâu, nên anh hạ quyết tâm, kéo Lương Viện lao xuống cầu thang. Dưới cầu thang không có người, một bầu không khí yên lặng đến nặng nề bao trùm; Đường Phong và Lương Viện xuyên qua ba gian triển lãm, chạy vào một gian triển lãm bày kín những giá tranh. Đường Phong nhận ra đây chính là gian triển lãm mà trước đó họ vào đầu tiên, chiếc cửa tinh xảo lộng lẫy thông ra bên ngoài đã ở ngay trước mặt.

Nghĩ tới đây, Đường Phong và Lương Viện nhìn nhau, hình như đã trông thấy tia hy vọng, nhưng khi hai người họ chạy nhanh tới gần cánh cửa cao lớn tinh xảo đó thì tức khắc thất vọng tràn trề vì cửa chính đã bị khóa. Đường Phong dùng người ra sức đẩy cánh cửa, nhưng cánh cửa nặng trĩu không hề nhúc nhích. “Tiêu rồi, chúng ta không ra ngoài được rồi!” - Lương Viện sợ tới nỗi khóc thành tiếng.

Đường Phong nhất thời không biết phải làm sao, sau lưng vẫn vọng lại tiếng bước chân loạn xạ. Đường Phong quay đầu lại, trong bóng tối, anh nghe rõ tiếng bước chân của Stephen và ba tên áo đen. Theo phản xạ, anh kéo Lương Viện trốn vào phía sau một dãy kệ tranh. Stephen dẫn người tới trước cánh cửa, đẩy đẩy cửa, cánh cửa không nhúc nhích. Stephen ra lệnh: “Cửa chính bị Tymoshenko khóa lại rồi, hai người đó vẫn ở đây, chúng không chạy thoát được đâu, lục soát!”

Stephen vừa dứt lời, Đường Phong nhân lúc chúng sơ hở, kéo Lương Viện vòng qua dãy kệ tranh, lao ra khỏi gian phòng. Stephen nghe thấy tiếng bước chân, quay người lại nhìn, Đường Phong đã cùng Lương Viện mất hút nơi cửa gian triển lãm. Stephen cũng dẫn người lao ra khỏi gian phòng, bên ngoài, một bên là gian triển lãm khác, một bên là dãy hành lang. Stephen chỉ dãy hành lang, hẳn tin rằng Đường Phong đã tháo chạy dọc theo dãy hành lang. Stephen lao tới cuối hành lang, rẽ ngoặt một cái là cầu thang thông xuống tầng một, hẳn thầm chửi rủa: “Định chạy xuống tầng một hả, muốn chết đây!”

8

Đến tầng một, trước mặt Stephen vẫn là một hành lang thênh thang, hẳn nhìn thấy Đường Phong và Lương Viện đang chạy phía trước. Stephen hiểu rằng thời gian của mình cũng không còn nhiều nữa, nên ra sức vẩy tay, ra hiệu cho thuộc hạ nhanh chóng tóm lấy Đường Phong và Lương Viện.

Đường Phong quay đầu lại nhìn, Stephen đang dẫn người đuổi theo, nên anh tăng tốc theo bản năng. Thế nhưng Đường Phong không hề thông thạo tầng một, phía trước lại có một ngã rẽ, vậy rẽ vào đây sẽ là nơi nào? Đúng lúc Đường Phong đang phân vân thì Fanny dẫn theo một nhóm tên áo đen từ phía hành lang bên kia rẽ vào. Hai người giật mình vội vàng khựng chân lại, họ sững sờ đứng trên dãy hành lang thênh thang, bởi một đầu là Stephen, còn một đầu là Fanny. Họ đã không còn đường tháo chạy, lẽ nào hai người đành bó tay chờ chết thế này sao?

Không! vẫn còn một tia hy vọng. Hai đầu hành lang vẫn còn vài gian triển lãm, Đường Phong thấy mình đang đối diện với một gian phòng, anh hơi chần chờ một chút, sau đó kéo Lương Viện lao vào. Lúc này, đây là sự lựa chọn duy nhất, tia hy vọng duy nhất của họ! Nhưng khi Stephen và Fanny hợp lại hấn cũng nhanh chóng tiến vào gian triển lãm đó. Đây là một gian phòng hình ống, trong này không có những pho tượng khổng lồ, cũng không có những dãy kệ tranh để có thể lẩn trốn, mà chỉ có vài tủ trưng bày thấp lè tè. Hai người họ hoàn toàn lộ diện trong gian triển lãm này nên họ chỉ biết chạy, chạy thẳng về phía trước. Thế nhưng phía trước tối đen sẽ có gì đây?

Phía trước là một bức tường màu đen, sao lại là bức tường màu đen được nhỉ? Đúng là một bức tường kỳ lạ, lẽ nào bản thân mình bị ảo giác? - Đường Phong nhìn rõ bức tường màu đen đó. Phía sau lưng, Stephen đã cận kề, Đường Phong biết rằng ngày tận thế của mình đã đến. Anh tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng không thể dừng nhịp chân chạy. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Đường Phong và Lương Viện chạy tới cuối bức tường, đúng lúc đó họ đâm sầm vào một người.

Đường Phong kinh ngạc mở mắt, trong bóng tối anh trông thấy một người đàn ông cao to vạm vỡ đứng sừng sững trước mặt mình, người này ngạc nhiên gọi tên anh: “Đường Phong, là cậu sao? Lương Viện, cô đến đây từ lúc nào vậy?”

Là giọng Hàn Giang. Đường Phong tức khắc bình tĩnh, anh nhìn Hàn Giang, Yelena, Makarov và cả Từ Nhân Vũ. “Là tôi, Stephen đang đuổi theo chúng tôi phía sau... Tymoshenko và bọn chúng là một hội, bọn tôi còn trông thấy u hồn...” - Đường Phong lắp bắp nói ra câu này rồi ngồi bệt ra đất.

Hàn Giang lập tức hiểu có chuyện gì xảy ra, anh rút súng, dặn dò mọi người: “Tiến sỹ, lão Mã, hai người lo cho Đường Phong và Lương Viện, Yelena, chúng ta lên thôi!”

Nói xong, Hàn Giang và Yelena một trái một phải, hai khẩu súng ngắn, hai tay xạ thủ cùng lúc lên nòng súng, bắn dồn dập về phía hội Stephen. Hai tên áo đen không hề đề phòng, gục ngay xuống. Stephen và Fanny đối diện với tình huống bất ngờ này không biết phải làm thế nào, hấn ta không biết Hàn Giang mang theo bao nhiêu viện binh? - Lòng đầy hoài nghi, hấn vội vàng dẫn đồng bọn rút khỏi gian triển lãm này. Hàn Giang và Yelena hoàn toàn trong thế áp đảo Stephen, hai người từng bước áp sát, bắn liên một loạt hết toàn bộ chỗ đạn, rồi đến cạnh những tay áo đen bị bắn hạ, nhặt hai khẩu tiểu liên M4A1 lên, tiếp tục tấn công về phía Stephen đang chiếm giữ hành lang.

Stephen thấy tình thế không ổn, hấn liếc xuống đồng hồ rồi nói với Fanny: “Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, cũng không biết bọn chúng có bao nhiêu người, nhanh chóng rút lui thôi!”

“Bỏ mặc Tymoshenko sao?”

“Cậu ta tự khắc có cách thoát thân.”

Stephen nói xong, lấy tay ra hiệu ấy tên áo đen, một tên áo đen trong số đó bắn vỡ một ô cửa sổ lao ra ngoài, những tên khác cũng lao ra theo.

Hàn Giang và Yelena lao ra ngoài hành lang, thấy Stephen đã bỏ chạy, Hàn Giang định đuổi theo nhưng Yelena lại nói: “Đừng đuổi theo chúng, mau đến phòng giám sát đi!”

Hai phút sau, Hàn Giang và Yelena xuất hiện bất ngờ trước cửa phòng giám sát, bốn gã áo đen canh chừng ở đây đang định phản kháng nhưng đã bị Hàn Giang và Yelena tiêu diệt toàn bộ. Máu của bọn áo đen bắn tóe lên màn hình máy tính, lên cả cầu dao điện. Yelena chần chờ do dự trước dãy cầu dao điện màu sắc khác nhau, cuối cùng cô đóng cầu dao điện màu đỏ, liền đó đóng luôn cầu dao đèn chiếu sáng. Tức khắc, cung điện Mùa Đông sáng như ban ngày, chuông báo động kêu vang. Năm phút sau, mấy chục cảnh sát, Ivan Pavlov dẫn theo vài chục đặc công đã xuất hiện trên quảng trường Cung điện Mùa Đông.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

42. Chương 15

Chương 15

U hồn thật, u hồn giả

Yelena không nói gì, quay lại ra hiệu cho vị bác sỹ pháp y đầy kinh nghiệm giám định bộ hài cốt. Chẳng mấy chốc, vị bác sỹ này đã rút ra kết luận đầu tiên: “Bộ hài cốt không có xương sọ này là của nữ giới, phán đoán bước đầu là của một người phụ nữ thuộc chủng tộc Tây Tạng - Aryan - Mông cổ, khoảng trên dưới 40 tuổi, cũng có khả năng cao hơn một chút. ”

1

Elena và Hàn Giang thả những nhân bảo vệ bị giam giữ ra, Ivan Pavlov đã xuất hiện tại trước cửa phòng giám sát với cánh tay phải quấn băng trắng. Yelena nhìn Ivan Pavlov một cái, hỏi: “Sao vậy? Bị Stephen gài bom bị thương đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng bị thương nhẹ thôi, đây là lần đầu tiên em quan tâm anh đấy!”

“Thôi đi, đừng nói những câu thừa thãi, lần này anh lại tuân lệnh của Ilyushin đến bắt chúng tôi phải không?”

“Anh đến đây theo lệnh, nhưng không phải là lệnh của Ilyushin mà là lệnh của tổng bộ!” - Ivan Pavlov đột nhiên nghiêm mặt, nói rất nghiêm túc.

“Mệnh lệnh của tổng bộ? Thế đối với tôi đó là tin tốt hay tin xấu?” - Yelena lòng đầy nghi ngờ.

“Tin tốt! Tin vô cùng tốt!” - Ivan Pavlov ra vẻ bí hiểm. “Tin tốt? Vậy anh nói nghe xem!”

“Tổng bộ đã quyết định ngay lập tức khôi phục chức vụ cho em, vụ án này vẫn do em phụ trách, em có quyền điều động mọi lực lượng mà em cho là cần thiết!” - Ivan Pavlov nói.

“Ồ! Quả nhiên là một tin tốt lành. Vậy Ilyushin thì sao?”

“Anh ta bị đình chỉ chức vụ rồi!”

“Ha ha, đây có vẻ còn là tin tức tốt lành hơn!” - Yelena cười nói.

“Đúng, anh cũng nghĩ vậy!”

“Vậy còn anh thì sao? Thiếu tá, anh cũng nghe tôi chỉ huy?”

“Đương nhiên, anh hoàn toàn tuân theo sự điều động của em.”

“Vậy tốt, bây giờ tôi lệnh cho anh, thiếu tá Ivan Pavlov, lập tức khống chế phong tỏa toàn bộ cung điện Mùa Đông, lục soát khắp cung điện Mùa Đông, không được bỏ qua bất cứ góc ngách nào. Stephen tháo chạy rồi nhưng Tymoshenko chắc vẫn còn ở đây, còn cả u hồn mà chúng ta muốn tìm kiếm nữa. Đồng thời, lệnh cho sân bay, bến xe, bến cảng phải thắt chặt phòng bị, không thì Stephen mang kế tranh ngọc đi mất.”

Ivan Pavlov nhận lệnh lập tức triển khai thi hành nhiệm vụ, Yelena nhìn sang Hàn Giang, hỏi lại: “Thế nào, em bố trí được chứ?”

“Xin lỗi, anh nghe không hiểu mệnh lệnh của em, em biết rồi đấy, tiếng Nga của anh không tốt lắm!” - Hàn Giang lắc đầu nói.

“Vậy anh nghe được gì?”

Hàn Giang cười cười: “Chúc mừng em được khôi phục chức vụ, cũng chúc mừng luôn tay Ilyushin bị mất chức.”

“Thôi nào, không kè cà nữa, mau đi xem Đường Phong thế nào đi!”

Hai người nói xong liền đi thẳng tới gian triển lãm nơi phát hiện ra Đường Phong. Xem ra sắc mặt Đường Phong và Lương Viện đã hồi phục lại khá khá, nhưng Đường Phong vẫn uể oải tựa vào cạnh tủ trưng bày. Hàn Giang khẽ đá Đường Phong một cái: “Thôi nào, mau đứng lên! Nói nghe xem, sao hai người lại chạy tới cung điện Mùa Đông này, chuyện về Tymoshenko là như thế nào?” Vậy là Đường Phong kể tóm tắt lại những gì mà anh và Lương Viện gặp phải trong mấy ngày qua. Đường Phong kể xong, đứng dậy hỏi: “Sao bỗng nhiên các anh lại xuất hiện ở đây vậy?”

Hàn Giang chỉ tay về phía gian triển lãm bên cạnh: “Gian triển lãm kia có một cánh cửa sắt thông với một kho văn vật ở dưới hầm, chúng tôi đã men theo đường cống ngầm mò tới gian hầm đó, sau đó đi lên, dùng súng bắn hỏng ba cái khóa trên cánh cửa, mở cửa và tới được đây, vừa đúng lúc hai người chạy tới.”

“Nếu chỉ chậm một khắc thôi thì tôi và Lương Viện coi như toi rồi... Này! Sao mọi người lại từ đường cống ngầm mò tới cung điện Mùa Đông vậy?” - Đường Phong không sao lý giải được.

“Bởi vì u hồn, chính u hồn đã đó đã đưa chúng tôi tới đây.”

“Sao cơ? Mọi người cũng nhìn thấy u hồn ư?” - Đường Phong ngạc nhiên hỏi. Đột nhiên, Đường Phong chỉ ra phía hành lang ngoài cửa, hốt hoảng hét lên: “Mọi người trông kìa, u hồn đó đang ở ngoài hành lang!”

Mọi người quay ra nhìn, tất cả đèn ngoài hành lang đều sáng trưng, nhưng không ai nhìn thấy bóng dáng u hồn. Đường Phong nhao cả người lên, lúc này, anh đột nhiên nảy sinh thiện cảm với u hồn đã cứu mạng mình, anh chạy ra ngoài hành lang đầu tiên rồi rẽ ngoặt, đến một gian triển lãm khác ở bên cạnh, Đường Phong nhìn thấy cánh cửa sắt mà Hàn Giang kể, u hồn màu trắng đỏ vụt lên một cái rồi mất tích trong cánh cửa sắt.

2

Tới khi mọi người tới nơi thì chỉ còn Đường Phong đang đứng chỉ vào cánh cửa sắt, nói: “U hồn vào trong cửa sắt rồi!”

Hàn Giang nhìn cánh cửa sắt, giương súng, tiến vào đó trước tiên, đây chính là nơi ban nãy họ đến. Lúc này, trong căn hầm đang sáng trưng ngọn đèn tường màu vàng, giờ Hàn Giang mới có thể nhìn được toàn cảnh nơi đây. Anh quan sát xung quanh, bốn bức tường đều được xây lên bằng những tảng đá dài, không gian rộng khoảng ba bốn trăm mét vuông, trong đó một bên có một căn buồng lõm vào trong, bức tường phía sau căn buồng đã bị người ta đập vỡ, thông thẳng tới đường cống ngầm tối đen sì.

Ban nãy nhóm Hàn Giang đã bước vào gian hầm từ chính chỗ này, bây giờ anh lại lần nữa bước vào đây, tỉ mỉ quan sát, rồi đột nhiên phát hiện ra trên mặt đất loang loáng một vệt máu. Anh quay lại dùng đèn pin soi, phát hiện ra vệt máu này kéo dài từ phía cửa sắt tới tận cái hố đen kịt phía ngoài bức tường dưới chân mình. “Vệt máu này lẽ nào là của u hồn ban nãy để lại?” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Rất có khả năng đó!” - Đường Phong nói.

“Vệt máu này hướng ra bên ngoài, u hồn đó lóe lên một cái rồi biến mất, tôi nghĩ chắc chắn u hồn đã quay lại đường cống ngầm rồi.” - Hàn Giang suy đoán xong liền định xông vào hố đen trên bức tường bên ngoài để truy đuổi tung tích của u hồn, nhưng lại bị Yelena tóm ngay lại: “Đừng đuổi theo nữa, u hồn có cuộc sống của u hồn!”

Hàn Giang không hiểu nhìn nhìn Yelena hỏi: “U hồn có cuộc sống của u hồn là sao?”

Yelena nói với mọi người: “Ban nãy nghe Đường Phong kể lại, em đại khái đã hiểu ra ngọn nguồn của mọi chuyện rồi, chúng ta hãy nói ở đây trước. Đây chính là nơi đầu tiên tôi đến khi tiếp nhận vụ án này, đây là một nhà kho dưới tầng hầm của cung điện Mùa Đông, vì điều kiện chưa đủ nên ở đây chỉ chuyên cất những pho tượng điêu khắc hoặc tượng đá to nặng. Hơn nửa năm trước, cung điện Mùa Đông quyết định tiến hành cải tạo nơi này, theo như tôi điều tra, lúc đó Tymoshenko đã xung phong nhận việc này, ngoài công việc đương chức ra, anh ta còn đảm nhận công việc di dời văn vật ở đây đi. Tôi đoán chắc là đúng trong thời gian đó, Tymoshenko đã phát hiện ra căn hầm này, chính là gian mật thất dưới tầng hầm mà mọi người đang nhìn thấy, đây cũng chính là nơi đã cất giữ kệ tranh ngọc thứ nhất.”

“Hóa ra kệ tranh ngọc thứ nhất đã được cất giấu mãi ở đây! Tymoshenko và Stephen là đồng bọn, vậy rất có khả năng hẳn đã biết về sự tồn tại của gian mật thất này!” - Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Ừm, bây giờ xem ra Tymoshenko đã biết về sự tồn tại của gian mật thất này trước khi sự việc xảy ra, nhưng anh ta không biết vị trí cụ thể của gian mật thất. Chính trong quá trình cải tạo nơi này, Tymoshenko đã biết rõ vị trí của căn hầm, hơn nữa anh ta còn biết được căn hầm này rất gần với một đường cống ngầm bên ngoài bức tường cuối căn phòng, vậy là một kế hoạch to gan nhưng tuyệt diệu đã nảy sinh trong đầu anh ta. Anh ta đã dẫn người phá thông đường từ cống ngầm dẫn tới gian mật thất, rồi nhân lúc thần không biết quỷ không hay đã lấy mất đi kệ tranh ngọc, sau đó xây mới lại bằng những tảng đá dài, khiến mọi thứ trở lại

nguyên trạng, mà nếu không nhìn kỹ thì người ngoài sẽ không phát hiện ra được. Thế nhưng Tymoshenko vẫn sơ hở, anh ta đã để lại một số vết tích khiến Victor sau này đến đây thì công đã phát hiện ra. Victor đã nghi ngờ ngay Tymoshenko. Để bịt miệng và cũng là để bảo vệ bí mật về kế tranh ngọc, Tymoshenko đã sai người giết hại dã man Victor, đồng thời còn đổ tội cho Victor đã đánh cắp kế tranh ngọc!” - Yelena dựa vào suy luận của mình để miêu tả lại quá trình kế tranh ngọc bị đánh cắp.

“Nói như vậy thì trước khi công ty thiết kế nội thất của Victor vào đây, kế tranh ngọc đã bị đánh cắp rồi sao?” - Hàn Giang nói.

“Đúng là như vậy. Victor vô tội, nhưng có khả năng Victor đã bị Tymoshenko uy hiếp, không biết là do quá sợ hãi hay vì nguyên nhân nào khác mà anh ấy không kịp thời báo với cơ quan hữu quan về Tymoshenko, nên mới...”

Yelena nói tới đây, Makarov bên cạnh đã chan chứa nước mắt, ông khóc không thành tiếng. Yelena đành phải dừng lại, an ủi Makarov.

3

Nhờ sự động viên của mọi người, Makarov dần dần lấy lại bình tĩnh, ông chỉ vào bức tường vừa bị đập ra, hỏi Yelena: “Vậy tại sao ở đây bây giờ lại thành thế này?”

Yelena giải thích: “Nếu con suy luận không nhầm thì sẽ là thế này, sau khi kế tranh ngọc bị đánh cắp, công trình cải tạo cung điện Mùa Đông cũng tạm thời bị đình chỉ, văn vật ở đây bị dọn đi, cánh cửa sắt thông tới đây bị khóa chặt lại, từ đó không còn ai tới đây nữa, còn bức tường cuối tầng hầm bị đập ra chắc là do u hồn đó làm.” “Ý con nói Misha?” - Makarov hỏi.

“Hiện giờ xem ra không còn nghi ngờ gì nữa, u hồn đó chính là Misha!” - Yelena đáp.

“Misha?” - Đường Phong rất ấn tượng với cái tên này, nhưng không hiểu chuyện Yelena đang nói. Vậy là Yelena kể qua cho Đường Phong và Lương Viện về những phát hiện của họ trong mấy ngày gần đây. Đường Phong nghe xong, không ngừng xuýt xoa. Đội thám hiểm hóa ra vẫn còn người thứ ba may mắn sống sót, Misha chính là u hồn đó? Đúng lúc Đường Phong đang nghĩ ngợi lung tung thì Yelena lại nói: “U hồn Misha chắc là người biết về kế tranh ngọc, sau khi phát hiện kế tranh ngọc bị đánh cắp, không biết vì mục đích gì mà ông đã đập chỗ này ra. Tôi nghĩ ông mở chỗ này ra là để ban đêm vào trong cung điện Mùa Đông, không chỉ vì đóng giả thành u hồn để dọa người, mà những gì mà ông làm chắc chắn đều liên quan tới việc kế tranh ngọc bị đánh cắp.”

“Biết đâu Misha đang tìm thứ gì đó?” - Đường Phong đột nhiên nói.

“Tìm thứ gì đó, tìm gì chứ?” - Hàn Giang hỏi.

“Tôi không biết. Tôi chỉ suy đoán thôi!” - Đường y Phong đáp lại.

“Nhưng cứ cho rằng u hồn Misha đục bức tường, phía sau ra để vào trong này, nhưng ông ấy sẽ vào trong cung điện Mùa Đông bằng cách nào nhỉ? Cánh cửa sắt bên ngoài được khóa lại bằng mấy cái khóa to cơ mà!” - Lương Viện đưa ra thắc mắc của mình.

Yelena im lặng không nói. Hàn Giang và Đường Phong ngẩng đầu ngược nhìn gian hầm này. Đường Phong đột nhiên phát hiện ra sát bức tường phía bắc có gì đó khác thường, anh bước tới, dùng đèn pin soi lên chỗ tường đó. Dưới ánh đèn pin, mọi người nhìn thấy, trên mặt tường này thò ra một chiếc thang bằng sắt giống như cầu thang chữa cháy vậy. Đường Phong soi đèn pin lên từng chút một, ánh sáng đèn chiếu thẳng lên điểm đầu của chiếc thang này, ở đó hình như có hai tầng đá...

“Hóa ra là như vậy, không chú ý nhìn thì đúng là không phát hiện ra chiếc thang này!” - Yelena ngạc nhiên nói.

Makarov lập tức giải thích: “Cái này không có gì là lạ, theo như tôi biết, tầng hầm ở đây, bao gồm cả kho mìn thất này, đều được đào thành hầm phòng không từ thời chiến tranh vệ quốc để chống bom đạn của người Đức.

Bởi vậy để nhân viên kịp thời di tản họ đã dựng lên chiếc thang sắt này, người ở bên trên có thể xuống thẳng từ đây để tránh bom đạn”.

“Ừm, là như vậy, vậy thì cũng từ chỗ này, u hồn Misha đã đi theo đường này để vào cung điện Mùa Đông.” - Yelena suy đoán.

“Được rồi, chúng ta hãy nhanh chóng đi theo con đường mà u hồn từng đi để leo lên, thử xem bên trên rút cuộc là chỗ nào?” - Từ Nhân Vũ đề nghị.

Đường Phong gật đầu, leo lên cầu thang sắt đầu tiên, theo sau là Hàn Giang, Lương Viện, Yelena, Makarov và Từ Nhân Vũ. Đường Phong leo lên đỉnh cầu thang sắt, khẽ đẩy một tấm gạch trên đầu, tấm gạch nhúc nhích, lộ ra một khe hở. Đường Phong nhìn xuyên qua khe hở, bốn bề tối đen, phía trước hình như có vật gì đó chặn mất tầm nhìn. Anh lấy hết sức, nhấc cả tấm gạch lên, sau đó lại nhấc một tấm gạch khác lên, lối lên đã trở nên rộng rãi, Đường Phong nhảy phắt lên, ngay sau đó Hàn Giang cũng nhảy lên theo.

Trước mặt Đường Phong là một chiếc tủ cao lớn, anh thử đẩy, chiếc tủ không xê dịch. “Xem ra cái tủ này rất nặng!” - Đường Phong nói xong liền cùng Hàn Giang kê chiếc tủ chặn ngay trước miệng lối lên sang chỗ khác. Chiếc tủ rất nặng, hai người đàn ông lực lưỡng như Đường Phong và Hàn Giang mà cũng không tài nào nhấc được chiếc tủ, đành phải chuyển sang đẩy nó. Chiếc tủ ma sát với mặt sàn nhà phát ra âm thanh chói tai. Đường Phong giật mình, đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Hóa ra âm thanh kỳ lạ mà chúng ta nghe thấy buổi đêm chính là tiếng động này!”

“Vây có nghĩa là u hồn chắc chắn đã vào cung điện Mùa Đông bằng lối này lúc nửa đêm” - Lương Viện vừa mới leo lên liền nói.

“Đúng vậy, chiếc tủ này rất nặng, anh và Hàn Giang hai người mới khó nhọc đẩy được nó, xem ra u hồn đó cũng khỏe kinh người!” - Đường Phong nói.

Hàn Giang bật đèn, lúc này mọi người mới nhìn rõ, hóa ra đây là một phòng làm việc. Đường Phong và Lương Viện nhận ngay ra đây chính là căn phòng mà hai người họ vào nhầm, còn cái hang ban nãy họ chui ra hóa ra lại là chiếc lò sưởi hào nhoáng. Ngay lập tức, Đường Phong đã hoàn toàn hiểu ra con đường mà u hồn tiến vào cung điện Mùa Đông.

4

Đường Phong dẫn mọi người ra khỏi văn phòng này, sau đó rẽ một cái là tới ngay phòng làm việc của Tymoshenko, anh giới thiệu với họ: “Đây chính là văn phòng của Tymoshenko!”

Hàn Giang và Yelena lục soát trong văn phòng của Tymoshenko hồi lâu nhưng không thu hoạch được gì.

Đường Phong đột nhiên liếc thấy tập tài liệu “Tòa tháp vĩ đại” đặt trên bàn làm việc của Tymoshenko, tìm anh giật thót một cái, bất giác có dự cảm không lành.

Hàn Giang thấy Đường Phong có vẻ mặt khác thường liền vội vàng hỏi: “Cậu sao vậy?”

Đường Phong đột nhiên hét lên: “Toi rồi, pho tượng phật đó!”

Nói xong, Đường Phong một mình lao ra khỏi phòng làm việc của Tymoshenko. Mọi người không hiểu chuyện gì cũng chạy theo Đường Phong lên khu triển lãm Trung Quốc trên tầng ba của cung điện Mùa Đông. Đường Phong đưa cánh tay run rẩy ra mò trên tường, cuối cùng anh cũng đã sờ thấy công tắc đèn. Chiếc đèn chùm đồ sộ vụt sáng, soi rọi cả gian triển lãm, lộng lẫy nguy nga, nhưng khi Đường Phong nhìn về phía vãn vật Tây Hạ thì anh bỗng ngớ người ra. Đầu tượng phật Lư Xá vốn bày ở chỗ cũ đã không thấy đâu nữa.

Đường Phong không thể tin vào mắt mình, anh lao tới trước tủ trưng bày, quan sát từng tí một. Đầu tượng phật quả thực đã biến mất, cửa kính trước tủ trưng bày đã bị đập vỡ một lỗ to... “Đây là do ai làm? Ở đây có gì vậy?” - Yelena ngạc nhiên hỏi.

Đường Phong giở bức ảnh chụp đặc tả pho tượng phật trong tập tài liệu ra, chỉ ọi người xem: “Pho tượng này chính là tượng phật Tây Hạ mà Kozlov phát hiện thấy trong Hắc Thủy Thành, Tymoshenko cho rằng bên trong tượng phật này chính là xương sọ của hoàng hậu Một Tạng.”

“Xương sọ của hoàng hậu Một Tạng?” - Mọi người kinh ngạc.

“vết máu mà u hôn đó để lại cho thấy hình như là ông ta đã bị thương, có khi nào là do đập vỡ tấm kính này không nhỉ?” - Từ Nhân Vũ nhắc nhở mọi người.

“Tiến sỹ, ý anh là pho tượng này đã bị u hôn lấy đi?” - Lương Viện hỏi lại.

Đường Phong cẩn thận quan sát lỗ thủng trên tấm kính bị đập vỡ, nói: “Quanh lỗ thủng trên tấm kính này không phát hiện ra vết máu nào cả, như vậy cho thấy máu trên người u hôn không giống do lúc đập vỡ kính để lại.”

“Được rồi, mọi người dừng nghiên cứu tấm kính vỡ này nữa, xem tôi tìm thấy cái gì đây” - Hàn Giang cầm một vỏ đạn trong tay bước tới: “Trên một mặt sàn cách đây không xa lắm tôi đã phát hiện ra cái này.”

“Cho thấy ở đây đã từng xảy ra... không, ban nãy ở đây đã xảy ra tranh cướp, trong quá trình giằng co còn nổ súng!” - Yelena ngạc nhiên nói.

“Tranh cướp? Ai và ai?” - Lương Viện hỏi.

“Thế mà cũng phải hỏi, chắc chắn là Tymoshenko và u hôn đó, họ đều muốn đoạt được kệ tranh ngọc, và vết máu mà u hôn đó để lại, cho thấy u hôn Misha đã bị thương trong quá trình giành giật, chắc là bị trúng đạn của Tymoshenko” - Đường Phong nói.

“Giải thích như vậy cũng hợp tình hợp lý, chỉ có điều tôi không hiểu pho tượng đó có gì đặc biệt mà khiến họ nhất định phải tranh cướp bằng được?” - Hàn Giang không hiểu hỏi Đường Phong.

“Pho tượng phật đó chắc chắn có ý nghĩa và giá trị đặc biệt, chỉ có điều chúng ta không biết mà thôi!” - Đường Phong giải thích.

“Nói như vậy thì vẫn chưa rõ ràng, nếu Tymoshenko muốn lấy pho tượng đó thì sao phải đợi tới hôm nay?

Anh ta lúc nào chẳng có cơ hội để đánh cắp pho tượng đó!” - Yelena lắc đầu nói.

Đường Phong nhìn tủ trưng bày thiếu mất pho tượng phật, thần thờ nói: “Tại sao những văn vật khác trong tủ trưng bày không thu hút họ, mà lại cứ phải là pho tượng đó? Còn tại sao Tymoshenko phải đợi đến bây giờ mới muốn chiếm đoạt pho tượng đó? Chỉ có một khả năng, họ tranh cướp nhau không phải vì bản thân pho tượng đó mà là vì bí mật ẩn chứa trong đó mà thôi, không biết chừng bí mật ở trong chính pho tượng!”

“Bên trong pho tượng? Không phải cậu nói rằng bên trong pho tượng là xương sọ của hoàng hậu Một Tạng sao?” - Hàn Giang hỏi.

“Đó là Tymoshenko nói, còn bên trong tượng phật có xương sọ của hoàng hậu Một Tạng hay không, thì chỉ có mở ra mới biết được!” - Đường Phong nói.

Yelena ngắt lời hai người: “Được rồi, tạm thời không nói về pho tượng nữa, nói về hai người tranh cướp pho tượng đi. u hôn Misha bỏ đi mang theo vết thương, vậy thì Tymoshenko đâu? Chắc là anh ta vẫn ở trong cung điện Mùa Đông, chúng ta vẫn còn cơ hội tóm lấy anh ta.”

Yelena vừa dứt lời thì điện thoại của cô đổ chuông, là Ivan Pavlov gọi tới, chỉ nghe thấy Yelena mắng mỏ ở đầu điện thoại bên này: “Đồ ngu!” - rồi tức tối đập máy.

Yelena nhún vai rồi giải thích với mọi người: “Đời là vậy đấy, luôn có những người nhanh hơn chúng ta một bước, gã Tymoshenko đó, ban nãy đã nghiễm nhiên nghênh ngang ra ngoài từ cửa chính.”

“Ra ngoài rồi? Sao lại như vậy được?” - Mọi người vô cùng ngạc nhiên rồi cùng Yelena đến phòng giám sát tầng một. Ivan Pavlov rất cẩn trọng báo cáo: “Chúng tôi giải cứu được một viên cảnh sát trong nhà vệ sinh, quần áo ngoài của anh ta bị lột sạch.”

“Được rồi, tôi không hứng thú với lời giải thích của anh, chỉnh camera cho tôi xem!” - Yelena giống như biến thành một con người khác, nghiêm giọng nói.

5

Trên màn hình, xuất hiện hình ảnh trước cổng cung điện Mùa Đông, chẳng mấy chốc, một người dáng cao gầy mặc cảnh phục, xách theo một chiếc cặp da hình vuông đã ngang nhiên bước ra khỏi cổng cung điện Mùa Đông. Tuy Tymoshenko trên màn hình không đeo kính và đã thay trang phục khác, nhưng Đường

Phong vẫn nhận ngay ra: “Chính là anh ta, bên trong chiếc cặp anh ta xách chắc chắn là pho tượng phật đó, kích thước vừa vặn.”

Lúc này, Ivan Pavlov bên cạnh lại báo cáo tiếp:

“Sau khi Tymoshenko lên ra ngoài cung điện Mùa Đông, anh ta đã không lên xe của mình mà lái một chiếc xe cảnh sát. Chúng tôi đã lục soát được thứ này trên xe của anh ta.”

Nói xong, Ivan Pavlov lấy từ trong túi vật chứng cỡ lớn ra một chiếc áo choàng màu trắng. Từ Hàn Giang đến Đường Phong, rồi tới Yelena, Makarov, tất cả mọi người đều ngỡ ngàng, trong xe của Tymoshenko lại có một chiếc áo choàng như thế này sao?

“Đây chính là áo choàng của u hồn, áo choàng của u hồn..- Makarov lẩm bẩm.

Hàn Giang tỉ mỉ quan sát chiếc áo choàng này, anh phát hiện dưới gấu áo choàng có vết tích bị vật sắc nhọn cào rách, ở đó khuyết một miếng. Hàn Giang vội vàng móc mảnh vải trắng mà mình nhặt được trên nắp cống ngẫm ra so sánh, hoàn toàn vừa khớp với vị trí chiếc áo choàng bị cào rách, không sai một li.

“Thế này là thế nào? Sao lại xuất hiện thêm một u hồn?” - Đường Phong cảm giác đầu mình như sắp nổ tung.

“Rút cuộc ai mới là u hồn thật? Misha hay Tymoshenko?” - Yelena cũng chìm trong suy tư. Cô vốn cho rằng mình đã tìm ra ngọn nguồn sự việc, nhưng hiện giờ nhìn lại, những gì mà cô biết được chỉ vô cùng nhỏ bé.

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong đột nhiên nhớ ra gì đó, anh nói với mọi người: “Sau khi tôi và Lương Viện vào nhầm phòng ở cung điện Mùa Đông, thì bỗng nhiên nghe thấy Tymoshenko gọi điện cho Stephen. Trong lúc nói chuyện, Tymoshenko đã nói, hiện giờ anh ta có thể chắc chắn u hồn đó chính là lão già, sau đó còn giải thích đó là thầy giáo của mình đồng thời nói ông lão vẫn chưa chết mà sống ở trong cống ngầm, giờ đã quay lại cung điện Mùa Đông.” “Thầy giáo của Tymoshenko ư?” - Từ Nhân Vũ đột nhiên kêu lên thất thanh.

Mọi người nhìn Từ Nhân Vũ, không hiểu sao Từ Nhân Vũ lại đột nhiên thất thần như vậy, chỉ có Đường Phong nhìn Từ Nhân Vũ, miệng chậm rãi thốt ra một câu:

“U hồn đó có khi nào là... có khi nào là giáo sư Boris?”

“Không! Điều này là không thể, giáo sư Boris đã mất cách đây tám năm rồi, không phải hai chúng ta đã từng tới mộ của ông đó sao? Có lẽ Tymoshenko còn có thầy giáo nào khác?” - Từ Nhân Vũ không thể tin vào điều đó.

“Đường Phong, ý cậu là giáo sư Boris chính là u hồn Misha?” - Hàn Giang đột nhiên cũng nhớ ra chuyện về giáo sư Boris mà Đường Phong và Từ Nhân Vũ từng kể cho anh.

Đường Phong gật đầu, nói: “Cũng có thể nói rằng u hồn Misha chính là giáo sư Boris!”

Lúc này Từ Nhân Vũ cũng không thể không tin vào phán đoán này, trước mắt anh lại hiện lên hình bóng giáo sư Boris năm nào: “Hai người họ quả thực rất gần về tuổi tác, hơn nữa ân sư của giáo sư Boris cũng là viện sỹ Arik, nếu sau năm 1988 Misha đến Đại học Saint Petersburg... nhưng tại sao giáo sư Boris lại trở thành u hồn nhỉ?”

Hàn Giang im lặng không nói năng gì, miệng lẩm bẩm: “U hồn Misha? Giáo sư Boris? Tymoshenko? Hồ sơ bị mất năm 1964, ai là u hồn thật đấy.

Từ Nhân Vũ kể lại cho Yelena và Makarov nghe về mối quan hệ giữa anh và giáo sư Boris năm đó, Yelena nghe xong, nói với Hàn Giang: “Được rồi, anh đừng nghĩ nữa, em chỉ cần đến Đại học Saint Petersburg tìm hiểu một chút là sẽ biết rõ tình hình của giáo sư Boris. Hiện giờ Tymoshenko cũng bỏ trốn rồi, âm mưu của bọn chúng đã hoàn toàn bại lộ, nhất định sẽ mang theo kệ tranh ngọc và cả đầu pho tượng phật thần bí tháo chạy, bởi vậy, chúng ta nhất định phải chặn chúng ở lại Saint Petersburg.”

Yelena ngáp ngừng rồi lại hạ lệnh cho Ivan Pavlov: “Ivan Pavlov, anh để lại mấy người ở cung điện Mùa Đông, những người khác có thể rút đi. Nhiệm vụ chính của anh là đem người tới sân bay, bến xe và những ngã giao thông thắt chặt kiểm tra, tuyệt đối không được để Stephen và Tymoshenko thoát, có tình hình gì thì kịp thời thông báo cho tôi biết!”

Ivan Pavlov nhận lệnh rồi đi luôn, Hàn Giang lại nói: “Chỉ chặn như vậy không phải là cách, thành phố lớn thế này khó tránh khỏi để lọt mất chúng!”

“Vậy ý anh sao?” - Yelena hỏi.

“Chúng ta phải chủ động xuất kích!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Nhưng chúng ta xuất kích hướng nào đây? Chúng ta không biết kẻ tranh ngọc bị giấu ở đâu!”

“Tôi còn nhớ Tymoshenko đã từng nói, trong lúc gọi điện, rằng anh ta sẽ lập tức tới chỗ đó lấy kẻ tranh ngọc - Đường Phong cố gắng nhớ lại từng câu nói của Tymoshenko, nhưng lúc đó quả thực anh quá căng thẳng nên hiện giờ chỉ có thể nhớ lại đứt quãng những câu nói của Tymoshenko.

“Chỗ đó? Anh ta không nói là chỗ nào sao?” - Hàn Giang vội vàng hỏi.

“Không. Tôi nghĩ Stephen biết chỗ đó, trước đây chúng đã hẹn nhau rồi” - Đường Phong nói.

“Điều này cho thấy hiện giờ kẻ tranh ngọc vẫn ở trong tay Stephen và Tymoshenko. Sau khi đánh cắp kẻ tranh ngọc chúng đã đem giấu nó ở một nơi không ai biết. Là nơi nào nhỉ?” - Hàn Giang băn khoăn.

Yelena nổi cáu: “Mặc kệ nó ở đâu, kiểm tra toàn bộ kết bảo hiểm của tất cả ngân hàng trong thành phố trước đã!”

“Không được, làm lớn như vậy thì khuếch trương quá!” - Makarov khuyên nhủ Yelena.

“Vậy thì còn cách nào khác?”

“Sẽ có cách, mọi người cũng tĩnh tâm lại ngẫm nghĩ xem sao!” - Makarov vẫn giữ được bình tĩnh.

Đường Phong ngẩng đầu, nhìn thần thờ lên bức tranh sơn dầu trên trần nhà cung điện Mùa Đông. Bức tranh này hình như là bức “Chúa Jesus gặp nạn”, Đường Phong nhìn bức tranh, trước mắt bỗng hiện lên cả một vùng sắc đỏ, sắc đỏ đó từ từ lan rộng ra, giống như từng bông hồng đỏ thắm, cũng lại giống như một vệt máu loang đỏ thẫm... Đường Phong nhắm mắt lại, khi anh mở mắt ra, trước mắt anh lại hiện lên một bức tranh tĩnh, anh bình tĩnh nói với mọi người; “Tôi nghĩ tới một chỗ.”

“Chỗ nào?”

“Ngôi mộ, mộ của giáo sư Boris” - Đường Phong nhấn mạnh.

“Mộ? Tại sao lại là chỗ đó?” - Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Trực giác, hãy tin vào trực giác của tôi, đây chính là câu anh hay nói mà!” - Đường Phong đáp lại.

“Đó quả thực là nơi không ai chú ý tới!” - Từ Nhân Vũ gật đầu tán đồng suy đoán của Đường Phong.

Đường Phong lại giải thích: “Thực ra tôi cũng không phải hoàn toàn dựa vào trực giác. Lúc tôi và tiến sỹ Từ tới mộ của giáo sư Boris, đã từng nhìn thấy có người đặt một bông hồng đỏ trước ngôi mộ hiu quạnh của giáo sư Boris, chắc là đặt trước đó không lâu, khả năng là ngay trước khi chúng tôi đến. Lúc đó tôi đã nghĩ, mùa đông lạnh giá như vậy nếu mua một bông hồng đỏ tại Saint Petersburg chắc chắn sẽ rất đắt! Tiến sỹ Từ cũng từng kể rằng giáo sư Boris sống một mình, không có con cái, cũng chẳng có mấy bạn bè, mộ lại ở nơi xa xôi heo lánh, trong ngày giá lạnh như vậy liệu ai sẽ đội giá rét để đến thăm mộ của ông đây? Hơn nữa lại còn đặt lại một bông hồng đỏ đắt tiền. Bây giờ nghĩ lại, người đặt hoa chắc là Tymoshenko thôi!”

“Thời gian này ngược lại cũng gần với thời gian kẻ tranh ngọc bị đánh cắp. Nhưng kể cả Tymoshenko có cất giấu kẻ tranh ngọc tại ngôi mộ đi chăng nữa thì việc này liên quan gì tới việc tặng hoa?” - Hàn Giang không hiểu.

“Tất nhiên không liên quan gì ghê gớm tới việc tặng hoa, tôi nghĩ nếu giáo sư Boris chính là u hồn Misha, nếu Tymoshenko ám hại thầy giáo của mình thì chắc chắn sẽ chột dạ! Tất nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi thôi!”

Yelena cũng bắt đầu tin vào suy đoán của Đường Phong: “Đường Phong nói cũng có lý, rất có khả năng Tymoshenko đã đem kệ tranh ngọc đánh cắp được giấu trong mộ. Được rồi, chúng ta không cần phải suy đoán nữa, ngay sau đây sẽ chia ra để hành động, bất luận kệ tranh ngọc có giấu trong mộ hay không thì Hàn Giang, Đường Phong và cả cha nữa, ba người hãy tới mộ của giáo sư Boris trước, để phòng có người đào mộ, rồi đợi tới khi trời sáng. Con lập tức đi làm công văn khai quật mộ, bên cạnh đó sẽ tới Đại học Saint Petersburg để xem lại hồ sơ về giáo sư Boris ở trong trường. Tiến sỹ Từ, tốt nhất là anh theo tôi, sau đó mọi người sẽ gặp nhau tại nghĩa trang.”

Từ Nhân Vũ gật đầu đi theo Yelena, Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Makarov vội vã tới nghĩa trang Shuvalov ở vùng naoại ô. Lúc này, đã là rạng sáng ngày hôm sau, cung điện Mùa Đông đã trải qua một đêm không ngủ.

7

Trời vẫn chưa sáng tỏ. Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Makarov đã tới nghĩa trang Shuvalov. Nghĩa trang yên tĩnh lạ thường, không thấy một tiếng chim hót, cũng không trông thấy một bóng người. Hai hàng tuyết từng trải dài theo con đường nhỏ dẫn sâu vào nghĩa trang, bốn người giẫm trên tuyết, phát ra những âm thanh “rắc, rắc” nặng nề. Lương Viện vẫn nắm tay Đường Phong, hoảng sợ nhìn từng hàng bia mộ và thánh giá nhấp nhô hai bên đường. Bốn người đi tới cuối con đường, dựa vào trí nhớ, Đường Phong chỉ vào dốc núi nhỏ bên trái, khẽ nói: “Chắc là trên dốc núi đó.”

Bốn người tiếp tục tiến lên dốc núi, đột nhiên, họ nghe thấy tiếng sột soạt. Hàn Giang cảnh giác rút súng ra, đây là khẩu súng mà trước khi Yelena rời khỏi cung điện Mùa Đông đã đưa anh để phòng thân. Hàn Giang đi trước Đường Phong, đứng sừng sững trên tuyết, quan sát xung quanh. Trời sáng, trong nghĩa trang đã bốc sương trắng, Hàn Giang không nhìn rõ mọi vật cách khoảng chục mét, anh chỉ có thể lắng nghe. Anh lại nghe thấy những âm thanh sột soạt. Lúc này, trong nghĩa trang không thể có người, lẽ nào là Stephen hay là Tymoshenko? Đúng lúc Hàn Giang đang nghi ngờ thì Makarov bước tới, vỗ vỗ vai anh: “Đừng căng thẳng, đó chỉ là hai con sóc nshịch ngợm thôi.”

“Sóc! Ở đâu? Bác chắc chắn vậy sao?”

“Đi thôi! Tôi có thể đảm bảo đó là sóc mà!”

Mười phút sau, họ đã leo lên sườn núi. Hàn Giang đứng trên sườn núi, nhìn xung quanh, vẫn chưa nhìn rõ cảnh vật, chỉ loáng thoáng trông thấy rừng thông um tùm trên dốc núi phía xa xa. Hàn Giang quay lại dùng đèn pin soi về phía vị trí họ đang đứng, anh trông thấy một bia đá to lớn, đen sì, bên trên khắc hai chữ Hán lớn: Bất uất.

Trong lúc Hàn Giang đang ngạc nhiên thì Đường Phong chỉ tấm bia đá giới thiệu: “Đây là mộ của bậc thầy Hán học nổi tiếng, viện sỹ Arika. ”

“Chính là thầy giáo của Misha?” - Makarov hỏi. “Đúng vậy, rất nhiều nhà Hán học của nước Nga đều là học sinh của ông!” - Đường Phong đáp.

“Mộ của giáo sư Boris đâu?” - Hàn Giang lại hỏi Đường Phong.

“Chắc là ở gần đây!”

Nói xong, Đường Phong liền đi tới mộ của giáo sư Boris, nhưng lại bị Hàn Giang túm ngay lại. Hàn Giang cẩn trọng dùng đèn pin soi xung quanh khu vực mộ của viện sỹ Arika, soi tới sát gần mặt tuyết phía xa xa rồi mới yên tâm, anh nói: “Ở đây ngoài vết chân của chúng ta ra thì không phát hiện thấy dấu chân ai khác, xem ra ngoài chúng ta thì mấy hôm nay cũng không có ai tới đây cả!”

Chẳng mấy chốc Đường Phong đã tìm thấy bia mộ của giáo sư Boris trong những tấm bia mộ ngổn ngang, bởi vì anh lại trông thấy bông hồng đỏ đó. Bông hồng đỏ vẫn nằm lặng lẽ trước mộ của giáo sư Boris, chỉ có điều sau vài ngày bị gió tuyết vùi dập, nên nó đã mất đi màu đỏ tươi vốn có.

Đèn pin của Đường Phong soi lên bia mộ, vẫn là tấm bia mộ bình thường, có thể nói là sơ sài, bên trên khắc bằng chữ Nga “Boris Mikhail Ivanovich Ustinov”. Ngoài dòng họ tên như vậy ra thì không có gì cả. Đèn pin của Đường Phong từ từ di chuyển tới phía sau bia mộ, đó chính là nơi yên nghỉ của giáo sư Boris. Đường Phong tiến lại gần, dùng đèn pin tỉ mỉ quan sát chỗ này. Đột nhiên, anh mở to mắt, hét lên: “Mọi người xem, ở đây hình như bị ai đó lật lên rồi!”

Mấy người xúm lại, thấy trên bia mộ của giáo sư Boris tuy phủ kín tuyết nhưng rõ ràng tuyết mỏng hơn trên những nắp mộ khác, hơn nữa lại còn có vẻ hỗn loạn. Đường Phong nói như đinh đóng cột: “Nhất định có vấn đề. Tôi còn nhớ lần trước đến đây với tiến sỹ Từ, tuyết ở đây rất dày, hơn nữa cũng không hỗn loạn như vậy.” “Xem ra cậu nói đúng đấy!” - Hàn Giang nói. Lương Viên đột nhiên hỏi lại Hàn Giang: “Nếu quả thực kẻ tranh ngọc được cất giấu ở đây, thì hiện giờ chúng ta ở đây không phải rất nguy hiểm sao? Stephen và Tymoshenko có thể đem người tới đây giết chúng ta bất cứ lúc nào.”

Hàn Giang gật gật đầu, đáp: “Đúng vậy, chúng ta phải chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.”

“Mong rằng Yelena sớm đưa người tới đây!” - Makarov âm thầm cầu nguyện.

8

Khi Yelena và Từ Nhân Vũ dẫn theo cả đoàn người tới nghĩa trang Shuvalov thì trời đã sáng tỏ, nhưng sương sớm vẫn chưa tản hết. Giây phút mà Đường Phong và Hàn Giang trông thấy Yelena thì thần kinh đang căng như dây đàn của họ mới chùng xuống. Cảnh sát bố trí vài vòng cảnh giới xung quanh ngôi mộ, Yelena còn mang theo cả một vị bác sỹ pháp y giàu kinh nghiệm.

“Cuối cùng cũng đợi được em tới. Hiện giờ chúng ta có thể chắc chắn, thời gian gần đây mộ của giáo sư Boris đã bị người ta đục tới!” - Hàn Giang nói thẳng với Yelena về những phát hiện của họ.

“Ồ, nói như vậy thì kẻ tranh ngọc rất có khả năng được chôn ở đây sao?” - Yelena phấn khởi nói.

“Phải đào lên mới biết được!” - Makarov đáp.

Yelena lại tiếp lời: “Tôi cũng có phát hiện mới, chúng tôi đã làm rõ lai lịch của giáo sư Boris tại Đại học Saint Petersburg. Quả thực năm 1988 ông đã tới Đại học Saint Petersburg, Tymoshenko cũng đúng là học sinh của ông. Khoảng tám năm trước, giáo sư Boris chết vì một căn bệnh đáng sợ, nghe nói là bệnh truyền nhiễm về da, bởi vậy gần như không có ai tới tham dự tang lễ của ông và cũng rất ít người biết mộ của ông ở đâu.”

“Còn theo như những gì mà đồng nghiệp của giáo sư Boris kể lại thì trong thời gian ông lâm bệnh, đều do Tymoshenko chăm sóc ông. Sau khi giáo sư Boris chết, cũng là Tymoshenko giúp ông lo liệu tang lễ, giúp ông xây cất ngôi mộ này” - Từ Nhân Vũ bổ sung thêm.

“Hóa ra là vậy! Vậy thì suy đoán của chúng ta hoàn toàn có thể thành sự thật, sau năm 1988, Misha không còn được KGB bảo hộ nữa nên đã tới giảng dạy tại Đại học Saint Petersburg. Đáng lẽ ông có thể yên ổn tận hưởng tuổi già ở đây, nhưng cuối cùng lại bị chính học sinh Tymoshenko của mình hãm hại. Nhưng Misha chưa hề chết, ông đã trốn xuống dưới đường cống ngầm, và trở thành u hồn.” - Đường Phong nói.

“Vậy trong ngôi mộ sẽ là gì nhỉ? Lẽ nào bao nhiêu năm qua đều trống trơn?” - Lương Viên đột nhiên đưa ra câu hỏi.

“Đào lên xem nào!” - Yelena nói, rồi lệnh cho hai viên cảnh sát bắt đầu đào bới. Mộ rất nông, chỉ năm phút sau, một huyệt mộ không lớn lắm đã hiện lên. Trong huyệt mộ là một chiếc quan tài được làm bằng gỗ xoan. Makarov tỉ mỉ quan sát cỗ quan tài này, nói: “Từ chất liệu và cách chế tác cho thấy, đây là một cỗ quan tài khá tốt, tám năm rồi, không có bất cứ vết tích mục nát nào.” “Cỗ quan tài tốt vậy chắc là bên trong không thể trống rỗng đâu nhỉ?” - Lương Viên nói.

Yelena đưa mắt ra hiệu ột viên cảnh sát, anh ta dùng một chiếc xà beng cậy nắp quan tài trong huyệt mộ lên. Mọi người vây xung quanh huyệt mộ, căng thẳng nhìn chiếc quan tài trước mặt. Nắp quan tài đã thực mở ra, một bộ hài cốt thiếu mất xương sọ xuất hiện trước mắt. Mọi người thấy vậy không ai là không kinh ngạc: “Hài cốt không đầu?” - không ai bảo ai cùng đồng thanh kêu lên.

Hai phút sau, chỉ có Đường Phong nhanh chóng hình tĩnh lại. Anh không đợi bác sỹ pháp y ra tay mà liền thò tay vào trong quan tài nhặt một chiếc xương cánh tay, quan sát tỉ mỉ, sau đó nói với mọi người: “Bộ hài cốt này rất sạch sẽ, mọi người xem, trong quan tài tất cả đều rất sạch sẽ, rõ ràng không giống những quan tài chôn người chết thật sự, bộ hài cốt không đầu này khiến tôi nghĩ tới hoàng hậu Một Tạng mà Tymoshenko từng nói với tôi.” “Chính là vị hoàng hậu bị bọc trong pho tượng phật ư?” - Yelena hỏi lại.

Đường Phong gật gù đầu: “Ừm, đây có thể chính là hoàng hậu Một Tạng đó!”

Yelena không nói gì, quay người ra hiệu cho vị bác sỹ pháp y giàu kinh nghiệm giám định bộ hài cốt. Chẳng mấy chốc vị bác sỹ này đã rút ra kết luận đầu tiên: “Bộ hài cốt không có xương sọ này là của nữ giới, phán đoán bước đầu là của một người phụ nữ thuộc chủng tộc Tây Tạng - Aryan - Mông cổ, khoảng trên dưới 40 tuổi, cũng có khả năng cao hơn một chút.”

Kết luận này lại khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, trong huyết mộ của giáo sư Boris bỗng lại xuất hiện hài cốt phụ nữ, hơn nữa lại là chủng người Mông Cổ. “Cũng có nghĩa là bộ hài cốt này không thể là hài cốt của người Nga phải không?” - Yelena ngạc nhiên hỏi bác sỹ pháp y.

Bác sỹ pháp y gật đầu, khẳng định đáp: “Bộ hài cốt này chắc là đến từ Phương Đông, hơn nữa cũng có lịch sử rất lâu đời, ít nhất cũng hàng trăm năm, bà ta còn cổ xưa hơn bất cứ linh hồn nào trong nghĩa trang này. Đây quả thực là việc kỳ lạ không thể tin được, lần đầu tiên trong sự nghiệp mấy chục năm công tác tôi gặp phải đấy...”

Yelena đã không còn nghe rõ những lời nói sau đó của vị bác sỹ pháp y, cô chỉ cảm thấy đầu óc mình quay cuồng, rồi tung cả lên. Một lúc lâu sau, cô mới nghe thấy Makarov nói: “Xem ra suy đoán của Đường Phong là chính xác đấy, bộ hài cốt này quả thực là hài cốt của hoàng hậu Một Tạng, bà đến từ Phương Đông xa xôi và bị chôn vùi ở đây.”

Makarov nói xong, lại làm dấu thập tự trước ngực. Đường Phong liền nảy sinh nghi ngờ mới: “Nhưng theo như những gì Tymoshenko nói, hài cốt của hoàng hậu Một Tạng đã bị thất lạc trong chiến tranh vệ quốc, sao giờ lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

“Điều này thì phải hỏi Tymoshenko và u hồn Misha rồi!” - Yelena nói xong, dặn dò vị bác sỹ pháp y thu dọn cẩn thận bộ hài cốt phụ nữ không đầu để đem về phòng thí nghiệm xét nghiệm cẩn thận. “Vấn đề hiện giờ là kệ tranh ngọc đâu? Trong quan tài không hề có, lẽ nào Tymoshenko và Stephen đã nhanh chân trước một bước lấy kệ tranh ngọc đi mất?” - Yelena thất vọng nói.

Yelena vừa dứt lời, Đường Phong đã nhảy thẳng xuống huyết mộ, đứng giữa quan tài. Lương Viện giật mình: “Đường Phong, anh định làm gì vậy?”

“Tôi tin rằng kệ tranh ngọc ở đây!” - Nói xong,

Đường Phong cúi người xuống sờ lên mảnh ván để quan tài, rồi dùng tay gõ gõ, sau đó cầm chiếc xà beng trong tay viên cảnh sát cắm vào cạnh để quan tài, ra sức nạy lên. Để quan tài bị cạy bật lên, mọi người kinh ngạc phát hiện: hóa ra dưới đáy quan tài vẫn còn một lớp nữa. Đường Phong phấn khích nạy tất cả bản gỗ lên, lật lớp bọt biển dày dưới tấm gỗ lên - một kệ tranh ngọc óng ả đẹp đẽ hiện lên trước mắt mọi người, trên mặt tấm ngọc còn lấp lánh ánh vàng. Đường Phong nhận ngay ra: đây chính là kệ tranh ngọc mà anh phát hiện ra trong Hắc Đầu Thạch Thất.

Đường Phong nâng kệ tranh ngọc lên khỏi cỗ quan tài, Makarov cẩn trọng đón lấy, đặt nó lên nền tuyết trước tấm bia mộ. Ngay sau đó, Đường Phong lại phát hiện ra dưới đáy quan tài còn một lớp nữa có xếp từng dãy súng tiểu liên M4A1 cùng những băng đạn lớn.

“Tymoshenko biến chỗ này thành kho lưu trữ của hắn ta rồi!” - Yelena nhìn những khẩu súng được lấy ra từ trong huyết mộ nhận xét. Cô vừa dứt lời, từ phía sau những người đứng quanh bỗng vang lên tiếng nói hỗn loạn.

9

Mọi người xung quanh huyết mộ cùng nhìn về một phía, trên con đường nhỏ gần đó, hơn hai chục cảnh sát trang bị đầy đủ súng đạn đang vây quanh một người đàn ông cao to, toàn thân khoác áo choàng trắng, đội

mũ chụp đầu. Cảnh sát lớn tiếng hô hào người đó, yêu cầu ông ta dừng lại để kiểm tra nhưng người này không buồn để ý tới họ, cứ tiếp tục đi về phía ngôi mộ...

“Trời ơi, u hồn hiện thân thật rồi!” - Đường Phong chứng kiến cảnh tượng này thần thờ thốt ra câu đó.

Yelena thấy vậy vội vàng dùng bộ đàm ra lệnh cho cảnh sát: “Không được chặn lại, để ông ta tới đây.”

Hơn hai chục viên cảnh sát tản ra, mở đường cho u hồn. u hồn màu trắng một mình tiến lên sườn núi, mộ trắng, áo choàng trắng, mũ chụp đầu màu trắng, một thế giới trắng, dường như u hồn đang hòa cùng những gì xung quanh, ông cô độc, bước chân lảo đảo trên con đường tuyết phủ, giống như tù nhân Siberia lưu lạc...

Rút cuộc u hồn đã ngừng cầu nguyện, đứng dậy, đi về phía mọi người. Đến nơi còn cách mọi người khoảng năm mét, u hồn dừng lại. Đường Phong không thể tin đây chính là u hồn mà mình gặp trong cung điện Mùa Đông, anh càng không thể tin u hồn trước mặt này sẽ là Misha. Anh muốn nhìn rõ mặt u hồn, nhưng u hồn cúi đầu, chiếc mũ chụp đầu thùng thình che kín cả mặt u hồn. Đường Phong lại chăm chú quan sát chiếc áo choàng mà u hồn đang mặc, một chiếc áo thật kỳ lạ, Đường Phong không hiểu kiểu dáng của chiếc áo choàng này là của phương Tây phương hay phương Đông, “Misha, là anh phải không?” - Makarov lên tiếng trước.

“Ivan, tuy anh đã già rồi nhưng tôi vẫn nhận ra anh!” - u hồn Misha đã trả lời, giọng nói khàn khàn kỳ lạ.

“Anh không thể bỏ mũ chụp đầu ra sao?” - Makarov lại hỏi.

“Bởi vì như vậy có thể khiến các anh khiếp sợ!” - u hồn Misha đáp lại. Nói xong, Misha từ từ gỡ mũ chụp đầu xuống, ngẩng mặt lên. Mọi người chứng kiến đều vô cùng sửng sốt. Trên khuôn mặt sần sùi của Misha mọc chi chít những mụn bọc lớn nhỏ, có những mụn bọc còn tấy đỏ, có những mụn bọc đã vỡ ra chảy mủ xuống. Đó là một khuôn mặt khủng khiếp nhất trên thế giới này, khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả khuôn mặt đó.

“Sao? Anh...” - Makarov tức khắc khựng lại, không thốt nên lời.

Từ Nhân Vũ vô cùng kinh ngạc, run rẩy hỏi: “Thầy có còn nhớ em không? Hơn chục năm trước em đã từng nghe thầy giảng bài?”

“Ừ, tất nhiên tôi vẫn nhớ cậu, thật không ngờ hôm nay lại gặp cậu ở đây. Tôi cũng biết cậu đến đây vì kẻ tranh ngọc, đây là bí mật được tôi cất giấu hơn nửa thế kỷ qua, giờ xem ra không thể giữ được nữa rồi!”

“Misha chính là giáo sư Boris? Ông chính là người đã cứu mạng tôi trong cung điện Mùa Đông phải không?”

- Đường Phong hỏi.

U hồn Misha bỗng bật cười vài tiếng, âm thanh đó không giống cười mà lại giống như kêu khóc hơn.

“Không sai, Misha chính là Boris, Boris chính là Misha.

Chàng thanh niên, cho dù cậu là ai thì tôi cũng không muốn cậu chết trong tay Tymoshenko!” - Misha trả lời Đường Phong bằng tiếng Trung lưu loát.

“Misha, sau khi từ Trung Quốc trở về anh sống ra sao? Anh không chết vậy tại sao không đến tìm tôi?” - Makarov hỏi.

“Ít nhất trước khi tôi ‘chết’ thì tôi sống cũng khá ổn. Nhưng làm người không nên đòi hỏi quá cao, KGB đã an bài mọi thứ cho tôi, tôi không còn sự lựa chọn nào khác, tôi chỉ cần theo vậy mà sống là được rồi. Trong cuộc sống đã được an bài đó, tôi không thể đi tìm anh.”

“Chúng tôi đã tìm thấy hồ sơ của anh tại KGB nhưng đến năm 1988 thì không còn ghi chép gì về anh nữa, vậy là thế nào?” - Makarov lại hỏi.

Misha thở dài: “Lúc đó khi tôi thập tử nhất sinh quay trở về, Shelepin đã thu xếp mọi thứ cho tôi, khiến tôi không thể tự lựa chọn cuộc sống của mình. Tôi đã từng oán hận ông ta, nhưng giờ nghĩ lại, tôi mới nhận ra Shelepin không hổ danh là một chính trị gia có tài nhìn xa trông rộng. Hình như ông đã sớm dự liệu được số phận của rất nhiều người, bao gồm cả cuộc đời tôi. Dĩ nhiên ông lại không thể dự liệu được số phận của chính mình. Ông sớm lo liệu, chỉ cần tôi mất đi sự bảo hộ hữu ích của KGB, thì nguy hiểm lúc nào cũng sẽ

ình rập. Sự thật quả đúng như vậy, năm 1988, liên bang từng vững mạnh kiên cố đã bị lung lay, bản thân KGB còn khó giữ mình. Vì bị KGB bảo hộ từ lâu, giám sát 24 tiếng mỗi ngày, nên đã khiến tôi mất đi hầu hết không gian riêng tư, vậy là tôi xin được đến công tác tại Đại học Saint Petersburg. KGB không thể cài cắm người của họ trong trường đại học, cộng thêm tuổi tác tôi cũng cao, bao nhiêu năm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, vậy là đúng lúc đó, KGB đã gỡ bỏ sự giám sát bảo hộ đối với tôi”.

10

U hồn Misha ngừng lại một lúc, dường như ông đang hồi tưởng lại quãng thời gian tươi đẹp; “Những ngày tháng mới đến trường đại học quả là những ngày tháng rồi ren, nhưng tôi say sưa với nghiên cứu của mình. Cuộc sống tuy khó khăn đạm bạc nhưng đó lại là quãng thời gian vui nhất trong cuộc đời tôi, mãi cho tới khi Tymoshenko xuất hiện. Chính hắn, chính hắn đã hủy hoại cuộc sống của tôi, hủy hoại mọi thứ của tôi, khiến tôi trở thành hình dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như ngày hôm nay!”

“Tymoshenko đã hại ông thế nào? Tại sao anh ta lại phải hại ông?” - Đường Phong mạnh dạn hỏi.

“Bởi vì kẻ tranh ngọc, bởi vì bí mật của kẻ tranh ngọc! Tôi không thể không thừa nhận Tymoshenko là một trong những học sinh thông minh, cần cù và cũng tài hoa nhất của tôi. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, tôi đã tin rằng chỉ cần cậu ta cố gắng nỗ lực thì sẽ có thể vượt qua cả tôi, thậm chí đến một ngày còn có thể đứng ngang hàng với bậc thầy, ân nhân của tôi - viện sỹ Arik. Cũng bởi vậy mà tôi đã nói với cậu ta rất nhiều chuyện mà đáng ra là không nên nói.”

“Ví dụ như chuyện kẻ tranh ngọc giấu dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông và cả bí mật của kẻ tranh ngọc nữa?” - Makarov nói chen vào.

“Đúng vậy, cả chuyện những gì mà đội thám hiểm năm đó gặp phải, tuy vẫn giữ kín một vài bí mật quan trọng với cậu ta, nhưng những gì tôi nói cũng đã quá nhiều, quá nhiều. Tôi nhìn thấy sự tài hoa và thiên phú của cậu ta nhưng không nhìn rõ con người cậu ta, nên bỏ qua việc tìm hiểu con người này. Mãi sau này, tôi mới phát hiện ra dã tâm của cậu ta. Nhưng tới khi tôi muốn đi tìm KGB để họ di chuyển kẻ tranh ngọc dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông, thì KGB đã không còn tồn tại nữa. Tôi đến cục cảnh sát và một vài ban ngành khác nhưng không ai tin lời tôi, họ đều cho rằng tôi là một gã điên. Tymoshenko biết hành động của tôi, nhưng cậu ta không coi tôi là gã điên mà lại coi tôi là mối đe dọa lớn. Vì kế hoạch quy mô của họ, cậu ta đã âm thầm hạ độc tôi, biến tôi thành bộ dạng thế này, sau đó mua chuộc cảnh sát, tuyên truyền với bên ngoài là tôi đã chết, nhưng tôi vẫn chưa chết. Vậy là Tymoshenko lại âm mưu giết tôi lần nữa, cậu ta thuê một sát thủ giết hại tôi. Tôi phải lẩn trốn khắp nơi, một lần tôi đã bị sát thủ đó đuổi đến đường cống ngầm, gã đó đã nổ liên mấy phát súng, trong đó một phát súng đã bắn trúng tôi và tôi đã gục trong nước cống, bất tỉnh nhân sự. Gã sát thủ đó tưởng rằng đã kết liễu được tôi, nên đã bỏ đi. Tôi lại thoát được lần nữa và được những người nhặt rác cứu sống. Từ đó trở đi, tôi đã đi theo những người nhặt rác sống cuộc sống giống như kẻ ăn mày, tôi lựa chọn cuộc sống dưới đường cống ngầm.

Và như vậy, vài năm qua đi, Tymoshenko cho rằng tôi đã chết, nên không tiếp tục truy sát tôi nữa.”

“U hồn chúng tôi gặp trong lần đầu tiên xuống cống ngầm có phải là ông không?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Là tôi, nhưng lúc đó tôi rất sợ, tôi sợ Tymoshenko phát hiện ra tôi vào trong cung điện Mùa Đông, biết tôi vẫn chưa chết thì sẽ lại tiếp tục truy sát tôi, bởi vậy tôi đã bỏ chạy. Hơn nữa lúc đó tôi loáng thoáng nghe thấy các cậu nói chuyện với nhau bằng tiếng Trung Quốc, điều đó lại càng khiến tôi hoảng sợ, trong đường cống ngầm tại Saint Petersburg tại sao lại có người nói tiếng Trung? Tôi còn nhớ rất rõ gã sát thủ giết tôi trước đây chính là một người Trung Quốc”.

“Sao cơ? Sát thủ người Trung Quốc?” - Hàn Giang kinh ngạc.

“Đúng vậy, tôi nghi ngờ hắn cùng hội với Tymoshenko.”

“Vì thế ông cũng nghĩ chúng tôi là người của Tymoshenko!” - Hàn Giang nói.

“Đừng quên lúc đó các cậu còn cầm cả súng.”

“Nhưng khi chúng tôi phát hiện ra căn buồng nhỏ dưới lòng đất thì ông hình như đã rời khỏi đó, có phải căn phòng đó đã bị ông bỏ lại không?” - Hàn Giang nói ra thắc mắc trong lòng.

U hồn Misha cười nhạt, đáp: “Hình như gần đây Tymoshenko đã phát giác ra tôi vẫn chưa chết, nhất là sau khi anh ta phát hiện ra tôi đột nhập vào cung điện Mùa Đông nên đã mấy lần xuống đường cống ngầm tìm tung tích của tôi. Anh ta cũng cải trang giống tôi thế này, anh ta cũng phát hiện ra căn phòng nhỏ dưới lòng đất của tôi, nên tôi không thể không di chuyển tới một căn phòng khác ở dưới đó, đây chính là nhà của u hồn mà các cậu thường nói. Hàng nghìn hàng vạn con chuột đã chặn đứng đường đi của Tymoshenko, còn tôi với bộ dạng thế này lại khiến cho bọn chuột phải nhường đường, có lẽ bọn chúng cũng không muốn bị nhiễm mầm bệnh trên cơ thể tôi, khà khà... Tôi phải cảm ơn những con chuột đó, chính bọn chúng đã giúp tôi sống được đến ngày hôm nay.”

“Thảo nào khi lần thứ hai tôi xuống đường cống ngầm lại luôn cảm thấy có một đôi mắt chăm chăm nhìn mình, hóa ra là Tymoshenko.” - Hàn Giang hồi tưởng lại tình hình trong đường khi xuống đó lần thứ hai.

11

“Vậy ông xâm nhập vào cung điện Mùa Đông thế nào?” - Đường Phong hỏi Misha.

“Đó là mấy hôm trước, tôi vô tình phát hiện ra đường cống ngầm rất gần cung điện Mùa Đông đã bị ai đó đập thủng. Tôi chui vào xem thì hiểu ra cái lỗ đó thông tới gian mật thất cất giữ kệ tranh ngọc, nên tôi lập tức nghĩ tới Tymoshenko.”

“Vậy là ông đã đập tiếp cái lỗ đó, rồi từ đó chui vào cung điện Mùa Đông, đêm đêm lại nhát ma dọa quỷ. Nhưng tôi vẫn còn chút thắc mắc, ông làm thế nào mà có thể mở được những cánh cửa đó ra? Rồi còn trốn được cả camera giám sát?” - Đường Phong lại hỏi.

“Đừng quên, tôi đã từng làm việc trong đó mấy chục năm, tôi nắm rõ như lòng bàn tay từng căn phòng trong đó. Ngoài ra, tôi cũng học được một vài chiêu của người đặc công từng phụ trách bảo vệ tôi, ví dụ như tự tạo máy phá sóng, có thể làm nhiễu tín hiệu của camera, hay làm thế nào để mở cửa phòng.”

“Vậy tại sao ông phải đột nhập vào cung điện Mùa Đông?” - Đường Phong nói ra nghi ngờ lớn nhất trong lòng.

“Bọn chúng mà đoạt được kệ tranh ngọc thì một thảm họa sẽ bắt đầu, bởi vậy tôi phải dựa vào năng lực ít ỏi của mình để ngăn chặn âm mưu của hội Tymoshenko.”

“Âm mưu của Tymoshenko? Có phải vì pho tượng phật đó không? Lần đầu tiên khi tôi vô tình vào nhầm trong cung điện Mùa Đông thì phát hiện ra pho tượng phật trong gian triển lãm Trung Quốc đã biến mất, nhưng hôm sau nó lại xuất hiện nguyên vẹn trong tủ trưng bày, là do ông làm sao?” - Đường Phong hỏi thẳng vấn đề mà anh quan tâm nhất.

U hồn Misha cúi đầu, im lặng, giống như đang ngẫm nghĩ, cũng giống như có điều khó nói. Đốc núi nhỏ chìm trong tĩnh lặng, chỉ có âm thanh ghe rợn của những cơn gió lạnh chốc chốc lại thổi qua. Đường Phong phát hiện ra hình như cánh tay trái của Misha có chút không tự nhiên, anh nhìn theo cánh tay của ông, máu, anh nhìn thấy từng giọt từng giọt máu trên cánh tay của Misha đang nhỏ xuống nền tuyết, đây chắc là vết thương mà ông bị Tymoshenko bắn trúng. Đường Phong tiến lên phía trước, quan tâm hỏi: “vết thương của ông vẫn đang chảy máu kìa!”

Đường Phong định tiến lên nữa, nhưng Misha đột nhiên ngừng đầu, hét về phía anh: “Đúng vậy, là vì pho tượng đó, lần đó đáng lẽ nó đã ở trong tay tôi nhưng vì cậu xuất hiện, chạm vào thiết bị cảnh báo nên tôi phải vội vã thoát thân, bất đắc dĩ mới phải đặt pho tượng về vị trí cũ.”

“Bên trong pho tượng rút cuộc có gì vậy? Là xương sọ của hoàng hậu Một Tạng sao?” - Đường Phong truy hỏi.

“Xương sọ của hoàng hậu Một Tạng?! Bà quá đẹp, vẻ đẹp phương Đông hoàn mỹ không tỳ vết” - Nói xong, Misha lại bật ra tràng cười ớn lạnh, giống tiếng sói hú, lại giống như... Đường Phong không thể tưởng tượng ra đó là âm thanh gì. Nhưng đúng lúc này, cơ thể Misha bỗng lắc mạnh một cái, rồi ngay sau đó lại thêm một lần nữa. Tiếng súng thảm khốc đã xé rách sự tĩnh mịch của rừng sâu.

“Nằm xuống, có súng bắn tía!” - Sau tiếng hét của Hàn Giang và tiếng súng chói tai, cả vùng máu đỏ tươi trước ngực Misha vương vãi khắp nơi, máu nhuộm đỏ áo choàng trên người ông.

Đường Phong sững sờ chết lặng trước mặt Misha, anh không biết phải làm thế nào. Hàn Giang xông lên, kéo Đường Phong vào phía sau bìa mộ: “Cậu không muốn sống nữa sao!” - Hàn Giang gào lên với Đường Phong.

Đường Phong vẫn đang nghĩ tới những lời nói của Misha ban nãy, Hàn Giang đã rút súng ra, chỉ về phía rừng thông trước mặt nói với Yelena: “Ồ đó, trong rừng thông trước mặt!” - Hàn Giang, Yelena và rất nhiều cảnh sát nấp sau từng bìa mộ, cùng bắn về phía rừng thông đó, nhưng phía bên đó chẳng mấy chốc đã yên tĩnh trở lại.

Misha trúng đạn, nhưng vẫn gượng đứng trên sườn núi, hình như những tiếng kêu thét, tiếng súng bắn tủa xung quanh đều không liên quan tới ông. Ông khó nhọc bước đi vài bước, tiến tới ngôi mộ của mình, đó là ngôi mộ Tymoshenko xây cho ông, họ tên trên mộ là do KGB đặt cho ông, mọi thứ ở đây vốn dĩ đều không liên quan tới ông, nhưng cuối cùng ông vẫn kết thúc mạng sống đổ gục trước mộ. Cơ thể Misha co giật mạnh một cái, miệng và người vẫn không ngừng trào máu đỏ, ông trợn trừng đôi mắt khủng khiếp, nhìn Đường Phong, mãi vẫn không chịu khép lại. Đường Phong hoảng hốt chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đột nhiên, anh nghe thấy từ miệng Misha thốt ra một câu không rõ lời: “Trong... trong tượng phật... có thứ... các cậu cần..

Nói xong câu này, cơ thể Misha lại co giật mạnh một lần nữa rồi bất động hẳn. Máu tươi của ông bắn lên ngôi mộ hoang sơ, bắn lên kệ tranh ngọc, và cũng từ từ nhuộm đỏ bông hồng đã úa tàn trước mộ...

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

43. Chương 16

Chương 16

Biển Băng dậy sóng

Một khe nứt mỏng manh trên đầu pho tượng tượng giãn ra từng chút từng chút một, ngay sau đó lại là một đường nứt, đường thứ ba, đường thứ tư, đường thứ năm... rồi rào một tiếng, pho tượng phật mới ban nãy còn phẳng phất khí cốt thần bí phương Đông, mà trong chớp mắt đã biến thành một đồng gạch sứ hoang tàn. Và trong pho tượng, một chiếc xương sọ khủng khiếp hiện lên trước mắt mọi người...

1

Tiếng súng liên hồi rút cuộc đã dừng lại, Yelena dẫn người đi lục soát rừng thông trên sườn núi đối diện, tìm thấy vị trí của tay súng bắn tủa, nhưng ở đó không còn gì cả.

Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện, Từ Nhân Vũ và Makarov vẫn đứng im trước ngôi mộ của giáo sư Boris, gió đông lạnh buốt cào qua mặt mọi người. Đường Phong thần thần nhìn cảnh sát khiêng thi thể của Misha lên xe, lại thêm một người nữa bỏ mạng, anh không biết người tiếp theo sẽ là ai đây, là mình, hay là Hàn Giang?

Lúc đó anh đã chìm sâu trong sự trách móc bản thân, tại anh không sớm nhìn ra con người thật của Tymoshenko, lại còn kể cho anh ta nghe về chuyện gặp gỡ u hồn trong cung điện Mùa Đông. Chính Tymoshenko đã nghe anh kể nên mới chắc chắn rằng u hồn Misha vẫn chưa chết và mới lấy cấp đầu pho tượng phật quan trọng đi.

Yelena lục soát hiện trường xong, quay trở lại mộ giáo sư Boris, nói với mọi người: “Được rồi, chúng ta nên rút thôi!”

“Rút? Kết thúc như vậy sao?” - Hàn Giang hỏi Yelena.

“Anh muốn thế nào?”

“Bây giờ nhân lúc Stephen và Tymoshenko vẫn chưa rời khỏi Saint Petersburg, hãy tóm lấy chúng!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Đúng là phải tóm chúng, nhưng không phải ở đây. Hiện giờ bọn chúng không quay lại đây nữa đâu!” - Yelena phán đoán.

Makarov gật gù: “Yelena nói đúng đấy, kệ tranh ngọc hiện giờ đang ở trong tay chúng ta, bọn chúng đã không thể ở lại Saint Petersburg được nữa, chúng nhất định sẽ đem đầu pho tượng phật rời khỏi Saint Petersburg.”

“Đúng thế, vậy nên kế hoạch ngày hôm nay là phải tăng cường giám sát không chế sân bay, bến xe, đường bộ và cả ga tàu hỏa nữa, để phòng bọn chúng tháo chạy!”

- Yelena nói.

“Em cho rằng làm như vậy là có thể tóm được bọn chúng sao?” - Hàn Giang chất vấn.

“Vậy anh nói xem phải làm thế nào bây giờ?” - Yelena tức tối nhìn Hàn Giang.

“Đợi đã!” - Đường Phong bỗng nhiên ngắt lời Hàn Giang và Yelena, “Yelena, ban nãy cô vừa nhắc đến sân bay, đường bộ, bến xe, ga tàu hỏa, nhưng... nhưng cô đã quên mất một địa điểm, Saint Petersburg là thành phố nằm cạnh biển...”

“Ý anh là vẫn còn bến cảng! Sao tôi lại quên mất bến cảng nhỉ!” - Yelena ngạc nhiên.

“Không chỉ là bến cảng mà bất cứ lúc nào bọn chúng cũng có thể tiến ra biển từ một bãi biển nào đó.” “Được rồi! Tôi sẽ lập tức ra lệnh phong tỏa tất cả các cảng biển, kiểm tra bến tàu thủy.”

“Dĩ nhiên, chúng có rất nhiều chiêu, bọn chúng có thể thử nghiệm đủ mọi cách thức. Tôi thấy thế này nhé, tôi và Hàn Giang sẽ đến bến tàu thủy xem sao. Lương Viện, cô và tiến sỹ Từ cùng lão Mã sẽ về khách sạn Astoria nghỉ ngơi. Mọi người luôn phải giữ liên lạc với nhau đấy!” - Đường Phong nói.

Hàn Giang gật đầu: “Hiện giờ cũng chỉ có cách đó. Yelena, cho anh mượn xe của em, anh hứa là sẽ không làm hỏng nó đâu.”

Yelena đưa chìa khóa cho Hàn Giang, dặn dò: “Các anh phải cẩn thận đấy!”

Hàn Giang nhận chìa khóa, nhìn kệ tranh ngọc vẫn đang đặt trên nền tuyết, anh cầm lên, mặt cổ rạn ra một nụ cười khó coi, rồi lại nói với Yelena: “Cái này cũng để anh dùng trước nhé!”

Yelena lườm một cái, hét lên: “Anh đúng là được voi đòi tiên!” - Nói xong, Yelena nhìn nhìn xung quanh, phần lớn cảnh sát và đặc công của Cục an ninh Liên bang đã rút lui, lúc này cô mới yên tâm.

2

Hàn Giang giao kệ tranh ngọc cho Lương Viện để cô cất giữ. Lương Viện và Từ Nhân Vũ, Makarov, ba người mang theo kệ tranh ngọc về khách sạn nghỉ ngơi.

Đường Phong và Hàn Giang, lái chiếc Fiat của Yelena tới bến tàu thủy. Ở đây khá vắng người, chỉ có vài ba mống, cũng có rất ít thuyền ra khơi.

Đường Phong ngồi trong xe, cẩn thận quan sát những người trong bến tàu, anh hỏi Hàn Giang: “Anh đã trông thấy người của Yelena chưa?” - Hàn Giang cũng đang chăm chú quan sát những người trên bến tàu, nghe Đường Phong hỏi vậy, miệng liền lẩm bẩm: “Không nhận ra, có lẽ người của họ nấp ở đâu đó thôi!” - Hàn Giang quét mắt một lượt những người trên bến tàu, nói với Đường Phong: “Hai ngày hôm nay chúng ta chưa nghỉ ngơi rồi, không thể gượng mãi thế này được, ngộ nhờ Stephen và Tymoshenko mấy hôm không xuất hiện thì chúng ta toi đấy, bởi vậy ta sẽ thay nhau nghỉ ngơi.

Thế nào, tôi nghỉ trước hay là cậu nghỉ trước đây?”

“Anh nghỉ trước đi! Tôi vẫn chịu được!” - Đường Phong khẳng khái trả lời. Hàn Giang cũng không nhường, dặn dò Đường Phong mấy điều cần chú ý rồi gục đầu xuống ngủ. Cả ngày, Đường Phong ngồi mãi trong xe, vừa chăm chú quan sát động tĩnh trên bến tàu, vừa chịu đựng tiếng ngáy khò khò của Hàn Giang.

Bốn giờ chiều, sắc tối đã buông xuống, bến tàu thủy đã sáng đèn, Đường Phong quả thực cũng đã mệt mỏi. Anh gáp dài một cái, nhìn sang Hàn Giang bên cạnh. Hàn Giang vẫn đang ngáy như sấm, chẳng có ý gì là thay ca cả. Đường Phong chau mày rồi lại nhìn ra ngoài cửa kính ô tô, nhiệt độ bên ngoài đang giảm xuống nhanh chóng, người qua lại trên bến tàu bước đi vội vã, chẳng mấy chốc đã khó mà thấy bóng dáng ai.

Đường Phong nhìn ra ngoài cửa xe, mí mắt đang không ngừng trĩu xuống. Từ từ, từ từ, Đường Phong đã khép đôi mắt một hồi cao độ lại. Khoảng hai mươi phút sau, một âm thanh chói tai đã đánh thức Đường Phong, anh vội vàng tỉnh dậy, đôi mắt kèm nhèm, nhìn ra ngoài cửa xe. Lúc này anh mới phát hiện ra trời đã về đêm, hơn nữa không biết từ lúc nào, bên ngoài đang mưa dông, cửa kính chiếc Fiat mù mịt hơi nước. Đường Phong thò tay ra lau lau hơi nước trên cửa kính ô tô, rồi lại gạt cần gạt nước lau cửa kính trước, lúc này anh mới trông thấy, trên bến tàu thủy cách đó không xa, đang có một chiếc BMW đỗ ở đó. Anh cố gắng nhớ lại âm thanh nghe thấy ban nãy, “hình như là tiếng phanh xe!” - Đường Phong nghĩ tới đây liền quan sát kỹ chiếc BMW cách đó không xa. Anh đột nhiên phát hiện hình như có một người đang đứng sau chiếc xe BMW lấy thứ gì đó từ trong cốp xe ra. Người đó làm gì đó một lúc, cuối cùng đã đóng cốp xe lại, xách một chiếc hộp hình vuông tiến về phía cây cầu sắt hoen rỉ cạnh chiếc BMW.

“Tymoshenko!” - Đường Phong nhìn thấy chiếc hộp đó liền nhận ngay ra đó chính là chiếc hộp mà Tymoshenko mang ra khỏi cung điện Mùa Đông.

“Ở đâu?” - Đường Phong nói không to nhưng Hàn Giang vẫn bị thức giấc và hỏi.

Đường Phong nhìn nhìn Hàn Giang, cười đau khổ: “Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi cơ đấy, tôi còn tưởng anh chuẩn bị ngủ đến sáng mai cơ!”

“Nói ít thôi! Tymoshenko ở đâu?”

Đường Phong chỉ vào bóng người trên cây cầu sắt: “Đó chính là Tymoshenko, trong cái hộp mà anh ta đang xách chắc chắn là đầu pho tượng phật của hoàng hậu Một Tạng.”

Hàn Giang tập trung quan sát xung quanh một hồi, không phát hiện ra điều gì khác thường, anh không khỏi nghi ngờ: “Sao chỉ thấy mỗi Tymoshenko vậy?”

“Khả năng Stephen đang ở quanh đây.”

“Không quan tâm nhiều nữa, tóm lấy hắn rồi tính tiếp!” - Nói xong, Hàn Giang gọi điện cho Yelena. Yelena nghe Hàn Giang báo cáo xong liền nói: “Tạm thời anh cứ chú ý quan sát hắn, đừng hành động vội, em sẽ lập tức dẫn người tới!”

Gọi xong cho Yelena, Hàn Giang lại nhìn Đường Phong: “Đừng hành động vội? Cái này thật không phù hợp với phong cách của tôi!”

“Cũng không phù hợp với phong cách của tôi. Ngộ nhỡ Tymoshenko chạy mất thì sẽ không ổn đâu!” - Đường Phong lúc này nóng lòng muốn tóm được Tymoshenko để xem thử rút cuộc có gì được đựng trong chiếc hộp đó.

“Vậy thì chúng ta còn đợi gì nữa?” - Hàn Giang quẳng luôn lời dăn dò của Yelena sang một bên, rút súng ra, bước xuống xe. Đường Phong cũng xuống theo, hai người tới trước chiếc cầu thang sắt hoen rỉ loang lổ, chiếc cầu thang dẫn tới một chiếc cửa sắt màu xanh lá cây cũng hoen rỉ loang lổ, hai bên cửa sắt là một dãy tường vây bao quanh.

“Bên trong dãy tường vây đó là nơi nào nhỉ?” - Hàn Giang hỏi.

“Không biết, có lẽ là sào huyệt của bọn chúng!” - Đường Phong đáp.

Câu nói của Đường Phong khiến Hàn Giang càng đề cao cảnh giác. Hai người chẳng mấy chốc đã tới trước cánh cửa sắt màu xanh, Hàn Giang khẽ đẩy cửa, cánh cửa cọt két một tiếng rồi mở ra. Đường Phong và Hàn Giang lách người qua, cẩn thận rón rén bước vào bên trong.

Trong cánh cửa không có lấy một tia ánh sáng, cũng không thấy tung tích của Tymoshenko, một vùng tối đen im ắng. Đường Phong giương súng từng bước, từng bước chậm rãi dò dẫm tiến lên phía trước. Hai người đều không bật đèn pin, bởi vì như vậy sẽ tự biến mình thành cái bia của đối thủ. Đường Phong lau những giọt nước mưa lạnh buốt trên mặt, tiếp tục tiến lên phía trước, đột nhiên, anh cảm thấy chân mình bỗng nhẹ bẫng, giống như bước hụt khỏi tòa nhà cao tầng cao tới trăm mét. Đường Phong có cảm giác bất an, dưới chân là gì nhỉ? Bẫy hay là vực sâu không đáy? Tuy hoang mang, nhưng theo phản xạ, anh lập tức lùi ngay lại phía sau nhưng vẫn bị ngã xuống. Đúng lúc gần cần treo sợi tóc đó, một bàn tay to khỏe đã tóm lấy anh. Đường Phong ngược lên nhìn, là Hàn Giang, Hàn Giang nhào ra đất tóm chặt lấy anh.

Đường Phong thở hổn hển, tim đập thình thịch. Anh không biết Hàn Giang ở trên đó có thể gắng gượng được bao lâu, vì cảm thấy cơ thể mình vẫn đang trượt xuống. Không thể chỉ trông chờ vào Hàn Giang, bản thân mình cũng phải làm chút gì đó! Nghĩ vậy, Đường Phong cố gắng vươn một cánh tay ra, hướng lên trên, muốn tóm lấy thứ gì đó. Anh đã tóm được rồi, lại là một cánh tay, là một cánh tay khác của Hàn Giang. “Cố gắng lên!” - Hàn Giang vừa cổ vũ Đường Phong, vừa kéo Đường Phong lên từng chút một.

3

Rút cuộc Đường Phong đã đứng dậy được, anh thở dốc, moi đèn pin trong người ra, bật đèn pin lên, soi xuống dưới chân, anh muốn nhìn xem rút cuộc dưới đó là gì mà xém chút nữa đã lấy mạng mình!

“Đừng soi nữa, phía dưới là hầm tàu!” - Hàn Giang nói.

“Hầm tàu?” - Đường Phong nghi ngờ soi soi xuống phía dưới, quả nhiên là một hầm tàu, một hầm tàu vừa sâu vừa rộng. Trong hầm tàu có vút rất nhiều sắt đồng phế thải, một đầu hầm tàu thông với đại dương tối đen, lúc này nước biển đang cuốn theo những tảng băng nổi ra sức đập vào mạn hầm, phát ra những âm thanh ầm ầm. Còn đầu kia của hầm tàu lại giống như một công ten nơ bỏ hoang, công ten nơ xây trên hầm tàu, bên trong tối thui, không nhìn thấy lấy một tia sáng.

“Ở đây hóa ra là một xưởng đóng tàu?” - Đường Phong quay lại hỏi Hàn Giang.

“Không sai, là một xưởng đóng tàu, nhưng đã hoang phế từ lâu rồi.”

“Tymoshenko đâu? Có khi nào hấn trốn đi đâu không...” - Nói xong, Đường Phong chỉ chỉ vào công ten nơ tối om trước mặt.

Hàn Giang khẽ gật đầu, hai người lên nòng súng, áp sát công ten nơ tối om. Tấm cửa cuốn to lớn của công ten nơ ri sét loang lổ, một cảnh tượng hoang tàn, rõ ràng ở đây cũng đã bị bỏ hoang từ lâu. Hai người đứng im tại vị trí cách cửa công ten nơ chừng hai mươi mét, Đường Phong nhìn Hàn Giang, sau đó lớn tiếng hét vào bên trong công ten nơ tối đen: “Tymoshenko, tôi biết anh trốn bên trong, anh đã bị bao vây rồi, anh không thoát được đâu, mau đầu hàng đi!”

Công ten nơ tối đen lặng thinh như tờ, một vùng chết chóc, không ai lên tiếng, chỉ có tiếng nước biển cuốn theo băng nổi càng đập mạnh hơn vào hầm tàu. Đường Phong lại nhìn Hàn Giang, không biết tiếp theo nên làm thế nào. Hàn Giang vẫy tay, ý là tiếp tục tiến lên phía trước. Nhưng hai người họ vừa bước được một bước thì từ trong công ten nơ, giọng Tymoshenko đột nhiên vọng ra: “Đường Phong, cậu đừng lừa tôi nữa! Tôi bị bao vây ư? Hừm! Nếu tôi thật sự đã bị bao vây thì các người đã tấn công tôi từ lâu rồi.”

“Đúng là anh đang ở trong đó, đại đội của chúng tôi sẽ lập tức kéo đến, anh tưởng cứ trốn trong đó sẽ thoát được sao?”

“Tôi tự có cách của mình, không khiến anh phải bận tâm!”

“Được rồi, cứ cho rằng chúng ta sắp phải tạm biệt nhau, vậy thì hãy nói cho ra nhẽ được không?”

“Nói cái gì?” - Tymoshenko chắt vấn.

“Nói về thầy giáo, giáo sư Boris của anh. Từ lúc tôi gặp anh ở cung điện Mùa Đông, tôi đã muốn hỏi anh về tình hình của giáo sư Boris, nhưng anh toàn lảng tránh, giờ thì tôi đã hiểu ra rồi. Anh nói xem, tại sao anh phải hại giáo sư Boris?”

“Bởi vì ông ta đã biết quá nhiều!” - Tymoshenko gào lên.

“Thế nên anh đã giết ông!”

“Không! Không phải tôi, là Stephen đã giết ông!” “Nói như vậy nghĩa là tất cả những gì anh làm đều là do Stephen điều khiển?”

“Khà khà! Đường Phong, cậu hơi coi thường tôi đấy, tôi bị Stephen điều khiển? Lúc tôi còn làm việc cho ‘tướng quân’ thì Stephen vẫn còn hành nghề trộm cắp văn vật đấy!”

“Tướng quân? Anh có thể nói cho tôi biết tướng quân là ai không?” - Đường Phong hỏi.

“Đường Phong, cậu đã biết không ít rồi đấy, tôi khuyên cậu một câu, các cậu đừng đấu với tướng quân, các cậu không đấu được với ông ta đâu.”

Nghe tới đây, Đường Phong và Hàn Giang bốn mắt nhìn nhau, trong lòng hai người đều có một dấu hỏi to tướng. Đường Phong định thần lại, hỏi tiếp: “Được rồi, tôi vẫn còn một câu hỏi, các anh đã đoạt được kệ tranh ngọc rồi vậy tại sao không sớm rời khỏi Saint Petersburg đi?” Trong công ten nơ hoang phế không có tiếng trả lời. Đường Phong và Hàn Giang chờ đợi hồi lâu, đúng lúc hai người cho rằng Tymoshenko đã chuồn mất thì trong công ten nơ lại vọng ra giọng nói của gã: “Đó là bởi vì tôi vẫn còn một thứ quan trọng vẫn chưa đoạt được, nếu như đoạt được thứ đó, cộng thêm bản đồ phía sau kệ tranh ngọc, thì tôi sẽ có thể tìm thấy Mật Thành Hạng Hải, thành phố ẩn sâu trong sa mạc, chứa đầy báu vật của vương triều Tây Hạ!”

“Còn có thứ gì vậy, có quan trọng bằng kệ tranh ngọc không?” - Đường Phong không hiểu lớn tiếng hỏi.

“Mạng sống của giáo sư Boris! Bởi vì ông đã biết quá nhiều, biết nhiều hơn bất cứ ai khác, còn chúng ta lại biết quá ít!” - Tymoshenko nói ra một câu không đầu không cuối, sau đó lại là sự im lặng kéo dài.

“Nếu tôi đoán không lầm thì thứ đó đang ở trong đầu pho tượng phật phải không?” - Đường Phong không nhin được, lại phá vỡ sự im lặng.

“Đúng vậy, cho dù cả bốn kệ trong ngọc đều được tìm thấy thì muốn tìm kiếm được Mật Thành Hạng Hải cũng không thuận buồm xuôi gió, cũng vẫn phải đi rất nhiều đường vòng, bởi vì gần 1000 năm rồi, sự biến đổi của lịch sử sẽ thay thế rất nhiều, rất nhiều... Vì thế vẫn cần có một thứ như vậy mới có thể đưa chúng ta tới Mật Thành Hạng Hải một cách thuận lợi. Đây chính là nguyện vọng lớn nhất của tôi trong cuộc đời này!” - Nói xong, Tymoshenko liền bật ra tràng cười khiến người ta khiếp sợ. Cùng với tiếng cười của Tymoshenko, cửa của công ten nơ rỉ sét loang lỗ đó bỗng nhiên cũng từ từ cuốn lên. Đường Phong và Hàn Giang mở trừng mắt, họ không biết mình sắp nhìn thấy gì đây.

Một chùm ánh sáng từ trong công ten nơ rọi ra ngoài, lóa tới mức khiến Đường Phong và Hàn Giang không mở được mắt. Đợi tới khi thích nghi được với chùm ánh sáng đó thì lúc này họ mới nhìn ra trong chiếc công ten nơ bỏ hoang lại là một đường băng chuyên dài dằng dặc và đang trôi trên đó là một chiếc ca nô cao tốc. Tymoshenko lúc này đang ở trên chiếc ca nô, mỉm cười với Đường Phong và Hàn Giang.

Đường Phong và Hàn Giang thấy vậy lập tức hiểu ngay tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng họ chưa kịp phản ứng thì Tymoshenko đã vẫy vẫy tay với hai người rồi dồn sức khởi động chiếc ca nô trên băng chuyên, rồi họ chỉ kịp thấy chiếc ca nô màu trắng vẽ thành một đường vòng cung đẹp đẽ trên không trung, một đầu lao xuống mặt biển tối đen.

4

Khi Đường Phong và Hàn Giang quay lại xưởng đóng thuyền hoang phế, đến bến tàu thì đúng lúc gặp Ivan Pavlov kéo theo cả một đội quân tới. Hàn Giang cầu nhàu Ivan Pavlov bằng tiếng Nga bồi: “Sao giờ bọn anh mới tới, Tymoshenko lái ca nô chạy mất rồi”.

Ivan Pavlov đang định mở miệng nói gì đó thì Hàn Giang lại chất vấn tiếp: “Yelena đâu? Sao chỉ có mỗi anh tới?”

“Yelena có nhiệm vụ quan trọng khác!” - Ivan Pavlov đáp.

Hàn Giang quyết định không đợi Yelena nữa, anh dẫn Đường Phong tìm kiếm một vòng trên bến tàu, rồi nhảy lên một chiếc ca nô đang có người. Chủ nhân của chiếc ca nô không hiểu chuyện gì xảy ra, đang định hỏi Đường Phong thì Ivan Pavlov đã rút thẻ cảnh sát chìa ra trước mặt người đó: “Ca nô của anh hiện được Cục an ninh Liên bang trưng dụng!”

Chủ nhân của chiếc ca nô chưa kịp hiểu gì thì đã bị đuổi xuống. Ivan Pavlov cũng nhảy lên ca nô, nói với Đường Phong và Hàn Giang: “Các anh ngồi cho chắc vào, cẩn thận bị văng xuống dưới biển.”

Nói xong, Ivan Pavlov điều khiển chiếc ca nô lao như tên bắn tiến thẳng về phía mặt biển tối đen.

Đường Phong và Hàn Giang bám chặt thành ca nô, không dám mở mắt. Nước biển, mưa lạnh, cuồng phong không ngừng quất lên mặt họ, giống như lưỡi dao cứa, cũng giống như bị kim châm. Hàn Giang không ngờ kỹ thuật lái ca nô của Ivan Pavlov lại điêu nghệ đến vậy, anh đoán tốc độ của chiếc ca nô hiện giờ ít nhất

cũng phải tới 50 cây số trở lên, chỉ cần bắt cần buông tay ra một cái là sẽ ngã nhào xuống nước, bị mặt biển tối đen nuốt chửng.

Chiếc ca nô sau nửa tiếng nhấp nhô trên biển, Ivan Pavlov đột nhiên hét to một tiếng khiến Đường Phong và Hàn Giang gắng gượng hết sức để mở mắt ra. Lúc này hai người họ mới phát hiện thấy, hóa ra Ivan Pavlov đã đuổi kịp ca nô của Tymoshenko, ca nô của Tymoshenko đang cách chỗ họ khoảng mấy trăm mét, theo đường vòng cung bên trái. Lúc này Tymoshenko cũng đã phát hiện ra ca nô truy đuổi, anh ta tăng tốc định thoát khỏi nhóm

Hàn Giang, nhưng Ivan Pavlov bám riết không tha, vẫn đuổi sát. Khoảng cách của hai chiếc ca nô càng lúc càng gần, trông như sắp đâm vào nhau đến nơi. Ivan Pavlov đột nhiên quay đầu lại, hét về phía Hàn Giang và Đường Phong: “Hai người cẩn thận, tôi sẽ đâm vào hân ta.”

“Cái gì? Đâm ư?” - Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy và giật thót tim.

Hai người họ chưa kịp phản ứng ra thì đã cảm giác chiếc ca nô lắc mạnh một cái. Hóa ra chiếc ca nô mà Ivan Pavlov lái đã đâm vào chiếc ca nô của Tymoshenko, cơn sóng cuộn lên khiến hai chiếc ca nô chạm vào nhau. Đường Phong và Hàn Giang đã trông thấy Tymoshenko, sự tự tin ban nãy của Tymoshenko giờ đã tiêu tan, gã có chút sợ hãi trước hành động quyết liệt của Ivan Pavlov. Còn Ivan Pavlov ngược lại không chút e sợ, anh nhìn Tymoshenko một cái, rồi lại quay ca nô lại lao thẳng vào ca nô của gã. Ngay sau cú đâm trực diện đó là tiếng ken két chói tai khi hai chiếc ca nô cọ vào nhau.

Hành động điên rồ của Ivan Pavlov đã thực sự kích động sự tức giận của Tymoshenko. Sự hoảng sợ của Tymoshenko lúc này dường như đã bị sự tức giận trấn áp, sắc mặt dữ tợn, gã hằn học nhìn Ivan Pavlov ở ca nô bên cạnh, rồi nhìn cả Đường Phong lẫn Hàn Giang. Đột nhiên gã gào to về phía đó: “Chúng mày đã muốn chơi thì tao sẽ chơi đến cùng với chúng mày!”

Nói xong, Tymoshenko cũng quay ca nô, đâm vào ca nô của Ivan Pavlov. Cú đâm này khiến Đường Phong và Hàn Giang thấy ruột gan mình như bị xóc ngược lộn tung cả lên. Ivan Pavlov cũng không ngờ Tymoshenko còn điên cuồng hơn mình, anh đứng không vững, xem chút nữa là ngã xuống biển. Tymoshenko cũng nhân cơ hội đó tăng tốc, tháo chạy ra biển xa hun hút.

Ivan Pavlov thấy vậy, quay lại nói với Hàn Giang:

“Cậu lên lái đi, để tôi đối phó với tên cứng đầu này!”

Hàn Giang không hiểu ý, nghiêng nghiêng ngả ngả tới đổi lái cho Ivan Pavlov. Chiếc ca nô cao tốc tiếp tục truy đuổi Tymoshenko, khi thấy hai chiếc ca nô sắp kề sát nhau, Ivan Pavlov lớn tiếng gào lên với Hàn Giang:

“Áp sát vào! Áp sát vào!”

Hàn Giang bắt đầu hiểu ý đồ của Ivan Pavlov, anh ấy định nhảy lên ca nô của Tymoshenko, đây quả là một hành động vô cùng nguy hiểm. Với tốc độ cao như vậy, biển lại động, muốn nhảy lên ca nô của Tymoshenko, chẳng khác gì... Hàn Giang không muốn nghĩ tiếp nữa, nhưng hiện giờ, ngoài cách này ra thì còn có thể làm gì được đây?

5

Hàn Giang liếc nhìn Tymoshenko bên cạnh, hai chiếc ca nô đang từ từ ép sát nhau. Hàn Giang cố gắng hết sức lái chiếc ca nô cho vững, nhưng mặt biển sóng vẫn cuộn cuộn, chiếc ca nô nhỏ bé nên không thể giữ được thăng bằng. Pằng! Hai chiếc ca nô lại áp sát vào nhau nhưng ngay lập tức đã bị một cơn sóng tách ra.

Ivan Pavlov gào lên với Hàn Giang: “Anh không giữ thăng bằng được một lúc sao?”

Hàn Giang cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, chiếc ca nô anh lái lại cọ vào ca nô của Tymoshenko lần nữa. Rõ ràng là Tymoshenko đã bị cú va chạm này làm cho nghiêng ngả và ngã bệt xuống ghề dưới. Ivan Pavlov cho rằng đây là cơ hội tuyệt vời, nên lao sang ca nô của Tymoshenko, nhưng đúng lúc này, một cơn sóng to trào tới khiến hai ca nô lại tách nhau ra.

Cú nhảy này của Ivan Pavlov không sang được ca nô của Tymoshenko, mà cả người anh lao xuống biển, chỉ có đôi tay là tóm được mép ca nô. Hàn Giang và Đường Phong thấy vậy hiểu rằng đại sự không ổn. Chỉ

thấy Tymoshenko đứng dậy khỏi ghế sau, tiếp tục điều khiển ca nô, lắc trái lắc phải để quăng Ivan Pavlov xuống biển, nhưng Ivan Pavlov vẫn sống chết bám chặt lấy mạn thuyền, bất luận Tymoshenko lắc ca nô thế nào đi chăng nữa anh cũng không chịu buông tay.

Tymoshenko bực dọc tức tối, đột nhiên dừng chiếc ca nô đang lao như bay lại, rút súng ra, bắn một phát về phía Ivan Pavlov. Ivan Pavlov thấy tình thế không ổn đành buông tay ra, lao xuống biển. Tymoshenko vừa la lên hét điên cuồng, vừa giương súng bắn liên tiếp về phía biển. May mà Ivan Pavlov ở dưới nước rất cừ, anh lặn xuống biển, tránh được làn mưa đạn của Tymoshenko. Rút cuộc, Ivan Pavlov đã ngoi lên mặt nước cách đuôi ca nô của Tymoshenko vài mét. Hàn Giang vừa trông thấy Tymoshenko nổi lên, liền vội vàng lái ca nô lới định cứu Ivan Pavlov lên khỏi mặt nước. Đúng lúc này, Tymoshenko cũng nhìn thấy Ivan Pavlov, gã nghiêng răng kèn kẹt, không thừa cơ tháo chạy mà lùi ca nô lại, cũng hướng về phía anh.

Đường Phong thấy Tymoshenko đang lùi ca nô về phía Ivan Pavlov liền hét hoảng, hét lên với Hàn Giang:

“Toi rồi, Tymoshenko định dùng chân vịt phía sau ca nô để tấn công Ivan Pavlov”

Không cần tới Đường Phong nhắc nhở, Hàn Giang đã sớm nhận ra ý đồ hiểm ác của Tymoshenko, nhưng Đường Phong vừa dứt lời, vẫn chưa đợi Hàn Giang kịp lao tới, ca nô của Tymoshenko đã lao về phía Ivan Pavlov trước. Ivan Pavlov vội vàng lặn xuống nước, nhưng tất cả đã quá muộn, chiếc chân vịt quay tít giống như một máy xay thịt đáng sợ lao thẳng vào anh, trong nháy mắt, nước biển bị máu nhuộm đỏ cả một vùng.

Tới khi Hàn Giang và Đường Phong lao tới thì Ivan Pavlov đã máu me đầm đìa, thi thể tan nát nổi lên mặt nước. Đường Phong và Hàn Giang sững sờ nhìn cảnh tượng hãi hùng trước mắt, vừa mới ban nãy thôi anh ấy vẫn còn sống sờ sờ, giờ đã biến thành một đồng thịt nát.

Trong lúc hai người họ vẫn chưa tỉnh ra thì Tymoshenko đã định khởi động lại ca nô bỏ chạy, nhưng gã đã nổ máy mấy lần mà động cơ ca nô chỉ phát ra tiếng kêu lớn rồi sau đó bốc khói đen nghi ngút, không khởi động lại được. Tymoshenko hoảng hốt nhìn phía sau ca nô, gã hiểu rằng một cánh tay đứt lìa của Ivan Pavlov đã vướng vào chân vịt. Gã lại thử lần cuối cùng, rút cuộc phải từ bỏ ý định khởi động máy. Bây giờ gã chỉ còn lại hai đường thoát thân, một là cướp được ca nô của Hàn Giang và Đường Phong, hai là lao xuống biển, bơi vào bờ, nhưng đối với hắn mà nói, cả hai cách này đều khó mà thực hiện được.

Một cơn gió lạnh buốt vượt qua mặt Đường Phong và Hàn Giang, hai người đã tỉnh ra, Tymoshenko định chuẩn! Cả hai cùng móc súng nhắm thẳng vào Tymoshenko. Tymoshenko cũng móc súng ra, cứ như vậy, ba người cùng chăm chăm đấu mắt trên sóng biển nhấp nhô, Tymoshenko bắt đầu hiểu ra, lúc này, lựa chọn thứ nhất đã không thể thành hiện thực.

Hàn Giang trợn đôi mắt vằn những tia máu đỏ, muốn bắn ngay một phát để kết liễu cái mạng quèn của Tymoshenko, nhưng Đường Phong lại khẽ nhắc nhở: “Chắc chắn Tymoshenko biết rất nhiều nội tình, chúng ta phải bắt sống hắn!”

Đường Phong nói xong liền hét về phía Tymoshenko: “Anh không thoát được nữa đâu, hạ vũ khí xuống đầu hàng đi!”

“Để tôi nghĩ đã!” - Tymoshenko vừa nói xong,

Mặt biển lại trào sóng lớn, khiến gã xém chút nữa là ngã xuống. Sau một cái loạng choạng, gã vịn vào chiếc hộp bên cạnh, chiếc hộp đựng đầu tượng phật Lư Xá.

Tymoshenko đang ngẫm nghĩ, nhưng không phải nghĩ tới chuyện đầu hàng mà là nghĩ làm thế nào để thoát thân. Sau ba phút tĩnh lặng, mặt biển lại cuộn sóng lớn, Tymoshenko đã hạ quyết tâm, gã gào về phía hai người: “Đường Phong, bọn mày không phải muốn có được tượng phật và kệ tranh ngọc đó sao? Kệ tranh ngọc đã ở trong tay bọn mày rồi, bây giờ tao sẽ đưa nốt pho tượng phật ấy, mày hãy thả tao ra!” - Nói xong, Tymoshenko nhấc chiếc hộp đựng lên.

“Không thể! Anh đừng có cố chấp hoang tưởng như vậy, anh chỉ có một con đường duy nhất để lựa chọn, đó là đầu hàng!”

Tymoshenko cười nhạt vài tiếng, sau đó quay đầu nhìn mặt biển đen lạnh giá phía sau: “Khà khà, đầu hàng? Ngoài cách đó ra tao vẫn còn một cách, đó là ôm lấy xương sọ của hoàng hậu Một Tạng chìm xuống đại dương.” - Nói xong, Tymoshenko ngửa người về phía sau, ôm chiếc hộp lao xuống biển.

Pằng! Pằng! Mặt biển vang lên hai tiếng súng nặng nề, Đường Phong và Hàn Giang không thể ngờ Tymoshenko lại hành động điên cuồng như vậy. Đợi tới khi Hàn Giang lên nòng súng thì mọi thứ đã quá muộn, Tymoshenko và chiếc hộp đã chìm trong nước biển.

Đường Phong và Hàn Giang thất vọng nhìn nhau, nhìn máu đỏ loang trên mặt biển tối đen, hai người bất lực không biết nên xử trí thế nào.

6

Phía xa xa trên mặt biển lại vang lên tiếng động cơ rền rĩ, một chiếc ca nô tuần tra đang tiến lại gần, chẳng mấy chốc đã tiếp cận Đường Phong và Hàn Giang, hai người ngược nhìn, là Yelena.

“Xảy ra gì vậy? Ivan Pavlov và Tymoshenko đâu?” - Yelena hét lên với Hàn Giang và Đường Phong.

Hàn Giang không biết phải trả lời thế nào, anh nhìn nhìn Đường Phong, Đường Phong đành phải mở miệng trả lời Yelena: “Ivan Pavlov chết rồi, Tymoshenko cũng ôm chiếc hộp đó nhảy xuống biển.”

Yelena nhìn nước biển nhuộm máu đã hiểu rằng có chuyện xảy ra, nhưng khi nghe thấy Ivan Pavlov đã chết thì Yelena không khỏi rớt lệ.

Yelena kìm nén không để hai hàng nước mắt chảy xuống, cô quay lại nói với Hàn Giang: “Hàn, em đến muộn rồi, nhưng em mang đến cho anh một người.”

Yelena vừa dứt lời thì một người mặc đồ lặn biển chui ra khỏi khoang ca nô tuần tra. Hàn Giang nhận ra ngay người này chính là Triệu Vĩnh, anh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhảy lên ca nô tuần tra, vỗ mạnh vào vai Triệu Vĩnh một cái: “Cậu đến Saint Petersburg lúc nào vậy?”

Triệu Vĩnh oán thán: “Mấy hôm nay các anh không liên lạc gì với ở nhà cả, lo rằng các anh xảy ra chuyện gì rồi nên thủ trưởng đã phái tôi tới đây cứu anh.”

“Chúng tôi thập tử nhất sinh ở Saint Petersburg đấy! Nhưng cậu đến là tốt rồi, nhiệm vụ của cậu bây giờ không phải là cứu chúng tôi mà là phải đi mò cái hộp đó lên.” “Anh nhìn tôi trang bị toàn thân đây, mặc xong từ lâu rồi, Yelena sợ các anh sẽ rơi xuống biển.”

Đường Phong gặp Triệu Vĩnh cũng rất vui, nhưng anh không tin Triệu Vĩnh sẽ mò được chiếc hộp đó nên chán nản hỏi Triệu Vĩnh: “Hiện giờ sóng to thế này, nước biển lại lạnh thấu xương tủy, anh có thể mò được cái hộp đó không?”

Triệu Vĩnh tự tin nói: “Ban này tôi đã kiểm tra hồ sơ thủy văn ở đây, biển ở đây không sâu lắm, chắc không vấn đề gì, đừng quên tôi vốn làm nghề gì nhé!”

Lúc này Đường Phong mới nhớ ra, Triệu Vĩnh trước đây vốn là người nhái của đội hải quân lục chiến, giờ thì anh mới có chút yên tâm. Lúc Triệu Vĩnh đeo mặt nạ oxy lên, Đường Phong đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội dặn dò: “Anh phải cẩn thận, ngộ nhớ gã Tymoshenko đấy vẫn chưa chết thì nhiệm vụ của anh bắt buộc phải tóm sống hắn ta đấy.”

“Chưa chết? Không thể thế chứ!” - Triệu Vĩnh lắc lắc đầu, “Hắn ta không có trang phục lặn, bao nhiêu lâu như vậy chắc cũng toi rồi!”

“Tôi nói là ngộ nhớ!” - Đường Phong đính chính.

“Ngộ nhớ. - Triệu Vĩnh gật gật đầu. “Tôi có cái này” - nói xong Triệu Vĩnh nắm lấy một con dao găm, đeo mặt nạ dưỡng khí lên, nhảy xuống biển lạnh cóng.

Chiếc đèn chiếu sáng trên ca nô tuần tra soi xuống mặt biển chỗ Triệu Vĩnh nhảy xuống, mọi người đều nóng lòng chờ đợi Triệu Vĩnh và cái hộp đó sẽ nổi lên mặt nước, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, Triệu Vĩnh vẫn chưa nổi lên.

Cuối cùng Triệu Vĩnh cũng ngoi lên khỏi mặt nước, Đường Phong và Hàn Giang cũng vội vàng kéo anh lên ca nô tuần tra. Chỉ thấy môi Triệu Vĩnh tím tái, toàn thân run rẩy. Hàn Giang vội vàng khoác áo ấm cho Triệu Vĩnh, chờ đợi mãi Triệu Vĩnh mới hồi phục lại, Đường Phong quan tâm hỏi: “Sao rồi? Phát hiện thấy gì?”

Triệu Vĩnh lắc đầu, nói: “Dưới nước lạnh quá, khả năng để nhìn cũng rất kém...”

Mọi người nghe thấy vậy, không ai là không thất vọng. Nhưng sau khi phục hồi thể lực, Triệu Vĩnh lại đòi xuống nước lần nữa. Hàn Giang chần chừ do dự nhưng vẫn đồng ý với yêu cầu của Triệu Vĩnh. Vậy là, Triệu Vĩnh lại lần nữa nhảy xuống mặt biển tối đen và lạnh giá.

Lần này, thời gian Triệu Vĩnh ở dưới nước còn lâu hơn, khiến tim mọi người đều treo ngược hết cả lên. Đường Phong nhìn mặt biển tối đen, chỉ thấy hoa mắt chóng mặt. “Ngộ nhờ Tymoshenko chưa chết, ngộ nhờ dưới nước có người của Stephen, thì Triệu Vĩnh...” - Đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ vẩn vơ thì mặt nước xao động. Trên mặt biển, chỗ được đèn chiếu rọi, một vật bỗng nhiên nổi lên mặt nước. “Cái gì vậy?” - Đường Phong nhào người ra lan can ca nô tuần tra để nhìn, đó là... đó là một người! Không, là một cái xác! Đường Phong đột nhiên trợn trừng mắt, anh nhận ra rồi, trên người cái xác đó chính là quần áo của Tymoshenko, nhưng anh không nhìn rõ mặt người đó.

“Em yên tâm, chỉ cần có anh ở cạnh, cha em nhất định không xảy ra chuyện gì cả!” - Hàn Giang cam đoan.

“Còn nữa, kệ tranh ngọc và cuốn sổ ghi chép của Misha các anh hãy mang theo, còn pho tượng Phật võ nát và cả xương sọ của hoàng hậu Một Tạng các anh không thể đem đi như vậy, vì không thể qua được an ninh sân bay. Đợi tới khi mọi người về nước, em sẽ gửi cho, bao gồm cả bộ hài cốt đó nữa. Em có đường bưu điện chuyên dụng, không thể có người kiểm tra bưu kiện của em, chỉ cần các anh bên đó không xảy ra chuyện gì thì chắc chắn sẽ nhận được. Nhưng anh phải cho em một địa chỉ đáng tin cậy!” - Yelena nói với Hàn Giang.

Hàn Giang không ngờ Yelena lại nghĩ chu đáo đến vậy, thay anh cân nhắc mọi thứ. Anh ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng ghi lại địa chỉ mà anh cho rằng đáng tin cậy lên một tấm danh thiếp cho Yelena, sau đó Hàn Giang để Từ Nhân Vũ dịch địa chỉ đó ra tiếng Nga rồi mới đưa cho cô. Yelena nhìn thật kỹ, Hàn Giang để lại một địa chỉ tại Bắc Kinh, người nhận là “Giáo sư Trần Tử Kiến?” - Yelena khẽ đọc cái tên này lên.

Hàn Giang giải thích: “Giáo sư Trần Tử Kiến là nhà nhân loại học nổi tiếng của nước anh, trước đây anh có quen biết ông, ông rất đáng tin cậy, em gửi đồ cho ông là được, trước khi gửi đừng quên thông báo với anh một tiếng.”

Yelena cất danh thiếp đi, nói: “Được rồi, anh yên tâm, chắc là không có vấn đề gì đâu. Những việc tiếp theo sẽ do em sắp xếp, mọi người cứ đợi ở đây, nhất định đừng bước ra khỏi cánh cửa này, đợi tôi quay lại.”

- Yelena nói xong liền vội vàng rời khỏi phòng khách.

11

Khi trời chiều chạng vạng, Yelena lại trở về phòng khách trona khách sạn Astoria, cầm theo sáu chiếc vé máy bay, hai vé tối nay từ Saint Petersburg bay về Hồng Kông đưa cho Triệu Vĩnh và Lương Viện, bốn vé chiều mai bay về Bắc Kinh.

Hàn Giang dặn dò Triệu Vĩnh hồi lâu, rồi quay lại nhìn thấy Lương Viện vẫn đang anh anh em em với Đường Phong, như kiểu tâm sự không hết chuyện. Hàn Giang ho khan vài tiếng: “Khẩn trương đi thôi, thời gian không còn sớm nữa. Sau khi về Hồng Kông giúp tôi gửi lời hỏi thăm cha cô, ngoài ra Triệu Vĩnh có vài chuyện muốn thỉnh giáo ông.”

Lương Viện gật đầu, lúc này mới cùng Triệu Vĩnh lên đường. Yelena âm thầm hộ tống hai người lên máy bay, mãi cho tới khi trông thấy máy bay cất cánh mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc rời khỏi sân bay, Yelena còn phát hiện ra người của Ilyushin, cô không khỏi lo lắng cho Hàn Giang và Đường Phong ngày mai lên đường.

Đường Phong và Hàn Giang trần trọc cả đêm không ngủ, rồi lại bồn chồn cả buổi sáng, khi cùng Makarov, Từ Nhân Vũ lên một chiếc tắc xi, lao thẳng tới sân bay. Hàn Giang ngồi cạnh ghế lái, không ngừng quan sát gương chiếu hậu. Anh muốn phát hiện ra bóng dáng của Yelena trong dòng xe hối hả phía sau, anh biết chắc chắn Yelena đang ở gần đây, âm thầm bảo vệ họ, nhưng anh lại luôn cảm thấy phía sau hình như có một đôi mắt không thân thiện đang nhìn họ chằm chằm.

Đột nhiên, điện thoại của Hàn Giang vang lên, là Yelena gọi: “Đừng đến sân bay, đến ga tàu hỏa đi chuyển quốc tế!” - Yelena nói xong câu này liền ngắt máy. Hàn Giang không hiểu, nhưng anh nghĩ ngay tới Ilyushin

và quyết định làm theo những gì Yelena dặn dò. Vậy là anh vội vàng quay lại nói với Từ Nhân Vũ: “Bảo tài xế không đến sân bay nữa, đến ga tàu hỏa.”

Từ Nhân Vũ cũng không hiểu đầu đuôi ra sao, chỉ làm theo đúng như thế. Vậy là chiếc tắc xi lượn một vòng, lại chuyển hướng tới ga tàu hỏa.

Bốn người hòa trong dòng người đông đúc ở nhà ga, đến trước thêm ga tàu. Hàn Giang không ngừng ngó nghiêng ngang dọc, vừa là để đề phòng Ilyushin xuất hiện, vừa để phòng ngừa bị Stephen tấn công và càng mong được nhìn thấy bóng dáng của Yelena.

Bốn người bị dòng người xô tới một góc khuất trên thêm ga, Makarov quan sát ở đây, người qua lại không đông, càng dễ quan sát, hơn nữa lại có một chiếc ghế dài, ông nhìn Hàn Giang gật gật đầu, vậy là bốn người liền ngồi xuống. Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov căng thẳng quan sát xung quanh, đột nhiên Hàn Giang liếc thấy cách thêm ga không xa có một quầy bán thuốc lá và nước giải khát, liền đi đến đó, chỉ vào bao thuốc Marlboro, chủ sạp ra hiệu một cái, sau đó nói giá bằng giọng tiếng Anh lơ lớ. Lúc Hàn Giang đang trả tiền thì bên cạnh xuất hiện một cô gái xinh đẹp ăn mặc sành điệu, trang điểm đậm, cũng đến mua thuốc. Hàn Giang quay lại nhìn cô gái, cô ta đeo một chiếc kính râm to che hơn nửa mặt, nhưng Hàn Giang vẫn nhận ngay ra đây chính là Yelena. Anh đang định cất lời thì Yelena đã gỡ kính xuống, nháy mắt với anh. Hàn Giang hiểu ý, đợi Yelena bỏ đi, anh châm một điếu thuốc, nhìn xung quanh, không thấy ai khả nghi, lúc này mới đi theo cô đến một góc khuất trong nhà ga.

Hàn Giang vừa trông thấy Yelena liền hớn hờ nói: “Anh chưa từng nhìn thấy em trang điểm như vậy đâu đấy, thật giống một minh tinh nào đó!”

“Còn giống người tình của một nhân vật cổ bự nào đó hơn, anh nghĩ như vậy hả?” - Yelena không chút hòa khí lườm Hàn Giang.

“Không, anh không nghĩ như vậy, trong lòng anh em mãi mãi là hóa thân của cái đẹp...”

“Thôi đi, những câu đại loại kiểu này Ilyushin và Ivan Pavlov cũng từng nói với em.”

“Được thôi, nói chuyện nghiêm túc nào, sao em lại bảo anh tới ga tàu hỏa?”

“Bởi vì Ilyushin đang đưa người tới sân bay chứ sao! ”

“Ồ, xem ra bọn anh không dễ đi nhỉ!”

“Đây là bốn vé tàu về Bắc Kinh, mọi người yên tâm, chỉ cần bọn anh rời khỏi Saint Petersburg thì Ilyushin không làm gì bọn anh được đâu, hần không dám báo cáo với tổng bộ kiểm tra các anh giữa đường!” - Nói xong,

Yelena đưa bốn tấm vé cho Hàn Giang.

“Vậy thì tốt! Chúng ta luôn giữ liên lạc với nhau nhé, vé tàu và vé máy bay anh sẽ thanh toán cho em, khà khà!” - Hàn Giang cười, nói.

“Ai cần anh trả tiền chứ, đừng có nhần nhần nhở nhở, anh phải nhớ rằng, em giúp mọi người chặn Ilyushin, nhưng sau đó tất cả đều phải dựa vào chính bản thân các anh đấy!”

“Em lo lắng bọn Stephen?”

“Đúng vậy, mấy hôm nay bọn em lục soát khắp thành phố nhưng không tóm được chúng. Sau khi lộ diện trong cung điện Mùa Đông, bọn chúng đã biến mất, giống như bốc hơi vậy, nhưng em nghĩ bọn chúng không cam chịu dừng tay vậy đâu!”

“Anh hiểu rồi, việc anh nhờ, em nhớ đừng quên đấy!” “Đương nhiên không thể quên, nếu không có việc gì thì em đi đây, em không thể ở đây lâu được!”

Yelena nói xong liền bỏ đi, nhưng cô vừa bước được mấy bước thì Hàn Giang đã gọi lại. Yelena quay đầu, nhìn Hàn Giang hỏi: “Còn việc gì không?”

Hàn Giang bước vội đến, đứng trước Yelena, ôm lấy eo cô, nói rất tình cảm: “Không có việc gì cả, anh chỉ có... có một việc muốn nói với em, bữa tối mà em chuẩn bị trong đêm tất niên là bữa tối mà anh cảm thấy ý nghĩa nhất tại Saint Petersburg. Anh hy vọng vẫn còn cơ hội được thưởng thức những món ăn của em!”

“Nhất định còn cơ hội!” - Yelena nhìn Hàn Giang, khẽ nói. Nói xong, hai người ôm chặt lấy nhau hôn thầm thiết.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

44. Chương 17

Chương 17

Boolean Kennedy Branch

Nhiệm vụ của anh là hướng tới Mông cổ, điều trarơ lai lịch của những người này. Nếu trong số những người này quả thực có nhân viên tình báo Trung Quốc thì anh phải tìm hiểu rõ ý đồ của họ, báo cáo với tôi ngay lập tức; ngoài ra, nếu có khả năng, chúng ta cũng có thể phát triển người của mình trong nhóm bọn họ, sau đó lại phải về Trung Quốc...

1

Hàn Giang quay lại chỗ mọi người, họ trông thấy vết son trên môi Hàn Giang thì đều hiểu ngay chuyện gì xảy ra. Hàn Giang vội vàng lau vết son, sau đó phát vé tàu ọi người. Đường Phong nhìn vé tàu, bốn giờ 15 phút chiều, hiện giờ vẫn còn sớm. Vậy là bốn người đành phải ngồi ở ghế, chờ đợi chuyển tàu vào bến.

Đường Phong cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm chạp, chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ, rồi lại sờ sờ kệ tranh ngọc và cuốn sổ ghi chép của Misha đi trong ba lô.

Nơi họ đang ngồi không có mấy người đi qua, chỉ thỉnh thoảng có vài ba hành khách ra khỏi ga bằng cửa phụ mới qua đây.

Đúng lúc bốn người đang nhàm chán uể oải thì từ đầu bên kia ga tàu bỗng có một ông người Nga to béo tiến về phía họ. Đường Phong và Hàn Giang đều để ý nhìn, trông ông ta cũng xấp xỉ tuổi Makarov nhưng mặt mày hồng hào, tươi tắn, nhìn cách ăn mặc là biết ngay người thành đạt.

Ông người Nga kéo theo một chiếc va li, chậm rãi tiến về phía nhóm Đường Phong. Hình như ông ta cũng đã để ý tới Đường Phong và mọi người, nên ánh mắt lần lượt qua bốn người trên ghế. Khi ánh mắt ông ta chạm phải ánh mắt Hàn Giang, anh liền giật thót tim, “Ánh mắt này chắc chắn không phải người thường!” - Hàn Giang âm thầm suy luận, và lập tức cảnh giác. Cuối cùng người đó dừng ánh mắt trước Makarov, rồi bước chân ông ta chậm dần, chậm dần, cuối cùng dừng lại hẳn trước mặt Makarov. Makarov cũng chăm chú nhìn ông già trước mặt mình, rồi đột nhiên, ông già người Nga trước mặt ngạc nhiên reo lên: “Ivan, anh là Ivan phải không? Còn nhớ tôi chứ?”

“Ông là...”

“Tôi là Pavel đây!”

“Ồ, Pavel... Mông Cổ!”

“Đúng rồi, chúng ta từng làm việc với nhau tại Mông Cổ, bao năm không gặp rồi, anh không thay đổi nhiều lắm, tôi vừa nhìn thấy là nhận ra anh ngay!”

“Ngược lại anh thay đổi nhiều quá đấy, trông anh ăn diện này, phát tài ở đâu rồi hả!”

“Khà khà!” - người này bật cười, “Phải rồi, chúng ta cả đời làm việc cho KGB, kết quả hai bàn tay trắng.

Sau khi KGB giải thể, tôi đã tự làm ăn, trước tiên là bán chút tình báo thương nghiệp, sau đó mở một công ty tư vấn, vừa mới từ Matxcova về.”

“Xem ra anh vẫn hành nghề cũ hả!”

“Không thể để mất nghiệp vụ mà! Mà anh đi đâu đấy? Mấy cậu này là ai?”

“Ồ, tôi chuẩn bị đưa mấy người bạn Trung Quốc đến Matxcơva du lịch một chuyến!” - Makarov nói dối.

Pavel lại nhìn Đường Phong, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ, sau đó đột nhiên thay đổi sắc mặt, khuôn mặt tươi cười ban nãy bỗng chốc đanh lại. Pavel kéo Marokov nép vào một góc khuất, ở đó thì thầm to nhỏ với ông. Hàn Giang nghi ngờ nhìn Makarov và Pavel, rồi quay lại hỏi Đường Phong và Từ Nhân Vũ: “Hai người họ lúc nãy rì rầm gì vậy? Người đó là ai?”

“Hình như trước đây cũng xuất thân từ KGB, tôi nghe không rõ lắm, để tiến sỹ Từ nói đi!” - Đường Phong tra lời.

Từ Nhân Vũ liếc nhìn Makarov và người đàn ông cách đó không xa, nói: “Nếu tôi nghe không nhầm thì người ban nãy là đồng nghiệp trước đây của Makarov, đã nhiều năm họ chưa gặp nhau, hỏi thăm nhau vài câu. Nhưng sau đó ông ấy nói với Makarov là ‘Anh có còn nhớ mấy người Trung Quốc ở khu căn cứ năm nào không, sau đó sắc mặt của Makarov cũng biến đổi, tôi cũng không biết họ đang nói về cái gì.’”

Đường Phong và Hàn Giang nghe Từ Nhân Vũ nói xong, quay đầu lại nhìn Makarov và người đàn ông kia, họ vẫn chưa nói chuyện xong. Chỉ thấy người đó càng nói càng hăng, sắc mặt Makarov càng lúc càng căng thẳng, mãi cho tới khi người đàn ông đó bỏ đi, Makarov mới mặt mày lìm lìm quay lại cạnh Đường Phong. Anh thấy Makarov mặt mày cau có, sắc mặt thật khó coi liền quan tâm hỏi ông: “Lão Mã, bác sao thế, sắc mặt bác sao..”

Makarov xua xua tay với Đường Phong, ngồi xuống, thần thờ nhìn về đường ray phía xa xăm, mãi một lúc sau, mới chậm rãi nói: “Người ban nãy là đồng nghiệp của tôi trước đây ở KGB, ông ấy nhắc đến một chuyện cũ, một chuyện cũ đáng sợ! Sao tôi lại gặp ông ta ở đây nhỉ, đúng là số phận!”

“Chuyện cũ đáng sợ? Rút cuộc là chuyện gì vậy?” Makarov nhìn Đường Phong, hình như đang suy nghĩ xem có nên kể chuyện này ra hay không, cuối cùng ông thở dài một tiếng, đáp: “Vậy thì phải bắt đầu kể lại từ lần đầu tiên tôi đến số 11 quảng trường Lubyanka.” “Số 11 quảng trường Lubyanka, tổng bộ KGB!” - Đường Phong lập tức cảm thấy hứng thú.

“Đúng vậy..- Makarov nặng nề tựa vào ghế, ông hồi tưởng lại những năm tháng xưa cũ của mấy chục năm trước trong KGB.

2

Shelepin thất thế trên mặt trận chính trị khiến Makarov ngày đêm bất an, nhưng anh không thể ngờ rằng trong lúc anh đang quần quanh không biết làm cách nào thì một tờ thông lệnh từ Matxcơva đã đưa anh tới số 11 quảng trường Lubyanka.

Giống như lần đầu tiên tới quảng trường Lubyanka, lần này, Makarov cảm thấy khủng hoảng như chưa bao giờ từng khủng hoảng bởi bất an và áp lực. Anh được đưa vào phòng làm việc của chủ tịch mới nhậm chức Yuri Vladimirovich Andropov. Đây là một phòng làm việc rộng rãi hào nhoáng, nằm trên tầng ba của tòa nhà tổng bộ KGB, có thể từ đây quan sát toàn bộ quảng trường phía dưới. Trên bàn làm việc rộng rãi có đặt một dây điện thoại, có máy nối thẳng với Cục chính trị, có máy nối với Bộ quốc phòng, có máy nối với các bộ phận cấp dưới của KGB, dĩ nhiên, quan trọng nhất vẫn là máy kết nối trực tiếp với cung điện.

Khi Makarov lần đầu tiên nhìn thấy Andropov, anh vẫn không thể ngờ khuôn mặt đằng sau cặp kính to đùng đó lại có ngày có thể ngồi trên đỉnh cao, làm chủ tịch KGB. Lúc này trong mắt Makarov, Andropov mặc bộ lê đen từ đầu đến chân, đeo kính gọng to, trông giống một vị giáo sư đại học hoặc là một kỹ sư của công trường nào đó hơn là chủ tịch một cơ quan an ninh.

Andropov đang đọc một văn kiện được gửi tới, ông nhẹ nhàng gọng kính trên mũi, nhìn Makarov trước mặt một cái, bình tĩnh nói: “Đồng chí Makarov, mời ngồi!”

Andropov không có đôi mắt sắc lẹm như Shelepin, hoặc ít nhất là cũng không thể hiện trước mặt Makarov. Giọng điệu ông ta hòa nhã, ánh mắt hiền từ, đây có lẽ là ấn tượng khác nhau về hai nhân vật lớn và danh tiếng trên đài chính trị để lại trong Makarov.

Trong lòng Makarov vẫn thấp thỏm không yên, trán anh lấm tấm mồ hôi, anh không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng mà chủ tịch KGB trong lúc bận rộn nhường vậy, vẫn đích thân triệu mình tới. Andropov đọc xong trang văn kiện cuối cùng liền ngẩng đầu nhìn Makarov, quan sát kỹ lưỡng một hồi, sau đó gọi thẳng cả họ cả tên của Makarov: “Đồng chí Ivan Petrovich, đồng chí có biết tại sao lại được gọi tới đây không?”

Makarov giật thót tim, xem ra nhân vật tầm cỡ trước mặt này đã biết rất rõ về mình, anh định thần lại, trả lời bằng giọng quân nhân: “Không biết!”

Andropov nhìn thấy sự lo lắng trong lòng Makarov, miệng hé cười: “Ivan Petrovich, không phải căng thẳng, thư giãn chút đi. Trước khi anh tới, tôi đã xem qua toàn bộ hồ sơ của anh, trong hồ sơ của anh có hai điểm thu hút sự chú ý của tôi. Thứ nhất, anh quả thực rất xuất sắc, năng lực trên các phương diện đều nổi trội, điều này rất tốt; thứ hai, trước khi anh gia nhập với chúng tôi, thì đã từng phục vụ trong tập đoàn 39 của khu quân đội Baikal, lại còn từng tới Mông cổ và Trung Quốc, điều này càng thu hút tôi. Tôi nghĩ rằng cũng chính hai điều này đã thu hút đồng chí Shelepin đảm nhiệm trước tôi.”

Khi Andropov nhắc tới cái tên Shelepin, Makarov bất giác toàn thân run rẩy, ban nãy anh còn ra sức suy đoán xem Andropov triệu anh tới đây làm gì, giờ thì đầu óc lại trống rỗng. Những biến đổi sắc thái rất nhỏ của Makarov không lọt qua được mắt Andropov. Ông ta thu lại nụ cười, mặt không chút cảm xúc nói: “Đừng trách tôi nói thẳng, Ivan Petrovich, gần đây tôi nhận được rất nhiều lời đàm tiếu và tố giác không có lợi cho anh...”, mới nghe tới đây, toàn thân Makarov đã cứng đờ, anh đã không còn nghe rõ những gì Andropov nói sau đó, bởi lúc này anh lại đang nghĩ tới những oan hồn chết trong đợt “đại gột rửa” tại Lubyanka những năm 30.

3

Đúng lúc Makarov nghĩ rằng vận đen đang giáng xuống đầu mình thì Andropov lại đột nhiên đứng dậy khỏi ghế sau bàn làm việc. Makarov giật bản mình, cũng đứng ngay dậy. Andropov nói tiếp: “Tuy những đàm tiếu và tố cáo này rất bất lợi cho anh, nhưng tôi chưa từng tin như vậy, anh hoàn toàn có thể yên tâm. Tất cả những lời đàm tiếu và tố giác bất lợi cho anh đến chỗ tôi đây thì coi như đã đến điểm kết thúc”. Andropov ngừng lại một lúc, sau đó bước tới cạnh tấm bản đồ to treo trên tường, chăm chú nhìn tấm bản đồ hồi lâu rồi đột nhiên quay lại hỏi Makarov: “Anh có muốn đến phương Đông một chuyến nữa không?”

“Phương Đông?” - Makarov mụ mị hết cả đầu óc. “Đúng! Phương Đông, Baikal, Tuva, Mông cổ và cả Trung Quốc nữa!”

“Trung Quốc? Hiện giờ không phải quan hệ giữa chúng ta và Trung Quốc rất căng thẳng sao? Lẽ nào muốn tôi bí mật đột nhập vào Trung Quốc?” - Makarov trở nên căng thẳng.

“Không, tôi vẫn chưa có kế hoạch đó, ý của tôi chỉ là có thể sẽ như vậy thôi. Chắc là anh cũng biết được một chút nội tình của Trung Quốc, ở đây hiện đang tiến hành một đợt... nói theo cách nói của người Trung Quốc thì gọi là ‘đại cách mạng văn hóa chưa từng có trong lịch sử’, họ phòng vệ rất nghiêm ngặt, anh căn bản không thể có cơ hội xâm nhập vào Trung Quốc được.”

Makarov đã bắt đầu bình tĩnh lại, Andropov chỉ lên biên giới Trung Quốc - Mông cổ trên bản đồ, nói: “Sự tình là thế này, mấy tháng trước, lính biên phòng Mông cổ liên tục báo cáo với nhân viên tình báo của chúng ta là ở đó mấy tháng nay liên tiếp có những người vượt biên bất hợp pháp từ biên giới Trung Quốc sang.”

“Những người vượt biên bất hợp pháp? Là dân du mục ở biên giới sao?” “Không, không chỉ là dân du mục mà còn có không ít những người được gọi là thanh niên trí thức.”

“Thanh niên trí thức? Tôi đã từng biết đến, nghe nói rằng đó đều là những sinh viên trẻ tuổi thành phố!”

“Đúng vậy, họ không phải là người bản địa, bởi vậy... bởi vậy rất khả nghi.”

“Ngài sợ là trong số những người này có cả nhân viên tình báo Trung Quốc trà trộn trong đó?”

“Ừm, hoàn toàn có khả năng này, nhưng trực giác nói với tôi rằng, sự việc này không đơn giản như vậy.”

“Vậy nhiệm vụ của tôi là..”

“Nhiệm vụ của anh sẽ là tới vùng biên giới Mông Cổ, điều tra rõ tung tích của những người này. Nếu như trong số những người này quả thực có nhân viên tình báo Trung Quốc thì anh phải tìm hiểu rõ ý đồ của họ, rồi ngay lập tức báo cáo với tôi. Ngoài ra, nếu có điều kiện thuận lợi, chúng ta cũng có thể phát triển người của mình trong số những người này, sau đó lại phái họ quay về Trung Quốc. Ivan Petrovich thân mến, anh cũng biết rồi đấy, kể từ khi quan hệ giữa chúng ta và Trung Quốc rạn nứt đến nay, nhân viên tình báo của chúng ta rất khó xâm nhập vào Trung Quốc. Bởi vậy, anh nhất định phải nhớ rằng, sau khi tìm hiểu rõ tung tích của những người này, thì phải phát triển người của chúng ta trong số những người đó, điều này rất quan trọng.”

Makarov đại khái đã hiểu ra nhiệm vụ của mình, nhưng vừa mới kịp tỉnh tâm trở lại thì anh đã thấy ngay rằng, phái mình tới Mông cổ xa xôi, từ Leningrad đến Mông Cổ, nghìn dặm xa cách, đây rõ ràng là tách mình đến nơi xa tít mù khơi, mà nào có phải là nhiệm vụ gì quan trọng, chẳng qua chỉ là biến tướng của một cách đi đầy mà thôi. Anh hiểu rằng, mình đã thực sự bị thất sủng ở KGB rồi, nếu như nhiệm vụ lần này khiến cho lãnh đạo của anh không hài lòng, vậy thì chờ đợi anh sẽ là hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

Nghĩ thấu đáo mọi thứ xong xuôi, Makarov lòng nặng trĩu đứng nghiêm rồi đáp lễ Andropov: “Xin lãnh đạo yên tâm, tôi hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Andropov hài lòng gật gù, sau đó nhắc điện thoại dặn dò thư kí ở đầu dây bên kia: “Gọi Kennedy Branch vào đây!” - “Kennedy Branch?” Makarov tò mò, “Kennedy Branch này là người thế nào.”

Chẳng mấy chốc, cửa phòng chủ tịch KGB đã mở ra, một người đàn ông cao gầy mặc quân phục thượng tá xuất hiện trước cửa.

4

Andropov chỉ vào thượng tá vừa mới xuất hiện, giới thiệu với Makarov: “Đây là đồng chí Kennedy Branch, cậu ấy sẽ là trợ thủ của anh, cùng anh phối hợp hành động.” “Sao cơ? Xin lỗi, đồng chí chủ tịch, tôi không nghe lắm chứ, quân hàm của tôi chỉ là thiếu tá!” – Để một thượng tá làm trợ thủ cho thiếu tá, sắp xếp như vậy khiến Makarov không hiểu ra làm sao. “Không, không sai, tuy quân hàm của đồng chí Kennedy Branch cao hơn anh, nhưng lần này anh ấy lấy công chuộc tội, bởi vậy do anh phụ trách nhiệm vụ lần này, đồng chí Kennedy Branch sẽ dốc hết sức giúp đỡ.”

“Lấy công chuộc tội?” - Makarov lại lần nữa ngạc nhiên.

“Đúng vậy, lần này là tôi lấy công chuộc tội, đồng chí Makarov, rất vui lòng cùng anh thực thi nhiệm vụ lần này”, nói xong, Kennedy Branch thân thiện đưa tay về phía Makarov, tự mình giới thiệu: “Boolean Kennedy Branch.”

“Ivan Petrovich Makarov” - Makarov cũng đưa tay ra. Tuy Kennedy Branch nói rất khách sáo nhưng Makarov lại nhận thấy chút lạnh lẽo từ đôi bàn tay băng giá của anh ta.

Không để Makarov kịp nghĩ ngợi nhiều, Andropov lại nói: “Một vài hạng mục cụ thể, đồng chí Branch sẽ nói với anh, hy vọng rằng lần hành động này của chúng ta sẽ thành công.”

Makarov và Branch đứng nghiêm, đáp lễ, rồi sau đó hai người lui ra khỏi văn phòng của Andropov.

Xuyên qua những dãy hành lang rồi rầm trong tòa nhà của tổng bộ KGB, Branch bước đi như bay, Makarov hấp tấp đi theo. Hai người đều không ai nói gì, trong lòng Makarov vẫn rối bời suy nghĩ, vị thượng tá Kennedy Branch này rốt cuộc là người thế nào? Lấy công chuộc tội ư, rốt cuộc anh ta đã làm gì sai?

Hai người cứ im lặng như vậy cho đến khi tới trước một chiếc Volga màu trắng dưới lầu, lúc này Branch mới mở lời trước: “Sao vậy? Có chuyện gì không? Nếu không có gì thì đi cùng tôi tới một nơi.”

“Nơi nào?” - Makarov hỏi lại.

“Núi Lênin”

“Núi Lênin?” - Makarov chần chờ một lúc. Branch giải thích: “Chính là Đại học Matxcơva.”

“Đến Đại học Matxcơva làm gì?” - Makarov mù mịt hết cả đầu óc.

“Không phải là cần đến Mông cổ sao? Tôi muốn mượn chút sách và tài liệu về nơi đó, ngoài ra, tôi vẫn còn vài vấn đề muốn thỉnh giáo giáo sư của Đại học Matxcơva.” - Lời giải thích của Branch khiến Makarov cảm thấy người này làm việc rất cẩn trọng, khác xa với những đặc công bình thường.

Hai người lên xe, Branch vừa lái xe vừa nhìn Makarov mặt mày lăm lè qua gương chiếu hậu: “Hình như cậu có vẻ không vui?”

“Đúng là có đôi chút. Nghĩ tới việc phải đến nơi xa xôi như thế...- Makarov ngập ngừng không nói.

“Khà khà, nhìn cậu là biết ngay chỉ suốt ngày ngồi trong phòng làm việc, làm một chuyến đi xa... sao vậy, không nhớ xa vợ con?”

“Tôi vẫn chưa có con.”

“Khà khà, vậy thì không nhớ xa vợ đẹp rồi. Trước đây cậu ở bộ phận nào vậy?”

“Bộ phận phản gián của Leningrad.”

“Đúng như tôi nói, quả nhiên là ngồi văn phòng.

Nhưng như vậy thì kỳ lạ nhỉ, làm việc ở Leningrad tốt như thế, vậy tại sao tổng bộ lại phái cậu đi thực thi nhiệm vụ đó nhỉ?”

“Bởi vì trước khi gia nhập KGB tôi đã từng phục vụ tại tập đoàn thứ 39 của quân khu Baikal, và còn từng tới Trung Quốc. Dĩ nhiên đây đều chỉ là những biểu hiện bên ngoài, còn nguyên nhân thực sự thì chỉ có thủ trưởng mới biết, có thể là do tôi đã đắc tội với ai đó.

“Ồ, cậu đã từng đến Trung Quốc cơ à?” - Branch ngắt lời Makarov hỏi.

“Đúng vậy, nhưng đó là việc trước đây rất lâu rồi, một đoạn kí ức đau khổ và khủng khiếp.” - Makarov chau mày.

“Kí ức đau khổ và khủng khiếp? Là như thế nào?” - Branch tò mò hỏi.

Branch vừa hỏi một cái, Makarov liền đột nhiên có phần mạnh động muốn trả lời, muốn kể lại cho người đồng nghiệp vừa mới quen này những bất ngờ mà anh đã gặp phải tại Trung Quốc. Nhưng bên tai anh ngay tức khắc đã vang lên lời cảnh cáo của Shelepin, nên anh nói: “Không, tôi không thể nói, bởi đó là cơ mật quốc gia.” “Ồ, nếu là cơ mật thì tôi sẽ không hỏi nữa.” Trong xe lại chìm trong im lặng.

5

Sau một hồi im lặng đến ngột ngạt, Makarov đã phá vỡ bầu không khí này: “Vậy anh ở bộ phận nào?”

Branch vừa nghe thấy Makarov hỏi mình liền đột nhiên cười nhạt, cười tới mức khiến Makarov cảm thấy mất tự nhiên. Cười xong, chỉ nghe thấy Branch nói: “Cậu hỏi tôi? Hừm hừm! Tôi từng ở rất nhiều nơi, lên lên xuống xuống. Đầu tiên là tôi phục vụ tại Tổng cục biên phòng trực thuộc quân chủng biên phòng, nói ra thì rất gần với nơi mà cậu phục vụ.”

“Baikal?”

“Đúng vậy! Siberia, Baikal hoang sơ lạnh lẽo, từ thời cổ xưa đã là những nơi lưu đầy phạm nhân rồi, nhưng chỗ chúng tôi thì còn gần biên giới hơn.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, tôi lập được công và được cất nhắc đến Tổng cục biên phòng, rồi lại do một lần sai sót nên bị tổng bộ đá ra ngoài, và thế là tôi bị điều tới Cục thứ 13.”

“Cục 13, tôi vào mấy năm rồi mà chưa từng nghe thấy dưới KGB có Cục thứ 13.”

“Đúng vậy! Dĩ nhiên là cậu chưa từng nghe thấy, bởi vì Cục thứ 13 này đã bị xóa bỏ rồi.”

“Xóa bỏ rồi?”

“Ừm, Cục đã bị xóa bỏ rồi, đồng nghĩa với việc tôi bị đá ra ngoài, sau đó tôi đã vào Sở 10.”

“Sở 10 phụ trách quản lý hồ sơ và văn kiện?”

“Không sai, đây chính là nơi quái quỷ được người, ta gọi là Sở hồ sơ, ngày ngày làm bạn với đồng hồ sơ ngả vàng, tôi làm ở đó ba năm, vừa đúng ba năm đây, ôi tuổi trẻ quý giá!” - Branch không ngừng than thở.

“Xem ra anh không hơn tôi vài tuổi vậy mà không ngờ kinh nghiệm lại phong phú nhường vậy!”

“Không chỉ có thể thôi đâu, hai năm trước tôi lại được điều từ Sở 10 về Tổng cục 1”

Makarov nghe vậy ngạc nhiên: “Tổng cục 1, đó chính là nơi tìm kiếm thu thập tình báo đối ngoại, anh bị phái ra nước ngoài sao?”

“Hừm, thì bị cử ra nước ngoài, nhưng không giống như kinh đô gián điệp như Vienna, Paris, Luân Đôn mà cậu tưởng tượng đâu, mà là ở tận Mông cổ xa xôi hẻo lánh. Không có vũ hội hoành tráng, mỹ nữ như tiên, cũng không có đầu mối bí mật, xe bay truy đuổi như cậu tưởng tượng, càng không có tình báo gì có giá trị. Lập công lĩnh thưởng không bao giờ đến lượt tôi. Bầu bạn với tôi chỉ có sa mạc Gobi, thảo nguyên và gió cát và một vài tin tức tình báo vô vị, không có chút giá trị nào cả.” - Giọng Branch chứa đầy sự oán thán.

“Thảo nào lần này họ để hai chúng ta đi cùng nhau, tôi bắt đầu hiểu ra rồi, thứ nhất là chúng ta đã từng ở đó, thông thuộc tình hình ở đó, đây rõ ràng là lí do rất chính đáng; hai là chúng ta đều là những người bị xếp ra ngoài hàng ngũ, tôi nghĩ đây mới chính là lí do thật sự!” - Makarov bỗng nhiên có cảm giác đã gặp người tri kỷ.

“Khà khà, cậu nói quá chuẩn, đã bóc trần được bản chất của chuyện này rồi. Nhưng có một điều có lẽ cậu vẫn chưa nghĩ tới.”

“Điều gì?”

“Tôi vốn dĩ không tin rằng chuyến đi Mông cổ lần này sẽ thu hoạch được gì, càng khỏi nói tới việc phái người của chúng ta tới Trung Quốc.”

“Đúng vậy! Theo như tôi biết, biên giới Trung Quốc phòng thủ rất chặt chẽ.”

“Bởi vậy lần này chắc là chúng ta sẽ trở về tay không. Như vậy cũng được coi là tốt rồi đấy, nếu như chúng ta có gì sơ suất, thì... hừm, thì chẳng có gì để lấy công chuộc tội cả!”

“Ban nãy thủ trưởng nói anh lần này là lập công chuộc tội, vậy rốt cuộc anh làm sai gì vậy?” - Makarov nhớ lại những lời Andropov nói với mình trong phòng chủ tịch.

Branch nhìn nhìn Makarov, giải thích: “Việc này nói ra thì rất dài, dăm ba câu nói không hết được, nhưng cậu sống với tôi lâu rồi dần dần sẽ biết.”

Xem ra Branch không hề muốn nhắc đến việc này, Makarov không hỏi nhiều nữa. Chẳng mấy chốc chiếc Volga đã tới trước tòa nhà chính của Đại học Matxcơva trên núi Lênin.

6

Branch đến Học viện Á Phi Đại học Matxcơva nhưng không may là vị giáo sư mà anh muốn gặp đã ra nước ngoài công tác. Có chút thiếu nǎo, Branch cùng Makarov đến thư viện Gorky. Tại đây, anh mượn vài cuốn sách liên quan tới Mông cổ và lịch sử Trung Quốc, trong đó có cả hai cuốn bằng tiếng Trung. Makarov tò mò hỏi: “Anh đọc được tiếng Trung Quốc?”

“Trước đây tôi có học qua một chút, lần này có lẽ dùng được, nhưng hiện giờ tôi quên gần hết rồi!”

“Thật khâm phục đấy, anh không những có kinh nghiệm phong phú, mà học thức cũng rất uyên thâm, quân hàm cũng cao hơn tôi, lần này không biết chúng ta ai chỉ huy ai đây?” - Makarov nửa đùa nửa thật nói.

“Dĩ nhiên là nghe cậu chỉ huy, tôi chỉ là lấy công chuộc tội thôi!” - Branch trả lời thẳng thắn.

Makarov đi dạo trong thư viện Gorky rộng thênh thang, anh tiện tay lật giở một cuốn sách tiếng Trung, đây là cuốn “Tư Trị Thông Giám”. Nhìn những chữ xa lạ hình vuông vuông, Makarov đột nhiên có cảm giác rất quen thuộc, anh lại nhớ đến người bạn Trung Quốc của mình, Lương Văn Kiệt, không biết hiện giờ anh ấy thế nào, sau cái đêm đáng sợ đó...

Makarov gấp sách, nhắm mắt lại, cũng kể từ lúc đó, Makarov quyết tâm bắt đầu học tiếng Trung Quốc một cách bài bản. Khi mở mắt, đột nhiên anh nhớ ra, Branch đâu? Anh ấy chạy đi đâu rồi?

Makarov đi xuyên qua từng dãy từng dãy giá sách đồ sộ để tìm kiếm Branch. Đi đến hành lang bên ngoài, anh phát hiện Branch đang đứng trò chuyện với một người đàn ông lạ phía cuối hành lang. Người đàn ông đó trạc tuổi Makarov, mặc lê giày boots, râu quai nón cắt tỉa cẩn thận, đeo kính, trông giống một học giả. Makarov ngấm ngầm nghĩ: người đàn ông này có lẽ là bạn của Branch.

Anh đi về phía Branch và người đàn ông đó. Branch thấy Makarov đi đến liền thân thiện vẫy vẫy tay, nhưng người đàn ông đó lại cúi đầu, đi lướt qua Makarov, mất hút trong hành lang. Makarov nghi ngờ hỏi Branch: “Ai vậy?” “Một lưu học sinh.”

“Người nước ngoài?”

“Đúng! Người Mỹ, cậu ấy tính cách hướng nội, rất nhạy cảm, không muốn giao lưu với nhiều người, bởi vậy, ban này..

“Vậy sao anh lại quen cậu ta?”

“Khà khà, nói ra thì việc này giờ cũng không cần coi là cơ mật gì nữa, có thể kể cho cậu. Năm đó tôi ở trong Cục 13 đen đủi, đã bị dỡ đó, và từng giám sát cậu lưu học sinh người Mỹ này, cấp trên nghi ngờ cậu ta là gián điệp được Mỹ cử tới để xâm nhập...”

“Đợi đã, nếu tôi không lầm thì công việc đó là do bộ phận phản gián của chúng tôi làm mà, sao lại...” - Makarov không hiểu nên cắt rời.

Branch cười nhạt vài tiếng, đáp: “Không sai, công việc này thông thường là do bộ phận phản gián làm, nhưng giám sát lưu học sinh người Mỹ này lại phù hợp với phạm trù công việc của Cục 13, lúc đó có còn bộ phận nào khác tham gia vào nữa hay không thì tôi không biết.”

“Vậy rốt cuộc Cục 13 đó là đơn vị thế nào?”

“Việc này tôi không nói được, bởi vì nó vẫn là cơ mật.”

“Còn thần bí thế cơ à? Xem ra chúng ta đều có những việc cần giữ bí mật với đối phương.”

“Không sai, kể từ ngày gia nhập vào KGB, chúng ta đều có vô số những cơ mật cần phải giữ kín, nếu chưa đến ngày giải mã chúng thì đều không được nói với bạn bè, người nhà. Nhưng thực ra bí mật mà chúng ta biết được, cũng chẳng qua chỉ là một góc nhỏ của núi băng mà thôi, chúng ta vĩnh viễn không thể biết được tất cả bí mật của KGB, không ai làm được điều đó.”

Nghe Branch nói vậy, Makarov gật đầu lia lịa:

“Vậy sau đó thế nào?”

“Sau đó chúng tôi điều tra mãi, chứng minh lưu học sinh này chẳng có vấn đề gì cả, vậy là xóa bỏ sự giám sát với cậu ta. Bởi vì trong quá trình điều tra, tôi đã cố tình tiếp cận cậu ta, bởi vậy chúng tôi cũng được coi là biết nhau. Dĩ nhiên, thân phận mà tôi công khai với cậu ta là một thầy giáo trung học.”

“Thầy giáo trung học? Khà khà, có lẽ đến giờ cậu ta vẫn chưa biết mình đã từng bị anh điều tra đâu nhỉ!”

“Đúng vậy, đây chính là công việc của chúng ta.

Cuộc sống của chúng ta, hư hư thực thực, nhiều lúc đến bản thân tôi cũng không rõ nữa!” - Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi ra khỏi Đại học Matxcova. Đứng trên núi Lenin nhìn xuống cả thành phố Matxcova, suy nghĩ của họ đã bay tới phương Đông xa xôi, chỉ có điều họ không biết chuyến đi này là họa hay là phúc.

Tiếng còi tàu đã cắt ngang hồi ức của Makarov, họ phải lên tàu rồi. Vậy là, bốn người vội vàng thu dọn hành lý, bước lên chuyến tàu quốc tế hướng tới phương Đông. Còn Ilyushin lúc này vẫn ngu ngốc dẫn theo người chờ đợi ở sân bay.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

45. Chương 18

Chương 18

Biên giới Trung Quốc – Mông Cổ

Khi Makarov và Branch lái xe tới nơi, máu tươi trên cổ người Trung Quốc đó vẫn đang tuôn ra lênh láng, chảy trên sa mạc Gobi hoang vắng. Toàn thân co rút, nhưng anh ta vẫn chưa chết, đôi mắt đỏ ngầu đang trợn lên nhìn Makarov và Branch, giống như bị chết oan uổng, cũng giống như đang cầu nguyện điều gì đó...

1

Trên chuyến tàu quốc tế hướng về phương Đông này, Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov bốn người vừa vận đủ một khoang giường nằm. Sau khi đoàn tàu ra khỏi Saint Petersburg, Đường Phong đóng cửa phòng lại rồi tiếp tục hỏi Makarov về chuyến đi tới Mông Cổ của ông, ký ức của Makarov đã thực sự hấp dẫn Đường Phong. Makarov nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thảo nguyên mênh mông bị băng tuyết bao phủ, ký ức của ông bất giác lại quay về chuyến đi cùng Branch tới Mông cổ năm nào.

Một chiếc máy bay vận chuyển AN-24 đã đưa Makarov và Branch tới sân bay quân dụng Irkutsk. Xuống máy bay, Branch phóng tầm mắt ra xa, lập tức cảm thán quá lời: “Ồ, Siberia rộng lớn!Ồ, Siberia hoang sơ!Ồ, tại sao mày không chịu buông tha cho tao! Tao nào có phải là những người tháng chấp đầu, mà tại sao cũng bị mày ôm lấy?”

Makarov không hứng thú với những lời cảm thán của Branch, anh đứng trên sân bay cũng nhìn ra xung quanh, không có người đến đón họ, không có quân đội, cũng chẳng có KGB. Makarov chau mày: “Không có người tới đón chúng ta sao?”

Branch vừa nghe thấy vậy liền cười nói: “Thôi đi, cậu lại còn hy vọng có người đến đón, mang theo cho cậu cả muối và bánh mì? Không phải hôm qua cậu đã nói rằng đây là bị đi dày trá hình sao? Này, cậu nhìn bên kia...”

Vừa nói, Branch vừa chỉ về phía bãi đỗ của sân bay phía cuối đường băng. Makarov nhìn theo hướng tay Branch chỉ, đó là một chiếc trực thăng Mi 8 già nua phủ đầy bụi. Lúc này, Branch lại nói: “Không phải cậu hỏi rằng ai đến đón chúng ta sao? Chính là nó đấy!”

Makarov và Branch đeo hành lý, đi tới chiếc trực thăng Mi 8. Branch gõ cửa sổ ghé lái, hai phi công đang ngủ gật mắt nhắm mắt mở kéo cửa ra, liếc hai người một cái, hỏi: “Các anh là thượng tá Kenedy Branch và thiếu tá Makarov?”

Hai người gật đầu, Makarov lấy thẻ ra, chủ động đưa cho người phi công. Nhưng viên phi công đó lại nhìn Makarov cười, không buồn xem thẻ của anh, mà chỉ nói một câu: “Hai vị ngồi chắc nhé, chúng ta cất cánh ngay đây!”

Makarov vội vàng hỏi: “Bây giờ chúng ta bay tới đâu?” “Các anh không phải tới Mông cổ sao?” - Viên phi công hỏi lại.

“Đúng vậy! Đến Ulan Bator phải không?” - Makarov hỏi.

Viên phi công mỉm cười, đáp: “Không phải, chúng ta đến thẳng biên giới Mông cổ.”

“Á! Nhanh vậy sao?” - Makarov và Branch đều ngạc nhiên. Ngồi xuống ghế, Branch chửi rủa còn Makarov lại cảm thấy trong lòng nặng trĩu nên không nói nữa lời.

Cứ như vậy, chiếc trực thăng Mi 8 đầy bụi bặm, cũ kĩ khởi hành ờng tiếng chửi rủa của Branch.

Hoàng hôn buông xuống, chiếc trực thăng Mi 8 nặng nề hạ cánh xuống một vùng sa mạc hoang vu, cánh quạt cuốn tung bụi đất vàng khè mù mịt đất trời, Makarov và Branch đã ngủ gà ngủ gật mấy tiếng đồng hồ giờ bỗng bừng tỉnh.

“Đây là đâu?” - Hai người nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật bên ngoài khiến họ sững sờ.

“Hai vị, chúng ta đến rồi!” - Cửa trực thăng đã mở ra, viên phi công cười, nói với hai người.

Makarov và Branch bị cảnh vật bên ngoài làm cho sững sờ tới nỗi không thốt nên lời, chỉ thẫn thờ nhìn viên phi công. Viên phi công nhún vai, cười khan vài tiếng, giải thích: “Đáng lẽ chúng tôi đưa thẳng các anh tới một căn cứ quân sự gần biên giới Trung - Mông, nhưng ở đó đang có bão cát. Các anh đã thấy bao giờ chưa? Bão cát đáng sợ!” - Nói xong, viên phi công lấy tay ra hiệu một cách khoa trương rồi giải thích tiếp: “Bởi vậy chúng ta phải hạ cánh ở đây, vị trí chúng ta đang ở là một góc sân bay gần thủ phủ Dalanzadgad, phía nam tỉnh Gobi nước Cộng hòa nhân dân Mông cổ. Chúng tôi đã thông báo với quân đội thường trú địa phương, chẳng mấy chốc họ sẽ cử xe đến đón các anh.”

Makarov và Branch hiểu rằng đã đến lúc họ phải xuống. Hai người xách hành lý, rời khỏi máy bay. Chưa kịp đợi họ đứng vững, động cơ trực thăng đã lại khởi động, cánh quạt lớn thổi bụi vàng mù mịt đất trời, những hạt cát bé xíu chui thẳng vào trong cổ áo, lỗ mũi, lỗ tai hai người.

Branch tức tối đang định chửi rửa hai viên phi công chết tiệt đó thì cát vàng đã lập tức chui tọt vào miệng, anh vội vàng lấy tay bịt miệng lại.

2

Chiếc trực thăng đã bay đi xa, sa mạc lại yên tĩnh trở lại, Makarov và Branch đứng như trời trồng giữa sa mạc hoang vu, lúc này đây không biết phải làm thế nào. Hai người ngồi lên hành lý, nhìn mặt trời lặn. Khi tia nắng cuối cùng vẫn còn sau đường chân trời, xe tới đón họ vẫn chưa thấy xuất hiện, Branch chửi rửa: “Bọn chó chết này!”

Makarov rầu rĩ nói: “Trên sa mạc này ban đêm nhiệt độ sẽ hạ xuống nhanh chóng, còn có cả sói nữa, nếu như đêm nay không có ai đón chúng ta, tôi thật sự không dám tưởng tượng...”

Makarov vẫn chưa nói xong nỗi lo sợ, thì có tiếng động cơ của chiếc Mazda ở phía xa xa rồi bụi bay lên mù mịt trong sa mạc hoang vu. Makarov và Branch đứng dậy, chiếc xe mà họ mòn mỏi chờ đợi rốt cuộc đã xuất hiện.

Một chiếc xe Jeep quân dụng đỗ trước mặt hai người, lái xe là một thượng úy, anh ta mở lời: “Thiếu tá Makarov, thượng tá Branch, xin thứ lỗi, chúng tôi đến muộn, mời các anh đi theo chúng tôi.”

Branch nhìn viên thượng úy đó, ra vẻ của một thủ trưởng, nghiêm giọng nói: “Căn cứ của các anh cách đây xa không?”

“Không xa lắm, ngồi xe khoảng một tiếng đồng hồ” - Viên thượng úy đáp.

Một tiếng đồng hồ, nhưng chỉ cần một tiếng đồng hồ này cũng đã khiến cặp mông của Makarov và Branch ê ẩm bầm dập. Cả đoạn đường toàn là sa mạc hoang vu, bốn bề tối đen, không thấy bất cứ cảnh vật nào khác, khi

hai người họ trông thấy những đốm đèn sáng phía trước thì cả hai đều biết rằng, cuối cùng họ cũng đã đến nơi.

Đây là một căn cứ bí mật được KGB xây dựng bên phía Mông cổ của biên giới Trung - Mông. Nói là căn cứ bí mật nhưng thực ra chỉ là mấy gian nhà mái tôn, tất cả nhân viên đều tập trung tại đây, tổng cộng cũng chỉ có 13 người. Bình thường thượng úy chính là người chỉ huy ở đây, Makarov và Branch được tổng bộ phái tới, quân hàm cũng cao hơn viên thượng úy, nên dĩ nhiên trở thành lãnh đạo ở đây.

Makarov hỏi thượng úy: “Bình thường nhiệm vụ chủ yếu của các anh là gì?”

Thượng úy đáp: “Chỗ chúng tôi đây chỉ cách biên giới mấy chục cây số, chúng tôi được cử đến đây để trợ giúp biên phòng Mông cổ kiểm tra giám định, điều tra những người Trung Quốc vượt biên trái phép. Những người vượt biên bị quân biên phòng bắt được đều bị đưa tới đây, sau khi kiểm tra chúng tôi sẽ đưa những người có giá trị tới Irkutsk. Anh cũng biết rồi đấy, hiện giờ quan hệ giữa hai nước rất căng thẳng, bởi vậy gần đây..

Makarov gật gù, không hỏi gì nữa. Cả ngày mệt lả, cộng thêm tâm lý nặng nề, anh chỉ muốn nhanh chóng đi ngủ. Thượng úy sắp xếp cho anh và Branch ở trong một căn buồng mái tôn, vì hai người đã quá mệt nên đổ ra giường là ngủ ngay.

Cả đêm không có chuyện gì xảy ra. Bình minh lên, khi Makarov và Branch vẫn đang ngáy khò khò thì đột nhiên bên ngoài căn buồng mái tôn vang lên tiếng huyên náo, hai người gần như cùng lúc cảnh giác ngồi dậy. Makarov nắm chặt súng, bước nhanh ra khỏi buồng thì trông thấy viên thượng úy đang vội vàng đi tới.

“Việc gì vậy?” - Makarov nghiêm giọng hỏi.

“Chúng tôi bắt được hai người Trung Quốc vượt biên sang!” - Thượng úy báo cáo.

“Trùng hợp vậy sao, chúng tôi vừa mới đến mà đã có người tự động chui đầu vào rọ? Tôi đang muốn gặp họ đây!” - Branch cũng đi tới, nói.

Viên thượng úy đưa Makarov và Branch đi về phía căn buồng mái tôn giam người vượt biên, vừa đi vừa giới thiệu: “Lần này kỳ lạ thật đấy, từ trước đến nay toàn là quân biên phòng Mông cổ tóm được người thì dẫn đến đây cho chúng ta, lần này lại đích thân chúng ta tự tay tóm được hai người. Hai người này không những vượt qua biên giới, mà còn đi xuyên qua mấy chục cây số trên sa mạc, chắc là họ tưởng lầm chúng ta là dân du mục địa phương, định đến xin ngụm nước uống, khà khà, không ngờ lại tự chui đầu vào rọ!” - Viên thượng úy không khỏi có chút đắc ý.

Đây là một căn buồng mái tôn không có cửa sổ, chuyên dùng để giam người. Branch đập vào làm cửa mở ra, một chùm nắng ban sớm soi vào gian phòng tối đen. Trong góc của căn buồng, hai người Trung Quốc mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn bằng vải thô đang co ro trong đó, một người có thân hình gầy gò, người còn lại còn tạm được

coi là cao to. Mặt mũi đầu tóc hai người đều bê bết bẩn thỉu, xem ra không nhiều tuổi, cũng chỉ trên dưới hai mươi. Branch để ý thấy, khi anh đập cửa xông vào, người Trung Quốc gầy gò run bắn lên một cái, rõ ràng anh ta vô cùng sợ hãi, còn người Trung Quốc cao to lại không chút phản ứng. Khi Branch bước tới trước mặt họ, người đó thậm chí còn ngẩng đầu nhìn Branch một cái. Khi hai người mắt đối mắt, Branch giật bắn mình, đây là một đôi mắt đầy lòng trắng, vằn vện những tia máu, có thể nhận ra người này lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi. Nhưng trong đôi mắt này, Branch lại nhìn ra một nghị lực, nghị lực chống chọi với số phận.

Branch nhìn xong, cùng Makarov ngồi xuống bên trong chiếc bàn, bắt đầu thẩm vấn hai người vượt biên trái phép. Thông qua phiên dịch tiếng Trung, Makarov theo thường lệ hỏi họ tên và tuổi tác cùng thông tin cơ bản của hai người này, nhưng bất luận Makarov hỏi thế nào đi chăng nữa, họ cũng không hé răng nói một lời. Makarov không khỏi tức tối, anh bắt đầu nghi ngờ hay là họ này có vấn đề về khả năng nghe nói. Nhưng Branch lại không nóng vội, cứ ngồi cạnh lạnh lùng quan sát, vì trong lòng anh biết rõ, nhiệm vụ lần này không thể nhanh chóng kết thúc như vậy, bởi vậy anh không nóng vội như Makarov.

Makarov thấy hai người không có bất cứ phản ứng gì, đang định ra lệnh cho quân y kiểm tra cho họ thì Branch vỗ vào vai Makarov, nói nhỏ: “Hôm nay tạm thời tới đây, muốn họ mở miệng thì phải tiêu diệt tính khí ngang ngạnh của họ đã, hôm nay nhốt họ trong này, không cho ăn, ngày mai thẩm vấn tiếp.”

Makarov bó tay, đành phải gật đầu đồng ý. Branch sai người dùng dây thừng trói hai người úp lưng vào nhau lại rồi định bỏ đi. Nhưng khi họ vừa bước tới cửa, người Trung Quốc có thân hình cao to đột nhiên nói bằng tiếng Nga: “Xin hãy đưa chúng tôi về nước, chúng tôi chỉ bắt cần vượt biên mà thôi.”

Tất cả mọi người đều giật mình, Makarov lập tức hỏi: “Hóa ra anh biết nói, lại còn biết nói cả tiếng Nga.” Người Trung Quốc nói xong câu đó liền ngậm kín miệng. Branch cười nhạt, ngồi xổm xuống, ghé vào tai người Trung Quốc đó, dùng tiếng Trung không được sôi nổi thốt ra từng từ từng từ một: “Anh cho rằng tôi sẽ tin những câu nói ma quỷ của anh sao? Tôi khuyên anh nên thật thà một chút, nếu muốn nói thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Nói xong, Branch đứng dậy, đi thẳng ra khỏi căn buồng mái tôn bức bí.

3

Trước đó Makarov vốn không biết rằng, Branch còn là một chuyên gia ẩm thực. Cả một buổi chiều, Branch lục tung các kệ tủ, tìm ra tất cả những thứ có thể ăn được trong căn cứ, rồi sau đó tự tay dùng đậu đỗ, hành tây, rau cải thảo, củ cải, thịt bò nấu một nồi súp ngon tuyệt. Makarov không biết, là rốt cuộc anh ấy đã bỏ bao nhiêu nguyên liệu vào trong đó, anh chỉ thấy Branch đã đổ không ít rượu vodka vào trong súp. Anh

cũng không biết tại sao trong căn cứ lại có vật phẩm bị cấm như rượu vodka này, nhưng chẳng ai muốn đi truy hỏi, bởi ở cái nơi quái quỷ đến cỡ cũng không mọc nổi này, thì rượu vodka có lẽ là người bạn tốt nhất.

Makarov ném một miếng to món súp mà Branch nấu, chỉ đúng một miếng thôi mà đã vô cùng tuyệt vời. Vậy là cũng không buồn đợi đến giờ cơm, tất cả mọi người đều ngồi quây lại, thưởng thức món ngon hiếm có này.

Trong lúc mọi người đều đang say sưa với món súp ngon tuyệt thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động cơ đánh lửa. Makarov nhận ra đây là tiếng khởi động của xe Jeep, ai đang ở ngoài vậy? Makarov cảnh giác nhìn mọi người xung quanh, những người khác lúc này cũng cảm giác có gì không bình thường, mọi người mở to mắt nhìn nhau. Makarov tức tốc đếm một lượt những người mà mình nhìn thấy, 13 người vốn có của căn cứ, cộng thêm anh và Branch, tổng cộng 15 người, lúc này đều đang có mặt ở đây, vậy... vậy người khởi động xe bên ngoài là ai? Nghĩ tới đây, Makarov bỗng thấy lạnh toát sống lưng.

Bên ngoài, chiếc xe Jeep vẫn chưa khởi động xong, Makarov rút súng, lên nòng, lao ra khỏi cửa trước tiên, những người khác cũng lao ra theo. Trên bãi đỗ xe cạnh khu nhà mái tôn, đang có hai người ra sức khởi động chiếc xe Jeep quân dụng. Makarov nhận ngay ra trên xe chính là hai người Trung Quốc mới bị bắt ban sáng. Họ bị trói rất chặt, lại bị nhốt trong căn phòng không có cửa sổ, sao lại có thể... Makarov không dám nghĩ tiếp, anh lên nòng súng, bắn lên trời một phát để cảnh cáo. Hai người Trung Quốc rõ ràng là không thạo dùng đồ của Nga nên mất cả nửa ngày cũng không khởi động được chiếc xe Jeep. Lúc này, hai người họ đã bị phát hiện, biết không thể lái xe tháo chạy, vậy là họ nhảy xuống xe, lao như bay về phía biên giới.

Makarov lại bắn thêm hai phát lên trời, nhưng hai người Trung Quốc đó không chút phản ứng, vẫn chạy như bay về phía sa mạc hoang vu. Makarov không còn cách nào khác đành phải nhảy lên xe Jeep, khởi động máy, nhưng chiếc xe Jeep đáng chết không tài nào khởi động nổi. Mãi một hồi lâu, rồi cũng khởi động được chiếc xe già cỗi, lúc này, Branch mang theo một khẩu súng săn cũng nhảy lên xe.

Chiếc xe Jeep lao như tên bắn, phi ra khỏi căn cứ. Trên sa mạc hoang vu, đây là một cuộc rượt đuổi không cân sức, một cuộc rượt đuổi bi tráng, giống như vùng đất thần kỳ này, trong lịch sử đã từng nhiều lần diễn ra như vậy, những kỵ binh của thảo nguyên Âu Á đang truy đuổi hai con cừu non.

Nhưng đây lại là hai con cừu thông minh, hoặc có thể nói là xảo quyệt. Chiếc xe Jeep đuổi được một đoạn,

hai người Trung Quốc vốn đang chạy cạnh nhau bỗng đột nhiên một người chạy hướng tây nam, một người chạy hướng đông tây. “Đuổi theo ai đây?” - Makarov tức thời không biết phải làm thế nào đành giảm tốc độ xe.

Branch phóng tầm mắt về phía trước, mắt anh nhúu lại thành một đường, im lặng không nói. Makarov dừng xe, tiếp tục bắn lên trời một phát nữa, đồng thời hét lên với Branch: “Tiếp tục đuổi, sắp đến đường biên giới rồi!”

Branch nổi nóng: “Tiết kiệm đạn của cậu chút đi!”

- Nói xong, Branch nhảy xuống xe, giương khẩu súng săn lên, bắn một phát về phía người Trung Quốc gầy gò.

Người đó lập tức quỵ ngã. Tất cả chỉ xảy ra trong vòng vài giây ngắn ngủi, Makarov vô cùng kinh ngạc trước hành động bộc phát của Branch, kinh ngạc hơn trước tay súng quá chuẩn của Branch, và còn kinh ngạc hơn trước sự lạnh lùng quyết đoán bắn hạ của Branch. Anh trông thấy người Trung Quốc đó ngã xuống sa mạc, xem ra vẫn còn chút sức, người đó muốn đứng dậy nhưng đã hết sức, cuối cùng, cả người đổ xuống sa mạc, không ngừng co giật...

4

Branch bỗng biến thành tay thợ săn dũng mãnh, bắn giết xong một “con cừu” lại tiếp tục chỉnh nòng súng nhắm chuẩn vào “con cừu” khác đang tháo chạy. Ngón tay anh nắm lấy cò súng, mắt nhúu lại thành một đường chỉ, mục tiêu đã xác định, chỉ cần bóp nhẹ cò súng... nhưng Branch lần này lại chần chừ do dự, ngón tay nắm vào cò súng, bóp vào rồi lại nhả ra, rồi lại bóp vào, nhắm chuẩn, lại nhắm chuẩn. Chính xác, anh cần phải chính xác tuyệt đối. Trong ống kính nhắm chuẩn của Branch, anh đã nhìn thấy đầu người đó. Anh

tin rằng đây nhất định là một cái bia bắn tốt. Rút cuộc, anh hạ quyết tâm, bóp nòng súng. Tiếng súng rền vang xé nát sự yên tĩnh của sa mạc thăm sâu...

Sau khi tiếng súng vang lên, người Trung Quốc có thân hình kiện tráng đó quỵ gối trên sa mạc rồi cơ thể anh ta nặng nề đổ xuống. Qua ống kính nhắm chuẩn, Branch đã nhìn rõ mọi thứ, anh giật thót tim, tay vẫn giương súng sẵn đứng sừng sững tại chỗ. Mãi một lúc sau, Branch mới từ từ hạ khẩu súng sẵn trên tay xuống, nhảy lên chiếc xe Jeep, nói với Makarov giống như đánh trống lảng vạy: “Giờ thì cậu đã biết tại sao tôi đến đây lập công chuộc tội rồi chứ?”

Makarov đã hồi tỉnh lại im lặng không nói gì, bình tĩnh nổ máy chiếc xe Jeep, lái về phía người Trung Quốc ban nãy ngã xuống. Xe chậm rãi đỗ lại cạnh người đó. “Anh ta chết rồi chẳng?” - Makarov ngồi trên xe lạnh lùng hỏi. Branch nhảy xuống xe trước, rút súng trong người ra, lên nòng, cẩn thận bước tới bên cạnh người Trung Quốc đó. Anh thò chân phải đá người này một cái, nhưng anh ta không hề phản ứng. Branch lòng nặng trĩu, không trông thấy vết thương trên người anh ta, cũng không thấy máu chảy. Anh và Makarov vất vả lật người đó lại, vẫn không có bất cứ vết thương hay vết máu nào. Branch lại tỉ mỉ quan sát người Trung Quốc, và anh lại kinh ngạc một lần nữa: khuôn mặt chữ điền, lông mày rậm rạp, xem ra tuổi tác chắc là không quá hai mươi, nhưng trên khuôn mặt này lại toát lên vẻ già nua hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác.

“Sao lại không có vết thương?” - Makarov nghi ngờ hỏi.

“Hừm! Bởi vì anh ta vốn không chết, chẳng qua là anh ta lâu lắm rồi không nghỉ ngơi, không ăn uống gì nên cơ thể suy nhược nặng, cộng thêm ban nãy chạy thực mạng nên mệt ngất ra đấy!” - Branch giải thích.

“Nhưng phát súng ban nãy của anh...” - Makarov hỏi.

“Phát súng đó của tôi không bắn trúng nhưng đã bắn tan chút ý chí cuối cùng của anh ta, anh ta biết rằng có chạy nữa cũng vô ích, bởi vậy mới ngã ra đây...”

“Nhưng tay súng của anh rất ổn mà, sao lại bắn không trúng?” - Makarov vẫn truy hỏi.

Branch lộ ra nụ cười khó hiểu, lắc đầu, không nói thêm gì nữa. “Vây bây giờ chúng ta làm thế nào?” - Makarov thỉnh giáo Branch.

Branch chau mày, nói: “Đem người này lên xe trước đã, sau đó thì đến xem cái gã chết tiệt kia.”

Makarov và Branch tốn bao công sức mới khiêng được người này lên xe, sau đó lái xe đến chỗ người Trung Quốc đang hấp hối. Khi họ tới nơi, một vũng máu to

đang chảy lênh láng trên sa mạc, máu tươi trên cổ người đó vẫn đang tuôn ra ngoài, toàn thân anh ta không ngừng co rút. Nhưng người này vẫn chưa chết, đôi mắt của anh ta đỏ ngầu đang trợn lên nhìn Makarov và Branch giống như chết không nhắm mắt vậy, cũng lại giống như đang cầu khẩn điều gì đó...

Branch từ từ rút khẩu súng ngắn ra, lên nòng, nhắm chuẩn vào đầu người Trung Quốc đó. Makarov kinh ngạc nhìn Branch, lớn tiếng hét lên với anh ta: “Anh định làm gì vậy? Anh ta vẫn chưa chết mà!”

“Để tôi giúp anh ta bớt đau khổ!” - Branch kiên nghị trả lời.

“Không! Điều này không phù hợp chủ nghĩa nhân đạo!” - Makarov giải thích.

“Giúp anh ta bớt đau khổ chính là chủ nghĩa nhân đạo lớn nhất! Anh ta đã không cứu được nữa rồi!” - Branch cũng lớn tiếng hét lên với Makarov, đồng thời bóp cò.

Cơ thể người đó rút cuộc đã ngừng co rút, nhưng đôi mắt vẫn không chịu khép lại. “Có lẽ do chết oan ức!”

- Makarov nghĩ thầm rồi giúp người đó vuốt mắt.

Trên đường trở về căn cứ, Makarov và Branch đều không ai nói năng gì. Makarov không ngờ rằng, nhiệm vụ lần này tưởng chừng như vớ vẩn, vạy mà lại mở đầu máu me như vậy.

Về tới căn cứ, Makarov dẫn viên thượng úy cùng những người khác mang theo công cụ quay trở lại chỗ người Trung Quốc đã chết, rồi chôn anh ta trên sa mạc. Không có bia mộ, không có bất cứ thứ gì để đánh

dầu, giống như ở đó chưa từng xảy ra chuyện gì, giống như trên thế gian này chưa từng có một sinh mệnh trẻ tuổi đó.

5

Thế nhưng Makarov lại cảm thấy mình không đủ sức để đối diện với cái chết đó, anh trở lại căn cứ, khiêng người Trung Quốc hôn mê vào trong một căn buồng mái tôn, giao cho quân y kiểm tra. Kết quả kiểm tra của quân y giống hệt như phán đoán của Branch: lao lực quá độ, bị khủng hoảng nặng dẫn đến hôn mê, cần phải nghỉ dưỡng.

Makarov định bón cho anh ta chút thức ăn nhưng người đó không tài nào ăn được, quân y đành phải truyền dung dịch Glucose cho anh ta. Trọn một đêm, hiện hữu trước mắt Makarov là hình ảnh khủng khiếp của người Trung Quốc trước khi chết. Anh nằm trên giường, không tài nào ngủ được. Anh không biết Branch làm như vậy có đúng không. Phát súng cuối cùng mà Branch bắn, đã phá hủy hoàn toàn nhân sinh quan hình thành trong anh mấy chục năm qua, có lúc anh cảm thấy Branch là một tay đao phủ, có lúc anh lại cảm thấy anh ta làm như vậy là đúng. Bởi vì anh cũng không biết, có còn cách nào khác có thể cứu được mạng sống của người Trung Quốc đó trong hoàn cảnh như vậy!

Makarov mất ngủ, từng chuyện từng chuyện cứ hiện lên trước mắt anh... Lúc bình minh, bên ngoài vẫn là một vùng tối đen, anh quyết định ngồi dậy, đi ra ngoài. Gió thổi mạnh trên sa mạc hoang vu, gió to cuốn theo những viên đá to nhỏ và cát vàng, quét sạch mọi thứ, rồi đập vào những căn buồng mái tôn phát ra những âm thanh đáng sợ. Makarov đột nhiên muốn tới căn buồng tối qua giam giữ hai người Trung Quốc xem sao, có lẽ sẽ phát hiện điều gì đó ở đây. Anh mở cửa căn buồng không có cửa sổ đó ra, nhìn khắp phòng một lượt, lúc đó hai người bị trói áp lưng lại với nhau bằng một sợi dây thừng to, vậy họ thoát ra ngoài bằng cách nào? Makarov bắt đầu tỉ mỉ quan sát, anh phát hiện, hóa ra một sợi dây thừng vẫn còn nguyên vẹn, còn một sợi dây đã bị cắt ngang khúc giữa, từ vết bị cắt đứt cho thấy có vết tích của vật cứng mài qua mài lại, là gì nhỉ? - Là xẻng sắt, một chiếc xẻng sắt, thậm chí lưỡi xẻng còn hơi cùn. “Lẽ nào chính là chiếc xẻng này?” - Makarov nghĩ tới đây, miệng tự lẩm bẩm.

“Đúng vậy, chính là chiếc xẻng rất bình thường này!” - Một giọng nói cất lên sau lưng Makarov.

Makarov quay ngoắt người lại thì thấy một người đứng sừng sững trước cửa buồng, chính là Branch. Branch bước đến, nhắc đoạn dây thừng bị đứt lên, nói: “Tôi qua tôi đã đến kiểm tra. Hai sợi dây thừng, một sợi nguyên vẹn, còn sợi kia bị đứt ở giữa, chỉ có thể nói lên một khả năng, trong số hai người, có một người đã cắt đứt được sợi dây trói mình sau đó giúp người kia cởi trói.

Cậu nghĩ xem, trong số hai người họ thì ai là người cắt đứt sợi dây trước?”

“Tôi cho rằng là gã Trung Quốc có thân hình cao to. Makarov nói.

“Không sai! Tôi cũng nghĩ giống cậu. Hôm qua lúc tôi hỏi gã đó thì đã thử được năng lực của người này. Để tôi phân tích một chút về gã này. Trước tiên gã ta dùng lưỡi xẻng sắt không được sắc lắm cửa đứt sợi dây thừng, cho thấy nghị lực đáng kinh ngạc của hắn, chỉ cần có một tia hy vọng là hắn ta tuyệt đối không bỏ qua. Thứ hai, người này cơ thể kiện tráng, khỏe kinh người, cậu có để ý thấy không, hắn ta không hoàn toàn chỉ dựa vào xẻng sắt để cửa đứt sợi dây thừng, nếu chỉ dựa vào lưỡi xẻng để cửa đứt dây thừng thì e rằng hắn phải ngồi cửa đến tận bây giờ cũng chưa chắc sẽ cửa đứt được nó. Rút cuộc cửa đứt được sợi dây thừng là hoàn toàn dựa vào sức lực của đôi tay hắn, điều đó cho thấy đôi tay người này khỏe kinh người, nên trong tình trạng hai tay bị trói như vậy mà vẫn có thể thoát ra được. Hơn nữa người này còn rất giỏi ngụy trang, sáng hôm qua cứ cách một tiếng đồng hồ là vệ binh lại vào kiểm tra, nhưng anh ta đã qua mặt được vệ binh. Cuối cùng, gã này còn là một cao thủ mở khóa, sau khi anh ta thoát được sợi dây thừng, thì chẳng mấy chốc đã phá được khóa cửa!” - Branch phân tích từ đầu đến cuối.

Makarov rùng mình một cái: “Lẽ nào anh ta chính là đặc công do Trung Quốc phái tới?”

Branch lắc lắc đầu: “Chỉ dựa vào những thứ này vẫn rất khó để phán đoán. Ngoài ra người này còn biết nói tiếng Nga trôi chảy, còn biết lái xe, nếu không thì hắn cũng không biết lượng sức mình mà đi nổ máy chiếc xe Jeep của chúng ta.”

Makarov gật đầu, đáp: “Xem ra lai lịch của người này không thường đâu!”

Hai người đang phân tích trong phòng thì đột nhiên, một vệ binh chạy đến báo cáo: “Người Trung Quốc đó tỉnh lại rồi.”

Makarov và Branch nghe thấy vậy liền lập tức đến đó. Lúc này người Trung Quốc đã tỉnh dậy, nhưng xem ra vẫn còn rất yếu. Người đó nhìn thấy Makarov liền thay đổi ngay thái độ hôm qua, mở miệng nói trước, vẫn nói bằng tiếng Nga trôi chảy: “Xin cho tôi ăn!”

Thái độ biến đổi của người Trung Quốc này khiến Makarov và Branch đều có chút kinh ngạc, họ không ngừng đưa mắt nhìn nhau.

6

Makarov sai người đưa tới hai chiếc bánh mì to và cả một bát canh thịt bò. Người này quả thực đói sắp chết, ăn uống thực mạng, nhét gọn hai chiếc bánh mì và bát canh vào bụng. Ăn uống no nê xong, người đó tựa lưng vào giường, bình tĩnh nói: “Các anh muốn biết gì thì hỏi đi!”

Branch nghiêm giọng nói: “Họ tên?”

“Lý Quốc Văn.”

“Tuổi.”

“19 tuổi.”

“Ở Trung Quốc anh làm gì?”

“Thanh niên trí thức.”

“Thanh niên trí thức?” - Rõ ràng Branch không hiểu lắm về thanh niên trí thức.

“Thì là thanh niên trí thức... lên núi về quê, anh biết không?” - Người thanh niên tên là Lý Quốc Văn giải thích.

Branch hình như nhớ ra điều gì đó, do liên quan đến công việc nên bình thường anh rất quan tâm đến mọi biến động của phía Trung Quốc. Anh từng đọc những bài viết nói về thanh niên trí thức đến các vùng quê trên báo, mà nội bộ KGB đặt mua. Anh gật gù, nói: “Tôi hiểu rồi, người Trung Quốc đi cùng anh tên là gì?”

Lý Quốc Văn bỗng sững sờ rồi lập tức hỏi lại: “Cậu ấy giờ sao rồi? Chết rồi ư?”

Branch gật đầu: “Đúng vậy, anh ta chết rồi, coi như anh mạng lớn. Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Sau khi nghe tin bạn mình đã chết, Lý Quốc Văn hai hàng nước mắt chảy dài, anh đau khổ nhắm mắt lại.

Mãi một lúc sau, khi Branch sắp hết kiên nhẫn thì Lý Quốc Văn lại mở mắt, trả lời: “Cậu ấy tên là Vương Quân.”

“Cậu ta cũng là thanh niên trí thức?”

“Đúng vậy, giống tôi, đều là thanh niên trí thức từ Bắc Kinh đến Nội Mông hoặc về các vùng quê.”

“Các cậu từ Bắc Kinh đến?” - Branch truy hỏi. “Ừm, đúng vậy! Sự việc đã đến nước này rồi, tôi cũng không còn gì phải giấu!” - sắc mặt Lý Quốc Văn vô cùng bình tĩnh.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm đặc công của mình, Branch đoán định chắc chắn Lý Quốc Văn không nói dối. Anh gật gật đầu rồi lại hỏi: “Vậy cậu hãy nói xem hôm qua các cậu làm thế nào mà tháo chạy được?” Lý Quốc Văn nhìn Branch, rồi lại nhìn Makarov, khẽ miệng khẽ rung lên, sau đó thở dài, dứt quãng kể lại sự tình hôm qua tháo chạy. Những gì Lý Quốc Văn nói quả nhiên giống hệt như Branch dự đoán trước đó. Makarov không khỏi kinh ngạc nhìn người thanh niên Trung Quốc trước mặt, đồng thời cũng không thể không thán phục Branch, dù sao anh ấy cũng đã lặn lội trong KGB hơn anh mấy năm!

Branch nghe Lý Quốc Văn tường thuật xong liền hài lòng gật gù, lộ ra nụ cười hiếm hoi. Nhưng rồi nụ cười trên môi anh lập tức tắt ngóm, lại chất vấn Lý Quốc Văn bằng giọng điệu cũ: “Bây giờ hãy nói về vấn đề chủ chốt, cũng là vấn đề mà tôi quan tâm nhất, tại sao các anh phải vượt biên trái phép? Đừng có nói lại với tôi là vô tình vượt biên này nọ, đó là những câu nói vớ vẩn để lừa gạt trẻ con!”

“Bởi vì xuất thân của chúng tôi không tốt, bởi vì chúng tôi hy vọng có thể ném trải một cuộc sống khác.” - Lý Quốc Văn trả lời, từng chữ, từng chữ một xuyên qua kẽ răng bật ra.

“Xuất thân?” - Makarov không hiểu. Nhưng Branch lại bất ngờ gật gật đầu, đáp: “Ừm! Tôi có thể hiểu, tôi rất hài lòng với câu trả lời của cậu!”

“Cảm ơn sự thấu hiểu của anh!” - Lý Quốc Văn đáp.

Branch đứng dậy, an ủi Lý Quốc Văn: “Cậu ở đây nghỉ ngơi cho tốt, chú ý giữ sức khỏe. cần gì thì có thể nói với tôi. Cậu yên tâm, ở đây an toàn tuyệt đối, cuộc sống mới mà cậu hy vọng đã bắt đầu rồi đấy!” - Nói xong Branch nháy mắt với Makarov một cái, hai người cùng ra khỏi căn buồng mái tôn.

Makarov không hiểu liền hỏi Branch: “Sao anh lại dễ dàng tin lời người Trung Quốc đó vậy, lẽ nào anh đã loại trừ khả năng cậu ta là đặc công Trung Quốc?”

Branch cười, đáp: “Cậu trông anh ta giống không?” Makarov không hiểu.

“Cậu nên nghiên cứu thêm về Trung Quốc đi, lịch sử của Trung Quốc, hiện tại của Trung Quốc, và cả tương lai của Trung Quốc. Dĩ nhiên, cậu không hiểu cũng rất bình thường, những ông lão Matxcơva cũng không hiểu nhưng họ lại chỉ giỏi khoa chân múa tay.” - Branch nói một tràng không đầu không cuối với Makarov, rồi lại bồi tiếp một câu: “Nếu cậu không yên tâm thì có thể thẩm vấn anh ta lần nữa, tôi nghĩ cậu sẽ không thu hoạch thêm được gì đâu.”

Makarov không yên tâm, cùng viên thượng úy thẩm tra Lý Quốc Văn lần nữa. Quả nhiên giống như Branch nói, anh không có bất cứ thu hoạch nào mới. Makarov bắt đầu tin những lời người Trung Quốc nói. Vậy là anh cùng Branch viết bản báo cáo đầu tiên về sự việc này. Chẳng bao lâu sau họ đã nhận được trả lời của tổng bộ. Thư gửi lại chỉ có duy nhất một câu thế này: Dốc hết sức sử dụng người này để sau này phục vụ cho chúng ta.

7

Makarov đang hồi tưởng tới đây thì đột nhiên cửa buồng bị ai đó mở toang ra, rồi một thanh niên trẻ tuổi cao gầy thò đầu nhìn vào trong buồng họ. Đường Phong, Hàn Giang, Makarov đều ngạc nhiên, chỉ mỗi Từ Nhân Vũ là hỏi ngay một câu: “Anh tìm ai?”

Người thanh niên này hỏi lại bằng tiếng Nga: “Alexander có đây không?” - Nhưng vẫn chưa kịp đợi Từ Nhân Vũ trả lời, người thanh niên đó liền lập tức rặn ra nụ cười, tự đánh trống lảng: “Xem ra tôi đi nhầm rồi, xin lỗi, làm phiền các anh nghỉ ngơi.”

Nói xong người thanh niên đó lui ra rồi đóng cửa lại. Đường Phong, Hàn Giang, Makarov và Từ Nhân Vũ nhìn nhau, cả bốn người đều ngạc nhiên trước vị khách không mời lại đột ngột xuất hiện này. Bỗng Makarov nhớ ra chuyện gì đó, nói với mọi người: “Không đúng, người bạn này có vấn đề!”

“Sao?” - Hàn Giang vội hỏi.

“Bạn này tôi thấy người đó nói tiếng Nga giọng rất kỳ lạ, lúc này nghĩ lại ánh mắt của anh ta và cả hành động thất lễ...” - Makarov nói tới đây, Từ Nhân Vũ cũng giật mình nói: “Anh ta nói tiếng Nga rất kỳ lạ, không phải là khẩu âm Saint Petersburg, cũng không phải khẩu âm Matxcơva, mà lại giống... giống người Mỹ nói tiếng Nga, một người Mỹ bạn tôi biết nói tiếng Nga cũng giống cái giọng đó.”

“Khẩu âm của người Mỹ nói tiếng Nga?” - Hàn Giang nghe tới đây liền lập tức bật dậy, mở cửa đuổi theo, nhìn về hai đầu hành lang, đã không thấy bóng dáng người thanh niên đó đâu nữa. Anh quay lại nói với Từ Nhân Vũ: “Tiên sự, chúng ta cũng dùng chiêu ấy xem sao!”

“Anh muốn tôi xông vào buồng người khác?”

“Nếu gần buồng chúng ta quả thực có người tên là Alexander thì người đó không vấn đề gì, nếu không thì...”

Từ Nhân Vũ gật đầu, vậy là hai người liền một lúc xông vào mấy phòng gần đó, Từ Nhân Vũ tìm người, Hàn Giang đi theo quan sát. Kết quả, hai người bộn một vòng mà cả mấy buồng gần đó đều không có lấy một ai tên là Alexander. Hàn Giang càng cảm thấy bên trong việc này có vấn đề, nên lập tức kéo Đường Phong theo, rồi hai người chia nhau tìm hai đầu khác nhau. Khi hai người gặp nhau tại toa nhà ăn thì sự

thất vọng đều hiện rõ trên mặt. Hai người chán nản ngồi trong toa nhà ăn, Đường Phong nghi ngờ hỏi Hàn Giang: “Anh nghi ngờ người đó là Stephen...”

“Suyt!...” - Hàn Giang vội vàng lấy tay ra hiệu cho Đường Phong, ý là Đường Phong nói nhỏ một chút, sau đó, anh mới nói: “Tôi cũng không thể khẳng định, nhưng cử chỉ hành vi của người đó rất khả nghi.”

Đường Phong đang định nói gì đó thì đôi mắt của Hàn Giang đang ngồi đối diện bỗng trợn trừng lên. Đường Phong vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Hàn Giang đã đứng phắt dậy, chạy thục mạng về phía toa tàu phía sau Đường Phong. Đường Phong thấy vậy chỉ biết đuổi theo. Hai người lao như bay, vùn vụt xuyên qua từng toa tàu. Hành lang trong toa tàu rất hẹp nên, Đường Phong không trông thấy được phía trước Hàn Giang, mãi cho tới khi hai người tới trước một cánh cửa, Hàn Giang mới dừng lại, anh ra sức vặn cánh cửa sắt trước mặt nhưng không được.

“Dừng vặn nữa, đây là toa cuối cùng rồi!” - Đường Phong thở hổn hển, nói.

Lúc này Hàn Giang mới nhận ra mình đã tới toa cuối cùng. Anh sờ sờ người mình, chỉ có một con dao quân dụng bình thường của Thụy Sĩ, những vũ khí khác đều đã đưa cho Yelena trước khi đi, hiện giờ, đây chính là vũ khí duy nhất, nếu có gặp nguy hiểm gì... Hàn Giang không dám nghĩ tiếp nữa, anh quay người lại nhìn dây hành lang hun hút phía sau, rồi lại nhìn dây cánh cửa đóng im ỉm bên cạnh hành lang, bỗng nhiên cảm thấy trong từng cánh cửa đó là từng căn mê cung mịt mù sương khói. Kẻ thù của anh đang ở sau những cánh cửa đó, là kẻ thù hiểm ác được trang bị vũ khí hiện đại, hay là mãnh thú khát máu?... “Ban nãy anh nhìn thấy gì vậy?” - Hàn Giang bỗng nghe tiếng Đường Phong khê hỏi.

Hàn Giang nghe thấy Đường Phong hỏi liền lắc mạnh đầu, sức tỉnh lại. Anh kéo Đường Phong ra đoạn nói giữa hai toa tàu, khê nói: “Ban nãy tôi lại nhìn thấy người đó, nhưng khi tôi đuổi tới thì không biết hắn đã biến mất ở trong toa tàu nào nữa.”

“Anh không thể kiểm tra từng toa tàu một như vậy!”

“Đúng, bởi vậy mà tôi mới cảm nhận được nguy hiểm!”

“Nguy hiểm? Có lẽ do anh mệt quá, hãy nghỉ ngơi cho ổn đã, quay về còn rất nhiều việc để làm.”

“Đúng vậy, quay về còn rất nhiều việc để làm.

Triệu Vĩnh đến Hồng Kông, Yelena tại Saint Petersburg tiếp tục điều tra, chúng ta về Bắc Kinh, giáo sư La phải nghiên cứu kế tranh ngọc, rồi còn phải mời giáo sư Trần Tử Kiến khám nghiệm bộ hài cốt đó, đúng rồi, còn cả cuốn sổ ghi chép của Misha nữa.”

“Anh điều Triệu Vĩnh đến Hồng Kông có phải là vì không yên tâm về Lương Dững Tuyền không?”

“Tôi chỉ để Triệu Vĩnh đến hỏi Lương Dững Tuyền một số vấn đề nhỏ, cậu đừng đa nghi.”

“Vậy phía Yelena thì sao? Anh có cho rằng phía cô ấy nhiều hy vọng không?”

Hàn Giang lắc lắc đầu: “Bên phía cô ấy không thể đặt nhiều hy vọng, rút cuộc cũng bao nhiêu năm qua đi rồi, cũng chẳng còn tung tích gì cả đâu.”

“Nói vậy có nghĩa là chỗ chúng ta đây là hy vọng lớn nhất!”

“Ừm, tất nhiên là vậy. Nhưng hiện giờ tôi lo lắng nhất là Stephen, hắn có ở trên tàu không đây?” - Nghĩ tới đây, Hàn Giang không dám đứng lại lâu, anh vội vàng cùng Đường Phong quay lại buồng của họ. Vẫn may, chỗ Makarov và Từ Nhân Vũ đây mọi việc đều bình thường. Đường Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, tàu hỏa đang lao vun vút trên thảo nguyên Âu Á, băng qua từng thành phố, rồi lại băng qua từng con sông, xem ra mọi việc đều rất bình thường.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

46. Chương 19

Chương 19

Máy bay rơi ở vùng biên giới Mông Cổ

Ngọn lửa trên xác chiếc máy bay trực thăng đã tàn lụi dần dần, Makarov vừa dùng bình xịt cứu hỏa dập tắt những đám lửa còn sót lại, vừa kiểm tra tình hình của xác máy bay. Mùi khét và khói đặc, sộc thẳng vào khoang mũi của Makarov, trong làn khói đó còn kèm theo có rất nhiều khí độc hại, nên anh vội vàng đeo mặt nạ chống độc lên...

1

Một đường hầm tối đen sâu hun hút, Makarov cầm bó đuốc một mình tiến vào trong đó. Ông không biết đường hầm này sẽ dẫn tới đâu, ông cũng không biết tại sao mình lại tới đây, đến để thám hiểm tìm kiếm văn minh đã mất hay là để đoạt được kho báu của Alibaba.

Cứ như vậy, ông tiến về phía trước, đột nhiên, một u hồn màu trắng vụt lên phía trước, chặn đứng đường đi của Makarov. Makarov vô cùng kinh ngạc, lùi lại phía sau vài bước, đứng im, quan sát lại u hồn màu trắng trước mặt lần nữa, miệng không ngừng thốt lên tên gọi: Misha.

u hồn Misha nhìn Makarov, rồi nói với ông bằng giọng trầm trầm khàn đặc: “Đi theo tôi!”. Nói xong, Misha quay người tiếp tục tiến vào sâu trong đường hầm. Makarov không hiểu Misha muốn gì, chỉ thấy bước chân Misha thoăn thoắt nhẹ nhàng bước nhanh về phía trước, nên ông đành phải bám sát phía sau. Nhưng Misha càng đi càng nhanh, Makarov dốc hết sức nhưng vẫn không theo kịp bước chân của Misha. Ông muốn gọi Misha, nhưng đã cố há miệng mà vẫn không tài nào thốt nên lời. Rút cuộc, sau khi Misha đi vào một ngõ rẽ thì biến mất.

Xung quanh yên tĩnh trở lại. Makarov dừng bước, lặng lẽ quan sát xung quanh, đây là điểm cuối cùng của đường hầm, phía trước không còn đường nữa rồi. “Misha đâu? Sao không thấy đâu nữa?” - Makarov nghi ngờ bước tới cuối đường hầm, dùng bó đuốc soi sáng vách đá trước mặt, đột nhiên ông phát hiện ra trên vách đá phía nơi đường hầm có những đường vân kỳ lạ, còn có cả chút màu sắc sót lại. Ông áp sát vách đá, dưới ánh đuốc, ông mở to mắt, rồi... ông lại nhìn thấy hình bản đồ đáng sợ đó.

“Không!... Không!” - Makarov hét lên một tiếng, rốt cuộc đã tỉnh dậy. Đường Phong bên cạnh vội vàng bật đèn, quan tâm hỏi Makarov: “Lão Mã, bác lại nằm mơ thấy ác mộng ư?”

“Không! Đó không phải là mơ, nó... nó quá chân thực.” Makarov ngồi dậy, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng ban nãy. Lúc này, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng đã bị tỉnh giấc.

Makarov nhìn mấy người bạn Trung Quốc trước mặt, rồi lại khẽ kéo rèm cửa sổ ra. Bên ngoài cửa sổ là một vùng tối đen, là khu rừng nguyên sơ Siberia rậm rạp hun hút. Lúc này Makarov mới nhớ ra, họ đã vượt qua đỉnh núi Ural từ lâu và đã tiến vào Siberia. Ông không nhớ rõ họ đã di chuyển bao nhiêu ngày trên vùng đất rộng lớn mênh mông, tất cả hành khách trên tàu cũng đã bắt đầu tê mỏi, bắt đầu chán ngấy chuyến đi dài đằng đẵng này. “Sao mình lại nằm mơ thấy nhiều ác mộng vậy nhỉ?” - Makarov nhìn ra ngoài cửa sổ và chìm trong suy tư.

“Xem ra, ngày mai là chúng ta đã về đến lãnh thổ nước mình rồi, cuối cùng cũng về nhà rồi.” - Hàn Giang nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen rồi lẩm bẩm.

Makarov nghe thấy Hàn Giang nói mới bừng tỉnh, quay lại nói với mọi người: “Xin lỗi, tôi đã làm mọi người bị tỉnh giấc.”

Đường Phong rộng lượng nói: “Lão Mã, thực ra chúng cháu mấy hôm nay ngủ cũng đủ rồi, bởi vậy bác không phải áy náy đâu. Hơn nữa, trời cũng sắp sáng rồi, chẳng nào mọi người cũng dậy, hay là bác kể tiếp cho chúng cháu nghe về chuyến đi tới Mông cổ đó đi.”

Makarov lại nhớ về sa mạc Gobi giáp biên giới Trung - Mông và cả căn cứ bí mật trên sa mạc hoang vu đó.

2

Thời gian giống như cát bụi trên sa mạc, cuốn đi theo gió, Makarov và Branch đã tới khu căn cứ này gần nửa năm. Trong nửa năm đó, sức khỏe Lý Quốc Văn đã hoàn toàn bình phục. Quân biên phòng cũng lần lượt giao nộp hơn chục người vượt biên trái phép, trong số những người này, có thanh niên trí thức, cũng có

cả dân du mục địa phương. Makarov và Branch lần lượt tiến hành thẩm vấn, phân loại họ, cuối cùng giữ lại chín người, trong số đó bao gồm cả Lý Quốc Văn.

Một buổi tối, trên sa mạc bỗng đổ một cơn mưa tầm tã, cuồng phong cuốn theo những giọt nước nặng trĩu đập vào dãy nhà mái tôn, bật ra những âm thanh đáng sợ. Trong một căn buồng mái tôn to nhất, bao trùm không khí nặng nề, u ám, Branch, Makarov và chín người vượt biên trái phép, mà họ tuyển chọn đang tập trang trong căn buồng này.

Branch và Makarov đưa mắt nhìn nhau, đương nhiên đôi mắt chim ưng của Branch đảo quanh một lượt, rồi khi ánh mắt của anh dừng lại trước Lý Quốc Văn, anh nói bằng thứ tiếng Trung lơ lớ: “Các anh, những ngày qua, chắc là các anh đã biết được thân phận của chúng tôi, còn tôi cũng đã nắm được tình hình của các anh. Bởi vậy, tôi tin rằng ngày hôm nay tại đây, chúng ta có thể thẳng thắn nói chuyện với nhau. Tôi đã từng hỏi các anh, từng người một, là tại sao các anh lại vượt biên đến đây. Tuy mỗi người đều đưa ra một lý do khác nhau, nhưng có một điều có thể khẳng định, các anh không hài lòng với cuộc sống trước đây và hy vọng có thể bắt đầu một cuộc sống mới.”

Nói tới đây, Branch ngừng lời, nhìn lại chín người trong phòng lần nữa, sau đó mới tiếp tục: “Nhưng các anh phải biết rằng, là những kẻ vượt biên trái phép, các anh không thể bắt đầu một cuộc sống mới giống như những người bình thường khác, vì các anh không có thân phận, không có kĩ năng, bởi vậy có thể nói là chẳng có gì cả. Dĩ nhiên tôi biết rằng, các anh đều có một cơ thể kiện tráng, một ý chí kiên định và một cái đầu thông minh, nhưng chỉ có những điều này thôi thì vẫn chưa đủ, vĩnh viễn chưa đủ! Bởi vậy, tôi rất muốn giúp đỡ các anh, để các anh có thể có được một cuộc sống mới, nên chúng ta bắt buộc phải hợp tác với nhau.”

Branch dừng lại lần nữa, nhìn mọi người xung quanh, thấy không có ý kiến gì khác liền nói tiếp: “Nội dung hợp tác rất đơn giản, cũng rất công bằng, các anh làm việc cho chúng tôi, đổi lại các anh sẽ có được thân phận hợp pháp và thù lao nhất định. Trước tiên, chúng tôi sẽ huấn luyện các anh, sau đó, các anh làm việc cho chúng tôi. Khi đã đạt đến số năm giới hạn, thường thì ít nhất cũng phải làm việc cho chúng tôi từ năm năm trở lên, chúng tôi mới có thể cho các anh thân phận hợp pháp, bao gồm hộ chiếu, thậm chí là cả một khoản đô la đáng kể. Đến lúc đó, các anh có thể lựa chọn, là ở lại tiếp tục làm việc cho chúng tôi hay là bỏ đi. Nếu như lựa chọn bỏ đi, chúng tôi có thể đưa các anh đến bất kỳ quốc gia nào trên thế giới này. Tóm lại, chỉ cần các anh làm việc cho chúng tôi, các anh sẽ có một thân phận mới, bắt đầu một cuộc sống mới. Thế nào, các anh, hợp tác như vậy rất công bằng phải không?”

Branch vừa nói dứt lời, Lý Quốc Văn liền đứng dậy đầu tiên, thể hiện thái độ: “Tôi đồng ý làm việc cho các anh.”

Branch nhìn Lý Quốc Văn, hài lòng gật gù. Sau đó, di chuyển ánh mắt đến những người khác. Những người khác vẫn đang do dự, nhưng trong lòng Branch đã chắc mẩm trăm phần trăm, anh biết rằng, những người này kể từ ngày họ vượt biên đó đã không còn sự lựa chọn nào khác.

3

Hai ngày sau, đúng như Branch dự đoán, cả chín người đều đã kí tên lên hồ sơ liên quan. Makarov và Branch cầm chín bộ hồ sơ này trở về phòng họ, bắt đầu viết một bản báo cáo. Đây là phần tài liệu quan trọng, là bản tổng kết trong nửa năm công tác gần đây của họ. Makarov vừa ghi chép tài liệu, vừa tỉ mỉ đọc chín bộ hồ sơ này, không khỏi than thở: “Chín bộ hồ sơ này thật không khác gì văn tự bán thân!”

“Nhưng đối với họ mà nói lại là văn tự bán thân rất công bằng!” - Branch nói.

Makarov chán nản lắc đầu, tiếp tục cầm cúi viết báo cáo. Sau khi báo cáo được đưa lên, chẳng mấy chốc tổng bộ đã trả lời. Tổng bộ rất hài lòng với những gì mà họ làm được trước đó, đồng thời ra lệnh cho họ lấy đó làm cơ sở để thành lập một trại tập huấn và đặt tên cho trại tập huấn này là “Căn cứ Tiên Tiến”. Bên cạnh đó, tổng bộ còn ủy quyền cho Makarov và Branch có thể tuyển chọn nhân viên từ khu vực Mông cổ và Viễn Đông, Siberia để tham gia huấn luyện. Họ chỉ có một mục đích duy nhất, đó là huấn luyện được ngày càng nhiều đặc công có thể thực thi nhiệm vụ xâm nhập vào Trung Quốc.

Điều khiến Branch phấn khởi không chỉ có những việc này, bởi vì trại tập huấn được mở rộng, tổng bộ cung cấp thêm kinh phí cho căn cứ, nhân viên được bố trí tăng hẳn lên, hơn nữa còn tăng cường cho cả một chiếc

máy bay trực thăng. Thế nhưng, điều duy nhất khiến Branch không hài lòng là ở chỗ, chiếc trực thăng này chính là chiếc Mi 8 già cỗi đã đón họ lúc đến đây.

Có tiền rồi, có người rồi, lại được tổng bộ ghi nhận, Branch dốc sức làm việc, bắt đầu kế hoạch huấn luyện vô cùng ráo riết và nghiêm ngặt của mình. Theo kế hoạch của anh, bất luận giá lạnh hay nắng hạn, mỗi sáng mọi người đều phải thức dậy lúc 5 giờ, chạy hai tiếng đồng hồ trên sa mạc. Branch còn đặt một cái tên rất kêu cho công cuộc chạy bộ này là: Dã chiến trên Gobi. Ăn sáng xong sẽ đến giờ luyện bắn súng, huấn luyện viên sẽ dạy cho các học viên cách sử dụng các loại súng ống. Tiếp theo đó huấn luyện viên lại hướng dẫn cho các kỹ năng đặc công chuyên nghiệp, bao gồm: nghe lén, phát lệnh, ngụy trang, tung thuốc nổ... Buổi chiều là tập huấn quật ngã đối phương. Trước bữa tối lại là buổi tập thể lực với cường độ cao. Tập huấn buổi sáng xong rồi vẫn chưa hết, buổi tối vẫn còn tập huấn tri thức văn hóa, bao gồm giảng dạy các ngôn ngữ và căn cứ vào đặc điểm của từng người để xác định một vài kiến thức chuyên ngành phù hợp.

Nhiệt huyết trong trại tập huấn ngàn ngút ngất trời, Branch thường lấy danh nghĩa là người sáng lập nên trại tập huấn để dẫn dắt các học viên. Ví dụ, mỗi buổi sáng, khi Makarov vẫn còn đang say ngủ thì Branch đã đưa học viên đi chạy bộ trên sa mạc mênh mông. Loáng một cái đã hơn một năm trôi qua. Trong hơn một năm qua, Makarov luôn có một cảm giác mơ hồ rằng: lãnh đạo cao nhất của căn cứ này là Branch hay là mình? Hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra ở đây kể từ khi họ đến, Makarov bỗng cảm thấy tất cả tiến trình này hình như đều do một mình Branch làm, còn bản thân mình thôi chỉ đóng vai phụ, chỉ là chân lon ton, viết báo cáo gửi tổng bộ. Makarov khẽ thở dài, điều này cũng không thể trách Branch được, bởi vốn do năng lực của anh ta, những việc từng trải, những người từng gặp đều nhiều hơn mình, nếu như không phải vì cái gọi là lập công chuộc tội thì e rằng vị trí lãnh đạo cao nhất của căn cứ này không thể không thuộc về Branch.

Makarov lại nhớ về Leningrad, nhớ người vợ dịu dàng, đã gần hai năm rồi, cô ấy hiện giờ thế nào nhỉ? Để bảo mật, trong khu căn cứ này, ngoài việc liên lạc với tổng bộ ra thì đều bị cấm liên lạc với thế giới bên ngoài. Lần gần nhất Makarov nghe thấy giọng vợ qua điện thoại cũng là nửa năm trước, lúc tới thực thi nhiệm vụ tại Irkutsk phải lên gọi điện cho vợ, sau đó thì anh cũng không còn nhận được tin tức gì của vợ nữa.

4

Makarov không biết bao lâu nữa mới được rời khỏi sa mạc hoang vu này trở về. Một hôm, tổng bộ đột nhiên phái tới một vị đại tá, đây là lần đầu tiên căn cứ có cấp trên đến thị sát. Vị đại tá vốn quen ngồi văn phòng trong tổng bộ này rõ ràng là khó mà thích nghi được với thời tiết khắc nghiệt ở đây, nên vội vàng thị sát căn cứ một lượt, cũng không triệu tập hết tất cả mọi người đến, mà đã tới thẳng trước mặt Makarov, Branch cùng vài cấp trên khác và bắt đầu thực thi sứ mệnh của hai của ông ta: tuyên bố lệnh khen thưởng, khen thưởng tất cả những nhân viên có công, đồng thời thăng chức cho Makarov lên trung tá.

Trước việc bất ngờ được thăng chức, Makarov cảm thấy có chút lúng túng. Bản thân mình được thăng chức nhanh hơn rất nhiều so với những đồng nghiệp khác, trước đây là do sự ưu ái của Shelepin, còn bây giờ thì sao? Là bởi vì... bởi vì năng lực của chính mình? Makarov tiến vị đại tá trong nỗi hoài nghi. Trước khi biết tin mình được thăng chức trung tá, anh đang định hỏi vị đại tá là bao giờ mình được điều đi, nhưng cái quân hàm trung tá này đã khiến anh phải nuốt lại câu hỏi mà mình đã chuẩn bị xong xuôi.

Sau khi đại tá đi, Makarov bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, hình như tất cả mọi người đều được lĩnh thưởng, bản thân mình còn được thăng chức trung tá, nhưng Branch thì sao? Không những không được thăng chức, không nằm trong danh sách khen thưởng, mà thậm chí còn không ai nhắc tới anh ấy. Vậy là thế nào?

Anh an ủi Branch: “Có lẽ lệnh thăng chức của anh sẽ đến nhanh thôi!”

Branch cười đau khổ lắc đầu: “Tôi không tham vọng được thăng chức, tôi đã là thượng tá rồi, nếu thăng chức tiếp, lẽ nào lại cho tôi làm đại tá? Khả khả!”

“Nhưng trong lệnh khen thưởng cũng nên nhắc tới anh chứ nhỉ?” - Makarov thật sự cảm thấy bất công cho Branch.

Branch không trả lời câu hỏi của Makarov, anh nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên mái nhà, im lặng không nói...

Makarov tưởng rằng Branch không được khen thưởng sẽ không còn tích cực như trước, nhưng anh đã sai. Buổi sáng hôm sau, khi trời vẫn chưa sáng, màn đêm vẫn bao trùm sa mạc Gobi, chỉ có hai chiếc đèn cao áp của căn cứ vẫn còn sáng chói mắt thì dưới ánh đèn cao áp là một bóng người sừng sững, là Branch. Cùng với tiếng huýt còi của anh, tất cả học viên trong căn cứ đều tập hợp đầy đủ rồi ngay sau đó, Branch dẫn các học viên bắt đầu luyện tập trên sa mạc.

Makarov ngạc nhiên đến sững sờ, anh không thể không khâm phục ý chí của Branch. Ngày hôm nay, anh cũng gia nhập vào đội ngũ “Đã chiến trên Gobi” của anh ấy.

Kế hoạch huấn luyện ma quỷ của Branch vô cùng tàn khốc, rất nhiều học viên sau đó đều bị đào thải thảm hại. Những học viên bị đào thải đều có kết cục bi thảm.

Theo như những gì Branch nói, thì đó gọi là: “Từ đâu tới thì quay trở về đó”. Những người tự nguyện đến ghi tên chiêu mộ thì còn khá hơn một chút, thậm chí là những người vượt biên bất hợp pháp, kết cục của họ chỉ có duy nhất một là bị bắt giam trở lại.

Tất cả mọi người đều biết rõ kết cục này, bởi vậy những người vượt biên rất dốc sức luyện tập, còn những người tự nguyện ghi tên thì đa số đều bị đào thải. Căn cứ đã tiễn biệt vài tốp học viên tình nguyện ghi tên, còn hiện tại trong căn cứ vẫn còn 12 người vượt biên trái phép bị đào thải ở lại, vẫn chưa được đưa đi. Chờ đợi họ sẽ là kết cục tàn khốc, nên Makarov động lòng thương, vẫn muốn cho họ thêm một cơ hội.

Branch sau khi duyệt qua hồ sơ liên quan, nói với Makarov: “12 người vượt biên trái phép bị đào thải, nếu vẫn tiếp tục ở lại căn cứ sẽ rất nguy hiểm. Tuy họ bị đào thải nhưng dù gì cũng đã từng được huấn luyện qua, có phần nào năng lực quân sự, nếu họ cấu kết với những học viên khác thì hậu quả sẽ khôn lường đấy.”

Makarov cúi đầu im lặng, mãi một lúc sau mới ngẩng đầu lên hỏi Branch: “Vậy anh cho rằng nên xử lý họ thế nào đây?”

“Đến từ đâu thì quay trở lại đó. Đây là nguyên tắc của chúng ta từ trước tới nay.” - Branch trả lời nhẹ tênh. “Ý anh là giam họ vào nhà lao?”

“Đúng vậy. Trong số những người này, có những người vốn được chúng ta chọn từ trong nhà giam ra, còn một vài người vượt biên bất hợp pháp đáng nhẽ cũng phải ngồi tù.”

“Nhưng anh đã bao giờ nghĩ cho tương lai của họ chưa? Sau khi họ quay trở vào đó thì sẽ thế nào?”

“Đây không phải là việc tôi cần phải nghĩ. Tôi chỉ biết rằng họ đã bị đào thải, nếu họ còn tiếp tục ở trong căn cứ thì sẽ là nhân tố bất ổn định và là gánh nặng của căn cứ mà thôi!” - Branch lạnh lùng trả lời.

Makarov bắt lực lắc đầu, anh cũng không còn cách nào khác, đành phải hỏi ý kiến tổng bộ. Rất nhanh, mệnh lệnh của tổng bộ đã tới: cử những sỹ quan có năng lực và đáng tin cậy áp giải 12 người này tới Irkutsk.

5

Chiếc trực thăng Mi 8 cũ kĩ cứ trên sa mạc bên ngoài căn cứ, 12 người bị đào thải lần lượt bị trói tay, áp giải lên máy bay. Để đề phòng bất trắc, Branch quyết định chuyển đi này do anh đích thân áp giải. Makarov vốn định đích thân áp giải, nhưng thấy thái độ Branch kiên quyết nên không nói thêm nữa. Hai người lặng lẽ bước tới dưới trực thăng, bắt tay từ biệt, Makarov bỗng thấy hơi thương Branch. Người đàn ông này vốn dĩ đã cao gầy, vậy mà hai năm sinh sống gian khổ trên sa mạc khiến anh còn gầy hơn.

Makarov cuối cùng đã buông tay Branch ra. Lúc này anh vẫn không biết rằng, lần từ biệt này lại là lần vĩnh biệt của hai người. Bởi vì sau khi khởi hành được năm phút, trong cuối tầm mắt của Makarov, một quả cầu lửa khổng lồ bỗng xuất hiện trên sa mạc, ngay sau đó là một tiếng nổ lớn. Tiếng nổ này khiến cả sa mạc cũng rung chuyển theo, chiếc trực thăng Mi 8 chở Branch và 12 người bị đào thải đã rơi xuống nơi thẳm sâu trong sa mạc.

Lửa bốc đỏ rực cả bầu trời. Tất cả mọi người trong căn cứ đều tròn mắt kinh ngạc. Makarov sững sờ đứng nguyên một chỗ hồi lâu mới kịp có phản xạ: mau chóng cứu người. Anh lo lắng nhìn những học viên trong căn cứ đang nhốn nháo bất an, trong lòng nhanh chóng loại ra nhóm người này. Anh vẫn không yên tâm về họ, nên lại lệnh, ột sỹ quan ở lại canh gác, phụ trách an ninh căn cứ, sau đó còn lệnh cho thượng úy tập hợp hơn chục người mang theo công cụ cứu hỏa cùng mình tới nơi máy bay rơi.

Khi chiếc xe Jeep chở họ chuẩn bị lao ra khỏi căn cứ, thì đột nhiên có một người lao ra từ trong đám người nhón nháo đó, chặn đứng trước đầu xe. Makarov chăm chú nhìn, người này chính là Lý Quốc Văn. Trước đó, trong trại huấn luyện, Lý Quốc Văn luôn biểu hiện tốt, đứng đầu tất cả các hạng mục sát hạch, hơn nữa lại phục tùng mệnh lệnh, chưa từng có hành vi cãi lời huấn luyện viên. Nhưng lúc này đây, anh ta nhảy ra, không biết định làm gì. Makarov tức tối hét lên: “Cậu làm trò gì thế hả?” “Xin hãy đưa tôi đi cùng!” - Ánh mắt Lý Quốc Văn toát lên sự kiên định, nhìn thẳng Makarov không rời mắt.

Trong đầu Makarov nhanh chóng phán đoán xem Lý Quốc Văn định làm gì. Có lẽ cậu ta muốn gặp mặt lần cuối người đã thay đổi cuộc đời mình, tuy người đó phần lớn chắc là đã chết rồi. Nghĩ tới đây, Makarov gạt đầu. Lý Quốc Văn lập tức nhảy lên một chiếc xe Jeep khác, đội xe lúc này mới tức tốc lên đường.

Hai chiếc xe Jeep lao như bay trên sa mạc, nhưng rõ ràng vị trí chiếc trực thăng rơi xa hơn nhiều so với tưởng tượng của họ, nên phải mất gần 20 phút, sau khi vượt qua một ngọn núi đá dăm không cao lắm, họ mới phát hiện ra xác chiếc trực thăng Mi 8 trên sa mạc.

Ngọn lửa trên xác chiếc máy bay trực thăng đã dần dần tàn lụi, Makarov vừa dùng bình xịt cứu hỏa dập tắt những đám lửa còn sót lại, vừa kiểm tra tình hình của xác máy bay. Mùi khét và khói đặc xộc vào mũi vào họng, xộc thẳng lên tận khoang mũi của Makarov, trong làn khói đó còn kèm theo rất nhiều khí độc hại, nên anh vội vàng đeo mặt nạ chống độc lên.

Từng xác người bị cháy xém biến dạng được khiêng ra, thượng úy báo cáo: “Đã phát hiện thấy 17 thi thể, không phát hiện được ai còn sống sót.”

Đúng vậy! Dựa vào mức độ bị cháy hủy của chiếc trực thăng cho thấy, không thể còn người sống sót.

Nhưng 17 cái xác? Trên máy bay có 12 người bị đào thải, cộng thêm Branch phụ trách áp giải và 3 sỹ quan khác, thêm cả 2 viên phi công thì phải có 18 người, sao lại thiếu mất một?

Makarov nghĩ tới đây liền tiếp tục tìm kiếm trong xác máy bay. Lại thêm một thi thể bị đốt cháy biến dạng xuất hiện trước mắt anh, qua mặt nạ chống độc, Makarov nhìn từ trên xuống dưới, cẩn thận kiểm tra thi thể này. Đột nhiên, đôi mắt Makarov dừng lại, đồng tử của anh đang giãn nở cao độ, bởi anh đã nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp: cánh tay phải của cái xác đã bị thiêu cháy chỉ còn trơ lại xương và trên bàn tay trái dưới khung xương đó lại đang nắm chặt một khẩu súng. Makarov từ từ gỡ mặt nạ chống độc ra, cúi người xuống, cẩn thận quan sát. Đây là khẩu súng ngắn TT-33, là súng của Branch và Branch lại là người thuận tay trái. Nhìn thấy vậy, Makarov liền nhắm mắt lại, anh không nỡ nhìn thi thể của Branch như vậy. Bởi vì rõ ràng thi thể này bị thiêu rụi quá khủng khiếp, hoàn toàn không còn nhận ra được diện mạo vốn dĩ của anh ấy, nếu dùng từ mặt mũi ghê sợ để hình dung cũng không quá lời chút nào.

6

Xác của Branch được khiêng ra, tổng cộng là mười tám thi thể, tất cả đều được tìm thấy. Mười tám thi thể được xếp hàng ngang trên sa mạc, phơi bày trước mắt mọi người. Thượng úy đột nhiên ghé sát tai Makarov, khẽ báo cáo: “Lẽ nào anh không cảm thấy có chút kỳ lạ sao, tại sao thượng tá trước lúc chết lại nắm chặt súng trong tay?”

Makarov nghe thấy vậy người run bắn lên. Đúng vậy! Tại sao trước lúc chết Branch lại nắm chặt khẩu súng như vậy? Trong đầu Makarov lập tức nghĩ tới, lẽ nào trên máy bay đã xảy ra xung đột? Anh kiểm tra kỹ lại thi thể lần nữa, nhất là 12 người bị đào thải. Đây là một cảnh tượng kinh hoàng, 12 thi thể bị cháy xém vẫn giữ nguyên tư thế bị trói, trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, họ cũng không được tự do. Mười hai người này vẫn bị trói như vậy thì sao có thể xảy ra xung đột trên máy bay được? Hơn nữa, trên người tất cả các thi thể đều không phát hiện thấy đạn, điều đó cho thấy không hề xảy ra nổ súng.

Makarov kiểm tra xong tất cả thi thể liền đứng dậy, khẽ hỏi lại thượng úy: “Cậu cảm thấy 12 phạm nhân bị trói này có khả năng phản kháng không?”

Thượng úy lắc đầu, đáp: “Thượng tá nắm chặt súng chỉ có thể giải thích rằng: sau khi máy bay xảy ra sự cố, để đề phòng, thượng tá đã rút súng ra còn thực tế vốn không xảy ra bất cứ xung đột nào.”

“Điều này hoàn toàn phù hợp với thói quen của thượng tá, cũng chỉ có thể giải thích vậy thôi. Nếu cần kiểm tra toàn diện hơn thì hãy mời các chuyên gia đến!” - Makarov nói.

Makarov nói xong, quay lại liếc thấy Lý Quốc Văn.

Sau khi đến hiện trường, Lý Quốc Văn im lặng không nói năng gì, lúc này, anh ta đang nhào người bên thi thể của Branch, tỉ mỉ quan sát. Makarov hỏi Lý Quốc Văn:

“Cậu có ý kiến gì không?” - Makarov biết rằng với tố chất bẩm sinh, cộng thêm hơn hai năm được huấn luyện, anh ta đã là một đặc công đúng nghĩa, thậm chí có thể nói là xuất sắc.

Nhưng khi Lý Quốc Văn xem xét hiện trường xong, chỉ lạnh lùng trả lời: “Hãy cứ đợi chuyên gia ở trên đến, chúng ta chỉ cần làm tốt những việc của chúng ta là được rồi.”

Ba ngày sau, một nhóm chuyên gia từ tổng bộ Matxcơva đến căn cứ Tiên Tiến, họ cũng không thích nghi được với môi trường khắc nghiệt ở đây, nên các chuyên gia nhanh chóng kết luận cuộc điều tra. Kết luận của họ hoàn toàn trùng với quan điểm của Makarov, sau khi trực thăng cất cánh, không hề xảy ra xung đột. Máy bay trực thăng rơi chủ yếu là do động cơ máy bay hút vào lượng lớn cát bụi, đá sỏi dẫn đến xảy ra sự cố.

Makarov đã viết xong báo cáo rồi gửi cho tổng bộ gần như cùng lúc với nhóm chuyên gia. Tổng bộ nhanh chóng cử một trung tá tên là Pavel thay thế vị trí của Branch. Ở căn cứ Tiên Tiến gần như mọi thứ đã trở lại bình thường, cuộc sống của Makarov cũng trở lại bình thường, ngày ngày anh ngồi trong căn buồng lợp mái tôn chờ đợi tờ giấy thông lệnh đó.

Nửa năm sau, tờ thông lệnh đó rút cuộc cũng đã tới. Đã ba năm tròn, cuối cùng Makarov cũng được rời khỏi đây, anh không hề tỏ ra phấn khởi. Sau khi bàn giao công việc cho trung tá Pavel đó, anh bình thản đáp chuyến bay về Maxcơva, kết thúc chuyến đi tới Mông cổ vốn chẳng chút vui vẻ gì.

...

Kết thúc những hồi ức về chuyến đi tới Mông cổ, Makarov nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài đó mặt trời buổi sớm đã lên, ánh nắng rạng ngời, họ đã tới biên giới rồi, cuộc đời ông lại lần nữa đến với phương Đông. Makarov điều chỉnh lại tâm trạng, xua tan những âm u bao trùm trong lòng mấy ngày nay, ông hy vọng chuyến đi tới phương Đông lần này mọi chuyện sẽ đều thuận lợi.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

47. Chương 20

Chương 20

Xương sọ của hoàng hậu

Đêm qua, một mình tôi ở đây tiếp tục khám nghiệm bộ hài cốt này, kết quả, tôi đã có được một kết luận mà Mạ chính bản thân cũng không thể ngờ tới. Phần thân của bộ hài cốt này đúng như những gì hôm qua tôi nói với các bạn, khoảng độ trên dưới 40 tuổi, còn chiếc xương sọ này tuổi tác khám nghiệm ra lại chỉ khoảng trên dưới 30 tuổi, chênh lệch từ 8 đến 10 tuổi...

1

Một giảng đường có thể chứa hơn hai trăm người, giáo sư Trần Tử Kiến đang giảng bài cho sinh viên của ông trên bục giảng. Đường Phong và Hàn Giang tiến vào từ cửa sau giảng đường, hai người không muốn làm phiền giáo sư Trần khi ông đang giảng bài, nên đã rón rén khề khàng tìm hai chỗ trống tại hàng ghế cuối cùng rồi ngồi xuống.

Giáo sư Trần Tử Kiến là nhà nhân loại học nổi tiếng trong nước, bởi ông có những kiến giải độc đáo về con người thời cổ đại. Giáo sư Trần Tử Kiến đứng trên bục giảng đeo cặp kính màu xanh không gọng, mặc lê, đi giày da, tuổi tác chắc không tới 50 tuổi. Ông giảng bài trôi chảy lưu loát, thần thái đỉnh đặc.

Mười lăm phút sau, giáo sư Trần Tử Kiến đã kết thúc sớm bài giảng của mình. Đợi học sinh rời khỏi giảng đường, giáo sư Trần mới thu dọn tài liệu, bước về phía Đường Phong và Hàn Giang. Chưa kịp đợi Hàn Giang cất lời, giáo sư Trần đã nói trước: “Buờu kiện mà cậu nhờ người ta gửi từ Saint Petersburg về tôi đã nhận được rồi!”

“Vậy thì phải làm phiền thầy rồi!” - Hàn Giang vội vàng nhờ vả.

Giáo sư Trần tựa vào cạnh một chiếc bàn học, nhìn Hàn Giang, rồi lại nhìn Đường Phong bên cạnh. Hàn Giang vội vàng giới thiệu Đường Phong với giáo sư Trần và nói: “Những vấn đề liên quan tới lai lịch và phương diện lịch sử thầy có thể hỏi cậu ấy.”

“Vậy được, hiện giờ tôi có vài câu hỏi.” - Giáo sư Trần hỏi thẳng Đường Phong: “Theo như những gì các cậu nói thì bộ hài cốt này là từ thời Tây Hạ?”

“Đúng! Chúng tôi cho rằng là từ thời đầu Tây Hạ.” - Đường Phong nói.

“Không sai, sau khi nhận được bộ hài cốt này, tôi đã làm trắc nghiệm về tuổi xương, chứng thực bộ hài cốt này quả thật là của thế kỷ thứ XI, nói chính xác hơn một chút thì là giữa thế kỷ XI, phù hợp với thời kỳ đầu Tây Hạ mà cậu nói. Ngoài ra, chúng tôi cũng đã tiến hành phân định nhân chủng học đối với bộ xương này, giống như phán đoán của chuyên gia người Nga trước đây, chủ nhân của bộ hài cốt này thuộc nhân chủng Tây Tạng - Aryan - Mông cổ trên dưới 40 tuổi.”

“Chỉ có vậy thôi sao?” - Đường Phong không khỏi thất vọng hỏi lại.

Giáo sư Trần nhìn vào Đường Phong, nói thẳng: “Đây chỉ là kết quả kiểm nghiệm bước đầu, báo cáo cụ thể phải đợi vài ngày nữa. Đương nhiên, các cậu cũng đừng hy vọng tôi sẽ nói cho các cậu biết chủ nhân đích xác của bộ hài cốt này là ai, tôi không có tài cán lớn đến vậy đâu.”

Nói xong, giáo sư Trần liền bỏ ra ngoài giảng đường. Đường Phong và Hàn Giang vội vàng đi theo.

Khi bước tới cửa giảng đường, giáo sư Trần lại quay lại nói với hai người: “Thế này nhé, báo cáo xét nghiệm cụ thể mấy hôm nữa tôi sẽ đưa cho các cậu, còn nữa... bộ hài cốt đó để lại chỗ tôi thêm một thời gian nữa, cậu không ý kiến gì chứ?”

“Đương nhiên không ý kiến, nhưng... nhưng thầy nhất định phải cẩn thận, ngộ nhỡ.. - Đường Phong do dự nhìn giáo sư Trần, dáng vẻ rụt rè như có điều muốn nói.

“Cẩn thận gì vậy?” - Giáo sư Trần không hiểu ý Đường Phong, lên giọng hỏi.

“Cẩn thận ngộ nhỡ làm mất nó!”

“Làm mất nó?” - Giáo sư Trần chau mày, “Sao tôi lại có thể làm mất nó chứ! Nếu cậu không yên tâm thì có thể tìm người khác!”

Rõ ràng giáo sư Trần đã hiểu lầm ý Đường Phong, anh vội vàng giải thích: “Không phải tôi không yên tâm thầy, ý tôi là bộ hài cốt này rất quan trọng, có thể là người khác cũng hứng thú với nó.”

“Ồ! Lần đầu tiên tôi nghe thấy vậy đấy, ai cần bộ hài cốt này để làm gì nhỉ? Được rồi, tôi hiểu ý cậu, tôi sẽ cẩn thận, tôi sẽ để nó trong két sắt, nói xong, Trần Tử Kiến bỏ mặc Đường Phong, tiến thẳng ra khỏi giảng đường.

Đường Phong nhìn theo bóng dáng của Trần Tử Kiến, rồi đến cạnh Hàn Giang, nói: “Người này thật khó giao lưu.”

“Chẳng sao đâu, người này tốt tính chỉ có điều tính khí hơi ngang ngạnh chút thôi, những người có tài đều như vậy cả.”

“Những người có tài đều như vậy? Giáo sư La có giống như vậy đâu!”

“Giáo sư La?” - Hàn Giang nghe Đường Phong nhắc đến giáo sư La liền lập tức quay lại hỏi Đường Phong: “Đường Phong, phía cậu và giáo sư La cũng phải cẩn thận đó.”

Khi Đường Phong và Hàn Giang quay trở về Tổng bộ thì Triệu Vĩnh cũng vừa từ Hồng Kông về. Hàn Giang vừa trông thấy Triệu Vĩnh liền bực mình hỏi anh: “Sao giờ cậu mới về vậy?”

“Hãy dè! Đừng nhắc đến nữa, tôi và Lương Viện đến Hồng Kông, kết quả Lương Dũng Tuyên không có nhà, đợi cả một tuần ông ấy mới từ nước ngoài về.”

Hàn Giang hạ giọng xuống một chút, lại hỏi Triệu Vĩnh: “Cậu đã hỏi Lương Dũng Tuyên chưa?”

“Theo lời dặn của anh, tôi đã hỏi những gì cần hỏi rồi, đồng thời theo như anh gợi ý, tôi đã gắn một chiếc camera nhỏ lên cổ áo để ghi âm lại những gì tôi hỏi Lương Dũng Tuyên.”

“Tốt, làm rất tốt!”

Chẳng mấy chốc trên màn hình máy tính đã hiện lên hình ảnh của Lương Dũng Tuyên, Đường Phong nhận ra đây chính là phòng đọc sách của Lương Dũng Tuyên...

Sau khi vừa ngồi xuống, chưa kịp đợi Triệu Vĩnh mở miệng ông ta đã cảm ơn trước: “Cảm ơn các cậu đã bảo vệ con gái tôi, nó rất ngang ngạnh, tôi cũng hết cách với nó, suốt ngày điên điên khùng khùng. Hồi học bên Mỹ, nó thích đi lung tung khắp nơi trên thế giới, giờ lại mọc ra cái cậu Đường Phong đó càng làm nó không thích ở nhà.”

“Đó đều là những việc chúng tôi phải làm, chúng tôi cũng phải cảm ơn ông đã cho chúng tôi mượn kệ tranh ngọc!” - Triệu Vĩnh nói.

Lương Dũng Tuyên bật cười: “Cái thứ đó tặng các cậu luôn, tôi cũng không quan tâm.”

“Tại sao?”

“Bởi đó là thứ rước họa vào thân, để ở chỗ tôi làm đêm tôi mất cả ngủ.”

“Ồ! Đến nỗi thế sao? Hình như ông đã biết chuyện gì đó?”

Lương Dũng Tuyên nghiêm mặt lại: “Cái này rành rành ra đây, cha tôi chết trên cái kệ tranh ngọc đó. Ngoài ra, các cậu cũng đừng cho rằng cái gì tôi cũng không biết, tuy Lương Viện chẳng kể gì mấy với tôi, nhưng tôi cũng nghe ngóng thấy chuyện đi vừa rồi không phải các cậu thập tử nhất sinh sao?”

“Ông còn biết những gì?”

“Nói thẳng ra nhé, tôi biết đám người đó kiên quyết không tha, không chỉ vì muốn đoạt được kệ tranh ngọc, mà còn vì bí mật đằng sau kệ tranh ngọc đó. Tôi nói có đúng không?”

Triệu Vĩnh ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến Lương Viện thì việc Lương Dũng Tuyên biết những điều này cũng không có gì lạ, ông ấy còn biết những gì? Triệu Vĩnh lại tiếp tục hỏi: “Ông còn biết những gì? Theo tôi, tốt nhất là nói hết ra còn hơn.”

“Về cơ bản thì hiện giờ tôi chỉ biết ngần ấy, có khi còn không biết nhiều bằng Lương Viện”

“Chỉ biết có ngần ấy, lẽ nào ông không hứng thú với bí mật đằng sau kệ tranh ngọc sao?”

“Không, tôi không muốn biết, tôi cũng hy vọng Lương Viện không biết những thứ đó. Hiện giờ chúng tôi đang sống rất tốt, tại sao lại phải đụng đến những điều thị phi đó?”

“Nhưng ông không muốn báo thù cho cha ông sao? Điều này không giống với phong cách của ông trên thương trường.” - Triệu Vĩnh gạn hỏi.

Lương Dũng Tuyên trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

“Hiện giờ tôi mới hiểu ra, chỉ vì muốn bóc gỡ bí mật đằng sau kệ tranh ngọc nên cha tôi mới bị hại, tôi còn biết chuyện cha tôi năm đó tham gia đội thám hiểm Trung - Liên. Báo thù thì đương nhiên là muốn, nhưng đám người đó đến các cậu cũng không tóm được thì tôi biết làm thế nào? Tóm lại gốc rễ gia đình tôi thế nào, năng lực của gia đình tôi thế nào các cậu rõ, trong lòng tôi còn rõ hơn. Lấy trứng chọi đá tôi sẽ không làm đâu, điều này mới phù hợp với tính cách của tôi.”

“Ông quả là một thương nhân tinh tường!” - Giọng điệu Triệu Vĩnh ôn hòa hơn một chút, “Được rồi, chúng ta không nói đến kệ tranh ngọc nữa, tôi còn vài câu hỏi muốn thỉnh giáo ông, chủ yếu là hỏi ông về mấy người.”

“Xin cứ hỏi!”

“Ông có quen biết Tề Ninh không?”

Lương Dũng Tuyền ngẫm nghĩ một lúc, nói:

“Không quen, nhưng hình như đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó.”

“Ông có quen Vương Khải không?”

“Không quen, chưa từng nghe thấy người này.”

“Vậy ông có quen một người Nga tên là Tymoshenko không?”

“Công ty chúng tôi có chi nhánh ở Nga, nhưng ở đó đều do nhân viên làm, tôi rất ít khi giao lưu với người Nga, càng không quen cái người Tymo... gì gì đó.”

“Makarov thì sao? Cũng là một người Nga?” Lương Dũng Tuyền lắc lắc đầu, Triệu Vĩnh vội vàng bổ sung thêm: “Cha ông quen người này.”

“Cha tôi? Những người cha tôi quen không đồng nghĩa với việc tôi cũng quen!”

“Vậy giáo sư La Trung Bình thì sao? Cha ông và ông ấy hình như rất thân nhau!”

“Ừm, giáo sư La là bạn cũ của cha tôi. Nhưng tôi không thân với ông, chỉ mới gặp có một lần mà thôi.” Nói tới đây, Triệu Vĩnh đã tắt ngóm hy vọng có thể hỏi ra manh mối giá trị nào từ Lương Dũng Tuyền, anh khẽ thở dài, rút cuộc hỏi thêm một câu hỏi cuối cùng.

3

“Vậy ông đã từng nghe thấy một người Mỹ gốc Hoa tên là Stephen chưa?” - Triệu Vĩnh lại hỏi thêm câu hỏi này.

“Anh ta họ Mã phải không?” - Lương Dũng Tuyền đột nhiên hỏi lại.

Mắt Triệu Vĩnh bỗng sáng lên, anh nói: “Đúng, anh ta họ Mã.”

Lương Dũng Tuyền đổ người tựa vào ghế, mắt không nhìn Triệu Vĩnh, hình như đang nhìn lên trần nhà, ông thở dài: “Cái gã này, hiện giờ tôi đang nghi ngờ người giết hại cha tôi chính là hắn, nhưng không chắc chắn.”

“Ồ! Xem ra ông cũng không đợi sương, cũng đã điều tra hung thủ giết hại cha mình!”

“Cũng không hẳn là điều tra, tôi và cha từ trước đến nay đều là công dân tuân thủ pháp luật, trước đây tôi vốn không hề quen biết cái gã Stephen đó. Nhưng cha tôi đã từng nghe người khác nhắc đến Stephen, họ nói rằng chẳng hiểu cái gã này tài giỏi thế nào mà trong tay có một đồng người, chuyên buôn lậu văn vật và tác phẩm nghệ thuật quý bị ăn cắp... Rất nhiều thứ đều từ tay hắn mà ra, nhưng cha tôi chỉ là nghe kể và không hề giao lưu với hắn. Sau khi cha tôi vì kệ tranh ngọc đó mà xảy ra chuyện, tôi vốn không hề nghi ngờ Stephen, nếu không thì lúc đó tôi đã nhắc nhở các cậu. Thế nhưng sau đó Đường Phong và Lương Viện bị tập kích, vệ sỹ Hoàng Đại Hổ của tôi bị người ta bắn chết, nên tôi không thể không âm thầm điều tra, kết luận có được chỉ hướng về cái gã tên là Stephen đó. Tôi đã báo với cảnh sát Hồng Kông về kết luận của mình, nhưng không có tiến triển.

Cảnh sát nói rằng bọn người này sau đó không hoạt động tại Hồng Kông nữa; họ nghi ngờ bọn chúng đã bị tấn công mạnh nên rất có khả năng đã rút lui rồi. Chỉ có vậy thôi, còn về Stephen tôi chỉ biết có vậy.”

Triệu Vĩnh không ngờ Lương Dũng Tuyền lại biết tương đối nhiều về Stephen như vậy, anh gật gù: “Những gì ông nói về cơ bản đều khớp với tình hình mà chúng tôi nắm được. Nhưng gã Stephen đó không phải do bị tấn công tại Hồng Kông mà bật vô âm tín, bởi chúng luôn là kẻ thù lớn nhất của chúng tôi.”

“Ồ, vậy... vậy thì kỳ lạ thật, tên Stephen đó sao lại mạnh đến vậy nhỉ? Theo lẽ thường thì với thực lực của hắn, đừng nói đến gây sự với các cậu, mà chỉ với tôi thôi hắn cũng phải cân nhắc. Sau khi tôi bắt đầu nghi ngờ tên Stephen đó thì không biết thế nào mà lần. Lương gia chúng tôi và bọn chúng gần đây không thù oán, trước đây cũng không hận thù, lại chưa từng quen biết nhau, tại sao hắn lại trở thành kẻ thù của chúng tôi? Lẽ nào là bởi vì kẻ tranh ngọc đó? Hình như không đến mức thế đâu!” “Stephen không đến mức gây hấn với Lương gia các ông, nhưng bàn tay phía sau hắn lại không sợ Lương gia đâu.”

“Hả... ý cậu là Stephen không phải là chủ mưu?” - Lương Dũng Tuyền đẩy về kính ngạc.

Triệu Vĩnh khẽ gật đầu, nói tiếp: “về cái chết của Lương lão tiên sinh cũng không chỉ vì mối kẻ tranh ngọc, mà là bởi vì ông đã biết quá nhiều. Ít nhất ông cũng là người may mắn sống sót của đội thám hiểm Liên - Trung năm đó, hơn nữa, ông còn nghiên cứu kẻ tranh ngọc một thời gian dài.”

Lương Dũng Tuyền tỏ ra đăm chiêu, gật gù: “Tôi hiểu rồi, đằng sau Stephen còn có kẻ quan trọng hơn, bởi vậy bọn chúng mới mạnh đến vậy. Nhưng phía sau Stephen là ai?”

“Đây cũng là điều mà chúng tôi muốn biết, nếu ông lại nhớ ra điều gì đó thì có thể trực tiếp liên lạc với chúng tôi. Hãy nhớ đừng tìm cảnh sát Hồng Kông hoặc người khác, cũng đừng tự mình điều tra.”

“Được, tôi hiểu rồi!”

Triệu Vĩnh gần như đã hỏi hết những câu hỏi mà Hàn Giang giao phó, anh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy nói: “Hôm nay mất không ít thời gian của ông, mong lượng thứ, cảm ơn sự hợp tác của ông.”

“Việc này nên làm. cũng hy vọng, các cậu sớm bắt được hung thủ giết hại cha tôi!” - Lương Dũng Tuyền cũng đứng dậy, bắt tay Triệu Vĩnh. Lúc này, Triệu Vĩnh giống như nhớ ra điều gì đó, lại nói với Lương Dũng Tuyền: “Đúng rồi, có một việc xem chút nữa là quên mất, trước khi đến, Đường Phong đặc biệt dặn tôi hỏi mượn ông một thứ.”

“Ồ, tiểu tử đó hỏi mượn tôi gì vậy?”

“Cậu ấy nói lần trước đến đây có thấy một cuốn sách, một cuốn sách cũ, là ‘Tứ bình ám sự’ của Robert Hans Van Gulik.”

“Sao. cậu ấy hứng thú với cuốn sách đó ư? Đây là cuốn sách mà trước đây cha tôi từng đọc, nếu cậu ấy thích thì cậu mang về cho cậu ấy.” - Nói xong, Lương Dũng Tuyền bước tới trước giá sách, lấy cuốn “Tứ bình ám sự” trên đó xuống, đưa cho Triệu Vĩnh. Triệu Vĩnh đón lấy, lật giở vài trang rồi gập sách lại, nói: “Đúng, chính là cuốn này.”

Nói xong, Triệu Vĩnh liền cáo từ ra về.

...

4

“Tôi đâu có bảo cậu mượn Lương Dũng Tuyền sách gì đâu!” - Đường Phong xem xong đoạn hình ảnh hét lên với Triệu Vĩnh.

“Là tôi bảo cậu ấy mượn Lương Dũng Tuyền đấy!” - Hàn Giang trả lời thay Triệu Vĩnh.

“Tại sao?”

“Lần trước không phải cậu rất tò mò về cuốn sách đó sao? Tôi giúp cậu mượn đấy!” - Hàn Giang nói xong nhìn Triệu Vĩnh, Triệu Vĩnh liền vội vàng lấy cuốn sách “Tứ bình ám sự” đã ngả vàng đồ ra.

Đường Phong đón lấy cuốn sách, lật lật, nói: “Cuốn sách này sao vậy?”

“Cái này thì phải hỏi cậu, lúc đó cậu từ Hồng Kông về đã nói với tôi rằng, trong phòng sách của Lương gia không có cuốn tiểu thuyết nào khác, chỉ có cuốn: ‘Tứ bình ám sự’ của Robert Hans Van Gulik này, lúc đó cậu còn cảm thấy kỳ lạ.” - Hàn Giang nói.

“Nhìn từ thời gian cuốn sách này xuất bản và độ cũ kỹ của nó đã cho thấy, chắc là Lương Vân Kiệt trước đây đã từng thường xuyên đọc nó. Ban nãy Lương Dũng Tuyền cũng nói là cha ông ấy đọc, điều này có chút kỳ

lạ. Nhưng hiện giờ cũng dễ hiểu, tứ bình sơn? Tứ bình phiến? Cuốn sách này cho thấy Lương Văn Kiệt đã biết từ lâu rằng kệ tranh ngọc có bốn bức, ngoài ra thực sự không thấy có ý gì khác.”

Hàn Giang nhìn trang giấy vàng ố trước mặt, lắc đầu, nói: “Quả thật không nhìn ra điều gì, có lẽ là do tôi đa nghi quá!”

“Anh vẫn nghi ngờ Lương gia có vấn đề?” - Đường Phong hỏi.

Hàn Giang gấp cuốn “Tứ bình ám sự” lại, thở dài: “Lương gia đương nhiên là đối tượng nghi ngờ của tôi, bởi dù sao họ cũng rất hứng thú với kệ tranh ngọc, Lương Văn Kiệt còn vì nó mà chết. Tôi đồng ý cho Lương Viện gia nhập với chúng ta cũng là để thử thăm dò Lương Dũng Tuyền. Nếu Lương Viện và Lương Dũng Tuyền có hành vi gì mờ ám thì cũng không thể lọt qua được mắt tôi đâu. Nhưng từ đó cho đến ngày hôm nay, ngoài những gì mà Lương Viện kể cho cha cô bạn này ra, thì tôi cũng không phát hiện ra Lương Viện và Lương Dũng Tuyền có hành vi nào khác thường.”

Hàn Giang nói tới đây, Triệu Vĩnh lại bổ sung thêm:

“Ngoài ra, tôi cũng luôn điều tra Lương Dũng Tuyền. Lần này đến Hồng Kông, tôi cũng không đợi suông cả tuần giờ, mà đã điều tra tường tận về Lương Dũng Tuyền và tập đoàn Tân Sinh. Tập đoàn Tân Sinh được thành lập từ năm 1979, ngay từ ban đầu là kinh doanh thương mại quốc tế, sau đó lại lấn sang bất động sản, mặt bằng kinh doanh và các hạng mục khác, nhưng phát triển đến ngày hôm nay, thì thương mại quốc tế và bất động sản vẫn là hai ngành nghề kinh doanh chính của tập đoàn Tân Sinh.

Từ báo cáo tài chính của tập đoàn Tân Sinh và của những công ty con đã cho thấy, tiền mặt lưu thông dồi dào, các hạng mục đều phát triển bình thường, về cơ bản là vận hành tốt. Còn nữa, tôi còn điều tra mối hệ giữa tập đoàn Tân Sinh và xã hội đen Hồng Kông, không thấy họ có bất cứ dính líu gì tới xã hội đen..”

Hàn Giang đột nhiên ngắt lời Triệu Vĩnh: “Như vậy cũng có nghĩa là Lương gia không thể là bàn tay hắc ám phía đằng sau. Thứ nhất, về tình về lý đều không phù hợp, Lương Văn Kiệt bị giết chết, Lương Viện cùng chúng ta trải qua bao sóng gió nguy hiểm, tất cả những điều này không thể do Lương Dũng Tuyền làm được? Dĩ nhiên, từ trước đến nay tôi đều không tin tình lý gì cả; trước đây, tôi đã từng gặp những tên tội phạm tội ác tày trời, chúng gây nên những vụ án thường đều không phù hợp với tình lý gì cả. Bởi vậy tôi đã để Triệu Vĩnh điều tra tường tận Lương Dũng Tuyền, điều này chứng thực cho điều thứ hai. Lương gia không có thể lực đó, cũng không liên quan gì tới xã hội đen hay tổ chức tội phạm. Tôi tin vào điều thứ hai hơn, thực lực quyết định Lương Dũng Tuyền không thể làm được những việc đó, ông ta không thể là bàn tay hắc ám phía sau.”

“Giờ thì anh đã tin Lương gia vô tội rồi chứ? Lương gia là người bị hại chứ không phải bàn tay hắc ám phía sau nào đó” - Đường Phong nói.

“Vậy cậu nói xem bàn tay hắc ám phía sau đó là ai?” “Cái này thì phải hỏi Stephen rồi. Chỉ cần tóm được hắn thì chúng ta sẽ biết được đó là ai?”

“Phí lời! Cái này thì tôi cũng biết!”

“Còn nữa, phía Yelena bên đó, KGB chắc chắn vẫn còn vấn đề, vẫn còn tình hình mà chúng ta không biết.” - Đường Phong suy đoán.

“Yelena...” - Hàn Giang lẩm bẩm gọi tên Yelena, “Mong rằng phía Yelena bên đó có tiến triển.”

5

Chiều hôm sau, khi trời sắp tối, Đường Phong và Hàn Giang ngồi trong văn phòng phân tích ngọn nguồn đầu đuôi toàn bộ sự tình. Đúng lúc hai người đang chìm trong tư duy rồi bởi thì điện thoại của Hàn Giang đột ngột đổ chuông, tiếng điện thoại dồn dập đã cắt ngang dòng suy nghĩ của họ. Hàn Giang nghe điện thoại, bên kia vọng lại giọng của giáo sư Trần Tử Kiến: “Hiện giờ các cậu có thể đến đây một lúc không?”

“Bây giờ sao?” - Hàn Giang nhìn ra bầu trời bên ngoài vừa mới sẫm tối lại còn đang có tuyết rơi. Trong lòng nghĩ Trần Tử Kiến giờ này tìm mình chắc chắn là đã có phát hiện gì quan trọng, vậy là, Hàn Giang lập tức nói với Trần Tử Kiến: “Được, chúng tôi đến đó ngay đây, hiện giờ thầy đang ở đâu?”

“Các cậu đến phòng thí nghiệm của tôi đi, cậu biết chỗ đó đấy, trước đây cậu đã từng đến rồi.”

“Được, tôi biết rồi, một tiếng sau gặp lại!”

Hàn Giang ngắt máy, nhìn Đường Phong: “Sao nào, đi cùng tôi chứ? Chỗ giáo sư Trần chắc chắn là có tiền triển”

“Chỗ ông ấy thì có tiền triển gì chứ? Một đồng xương thôi mà!” - Đường Phong vốn không hy vọng gì bên chỗ giáo sư Trần.

“Đi rồi sẽ biết!” - Hàn Giang nói xong, cầm áo khoác bước ra khỏi văn phòng. Đường Phong tuy lắc đầu, nhưng cũng đành phải vội vàng theo sau.

Trên đường toàn là những người bước đi vội vã để kịp về nhà sau giờ làm. Đường Phong và Hàn Giang lái xe từ ngoại ô vào thành phố. Đáng lẽ chỉ cần nửa tiếng đồng hồ là tới nơi, nhưng do xe đi lúc nhanh lúc chậm, nên khi hai người tới được phòng thực nghiệm của Trần Tử Kiến thì cũng muộn mất 20 phút so với giờ hẹn, bên ngoài trời đã tối mịt.

Gần kỳ nghỉ, lại vào đúng giờ này nên cả khu giảng đường không thấy lấy một bóng người, chỉ có một ô cửa sổ trên tầng 12 là vẫn sáng đèn, Hàn Giang nhận ra đó chính là phòng thí nghiệm của giáo sư Trần. Đường Phong và Hàn Giang vội vàng lên tầng 12, từng ngọn đèn trong hành lang bật sáng theo tiếng bước chân dồn dập của hai người. Đây là tòa nhà xây đã lâu, đã có hơn 20 năm lịch sử, tuy cũng vài lần được sửa chữa nhưng vôi tường vẫn bong tróc khắp nơi. Ánh đèn đỏ soi lên những bức tường loang lổ, bóng Đường Phong và Hàn Giang chiếu lên trên tường vừa dài vừa mảnh.

Chẳng mấy chốc hai người đã tìm thấy phòng thí nghiệm sáng đèn đỏ, cửa phòng không khóa, khép hờ. Hàn Giang gõ gõ cửa, bên trong không chút động tĩnh. Anh lại gõ cửa lần nữa, nhưng bên trong vẫn không động tĩnh. Hàn Giang giật thót tim, lẽ nào giáo sư Trần không có đây? Hay là...

Trong lúc Hàn Giang đang nghĩ ngợi lung tung thì Đường Phong đã lấy tay đẩy cửa phòng thí nghiệm.

Trong phòng sáng đèn, im phăng phắc. Đường Phong bước vào phòng, thì mới phát hiện ra giáo sư Trần Tử Kiến đang chau mày, một mình ngồi thần thờ trên ghế, trên kệ trước mặt ông là dãy kính hiển vi và các loại bình thủy tinh đủ hình đủ dạng, và cả những dụng cụ thí nghiệm mà Đường Phong không biết tên. Đường Phong và Hàn Giang tiến lại gần giáo sư Trần, lúc đó ông mới chú ý đến sự có mặt của hai người, nên có chút giật mình nhìn Đường Phong và Hàn Giang.

Hàn Giang thấy Trần Tử Kiến không có chuyện gì liền vội vàng nói: “Xin lỗi, chúng tôi đến muộn.”

“Ồ!” - Trần Tử Kiến hình như mới nhớ ra chuyện này, vội vàng đứng lên. Ông nhìn Hàn Giang trước mặt, rồi lại nhìn Đường Phong, cặp lông mày vừa mới giãn ra giờ lại chau lại: “Là thế này, hôm qua sau khi các cậu về, tôi đã nghiên cứu mãi bộ hài cốt phụ nữ mà các cậu mang tới, và có một phát hiện vô cùng quan trọng, thậm chí có thể nói là phát hiện đáng kinh ngạc, bởi vậy mới gọi các cậu đến đây.”

“Phát hiện đáng kinh ngạc? Rốt cuộc là gì vậy?” - Đường Phong và Hàn Giang đều phấn khởi hẳn lên.

Nhưng giáo sư Trần lại không vội nói ra ngay phát hiện đáng kinh ngạc của mình, mà chậm rãi nói với Đường Phong: “Trước khi tôi nói ra phát hiện này, tôi còn vài câu hỏi muốn thỉnh giáo cậu.”

“Thỉnh giáo tôi?” - Đường Phong có phần ngạc nhiên.

“Đúng vậy, cậu có thể kể cho tôi biết về lai lịch của bộ hài cốt này không? Từ trước tới giờ các cậu chưa hề nói với tôi về lai lịch của nó.”

“Việc này...” - Đường Phong hơi ngập ngừng. Anh nhìn Hàn Giang, Hàn Giang khẽ gật đầu với anh, lúc này Đường Phong mới nói: “Được thôi! Tôi sẽ kể, bộ hài cốt này được nhà thám hiểm Kozlov người Nga phát hiện trong một ngọn tháp tại Hắc Thủy Thành vào năm 1909. Lúc ông khai quật ra thì bộ xương này ở trong một pho tượng phật rất đẹp, trong thư kiện gửi thầy chắc là vẫn còn một phần đất đá của pho tượng phật đó sót lại phải không?”

“Đúng vậy, có các mảnh đất đá, hơi giống hình mặt người.”

“Đó chính là phần đầu pho tượng. Sau này, pho tượng phật được Kozlov đưa về Saint Petersburg. Rồi khi chuyên gia người Nga nghiên cứu bộ hài cốt trong pho tượng này, cũng đã rút ra kết luận giống hệt như lần

trước thầy nói. Nhưng bộ hài cốt này đã bị thất lạc trong thế chiến thứ hai, chính xác mà nói là tạm thời mất tích. Sau đó, có người đã phát hiện ra đầu pho tượng phật để trong nhà kho của cung điện Mùa Đông, vậy là từ đó pho tượng được trưng bày tại cung điện này. Gần đây, chúng tôi vô tình bắt ngờ tìm thấy một bộ hài cốt không đầu ở Saint Petersburg, còn trong đầu pho tượng lại phát hiện thấy một chiếc xương sọ nữ giới. Học giả Nga căn cứ vào một số văn vật lúc khai quật được và bộ hài cốt này, đã phán đoán, chủ nhân của bộ hài cốt trong pho tượng phật chắc là hoàng hậu của hoàng đế Nguyên Hạo sáng lập nên vương triều Tây Hạ - Một Tạng Thị."

"Hài cốt của hoàng hậu?"

"Ừm, hài cốt của hoàng hậu Một Tạng. Văn vật khai quật được và xét nghiệm của hài cốt này đều cho thấy đây đích thị là hài cốt của hoàng hậu Một Tạng"

"Vậy thì..." - giáo sư Trần ngập ngừng, rồi bỗng nhiên, ông ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Đường Phong, hỏi: "Vậy thì các cậu chắc chắn rằng xương sọ của người phụ nữ này và bộ hài cốt là của một người sao?"

"Hả... thầy nói vậy nghĩa là sao?" - Đường Phong hoàn toàn không hiểu Trần Tử Kiến hỏi như vậy là ý gì nên bỗng ngơ người ra.

6

Giáo sư Trần thấy Đường Phong không hiểu lại bổ sung thêm: "Ví dụ như xương sọ của bộ hài cốt mà Kozlov trước đây phát hiện, đã bị đổi thành xương sọ của một người khác, hoặc là phần xương của cơ thể bị tráo thành một bộ xương của người khác, có khả năng vậy không? Vì dù sao trước đó cậu cũng vừa nói rằng bộ hài cốt này đã từng bị thất lạc trong thế chiến thứ hai."

"Sao cơ? Sao... sao lại như vậy được?!" - Đường Phong kinh ngạc, Hàn Giang cũng vô cùng ngạc nhiên.

"Là thế này nhé, đêm qua, một mình tôi ở đây tiếp tục khám nghiệm bộ hài cốt này, kết quả, tôi đã có được một kết luận mà chính bản thân tôi cũng không thể ngờ tới. Phần thân của bộ hài cốt này đúng như những gì hôm qua tôi nói với các bạn, khoảng độ trên dưới 40 tuổi, còn chiếc xương sọ này tuổi tác khám nghiệm ra lại chỉ khoảng trên dưới 30 tuổi, chênh lệch từ 8 đến 10 tuổi. Lúc đó tôi cảm thấy rất kỳ lạ, nghĩ mãi cũng không hiểu, sau đó xảy ra một chuyện còn kỳ lạ hơn, tôi ngẫm nghĩ rồi ngủ thiếp đi, trong giấc ngủ tôi đã nằm mơ."

"Mơ?"

"Có lẽ đó không phải là mơ, hoặc có thể nói rằng chưa đến nỗi là mơ. Trong lúc mơ mơ màng màng thì tôi nghe thấy một giọng nói, một giọng phụ nữ gọi bên tai tôi, giọng nói đó lúc xa lúc gần, lúc ẩn lúc hiện, nhưng tôi vẫn nghe rõ giọng nói đó."

"Giọng nói đó nói gì vậy?" - Đường Phong vội hỏi.

"Giọng nói đó không ngừng gào thét bên tai tôi: đừng đặt đầu của tôi lên cơ thể người phụ nữ đó, đừng đặt đầu của tôi lên cơ thể người phụ nữ đó.- Người luôn nghiêm túc như giáo sư Trần Tử Kiến, đã miêu tả lại câu nói mà ông nghe được hết sức sinh động.

"Đừng đặt đầu của tôi lên cơ thể người phụ nữ đó? Nghĩa là gì?" - Đường Phong chau mày.

"Có lẽ đó chỉ là ảo giác của tôi, từ trước tới nay tôi rất hiếm khi nằm mơ."

"Tôi thấy cũng giống, có thể hôm qua thầy bận bịu cả ngày nên quá mệt, lại xét nghiệm thấy xương sọ và hài cốt không phải của một người nên đã mơ thấy có người phụ nữ nói vậy với mình." - Hàn Giang nói.

"Nhưng tôi chắc chắn đã nghe thấy câu nói đó, sau đó thì tôi đã tỉnh dậy, tôi vội vàng chạy tới phòng thí nghiệm bên cạnh xem sao, bộ hài cốt đó đã được tôi xếp thành hình người đang nằm trên bàn. Đúng lúc tôi đang thần thờ nhìn nó thì lại nghe thấy giọng nói đó, chắc chắn lúc đó tôi không ngủ, nếu nói là ảo giác thì vô lý, vì sức khỏe tôi từ trước đến nay rất tốt. Giọng nói đó văng vẳng không dứt, cứ bám riết lấy tôi mãi, cuối cùng không còn cách nào khác, tôi đành phải chuyển bộ hài cốt đó sang bên cạnh, kể ra cũng kì lạ, giọng nói đó cũng biến mất luôn."

"Sao... sao nghe giống 'Liêu trai chí dị' vậy?" - Đường Phong lẩm bẩm.

“Tôi không phải là người biết bịa chuyện, các cậu lại đây xem!” - Nói xong, Trần Tử Kiến dẫn Đường Phong và Hàn Giang đến phòng thí nghiệm bên cạnh. Chính giữa phòng đặt một chiếc bàn to màu xanh đậm. Không, có lẽ là màu đen, tóm lại, dưới ánh đèn trong phòng quả thực không nhìn rõ chiếc bàn đó màu gì. Trên mặt bàn rộng rãi, đúng như giáo sư Trần nói, bộ hài cốt được xếp thành hình người, chỉ có điều xương sọ đã được chuyển đến một chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

“Đây, trông thấy rồi chứ!” - Trần Tử Kiến chỉ chỉ bộ xương trên bàn.

“Hôm nay thầy đã nghe thấy giọng nói đó chưa?” - Đường Phong hỏi.

“Hôm nay tôi lại tiếp tục nghiên cứu bộ hài cốt này, cũng đã đặt xương sọ lên phía trên bộ xương chụp ảnh, trắc nghiệm, quan sát, nhưng không nghe thấy giọng nói đó nữa. Nhưng tôi vẫn hơi lo lắng, lúc không cần đến, tôi vẫn đặt xương sọ sang một bên.”

“Vậy ảnh đâu?” - Hàn Giang đột nhiên hỏi.

Giáo sư Trần lấy vài tấm ảnh trong ngăn kéo ra, đưa cho Hàn Giang, nói: “Hôm nay trợ lý của tôi vừa mới rửa đây.”

Đường Phong và Hàn Giang xem mấy tấm ảnh, chẳng có gì khác thường. Hàn Giang chau mày, hỏi lại giáo sư Trần: “Xương sọ và xương người ghép lại rất khớp nhau, với kinh nghiệm nhiều năm làm trinh thám của tôi cho thấy thì rất giống là của một người mà!”

“Tôi không phủ nhận kinh nghiệm trinh sát của cậu, nhưng khoa học là khoa học. Bộ hài cốt này xem ra rất khớp nhau, niên đại thuộc những năm giữa của thế kỷ XI, nhân chủng Tây Tạng - Aryan - Mông cổ, niên đại và nhân chủng đều khớp nhau, không nghiên cứu cẩn thận thì không thể biết được chúng là xương của hai người khác nhau đâu!” - Giáo sư Trần khẳng định.

“Nhưng sao lại như vậy được? Ai lại đi tìm hài cốt của hai người cách đây cả nghìn năm trước rồi ghép lại với nhau nhỉ? Huống hồ bộ hài cốt này gần cả thế kỷ đều được bảo tồn tại Nga!” - Đường Phong cảm thấy bức bối trong lòng, đầu óc rối tinh cả lên.

“Cái này thì không thuộc phạm vi công việc của tôi rồi. Kết quả xét nghiệm cụ thể vài ngày nữa tôi sẽ chuyển cho các cậu, nhưng tôi có thể chắc chắn xương sọ này và bộ hài cốt thuộc những năm giữa thế kỷ XI và là của hai người phụ nữ phương Đông khác nhau.”

“Lẽ nào trong đó không có phần nào do người cận đại làm giả sao?” - Hàn Giang cả gan suy đoán.

Giáo sư Trần nhìn Hàn Giang một cái, trong ánh mắt hình như có cả chút khinh khỉnh: “Suy nghĩ này của cậu tôi cũng đã nghĩ tới, đồng thời cũng đã kiểm nghiệm. Đêm qua tôi đã phát hiện ra vấn đề của bộ xương này, nhưng tại sao giờ mới gọi các cậu đến? Cả ngày nay tôi đã cùng trợ lý của mình nghiên cứu bộ xương, để sau khi tôi có kết luận chắc chắn mới gọi các cậu đến. Hiện giờ tôi có thể xác nhận một trăm phần trăm rằng, xương sọ và bộ hài cốt này thuộc về hai người phụ nữ khác nhau sống giữa thế kỷ XI, và không tồn tại bất cứ nghi vấn nào.”

Hàn Giang hiểu rằng trên phương diện học thuật nghiêm túc, nếu không có kết luận chính xác, Trần Tử Kiến sẽ không bao giờ nói ra. Anh bó tay nhìn Đường Phong, không biết phải đón nhận hiện thực này thế nào.

Đường Phong lại thần thờ nhìn bộ hài cốt trên bàn, giống như đang chìm trong suy tư.

7

Sau khi dặn dò giáo sư Trần Tử Kiến phục chế khuôn mặt của xương sọ xong, anh cùng Đường Phong cáo từ Trần Tử Kiến. Khi bước ra từ phòng thực nghiệm của Trần Tử Kiến là đúng nửa đêm, Đường Phong và Hàn Giang bước trong dãy hành lang tối đen, từng ngọn đèn vụt sáng phản chiếu bóng dáng cao gầy của hai người. Rẽ vào một chỗ ngoặt, phía cuối hành lang trước mặt là thang máy, nhưng Hàn Giang đột nhiên cảm thấy ở đây có chút bất thường. Anh ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra đèn cảm ứng ở đây đã mất nhạy. Anh ra sức giậm chân, nhưng đèn cảm ứng trên dãy hành lang vẫn không chút phản ứng.

“Kỳ lạ, tôi nhớ là lúc chúng ta đến, đèn ở đây vẫn tốt mà, sao mới có mấy tiếng đồng hồ mà đèn cảm ứng đã hỏng hết rồi, tổ cha nhà nó, đúng là ma quỷ!” - Hàn Giang chửi rủa, rồi móc điện thoại ra soi đường.

“Có khi nguồn điện hỏng rồi!” - Đường Phong phía sau Hàn Giang từ tốn nói.

“Nguồn điện hỏng? Thế cũng đủ ma quỷ rồi!” - Hàn Giang tiếp tục tiến về phía trước. Đột nhiên, Hàn Giang phát hiện thấy Đường Phong phía sau mình sao chẳng có động tĩnh gì cả, anh quay lại nhìn thì thấy Đường Phong đang đứng trong dãy hành lang tối đen, tay cầm điện thoại, ánh sáng phát ra từ chiếc điện thoại, phản chiếu lên mặt Đường Phong. Hàn Giang thấy trên mặt Đường Phong có chút dị thường, dưới ánh sáng phản chiếu của điện thoại, khuôn mặt anh tối râm râm.

“Cậu sao vậy?” - Hàn Giang hết về phía Đường Phong.

Đường Phong không trả lời. Hàn Giang bước nhanh vài bước, đến bên cạnh Đường Phong, hỏi tiếp: “Vẫn còn nghĩ chuyện ban nãy à? Đừng nghĩ nữa, tôi nghĩ phần lớn là do Misha và Tymoshenko nhầm thôi.” “Nhầm ư? Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được? Trừ khi Kozlov còn mang về thêm một bộ hài cốt nữa, thậm chí còn là hai bộ hài cốt giống nhau.”

“Biết đâu lại là như vậy.”

“Nhưng trong báo cáo của Kozlov và Y Phụng Các chỉ nhắc đến người đàn bà trong tháp, chưa từng nhắc đến người đàn bà nào khác.”

“Vậy cậu nói xem chuyện này là thể nào?”

Đường Phong bỗng cảm thấy đầu mình bắt đầu đau nhức, khó thở trong lồng ngực: “Tôi không biết, vốn tưởng rằng bộ hài cốt này không còn gì để nghi ngờ nữa, rồi cuộc lại nảy sinh vấn đề mới. Tất cả mọi việc đều quá kỳ lạ, có lẽ quả thực Kozlov còn mang về một bộ hài cốt nữa, có thể sau này Misha đã nhầm lẫn nó với một bộ hài cốt khác trong cung điện Mùa Đông, có thể là giáo sư Trần đã lầm, cũng có thể là ai đó... có người.. ”

Đường Phong nói đến đây, bỗng dừng lại, quay ngoắt người lại, nhìn về phía hành lang tối đen phía sau.

Hàn Giang nhìn bộ dạng này của Đường Phong, giật thót tim, cũng quay lại nhìn dãy hành lang sau lưng, nhưng anh chẳng nhìn thấy gì cả. Hàn Giang nghi ngờ hỏi Đường Phong: “Cậu đang nhìn gì vậy?”

“Ban nãy phía sau tôi có người!”

“Có người? Giờ này thì có ai?”

“Đó chính là u hồn, u hồn của hoàng hậu Một Tạng!” “Cậu đừng có hăm đi, lấy đâu ra u hồn! U hồn chính là Misha. Lẽ nào có u hồn thật, từ cung điện Mùa Đông chạy tới đây?”

“Không! Tôi cảm nhận thấy rồi, bà ấy đang ở quanh đây.”

“Nói linh tinh, tôi thấy cậu giống hệt giáo sư Trần, lại tin là có ma, đi mau lên!”

Nói xong, Hàn Giang kéo Đường Phong tiến thẳng vào thang máy. Cửa thang máy từ từ khép lại, Hàn Giang nhìn chiếc thang máy già cỗi, kêu cọt két này mà lòng bỗng có chút lo lắng. Mong rằng nó đừng bị làm sao, trong giờ phút này mà xảy ra chuyện gì thì có mà đủ... Anh lại nhìn sang Đường Phong bên cạnh, thấy Đường Phong đang nhìn chằm chằm vào cửa thang máy, bất động, giống như bị điểm huyết vậy. “Lẽ nào thật sự có u hồn? U hồn của hoàng hậu Một Tạng?” - Hàn Giang cũng bắt đầu suy nghĩ rối bời.

May mà chiếc thang máy cũ kỹ này vẫn vận hành bình thường, nửa phút sau, Hàn Giang kéo Đường Phong bình an ra khỏi thang máy, đến tiền sảnh tầng một. Ở đây có một phòng bảo vệ rất nhỏ, một ông lão bảo vệ đang trực ban. Hàn Giang kéo Đường Phong đi về phía cửa chính. Lúc này Đường Phong đã có vẻ tỉnh táo trở lại, nên anh giằng ra khỏi bàn tay vạm vỡ của Hàn Giang, rồi bước theo sau Hàn Giang về phía cửa.

Khi hai người đến cửa thì Hàn Giang bỗng vô tình liếc thấy ông lão trong phòng bảo vệ. Ông lão cũng chú ý đến hai người họ. Vậy là Hàn Giang bước đến chào hỏi ông. Ông lão bảo vệ hỏi Hàn Giang: “Các anh tìm giáo sư Trần?”

“Vâng, chúng tôi tìm giáo sư Trần Tử Kiến có chút việc.”

“Giờ này cũng chỉ có giáo sư Trần ở lại đây thôi!” - Ông lão bảo vệ cảm phục nhận xét.

Nghe xong, Hàn Giang đang định ra về thì Đường Phong bỗng cất lời hỏi ông lão bảo vệ: “Xin hỏi tòa nhà này trước đây có chuyện ma quỷ gì không?”

Ngay sau khi nghe thấy Đường Phong hỏi vậy, không hiểu tại sao, sống lưng Hàn Giang bỗng lạnh toát. Ông lão bảo vệ liền thay đổi thái độ, sầm mặt nhìn chằm chằm Đường Phong. Mãi một lúc sau, ông mới chậm rãi nói: “Cậu thanh niên, đừng có nói linh tinh, tôi trông giữ tòa nhà này hơn hai mươi năm nay rồi, từ trước tới giờ chưa từng gặp ma, cũng chưa từng nghe thấy chuyện có ma.” Hàn Giang chỉ biết ngại ngùng nhìn ông lão cười cười, vội vàng kéo Đường Phong rời khỏi tòa nhà này.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

48. Chương 21

Chương 21

Năm 1964 thất lạc

Rất cuộc năm 1964 đã xảy ra chuyện gì? Trung Quốc nổ thành công quả bom nguyên tử đầu tiên, Tổng bí thư Đảng cộng sản Liên Xô Khrushchev bị hạ bệ. Có lẽ vẫn còn gì đó mà chúng ta không biết đã xảy ra...

1

Ngay trong đêm Đường Phong và Hàn Giang từ phòng thí nghiệm trở về, Đường Phong đã bị biết bao nhiêu câu hỏi giày vò tới suy nhược thần kinh, anh chỉ muốn nằm ngay ra giường, nhắm mắt lại, ngủ một giấc ngon lành. Nhưng đời không bao giờ như ý muốn, Đường Phong vừa nằm ra giường thì đã bị Hàn Giang gọi dậy. “Muộn thế này rồi mà còn không để người ta ngủ à? Đừng tưởng rằng anh là sếp mà có thể cướp đoạt quyền ngủ của tôi nhé!” - Nói xong, Đường Phong lại rúc đầu xuống gối.

“Thư của Yelena đến rồi, cậu không muốn đọc sao?” - Hàn Giang ôm chiếc laptop đến hỏi.

“Những lời yêu đương của các người tôi xem làm gì!” - Đường Phong nằm yên yên giường, hậm hực thốt ra câu này.

“Tôi mong Yelena viết thêm cho tôi vài câu ngọt ngào mà cô ấy lại viết toàn chuyện về Misha đây này, cậu không xem thì tôi đi đây.”

Chưa kịp đợi Hàn Giang quay đầu đi, Đường Phong đã nhảy khỏi giường: “Tôi xem!” - Lúc này cảm giác buồn ngủ trong anh hình như đã biến mất hoàn toàn.

Hàn Giang mở email mà Yelena gửi từ Saint Petersburg tới, Đường Phong vừa đọc bỗng bật cười, bởi Yelena đặt cho bức thư này một cái tên nghe rất hấp dẫn “Năm 1964 thất lạc”. Đây là một bức email rất dài, còn gửi đính kèm rất nhiều file ảnh, tất cả đều liên quan tới tình hình của những lão đặc công trước đây từng phụ trách bảo hộ Misha năm nào. Mở đầu bức thư được viết như sau:

Để hoàn thành bài tập anh giao, mấy hôm nay em phải chịu đựng sự hoảng hốt, sợ hãi và phiền não không kém gì lúc cùng anh chui xuống cống ngầm. Lúc đó còn có anh, có cha và cả những người bạn bên cạnh, còn hiện giờ chỉ còn lại mình em, dĩ nhiên vẫn còn có cả Ilyushin đáng ghét và chỗ nào cũng thấy mặt, bởi vậy em chỉ còn cách tự mình ứng phó. Đây đều là nhờ hồng phúc của anh, em bỗng cảm thấy mọi việc đang rối tung cả lên, rút cuộc là em chỉ huy anh hay là anh chỉ huy em đây? Được rồi, anh hãy đọc phần chính của bức thư đi nhé, sau khi đọc xong, em tin rằng đầu óc anh cũng sẽ rối tung.

Yêu anh!

Yelena

Đọc đến đây, Đường Phong nhìn Hàn Giang cười: “Cái này toàn là viết cho anh, người ta là nữ đặc công có khác, viết thư tình không sót mướt chút nào.”

“Đừng chọc tôi nữa! Đây mà là thư tình à, cậu đọc tiếp đi!” - Hàn Giang gào lên.

Đường Phong thu lại nụ cười, tập trung tinh thần, tiếp tục đọc...

Kể từ sau khi Đường Phong và Hàn Giang rời khỏi Saint Petersburg, Yelena đã tốn rất nhiều công sức mới dẹp được Ilyushin. Sau đám tang của Ivan Pavlov, rốt cuộc Yelena đã có thời gian bắt đầu hoàn thành bài tập mà Hàn Giang trước khi đi đã bố trí.

Yelena tìm lại bộ hồ sơ mà Ivan Pavlov có được, rồi bắt đầu từng bước điều tra những đặc công KGB trước đây từng phụ trách bảo vệ Misha năm nào. Tuy cô không đặt nhiều hy vọng vào cuộc điều tra này, nhưng vẫn tiến hành rất cẩn thận. Yelena đều lưu lại họ tên tất cả những đặc công xuất hiện trong báo cáo vào máy tính của mình, sau đó bắt đầu từng bước loại trừ, đây là một công trình không hề đơn giản, tổng cộng có 46 đặc công trước sau tham gia hành động bảo vệ Misha, dĩ nhiên con số này không bao gồm những người của năm 1964.

Theo thói quen của người Nga, thì họ tên của những đặc công này để lại trên báo cáo chỉ có họ là viết đầy đủ, còn tên và tên đệm thì đều được viết tắt bởi một chữ cái đầu tiên, điều này đã khiến cho công cuộc điều tra của Yelena thêm biết bao phiền phức. Cô không biết họ tên đầy đủ của những người này, nếu là người thân, danh nhân hay người quen thì họ tên như vậy rất dễ nhận ra, còn những người này Yelena lại chưa từng quen biết. KGB cũng đã không tồn tại từ lâu, sau nhiều năm qua đi, rất nhiều người trong số những đặc công này không biết đã đi đâu, có người đã chết, có người thì về hưu ở nhà, có người lại định cư ở nước ngoài, cũng có cả người bị nhốt trong tù.

Chỉ có một mình nên Yelena không thể xử lý xong việc này trong thời gian ngắn được. Nhưng cô không muốn kinh động đến nhiều người, vì mọi việc đều phải tiến hành trong bí mật. Mà biết đâu bàn tay hắc ám phía sau chính là một trong số 46 người này... nên cô không thể đánh rần động cỏ. Chỉ trong trường hợp không còn cách nào khác, cô mới cầu cứu tới Ilyushin. Khi Ilyushin trông thấy Yelena, anh ta cười lạnh lùng nói: “Sao, quý cô vẫn còn việc gì phải đến hỏi tôi vậy?”

“Đúng vậy, dĩ nhiên, dù thế nào thì anh cũng là đàn anh của tôi!”

“Được rồi, tuy lí trí nói với tôi rằng không nên giúp cô, nhưng tôi vẫn không thể từ chối lời nhờ vả của cô, hãy nói cho tôi biết chuyện là thế nào trước đã.”

“Rất đơn giản, tôi chỉ đang tiến hành điều tra liệt kê, điều tra sơ bộ về những đặc công năm đó bảo vệ cho Misha, tôi nghĩ chắc là anh hiểu rõ tại sao tôi lại phải làm như vậy.”

“Hừm! Dĩ nhiên tôi hiểu, lại là gã người tình Trung Quốc của cô bảo cô làm vậy chứ sao? Anh ta nghi ngờ những bậc tiền bối của chúng ta? Chỉ có họ mới nghĩ được như vậy, đúng là suy nghĩ của người Trung Quốc! Tại sao Hàn Giang không tìm manh mối từ phía anh ta, lẽ nào anh ta cho rằng bàn tay hắc ám thực sự phía sau chính là một trong số những lão đặc công đã nửa đời vì quốc gia phục vụ?”

Ilyushin nói một tràng như vậy, Yelena lặng lẽ nghe anh ta nói. Mãi cho tới khi Ilyushin nói xong, Yelena mới mở miệng: “Tôi nói rồi, chỉ là một bước điều tra liệt kê cơ bản thôi, anh nghĩ nhiều quá. Nếu anh đã hiểu ý của tôi rồi, vậy thì mong rằng anh hãy giữ bí mật giúp tôi, nhất định đừng để người khác biết. Đây là danh sách”

Ilyushin đón lấy bản danh sách mà Yelena phô ra, đọc lướt qua một lượt rất nhanh. Khi con mắt nhỏ tí màu xám của Ilyushin lướt tới phía cuối danh sách, anh ta liền dừng lại, “Lại có cả ông ấy?” - Ilyushin lẩm bẩm.

“Anh nói ai? Trong đó có ai anh quen sao?” - Yelena truy hỏi.

Rõ ràng Ilyushin chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó trên danh sách, nhưng anh ta lại trả lời Yelena: “Không có gì, có một người hình như tôi quen, nhưng những người trong danh sách của cô không có họ tên đầy đủ, nên tôi vẫn chưa thể khẳng định.” - Ilyushin dừng lại, lại nhìn vào danh sách lần nữa, sau đó đặt danh sách lên bàn, nở ra một nụ cười với Yelena: “Cô yên tâm! Tôi sẽ dốc hết sức làm xong việc này trong thời gian sớm nhất, dĩ nhiên, cô cũng đừng có ngại không nhé, ba ngày sau chúng ta sẽ gặp nhau ở đây.”

2

Ba ngày đó, Yelena tận dụng hết tất cả mối quan hệ của bản thân mới hỏi thăm được tung tích của hai đặc công. Cô đã ghé thăm hai người đặc công đã về hưu từ lâu này, nhưng lại không thu hoạch được gì cả.

Hai người, một người cả ngày say rượu, chẳng có việc gì làm, một người nằm trên giường bệnh thở bình oxy, đang giằng co sự sống trong tuyệt vọng với thần chết.

Ba ngày sau, Yelena đến văn phòng của Ilyushin theo lời hẹn. Ilyushin nhìn thoáng đã nhận ra sự thất vọng của Yelena, anh ta cười nói với cô: “Sao rồi? Phát hiện được gì?”

“Gần như chẳng được gì. Anh thì sao?”

“Ngược lại tôi thu hoạch được một ít, phần lớn những người trong bảng danh sách này tôi đã mò ra rồi.”

“Ồ?” - Yelena không thể tin vào điều đó, cô sững sờ nhìn Ilyushin, “Hiệu quả làm việc của anh tăng cao lên từ lúc nào vậy?”

“Khà khà, đó là bởi vì trước đây cô coi thường tôi quá. Nói thế này nhé, trong số 46 người, hiện vẫn còn 2 người đang làm việc cho Cục an ninh Liên bang.”

“Quân hàm hiện giờ của họ là gì?” - Yelena giật mình, cô nghĩ tới cái gã “tướng quân” mà Tymoshenko từng nói.

“Quân hàm? Sao cô không hỏi chức vụ của họ, hai người này cũng không thăng chức, sắp về hưu rồi cũng chỉ là thượng tá.” - Ilyushin nói xong thở dài.

“Thượng tá!” - Yelena đang lo lắng bỗng yên tâm trở lại.

Ilyushin tiếp tục giới thiệu: “Hai người này tôi cũng đều quen, một người trong số đó còn rất thân với tôi, vậy là tôi thông qua họ dò hỏi, nên về cơ bản đã điều tra rõ rồi. Trong số 44 người, hiện có 5 người đang nghỉ hưu ở nhà, 7 người sau khi rời khỏi KGB đã làm việc cho các công ty vệ sỹ khác nhau, 3 người hiện đang làm việc tại cơ quan chính phủ, 3 người làm kinh doanh, 4 người đang ngồi tù, 6 người hiện đang định cư tại nước ngoài, 1 người đang nằm chờ trong bệnh viện, dĩ nhiên, vẫn còn 13 người đã lên gặp thượng đế.”

Yelena nhanh chóng ghi chép lại con số mà Ilyushin thống kê được, sau khi tính nhẩm một hồi liền chau mày nói: “Vẫn còn thiếu hai người?”

“Đúng vậy, bởi vì tôi không tìm thấy hồ sơ của hai người đó. Trong số những người mà tôi hỏi thăm cũng không ai quen biết hai người đó, không ai biết hai người đó hiện ở đâu, tình hình gần đây thế nào. Dĩ nhiên chủ yếu là do thời gian gấp rút, nếu cô cho tôi thêm vài ngày thì tôi đảm bảo sẽ có thể điều tra cụ thể từng người.” “Hai người nào?”

Ilyushin cúi đầu nhìn laptop của mình, đọc ra hai cái tên đó: “N.D.Strenov và V.A.Isakov.”

Yelena ghi lại hai cái tên này, sau đó nghĩ ra điều gì đó, lại hỏi Ilyushin: “Lần trước anh nói hình như quen ai có đúng không? Đó là ai trong số hai người thượng tá đang đương chức kia?”

Ilyushin lắc đầu đáp: “Không! Không phải hai người vẫn đang đương chức đó, hai người thượng tá đó họ tên rất phổ biến, bởi vậy lúc đầu nhìn danh sách, tôi không nhận ra ngay họ trên đó. Cái người mà lần trước tôi nói là hình như quen, là người ở cuối bảng danh sách, họ tên của ông ấy hiếm thấy, bởi vậy tôi đọc một cái là nhận ra ngay, nhưng lúc đó tôi vẫn chưa thể chắc chắn, đó chính là Brainin, người từng bảo vệ Misha năm 1965 - 1966, họ tên đầy đủ của ông ấy là Andrei Grigoryevich Brainin.”

“Brainin ư? Năm 1965 - 1966? Ông Brainin này có lẽ sẽ biết về đặc công bảo vệ Misha năm 1964, đây không phải chính là người mà chúng ta cần tìm sao?” - Yelena nghĩ tới đây, trong lòng bất giác trào lên dự cảm bất an.

Ilyushin lại nói tiếp: “Khi tôi vừa mới vào KGB, ông lão này đã là cấp trên cao nhất của tôi rồi, sau đó, ông về hưu, nghe người ta nói thì hiện giờ ông đang dưỡng lão tại một ngôi biệt thự ở ngoại ô, chỉ có vậy thôi.”

“Ồ, quân hàm của ông ấy trước khi về hưu là...”

“Là thiếu tướng. Tôi nhớ rất rõ, ông ấy thăng chức thiếu tướng sớm hơn Makarov, không bao lâu sau đó thì về hưu.”

“Tướng quân?” - Khi Yelena nghe thấy Brainin cũng là tướng quân thì bỗng chột dạ.

“Sao vậy? Ông ấy có vấn đề gì không?”

Yelena nhìn Ilyushin, trầm ngâm hồi lâu mới nói với anh ta: “Lúc Tymoshenko bỏ chạy đã từng nói rằng mình là người của ‘Tướng quân’, rồi nói chúng tôi không đầu được với ‘Tướng quân’ đâu.”

“Vì vậy mà cô mới nhạy cảm với từ ‘Tướng quân’ này. Thôi nào, theo như tôi biết thì sau khi về hưu, Brainin chưa từng rời khỏi Saint Petersburg, luôn ở trong căn biệt thự nhỏ ở ngoại ô đó, ngày ngày trồng rau, đọc sách để giết thời gian. Con gái ông ấy chủ nhật mới đến thăm ông, ngoài ra ông gần như không tiếp xúc với ai, đặc biệt là những người của KGB trước đây, điểm này rất giống với Makarov. Cộng thêm ông đã gần ấy tuổi rồi, sao lại có thể là bàn tay hắc ám phía sau đó được?” - Ilyushin khịt mũi cười nhạt trước nghi vấn của Yelena.

Yelena lắc đầu: “Tôi cũng không biết. Tóm lại, tôi phải đi thăm hỏi vị lão tướng đó một lần xem sao. Thế nào, anh có hứng thú đi cùng tôi một chuyến không?”

“Cô tha cho tôi đi, cô biết không, ông Brainin này lúc còn làm sếp của tôi, chẳng coi tôi ra gì nhất đấy, bởi vậy cứ nhìn thấy ông là tôi đau đầu. Ông ấy lúc đó còn ghê gớm hơn Makarov rất nhiều, không biết bao nhiêu lần tôi bị ông ấy giáo huấn rồi. Hôm nữa, cô có thể gặp được ông ấy hay không cũng chưa biết được đâu.”

“Tại sao?”

“Không phải tôi đã nói rồi đấy sao, ông ấy không gặp người của KGB, trước đây có một vài đồng nghiệp cũ và nhân viên cấp dưới đến thăm, cũng bị ông từ chối dù gặp ngay ở cửa, huống hồ là cô. Nghe nói hiện giờ ông càng ngày càng cổ quái, tính khí càng lúc càng nóng nảy, tôi đại gì mà đi gây hấn với ông lão ghê gớm đó!”

Yelena nghe đến đây đã bước đầu phần nào hiểu về Brainin. Cô đứng dậy nói với Ilyushin: “Vậy được, để tôi tự đi xem sao. Ngoài ra, nhờ anh gửi giúp tôi tất cả những tài liệu liên quan tới lần điều tra này vào email cho tôi, nhất là tình hình gần đây của những người này, những người ở nước ngoài thì định cư tại quốc gia nào, người vẫn còn đi làm thì làm ở đơn vị nào, người đã nghỉ hưu thì nhà ở đâu, người bị đi tù thì bị giam ở đâu, kể cả những người đã đi gặp thượng đế, tôi cũng muốn biết mộ của họ ở chỗ nào.”

“Yêu cầu của cô nhiều thật đấy, tôi sẽ cố gắng hết sức!” - Ilyushin chau mày, đứng dậy tiễn Yelena.

3

Yelena lại đợi thêm hai ngày, Ilyushin đã gửi tài liệu điều tra cụ thể tới. Sau khi nghiên cứu tỉ mỉ một lượt, Yelena đã bắt đầu từng bước loại trừ những người trong năm 1988 phía sau cùng. Trên danh sách 46 người, gạch thẳng những người không đáng để nghi ngờ, đánh dấu hỏi lên những người cần điều tra thêm bước nữa, từng người từng người một. Yelena phát hiện ra vài quy luật, đặc công bảo vệ Misha thông thường là do hai người cùng lúc đảm nhiệm, có lúc cũng có ba người. Thời hạn mà mỗi đặc công bảo vệ Misha nhiều nhất cũng chỉ hai năm, nhưng cũng có người chỉ làm một năm, hàng năm trước khi vào xuân đều sẽ thay ít nhất một đặc công. Yelena tiếp tục xem tiếp, cuối cùng, bút trên tay cô đã dừng lại trên cái tên Brainin phụ trách bảo hộ Misha năm 1965- 1966.

Brainin là người duy nhất trong số 46 người được thăng lên chức tướng quân, và ông chính là đặc công phụ trách bảo hộ Misha trong năm 1965 - 1966. Càng khiến Yelena ngạc nhiên ở chỗ, hai đặc công vẫn chưa có kết quả điều tra là N.D.Strenov và V.A.Isakov cũng có tên trong báo cáo của năm 1965. Trong đó, tên của V.A.Isakov không chỉ xuất hiện trong báo cáo của đầu năm 1965, mà còn xuất hiện ưong cả phần lớn báo cáo của năm 1963, sau mùa xuân năm 1965 thì không thấy xuất hiện nữa. Điều này cho thấy, V.A.Isakov đã phụ trách bảo hộ Misha suốt từ năm 1963 cho đến tận đầu năm 1965, nếu có thể tìm thấy ông ấy thì sẽ làm rõ được tình hình năm 1964 bị thất lạc, nhưng ông lại... Nghĩ tới đây, Yelena đã đánh một dấu hỏi to trên hai cái tên N.D.Strenov và V.A.Isakov, sau đó lại vẽ một vòng tròn lên cái tên Brainin.

Sự khắc nghiệt của mùa đông vẫn chưa tan biến, Yelena lái chiếc Fiat của mình cẩn thận chạy trên đường lớn phủ đầy tuyết giữa vùng nông thôn ngoại ô Saint Petersburg, cô đang lên đường đến thăm hỏi vị thiếu tướng tính khí cổ quái, ở ẩn, ít xuất hiện - Brainin.

Yelena vừa lái xe, trong đầu vừa nghĩ xem nên hỏi Brainin thế nào. Đường đi tệ hại đã làm chậm tốc độ của cô, nên phải mất tới hơn ba tiếng đồng hồ cô mới tiến vào được trong rừng. Bên bìa rừng là một vùng có các căn biệt thự đủ hình đủ dạng, và căn biệt thự nhỏ của thiếu tướng Brainin này lại nằm sâu khuất

trong góc rừng. Đường nhựa đã biến thành con đường đất lầy lội, chiếc Fiat tiếp tục khó nhọc tiến về phía trước, nửa tiếng sau, rốt cuộc trong rừng đã xuất hiện một đoạn đường lát gạch nhấp nhô.

Sau một tiếng đồng hồ đi men theo con đường lát gạch nhấp nhô này, trước mắt cô bỗng hiện lên một bãi cỏ rộng lớn, bãi cỏ ươm rừng sâu. Yelena trông thấy, ở nơi cách bãi cỏ và đoạn đường lát gạch không xa, là căn biệt thự của Brainin, đứng sừng sững cô độc.

Yelena đỗ xe trước căn biệt thự, lần sờ khẩu súng trên người, rồi cô xuống xe, ra sức hít lấy một hơi thật sâu không khí trong lành của vùng nông thôn, sau đó cẩn thận quan sát căn biệt thự trước mặt. Đây là một căn biệt thự được xây dựng bằng những thanh gỗ tròn thường thấy ở những vùng quê của Nga, tuy kiểu dáng có chút cũ kĩ nhưng rất sạch sẽ. Vài chiếc lều to xung quanh biệt thự được chủ nhân dùng để chăm chút ột số loại rau xanh, tóm lại, mọi thứ ở đây xem ra đều rất ngăn nắp.

Trông thấy vậy, Yelena cũng không sao liên tưởng được chủ nhân ở đây và bàn tay hắc ám phía sau, đã đứng lên biết bao âm mưu đó, có liên quan gì tới nhau.

“Có ai ở nhà không?” - Yelena bước lên bực cửa rồi gõ vào cánh cửa gỗ màu ửng được bọc bằng vỏ cây phong trắng, nhưng bên ờng không có động tĩnh gì.

Yelena gọi liên vài câu nhưng sau cánh cửa vẫn không có ai thưa. Đúng lúc Yelena đang hoài nghi thì cô bỗng cảm thấy phía sau lưng có chút khác thường, nên quay ngoắt người lại. Phía sau là một ông già tóc bạc trắng không biết đã đứng đấy tự lúc nào, đang nhìn Yelena bằng ánh mắt u tối nghi hoặc.

Sự xuất hiện bất ngờ của ông già đã khiến Yelena giật bắn mình. Tới khi hoàn hồn lại, cô mới quan sát ông già trước mặt, lưng ông hơi gù, nhưng đôi mắt lại nhanh nhẹn lại rất có thần, điểm này khiến Yelena nhớ tới Makarov. Nhìn tiếp, cô thấy trên tay ông già là một chiếc xẻng sắt, ông không mặc áo khoác, trên người chỉ có một chiếc áo len màu xám, cô nghĩ: “Đây chắc là lão tướng quân Brainin rồi!” - Nghĩ tới đây, Yelena mỉm cười bước xuống bậc thềm, hỏi như những gì mà mình đã cân nhắc trên đường: “Bác có phải là thiếu tướng Pfyf Brainin không ạ?”

“Cô là ai?” - Brainin mặt mũi lăm lì hỏi.

“Bác có còn nhớ Makarov không ạ? Ivan Petrovich Makarov?”

“Makarov! Dĩ nhiên, năm đó chúng tôi đã từng làm việc với nhau, sau khi tôi về hưu nghe nói rằng ông ấy cũng lên chức thiếu tướng phải không?”

“Đúng ạ, nhưng ông đã về hưu lâu rồi. Cháu chính là con gái của Makarov, lần này là cha cháu bảo cháu tới đây thăm bác, bác có thể gọi cháu là Yelena.”

“Yelena?” - Brainin cũng đang quan sát Yelena, “Vậy thì vào nhà đi!” - Brainin mở lời mời, nhưng vẫn không hề thấy nét tươi cười nào trên mặt ông.

4

Trong phòng đốt lò sưởi nên vô cùng ấm áp. Yelena bước vào nhà, vừa mới ngồi xuống, Brainin liền nói: “Cô gái, cô hãy nói thật đi, rốt cuộc cô là ai?”

Yelena giật bắn mình: “Cháu... cháu là con gái của Makarov!”

“Khà khà, theo như tôi biết thì ông ấy chỉ có một cậu con trai, lấy đâu ra con gái? Hơn nữa, cô đừng có quên trước đây tôi làm gì, cho dù cô che giấu thế nào đi chăng nữa thì cũng không qua được mắt tôi đâu, tôi khuyên cô hãy nói thật đi.”

Yelena thấy những gì mình dày công thiết kế để nói dối đã bị bóc mẽ, nên không thể không bái phục đôi mắt của Brainin. Cô im lặng một hồi, sau đó đưa thẻ của mình ra, giải thích: “Cháu không phải muốn nói dối bác đâu ạ. Không sai, Makarov chỉ có duy nhất một người con trai, nhưng Victor đã chết rồi, cháu là con nuôi của Makarov, cháu là thiếu tá Yelena của Cục an ninh Liên bang.”

Brainin không buồn ngó thẻ của Yelena, sắc mặt ông càng trở nên trầm trọng. “Lẽ nào cô không biết kể từ khi về hưu đến nay tôi không bao giờ gặp người của KGB?”

“Cháu biết, nhưng cháu bắt buộc phải đến tìm bác! ” “Tại sao?”

“Để hỏi thăm bác về hai người.” - Yelena vào thẳng vấn đề.

“Hai người nào?” - Brainin vẫn giữ nét mặt trầm trọng. “N.D.Strenov và V.A.Isakov.”

Lúc Brainin nghe thấy hai cái tên này, lông mày ông khẽ cử động, chút biến đổi rất nhỏ này cũng không lọt qua được mắt Yelena. “Tại sao phải hỏi thăm hai người này?” - Brainin bình tĩnh trở lại, hỏi Yelena.

“Là thế này, cháu phụ trách điều tra một vụ án, rất không may là lại liên quan tới hai người này.” - Yelena dùng kế nhất quyết không để Brainin biết được nội tình, bất luận ông có phải là bàn tay hắc ám phía sau hay không.

“Sao cơ?” - Brainin nghe Yelena nói xong giật mình kêu lên, “Cô gái, tôi không nghe lầm chứ, N.D. Strenov và V.A. Isakov liên quan đến án?”

Yelena nhìn Brainin gật đầu.

“Ha ha!...” - Brainin bỗng nhiên bật cười, tiếng cười này khiến Yelena cảm thấy lạnh toát sống lưng cho dù cô đang ở trước lò sưởi ấm áp. Cười xong, mặt Brainin lại lầm lĩ trở lại: “Cô Yelena, lẽ nào người chết cũng có thể liên quan tới án sao?”

“Người chết? Ý bác là Strenov và Isakov đã chết rồi ư?”

Brainin không trả lời câu hỏi của Yelena mà nhìn cô hồi lâu. Bị Brainin nhìn lâu như vậy, Yelena có chút ngại ngùng, cô không biết ông già cổ quái này đang nhìn gì. Rốt cuộc, Brainin lại cất lời: “Cô gái, đáng lẽ tôi chuẩn bị không tiếp tục câu chuyện này với cô nữa đâu, nhưng... do liên quan tới việc công nên có thể trả lời cô một vài câu hỏi. Dĩ nhiên, một phần lí do là vì Makarov, ông ấy là người tốt, ông đã từng cứu mạng tôi một lần lúc còn ở Afghanistan.”

Thấy giọng Brainin đã có vẻ dịu xuống, Yelena cũng thở phào nhẹ nhõm: “Cháu muốn tìm hiểu tình hình của N.D.Strenov và V.A.Isakov, có người nói rằng bác biết. Lẽ nào họ đều đã chết thật rồi sao?”

“V.A.Isakov chết từ lâu rồi, hơn 20 năm trước tại Afghanistan, cũng được coi là hy sinh vì việc công! Tôi không hiểu bao nhiêu năm qua đi vậy rồi thì một người chết như ông ấy có thể liên quan gì tới án.”

“Vậy còn Strenov thì sao ạ?”

“Ông ấy à, ông ấy phạm tội tày đình, nghe nói là vẫn bị nhốt trong tù, cả đời này cũng đừng mong được ra ngoài. Có nói xem người như ông ấy thì khác gì người chết?”

“Hả?” - Yelena không ngờ N.D.Strenov và V.A.Isakov lại một chết một tù tội, nên bất giác có chút thất vọng, nhưng cô vẫn không nản lòng, lại hỏi Brainin:

“Vậy bác có thể kể rõ cho cháu biết về hai người này không ạ?”

“Được thôi, tôi sẽ nói về hai người này. Họ tên đầy đủ của Isakov là Vasily Alekseevich Isakov. Người này rất tráng kiện, cao gần bằng Pie Đại đế, gần hai mét. Isakov rất giỏi thi đấu cự ly gần, đừng nghĩ ông ta cao to mà cơ thể chậm chạp, ông ấy đã từng vật nhau với cả gấu đen. Nhưng ông ấy không tốt số, trong chiến tranh ở Afghanistan, mấy người chúng tôi đều đến đó nhưng cuối cùng Isakov đã không bao giờ trở về.”

“Không bao giờ trở về? Vậy thi thể của ông ấy đâu?” “Đúng, thi thể của ông ấy cũng được chuyển về rồi, nhưng như vậy thì để làm gì? Người thì đã chết rồi, Isakov đáng thương...” - Nói tới đây, Brainin hình như có chút buồn rầu.

“Bác có biết mộ của ông ấy ở đâu không?”

“Mộ của ông ấy ở nghĩa trang ngoại ô!”

“Bác có thể cung cấp một vài nhân chứng không ạ? Ý cháu là những người có thể chứng minh Isakov đã thực sự chết.”

“Sao? Cô không tin tôi sao?”

“Không, chỉ là chứng thực một chút thôi ạ, chắc bác cũng rất hiểu cách làm việc của bọn cháu rồi!”

Brainin nghe Yelena nói vậy, khẽ gật đầu, sau đó đọc ra tên vài người rồi nói: “Cô không phải nghi ngờ đâu, lúc Isakov thiệt mạng, rất nhiều người đều có thể làm chứng, người của KGB này, còn cả người của quân đội nữa. Lúc đó tiểu đội của họ đã bị du kích địa phương tấn công, cấp trên của ông ấy, những chiến hữu may mắn sống sót, và cả bác sỹ cấp cứu cho ông ấy đều có thể làm chứng.”

“Được rồi, cháu sẽ đi chứng thực, bác kể tiếp về Strenov nhé!” - Yelena chuyển chủ đề sang đối tượng còn lại.

5

“Strenov? Họ tên đầy đủ của ông ấy là Nikolay Dmiutievich Strenov, nhưng bình thường chúng tôi không gọi tên thật mà đều gọi biệt hiệu của ông ấy, bởi vậy lúc đầu cô nhắc đến ông ấy tôi cũng hơi sững lại một lúc.”

“Biệt hiệu của ông ấy là gì?” - Yelena tò mò hỏi.

“Stechkin!”

“Sao ă? Stechkin!” - Yelena lập tức nghĩ tới tên của một loại súng.

“Không sai! Lúc đó chúng tôi đều gọi ông ấy là Stechkin, đó là tên của một loại súng tuyệt đỉnh. Bởi trong một trận chiến, cậu ấy đã rút ra một khẩu Stechkin lắp đầy 20 viên đạn bắn trúng 21 mục tiêu, lập nên một chiến tích huy hoàng.”

Yelena giật thót tim, đúng là một tay súng cừ khôi!

Yelena biết rằng khẩu Stechkin là một loại súng lục do nhà thiết kế súng Liên Xô nổi tiếng Stechkin sáng chế những năm đầu thập niên 50, từng được sử dụng rộng rãi trong quân đội, KGB, bộ nội vụ và các cơ quan hành pháp khác, Loại súng này có thể gắn 20 viên đạn, vượt xa những loại súng dùng để tự vệ thông thường, cũng chính bởi vậy mà nó khiến cho khẩu Stechkin trở nên nặng nề, thô kệch, không tiện mang theo. Quân đội Liên Xô những năm 70 bắt đầu từng bước loại bỏ loại súng này, đặc biệt là trong lúc thực thi nhiệm vụ, họ rất thích bắn loại súng này. Nhưng chỉ có 20 phát đạn mà lại bắn trúng 21 mục tiêu, sao lại thể được?

Brainin nhận ra sự hoài nghi của Yelena, khẽ hắng một tiếng: “Không sai, là 20 phát đạn, bắn trúng 21 mục tiêu. Nói chính xác hơn là 21 người. Có 2 mục tiêu bị đạn 9 ly của khẩu Stechkin bắn xuyên tảo.”

“21 người?” - Yelena càng không hiểu, trừ khi bắn nhau trong chiến tranh, nếu không thì trong lúc bình thường sao lại có thể bắn chết 21 người cùng một lúc?”

“Đúng 21 người, 21 lính Mỹ!”

“21 lính Mỹ!” - Yelena kêu lên thất thanh.

“Đó là một lần hành động tuyệt mật, tôi là Stechkin được phái tới Việt Nam, dưới sự yểm hộ của quân đội miền Bắc Việt Nam, chúng tôi không gặp phải quân Mỹ hay quân đội miền Nam Việt Nam, nhưng trên đường rút lui, mưa to như trút nước, Stechkin đã lạc mất chúng tôi trong rừng mưa dày đặc, và trên người ông ấy không mang theo la bàn, cũng không mang theo đồ ăn nước uống, chỉ có duy nhất một khẩu Stechkin chứa đầy đạn. Kết quả ông ấy đi về hướng ngược lại, càng đi càng xa, cuối cùng bị quân Mỹ phát hiện. Hai chiếc trực thăng kéo theo một đội quân Mỹ bao vây ông ấy. Stechkin lấy lá cây rừng yểm hộ, dùng 20 viên đạn trong khẩu Stechkin bắn chết 21 lính Mỹ, trong đó bao gồm 4 viên phi công lái trực thăng. Stechkin vốn định lái trực thăng bay về nhưng chiếc trực thăng đó lại bị hỏng, vậy là ông ấy cho nổ tung chiếc trực thăng, chỉ mang theo một chiếc la bàn và một khẩu súng ngắn M16 lục soát được trên người lính Mỹ, đi bộ bốn ngày trong rừng mưa mới đến được vùng an toàn.”

“Thật khó tin!” - Yelena lắc đầu, “Các bác chắc chắn chứ? Dù sao thì lúc đó cũng không có ai ở đây.”

“Khà khà, quân phục chiến đấu của quân Mỹ chính là bằng chứng tốt nhất. Dĩ nhiên chúng tôi không chỉ tin vào những gì Stechkin tường thuật lại, sau đó quân Mỹ đã chứng thực có 21 lính Mỹ bị bắn chết gần một thôn xóm ở miền Nam Việt Nam, hai chiếc máy bay bị bắn nổ. Họ cho rằng đó là do quân đội miền Bắc Việt Nam làm nhưng họ không tài nào giải thích được tại sao trên người tất cả quân Mỹ bị bắn chết đều có vết thương của đạn 9 ly, đây là đường kính của nòng súng lục chứ không phải của nòng súng đột kích.”

“Đúng vậy, thường thì quân đội bắn nhau hay dùng súng đột kích, súng lục chỉ dùng phòng thân ở cự ly gần. Nói như vậy thì ông Stechkin đó quả thật rất cừ, một tay súng cừ khôi, nhưng sau đó sao ông ấy lại bị đi tù ạ?”

6

Brainin chau mày, từ từ hồi tưởng lại: “Đó là chuyện sau này. Stechkin ít tuổi hơn tôi và Isakov, bởi vậy mà đầu óc nhanh nhẹn hoạt bát hơn chúng tôi nhiều, sau đó ông ta sống khá ổn, năng lực đầy mình nhưng lại không được cất nhắc. Ông ấy rất bất bình, vậy là trong cao trào của cuộc cải cách những năm 80, ông đã đi tiên phong trong việc buôn bán tình báo. Sau khi âm mưu bị bại lộ, ông ấy đã bị KGB đuổi việc. Nhưng Stechkin chẳng vì thế mà buồn phiền chút nào, mà ngược lại còn làm ăn lớn hơn. Giai đoạn sau khi Liên Xô giải thể, mọi người đều rất mông lung, nhưng lúc đó Stechkin lại rất phong độ, không những buôn bán tình báo mà còn cùng với một số quan chức phục viên trong quân đội buôn lậu vũ khí. Cô cũng biết rồi đấy, làm nghề đó khó mà tránh khỏi những việc xung đột lợi ích hay giết người cướp hàng, Stechkin cũng không kém phần. Lần cuối cùng tôi gặp ông ấy là ở trong ngôi biệt thự lộng lẫy của Stechkin, tôi khuyên ông ấy đừng làm những nghề đó nữa, nhưng ông ấy không nghe, ngược lại còn khuyên tôi gia nhập với họ, cuối cùng mọi người giải tán mà chẳng mấy vui vẻ. Kết quả, việc làm ăn của Stechkin càng làm càng lớn, rút cuộc sau một lần xung đột với một băng đảng xã hội đen, sào huyệt của ông ấy đã bị cảnh sát hốt ừn. Nghe nói sau đó bản tố tụng ông ấy dày hơn 200 trang, những oan hồn dưới tên ông ấy có hơn 30 người, ông ấy bị tuyên án chung thân.”

“Hiện giờ ông ấy đang bị giam ở đâu ạ?”

“Ông ấy vốn dĩ bị giam ở nhà tù dân sự, nhưng vì trong KGB ông ấy đã học được đầy rẫy kỹ năng, lại có thêm cả một số thành phần trong đảng phái của ông ta kết hợp tương trợ, nên Stechkin trước sau tổng cộng đã ba lần vượt ngục. Tuy ông ấy nhanh chóng bị bắt lại, nhưng trong tay ông ta lại thêm vài mạng người. Vậy là Bộ nội vụ thỉnh cầu Cục an ninh Liên bang tiếp nhận Stechkin.

Dù thế nào thì Stechkin cũng là do KGB huấn luyện ra, Cục an ninh Liên bang cũng hết cách, tuy không muốn nhưng cũng đành phải tiếp nhận Stechkin. Nghe nói, sau đó Stechkin bị nhốt trong nhà tù Bonika gần hồ Onega.”

“Nhà tù Bonika? Chính là nhà tù mà KGB trước đây giam giữ những phạm nhân quan trọng?”

“Đúng vậy, chắc là cô biết nơi đó, đó chính là nhà tù Bonika đã từng khiến vô số người khiếp sợ. Những năm 30 của thế kỷ XX, theo lệnh của Beria, vận động cả ngàn nhân công xây dựng trong vòng năm năm mới hoàn thành. Tốn bao nhiêu thời gian và công sức như vậy không phải để nói rằng nhà tù đó to lớn nhường nào, hùng vĩ nhường nào, vì thực ra nhà tù Bonika không hề to, nhưng vì ở đó gần kề với Bắc cực, xung quanh đầy rẫy những đầm lầy sát hồ Onega nên xây dựng vô cùng khó khăn. Mùa đông lạnh giá thì không thể nào thi công được, mùa hè thì đầm lầy không thể di chuyển được, mấy vạn nhân công mất hơn hai năm mới xây được một con đường đi vào trong đó. Tôi đã từng tới Bonika một lần, cảnh tượng ở đó khiến tôi cả đời cũng không thể quên được, xung quanh là hoang nguyên và đầm lầy ngút ngàn. Những phạm nhân bị nhốt trong đó đừng bao giờ nghĩ tới vượt ngục, nếu có thoát được ra ngoài thì mùa đông không bị chết rét thì cũng chết đói, còn mùa hè thì những đầm lầy mênh mông ngút tầm mắt sẽ nuốt chửng họ một cách không thương tiếc. Cho tới tận giờ, đi vào trong đó chỉ có một con đường duy nhất, nên từ đó đến nay chưa từng có phạm nhân nào vượt ngục thành công từ đó ra.

“Vậy chắc Stechkin sẽ phải an phận rồi chứ?” “Ừm, kể từ đó trở đi, tôi không còn nghe được bất cứ tin tức gì về ông ấy nữa”.

“Xem ra cháu cũng phải tới Bonika một chuyến mới được.”

“Sao lại...” - Brainin có vẻ ngạc nhiên khi nghe thấy Yelena muốn tới Bonika, “Tôi không hiểu có vụ án gì mà lại liên quan tới hai người đó, một người đã chết cách đây bao năm, một người bị nhốt trong nhà tù Bonika vô cùng kiên cố.”

Yelena cười với Brainin, không trả lời. Cô ngược nhìn bầu trời bên ngoài, đã không còn sớm nữa, cô phải trở về Saint Petersburg trước khi trời tối. Vậy là, cô hỏi câu cuối cùng: “Bác có thể nói cho cháu biết, bác với Isakov và Stechkin quen biết nhau như thế nào không?” Brainin nghe xong câu hỏi của Yelena, lông mày lại

khẽ chau lại. Yelena để ý thấy lông mày của Brainin càng nhíu lại càng chặt, cuối cùng đã chạm vào nhau, cô ra sức suy đoán tâm trạng của Brainin, ông sẽ trả lời câu hỏi này thế nào đây. Ông có thể rất dễ dàng bịa ra để đối phó, ví dụ như nói rằng quen biết khi nhận chức ở một ban ngành nào đó trong KGB, hoặc là quen biết lúc đi thực thi một nhiệm vụ nào đó, nhưng câu trả lời của Brainin lại khiến Yelena ngạc nhiên.

“Đó là bởi vì một người tên là Misha.”

“Ồ?” - Yelena giật thót tim, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra không có chuyện gì. Bởi vốn dĩ cô không ngờ rằng Brainin lại nhắc tới Misha, nhưng chính Brainin lại tự nhắc đến... “Misha đó là người thế nào? Hình như là tên gọi thân mật của ai đó?”

“Không, tôi không thể nói, đó cũng là một lần thực thi nhiệm vụ bí mật. Dĩ nhiên, là một nhiệm vụ bí mật rất nhàm chán, chẳng hề có đổ máu, cũng chẳng kinh hồn bạt vía, khô khốc vô vị nhưng lại rất nhẹ nhàng.”

Yelena tức tốc phán đoán từng câu nói thốt ra từ miệng Brainin, cô không nhận ra bất cứ điểm sơ hở nào:

“Nói như vậy tức là các bác quen nhau trong lúc thực thi nhiệm vụ đó?”

“Đúng vậy, sau đó lại cùng nhau thực thi vài nhiệm vụ khác, cũng đã từng làm việc cùng chỗ với nhau, bởi vậy đã dần dần trở nên thân nhau.”

Yelena vẫn không nhận ra bất cứ điểm sơ hở nào, cô thần thờ nhìn ngọn lửa đang dần lụi tàn trong lò sưởi, mãi cho tới khi Brainin ngắt quãng dòng suy tư của cô:

“Cô gái, cô có còn gì muốn hỏi không?”

“Hết... hết rồi ạ!” - Yelena định thần lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi vội vàng đứng lên, cáo từ Brainin. Brainin liếc ra ngoài cửa sổ, nói: “Cô gái, giờ này e rằng không kịp về thành phố đâu.”

“Không kịp về thành phố?” - Yelena bắt đầu cảm thấy lo lắng, nếu bị lạc trong rừng... Yelena không dám nghĩ tiếp nữa, cô nhìn nhìn Brainin, đổ dồn ánh mắt khẩn cầu về phía ông.

7

Brainin ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng đề nghị Yelena: “Tôi thấy hay là như vậy đi, đêm nay cô hãy ở lại chỗ tôi, sáng sớm mai hãy trở về thành phố.”

“Ồ đây ạ?” - Người luôn tự tin mình là gan dạ như Yelena bỗng trở nên do dự. Cô vừa nghĩ tới việc sẽ ở lại một nơi như thế này, hơn nữa lại ở cùng với ông già tính khí cổ quái trước mặt nên không khỏi lo lắng. Bất giác cô lẩn mò khẩu súng trên eo.

Tất cả những điều này đều không lọt được qua mắt của Brainin, ông cười vài tiếng, nói: “Cô gái, cô là một đặc công mà lẽ nào cũng sợ sao?”

“Không... đâu ạ!” - Chính Yelena cũng nghe thấy giọng mình có chút sợ sệt.

“Đừng định dối tôi, tôi nhận thấy hết. Cô yên tâm, chỗ tôi đây rất an toàn, cô cũng càng không cần lo lắng về tôi, quân hàm của tôi cao hơn cô, tôi lấy danh dự của thiếu tướng đảm bảo với cô, thiếu tá Yelena! Kể cả có gặp phải nguy hiểm gì đi chăng nữa, không phải cô cũng mang theo súng đó sao? Chỗ tôi đây ngoài một khẩu súng săn cũ kỹ ra cũng chẳng có bất cứ vũ khí nào cả” - Brainin nhìn Yelena nói.

Yelena rút tay về, cô cũng nhìn Brainin. Hai người nhìn nhau hồi lâu Yelena mới nói: “Cháu đã dám một mình tới đây rồi thì cũng không sợ qua đêm ở đây. Nhưng làm phiền bác quá, thiếu tướng Brainin.”

Trên mặt Brainin rốt cuộc cũng đã xuất hiện nụ cười, ông sắp xếp phòng cho Yelena, sau đó vào phòng, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Sau bữa tối, Brainin thu dọn qua một chút rồi về phòng mình. Yelena không biết ông làm gì một mình trong phòng, phải chăng đối với cô thì buổi tối này cũng đủ trầy trật rồi. Ở đây không có tivi, cũng chẳng có máy tính, cũng không có ai để nói chuyện, Yelena đành phải trở về phòng mình, nằm một mình trên giường đọc tiểu thuyết. Đó là cuốn tiểu thuyết trinh thám của Mary Nina mà cô tự mang đến, Yelena vốn rất thích mang theo bên mình một cuốn tiểu thuyết để những lúc nhàm chán lấy ra đọc. Mary Nina là nhà văn mà cô rất yêu thích, cô rất ngưỡng mộ nữ thám tử Nastya dưới ngòi bút của Mary Nina, người mà chỉ cần ngồi

trong văn phòng cũng có thể phá được các vụ án lớn. Cô thường nghĩ rằng, nếu mình mà là Nastya thì tốt biết mấy, như vậy thì sẽ không phải giống hiện giờ dầm mưa dãi nắng, hứng chịu khủng hoảng, nhưng điều đó không thể làm được!

Tiểu thuyết trinh thám chẳng mấy chốc đã đọc xong nhưng Yelena vẫn chưa buồn ngủ. Có thể là vì không muốn ngủ, cũng có thể là vì không dám ngủ. Yelena vén tấm rèm cửa dày cộm lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, một vùng tối đen. Trong rừng sâu, ngoài những tiếng kêu, không biết của động vật gì, thì cũng chẳng có lấy âm thanh nào khác.

Yelena khẽ mở cửa phòng, bản thân cô cũng không hiểu sao mình lại đến phòng khách. Cô lấy một ngọn nến, nhìn xung quanh phòng, lửa trong lò sưởi đã tàn rồi, mọi thứ đều giống như những gì nhìn thấy buổi chiều, chỉ có... Yelena bỗng phát hiện ra vài khung ảnh được đặt trên lò sưởi, “Sao buổi chiều mình không để ý thấy nhỉ? Có lẽ do mình quá căng thẳng, cũng có thể là do chỉ tập trung nghe Brainin nói.- Yelena vừa nghĩ, vừa từ từ bước tới cạnh lò sưởi, nhắc ngọn nến trong tay phải lên, ánh nến âm u soi chiếu lên khung ảnh trên lò sưởi.

Trên lò sưởi tổng cộng có năm khung ảnh. Một khung ảnh mạ vàng, được làm rất công phu, đặt ở chính giữa, trong khung ảnh là một bức ảnh cũ đã ngả vàng, một người mẹ ôm một đứa bé sơ sinh. “Bức ảnh này cũ lắm rồi, có thể là ảnh Brainin hồi nhỏ!” - Yelena vừa nghĩ, vừa nhìn hai khung ảnh đặt bên trái khung ảnh mạ vàng. Một bức ảnh đen trắng trong đó là một đôi vợ chồng trẻ, nhìn họ ăn mặc trang điểm, Yelena đoán rằng đôi nam nữ trẻ tuổi trong ảnh này chính là Brainin hồi trẻ và phu nhân đã qua đời của ông. Bức ảnh trong khung ảnh còn lại là ảnh màu chụp cả gia đình, nhìn bối cảnh đằng sau hình như chính là bên ngoài căn biệt thự này.

Nhìn tiếp hai khung ảnh màu đen bên phải, một cái rất dài, bên trong là một bức ảnh đen trắng. Những người trong ảnh đều mặc quân phục, hàng đầu ngồi nghiêm chỉnh, hàng sau đứng thẳng tắp, giống như một bức ảnh tập thể. Yelena không nhìn rõ bức ảnh toàn người là người này, cô chỉ cảm thấy mặt những người trong ảnh giống hệt nhau, trắng trắng, mặt người này sát người kia, không chút tươi cười, không chút biểu cảm, giống như... giống như người chết. Nghĩ tới đây, Yelena bỗng thấy sống lưng mình lạnh toát. Cô lại di chuyển ánh nến tới bức ảnh cuối cùng bên phải, cũng là một bức ảnh đen trắng, bối cảnh là trong một rừng cây tuyết rơi trắng trời, phía gần là vài thanh niên đang chơi trò ném tuyết, phía xa vẫn còn vài người đang chơi ném tuyết. Yelena vô cùng hứng thú với bức ảnh này, cô vươn người, nhào lên lò sưởi, chăm chú quan sát bức ảnh này, thì mới phát hiện ra những thanh niên trong ảnh đều mặc quân phục, giống như đồng phục của KGB năm nào. “Đây có lẽ là ảnh Brainin thời trẻ cùng đùa nghịch với chiến hữu của ông”. Trên khuôn mặt trong sáng của những thanh niên đó ngập tràn niềm vui, giây phút ngưng đọng lại trên bức ảnh đó thể hiện sức mạnh của tuổi trẻ. Yelena bất giác nhớ lại khoảnh khắc của mình trước đây, cô khẽ mỉm cười, vô thức đưa tay cầm khung ảnh đó lên. Nhưng đúng lúc đó, sau lưng cô bỗng vang lên giọng nói già cả khàn khàn.

“Cô Yelena, muộn thế này rồi, cô đang làm gì vậy?”

Yelena bị giọng nói đột ngột vang lên này làm cho giật bắn mình, khung ảnh trên tay cũng rơi trên lò sưởi. Cô vội vàng quay đầu lại nhìn, là Brainin. Không biết từ lúc nào, Brainin đã cầm một chiếc đèn pin, mặt mũi hầm hầm đứng sau lưng mình.

“Cháu không ngủ được, ra phòng khách ngồi chơi, sau đó trông thấy những khung ảnh này... - Yelena bối rối trả lời.

Brainin không nói gì, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, lấy đèn pin soi lên những khung ảnh trên lò sưởi, sau đó mặt vô cảm bước tới cạnh Yelena, đưa tay nhắc chiếc khung ảnh đổ trên lò sưởi lên. Động tác mà Brainin nhắc khung ảnh rất nhẹ nhàng, cẩn thận, giống như đang làm một việc quan trọng vậy. Sau khi đã đặt khung ảnh vào vị trí cũ, ông quay lại nói với Yelena: “Bây giờ về phòng đi, tôi không cần biết cô có ngủ được hay không, trước khi trời sáng hy vọng cô đừng bước ra khỏi phòng mình.”

Đây là giọng ra lệnh, là mệnh lệnh của cấp trên với cấp dưới. Yelena hồn xiêu phách lạc không dám phản kháng, đành rầm rập lui về phòng mình. Brainin đứng đó quan sát Yelena về phòng rồi mới tắt đèn pin. Phòng khách lại chìm trong bóng tối.

Sáng sớm hôm sau, Yelena dậy sớm, cạo từ Brainin, lái chiếc Fiat của mình vội vàng quay trở lại thành phố. Cô không nghỉ ngơi mà đã phi thẳng tới văn phòng của Ilyushin. Vừa ỡng thấy Ilyushin, Yelena đã vào thẳng vấn đề: “Anh đã tới Bonika bao giờ chưa?”

“Bonika? Cô nói tới Bonika?” - Ilyushin giật mình nhìn Yelena.

“Đúng, chính là Bonika, nhà tù Bonika!”

“Đến rồi, sao... anh mới của cô lại hướng tới đó?”

Nơi ấy chẳng hay ho gì.”

“Đúng vậy, anh đã đến đó rồi, vậy tôi không phải làm phiền ai khác nữa, phiền anh đưa tôi tới đó một chuyến nhé!”

“Sao cơ? Cô rủ tôi tới Bonika? Tôi không đến cái nơi quái quỷ đó đâu, hơn nữa nếu cô muốn tôi đưa cô đi thì phải nói với tôi lý do tại sao?”

“Không kịp giải thích với anh đâu, chúng ta lên xe nói sau!” - Nói xong, Yelena kéo Ilyushin ra khỏi cửa, và như vậy, Ilyushin bị Yelena vừa kéo vừa lôi, nhét vào chiếc Fiat trong sự ngạc nhiên mắt tròn mắt dẹt của mọi người.

Yelena nhấn ga, chiếc Fiat lại lao ra khỏi thành phố: “Cô thế này là bắt cóc đấy nhé! Sự bắt cóc vô liêm sỉ!” - Ilyushin gầm lên.

“Được rồi, cứ coi như tôi bắt cóc anh đi, bây giờ thì anh cũng không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi!”

“Vậy thì cô cũng phải nói cho tôi biết, tại sao phải đến cái nơi quái quỷ đấy?” - Ilyushin dịu giọng xuống.

“vẫn là bởi vì cái bằng danh sách đó!”

“Tôi hiểu rồi, cô đã đi tìm Brainin, ông ấy nói cho cô biết tung tích của hai người đó. Lẽ nào... lẽ nào họ bị giam trong Bonika?” - Ilyushin có vẻ không tin vào điều đó, bởi trong Bonika chỉ chuyên giam giữ những tội phạm quan ượng.

Yelena gật gật đầu: “Đúng vậy, tôi đã tới gặp Brainin. Ông ấy nói với tôi, Isakov đã chết cách đây hơn 20 năm rồi, còn Stechkin, chính là Strenov thì bị nhốt trong Bonika.”

“Ồ! Xem ra ông ta là một nhân vật quan trọng đây!” Vậy là Yelena kể lại cho Ilyushin nghe về tình hình cô biết được, sau đó, nói với Ilyushin: “Được rồi, tiếp theo sẽ đến lượt anh giới thiệu một chút cho tôi về Bonika!” “Giới thiệu gì nhỉ? Không phải cô đều đã biết rồi sao? Đó là nơi giam giữ tội phạm nghiêm trọng, đã từng được cảnh giới phòng bị vô cùng nghiêm ngặt..

“Đợi đã, thế nào được gọi là đã từng?”

“Đã từng tức là Bonika hiện giờ không bằng trước đây nữa rồi. Thời kỳ huy hoàng nhất ở đó đã từng giam giữ 500 phạm nhân quan trọng nhất của KGB, và phụ trách canh giữ những phạm nhân này là 500 người, chia thành bốn ca, lần lượt thay phiên nhau, tường ca lưới điện, cảnh giới phòng bị nghiêm ngặt, căn bản đừng bao giờ hy vọng có thể thoát được ra ngoài. Kể cả có may mắn thoát được thì cuối cùng không chết rét trên hoang nguyên thì cũng rơi xuống đầm lầy, bao nhiêu năm qua chưa từng nghe thấy có ai ở đó vượt ngục thành công. Nhưng Bonika bây giờ không bằng trước kia nữa rồi.

Kể từ sau khi KGB giải thể, tình hình ở đó ngày càng đi xuống, kinh phí hạn hẹp, lòng người hoang mang, nhà giam đã nhiều năm không được sửa chữa, cộng thêm phạm nhân bị giam giữ ở đó càng ngày càng ít, bên trên càng không cấp kinh phí. hiện giờ số phạm nhân bị nhốt ớng Bonika không tới 50 người, phụ trách canh giữ họ cũng chỉ có hơn 30 cảnh vệ.”

“Hóa ra là vậy, xem ra ở đó cũng không phải là tường đồng cửa sắt gì!”

“Cũng không hẳn. Tuy không đủ kinh phí, Bonika hiện giờ không bằng trước đây, nhưng cái cốt lõi vẫn còn. Những cái khác không nói, chỉ nói riêng môi trường khắc nghiệt xung quanh thôi thì đã không thể có người thoát được ra ngoài rồi! - Ilyushin vẫn rất tự tin

“Vậy thì tốt. ..” - Yelena lái xe nửa ngày sau thì tới một thị trấn nhỏ. Ilyushin chỉ vào khách sạn duy nhất trong thị trấn, nói: “Nếu cô không muốn ở trong Bonika thì tối nay chúng ta phải ở lại đây thôi.”

“Ở lại đây, ngày mai chúng ta phải đi bao lâu nữa thì mới tới Bonika?”

“Chắc cũng phải mất hai tiếng lái xe nữa! Đây là thị trấn cuối cùng để đến Bonika rồi, tiếp theo đó cô sẽ tiến vào vùng đầm lầy và hoang nguyên mênh mông, chẳng có lấy một bóng người. Bởi vậy, chúng ta bắt buộc phải nghỉ lại đây.”

Yelena hết cách, đành phải làm theo lời Ilyushin. Cả đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vừa lên, dưới ánh nắng rực rỡ chói lóa, Yelena và Ilyushin tiến vào vùng hoang nguyên mênh mông ngút ngàn. Yelena nhìn con đường nhỏ hun hút trước mắt, cô bắt đầu tin những lời Ilyushin nói, ở đây không thể có người thoát được ra ngoài.

9

Hai tiếng đồng hồ sau, một công trình kiến trúc đen sì cô độc xuất hiện trên hoang nguyên. Chiếc Fiat từ từ dừng lại trước công trình này, Yelena xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên, đây là một lô cốt được xây dựng hoàn toàn bằng những viên gạch đen sì. “Đây chính là Bonika? Thật là giống một tòa lô cốt cổ kính thời trung cổ!” - Yelena lẩm bẩm nói.

“Lô cốt cổ kính thời trung cổ? Nghe cô nói vậy cũng thấy giống thật đấy!” - Ilyushin cũng nhìn lên tòa kiến trúc màu đen trước mặt.

Yelena quay lại nhìn Ilyushin vẫn đang ngồi trong xe. “Sao, anh không định xuống xe à?”

Ilyushin lắc đầu: “Tôi ở trên xe đợi cô thôi, tôi không muốn vào trong đó. Hơn nữa, thủ tục vào trong đó rất phức tạp, tôi không đi cùng cô nữa đâu!”

Yelena chán nản lắc đầu, đóng cửa xe, một mình bước vào công trình kiến trúc đen sì trước mặt. Sau khi qua phần kiểm tra thân phận một cách nghiêm ngặt, Yelena cuối cùng cũng đã được phép vào bên trong Bonika. Một trung úy tên là Igor tiếp đón cô, rồi khi cánh cửa sắt dày cộp nặng trĩu trước mặt từ từ mở ra, một dãy hành lang đã hiện lên trước mắt Yelena. Trung úy Igor dẫn Yelena bước nhanh xuyên qua dãy hành lang tối đen, chỉ có ánh đèn vàng vọt soi rọi trên đỉnh đầu mang lại chút ánh sáng cho nơi này. Yelena hỏi Igor: “Chỗ các anh đây hiện có bao nhiêu người canh gác?”

“Tất cả là 34 người, nhưng chúng tôi chia thành ba ca, bởi vậy bình thường canh gác ở đây chỉ có khoảng chục người, có lúc thậm chí không đủ 10 người.”

“Vậy ở đây có bao nhiêu phạm nhân?”

“May mà phạm nhân ở đây hiện giờ không đông, nếu không thì một nhóm người chúng tôi sao đủ được? Phạm nhân tổng cộng có 28 người, toàn là những phạm nhân phạm tội nghiêm trọng, hoặc là những người làm tổn hại nghiêm trọng tới an ninh quốc gia.”

Yelena nghe xong, không nói thêm gì nữa. Cô đang nghĩ những người bị nhốt ở đây đều là người thế nào và Stechkin rốt cuộc là người thế nào. Không kịp để Yelena nghĩ ngợi lâu, sau khi đi qua những cánh cửa sắt, hai người đã bước vào khu vực nhà giam được canh phòng nghiêm ngặt. Trước cửa phòng giam, Yelena hỏi trung úy: “Stechkin ở đây có an phận không?”

“Stechkin? Nói thế nào nhỉ, tuy chúng tôi biết tội của ông ta rất nặng, nhưng ở đây ông ấy cũng được coi là thành thật, không sinh sự gây chuyện, thường một mình đọc sách hoặc ngồi thiền thờ. Nhưng nói thật, chúng tôi biết ông ấy rất ghê gớm, bởi vậy trong lòng đều có chút sợ ông ấy.”

Trung úy Igor chỉ vào trong buồng giam, giới thiệu tiếp với Yelena: “Hiện tại 28 người bị nhốt ở đây đều là tội phạm nghiêm trọng, bởi vậy chúng tôi nhốt riêng họ, mỗi người một buồng, về cơ bản họ không qua lại tiếp xúc với nhau. Nếu cô muốn hỏi Stechkin thì đợi lúc nữa tôi sẽ dẫn ông ấy đến phòng thẩm vấn, cô sẽ thẩm vấn ông ấy ở đây nhé!”

Yelena gật đầu, rồi thấy trung úy dẫn theo hai người canh gác vào trong khu vực phòng giam. Chẳng mấy chốc, trung úy đã đi ra, nói với Yelena: “Chuẩn bị xong rồi, cô có thể bắt đầu rồi đấy!”

Yelena một mình đi vào phòng thẩm vấn. Phòng thẩm vấn rất rộng lớn, to hơn tất cả những phòng thẩm vấn mà Yelena từng nhìn thấy. Ở giữa phòng, một lan can sắt ngăn cách người thẩm vấn và phạm nhân. Yelena ngồi xuống ghế, nhìn vào người đối diện bên kia lan can sắt. Người đó chừng hơn 60 tuổi, đầu trọc, cơ thể gầy gò, Yelena không thể liên tưởng người đàn ông gầy gò quần áo tuềnh toàng trước mặt với một tuyệt đỉnh cao thủ dùng 20 viên đạn bắn chết 21 người trước kia. Người này bị còng trên một chiếc ghế sắt đặc chế, tuy còng tay đã được tháo ra nhưng chân vẫn bị cùm nặng trĩu, hơn nữa cùm chân, còn được gắn chặt vào ghế sắt. Người đó cúi đầu, giống như đang ngủ vậy, việc Yelena bước vào cửa cũng không khiến ông ngẩng đầu nhìn lên một cái.

“Đây chính là Stechkin giết người không ghê tay đây sao?” - Yelena tự hỏi rồi ngẫm nghĩ lại những câu hỏi mà cô đã nghĩ đi nghĩ lại trên đường.

“Stechkin? Ngẩng đầu lên!” - Yelena gọi thẳng biệt hiệu của Stechkin.

Người trước mặt khẽ nhúc nhích một chút, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt màu tro với đầy lòng trắng chăm chăm nhìn Yelena. “Sao cô lại biết biệt hiệu đó?” - Giọng nói lười nhác và khàn khàn, không thấy có bất cứ sự lo lắng, bất an nào. Điều này đã khiến Yelena âm thầm giật mình.

“Giờ chưa đến lượt ông hỏi tôi!”

“Vậy được, cô có gì cần hỏi?”

“Ông gia nhập KGB năm nào?”

“Cô đã biết cả biệt hiệu của tôi rồi, chứng tỏ cô đã biết rất rõ về tôi, sao cô còn phải tốn nước bọt để hỏi những câu vớ vẩn như vậy?” - Giọng nói đó vẫn lười nhác và khàn khàn.

Đây quả thực không phải là câu hỏi mà Yelena muốn hỏi, nhưng cô rất không hài lòng với câu trả lời của Stechkin, cô nổi nóng: “Trả lời câu hỏi của tôi!”

“Được thôi, tôi gia nhập KGB năm 1963.”

“Năm 1963, vậy ông nói xem năm 1964 ông đã làm những gì?”

“Năm 1964? Khả khả! Đây mới là câu mà cô muốn hỏi, sao ban nãy phải vòng vèo làm gì vậy?”

Yelena giật thót tim, lẽ nào Stechkin đã nhìn thấu ý đồ của cô?

10

Yelena làm ra vẻ trấn tĩnh, nghiêm túc nói với Stechkin: “Tôi muốn tìm hiểu toàn bộ tiểu sử của ông, ông bắt đầu kể từ khi gia nhập KGB đi!”

“Năm 1964?” - Stechkin nhìn Yelena bằng đôi mắt màu tro đầy lòng trắng, giống như đang hồi tưởng lại, “Năm 1964, tôi nhận nhiệm vụ đầu tiên, là đi giám thị... Ồ! Không! Không! Là đi bảo vệ, bảo vệ một người tên là Misha. Nhưng lúc đó ông đã có một cái tên mới, tên là Bo... ris gì gì đấy, tôi thực sự không nhớ rõ nữa. Nhiệm vụ đó rất nhàm chán, cũng rất vô vị, chắc cô hiểu ý tôi, nhưng tôi vẫn không ý kiến gì, bởi vì... bởi vì tôi rất trân trọng cơ hội đó. Cô phải biết rằng, người như tôi đây, từ nhỏ... từ nhỏ đã lớn lên tại vùng núi Transcaucasian, chẳng có mấy cơ hội..

Hình như Stechkin đã chìm đắm trong hồi tưởng, ông kể lúc liền mạch lúc lại ngắt quãng, nhưng dường như ông sẽ định kể hết với Yelena. “Năm 1964, cùng ông thực thi nhiệm vụ lần đó còn có ai?” - Yelena đột nhiên cắt ngang câu chuyện của Stechkin.

“Còn có ai? Để tôi nghĩ xem... đúng rồi, còn cả Isakov.. cái gã đấy dễ chừng cũng cao tới hai mét đấy!” “Ngoài Isakov ra?”

“Isakov! Năm 1965, Isakov bị điều đi, sau đó có một người tên là Brainin đến cùng tôi thực thi nhiệm vụ lần đó, nhưng cái gã này... cái gã này kinh nghiệm hơn tôi, rất tự kiêu, chẳng coi tôi ra gì, chẳng qua lão ta chỉ vào KGB sớm hơn tôi vài năm thôi mà. Cái gã đó, sau này... sau này còn được thăng chức thiếu tướng! Cô gái, cô xem, dắt nước chúng ta hiện giờ đi theo quỹ đạo đó, những người đàn ông có bản lĩnh, uy lực như tôi thì lại bị nhốt trong này, sống mà như chết, còn kiểu như Brainin thì lại leo cao. Nhưng tôi nhìn ra cô không giống họ, toàn thân cô toát lên vẻ hấp dẫn... hấp dẫn lôi cuốn, tôi đã có thể cảm nhận được.. ”

“Ông nghiêm túc chút đi! Vậy sau năm 1965 thì sao?”

“Sau đó? Sau năm 1965 thì tôi bị điều đi, chuyện sau đó thì tôi... khà khà!”

Stechkin bỗng đột nhiên cười ngậy dại. Yelena không thu hoạch được manh mối giá trị nào qua lời khai của Stechkin, những gì ông ta nói ngược lại đã chứng thực cho lời nói của Brainin. Yelena cảm giác kẻ giết người điên cuồng trước mặt hình như đã bị nhốt ở đây đến ngớ ngẩn, phản ứng rõ ràng là chậm chạp, ngôn ngữ lộn xộn, may mà trí nhớ của ông chưa có vấn đề gì. Nghĩ tới đây, Yelena cười nhạt, hỏi tiếp Stechkin: “Hình như ông rất bất mãn với Brainin?”

Stechkin cũng cười nhạt: “Hừm hừm... đúng vậy!”

Cô nói xem... nói xem tôi rất cuộc có điểm gì kém ông ta? Vậy mà ông ta lại được thăng chức thiếu tướng cơ đấy, ha ha... bao nhiêu lần thực thi nhiệm vụ với ông ta, nếu không có tôi thì ông ta toi từ lâu rồi. Lần đó ở Việt Nam, họ để lạc tôi một mình trong rừng, khi tôi phát hiện ra mình chỉ có một mình, mất liên lạc với họ, tôi... tôi vô cùng sợ hãi, tôi đã tuyệt vọng...” - Stechkin nghiêng rặng, mắt trợn lên, đôi mắt này trông thật khủng khiếp, nhưng chỉ trong tức khắc, sự khủng hoảng trong đôi mắt đó đã biến mất, ông ta gào lên: “Sau đó, tôi.. tôi đã trông thấy bao nhiêu là quân Mỹ bao vây tôi, tôi bỗng không thấy sợ hãi nữa, đầu óc tôi chưa bao giờ tỉnh táo như vậy, tôi... Stechkin không hề lãng phí lấy một viên đạn.. đó là khoảnh khắc mà tôi đáng để tự hào nhất, nhưng đáng tiếc... đáng tiếc là lần đó chúng tôi thực thi nhiệm vụ bí mật, nếu không thì... nếu không thì, tôi đã nổi danh thiên hạ rồi... Ha! Ha! Ha! Ha!”

“Nhiệm vụ bí mật gì vậy?” - Yelena đột nhiên hỏi.

“Đi tìm một chiếc máy bay chiến đấu của quân Mỹ bị bắn rơi, tháo thiết bị điện tử trên máy bay đem về, lần đó, nhiệm vụ của chúng tôi được hoàn thành rất xuất sắc.” - Stechkin trả lời rất dứt khoát.

Yelena thấy nhiệm vụ bí mật đó không phải là điều mà cô hứng thú, bất giác có chút thiếu não: “Ông bất mãn với Brainin, vậy với những người khác thì sao? Với Isakov thế nào?”

“Isakov hữu dũng vô mưu, chỉ được mỗi cái thân xác cao to, ông ta mà có được một phần mười sự nhanh nhẹn của Brainin thì đã không chết tại Afghanistan!”

Giờ thì Yelena đã hiểu khá rõ về ba người mà cô điều tra. Cô lần lượt ghép từng mảnh ghép rời rạc trong đầu lại với nhau, dần dần, hình ảnh ba người hiện lên trong đầu cô. Isakov cơ thể tráng kiện, hữu dũng vô mưu; Brainin xử lý công việc nhanh nhẹn, cẩn thận tỉ mỉ, còn Stechkin trước mặt đây bản lĩnh đầy mình nhưng lại không được trọng dụng, vậy là đã rẽ sang con đường tội lỗi, hiện giờ xem chút nữa cũng sắp đến nơi.

Yelena đang suy ngẫm thì Stechkin lại mở miệng, giọng ông rất bình tĩnh: “Nói thật lòng, tôi làm việc trong KGB bao nhiêu năm nhưng chẳng thấy mấy người có năng lực, ít nhất cũng chẳng có mấy người giỏi hơn tôi, chỉ duy nhất có một người khiến tôi phải phục.”

Yelena đang định hỏi đó là ai, không ngờ Stechkin không biết lấy sức mạnh từ đâu ra, đột nhiên giăng ra khỏi chiếc ghế sắt, kéo theo chiếc cùm chân nặng trĩu, chồm về phía Yelena giống như phát điên vậy. Tiếng động ầm ĩ thức tỉnh Yelena, đối diện với hành động bộc phát của Stechkin. Yelena hoảng hốt không biết phải làm gì, cô vội vàng lùi lại phía sau, cho tới khi không còn đường để lùi lại nữa, người áp sát vào tường.

Lan can sắt được cố định đã ngăn Stechkin điên cuồng lại, Stechkin kéo theo cùm chân và xích sắt leo lên lan can sắt, chúi đầu vào giữa hai thanh lan can, trợn trừng đôi mắt khủng khiếp của ông ấy, nhìn chăm chăm Yelena đang hoảng hốt. Yelena tựa vào tường, thở hổn hển, cô hoảng hốt mở to mắt, không biết Stechkin, kẻ giết người điên cuồng này định làm gì.

Rốt cuộc, sau khi chảy nước miếng xuống sàn nhà, Stechkin lại mở miệng: “Cô gái, hiện giờ tôi biết vẫn còn một người khiến tôi nghiêng ngả, chính là cô, cô! Cô có biết tôi đã sống những ngày như thế nào trong này không? Ngày không thấy mặt trời, tôi, Stechkin không gì là không thể làm đã bị nhốt trong này tròn mười năm rồi!” - Nói tới đây, Stechkin bỗng im bặt, yết hầu của ông ta ra sức rung lên, ngay sau đó, lại gào lên với Yelena thỉnh cầu: “Cô hãy thương hãy thương lấy tôi, tôi đã mười năm nay chưa nhìn thấy phụ nữ, chưa được chạm vào làn da mềm mại của họ. Trước khi cô vào đây, tôi đã ngửi thấy mùi của cô, tôi biết đây chính là gu của mình, quả nhiên..- Nói xong, Stechkin bò lên lan can nhắm mắt về đê mê.

Yelena thở hỗn hển, cô hiểu rằng hôm nay mình không chỉ nói chuyện với một kẻ sát nhân điên cuồng mà còn gặp phải một gã siêu biến thái.

11

Đúng lúc Yelena cuống quýt hoảng sợ thì trung úy Igor và hai lính gác bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền xông vào. Ba người dùng dùi cui xúm vào đánh Stechkin, định lôi Stechkin về, nhưng ông ta sống chết bám vào lan can, mặc cho dùi cui quật lên cơ thể cũng không chịu buông tay.

Yelena tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, cô không trông thấy bất cứ vết đau khổ nào trên mặt Stechkin mà chỉ có kiểu cười dị dạng. Yelena bất giác toàn thân run rẩy, cô bỗng cảm thấy cơ thể vốn không cao ráo của Stechkin lúc này càng trở nên gầy gò. Stechkin bật ra tiếng kêu gào thảm thiết, rồi rút cuộc đã bị ba người đàn ông vạm vỡ đè ra đất, ông ta bị còng tay lại, còng thêm cùm chân, sau đó bị trung úy Igor và hai lính gác kéo vào giống như kéo một con chó chết vậy.

Phòng thẩm vấn rộng thênh thang đã yên tĩnh lại.

Yelena vẫn hồn xiêu phách lạc, cô muốn rời khỏi đây, cô không thể ở lại đây thêm một giây phút nào, nhưng cô cảm thấy đôi chân của mình hình như đã tê cứng. Mãi một lúc sau, đôi chân của Yelena mới dần dần phục hồi cảm giác, cô vịn tường, chầm chậm bước ra khỏi cửa phòng thẩm vấn.

Yelena không biết mình đã mất bao nhiêu thời gian mới ra được khỏi Bonika. Trước cánh cửa màu đen của Bonika, rút cuộc cô cũng đã hít thở được không khí nhân gian. Cô định thần lại, quay lại hỏi trung úy Igor: “Stechkin trước đây có hành vi như vậy không?”

Trung úy lắc lắc đầu đáp: “Không có, từ trước nay nơi chưa từng, có lẽ...”

“Sao cơ?”

“Có lẽ do cô là phụ nữ, cô đến nên đã kích thích ông ta!” - Viên trung úy đoán mò nói.

Yelena không nói thêm gì nữa. Cô quay lại xe, mặc cho Ilyushin hỏi thế nào cô cũng nhất định không mở miệng, mà chỉ lặng lẽ lái xe. Chiều hôm sau, khi họ gần về tới Saint Petersburg, Ilyushin nhìn Yelena vẫn mặt

lạnh như băng, nên nói: “Tôi đã nói rồi, đừng có đến Bonika, sao rồi, bị kinh động rồi phải không?”

Yelena rút cuộc đã mở miệng: “Nhưng dù sao cũng không phí công đến.”

“Ồ! Cô đã hỏi được gì vậy?”

“Những gì Stechkin nói cơ bản khớp với Brainin, cho thấy Brainin không hề nói dối.”

“Như vậy cũng có nghĩa là cuộc điều tra của cô mấy hôm nay đã trở nên vô nghĩa, ba người này và toàn bộ sự việc chẳng liên quan gì tới nhau cả.”

“Có lẽ là vậy. Nhưng, vẫn còn một nơi tôi chưa tới.” “Đâu vậy?”

“Mộ của Isakov!”

“Thôi đi! Tình hình về Isakov không phải tôi đã nói với cô rồi đó sao? Lúc cô tới tìm Brainin, tôi cũng không ngồi chơi mà đã điều tra rất nhiều nhân chứng, những người đó đều chứng minh Isakov quả thực đã chết ở Afghanistan.”

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn phải đến thử xem. Anh xem, phía trước có ga tàu hỏa, có thể về thành phố, tôi sẽ để anh xuống đó, anh tự lên tàu về nhé!”

“Không! Cô không thể đối xử với tôi như vậy được, dùng một câu thành ngữ của người Trung Quốc thì có thể nói là cô đã ‘vắt chanh bỏ vỏ’ đấy!” - Ilyushin bắt đầu gào lên với Yelena.

Nhưng không để Ilyushin nói tiếp, Yelena đã dừng xe trước cửa ga, đẩy anh ta xuống xe.

Mộ của Isakov nằm trong một nghĩa trang rộng lớn ở ngoại ô. Lúc Yelena tìm tới được trước mộ của Isakov thì trời đã nhá nhem tối, những bông tuyết đang lất phất bay. Đây là một ngôi mộ rất thường thấy, trên bia mộ bằng đá hoa cương có khắc: “Thiếu úy Vasily Alekseevich Isakov”.

Yelena đứng rất lâu trước mộ Isakov, cô đang suy ngẫm, cô phải phát hiện được manh mối trong số ba người này, nhưng cuối cùng cô đã lần lượt loại trừ sự khả nghi với Brainin, Stechkin và Isakov, bởi cô không tìm được bất cứ sơ hở nào.

Đột nhiên, Yelena quay ngoắt lại nhìn phía sau lưng, phía sau là từng dãy bia mộ. Cô lại nhìn sang bên cạnh, vẫn là từng ngôi mộ. Cô nhìn xung quanh, chính cô đang ở giữa biển bia mộ mênh mông. Trời càng âm u, cô không trông thấy bất cứ ai, nhưng Yelena lại cảm thấy có một đôi mắt, một đôi mắt đang âm thầm nhìn cô chằm chằm...

...

Đường Phong đọc xong email dài dằng dặc của Yelena cũng đã tới rạng sáng. Anh cảm thấy đầu óc trở nên rối rắm, anh dứt khoát nhắm mắt lại, chìm trong suy tư. Anh đang nghĩ tới cuộc năm 1964 đã xảy ra chuyện gì? Trung Quốc nổ thành công quả bom nguyên tử đầu tiên, Tổng bí thư Đảng cộng sản Liên Xô Khrushchev hạ bệ. Liệu có còn xảy ra chuyện gì nữa? Lễ nào năm đó đã thực sự đã nảy sinh một âm mưu to lớn gì?

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

49. Chương 22

Chương 22

U hồn hồi sinh

Vén lớp vải trắng lên, trước mắt mọi người hiện lên pho tượng hình đầu phụ nữ bị đập nát nửa mặt, Đường Phong nhìn mũi, mắt, môi, tai bị vỡ nát của đầu pho tượng bỗng cảm thấy chúng hình như có chút quen thuộc... Đúng! Cung điện Mùa Đông, đầu pho tượng phật Lư Xá, xem ra người thợ chế tác pho tượng đó ngày xưa đã mô phỏng đúng theo xương sọ và dung mạo của chủ nhân để đúc nên. Trời ơi! Đây đúng là dung nhan của hoàng hậu Một Tạng sao?

1

Vài hôm sau, vào một buổi tối, Đường Phong, Hàn Giang, Triệu Vĩnh, Từ Nhân Vũ và giáo sư La tập trung tại phòng hội ý. Sau khi giáo sư La xử lý xong kệ tranh ngọc thứ hai, đã giải mã được văn tự Tây Hạ trên đó, thì mặt ông vui vẻ tươi cười, xem ra tâm trạng khá ổn. Đường Phong vừa nhìn thấy ông liền nói: “Giáo sư La, chắc hẳn ông đã có phát hiện mới gì thì mới vui vẻ như vậy.”

Giáo sư La gật gù: “Không sai, gần đây sau khi nghiên cứu kệ tranh ngọc và cuốn sổ ghi chép của Misha, quả thực tôi đã phát hiện một vấn đề rất lớn. Đúng như trước đây tôi từng suy đoán, mặt sau của kệ tranh ngọc thứ hai vẫn là bản đồ khắc chìm, và văn tự trên mặt chính của nó lại tiết lộ về tin tức của kệ tranh ngọc thứ ba. Trên kệ tranh ngọc này nhiều hơn trên kệ tranh ngọc thứ nhất một câu thơ, tổng cộng là bốn câu thơ bằng chữ Tây Hạ.

Tôi đã dịch nó ra tiếng Hán, dĩ nhiên không thể chuẩn xác một trăm phần trăm, cũng không thành văn, nếu có chỗ nào không đúng thì mong mọi người chỉ giáo.”

“Giáo sư La, ông không phải khiêm tốn, trong số những người chúng ta đây, ông là người giỏi nhất rồi, nếu ông mà không được nữa thì chúng tôi càng không ổn!” - Hàn Giang khẳng định.

“Đúng vậy! Ông mau nói nhanh nào!” - Đường Phong thúc giục giáo sư La.

Lúc này giáo sư La mới đọc ra bốn câu thơ mà ông dịch: “Đó là bốn câu thơ bằng chữ Tây Hạ, dịch ra đại ý là thế này ‘Hạo thiên thành mệnh thanh thiên tử, hùng ưng triển sí chấn sóc mạc, Hạ Lan thần sơn vương bá nghiệp, tổ tông tí hựu giới đàn tự’.

“Nghĩa là gì vậy? Sao nghe giống thơ Đường luật vậy?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Bởi vậy tôi mới bảo dịch ra thơ chưa chắc đã chuẩn xác, nhưng ý nghĩa thì tương tự nhau thôi. Hai câu đầu trong bốn câu thơ này rất dễ hiểu, ‘Thanh thiên tử’ ý chỉ hoàng đế Tây Hạ, ở đây cũng có khả năng là để chỉ Nguyên Hạo, bởi Nguyên Hạo đã từng nói rằng số phận của hoàng đế trung nguyên chính là Hoàng

thiên tử, ông tự xưng mình là thanh thiên tử, tức con trời. Hai câu thơ này ca tụng công lao của Nguyên Hạo đã lãnh đạo người Đảng Hạng gây dựng nên vương triều Tây Hạ, gần như chẳng liên quan gì tới chuyện kế tranh ngọc, mấu chốt là ở hai câu sau. Từ hai câu thơ ‘Hạ Lan thần sơn vương bá nghiệp, tổ tông tử hựu giới đàn tự’ cho thấy hình như đang thỉnh cầu sự che chở của tổ tông và thần núi Hạ Sơn, nhưng cuối cùng đã cụ thể nhắc tới nơi gọi là ‘Tự giới đàn’, điều này rất kỳ lạ, cũng rất không bình thường, hoàn toàn không liên quan gì tới mấy câu thơ phía trước.”

“Ông đang nghi ngờ ‘Tự giới đàn’ chính là nơi cất giữ kế tranh ngọc thứ ba?” - Đường Phong hỏi lại.

Giáo sư La khẽ gật đầu: “Ừm, dù sao chúng ta đã từng chứng thực được ý đồ thực tế của những câu thơ bằng chữ Tây Hạ trên kế tranh ngọc trước đó rồi, vậy thì chúng ta hoàn toàn có lý do để tin rằng, cái nơi gọi là “Tự giới đàn” này cũng giống như Hắc Đầu Thạch Thất vậy, là nơi cất giữ một trong những kế tranh ngọc.”

“Vậy ‘Tự giới đàn’ đó ở đâu?” - Triệu Vĩnh vồn vã hỏi.

“Không phải vội, muốn biết rõ ‘Tự giới đàn’ ở đâu, vậy thì trước tiên chúng ta phải làm rõ ‘Tự giới đàn’ này đã. Rõ ràng ‘Tự giới đàn’ này chính là một ngôi chùa Phật giáo. Tây Hạ cũng sùng bái đạo Phật, nghe nói rằng Tây Hạ thời hưng thịnh, chùa chiền thờ Phật có mặt khắp nơi, nhưng cái ‘Tự giới đàn’ rốt cuộc ở đâu? Tôi đã suy ngẫm rất lâu mới có được một manh mối. Hiện giờ khắp cả nước có nhiều những ngôi chùa được gọi là ‘Tự giới Bi đàn’, nhưng những ‘Tự giới đàn’ đó chắc chắn không liên quan gì tới ‘Tự giới đàn’ trong câu thơ, vì ‘Tự giới đàn’ này chỉ có khả năng trong địa phận Tây Hạ. Còn về phán đoán này, trước tiên tôi đã tìm kiếm về sử chí Tây Hạ, tìm kiếm tung tích của ‘Tự giới đàn’, nhưng trong lúc tìm kiếm, tôi bỗng tìm thấy một ghi chép quan trọng liên quan tới ‘Tự giới đàn’. Đường Phong, chắc chắn cậu đã biết tới Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng, dĩ nhiên lúc đó bà vẫn chưa phải là hoàng hậu mà là đại sư Một Tạng, hai người họ đã gặp nhau ở đâu nhỉ?”

Đường Phong bừng tỉnh: “Trong sử sách nói, Một Tạng Thị bị Dã Lợi hoàng hậu lúc đó vì rất đố kỵ với bà, nên đã đưa tới ‘Tự giới đàn’. Vậy ý ông là ‘Tự giới đàn’ được nhắc tới trên kế tranh ngọc, khả năng chính là ‘Tự giới đàn’ mà hoàng hậu Một Tạng từng xuất gia làm ni cô?”

Giáo sư La gật đầu khẳng định: “Tôi đang nghĩ như vậy, nếu như vậy thì cậu hãy quay lại đọc mấy câu thơ này sẽ có nhận định khác hẳn.”

“Nhận định khác hẳn?” - Đường Phong nghi ngờ nghiêng ngả lại mấy câu thơ. Đột nhiên, mắt anh sáng bừng, miệng reo lên: “Tôi hiểu rồi, bốn câu thơ này nếu nói là thơ cũng đúng mà nói là câu sử kí thì càng đúng hơn. Nó giống hệt ba câu thơ trên kế tranh ngọc thứ nhất, ghi chép lại lịch sử của người Đảng Hạng. Kế tranh ngọc thứ nhất nói về lịch sử khởi nguồn của người Đảng Hạng, còn trên kế tranh ngọc này lại ghi chép lịch sử gây dựng vương triều Tây Hạ của người Đảng Hạng, hơn nữa còn ghi chép rất rõ ràng. Câu đầu tiên trong bốn câu thơ này nhắc tới ‘Thanh thiên tử’ chắc là chỉ hoàng đế Nguyên Hạo khai quốc Tây Hạ, còn câu cuối cùng ‘Tổ tông tử hựu giới đàn tự’ thực ra ám chỉ hoàng đế Tây Hạ đời thứ hai Lượng Tộ, bởi vì sau khi Nguyên Hạo và Một Tạng Thị gặp gỡ nhau tại ‘Tự giới đàn’ mới sinh hạ ra Lượng Tộ. Và đồng thời, bên cạnh việc ghi chép ca tụng lịch sử của người Đảng Hạng, trên kế tranh ngọc cũng để lại tin tức quan trọng về nơi cất giữ kế tranh ngọc, tám đầu tiên là ở Hắc Đầu Thạch Thất, tám thứ hai chắc là ở ‘Tự giới đàn.’”

2

Giáo sư La rất hài lòng với suy luận của Đường Phong: “Khá lắm, nhưng đây chỉ là những suy đoán của cá nhân tôi mà thôi. Sau đây tôi sẽ trả lời câu hỏi ban nãy của Triệu Vĩnh, ‘Tự giới đàn’ đó ở đâu? Thực ra câu thơ thứ ba đã nói ra rồi.”

“Núi Hạ Lan?” - Đường Phong bất ngờ hỏi.

“Đúng, chính là núi Hạ Lan. Núi Hạ Lan có vị trí vô cùng quan trọng trong lòng người Đảng Hạng, giống như núi Thái Sơn trong lòng người Hán vậy, bởi vậy tôi suy đoán ‘Tự giới đàn’ chắc là nằm trên núi Hạ Lan.”

“Nhưng theo trí nhớ của tôi thì trong sử sách đâu có ghi chép cụ thể nào về ‘Tự giới đàn’ trên núi Hạ Lan đâu?” - Đường Phong không hiểu.

“Đúng là không ghi chép lại, nhưng chúng ta có thể thông qua một vài ghi chép lịch sử rõ ràng khác để suy đoán. Ban đầu, Nguyên Hạo đã giết chết người chồng trước của Một Tạng Thị là Dã Lợi Ngô Khất, rồi thấy Một Tạng Thị xinh đẹp, muốn nạp bà làm phi. Nhưng lúc đó hoàng hậu Dã Lợi, chính là em gái của Dã Lợi Ngô Khuất, đố kỵ với vẻ đẹp của Một Tạng Thị và cũng không thể chấp nhận được việc chị dâu mình lại trở thành phi tử của Nguyên Hạo, vậy là hoàng hậu Dã Lợi kịch liệt phản đối việc nạp Một Tạng Thị làm phi, đề xuất đưa Một Tạng Thị tới ‘Tự giới đàn’ xuất gia làm ni cô. Nguyên Hạo cũng vương phải chuyện Một Tạng Thị trước đây đã từng là vợ của Dã Lợi Ngô Khuất, nên đành phải đồng ý đưa Một Tạng Thị tới ‘Tự giới đàn’. Cậu nghĩ xem, do đố kỵ mà hoàng hậu Dã Lợi đã đề xuất việc đưa Một Tạng Thị tới ‘Tự giới đàn’ xuất gia làm ni cô, vậy thì ‘Tự giới đàn’ đó có thể ở trong thành phủ nhộn nhịp không?

Rõ ràng là không thể. Vì bà ta chắc chắn muốn Một Tạng Thị đi càng xa càng tốt, bởi vậy từ đó có thể suy đoán:

‘Tự giới đàn’ không thể ở trong thành phủ đông đúc, mà khả năng là trên núi Hạ Lan.” - Giáo sư La nói tới đây, dừng lại một lúc, nói tiếp: “Còn nữa, rất nhiều sử sách đã từng ghi chép Nguyên Hạo những năm cuối đời đã rời cung tới núi Hạ Lan, thường giao phó triều chính lại cho tướng quốc Một Tạng Ngoa Bàng, còn mình thì tới núi Hạ Lan tuần thú săn bắn, hoàn toàn không giống với Nguyên Hạo mưu đồ chính trị anh mình nhảy bèn năm nào. Căn cứ vào đó, tôi đoán rằng sự thay đổi khác thường của Nguyên Hạo những năm cuối đời chính là để tới ‘Tự giới đàn’ trên núi Hạ Lan, âm thầm gặp gỡ Một Tạng Thị.”

“Chỉ vì một người đàn bà mà như vậy sao?” - Triệu Vĩnh lắc đầu.

Đường Phong lại nói: “Bây giờ tôi hoàn toàn đồng ý với suy đoán của giáo sư La. Nhưng rốt cuộc Một Tạng Thị là người đàn bà thế nào mà lại khiến Nguyên Hạo điên đảo đến như vậy?”

“Chắc chắn là bà ta phải có một vẻ đẹp mê hồn, nên mới có thể khiến cho Nguyên Hạo từ bỏ vô số phi thiếp hậu cung mà chỉ yêu thương sùng ái một người đàn bà đã có một đời chồng như bà ta. Tôi cũng không thể hình dung ra dung mạo của Một Tạng Thị như thế nào nữa!” - Giáo sư La cảm thán.

“Ông sẽ mau chóng biết được thôi, tôi đã nhờ giáo sư Trần Tử Kiến phục dựng lại dung mạo của hoàng hậu Một Tạng dựa vào xương sọ đem về từ Saint Petersburg rồi!” - Hàn Giang nói chắc chắn.

“Nhưng núi Hạ Lan cũng rất rộng lớn, và ‘Tự giới đàn’ này e rằng đã bị nhấn chìm trong dòng chảy lịch sử từ bao đời nay rồi. Vậy chúng ta làm thế nào để tìm ra ‘Tự giới đàn’ đó đây? Lần này chắc sẽ không có đại Lạt Ma nào dẫn đường cho chúng ta nữa đâu!” - Đường Phong vẫn không biết mục tiêu cụ thể của họ là đâu.

Giáo sư La cười nói: “Cái này thì phải nhờ vào cuốn sổ ghi chép của Misha.”

“Cuốn sổ ghi chép của Misha!”

“Tôi cũng giống anh khi nghĩ tới việc này. Với bao năm kinh nghiệm khảo sát và nghiên cứu lịch sử Tây Hạ, tôi có thể khẳng định, đến nay trên núi Hạ Lan chưa từng phát hiện thấy một ngôi chùa nào tên là ‘Tự giới đàn’, vậy thì ‘Tự giới đàn’ này rốt cuộc ở đâu đây? Cuốn sổ ghi chép của Misha đã giúp tôi rất nhiều. Dĩ nhiên những thứ ghi chép trong cuốn sổ đó rất lộn xộn, rất nhiều chỗ đã bị xóa mất, lại viết bằng nhiều loại ngôn ngữ khác nhau, hỗn loạn rối rắm, nên tôi đã phải tốn rất nhiều công sức mới có được phát hiện đáng kinh ngạc.”

3

“Phát hiện đáng kinh ngạc?” - Đường Phong không biết rốt cuộc Misha đã phát hiện được gì trong cuốn sổ ghi chép của Misha.

“Đường Phong, lẽ nào cậu không phát hiện thấy sao? Phía sau cuốn sổ ghi chép của Misha có tới mấy chục trang ông ấy chép lại ‘Thánh lập nghĩa hải’ bằng chữ Tây Hạ.”

“Chính là bộ địa lý học nổi tiếng của Tây Hạ ư?”

“Đúng vậy, chắc cậu cũng biết rồi, ‘Thánh lập nghĩa hải’ không dài, chép lại nó vốn không cần tới mấy chục trang, Misha không những sao chép lại ‘Thánh lập nghĩa hải’, mà đồng thời còn lúc dùng tiếng Nga, lúc dùng tiếng Trung, để viết lại rất nhiều ý kiến nghiên cứu của mình bên cạnh nội dung chính của ‘Thánh

lập nghĩa hải'. Ngoài ra, điều khiến tôi ngạc nhiên là: những học giả nghiên cứu Tây Hạ chúng tôi đều biết: 'Thánh lập nghĩa hải' vốn được Kozlov phát hiện vào năm 1909 tại Hắc Thủy Thành, hiện giờ đang được cất giữ lại Saint Petersburg..."

"Đúng, tôi đã nhìn thấy cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' đó trong cung điện Mùa Đông!" - Đường Phong ngắt lời giáo sư La.

"Ừm, chính là cuốn mà cậu nhìn thấy, nhưng cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' đó không đầy đủ, đây cũng là điều đáng tiếc rất lớn trong nghiên cứu Tây Hạ. Thế nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là: phần 'Thánh lập nghĩa hải' mà Misha sao chép trong cuốn sổ đó lại rất đầy đủ!" "Sao... Vậy là thế nào? Giới học thuật luôn cho rằng cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' mà Kozlov đem về từ Hắc Thủy Thành bị thiếu sót, sao Misha lại đọc được cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' hoàn chỉnh?" - Đường Phong nghi ngờ.

Giáo sư La cũng chau mày: "Chỉ có hai khả năng, một là Misha thông qua một cách nào đó có được một cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' hoàn chỉnh, nhưng tôi cho rằng khả năng này rất nhỏ; còn một khả năng nữa, cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' mà năm đó Kozlov đem về Saint Petersburg vốn là cuốn hoàn chỉnh, nhưng sau đó do một nguyên nhân nào đó đã không còn nguyên vẹn. Khả năng này lớn hơn, và từ dấu tích mà Misha sao chép lại cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' này cho thấy, nó đã được ghi chép từ trước đó rất lâu. Bởi vậy, tôi suy đoán khả năng Misha đã từng đọc cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' từ lâu lắm rồi và đã sao chép lại vào cuốn sổ của ông. Sau này, khi cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' của cung điện Mùa Đông bị thất lạc một phần, thì cuốn sổ ghi chép của Misha ngược lại đã trở thành bản duy nhất.

"Nhưng tại sao nguyên gốc của cuốn 'Thánh lập nghĩa hải' lại bị thiếu khuyết như vậy?" - Đường Phong hỏi.

Giáo sư La xua xua tay, nói: "Đây không phải mấu chốt của vấn đề, cũng không phải là vấn đề mà chúng ta cần nghiên cứu. Mấu chốt của vấn đề là, tôi đã phát hiện ra một manh mối rất quan trọng trên bản 'Thánh lập nghĩa hải' do Misha sao chép lại này. Mọi người nhìn chỗ này.- Nói xong, giáo sư La chỉ vào một trang trên cuốn sổ, nói với mọi người: "Ồ đây, bên cạnh phần nội dung chính của 'Thánh lập nghĩa hải' mà Misha sao chép lại bằng chữ Tây Hạ, Misha đã viết thêm vào một đoạn viết bằng chữ Hán rất rất nhỏ."

Dưới sự chỉ dẫn của giáo sư La, Đường Phong mới nhận ra đoạn chữ Hán đó: "Lúc tham gia khảo sát khoa học, đã cùng Lương và những người khác tới thám hiểm sâu trong núi Hạ Lan, trông thấy một ngôi chùa đồ sộ nát lụp xụp, chỉ còn lại một gian Phật điện, rất ít hươngkhói. Hỏi người dân trên núi, họ nói rằng ngôi chùa này tên là Hắc Thấu Tự. Sau khi vào trong chùa khảo sát cụ thể thì thấy Phật điện nhỏ được xây dựng từ những năm Dân quốc, tuy bên ngoài nơi này trông giống như di vật Tây Hạ, nhưng quy mô to lớn. Điều tra tiếp hang động và đồng cỏ xung quanh thì thấy rất nhiều kiến trúc Tây Hạ. Lại thấy điện đường không chỉ có một gian, đáng vẽ phi phàm, nhưng tại sao giờ chỉ còn lại gạch nát mà thôi. Buổi đêm, cùng Lương và mọi người nghỉ lại Hắc Thấu Tự, tiếng động lạ phát ra liên hồi, cộng thêm môi trường nguy hiểm, khắc nghiệt, đến hôm sau thì rời đi. Đến giờ hồi tưởng lại, vẫn thấy việc này kỳ lạ, Hắc Thấu Tự chắc chắn không phải là một ngôi chùa thường, trong đó nhất định có điều huyền bí."

Mọi người đọc xong đoạn ghi chép này của Misha đều chìm trong suy tư.

4

Đường Phong trầm tư hồi lâu, cuối cùng đã có một suy đoán táo bạo: "Ông nghi ngờ rằng ngôi chùa có tên Hắc Thấu Tự đó rất có khả năng chính là 'Tự giới đàn' mà trên kệ tranh ngọc nói tới?"

Giáo sư La không vội trả lời câu hỏi của Đường Phong: "Đường Phong, mọi người đừng vội vàng kết luận; từ đoạn ghi chép này cậu có được những tin tức gì?" "Đoạn ghi chép đó quả thực đã tiết lộ rất nhiều tin tức, tôi tổng kết lại một chút, ít nhất có năm điều. Một là, khi Misha tham gia đội thám hiểm, đã cùng Lương Văn Kiệt và mọi người đến núi Hạ Lan khảo sát, điều này trước đây chúng ta không biết; hai là, họ đã phát hiện ra một ngôi chùa nằm sâu trong núi Hạ Lan, dân địa phương gọi ngôi chùa này là Hắc Thấu Tự; ba là, họ đã khảo sát ngôi chùa và phát hiện ra nó được xây dựng sớm nhất cũng vào thời kỳ Tây Hạ, chỉ có điều lúc họ phát hiện thấy thì phần lớn kiến trúc của ngôi chùa đã bị hủy hoại; bốn là, ban đêm lúc họ nghỉ lại tại Hắc Thấu Tự đã nghe thấy những âm thanh quái dị, cộng thêm môi trường ở đó rất khắc nghiệt nên ngày hôm sau họ đã vội vã lên đường; năm là, sau này Misha vô cùng ân hận vì lần đó đã bỏ

đi nhanh như vậy, ông cho rằng Hắc Thấu Tự rất có giá trị, chắc chắn không phải là một ngôi chùa thông thường!” - Đường Phong nói ra phán đoán của mình.

Giáo sư La gật gù: “Đường Phong tổng hợp lại rất đúng, một đoạn ghi chép không hề bắt mắt như vậy, nhưng lại hàm chứa bao nhiêu tin tức. Thế nhưng cậu vẫn còn bỏ sót mất một điều.”

“Ồ, điều gì vậy?”

“Tạm thời tôi không nói tới điều mà cậu bỏ sót, chúng ta hãy phân tích năm điều mà cậu vừa tổng kết lại cái đã. Điều thứ nhất cho thấy đội thám hiểm liên hợp năm đó đã khảo sát rất toàn diện, chứ không chỉ tiến bừa vào sa mạc, tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành; điều thứ hai và thứ ba cho thấy Hắc Thấu Tự đã từng có quy mô rất lớn, hơn nữa Misha phán đoán Hắc Thấu Tự được xây dựng từ thời Tây Hạ, điều này phù hợp với những ghi chép trong lịch sử. Từ đó, chúng ta có lý do để phán đoán Hắc Thấu Tự rất có khả năng là một ngôi chùa hoàng gia do hoàng thất Tây Hạ cúng tiến, nếu không thì liệu ai có thể xây dựng một ngôi chùa có quy mô lớn ở sâu trong núi như vậy? Thậm chí tôi còn mạnh dạn suy đoán, rất có khả năng Hắc Thấu Tự chính là ‘Tự giới đàn’ mà chúng ta cần tìm kiếm. Khả năng Misha cũng đã phát hiện ra điều đó, bởi vậy mới có câu ‘Hắc Thấu Tự chắc chắn không phải là một ngôi chùa thường, trong đó nhất định có điều huyền bí’ mà Misha viết sau đó; còn điều thứ tư lại cho thấy: bao nhiêu năm qua đi rồi, ngôi chùa không những bị hủy hoại mà môi trường ở đó còn trở nên khắc nghiệt, và còn có cả những âm thanh quái dị không thể giải thích!” - Giáo sư La thao thao bất tuyệt.

“Hắc Thấu Tự? ‘Tự giới đàn’?” - Tất cả mọi người đều chìm trong suy tư.

Vẫn là Đường Phong phá vỡ sự im lặng, hỏi giáo sư La: “Ông vẫn chưa nói về thông tin mà tôi đã bỏ qua đấy?”

Giáo sư La cười: “Đường Phong, ban nãy cậu bỏ sót mất một điều, trong đoạn ghi chép đó Misha nói rằng Hắc Thấu Tự nằm sâu trong núi Hạ Lan, có thể vì vậy mà cậu cho rằng ở đó hiếm thấy bóng người hả?”

“Đúng vậy!”

“Nhưng mọi người có chú ý thấy không, sao nhóm Misha lại biết được tên của ngôi chùa đó? Là người dân địa phương nói với họ. Điều đó cho thấy, tuy Hắc Thấu Tự nằm sâu trong núi Hạ Lan nhưng ở đó không hẳn không một bóng người, gần đó chắc chắn phải có một thôn xóm, có người dân sinh sống ở đó. Ngoài ra, vẫn còn một điểm có thể chứng minh cho phán đoán của tôi.

Misha nói rằng Hắc Thấu Tự năm đó vẫn còn một gian tiểu điện, ông phán đoán gian Phật điện đó được xây dựng từ thời kỳ Dân quốc. Điều đó cũng chứng tỏ thời kỳ Dân quốc ở địa phương đó nhất định có không ít dân cư sinh sống, nếu không thì không thể có người lại xây dựng một gian Phật điện nhỏ tại đó được.”

Mọi người nghe xong những phán đoán của giáo sư La, không thể không bội phục trước sự quan sát tỉ mỉ, tư duy chặt chẽ của ông. Đường Phong nghĩ ngay tới ý của giáo sư La: “Từ thông tin của điều đó cho thấy, chúng ta có thể dễ dàng tìm thấy Hắc Thấu Tự, giáo sư La, ý của ông là vậy phải không?”

“Đúng! Ý tôi là vậy. Nếu như có thể cho rằng Hắc Thấu Tự rất có khả năng là ‘Tự giới đàn’ mà chúng ta cần tìm vậy thì các cậu có việc để làm rồi đấy!” - Giáo sư La khẳng định.

Hàn Giang gật gù: “Tôi nghe cũng hiểu ra rồi, Hắc Thấu Tự, đây chính là mục tiêu tiếp theo của chúng ta.”

Giáo sư La lại bổ sung thêm: “Ngoài ra, Misha ghi lại đoạn này ở đây, cũng cho thấy mấy câu chữ Tây Hạ bên cạnh khả năng còn tiết lộ một vài tin tức quan trọng nào đó, rất có khả năng liên quan tới vị trí cụ thể của nơi đó. Nhưng tôi vẫn cần phải nghiên cứu cụ thể thêm một chút.”

Giáo sư La nói xong kết quả nghiên cứu gần đây nhất của mình lại chìm trong suy tư. Đường Phong hỏi ông đang nghĩ gì, giáo sư La hồi tưởng lại: “Điều khiến tôi cảm thấy kỳ lạ đó là, bao nhiêu năm qua, tôi đã không ngừng khảo sát những di tích của Tây Hạ tại phía Tây, núi Hạ Lan tôi cũng vào ra mấy lần, nhưng chưa từng phát hiện ra ngôi chùa nào tên là Hắc Thấu Tự trong đó cả, và cũng không nghe thấy người dân địa phương nhắc tới ngôi chùa này. Thật là kỳ lạ! Nếu Lương Văn Kiệt vẫn còn sống thì tốt biết mấy!”

“Lương Vân Kiệt? Trước đây ông đã từng tiếp xúc với Lương Vân Kiệt mà chưa từng nghe thấy ông ấy nhắc đến sao?” - Hàn Giang hỏi.

Giáo sư La lắc đầu: “Tuy Lương Vân Kiệt đã từng tới đó, nhưng có thể ngay bản thân ông ấy cũng quên rồi, bởi dù sao ông ấy cũng không nghiên cứu lĩnh vực này, bởi vậy có thể ông ấy không cẩn thận như Misha!”

“Vậy ông đánh giá thế nào về bộ hài cốt mà chúng tôi mang từ Saint Petersburg về?” - Trước đó, Hàn Giang đã giới thiệu với giáo sư La về phát hiện đáng kinh ngạc của giáo sư Trần Tử Kiến.

Giáo sư La nói: “Trước đây tôi đã từng nghe nói về chuyện Kozlov phát hiện được một bộ hài cốt trong Hắc Thủy Thành, sau đó sau khi các học giả Nga xét nghiệm xong, đã suy đoán bộ hài cốt đó là của hoàng hậu Một Tạng. Nhưng vì học giả của các nước khác chưa từng trông thấy bộ hài cốt này, cũng chưa nhìn thấy báo cáo xét nghiệm cụ thể của họ, nên tôi không thể phán đoán kết luận của học giả Nga. Nghe nói rằng bộ hài cốt đó sau này đã bị mất, phải chăng... những chuyện liên quan tới bộ hài cốt đó đều rất ly kỳ. Lần này các cậu đã tìm thấy nó, nhưng kết quả xét nghiệm ra lại đáng giật mình như vậy, tôi cũng không biết thế nào để phán đoán. Dù sao thì chuyện này cũng đã trải qua gần cả trăm năm, và rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì bây giờ đến ngay cả học giả Nga cũng không rõ, chúng ta lại càng không rõ hơn!”

“Tuy bộ hài cốt này ở chỗ người Nga bị xử lý rồi tung cả lên, nhưng... nhưng tôi luôn cảm thấy bộ hài cốt mà Kozlov năm đó phát hiện thấy, chính là bộ hài cốt mà hiện giờ chúng ta thấy.” - Đường Phong nói.

“Cũng có nghĩa là bộ hài cốt trong pho tượng phật năm đó thuộc về hai người phụ nữ Đảng Hạng khác nhau?” - Từ Nhân Vũ hỏi lại Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: “Đúng vậy, tôi cho rằng như vậy. Nhưng tôi cũng chẳng có chứng cứ gì cả, chỉ có thể coi là cảm giác của tôi mà thôi!”

“Khà khà, tôi lại thấy cậu nghĩ như vậy thì hơi khó tin đấy, nghĩ kiểu gì cũng không thể như vậy, lúc ban đầu chế tác pho tượng này, một người phụ nữ không đầu, trước ngực lại treo xương sọ của một người phụ nữ khác, như vậy thì quá khủng khiếp đấy! Sau đó thợ đúc tượng mới bắt đầu chế tác nó, vậy thì người thợ đó cũng khiếp thật đấy!” - Từ Nhân Vũ cười nói.

Đường Phong không phản bác lại, mà đưa ánh mắt hướng về giáo sư La. Giáo sư La nhìn Đường Phong, cười nói: “Được rồi, chúng ta bắt đầu nói từ bà hoàng hậu Một Tạng này! Trước đó tôi đã giới thiệu về chuyện bà ta trở thành hoàng hậu của Nguyên Hạo thế nào, sau đó sẽ nói về kết cục của hoàng hậu, điều này rất có khả năng liên quan tới lai lịch của bộ hài cốt này.”

“Đúng, vấn đề này tôi và cái gã Tymoshenko đáng chết cũng đã từng thảo luận, anh ta cho rằng Lượng Tộ - con trai của hoàng hậu Một Tạng sau này do bất mãn với chế độ chuyên quyền của gia tộc Một Tạng nên đã phát động chính biến, giết chết cậu mình là Một Tạng Ngoa Bàng, đồng thời suy đoán rằng Lượng Tộ đã đưa mẹ ông ta vào trong chùa, cuối cùng Một Tạng Thị đã mất trong chùa và được tạc thành tượng, được đặt yên vị trong tháp phật, mãi cho tới tận vài trăm năm sau mới được Kozlov phát hiện ra!” - Đường Phong nhớ lại những lời Tymoshenko nói với anh.

“Những gì cậu nói cũng có thể coi là một quan điểm. Tóm lại, những tài liệu lịch sử liên quan tới Tây Hạ vô cùng quý hiếm, bởi vậy chúng ta biết về nó cũng rất ít, nên kết cục của Một Tạng Thị thế nào thì cũng bí ẩn ly kỳ như bộ hài cốt này vậy. Bởi vì có người nói rằng: Một Tạng Thị đã chết trước khi Lượng Tộ nắm quyền triều chính và được chôn tại lăng mộ của vua chúa Tây Hạ; cũng có người nói rằng bà đã bị chính con trai ruột của mình là Lượng Tộ hại chết. Hiện giờ chúng ta chỉ biết rằng sau khi Nguyên Hạo chết, Lượng Tộ vẫn còn được bọc trong tã lót, bởi vậy quyền lực lớn nhất Tây Hạ hoàn toàn do gia tộc Một Tạng nắm giữ. Sau khi trưởng thành, Lượng Tộ không thể chấp nhận sự chuyên quyền của gia tộc Một Tạng nên đã giết chết Một Tạng Ngoa Bàng, thu hồi lại quyền lực của gia tộc Một Tạng, đây là thực tế lịch sử. Nhưng muốn bóc gỡ bí mật về nơi quy y cuối cùng của hoàng hậu Một Tạng, thì chúng ta vẫn cần phải nghiên cứu thêm một bước.”

“Mong rằng chỗ giáo sư Trần Tử Kiến sẽ có thêm phát hiện mới!” - Hàn Giang lẩm bẩm. Anh vừa dứt lời thì điện thoại của anh đột ngột đổ chuông.

Số điện thoại hiện lên chính là số máy bàn ở phòng thí nghiệm của Trần Tử Kiến, nhưng giọng trong điện thoại lại là giọng Tiểu Lô, trợ lý của Trần Tử Kiến. Hàn Giang có chút ngạc nhiên, sau đó Đường Phong phát hiện khuôn mặt Hàn Giang chết lặng, lông mày Hàn Giang khẽ cử động nhẹ, Đường Phong hiểu rằng chắc chắn đã xảy ra việc gì nghiêm trọng.

Hàn Giang nghe điện thoại xong, sắc mặt rất khác thường, anh nói với mọi người: “Tiểu Lô, trợ lý của giáo sư Trần vừa gọi điện tới nói rằng cậu ấy vừa phát hiện giáo sư Trần Tử Kiến đã chết trong phòng thí nghiệm.”

“Á!...” - Đường Phong kinh ngạc thất sắc, những người khác cũng giật bản mình.

“Sao lại chết? Bị giết hay tự sát?” - Triệu Vĩnh hỏi.

Hàn Giang lắc đầu: “Tiểu Lô không nói, cậu ấy đã báo cảnh sát rồi, đồng thời thông báo với chúng ta bởi vì cậu ấy biết gần đây giáo sư Trần làm việc cho chúng ta.”

“Hàn Giang, anh nói vậy là ý gì? Ý anh là cái chết của Trần Tử Kiến liên quan tới bộ hài cốt đó?” - Giáo sư La hỏi.

“Không biết, phải đến đó mới biết được. Nhưng tôi vẫn có một dự cảm không lành. Mọi người cứ về nghỉ cả đi, tôi và Đường Phong sẽ đến đó xem sao!” - Nói xong Hàn Giang và Đường Phong liền lao như bay ra khỏi phòng hội ý.

Tuy đã gần nửa đêm, nhưng Đường Phong và Hàn Giang vẫn vội vàng đến phòng thí nghiệm của Trần Tử Kiến, vẫn là ông lão canh cửa đó, vẫn là chiếc thang máy kêu cọt két, nhưng đèn cảm ứng trong hành lang đã bình thường trở lại. Đường Phong và Hàn Giang rẽ vào hành lang, phía trước đã được kéo dây cảnh giới. “Xem ra người của đội cảnh sát hình sự đã đến trước chúng ta rồi!” - Hàn Giang khẽ kêu lên.

Cảnh sát bên cạnh dây cảnh giới muốn kiểm tra thẻ của Hàn Giang và Đường Phong, nhưng do vội đi nên Hàn Giang đã quên mang thẻ. Đúng lúc Hàn Giang và viên cảnh sát đó đang giằng co thì lão Kim - cảnh sát hình sự đã trông thấy Hàn Giang, còn anh cũng nhận ra cảnh sát Kim, hai người vốn quen nhau đã lâu, trước đây từng nhiều lần hợp tác với nhau. Cảnh sát Kim nghi ngờ bước tới gần Hàn Giang, hỏi anh: “Vụ án này sao lại kinh động tới cậu vậy?”

“Giời ạ, nửa đêm tôi chạy đến đây chắc chắn là có liên quan tới vụ án này rồi.”

“Được thôi, các cậu theo tôi vào đây, vụ án này hiện do tôi phụ trách!” - sắc mặt cảnh sát Kim có vẻ nghiêm trọng, lông mày chau lại.

Đường Phong và Hàn Giang theo lão Kim - viên cảnh sát có phần hơi phát tướng, tiến vào phòng thực nghiệm, vẫn là khung cảnh mà họ đã quen thuộc, nhưng lại có thêm mùi máu tanh. Trong căn phòng thực nghiệm này, Trần Tử Kiến nằm sõng soài trên một chiếc ghế tựa, đáng vẽ của ông vô cùng kỳ quái, tay trái ôm ngực, tay phải lại... lại bóp chặt lấy cổ mình. Đường Phong và Hàn Giang nhìn thấy vậy đều giật mình, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn lên mặt Trần Tử Kiến: khuôn mặt trắng bệch không có lấy một tia máu, đôi mắt khủng khiếp nhìn chằm chằm lên trần nhà. Hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và mồm và trên cơ thể của Trần Tử Kiến không hề có bất cứ vết máu nào, nên Đường Phong và Hàn Giang càng không hiểu, mùi máu trong phòng thí nghiệm là ở đâu ra?

Đường Phong và Hàn Giang lại nhìn quanh phòng thí nghiệm, không khác gì lần trước họ tới đây, bộ hài cốt vẫn đang nằm chính giữa chiếc bàn trong phòng, còn chiếc xương sọ đó được đặt trên một chiếc bàn khác, vẫn y như lần trước họ tới. Đột nhiên, Đường Phong cảm thấy chiếc bàn xanh đậm trước mắt anh đang biến đổi, màu xanh đậm càng lúc càng đen. Đây là thứ màu đen mà anh chưa từng nhìn thấy, anh không thể diễn tả nó bằng lời, chiếc bàn màu đen càng làm nổi bật bộ xương màu vàng đặt trên nó. Đường Phong cảm thấy khó thở, anh bất giác bước lên phía trước một bước, đến cạnh chiếc bàn đó, nhắm mắt định thần lại... Khi mở mắt ra, anh phát hiện chiếc bàn trước mặt không hề có gì thay đổi, vẫn là chiếc bàn màu xanh đậm, trên bàn là bộ hài cốt được xếp ngay ngắn.

7

“Rốt cuộc các cậu đã liên lạc gì với Trần Tử Kiến vậy?” - Cảnh sát Kim tò mò hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang nhìn lão Kim rồi lại chỉ bộ xương trên bàn, nói: “Nói thật với anh, thời gian gần đây chúng tôi đang mời giáo sư Trần nghiên cứu bộ hài cốt này!”

“Bộ hài cốt này? Bởi vậy các cậu nghi ngờ cái chết của giáo sư Trần có liên quan tới bộ hài cốt này? Lúc tôi vừa mới vào đây, bộ xương này làm tôi giật bắn mình!” “Tôi biết anh từ trước tới nay rất gan dạ, sao mỗi bộ xương thể này mà cũng dọa được anh ư?”

“Quan trọng là bên cạnh bộ xương lại là thi thể kỳ quái của Trần Tử Kiến!” - Lão Kim nghĩ lại mà vẫn còn rùng mình.

“Được, chúng ta hãy nói về thi thể kỳ quái của Trần Tử Kiến vậy. Tình hình khám nghiệm tử thi của các anh sao rồi?” - Hàn Giang vừa nói vừa đeo găng vào, thò tay kiểm tra kỹ thi thể của giáo sư Trần.

“Chúng tôi nhận được tin báo án từ trợ lý của Trần Tử Kiến, nên đã lập tức đến đây. Khi vừa trông thấy thi thể này, quả thực chúng tôi đều giật bắn mình, làm hình sự bao nhiêu năm nay rồi, vậy mà tôi chưa từng thấy thi thể nào thế này, hoặc có thể nói rằng chưa từng nhìn thấy kiểu chết thế này. Trần Tử Kiến chết khoảng hai tiếng trước, nhìn bên ngoài thì cơ thể Trần Tử Kiến từ trên xuống dưới không có vết thương nào do vật sắc nhọn hay hung khí nào gây nên, thậm chí đến vết tích ấu dả nhỏ nhất cũng không phát hiện ra, nên nhận định bước đầu là bị trúng độc, bởi vậy chúng tôi cơ bản loại trừ khả năng bị giết. Điều này cũng đã được ông lão trực ban dưới lầu chứng thực: sau tám giờ tối, ngoài trợ lý của Trần Tử Kiến ra, không có ai từ bên ngoài vào cả.”

“Theo ý anh thì tức là Trần Tử Kiến tự sát?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Việc này hiện giờ tôi vẫn chưa thể kết luận được, nhưng rõ ràng ông ấy đã dùng tay phải tự bóp cổ mình, ông ấy không phải là người thuận tay trái, nhìn dáng vẻ cho thấy không ông ấy đã tổn ít sức lực, trên cổ có vết lõm rất sâu.”

“Khà khà, thử nghĩ một chút, nếu anh muốn tự tử thì sẽ chết thế nào? Sẽ chọn cách kỳ quái này, tự bóp cổ mình đến chết sao? Tôi thật sự không thể nghĩ ra trên đời này có ai lại thù hận chính bản thân mình đến mức ấy?” - Hàn Giang nói.

“Ý của cậu là có người bóp cổ ông ấy đến chết, sau đó cố ý tạo hiện trường giả này. Nhưng tôi không lấy được dấu vân tay của ai khác trên cổ nạn nhân, điều này thì giải thích thế nào?”

“Tôi không biết. Anh có để ý thấy không, tay trái của Trần Tử Kiến ôm lấy ngực, đây cũng là một động tác kỳ lạ, động tác của tay trái và tay phải Trần Tử Kiến rõ ràng là hai động tác tương phản, khiến người ta không hiểu nổi!”

“Có lẽ... có lẽ là trước khi chết, giáo sư Trần đã trông thấy điều đáng sợ gì đó!” - Đường Phong bỗng mạnh dạn suy đoán.

“Cái này thì phải hỏi Tiểu Lô rồi.” Nói xong, Hàn Giang bước tới trước mặt Tiểu Lô đang ngồi ngoài phòng thí nghiệm. Anh quan sát Tiểu Lô một hồi rồi mới mở lời: “Tôi hỏi cậu một câu này, giáo sư Trần Tử Kiến có bị bệnh gì về mạch máu không? Ví dụ như bệnh tim chẳng hạn.”

Tiểu Lô lắc đầu nói: “Việc này... việc này tôi cũng không rõ lắm. Trước đây khi kiểm tra sức khỏe, đâu có nghe thấy giáo sư Trần bị bệnh gì liên quan tới mạch máu, chỉ là huyết áp và mỡ trong máu hơi cao thôi. Nhưng gần đây tôi phát hiện hình như giáo sư Trần đang uống một loại thuốc nào đó, tôi cũng không hỏi kỹ, bây giờ nghĩ lại rất có khả năng gần đây tim mạch của giáo sư không được khỏe.”

“Cậu tới phòng thí nghiệm lúc mấy giờ?”

“Vốn dĩ buổi chiều sau khi về, tôi không định tới phòng thí nghiệm nữa, nhưng... nhưng lúc khoảng chín rưỡi tối, tôi nhận được một cuộc điện thoại của giáo sư Trần, trong điện thoại, giọng của giáo sư hình như có gì đó không bình thường, giọng rất nhỏ, ông gọi tôi khẩn trương tới phòng thí nghiệm, đây là tình huống rất hiếm gặp!”

“Vậy tại sao giáo sư Trần lại gọi cậu tới?”

“Tôi cũng hỏi qua điện thoại rồi, nhưng giáo sư Trần không nói, chỉ giục tôi tới. Vậy là tôi vội vàng tới đây, kết quả là đã nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng này.”

“Gần đây giáo sư Trần có hành động gì khác thường không?” - Hàn Giang lại hỏi.

Tiểu Lô liếc Đường Phong một cái, rồi lại nhìn Hàn Giang, nói: “Hành động khác thường ư? Nếu nói về hành động khác thường của giáo sư Trần gần đây thì đều liên quan tới bộ hài cốt mà các anh đưa đến!”

“Ồ... không phải chỉ có giấc mơ kỳ quái đó thôi sao?” - Đường Phong ngạc nhiên.

“Gần đây tôi nhận thấy rõ trạng thái thần kinh của giáo sư Trần không ổn, ngoài việc thường xuyên mơ thấy ác mộng, ban ngày trong lúc làm việc, giáo sư Trần cũng thường nói sai, nhiều lúc đang nói thì ông bỗng dừng lại, thần thờ nhìn bộ hài cốt này.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?” - Đường Phong vô cùng ngạc nhiên.

“Còn nữa... còn việc các anh nhờ giáo sư Trần phục chế lại phần đầu của bộ hài cốt, trong lúc ông phục chế nó, tôi luôn cảm thấy miệng giáo sư mỉm cười kỳ quái, có lúc còn lẩm bẩm một mình.”

“Vậy phần đầu mà giáo sư làm đâu?” - Hàn Giang hỏi .

“Rất không may, lúc tôi đến thì phát hiện ra phần đầu mà giáo sư Trần, gần như đã làm xong, đã bị người ta đập vỡ, tôi nghĩ chắc là do giáo sư Trần tự làm như vậy trước khi chết!”

“Tại... tại sao lại vậy? Đưa chúng tôi đi xem nào!” - Hàn Giang không hiểu.

Tiểu Lô quay người, đi vào phòng thí nghiệm, trên bàn đặt chiếc xương sọ có một vật được che đậy bằng một miếng vải trắng. Tiểu Lô vén miếng vải đó lên, trước mắt mọi người hiện lên pho tượng hình đầu phụ nữ bị đập nát nửa mặt, Đường Phong nhìn mũi, mắt, môi, tai bị vỡ nát của đầu pho tượng bỗng cảm thấy chúng hình như có chút quen thuộc... Đúng! Cung điện Mùa Đông, đầu pho tượng phật Lư Xá, xem ra người thợ chế tác pho tượng đó ngày xưa, đã mô phỏng theo xương sọ và dung mạo của chủ nhân để đúc lên. Trời ơi! Đây đúng là dung nhan của hoàng hậu Một Tạng sao?

8

Tiểu Lô dùng miếng vải trắng đậy đầu pho tượng phụ nữ chỉ còn nửa bên mặt lại. Cảnh sát Kim nói với Hàn Giang: “Kết quả khám nghiệm cụ thể tử thi Trần Tử Kiến tôi sẽ khẩn trương thông báo cho cậu, nhưng bản thân tôi vẫn nghiêng về khả năng ông ấy tự sát, cũng không loại trừ khả năng nhìn thấy thứ gì đó khiến ông ta khiếp sợ dẫn đến đau tim mà đột tử.”

“Được rồi, tôi không làm phiền việc điều tra của anh nữa. Vụ án là do anh phụ trách, nhưng có vài thứ lại do tôi quản lý!” - Hàn Giang nhìn bộ hài cốt trên bàn nói.

“Ồ, cái gì do cậu quản lý vậy?”

Hàn Giang quay lại nói với Tiểu Lô: “Tiểu Lô, bây giờ cậu nghe tôi, trước tiên, công việc kiểm nghiệm bộ hài cốt này đến đây là kết thúc. Từ nay về sau, nếu không được phép của tôi, thì bất luận là ai, bao gồm cả cậu cũng không được đụng tới bộ hài cốt này. Cậu lập tức thu dọn bộ hài cốt và cả những mảnh gốm sứ đất đá trong túi bưu phẩm lúc gửi tới, bao gồm cả phần tượng hình đầu người này cất hết vào trong két bảo hiểm cho tôi. Nhớ kỹ! Nhất định phải thu dọn kỹ, không có lệnh của tôi, không được đụng vào những thứ đó!”

“Hiểu rồi, anh có bảo tôi đụng tôi cũng chẳng dám đụng ấy chứ!” - Tiểu Lô vẫn chưa hết sợ hãi.

Cảnh sát Kim vừa nghe thấy vậy đã cuống lên:

“Này! Cậu thu hết những thứ đó lại thì tôi điều tra lấy chứng cứ kiểu gì hả?”

Hàn Giang vỗ vỗ vai cảnh sát Kim: “Chẳng phải anh nói rằng giáo sư Trần tự sát sao? Hơn nữa, những thứ này không phải anh cũng đã nhìn thấy rồi sao? Chúng là

hung khí giết hại giáo sư Trần ư? Nếu đúng như vậy thì đó quả là hiện tượng linh ứng kỳ dị. Được rồi, có việc gì cứ gọi điện cho tôi nhé!”

Nói xong, Hàn Giang và Đường Phong ra khỏi phòng thí nghiệm. Hàn Giang đi rất nhanh, Đường Phong không theo kịp tụt lại phía sau. Đường Phong nhìn ánh đèn vàng vọt âm u trong hành lang, rồi lại nhìn lên bức tường loang lổ, đầu óc bỗng tê dại, anh vội vàng chạy nhanh đuổi theo Hàn Giang. Hai người cùng tới

tiền sảnh tầng một, ông lão bảo vệ đó đang tựa vào cửa, nhìn cảnh sát ra ra vào vào. Ông liếc thấy Hàn Giang và Đường Phong, cười gượng gạo với họ. Hai người cũng cười với ông lão bảo vệ, nhưng khi họ vừa định bước ra khỏi cửa thì ông lão đột nhiên gọi họ đứng lại: “Chàng thanh niên, cậu có còn nhớ câu hỏi lần trước mà cậu hỏi tôi không?” Đường Phong run bắn người, anh nhớ lại câu hỏi mà lần trước đã hỏi ông lão bảo vệ. Đường Phong khẽ gật đầu với ông lão. Ông lão nói với Đường Phong bằng giọng khàn khàn: “Giờ thì tôi đã tin tòa nhà này có ma rồi!” “Tại sao?” - Đường Phong và Hàn Giang đều kinh ngạc.

“Bởi vì... bởi vì kể từ sau lần trước các cậu tới đây, giáo sư Trần không hề rời khỏi phòng thí nghiệm của ông ấy.”

“Vậy là thế nào?”

“Tôi thấy mấy hôm nay giáo sư Trần giống như ma vậy, tôi đã đến nhà ăn mua cơm cho ông ấy mấy lần, sau đó đưa lên phòng thí nghiệm, vì ông ấy ở trong đó. Tôi thấy ông ấy chỉ thẫn thờ nhìn chăm chăm vào một bộ xương trắng, ánh mắt ấy..”

“Đó là công việc của ông ấy mà!”

“Nhưng tôi thấy gần đây giáo sư Trần rất không bình thường.”

“Tối hôm nay bác có thấy ai vào đây không?” - Hàn Giang không quên hỏi một câu.

Ông lão bảo vệ lắc lắc đầu: “Sau tám giờ thì ngoài Tiểu Lô ra không còn ai vào nữa.”

Đường Phong và Hàn Giang không hỏi thêm được gì, nhưng Đường Phong nhớ mãi những gì ông lão bảo vệ nói. Ra đến ngoài, một cơn gió lạnh ủa tới, Đường Phong rùng mình. “Cậu thấy việc này thế nào?” - Hàn Giang đột nhiên hỏi Đường Phong.

“Không biết, tôi cảm thấy chúng ta đã hại giáo sư Trần.”

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, hơi sững sờ: “Đừng nghĩ lung tung nữa! Cậu nói xem... có khi nào là bọn Stephen làm không nhỉ?”

“Không giống, thứ nhất, không phát hiện thấy dấu vết giáo sư Trần bị giết hại, thứ hai, đây không phù hợp với cách thức gây án của hội Stephen.” - Đường Phong phân tích.

“Vậy là thế nào?”

“U hồn, u hồn của Một Tạng Thị phục sinh rồi!”

Hàn Giang giật bản mình, anh nhìn Đường Phong, rồi quay lại nhìn tòa nhà đen sì sì phía sau lưng và cũng cảm thấy một luồng hơi lạnh đang len vào tận xương tủy mình.

Trở về văn phòng, Hàn Giang theo thói quen mở hòm thư email ra thử xem có thư mới gửi tới không. Kết quả hòm mail của anh có một thư mới gửi tới, người gửi là Yelena, hơn nữa còn dùng cả kí hiệu khẩn cấp. Hàn Giang bỗng giật mình, anh nhìn màn hình, rồi lại nhìn Đường Phong đang định bỏ đi, đột nhiên, anh gọi Đường Phong lại: “Đường Phong, cậu mau qua đây xem!”

Đường Phong bước tới cạnh Hàn Giang, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, chỉ thấy bức thư của Yelena ngắn ngủi vài câu, nội dung như thế này:

Hàn!

Anh có còn nhớ, mấy người em đã nhắc đến trong bức thư lần trước không? Brainin, Stechkin. Em đã điều tra họ rồi, nhưng không phát hiện ra nghi vấn gì cả, đúng lúc em nghĩ rằng nên kết thúc cuộc điều tra tại đây thì hôm qua lại xuất hiện một tình huống mới đáng kinh ngạc. Lúc em một mình tới Bonika định thẩm vấn Stechkin thêm lần nữa thì... thì bỗng gặp phải một cuộc cướp ngục tàn bạo trước đây chưa từng xảy ra. Stechkin được bọn chúng cứu thoát, còn tất cả những phạm nhân khác và cả những người canh gác đều đã bị giết. Bản thân em khi ở Bonika đã khủng hoảng tới nỗi chưa bao giờ khủng hoảng như vậy.

Em hoảng hốt không biết phải làm thế nào, rồi em bỗng nghĩ ngay tới Brainin nên lập tức lao đến căn biệt thự của ông ta, kết quả căn biệt thự của Brainin đã bị hỏa hoạn thiêu rụi mà không rõ nguyên do, còn Brainin bị thiêu chết trong đám cháy. Em không biết hung thủ là ai? Stechkin! Ông ta vừa mới thoát ra

ngoài đã đi giết Brainin sao? Em không nghĩ ra được là ai? Là ai đã lập tức ra tay hành động ngay sau khi em tới tìm Stechkin và Brainin? Em thấy vô cùng khó hiểu, có lẽ ngay từ ban đầu em đã sơ suất rồi. Bây giờ nghĩ lại, không có sơ hở gì mới chính là sơ hở lớn nhất!

Yelena

Đường Phong và Hàn Giang đọc xong thư của Yelena cũng đều ngẩn người ra. Họ có thể cảm nhận rõ nỗi bất an và khủng hoảng toát ra từ những dòng chữ của Yelena. Đường Phong bỗng nghe thấy miệng Hàn Giang thốt ra một câu: “Xem ra thực sự u hồn đã hồi sinh rồi!”

Hết tập 2

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

50. Tập 3

Tập 3

BIÊN GIỚI KHÔNG BÓNG NGƯỜI

Biên giới Trung – Mông không một bóng người – sẽ dẫn người đọc lên núi Hạ Lan để đi tìm ngôi chùa Giới Đàn bí ẩn. Trong tập này, tác giả đồng thời hé lộ cho người đọc thêm về những thế lực bí ẩn trong bóng tối cũng đang không ngừng ráo riết tìm kiếm bốn kệ tranh ngọc quý giá của Tây Hạ.

Dãy núi Hạ Lan cao lớn nằm giữa sa mạc Badain Jaran và bình nguyên Hà Sáo, được xem là ngọn núi thần của dân tộc Đảng Hạng. Ẩn sâu trong núi là chùa Hắc Thấu – tự viện của hoàng tộc Tây Hạ và là nơi Lựợng Tộ – hoàng đế thứ hai của vương triều Tây Hạ chào đời.

Năm 1924, tàn quân của đội quân thổ phỉ hoành hành khắp vùng tây bắc Trung Quốc do Hắc Lạt ma cầm đầu, trên đường chạy trốn sự truy cản của đặc công Liên Xô đã chạy vào núi Hạ Lan. Nhưng tại chùa Hắc Thấu, tất cả đã bị hạ sát không rõ nguyên nhân, chỉ còn một kẻ duy nhất sống sót tên là Mã Viễn. Hơn hai mươi năm sau, Mã Viễn gia nhập quân đội Quốc dân Đảng và biến mất kì lạ trong khi thi hành một nhiệm vụ bí mật của Cục bảo mật. Từ đó, không ai biết được vị trí chính xác của ngôi chùa cổ Hắc Thấu nữa...

Đường Phong và Hàn Giang đã giải mã thành công nội dung của “tử thư Tây Hạ” trên kệ tranh ngọc thứ hai và tìm được Thượng Tự của chùa Hắc Thấu, nơi vẫn được bảo tồn gần như nguyên vẹn sau bao năm tháng và sự khắc nghiệt của thiên nhiên. Trong lần truy tìm này, đội Đường Phong đã chứng kiến rất nhiều điều bí ẩn khác thường. Cuối cùng họ khám phá ra rằng, nơi được coi là tự viện của hoàng tộc Tây Hạ lại chính là mộ táng của Một Tạng hoàng hậu, mẹ của hoàng đế Lựợng Tộ.

Cái chết của Hắc Lạt ma, cuộc bạo động của học viên tại căn cứ Tiễn Tiến, nhiệm vụ bí mật của Cục bảo mật, mục đích của đoàn khảo sát Liên – Trung... tất cả sự việc này đều chỉ tới một địa điểm, đó là vùng đất hoang vu giữa hai nước Trung Quốc – Mông Cổ, nơi không hề có sự sống của con người, nơi mà ngay cả biên phòng hai nước Trung – Mông cũng xem là “điểm mù”.

51. Chương 1

Chương 1

Bức ảnh huyền bí

Chuyện gì mà có thể khiến người ta mấy chục năm sau vẫn nhớ như in, nhưng lại cố giấu giếm thật kĩ? Hơn nữa, trong hai người cùng giữ bí mật đó thì một người là Brainin, vị thiếu tướng mưu lược đã từng chinh chiến hàng trăm trận, người còn lại là Stechkin, tên tử tù giết người không ghê tay đang bị giam cầm trong chốn tù ngục. Bí mật đó rốt cuộc là gì?

Đường Phong và Hàn Giang lại một lần nữa đứng trước cửa phòng thí nghiệm của giáo sư Trần Tử Kiến, bởi vì trước đó một tiếng đồng hồ, họ đã nhận được cuộc điện thoại của Tiểu Lô, trợ lý của giáo sư Trần, báo rằng: chiếc xương sọ để trong két sắt mang về từ Saint Petersburg, đã không cánh mà bay.

“Đúng là có ma rồi!”, Tiểu Lô vừa trông thấy Đường Phong và Hàn Giang đã kêu lên.

“Bình tĩnh, chuyện là thế nào?”, Hàn Giang trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn thật điềm tĩnh.

“Tôi... tôi cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Thì... thì lần trước khi giáo sư Trần chết ở đây, anh đã bảo tôi cất chiếc xương sọ đó, và cả tượng hình đầu người do giáo sư làm vào két sắt, không có lệnh của anh thì không ai được phép đụng vào. Tôi đã làm như anh dặn, cất hết những thứ đó vào két sắt. Mấy hôm nay không có ai đụng gì vào két sắt, nhưng sáng sớm nay, lúc tôi mở két để lấy một số tài liệu thì phát hiện ra chiếc... chiếc xương sọ đó đã không cánh mà bay”.

“Mau dẫn chúng tôi đi xem!”, Hàn Giang nói bằng giọng ra lệnh.

“Chiếc két sắt này chỉ có hai chiếc chìa khóa, giáo sư Trần một chìa, tôi một chìa. Sau khi giáo sư Trần chết, chìa khóa của ông cũng để ở chỗ tôi, vậy tại sao đồ trong đó lại mất được nhỉ?”

Tiểu Lô lẩm bẩm, và dẫn Đường Phong và Hàn Giang đến trước chiếc két sắt để trong góc phòng thí nghiệm. Đường Phong cẩn thận quan sát chiếc két sắt một lượt, rồi nói với Hàn Giang: “Không thấy vết bị cạy!”

Hàn Giang khẽ gật đầu, quay ra nhìn Tiểu Lô. Tiểu Lô vội vàng móc hai chiếc chìa khóa ra, giải thích: “Hai chiếc chìa khóa đều ở đây..

“Có ai khác dùng không?”, Hàn Giang ngắt lời . . Tiểu Lô.

“Chắc chắn không có ai”, Tiểu Lô trả lời rất dứt khoát,

“Chắc chắn không có ai chứ?”, Hàn Giang nghi ngờ nhìn Tiểu Lô.

Tiểu Lô bị Hàn Giang nhìn chằm chằm đến mức nổi da gà: “Các anh nghi ngờ tôi sao? Tôi lấy cái xương sọ vớ vẩn đó làm quái gì cơ chứ?”

Hàn Giang vỗ vỗ vai Tiểu Lô: “Không phải tôi nghi ngờ cậu, tôi đang nghĩ xem là ai muốn lấy chiếc xương sọ đó?”. Rồi anh lại tiếp tục quan sát kĩ cửa sổ phòng thí nghiệm, không phát hiện dấu vết bị cạy phá, Hàn Giang càng nghi ngờ hơn: “Đúng thật là đang sống sờ sờ mà cứ như gặp ma vậy”.

“Lẽ nào xương sọ đó đúng là u hồn của hoàng hậu Một Tạng, tự nó chạy đâu mất?”, Đường Phong lẩm bẩm.

“Sao có thể thế được?”

“Vậy cái chết của giáo sư Trần phải giải thích thế nào đây?”

Hàn Giang im lặng. Đầu óc Đường Phong rối tung cả lên, anh cũng không nghĩ ra được manh mối nào, bây giờ rõ ràng đang là giữa trưa, nhưng anh lại cảm thấy người lạnh toát.

Cả hai không nói năng gì suốt đường về, họ đều im lặng ngẫm nghĩ về tung tích của chiếc xương sọ. Họ vừa về tới tổng bộ, anh lính gác ở cửa chính đã báo cáo với Hàn Giang: “Ban này có một cô gái tới tìm anh”.

Hàn Giang ngó ra một lúc, anh lính đó khẽ cười, nói: “Lại còn là một cô gái người nước ngoài rất xinh đẹp nữa chứ.”

Đường Phong đoán ngay ra được là ai. Hàn Giang cũng nghĩ tới một người, nhưng anh vẫn nghiêm giọng: “Nghiêm túc chút đi!”

Hàn Giang vội vàng mở cửa ra, khuôn mặt quen thuộc và xinh đẹp đó xuất hiện trước mắt họ, đó chính là Yelena. “Sao em lại đến Trung Quốc vậy?”, Hàn Giang hỏi.

“Ngoài việc công ra, chẳng lẽ em không được đến sao?”, Yelena vặn lại.

Hàn Giang lập tức cứng họng. Đường Phong đang định bỏ đi thì đã bị Yelena gọi giật lại: “Đường Phong, anh đừng đi, lần này tôi tới là vì có một phát hiện quan trọng”.

“Ô?”, cả Đường Phong và Hàn Giang đều đồng thanh ngạc nhiên.

Yelena lấy từ trong túi ra một bức ảnh được phóng to, đưa cho hai người. Đường Phong nhìn bức ảnh một lúc, phát hiện thấy bức ảnh được chụp ngoài trời, bối cảnh là một dãy núi nhấp nhô, phía gần là một ông lão người nước ngoài, tóc bạc xám, ăn vận giống như khách du lịch, khoảng ngoài 60 tuổi, nhưng dáng người thẳng, đôi mắt sáng, nét mặt phần khởi nhìn về phía trước.

“Người này là ai?”, Đường Phong hỏi.

Yelena không trả lời ngay mà hỏi lại: “Email em gửi, các anh đã đọc hết chưa?”

“Đọc rồi”, Đường Phong và Hàn Giang cùng gật đầu.

“Người trên ảnh chính là Stechkin.”

“Stechkin?”, Đường Phong tức tốc tìm kiếm trong đầu mình.

“Đây chính là kẻ giết người tàn độc mà em nói tới sao?”, Hàn Giang ngạc nhiên.

“Đúng, đó chính là Stechkin tàn độc”.

“Trong bức thư thứ hai, chẳng phải em nói rằng Stechkin đã vượt ngục tẩu thoát rồi sao, còn Brainin thì bị thiêu sống, sau đó bọn em đã điều tra ra chưa?”, Hàn Giang vội vàng hỏi.

Nghe những câu hỏi dồn dập của Hàn Giang, trước mắt Yelena lại hiện lên cảnh tượng khủng khiếp trong lần cuối cùng cô tới Bonika...

2

Yelena một mình lái xe trên con đường hướng tới Bonika, bên ngoài cửa xe là hoang nguyên trầm mặc. Đường đến vùng rừng rậm Bonika khiến tâm trạng người ta u uất, nhưng thời tiết hôm nay xem ra không tệ lắm, không có mưa tuyết, cũng không có cuồng phong, cảnh vật bên ngoài cửa sổ tuy không đẹp, nhưng lại giống như một bức tranh phong cảnh tĩnh lặng dưới ánh mặt trời sớm mai.

Đến trưa, rốt cuộc Yelena cũng đã tới Bonika. Cô nhảy xuống xe và nhận ra mặt trời ban nãy hãy còn lơ lửng trên cao giờ đã biến mất, một đám mây đen khổng lồ đang từ phía tây bay tới, một lúc sau, đám mây đen đã bao trùm không trung u ám của Bonika.

Bầu trời tối sầm lại, Yelena cũng thềm chột dạ. Cô nhìn cánh cổng màu đen của Bonika, bất giác cảm thấy ớn lạnh. Yelena tới trước cổng, ấn công tắc màu đỏ trên đó. Công tắc này nối đến phòng trực ban bên trong, nhưng cô đứng đợi một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì. Cô lại ấn công tắc đỏ đó lần nữa, nhưng hai phút sau, vẫn không có bất cứ phản ứng gì.

Yelena lập tức cảnh giác, cô lùi lại vài bước, quan sát một lượt cánh cổng đen, chiếc camera giám sát trên cổng đang hướng thẳng về phía trước, xem ra mọi thứ đều bình thường. Nhưng... nhưng cô đột nhiên phát hiện cánh cửa nhỏ trên cổng đang lay động, cô giật mình, dụi dụi mắt, nhìn chăm chú vào cánh cửa đó, đúng vậy, cánh cửa đang khẽ lay động. Cô bước tới gần cánh cửa, tìm đập liên hồi. Cô rút súng ra, nghiêng người khẽ đẩy nhẹ một cái, cánh cửa nhỏ bật mở.

Yelena khẽ lách người, bước vào. Bên trong là phòng trực ban, phía trước mặt vẫn còn hai lớp cổng. Cô liếc nhìn phòng trực ban, trong này không có ai. “Lẽ nào nhân viên canh cổng rời khỏi vị trí trực?”, Yelena suy ngẫm, “Không!”

Cô Không đúng! Bất luận thế nào thì cổng chính cũng không thể mở toang như vậy!”

Vừa nghĩ tới đây, Yelena liền nghe thấy một loạt tiếng súng rền vang vọng ra từ bên trong nhà tù Bonika, ngay sau đó lại là một tiếng súng khác. Dự cảm không lành, Yelena bước thật nhanh vào phòng trực ban, phát hiện người gác cổng đã tắt thở từ lâu, đang nằm sõng xoài trên mặt đất. Cô vội vàng lao đến cánh cổng thứ hai, cánh cổng thứ hai cũng đã bị đẩy ra, ngay sau đó là cánh cổng thứ ba...

Lúc này tiếng súng trong Bonika đang rền vang, Yelena đã hiểu ra mình đang gặp phải điều gì. Trước khi tới, cô đã từng chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, nhưng cô vẫn không thể ngờ tất cả những điều này lại xảy ra nhanh đến vậy! Tất cả cổng lớn của Bonika đều đã bị mở tung, cô phải chạy ngay tới phòng chỉ huy, ở đó... Yelena không dám nghĩ tiếp nữa.

Tiến vào Bonika, tiếng súng đột ngột im bật, Yelena đứng sau cánh cổng thứ ba nhìn vào khoảnh sân ở chính giữa nhà tù được bao kín bởi các vòng hành lang giống kiểu giếng trời. Không có người, ở đây không có ai cả, bốn bề tĩnh mịch đến đáng sợ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ có sắc trời là ngày một u ám.

Đột nhiên, Yelena nghe thấy tiếng kêu của động cơ, âm thanh phát ra từ sân vận động trong khu vực nhà giam cạnh đó, đó là một khoảng sân lớn để cho các phạm nhân tới vận động giữa giờ. Âm thanh đó đình tại nhúc nhúc, như thể nó ở ngay trên đầu cô. Đó là âm thanh gì vậy? Yelena ngẩng đầu nhìn lên trên, cô trông thấy một chiếc trực thăng Mi-8 từ từ cất cánh trên sân vận động cạnh khu buồng giam... Giờ thì cô đã hiểu ra mọi chuyện, Yelena chạy thục mạng theo dãy hành lang bao quanh để tới khu nhà giam bên cạnh. Cô đẩy một cánh cửa sắt nặng trĩu ra, rồi lại đẩy tiếp một cái nữa. Khi cô lao vào khoảnh sân trong khu nhà giam, trước mắt cô là từng thi thể lảng lảng máu. Yelena không để ý nhiều nữa, cô giơ súng bắn về phía chiếc trực thăng đang quay vòng trên không trung, “Pằng! Pằng!...”, một trong những phát súng của cô đã bắn trúng một bên cửa kính của trực thăng, người trên đó lập tức bắn trả: “Tạch! Tạch! Tạch!...”, đạn của khẩu đột kích M4 trút xuống người Yelena như mưa. Yelena không còn cách nào khác đành phải rút lui. Chiếc trực thăng từ từ bay cao hơn, cô không nhìn rõ người trong đó. Đột nhiên, một khuôn mặt khủng khiếp in lên cửa kính khoang trực thăng, Stechkin?! Yelena sửng sò, khi cô định thần nhìn lại thì chiếc trực thăng đã bay xa.

3

Yelena thất vọng cúi gập người, kiểm tra những thi thể trên sân vận động, có lính canh gác, cũng có cả phạm nhân mặc áo tù, không còn một ai sống sót, dường như họ bị kết liễu ngay từ phát súng đầu tiên. Tất cả thi thể của họ đều hướng về vị trí chiếc trực thăng vừa cất cánh, họ muốn làm gì? Lính canh gác thì bắn về phía kẻ vượt ngục, vậy những phạm nhân này thì sao? Chỉ có một khả năng duy nhất, đó là họ cũng muốn nhảy lên trực thăng để tháo chạy, nhưng đã bị người trên đó bắn chết một cách dã man.

Yelena run rẩy lấy điện thoại ra, cô muốn gọi cho Ilyushin nhưng tay run bần bật, ấn mấy lần đều sai số. Rốt cuộc, cô cũng bấm đúng số, nhưng điện thoại lại bận liên hồi. “Chết tiệt! Hóa ra không có sóng!”, Yelena lầu bầu một câu rồi vội vàng đi về phía khu vực buồng giam, cô muốn xem bên trong có còn ai sống sót hay không.

Trong đầu Yelena lập tức lóe lên khuôn mặt khủng khiếp của Stechkin, đúng là đồ biến thái, giết người không ghê tay. Mãi cho tới tận giờ, cô vẫn không dám chắc chắn rằng, mọi chuyện này đều từ gã Stechkin đó mà ra. Nhưng ngoài hắn ra thì tất cả những chuyện này còn có thể là vì ai khác nữa?

Trong khu buồng giam một vùng tối đen, ánh đèn vàng vọt âm u trước đó cũng tắt ngấm, Yelena cẩn thận rón rén đi men theo dãy hành lang trong khu buồng giam tiến về phía trước. “Xoạt!...”, Yelena đẩy cánh cửa sắt ra, cô không biết đây có phải là cánh cửa lần trước mình đã từng đi qua hay không, cô bật thiết bị soi sáng duy nhất trên người là chiếc điện thoại di động lên.

Dưới ánh sáng yếu ớt của điện thoại, Yelena nhận ra từng buồng giam hai bên dãy hành lang. Cô từ từ bước lại gần một buồng giam, cảm nhận rõ tim mình đang đập thình thịch không ngừng, cô không biết mình sẽ còn gặp phải điều gì nữa.

Khuôn mặt Hàn Giang đột nhiên hiện lên trước mắt Yelena. “Chết tiệt!”, Yelena âm thầm chửi rủa, hiện giờ cô cần phải tập trung tinh thần. Yelena bước tới trước cửa buồng giam, trên cửa là một dây song sắt. Cô giơ điện thoại, kê sát vào song sắt, vì muốn nhìn rõ cảnh tượng trong buồng giam. Nhưng đúng lúc Yelena soi thẳng ánh sáng về phía song sắt thì “rầm” một tiếng... một khuôn mặt chảy tuồn, ghê rợn đến mức khiến người khác đứng tim dính vào song sắt. Yelena hét lên thất thanh, sợ hãi đến nỗi lùi lại mấy bước, điện thoại cũng rơi cả xuống đất.

Ánh sáng phát ra từ chiếc điện thoại tắt ngóm trong hành lang, Yelena hồn xiêu phách lạc, quỳ xuống đất mò mẫm điện thoại của mình. Nhưng cô lại mò thấy một thứ mềm mềm. Cô bỗng cảm thấy tay mình dính

dính, còn hơi ươn ướt, đó là gì vậy? Cùng lúc đó, cô ngửi thấy một mùi máu tanh nồng. Cô giật thót tim, vội vàng rút tay lại, đó là một mặt người máu me khủng khiếp!

Cuối cùng, Yelena cũng đã mò được điện thoại của mình trong bóng tối. Cô nhìn vào màn hình điện thoại, sắp hết pin rồi.. Cô muốn quay ra, nhưng dường như có một sức mạnh vô hình nào đó cứ thôi thúc cô tiến lên phía trước. Cô hạ quyết tâm, gấp điện thoại lại, dò dẫm bước qua cái xác đó, tiếp tục tiến về phía trước.

Càng đi sâu vào trong hành lang, mùi máu tanh càng nồng nặc. Yelena vừa đi vừa suy nghĩ hỗn loạn, kẻ cướp ngục là ai? Ai mà có đủ kiên nhẫn để lên một kế hoạch cướp ngục táo bạo đến vậy? Chúng đã cứu ai đi? Stechkin! Chỉ mỗi Stechkin thôi sao? Lẽ nào tất cả những việc này đều liên quan tới những gì mà mình đã hỏi Stechkin mấy hôm trước? Nghĩ tới đây, Yelena bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát, nếu đúng như vậy thì quả là quá đáng sợ!

Trong lúc Yelena đang rằng mình vì ớn lạnh, thì đột nhiên trên mặt đất có thứ gì đó chạm vào gót chân cô. Theo phản xạ, Yelena lùi lại vài bước, nhưng thứ đó sống chết bám chặt lấy cổ chân cô. Cô muốn thoát ra nhưng lại bị thứ đó tóm lại, đẩy sát vào bức tường bên cạnh hành lang. Cô không thể chịu đựng được nữa nên đã hét lên. Giây phút này, cô không còn là nữ đặc công át chủ bài gì nữa, mà chỉ còn là một cô gái bị sự sợ hãi khủng khiếp xâm chiếm, cô đã hoàn toàn suy sụp!

Tiếng hét thất thanh của Yelena vang vọng khắp hành lang trống trải tối om. Khi tiếng hét dần dần lắng xuống thì dường như cô nghe thấy một âm thanh, giống như một người nào đó đang tự lẩm bẩm, đó là một âm thanh đến từ địa ngục.

Yelena thấy sồn tóc gáy, dường như cô đã nghe thấy âm thanh đến từ địa ngục đó. Tựa vào bức tường lạnh cóng, cô thở hổn hển từng hơi, lồng ngực không ngừng phập phồng. Yelena chuyển súng sang tay trái, dùng bàn tay phải đang run rẩy móc điện thoại ra, một chùm ánh sáng nhỏ bé lóe lên trong bóng tối hành lang. Cô rón rén cẩn thận nhìn xuống chân mình, dưới ánh sáng điện thoại, rõ rệt, cô đã nhìn thấy, thứ tóm lấy cổ chân mình là một cánh tay be bét máu. Lần nhìn theo cánh tay này là một người đang nằm dưới chân cô. Yelena soi điện thoại lên mặt người đó, lúc này cô mới nhận ra, đó chính là trung úy Igor. “Igor, thế này là thế nào?”, Yelena nhào lên người Igor lớn tiếng hỏi, nhưng Igor đã ngất lịm.

Yelena đứng dậy, cô cảm thấy đầu óc mình quay cuồng, đứng không vững, đành phải tựa vào bức tường lạnh cóng. Cô thử gọi điện lại cho Ilyushin lần nữa, lần này thì có sóng, điện thoại cũng có tín hiệu, nhưng đầu bên kia lại từ chối bắt máy. “Gã Ilyushin đáng chết!”, Yelena chửi rủa.

Yelena lại dùng ánh sáng yếu ớt của điện thoại soi về phía trước; nhưng ánh sáng yếu ớt này vốn cũng chẳng soi được bao xa, hành lang tối đen sâu hun hút dường như không có điểm kết thúc. Tim cô đập thình thịch loạn nhịp. Cô tuyệt vọng, không dám đi tiếp, nhưng cũng không muốn rút lui như thế. Trong đầu cô toàn là những cảnh tượng đáng sợ, chỉ có hình ảnh về Hàn Giang mới khiến cô bình tĩnh hơn đôi chút, nhưng giây phút này, Hàn Giang đâu thể xuất hiện bên cạnh cô.

Đúng lúc Yelena rơi vào thế bế tắc thì điện thoại của cô đột ngột đổ chuông, tiếng chuông điện thoại vang khắp hành lang, vừa hưng phấn vừa dị thường.

4

Trong văn phòng của Ilyushin tại Saint Petersburg, trước bàn làm việc, Ilyushin còn đang bận ôm ấp cô thư ký mới đến, dĩ nhiên làm gì có thời gian để nghe điện thoại của Yelena. Nhưng khi anh ta phát hiện ra số điện thoại hiện trên màn hình là của Yelena thì lập tức buông tay ra, vội vàng gọi lại cho cô. Cô thư ký bị hất ra, tỏ ý khó chịu với thái độ của Ilyushin, cô ta lẩm bẩm: “Điện thoại gì mà quan trọng vậy, không phải là người tình Ludmila của anh đấy chứ?”

Bị Ilyushin cương quyết hất hất tay, cô thư ký hậm hực rút lui khỏi văn phòng. Đầu dây bên kia vọng lại giọng nói hoảng hốt của Yelena: “Anh mau đem người tới Bo... lionika, ở đây xảy... xảy ra chuyện rồi. Stechkin bị người ta đưa... đưa đi rồi, tất cả những người canh gác và... và phạm nhân đều đã bị giết chết, cũng... cũng có thể vẫn còn người sống sót, mau! Anh mau... thật... thật quá khủng khiếp, tôi...”, Ilyushin chưa từng thấy Yelena hoảng hốt đến vậy, anh ta nghe xong đoạn tường thuật đứt quãng của Yelena mà bất giác lạnh toát sống lưng, ham muốn vừa được cô thư ký kích thích ban nãy giờ bỗng tắt ngóm.

Yelena gọi điện thoại xong, lặng lẽ ngồi cạnh Igor, chờ đợi lực lượng hỗ trợ đến. Khi cánh sát và đặc công tới nơi thì trời cũng sẩm tối. Cô không phối hợp cùng họ lấy khẩu cung mà đi thẳng ra khỏi Bonika, lên xe của mình, lao về phía hoang nguyên mênh mông.

Yelena nhả ga, lao như bay trên đường quốc lộ.

Bên ngoài cửa sổ không có lấy một tia sáng, Ilyushin đã từng cảnh báo cô rằng, đừng có đi trên con đường này vào buổi tối, bởi vì quanh đây không một bóng người, và đây rầy nguy hiểm, ngộ nhỡ nếu hỏng xe, ngộ nhỡ xe lao ra khỏi đường cao tốc... Cô đã không còn bận tâm tới những điều này, bởi cô biết, vẫn còn việc quan trọng hơn đang chờ đợi mình.

May mà không lạc đường, may mà không xảy ra chuyện gì, khi Yelena lái xe qua vùng rừng rậm thì trời đã gần sáng. Nhưng đúng trong giây phút Yelena lái xe vào vùng rừng rậm đó, đôi mắt cô mở to, ánh sáng ngùn ngụt phản chiếu trong đôi mắt cô, ngọn lửa lớn đổ rục cả khu rừng rậm.

Đôi tay Yelena lại bắt đầu run bần lên, cô không thể không dừng xe lại, và phải dùng cả hai tay mới bấm được số điện thoại của Ilyushin: “Anh... anh mau đưa người tới biệt thự của Brainin đi, biệt thự của ông bị thiêu cháy rồi. Tôi đoán không sai mà, Stechkin xảy ra chuyện thì chắc chắn Brainin cũng vậy.”

Yelena thần thờ đứng trước căn biệt thự của Brainin, nhìn ngọn lửa ma quái từng chút từng chút một nuốt trọn căn biệt thự và cả những gì xung quanh nó, căn lều bằng vải ni lông, nhà để xe, thảm cỏ... Xem ra ngọn lửa đã cháy từ rất lâu trước khi cô đến. Khoảng hai mươi phút sau, ngọn lửa dần lịm xuống, Yelena bất chấp nguy hiểm, lập tức tiến vào trong căn biệt thự hoang phế.

Chẳng mấy chốc, một thi thể đã cháy xém hiện lên trước mắt Yelena. Cô bịt miệng, quỳ xuống, kiểm tra tử mĩ. Ở đây chắc là vị trí phòng ngủ của Brainin, thi thể đã bị cháy xém không còn nhận ra diện mạo, lúc này cô không thể xác định đây có phải là Brainin hay không.

“Xem ra mình lại chậm một bước rồi”, Yelena thầm hối hận. Cô đứng dậy, kiểm tra lại những chỗ hoang phế khác, rồi cuộc, cô quay lại vị trí phòng khách. Cô nhìn quanh một lượt. “Mấy hôm trước mình còn đến đây, chính trong phòng khách này, Brainin đã kể lại tình nghe câu chuyện của mấy chục năm trước, thật không ngờ mới có vài ngày mà đã...”, Yelena đang nghĩ tới đây thì đột nhiên phát hiện ra một vật hình chữ nhật màu đen bên cạnh một thanh xà gỗ vẫn chưa cháy hết. Cô cúi người xuống, nhặt vật đó lên, là khung ảnh, một khung ảnh màu đen. Cô khẽ vuốt lớp tro bụi dày cộm trên khung ảnh đi, phát hiện bức ảnh trong khung chính là bức ảnh những thanh niên đang chơi trò ném tuyết, nó vốn được đặt trên lò sưởi trong phòng khách, chỉ có điều do bị lửa thiêu nên khung ảnh đã biến dạng, phần bên phải đã hoàn toàn bị cháy xém.

Yelena cầm khung ảnh bị cháy biến dạng lên rồi nhìn xung quanh, khu rừng âm u tĩnh mịch, nhưng cô lại cảm thấy hình như trong rừng có vô số đôi mắt đang nhìn mình.

5

Yelena đang định nhìn kĩ lại bức ảnh thì Ilyushin dẫn người tới. Cô bước ra từ đồng tro tàn, nói với Ilyushin: “Chúng ta lại đến muộn rồi!”.

“Sao lại thế này? Thật... thật khiến người ta kinh hãi!”, Ilyushin lắc đầu, đầy vẻ hoài nghi.

Yelena quay lại nhìn căn biệt thự đã bị cháy thành tro bụi, vừa giống như nói với Ilyushin, vừa giống như tự nhủ:

“Có lẽ... có lẽ ngay từ ban đầu chúng ta đã phạm phải một sai lầm...”

“Nghĩa là sao?”, Ilyushin không hiểu.

“Nghĩa là sao? Anh vẫn chưa hiểu ư? Bây giờ nghĩ lại, suy đoán của Hàn Giang là có lý, năm 1964 bị thất lạc đó chắc chắn không đơn giản. Nhưng ngay từ đầu chúng ta đã không coi trọng nó, tôi còn không đặt chút hy vọng nào vào manh mối đó, cho rằng đó đơn thuần chỉ là tài liệu bị mất. Bởi vậy lúc điều tra, tôi chỉ coi đó là công việc bình thường, kiểm tra rồi loại trừ từng người một. Khi ba người Brainin, Isakov và Stechkin nằm trong tầm ngắm của tôi, ngay từ đầu họ đã đầy những bí ẩn, mà thời gian cả ba người họ thực thi nhiệm vụ bảo hộ Misha đều là trước hoặc sau năm 1964, nhất là Stechkin, vậy mà chúng ta vẫn không coi trọng họ. Tôi đã đến hỏi Brainin, rồi lại đến Bonika thăm vấn Stechkin. Trước khi đi, theo như

tình hình tôi nắm được thì Brainin là một ông lão tính khí kì quái, còn Stechkin lại là một gã cuồng sát biến thái, nhưng việc tôi đi hỏi họ cũng khá thuận lợi, những gì họ kể về cơ bản đã trả lời cho những nghi vấn của tôi, rất khớp nhau, không có một sơ hở nào. Điều này khiến tôi dần dần buông lỏng sự nghi ngờ với hai người họ, và cũng mới có trận hỏa hoạn ngày hôm nay”, Yelena phân tích quá trình điều tra mấy người đó.

“Nhưng tôi vẫn chưa cảm thấy chúng ta đã làm sai ở đâu!”, Ilyushin vẫn không hiểu.

“Đúng vậy! Nếu theo cách chúng ta làm thì chẳng có gì sai cả, nhưng đừng quên đối thủ của chúng ta chắc chắn không phải hạng thường! Sau khi hỏi chuyện Brainin và Stechkin, tôi cho rằng, trong những gì họ kể vốn không có Cơ gì sơ hở, vì thế, ta sẽ tin rằng hai người họ không có vấn đề gì cả. Người còn lại là Isakov cũng được chứng thực là đã chết hai mươi năm trước, bởi vậy, tôi đã chuẩn bị kết thúc điều tra. Nhưng bây giờ nghĩ lại, việc nghĩ không có sơ hở gì chính là sơ hở lớn nhất!”

“Ồ! Không sơ hở gì chính là sơ hở lớn nhất! Nghĩa là sao?” Ilyushin giật mình nhìn Yelena.

“Brainin và Stechkin, một người sống trong biệt thự ngoại ô, rất ít khi giao lưu với ai, một người bị nhốt trong nhà giam được canh giữ nghiêm ngặt, càng không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, hai người họ không thể thông cung với nhau, hơn nữa, điều tra của chúng ta cho thấy, hai người họ đã nhiều năm không gặp nhau. Nhưng cũng chính hai người này, khi họ hồi tưởng lại kí ức của mấy chục năm trước, nội dung trần thuật lại đều hoàn toàn khớp nhau, không hề có chút sơ hở, điều này lẽ nào không đáng để nghi ngờ sao?”

“Cô nói vậy làm tôi cũng nhớ ra đây, đúng vậy! Đã qua bao nhiêu năm rồi, thông thường mọi người hồi tưởng lại kí ức cũ của nhiều năm trước, nếu không phải là chuyện quan trọng, khiến người ta không thể quên, thì chắc chắn sẽ có chỗ sai sót hoặc không chuẩn xác, nhưng hai người này kể chuyện lại rất khớp nhau”, Ilyushin cũng nghĩ tới vấn đề này.

“Như vậy nói lên điều gì? Nó cho thấy đoạn hồi ức của bao năm trước đó đã khiến Brainin và Stechkin khắc cốt ghi tâm, khiến họ không thể không nhớ. Nhưng họ lại cùng nhau giấu giếm tôi một nội dung quan trọng và kể ra vài chuyện không có sơ hở, hết sức bình thường. Tôi nghĩ: chắc là họ đã chuẩn bị cho thời khắc này cách đó nhiều năm trước, bởi vậy cả hai mới tường thuật lại giống nhau đến vậy, không lộ chút sơ hở nào.”

“Ý cô là nhiều năm trước đây, Brainin và Stechkin đã dự liệu được sau này sẽ có người vì chuyện của Misha mà tới điều tra họ?”, Ilyushin ngạc nhiên.

“Ừm, tôi nghĩ là vậy, chắc là còn có cả Isakov, có lẽ vẫn còn có cả người khác nữa. Chỉ như vậy mới có thể giải thích được mọi chuyện lúc này. Brainin, Stechkin và Isakov, chắc chắn có liên quan tới Misha, đồng thời cách đây nhiều năm, họ đã trở thành đồng minh của nhau, cùng tiến cùng lui. Bao nhiêu năm qua rồi, tuy bọn họ mỗi người một số phận, nhưng bất luận thế sự có chuyển biến ra sao, họ vẫn âm thầm tuân thủ giao ước năm nào, đến tận khi tôi tới tìm họ để nói chuyện”.

“Trời ơi! Sức mạnh gì mà có thể khiến họ sau bao nhiêu năm vẫn một mực đoàn kết như vậy? Họ phải biết rằng, thời thế đã thay đổi, Brainin là một vị tướng, còn Stechkin chỉ là một tù nhân thấp hèn, một người trên trời, một người dưới đất, vậy mà hai người họ vẫn giữ giao ước năm nào!”, Ilyushin không sao tin được.

“Sự thật là như vậy, hình như họ đều đang giữ một số bí mật năm xưa, đây chính là điều mà chúng ta quan tâm. Tiếc là...”

“Vậy trong số họ, ai mới chính là bàn tay hắc ám phía sau?”

“Tôi không biết, có thể mấy người họ đều không phải, nhưng chắc chắn họ đều có liên quan tới chuyện trước đó”.

“Có khi nào là Stechkin không nhỉ? Ông ta điều khiển từ xa từ trong tù, không ai ngờ được là ông ta. Nhưng khi cô đến thẩm vấn ông ta thì ông ấy đã hốt hoảng, vậy nên mới vượt ngục đào tẩu, đồng thời phóng lửa thiêu chết Brainin”, Ilyushin suy đoán.

“Có khả năng đó, nhưng tôi cho rằng không thực tế; Bonika được phòng bị vô cùng nghiêm ngặt, lại cách xa thành phố, ở đó khó mà điều khiển từ xa được. Còn ở đây, thi thể trong biển lửa đó có phải là Brainin hay không thì vẫn cần phải tiến hành chứng thực thêm bước nữa.”

“Sao cơ, cô vẫn nghi ngờ Brainin ư?”

“Đừng quên Tymoshenko đã nhắc đến người có biệt danh là ‘Tướng quân!’, Yelena ngáp ngừng một lúc rồi nói liếp: “Dĩ nhiên, theo như thông thường thì điều tra bước đầu của tôi phán đoán rằng, thi thể đó là của Brainin, hơn nữa Brainin quả thực cũng không giống bàn tay hắc ám phía sau lắm. Nhưng ngoài Stechkin và Brainin ra, thì chúng ta còn có thể điều tra ai khác đây? Trừ phi Isakov đội mồ sống dậy!”

“Đúng vậy! Hiện giờ Stechkin đã tháo chạy, Brainin thì đã chết. Nếu Stechkin không lộ diện nữa thì chúng ta cũng không còn bất cứ manh mối nào khác.Ồ! Xem ra chúng ta lại quay về điểm xuất phát rồi!”

“Đúng vậy, thượng tá, lý giải của anh rất chuẩn xác, giờ cần anh và cả cấp dưới của anh đẩy nhanh tiến độ làm việc, một mặt giám định thi thể đó, xác định xem đó có phải là Brainin hay không, rồi còn cần phải cứu sống Igor, tiến hành điều tra thêm bước nữa để lấy chứng cứ. Mặt khác phải đề cao cảnh giác, đề phòng gã biến thái quái quỷ Stechkin xuất hiện lại”, Yelena như đang giao nhiệm vụ cho Ilyushin, người có quân hàm cao hơn cả mình. ..

“Stechkin? Ông ta vẫn có thể xuất hiện sao?”, Ilyushin không tin Stechkin có thể dễ dàng lộ diện đến vậy.

“Lẽ nào lại không?”, Yelena giống như đang tự lẩm bẩm, “Có thể lắm chứ! Những kẻ đó đã dám mạo hiểm đến vậy, tốn bao nhiêu công sức để cứu ông ta từ Bonika ra, chắc chắn sẽ dùng tới ông ta!”

“Có khi... có khi bàn tay hắc ám phía sau chỉ muốn Stechkin câm miệng”, Ilyushin suy đoán.

“Ý anh là giết người diệt khẩu?! Nếu vậy thì thà biến ông ta thành một cái xác cháy đen giống Brainin thế này há chẳng tốt hơn sao?”, Yelena hỏi lại.

Ilyushin gật đầu tán đồng. Yelena nói xong, quay đầu đi về phía xe mình. Ilyushin vội vàng gọi cô lại: “Cô giao cho tôi bao nhiêu là nhiệm vụ như vậy, còn cô thì làm gì thế?”

“Tôi?”, Yelena cố nở một nụ cười với Ilyushin, “Tôi phải nghỉ ngơi chút đã, nếu không thì sẽ nổ tung mất!”. Nói xong, Yelena chui vào trong chiếc Fiat của mình, lao về phía rừng rậm tối đen.

Yelena vừa kể xong đoạn hồi ức khiến người ta không khỏi rùng mình, Hàn Giang đã vội vàng hỏi ngay: “Vậy sau đó thì sao? Kết quả điều tra của bọn em thế nào?”

Yelena nhún nhún vai, giở hai tay ra: “Trắng tay!”

“Trắng tay? Sao lại thế được?”, Hàn Giang truy hỏi.

“Đúng thế! Thi thể bị thiêu cháy đó là Brainin sao?”,

Đường Phong cũng hỏi.

“Thi thể đó bị thiêu cháy quá nghiêm trọng, chúng tôi chỉ có thể bước đầu phán đoán đó là thi thể của một người đàn ông trung niên hoặc già hơn, kết quả giám định cụ thể vẫn chưa có. Tuy Igor đã được cứu sống, nhưng anh ấy vẫn chưa cung cấp được manh mối nào có giá trị. Theo như anh ấy nói thì đám phần tử vũ trang đó tới bằng máy bay, bọn chúng phối hợp chặt chẽ trong ngoài với nhau, lực lượng vô cùng mạnh, mục tiêu rõ ràng là nhắm vào Stechkin. Bởi vậy, đến khi cảnh sát canh ngục phản ứng ra thì đã quá muộn rồi”.

“Điều này hoàn toàn phù hợp với thủ đoạn hành động của bàn tay hắc ám phía sau đó!”, Đường Phong phán đoán.

Yelena gật gù: “Hiện giờ có hai điểm khiến tôi đau đầu, một là, tại sao sau khi tôi tới tìm Stechkin và Brainin thì họ lại xảy ra biến cố lớn như vậy?”

“Thì rõ ràng là xung đột với việc điều tra của em rồi!”, Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, Stechkin bị nhốt trong tù mấy chục năm cũng chẳng có ai đến cứu, Brainin về hưu cũng hơn chục năm rồi, đang sống yên ổn. Nhưng em vừa tìm tới họ thì họ đã xảy ra chuyện.”

“Điều đó cho thấy việc điều tra của cô đã động chạm tới dây thần kinh của hung thủ hắc ám phía sau, hẳn không chấp nhận việc cô đi tìm Stechkin và Brainin”, Đường Phong phân tích.

“Điều thứ hai khiến tôi nghi ngờ là Stechkin và Brainin đã nhiều năm không liên lạc với nhau, nhưng khi tôi hỏi thăm họ về chuyện trước đây, thì họ lại trả lời gần như giống hệt nhau, không lộ chút sơ hở nào!”, Yelena nói.

“Thì giống như cô đã phân tích với Ilyushin, còn có việc gì khiến người ta nhớ như in sau mấy chục năm nữa, đó chắc chắn là chuyện khắc cốt ghi tâm, không thể xóa nhòa rồi. Nhưng hai người họ lại tường thuật sự việc khớp nhau đến mức không lệch đi đâu được, điều này chắc chắn có vấn đề. Việc mà họ giấu giếm đã xảy ra mấy chục năm trước rồi, vậy mà vẫn khiến họ phải né tránh đến nhường vậy, tôi nghĩ chắc chắn là do họ sợ hãi điều gì đó”, Đường Phong suy đoán.

“Sợ hãi điều gì đó là sao?”, Yelena hỏi lại.

“Tôi nghĩ điều đó chắc chắn có liên quan tới năm 1964 bị thất lạc. Những người tham gia bảo vệ Misha năm 1964 nhất định đã gặp phải một biến cố lớn trong cuộc đời họ vào năm đó”, Đường Phong nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng hiện giờ Misha đã chết, Isakov cũng chết rồi, Brainin cũng chết, Stechkin thì vượt ngục, vậy còn ai là người trong cuộc năm nào?”, Yelena chau mày.

“Có lẽ...”, Hàn Giang ngập ngừng một lúc, Đường Phong và Yelena cùng nhìn Hàn Giang, “Có lẽ vấn đề là ở chỗ Stechkin...”

“Ồ?”

“Mọi người nghĩ mà xem, theo như suy đoán ban nãy, bàn tay hắc ám phía sau không muốn để chúng ta tiếp xúc với người biết được chân tướng sự việc năm nào. Giả sử Misha và Brainin đều bị bàn tay hắc ám đứng sau hại chết, vậy thì tại sao Stechkin lại được chúng cướp ngục cứu đi? Nếu không muốn Stechkin mở miệng thì cho luôn hắc ám ta một phát súng là được rồi. Người chết rồi thì đâu còn mở miệng được, vậy sao chúng phải cứu hắc ám ta ra?”, Hàn Giang vừa suy đoán vừa nói ra nghi ngờ của anh.

“Ý anh là Stechkin chính là bàn tay hắc ám phía sau?”, Đường Phong kinh ngạc.

Hàn Giang lắc đầu: “Hiện giờ tôi vẫn chưa thể chắc chắn, nhưng không thể loại trừ khả năng này. Yelena, vậy sau đó bọn em không tìm kiếm Stechkin sao?”

“Dĩ nhiên là có chứ. Ilyushin giăng lưới rất rộng, nhưng đến cả chút mùi vị của Stechkin anh ta cũng không ngửi thấy.”

“Vậy bức ảnh này thì sao? Bức ảnh cho thấy gã này hình như hiện giờ đang rất ổn”, Hàn Giang nhìn bức ảnh nói.

“Sau đó lại xảy ra một chuyện kì quái, chính là bức ảnh này. Có một hôm, Ilyushin đột nhiên nhận được bức ảnh này”, Yelena nói.

“Không biết là ai gửi sao?”, Hàn Giang hỏi.

Yelena lắc đầu: “Không biết, trong phong bì chỉ có bức ảnh này.”

“Đây quả thật là chuyện kì quái, là ai đã gửi cho các cô bức ảnh của Stechkin? Là bàn tay hắc ám phía sau đó sao? Rõ ràng không thể. Hắc ám không thể cứu Stechkin xong lại cung cấp cho các cô manh mối để kiếm Stechkin!”, Đường Phong lẩm bẩm.

“Ừm, tạm thời các anh đừng quan tâm tới việc ai gửi bức ảnh vội, hãy xem bức ảnh này, các anh còn nhìn thấy điều gì không?”, Yelena hỏi Đường Phong và Hàn Giang.

“Nhìn thấy điều gì? Không phải là Stechkin sao?”, Hàn Giang ngẫm nghĩ một hồi cũng không nhìn ra manh mối nào trên bức ảnh.

Nhưng Đường Phong hình như lại nhìn ra một số vấn đề: “Khung cảnh này...”, Đường Phong trở nên do dự, cuối cùng vẫn khẳng định, nói: “Khung cảnh này là ở Trung Quốc.”

“Sao cơ? Stechkin đã từng tới Trung Quốc?”, Hàn Giang ngạc nhiên.

“Tôi không những nhìn ra đây là Trung Quốc mà còn đoán rằng, rất có khả năng là chụp trên dãy núi Hạ Lan.”

“Sao... sao lại như vậy được? Chỉ dựa vào bức ảnh này mà cậu có thể nhận ra Stechkin đã tới núi Hạ Lan ư?”, Hàn Giang không tin.

Đường Phong chỉ vào cảnh trong ảnh, nói: “Anh nhìn chỗ này, khung cảnh là rừng núi phía gần toàn là cây hạnh nhân Mông cổ, trên dốc núi phía xa là cây vân sam Thanh Hải, hai loài thực vật này đều phân bố tại khu vực tây bắc nước ta. Theo tôi biết thì trên núi Hạ Lan cũng có hai loài cây này.”

“Chỉ dựa vào cái này thôi sao?”, Hàn Giang bán tín bán nghi.

“Còn nữa, anh nhìn vách núi cheo leo trong ảnh đi!”,

Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang.

“Trên vách núi? Hình như là hai con vật gì đấy, sơn dương phải không?”, Hàn Giang không hiểu ý Đường Phong.

“Đó là cừu hoang Himalaya”, Đường Phong khẳng định.

“Cừu hoang Himalaya?”

“Giữa những vách núi dựng đứng cheo leo là nơi mà cừu hoang Himalaya rất thích sống. Cừu hoang Himalaya, cộng thêm thực vật trong ảnh, về cơ bản tôi có thể khẳng định bức ảnh này được chụp trên dãy núi Hạ Lan”, Đường Phong suy đoán.

“Stechkin xuất hiện trên núi Hạ Lan?! Lẽ nào bọn chúng đã biết được kế hoạch tiếp theo của chúng ta?”, Hàn Giang có chút mơ hồ.

“Xem ra, rất có khả năng bọn chúng lại đi trước một bước”, Đường Phong nói.

Yelena không hiểu Hàn Giang và Đường Phong ý gì, vậy là Đường Phong kể lại cho Yelena nghe về tin tức mà giáo sư La giải mã được. Cô nghe xong, nói: “Vậy là, lần này tôi tới đây là quá đúng rồi. Bước tiếp theo chúng ta sẽ tới núi Hạ Lan, hi vọng không những có thể đoạt được kếp tranh ngọc mà còn tóm được cả Stechkin”.

“Em? Đi cùng bọn anh sao?”, Hàn Giang nhìn nhìn Yelena, có chút do dự.

“Sao? Không được à? Cái gã Stechkin đó lợi hại hơn Stephen rất nhiều đấy, không có em, chỉ dựa vào anh chắc chắn không đấu lại với hắn đâu!”, Yelena nói.

“Xem ra đành phải vậy thôi. Stephen vẫn chưa tóm được, giờ lại mọc thêm Stechkin!”, Hàn Giang lẩm bẩm.

Mọi người chia nhau chuẩn bị, chẳng mấy chốc năm người Đường Phong, Hàn Giang, Yelena, Từ Nhân Vũ và Makarov đã lần lượt xuất phát.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

52. Chương 2

Chương 2

Nhà trọ trên núi

Hàn Giang đang định về phòng thì Đường Phong bỗng trông thấy một tấm bản đồ treo trên bức tường ngoài phòng đón khách. Tấm bản đồ đó nhàu nhĩ, vàng ố, xem ra đã cũ lắm rồi. Đường Phong hoàn toàn bị cuốn hút bởi nó, Hàn Giang không hiểu liền bước tới cạnh anh, cũng chăm chú nhìn tấm bản đồ, chậm rãi đọc mấy chữ hán phồn thể bên mép tranh...

Tiết trời đầu xuân, năm người tập hợp lại tại Ngàn Xuyên, lên một chiếc Cherokee rời khỏi bình nguyên Hà Sáo phì nhiêu, tiến thẳng vào sâu trong núi Hạ Lan. Dãy núi Hạ Lan cao lớn giống như một người khổng lồ nằm vắt ngang giữa sa mạc Badain Jaran và bình nguyên Hà Sáo, lấy thân mình chắn gió cát của sa mạc Badain Jaran, mang lại sự trù phú và đông đúc cho bình nguyên Hà Sáo. Đây từng là ngọn núi thần trong lòng người Đảng Hạng, nó đã chứng kiến những thăng trầm, hưng thịnh suy vong của vương triều Tây Hạ và cũng cất giữ biết bao bí mật lịch sử của vương triều.

Xe tiến lên đèo giữa núi, hai ngọn tháp nguy nga sừng sững dựng đứng hai bên. “Đây chính là ngọn tháp của thời kì Tây Hạ”, Đường Phong vừa nhìn đã nhận ra ngay đây là kiến trúc Tây Hạ, “Người Đảng Hạng tín ngưỡng Phật giáo, Nguyên Hạo đã từng hạ lệnh xây dựng nhiều Phật tự tại nhiều nơi trên đất nước Trung Quốc. Nghe nói, dưới thời kì Tây Hạ, trong núi Hạ Lan, Phật tự nhiều vô số.”

“Nhưng đâu mới là ngôi chùa Hắc Thấu mà chúng ta cần tìm?”, Từ Nhân Vũ hỏi.

“Đáng tiếc là hiện giờ những Phật tự này đã mai một không còn nữa, muốn tìm thấy chùa Hắc Thấu thì chỉ có thể dựa vào cuốn sổ ghi chép của Misha”, Đường Phong nói.

Xe vừa đi qua đèo chưa bao xa thì đường cái đã trở thành đường đất, đi tiếp một đoạn thì trước mặt thấp thoáng một làn khói. “Hình như phía trước có một thôn xóm”, Đường Phong nhớ tới thôn dân mà Misha nhắc tới trong cuốn sổ.

Chiếc Cherokee chậm chậm tiến về phía làn khói. Lúc này, Đường Phong mới nhìn rõ, hóa ra không phải là thôn xóm gì cả, chỉ có độc một căn nhà lẻ loi. Trước cửa căn nhà này treo một tấm biển, giống như một nhà trọ.

“Thôn còn chẳng thấy đâu sao tự nhiên lại mọc lên một nhà trọ thế này?”, Từ Nhân Vũ nghi ngờ.

“Có lẽ là nhà trọ chuyên dành cho khách du lịch bụi”, Đường Phong suy đoán.

Mọi người nhảy xuống xe, cẩn thận quan sát. Một căn nhà gỗ hai tầng được thiết kế tinh xảo, nhỏ nhắn xinh xắn, hiện lên vô cùng đẹp đẽ dưới những rặng núi làm nền phía sau lưng.

Giờ đang là buổi trưa, vừa vào nhà trọ, Đường Phong liền ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Bà chủ sau quầy lễ tân khoảng gần 40 tuổi, trẻ trung duyên dáng, vừa trông thấy Đường Phong và mọi người liền rất nhiệt tình: “Các vị chuẩn bị vào núi chơi phải không?”

Hàn Giang gật đầu: “Bà chủ, chỗ bà có thể ở lại được chứ?”

“Được, tầng hai đều là phòng cho khách. Chỗ tôi đây tuy không to, nhưng cũng có tới bốn phòng đấy!”

“Vậy được, tôi thuê cả bốn phòng!”

“Bốn phòng? Anh định ở lại đây ư?”, Đường Phong không ngờ Hàn Giang lại định qua đêm ở đây.

Bà chủ nghe thấy vậy cũng ngó người ra một lúc, rồi liền thu ngay lại nụ cười: “Anh này mạnh mẽ thật đấy! Năm người các anh muốn ở bốn phòng?”

“Sao? Không được ư?”

“Được, tất nhiên là được. Nhưng hai phòng đã có người ở rồi!”

“Ồ?”, không chỉ Hàn Giang ngạc nhiên mà tất cả mọi người đều bất ngờ. Tầm này không phải mùa du lịch, nhà trọ trong núi sâu sao lại có người nhanh chân thuê trước được nhỉ.

Là ai vậy? Mọi người đều bắt đầu thầm suy đoán.

Hàn Giang đang định cất lời tiếp tục hỏi han thì Đường Phong kéo nhẹ vạt áo anh, cười nói với bà chủ: “Vậy cho chúng tôi thuê hai phòng còn lại”.

Thế là bà chủ liền dẫn mọi người lên tầng hai. Vòng quanh lối cầu thang, phía đông, tây, nam, bắc mỗi hướng đều có một phòng trọ. Bà chủ chỉ phòng phía tây và phía bắc nói: “Hai phòng đó đều có người rồi, các anh ở tạm hai phòng này nhé!”. Nói xong, bà đưa chìa khóa cho Đường Phong rồi quay xuống.

Nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, bà ta quay lại chống nạnh, nói một tràng đúng kiểu đã thuộc bài: “Nhà trọ phục vụ quý khách các loại rượu và nước giải khát, mì, cơm, trà nước, cũng có thể gọi món, xào hấp luộc chiên, hương vị hoang dã, chỉ cần là những món trên thực đơn, chúng tôi đều có thể làm. Nhưng các anh nhất định phải nhớ giờ ăn, bữa sáng là từ 7 giờ tới 8 giờ, bữa trưa là từ 12 giờ trưa tới 1 giờ chiều, bữa tối là từ 6 giờ tới 7 giờ, quá giờ không phục vụ.”

Nói xong, bà chủ ngừng nguẩy cặp lông mày sộ bước xuống cầu thang. Đường Phong chia phòng, để Makarov và Yelena một phòng, còn mình, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ một phòng. Bước vào phòng trọ, Đường Phong thấy căn phòng không rộng lắm nhưng rất ngăn nắp, bố trí gọn gàng đâu ra đấy, kéo rèm cửa sổ ra là thấy cảnh núi non xa tít tằm mắt.

Đường Phong vừa đặt ba lô xuống, Hàn Giang đã hỏi ngay: “Ban này tôi đang định hỏi bà chủ, sao cậu lại ngăn tôi lại?”

“Anh hùng hùng hổ hổ hỏi như vậy, ai còn muốn trả lời anh.”, Đường Phong trả lời.

“Vậy cậu đi hỏi đi!”

“Tôi còn phải hỏi anh đấy, sao tự nhiên anh lại quyết định ở lại đây? Bây giờ vẫn còn sớm, mà kể cả trời có tối đi chẳng nữa thì chúng ta cũng mang theo lều mà. Lẽ nào anh muốn hỏi thăm chút tình hình gì đó từ bà chủ kia?”

“Lý do đó không đủ hợp lý sao? Chúng ta cũng không biết vị trí cụ thể của chùa Hắc Thứ, mạo hiểm vào núi có khi chẳng thu hoạch được gì, vậy thà ở lại đây còn hơn, may ra còn hỏi han được tin tức!”, Hàn Giang nói ra lý do của mình.

“Nhưng hiện giờ Stechkin đã tới núi Hạ Lan, không biết chừng đối thủ cũ của chúng ta cũng đã tới rồi, bởi vậy thời gian của ta cũng không còn nhiều nữa!”, Đường Phong không khỏi sốt ruột.

“Lẽ nào bọn chúng cũng biết chùa Hắc Thứ sao?”

“Đừng quên những gì chúng ta đã nói ở Mã Khúc”, Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang.

“Cậu vẫn nghi ngờ...”, Hàn Giang nói được nửa chừng thì hai người đã hiểu ý nhau.

2

Ổn định xong, tất cả mọi người xuống nhà ăn cơm.

Ăn uống no nê rồi, Đường Phong cũng không thấy ai ở hai phòng trọ còn lại xuất hiện. Từ Nhân Vũ, lão Mã và Yelena ăn xong về đều phòng nghỉ ngơi.

Hàn Giang đứng một mình ngoài phòng hút thuốc, Đường Phong vỗ vai Hàn Giang hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

Hàn Giang nhả ra một vòng khói vừa to vừa tròn: “Hiện giờ tôi đang nảy sinh hứng thú với người trong hai căn phòng đó, thậm chí còn vô cùng hứng thú nữa.”

Đường Phong trầm ngâm một hồi, nói: “Có khi anh đa nghi rồi, biết đâu người ta tới để leo núi thật.”

Hàn Giang đứng dậy, vỗ vai Đường Phong một cái: “Cậu nói tôi hùng hùng hổ hổ, vậy lần này tới lượt cậu đấy. Ăn cần nhiệt tình với bà chủ chút, cố moi chút gì đấy từ miệng bà ta ra.”

Đường Phong nghe thấy vậy liền muốn ọe, nhưng cũng đành phải tự mình ra tay, xuống nịnh nọt bà chủ. Đường Phong và Hàn Giang cùng quay lại phòng đón khách tầng một, Đường Phong tươi cười, đối lòng nịnh nọt bà chủ một hồi, sau đó mới bắt đầu moi thông tin từ bà ta.

“Hiện giờ kinh doanh thế nào?”

Bà chủ nghe lời mấy ngon ngọt từ Đường Phong, giờ vẫn còn đang hớn hờ, đối với Đường Phong ắt hẳn hỏi gì đáp nấy: “Theo lý mà nói thì hiện giờ không phải là mùa du lịch, kinh doanh đáng lẽ không tốt lắm, nhưng chắc năm nay số tôi may mắn, lúc này không phải nhà trọ đều kín phòng đó sao!”

“Hai phòng đó là ai thuê vậy? Sao buổi trưa không thấy họ xuống ăn cơm?”, Đường Phong lại hỏi.

Bà chủ liếc một cái lên lầu: “Phòng phía nam là một đôi tình nhân, hú ha hú hí, giống như đi trăng mật vậy, bữa trưa của họ tôi đều phải bưng lên đấy!”

“Trăng mật mà đi leo núi sao?”

“Ý tôi là họ thăm thiết giống như mới cưới nhau đi trăng mật, còn người ta có phải thế thật hay không thì tôi không biết...”

“Vậy còn phòng phía đông thì sao?”, Đường Phong kịp thời ngắt lời bà chủ.

“Phòng phía đông là một người đàn ông.”

“Mỗi mình?”

“Ừm, mỗi một mình.”

“Cũng đến leo núi?”

“Chắc là vậy. Nhưng người đó rất ít nói, mặt mũi lăm lì, còn lăm lì hơn cả cái anh kia!”, nói xong bà chủ liền chỉ sang Hàn Giang bên cạnh.

Hàn Giang lập tức lườm một cái, hậm hực nói: ‘Đúng là đã giả chết rồi mà vẫn còn bị trúng đạn! Hai người nói chuyện nhé, tôi đi đây!’

Hàn Giang nói là đi, nhưng thực ra là ngồi xổm ngoài cửa, đóng tai nghe ngóng, không bỏ sót lấy một từ của bà chủ.

“Ông ta trông thế nào?”, Đường Phong lại hỏi.

Bà chủ ngẫm nghĩ một lúc: “Chẳng biết được, không cao không thấp, không béo không gầy, mặt mũi cũng chẳng có gì đặc biệt, chắc tầm 40 tuổi”.

“Ông ấy đến đây mấy hôm rồi?”

“Đến được vài hôm rồi đấy. Ông ta rất kì lạ, đến cái là trốn trong phòng, cũng không cần tôi đưa cơm. Mỗi sáng sớm ra ngoài leo núi hai tiếng đồng hồ, sau đó quay về cứ ở lì trong phòng, cũng chẳng nói gì với tôi.”

“Ồ?”, Đường Phong giật mình ngạc nhiên ngửa đầu nhìn lên cầu thang dẫn lên tầng hai.

“Giờ này chắc ông ấy đang ở trong phòng!”, bà chủ bổ sung thêm.

Đường Phong chìm trong suy tư. Mãi lúc sau anh mới đột nhiên hỏi bà chủ: “Gần đây còn có người nào có vẻ đặc biệt tới đây nữa không?”

“Người nào đặc biệt?”, bà chủ không hiểu ý Đường Phong.

“Ví dụ như người nước ngoài ấy!”

“Người nước ngoài à? Không phải ban nãy các anh có hai người đó sao?”

“Ngoài ra có còn ai nữa không?”

Bà chủ lắc đầu: “Chỗ xa xôi hẻo lánh thế này lấy đâu ra người nước ngoài, cả năm cũng chẳng trông thấy mấy người ấy chứ.”

Lúc này Đường Phong mới thở phào một cái, nhớ ra việc quan trọng nhất vẫn chưa hỏi: “Bà chủ, bà là người địa phương phải không?”

“Đúng vậy. Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở núi Hạ Lan, hiện

giờ cả gia đình tôi đều trông vào nhà trọ này!”, nghe khẩu âm của bà ta thì quả thực đúng là người địa phương.

“Vậy bà đã từng nghe nói chỗ nào trên núi Hạ Lan có một nơi tên là chùa Hắc Thấu chưa?”

“Chùa Hắc Thấu? Là một ngôi miếu ư?”

Đường Phong vừa nghe thấy hình như có manh mối liền vội vàng nói: “Đúng, đúng, là ngôi miếu.”

Bà chủ ngẫm nghĩ: “Tôi sống ở núi Hạ Lan mấy chục năm nay, nhưng chưa từng nghe thấy nơi nào có chùa Hắc Thấu cả. Xung quanh đây cũng chẳng có miếu mạo nào hết!”

Đường Phong nghe thấy vậy liền lập tức ỉu xiu. Nhưng anh không tuyệt vọng, hỏi tiếp: “Bà nghĩ kĩ lại xem, có thể hiện giờ ngôi miếu đó không còn nữa”.

Bà chủ lắc đầu dứt khoát: “Quả thực không nhớ gần đây có chùa Hắc Thấu nào cả. Hay là các anh thử hỏi người khác xem?”

Đường Phong thất vọng đến đỉnh điểm. Hỏi người khác? Nơi này vẫn còn người khác để hỏi sao? Đường Phong lại hỏi thăm bà chủ về đường xá quanh đây, bà chủ nhiệt tình chỉ đường cho anh: “Qua nhà trọ này của chúng tôi, đi tiếp vào trong núi thì chẳng còn bóng người nào đâu.

Tới dưới chân núi thì đến cả đường đất như trước cửa cũng không có thì lấy đâu ra miếu mạo được?”

Đường Phong ngoài miệng cảm ơn bà chủ, nhưng trong bụng lại nhủ thầm: “Lẽ nào ngay từ đầu chúng ta đã đi nhầm? Sổ ghi chép của Misha sao có thể sai được, như vậy xem ra chùa Hắc Thấu đã không tồn tại từ lâu rồi, thế nên người dân địa phương cũng không biết tới nó.”

Đường Phong mang theo mớ suy nghĩ rối rắm bước ra khỏi nhà trọ, đúng lúc gặp Hàn Giang, anh hỏi: “Anh đã nghe thấy cả rồi chứ?”

“Ừm”, Hàn Giang gật đầu.

“Xem ra khởi đầu chúng ta đã không thuận lợi rồi, ngôi chùa Hắc Thấu đó quả thực không dễ tìm.”

Hàn Giang trầm ngâm một lúc mới nói: “Tạm thời không quan tâm tới chùa Hắc Thấu vội, ngược lại, giờ tôi vô cùng tò mò về người đàn ông bí ẩn ở phòng trọ phía đông kia.”

“Còn cả đôi tình nhân trong phòng phía tây nữa, cũng phải để ý.”

“Đúng, xem bữa tối nay có thể gặp họ không, nếu họ không chịu lộ diện thì tôi sẽ nghĩ cách”, Hàn Giang tự lẩm bầm.

“Anh có cách gì?”

“Lúc đó cậu sẽ biết.”

Đường Phong và Hàn Giang lại quan sát tình hình xung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Chẳng mấy chốc, mặt trời đã xuống núi, giờ ăn tối đã đến.

3

Đường Phong cùng mọi người tới phòng ăn tầng một từ sớm. họ tìm một chiếc bàn dài to nhất ngồi xuống. Trong phòng ăn, ánh đèn trắng âm u, Đường Phong liếc chiếc bàn hình vuông bên cạnh rồi lại nhìn lên cửa cầu thang trên tầng hai. Đúng lúc này, trên lầu có tiếng động, là tiếng đóng mở cửa, ngay sau đó là tiếng bước chân, lát sau, một đôi nam nữ đã bước xuống cầu thang.

Hai người này nhìn thấy hội Hàn Giang cũng có chút ngạc nhiên, bước chân chậm lại. Nhưng chẳng mấy chốc họ đã tự nhiên trở lại, cô gái cười nói với chàng trai: “Người đến leo núi càng lúc càng đông nhì!”

“Đúng vậy, anh cứ tưởng mùa này chẳng có ai đến đây!”, chàng trai nói.

Hai người ngồi xuống bàn bên cạnh, gọi mấy món,

ăn ngon lành. Ngược lại, năm người Hàn Giang bàn bên này, mặt mũi vô cảm, im lặng không nói năng gì. Cuối cùng vẫn là Hàn Giang phá vỡ sự im lặng, hỏi chàng trai đó: “Hai bạn cũng tới đây leo núi sao?”

“Đúng vậy! Các anh thì sao?”

“Chúng tôi cũng vậy, lần đầu tiên tới đây, muốn hỏi đường các bạn.”

“Thật trùng hợp, chúng tôi cũng đến đây lần đầu!”

Nghe thấy họ vậy, Hàn Giang đành phải bỏ qua những câu hỏi mà anh đã chuẩn bị trước đó.

Mọi người ăn cơm xong, những người khác đều trở về phòng, Đường Phong và Hàn Giang vẫn ngồi trong phòng ăn, nhìn lên phía cầu thang. “Xem ra vị khách bí ẩn ở phòng phía đông tối nay không lộ diện đâu!”, Đường Phong thất vọng nói.

“Tôi có cách để ông ta lộ diện.”

Đường Phong không hiểu Hàn Giang định làm trò gì, hai người vẫn ngồi lại trong phòng ăn thêm một lúc, vẫn không thấy bóng dáng người đó đâu cả. Hàn Giang đang định về phòng thì Đường Phong bỗng trông thấy một tấm bản đồ treo trên bức tường ngoài phòng đón khách. Tấm bản đồ đó nhàu nhĩ, vàng ố, xem ra đã cũ lắm rồi. Đường Phong hoàn toàn bị cuốn hút bởi nó, Hàn Giang không hiểu liền bước tới cạnh anh, cũng chăm chú nhìn tấm bản đồ, chậm rãi đọc mấy chữ Hán phồn thể bên mép tranh: “Hạ... Lan... Sơn... tàng... bảo... đồ”.

“Đây là cái gì?”, Hàn Giang nhìn Đường Phong.

“Một tấm bản đồ kho báu!”, Đường Phong lẩm bẩm.

“Hừm, chỗ này mà cũng có một bản đồ kho báu sao? Lại còn treo trên tường nữa chứ?”, Hàn Giang cảm thấy nực cười.

“Đây là bản đồ kho báu giả!”, hai phút sau, Đường Phong nói ra phán đoán của mình.

“Giả ư?”

“Ừm!”, Đường Phong miết miết tấm bản đồ kho báu ố vàng trên tường, giải thích: “Tuy tấm bản đồ kho báu này vẽ rất giống, nhưng nhìn kĩ những thứ trên đó thì vẫn còn cả trăm chỗ sai sót, đặc biệt là tờ giấy này đã khiến tấm bản đồ lộ nguyên hình!”

“Giấy làm sao? Trông có vẻ rất cũ!”, Hàn Giang không nhận thấy điều gì.

“Loại giấy này mới được sản xuất cách đây vài năm, cố ý làm cho cũ, giả thành giấy thời kì Dân quốc, thời đó căn bản chưa hề sản xuất được loại giấy này. Hiện giờ trên thị trường đồ cổ xuất hiện loại hàng giả thế này, bởi vậy mà tôi mới nói rằng loại giấy này đã khiến tấm bản đồ kho báu này lộ nguyên hình.”

Đường Phong đang giải thích thì đột nhiên một giọng nói cất lên phía sau lưng: “Có mỗi một tờ giấy mà các anh cũng nghiên cứu nửa ngày vậy sao?”

Hai người giật mình, quay lại nhìn, dưới ánh đèn vàng vọt, không biết từ lúc nào, bà chủ đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng họ.

Bà chủ thấy họ hứng thú với bức bản đồ kho báu trên tường liền kéo họ tới quây lễ tân, chỉ hai bức tranh ngà vàng khác trên tường phía sau quây lễ tân, nói: “Nếu các anh hứng thú với bản đồ kho báu thì chỗ tôi đây vẫn còn đây này.”

Đường Phong vừa trông thấy vậy đã choáng, hai bức đó cũng là giả, hoàn toàn được in bằng giấy bây giờ để làm giả đồ cổ. “Bà chủ, lượng thứ cho tôi nói thẳng, mấy tấm bản đồ kho báu của bà đều là đồ rởm, được in lại bằng giấy hiện đại, sau đó bị làm cho cũ đi, giả mạo đồ cổ từ thời Dân quốc”, Đường Phong nói với bà chủ.

Không ngờ, Đường Phong vừa nói xong, bà chủ không những không nổi cáu, ngược lại còn hớn hỏ vỗ vai anh “bộp” một cái: “Phí lời, tôi cũng có bảo đây là đồ thật đâu, ai mà có bản đồ kho báu thật được chứ?”

“Vậy đây là...”

“Chẳng phải có nó thì có thể tăng thêm chút không khí cho nhà trọ nhỏ của tôi sao?”

“Tăng thêm chút không khí?”, Đường Phong không hiểu.

Bà chủ giải thích: “Chắc các cậu không biết chứ những người chúng tôi ở đây từ già đến trẻ đều lan truyền một truyền thuyết liên quan tới bản đồ kho báu..

“Ồ?”, cả Đường Phong và Hàn Giang đều thấy phấn chấn.

“Tôi cũng nghe ông nội tôi kể lại rằng, từ thời Dân quốc, chiến tranh loạn lạc, có một nhóm người hùng mạnh chuyên đi cướp bóc tài sản, tích lũy một lượng lớn vàng bạc châu báu. Sau này nhóm người đó bị chính phủ tóm gọn, những tên đạo tặc trốn thoát đã đem vàng bạc châu báu mà chúng tích lũy được cất giấu trong núi Hạ Lan”, bà chủ kể lại rất sinh động.

“Bởi vậy mọi người ở đây mới có truyền thuyết về bản đồ kho báu ư?”, Đường Phong nói.

“Ừm, từ khi tôi còn nhỏ thì người trong thôn chúng tôi đã lưu truyền về bản đồ kho báu này rồi, chỉ có điều là tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ. Nhưng khi mở nhà trọ này trong núi, để thu hút khách tới, tôi đã nghĩ ra chiêu này, dán những bản đồ kho báu giả này trong quán, cho có chút không khí thần bí.”

“Không ngờ bà chủ có đầu óc kinh doanh đến thế!”, Đường Phong cười nói.

“Đương nhiên, nếu không thì sao nhà trọ của tôi mới khai trương mà đã kín khách vậy được?”, bà chủ có vẻ đắc ý - “Khách trọ ở phòng phía đông và phía nam không phải tới đây vì tìm bản đồ kho báu đấy chứ?”, Hàn Giang trêu chọc.

“Đôi tình nhân ở phòng phía nam thì chắc không phải rồi, còn người đàn ông ở phòng phía đông lúc mới đến đã chăm chú nhìn bản đồ kho báu trên tường rất lâu, còn hỏi, chuyện tôi nữa. Chỉ có mỗi lần đó là tôi nói chuyện với ông ta vài câu, sau đó tôi chẳng chuyện trò gì với ông ấy nữa”.

“Ông ấy hỏi bà gì vậy?”, Hàn Giang sốt sắng hỏi.

“Ông ấy hỏi tôi mấy tấm bản đồ này từ đâu ra. Lúc đầu tôi không nói thật, nói dối ông ấy là do tổ tiên truyền lại. Nhưng ông ấy cũng giống như cậu chàng này, nhìn ngay ra tấm bản đồ kho báu này là giả”, vừa nói bà chủ vừa chỉ vào Đường Phong.

“Xem ra người này cũng có chút nghề đấy!”, Hàn Giang nói.

“Bởi vậy tôi mới nói người đó hình như rất quan tâm tới bản đồ kho báu”, bà chủ nói.

“Bản đồ kho báu? Khách trọ phòng phía đông?”, Hàn Giang nghĩ tới đây mà trong lòng lại trào lên một mối nghi ngờ lớn.

4

Kim đồng hồ vừa nhích qua 10 giờ tối, Từ Nhân Vũ đã ngáy như sấm. Đường Phong cũng bắt đầu buồn ngủ, nhưng đúng lúc này, Hàn Giang lại chọc chọc anh. Đường Phong vẫn chưa hiểu gì cả, nhưng cũng đi cùng Hàn Giang ra ngoài cửa phòng. Phòng đón khách dưới tầng một tối om, tầng hai cũng không có lấy một tia ánh sáng. Hàn Giang cúi đầu dặn dò: “Giờ tôi sẽ vào phòng phía đông, nếu bị người trong đó phát hiện thì tôi giả vờ say rượu, nói rằng phòng anh ta không khóa cửa, cậu lập tức vào đó lôi tôi ra, nếu tôi phát ra tiếng chuột kêu trong đó thì cậu vào nhé!”

Đường Phong có chút lo lắng: “Anh vào bằng cách nào?”

Hàn Giang lại lôi ra một đoạn dây thép: “vẫn theo cách cũ”.

Đường Phong choáng: “Xem ra anh quen phạm tội rồi!”

“Đại trưởng phu hành sự, không câu nệ tiểu tiết!”, Hàn Giang nghiêm túc nói.

Nói xong, Hàn Giang rón rén nép vào cửa phòng phía đông, áp tai vào cửa nghe ngóng một lúc, không thấy động tĩnh gì cả. Lúc này, Hàn Giang mới bắt đầu đưa sợi dây thép vào chọc ngoáy. Nhiều lúc Đường Phong thấy thật thần kì, chỉ loáng một cái, chưa tới hai giây mà cửa phòng phía đông đã bị Hàn Giang mở ra rồi.

Hàn Giang mở hé cửa phòng phía đông, lách người chui vào. Đường Phong căng thẳng nhìn vào trong phòng, năm phút sau, trong phòng vọng ra hai tiếng chuột kêu chít chít.

Đường Phong đã chuẩn bị để lao vào lôi Hàn Giang ra nhưng lại nghe thấy tiếng chuột kêu. Anh cảm thấy kì lạ, lẽ nào người trong phòng không phát hiện ra Hàn Giang xông vào? Đường Phong nghi ngờ, chậm chậm bước tới phía cánh cửa gỗ đó. Anh khẽ đẩy cửa, sợ rằng tiếng cọt két của cửa sẽ làm người đàn ông trong phòng tỉnh dậy.

“Quả đúng như tôi dự liệu!”, giọng nói chắc nịch của I làn Giang khiến Đường Phong giật bắn mình.

Ngay sau đó là một chùm ánh sáng đèn pin sáng trưng rọi lên người Đường Phong. Đường Phong khẽ kêu lên: “Anh điên à?”

Hàn Giang bước đến, đóng cửa lại, sau đó dùng đèn pin quét nhanh một lượt khắp phòng, cuối cùng, chùm ánh sáng chiếu lên giường. Lúc này Đường Phong mới phát hiện ra, trên giường không có ai, cả căn phòng trống không!

“Thế là thế nào?”, Đường Phong vô cùng ngạc nhiên.

“Buổi chiều lúc cậu hỏi han bà chủ về tình hình phòng trọ này, tôi đã nghĩ ngay tới khả năng người đó không ở trong phòng”, Hàn Giang nói.

“Ồ? Tại sao?”

“Cậu nghĩ xem, ai lại chạy tới vùng núi xa xôi hẻo lánh này để mỗi ngày chỉ xuất hiện có một lần, thời gian còn lại thì tự nhốt mình trong phòng?”

“Ừm, vậy ông ta đi đâu nhỉ?”

“Tầm này đến núi Hạ Lan, lại bí ẩn như vậy, theo cậu đó có thể là ai?”, Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Anh nghi ngờ Stechkin? Nhưng bà chủ nói rằng không trông thấy người nước ngoài nào mà!”

“Đừng quên người bạn cũ của chúng ta “Stephen!”, Đường Phong kinh ngạc, “Hắn ta cũng tới núi Hạ Lan rồi, vậy thì chỗ này sát khí tứ bề mai phục, nguy hiểm khôn lường rồi!”

“Dĩ nhiên, hiện giờ ta vẫn chưa thể khẳng định người ở phòng này có phải là Stephen hay không, cũng có thể là một người khác, nhưng tôi nghĩ người này chắc chắn có liên quan tới thứ mà chúng ta cần tìm”, Hàn Giang vừa nói, vừa di chuyển đèn pin tới những góc khác trong phòng: “Thử xem gã này để lại vết tích gì”.

5

Đường Phong cũng bật đèn pin, hai người tỉ mỉ tìm kiếm trong phòng. Lục soát một lượt, chỉ có một chiếc va li màu xám đặt dưới giường là thu hút sự chú ý của hai người. Họ đưa mắt nhìn nhau, sau đó kéo chiếc va li ra. “Tách” một tiếng, chiếc va li không khóa nhanh chóng được mở ra. Lòng Đường Phong vô cùng hụt hẫng, có vẻ trong va li không có thứ gì quan trọng. Quả nhiên, trong đó chỉ có một bộ quần áo gió, một đôi giày leo núi, một đôi găng tay và vài bộ quần áo thông thường.

“Cao thủ từ trước tới nay đâu dễ để lại manh mối cho người khác.”

Đường Phong nói xong định đóng va li lại, nhưng Hàn Giang đã hất tay anh, rồi lôi từ trong xấp quần áo gió được gấp chỉnh tề ra một chiếc túi ni lông trong. Đường Phong giật mình, chăm chú nhìn, hóa ra trong túi ni lông là một tờ giấy đã ngả vàng. Hàn Giang hết nhìn tờ giấy trong túi ni lông, rồi lại nhìn Đường Phong, rồi anh đưa chiếc túi cho Đường Phong.

Dù sao Đường Phong cũng là dân chuyên nghiệp, anh mở túi ni lông ra, cẩn thận nhẹ nhàng lấy tờ giấy trong túi, mở ra, dàn phẳng. Lúc này họ mới phát hiện, tờ giấy trong túi hóa ra là một tấm bản đồ, chính xác mà nói, là một tấm bản đồ cũ.

“Xem ra cao thủ cũng có lúc sơ sẩy!”, Hàn Giang mở to mắt, mong có được tin tức quan trọng từ trên tấm bản đồ đó.

Đường Phong tức tốc xem một lượt tấm bản đồ:

“Đây là một tấm bản đồ được vẽ bằng tay từ thời Dân quốc, vẽ địa hình địa lý núi non dải tây bắc từ Tây Hạ tới Cam Túc.”

“Đừng lòng vòng nữa, chụp lại tấm bản đồ cũ này rồi rời khỏi đây đã!”, Hàn Giang nói.

Vậy là Đường Phong lấy điện thoại chuẩn bị chụp ảnh. Ai ngờ, Hàn Giang giống như làm ảo thuật, móc từ thắt lưng ra một chiếc máy ảnh mi ni: “Cái điện thoại đó của cậu làm sao mà chụp rõ được?”

“Còn phải nói, tôi làm sao mà so được với đặc công già như anh?”

“Cái gì mà đặc công già, cái này gọi là chuyên nghiệp!”, vừa nói, Hàn Giang vừa chụp lại tấm bản đồ thật nhanh rồi lại nhét nó vào túi ni lông, đặt về vị trí cũ.

Mọi việc xong xuôi, Hàn Giang đang định bỏ đi thì Đường Phong bỗng tóm anh lại: “Chúng ta theo dõi cả ngày trời cũng không thấy căn phòng này có người ra vào. Vậy anh nói xem, người trong phòng ra ngoài bằng cách nào?”

“Tôi thấy cậu càng ngày càng ngốc hơn đấy. Cái này mà cũng phải hỏi?”

Hàn Giang dẫn Đường Phong bước đến cạnh cửa sổ. Quả nhiên, Đường Phong trông thấy chốt cửa sổ không cài, rõ ràng là có người cố tình để vậy để tiện chui vào phòng từ bên ngoài. Đường Phong nhìn những rặng núi tinh mịn bên ngoài cửa sổ, bất giác chìm trong suy tư.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, mau đi thôi!”, Hàn Giang cất máy ảnh, rồi lại giống như làm ảo thuật móc ngay một chiếc bình nhỏ từ trong thắt lưng ra. Đường Phong nhìn mà ngớ cả người: “Đặc công giả như anh lắm trò thật đấy, lôi lọ thuốc xịt muối ra làm gì thế?”

“Thuốc xịt muối cái gì cơ chứ, đây là thuốc làm sạch không khí!”.

Hai người rón ra rón rén rút lui khỏi căn phòng phía đông, trở về căn phòng phía bắc, bật laptop lên, cắm máy ảnh của Hàn Giang vào, tấm bản đồ ban nãy hiện lên rõ nét Có trên màn hình máy tính. Địa hình dải núi từ vành đai Hà Tây tới Ninh Hạ, thành phố, thị trấn, sông ngòi... từng chút từng chút một hiện lên trước mắt họ.

“Đây là bản đồ cũ từ thời Dân quốc, rất có khả năng có ghi chú vị trí cụ thể của chùa Hắc Thấu.”

Lời của Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang, cả hai đánh dấu rõ ràng trên bản đồ, nhưng lại không thấy “chùa Hắc Thấu” đâu cả.

“Xem ra từ thời Dân quốc, đã chẳng có ai biết về chùa Hắc Thấu nữa rồi!”, Đường Phong thở dài chán nản.

Hàn Giang thất vọng gật đầu, bỗng anh chỉ chữ “Lan” trong ba chữ “Hạ Lan Sơn” trên bản đồ, nói: “Cậu nhìn chỗ này xem!”

Đường Phong nhìn theo hướng ngón tay Hàn Giang chỉ, nhìn thấy một vòng tròn màu đỏ nhàn nhạt bên cạnh chữ “Lan”: “Cái này tượng trưng cho điều gì?”

“Không biết, có lẽ tượng trưng ột thị trấn!”, Hàn Giang suy đoán.

“Thị trấn ư?”, Đường Phong lắc đầu, “Những thị trấn trên tấm bản đồ cũ này đều được đánh dấu bằng hình vuông, hơn nữa còn được vẽ bằng bút mực”.

“Bút mực?”, lúc này Hàn Giang mới chú ý thấy tới sự khác nhau này.

“Vòng tròn màu đỏ đó được đánh dấu đặc biệt bằng mực nước màu đỏ, không giống với những thị trấn thông thường. Hơn nữa, anh nhìn vị trí mà nó được đánh dấu, vừa đúng nằm giữa núi Hạ Lan. Đó chắc chắn là khu vực núi cao rừng rậm, sao lại có thị trấn được?”

“Ô? Những gì cậu nói lại khiến tôi nghĩ tới ‘chùa Hắc Thấu!’, Hàn Giang liếc nhìn Đường Phong một cái.

Đường Phong giật mình, chăm chú quan sát. Anh cẩn thận tìm kiếm mấy lượt bên cạnh vòng tròn màu đỏ đó, nhưng vẫn không thấy mấy chữ “chùa Hắc Thấu”. Nhưng khi từ từ di chuyển sang hướng tây thì mắt anh bỗng mở to.

6

Đường Phong phát hiện trên bản đồ, phía tây của vòng tròn đỏ đó, xuất hiện một đường nét mờ mờ đứt quãng, hình như là được vẽ bằng bút mực. Đường vẽ đó cong cong ỏn ẻn, kéo dài về hướng tây.

Hàn Giang cũng để ý thấy, vẽ nếu không nhìn kĩ thì khó mà thấy được đường đứt quãng đó trên bản đồ: “Cái gì vậy nhỉ?”

“Giống như một dòng sông chảy theo mùa!”, Đường Phong suy đoán theo kiến thức địa lý thông thường.

Quả nhiên, đường vẽ này hướng về phía tây chẳng mấy chốc đã rời khỏi núi Hạ Lan, tiến đến vị trí sa mạc Tengger, sau đó là tới sa mạc Badain Jaran, uốn lượn quanh co bên rìa sa mạc, khúc khuỷu nhấp nhô, cuối cùng dừng tại một nơi gọi là “núi Mã Tung”.

“Núi Mã Tung?”, ánh mắt Đường Phong lại di chuyển về phía tây, nhưng không thấy đường đứt quãng này đâu nữa.

“Từ núi Hạ Lan tới núi Mã Tung, cái này tượng trưng cho điều gì?”, Hàn Giang chau mày.

“Một dòng sông theo mùa khởi nguồn từ trên núi Hạ Lan, chảy qua rìa sa mạc, cuối cùng mất hút tại núi Mã Tung!”, Đường Phong suy đoán theo kiến thức địa lý thông thường.

“Cậu phán đoán như vậy sao?”, Hàn Giang nghe thấy sự do dự trong ngữ khí của Đường Phong.

“Còn có cách giải thích nào khác không?”, Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang ngẫm nghĩ rồi nói: “Theo cách vẽ bản đồ thông thường thì cứ cho rằng, đường đứt quãng này tượng trưng cho dòng sông theo mùa đi chẳng nữa thì cũng không cần phải dùng bút đỏ cố ý vẽ một vòng tròn tại nơi khởi nguồn của nó. Hơn nữa, ban này tôi cũng đã xem kỹ rồi, bên cạnh đường đứt quãng này không có bất cứ chữ nào ghi chú nào cả, dòng sông chảy theo mùa thì cũng phải có tên gọi mới đúng chứ”.

Đường Phong lắc đầu tỏ ý không giải thích được, rồi lại nhìn một lượt từ trên xuống dưới tấm bản đồ, nhưng cũng không có bất cứ phát hiện gì đặc biệt: “Ngoài cách giải thích đó ra, tôi không nghĩ được khả năng nào khác?”

Hai người trở nên im lặng, đột nhiên một giọng nói cất lên phía sau lưng: “Đây không phải là một tấm bản đồ kho báu sao?”

Đường Phong và Hàn Giang đều bị giọng nói này làm cho giật bản mình, đồng loạt quay lại nhìn, là một người đàn ông. Không biết từ bao giờ, Từ Nhân Vũ đang ngủ say như chết, đã chẳng nói chẳng rằng lù lù đứng ngay sau lưng họ. “Anh bị hâm à? Dậy từ bao giờ mà chẳng ai nghe thấy gì vậy?”, Đường Phong bất mãn kêu lên.

“Có phát ra âm thanh mà!”, mặt Từ Nhân Vũ đầy vẻ vô tội, “Tại hai cậu xem tấm bản đồ đó quá nhập tâm đấy chứ!”

Đường Phong vẫn định tranh luận với Từ Nhân Vũ nhưng Hàn Giang hất tay: “Đừng nói nhiều nữa. Tiến sỹ, ban này anh nói rằng đây là một tấm bản đồ kho báu ư?”

“Anh nghe anh ta nói linh tinh làm gì, ban này anh ta cố ý dọa chúng ta đấy!”, Đường Phong lầu bầu.

“Ai dọa các cậu làm gì, đây rõ ràng là bản đồ kho báu mà!”, tính ngang ngạnh của Từ Nhân Vũ lại nổi dậy.

“Sao anh biết? Lẽ nào trước đây anh đã từng nhìn thấy nó?”, Đường Phong hỏi.

“Chưa”, Từ Nhân Vũ lắc đầu.

“Vậy tại sao anh lại nhận ra đây là tấm bản đồ kho báu?”, Hàn Giang hỏi.

“Chẳng phải trên đó viết rành rành đấy sao?”

“Viết ư?”, Đường Phong không hiểu.

“Hai cậu chỉ chăm chăm vào xem bản đồ, không chú ý tới góc dưới bên phải”, Từ Nhân Vũ nhắc nhở.

“Ồ! Ở đây đúng là có chữ thật!”, Hàn Giang ngạc nhiên.

Đường Phong nhìn theo ngón tay Hàn Giang chỉ, nhìn thấy góc dưới bên phải bản đồ dòng chữ được viết bằng bút mực “Dân quốc tam thập ngũ niên, Xương Quốc Hán phụ sử thuật, hội tàng bảo đồ nhất trương”. Chữ rất nhỏ, lại cộng thêm bị năm tháng mài mòn, nếu không nhìn kỹ thì cũng khó mà thấy được.

“Đây đúng là một tấm bản đồ kho báu!”, Đường Phong hưng phấn hẳn lên, nhưng ngay lập tức im lặng. Anh nhớ lại mấy tấm bản đồ kho báu buổi tối trông thấy trong phòng ăn, lòng bất giác ngộp lạnh. “Lại mọc ra một tấm bản đồ kho báu...”, anh lẩm bẩm.

Còn Hàn Giang thì lại lặng thinh không nói năng gì.

“Sao thế? Ngạc nhiên đến đờ đẫn rồi à?”, Đường Phong chọc chọc Hàn Giang.

“Thảo nào người khách phòng phía đông lại hứng thú với tấm bản đồ kho báu trong phòng ăn đến vậy!”, Hàn Giang nhớ lại lời bà chủ nói.

“Đúng thế! Xem ra đúng là người đó đến đây để tìm kho báu rồi, bởi vậy mới đêm đi ngày phục. Chỉ... chỉ có điều mấy tấm bản đồ kho báu của bà chủ đều là giả, tấm này liệu có phải là thật không? Ban này đi vội quá tôi chưa kịp xem kĩ xem nó là thật hay giả?”. Đường Phong tiếc rẻ nói.

“Đường Phong, tôi đang nghĩ, giả sử tấm bản đồ kho báu này là thật, vậy thì có thêm câu này: trên tấm bản đồ, hàng loạt vấn đề đã liên tiếp nối đuôi nhau xuất hiện rồi đấy!”

Đường Phong hiểu ý Hàn Giang: “Vậy chúng ta xem ý nghĩa của câu này trước đã. Trước tiên, câu này cho thấy thời gian vẽ tấm bản đồ này, năm Dân quốc thứ 35, tức là năm 1946; câu phía sau ‘Xưởng Quốc án phụ sở thuật, hội tàng bảo đồ nhất trương’, theo tôi thấy thì ‘Xưởng Quốc’ là tên của một người, ‘án phụ sở thuật’ nghĩa là theo như những gì cha ông kể để vẽ một tấm bản đồ kho báu, cũng chính là tấm bản đồ kho báu mà chúng ta nhìn thấy này”.

“Xưởng Quốc, chính là người vẽ nên tấm bản đồ này. Vậy cha ông ta là người thế nào nhỉ?”, Hàn Giang nghi ngờ nói.

“Cái này thì chịu!”

“Vậy tấm bản đồ này chỉ dẫn tới kho báu gì nhỉ?”, Hàn Giang trầm ngâm hồi lâu, nói: “Nếu như vậy thì vòng tròn màu đỏ đó trên bản đồ chắc không phải bình thường đâu?”

“Ý anh là...”, Đường Phong ngạc nhiên rồi bắt giắc rùng mình.

“Vòng tròn đó rất khác thường, khả năng là nó đánh dấu vị trí kho báu!”, Hàn Giang suy đoán.

“Kho báu trong núi Hạ Lan?! Vậy có liên quan gì tới chùa Hắc Thấu mà chúng ta đang tìm không? Đường nét quanh co uốn lượn kéo dài tới sa mạc đó rất cuộc tượng trưng cho điều gì? Còn núi Mã Tung là nơi nào?”, Hàn Giang mù mịt hết cả đầu óc, không biết đâu mà lần.

Đường Phong cũng không sao trả lời được câu hỏi của Hàn Giang. Từ Nhân Vũ đứng bên cạnh đã lơ mờ hiểu vài điều: “Thật thú vị, trên núi Hạ Lan này bỗng dưng có tận mấy đoàn khách đến để tìm kho báu”.

Đường Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói: “Giả sử vòng tròn đỏ đó chính là chùa Hắc Thấu mà chúng ta cần tìm, lại giả sử đường đứt quãng kia chính là đường dẫn đến kho báu, vậy chúng ta lại thử xem...”

Ba người cùng chụm đầu vào màn hình máy tính quan sát. “Như vậy cũng không đúng, đường đứt quãng 2 phía tây không đi qua hai ngọn tháp ở cổng núi, rõ ràng không giống với tuyến đường của chúng ta”, Đường Phong suy đoán.

“Nếu dựa vào suy đoán của cậu, vậy thì người khách bí ẩn ở phòng phía đông tại sao lại phải trọ ở đây làm gì, ông ta nên vào núi từ chỗ khác chứ!”, Hàn Giang nói.

“Người ở phòng phía đông là người thế nào? Suy đoán theo thời gian, từ năm Dân quốc thứ 35 tới giờ, thì nhiều khả năng người vẽ nên tấm bản đồ kho báu này đã chết. Cho dù là còn sống đi chăng nữa, thì cũng không thể chạy tới núi Hạ Lan để tìm kho báu được!”, Đường Phong nói.

“Hơn nữa ông ấy muốn đến tìm kho báu thì cứ vào thẳng núi mà tìm, sao phải trọ ở đây làm gì, lại còn lén lút lút ra ngoài vào buổi tối nữa chứ?”, Hàn Giang càng nghĩ càng rối.

“Tôi thấy các cậu ăn no rửng mỡ rồi đấy, chạy vào phòng người ta tìm thấy tấm bản đồ kho báu vớ vẩn gì đấy xong lại không giải thích được, tự chuốc mệt vào thân”, Từ Nhân Vũ dường như hết kiên nhẫn: “Hãy nghĩ tới cái chúng ta cần tìm đi đã!”

Lời của Từ Nhân Vũ khiến Đường Phong và Hàn Giang hết đường nói tiếp. Họ không tài nào liên hệ được mục đích hành động của mình với người đàn ông bí ẩn đi tìm kho báu ở gian phòng phía đông kia.

Cả đêm Đường Phong cứ trần trọc. Sáng hôm sau, khi trời còn chưa sáng, trong lúc mơ màng, anh cảm thấy hình như có người đang đứng cạnh cửa sổ. Anh liền mở bừng mắt, hóa ra là Hàn Giang. Hàn Giang đứng cạnh rèm cửa sổ, vén một góc rèm lên, lặng lẽ nhìn ra bốn ngoài. Anh đã mặc quần áo xong xuôi, đến cạnh Đường Phong: “Cả đêm không ngủ được à?”

“Kì lạ thật?!” , Hàn Giang hình như hỏi mà không cần trả lời.

“Anh lại phát hiện ra gì vậy?”

“Từ tối qua đến giờ tôi vẫn theo dõi căn phòng phía đông, nhưng không thấy người đó về phòng.”

“Còn phải nói, người đó đã lên lút ra ngoài thì đương nhiên không thể đường đường quay về từ cửa chính của nhà trọ được.”

“Điều này tôi biết chứ. Cậu xem, cửa sổ phía sau phòng chúng ta vừa đúng có thể nhìn ra con đường trên núi đây này, cả đêm không thấy bóng dáng, cứ cho rằng người đó trốn được sự xăm soi đi chẳng nữa, nếu về bằng đường cửa sổ phòng phía đông thì chắc chắn phải có động tĩnh gì chứ, vậy mà tôi chẳng nghe thấy động tĩnh gì cả.”

“Có khi đang canh thì anh ngủ gật, không để ý thấy là chuyện bình thường mà.”

Hàn Giang không nói nữa, Đường Phong nhìn đôi mắt đỏ mọng đỏ của Hàn Giang, nói: “Để tôi theo dõi cho, anh mau đi ngủ một lúc đi. Hôm nay chúng ta còn phải xuất phát nữa đây”.

“Hôm nay không đi nữa!”, Hàn Giang nói.

“Không đi nữa?”, Đường Phong có chút ngạc nhiên.

“Nghỉ thêm một ngày hẵng đi. Tôi phải gặp được cái người bí ẩn ở phòng phía đông đó đã.”

“Vậy thì anh cần gì phải canh như vậy chứ! Chẳng phải hôm qua bà chủ đã nói rồi đấy thôi, người đó hàng sáng đều xuất hiện mà.”

Hàn Giang thấy sắc trời đã sáng, liền nói: “Chúng ta đến phòng ăn đợi, tôi không tin là không có cách gì thấy được người đó.”

Đường Phong hết cách, đành cùng Hàn Giang xuống phòng ăn. Nhưng hai người họ đợi từ sáng sớm tới gần 10 giờ cũng không thấy phòng phía đông có bất cứ động tĩnh gì.

Đường Phong đành đến hỏi thăm bà chủ. Bà chủ nghe xong lắc đầu, nói: “Hôm nay lạ quá, mấy hôm trước cứ buổi sáng là ông đó xuất hiện, hôm nay thì ngược lại, từ sáng tới giờ chả thấy bóng dáng đâu cả!”

Đường Phong định hỏi tiếp thì trên lầu bỗng có tiếng động. Chẳng mấy chốc, đôi tình nhân phòng phía nam đeo ba lô bước xuống. “Các bạn đi bây giờ sao?”, Đường Phong hỏi.

“Ừm, chúng tôi xuất phát đây!”, cô gái rạng rỡ trả lời.

Hai người thanh toán tiền trọ cho bà chủ, rồi cười cười nói nói ra khỏi nhà trọ. Nhìn theo bóng dáng họ xa dần, Đường Phong và Hàn Giang không hẹn mà gặp, đều chìm trong cảm giác bất an, nặng nề.

8

Trở về phòng, mọi người thảo luận đối sách. Hàn Giang quyết định buổi tối sẽ đột nhập vào phòng phía đông lần nữa, bất luận có kết quả hay không, sáng sớm hôm sau sẽ xuất phát. Mọi người cũng đành phải nghe theo sự sắp xếp của anh.

Cả ngày, trong nhà trọ không thấy khách mới, cũng không thấy bóng dáng bà chủ đâu. Khi trời tối, nhà trọ yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến mức như nhập thành một thể với rặng núi tĩnh lặng xung quanh.

Hàn Giang nhìn đồng hồ trên cổ tay, kim đồng hồ chậm chậm chỉ tới 9 giờ 30, phòng phía đông vẫn không chút động tĩnh. Kim đồng hồ từng giây từng phút nhích lên phía trước, 10 giờ 15 phút, đúng lúc Hàn Giang bắt đầu thất vọng thì đột nhiên, trong phòng phía đông vọng ra chuỗi âm thanh rõ nét. Anh mở trừng mắt, âm thanh này rõ ràng vượt qua sự dự liệu của anh. Tiếng gì vậy nhỉ?

Đường Phong cũng cảm thấy kì lạ. Nhưng chỉ trong chốc lát, âm thanh lạ đó lại im bật, trong và ngoài nhà trở về với sự tĩnh lặng đáng sợ. Đó là âm thanh gì vậy?

Tiếng bước chân hỗn loạn? Tiếng dịch chuyển đồ đạc?...

Trong lúc Đường Phong suy nghĩ rối bời thì Hàn Giang đã mở cửa phòng, rón rén đến trước cửa phòng phía đông, Đường Phong cũng đi theo. Hàn Giang đưa tay đẩy thử cửa phòng, giống hệt hôm qua, cửa đóng then cài. Anh lại lấy “công cụ gây án” của mình ra khê chọc ngoáy ổ khóa một lúc đã mở được cửa ra. Đường Phong theo phản xạ thò tay ra định mở cửa, nhưng lần này đã bị Hàn Giang kéo lại. Anh ra hiệu cho Đường Phong theo sau mình, còn anh nghiêng người, đưa tay trái ra, khê đẩy cửa phòng. Đường Phong để ý thấy ngay trong giây phút cửa phòng được đẩy ra, Hàn Giang tức tốc móc khẩu súng ngắn 92 của mình từ trong eo ra.

Đường Phong hiểu rằng, chắc hẳn Hàn Giang đã cảm nhận thấy sự nguy hiểm nên bản thân anh cũng trở nên căng thẳng. Hàn Giang lách người một cái, bước vào phòng, Đường Phong cũng bắt chước theo Hàn Giang, lách người bước vào.

Hàn Giang không dám mạo nhiên bật đèn pin, chỉ chậm chậm dò giẫm trong bóng tối, anh đứng im trong phòng, quan sát trong bóng tối. Kiểu quan sát này có lúc vốn không dựa vào mắt mà là dựa vào từng giác quan trên cơ thể, từng lỗ chân lông, từng tế bào... sau 30 giây đằng đẳng, anh bật đèn pin lên. Trước tiên là giường ngủ, trên giường giống hệt tối qua, gọn gàng ngăn nắp, không có người!

Ngay sau đó, Hàn Giang dùng đèn pin quét khắp phòng một lượt, không có người. “Tiếng động ban nãy là thế nào?”, cảnh tượng trong phòng khiến Đường Phong cũng không tìm được sự tò mò của mình.

Hàn Giang không trả lời Đường Phong. Anh bước tới cạnh giường, áp người xuống, mò chiếc va li dưới giường, dưới đó trống trơn! Hàn Giang sững người. Đường Phong ngạc nhiên hỏi: “Thế là thế nào?”

Hàn Giang ngẫm nghĩ một lúc, đứng dậy, bước nhanh tới cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài đó không động tĩnh gì, sau đó anh đẩy nhẹ cánh cửa sổ đang khép hờ ra. “Cậu nhìn đây!”, anh dùng đèn pin soi lên thành cửa sổ.

“Bụi đất!”, Đường Phong trông thấy không ít bụi đất xuất hiện trên cửa sổ.

“Không! Chính xác mà nói là vết chân, hơn nữa rõ ràng không phải của một người để lại!”, Hàn Giang vừa nói, vừa cẩn thận thò đầu ra ngoài cửa sổ, “Tôi dám khẳng định, ban nãy ít nhất cũng có hai người vào phòng”.

“Hai người?”

“Đúng! Dĩ nhiên, điều khiến tôi ngạc nhiên hơn không phải là vì có hai người, mà là trên bực cửa sổ sao lại có nhiều bụi đất như vậy.

“Điều đó nói lên gì vậy?”

“Hôm qua tôi cũng kiểm tra bực cửa sổ, trên đó không có bụi đất. Nếu giống như trước đây chúng ta suy đoán, người khách ở phòng phía đông vào bằng đường cửa sổ, vậy thì chắc chắn mỗi lần ra vào đây, ông ta đều cố ý phủi những bụi đất đi mới đúng.”

“Ừm, đúng phải là như vậy. Nhưng lần này...”

“Nhưng lần này trên bực cửa sổ lại xuất hiện rất nhiều bụi đất, cộng thêm âm thanh kì lạ ban nãy, va li hành lý cũng không thấy đâu nữa, tôi linh cảm nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, hoặc là.... hoặc là sắp xảy ra chuyện gì đó..

Nói tới đây, mắt Hàn Giang sáng lên. Anh nhảy ra ngoài cửa sổ, nói với Đường Phong: “Theo tôi!”

Nói xong, Hàn Giang liền khom người nhảy khỏi tầng hai. Đường Phong không tài như Hàn Giang được, chân chừ do dự một lúc, cuối cùng anh mới nhắm mắt nhảy xuống dưới.

Chân vừa chạm đất, Đường Phong đã nổi khùng, oán thán Hàn Giang: “Từ nay không nhắm mắt làm liều theo anh nữa, tôi bị anh hại sắp chết rồi đây. Anh định làm cái trò gì thế hả?”

“Tôi linh cảm sắp xảy ra chuyện rồi!”, Hàn Giang vừa nói vừa bước nhanh về phía con đường trên núi, Đường Phong đành vội đi theo. Trong bóng tối, hai người bước nhanh về phía núi hoang tĩnh mịch.

9

Sau khi Hàn Giang đi được vài trăm mét thì đột nhiên dừng lại, quay người lại nhìn chằm chằm về khoảng rừng rậm bên cạnh. Đường Phong cũng dừng bước, khẽ hỏi Hàn Giang: “Sao thế?”

“Tôi ngửi thấy mùi máu”, giọng Hàn Giang không to nhưng chắc nịch.

“Mùi máu?”, Đường Phong giật mình, anh cảm thấy ớn lạnh, chân mềm nhũn cả ra.

Hàn Giang kéo Đường Phong đi nhanh, tiến vào vùng rừng rậm. Chưa đi được mấy bước thì chân Đường Phong vướng vào thứ gì đó, mềm mềm, hình như vẫn còn ấm. Hai người giật bắn mình, bật đèn pin lên xem thì hóa ra đó là một người, một người nằm trên mặt đất!

“Hình như là phụ nữ!”, Đường Phong lẩm bẩm. Hàn Giang đã lật người phụ nữ đang nằm úp lưng này lại, một cô gái tóc vàng, hóa ra là cô ta!

“Fanny!”, Đường Phong kêu lên thất thanh.

“Sao cô ta lại xuất hiện ở đây?”, Hàn Giang cũng vô cùng ngạc nhiên. Anh cúi người xuống, kiểm tra hơi thở của cô ta thì thấy cô ta đã tắt thở rồi. Nhìn xuống phía dưới, thấy máu tươi đang xối xả tuôn ra từ ngực cô ta.

“Hạ sát từ cự ly gần bằng khẩu súng lục không âm thanh 7,62 ly, một phát chết luôn!”, Hàn Giang nhanh chóng phán đoán.

“Thi thể vẫn còn mềm, xem ra vừa mới trúng đạn.”

“Sát thủ ở gần đây?!”

Hàn Giang nói vậy khiến Đường Phong trở nên căng

thẳng. Hàn Giang rút súng ra, quan sát xung quanh, rừng cây tối đen im lìm, chỉ có tiếng gió thổi vọng lại.

Năm phút sau, khi Hàn Giang đã đi hết một vòng quanh khoảng rừng không rộng lắm, để chắc chắn rằng anh và Đường Phong không gặp nguy hiểm gì, họ mới quay lại cạnh xác Fanny.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Trước đây mỗi lần Fanny xuất hiện đều cùng với Stephen, nhưng lần này...

“Lần này cũng vậy...”, Hàn Giang ngắt lời Đường Phong.

“Sao cơ? Anh đã phát hiện thấy Stephen?”

“Không, nhưng tôi ngửi thấy mùi của hắn. Chúng ta đã tới núi Hạ Lan rồi, người bạn cũ của chúng ta không thể không xuất hiện.”

“Ý anh nói là người đàn ông ở trong phòng phía đông?”

“Tôi không dám khẳng định, nhưng khả năng này ngay từ đầu đã tồn tại rồi.”

“Bởi vậy ban nãy anh nói phát hiện vết chân hai người trong phòng. Vậy còn va li hành lí đâu?”

“Tôi tìm kiếm qua rồi, ở đây không có. Chắc là bị kẻ đã giết Fanny mang đi rồi.”

“Vậy tại sao Fanny lại chết? Lẽ nào bị Stephen giết ư?”

“Ai biết được? Có khi là chó cắn chó, chia chác không đều, có lẽ sự tình còn phức tạp hơn chúng ta tưởng nhiều.”

“Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?”

“Sáng sớm mai báo cảnh sát, sau đó chúng ta theo kế hoạch ban đầu tiến vào núi.”

Hai người thất thủ trở về nhà trọ, Đường Phong bỗng nhớ ra gì đó: “Cái chết của Fanny khiến tôi không thể không nghiên cứu lại tấm bản đồ kho báu kia lần nữa. Nếu tấm bản đồ đó quả thực thuộc về Stephen, vậy thì vòng tròn đỏ trên bản đồ kho báu có nhiều chuyện để nói đấy!”

“Ý cậu là Stephen cũng đang tìm chùa Hắc Thứu? Còn vòng tròn đỏ trên bản đồ kho báu chính là kí hiệu chùa Hắc Thứu?”, Hàn Giang ngạc nhiên hỏi.

Đường Phong gật gù: “Chỉ có cách giải thích đó thôi. Nhưng cũng có rất nhiều nghi vấn, bất luận vòng tròn đỏ đó tượng trưng cho chùa Hắc Thứu hay kho báu nào khác, nhưng tại sao trên bản đồ chúng ta không thấy kí hiệu của tuyến đường cụ thể để đến được nơi đó, cũng không có chữ chú thích? Tôi thật sự không hiểu, cái này gọi là bản đồ kho báu gì chứ?”

“Lẽ nào đường đứt quãng đó tượng trưng cho tuyến đường?”

“Cứ cho rằng đường đó tượng trưng cho tuyến đường đến vòng tròn đỏ đi chăng nữa thì cũng vô ích. Xung quanh đường đứt quãng đó cũng không có bất cứ kí hiệu tham chiếu nào, hơn nữa lại mờ ảo không rõ, đứt quãng liên tục. Không ai có thể chỉ dựa vào cái gọi là bản đồ kho báu đó mà tìm thấy đường đi đến vòng tròn đỏ đó được.”

Hàn Giang không thể giải thích được mọi chuyện, đành lựa chọn im lặng. Hai người bận rộn hồi lâu cũng đã mệt mỏi rã rời, hôm sau còn phải khẩn trương lên đường nên liền chìm vào giấc ngủ.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

53. Chương 3

Chương 3

Núi Hạ Lan

Đường Phong bước từng bước nhỏ trên những phiến đá khổng lồ, anh vô cùng thận trọng. Khi chắc chắn chân mình đã đặt lên vách núi đá, anh mới dùng búa leo núi cắm một lỗ nông trên phiến đá khổng lồ. Cứ như vậy lặp đi lặp lại, anh khó nhọc liến lên phía trước... Gió đông lạnh buốt kêu gào bên tai, dưới chân là một vùng tối đen, anh không dám cúi đầu nhìn xuống. Một trận cuồng phong ào tới, anh nhắm mắt lại, bám thật chặt vào vách núi...

1

Trần trọc tới sáng hôm sau, để không loạn lòng mọi người, Hàn Giang không kể lại cho họ nghe chuyện xảy ra đêm qua. Nhưng anh cũng nhận ra chút khác thường trong mắt Yelena, có lẽ việc tối qua đã không lọt qua được mắt cô ấy.

Hàn Giang âm thầm báo cảnh sát, tất cả mọi người nhân lúc cảnh sát chưa tới đã vội vàng xuất phát.

Sau khi xe chạy được tiếng rưỡi đồng hồ, con đường đất bằng phẳng, rộng rãi cũng biến mất. Đường Phong nhảy xuống xe, phát hiện họ đã tới một khe núi, phía trước thấp thoáng xuất hiện ba con đường mòn trái, phải và ở giữa, uốn lượn quanh co, dẫn sâu vào trong núi.

Trong cuốn sổ ghi chép của Misha cũng không nói là đi theo con đường nào để vào núi!", Makarov nói.

Hàn Giang quan sát trái phải một hồi lâu, cũng không quyết định được, ngược lại, Đường Phong chỉ con đường mòn bên phải bị bụi rậm và cỏ hoang che kín, anh nói: “Tôi nghĩ chúng ta nên đi đường này.”

“Tại sao?”

Trong cuốn sổ ghi chép của mình, Misha đã viết rất rõ, vào những năm 50 của thế kỷ 20, khi ông và Lương Vân Kiệt tới núi Hạ Lan khảo sát thì chùa Hắc Thứu đã rất ít vết tích của con người. Đã bao năm qua rồi, tôi nghĩ ở đó chắc chắn càng thêm hoang vu, không một bóng người. Ba con đường trước mặt chúng ta,

đường bên trái và ở giữa chắc là thường có người đi qua, bởi vậy mới không bị cỏ hoang che phủ, còn đường bên phải lại bị bụi rậm và cỏ hoang che kín, rõ ràng rất ít người đi đường đó, tôi nghĩ có lẽ đây mới chính là con đường tới chùa Hắc Thứu.”

“Nhưng trong sổ ghi chép của Misha viết rằng, gần chùa Hắc Thứu có một thôn trang, không phải hoàn toàn là không một bóng người”, Từ Nhân Vũ phản bác lại.

Năm đó có lẽ là có một thôn trang, nhưng sau bao nhiêu năm, vật đổi sao dời, ai còn sống trong núi sâu như vậy làm gì nữa? Nếu như là nơi mà người ta thường tới thì bí mật của chùa Hắc Thứu đã khám phá từ lâu rồi!

Đường Phong đáp lại.

“Ai mà biết được? Không phải cậu có tấm bản đồ kho báu đấy sao?”, Từ Nhân Vũ nhắc nhở Đường Phong.

“Tôi chẳng thấy tấm bản đồ đó giúp ích được gì cho chúng ta cả, chúng ta đừng để bị nó chi phối, hãy cứ đi theo kế hoạch ban đầu định ra!”, Đường Phong kiên định nói.

Hàn Giang gật gù, cảm thấy Đường Phong phân tích có lý. Vậy là năm người mang theo những vật dụng cần thiết, bắt đầu men theo con đường lúc ẩn lúc hiện phía bên phải dẫn lên núi Hạ Lan.

Đi men theo con đường nhỏ được vài trăm mét, Đường Phong đi đầu bỗng phát hiện ra con đường nhỏ dưới chân đã biến mất: “Sao đường đi bỗng nhiên mất dấu vậy?”, Đường Phong nghi ngờ tiếp tục dò giẫm tiến lên phía trước, chân đạp lên lớp cỏ dại dày cộm, chới với một cái, suýt nữa thì ngã nhào. Từ Nhân Vũ nói: “Xem ra đường này không đi được thật. Đường Phong, cậu chọn nhầm đường rồi đấy!”

Đường Phong không cam lòng, vẫn tiếp tục tiến lên phía trước, bước thấp bước cao, đi khoảng bốn năm trăm mét trong cỏ hoang và bụi rậm mới lại trông thấy một con đường mòn thấp thoáng quanh co. Đường Phong quay lại hét lên với mọi người: “Ồ đây có đường, xem ra rất nhiều người leo núi đi đến đây cho rằng hết đường rồi nên đã quay lại.”

Mọi người đuổi lên theo, con đường mòn ban nãy họ vừa đi qua giờ đã chìm ngấm trong cỏ hoang, không chút tung tích. Tiếp tục nhìn phía trước, xuất hiện một khoảng rừng rậm âm u tối đen, anh bất giác giật thót tim. Anh cũng không biết con đường mòn dưới chân mình sẽ đi về hướng nào, nhưng đã tới đây rồi thì cũng đành phải bất chấp mà tiến lên thôi.

Hàn Giang tán đồng phán đoán của Đường Phong, Từ Nhân Vũ không nói được gì cả, đành theo Đường Phong men theo con đường mòn dưới chân tiến vào khoảng rừng rậm. Rừng rậm mênh mông, cây cổ thụ chạm trời, cành lá sum xuê, che kín ánh nắng, người đi vào trong đó, dường như đang từ khoảng khắc ban ngày tiến vào đêm đen, chỉ có những tia nắng lọt qua kẽ lá rọi xuống chỉ hướng cho nhóm của Đường Phong.

Đường Phong lo lắng sợ rằng đường đi dưới chân sẽ càng lúc càng hẹp lại, càng đi càng không dễ nhận ra, sau đó sẽ mất tích hoàn toàn trong khu rừng rậm mênh mông tối đen này. Nhưng điều anh lo lắng đã không xảy ra, có lẽ là do ông trời rủ lòng thương, đường đi dưới chân Đường Phong càng đi càng rộng mở, càng đi càng sáng tỏ. Họ rất thuận lợi đi ra khỏi khoảng rừng rậm, tới một vùng cây rậm khác.

Con đường dưới chân vẫn vươn dài lên núi, Đường Phong cảm nhận rõ độ cao so với mặt nước biển đang tăng dần, thực vật hai bên đường cũng thay đổi. Bước ra khỏi vùng cây rậm, mọi người đến một vùng cỏ rậm trên núi cao, đường đi dưới chân đột nhiên biến mất.

Từ Nhân Vũ lo lắng: “Tôi đã nói chúng ta đi sai đường rồi mà! Giờ thì hay quá, leo cao như vậy rồi, hết đường rồi đấy. Đây là nơi khí hậu có gió nào thế này, trời sắp tối rồi, lẽ nào buổi tối chúng ta phải ngủ lại ở cái nơi quái quỷ này?”

Đường Phong cũng lo lắng trong lòng, đường đi ban nãy còn rất rõ ràng, sao lúc này lại đột nhiên biến mất?

Anh quay lại hỏi Makarov: “Lão Mã, năm đó trong đội khảo sát, Misha có kể lại cho bác nghe về chuyến khảo sát trên núi Hạ Lan không ạ?”

Makarov trầm ngâm một hồi, nói: “Hai hôm nay tôi cũng nghĩ mãi về chuyện của đội khảo sát năm nào, nhưng thời gian qua lâu lắm rồi, ngoài những gì tôi đã nói với cậu thì quả thực tôi không nhớ ra được Misha đã từng nói gì với tôi nữa.”

“Ở đây mất sóng rồi, xem ra chúng ta lại bị mất liên lạc với thế giới bên ngoài rồi!”, Hàn Giang đột nhiên nói.

Mọi người trở nên im lặng, Đường Phong thất vọng nhìn mọi người, rồi lại nhìn ra đồng cỏ mênh mông. Đột nhiên, trong bụi cỏ cách đó khoảng trăm mét có thứ gì đó khẽ động đậy. “Cừu hoang Himalaya!”, Đường Phong ngạc nhiên kêu lên.

Một con cừu hoang Himalaya vạm vỡ đột nhiên nhảy ra từ một bụi cỏ cao đến bụng người, lao về phía trước. “Đi theo cừu hoang Himalaya, chắc chắn có đường!”, nói xong, Đường Phong lao vào bụi cỏ, chạy như bay, đuổi theo con cừu. Mọi người cũng vội nhảy theo vào trong bụi cỏ.

Một cuộc rượt đuổi bão táp, Đường Phong không nhìn rõ đường đi trước mặt, mấy lần vấp ngã. Lại khuyêu chân một cái, nhưng lần này khi anh đứng dậy thì con cừu hoang đó đã mất hút khỏi tầm mắt.

2

Một làn khói trắng bốc lên trên núi, Đường Phong đang nghi ngờ, đôi chân theo phản xạ bước lên phía trước vài bước, dù không muốn nhưng anh vẫn bước hụt. Lần bước hụt này khá sâu, bởi vì dưới chân Đường Phong là vực sâu ngàn mét.

Hai mắt Đường Phong tối sầm lại, anh tưởng rằng mình đã rơi xuống, chắc chắn sẽ một đi không trở lại, nhưng cơn đau thấu tận xương tủy đã khiến anh trở nên tỉnh táo. Đây là đâu? Đường Phong mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trên một mỏm núi nhô ra, một bên là vách núi cheo leo cao chừng năm, sáu mét, còn bên kia lại là vực sâu không đáy. Xem ra chính mỏm núi nhô ra này đã cứu mạng anh, không thì anh đã bỏ mạng tại chốn này rồi.

Phía trên vọng, lên tiếng gọi của Hàn Giang và mọi người, Đường Phong vội vàng đáp lại: “Tôi ở đây.”

Hàn Giang thò đầu ra khỏi vách núi: “Tôi tưởng rằng tiểu tử cậu lần này khỏi cứu rồi!”

“Chắc mạng tôi lớn!”, Đường Phong vẫn nói cứng.

“Tôi đã khuyên cậu quay lại rồi, ở đây vốn không có đường. Giờ thì hay rồi, chạy như điên theo con cừu hoang đó, tí nữa là toi mạng rồi!”, Từ Nhân Vũ cũng thò đầu ra khỏi vách núi can ngăn.

“Cậu có thể lên được không?”, Hàn Giang ở phía trên hét lên.

Đường Phong nhìn trái nhìn phải, nói: “Tại sao tôi phải lên đó?”

“Thế cậu định ở dưới đấy luôn hả?”

“Ban nãy con cừu biến mất ở đây. Tôi nghĩ ở đây chắc chắn có đường!”, Đường Phong hét về phía Hàn Giang.

“Trên vách núi có đường sao?”, Hàn Giang do dự.

“Cậu điên rồi!”, Từ Nhân Vũ hét lên.

Đường Phong mặc kệ họ, tìm kiếm hai bên mỏm núi, vách núi phía tây chưa đi được mấy bước đã hết đường. Đường Phong lại đi sang vách núi phía đông, trong một đám cỏ dại, một con đường mòn thấp thoáng xuất hiện: “Ở đây quả nhiên có đường”.

Đường Phong giục Hàn Giang và mọi người cùng xuống dưới này. Mọi người nghe theo anh, đành phải men theo những chỗ khá bằng phẳng trên vách núi, thả dây thừng để leo xuống mỏm núi nhô ra đó.

Trời sắp tối rồi, khói sương đậm đặc bốc lên trong những khe núi, Đường Phong cẩn thận, rón rén tiến từng bước về phía trước, anh không nhìn thấy cảnh vật cách đó ba mét, đành phải cố gắng hết sức áp sát người vào vách núi bên cạnh. Đột nhiên, anh trông thấy rõ mồn một dấu chân của cừu hoang trên đường mòn bên cạnh vách núi.

“Rõ ràng là cậu chàng đó đi đường này rồi!”, anh lẩm bẩm.

Đường Phong tin rằng con cừu hoang cứng đầu cứng cổ đó chắc chắn sẽ dẫn họ tới một con đường lớn. Nhưng điều khiến anh thất vọng là, họ đi mãi theo dấu chân cừu để lại trên đường, càng đi đường càng hẹp lại, càng cheo leo, hiểm trở hơn, rốt cuộc thì... không thấy đường đâu nữa.

Trời ngày một tối hơn, mọi người bắt đầu oán thán Đường Phong. Trong lòng Đường Phong cũng hoảng loạn, chân bắt giắc bước nhanh hơn.

“May mà vách núi nhô ra chỗ vực sâu này không bị đứt đoạn!”, Đường Phong vừa nghĩ vừa bước nhanh hơn. Nhưng khi sương khói cách đó ba mét tản đi, hiện lên trước mắt anh lại là một vách đá nhô ra, vách núi dưới chân lẽ nào đứt đoạn tại đây sao?

3

Đầu tiên là tiếng oán thán của tiến sỹ vang lên: “Tôi đã nói con đường này không dẫn đi đâu rồi mà cậu không tin. Giờ thì hay rồi, trời thì đã tối, đêm nay chúng ta ngủ lại trên vách núi này nhé!”

“Không thể nào!”, Đường Phong vẫn mạnh miệng, anh không tin rằng mình đã phán đoán sai. Anh và Hàn Giang chăm chú quan sát vách núi đột ngột nhô ra, vách núi này giống như một bức tường chặn đứng đường đi của họ.

“Vậy con cừu hoang đó làm thế nào vượt qua được đây nhỉ?”, Đường Phong nhìn vách núi, miệng làu bàu.

“Cừu hoang qua được nhưng chắc gì chúng ta đã qua được?”

“Tại sao?”, Đường Phong thấy giọng Hàn Giang có vẻ như đã biết chút gì đó.

“Tôi nghĩ con cừu đáng yêu đó chắc chắn đi đường này.”

Hàn Giang chỉ vào một tảng đá khổng lồ nhô ra phía mép vách núi, Đường Phong chỉ nhìn một cái đã thấy lạnh toát cả người. Bên dưới tảng đá đó là vực sâu hun hút, lẽ nào con cừu hoang có thể nhảy qua tảng đá này sang bên kia?

Hàn Giang nhìn sang Đường Phong hỏi: “Sao, có dám leo qua không?”

“Leo qua? Ý anh nói là leo qua tảng đá đó? Đầu anh chắc chắn có vấn đề rồi!”, Đường Phong chưa kịp trả lời thì Từ Nhân Vũ đã hét lên.

“Tiến sỹ, đừng có kích động như thế! Vì Đường Phong đã đưa chúng ta tới đây rồi, muốn leo qua thì cũng phải để cậu ấy làm mẫu trước đã!”, trên mặt Hàn Giang còn có chút tươi cười.

Sắc mặt Đường Phong thật khó coi, anh cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn, đột nhiên có cảm giác muốn nổ tung. Nhưng cuối cùng, anh cũng không chịu nhận mình kém cỏi, mặt đỏ phừng phừng, gào lên với Hàn Giang:

“Leo thì leo! Nhưng tôi leo sang được rồi thì mọi người cũng phải leo qua đấy nhé!”

“Chỉ cần cậu có thể qua được thì bọn tôi cũng sẽ qua được!”, Từ Nhân Vũ cổ vũ Đường Phong.

Đường Phong bắt lực, đành chuẩn bị dụng cụ. Anh thắt dây thừng vào quanh thắt lưng, chuẩn bị leo qua tảng đá khổng lồ trước mặt. “Tôi thấy sao anh lại yên tâm về tôi vậy nhỉ? Ngộ nhỡ tôi rơi xuống đó một cái thì anh cũng không thể kiếm đâu ra được cộng sự nào xuất sắc như tôi đâu!”, Đường Phong thấy Hàn Giang mặt mày thản nhiên nên tức tối nói.

Hàn Giang cười: “Cậu là do chính tay tôi huấn luyện ra, nên tôi rất yên tâm về cậu. Chút việc nhỏ này đối với cậu khó gì.”

Đường Phong bị Hàn Giang chọc tức tới nổi cứng họng nên đành im lặng, leo thẳng lên tảng đá khổng lồ nhô ra khỏi vách núi đó. Hàn Giang vẻ ngoài tỏ ra rất thản nhiên, nhưng khi Đường Phong dần mất hút khỏi tầm mắt, anh cũng nắm chặt sợi dây thừng trong tay.

Đường Phong bước từng bước nhỏ trên những phiến đá khổng lồ, anh vô cùng thận trọng. Khi chắc chắn chân mình đã đặt lên vách núi đá, anh mới dùng búa leo núi cắm một lỗ nông trên phiến đá khổng lồ. Cứ như vậy lặp đi lặp lại, anh khó nhọc tiến lên phía trước... Gió đông lạnh buốt kêu gào bên tai, dưới chân

là một vùng tối đen, anh không dám cúi đầu nhìn xuống. Một trận cuồng phong ào tới, anh nhắm mắt lại, bám thật chặt vào vách núi, đợi khi gió lặng anh mới dám bước từng bước nhỏ lên phía trước.

Cuối cùng, Đường Phong có cảm giác mình sắp leo qua được tảng đá khổng lồ này rồi; anh đã vòng qua được phía sau tảng đá đó, quay đầu nhìn phía sau tảng đá, một vùng tối đen. Anh bật đèn pin lên, và lúc này mới chắc chắn mình đã không phán đoán sai, vách núi đằng sau tảng đá khổng lồ hiện ra một khoảng bằng phẳng. Anh không biết ở đó có gì, nhưng ít nhất cũng có một chỗ để đặt chân.

Đường Phong lại bước từng bước ngắn về phía trước. Rốt cuộc anh đã trông thấy mặt đất rắn chắc trước mặt, chỉ cần mình bước tiếp vài bước nữa là đã có thể đặt chân lên dải đất chưa từng biết tới phía sau tảng đá khổng lồ đó.

Nhưng Đường Phong lại tính toán sai khoảng cách giữa anh và dải đất chưa từng biết tới này. Khi anh nhấc chân phải chuẩn bị đặt lên đó thì lại bị hụt chân, cơ thể bỗng mất thăng bằng, hai chân treo lơ lửng trong không trung. Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, theo bản năng, anh vươn tay ra bám chặt vào cái hố nông mà anh mới vừa đào được trên vách núi.

Phía bên kia tảng đá, bốn người: Hàn Giang, tiến sỹ Từ, lão Mã và Yelena đang giữ chặt lấy sợi dây thừng. Khi Đường Phong bị hụt chân, Hàn Giang cảm nhận rõ rệt bàn tay vẫn giữ sợi dây thừng của mình đau buốt thấu tận xương tủy. “Tóm chặt!”, anh hét lên với mọi người.

“Đường Phong, cậu không sao chứ?”, Hàn Giang hét về phía bên kia tảng đá.

Đường Phong sống chết bám thật chặt vào cái hố nông trên vách đá. Anh cảm giác cơ thể mình đang dần cứng đờ từng chút từng chút một trong gió rét, giống như một ngọn cỏ nhỏ gồng mình trong gió vậy, nó sẽ lập tức bị cuồng phong cuốn đi, sau đó rơi xuống vực sâu ngàn mét.

Tiếng gọi của Hàn Giang đã khiến Đường Phong đang dần dần tê dại bỗng tỉnh táo trở lại. Anh ngược nhìn đôi bàn tay đang rỉ máu của mình. Một vài hòn đá to từ phía trên đầu rơi xuống. Anh hiểu rằng nếu chỉ dựa vào đôi bàn tay để chống đỡ thì sẽ không thể gượng được bao lâu nữa. Bản năng muốn sống đã thúc Đường Phong bắt đầu tìm kiếm sự chống đỡ dưới chân. Sau một hồi vung vẩy, giẫm đạp loạn xạ, anh cảm thấy chân trái của mình hình như đã đạp lên một vách đá cứng rắn. Nghiêng người nhìn về phía cách đó không xa lắm, lần này thì Đường Phong đã tính toán chính xác khoảng cách giữa anh và mặt đất, anh dốc hết sức lực, bay người một cái, rốt cuộc đã ngã nhào ra mặt đất rắn chắc.

Đôi bàn tay Đường Phong bị cào rách chảy máu, cơ thể cũng bị đá vụn rơi đập, đau nhức. Lúc này những tiếng kêu gọi của Hàn Giang và mọi người liên tiếp vọng lại. Anh lấy lại tinh thần, đứng dậy, hét về phía sau tảng đá khổng lồ: “Tôi không sao, mọi người men theo những cái lỗ mà tôi đã khoét trên vách đá để qua đây đi, đằng sau có đường đi”.

Đường Phong nói xong, thắt chặt dây thừng trên người, sau đó tìm một vách núi vững chắc, bám thật chặt vào đó, chờ đợi mọi người leo qua. Người thứ hai qua là lão Mã, sau đó là tiến sỹ Từ, Yelena, cuối cùng là Hàn Giang. Khi năm người đã leo qua được tảng đá khổng lồ j đó, đến dải đất chưa từng biết tới, thì trời đã tối mịt, không còn chút ánh sáng nào cả.

4

Mọi người nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục lên đường. Từ Nhân Vũ muốn dựng lều tại đây, nhưng Hàn Giang và Đường Phong đều muốn đi tiếp, tìm một chỗ tốt hơn để dựng lều. Vậy là, mọi người tiếp tục tiến lên trong màn đêm, con đường phía sau vách núi càng đi càng rộng ra, hơn nữa cũng bằng phẳng hơn trước rất nhiều. Rốt cuộc Đường Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng mấy chốc trong lòng anh lại có chút hoang mang.

Vòng qua một ngã rẽ, Đường Phong bỗng cảm thấy phía trước rộng mở thênh thang. Anh ngẩng đầu nhìn lên, ngọn núi cao sừng sững bên cạnh trong màn đêm, giống như một con quái thú đang nhìn mình chằm chằm. Bật đèn pin tiếp tục soi về phía trước, dưới ngọn núi, bên vách đá cheo leo xuất hiện một khoảng rừng cây bằng phẳng. Trời tối nên anh vẫn chưa nhìn rõ được phạm vi của khoảng rừng này, nhưng anh loáng thoáng cảm nhận là khoảng rừng này rất rộng, và trong này chắc chắn có điều gì đó đang chờ đợi mình.

“Dừng lều ở đây ổn đấy!”, Hàn Giang mở lời trước.

Vậy là mọi người cùng nhau tiến vào khoảnh rừng không rậm rạp lắm này. Trong rừng có những loài cây mà đến Đường Phong cũng không biết tên. Xem ra môi trường sinh trưởng của những loài cây này vốn không tốt, vì toàn thân cây ốm yếu, nghiêng ngả, hình thù quái dị, ngả đông nghiêng tây, không chút sinh khí. Nhưng cũng dễ hiểu thôi, trên núi cao vực sâu cheo leo thế này, cả ngày hứng chịu gió thổi mưa quật, có thể sống được đã là khó, thì còn mong gì tới việc phát triển mạnh mẽ.

“Một rừng cây thật kì quái!”, Hàn Giang cũng để ý thấy khoảnh rừng khác thường này.

“Sao? Anh nhìn ra vấn đề gì vậy?”, Đường Phong hỏi.

Hàn Giang đứng trên một khoảng đất trống trong rừng cây, tay chống hông, nhìn xung quanh, cuối cùng anh lắc đầu, nói: “Tôi cũng không nói rõ được, chỉ là cảm giác kì lạ thôi”.

“Ha ha! Anh đừng thần hồn nát thần tính, tự mình dọa mình nữa. Tầm này cái gì cũng là ảo hết, đừng để những thứ ảo dọa mình chết khiếp!”, Đường Phong ngược lại đã trêu chọc Hàn Giang.

“Cậu bây giờ lại hơn hờn nhỉ, ban nãy đứng trước tảng đá khổng lồ, suy thì suy sụp đấy!”

“Suy sụp? Tôi đã suy sụp sao? Kể từ sau khi bị cuốn vào cái việc dở hơi này, đã bao giờ tôi nhận là mình sợ sệt chưa?”, Đường Phong lại bắt đầu hăng máu.

“Thôi đừng cãi vã nữa, mau dựng lều nghỉ ngơi đã!”, Yelena nhắc nhở Hàn Giang.

“Ừm, ở đây môi trường nguy hiểm, ban đêm vẫn cần có người thay nhau trực ban!”, Hàn Giang nhìn khắp mọi người: “Lão Mã và tiến sỹ không cần phải trực đâu! Tôi, Đường Phong và Yelena sẽ thay nhau trực.”

Makarov định nói gì đó nhưng đã bị Yelena ngăn lại Hàn Giang lại tiếp tục dặn dò: “Buổi tối là Yelena gần sáng là Đường Phong, nửa đêm là tôi. Ai có ý kiến gì không?”

Hàn Giang nhìn mọi người, không có ai phản đối nên đều đi nhặt chút củi gỗ, bắt đầu nổi lửa nấu ăn, ngọn lửa bùng bùng cháy lên. Đường Phong bỗng ngửi thấy một mùi lạ, là một mùi hương thơm mát. Anh hít ngửi tìm kiếm phát hiện mùi hương tỏa ra từ đồng lửa: “Mọi người ngửi xem, đây là mùi hương gì vậy?”

Yelena hít hít, đoán: “Giống như mùi hương tỏa ra từ củi gỗ vậy”.

“Củi gỗ?!”, Từ Nhân Vũ cũng hít lấy hít để “Đúng!

Chính là mùi hương tỏa ra từ củi gỗ.”

“Anh kiếm những thanh củi này từ đâu ra vậy?”

Đường Phong nghi ngờ hỏi Hàn Giang.

“Tôi... nhặt trong rừng cây!”, Hàn Giang mặt ngơ ngác

“Vậy là cảnh của những cây gỗ kì lạ này, sao loại gỗ này lại tỏa ra mùi thơm nhỉ?”, Yelena không hiểu

Đường Phong ngẫm nghĩ một lúc, rồi hỏi mọi người trước: “Mọi người ngửi mùi này có cảm giác gì không?”

“Cảm giác? Chẳng có cảm giác gì cả. Nhưng mùi này rất thơm!”, Từ Nhân Vũ nói.

“Trong những khu rừng rậm nhiệt đới hoặc cận nhiệt đới, có những loại gỗ khi bị đốt cháy sẽ có mùi thơm ví dụ như gỗ bạch đàn đốt lên sẽ có mùi thơm. Nhưng ở đây không phải là rừng ẩm nhiệt đới, loài cây không biết tên này sao đốt lên lại có mùi thơm nhỉ?”, Đường Phong mù mịt không hiểu.

“Đừng quan tâm đến những thứ này nữa, mọi người không bị phản ứng phụ gì là được!”, Hàn Giang ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Mọi người ăn xong nhanh chóng đi nghỉ đi, ngày mai còn phải lên đường”.

Ăn xong, mọi người đều chẳng nói năng gì, khẩn trương dựng lều, dựng tạm trại nghỉ ngơi.

5

Buổi tối là Yelena canh gác. Đường Phong sợ mình nửa đêm sau không dậy nổi, nên sau khi ăn cơm xong đã vội vàng đi ngủ, cho tới qua nửa đêm thì bị Hàn Giang lôi dậy.

“Mấy giờ rồi mà anh đã lôi tôi dậy?”, Đường Phong dụi dụi mắt bực mình hỏi Hàn Giang.

“Trông cậu ngủ như chết kìa, tôi như vậy là đã rộng lượng với cậu lắm rồi đấy. Cậu tự nhìn đồng hồ đi, đã 3 rưỡi rồi. Cậu chậm chút nữa là trời sáng rồi đấy!”

Đường Phong nhìn đồng hồ, quả nhiên đã 3 rưỡi sáng, đành phải cầm đèn pin và khẩu súng ngắn 92, miễn cưỡng bước ra khỏi lều: “Đúng rồi, không có chuyện gì chứ?”, Đường Phong không quên hỏi một câu.

Hàn Giang lắc lắc đầu: “Chẳng có chuyện gì cả, tất cả đều bình thường!”, anh nhìn bộ dạng thiếu ngủ của

Đường Phong: “Lấy lại chút tinh thần đi, đừng có ngủ quên đấy!”

Đường Phong phẩy phẩy tay với Hàn Giang: “Anh nhầm chán thật đấy!”

Hàn Giang quay vào lều ngủ, Đường Phong đành cố gắng lấy lại tinh thần, bắt đầu gác đêm. Nhưng anh ngồi bên đống lửa, mấy lần suýt bị ngủ gật. Để tỉnh táo trở lại, anh đành phải đứng dậy, bắt đầu đi quanh hai cái lều. Rồi anh bắt giặc tiến vào trong rừng cây. Mãi nhìn những thân cây hình thù quái dị này, anh càng đi càng xa. Dần dần, Đường Phong đã đi khá xa, tới khi anh nhận ra và quay đầu nhìn lại thì đã không còn thấy bóng dáng của hai cái lều đâu nữa.

Đường Phong giật mình, thấy có cảm giác bất an. Anh nhớ là mình đã theo hướng kim đồng hồ, đi một vòng quanh trại dựng lều, tuy đã đi rất lâu, nhưng khoảng cách đường kính với chỗ dựng lều chắc không quá xa, bây giờ thì lại hoàn toàn không thấy bóng dáng của lều trại đâu cả.

Đường Phong bước thật nhanh, đi về phía lều trại trong trí nhớ, mười bước, hai mươi bước, ba mươi bước, bốn mươi bước, năm mươi bước! Anh ghi nhớ số bước chân chính xác mà lần này mình đi: nhưng sau khi bước năm mươi bước về phía dựng lều như trong trí nhớ thì xung quanh anh vẫn là rừng cây hình thù quái dị.

Đường Phong hoảng loạn, mình đã đi tới chỗ nào đây? Trong lòng đầy lo lắng, bước chân không điều khiển được, anh lại bước về hướng khác mấy chục bước, vẫn y nguyên, thậm chí rừng cây ở đây còn trở nên rậm rạp hơn lúc trước. Anh bắt đầu hồi hận, đáng lẽ mình không nên tự ý đi lung tung. Nhìn bên ngoài rừng cây thưa thớt là vậy, không ngờ bên trong lại rậm rạp thế này!

Đường Phong bắt đầu kêu to, anh đoán rằng kể cả mình có đi nhầm đường đi chẳng nữa, thì ở đây cũng không thể cách chỗ dựng lều quá hai trăm mét! Trong đêm khuya thanh vắng tĩnh mịch thế này, thể nào hội Hàn Giang cũng nghe thấy tiếng kêu cứu của mình.

Nhưng từng tiếng kêu gào của Đường Phong đều chìm trong đêm vắng, không chút phản hồi. Anh nhìn xung quanh tối đen mà rơi vào hoảng sợ, mình đã đi đến đâu thế này? Sao kêu cứu liên hồi như vậy mà không ai nghe thấy?

Kêu gào mệt quá, anh ngồi phịch xuống một gốc cây, tuyệt vọng dựa vào thân cây, rồi bất giác từ từ nhắm mắt lại...

6

Một cô gái xinh đẹp bước tới cạnh Đường Phong. Đường Phong từ từ mở mắt, cô gái trước mắt cho anh một cảm giác quen thuộc đâu đó. Cô khoác một chiếc áo choàng trắng, trên đầu đội một chiếc vương miện cao, khe máp máy đôi môi, hỏi Đường Phong: “Anh từ đâu đến? Sao lại tới đây?”

“Tôi...”, Đường Phong mở miệng, nhưng không thốt nên lời.

“Là Hạo Vương phái anh tới phải không?”, cô gái đó lại cất lời.

“Hạo... Vương...”

“Nhất định là Hạo Vương sai anh tới đón tôi về phải không?”, giọng cô gái đó có chút gấp gáp.

“Không...”, Đường Phong chỉ có thể thốt ra giọng nói mơ hồ.

“Chắc chắn là vậy, Hạo Vương không thể quên tôi đâu”, nói xong, cô gái đó bật ra tràng cười lạnh lạnh, chậm chậm lùi lại phía sau, rồi từ từ, từ từ mất tích trong rừng cây.

Đường Phong nhìn rừng cây tối đen xung quanh, hoảng hốt không biết phải làm gì. Đúng lúc này, một con kền kền từ trên trời bay xuống, đậu trên cành cây. Đột nhiên, con kền kền giương móng vuốt sắc nhọn lên, hung hãn lao về phía anh. Thấy vậy, Đường Phong định né tránh nhưng không sao nhúc nhích được. Anh cảm thấy khó thở, cảm thấy nghẹt thở, muốn hét lên nhưng lại hét không thành tiếng. Anh cảm giác đôi chân mình đang từng chút, từng chút một rời khỏi mặt đất...

Một cơn gió lạnh buốt thổi qua, toàn thân Đường Phong run rẩy, ngay tức khắc anh tỉnh táo trở lại. Lúc này, anh đang bị đôi móng vuốt sắc nhọn của kền kền nhấc lên khỏi mặt đất, bay lên, bay qua thảo nguyên, bay qua dòng sông, bay qua núi cao, cuối cùng đến một vùng rừng rậm nguyên sinh. Kền kền bắt đầu hạ xuống, tốc độ rất nhanh, anh sợ đến nỗi nhắm mắt lại.

Đến khi Đường Phong mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một thế giới của bóng tối bao trùm. Anh ngẩng đầu nhìn lên, cây sam đại thụ cao gần bằng tòa nhà sáu, bảy tầng che kín mặt trời, anh cũng không biết mình sẽ phải đi theo hướng nào. Đi mãi đi mãi, đột nhiên, một tia sáng lọt vào tầm mắt của Đường Phong, con người anh mở to, đó là gì vậy? Đường Phong cảm thấy ở đó đang có một sức mạnh kì lạ thu hút mình, sự đau đớn trên chân anh lập tức biến mất, anh tiếp tục bước thấp bước cao đi tiếp, hướng về phía ánh sáng đó, xuyên qua rừng rậm, đi qua bụi rậm, băng qua khe suối...

Đôi mắt Đường Phong dường như đã đông cứng lại, thần thờ nhìn về ánh sáng phía trước, bất động, anh cũng không chớp mắt lấy một cái, nhưng ánh sáng đó lại giữ mãi khoảng cách với anh. Anh cảm thấy mơ hồ, cảm thấy khủng hoảng. Anh dừng chân lại, mắt vẫn nhìn ánh sáng trong rừng không chớp. Anh đang do dự, tiếp tục tiến lên hay là...

Trong rừng cây tối đen, mình có thể đi đâu chứ? Ánh sáng đó hình như có sức hút ma quái, Đường Phong bị nó cuốn hút, vẫn quyết định tiếp tục tiến lên phía trước... Cuối cùng, Đường Phong đã chạm vào ánh sáng đó. Xuyên qua rừng cây rậm rạp, anh nhìn thấy một đồng lửa đang cháy bập bùng. Bên cạnh đồng lửa, một nhóm người đang nhảy múa theo điệu nhạc quái đản, nhảy múa điệu gì mà anh cũng không biết. Đi lại gần hơn một chút, Đường Phong sững sờ, bởi anh phát hiện ra những người đó đều đeo những chiếc mặt nạ đáng sợ, mặt mày hung tợn, giống như những hung thần độc ác. Và trong đám người này, có một cô gái đang nằm trên mặt đất lạnh cóng, cô ấy là... chính là cô gái xinh đẹp khoác áo choàng trắng ban nãy.

Không hiểu lấy dũng khí từ đâu ra, Đường Phong bất chấp tất cả lao vào đám người đó, đến bên cạnh đồng lửa, đỡ cô gái đang chìm trong giấc ngủ, bất tỉnh. Nhưng mặc cho anh kêu gọi thế nào, vỗ đập thế nào, cô gái đó vẫn giống như nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích “Người đẹp ngủ trong rừng”, vẫn chìm trong giấc ngủ say, bất động.

Âm nhạc quái đản, vũ đạo kì dị không ngừng vây lấy Đường Phong. Anh không thể chịu đựng được nữa, giống như điên dại, anh lao về phía những người đó, nhưng có lẽ họ vốn dĩ không phải là người, mà chỉ là ma quỷ của địa ngục! Nên cho dù anh ngăn cản thế nào, đeo bám thế nào thì những người này vẫn thần nhiên tự tung tự tác, nhảy múa. Đường Phong lực bất tòng tâm, vậy là anh cúi người xuống, định ôm cô gái khoác áo choàng trắng lên, lao ra khỏi vòng vây của “ma quỷ”.

Nhưng đúng lúc Đường Phong ôm lấy cô gái thì cô ta mở trừng mắt. Đường Phong sững sờ, anh phát hiện ra khuôn mặt của cô gái có sự biến đổi gì đó. “Lương Viện? Hắc Vân?”, anh lắp bắp. Ngay sau đó, khuôn mặt cô gái biến hóa khôn lường, Đường Phong trông thấy một khuôn mặt khủng khiếp mà anh chưa từng thấy trong đời mình. Anh nhìn thấy da thịt trên khuôn mặt cô gái đang nát vữa ra từng chút một, đôi mắt trở nên rỗng tuếch, chỉ còn lại hai hốc mắt lúc nhúc dòi bò ra, thịt trên miệng không biết đã biến mất từ lúc nào, lộ ra hàm răng vàng cháy lung lay đầy ngập miệng, da đầu cũng bị xé rách một góc, óc trắng đang bắn tung tóe ra ngoài...

Đường Phong vô cùng hoảng loạn, kêu lên thất thanh. Anh muốn buông cô gái trong lòng ra nhưng miệng cô ta đang lắp bắp gì đó. Tim Đường Phong đập loạn xạ, anh cố gắng giữ bình tĩnh, muốn nghe cho rõ cô ấy nói gì. Một chuỗi ngôn ngữ kì quái thốt ra từ miệng cô gái, từng chữ từng chữ đập vào não Đường Phong, nhưng anh vẫn không hiểu rốt cuộc cô ta đang nói gì.

Đường Phong không thể chịu đựng được nữa, anh muốn nhìn rõ xem cô gái này rốt cuộc là ai. Nhưng trong đúng giây phút này, cô gái trong lòng anh bỗng biến mất, anh phát hiện đôi tay mình đang ôm một bộ hài cốt màu trắng đáng sợ. Bộ hài cốt còn đang nhe răng ra như muốn nói với Đường Phong điều gì đó, Đường

Phong sợ đến nỗi hất bộ hài cốt ra. Anh cảm thấy mình không còn chỗ nào để rút lui, đành phải tuyệt vọng hét lên...

7

Đường Phong tỉnh dậy, anh quệt mồ hôi trên trán và phát hiện ra rằng mình vẫn đang ở dưới gốc cây. Anh nhìn quanh rừng đã khiến anh mê man này mà mặt trắng bệch. Cô gái mặc áo choàng trắng trong giấc ma ban này là ai?

Giống một cô gái từ thời cổ đại, lại trông giống Lương Viện, có cả nét giống Hắc Vân. Bộ hài cốt cuối cùng lẽ nào chính là xương sọ mà Kozlov đào được trong đại Phật tháp ở Hắc Thủy Thành?

Không, không thể như vậy được! Đường Phong ra sức phủ nhận suy nghĩ hoang đường trong lòng mình, anh cảm thấy đầu đau như búa bổ, gắng gượng đứng dậy, bám vào những thân cây kì quái bên cạnh, dò giẫm tiến về phía trước. Anh cũng không biết phương hướng của mình, chỉ biết đi thẳng. Đột nhiên, một cơn cuồng phong thổi qua, không biết từ hướng nào, loáng thoáng có một âm thanh kì lạ vọng lại, giống như tiếng cười vui vẻ của trẻ con, lại giống như tiếng phụ nữ khóc thút thít, ma quỷ đáng sợ... Đường Phong mở to đôi mắt hoảng hốt, đây là âm thanh gì vậy?

Đường Phong dường như sắp suy sụp, anh bất chấp tất cả lao về phía trước, va đập lung tung, cứ nhìn thấy đường là chạy, không thấy đường lại quay lại, gai góc cào rách cánh tay anh. Anh đã quên hết sự đau đớn, chỉ biết cắm đầu chạy, muốn lao vào một con đường nào đó.

Cũng không biết đã lòng vòng trong rừng bao lâu, rốt cuộc Đường Phong đã nghe thấy âm thanh. Anh không dám mạo hiểm xông đến, sợ rằng âm thanh đó là tiếng gọi của ma quỷ. Anh dừng lại, im lặng lắng tai nghe ngóng, là tiếng người, là giọng Hàn Giang và Yelena. Rốt cuộc anh đã nghe thấy âm thanh của nhân gian.

Đường Phong lần theo phương hướng mà âm thanh vọng lại, chẳng mấy chốc đã lao về chỗ dừng lều. “Cậu chạy đi đâu đấy?”, Hàn Giang vừa trông thấy Đường Phong liền trách móc.

“Tôi... tôi đã gặp ma!”, Đường Phong thở hổn hển, ngồi bệt xuống đất.

“Cái gì? Ma?”, Yelena vội vàng hỏi.

“Mọi người... mọi người ban này có nghe thấy âm thanh đáng sợ gì không?”, Đường Phong hỏi.

“Âm thanh đáng sợ? Chúng tôi nghe thấy tiếng gọi của cậu, nhưng khi chúng tôi trả lời thì sao không thấy cậu nói gì cả?”, Hàn Giang hỏi.

“Tôi chẳng nghe thấy tiếng mọi người gì cả!”, Đường Phong lớn tiếng kêu lên.

“Sao lại như vậy được, bọn tôi đã gọi bao nhiêu lần như thế, cậu chạy bao xa mà không nghe thấy?”, Hàn Giang không tin.

Yelena nhìn rừng cây xung quanh, hỏi lại: “Lẽ nào rừng cây này rất rộng sao?”

“Em đừng nghe cậu ta nói linh tinh, ở đây cạnh vực thẳm, lại không phải là rừng rậm nguyên sinh, quanh rừng này to chừng nào mà cậu ấy không nghe thấy tiếng chúng ta chứ?”, Hàn Giang tỏ ra khó chịu.

Đường Phong hiểu rằng anh có nói gì đi chăng nữa thì họ cũng không tin.

Lúc này, lão Mã và Từ Nhân Vũ cũng chụm lại. Lại một cơn cuồng phong, âm thanh quái dị đó theo gió lần nữa ủa tới, dứt quãng, từ xa tới gần, càng lúc càng vang, càng lúc càng rõ. Hàn Giang, Yelena, lão Mã và Từ Nhân Vũ cũng đều nghe thấy âm thanh quái dị đó, tất cả mọi người đều hoảng hốt tròn trừng mắt, nhìn xung quanh, xung quanh là một vùng tối đen.

Hàn Giang nhìn Yelena trong bóng tối: “Đây... đây là gì vậy?”, giọng Hàn Giang rõ ràng cũng hơi run rẩy.

“Lẽ nào đây chính là âm thanh kì lạ mà cuốn sổ ghi chép của Misha nhắc tới?”, Yelena nhớ ngay tới những dòng ghi chép của Misha.

“Sao cơ?”, mọi người cùng ngạc nhiên đồng thanh kêu lên.

“Cũng có nghĩa là chùa Hắc Thứ ở gần đây!”, Từ Nhân Vũ hốt hoảng thốt lên.

“Không biết chừng là chỗ này, tôi thấy chỗ này đầy tà khí!”, Đường Phong theo phản xạ rút súng ra...
chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

54. Chương 4

Chương 4

Chùa Hắc Thứ

“Gia lăng tần già ” là phiên âm chữ Phạn, còn tên thường gọi là “Diệu âm diệu”, mình người đầu chim, được tín đồ đạo Phật cho rằng đó là loài chim của thế giới cực lạc. Kiểu kết cấu kiến trúc “Gia lăng tần già” chỉ từng được thấy khi khai quật lăng mộ vua chúa Tây Hạ. Bây giờ ở đây lại xuất hiện kiểu kết cấu kiến trúc “Gia tăng tần già” thì cũng có thể đoán định rằng đây chính là chùa Hắc Thứ rồi.

1

Cuồng phong mang theo những âm thanh quái dị kéo dài rất lâu mới dần dần tan biến. Mọi người đều không có tâm trạng đầu để ngủ, đành đợi mãi cho tới khi hừng đông. Sương khói đậm đặc ban mai từ từ tản đi, Đường Phong đứng giữa nơi dừng lều. Lúc này anh mới nhìn rõ nơi mà bọn anh đang ở, ở phía bắc lều trại là một đỉnh núi cao sừng sững, nếu lấy đỉnh núi này làm trọng tâm, thì hai hướng đông và tây, mỗi hướng đều vươn ra hai dãy núi, kéo dài mãi về hướng nam, cho tới vị trí ngọn núi phía nam đối diện thì hai dãy núi đó đột ngột đứt quãng, chỉ còn lại khe núi rộng không tới chục mét. Vách núi hai bên lại thẳng đứng như dao chém rìu phạt, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ. Và chính trong quần thể núi bao quanh này là một khung cảnh diễm lệ như đào nguyên ngoại thế, những cây cổ thụ chạm trời, um tùm tươi tốt, có tiếng chim hót, cỏ hoa tỏa hương, ong bay bướm lượn, nơi họ dựng lều tối qua vừa đứng ngay một thềm núi cao dưới ngọn núi phía bắc.

“Đây quả là một cảnh sắc tuyệt diệu!”, Makarov thốt lên.

“Xem ra hôm qua chúng ta đã từ phía sau đỉnh núi phía bắc vòng tới đây. Nếu như chúng ta lên thẳng đây từ miệng núi phía dưới này thì bớt đi được bao nhiêu phiền phức!”, Từ Nhân Vũ chỉ miệng núi nhỏ hẹp phía dưới nói.

“Lấy đâu ra nhiều cái nếu như vậy?”, Đường Phong phản bác Từ Nhân Vũ.

Hàn Giang vẫn lặng thinh không nói năng gì. “Anh đang nghĩ gì vậy?”, Đường Phong hỏi.

“Những gì tiến sỹ nói đã thức tỉnh tôi. Ban nãy tôi cứ nghĩ mãi, nếu như ở đây chính là chùa Hắc Thứ, năm đó hoàng thất Tây Hạ muốn tới đây dâng hương lễ Phật thì bao nhiêu con người như vậy lên đây thế nào nhỉ? Chắc chắn không thể giống chúng ta đi đường vách đá cheo leo?

Xem ra con đường phía dưới núi mới chính là đường đi chính!”, Hàn Giang suy đoán nói.

“Thôi đi! Anh có trông thấy phía dưới có đường dẫn lên đây không? Cứ cho là năm đó có đường đi chẳng nữa thì bây giờ cũng biến mất từ lâu rồi!”, mọi người nhìn xuống dưới theo hướng ngón tay Đường Phong chỉ. Dưới núi um tùm tươi tốt, căn bản chẳng thấy có con đường nào. Đường Phong lại nói tiếp: “Hơn nữa, ở đây có phải là chùa Hắc Thứ hay không thì vẫn chưa biết được! Đừng vội kết luận như thế!”, Đường Phong có vẻ còn cẩn thận hơn.

“Vậy làm thế nào mới có thể phán đoán đây có phải là chùa Hắc Thứ hay không?”, Makarov hỏi.

“Dĩ nhiên phải tìm kiếm chứng cứ xác thực hơn. Không nên vì những âm thanh quái dị đêm qua mà nói ngay rằng ở đây chính là chùa Hắc Thứ!”, Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Trong cuốn sổ ghi chép của mình, Misha đã viết rằng: những năm 50 của thế kỷ trước, đã phát hiện ra di chỉ kiến trúc thời kì Tây Hạ tại di chỉ chùa Hắc Thứ, đặc biệt ông còn trông thấy di chỉ của đại điện. Chúng ta phải tìm kiếm ở đây xem sao!”

“Vậy thì bắt đầu thôi!”, Hàn Giang vừa dứt lời thì thấy ngay Đường Phong nhìn rừng cây xung quanh, chân chừ không đi tiếp, “Sao thế? Sợ rồi à?”

“Anh cứ không chịu tin tôi. Tôi đã nói với anh rồi, khu rừng này sẽ khiến chúng ta lạc đường, mọi người không chịu tin!”, Đường Phong vẫn còn muốn thuật lại sự khủng khiếp mà anh gặp phải lúc sáng sớm, nhưng Hàn Giang đã hất tay: “Được rồi, cứ cho rằng khu rừng này dễ bị lạc đường đi chẳng nữa, thì bây giờ là ban ngày ban ngày ban mặt có gì để sợ chứ? Hơn nữa, còn có tôi đi cùng cậu nữa cơ mà!”

Đường Phong nghe thấy có Hàn Giang đi cùng, trong lòng cũng bình tĩnh hơn. Vậy là, Hàn Giang để ba người Yelena, lão Mã và Từ Nhân Vũ ở lại canh lều, còn mình và Đường Phong mang theo vũ khí cùng những trang bị cần thiết xuất phát về phía khu rừng phía bắc.

2

Từ chỗ dừng lều tới đỉnh núi cheo leo phía bắc, bị che phủ bởi một khoảnh rừng, ước chừng khoảng hơn 100 mét, nhưng khoảnh rừng này lại lần nữa đã khiến Đường Phong và Hàn Giang phán đoán sai, may mà lần này họ không lạc đường trong rừng. Đến khi họ ra khỏi rừng, quay đầu nhìn lại thì đã cách chỗ dừng lều khoảng hơn 200 mét, còn muốn tới phía dưới đỉnh núi phía bắc, xem ra vẫn còn 200 mét nữa.

Hai người đi lên một con dốc bằng đất, Đường Phong cảm giác thấy điều gì đó, anh tóm ngay Hàn Giang lại.

“Sao thế?”, Hàn Giang nhìn nhìn Đường Phong.

“Con dốc này...”

“Con dốc này làm sao?”, Hàn Giang không hiểu.

Đường Phong ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra dốc đất dưới chân. Sau đó, anh bước nhanh vài bước, leo lên chỗ cao nhất của con dốc. Sau khi kiểm tra một lượt, Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi phía bắc vươn mãi lên tận trời mây, cuối cùng quay người lại, mắt đờ đẫn nhìn thẳng phía trước.

Hàn Giang đưa tay ra khua khua trước mặt Đường Phong: “Bị ma nhập à?”

“Tôi... tôi nghĩ quả thật chúng ta đã tìm thấy Chùa Hắc Thấu rồi!”, Đường Phong vẫn nhìn thẳng phía trước, miệng lẩm bẩm.

“Cái gì? Chỉ dựa vào con dốc đất này sao?”, Hàn Giang thấy mụ mị đầu óc.

Đường Phong định thần lại, giải thích với Hàn Giang: “Trên thềm núi này đột nhiên nhô ra một con dốc bằng đất lớn như vậy, vốn dĩ đã là một chuyện không bình thường. Ban nãy tôi kiểm tra qua rồi, trên con dốc toàn là đất nén”.

“Đất nén?”

“Rõ ràng đây chính là kiệt tác của người xưa. Tôi tính toán sơ qua thì thấy, lượng đất nén này có thể trọng khổng lồ, trên này trước kia vốn có một kiến trúc kiểu cung điện hoành tráng diễm lệ. Nhìn tiếp vị trí của tầng đất nén này, thì nó nằm ở vị trí chính giữa phía dưới đỉnh núi phía bắc, mặt hướng về miệng núi phía dưới. Một kiến trúc hùng vĩ đồ sộ như thế, nằm ở vị trí cao quý tôn nghiêm tuyệt diệu như vậy, trong núi Hạ Lan này, ngoài chùa Hắc Thấu ra thì còn có kiến trúc nào khác chứ?”, Đường Phong phân tích rất hợp lí.

Hàn Giang đứng trên thềm đất nén, phóng tầm mắt ra xa, quả nhiên, địa thế ở đây rồng cuộn hổ phục, giữ gió tản khí, phong thủy tuyệt vời. “Xem ra chúng ta đã tìm thấy chùa Hắc Thấu rồi!”, Hàn Giang phụ họa.

“Tạm thời đừng kết luận vội vàng, tìm kiếm thêm những di tích khác đã!”, Đường Phong từ thềm đất nén nhìn ra xung quanh, quanh đây lại xuất hiện thêm vài con dốc bằng đất nhỏ hơn, “Này! Mấy con dốc nhỏ này chắc là

di chỉ của những kiến trúc khác của chùa Hắc Thấu. Nếu ở đây mà được khai quật khảo cổ chính quy thì chắc chắn sẽ thu được không ít văn vật có giá trị đâu.”

Đường Phong chỉ cho Hàn Giang mấy con dốc nhỏ, sau đó tiện tay nhặt một hòn gạch vỡ dưới chân lên, nói với Hàn Giang: “Đây gần như là chứng cứ rồi”.

“Ừm, còn cả cái này nữa!”, Đường Phong lại nhặt một mảnh kiến trúc có hình thù kì lạ từ trong đất lên, nói với Hàn Giang: “Mảnh kiến trúc này gọi là : Gia lăng tần già”.

“Gia lăng tần già là gì?”, Hàn Giang không hiểu.

“‘Gia lăng tần già’ là phiên âm chữ Phạn, tên thường gọi là “Diệu âm diệu”, mình người đầu chim, được tín đồ đạo Phật cho rằng đó là loài chim của thế giới cực lạc.

Kiểu kiến trúc “Gia lăng tần già” chỉ tìm được khi khai quật lăng mộ của vua chúa Tây Hạ. Bây giờ ở đây lại xuất hiện kiểu kết cấu kiến trúc “Gia lăng tần già” thì gần như tôi có thể đoán định: đây chính là chùa Hắc Thấu rồi!”, Đường Phong giải thích.

“Di chỉ kiến trúc, gạch ngói Tây Hạ, mảnh kiến trúc, vị trí địa lí độc đáo và cả âm thanh quái dị đêm qua, tất cả đều phù hợp với những gì Misha miêu tả trong cuốn sổ ghi chép, xem ra chúng ta đã tìm thấy chùa Hắc Thấu thật rồi!”, giọng Hàn Giang rõ ràng hưng phấn hẳn lên.

Đường Phong gật gù, nhưng ngay lập tức lại trở nên do dự: “Nhưng kệ tranh ngọc thứ ba ở đâu nhỉ?”

Hàn Giang nhìn lại xung quanh di chỉ chùa Hắc Thấu hoang vu: “Ai mà biết được? Có lẽ đã bị hủy diệt trong trận lửa thiêu cùng với ngôi chùa hoàng gia từng một thời huy hoàng này rồi, cũng có khả năng đã bị ai đó lấy đi trong lịch sử...”

“Cũng có thể đang bị vùi trong đồng đất vàng này...”, Đường Phong ngắt lời Hàn Giang.

Hàn Giang quay lại giật mình nhìn Đường Phong: “Ý cậu nói là chúng ta phải đào tung đồng đất này lên?”

Đường Phong nhìn Hàn Giang cười cười, sau đó nghiêm túc nói với Hàn Giang: “Đồng chí Hàn Giang, mời đồng chí dùng đầu óc tư duy một vấn đề. Giả sử người cất giữ kệ tranh ngọc hồi đó không quá ngu ngốc, vậy thì kệ tranh ngọc đó phải được cất giữ tại một vị trí rất đặc biệt, chắc chắn không thể để ở một diện thờ thông thường. Trong những năm tháng biến động như thế, người cất giấu kệ tranh ngọc chắc chắn còn tính toán kĩ lưỡng hơn cả chúng ta đây”.

Hàn Giang bị Đường Phong giáo huấn ột trận, nhưng nghe Đường Phong nói có lý, anh không những không tức giận mà còn gật đầu lia lịa: “Đúng! Chắc là phải có nơi đặc biệt để cất giữ kệ tranh ngọc đó, không thể dễ dàng bị thiêu hủy trong khói lửa, cũng không thể dễ dàng bị người ta đánh cắp được.”

“Ừm, đồng chí Hàn Giang rốt cuộc đã thông suốt rồi đấy!”, Đường Phong được đằng chân lân đằng đầu cười nói.

“Cậu nói như vậy làm tôi tự nhiên lại nhớ tới tấm bản đồ kho báu!”, một câu nói của Hàn Giang đã khiến Đường Phong tỉnh ra.

Đường Phong lập tức nhớ tới vòng tròn màu đỏ đánh lau núi Hạ Lan trên tấm bản đồ kho báu, tuy bên cạnh vòng tròn đỏ đó không có vật tham chiếu, nhưng trực giác mách bảo anh rằng, vòng tròn màu đỏ đó và vị trí hiện giờ họ đang đứng, chắc chắn có mối liên hệ tất yếu nào đó.

3

Đường Phong ra sức hồi tưởng lại vị trí của vòng tròn đỏ trên tấm bản đồ. “Vị trí của vòng tròn đỏ trên tấm bản đồ quả thực rất gần với vị trí này!”, anh suy đoán.

Hàn Giang chau mày: “Lẽ nào chữ ‘Bảo’ trên tấm bản đồ kho báu chính là kệ tranh ngọc?”

“Nếu đúng là như vậy thì toi rồi! Cậu nghĩ mà xem, thời Dân quốc đã có người biết được kệ tranh ngọc ở đâu, còn vẽ cả bản đồ kho báu, vậy thì có lẽ kệ tranh ngọc đã không còn ở đây từ lâu rồi!”

Nghe Đường Phong nói vậy, lòng Hàn Giang bỗng chùng xuống, nhưng anh lại thay đổi suy nghĩ rất nhanh, và nói: “Nếu kệ tranh ngọc không còn nữa, vậy Fanny xuất hiện ở đây làm gì? Hơn nữa còn bị giết hại!”

“Ý anh là...”

“Tôi cũng không rõ, phải chăng sự việc này không đơn giản như chúng ta nghĩ?”, Hàn Giang thở dài náo nề.

“Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì? Tôi không muốn ở lại cái nơi quái quỷ này thêm một đêm nữa đâu!”, Đường Phong bắt đầu cầu nhàu.

“Việc này thì không thể thuận theo ý của cậu được rồi. Tôi thấy vùng di chỉ này rất rộng, tất cả chúng ta đều phải đi xem sao, không thể bỏ sót bất cứ dấu vết nào. Đêm nay chắc chắn chúng ta không đi hết được đâu.”

“Nếu muốn khảo sát chi tiết một lượt khu vực này, giống như khai quật khảo cổ thực sự, thì tôi thấy chắc chúng ta phải ở đây cả tháng mất!”, Đường Phong vừa nói vừa nghĩ tới âm thanh quái dị đêm qua mà đã nổi da gà.

“Có lẽ không cần nhiều thời gian như vậy đâu!”, Hàn Giang an ủi Đường Phong.

Hai người tâm trạng thấp thỏm không yên, đi thẳng tới trước một vách núi dưới chân đỉnh núi phía bắc, cả vùng di tích hình như đến đây là kịch đường. Sau khi quan sát vách núi một hồi, Hàn Giang quay lại định bỏ đi, nhưng Đường Phong lại thần thờ nhìn vách đá trước mặt.

“Ờ dẫn cái gì thế hả? Mau quay về thôi, chắc chắn bọn họ đợi sót một rồi đấy!”, Hàn Giang thúc giục.

Đường Phong vẫn im lặng, ngẩng người nhìn vào vách đá đó. Hàn Giang kéo anh một cái: “Cậu vẫn cho rằng vách đá này sẽ mang tới cho cậu cánh cửa vùng ời mở ra sao!”

“Anh có phát hiện thấy không, vách đá trước mặt tôi bằng phẳng hơn hẳn những chỗ khác!”, cuối cùng Đường Phong đã định thần lại.

Hàn Giang cùng nhìn chăm chú vách đá, rồi gật gật đầu: “Đúng là bằng phẳng hơn những chỗ khác, nhưng điều này thì nói lên cái gì chứ? Trên vách đá lẽ nào có cánh cửa gì đó sao?”

Nói xong, Hàn Giang đưa tay ra, bám chặt vào vách đá, ra sức đẩy đẩy, vách đá không có bất cứ phản ứng gì.

Ở đây sao mà có cửa được!”, miệng Hàn Giang lẩm bẩm.

Đường Phong không đi đẩy vách đá, nhưng lại lùi lại phía sau mấy bước, đứng thẳng, chăm chú nhìn vách đá trước mặt một lúc. Đột nhiên, anh ngạc nhiên hét lên: “Quả đúng là có điều bất ngờ!”

“Ồ!”, Hàn Giang cũng ngạc nhiên.

Đường Phong bỏ ba lô xuống, lục tung ba lô một hồi.

Hàn Giang sốt ruột, thúc giục: “Cậu la hét to như thế, rốt cuộc phát hiện thấy gì vậy?”

Đường Phong vẫn tập trung vào tìm kiếm trong ba lô, mặc kệ Hàn Giang. “Cậu nói ra đi chứ! Rốt cuộc cậu phát hiện thấy cái gì hả?”, Hàn Giang ra sức thúc giục.

“Đợi chút nữa anh sẽ biết thôi!”, Đường Phong lấy từ trong ba lô ra một chai nước suối.

Đường Phong mở nắp chai nước, đổ nước lên tay, sau đó bôi lên vách đá, dần dần, dần dần, bề mặt vách đá thay đổi từng chút, từng chút một. “Trên vách đá này có một bức tranh!”, Hàn Giang ngạc nhiên kêu lên.

“Anh đã nghe tới tranh trên vách đá núi Hạ Lan chưa?”, Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

“Trước đây thì không biết, nhưng tất cả chỉ vì chuyện đi tìm mấy kệ tranh ngọc đó đấy. Thời gian trước tôi đã phải ra sức bổ sung kiến thức lịch sử, nên mới đọc qua sách về tranh trên vách đá núi Hạ Lan.”

“Tranh trên vách đá núi Hạ Lan là quần thể tranh trên vách đá lớn nhất từ trước tới nay, được phát hiện tại Trung Quốc, từ thời kì đồ đá mới, kéo dài mãi cho tới tận thời Tây Hạ. Cha ông chúng ta ngay từ thuở sơ khai đã dùng những nhiên liệu khoáng vật tự nhiên để vẽ tranh trên vách đá, sáng tạo ra nghệ thuật cổ xưa nhất như thế này.”

Những điều này trên sách đều nói cả rồi. Việc phát hiện tranh trên vách đá trên núi Hạ Lan cũng không phải hiếm, vậy có gì mà cậu phải ngạc nhiên đến thế?”

“Phát hiện tranh vách đá trên núi Hạ Lan thì không phải hiếm, nhưng tôi không ngờ ở chỗ hẻo lánh và cao như thế này mà lại có tranh trên vách đá. Nếu tôi nhớ không nhầm, thì chưa từng có kỉ lục nào ghi chép về chuyện phát hiện ra tranh trên vách đá ở khu vực có độ cao so với mực nước biển như thế này trên núi Hạ Lan cả.”

“Cứ cho rằng đây là phát hiện mới đi chẳng nữa, thì liên quan gì tới thứ mà chúng ta cần tìm? Những thứ không liên quan gì tới phát hiện của chúng ta, tôi chẳng hứng thú!”, Hàn Giang chẳng mấy hào hứng với bức tranh trên vách đá.

Đường Phong bị những lời của Hàn Giang làm cho cứng miệng: “Sao anh không liên tưởng một chút nhỉ? Chúng ta đã xác định đây chính là vị trí chùa Hắc Thấu mà chúng ta cần tìm rồi, vậy thì tranh vách đá xuất hiện ở đây chắc chắn sẽ có liên quan tới chùa Hắc Thấu, không chừng còn liên quan trực tiếp tới thứ mà chúng ta cần tìm cũng nên.”

Được Đường Phong nhắc nhở như vậy, Hàn Giang mới cảm nhận được chút mùi vị. Vách đá trước mặt bị nước gột rửa đi một khoảng, bức tranh trên đá đã lộ ra rõ nét.

4

Một bức tranh trên vách đá khổng lồ rõ nét hiện lên trước mắt Đường Phong và Hàn Giang. Hai người lùi lại vài bước, chăm chú quan sát, chỉ thấy trên cả bề mặt vách đá đều là một màu đỏ sẫm phủ kín bức tranh. Cả bức tranh có thể phân thành ba phần: trên, giữa, dưới. Phía dưới vẽ ba cảnh, bên trái là cảnh lao động, bên phải là cảnh chiến trận, ở giữa lại giống như cảnh ăn mừng vụ mùa bội thu.

Phần tranh phía dưới này nhân vật đông đúc, kín mít cả vách đá. Nhìn lên phía trên, ở giữa có vẽ một nhân vật, mũi ắt sâu, thân hình vạm vỡ, đầu đội mũ vàng, thân khoác áo bào, uy phong凛冽, mắt nhìn thẳng về phía trước. Tiếp tục nhìn lên phía trên, nhân vật lại nhiều hơn, ở giữa phần phía trên vẽ Phật Tổ nhập niết bàn, Quan Âm, La hán, người hầu vây xung quanh Phật Tổ, một cảnh tượng long trọng trang nghiêm.

“Bức tranh này nói lên điều gì?”, Hàn Giang xem xong bức tranh trên vách đá, vội vàng hỏi Đường Phong.

“Từ kỹ thuật sáng tác và hình vẽ cho thấy, không còn gì nghi ngờ, đây chính là tranh vẽ trên đá thời kì Tây Hạ!”, Đường Phong vẫn nhìn hình vẽ trên vách đá bên phải.

“Tôi không hỏi cậu cái này, ý tôi là bức tranh này nghĩa là gì? Hoặc người vẽ bức tranh này muốn thể hiện điều gì?”

“Cái đó thì phải giảng giải từng chút, từng chút một. Anh nhìn hình vẽ phần dưới bức tranh, có lao động, có chiến đấu, còn có cả cảnh tượng ăn mừng bội thu, đây có lẽ đều là những miêu tả về cuộc sống chân thực của người Đảng Hạng thời đó.”

“Phí lời, cái này thì tôi cũng nhìn ra. Cậu nói mau lên, bức tranh ở giữa ý gì?”

“Bức tranh ở giữa vẽ một người...”

“Tôi thấy cậu lúc này toàn phí lời. Cậu xem người ở giữa này là ai?”, Hàn Giang bắt màn kêu lên.

“Là ai? Bây giờ làm sao tôi nói được!”

“Thôi đi! Nói thế khác gì không nói.”

Đường Phong cười cười: “Anh đừng nóng vội. Chúng ta nhìn phần trên bức tranh cái đã, đợi lúc nữa sẽ nói tới người ở giữa bức tranh. Phía trên này là một bức..”

“Là một bức Phật Tổ thích ca mâu ni nhập niết bàn!”, Hàn Giang hậm hực nói.

Đường Phong chán nản nhìn Hàn Giang, lắc đầu: “Chúc mừng anh, giờ thì cũng biết tranh giành trả lời rồi đấy!”

“Cậu coi thường tôi quá đấy, chút kiến thức này tôi cũng biết.”

“Được rồi, anh nói đúng, đây là một bức Phật tổ nhập niết bàn. Vậy thì có phải chúng ta có thể cho rằng thế này không nhé, phần phía trên của bức tranh trên vách đá này tượng trưng cho thế giới Phật giáo trong

thiên quốc, còn phần phía dưới lại tượng trưng cho thế giới trần tục, hoặc có thể nói là tượng trưng cho nhân gian. Vậy thì, chúng ta ngắm nghĩ một chút, người ở giữa này sẽ là ai?”

Hàn Giang ngấm bức tranh trên đá, rồi lại hoang mang nhìn Đường Phong: “Cậu hỏi tôi á?”

“Tất nhiên là hỏi anh rồi, tôi nghĩ dựa vào sự thông minh uyên bác của anh thì chắc chắn sẽ đoán được.”

Bị Đường Phong hỏi tới, Hàn Giang im lặng hồi lâu, ra sức vận dụng sự thông minh và kiến thức của mình, rốt cuộc lắc đầu: “Không biết!”, nhưng Hàn Giang hình như lại nghĩ ra điều gì đó, bổ sung thêm một câu: “Chắc không phải là Nguyên Hạo chứ?”

“Đúng! Tôi nghĩ người ở giữa bức tranh chính là Nguyên Hạo!”, Đường Phong đáp.

“Nguyên Hạo?”, Hàn Giang bán tín bán nghi.

“Thời kì Tây Hạ, giữa những người ở nhân gian và thiên quốc, ngoài Nguyên Hạo ra, thì còn có thể là ai? Trong thời cổ đại, đức vua của các nước trên thế giới đều hi vọng nương tựa vào sự bảo hộ và sức mạnh của thần thánh, đại diện cho thần thánh thống trị thế giới vạn vật, đây chính là cái gọi là quân quyền thần thụ. Đương nhiên, là những người vô thần, chúng ta không tin có thần tồn tại, thần cũng không thể biến những ông vua đó thành sứ giả của họ. Vậy là, những ông vua đó của các nước trên thế giới lần lượt bắt đầu vận động tạo thần, không phải anh không muốn tôi làm thần sao? Tôi tự tạo nên một vị thần khoác lên người tôi. Tây Hạ cũng không ngoại lệ, người Đẳng Hạng tín ngưỡng Phật giáo, dĩ nhiên rất có thể Nguyên Hạo tự mình là hóa thân của Phật, hoặc là sứ giả của Phật để đến thống trị Tây Hạ, thống trị nhân gian”, Đường Phong giải thích một hồi.

Hàn Giang gật gù: “Nói cũng có lý!”

“Anh mau tới đây xem!”, nói xong, Đường Phong bước lại gần vách đá, chỉ vào phần đầu của người ở giữa bức tranh, nói với Hàn Giang: “Phần đầu của Nguyên Hạo được vẽ trên này hoàn toàn phù hợp với những ghi chép trong lịch sử, hơn nữa trên bức tranh này, phía sau đầu Nguyên Hạo có vẽ vòng hào quang.”

“Điều này nói lên gì vậy?”

“Vòng hào quang thông thường chỉ xuất hiện trên những bức tranh hoặc điêu khắc Phật giáo, thường thì chỉ có Phật hoặc Bồ tát mới có vòng hào quang. Điều này một lần nữa chứng minh cho phán đoán của tôi trước đó, bức tranh trên vách núi này là sản phẩm mà Nguyên Hạo tự sáng tạo thần thánh mình. Phật Tổ niết bàn phía trên là Nguyên Hạo tự miêu tả mình là truyền kiếp của Phật Tổ, đến Tây Hạ, đến với nhân gian, thống trị vạn vật, đem lại mùa màng bội thu, đem lại thắng lợi cho Tây Hạ.”

“Được rồi, cứ cho rằng cậu phân tích đúng đi, nhưng như vậy thì liên quan gì tới thứ mà chúng ta cần tìm? Bức tranh trên đá này chỉ có thể nói lên rằng đây chính là chùa Hắc Thấu, ngoài ra nó không mang lại manh mối mới nào cho chúng ta cả.”

“Đừng nóng vội, đây chính là một phát hiện rất có giá trị đấy, không biết chừng chúng ta còn có phát hiện lớn hơn ở đây cũng nên!”, Đường Phong vẫn ngắm nghía bức tranh trên đá trước mặt.

“Vậy chúng ta khẩn trương đi xem chỗ khác xem sao, chúng ta đã đi khá lâu rồi đấy!”

Đường Phong miệng thì đồng ý nhưng mắt vẫn không rời khỏi bức tranh. Trong lòng anh đột nhiên dâng trào một cảm giác kì lạ, hình như bức tranh này vẫn cất giấu một bí mật nào đó, nhưng không dễ dàng tiết lộ cho anh biết.

5

Hàn Giang cảm thấy đứng trước bức tranh này tốn mất bao nhiêu thời gian, vậy là, anh thúc giục Đường Phong: “Mau đi thôi!”, rồi anh kéo Đường Phong đi, nhưng Đường Phong vẫn đứng như trời trồng. Thấy vậy, Hàn Giang hỏi: “Cậu sao vậy?”

“Tôi vẫn cảm thấy bức tranh này có chút gì đó không bình thường.”

“Không phải là đã phân tích hết rồi đấy thôi! Rất thấu đáo rồi, đừng có thần hồn nát thần tính nữa!”

Đường Phong nghiêng đầu sang bên này, rồi lại ngả đầu sang bên kia, vẫn nhìn bức tranh chăm chăm, miệng lẩm bẩm: “Bức tranh này..

“Tôi thấy cậu còn mỗi nước trồng cây chuối lên xem nó thôi đấy. Có cần tôi giúp cậu không vậy!”, Hàn Giang cười nhạt.

“Trồng cây chuối? Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?”

“Cái gì? Không phải cậu định trồng cây chuối thật đấy chứ?”, Hàn Giang ngạc nhiên.

“Tại sao không thử xem? Biết đâu trồng cây chuối lại có được phát hiện gì mới!”

Hàn Giang bó tay, đành phải nhắc chân Đường Phong lên, giúp anh thực hiện tư thế trồng cây chuối.

Bức tranh khổng lồ xuất hiện trong thế giới đảo ngược, Đường Phong tỉ mỉ quan sát một hồi, thiên quốc, Hạo Vương, nhân gian...

“Cậu xong chưa đấy?”, rõ ràng Hàn Giang cảm thấy chán nản trước ảo giác của Đường Phong.

Đường Phong không nói năng gì.

“Không phải cậu ngủ quên rồi đấy chứ?”, Hàn Giang vừa nói vừa ra sức càu vào cổ Đường Phong một cái.

Đường Phong bị Hàn Giang càu ột cái, liền bật ngay người lại: “Anh ra tay hiểm ác vậy hả! Suýt nữa là gãy cổ tôi rồi!”

“Tôi tưởng cậu ngủ quên chứ!”

“Ngủ cái đầu anh ấy! Hình như tôi phát hiện ra điều bí ẩn thật rồi!”, nói xong, Đường Phong áp sát bức tranh rồi lại nghiêng đầu về phía bên phải, ngậy người nhìn chăm chăm vào đôi mắt Nguyên Hạo trên bức tranh. Đột nhiên, mắt anh sáng lên, hét lên với Hàn Giang: “Tôi đã thấy bức tranh này có vấn đề rồi mà, anh xem, tôi đã bảo là trồng cây chuối nhìn thì chắc chắn sẽ phát hiện mới mà!”

Hàn Giang vội vàng bước tới, Đường Phong chỉ vào đôi mắt của Hạo Vương trên bức tranh nói: “Anh xem đôi mắt này đúng là có gì đó không bình thường phải không?”

“Không bình thường?”, Hàn Giang chăm chú nhìn hồi lâu, “ừm, đúng là có chút không bình thường, đôi mắt này rõ ràng vẽ rất to, không cân xứng với cả bức tranh”.

“Điều này vẫn không phải là chủ yếu, anh trồng cây chuối lên mà xem!”, Đường Phong gợi ý.

Hàn Giang cũng bắt chước theo Đường Phong, ra sức nghiêng đầu nhìn. Nhìn mãi nhìn mãi, Hàn Giang đột nhiên reo lên: “Đây.. đây là cái gì?”

“Anh nhìn thấy gì vậy?”, Đường Phong vẫn khá bình tĩnh.

“Tôi trông thấy trong mắt trái của Nguyên Hạo là mấy bức tranh xoay ngược lại, chính... chính là mấy bức tranh tượng trưng cho nhân gian, dĩ nhiên là được thu nhỏ rồi, còn trong mắt phải của Nguyên Hạo lại là bức tranh Phật niết bàn xoay ngược lại!”, Hàn Giang miêu tả lại những gì anh nhìn thấy.

Đường Phong gật gù, chìm trong suy tư.

Nhưng Hàn Giang lại hỏi: “Đây nghĩa là gì? Tại sao lại phải vẽ thu nhỏ hai phần trên và phần dưới của bức tranh vào mắt Nguyên Hạo? Tại sao phải đảo ngược lại?”

Đường Phong lắc đầu: “Trường hợp này quả thực chưa gặp bao giờ. Ban nãy anh bảo mắt của Hạo Vương vẽ quá to, không cân với những đường nét trên khuôn mặt, tôi đoán chắc là do hai bức tranh vẽ trong mắt Nguyên Hạo tạo thành như vậy. Còn về hai câu hỏi mà anh nhắc tới, tại sao phải vẽ thu nhỏ hai phần trên và phần dưới của bức tranh vào mắt Nguyên Hạo? Điều này tôi còn có thể giải thích một chút, làm như vậy có lẽ là để tượng trưng cho nhân gian và thiên quốc đều đã nằm trong đôi mắt Nguyên Hạo.”

“Nếu như để biểu đạt ý đó thì những bức tranh đúng chiều là thế nào, vậy tại sao phải đảo lại vẽ làm gì?”

“Điều này... điều này thì tôi thực sự chưa đoán ra được!”, Đường Phong chau mày lắc đầu.

“Được rồi, chúng ta quay về từ từ nghĩ, chụp lại bức tranh này trước đã!”

Đường Phong lấy máy ảnh kỹ thuật số, chụp lại ba bức tranh trên vách đá rồi mới cùng Hàn Giang quay về chỗ dựng lều.

Xuyên qua khu rừng từng khiến Đường Phong hồn xiêu phách lạc, mọi chuyện đều thuận lợi, hai người chẳng mấy chốc đã về tới nơi dựng lều.

6

“Các cậu đi đâu đấy? Sao mãi mới về vậy?”, Từ Nhân Vũ vừa trông thấy Đường Phong và Hàn Giang liền kêu lên.

“Đã phát hiện ra gì đó rồi phải không?”, Yelena đã đoán được vài phần.

“Tôi nghĩ chắc chắn đã phát hiện thấy điều gì đó!”, lão Mã rất tự tin.

Đường Phong uống ngụm nước, nói: “Đúng! Chúng ta đã có phát hiện lớn. Giờ thì tôi có thể khẳng định ở đây chính là chùa Hắc Thứ...” , Đường Phong kể lại chuyện anh cùng Đường Phong phát hiện thấy di chỉ chùa Hắc Thứ và tranh vẽ trên vách đá.

“Hình như những điều bí ẩn càng nhiều hơn rồi đấy!”, Yelena nghe Đường Phong kể lại xong, khẽ kêu lên.

“Đúng vậy! Những phát hiện này xem ra chẳng giúp ích gì cho thứ chúng ta cần tìm cả!”, Từ Nhân Vũ nói.

“Mọi người ở đây ổn cả chứ?”, Hàn Giang đột nhiên hỏi Yelena.

“vẫn ổn, chẳng có chuyện gì cả.”

“Xem ra âm thanh kì dị đó chỉ xuất hiện vào ban đêm!”, Hàn Giang suy đoán.

“Chính xác mà nói thì trong một thời gian cố định nào đó, hoặc là trong một điều kiện đặc biệt nào đó!”, Yelena nói.

“Hàn, kế hoạch bước tiếp theo của các cậu là gì?”, lão Mã hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang nhìn Đường Phong rồi trả lời: “Tôi nghĩ chúng ta ăn trưa trước đã, buổi chiều sẽ đến di tích đó thăm dò.”

“Đúng! Biết đâu có thêm phát hiện mới!”, Đường Phong cũng phụ họa theo.

“Đã đến đây rồi, cũng đã chắc chắn ở đây chính là chùa Hắc Thứ, vậy thì chúng ta phải tìm kiếm cho ra kết quả mới thôi!”, Hàn Giang kiên định nói.

Đường Phong và Hàn Giang ăn chút lương khô, nghỉ ngơi một lúc. Sau đó vẫn theo phân công ban sáng, Yelena, lão Mã và tiền sỹ ở lại canh lều, Đường Phong và Hàn Giang đến di chỉ khảo sát.

Nhưng hai người chưa xuất phát đã xảy ra cái cọ về lộ trình hành động. Đường Phong vẫn muốn đến di chỉ phát hiện thấy vào buổi sáng xem sao, sau đó mới mở rộng tìm kiếm những di chỉ khác, nhưng Hàn Giang lại không muốn như vậy: “Tôi đã kiểm tra cẩn thận khu rừng này và tuyến đường chúng ta đến đây. Đêm qua chúng ta đến đây từ vách đá vực sâu phía tây của ngọn núi phía bắc, mà phía bắc là di chỉ mà chúng ta phát hiện ban sáng, còn phía nam chắc là đường xuống núi. Vậy thì chúng ta chỉ còn lại phía đông vẫn chưa đến, chúng ta nên đến phía đông, xuyên qua khu rừng thử xem ở đó có gì.”

“Phán đoán theo địa hình núi thì phía đông chắc chắn giống như phía tây, là vách đá vực sâu, khả năng là đến đường đi như lúc chúng ta tới cũng không có”, Đường Phong nhìn quần thể núi trên đầu suy đoán.

“Bối vậy mới phải đi thăm dò xem sao, thử xem rốt cuộc có phải là vách đá vực sâu, có đường đi hay không.”

Đường Phong không đấu lại được với Hàn Giang, lần này đành phải nghe theo ý kiến của anh ta, tiến về phía đông, chính xác mà nói là hướng đông bắc. Hai người mang theo đầy đủ trang thiết bị, lại vào trong rừng. Lần này khác với buổi sáng, họ đi hơn nửa tiếng trong rừng cũng không ra được khỏi đây. Hàn Giang nghi ngờ trong lòng, không thể không dừng lại quan sát.

“Theo phán đoán của tôi thì nửa tiếng đồng hồ đủ để đi ra khỏi khu rừng này rồi chứ nhỉ!”, Hàn Giang nhìn xung quanh.

“Đúng vậy! Khu rừng này rốt cuộc rộng chừng nào? Ban sáng chúng ta đi có năm phút đã ra khỏi rừng, sao đi về phía đông lại lâu như vậy nhỉ?”, Đường Phong không hiểu.

Hàn Giang nhìn xuống la bàn: “Phương hướng chắc không sai, hướng đông bắc.”

Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây: “Anh có phát hiện thấy không, chúng ta đi cả một đoạn đường mà địa hình chẳng thay đổi gì cả, nhưng cây lại thay đổi rõ rệt.”

“Ừm, cây ở đây càng lúc càng cao, hơn nữa lại càng lúc càng rậm rạp.”

Đường Phong ngẩng đầu, ra sức để ý khoảng cách từ chỗ họ tới vách núi của đỉnh núi phía bắc trên đỉnh đầu: “Nhưng điều khiến tôi không hiểu nổi ở chỗ, tại sao chúng ta đi xa như vậy rồi mà khoảng cách với đỉnh núi phía bắc vẫn chưa hề rút ngắn, hình như vẫn xấp xỉ cự li từ chỗ dừng lều tới vách đá đỉnh núi phía bắc.”

“Đúng vậy! Tôi cũng để ý thấy thế. về lý thì chúng ta đi về hướng đông bắc, thì đáng lẽ ra phải mỗi lúc một gần với vách núi phía bắc, cho tới khi chúng ta đi tới vách núi mới đúng!”

“Bởi vậy, từ cự li mà chúng ta cách đỉnh núi phía bắc cho thấy, chúng ta vẫn còn phải đi một đoạn đường khá dài!”, Đường Phong lộ ra tâm trạng bi quan.

Hàn Giang lắc đầu, than thở: “Không ngờ thêm núi xem ra tưởng chừng không lớn lắm này lại rộng như vậy.”

“Nói cho cùng thì vẫn ứng với câu thơ này: ‘không biết diện mạo thật của lư sơn, chỉ chôn thân ở trong núi’. Nếu chúng ta có thể đứng ở một nơi cao vót, nhìn rõ mọi thứ ở đây thì đã sáng tỏ rồi!”, Đường Phong than vãn.

“Thật là muốn mọc ra đôi cánh để tôi bay lên không trung, nhìn ngắm vùng đất thần kì này.”

“Mấy câu này đầy ý thơ, khả khả, chỉ đáng tiếc là cậu không mọc được cánh thôi.”

Cả hai người nói xong đều im lặng, xung quanh yên ắng tĩnh mịch. Hai người chuẩn bị đi tiếp. Nhưng đúng lúc này, trên không trung vọng lại tiếng chim kêu chói tai, ngay sau đó, một trận cuồng phong cuốn tung ngọn cây, một đám mây đen bay tới khoảng không phía trên khu rừng. Tức khắc, Đường Phong cảm thấy có vật gì đó đè nén trên đỉnh đầu.

7

Đối diện với tình huống bất ngờ này, Đường Phong vô cùng hoảng hốt, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên. Nhưng đám mây đen trên không trung đã tan biến trong giây lát, trời lại xanh trong vắt, không có hiện tượng gì khác thường,

rừng cây cũng yên tĩnh trở lại.

“Chuyện gì xảy ra ban nãy vậy?”, Đường Phong vẫn sợ hãi.

Hàn Giang cũng đang ngẩng đầu nhìn lên: “Hình như là một con chim lớn.”

“Chim lớn?”, Đường Phong lập tức nhớ tới con kền kền trong rừng mà buổi sáng mình mơ thấy, bị móng vuốt sắc nhọn của kền kền tóm lấy, bị nó cắp bay qua thảo nguyên, bay qua dòng sông, bay qua núi cao, cuối cùng bay đến vùng trời phía trên một khu rừng rậm nguyên sinh.

Đó là một thế giới tối đen, ở đó anh đã chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp nhất từ trước đến nay trong cuộc đời mình, đặc biệt là phần đầu của cô gái khoác áo choàng trắng đó...

“Lẽ nào chính là con kền kền đó?”, Đường Phong khẽ lẩm bẩm.

“Cậu nói gì vậy?”, Đường Phong nói rất nhỏ, nhưng vẫn bị Hàn Giang nghe thấy.

“Anh có còn nhớ giấc mơ tôi kể cho anh không?”

Trong mơ tôi đã mơ thấy một con kền kền, tất cả những gì khủng khiếp mà tôi trải qua phía sau giấc mơ đó đều xuất phát từ con kền kền đó.”

“Kền kền?”, Hàn Giang mắt sáng lên, “Cậu quên mất ở đây tên là gì sao?”

“Chùa Hắc Thấu”, Đường Phong giật thót mình.

“Lịch sử đã ghi chép lại, Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng tư thông với nhau tại chùa Giới Đàn. Misha đã phán đoán rằng, chùa Giới Đàn chính là chùa Hắc Thấu mà ông đã phát hiện ra, còn cái tên “chùa Hắc Thấu” Misha biết được là do người dân địa phương nói lại. Lẽ nào ở đây đúng là có kền kền?”

“Do người địa phương kể lại, khả năng có hai trường hợp. Trường hợp thứ nhất là thời Tây Hạ, ở đây đã xuất hiện kền kền, bởi vậy lúc đó đã có người gọi chùa Giới Đàn là chùa Hắc Thấu và cứ dùng cái tên này mãi đến tận bây giờ. Còn một trường hợp nữa là chùa Giới Đàn đã sớm biến mất từ lâu, nhưng sau đó ở đây xuất hiện một ngôi miếu nhỏ, điều này thì trong cuốn sổ ghi chép của Misha có thể làm chứng. Người dân địa phương không biết trước đó chùa ở đây gọi là Giới Đàn, chỉ thấy trên núi xuất hiện chim kền kền nên liền gọi nó là chùa Hắc Thấu”.

“Bất luận thế nào thì bây giờ tôi đã bắt đầu tin rằng ở đây có kền kền. Tôi thực sự lo sợ những gì trong giấc mơ sẽ ứng nghiệm đấy.”

“Đừng có tự dọa mình như thế, đó chẳng qua chỉ là giấc mơ mà thôi. Kể cả ban này đúng là con kền kền, thì cũng chẳng có gì đáng sợ cả, vốn dĩ trên núi xuất hiện kền kền cũng là chuyện bình thường.”

Hàn Giang an ủi Đường Phong một hồi, thấy Đường Phong bình tĩnh hơn nhiều, hai người mới tiếp tục hướng đi về phía đông bắc. Chưa đi được bao lâu thì Hàn Giang phát hiện cây cối bên cạnh biến đổi, những loại cây mà không ai biết tên, mà họ trông thấy cả đoạn đường ban này, giờ đã chuyển thành những cây tuyết tùng cao lớn.

Đường Phong cũng để ý thấy sự biến đổi xung quanh. Không chỉ có vậy, anh còn chú ý thấy địa hình dưới chân họ cũng đang cao dần lên: “Hình như chúng ta đang đi lên núi.”

“Tôi cũng thấy vậy!”

“Lẽ nào con đường phía đông có thể leo lên thẳng đỉnh núi phía bắc?”, Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên.

Những cây tuyết tùng cao to che rợp bầu trời, họ không thể nhìn thấy vách đá trên đỉnh núi. Anh không biết lúc này đây, rốt cuộc họ đang cách đỉnh núi bao xa.

Đường Phong nói vậy làm Hàn Giang dừng lại. Con đường leo lên đỉnh núi phía bắc? Từ nơi cắm trại hướng về phía bắc, đỉnh núi đó cao vót chạm trời mây, không có đường nào để leo lên! Lẽ nào có một con đường leo lên đó thật ư, uốn lượn quanh co lên đó?

“Hay là thế này, chúng ta đã đi gần một tiếng đồng hồ rồi. Nếu như con đường này dẫn lên trên đỉnh núi phía bắc thật thì bây giờ chúng ta phải phán đoán ngay thôi. Tiếp tục tiến lên phía trước hay là quay về nơi dừng lều đã?”

“Đi bao xa vậy rồi, cậu cam tâm quay về sao?”

“Dĩ nhiên không cam tâm.”

“Tôi cũng không cam tâm.”

“Nhưng...”

“Chẳng những cái gì cả, cả hai chúng ta đều không cam tâm vậy rồi, thì phải tiếp tục tiến lên phía trước thám hiểm chứ!”, Hàn Giang ngắt lời Đường Phong, nói như đinh đóng cột.

Đường Phong đang định nói thêm gì đó thì đúng lúc này, trên đỉnh đầu họ lại bị “đám mây đen” che kín lần nữa, một cơn gió lạnh lẽo lướt qua đỉnh đầu hai người. Theo bản năng, họ nhìn theo “đám mây” trên bầu trời, không, là trên ngọn cây! Bởi họ trông thấy lướt qua trên những ngọn cây tuyết tùng, là một thứ khiến rừng cây phủ xuống một vùng bóng tối âm u, cũng khiến cho trong lòng hai người âm u nặng trĩu theo.

“Quả nhiên là kền kền!”, Đường Phong hét lên.

“Tôi chưa bao giờ nhìn thấy con kền kền nào to đến như vậy, rõ ràng giống một con rồng có cánh bay qua đỉnh đầu!”, lời của Hàn Giang khiến hai người bỗng như quay về thời kì của kỷ Phấn trắng.

Trong lúc hai người đang thẩn thờ, thì trên không trung một con kền kền to lớn lại bay qua. Hai người há hốc mồm, ngó người nhìn lên ngọn cây, Đường Phong không khỏi lẩm bẩm: “Quả thực chúng ta đã trở về kỷ Phấn trắng..

Cảnh tượng trong giấc mơ lần lượt lóe lên trong đầu Đường Phong, anh không dám nghĩ tiếp nữa. Anh lùi lại phía sau nhưng đã bị Hàn Giang tóm ngay lại: “Hay là chúng ta đi theo hai con kền kền thử này xem có thể đến được đâu?”

“Anh điên rồi!”

“Không điên đã chẳng phải là tôi!”

Nói xong, Hàn Giang tóm lấy Đường Phong lao như bay về phía con kền kền bay qua. Anh tức tốc phán đoán nhanh vị trí, điều khiến anh ngạc nhiên ở chỗ, phương hướng mà kền kền bay tới cũng chính là hướng đông bắc mà họ muốn tới. Anh không biết nên vui hay nên lo, cũng không biết kền kền sẽ đưa họ tới đâu.

Bước chân của Hàn Giang dần chậm lại, bởi anh đã không còn trông thấy hai con kền kền đâu nữa. Đường Phong vùng thoát khỏi Hàn Giang, thở hổn hển, nói với Hàn Giang: “Anh lao như điên như vậy, phương hướng có đúng không đấy?”

“Không sai, đi bao lâu như vậy rồi, cũng đến lúc thấy được kết quả rồi!”

Hàn Giang vừa dứt lời, mắt hai người bỗng mở to, rừng tuyết tùng cao lớn đã đến điểm kết thúc. Hai người giật mình nhìn về phía trước, một vách đá giống như một bức tường cao lớn chặn đứng đường đi của họ.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

55. Chương 5

Chương 5

Lạc đường.

Chân giẫm lên bùn đất nhão nhoét, một cảm giác kì lạ trào lên trong lòng Đường Phong. Anh lại đến trước chỗ có bức tranh trên vách đá đã xem lúc sáng, dùng đèn pin soi lên đó, từng chút từng chút một: Anh quan sát trên vách đá trước mặt một lượt từ đông sang tây, rồi lại tìm từ tây sang đông... Nhưng điều khiến anh cảm thấy thảng thốt lúc này chính là bức tranh khổng lồ trên vách đá ban sáng, tức này đã biến mất!

1

Dù thế nào đi chăng nữa Đường Phong và Hàn Giang cũng không ngờ rằng, phía cuối khoảnh rừng lại là một bức tường đá như thế này. Họ đã nghĩ tới vực sâu, đã nghĩ tới thềm núi, nghĩ tới khe núi, nhưng lại không hề nghĩ tới tường đá.

“Sao lại thế này? Chuyện này thật khác thường!”,

Đường Phong đau khổ kêu lên.

Hàn Giang cũng vỗ mạnh vào tảng đá một cái, anh không tin rằng mọi chuyện lại kết thúc như vậy. Anh ngẩng đầu nhìn lên, vẫn không trông thấy đỉnh núi, tảng đá trước mặt rất cao, nhưng trực giác lại khiến anh tin rằng đây chưa phải là điểm cuối cùng của khu rừng.

Đường Phong cũng để ý tới bức tường đá kì dị này, anh cũng nảy sinh suy nghĩ giống Hàn Giang. Anh men theo tảng đá đi về phía bắc vài bước, phát hiện địa hình đang cao dần lên. Khi quay đầu nhìn lại, anh thấy nếu men theo tảng đá đi về phía nam thì địa hình sẽ thấp dần xuống. Đường Phong bắt đầu đã hiểu ra: “Chúng ta đi men theo tảng đá về phía bắc, có lẽ sẽ phát hiện được gì đó đấy!”

“Tôi cũng nghĩ vậy!”, ý kiến của Đường Phong cũng trùng với ý của Hàn Giang.

Vậy là hai người bước nhanh hơn, càng đi về phía bắc địa hình càng cao, nhưng bức tường đá bên cạnh họ lại không cao lên theo. Mãi cho tới tận khi họ có thể nhìn thấy vết tích của tảng đá.

“Phía trên tảng đá này hình như là một mặt phẳng!”, Đường Phong suy đoán.

“Hơn nữa còn là một mặt phẳng rất rộng”, Hàn Giang cũng nhận ra.

“Nhưng chúng ta vẫn không lên được, phải có bậc thang mới may ra...”

Đường Phong vừa nói dứt lời thì tảng đá bên cạnh đã rẽ ngoặt một cái, một dãy bậc thang bỗng hiện lên trước mắt hai người.

“Đúng là cuộc đời này không có con đường cùng!”, trong lòng Đường Phong vô cùng phấn khởi.

Tim Hàn Giang cũng đập rộn ràng. Hai người bước lại gần bậc thang đá, quan sát tỉ mỉ. Thang đá không dài, chừng mười lăm, mười sáu bậc, vết tích của bàn tay con người tạo nên còn rõ mồn một, nhưng không giống được tạo ra từ thời cận đại.

“Trên đó chắc chắn có thứ quan trọng, nếu không thì cô nhân năm đó không thể đục một lối bậc thang bằng đá ở trong núi sâu thế này!”, Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang gật gù, hai người đều đang suy đoán về thế giới trên bề mặt tảng đá. Ở đó sẽ có gì nhỉ? Kệ tranh ngọc? Tổ kèn kèn? Cung điện của Hạo Vương? Hay chỉ là một mặt phẳng mà thôi?

Hai người cố gắng kiềm chế sự phấn chấn trong lòng. Đường Phong lao như tên bắn lên bậc thang đá, còn Hàn Giang thì thận trọng hơn, tóm ngay Đường Phong lại. Hàn Giang móc từ trong thắt lưng ra khẩu súng ngắn 92 của mình, lên nòng, đi trước. Anh ra hiệu cho Đường Phong đi sau mình, nhưng phút cuối cùng, Đường Phong vẫn khó lòng kìm nén sự tò mò trong lòng, gần như cùng lúc leo lên bậc thang với Hàn Giang.

Cuộc đời này có lẽ luôn là vậy, khi mà bạn càng hy vọng bao nhiêu thì thường cũng sẽ lại thất vọng bấy nhiêu. Cũng giống như ban nãy, khi họ đi bộ hơn tiếng đồng hồ trong rừng, vốn tưởng rằng đã kích đường rồi, thì lại gặp ngay tảng đá khổng lồ. Hiện giờ thì tình huống y hệt lại xuất hiện, Đường Phong và Hàn Giang nghĩ ra bao nhiêu là khả năng, nhưng sau khi họ lao lên bậc thang đá, trông thấy phía trên chỉ là một bề mặt rộng rãi, một bề mặt thênh thang được tạo nên sát vách đá phía tây trên đỉnh núi phía bắc, mà không có một thứ gì khác.

“Thế này là thế nào? Phía trên hóa ra chẳng có gì cả!”, Hàn Giang không giấu nổi sự thất vọng.

“Lại là một mặt phẳng rộng lớn. Nhưng khác ở chỗ ở đây toàn là tường đá, không có rừng cây, cũng không có bất cứ di chỉ kiến trúc nào cả!”, Đường Phong quan sát qua mặt phiến đá dưới chân anh.

“Kèn kèn đâu? Hai con kèn kèn khổng lồ đó cũng không thấy đâu nữa?”

“Không thể tin được! Lẽ nào cổ nhân đục những bậc thang đá trong rừng rậm chỉ để leo lên đây hóng gió, ngắm cảnh?”, Đường Phong lắc đầu, anh đã cảm nhận được gió lạnh buốt ở đây.

“Ngắm cảnh cái đầu cậu ấy, gió... gió to thế này thì...”, một cơn gió to ào tới khiến Hàn Giang không mở nổi mắt.

Đội cuồng phong qua đi, Đường Phong dần dần bình tĩnh lại, anh nhìn nền đá trống trơn xung quanh, rồi lại nhìn Hàn Giang: “Đã đến đây rồi, hay là cứ cẩn thận quan sát kĩ một chút, biết đâu có dấu vết mà chúng ta chưa phát hiện ra thì sao.”

“Ừm, cũng đành phải vậy thôi!”, Hàn Giang gật gù.

Vậy là, hai người chống chọi với gió rét, bắt đầu quan sát một cách kĩ lưỡng bề mặt tảng đá quái dị này.

2

Đường Phong và Hàn Giang ánh chừng mặt phẳng dưới chân khoảng năm sáu trăm mét vuông, là nửa hình tròn méo mó. Địa hình phía trên rộng mở, hai người đi men theo bề mặt tới tận sát vực núi. Vực núi phía dưới sâu thăm thẳm, Đường Phong chỉ mới thò đầu ra nhìn một cái mà đã cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Cảnh sắc phía trước đẹp thật đấy!”, Hàn Giang chỉ rặng núi xanh ngút ngàn phía trước thềm đá thốt lên.

“Anh vẫn còn tâm trạng ngắm cảnh à?”, Đường Phong cười nhạt một tiếng.

“Thực ra tôi đang quan sát địa hình, nhìn cảnh vật phía trước lẽ nào cậu không phát hiện ra gì sao?”

“Phát hiện gì?”, Đường Phong quan sát kĩ một hồi, “Hình như chúng ta đã vượt qua rặng núi phía đông.”

“Đúng! Thảo nào chúng ta đi bao nhiêu lâu trong rừng như vậy, đã thế còn càng đi càng cao, không ngờ là đã vượt qua rặng núi phía đông cơ đấy!”

“Như vậy cũng có nghĩa là, hiện giờ chúng ta đã tới cạnh vực thẳm phía đông của đỉnh núi phía bắc?”

“Nhưng tôi vẫn không hiểu, ở đây xem ra chẳng có gì cả, những bậc thang đá mà người xưa đục đẽo lẽ nào là để mở một con đường sao? Phải nhớ rằng, ở đây không một bóng người, vốn dĩ không đáng để mở đường như vậy”, Đường Phong ưu tư nói.

“Ai mà biết được?”, Hàn Giang cũng lầu bàu.

“Vậy tối nay chúng ta không về được rồi!”, Đường Phong vừa nghĩ tới việc vượt qua vách núi của vực sâu phía tây mà đau cả đầu.

Hai người tiếp tục men theo vách núi hướng về phía đông bắc. Đi được khoảng hơn ba chục bước, Đường Phong lại quay đầu lại nhìn đỉnh núi phía bắc. Anh bỗng nhiên phát hiện ra trên đỉnh núi phía bắc có một vách đá nhô ra, giữa vách đá còn có vài cái cây hình thù kì dị nghiêng ngả mọc ra.

Anh chỉ vách đá đó, nói với Hàn Giang: “Anh xem, mấy cái cây kia giống hệt như mấy cái cây cạnh chỗ dựng lều.”

Hàn Giang cũng để ý thấy mấy cái cây: “Đúng là rất kì lạ, trên vách núi trông trơn hình như chẳng có cây cối gì cả, vậy mà mấy cái cây đó lại có thể mọc được!”

“Điều này cũng không lạ. Mấy cây đó chắc chắn là loài cây có sức sống mãnh liệt, chỉ cần chút dưỡng chất là chúng có thể sinh trưởng, giống như cây tùng trên dãy Hoàng Sơn vậy.”

“Vậy sao? Nhưng không nhìn ra trên đó có loại đất nào có thể cung cấp dưỡng chất cả.”

“Anh coi thường sức mạnh của tự nhiên quá đấy. Dù tường đá cứng, đến giọt nước còn có thể làm mòn đá thì đừng nói gì đến cây cối cứng cáp như vậy, chúng cũng có sức sống ngoan cường chứ. Anh nhìn chỗ kia đi, đó, đến đá cũng bị cây xanh đội lên, nhìn như kiểu sắp đổ sụp đến nơi rồi!”

Trong lúc nói chuyện thì vài hòn đá nhỏ từ trên núi lăn xuống, hai người vội vàng né tránh, đá rơi rào rào đây xuống đất... Đường Phong nhặt một hòn đá lên rồi lại đặt xuống, sau đó rút súng ra, dùng báng súng ra sức đập lên một hòn đá nhỏ, hòn đá lập tức vụn thành vài miếng.

Đường Phong cười nói: “Anh đừng nhìn mà tưởng vách đá kia vô cùng kiên cố nhé, thực ra cấu tạo địa chất ở đây khá lỏng lẻo, cộng thêm gió khá to, nên đá cũng có thể tự rơi xuống, hơn nữa mới đập một cái đã vỡ.”

“Chúng ta vẫn phải cẩn thận chút đi”, Hàn Giang giục Đường Phong tiếp tục tiến lên phía trước.

Hai người men theo vách đá đi được một đoạn thì tới điểm cuối cùng của nền đá. Hàn Giang có phần thất vọng, nói: “Xem ra suy đoán của cậu không thành hiện thực rồi, ở đây cuối cùng vẫn là một đường cụt.”

“Đúng vậy! Giờ thì không phải lại quay về với vấn đề ban nãy của tôi sao, vì đã là đường cụt rồi, nên những bậc thang đá đó càng khả nghi. Lẽ nào ở đây chỉ là một nền đá để ngắm cảnh?”

“Ngắm cảnh gì chứ, tôi thấy đây là nơi hứng gió thì đúng hơn!”, Hàn Giang thất vọng đến đỉnh điểm.

3

Hai người men theo phía dưới vách đá bắt đầu quay lại. Im lặng một hồi, Hàn Giang đang đi phía sau bỗng thốt ra một câu: “Để xem nào, xem trên vách đá ở đây có còn tranh hay không!”

“Không cần đợi anh nhắc, từ nãy tới giờ tôi đã xem rồi!”

“Chẳng phát hiện được gì à?”

“Ừ.”

Hai người lại im lặng, cảm đầu đi. sắp tới chỗ bậc thang đá, Đường Phong lắc lắc đầu, than thở: “Xem ra mất toi cả buổi chiều rồi, chẳng thu hoạch được gì!”

“Đúng vậy! Trời sắp tối rồi, chúng ta phải tăng tốc thôi!”

“Đều tại anh muốn đến...”, Đường Phong đang nói thì đột nhiên im bặt.

“Sao thế?”, Hàn Giang phát hiện ra Đường Phong đã dừng lại.

Đường Phong quay đầu lại: “Trên vách đá vẫn còn có thứ gì đó...”

“Ồ!”, Hàn Giang lập tức phấn chấn trở lại.

“Anh nhìn chỗ này đi!”, Đường Phong chỉ lên vách đá bên cạnh bậc thang.

“Đây là cái gì?”

“Giống chữ Tây Hạ!”, Đường Phong lại lấy chai nước suối tưới lên vách đá, trên đó hiện lên một vài vết tích màu đỏ rực.

Nhưng khi Đường Phong vuốt nước lên xung quanh vách đá, thì lại không phát hiện thấy bức tranh to mà anh kì vọng hay là dấu tích nào khác, cả vách đá bị nước làm ướt chỉ cò đúng hai chữ viết bằng ngôn ngữ Tây Hạ. Bên cạnh hai chữ đó, hình như vẫn còn một đường kẻ ngang, không biết tượng trưng cho điều gì.

“Mau dịch đi, hai chữ này có nghĩa là gì?”, Hàn Giang vội vàng hỏi.

Chữ trên vách đá trải qua phong ba bão táp của năm tháng giờ đã trở nên mờ ảo nhòe nhoẹt, rõ ràng không được bảo tồn tốt như bức tranh trên vách đá ở chùa Hắc Thứ. Đường Phong cẩn thận xem xét một hồi, rồi mới ngập ngừng thốt ra hai chữ “.. .Thượng... tự...”

“Thượng tự?”, Hàn Giang không nghe rõ.

“Là Thượng tự. Tự trong từ ‘miếu tự’, tức là chùa đó!”, Đường Phong giải thích cho Hàn Giang.

“Thượng tự nghĩa là gì?”, đầu óc Hàn Giang vẫn mụ mị.

“Tôi cũng không hiểu lắm, ở đây xuất hiện ‘Thượng tự’ nghĩa là gì. Theo phong tục từ thời Trung Quốc cổ đại thì đền chùa to lớn được xây dựng trên núi không chỉ có một cái, chúng thường được xây thêm gần chùa chính hoặc hai ba tự viện, hình thành nên một quần thể đền chùa lớn. Và trong quần thể đền chùa đó, ngôi chùa nào nằm trên cao hoặc ở địa thế cao hơn thì sẽ được gọi là ‘Thượng tự’”, Đường Phong giải thích.

“Vậy có nghĩa là trước kia ở đây từng có một ngôi chùa?”

“Tôi cũng không chắc.”

“Thế chẳng phải dễ hiểu rồi sao, vốn dĩ trên mặt đá bằng phẳng này có một ngôi chùa, gọi là “Thượng tự”, vì thế người ta mới tạo những bậc đá để dẫn lên đây”, Hàn Giang mạnh dạn suy đoán.

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, rồi lắc đầu: “Có thể như vậy sao? Nếu theo như cách giải thích của anh thì vấn đề của những bậc đá đã được giải đáp rồi. Nhưng lại nảy sinh vấn đề mới, đó là ở đây đều toàn là đá, căn bản chẳng có cách nào để xây dựng nhà cửa, trừ phi là những căn nhà bằng đá, hơn nữa ở đây gió to như vậy, chắc cũng không thể có người muốn sống ở đây đâu.”

Câu hỏi mà Đường Phong đưa ra khiến Hàn Giang không đối đáp lại được, nhưng anh vẫn không từ bỏ, lại hỏi tiếp: “Vậy cái đường kẻ ngang này tượng trưng cho điều gì?”

Đường Phong, bó tay lắc đầu: “Cái này tôi cũng không biết. Nhưng...”, Đường Phong ngập ngừng một lúc, “Nhưng tôi nghĩ liên quan tới ‘Thượng tự’ vẫn còn có một khả năng. ‘Thượng tự’ thực ra không phải chỉ ở đây, mà là chỗ di chỉ chúng ta đã phát hiện ra. Nếu là như vậy thì đường kẻ ngang tượng trưng ừ tên..

“Không thể loại trừ khả năng này. Nhưng nếu ở đó là Thượng Tự thì tại sao lại phải đục những bậc thang đá này?”

Đường Phong và Hàn Giang tranh luận một hồi cũng không tìm ra được vấn đề cốt lõi. Thấy trời sắp tối, hai người đành mau chóng quay về. Xuống dưới bậc thang đá, lần theo đường đi trong trí nhớ, Đường Phong đi men theo vách núi một đoạn, sau đó lại đi vào rừng cây bí ẩn.

4

Lúc đi trong rừng cây, Đường Phong không dám đi một mạch mà cứ một lúc lại dừng lại, xác định phương hướng, vì sợ rằng sẽ đi sai đường. Hàn Giang cười nói: “Cậu yên tâm đi đi, lúc đến tôi đều đã đánh dấu rồi!”

“Chính là những hình tam giác trên thân cây sao?”

“Ừm. Nếu chúng ta lạc đường hoặc là không quay về, Yelena sẽ lần theo những kí hiệu đó đến tìm chúng ta.”

“Đúng chỉ có anh nghĩ được chu đáo!”

Chẳng mấy chốc hai người đã đi ra khỏi rừng, bên cạnh lại xuất hiện những thân cây mà họ không biết tên. “Rừng cây này cứ làm tôi thấy sợ thế nào ấy...”, Đường Phong khẽ kêu lên.

“Sợ gì?”

“Sợ lạc đường.”

“Đây là cậu, cậu đi theo tôi đã lạc đường bao giờ chưa?”, Hàn Giang vẫn tỏ ra rất tự tin.

Đường Phong lắc đầu, đi tụt lại phía sau Hàn Giang, Hàn Giang đi trước dẫn đường. Trời tối dần, Hàn Giang phía trước vừa đi vừa quan sát những kí hiệu hình tam giác mình đánh dấu trên thân cây. Nhưng đi mãi đi mãi, Đường Phong đột nhiên kêu toáng lên: “Không đúng! Hình như lúc đến chúng ta không đi đường này...”

“Ồ?!", Hàn Giang giật bản mình.

“Hơn nữa chúng ta từ rừng tụt đi ra, đã ở trong khu rừng này nửa tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa trông thấy lều đầu cả, như vậy tính ra thì thời gian cũng không khớp!", Đường Phong lo lắng kêu lên.

“Không thể thế được, tôi nhìn vào kí hiệu đánh dấu để đi, phương hướng cũng đúng...", Hàn Giang vừa nói, vừa lấy la bàn ra nhìn lại phương hướng, không khỏi ngạc nhiên thất sắc, “Thế này là thế nào, ban nãy chúng ta vẫn còn ở hướng tây nam, sao bây giờ lại biến thành hướng tây bắc thế này? Thật... thật là không thể hiểu nổi!”

“Vậy mà anh còn nói rằng từ trước tới nay chưa từng lạc đường, giờ thì lộ tẩy rồi nhé!”

“Cậu xem...", Hàn Giang không cam chịu, bước thật nhanh tới cạnh một thân cây ban nãy vừa đi qua, “Cậu nhìn lên cành cây này mà xem, không phải lúc đến tôi đã đánh dấu rồi đó sao?”

“Anh nhìn kĩ lại đi, xem có phải do anh đánh dấu không vậy?”, Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang.

Lời nói của Đường Phong đã thức tỉnh Hàn Giang, anh vội vàng dùng đèn pin soi thẳng vào kí hiệu hình tam giác trên cành cây, quan sát tỉ mỉ, Hàn Giang không khỏi chau mày, trầm ngâm không nói, mãi lâu sau mới vỗ vào thân cây: “Mẹ kiếp, chắc chắn chúng ta bị lừa nào chơi rồi!”

“Thế là thế nào?”, Đường Phong ngạc nhiên.

“Tôi xem kĩ lại hình tam giác trên cành cây, tuy cũng là mới khắc, kích cỡ giống hệt như tôi khắc, nhưng nhìn kĩ lại thì không phải là vết dao của tôi.”

Đường Phong ghé đầu lại nhìn, Hàn Giang chỉ vào kí hiệu hình tam giác trên cành cây, nói: “Hình tam giác tôi khắc một nhát dao là xong, còn hình tam giác này lại được khắc bằng ba nhát dao.”

Quả nhiên, Đường Phong cũng nhận ra sự khác biệt, kí hiệu hình tam giác trước mắt được khắc chuẩn xác hơn của Hàn Giang, hơn nữa lại khắc bằng ba nhát dao. “Bởi vì gã đó chia thành ba nhát dao để khắc nên cậu thấy đấy, mỗi nhát dao của hắn đều rất sâu, còn tôi chỉ khắc bằng một nhát, những nhát dao phía sau không sâu bằng nhát trước”, Hàn Giang lại tiếp tục giải thích.

“Theo anh thì ai đã khắc vậy?”

“Không biết, nhưng xem ra người này cũng có kĩ năng được huấn luyện. Nói thật lòng, kí hiệu mà hắc khắc còn chính xác hơn của tôi”.

“Có khi nào là Yelena hay là lão Mã không nhỉ?”, Đường Phong hỏi.

“Sao họ phải khắc kí tự tam giác quấy rối chúng ta làm gì?”, lòng Hàn Giang đầy hoài nghi.

“Có lẽ họ không đợi được chúng ta nên đã đi tìm chúng ta chẳng?”

Hàn Giang ngẫm nghĩ: “Không, chắc chắn không phải, tôi và Yelena đã giao hẹn với nhau rồi.”

“Lẽ... lẽ nào trong này, ngoài chúng ta ra vẫn còn người nào khác đang ẩn nấp?”, Đường Phong nhớ tới Fanny bị chết thảm ở gần nhà trọ dưới núi, không khỏi lo sợ kêu lên.

“Stephen?!", nỗi lo lắng trong lòng Đường Phong càng thêm nặng nề.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Trời tối rồi!", Đường Phong giật thót tim

Hàn Giang nhận định lại phương hướng, nói: “Chúng ta nên đi theo hướng tây nam. Nhưng chúng ta không nên mạo hiểm chui vào trong khu rừng chúng ta chưa đi qua này, chỉ có thể đi men theo con đường ban này chúng ta đến đây để quay về, về tới đường đó thì tính tiếp.”

5

Đường Phong và Hàn Giang bị bóng tối bao vây, cũng như bị sự hoảng loạn khủng khiếp quây lấy. Họ không ngừng tìm kiếm những kí hiệu đánh dấu trên cành cây và cũng không thấy bất cứ vật tham chiếu nào, thậm chí đến la bàn và phương hướng đánh dấu trên GPS cũng trở nên vô nghĩa, họ hiểu rằng lúc này đây, họ đã không còn bất cứ thứ gì để dựa dẫm vào nữa rồi.

Trong đêm tối, hai người bước thấp bước cao, đột nhiên, một tiếng kêu chói tai vang lên trên đỉnh đầu. “Kên kên?!", Đường Phong giật mình ngẩng đầu nhìn lên. Rừng cây ở đây không còn rậm rạp như ban nãy nữa, nhưng sắc trời tối om, không có lấy một ánh sao, nên họ chẳng nhìn thấy gì cả.

Hàn Giang cũng đang ngẩng đầu nhìn lên trời, mãi lâu sau anh mới lẩm bẩm: “Rừng cây ở đây thưa thớt hơn ban nãy rất nhiều, hình như là đang rất gần chỗ dựng lều thì phải”.

“Vậy thì chúng ta mau tìm chỗ dựng lều đi!", Đường Phong nói xong liền lớn tiếng hét lên vài câu, nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng vọng cô độc. Tâm trạng hai người tức khắc lại trở về với sự thất vọng cực điểm.

“Có lẽ không phải là chỗ dựng lều nhưng vẫn còn tốt hơn ban nãy!", Hàn Giang an ủi Đường Phong, sau đó lại tiếp tục bước nhanh về phương hướng mà anh dự đoán.

Đêm đen hun hút bao trùm lấy Đường Phong và Hàn Giang, ác mộng, âm thanh quái dị, kên kên khổng lồ, rừng cây khiến người ta lạc đường... Giờ thì trong lòng Đường Phong đã bắt đầu tin rằng, ở đây có một con ma, có lẽ lúc này đây con ma đó đang kẻ sát lại mình, có khi đang ở ngay trước mặt. Vừa đi vừa nghĩ, theo phản xạ, Đường Phong giơ cao đèn pin lên, soi về phía trước.

“Ma!", một bóng đen đột ngột xuất hiện ở phía trước khiến Đường Phong kêu lên thất thanh.

Hàn Giang cũng soi đèn pin về phía trước, bóng đen to lớn đó lại khiến Hàn Giang phấn khởi hẳn lên: “Có đường đi rồi!"

Đường Phong đã bình tĩnh trở lại, lúc này anh cũng đã nhận ra bóng đen khổng lồ trước mặt chính là tảng đá dưới đỉnh núi phía bắc. Cây cối phía trước mỗi lúc một thưa thớt, mãi cho tới cuối cùng, sau khi Đường Phong và Hàn Giang đi qua hai cái cây, thì phía trước bỗng rộng mở thênh thang.

Đường Phong cầm đèn pin, chăm chú quan sát: “Thật là kì lạ, đi bao lâu vậy rồi sao lại quay về đây nhỉ?”

Hàn Giang cũng nhìn ra vấn đề: “Hóa ra chúng ta lại quay lại chùa Hắc Thứ?”

Chân giẫm lên bùn đất nhão nhoét, một cảm giác kì lạ trào lên trong lòng Đường Phong. Anh lại đến trước chỗ có bức tranh trên vách đá đã xem lúc sáng, dùng đèn pin soi lên đó, từng chút từng chút một. Anh quan sát trên vách đá trước mặt một lượt từ đông sang tây, rồi lại tìm từ tây sang đông... Nhưng điều khiến anh cảm thấy thẳng thốt lúc này chính là bức tranh khổng lồ trên vách đá ban sáng lúc này đã biến mất!

“Thế... thế này là thế nào?”, Đường Phong không dám tin vào mắt mình.

“Cậu tìm kĩ lại xem!”, Hàn Giang cũng cảm thấy bất ngờ.

Hai người dùng đèn pin bắt đầu chia ra hai đầu tìm kiếm, ánh đèn pin sáng rực soi lên vách đá ngay ngắn trước mặt, nhưng họ không thấy tung tích của bức tranh đâu nữa.

“Kì lạ thật đấy, âm thanh quái dị ban đêm, lạc đường trong rừng cây, tranh trên đá bị biến mất, bậc thang đá và nền đá thần bí...” Đường Phong không ngừng lắc đầu.

“Ngược lại, tôi nghĩ chính vì nhiều chuyện quái dị như vậy nên ở đây mới chính là chùa Hắc Thứ. Thứ mà chúng ta cần tìm nhất định ở đây rồi!”, Hàn Giang có vẻ bình tĩnh hơn.

“Hôm nay những chỗ cần đi thì chúng ta đều đã đi rồi, tuy phát hiện thấy vài di tích, nhưng ngoài việc thêm cho chúng ta một đồng mơ hồ rồi rắc ra, thì chẳng giúp ích gì cho thứ mà chúng ta cần tìm.”, Đường Phong thất vọng nói.

“Tôi nghĩ... tôi nghĩ muốn tìm thấy thứ chúng ta cần, thì trước tiên phải nhúng tay vào cái mớ bòng bong bí ẩn này đã.”

“Phí lời, điều này tôi cũng biết. Nhưng tình hình mà chúng ta nắm bắt được hiện giờ, vốn không thể hóa giải được mớ bòng bong này.”

“Trên đời này không có con đường cùng.. Có thể vì bây giờ trời tối, nên chúng ta không trông thấy bức tranh trên đá. Hiện giờ chúng ta đã tới đây rồi thì hãy mau về chỗ dựng lều thôi, không thì mọi người sốt ruột đấy!”

Đường Phong cũng không dám ở đây lâu, vậy là hai người dựa vào kinh nghiệm ban sáng đến đây, tiếp tục đi về phía nam, đi qua hai con dốc đất nhỏ, họ lại đi lên thêm đất nện cao lớn nhất trong di chỉ chùa Hắc Thứ.

6

Đường Phong muốn lao về ngay, nên đi trước Hàn Giang. Hai người đi tới con dốc đất, Hàn Giang đang đi sau bỗng dừng lại.

“Sao thế?”, Đường Phong quay lại hỏi.

“Cậu xem dưới chân tôi là gì vậy?”, Hàn Giang chỉ cảm giác chân mình giẫm lên một vùng nước, nhưng anh lại cảm thấy đó không phải là nước. Nếu đó là Đường Phong thì chắc chắn sẽ không phát hiện được gì, còn Hàn Giang thì dù sao cũng dày dặn kinh nghiệm hơn, có tố chất hơn, lại từng qua đào tạo. Thế rồi khi anh từ từ nhấc chân phải lên thì đã ngửi ngay thấy mùi máu tanh.

“Máu, máu đấy!”, đèn pin trong tay Đường Phong soi lên chân phải Hàn Giang, anh hoảng hốt hét lên.

“Đừng có hét lên như vậy!”, Hàn Giang ra sức giữ bình tĩnh.

“Lẽ nào hội tiến sĩ Từ đã xảy ra chuyện gì?”, đầu óc Đường Phong tức tốc hiện lên cảnh tượng đáng sợ.

“Đừng có nói linh tinh!”, Hàn Giang quát Đường Phong.

Hàn Giang ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra đồng máu trên đất. Đường Phong sững sờ nên đứng như trời trồng nhìn Hàn Giang. Hàn Giang đưa tay chấm chút máu, đưa lên mũi ngửi rồi lại thè lưỡi ra, khẽ liếm một cái, “Mẹ kiếp, làm tôi hết hồn một phen. Đây giống như máu của động vật nào đó...”

Nghe Hàn Giang nói vậy, tim Đường Phong đang treo ngược lên mới được hạ xuống: “Anh có thể nhận ra là máu con vật nào không?”

“Cậu nghĩ tôi là thánh chắc! Làm sao nhận ra được là máu động vật nào!”, Hàn Giang ngẫm nghĩ, “Nhưng cái này không khó, chỉ cần kiểm tra xem quanh đây có dấu chân động vật không là biết ngay.”

Hai người chia nhau dùng đèn pin tìm kiếm dấu chân động vật trên con dốc đất nện, quả nhiên trên bụi đất ở đây loáng thoáng xuất hiện một loạt dấu móng vuốt. “Là cừu hoang à?”, Đường Phong nghĩ ngay tới con cừu hoang đã dẫn họ tới đây.

“Cậu hỏi tôi á? Tôi có phải là nhà động vật học đâu! Từ hình dáng của vết chân cho thấy, tôi chỉ có nhận ra đây là dấu chân của loài động vật có vú cỡ trung để lại. Nhưng..

“Nhưng sao?”

“Nhưng quanh đây cũng không trông thấy động vật nào khác hoặc là dấu chân người, đến cả quanh vết máu cũng không thấy dấu chân hỗn loạn. Điều này cho thấy lúc con vật bị tấn công, cơ bản không hề xảy ra sự phản kháng kịch liệt. Vậy thứ gì đã giết chết con vật này và lại khiến nó không phản kháng lại nhỉ?”, Hàn Giang nghi ngờ không hiểu.

Hai người đều chìm trong suy tư, loáng một cái, trong đầu hai người đều hiện lên một đáp án, nhưng Hàn Giang lắc đầu, anh lập tức đã phủ định đáp án đó, còn Đường Phong lại nói ra: “Có khi nào là... kền kền? Ban nãy chúng ta ở trong rừng, hai con kền kền đó lại xuất hiện đấy thôi.”

“Tôi cũng nghĩ tới kền kền, nhưng kền kền là loài động vật ăn xác chết, thông thường sẽ không tấn công động vật sống to lớn thế này đâu!”, Hàn Giang chau mày nói.

“Tôi cũng biết, nhưng ngoài kền kền ra thì tôi cũng không nghĩ ra còn có loài động vật nào có thể tấn công khiến con cừu hoang chết ngay tức khắc được.”

“Tóm lại, quả thực ở đây đã xảy ra quá nhiều chuyện không thể giải thích nổi. Chúng ta hãy nhanh chóng quay về lều thôi!”, Hàn Giang đoán rằng Yelena và mọi người đang rất sốt ruột.

Hai người tiếp tục đi về phía nam, đúng lúc cả hai đi ra khỏi cửa rừng thì trong rừng cây gần đó vọng ra một chuỗi âm thanh. Hàn Giang vội vàng kéo Đường Phong vào trong rừng, hai người nấp sau một cái cây, quan sát động tĩnh bên ngoài.

Âm thanh đó vọng lại dứt quãng, sau đó là tiếng bước chân gấp gáp và tiếng thở hổn hển - là một người!

Trong giờ phút này có thể là ai vậy nhỉ? Đường Phong và Hàn Giang căng thẳng nín thở, nhìn chăm chăm về phía phát ra tiếng động, cùng lúc rút súng ra.

Chẳng bao lâu sau, quả thật có một người từ trong rừng vụt ra, trời quá tối, hai người không thể nhận biết người đó. Hàn Giang ra hiệu cho Đường Phong, Đường Phong hiểu ý, rón ra rón rén nấp sau một thân cây khác.

Hàn Giang đứng dậy, nghiêng người quan sát bóng đen đó, sau đó đột ngột bật đèn pin lên, nhắm thẳng vào bóng đen đó đồng thời lớn tiếng hét lên: “Ai?”

Người đó phản ứng mau lẹ, đúng lúc Hàn Giang soi thẳng đèn pin về phía người này thì cô ta cũng rút súng ra, nhắm thẳng Hàn Giang. Nhưng chỉ cần duy nhất 0,01 giây, dưới ánh sáng đèn pin, Hàn Giang đã nhận ngay ra đó là Yelena.

7

“Yelena, sao em lại chạy đến đây?!” , Hàn Giang chạy thật nhanh tới bên Yelena.

Yelena cũng nhận ra Hàn Giang, cô buông súng xuống, nói: “Trời tối rồi, sao các anh vẫn chưa về, làm em lo quá!”

“Chắc cô lo cho Hàn Giang chứ gì?”, lúc này, Đường Phong cũng chui từ trong rừng ra.

“Ai tôi cũng lo lắng hết. Sao các anh đi lâu vậy?”, Yelena hỏi.

“Tiến sỹ và lão Mã không sao chứ?”, Đường Phong hỏi lại Yelena.

“Sao lại hỏi như vậy? Ban nãy lúc tôi đi thì mọi việc vẫn bình thường.”

Hàn Giang lại hỏi: “Ngoài em ra, lão Mã và tiến sỹ đều không rời khỏi lều chứ?”

Yelena nhìn Hàn Giang bằng ánh mắt kì lạ, rồi lại nhìn Đường Phong hỏi: “Các anh sao vậy? Cả buổi chiều bọn tôi đều ở trong lều, chẳng đi đâu cả, cũng chẳng xảy ra chuyện gì.”

“Vậy thì không ổn rồi!”, Hàn Giang nghe Yelena nói vậy, lẩm bẩm.

“Bởi vì bọn tôi gặp phải rất nhiều chuyện ly kì”, vậy là Đường Phong kể tóm tắt lại cho Yelena nghe những gì họ gặp phải trên đường.

“Thảo nào, em đang định hỏi bọn anh đấy, tại sao em đi theo những kí hiệu tam giác mà Hàn Giang đánh dấu đi về hướng đông bắc mà lại bị lạc trong rừng nên mới đến đây?”, mặt Yelena cũng đầy vẻ bế tắc.

Hàn Giang nhìn Yelena, sự nghi ngờ lướt qua trong ánh mắt. Nhưng chút thay đổi rất nhỏ đó cũng không lọt qua được mắt Yelena: “Hàn, ánh mắt anh nói cho em biết anh không tin em!”

Đường Phong giật mình, anh không hề phát hiện ra Hàn Giang và Yelena nói chuyện với nhau bằng ánh mắt.

“Được rồi! Chẳng có gì qua được mắt em!”, Hàn Giang muốn lảng tránh đôi mắt tuyệt đẹp của Yelena nhưng đã bị cô tóm chặt, anh đành phải nói tiếp: “Kí hiệu đánh dấu này là anh với em đã giao hẹn với nhau, tại sao trong rừng lại xuất hiện thêm một kí hiệu đánh dấu hình tam giác khác?”

Yelena mặt mũi tức tối, đang định mở miệng phản bác lại Hàn Giang thì phía sau vang lên một giọng nói: “Hàn Giang, tôi có thể trả lời câu hỏi đó”.

Ba người cùng quay đầu lại nhìn, là lão Mã và Từ Nhân Vũ, hai người họ cũng vừa mới đi qua chỗ ban nãy Yelena vừa đi qua, xuyên qua khu rừng.

“Hàn, vì cái này mà cậu nghi ngờ tôi và Yelena thì hơi vội đấy!”, Makarov chậm rãi nói.

“Không! Mong bác hãy tin rằng cháu tin tưởng mọi người, chỉ có điều hôm nay gặp phải rất nhiều chuyện không thể giải thích được khiến cháu đau đầu... nói thế nào nhỉ, đầu sắp vỡ ra rồi!”, Hàn Giang nhìn Yelena, anh bắt đầu hối hận vì sự nghi ngờ của mình ban nãy.

Makarov bước lại, vỗ vỗ vai Hàn Giang: “Ban nãy chính vì cái kí hiệu đánh dấu này mà chúng tôi cũng bị lạc trong rừng. Nếu là Yelena hoặc là tôi khắc, thì chúng tôi chắc chắn sẽ không bị lạc”.

“Đúng vậy! Tôi và lão Mã thấy các cậu và Yelena đều đi mãi không về nên sốt ruột, mới lần theo kí hiệu đánh dấu hình tam giác để đi tìm mọi người, rốt cuộc đi hơn nửa vòng lớn trong rừng thì đến được đây”, Từ Nhân Vũ phụ họa.

Makarov mỉm cười: “Sau đó tôi cũng phát hiện ra vấn đề, kí hiệu đánh dấu hình, tam giác khiến chúng tôi lạc đường rõ ràng không giống với hình tam giác ban đầu. Vậy là tôi đã cẩn thận kiểm tra kí hiệu hình tam giác đó, hình tam giác khiến chúng ta lạc đường này đã làm tôi nhớ lại chuyện trước đây..

“Chuyện trước đây?”, mọi người lập tức đồng thanh hỏi.

“Lão Mã, bác đừng có bịa chuyện cho bọn cháu nghe đấy. Có mỗi một cái kí hiệu đánh dấu thông thường mà cũng gọi được chuyện cũ của bác sao?”, Hàn Giang cảm giác lão Mã lúc nào cũng chìm đắm trong những kí ức xa xưa.

“Đúng vậy! Những chuyện cũ của bác toàn những chuyện trầm trọng!”, Đường Phong trêu chọc một câu để hóa giải chút không khí.

Makarov thở dài, chậm rãi nói: “Đường Phong, cậu nói không sai, những chuyện cũ của tôi đều là những kí ức nặng nề. Chuyện lạc đường hôm nay làm tôi nhớ lại câu chuyện tương tự mà năm đó tôi và Branch đã gặp phải trong căn cứ.”

“Trời, sao lại liên quan tới chuyện đó nhỉ?”, Hàn Giang cảm thấy thật khó hiểu.

“Chính là cái căn cứ Tiền Tiến ở Mông cổ đó sao?”, Đường Phong lại cảm thấy rất hứng thú.

Makarov gật đầu nói: “Đúng, chính là cái căn cứ Tiền Tiến ấy, năm đó tôi và Branch đã huấn luyện được một tốp học viên chuẩn bị xâm nhập vào Trung Quốc thực thi nhiệm vụ ngầm. Branch đòi hỏi rất nghiêm khắc đối với tốp học viên đó. Trong huấn luyện dã ngoại sinh tồn, chúng tôi đã quy định vài kí hiệu trong dã ngoại, khắc hình tam giác lên cành cây là một trong những kí hiệu đó. Năm đó, Branch yêu cầu khắc kí hiệu hình tam giác thì phải khắc bằng ba nhát dao, như vậy mới đảm bảo được rằng, kí hiệu để lại sẽ rõ nét, dễ nhận diện. Nhưng những học viên này trong quá trình huấn luyện thường quên mất yêu cầu của Branch, dùng một nhát dao khắc liền một lèo, điều đó khiến Branch rất không hài lòng. Nên chỉ cần Branch phát

hiện ra học viên nào không thực hiện đúng yêu cầu huấn luyện, là anh ta sẽ phạt. Tôi còn nhớ như in, có một lần chúng tôi đưa học viên vào rừng nguyên sinh Siberia để tiến hành huấn luyện dã ngoại sinh tồn, trong đó có một học viên khắc kí hiệu đánh dấu hình tam giác này, đã không làm theo quy định khắc bằng ba nhát dao của Branch, kết quả là, trong cơn phẫn nộ, Branch đã định sai người khắc hình tam giác bằng ba nhát dao lên cánh tay học viên đó.”

“Tàn nhẫn vậy sao?”, Đường Phong ngạc nhiên thốt lên.

“Đương nhiên, sau đó dưới sự can thiệp của tôi, Branch đã không làm như vậy. Nhưng sự việc đó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu tôi.”

“Bác nói như vậy không phải là càng chứng minh cho nghi ngờ của cháu ban nãy sao?”, Hàn Giang đột nhiên lên giọng: “KGB các bác huấn luyện nghiêm khắc là có truyền thống quang vinh vậy đấy!”

“Không! Không! Hàn Giang, cậu chưa hiểu chuyện, KGB bọn tôi không có truyền thống đó. Hồi đó lúc được huấn luyện, giáo viên không dạy chúng tôi nhất định phải khắc kí hiệu hình tam giác bằng ba nhát dao!”, Makarov giải thích thêm.

“Cũng có nghĩa là, bác cho rằng cái người khắc hình tam giác bằng ba nhát dao trong khu rừng này có liên quan tới học viên của Branch và căn cứ Tiền Tiến?”, Hàn Giang ngạc nhiên nói.

“Branch không phải đã chết rồi sao?”, Đường Phong không hiểu.

“Ý cha có phải là đang nghi ngờ tốp học viên mà cha huấn luyện năm đó có liên quan tới việc này phải không?”, Yelena cũng giật mình.

Mọi người đều nhìn Makarov, nhưng ông im lặng hồi lâu. Mãi một lúc sau, ông mới chậm rãi nói: “Không! Ý tôi không phải vậy, chỉ là tôi muốn cung cấp thêm manh mối ọi người thôi mà.”

“Cháu nghĩ rằng bác có ý đó đấy!”, Hàn Giang cố ý kích Makarov, hy vọng ông sẽ kể thêm vài chuyện nào khác năm xưa.

“Hàn, cậu không phải kích tôi, cậu sẽ hiểu ý tôi nhanh thôi!”

Makarov không nói thêm gì nữa, đi thẳng về hướng nam, cũng là hướng dựng lều, mọi người lại đành phải chui vào khu rừng đã khiến họ lạc đường này.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

56. Chương 6

Chương 6

Tượng phật khổng lồ.

Đường Phong bắt đầu chăm chú quan sát đỉnh núi trước mặt; những tia nắng sớm mai soi lên đỉnh núi cao chạm mây xanh; đỉnh núi dường như được khoác một tấm áo choàng nắng mai óng ả, trở nên lấp lánh dưới ánh nắng chan hòa, và thấp thoáng phía xa hình như là một bức tượng Phật, một bức tượng Phật rất lớn...

1

Con đường từ di chỉ chùa Hắc Thấu tới chỗ dựng lều đã không làm mọi người bị lạc đường, chẳng mấy chốc họ đã quay trở lại chỗ dựng lều. Từ Nhân Vũ kiểm tra xong mọi đồ đạc để lại lều, rồi mới thở phào nói: “Mọi thứ đều vẫn còn, xem ra chẳng có ai ghé thăm nhân lúc chúng ta rời khỏi đây cả.”

“Nhìn bộ dạng lo lắng của anh kia, lại còn nói ở đây không có ai ghé thăm, mà kể cả có người đi chẳng nữa, thì những thứ vật dụng quý báu chúng ta đều đã mang theo người rồi, sợ cái gì chứ? Chắc là không có ai lấy trộm cái lều của chúng ta đâu nhỉ?”, Yelena cười Từ Nhân Vũ.

“Em không biết đâu, tiến sỹ Từ của chúng ta lúc nào cũng mang bên mình một đồng thứ linh tinh!”, Hàn Giang nói không chút hạo khí.

“Cái gì mà linh tinh, đó đều là bảo bối của tôi đấy!”, Từ Nhân Vũ phản bác lại.

“Được rồi, bảo bối của anh thì phải tự mình cất giữ lấy, đánh mất thì đừng có tìm tôi đấy nhé!”, Hàn Giang quay lại nhìn thì thấy Makarov về tới lều, nhưng trông mặt ông thần thờ, giống như lại đang chìm trong kí ức xa xăm.

Hàn Giang đưa mắt nhìn Yelena, nhưng bị cô lườm ột cái. Hàn Giang chán nản lắc đầu, trông thấy Đường Phong cũng đang thần thờ. Anh hỏi Đường Phong giọng trêu chọc: “Ngây người ra làm cái gì đó hả?”

“Không đỡ đâu thì làm cái gì bây giờ? Hôm nay mọi thứ đều khiến tôi căng hết cả đầu rồi!”

“Cậu có ý tưởng gì không?”

“Tôi luôn cảm thấy quanh đây có một đôi mắt không chút thiện cảm đang chăm chăm nhìn chúng ta...”, Đường Phong nhìn xung quanh, đêm tối đen, rừng cây tối đen.

“Thôi đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, nghỉ ngơi trước đã, có việc gì mai tính tiếp.”

“Nghỉ ngơi? Tôi sợ trong lúc chúng ta ngủ sẽ có người tấn công trộm chúng ta đấy!”

“Bởi vậy vẫn cần có người canh gác.”

“Nhưng tôi không gác nữa đâu, lúc sáng sớm bị dọa cho sợ lắm rồi!”

Hàn Giang bó tay, đành đi tìm Yelena thương lượng. Mọi người hội ý một hồi, Makarov muốn được canh gác hộ Đường Phong, khiến anh cũng cảm thấy ngại.

“Vì mọi người đều lo lắng ban đêm gặp nguy hiểm nên tôi thấy sắp xếp như vậy nhé, Yelena và lão Mã trực buổi tối..vừa nói Hàn Giang vừa nhìn nhìn Yelena. Anh cố ý sắp xếp như vậy để chứng tỏ rằng mình tin tưởng hai người họ.

“Gần sáng sẽ là Đường Phong và tiến sỹ!”, Hàn Giang nói tiếp: “Ở giữa là tôi!”

“Không chịu đâu! Tôi không trực lúc đó đâu, âm thanh quá dị đó..Đường Phong vẫn còn sợ sệt.

“Vậy thì anh và tiến sỹ canh gác giữa đêm, còn tôi canh gần sáng!”, Hàn Giang khó chịu lườm Đường Phong một cái.

Đường Phong không ý kiến gì nữa, Hàn Giang lại dặn dò thêm: “Canh gác thì ở cạnh lều, không ai được vào rừng, nhớ kĩ đấy!”

Đường Phong vội vàng ăn chút gì đó để tranh thủ đi ngủ. Nửa đêm, anh bị Từ Nhân Vũ gọi dậy.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ, hai người mắt nhắm mắt mở ngồi ngoài lều, chẳng mấy chốc cả hai lại muốn ngủ gật. Đường Phong thấy như vậy không ổn. vậy là anh đứng dậy, bảo Từ Nhân Vũ chợp mắt trước, đợi chút nữa sẽ đến lượt mình, tất nhiên là Từ Nhân Vũ đồng ý ngay. Hai người canh gác, nhưng lại thành một người trực ban.

Một người canh gác có nghĩa là cơ hội ngủ gật không còn nữa, Đường Phong đành phải đứng dậy, lại bắt đầu đi loang quanh lều, một vòng, một vòng, lại thêm một vòng.

Vòng đi vòng lại, Đường Phong bỗng cảm thấy trước mắt mình lóe một kí hiệu quen thuộc. Anh tưởng rằng ánh sáng của đồng lửa làm anh lóa mắt, nên liền dụi dụi mắt, nhưng nhìn kĩ lại, thì không lầm: trên một cành cây bên cạnh anh, rõ ràng xuất hiện một kí hiệu hình tam giác được khắc bằng dao.

Đường Phong nhào tới nhìn cho kĩ, càng nhìn càng căng thẳng, bỗng giật thót tim, bởi anh phát hiện ra ký hiệu hình tam giác trước mặt được khắc bằng ba nhát dao, lưu lại trên cành cây vết tích vừa sâu vừa sắc lẹm, hơn nữa có thể nhận ra là mới khắc. Trong đầu anh lập tức hiện lên một loạt chuyện đáng sợ, ký hiệu đáng sợ này xuất hiện tại chỗ dựng lều từ lúc nào vậy? Nó tượng trưng cho điều gì?

Lẽ nào có người đã tới đây trong lúc họ vắng mặt?

Đường Phong không thể xác định ký hiệu này xuất hiện từ lúc nào, buổi tối lúc họ quay về chỗ dừng lều thì Từ Nhân Vũ chỉ kiểm tra đồ đạc, còn chẳng có ai trong số họ đi kiểm tra xung quanh đây có gì thay đổi hay không.

Đường Phong xác định lại một chút vị trí của ký hiệu này, hình như vừa đúng hướng chính nam. Hướng chính nam? Theo như suy đoán của anh, thì hướng chính nam là đường xuống núi. Họ chưa từng đi thăm dò qua hướng nam, mà ký hiệu hình tam giác bí ẩn này lại xuất hiện ở hướng nam... Anh ngẫm nghĩ, rồi đôi chân lại không chịu nghe lời mà tiến vào rừng cây phía nam, bởi anh phát hiện ra trên cái cây cách đó không xa lại xuất hiện một ký hiệu hình tam giác khác.

Đường Phong bước tới ký hiệu hình tam giác thứ hai, cẩn thận quan sát, giống hệt như hình tam giác thứ nhất. Ngay sau đó, anh đã phát hiện ra ký hiệu thứ ba, ký hiệu thứ tư, thứ năm... trong rừng cây hướng nam... tất cả những ký hiệu này đều dẫn về hướng chính nam. Đúng như phán đoán của anh trước đó, địa hình phía nam nhanh chóng dốc xuống, xem ra đây trước kia chính là một con đường lên núi, chẳng qua là bao năm qua rồi nên nó đã bị chôn vùi trong cát bụi lịch sử.

Khoảng gần kí hiệu đánh dấu thứ mười thì Đường Phong lại phát hiện ra một gò đất cao lớn. Anh lấy đèn pin từ từ soi lên gò đất, không to bằng thềm đất nền lớn nhất ở di chỉ chùa Hắc Thứ, nhưng lại cao hơn. Gò đất cao to sừng sững, giống như một tấm bia bằng đất nện.

Đường Phong bước lại gần gò đất này, một khuôn mặt dữ dằn hung tợn phản chiếu trong mắt anh. Anh giật thót tim, sợ hãi đến nỗi chiếc đèn pin trên tay rơi cả xuống đất. Anh lùi lại phía sau vài bước, mãi cho tới khi tựa lên một thân cây mới đứng vững trở lại.

“Ai?”, Đường Phong khẽ hét lên, giọng nói vẫn còn toát lên vẻ sợ hãi.

Không ai đáp lại, xung quanh lặng thinh như tờ, Đường Phong thấy đèn pin của mình vẫn sáng đèn nằm sòng xoài cạnh gò đất. Anh thu hết can đảm, lấy lại bình tĩnh, lần theo ánh đèn pin bước tới cạnh gò đất. Anh cúi người xuống nhặt đèn pin lên, một tay nắm chặt đèn pin, còn tay kia móc súng ra. Nhưng khi anh nhìn thấy khuôn mặt người đó lần nữa thì bỗng bật cười.

Đó là một khuôn mặt bằng đá, chính xác mà nói: đó là một pho tượng võ sỹ Tây Hạ bằng đá. Cơ thể võ sỹ kiện tráng, mặt mũi hung tợn, hai cánh tay nâng lên, eo giắt bảo kiếm, hai mắt hùng hục rất có thần đang chăm chăm nhìn Đường Phong.

Đường Phong bước tới, lấy tay gạt hết lớp bụi đất dày trên thân pho tượng, và không khỏi trầm trồ ngợi khen sự tinh xảo của nghệ thuật điêu khắc Tây Hạ. Cùng lúc, anh cũng chú ý tới hai cánh tay võ sỹ đưa lên cao. Đôi cánh tay vạm vỡ của võ sỹ giờ lên giống như đang đỡ một vật gì đó quan trọng và nặng trĩu. Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên gò đất cao lớn trước mặt, võ sỹ đang đỡ thứ gì vậy? Ụ đất cao lớn này chắc chắn là đã từng có một kiến trúc quan trọng đến mức phải khiến Nguyên Hạo sai thợ chạm khắc nên một võ sỹ đẹp đến như vậy để nâng lên.

“Phật tháp?”, Đường Phong ngẫm nghĩ, chỉ có Phật tháp mới xứng được với võ sỹ bằng đá đẹp tinh xảo này.

Đường Phong quan sát qua vị trí nơi võ sỹ bằng đá xuất hiện, là góc phía tây của gò đất cao lớn; điều đó cũng có nghĩa là, ba góc còn lại chắc cũng đều có một pho tượng võ sỹ khác. Vậy là anh lần ngược theo chiều kim đồng hồ, đi một vòng quanh gò đất, quả nhiên đúng như anh dự đoán, ở góc phía tây nam và đông bắc của gò đất đều phát hiện thấy một pho tượng giống hệt như pho tượng võ sỹ bằng đá ở góc phía tây bắc, điều này khiến anh càng tin vào suy đoán của mình. Thế nhưng, khi anh đi tới góc phía đông bắc của gò đất thì lại phát hiện ra pho tượng võ sỹ bằng đá ở đây khác hẳn với ba pho tượng kia.

Đường Phong tò mò cúi rạp người xuống, quan sát pho tượng võ sỹ này. So với ba pho tượng trước đó, pho tượng võ sỹ này hình như to hơn một chút. Anh dụi dụi mắt, theo lý mà nói thì kích cỡ phải tương đương chứ, có lẽ là do mình hoa mắt, ở đây không có dụng cụ để đo đạc, nhìn bằng mắt không chính xác được. Nhưng điều khiến anh ngạc nhiên là, sự tạo hình và biểu cảm trên khuôn mặt của pho tượng võ sỹ này đều khác với ba pho tượng kia.

Ba pho tượng võ sỹ đó mặt mũi bặm trợn hung dữ, còn pho tượng này, tuy eo cũng giắt kiếm, nhưng mặt mũi lại hiền từ hơn rất nhiều, thậm chí có thể nói rằng là mặt mày lương thiện. Nhìn tiếp phần tạo hình của ba pho tượng trước là tay giơ lên cao, còn pho tượng võ sỹ này lại chắp tay vào nhau, hai chân được tạc thành dáng khoanh tròn.

“Có lẽ là do thợ điêu khắc lúc đó nảy sinh ý tưởng khác!”, Đường Phong ngẫm nghĩ rồi bỗng thấy pho tượng trước mặt có gì đó không bình thường.

Đường Phong chăm chú nhìn pho tượng võ sỹ trước mặt, chỗ nào không bình thường nhỉ? Eo giắt kiếm, hai chân khoanh lại, mặt mũi hiền từ, hai tay chắp vào nhau... ừm vấn đề là ở chỗ hai tay chắp vào nhau.

Đường Phong phát hiện ra động tác chắp tay của pho tượng võ sỹ này có một điểm không giống với động tác chắp tay của những tín đồ Phật giáo, bàn tay chắp lại của pho tượng hướng về phía trước, ngón tay chìa thẳng về phía trước. Những người thợ vô tình làm vậy hay là có ý gì đây? Dấu hỏi này in đậm trong đầu anh. Nhưng anh chưa nghĩ ngợi lâu, thì lại có thêm một phát hiện khác.

3

Đèn pin trong tay Đường Phong dần dần di chuyển xuống phần dưới của pho tượng võ sỹ bằng đá, anh phát hiện ra pho tượng này còn một chỗ không giống với ba pho tượng trước đó: ba pho tượng kia hay tay giương cao, chân giẫm thẳng lên đất, còn pho tượng này chân khoanh lại, bởi vậy phần dưới xuất hiện một đài sen tạc bằng đá.

Đường Phong gần như bò ra đất, dùng đèn pin soi từng chút từng chút một phần đài sen ở phía dưới pho tượng. Đột nhiên, mắt anh sáng lên, trên đài sen phát hiện thấy chữ, là một dòng chữ Hán. Sao lại là chữ Hán? Từng biết rằng năm đó Tây Hạ thiếu những người thợ lành nghề, nên rất nhiều công trình trọng đại đều do thợ người Hán xây dựng, bởi vậy ở đây mới khắc chữ Hán. Đường Phong ngẫm nghĩ, rồi chẳng bận tâm đến lớp bụi bặm, anh vội vàng dùng tay vuốt bụi đất trên tòa sen đi, một dòng chữ Hán thể chữ Khải nắn nót hiện lên trước mắt anh: “Thiên thụ lễ pháp diên tộ thập niên nhĩ nguyệt, sắc kiến đại giới đài đàm tự hạ tự kim cương xá lợi bảo tháp”.

Khi Đường Phong khê đọc hàng chữ này lên, trong lòng anh vô cùng phấn khởi. Chỉ một câu ngắn gọn như vậy đã lập tức chứng minh cho suy đoán trước đó của mình, mà nói rõ thì không còn gì để nghi ngờ rằng đây chính là chùa Hắc Thấu mà anh muốn kiếm tìm. Tên chính thức của chùa Hắc Thấu trong thời Tây Hạ là “Chùa Giới Thái”, hơn nữa, thời gian xây dựng cũng nói rõ đây là một ngôi chùa từ thời Tây Hạ. Hai chữ “Sắc kiến” cho thấy đây là quần thể chùa hoàng gia được xây dựng dưới sự chỉ đạo của Nguyên Hạo. “Kim cương xá lợi bảo tháp” cũng chứng minh cho suy đoán của anh, gò đất này chính là một tòa bảo tháp, hơn nữa lại là một tòa tháp xá lợi. Nhưng về “Hạ tự” thì sao? Đường Phong lại chìm trong suy tư, lẽ nào di chỉ mà mình vừa phát hiện được chính là “Hạ tự”?, vậy thì “Thượng tự” ở chỗ nào?

Đường Phong lại tỉ mỉ quan sát xung quanh pho tượng võ sỹ bằng đá này, hi vọng có thể có thêm được chút phát hiện mới, nhưng lại chẳng phát hiện thấy gì cả. Anh đứng dậy, bỗng nhiên trời đất quay cuồng, anh vội vàng lấy tay vịn vào một thân cây, lúc đó mới đứng thẳng dậy được. Mình không bị huyết áp cao, sao lại bị chóng mặt nhỉ? Có lẽ do mấy hôm nay nghỉ ngơi không tốt. Sau khi dần bình tĩnh lại, Đường Phong định rời khỏi đây, nhưng khi anh rút bàn tay đang vịn vào thân cây lại, thì bỗng phát hiện ra trên cành cây có ký hiệu đánh dấu hình tam giác thứ 11, đây...

Đường Phong nhìn nhìn xung quanh, vẫn một sự im ắng chết chóc. Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến anh đang phấn khích vì có phát hiện mới, đã dần trấn tĩnh lại, bên tai anh văng vẳng lời cảnh báo của Hàn Giang - không được rời khỏi lều trại. Đường Phong run bắn lên, mình đã đi khỏi lều bao xa? Anh vội vàng quay lại, nhìn về hướng anh cho rằng là phía dựng lều, vẫn là một vùng tối đen, không lấy đâu ra chút ánh sáng.

Đường Phong đã thực sự hoảng sợ, anh bắt đầu hồi tưởng lại những gì đã trải qua trên đoạn đường ban nãy, rồi suy đoán khoảng cách đến nơi dựng lều; nhưng nghĩ thế nào anh cũng thấy mình cách lều trại không hề xa? Đúng ra là vẫn phải trông thấy được đồng lửa, nhưng giây phút này, chẳng nhìn thấy gì cả.

Đường Phong xác định phương hướng một lần nữa, cuối cùng anh căn cứ theo vị trí di chỉ Phật tháp để xác định lấy một phương hướng. Anh cho rằng đây là hướng chính bắc, cũng chính là hướng lều trại, nhưng anh

đi men theo hướng này hơn năm chục bước thì lại bắt đầu thấy bất an vì cảm giác mình đã phán đoán sai hướng. Lúc này, phía trước xuất hiện hai ngã rẽ, Đường Phong quyết định điều chỉnh phương hướng, anh đi theo ngã rẽ hướng về phía tây bắc. Nhưng sau khi đi theo hướng này thì anh lại bắt đầu nếm trải cảm giác đau khổ trong rừng cây lúc sáng sớm hôm qua.

4

Đường Phong giống như rơi vào một mê cung, không ngừng vòng vèo, toàn là trông thấy những nơi quen quen. Anh bắt đầu tuyệt vọng kêu gào, nhưng ở đây đến tiếng vọng lại cũng chẳng có, xung quanh chỉ có bóng tối và sự tĩnh lặng chết chóc, sự tĩnh lặng chết chóc và bóng tối.

Đường Phong chìm trong biển bóng đêm, anh không sao hiểu nổi tại sao một rừng cây trông bình thường nhường vậy, mà lại không biết bao lần khiến mình rơi vào vùng đất chết. Có lẽ... có lẽ đây chính là tuyệt địa mà Nguyễn Hạo không muốn để ai đó bước vào!

Đường Phong sức cùng lực kiệt, tuyệt vọng nhào xuống một gốc cây, bắt giác nhắm mắt lại...

Hai con kền kền to lớn bay sát ngọn cây, đậu lại trên cái cây có hình thù kì dị, chăm chăm nhìn Đường Phong đang say giấc nồng dưới gốc cây. Đột nhiên, một con kền kền lao về phía Đường Phong, và tới khi mở mắt ra thì anh thấy mình đã lơ lửng trên không trung. Bầu trời đen đặc, gió lạnh cắt da cắt thịt, anh muốn kêu cứu nhưng hét không thành tiếng. Chúng bay qua một tòa bảo tháp cao to, rồi lại bay qua vài tòa cung điện hùng vĩ, sau đó lại tới một khu rừng rậm, cuối cùng đến một bậc thềm bên vách núi cheo leo. Kền kền lao xuống bậc thềm đó, tại chỗ cách bậc thềm khoảng năm sáu chục mét, nó thả Đường Phong xuống.

Đường Phong chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đang nứt toác cả ra. Anh bò trên vách đá lạnh toát, gió lạnh buốt thổi tới, toàn thân đau đớn. Anh định chống tay đứng dậy nhưng lại kiệt sức ngã nhào xuống vách đá.

Đột nhiên, những âm thanh quái dị từ từ lọt vào tai Đường Phong. Ngay sau đó là một tràng pháo tay rộn ràng, tiếp đó là một chuỗi ngôn ngữ mà Đường Phong nghe không hiểu, giống như có rất nhiều người đang ca hát nhảy múa bên cạnh mình vậy. Anh không biết những người này có ác ý gì với mình hay không, nhưng bản năng sinh tồn thúc anh lật người lại, anh muốn nhìn rõ mặt những người đó.

Đó là một bầy ma quỷ hay là một đám người? Trong lúc hoảng hốt, Đường Phong trông thấy rất nhiều khuôn mặt hung tợn. Anh ra sức dụi mắt, lúc này mới nhìn rõ những khuôn mặt đó. Đó là một đám người đeo mặt nạ, đang vây quanh một đồng lửa cháy bùng bùng ca hát, nhảy múa...

Đường Phong không hiểu ngôn ngữ của những người này, nhưng lại nhận ra bậc thềm này, bậc thềm bên cạnh vách đá cheo leo này chính là nền đá mà ban sáng anh và Hàn Giang tìm thấy. Anh nhìn tiếp đám người đó vẫn đang ra sức nhảy nhót, chốc chốc lại thành kính quỳ xuống đất, giơ hai tay lên, ra sức gào thét điều gì đó.

Đường Phong choáng váng, anh nhìn lên núi, định nhìn kĩ xem những người này đang vái lạy cái gì, nhưng ngoài màn đêm tối đen và vách đá lạnh lẽo thì anh không trông thấy gì cả! Hai con kền kền to lớn đó cũng không thấy bóng dáng đâu nữa, nhưng Đường Phong lại luôn cảm giác đôi chim đang ở trên đỉnh núi, trên đỉnh đầu mình, để bất cứ lúc nào cũng có thể lao xuống và cắn mình tới vực sâu không đáy.

Đám người đó gào thét khản cổ một hồi, giống như đang tiến hành một nghi thức thần thánh nào vậy. Khi đám người này đứng dậy thì họ lại không hát, cũng không nhảy nữa, Đường Phong phát hiện ra họ đang lao về phía mình. Anh bỗng nhớ ngay lại những gì đã trải qua tại Thất sắc Cẩm Hải nên liền hét hải hét lên: “Tôi không phải là ma quỷ, không phải là...”

Nhưng Đường Phong có gào thét thế nào cũng không thành tiếng, đám người đó không buồn để ý, ngay lập tức nhắc anh lên, sau đó từng bước từng bước tiến tới sát vách núi. Đường Phong đã gào thét rách cổ họng rồi, mà phía dưới là vực sâu thăm thẳm; anh tuyệt vọng khi biết sẽ bị ném xuống đó. “Không! Tôi không phải là...”, rốt cuộc anh đã gào thành tiếng, tiếng hét xé rách tâm can, quện cùng tiếng gió vô tình vang vọng khắp vực thẳm.

.....

Đường Phong bừng tỉnh, lại là một cơn ác mộng. Anh ngồi dậy, hồi tưởng kĩ lại giấc mơ ban nãy, hình như có mối liên hệ nào đó với giấc mơ hôm qua. Kèn kèn? Một đám người đeo mặt nạ?... Đường Phong vẫn chưa kịp ngẫm nghĩ mọi thứ, thì âm thanh kì quái khủng khiếp đó lại ủa tới.

Toàn thân Đường Phong run bần bật, anh định đứng dậy, nhưng đôi chân không còn chút sức lực nào cả, nên bất luận anh cố gắng thế nào cũng vẫn đổ kềnh ra dưới gốc cây. Anh ngẩng đầu lên nhìn, ký hiệu thần bí đó lại đập vào mắt, một ký hiệu hình tam giác được khắc bằng ba nhát dao, rõ nét mà bắt mắt. Anh đã thực sự buông xuôi, nhắm mắt lại, mặc cho gió lạnh mang theo chuỗi âm thanh kì dị dày vò màng nhĩ mình.

“Đường Phong, anh sao thế?”

“Sao lại chạy tới đây?”

Cũng không biết phải bao lâu sau, Đường Phong mới thức tỉnh bởi tiếng gọi. Anh dần dần hồi phục lý trí: “Âm thanh... quái dị... lại...lại là âm thanh quái dị đó...”

“Chúng tôi nghe thấy rồi, nhưng sao anh lại chạy tới đây?”, giọng Yelena vang lên.

“Tôi bảo mọi người đừng có đi lung tung, kết cục hay quá, hai cậu, một người thì ngủ li bì, một người lại chạy vào trong rừng!”, Hàn Giang trách móc.

Makarov rót cho Đường Phong uống một chút nước suối, Đường Phong chống tay đứng dậy. Anh không biết mình nên giải thích thế nào với mọi người, nên đã dốc hết sức lực chỉ vào ký hiệu hình tam giác trên cành cây bên cạnh: “Đều... đều tại cái đó.”

“Cái này?”, Hàn Giang lấy tay sờ lên kí hiệu hình tam giác trên cành cây.

“Ở đây cũng có?”, Yelena ngạc nhiên.

“Không chỉ có thể thôi đâu, trong khu rừng này chỗ nào cũng có”, Đường Phong tiếp tục kể lại những gì mình gặp phải ọi người nghe.

Mọi người nghe xong, ai nấy đều hết sức ngạc nhiên. Hàn Giang và Yelena dìu Đường Phong, chưa tới mười phút là đã xuyên qua khu rừng, trở về lều trại. Đường Phong lắc đầu, anh không sao tin được, nơi khiến mình mù mịt, khiến mình mất phương hướng, hóa ra chỉ là đoạn đường đi có mười phút đồng hồ.

5

Chẳng bao lâu, sau khi mọi người về tới nơi dựng lều thì âm thanh quái dị đó cũng biến mất. Hàn Giang nhanh chóng phán đoán tình thế: “Tối trước khi trời sáng tôi sẽ canh gác. Mọi người tiếp tục nghỉ ngơi, bất luận là nghe thấy âm thanh gì đi chăng nữa cũng đều không được ra ngoài.”

Cũng đành phải vậy, mọi người nóng lòng đợi trời sáng trong sự khủng hoảng và giá lạnh. Đường Phong bị dày vò như vậy nên đã mệt mỏi rã rời, liền ngủ một mạch tới sáng.

Sau khi trời sáng, Đường Phong quan tâm hỏi Hàn Giang: “Âm thanh quái dị đó sau đó còn kêu không?”

“Lại vang lên một lần nữa nhưng chỉ ngắn thôi!”, Hàn Giang nói.

Vậy sao?”, Đường Phong vừa nói chuyện với Hàn Giang vừa sắp xếp lại hành lý mang theo người. Anh bật máy ảnh kỹ thuật số lên, chuẩn bị xem lại ảnh hôm qua chụp tại di chỉ chùa Hắc Thố, nhưng anh vô cùng ngỡ ngàng khi trên ảnh chỉ là vùng trắng phớt, chẳng có gì cả.

“Thế này... là thế nào? Rõ ràng là tôi đã chụp rồi mà, hơn nữa sau khi chụp xong, tôi còn bật lên xem lại một lần!”, Đường Phong kêu lên.

“Cậu xem những bức khác xem sao!”, Hàn Giang giục.

Đường Phong vội vàng xem hai bức ảnh khác: “Cũng trắng phớt cả!”

“Kì lạ thật!”, Hàn Giang cũng có chút hoang mang.

“Không được, tôi phải đến chỗ bức tranh trên đá đó xem sao!”, Đường Phong nói xong liền định đến di chỉ chùa Hắc Thố, nhưng Hàn Giang lại kéo anh lại: “Đừng đi, hiện giờ ở đó không quan trọng nữa”.

“Ồ, sao lại thế?”, Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang.

“Tôi đã nghe kĩ những gì cậu gặp phải trong rừng lúc sáng sớm, ngoài ký hiệu hình tam giác bí ẩn đó ra thì vẫn còn một việc hấp dẫn tôi, đó chính là tòa Phật tháp mà cậu phát hiện ra.”

“Anh nghĩ tới gì vậy?”

“Sau khi trời sáng, tôi và Yelena đã đi kiểm tra tòa Phật tháp đó. Giống hệt như cậu nói, Phật tháp ở vị trí thiên về hướng đông, ở hướng chính nam của lều trại chúng ta, còn di chỉ chùa Hắc Thấu mà chúng ta phát hiện thấy hôm qua ở hướng chính bắc của lều trại chúng ta. Như vậy cho thấy, Phật tháp và di chỉ chùa Hắc Thấu nằm đó phải gắn liền với nhau, cũng có nghĩa Phật tháp là một phần của chùa Hắc Thấu. Vậy thì căn cứ theo ghi chép trên Phật tháp, chúng ta cũng có thể đoán định, đây chính là nơi gọi là ‘Đại Giới Đàn tự, Hạ tự’.”

“Đúng, tôi cũng nghĩ vậy!”, Đường Phong đồng ý với ý kiến của Hàn Giang.

“Như vậy cũng đã phủ định giả thuyết hôm qua của cậu, ở đây không thể là ‘Thượng tự’, mà Thượng tự phải nằm ở chỗ khác!”

Đường Phong gật gù: “ừm, đúng như vậy! Vậy thì mặt phẳng đá mà hôm qua chúng ta phát hiện thấy bên vực núi phía đông rất khả nghi.”

“Đúng vậy, hai chữ Tây Hạ ‘Thượng tự’ mà chúng ta phát hiện thấy trên mặt phẳng đá, đã rõ ràng gợi ý cho chúng ta rằng Thượng tự chính là ở đó, còn bậc thang đá mà chúng ta phát hiện thấy chính là đường lên Thượng tự”, Hàn Giang suy đoán.

“Chính là chỗ đó?”, Đường Phong vẫn do dự, “Không đơn giản vậy chứ, trên mặt phẳng đá đó gió to như vậy, toàn là đá, sao mà xây chùa được?”

“Hiện giờ tất nhiên tôi không thể trả lời câu hỏi này của cậu, nhưng một phát hiện trên Phật tháp đã có thể chứng minh cho quan điểm của tôi.”

“Ồ? Ý anh nói tới pho tượng võ sỹ ở góc đông bắc?”,

Đường Phong thông minh lập tức hiểu ra ý của Hàn Giang.

“ừm, cậu nghĩ xem, tại sao tượng võ sỹ góc đông bắc lại không giống với ba bức tượng còn lại? Đây lẽ nào là sự vô tình? Không, chắc chắn không phải, vì pho tượng võ sỹ đó bất luận là tạo hình, kích cỡ hay biểu cảm, đều không giống với ba pho tượng kia. Điều này chỉ có thể có một cách giải thích, đó chính là ẩn ý trong khi xây dựng tháp năm đó.”

“Tôi cũng nghĩ đến việc này, nhưng vẫn chưa dám khẳng định. Anh nói như vậy, tôi nhớ ra rồi, điểm khác biệt lớn nhất giữa pho tượng võ sỹ đó với ba pho tượng kia chính là đôi tay. Pho tượng võ sỹ đó hai tay chắp lại, hơn nữa động tác chắp tay của nó rất kì lạ.”

“Đó chính là chứng cứ rõ ràng nhất. Tượng võ sỹ ở góc đông bắc hai tay chắp lại, nhưng ngón tay lại hướng về phía trước, phía trước nó lại là hướng đông bắc, vậy hướng đông bắc có gì? Ngoài Thượng tự thì còn có gì nữa?”, Hàn Giang càng nói càng hăng.

“Nhưng tôi không hiểu, phải tốn bao công sức như vậy, và ý đồ huyền bí chỉ là để chỉ Vị trí của Thượng tự thôi sao?”

“Điều đó nói lên sự quan trọng của Thượng tự! Hiện giờ ở đây chúng ta cơ bản đã lục soát hết một lượt, tuy có rất nhiều phát hiện, nhưng đối với những thứ chúng ta cần tìm, lại không phát hiện thấy tung tích gì cả...”

“Bởi vậy anh cho rằng thứ mà chúng ta cần tìm nằm trên Thượng tự sao?”, Đường Phong ngắt lời Hàn Giang.

Hàn Giang gật đầu, đáp: “Tôi nghĩ là vậy!”

“Nhưng hôm qua chúng ta đã tới nền đá đó rồi, chẳng phát hiện thấy gì mà. Thậm chí còn không tìm thấy chút dấu tích kiến trúc nào cả!”

Câu nói của Đường Phong khiến Hàn Giang trở nên trầm ngâm. Mãi lâu sau, Hàn Giang mới lại nói tiếp: “Hiện giờ tôi không thể trả lời tất cả những điều này, nhưng tôi nghĩ chúng ta phải đến đó một chuyến nữa”.

Hàn Giang vừa dứt lời, bên ngoài lều bỗng vang lên những âm thanh xao động.

6

Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy tiếng động bên ngoài lều liền vội vàng chui ra thì thấy Từ Nhân Vũ hào hứng hét lên: “Cừu hoang, vừa mới có một con cừu hoang chạy tới lều chúng ta đấy!”

“Vậy sao anh không tóm nó lại để chúng ta có một bữa thịt hoang dã!”, Hàn Giang trêu chọc.

“Đúng thế, tôi cũng nghĩ thế, tôi đang định tóm nó thì con cừu hoang đó đã chạy tọt vào rừng rồi!”, Từ Nhân Vũ vừa nói vừa chỉ trỏ.

Đường Phong nhìn theo hướng Từ Nhân Vũ chỉ, quả nhiên, ở trong rừng cây phía bắc có một con cừu hoang đang đứng giữa rừng, chằm chằm nhìn họ một cách rất cảnh giác.

Từ Nhân Vũ giương súng lên, nhắm chuẩn con cừu hoang đó, Đường Phong vội vàng ngăn lại: “Đừng nổ súng, cừu hoang là động vật cần được bảo tồn!”

Đường Phong vừa nói dứt lời, con cừu hoang đã nhảy tọt vào rừng cây phía bắc. Từ Nhân Vũ vội vàng đuổi theo, nhưng con cừu hoang nhanh thoăn thoắt đã biến mất trong rừng, không kịp để anh có cơ hội nổ súng.

“Tại cậu gào lên nên nó mới sợ mà chạy mất đấy!”,

Từ Nhân Vũ từ què mặt chuyển sang tức tối, đỏ hết tức giận lên đầu Đường Phong.

Đường Phong đang định mở miệng thì đột nhiên bầu trời bỗng tối sầm xuống, ngay sau đó là những tiếng kêu chói tai vọng lại, khiến anh giật thót tim. “Kền kền, lại là một con kền kền rất lớn!”, Đường Phong chỉ lên cái bóng khổng lồ trên ngọn cây phía xa xa hét lên.

Mọi người đều căng thẳng nhìn con kền kền to lớn chao liệng trên không trung, không ai biết lần này nó định làm gì. Từng cảnh tượng khủng khiếp trong cơn ác mộng lần lượt hiện lên trước mắt Đường Phong, anh đã cầm chặt súng trong tay, lo sợ kền kền sà xuống quắp lấy mình. Nhưng kền kền không lao về phía họ, mà bay về hướng bắc.

“Nó định làm gì vậy?”, Yelena hoảng hốt hỏi.

“Phía bắc là di chỉ chùa Hắc Thứ, lẽ nào...”, Hàn Giang đang nói bỗng im bặt.

Đúng lúc mọi người đang suy nghĩ rồi bởi thì cảnh tượng khủng khiếp khiến họ phải ghi nhớ suốt đời, đã xuất hiện...

Con kền kền lao về hướng bắc, nhưng chẳng mấy chốc lại cất cánh lên không trung. Tối khi mọi người cùng nhìn về phía kền kền, thì phát hiện thấy nó đang quắp một con cừu hoang to hơn cả nó phía dưới.

Tất cả đều ngây người ra. “Thật thần kì làm sao!”, Yelena ngạc nhiên thốt lên.

“Không thể tin được, con cừu hoang đó ít nhất cũng phải nặng tới năm mươi cân mà lại bị kền kền quắp lên như vậy!”, Từ Nhân Vũ lẩm bẩm.

“Xem ra hai con kền kền này không phải là động vật ăn xác chết đâu!”, Đường Phong vẫn chưa quên phát hiện hôm qua.

“Lẽ nào chúng ăn động vật sống?”, Makarov cũng không ngừng lắc đầu.

“Vùng máu hôm qua phát hiện thấy ở di chỉ, tôi nghĩ đã có thể giải thích được rồi đấy!”, Đường Phong lại nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang nhìn con kền kền đang dần bay xa mà không hề chớp mắt: “Nhìn tôi làm gì, kền kền cũng bay về hướng đông bắc, còn có gì để nói. Muốn bóc gỡ được mớ bí mật này thì phải đến nền đá đó một lần nữa, đó chính là nơi được gọi là Thượng tự”.

“Ồ đó chẳng có gì cả, là Thượng tự ư?”, Đường Phong ra sức hồi tưởng lại từng cảnh tượng mà mình trông thấy ở đó hôm qua, nhưng cũng không phát hiện được gì.

Hàn Giang ngẫm nghĩ, nói: “Tôi nghĩ ở đó chắc chắn còn cất giấu thứ gì đó.”

Makarov cũng đồng ý với ý kiến của Hàn Giang: “Bất luận thế nào, đi tìm ‘Thượng tự’ trước đã rồi tính tiếp!”

Sau khi mọi người bàn bạc, thống nhất với nhau xong xuôi, họ nhỏ lều rồi tiến về vực núi phía đông bắc. Mọi người lần lượt đi hàng dọc tiến vào khu rừng đã từng khiến họ bị lạc đường.

7

Đi trong rừng, Hàn Giang đi trước, lần này anh thay kí hiệu đánh dấu bằng một hình quả trám. Cả hội mới đi được mấy bước, Hàn Giang đã trông thấy kí hiệu hình tam giác hôm qua mình khắc lên cành cây, nhưng chẳng mấy chốc, họ lại trông thấy kí hiệu hình tam giác khác được khắc bằng ba nhát dao. Hàn Giang dùng tay vuốt lên những vết khắc sắc lẹm, chìm trong suy tư.

Đường Phong bước lên trên, quay lại vỗ Hàn Giang một cái: “Nghĩ gì vậy? Mau đi thôi!”

“Tôi đang nghĩ, mục đích của người hôm qua khắc kí hiệu hình tam giác này lên đây là gì?”, Hàn Giang bỗng nhiên hỏi lại một câu.

Đường Phong hơi ngớ người: “Vậy mà cũng phải nói, để quấy nhiễu chúng ta, để chúng ta lạc trong rừng chứ sao.”

“Không! Hiện giờ tôi không nghĩ vậy, trước đây tôi cũng nghĩ như cậu, nhưng bây giờ tôi lại cho rằng, người đó làm như vậy là vì nguyên nhân khác..

“Hàn, có phải cậu cho rằng người đó làm vậy là vì mục đích giống cậu phải không?”, Makarov đột nhiên hỏi.

Hàn Giang gật đầu: “Ông trời luôn công bằng với mỗi người, khu rừng bí ẩn này có thể khiến chúng ta lạc mất phương hướng, vậy thì cũng có thể khiến người khác lạc đường, bởi vậy người đó vì mục đích giống như chúng ta nên đã khắc những kí hiệu này để đánh dấu”.

“Vậy giải thích thế nào về những kí hiệu xuất hiện quanh chỗ chúng ta dựng lều?”, Đường Phong cũng hỏi.

Câu hỏi của Đường Phong khiến mọi người ngạc nhiên, rồi không ai bảo ai, tất cả cùng nhìn ra xung quanh rừng cây. Cây cối ở đây cũng không rậm rạp lắm, xung quanh yên tĩnh như tờ. Hôm nay là một ngày đẹp trời, ánh nắng chiều xuống khu rừng, vương vãi trên mặt đất, nếu không có những chuyện đáng sợ đã gặp phải, thì ở đây hoàn toàn là một đảo nguyên ngoại thể diễm lệ.

“Nếu...”, Hàn Giang hắng hắng giọng, nhìn mọi người, nghiêm túc nói, “Nếu như cái ký hiệu này không phải là trò đùa ác ý của ai đó trong số chúng ta, vậy thì xung quanh chúng ta chắc chắn còn có một người tồn tại. Từ nhà trọ dưới núi, đến cái chết bí ẩn của Fanny, rồi đến những chuyện ly kì gặp phải trên núi, hiện giờ tôi gần như có thể đoán định cái người bí ẩn đó quả thực là đang tồn tại, hơn nữa còn ở ngay cạnh chúng ta. Nhưng người này hình như không hứng thú với chúng ta, thứ mà hắn hứng thú lại là thứ khác”.

“Bởi vậy hắn đã từng tới lều trại của chúng ta, nhưng không lộ diện!”, Đường Phong nói.

“Nhưng hôm qua chúng ta ở chỗ dựng lều cả ngày, nếu như có người nào đó theo dõi chúng ta gần đó, thì chắc em cũng phải phát giác ra chứ?”, Yelena không hiểu.

Hàn Giang chau mày lại: “Tình huống này chỉ có thể có một cách giải thích là: gã này là một cao thủ tuyệt đỉnh, năng lực của hắn còn trên cả tôi.”

“Thật sao? Còn có người hơn cả anh và Yelena ư?”, Đường Phong không tin lắm.

“Có, tôi nghĩ trên đời này chắc chắn có!”, Hàn Giang chưa nói gì thì Makarov đã lên tiếng.

Mọi người không hiểu. “Bác nói bản thân bác phải không? Khả khà!”, Đường Phong hỏi lại Makarov.

Makarov chỉ lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Mọi người tiếp tục tiến về hướng đông bắc, càng tiến về phía trước, cây cối càng rậm rạp. Đường Phong cũng để ý thấy ký hiệu đánh dấu cũng ngày càng nhiều lên cùng

với cây cối rậm rạp, có cái là của Hàn Giang khắc, có cái là của người bí ẩn đó khắc, Cả Hàn Giang và Đường Phong đều muốn qua những kí hiệu đánh dấu bên cạnh để phán đoán ra vị trí đã khiến họ lạc đường hôm trước, nhưng họ đi mãi vào trong rừng mà cũng không tìm thấy chỗ lạc đường đó.

8

Địa hình càng ngày càng cao, những cây tuyết tùng cao lớn chọc thẳng lên trời, ánh sáng trong rừng cây tối sầm xuống. Mọi người tới trước vách đá, rồi lại men theo vách đá đi thêm một đoạn, những bậc thang đá xuất hiện trước mặt họ.

Đường Phong đang định lao lên thì bị Hàn Giang tóm lại. Hàn Giang đứng trên bậc thang đá đầu tiên, im lặng lắng nghe, tất cả mọi người đều nhìn anh. Bỗng nhiên, Hàn Giang rút súng ra: “Mọi người cẩn thận, tôi nghĩ thấy mùi máu!”

“Mùi máu? Anh căng thẳng quá phải không vậy? Sao tôi không nghĩ thấy?”, Đường Phong ra sức hít ngửi.

Hàn Giang không trả lời, kéo Đường Phong ra sau lưng, còn mình thì cầm súng, là người đầu tiên nhảy lên bậc thang đá dẫn lên nền đá, theo sau anh là Yelena, Đường Phong; lão Mã và Từ Nhân Vũ cũng nhảy lên theo. Gió lạnh thổi qua, một mùi máu tanh nồng nặc xộc tới, nhưng không nhìn thấy ai. Hàn Giang bước nhanh vài bước, chẳng mấy chốc đã tới chính giữa nền đá, một con cừu hoang nằm chết đã bị moi rỗng hết nội tạng, mùi máu tanh nồng nặc bốc ra từ đây.

“Là con cừu hoang ban nãy sao?”, Đường Phong quỳ xuống, bịt mũi, kiểm tra cái xác.

“Chắc là con ban nãy, tôi thấy nó mới chết thôi!”, Hàn Giang phán đoán.

“Như vậy là đã trả lời cho câu hỏi của cậu ban nãy, kèn kèn thả cừu hoang xuống cho chết đã rồi mới ăn thịt nó!”, Makarov nói.

Đường Phong chỉ cảm thấy buồn nôn: “Nơi này khiến tôi nhớ tới đài thiên táng ở Lang Mộc Tự, trước tiên làm tôi nhớ tới... nhớ tới cơn ác mộng đáng sợ đó.”

“Ác mộng?”, Hàn Giang bỗng nhớ ra điều gì đó, “Đường Phong, cậu nghĩ kĩ lại cơn ác mộng đó của cậu xem nào.”

“Có gì đáng để nhớ? Nếu anh không muốn tối đêm nay lại nằm mơ thấy ác mộng thì đừng nhắc tới chuyện đó với tôi nữa!”

“Không! Phải nhớ lại, hình như cậu kể rằng cũng có một con kèn kèn quắp lấy cậu trong mơ, sau đó quăng cậu xuống đây?”, Hàn Giang gợi chuyện cho Đường Phong.

Hàn Giang nói vậy lại gợi lại ký ức đáng sợ của Đường Phong: “Đúng vậy, có hai lần. Lần thứ nhất rất mờ nhạt, tôi không nhớ nữa, hình như là kèn kèn thả tôi xuống một khu rừng nguyên sinh. Nhưng lần thứ hai thì rất rõ ràng, chính là ở đây, kèn kèn quắp tôi xuống đây, sau đó một đám người đeo mặt nạ kéo tới dọa dẫm tôi, vừa hát vừa nhảy, cuối cùng thì quăng tôi xuống vực núi.”

“Không... không, hình như cậu còn kể rằng đám người đeo mặt đó còn thành kính quỳ xuống...”

“Đúng vậy, đám người đó ban đầu là quây quanh đồng lửa vừa hát vừa nhảy, sau đó đều thành kính quỳ xuống đất, chính là chỗ này, là chỗ chúng ta đang đứng”, những chi tiết trong cơn ác mộng ban sớm vẫn như đang hiện lên trước mắt khiến Đường Phong hồi tưởng lại mà vẫn hồn xiêu phách lạc.

“Ở đây? Vị trí hướng lên núi?”

“Ừm, hướng lên đỉnh núi phía bắc, người nào người nấy đều rất thành kính.”

Hàn Giang lùi lại vài bước, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi. Mọi người không biết Hàn Giang nghĩ tới điều gì nhưng cũng lùi lại vài bước, ngẩng đầu nhìn theo.

“Trên đỉnh núi đó chắc chắn ẩn giấu bí mật nào đó!”, mắt Hàn Giang đã nhắm lại thành một đường thẳng.

“Đỉnh núi trống hươ trống hoắc đó thì có bí mật gì chứ? Những gì tôi nói ban nãy đều là cảnh tượng trong mơ, anh đừng coi là thật!”, Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang.

“Không! Phải coi là thật!”, Hàn Giang cố chấp nói.

“Anh điên thật rồi!”, Đường Phong thấy Hàn Giang giống như bị ma nhập vậy.

“Tôi có điên hay không thì hôm nay sẽ biết!”, Hàn Giang nói rất chắc chắn.

Anh vừa nói dứt lời thì trên vách núi có vài hòn đá lăn xuống. Anh lại bước vài bước về hướng đông, hình như là lùi về phía đông của vực thẳm.

“Anh cẩn thận chút!”, Đường Phong và Yelena đồng thanh nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang vẫn mặc kệ chăm chú quan sát ngọn núi trước mặt. Đường Phong cười nói: “Anh nhìn chăm chăm chỗ đó thấy được cái gì vậy...?”

Đường Phong vẫn chưa nói dứt lời thì Hàn Giang đột nhiên bình tĩnh nói: “Tôi thấy rồi!”

“Cái gì?”, “Anh thấy gì vậy?”, mọi người không hiểu.

Hàn Giang không trả lời, vẫn chăm chăm nhìn lên đỉnh núi. Đường Phong bắt đầu chăm chú quan sát đỉnh núi trước mặt: những tia nắng sớm mai soi lên đỉnh núi cao chạm mây xanh; đỉnh núi dường như được khoác một tấm áo choàng nắng mai óng ả, trở nên lấp lánh dưới ánh nắng chan hòa, và thấp thoáng phía xa hình như là một bức tượng Phật, một bức tượng Phật rất lớn...

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

57. Chương 7

Chương 7

Đôi mắt của Hạo Vương.

Ở đây vừa không phát hiện thấy văn tự, cũng không phát hiện thấy những kí hiệu ngầm nào cả. Đây... lẽ nào mình phán đoán sai rồi? Hàn Giang bắt đầu nghi ngờ phán đoán của chính mình. Không, không thể như vậy được. Bức tranh kì lạ trên đá không ngừng hiện lên trong đầu anh. Đôi mắt Hạo Vương chắc chắn có vấn đề!

1

Đường Phong không tin vào mắt mình, anh ra sức dụi dụi mắt, định thần nhìn lại. Đúng vậy, là một bức tượng Phật! ở vị trí mà hôm qua anh và Hàn Giang phát hiện thấy những cái cây xiêu vẹo, thấp thoáng hiện lên một bức tượng cao khoảng bốn chục mét.

“Tôi cũng trông thấy rồi, một bức tượng Phật, là một bức tượng Phật khổng lồ!”, Đường Phong hét thành tiếng.

Yelena, Makarov và Từ Nhân Vũ cũng nhìn thấy, đầu, vai, ngực, bụng, tứ chi, những đường nét của một bức tượng Phật dần dần hiện lên trên vách núi.

“Sao hôm qua lúc hai người đến không phát hiện thấy nó?”, Yelena ngẩng đầu nhìn lên hỏi.

“Bị mấy cái cây trên vách núi che mắt, hơn nữa pho tượng Phật bị phong hóa nghiêm trọng quá!”, Đường Phong nói xong liền nhặt một hòn đá vừa rơi xuống lên, “Mọi người xem, hôm qua tôi phát hiện ra địa chất ở đây không đủ rắn, cộng thêm ở đây gió to như vậy, nếu bức tượng Phật này được tạc từ thời Tây Hạ, thì đến nay cũng đã tới bảy tám trăm năm. Bao nhiêu năm mưa gió như vậy đã khiến pho tượng không còn trông rõ nữa.”

“Tôi thấy không chỉ có vậy!”, Từ Nhân Vũ đột nhiên nói, “Theo như tôi quan sát thì bức tượng Phật này năm đó được tạc không tỉ mỉ lắm, chỉ là những đường nét thô sơ, thậm chí, tôi nghi ngờ nó còn chưa được hoàn thành.”

“Có khả năng như vậy, cộng thêm bao năm mưa gió, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện ra trên vách núi có chạm khắc một bức tượng Phật khổng lồ!”, Hàn Giang nói xong lại khẽ lẩm bẩm, “Xem ra tôi chưa điên đâu!”

“Đúng! Anh không điên! Anh làm thế nào mà nhìn ra vậy? Lẽ nào là bởi cơn ác mộng đó?”, Đường Phong hỏi.

“Tôi không biết, tóm lại là sau khi nghe xong cơn ác mộng của cậu, tôi liền có một linh cảm mãnh liệt. Kết hợp thêm với tình hình ở đây thì tôi càng tin vào phán đoán của mình. Trước tiên, chúng ta đã đoán định được di chỉ trong rừng là ‘Hạ tự’ của chùa Hắc Thấu, vậy thì ‘Thượng tự’ rất có khả năng sẽ là ở đây. Ở đây xuất hiện hai chữ cái thời Tây Hạ, còn cả tượng vũ sỹ kì lạ trong Phật tháp ở Hạ tự cũng góp phần chứng minh cho điều này. Hơn nữa, ở đây không có công trình nào, cũng không phù hợp cho việc xây dựng nhà cửa, vậy thì, tôi nghĩ rằng, nếu như ở đây không có công trình nào thì nhất định còn có ý đồ khác.”

Bởi vậy mà anh đã kết hợp với những cảnh tượng trong giấc mơ của tôi, nghĩ rằng đây chính là một di chỉ tế lễ?”

“Di chỉ tế lễ? Lẽ nào đây không phải là Phật tự ư?”, Hàn Giang không hiểu.

“Là Phật tự, cũng là di chỉ tế lễ. Tôi đã từng nói rồi, người Đẳng Hạng sau khi lập nước Tây Hạ mới bắt đầu sùng bái tín ngưỡng Phật giáo, trước đó người Đẳng Hạng theo tín ngưỡng tôn giáo nguyên thủy, cũng có nghĩa là sùng bái mặt trời, núi non, sông ngòi, cho rằng vạn vật đều có linh hồn. Sau đó người Đẳng Hạng, dưới sự thống lĩnh của Nguyên Hạo, đã quét khỏi mảnh mẽ kiến lập nên vương triều Tây Hạ, đồng thời chuyển sang tín ngưỡng Phật giáo, nhưng việc thờ cúng từ thuở tổ tông nguyên thủy không thể nhất thời xóa bỏ hoàn toàn. Vậy là tầng lớp thống trị Tây Hạ đã kết hợp Phật giáo với tôn giáo nguyên thủy, và đây chính là một di chỉ như vậy. Mọi người nhìn xem, vị trí chỗ này vừa đúng quay về hướng đông, hướng đông cũng là hướng mặt trời mọc. Tượng Phật lại được tạc trên núi Hạ Lan, vì trong lòng người Đẳng Hạng, núi Hạ Lan là một ngọn núi thần, có địa vị cao quý, bởi vậy Nguyên Hạo đã cho tạc tượng Phật ở đây, vừa để lễ Phật, cũng vừa là để tế lễ núi Hạ Lan, mặt trời và tổ tiên”, Đường Phong giải thích một hồi.

“Xem ra vào thời Tây Hạ, nơi đây là một đại công trình đấy!”, Từ Nhân Vũ thán phục.

“Đúng vậy! Lúc đó chắc chắn là một công trình hạng mục quốc gia, như vậy thì có thể giải thích tại sao Nguyên Hạo đã không tiếc tiền của để xây dựng, tôn tạo một khu Phật tự quy mô to lớn trong núi sâu thế này, nên mặt phẳng và bậc thang đá cũng đều có đất dụng võ, thậm chí hoàng thất Tây Hạ, bao gồm cả bản thân Nguyên Hạo cũng đã từng tới đây tế lễ!”, Đường Phong thao thao bất tuyệt.

“Cậu nói rằng Nguyên Hạo đã từng tới đây tế lễ?”, Hàn Giang đột nhiên hỏi Đường Phong.

“Đúng vậy! Đây là tự viện hoàng gia, vốn dĩ là để hoàng thất dùng tế lễ mà.”

“Khà khà, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy bức đại tượng Phật này chính là Nguyên Hạo! Ông ấy không thể tự mình quỳ lạy mình chứ?”, Hàn Giang cười nói.

“Ý anh là pho tượng được tạc thành dựa trên tướng mạo của Nguyên Hạo?”, Đường Phong nghe Hàn Giang nói mà có chút kinh ngạc.

“Thôi đi, bức tượng Phật khổng lồ này đã bị phong hóa đến mức này rồi, mặt mũi cũng không trông thấy rõ nữa, hơn nữa, anh sao biết được Nguyên Hạo trông thế nào?”, Từ Nhân Vũ chen vào phản bác Hàn Giang.

“Đúng vậy! Ở đây làm sao mà nhìn ra được là tượng Phật được tạo nên theo tướng mạo của Nguyên Hạo?”, Yelena cũng không hiểu.

“Hàn Giang nói vậy đã nhắc nhở tôi, không phải là không thể có khả năng này!”, Đường Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi giải thích: “Những đế vương thời Trang Quốc cổ đại khi xây chùa trong hang đá, nhất là tạc tượng Phật, đều dựa vào dung mạo của mình để tạc, giống như ‘Đàm diệu ngũ quật’ của chùa trong hang đá Vân Cương cũng dựa vào dung mạo của năm vị hoàng đế bắc Ngụy mà tạc nên; còn ‘Lư xá na đại Phật’ của chùa trong hang đá Long Môn lại dựa theo dung mạo của Võ Tắc Thiên để tạc thành. Đế vương đều hi vọng mình sẽ biến thành hóa thân của Phật, để người trong thiên hạ quỳ lạy. Bởi vậy, lúc Nguyên Hạo cho tạc bức tượng Phật khổng lồ này rất có khả năng là cũng dựa vào dung mạo của mình.”

“Đường Phong nói cũng có mặt đúng, nhưng tôi lại nhìn ở phương diện khác!”, Hàn Giang cười, nói.

“Ồ? Vậy anh nhìn nhận thế nào?”, Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang.

Hàn Giang cười cười: “Bởi vì hôm qua tôi vừa mới trông thấy hình tượng này.”

Hàn Giang nói vậy khiến Đường Phong lập tức tỉnh ra: “Ý anh nói tới bức tranh trên vách đá?”

“Đúng! Người ở giữa bức tranh đó, cậu nói rằng đó chính là hình tượng của Nguyên Hạo, hôm nay lúc nhìn thấy bức tượng Phật khổng lồ này, tôi liền thấy nó có nét giống giống.”

“Nếu như bức tượng Phật khổng lồ này thực sự được tạc theo dung mạo của Nguyên Hạo, vậy thì nó sẽ có ba hàm ý: thứ nhất là tượng Phật, thứ hai là để thỏa mãn sự sùng bái nguyên thủy của người Đẳng Hạng với núi Hạ Lan, thứ ba là Nguyên Hạo đã hòa nhập hình tượng của mình với hình tượng thần thánh, để đạt được mục đích người Đẳng Hạng mãi mãi sùng bái mình!”, Đường Phong nói.

“Cũng có nghĩa là người Đẳng Hạng ở đây vừa bái Phật, cũng là vừa bái thần núi và còn bái cả Nguyên Hạo!”, Yelena rốt cuộc cũng đã hiểu ra.

“Nghĩ mà xem, cảnh tượng đó mới hùng vĩ làm sao!

Mặt trời mới mọc, giống như hôm nay vậy, Nguyên Hạo hóa thành hình tượng Phật, hòa vào núi Hạ Lan, nhìn ngắm vô số những người Đẳng Hạng quỳ lạy trên nền đá này.”

Hàn Giang vừa nói dứt lời, thì đột nhiên từ trên núi lại rơi xuống một ít đá vụn.

2

Lần này đá rơi nhiều hơn những lần trước, một hòn đá khá to lao thẳng về phía Đường Phong. Anh vội né người một cái, suýt thì ngã nhào.

Hòn đá đó vừa văng lặn tới mép vực núi thì dừng lại.

Đợi hòn đá dừng lại, Đường Phong mới quay lại nhìn bức tượng Phật khổng lồ, anh phát hiện ra trên tai tượng Phật khuyết mất một mảng.

Hàn Giang cũng để ý thấy vậy, ban nãy tai tượng Phật vẫn còn nguyên vẹn, sao bây giờ lại biến đi đâu mất?

Lẽ nào chính là hòn đá rơi xuống ban nãy?

Đường Phong và Hàn Giang gần như cùng lúc lao tới bên vách núi, nhặt hòn đá đó lên, rồi lại ngẩng lên nhìn tượng Phật, đối chiếu với phần mặt của tượng Phật, cuối cùng -xác định: hòn đá đó chính là một phần của dải tai tượng Phật. “Bức tượng Phật này mà không được tu sửa lại thì tôi thấy cũng không duy trì được bao lâu nữa đâu!”, Đường Phong nói.

“Đó là chuyện sau này. Thử xem trên hòn đá này có để lại vết tích gì cho chúng ta không!”, nói xong, Hàn Giang liền ôm hòn đá to gấp ba lần quả bóng rổ lên, lật lên xem một lượt. “Đúng là có vết tích để lại thật!”, Hàn Giang trông thì có vẻ bình tĩnh, nhưng giọng nói lại toát lên sự phấn khích.

Đường Phong cũng đã nhìn thấy, ở một cạnh hòn đá đó xuất hiện một hàng chữ Tây Hạ màu đỏ thẫm, chữ không to, chia thành hai phần trên, dưới. Anh khẽ dịch dòng chữ Tây Hạ đó ra, phần trên là năm chữ - “Nguyên Hạo Chân Thân Nhĩ”.

“Đúng với suy đoán của chúng ta ban nãy, bức tượng Phật khổng lồ này được tạc theo dung nhan của Nguyên Hạo!”, Đường Phong phấn khởi nói.

“Nguyên Hạo Chân Thân, vậy thì chữ ‘Nhĩ’ đó nghĩa là gì?”, Hàn Giang không hiểu.

“ ‘Nhĩ’ nghĩa là tai mà!”

“Phí lời, ý của tôi là: tại sao lại viết chữ này lên trên đó?”

“Một công trình to lớn như vậy, chắc chắn phải có rất nhiều thợ cùng lúc thi công, bởi vậy những người thợ thời xưa thường đánh dấu lên những vị trí mà mình phụ trách làm. Ví dụ, chỗ này là tai của tượng Phật,

viết những chữ này lên thì những người thợ đều biết được vị trí mà mình phụ trách, vì có thể rất nhiều người cùng tạc một lúc.”

Xem ra lúc đó đã có quản lý công trình rồi. Vậy những chữ phía dưới thì sao?”, Hàn Giang lại hỏi.

“Phía dưới chính là hai chữ Tây Hạ mà chúng ta nhìn thấy hôm qua.”

“Thượng tự?”

“Ừm, chính là Thượng tự.”

“Chỗ này lại xuất hiện ‘Thượng tự’, tượng trưng cho điều gì?”

“Không biết, nhưng ở đây giống hệt như hôm qua chúng ta nhìn thấy, bên cạnh ‘Thượng tự’ vẫn còn có một đường kẻ ngang.”

“Kẻ ngang?”, Hàn Giang giật mình.

“Anh nhìn chỗ này đi!”. Quả nhiên, dưới sự chỉ dẫn của Đường Phong, Hàn Giang phát hiện thấy bên cạnh vị trí của chữ ‘Thượng tự’, mặt bên hòn đá lại xuất hiện một đường kẻ ngang, chỉ có điều nó đứt quãng chính giữa hòn đá. Đường kẻ ngang này ngắn hơn đường kẻ ngang trông thấy hôm qua một đoạn.”

“Thượng tự à?”, Hàn Giang ngẩng đầu nhìn về phía tượng Phật, mắt anh bỗng sáng lên, “Đường Phong, cậu có còn nhớ bức tranh trên vách đá hôm qua không?”

“Tranh trên vách đá?”

“Lúc đó cậu giải thích nội dung của bức tranh đó, và không hiểu tại sao hình vẽ ‘Phật quốc’ và ‘Nhân gian’ trên bức tranh lại đảo ngược lại, khi vẽ trong mắt của Nguyên Hạo. Tôi nghĩ đây chắc là mật mã để hóa giải câu đố!”, Hàn Giang mạnh dạn suy đoán.

Đường Phong hình như đã hiểu ý Hàn Giang. Anh ngẩng đầu nhìn kỹ tượng Phật, rồi ngạc nhiên vui mừng nói: “Hình như phía đông nền đá có một đường bậc thang có thể leo lên trên tượng Phật”.

“Đáng lẽ chúng ta phải để ý từ sớm. Cậu xem, bắt đầu từ cánh tay trái bên phía đông của tượng Phật hướng lên trên, còn bên cạnh cánh tay trái có những bậc thang đá - không mấy bắt mắt, có thể leo thẳng lên vai tượng Phật, sau đó... cậu trông thấy chưa?”

Đường Phong nhìn theo ngón tay Hàn Giang chỉ thì phát hiện ra trên vách đá, ở chính ngay phía sau đài tai tượng Phật ban nãy bị rơi đá, hiện lên một dãy bậc thang. Những bậc thang đá này men theo vành tai dẫn thẳng lên đỉnh đầu tượng Phật...

3

“Chẳng có gì để do dự cả, theo đó leo lên thôi!”, Hàn Giang đã không đợi được nữa rồi.

“Nhưng không trông thấy phía dưới có bậc thang đá? Chúng ta làm thế nào để leo được lên vai tượng Phật?”, Đường Phong hỏi.

“Chắc chắn là bị những cái cây phía đông chặn mất rồi. Vì từ tay trái của tượng Phật lên đến đỉnh đầu, đều có bậc thang, vậy thì phía dưới cánh tay trái chắc chắn cũng có đường đi!”, Hàn Giang vô cùng tự tin nói.

Mọi người đều đi nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã tới cuối đoạn phía đông của nền đá. Ở đây mọc một bụi cây nhỏ, mà hôm qua Đường Phong và Hàn Giang đã kiểm tra qua, nhưng cho rằng không còn đường để tiếp tục đi về hướng tây nên đã quay lại.

Thế nhưng hôm nay, khi hai người chui vào bụi cây rậm rạp thì lại vô tình phát hiện ra trong rừng thấp thoáng có con đường mòn, chỉ có điều con đường này không dẫn tới phía đông vực thẳm mà ngoằn ngoèo dẫn lên trên.

“Xem ra đây chính là đường lên tượng Phật.”, Hàn Giang phán đoán

“Sao hôm qua chúng ta không phát hiện ra nhỉ?”, Đường Phong có chút bực dọc.

“Hôm qua đến tượng Phật chúng ta còn không phát hiện ra, thì làm sao nghĩ tới việc ở đây có con đường mòn lên núi”.

Hàn Giang vừa nói vừa theo sau Đường Phong chui vào trong ròng cây; đây là một khoảnh rừng thông không lớn lắm mọc bên vách vực thẳm. Sau khi mọi người rẽ qua một ngã rẽ thì Hàn Giang bỗng nhiên gọi Đường Phong lại: “Dừng lại!”

“Làm gì?”, Đường Phong không hiểu.

Hàn Giang bước nhanh, kéo Đường Phong lại, nói:

“Câu nhìn, vết chân...”

Lúc này mọi người mới phát hiện thấy trên con đường mòn này, hóa ra đã xuất hiện một loạt dấu chân rõ nét. Hàn Giang tức tốc phán đoán những dấu chân này: “Đây là dấu chân của một người để lại”.

“Chỉ có một người?”

“Không phát hiện thấy có người thứ hai. Nhìn kích cỡ thì chắc là của một người đàn ông.”

“Người này có lẽ nào lại chính là người đã để lại ký hiệu đánh dấu trong rừng cây không nhỉ?”, Đường Phong hỏi.

“Rất có khả năng.”

“Stephen?!", Đường Phong lại nhớ tới Fanny chết thảm dưới núi.

“Xem ra gã này đã đi trước chúng ta một bước, tìm thấy tượng Phật khổng lồ.”, Yelena nói.

“Hắn cũng phát hiện ra bí mật của tượng Phật trước chúng ta. Nếu không thì chẳng có ai đi cái đường mòn khúc khuỷu bên mép núi thế này đâu!", Hàn Giang phán đoán.

“Stephen một mình hành động? Điều này không giống với cách làm việc từ trước đến nay của hắn.”, Đường Phong lắc đầu rồi tự phủ định đó chính là Stephen.

“Đừng quan tâm nhiều nữa, mọi người phải cẩn thận, tiếp tục tiến lên phía trước.”

Hàn Giang dẫn dò xong, vượt lên đi đầu, Đường Phong bám sát theo sau. Chẳng mấy chốc, họ đã đi ra khỏi rừng cây, một dãy bậc thang đá khúc khuỷu cheo leo hơn đã hiện lên trước mắt mọi người.

Thang đá cheo leo xuất hiện bên cánh tay trái của tượng Phật, mọi người dùng cả tay cả chân, lần lượt leo lên thang đá. Thang đá vô cùng nhỏ hẹp, chỉ rộng khoảng 30 cen-ti-mét, nên mọi người đều phải ra sức lách người, áp sát người vào vách đá mới leo qua được.

“Thảo nào ở phía dưới chúng ta không phát hiện thấy thang đá, vì hẹp thế này cơ mà! Không biết ngoài những người thợ xây dựng tượng Phật ra, thì còn có ai đi qua đây nhỉ?”, Đường Phong vừa leo mà lòng vừa thấp thỏm không yên.

“Cảnh tượng trên này được đấy!", Hàn Giang bỗng dừng thốt ra một câu chẳng liên quan.

“Anh vẫn còn tâm trạng nhàn hạ vậy sao!”

“Đây gọi là lạc quan!”

Hàn Giang đi đầu, nên vô cùng nguy hiểm, vì vừa phải cẩn thận dưới chân, vừa phải đề phòng bên trên có cái gã bí ẩn đó đột ngột xuất hiện. Tim anh lúc nào cũng treo ngược lên, cho tới khi họ bình yên leo lên cánh tay trái của bức tượng mới thôi.

Hàn Giang thở phào một cái, nhìn ngắm cảnh vật tuyệt đẹp dưới núi, rồi lại ngược nhìn lên đầu tượng Phật.

Đứng ở vị trí này chỉ có thể trông thấy cạnh bên của phần đầu tượng Phật, nhưng lại giúp họ nhìn rõ hơn cấu tạo của tượng Phật.

Hàn Giang phát hiện thấy trên vai tượng Phật có chất một đồng đá vụn, còn có cả đất. Chỉ có mỗi chút đất như vậy mà vẫn có vài cái cây mọc xiêu vẹo trên đó.

Đường Phong nhặt một hòn đá lên, sau khi tỉ mỉ quan sát, anh nói: “Công trình năm đó hình như là chưa kịp hoàn thành thì đã kết thúc rồi.”

“Sao anh biết?”

““Anh xem, một khối vật liệu được đặt ở đây mà vẫn chưa hề sử dụng!”, Đường Phong chỉ ọi người.

“Chưa từng sử dụng? Kì quái thật!”

Mọi người tạm nghỉ ngơi ở đây một lúc rồi tiếp tục men theo vành tai bên trái của tượng Phật leo lên trên. Ở đây cũng đục một đường cầu thang nhỏ hẹp, và lại là một đoạn khó leo trèo. Tới khi chính Ngọ, Hàn Giang là người đầu tiên leo lên đỉnh cao nhất của tượng Phật.

4

Đỉnh đầu tượng Phật bị một khoảng rừng cây ngăn cách hoàn toàn với đỉnh núi phía bắc cao chót vót. Mọi người đi một vòng trên này, chẳng thu hoạch được gì.

“Anh để bọn tôi tốn bao công sức leo lên đây, kết quả ở đây chẳng có gì cả?”-, Từ Nhân Vũ hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang cũng có chút thất vọng, nhưng mục đích chính của anh không phải là ở đây. Đường Phong hiểu ý Hàn Giang, anh hỏi: “Anh nghi ngờ đôi mắt của tượng Phật phải không?”

“Không sai! Tôi tin rằng bức tranh trên đá đó chắc chắn có cất giấu chìa khóa để mở ra bí mật.”

“Nhưng quả thật tôi không nhìn ra mắt tượng Phật có phát hiện gì đáng kinh ngạc cả.”

“Được rồi, lao động vất vả, mệt nhọc, bẩn thỉu, một mình tôi sẽ ôm tất. Mọi người ở đây, một mình tôi xuống dưới!”, Hàn Giang vừa nói vừa móc dây thừng trong thắt lưng ra.

Hàn Giang buộc xong dây thừng, dáng vẻ oai phong lẫm liệt. “Tạm biệt nhé các đồng chí!”, nói xong, Hàn Giang xuống đến phần trán của tượng Phật, ở đây đã bắt đầu dốc xuống phía dưới, ban nãy không ai dám đi tới đây.

“Đợi đã!”, Đường Phong bỗng hét lên một tiếng, suýt làm Hàn Giang giật mình ngã nhào.

“Cậu hét cái gì thế hả?”, Hàn Giang kêu lên.

“Nhìn xem!” Đường Phong cúi người xuống, bên cạnh chân họ lại xuất hiện dấu chân rõ nét. Hàn Giang cũng vội vàng ngồi xuống kiểm tra, quả nhiên, vẫn là dấu chân ban nãy.

“Xem ra cái gã bí ẩn đó cũng đến rồi, hẳn cũng đã giải mã được bí mật của tượng Phật!”, lòng Hàn Giang bất giác chùng xuống.

Đường Phong lại đi về hướng tây tìm kiếm, vết chân ở đó còn rõ nét hơn, dày đặc. Đến khi anh leo tới phía trên mắt phải của tượng Phật thì phát hiện thấy dấu chân ở đây nhiều nhất, thậm chí còn có chút hỗn loạn.

“Xem ra người đó xuống dưới từ chỗ này!”, Đường Phong nói.

Ừm, đây chính là vị trí mắt phải của tượng Phật. Cậu CỎ còn nhớ mấy cái cây mọc nghiêng ngả hôm qua chúng ta nhìn thấy phía dưới không?”, Hàn Giang nhắc Đường Phong.

“Cây nghiêng ngả?”

“Ban nãy lúc ở dưới tôi đã xem kĩ rồi, mấy cái cây nghiêng ngả đó ở đúng mắt phải của tượng Phật. Hôm qua không phải cậu còn kêu toáng lên rằng tại sao trên vách đá trống hươ trống hoắc như vậy mà lại mọc được lên mấy cái cây đó sao? Hiện giờ tôi có thể nói chắc chắn với cậu rằng, bởi vì bên trong mắt Phật trống rỗng!”, Hàn Giang mạnh dạn suy đoán.

“Trống rỗng?”, tuy Đường Phong đã đoán được dụng ý khi Hàn Giang leo lên đây, nhưng vẫn rất ngạc nhiên trước suy đoán táo bạo này của anh.

“Đúng vậy, chính vì trong mắt tượng Phật trống rỗng nên mới đem lại chút đất và dưỡng chất ấy cái cây nghiêng ngả đó mọc lên.”

“Như vậy thì thần kì quá. Lẽ nào... lẽ nào bên trong có để kệ tranh ngọc mà chúng ta cần tìm?”

Lúc nghe thấy kệ tranh ngọc, Hàn Giang bỗng im lặng, mãi sau mới nói: “Nếu là như vậy thì không ổn rồi, có người đã nhanh chân hơn chúng ta!”

“Người này rốt cuộc là ai? Tài cán lắm mới bí mật hành động không lộ diện như vậy! Nếu hấn đoạt được kệ tranh ngọc trong mắt Phật thì sẽ đi đường nào? Còn nữa, ở đây phát hiện thấy lưỡi móc, vậy còn dây thừng đâu?”, Đường Phong thốt ra một loạt câu hỏi.

“Tạm thời không quan tâm nhiều như vậy, xuống dưới xem rồi tính tiếp!”

Đường Phong không tiện nói thêm gì nữa, đành gấp rút chuẩn bị giúp Hàn Giang leo xuống dưới. “Dùng cái lưỡi móc này sao?”, Đường Phong hỏi.

Hàn Giang thử thử chiếc móc sắt đó, rồi lắc đầu, nói: “Không được! Tuy chiếc móc câu này nhìn có vẻ kiên cố nhưng cấu tạo địa chất ở đây rất yếu, không an toàn, vẫn phải móc bằng một cái khác.”

Mọi người cùng nhau động tay động chân, nên chẳng mấy chốc đã có một chiếc đinh móc chắc chắn. Hàn Giang buộc dây thừng quanh lưỡi móc, rồi quăng một đầu dây thừng cho hội Đường Phong để họ đứng phía trên tóm chặt.

Hàn Giang buộc đầu dây thừng còn lại thật chặt lên người, sau đó tụt xuống dưới. Dây thừng được thả xuống từng đoạn từng đoạn một, anh dần dần xuống tới mắt phải của tượng Phật - đôi mắt của Nguyên Hạo. Anh quan sát tỉ mỉ mắt phải của tượng Phật ở cự ly gần, chẳng có điểm gì đặc biệt. Ở đây vừa không phát hiện thấy văn tự, cũng không phát hiện thấy những kí hiệu ngấm nào cả. Đây... lẽ nào mình phán đoán sai rồi? Hàn Giang bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình. Không, không thể như vậy. Bức tranh kì lạ trên đá không ngừng hiện lên trong đầu anh. Đôi mắt Hạo Vương chắc chắn có vấn đề!

Anh thò tay phải, ra sức đẩy đẩy vách đá trước mặt, cũng chính là mắt phải của tượng Phật, vách đá không chút động dấy, không có bất cứ phản ứng gì. Từng giây, từng phút trôi qua, Hàn Giang vẫn không tài nào có thể lấy thực tiễn để chứng minh cho phán đoán của mình. Anh càng thêm thất vọng, nhưng bản đồ trong bức tranh trên đá, rồi cả dấu chân thần bí, thang đá, đinh móc... tất cả những thứ này không ngừng xuất hiện trong đầu anh.

Phía trên vang lên tiếng Đường Phong gọi, Hàn Giang biết rằng mình đã ở dưới này quá lâu rồi, nên anh quyết định làm nốt điều cuối cùng. Đôi chân anh nhấc lên khỏi vách đá, lơ lửng trên không trung, sau đó, anh dốc hết sức lực toàn thân, mượn sợi dây thừng lắc qua lắc lại, lao thẳng về phía mắt phải của tượng Phật. Chính trong khoảnh khắc này, nhanh như tia chớp, sau một tiếng động lớn, mắt phải của Nguyên Hạo đã bị cơ thể rắn chắc của Hàn Giang tách mở ra.

5

Một cửa hang tối om hiện lên trước mắt Hàn Giang. Anh vội vàng muốn lao ngay vào cái thế giới chưa hề biết tới này, nhưng lý trí bảo anh rằng vẫn không thể làm như vậy được. “Kéo tôi lên!”, Hàn Giang hét lên.

Mọi người cùng dốc sức, nên chẳng mấy chốc đã kéo được Hàn Giang lên. Hàn Giang mặc cho cơ thể đang đau nhức, phần khởi hét lên: “Mắt... mắt Hạo Vương... mở ra rồi, tôi đã mở được mắt của Hạo Vương rồi!”

“Cái gì? Bên trong có gì vậy?”, Đường Phong vội vàng hỏi.

“Không biết! Bên trong rộng hơn tôi tưởng tượng! Hiện giờ tôi chỉ trông thấy một cửa hang tối om sâu hun hút.”

“Thần kì quá! Trong mắt Hạo Vương đúng là có cất giấu mật

“Không phải mật mã, là cái động tối, một cửa hang thần kì!”, Hàn Giang đã bình tĩnh trở lại, kìm nén sự phấn khích trong lòng: “Chúng ta phải tổ chức người xuống đó!”.

“Vậy thì đương nhiên không thể thiếu tôi được!”, Đường Phong tự mình đề xuất.

“Đưa tôi đi cùng! Biết đâu tôi lại giúp gì được cho các cậu”, Makarov cũng muốn xuống đó.

Mọi người thương lượng một hồi, cuối cùng Hàn Giang quyết định, ba người gồm Đường Phong, lão Mã và mình sẽ xuống đó. Yelena và Từ Nhân Vũ sẽ ở lại bên trên để tiếp ứng.

Hàn Giang sắp xếp xong mọi việc, chuẩn bị xuống dưới, nhưng đột nhiên Đường Phong nhớ ra điều gì đó:

“Mắt phải của tượng Phật có thể mở ra, vậy còn mắt trái thì sao?”

“Mắt trái?!” , chẳng ai nhớ tới vấn đề này, mọi người phát hiện thấy móc câu nên hiển nhiên cho rằng gã bí ẩn đó xuống phía dưới tượng Phật từ mắt bên trái.

Hàn Giang ngẫm nghĩ, nói: “Không, phải là mắt phải.”

. “Lẽ nào chỉ dựa vào một cái móc câu thôi sao?”, Đường Phong hỏi lại.

“Đừng quên đôi mắt của Nguyên Hạo trong bức tranh trên vách đá. Trong bức tranh đó, mắt phải của Nguyên Hạo là hình Phật quốc, mắt trái là hình nhân gian, đồ vật quý báu mà chúng ta cần tìm chắc chắn là ở trong Phật quốc.”

Những gì Hàn Giang nói hình như cũng có lý, Đường Phong vẫn đang suy ngẫm thì Hàn Giang lại bổ sung thêm: “Hơn nữa, nếu như cái hang ở trong mắt phải không thông được tới đâu thì chúng ta có thể thử đến mắt trái. Hiện giờ mắt phải đã mở ra rồi, nên chúng ta phải vào đó xem thế nào đã.”

Đường Phong không nói thêm gì nữa, vậy là, Đường Phong, Hàn Giang và lão Mã, ba người lần lượt tụt xuống phía dưới vị trí mắt phải tượng Phật, chui vào trong hang động tối om đó.

Nhờ ánh nắng chiếu vào cửa hang, Đường Phong kiểm tra cửa hang này. Trên vách đá chỉ chít những dấu vết đục đẽo, đây rõ ràng là hang động nhân tạo, cho dù là hang động tự nhiên đi chăng nữa thì cũng được con người tu sửa qua, hơn nữa, vách động trơn bóng, có thể thấy năm đó được đục đẽo tỉ mỉ đến thế nào.

Hàn Giang đi trước, lão Mã theo sát phía sau, Đường Phong đi sau cùng. Ba người cẩn thận, rón rén đi vào bên trong được hơn chục bước. Con đường hình mác vòm rất bằng phẳng, Đường Phong không khỏi thốt lên: “Không hổ danh là công trình quốc gia, hồi ấy mà đã có thể đục đẽo bằng phẳng thế này chứ!”

Ai ngờ, Đường Phong vừa mới dứt lời thì sau lưng Vang lên một tiếng động lớn, rồi ngay sau đó hang động liền chìm trong bóng tối.

“Mẹ kiếp! Đường Phong cậu làm cái gì vậy? Sao cổng đá lại đóng vào rồi?”, Hàn Giang đi trước hét lên. ủa

“Tôi... tôi chẳng làm gì cả!”, giọng Đường Phong lúc này giống như vừa bị thầy giáo quở trách vậy, giống như cậu học sinh tiểu học đang đầy oan ức.

“Cậu chẳng làm gì cả vậy tại sao cổng đá lại đóng lại?”, Hàn Giang tức tối hùng hổ chất vấn.

“Đúng thật là tôi chẳng làm gì cả mà, tôi chỉ thốt lên khen đúng một câu là hang động này xây đẹp, sau đó... sau đó cổng đá liền đóng lại”, mặt Đường Phong đầy vẻ vô tội.

“Ai bảo cậu khen với ngời cơ chứ, giờ thì hay rồi, chúng ta bị nhốt trong này rồi!”, Hàn Giang đã bật đèn pin lên, một luồng ánh sáng chọc thủng bóng đêm không đáy.

Hàn Giang cầm đèn pin quay lại phía sau cánh cổng đá, cẩn thận kiểm tra vách đá xung quanh. Trên vách đá bằng phẳng, chẳng có gì cả, ngoài vách đá ra chỉ là vách đá, xung quanh toàn đá là đá. Hàn Giang ra sức dùng nắm đấm đâm lên vách đá bên cạnh cổng đá nhưng rốt cuộc chẳng có phản ứng gì cả.

“Mẹ kiếp, mắt Hạo Vương nhắm mở chẳng có quy luật gì cả!”, Hàn Giang vẫn chưa hết bực mình, lại quát Đường Phong: “Câu nói của cậu được quá đấy, giống hệt cái cánh cổng vờn ơ mở ra. Cậu giỏi thì nói lần nữa xem nào, để cửa mở ra!”

Đường Phong chẳng nói lại được gì, Makarov đành phải khuyên hai người: “May mà Yelena và Từ Nhân Vũ ở ngoài, đừng lo. Chúng ta hãy tiếp tục tiến vào trong dò đường xem sao, việc này quan trọng hơn.”

Hàn Giang không nói năng gì nữa, hất hất tay, chuẩn bị đi tiếp, nhưng lần này nói thế nào Đường Phong cũng không chịu đi cuối. Hàn Giang lại nổi cáu: “Mới nói cậu vài câu mà đã tỏ thái độ! Được rồi, nếu cậu muốn đi đầu thì lên mà đi đầu, để tôi xem nếu gặp yêu tinh ma quỷ gì thì cậu đối phó thế nào!”

Vậy là, hai người hậm hực này đổi chỗ cho nhau, Đường Phong đi đầu, ba người tiếp tục tiến lên phía trước. Đường Phong âm thầm đếm số bước chân đi, rồi còn khắc cả kí hiệu hình quả trám lên vách đá. Sau khi đi được khoảng hai trăm bước, ba người rốt cuộc đã tới một con đường nhỏ hẹp, đến trước một gian sảnh.

Sảnh này hình vuông, không rộng lắm, chỉ hơn hai chục mét vuông, trong sảnh chẳng có gì cả. Hàn Giang chẳng mấy hứng thú, đảo mắt một vòng rồi định bỏ đi. Nhưng Đường Phong lại phát hiện ra hai mép bên của gian sảnh hình vuông đều có một gian thờ trên vách đá, anh suy đoán một lúc, nói: “Hai gian thờ này là nơi dùng để đặt đèn dầu. Tuy hiện giờ chúng ta mới chỉ đi được một đoạn ngắn nhưng đã có thể nhìn thấy quy mô hoành tráng của công trình này, xây dựng tinh xảo.”

“Thôi đi, nhanh chóng lên đường thôi!”, Hàn Giang thúc giục.

Phía sau gian sảnh hình vuông này có một cửa hang giống hệt như cửa hang thông với đường đi lúc đến, ngoài ra không còn đường nào khác. Đường Phong chui ngay vào cái hang này. Điều khiến anh cảm thấy ngạc nhiên là đường đi trong cửa hang này không bằng phẳng giống như ban nãy, mà là một dãy bậc thang đá hướng thẳng lên trên.

6

Ba người bắt đầu leo lên bậc thang đá. Lúc mới bắt đầu, thang đá vẫn còn được coi là bằng phẳng, cứ cách chín bậc cầu thang lại có một mặt phẳng, nhưng càng đi tiếp thì thang đá càng cheo leo, mặt phẳng giữa những bậc thang cũng không còn. Đường Phong thấy ngạc nhiên ở chỗ, vách đá bằng phẳng đã không thấy đâu nữa, vách đá ở hai bên bậc thang vô cùng thô ráp, hình như chưa được mài qua.

Trên những bậc thang đá dài dằng dặc trong núi, ba người thở hổn hển, chỉ tập trung vào việc leo lên trên. Đường Phong không biết những bậc thang đá này sẽ dẫn tới đâu, nhưng nhìn địa hình thì giống như đang leo lên núi.

Lúc này, họ đang ở trên đỉnh núi phía bắc.

Trong lúc Đường Phong đang suy nghĩ lung tung thì những bậc thang đá dưới chân lại có sự thay đổi, những bậc thang đá kéo dài mãi lên trên bắt đầu hướng xuống dưới, Hàn Giang và Makarov cũng để ý thấy sự biến đổi này. Hàn Giang gọi Đường Phong lại: “Nghỉ ngơi chút trước đã, thế này là thế nào? Leo lên trên bao lâu như vậy rồi sao giờ lại đi xuống dưới?”

Đường Phong nhìn về phía trước, những bậc thang đá âm u đang trải dài xuống dưới, thật không thể hiểu nổi!

“Tôi cảm giác chúng ta đang đi vòng quanh núi!”, anh thở hổn hển nói.

“Các cậu có để ý thấy không, kể từ sau khi chúng ta phát hiện thấy cái đỉnh móc đó, thì cũng không phát hiện thấy bất cứ dấu vết nào của gã bí ẩn đó nữa, hẳn ta cứ như biến mất vậy!”, Makarov vốn suy nghĩ thấu đáo bỗng nhiên nhắc nhở.

Hàn Giang cũng giật mình: “Đúng vậy, cả đường đi tôi cũng quan sát vách đá, nhưng không có bất cứ dấu hiệu nào cả, ký hiệu hình tam giác cũng không xuất hiện nữa.”

“Tôi thấy điều này không bình thường. Ở trong rừng sợ lạc đường, phải đánh dấu. Ở những chỗ như thế này thì càng cần phải đánh dấu chứ!”, Makarov nói.

“Tính mà xem, cả đoạn đường chúng ta đi vào đây cũng chẳng gặp ngã rẽ nào, thì cần gì phải đánh dấu? Hãy khẩn trương đi tiếp thôi!”, Đường Phong thúc giục.

Chẳng còn cách nào khác, ba người tiếp tục bước tiếp. Thang đá hướng xuống dưới có khoảng năm sáu chục bậc. Khi bàn chân Đường Phong bắt đầu chạm lên bề mặt bằng phẳng thì anh phát hiện ra mình đã đến một lối đi còn rộng rãi hơn. Vách đá hai bên lối đi cũng không bằng phẳng lắm, nhưng có thể nhìn rõ vết đục đẽo trên đó. “Như vậy nói lên điều gì?”, Hàn Giang có đôi chút không hiểu.

“Cho thấy ở đây đã từng có bàn tay con người mài giũa, nhưng tiêu chuẩn xây dựng không bằng lối đi ban nãy!”, Đường Phong suy đoán.

Ba người đi theo lối đi rộng rãi này tiến về phía trước, nhưng vấn đề chẳng mấy chốc lại đến rồi, lối đi này hình như không phải là đường thẳng. Đường Phong cảm giác lối đi rõ ràng là quanh co, may mà không xuất hiện ngã rẽ.

“Đừng xuất hiện ngã rẽ! Đừng xuất hiện ngã rẽ! Ngã rẽ là ảo! Ảo!”, miệng Đường Phong lẩm bẩm. Không biết là lời cầu khẩn của anh linh nghiệm hay là do số phận an bài, họ không gặp phải ngã rẽ nào thật. Ba người cứ như vậy tiến vào lối đi rộng rãi này, mãi cho đến khi phía trước xuất hiện một vách đá nhẵn nhụi và kiên cố.

7

Ba người chậm chậm bước tới vách đá khổng lồ trước mặt. “Đây là thể nào? Lẽ nào kết thúc như thế này ư?”, Hàn Giang hét lên, giọng anh vang ong ong trong lối đi, vọng ra tiếng vọng khá lớn.

“Không! Không thể! Ở đây chẳng có gì cả, công trình vĩ đại thể này lẽ nào đến đây là đột ngột kết thúc?”, Đường Phong cũng không sao chấp nhận được sự thật này.

“Chúng ta thử đẩy vách đá xem sao!”, trong lúc nước sôi lửa bỏng này vẫn chỉ có Makarov giữ được bình tĩnh.

Vậy là ba người dàn hàng ngang trước vách đá, dốc hết sức, cùng đẩy tảng đá trước mặt. Nhưng sau vài lần dốc sức tới mức cả ba cùng kiệt quệ sức lực, mà vách đá cũng không hề nhúc nhích.

“Lẽ nào vách đá này là điểm cuối cùng thật ư?”, Makarov cũng bắt đầu mất niềm tin.

Hàn Giang cũng kiểm tra qua vách đá trước mặt, nhưng không phát hiện ra manh mối gì. Đường Phong thất vọng ngồi bệt xuống phía dưới vách đá, miệng lẩm bẩm: “Có lẽ ngay từ đầu chúng ta đã sai rồi, ngay từ đầu đã sai rồi!”

“Cậu nói cái gì vậy? Cái gì mà ngay từ đầu đã sai rồi?”, Hàn Giang chất vấn Đường Phong.

“Ý tôi là, chúng ta không nên mạo hiểm vào đây từ mất Hạo Vương. Năm đó Hạo Vương không tiếc công sức, nhân lực, của cải vật chất để xây dựng nên công trình vĩ đại thể này, thì chắc chắn ông ta không thể cho phép người ngoài tùy tiện xông vào thể này được.”

“Ý cậu là...”

“Ý tôi là cũng nên đi qua mất trái của Hạo Vương, thử xem đằng sau mất trái là cái gì rồi hãy tính tiếp!”, Đường Phong oán thán.

“Giờ thì cậu nói những thứ đó còn ích gì nữa?”, Hàn Giang đáp lại không chút hảo khí.

“Tôi cũng đang nghĩ, quả thực có lẽ chúng ta không nên mạo hiểm vào đây. Ban nãy trong lối đi rộng rãi này, tôi cũng đã quan sát kỹ, không thấy xuất hiện dấu tích nào của gã bí ẩn đó!”, giọng Makarov đầy chán nản.

“Nếu đã vậy rồi thì chúng ta theo đường cũ quay về thôi. Không phải cả đường đi chúng ta đều đã đánh dấu rồi độ. sao, quay về trước đã rồi tiếp tục khám phá mất trái của Hạo Vương. Tôi phải tìm xem phía sau đôi mắt của Hạo Vương rốt cuộc cất giấu bao nhiêu bí mật!”, Hàn Giang vẫn cứng giọng.

Ba người bàn bạc một hồi, cũng đành phải vậy.

Đường Phong xốc lại tinh thần, bắt đầu men theo đường cũ quay về, anh dựa theo kí hiệu đánh dấu lúc đến để quay lại.

Vẫn chính lối đi rộng rãi này, nhưng ba người đi hơn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn chưa trông thấy điểm cuối của những bậc thang đá đầu cả.

“Không đúng! Chắc chắn chúng ta đi sai rồi!”, Hàn Giang dừng lại, “Tôi tính toán sơ thì từ thang đá xuống đây, đi vào lối này, đi thẳng tới vách đá đó, nhiều nhất cũng chỉ mất hai mươi phút. Nhưng hiện giờ chúng ta đã đi hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mà vẫn ở trong lối đi này. Chắc chắn chúng ta lạc đường rồi!”

“Thế... thế là thể nào? Lối đi này làm gì có ngã rẽ!”, Đường Phong cũng cảm thấy không bình thường.

“Những kí hiệu cậu đánh dấu trên đường đâu?”, Hàn Giang chất vấn Đường Phong.

Đường Phong nhìn xung quanh, bước nhanh vài bước, chỉ lên kí hiệu hình quả trám trên vách đá nói: “Đây! Đây chính là kí hiệu mà tôi đánh dấu. Tôi đi theo kí hiệu đánh dấu mà.”

“Đúng là có gì đó quái dị, cả đường đi tôi cũng quan sát kí hiệu mà Đường Phong để lại, chúng ta cũng dựa vào đó để đi nhưng lại không ra ngoài được!”, Makarov cũng choáng váng.

“Chắc chắn có vấn đề ở đâu đấy! Đường Phong, cậu nghĩ kĩ lại xem, hình quả trám trên vách đá có phải do cậu khắc, không vậy? Đừng để xảy ra tình trạng giống như ở trong rừng đấy!”, Hàn Giang gào lên.

Đường Phong dùng đèn pin kiểm tra mấy kí hiệu hình quả trám trên vách đá: “Không sai, đều là do tôi khắc, không thể nhầm được!”

“Vậy cậu có thể nói cho tôi biết thế này là thế nào không?”, Hàn Giang bắt đầu nổi nóng.

“Hàn! Bình tĩnh! Bất luận lúc nào cũng không được để mất phẩm chất cơ bản của một đặc công!”, Makarov vẫn là người bình tĩnh nhất trong số ba người, ít nhất cũng là từ biểu hiện bên ngoài cho thấy.

Đợi Hàn Giang bình tĩnh trở lại, Makarov đề nghị: “Tôi thấy như vậy nhé, chúng ta căn cứ theo kí hiệu mà Đường Phong đánh dấu tiếp tục tiến lên phía trước xem sao!”.

Cũng đành phải vậy, ba người tiếp tục đi theo lối đi này tiến về phía trước. Năm phút sau, rốt cuộc họ đã tới được điểm cuối của lối đi, thế nhưng xuất hiện trước mặt họ lại không phải là những bậc thang đá, mà là một vách đá khổng lồ không thể nào vượt qua được.

Hết chương 7. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

58. Chương 8

Chương 8

Rơi vào chốn đường cùng.

Trên vết thương tấy đỏ hiện lên một hình vẽ rõ nét, đó là một con chim ưng đứng trên mình con sói. Lẽ nào đây chính là kiệt tác mà Branch và Lý Quốc Văn năm đó dùng dao găm khắc lên người này?

1

Khi Đường Phong, Hàn Giang, Makarov, ba người lần nữa đối diện với vách đá khổng lồ, thì tất cả đều hoang mang bế tắc.

“Sao chúng ta lại quay về đây?”, tiếng kêu của Đường Phong đầy hoảng hốt.

“Lẽ nào chúng ta đã đi một vòng trong lối đi?”, Hàn Giang cũng một phen hoảng loạn.

“Không, sao có thể vậy được?”

. “Đó là vì trong lối đi có hai vách đá giống hệt nhau? Nhưng... không giống mà!”, Hàn Giang tự phủ định suy đoán của mình.

“Không thể là hai vách đá, chúng ta quay lại theo hướng cũ, đứng về lý thì phải cách vách đá này càng lúc càng xa mới đúng!”, Đường Phong suy đoán.

“Nhưng sự thật là chúng ta lại quay về đây!”

“Mọi người có chú ý thấy không, chúng ta đi trong lối đi này xem ra giống như đi theo một đường thẳng, nhưng thực ra lối đi này lại có độ cong!”, Makarov bỗng nhiên nói.

“Ừm, cháu cũng để ý thấy rồi. Nhưng cháu cho rằng độ cong này không lớn lắm, không đủ để chúng ta đi một vòng trong này”, Đường Phong dùng đèn pin soi về phía lối đi rộng rãi phía trước và phía sau.

“Lẽ nào... lẽ nào tính toán của chúng ta sai rồi ư?”, Makarvo nghi ngờ nói.

“Ý của bác là độ cong của lối đi này lớn hơn rất nhiều so với những gì chúng ta nhìn thấy, đến nỗi chúng ta đã đi một vòng trong này?”, Đường Phong hỏi lại Makarov.

Makarov nói: “Chỉ là tôi nghi ngờ có khả năng này!”

“Nếu quả đúng như vậy thì cũng phải nhìn thấy bậc thang đá lúc chúng ta tới đây chứ, hoặc là một ngã rẽ nào đó mới đúng!”; Đường Phong phản bác lại suy đoán của lão Mã.

“Bởi vậy tôi cũng không có cách nào khác để xác định: rốt cuộc chúng ta đã xảy ra chuyện gì trong này.”

“Được rồi, bây giờ nói gì thì cũng đã muộn, tôi không muốn bị chết kẹt ở đây. Không còn cách nào khác, phải tiếp tục tìm đường ra!”, Hàn Giang chán nản nói.

Ba người đành phải quay lại, đi ngược lại hướng vách đá. Lần này họ đi rất chậm, cả ba chiếc đèn pin gần như cùng lúc soi khắp cả vách đá, tìm kiếm bất cứ vết tích nào đó có khả năng hữu ích.

“Nhất định phải để ý xem trên lối đi có cái hang nào không, ở đó có thể là ngã rẽ khiến chúng ta đi sai đường!”,

Hàn Giang nhắc nhở mọi người.

Cả ba người đều rất cẩn trọng, khó nhọc mò mẫm trong lối đi, nhưng hơn một tiếng đồng hồ sau, họ lại vẫn quay về vách đá phía cuối lối đi này.

2

Ba người lại lần nữa đối diện với vách đá khổng lồ, tất cả đều ngớ người ra. “Thế này là...”, Đường Phong cảm giác mình sắp suy sụp đến nơi.

“Xem ra kể từ lúc chúng ta tiến vào mắt phải của Hạo Vương là đã vào trong một mê cung khổng lồ rồi!”, Hàn Giang lẩm bẩm.

“Không! Kể từ khi chúng ta bắt đầu đặt chân tới núi Hạ Lan thì đã bước vào một mê cung khổng lồ rồi. Nhà trọ bí ẩn, rừng cây khiến người ta lạc đường, cái chết của Fanny, kèn kèn khổng lồ, bức tranh trên vách đá lúc ẩn lúc hiện, và cả bao nhiêu là dấu vết mà người bí ẩn đó để lại, cộng thêm cả cái mê cung trong núi sâu này nữa, tất cả những thứ này đều giống như một mê cung khổng lồ khiến chúng ta bị nhấn chìm trong đó!”, Đường Phong hồi tưởng lại từng cảnh tượng kể từ khi vào trong núi đến giờ.

Hàn Giang và Makarov cũng chìm trong suy tư. “Tất cả những điều này lẽ nào đều do Hạo Vương năm đó sắp đặt?”, sự khủng hoảng khủng khiếp bao trùm lấy Hàn Giang, khiến anh cũng bắt đầu nghi ngờ tất cả những điều này là do số phận đã định.

“Tôi không tin tất cả những thứ này đều là do cổ nhân mấy trăm năm trước sắp đặt, chắc chắn chúng ta đã rơi vào một vòng tròn luẩn quẩn!”, Đường Phong bỗng nhiên nói.

“Vòng tròn luẩn quẩn?!”; Hàn Giang và lão Mã đều ngạc nhiên. Tuy họ cũng nghĩ tới điều này nhưng khi Đường Phong thốt ra từ “vòng tròn luẩn quẩn” thì họ vẫn giật thót tim.

“Nghĩ mà xem, tại sao từ khi chúng ta vào trong mắt phải của đại Phật thì cũng không nhìn thấy ký hiệu đánh dấu của người bí ẩn đó nữa?”

“Tại sao?”, Hàn Giang và Makarov thực ra cũng đã nghĩ ra đáp án.

“Chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là người bí ẩn đó không vào trong mê cung. Hẳn ta cố ý để lại lưỡi móc trên đỉnh đầu tượng Phật để dụ chúng ta vào trong cái mê cung này!”.

“Không... không thể tin được!”, Makarov nói.

“Đúng là không thể tin được, nhưng đây lại là sự thật!”. Đường Phong ngập ngừng một lúc rồi bắt đầu giải thích cho suy luận về ý nghĩ của mình: “Tôi luôn cảm thấy lần này chúng ta tới núi Hạ Lan, ngay từ đầu đối thủ cũ của chúng ta đã nhanh chân hơn rồi. Điều này có thể chứng minh qua nhân vật bí ẩn ở nhà trọ, cái chết của Fanny, kí hiệu hình tam giác trong rừng cây, còn cả lưỡi móc trên đỉnh đầu tượng Phật nữa’.

“Những thứ này tôi cũng sớm nhận ra rồi, bởi vậy mới cuống lên mà mắc sai lầm!”, Hàn Giang bắt đầu hối hận vì mình đã mạo nhiên tiến vào mắt phải của tượng Phật.

“Nhưng lần này đối thủ của chúng ta hành động rất khác so với từ trước tới nay!”, Đường Phong giải thích tiếp: “Trước tiên, cái chết của Fanny rất khả nghi. Fanny luôn kè kè như hình với bóng với Stephen, cái chết của cô ta rất tự nhiên khiến chúng ta liên tưởng tới Stephen, còn cả cái người chỉ thấy tiếng chưa thấy mặt bao giờ là Stechkin, giữa họ là mối quan hệ gì? Vì sao Fanny lại chết?”

“Trước đây tôi tưởng rằng bọn họ là một nhóm?”,

Hàn Giang nói.

“Trước đây tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng hiện giờ tôi lại cảm thấy hình như không đơn giản như vậy đâu. Nếu chúng ta bị lừa vào đây, cũng có nghĩa là suy luận về âm mưu mà tôi nói thành hiện thực, thì đối thủ đó của chúng ta quả không đơn giản đâu.”

“Ý anh là chiếc móc sắt trên mắt phải tượng Phật là do nhân vật bí ẩn đó cố ý để lại để dụ chúng ta vào trong, khiến chúng ta chết kẹt trong này?”, Hàn Giang ngạc nhiên nói.

“Nếu là như vậy thì Yelena và Từ Nhân Vũ ngoài kia cũng lành ít dữ nhiều!”, Makarov không khỏi lo lắng cho Yelena.

“Còn nữa, trước đây Stephen để lại ẩn tượng trong chúng ta là gã hữu dũng vô mưu, nhưng cái gã bí ẩn này lại cao tay hơn nhiều, không những việc gì cũng tính toán trước chúng ta, hơn nữa, tôi còn nghi rằng Fanny bị chính gã này giết!”, Đường Phong tiếp tục suy đoán.

“Fanny là đối thủ của chúng ta, vậy gã bí ẩn đó giết chết Fanny rốt cuộc là giúp chúng ta hay là muốn hại chúng ta?”, Hàn Giang cũng có chút không hiểu.

“Tôi luôn cho rằng đối thủ của chúng ta không phải là hạng xoàng, chúng rất lớn mạnh, hơn nữa còn rất phức tạp”, Đường Phong nói.

“Nhưng tốc độ của chúng ta cũng rất nhanh rồi, tại sao bọn chúng lại đến đây trước chúng ta được nhỉ? Kể cả nội bộ của chúng ta có gián điệp đi chẳng nữa, thì tốc độ của bọn chúng cũng không thể nhanh như vậy được!”, Hàn Giang vẫn không hiểu ra làm sao.

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Có lẽ vấn đề vẫn là nằm trên tấm bản đồ kho báu đó.”

“Chính là tấm bản đồ kho báu mà chúng ta nhìn thấy trong nhà trọ sao?”

“Ừm, vòng tròn đỏ trên tấm bản đồ rất gần với vị trí của chúng ta hiện giờ, bởi vậy tôi nghi ngờ cái gọi là vòng tròn đỏ đó thực ra là ở đây - bên trong tượng Phật, chỉ có điều chúng ta đã tìm sai cửa vào!”, Đường Phong bỗng nhiên tư duy thông suốt, hình như anh cũng đã hiểu rõ mọi chuyện rồi.

“Cậu cứ nói quá, trên tấm bản đồ đó chẳng có mấy thông tin, cơ bản không thể xác định vòng tròn đỏ đó chính là chỗ này.”

“Nếu người khách ở phòng phía đông đó có liên quan tới cái chết của Fanny, thì cậu sẽ không nghĩ như vậy. Có mỗi một tấm bản đồ được coi là bản đồ kho báu thì chẳng có gì lạ, nhưng liên hệ giữa cái chết của Fanny và những gì hiện giờ chúng ta gặp phải thì cũng chưa đủ rõ ràng sao?”, Đường Phong bắt đầu cảm giác có chút khó thở, nên đành giữ hơi lại.

Hàn Giang trở nên trầm tư, anh cũng bắt đầu tán đồng quan điểm của Đường Phong: “Xem ra ngay từ ban đầu chúng ta đã bỏ qua rất nhiều thứ”.

“Trên tấm bản đồ kho báu đó chắc chắn vẫn còn thông tin gì đó đã bị chúng ta bỏ sót!”, Đường Phong nói.

Hàn Giang vừa nghe thấy vậy, liền định tìm bức ảnh mà anh đã chụp, nhưng bị Đường Phong ngăn lại: “Ngay từ đầu chúng ta đã không tìm ra, bây giờ bị mắc kẹt ở đây rồi thì tìm có tác dụng gì nữa?”

Đúng vậy, hiện giờ nói gì cũng muộn rồi. Ba người mệt mỏi rã rời, tuyệt vọng tựa vào vách đá...

3

Trong lối đi tối đen sâu hun hút, Makarov một mình cầm đuốc bước đi. Ông không biết lối đi này sẽ thông tới đâu, ông cũng không hiểu tại sao mình lại tới đây, là tới để

thám hiểm tìm kiếm văn minh bị thất lạc, hay là để đoạt được kho báu của Hạo Vương?

Cứ phư vậy ông không ngừng tiến lên phía trước, đột nhiên, trước mặt lóe lên một u hõn màu trắng, chặn đứng đường đi của Makarov! Makarov vô cùng hoảng sợ, lùi lại phía sau vài bước, dựa vào tường, thì lúc này mới đứng vững lại được. Ông nhìn lại u hõn trước mặt, miệng bất giác lẩm bẩm thốt ra cái tên: “Misha”.

U hõn Misha nhìn Makarov, và nói với ông bằng giọng khàn đặc: “Đi theo tôi!”, nói xong, Misha quay người tiếp tục đi vào sâu trong lối đi. Makarov không hiểu Misha muốn gì, chỉ thấy bước chân ông ấy nhẹ tênh, bước nhanh vào sâu trong lối đi hun hút, còn Makarov chỉ biết bám chặt theo sau. Nhưng Misha càng đi càng nhanh, Makarov không nói nửa lời... Rốt cuộc, sau khi Misha rẽ vào một ngã rẽ thì đã không thấy đâu nữa.I

Misha vĩnh viễn mất hút trong lối đi tối đen, xung quanh lại yên ắng như tờ. Makarov dừng lại, im lặng quan sát xung quanh. Đây là điểm cuối của lối đi, phía trước không còn đường đi nữa, xung quanh toàn là vách đá màu đen. “Misha đâu? Sao chớp mắt cái đã không thấy đâu nữa?”, Makarov nghi ngờ đi tới điểm cuối của lối đi, dùng đuốc soi lên khắp vách đá, bỗng phát hiện ra trên vách đá cuối đường đi có vài đường nét quái dị, còn có cả rất nhiều màu sắc còn sót lại. Ông tới gần vách đá, dưới ánh sáng của ngọn đuốc, ông mở to mắt, ông... ông lại trông thấy bức tranh đáng sợ đó...

“Không!... Không!”, Makarov hét lên một tiếng, và tỉnh dậy.

Đường Phong và Hàn Giang vội vàng đỡ ông dậy. “Sao thế? Lão Mã!”, hai người quan tâm hỏi han.

Lão Mã ngồi dậy, lúc này mới phát hiện ra ban nãy mình đã tựa vào vách đá ngủ thiếp đi. “Tôi mơ thấy ác mộng!”, ông muốn mình nhanh chóng bình tĩnh lại nên khẽ nói.

Nhưng khi Makarov hồi tưởng lại cảnh tượng trong giấc mơ thì ông bỗng giật thót tim. Ông đứng dậy, thẫn thờ nhìn vách đá đen sì sì xung quanh. Đường Phong và Hàn Giang không hiểu ông đang làm gì. Đột nhiên, thấy ông cầm đèn pin, lùi lại phía sau hơn chục bước, sau đó quay người lại, dùng đèn pin soi lên vách đá khổng lồ trước mặt.

“Lão Mã, bác đang làm gì vậy?”, Hàn Giang không hiểu.

“Vách đá này xuất hiện trong cơn ác mộng của tôi”, Makarov tập trung tâm trí nhìn vách đá trước mặt, nhưng ánh sáng phát ra từ đèn pin quá yếu.

“Vách đá và ác mộng của bác có liên quan gì tới nhau? Cháu thấy chắc là bác mệt mỏi quá rồi...”, Hàn Giang an ủi ông.

“Không!”, Makarov ngắt lời Hàn Giang, “Lẽ nào các cậu không cảm thấy vách đá này có chút quái dị sao?”

“Quái dị? Thì quái dị mà, sừng sững chặn đứng đường đi của chúng ta”, Hàn Giang nói không chút hòa khí.

“Ý tôi không phải cái đó...

“Có phải bác thấy vách đá này bằng phẳng hơn rất nhiều những vách đá xung quanh phải không?”, Đường Phong nhìn nhận ra chút vấn đề.

“Ừm, Đường Phong cậu nói đúng đấy, ban nãy chúng ta chỉ chăm chăm tìm đường mà không quan sát kỹ vách đá trước mặt... nếu có được bó đuốc thì...”, Makarov nói tới đây, đột nhiên im bặt. Đường Phong để ý thấy, chính trong khoảnh khắc đó, đôi mắt ông bỗng mở to.

4

“Lão Mã, bác phát hiện thấy gì vậy?”, Đường Phong lập tức truy hỏi.

“Các cậu xem, trên vách đá có phải có tranh vẽ không?”, giọng lão Mã có chút run rẩy.

“Tranh vẽ?”, Đường Phong và Hàn Giang cùng lúc soi thẳng đèn pin vào vách đá trước mặt.

Dưới ánh sáng của ba chiếc đèn pin, trên vách đá khổng lồ thấp thoáng hiện lên vài đường nét nguệch ngoạc. Đường Phong di chuyển chậm chậm chiếc đèn pin trong tay, ánh sáng từ từ di chuyển, đường nét uốn lượn quanh co trải dài trên vách đá...

Đây là cái gì? Những đường nét trên vách đá rốt cuộc vẽ gì vậy? Độ dài của đường nét này vượt xa so với tính toán của Đường Phong, lẽ nào nét vẽ này vẽ kín cả bề mặt vách đá? Nếu như đây là một bức tranh trên vách đá, thì sẽ là một bức tranh khổng lồ! Trong lòng Đường Phong dự cảm đây sẽ lại là một phát hiện đáng kinh ngạc.

Để nhìn rõ hơn đường nét trên vách đá, Đường Phong bắt giắc lùi lại phía sau, rồi lại lùi lại khoảng chục bước nữa anh mới đứng lại. Hàn Giang và Makarov cũng lùi lại phía sau. Ba người lúc này đều mở to mắt.

“Là một bức tranh khổng lồ trên vách đá!”, Đường Phong reo lên.

“Tranh trên vách đá đều vẽ trên vách núi cao, sao lại xuất hiện trong hang động sâu hun hút thế này nhỉ?”, Hàn Giang cũng đã nhận ra bức tranh khổng lồ trên đá được vẽ bằng những đường nét màu đỏ thẫm trước mắt.

“Trong hang động sâu thế này mà vẽ tranh trên đá thì đúng là cho thấy đây là nơi rất quan trọng!”, Đường Phong suy đoán.

“Có lẽ là vậy, nhưng tôi vẫn chưa hiểu, bức tranh này vẽ gì vậy?”, Hàn Giang hỏi.

“Hình như vẽ một con sói, trên người sói có một con chim ưng, có thể không phải là chim ưng mà là kền kền cũng nên!”, Đường Phong đã nhìn ra được nội dung bức tranh.

“Sao cơ? Một con chim ưng đứng trên mình sói?”, Hàn Giang lập tức liên tưởng tới hình xăm xuất hiện nhiều lần trên người những gã áo đen.

“Đúng! Giống hệt như hình xăm trên người đối thủ chúng ta!”, Đường Phong cũng đã nghĩ tới hình xăm đó.

Trong lúc hai người nói chuyện, Makarov vẫn im lặng. Lúc Đường Phong quay lại nhìn Makarov thì thấy ông đứng thẫn thờ trước vách đá, đôi mắt đầy hoảng loạn. “Lão Mã, bác sao vậy?”, Đường Phong hỏi.

“Sao... sao... lại như vậy được?”, Makarov tự mình lẩm bẩm bằng tiếng Nga.

“Lão Mã, có phải bác đã từng trông thấy bức tranh này rồi phải không?”, Hàn Giang bỗng nhớ lại phản ứng kì lạ của lão Mã khi nhìn thấy hình xăm trên người gã áo đen ở thác nước.

Đường Phong cũng nhớ ra phản ứng lúc đó của lão Mã, khi nhìn thấy hình xăm trên người gã áo đen, cả hai đều nhìn ông chằm chằm, chờ đợi ông có thể giải tỏa nghi ngờ cho họ. Nhưng Makarov im lặng không nói, giống như càng chìm sâu trong ký ức vậy.

Hàn Giang chán nản, đành phải chuyển hướng sang Đường Phong: “Cậu xem bức tranh này có phải từ thời Tây Hạ không?”

Đường Phong tiến lại gần bức tranh, đưa tay phải ra, khẽ chạm lên những đường nét thần bí. Trong khoảnh khắc đó, một cảm giác kì lạ lan tỏa khắp cơ thể anh, theo phản xạ anh rút tay lại: “Rất kì lạ, căn cứ vào phong cách của bức tranh này thì đúng là của thời kì Tây Hạ, nhưng đường nét trên mặt đá lại không phải là màu đỏ thẫm mà trước đây chúng ta nhìn thấy.”

Hàn Giang cũng đưa tay ra, chạm vào những đường nét trên vách đá, sau đó tỉ mỉ quan sát: “Ừm, hình như màu sắc tươi hơn một chút, gần giống với màu đỏ hơn, nhưng có khả năng là do quá nhiều năm rồi nên màu sắc cũng không còn tươi nữa. Nhưng thời kì Tây Hạ không dùng màu sắc này để vẽ tranh trên vách đá sao?”

“Không chắc nữa...”, Đường Phong tiếp tục lần theo đường nét trên bức tranh để nhìn xuống dưới, ngón tay anh khẽ chạm lên những nét vẽ từ thời cổ đại này, đột nhiên, ngón tay anh dừng di chuyển: “Anh nhìn đây!”. Hàn Giang nhìn theo hướng ngón tay Đường Phong chỉ, phát hiện chỗ đường nét vốn là nét vẽ đơn, bỗng xuất hiện hai đường nét khác nhau.

“Thế này thì sao?”, Hàn Giang không hiểu ý Đường Phong.

Đường Phong tỉ mỉ quan sát một hồi, nói: “Điều này đã giải thích cho nghi vấn ban nãy của tôi. Anh xem nét vẽ ở đây bỗng chuyển thành hai nét, thực ra là vẽ làm hai lần, màu sắc của nét vẽ phía dưới chính là màu đỏ thẫm mà chúng ta trông thấy.”

Hàn Giang phát hiện ra ở đây quả thật xuất hiện hai nét vẽ, một nét là màu đỏ thẫm, còn nét kia màu đỏ tươi. Đường Phong lại tiếp tục giải thích: “Đường nét đỏ thẫm thì lâu đời hơn, chắc là vẽ từ thời Tây Hạ, còn đường nét màu đỏ tươi vẽ đè lên lại là do người đời sau dùng chu sa vẽ lại lần nữa, bởi vậy bây giờ mới thấy một bức tranh như vậy.”

“Cũng có nghĩa là đã có người vẽ lại lần nữa trên nền bức vẽ gốc?”

“Chính xác mà nói là tô lại lần nữa!”

“Đây là do ai làm? Sao lại phải làm vậy?”

“Tôi cũng không hiểu, ai lại làm như vậy nhỉ? Trong hang động sâu hun hút thế này thì hình như đâu có cần thiết phải làm thế?”, Đường Phong lắc đầu.

5

Hai người nghiên cứu hồi lâu bức tranh trên đá, mà đã khiến Makarov hoảng hốt, rồi quay lại nhìn ông, lúc này hình như sắc mặt ông cũng đã khá lên một chút. Đường Phong bước lại, hỏi ông: “Lão Mã, rốt cuộc là thế nào? Sao lúc bác trông thấy bức tranh này lại căng thẳng như vậy?”

Makarov cũng chậm chậm bước tới gần bức tranh trên vách đá, ngồi xổm xuống đất, nói: “Hàn Giang, cậu nói không sai, lần đó ở trong thác nước trong hang động của Thất Sắc Cẩm Hải, lúc tôi nhìn thấy hình xăm trên người gã áo đen đó, đã cảm thấy bất ngờ rồi. Sau đó, Yelena cũng nhìn thấy hình xăm này trên người mấy gã bị bắn chết ở Saint Petersburg, lại càng khiến tôi kinh ngạc hơn. Điều đó cho thấy những kẻ đối kháng với chúng ta đều đến từ một tổ chức bí ẩn, tổ chức này lấy hình xăm đó làm kí hiệu nhận diện. Hơn nữa, từ hình xăm giống hệt nhau trên người bọn chúng cho thấy, đây là một tổ chức rất quy mô, chặt chẽ.”

“Ừm, chúng ta đã phát hiện thấy hình xăm giống hệt nhau trên người của những kẻ trong tổ chức này, từ đó có thể nhận định, đối thủ của chúng ta là một tổ chức rất chặt chẽ”, Hàn Giang ngừng lại một lúc, “Nhưng cháu không hiểu tại sao khi trông thấy hình xăm đó bác lại hoảng sợ như vậy?”

“Bởi vì tôi đã từng nhìn thấy hình xăm này, ban nãy trong cơn ác mộng cũng nhìn thấy hình vẽ đáng sợ này!”, Makarov nói.

“Bác đã từng trông thấy? Trước đây?”

“Đúng! Mấy chục năm trước. Các cậu có còn nhớ chuyến đi tới Mông cổ mà tôi đã từng kể với các cậu không?”

“Đương nhiên, căn cứ Tiền Tiến, Branch...”, hồi ức của Makarov lại trở về khu căn cứ Tiền Tiến trong sa mạc Gobi, đó là lần đầu tiên ông trông thấy kí hiệu kì lạ này...

Mùa hè nóng nực, sau một cơn bão cát, sa mạc Gobi cuồng nộ đã yên tĩnh trở lại, không khí vẫn còn dày đặc những bụi cát mịn mù. Makarov mở cánh cổng sắt của khu căn cứ, nhổ cát bụi đầy trong miệng ra.

“Mùa hè trên sa mạc khó ở giống hệt như mùa đông khắc nghiệt vậy!”, sau lưng vang lên giọng nói của Branch.

“Đúng vậy! Không biết những ngày tháng thế này bao giờ mới kết thúc nữa?”

“Nhấn nài, chúng ta vẫn cần phải nhấn nài!”, sau khi thốt ra một câu Branch bình chân như vại đi về phía ngoài khu căn cứ.

Lúc này Makarov chỉ muốn ở trong phòng, chẳng muốn làm gì cả, nhưng trách nhiệm đã thôi thúc anh phải tuần tra một vòng căn cứ, kiểm tra qua tình hình bị tổn thất.

Vẫn may! Chẳng có thiết bị quan trọng nào bị tổn hại, Makarov chậm chậm đi về phía những căn nhà mái tôn phía ngoài căn cứ. Sau khi anh và Branch tới căn cứ thì đã xây dựng mấy căn nhà mái tôn xung quanh căn cứ để làm nơi trực ban cảnh giới, và có lúc cũng dùng để huấn luyện; đặc biệt là ở phía đông căn cứ, Branch đã xây dựng mấy căn nhà mái tôn, nói là để làm nơi huấn luyện. Makarov cũng không hỏi han gì, thậm chí sau khi căn cứ huấn luyện xây dựng xong, anh cũng chỉ tới đây vài lần.

Makarov chậm rãi bước tới dãy nhà mái tôn mới được xây dựng phía đông của căn cứ. Anh cũng không biết tại sao hôm nay mình lại hứng thú đội nắng gắt tới đây. Không biết từ bao giờ, bên ngoài dãy nhà mái tôn này đã giăng thêm một hàng rào dây thép gai và lưới sắt quây xung quanh dãy nhà mái tôn, chỉ để lại một lối đi để tiện ra vào.

Makarov tiến lại gần lưới sắt, bất giác cười nhạt, lòng thầm nghĩ: ở đây không bố trí vọng gác, thiết kế vòng dây thép gai này thì có ích gì?

Anh tới trước một căn nhà mái tôn khá rộng rãi, đây là một phòng làm việc, Branch thường đưa người tới đây để huấn luyện. Đột nhiên trong phòng vọng ra tiếng kêu thảm thiết khiến Makarov nổi cả da gà. Theo phản xạ, anh móc súng ra, căng thẳng bước tới phía cửa.

Khi Makarov định đẩy cửa thì cửa bỗng tự bật mở, Branch mồ hôi mồ kê nhễ nhại bước ra. “Ban nãy xảy ra chuyện gì vậy?”, Makarov hỏi.

Branch gượng gạo, cười cười: “Chẳng có gì cả, các học viên đang chơi một trò chơi”.

“Trò chơi?”, Makarov nghi ngờ đẩy cửa ra, bước vào trong phòng thì trông thấy vài học viên để mình trần đang đè một học viên gầy yếu xuống. Lý Quốc Văn cầm đầu, đang cầm một con dao găm quân dụng nhỏ trong tay, đứng bên cạnh, đằng sau gáy của học viên gầy yếu đó đã bị rạch rách từ lúc nào, máu me be bét.

“Các cậu làm gì ở đây thế hả?”, Makarov thấy vậy liền nghiêm giọng hỏi.

Lý Quốc Văn rõ ràng bị bất ngờ nên có chút chột dạ: “Không, chẳng... chẳng, chúng tôi chỉ đang chơi một trò chơi thôi mà.”

Makarov đang định nổi cáu thì Branch phía sau chọc chọc anh. Anh không tiện quát ầm lên, đành phải theo Branch ra ngoài.

Trở về căn cứ, chưa kịp đợi Makarov mở miệng, Branch đã cười khan vài tiếng: “Anh ngồi văn phòng trong thành phố lâu rồi, nên không hiểu được nỗi khổ ở phía dưới; muốn huấn luyện tốt những người này mà không dùng đến chút thủ đoạn thì không được đâu. Hôm nay, tôi ác với họ một chút, thực ra là để cho họ tốt lên, tránh cho họ sau này không làm được việc, như vậy không những sẽ hồng việc của chúng ta mà bản thân họ cũng đen đủi.”

“Nhưng anh làm như vậy đã được cấp trên phê chuẩn chưa?”

“Đừng ngốc thế nữa, mấy việc nhỏ này cấp trên từ trước tới nay đều biết mà như không biết, cấp trên có ý kiến của cấp trên, cấp dưới có biện pháp của cấp dưới!”, Branch hùng hồn trả lời.

Makarov cũng hiểu rằng, tình trạng phạt bằng cách đầy dọa thể xác trong KGB không thể mình anh thay đổi được. Nghe Branch giải thích xong, anh cũng chỉ biết lắc đầu.

6

Một tuần trôi qua, mọi việc trong căn cứ đều bình thường, cuộc sống của Makarov vẫn yên bình nhạt nhẽo như trước đây. Hôm nay, anh cảm thấy hơi chóng mặt nên đã tới phòng khám của căn cứ, định tìm người y sỹ duy nhất ở đây kê chút đơn thuốc.

Bước tới phòng khám, bên ngoài phòng không có ai, vậy là Makarov đi vào trong. Ở đây có kê hai chiếc giường, anh trông thấy có một người nằm trên giường, người y sỹ đeo khẩu trang, đang cầm kéo và kẹp y tế cắt chỉ cho người này.

Makarov đánh tiếng chào hỏi người y sỹ rồi định ra ngoài đợi, nhưng khi anh quay đi thì phát hiện ra người đang nằm trên giường chính là học viên tuần trước bị Branch phạt.

Anh dừng lại, đứng bên cạnh nhìn chăm chăm người y sỹ cắt chỉ. Chẳng mấy chốc anh y sỹ đã cắt chỉ xong, Makarov trông thấy sau gáy người đó sưng phồng tấy đỏ, nhưng điều khiến anh ngạc nhiên lại là, trên vết thương tấy đỏ của người đó xuất hiện một hình vẽ rõ nét, là một con chim úng đứng trên mình con sói. Lẽ nào hình vẽ này chính là kiệt tác mà Branch và Lý Quốc Văn dùng dao găm để lại trên cơ thể người này? Nghĩ tới đây, toàn thân anh run bắn lên.

Đúng lúc Makarov đang ngạc nhiên thì cửa bật mở, Lý Quốc Văn bước vào. Cả hai sững sờ nhìn nhau. Makarov kéo ngay Lý Quốc Văn ra khỏi buồng khám, nghiêm giọng chất vấn: “vết thương trên người học viên đó là kiệt tác của cậu sao?”

Lý Quốc Văn cười vu vơ: “Khà khà, có thể coi là vậy ạ.”

“Các cậu đối đãi với anh ta vậy sao?”

“Đó chỉ là một cách trừng phạt nhỏ thôi mà.”

“Trừng phạt nhỏ? Trên người cậu có không?”

Lý Quốc Văn không ngờ Makarov lại hỏi câu này, anh ta hơi sững sờ một lúc: “Tôi..

“Đây đều là do đồng chí Branch bảo các cậu làm phải không?”, Makarov truy hỏi.

“Ừm, ông ấy ra lệnh.”

“Vậy cậu nói cho tôi biết, ý nghĩa của hình vẽ đó là gì?”

“Hình vẽ?!”

“Chính là hình con chim ưng và con sói đó!”

“Ồ! Hình đó chẳng có nghĩa gì cả, đồng chí Branch bảo tôi làm vậy, ông ấy nói rằng đó là tô-tem của một bộ lạc cổ xưa!”, Lý Quốc Văn rất bình tĩnh trả lời.

“Bộ lạc cổ xưa? Bộ lạc nào?”

Lý Quốc Văn lắc đầu: “Tôi không biết, đồng chí Branch bảo rằng ông ấy nhìn thấy trong một hang núi gần khu căn cứ

“Hang núi nào vậy?”, trong đầu Makarov lập tức lục soát lại địa hình xung quanh, nhưng anh không nghĩ ra gần căn cứ còn có một hang núi nào nữa.

“Tôi cũng chưa tới đó bao giờ nên không biết vị trí cụ thể của hang núi đó. Nhưng đồng chí Branch nói rằng hình như hang núi đó ở rất xa căn cứ, gần tận biên giới cơ!”, Lý Quốc Văn trả lời rất rành rọt.

Trong lòng Makarov do dự một chút, cuối cùng vẫn thốt ra câu hỏi mà mình nghi ngờ nhất: “Nếu là xăm mình thì sao phải dùng cách tàn nhẫn vậy? Theo như tôi biết thì xăm mình ngày nay có cách rất văn minh mà.”

Lý Quốc Văn nhún vai, giải thích: “Anh biết rồi đấy, điều kiện của chúng ta ở đây rất sơ sài, cộng thêm trong quân đội không cho phép xăm mình thế nên lấy đầu ra thiết bị chuyên dụng? Hơn nữa còn...

“Hơn nữa còn gì?”

“Còn...”, Lý Quốc Văn ấp a ấp úng.

“Nói mau!”, Makarov có chút nổi nóng.

“Còn... tốt nhất anh đi hỏi đồng chí Branch ấy, những gì nói được tôi đều đã nói rồi!”, Lý Quốc Văn đột nhiên đứng thẳng người, trả lời Makarov rất kiên quyết.

Makarov ngạc nhiên, không ngờ người Trung Quốc đang đứng trước mặt lại trả lời mình như vậy, anh chỉ còn chán nản hất hất tay ra hiệu với Lý Quốc Văn. Lý Quốc Văn đứng nghiêm chào anh rồi lại bước vào phòng y tế, dẫn học viên đó đi.

7

Makarov nhìn theo bóng dáng hai người này, giờ mới nhớ ra việc chính của mình, vậy là anh quay lại phòng y tế.

Lấy thuốc xong xuôi, anh hỏi y sỹ: “vết thương của người bạn này có nặng không?”

“vết thương vốn không nặng nhưng bây giờ mới đưa tới nên đã bị mưng mủ, cộng thêm người đó sức khỏe vốn dĩ đã không tốt nên bây giờ không biết thế nào, phải theo dõi thêm vài ngày nữa. Nếu sau mấy hôm mà vết thương vẫn chưa liền lại, thì tôi thấy nên chuyển người này tới bệnh viện Irkutsk để điều trị.”

Makarov không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, chần chờ một lúc, anh mới lại hỏi tiếp: “Anh đã nhìn hình vẽ đó chưa?”

“Hình vẽ? ừm, nhìn thấy rồi!”, y sỹ trả lời tỉnh bơ.

“Nó tượng trưng cho cái gì vậy?”

“Tượng trưng cho cái gì ư? Tôi chỉ lo chữa trị còn cái hình vẽ đó tượng trưng cho điều gì thì tôi không biết. Nhưng...”, anh y sỹ hình như nhớ ra điều gì đó, nhưng ngập ngừng không muốn nói.

“Nhưng sao cơ?”, Makarov truy hỏi.

“Nhưng hình vẽ đó tôi đã từng nhìn thấy..

“Ồ?”, Makarov bắt đầu thấy hứng thú.

“Lần trước cũng có học viên bị tương tự như vậy, được khiêng đến nhờ tôi xử lý. Lúc đó tình hình của người đó còn thảm hơn người này, vết thương không những sưng tấy mưng mủ mà người đó còn hôn mê bất tỉnh, sốt bồng bồng”, người y sỹ nhớ lại.

“Sau đó thế nào? Học viên đó ra sao?”, Makarov thấy mình là cấp trên mà không hề biết tới những việc này nên không khỏi tức tối.

“Việc sau đó tôi cũng không rõ lắm, sau khi tôi xử lý cho học viên đó xong thì từ đó cũng không gặp lại anh ta nữa!”, người y sỹ nhún vai, thể hiện vẻ bất lực.

“Anh có còn nhớ tên anh ta không?”

“Những học viên đến đây chỉ có một mã số, chúng tôi đều không biết tên của họ!”, y sỹ lắc đầu.

Lúc này Makarov mới nhớ ra trong nội bộ căn cứ, giữa những học viên với nhau, giữa huấn luyện viên và học viên chỉ gọi nhau bằng mã số, bởi vậy rất nhiều học viên nếu anh không đi kiểm tra hồ sơ thì cũng không biết họ tên là gì. Giống như học viên ban nãy bị Lý Quốc Văn đưa đi, Makarov trông rất quen nhưng không nhớ anh ta tên gì, đây cũng là quy tắc mà Branch đặt ra ngay từ đầu.

“Vậy mã số của anh ta là gì, chắc anh vẫn còn nhớ.

Makarov vẫn không nản.

Người y sỹ lại lực bất tòng tâm nhún vai: “Quy định của đồng chí Branch là học viên đến đây khám bệnh đều không để lại bệnh án, tất cả đơn thuốc đều phải để anh ấy duyệt qua. Bởi vậy tôi chỉ tập trung khám bệnh kê thuốc, những việc khác tôi đều không biết.”

“Học viên lần trước được khiêng đến đây từ lúc nào? Cái này chắc anh vẫn còn nhớ chứ?”

Người y sỹ đảo mắt, ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Hình như là bảy tám tháng trước thì phải!”

Xem ra chẳng hỏi han được gì từ người y sỹ này nên Makarov liền đứng dậy cáo từ. Trở về ký túc, không thấy Branch đâu, anh uể oải nhào ra giường, ngủ cũng không được, nên chỉ biết thẫn thờ nhìn chằm chằm lên trần nhà. Học viên bảy, tám tháng trước? Tô-tem của bộ lạc cổ xưa? Makarov nghĩ tới hình vẽ đó, nghiền ngẫm lời của Lý Quốc Văn... cảm thấy có lẽ mình nên làm chút gì đó, nghĩ tới đây, anh bỗng bật dậy khỏi giường.

Makarov tới phòng của Branch, vốn dĩ ở đây chỉ là một phòng ngủ nhỏ, nhưng do căn phòng này rộng hơn của Makarov một chút, nên ở đây ngoài buồng ngủ của Branch ra còn là “phòng cơ mật” của cả khu căn cứ. Những văn kiện quan trọng của căn cứ, súng ống đạn dược dự phòng đều cất giữ ở đây.

Makarov đảo mắt một lượt khắp căn phòng của Branch, chăn gối trên giường được gấp gọn gàng ngăn nắp, cả căn phòng sạch sẽ tinh tươm. Đây là thói quen thường ngày của Branch. Cho dù là ở nơi đất khách quê người, trong sa mạc hoang vu, nhưng Branch vẫn giữ nguyên tắc chần chu của quân nhân. Makarov liếc

nhìn chiếc tủ sắt cạnh giá sách, trong này cất giữ những hồ sơ quan trọng của căn cứ và cả súng ống đạn dược. Chìa khóa của chiếc tủ này chỉ có Branch và anh có, bình thường anh rất ít khi mở tủ này ra, bởi vậy chiếc tủ này chủ yếu là do Branch phụ trách bảo quản.

Makarov không nhớ rõ là lần trước mình mở chiếc tủ sắt này ra là vào lúc nào, hình như là một tháng trước, cất một bộ hồ sơ vào trong này...

8

Makarov móc chìa khóa ra, mở tủ sắt. Chiếc tủ sắt rất lớn, chiếm cả mặt tường, bên trong chia thành ba ngăn trên, giữa, dưới. Ngăn trên cùng cất giữ hồ sơ văn kiện quan trọng của căn cứ, ngăn giữa và ngăn dưới để đạn dược súng ống dự phòng.

Ngăn trên còn có một chiếc két nhỏ, bên trong cất giữ kinh phí và sổ sách hóa đơn của căn cứ. Makarov dùng một chiếc chìa khóa khác cẩn thận mở tủ ngăn trên ra, trong đó có xếp ngay ngắn vài xấp tiền xanh đỏ, phân thành tiền rúp, đô la Mỹ, nhân dân tệ và tiền Tugrik Mông cổ. Ở cái nơi quái quỷ này không có ngân hàng, mọi thứ đều phải giải quyết bằng tiền bạc. Lúc Makarov mới tới căn cứ, có một thời gian anh còn lo chuột chui được vào trong tủ và găm nhăm chỗ tiền này thì coi như nhịn đói luôn, nhưng sau này anh đã dần yên tâm, bởi ở cái nơi đến cỏ cũng không mọc nổi này thì lấy đâu ra chuột.

Từ trước tới nay Makarov cũng không để ý tới chuyện tiền nong, sổ sách trong căn cứ đều được một tay Branch quản lý. Anh xem qua tủ đựng tiền một chút, thấy tiền vẫn còn rất nhiều, sổ sách vẫn còn nguyên nên cũng yên tâm.

Makarov khóa tủ đựng tiền lại, rồi lại kiểm tra súng ống đạn dược dự phòng ở ngăn giữa và ngăn dưới. Ngoài nhân viên KGB trong căn cứ ra thì tất cả những học viên đều không được phát súng đạn, chỉ lúc tập huấn, huấn luyện viên mới tới chỗ Branch để lĩnh vũ khí, đạn dược.

Đây là quy định mà anh và Branch đặt ra ngay từ đầu.

Một dãy súng đột kích AK-47 xếp ngay ngắn trong ngăn dưới tủ, Makarov đếm sơ qua, tổng cộng 27 khẩu, thiếu mất 9 khẩu. Anh gỡ sổ ghi chép ra, Branch huấn luyện cho học viên, mang theo 9 khẩu AK-47 và một thùng đạn. Anh lại kiểm tra ngăn giữa, 36 khẩu súng ngắn TT-33, 4 khẩu súng săn, 3 khẩu bắn tỉa, 2 khẩu súng máy hạng nhẹ,

1 khẩu súng máy hạng nặng, còn có cả 4 khẩu súng gián điệp mini chuyên dụng dùng để huấn luyện đặc công đều ở trong tủ, không thiếu một khẩu, còn 20 thùng đạn dược, 2 thùng lựu đạn cũng đều ở trong tủ.

Makarov lại nhìn lên ngăn trên cùng, ở đó còn có rất nhiều hồ sơ văn kiện, anh tìm thấy một tập hồ sơ, lấy nó ra.

Đây là mẫu đăng ký của học viên, anh đọc qua tình hình của học viên trong căn cứ trên mẫu đăng kí. Đọc mãi, đọc mãi, đột nhiên mắt anh mở to, anh phát hiện thấy trên cột ghi chú về tình hình của một học viên trong sổ đó ghi rõ: Học viên này trong quá trình huấn luyện, có mưu đồ bỏ trốn khỏi căn cứ nên đã bị bắn chết ngay tại hiện trường.

Makarov nhận ra ngay đây chính là nét chữ của Branch. Có học viên định bỏ trốn bị bắn chết! Sao Makarov không có chút ấn tượng gì cả, anh ra sức nhớ lại, chậm chậm, chậm chậm... thẳm sâu trong ký ức của Makarov hình như có chút mảnh vụn. Bảy, tám tháng trước, hình như Branch cũng từng nói với mình, có một học viên trong lúc huấn luyện đã không theo quy định, bị bạn học bắn bị thương.

Lúc đó Makarov còn hỏi Branch giải quyết thế nào, Branch nói rằng để anh ta phụ trách xử lý, không cần Makarov lo. Từ đó Makarov cũng không hỏi han gì nữa, sau này Branch còn chủ động kể với Makarov rằng: học viên đó đã được đưa tới bệnh viện Irkutsk, sau đó đã bị khai trừ ra khỏi căn cứ.

Nhưng... nhưng trong hồ sơ lại ghi chép không giống với những gì Branch nói. Bị bắn chết tại hiện trường ư?! Không, không thể, nếu như bị bắn chết tại hiện trường thì sẽ có người báo cáo với anh. Tuy anh không quan tâm lắm tới công việc, nhưng nếu trong căn cứ xảy ra chuyện lớn như thế thì không thể giấu anh như vậy được.

Theo cách Branch nói, thì học viên đó có ý đồ đào tẩu, bị Branch đánh trọng thương. Nếu như xảy ra chuyện đó thì anh cũng phải biết chứ? Ánh mắt Makarov tập trung lên những dòng chữ của Branch, anh nhìn chăm chăm vào ngày tháng Branch viết phía sau, chính là hơn bảy tháng trước! Lại liên tưởng tới việc người y sỹ kể về học viên được khiêng đến, trong lòng anh đầy nghi ngờ, rồi lại tiếp tục xem cột ghi chú, chiều cao, cân nặng, từng phần thông tin của người này đều ghi trên hồ sơ, nhưng điều duy nhất thiếu là mục họ tên. Trước cột họ tên là số hiệu, số hiệu của người này là: A711209.

9

“A711209 đã bị khai trừ rồi!”, đúng lúc Makarov đang nghi ngờ thì phía sau lưng vang lên giọng nói khàn đặc của Branch.

Makarov run bắn người, vội vàng quay lại nhìn. Tay trái Branch ôm 4 khẩu AK-47, tay phải ôm 5 khẩu AK-47 khác, mồ hôi mồ kê nhễ nhại đứng trước cửa buồng.

“Anh... anh lại đi huấn luyện đây à?”, Makarov không biết nói gì.

Ngược lại Branch lại khá trấn tĩnh, lần lượt cất những khẩu AK vào trong tủ sắt, sau đó lau mồ hôi, chỉ tập hồ sơ trên bàn, nói: “Tôi biết là anh sẽ tới tìm cái này.”

“Nếu anh đã biết là tôi sẽ đến để tìm cái này, thì chúng ta hãy nói chuyện về học viên số A711209 đi!”, Makarov ra sức giữ bình tĩnh.

“Chẳng có gì để nói cả. Vì đã do tôi phụ trách huấn luyện thì phải làm theo cách của tôi, không ai được vi phạm quy tắc mà tôi đã đề ra, là như vậy đấy!”, Branch đẩy về bất cần.

“Giờ thì tôi cũng hiểu ra phần nào rằng tại sao anh lại bị giáng chức rồi bị phái tới đây rồi!”, Makarov nhìn quân hàm trên vai Branch, có chút ưu tư.

Branch nghe Makarov nói vậy, không những không tức giận, ngược lại còn cười cười: “Xin hãy tin tôi, chỉ có những học viên được huấn luyện theo cách của tôi thì mới có thể hoàn thành được nhiệm vụ của họ trong tương lai. Nếu không thì họ sẽ chẳng là cái thá gì cả.”

“Vậy anh có thể nói cho tôi biết tung tích của học viên số A711209 không? Trước đây anh từng nói với tôi rằng có học viên bị thương được đưa tới bệnh viện Irkutsk, sau đó bị khai trừ. Nhưng tôi kiểm tra hết toàn bộ hồ sơ, trong tất cả số học viên, bị khai trừ chỉ có một người, còn trong hồ sơ của anh viết là..

“Tôi viết là học viên đó trong quá trình tập huấn đã mưu đồ bỏ trốn, bị bắn chết ngay tại hiện trường!”, Branch bồng ngất lời Makarov, nói rất rành rọt.

Makarov hơi sững sờ một chút: “Rốt cuộc đâu mới là sự thật? Anh có thể nói cho tôi biết không?”

“Đương nhiên có thể nói với anh, anh mới là sếp của căn cứ này mà!”, Branch cầm lấy tập hồ sơ, nhìn lại, sau đó nghiêm túc nói: “Đồng chí Makarov, anh nên hiểu rằng, tất cả mọi việc xảy ra ở căn cứ đều phải chính xác như ghi chép trong hồ sơ”.

Makarov vốn không tin số phận của A711209 lại đơn giản như ghi chép trong hồ sơ: “Không, tôi muốn biết

thật. Tôi nghĩ tôi có quyền được biết sự thật!”, Makarov lên giọng.

“Được thôi! Để tôi nói cho anh biết. Ivan thân mến,

anh hãy bình tĩnh lại chút đã!”, Branch thấy thái độ kiên

quyết của Makarov liền lập tức làm không khí dịu xuống.

“Tôi có thể bình tĩnh, nhưng nếu như tôi không biết được sự thật thì rất khó để đảm bảo rằng, tôi sẽ không phản ánh lại sự việc với tổng bộ, để tổng bộ phái người tới đây điều tra việc này!”, Makarov cũng dịu giọng xuống nhưng giọng nói kèm theo chút uy hiếp.

Branch cười đau khổ, vỗ vỗ vai Makarov, nói: “Thực ra sự thật mà anh nói, tốt nhất là nên biết ít hơn một chút sẽ tốt hơn. Như anh thế này, trước đây chỉ ngồi suốt trong văn phòng tại Leningrad, vốn không thể hiểu được những người làm việc thuộc tầng lớp cơ bản như chúng tôi”.

“Có thể trước đây tôi không hiểu, nhưng hiện giờ tôi rất hứng thú tìm hiểu một chút về anh, nhất là những thủ đoạn huấn luyện của anh!”, Makarov kiên quyết đeo bám việc này.

Branch bắt lực nhún vai: “Được thôi, tôi nói cho anh biết, những học viên này không giống chúng ta, trong đầu óc họ đã không còn những khái niệm về quốc gia, dân tộc, vinh dự. Những gì chúng ta phải làm là huấn luyện họ thành một cỗ máy, một cỗ máy máu lạnh vô tình, vận hành trơn trượt và để chúng ta sử dụng. Vậy thì, trước tiên chúng ta phải kích hoạt tâm lý phòng tuyến trong lòng họ, xóa bỏ hết kí ức trước đây của họ. Những người này, tuy đa số đều là những kẻ không cần mạng sống, nhưng trong lòng họ

vẫn còn tạp niệm, tôi cần phải thông qua một biện pháp để gạt bỏ những tạp niệm đó trong lòng họ đi.”

“Chính bằng cách dùng dao khắc lên người họ?”

“Đó chỉ là một cách rất nhỏ. Tôi có cả trọn bộ phương pháp để những học viên này triệt để quên hết quá khứ của họ, từ bỏ nhân cách của mình, xóa bỏ tình cảm của họ. Chỉ sau khi làm được tất cả những điều này, thì họ mới có thể trở thành một cỗ máy thực sự lớn mạnh!”. Branch nói tới đây với tâm trạng rất kích động, nên anh ta lặng lẽ điều chỉnh lại tâm lý của mình rồi nói tiếp: “Còn về số A711209, anh ta là người không chịu nghe lời nhất trong số những học viên. Nguyên nhân thì giống như tôi vừa nói trước đó, trong đầu anh ta vẫn còn rất nhiều tạp niệm, anh ta vẫn muốn quay trở lại quá khứ, vẫn muốn tìm kiếm một cuộc sống điền viên mục ca bình thường. Tôi đã từng cảnh cáo anh ta, dù gì cũng đã tới đây rồi thì đầu óc đừng nghĩ ngợi nhiều thế nữa, thực thi nhiệm vụ của chúng ta là việc duy nhất mà anh ta phải làm. Nhưng A711209 đã không nghe lời cảnh cáo của tôi, trong đầu vẫn đầy rẫy những tạp niệm không hợp thời, bởi vậy tôi đã để Lý Quốc Văn dạy dỗ anh ta một chút.”

Makarov đã đọc ra được chút vị trong lời nói của

Branch: “Cũng có nghĩa là chân tướng của sự việc vừa

không giống như anh nói với tôi là bị thương phải đưa đi

viện, cũng không phải là có ý đồ đào tẩu rồi bị bắn chết tại

hiện trường, giống như trong hồ sơ, mà là bị Lý Quốc Văn

đày đọa đến chết.”

“Họ quá bất cần, dĩ nhiên việc này cũng không thể trách tội Lý Quốc Văn, bởi vì đây là thủ đoạn bắt buộc, còn về ‘ý đồ tháo chạy, bị bắn chết tại hiện trường’ như viết trong báo cáo, thì chẳng cần phải nghi ngờ gì nữa, đây chính là cách giải thích tốt nhất với cấp trên.”

Makarov cúi đầu, trầm ngâm hồi lâu: “Tại sao trong hồ sơ không có họ tên của mã số A711209?”

“Bởi vì người này không chịu nói, hỏi thế nào cũng không chịu nói, vì thế nên đến tận giờ chúng ta cũng không biết được họ tên thật của anh ta!”, Branch chán nản nhún vai.

“Người như vậy sao anh còn giữ anh ta ở lại căn cứ làm gì?”, Makarov không hiểu.

Branch thở dài: “Bởi vì tôi tưởng rằng tôi có thể huấn luyện được anh ta, nhưng kết quả là tôi sai rồi, gã này quả thực quá cứng đầu cứng cổ.”

“Vậy A711209 hiện giờ đâu rồi?”

“Đã xử lý rồi. Được chôn ngoài căn cứ.”

“Chôn chỗ nào?”

“Trong một khe núi cách căn cứ khá xa, tôi và Lý Quốc Văn đi chôn.”

“Tôi muốn đến đó xem sao!”, hiện tại Makarov chỉ muốn xác định xem A711209 sống chết ra sao.

“Khe núi đó thực sự là rất xa căn cứ, cái gã đó lúc chết trông rất giống bị dịch bệnh, thế nên tôi và Lý Quốc Văn mới chôn anh ta ở nơi xa như vậy.”

“Bất luận xa như thế nào tôi cũng phải đi xem, nếu không thì... tôi rất khó tán đồng với phương pháp huấn luyện của anh!”, Makarov nói đầy ẩn ý. Branch đang định mở miệng thì Makarov lại nói tiếp: “Đừng nói

với tôi là anh quên mất chỗ đó rồi, tôi đã bảo rồi đấy, bất luận là xa xôi cỡ nào cũng phải tới đó một chuyến xem sao. Nếu nhìn thấy rồi, tôi sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì cả.”

Branch chán nản bĩu môi: “Được rồi, đợi tới khi nào có thời gian tôi sẽ sắp xếp.”

“Đúng rồi! Còn cả hình vẽ đó nữa, hình vẽ đó tượng trưng cho cái gì vậy? Tại sao anh lại phải dùng hình vẽ đó?”, Makarov đột nhiên nhớ lại cái hình vẽ quái dị đó.

“Chẳng có gì cả, đó chỉ là tô-tem của một bộ lạc cổ xưa. Tôi đã trông thấy nên mới dùng cái hình vẽ đó.”

“Tô-tem của bộ lạc cổ xưa? Anh nhìn thấy ở đâu vậy?”

“Ở gần căn cứ, nếu có dịp tôi sẽ đưa anh đi xem.”

Makarov trầm ngâm gật gù, rốt cuộc hai người cũng kết thúc cuộc nói chuyện không mấy tốt đẹp trong không khí hòa thuận

Hết chương 8. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

59. Chương 9

Chương 9

Khu vực biên giới Trung - Mông không một bóng người.

Khu vực biên giới Trung - Mông có rất nhiều nơi không hề có bóng người, và từ trước tới nay chưa từng được khảo sát. Có những nơi mà cả hai bên đều muốn được hưởng quyền chiếm giữ lãnh thổ, nhưng trong quá trình thám hiểm thực tế thì các Lực lượng vũ trang của mỗi bên đều chưa từng tiến vào trong khu vực này. Đó chính là khu vực không một bóng người, ở đó xảy ra đủ các hiện tượng kì dị, và điều đáng sợ nhất chính là nhìn thấy con người ở trong khu vực này...

1

Đường Phong và Hàn Giang nghe Makarov kể lại xong thì đều vô cùng kinh ngạc. “Nói như vậy thì hình vẽ này đã xuất hiện từ trước đó lâu rồi?”, Đường Phong vội vàng hỏi.

“Ít nhất tôi cũng đã từng nhìn thấy cách đây mấy chục năm!”, Makarov nói.

“Thảo nào trông bác lại căng thẳng như vậy khi nhìn thấy hình xăm trên người những tên áo đen!”, Hàn Giang nói.

“Đúng vậy! Tôi không sao hiểu nổi tại sao mấy chục năm sau trên người những gã áo đen từng được qua huấn luyện này lại có hình xăm đó!”, Makarov lắc đầu.

“Trên người của những thành viên trong tổ chức thù địch với chúng ta đều có hình xăm này, lẽ nào trên người những học viên mà các bác huấn luyện cũng đều có hình xăm này?”, Đường Phong hỏi Makarov.

“Cái này...”, Makarov ngập ngừng một lúc, sau đó chậm rãi nói: “Không! Tôi không dám khẳng định, nhưng sau đó tôi lại nhìn thấy hình vẽ này. Đó là một đoạn ký ức vô cùng đau khổ và khủng khiếp...”

Hai tuần trôi qua nhưng Branch vẫn chưa thực hiện lời hứa với Makarov. Makarov bên ngoài tỏ ra bình thường nhưng trong lòng luôn quẩn quanh suy nghĩ về học viên A711209 và hình vẽ bí ẩn đó.

Makarov không thúc giục Branch, ngược lại anh muốn thử xem rốt cuộc Branch xử trí thế nào. Đồng thời trong lòng anh cũng định sẵn, nếu Branch không cho anh được câu trả lời thỏa đáng, thì anh sẽ báo cáo sự việc này lên cấp trên.

Mấy hôm nay, buổi trưa ăn cơm xong, Makarov chỉ ở trong phòng, muốn ngủ trưa. Nhưng thời tiết khô hạn, nóng nực khiến nhà mái tôn giống như một cái lồng hấp, gió nóng thổi ra từ chiếc quạt điện vốn không thể khiến người ta ngủ được.

Đột nhiên, Branch bước vào, lấy dây da quất quất xuống giường Makarov: “Nếu không ngủ được thì ra ngoài còn hơn.”

“Ra ngoài? Đi bộ?”, Makarov nhìn ra ngoài cửa sổ thấy sa mạc nắng như thiêu như đốt mà đã thấy chóng mặt, “Có gì hay mà đi? Xung quanh đều là sa mạc, đến chỗ bóng cây cũng chẳng có.”

“Không phải anh rất quan tâm tới học viên A711209 sao?”, Branch bình thản nói.

Makarov vừa nghe thấy vậy, liền bật khỏi giường: “Ý anh nói là đưa tôi đi tìm A711209?”

“Còn cả hình vẽ bí ẩn đó nữa.”

“Ồ?”

“Lần trước tôi quên nói với anh. Bọn tôi chôn A711209 trong khe núi có hình vẽ bí ẩn đó.”

“Sao cơ? Khe núi?”, Makarov nhớ lại Lý Quốc Văn cũng từng nhắc tới một khe núi, “Không đúng mà! Anh nói rằng anh và Lý Quốc Văn cùng nhau đi chôn? Nhưng khi tôi hỏi Lý Quốc Văn về hình vẽ bí ẩn đó thì anh ta lại nói rằng anh ta chưa từng tới khe núi đó, xem ra anh ta lừa tôi rồi!”

Branch bật cười: “Việc này anh đừng trách Lý Quốc Văn, lúc cậu ấy đi cùng tôi, tôi không nói cho cậu ta biết ở đó có hình vẽ bí ẩn nào cả, cũng không nói tên cái khe núi đó cho cậu ta biết, bởi vậy cậu ta làm sao biết được. Đây chính là điều mà tôi đánh giá cao ở Lý Quốc Văn, cái gì không cần hỏi là không hỏi, miệng kín như bưng, làm việc đáng tin cậy”.

“Vậy khe núi đó lên là gì?”

“Khe Sói hoang!”

“Khe Sói hoang?”, Makarov không hiểu sao khi nghe thấy cái tên khe Sói hoang thốt ra từ miệng Branch thì anh bỗng rùng mình một cái.

“Tôi cũng nghe thấy cái tên này từ một mục dân cao tuổi gần đó nói.”

“Ở đó có rất nhiều sói hoang à?”

“Không! Tôi không biết. Lúc đến tôi chẳng thấy con sói nào cả, nhưng ở đó chắc chắn là một nơi rất nguy hiểm. Nghe lão mục dân kể thì người hay động vật nào chui vào khe núi đó đều một đi không trở lại, đến cả chim chóc cũng không dám bay qua khu vực khe núi đó.”

“Đáng sợ vậy sao?”

“Ông lão du mục còn nói rằng trong khe núi đó có ma quỷ, phát ra tiếng gào thét, khiến người ta sợ tới nỗi hồn xiêu phách lạc. Tóm lại, theo như lời dân du mục cao tuổi, thì khe Sói hoang là khu vực cấm người vào, còn về truyền thuyết khủng khiếp của nó, ông lão du mục đó có thể kể liên ba ngày ba đêm”, Branch kể lại một loạt truyền thuyết đáng sợ mà mình nghe được từ ông lão du mục.

“Khe Sói hoang đáng sợ vậy sao? Không phải anh với Lý Quốc Văn đều chui vào đó rồi đấy thôi, đáng sợ thật không vậy?”, Makarov không tin, anh cho rằng những điều đó đều do Branch bịa ra để không ỉnh tới khe Sói hoang.

“Tôi và Lý Quốc Văn từng đến đó, hơn nữa còn không chỉ đến có một lần, nhưng chúng tôi chỉ đi loang quanh gần đó rồi nhanh chóng quay về.”

“Bọn anh trông thấy những thứ đáng sợ đó rồi ư?”

“Chúng tôi không nhìn thấy những điều như trong truyền thuyết đáng sợ ông lão du mục đó kể, nhưng chúng tôi nhìn vào sâu trong khe núi thì thấy toàn xương trắng. Hơn nữa... hơn nữa ở đó quả thực không một bóng người, không có gia súc, thậm chí cũng không thấy cả chim chóc bay qua.”

“Các anh đều là đặc công được huấn luyện, mà không dám đi vào trong khe núi đó sao?”

“Kể cả chúng tôi gan có to bằng chừng nào đi chẳng nữa, rồi dù mang theo cả đồ nghề trang bị thì cũng không vào đó được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ở giữa khe núi là biên giới quốc gia, nếu như anh đi qua khe núi, thì tức là anh đã tiến vào biên giới Trung Quốc.”

“Hóa ra là như vậy. Nếu mà như vậy thì tôi càng muốn tới khe Sói hoang đó xem sao.”

Makarov và Branch chuẩn bị lên đường. Branch ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị xong xuôi thì lại trông thấy Makarov mặc bộ quân phục cộc tay thông thường, anh liền cười nhạt: “Đừng có mặc áo cộc tay như vậy, cẩn thận mặt trời ở khe sỏi hoang hun cho anh bong cả hai lớp da đấy!”

“Đến nỗi vậy sao?”, lúc này Makarov mới để ý thấy Branch mặc một bộ rằn ri sa mạc, che kín toàn thân, không lọt lấy khe hở.

“Nếu anh không muốn để lại cái mạng quèn tại khe Sói hoang thì hãy làm theo lời tôi đi!”, Branch nói đầy tự tin.

Makarov đành phải thay bộ rằn ri sa mạc, mang theo súng. Đang định chuẩn bị đi thì thấy Branch lôi từ trong tủ sắt ra một khẩu súng săn đột kích, rồi lại lấy thêm một khẩu AK-47 ném cho Makarov, dặn dò: “Cầm lấy cái này, đề phòng gặp nguy hiểm, súng ngắn không ăn thua đâu”

“Có phải chúng ta ra chiến trường đâu mà cần cái này để làm gì?”, Makarov vẫn cảm thấy Branch cứ nói quá.

“Tôi nói cho anh biết, anh hãy cứ coi đó là chiến trường đi, nếu gặp phải nguy hiểm thì thử xem có thể kiếm được chút mùi vị hoang dã nào không, chúng ta cũng phải cải thiện đời sống một chút”, nói xong Branch lại nhét thêm bốn quả lựu đạn vào người.

Nhìn lại hai người, một người xách khẩu súng săn, thắt lưng giắt lựu đạn, một người vác súng đột kích, trên người đeo đầy đạn, chẳng khác gì Rambo trong phim hành động của Mỹ chuẩn bị lao ra chiến trận. Hai người nhảy lên chiếc xe Jeep, Branch lái xe ra khỏi khu căn cứ, lao vào lòng sa mạc Gobi.

2

Mặt trời rực cháy thiêu đốt sa mạc mênh mông, chiếc xe Jeep vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp trên sa mạc, lao

thăng về hướng tây, tiến sâu vào sa mạc Gobi.

Vượt qua một đồi cát, Makarov cảm thấy địa hình ở đây không còn bằng phẳng như gần khu căn cứ, những cồn cát lớn nhỏ chốc chốc lại xuất hiện. Branch lái xe lên cồn cát rồi lại lao xuống, cả đoạn đường hết cồn cát này lại đến cồn cát khác. Tay lái của Branch điêu nghệ, nên những cồn cát này cũng không khiến anh ta giảm tốc độ. Đây không phải là chiếc xe Jeep già cỗi trước đây nữa, nếu không Branch lái như vậy thì xe cũng tàn, người cũng toi rồi.

“Sao từ trước tới giờ tôi chưa từng đến đây nhỉ?”, Makarov vừa mở miệng là đã ăn ngay một ngụm cát.

“Anh cả ngày ở trong căn cứ đương nhiên chưa từng lối đây rồi!”, Branch lái xe chậm lại.

“Anh từng đưa học viên tới đây huấn luyện chưa?”

“Đến rồi. Chạy đường trường 20 ki-lô-mét”.

“Chạy đường trường 20 ki-lô-mét? Ở đây! Anh khiếp thật đấy!”

“Anh đã trông thấy cồn cát trước mắt chưa?”

Makarov để ý thấy phía trước có một cồn cát cao lớn vắt ngang qua mặt họ: “Trông thấy rồi, cồn cát này thật giống một rặng núi, vừa cao vừa dài”.

“Nó không phải là rặng núi mà là đồi cát, đồi cát di động.”

“Đồi cát di động?”

“Tôi đã đưa học viên tới đây chạy bộ, nhưng chưa từng có ý định vượt qua đồi cát đó, bởi vì sau khi vượt qua đó là sẽ tới vùng nguy hiểm!”, chiếc xe do Branch lái mỗi lúc một chạy chậm lại.

“Vùng đất nguy hiểm? Ý anh nói phía trước là khe Sói hoang sao?”

- “Vượt qua cồn cát này, đi thẳng sẽ tới khu vực khe Sói hoang, chính xác mà nói thì là dải đất ở giữa hoặc gọi là ‘khu hòa hoãn’. Hai bên đều chủ trương khu vực đó thuộc về mình, nhưng trong quá trình triển khai thực tiễn lực lượng vũ trang của cả hai bên đều chưa từng tiến vào khu vực đó!”, Branch giới thiệu.

“Vậy đó chính là ‘khu vực không bóng người’ rồi?”

“Ừm, bởi vậy tôi gọi khu vực này là ‘vùng nguy hiểm’. Khu vực này không có người, ngược lại là nơi sinh sống đặc địa của động vật hoang dã, hơn nữa khí hậu ở đây khắc nghiệt, cũng là nơi xuất hiện rất nhiều hiện tượng kì dị. Ngoài những nguy hiểm này ra thì còn càng cần phải đề phòng gặp người trong ‘khu vực không bóng người’.”

“Gặp người trong ‘khu vực không bóng người’?”, Makarov cảm thấy lạnh toát sống lưng, ở cái nơi khô hạn nóng bức khủng khiếp này mà anh bỗng cảm thấy ớn lạnh.

Nói xong, Makarov bỗng cảm thấy hình như chiếc xe Jeep lại đang bay lên, Branch tăng tốc vượt qua đồi cát trước mặt, sau đó lao thẳng xuống dưới. Makarov bám chặt vào thành xe, nghiêng ngả ngang dọc khiến dạ dày anh muốn lộn nhào. Lúc này anh mới phát hiện thấy, hóa ra phía sau đồi cát còn dốc hơn phía trước rất nhiều.

Sau khoảng năm phút nhào lộn, rốt cuộc chiếc xe Jeep đã dừng lại trên một chỗ bằng phẳng. Mọi việc trở lại như cũ, không có tiếng động cơ rền vang, không có người, không có động vật, cũng không có gió. Trên sa mạc hoang vắng thình như tờ, không trông thấy lấy một dấu tích của sự sống. Makarov bỗng cảm thấy dường như họ đã tới một tình cầu khác.

3

“Chúng ta vẫn ở trên trái đất chứ?”, đối diện với cảnh vật trước mắt, Makarov miệng lẩm bẩm.

“Đương nhiên. Tôi chắc chắn chúng ta không đi xe trên mặt trăng!”, Branch cũng hài hước không kém.

“Ngộ nhỡ chúng ta gặp quân đội Trung Quốc ở đây thì làm thế nào?”, Makarov vô cùng lo lắng hỏi.

Branch ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Đây là một vấn đề, nhưng thường thì quân biên phòng phía Trung Quốc không tới đây đâu.”

“Vẫn phải cẩn thận chút!”, Makarov lên đạn khẩu AK-47.

Branch khởi động lại chiếc xe Jeep, đi về hướng tây.

Trên đường đi họ không trông thấy bóng người nào cả, thậm chí đến cả một con vật cũng không có. “Xem ra kế hoạch săn bắn đi toi rồi!”, Makarov nói.

“Chẳng sao cả! Đúng lúc tôi cũng hứng thú với khe Sói hoang, muốn đến đó xem sao mà!”, mặt Branch tỉnh bơ.

“Ở đây hoang sơ không một bóng người như vậy, thì lấy đâu ra hình vẽ kì lạ của bộ lạc nào đó để lại nhỉ?”, Makarov phóng tầm mắt về phía sa mạc hun hút mà thần thờ.

“Ông già du mục đó đã kể với tôi rằng, thời cổ đại ở đây từng là một nơi cây cỏ tươi tốt, có một bộ lạc rất hùng mạnh sinh sống ở đây.”

“Anh có tin không?”

“Ai mà biết được? Có thể sau này khí hậu biến đổi nên ở đây mới dần khô hạn thế này.”

“Sau đó bộ lạc di rời, vẫn minh tàn lụi. Đây đều là những điều cũ rích!”

“Xem ra anh không tin những truyền thuyết đó nhỉ?”

“Anh phải để tôi trông thấy thì tôi mới tin được.”

“Được thôi! Tôi sẽ để anh trông thấy, sắp rồi!”

Branch tăng tốc, Makarov bỗng nhớ ra gì đó: “về học viên A711209, tôi vẫn còn chút chưa hiểu. Trong lòng anh ta vẫn còn tạp niệm như vậy, không muốn cống hiến cho chúng ta, vậy tại sao còn vượt biên làm gì?”

Branch khẽ hắng giọng: “Người Trung Quốc suy nghĩ rất phức tạp. Ai mà biết được? Sớm biết trước cái gã đó suy nhược như thế, thì ngay từ ban đầu tôi đã không giữ hắn ở lại rồi, tổng thẳng hắn vào tù.”

“Theo ý anh nói thì tức là anh vẫn còn tốt với họ chán hả?”

“Đúng vậy. Những người như họ không gia nhập với chúng ta thì cũng phí nửa đời trong tù. Nếu là anh thì anh sẽ chọn lựa thế nào?”

“Tôi...Makarov cũng chưa từng nghĩ tới việc này.”

Trong lúc Makarov vẫn đang nghĩ ngợi lung tung thì địa hình phía trước lại biến đổi, một dãy núi màu đỏ hiện lên trước mắt họ.

“Đó là cái gì?”, Makarov có chút ngạc nhiên nhìn rặng núi màu đỏ phía xa xa.

“Chúng ta sắp tới rồi!”, Branch lẩm bẩm.

“Khe Sói hoang?”

“Ừm, khe Sói hoang ẩn sâu trong rặng núi màu đỏ đó.”

Trong lúc nói chuyện, chiếc xe Jeep đã lao tới dưới rặng núi màu đỏ. Dưới núi xuất hiện rất nhiều những đá vụn lớn nhỏ, Branch nhàn hạ quay vô lăng, vòng qua đá vụn dưới mặt đất. Makarov cũng không hiểu Branch đi đường nào, nhưng chẳng mấy chốc xe của họ đã rẽ vào giữa hai ngọn núi.

4

Hai bên là dãy núi màu đỏ, đáy khe núi lại là cát vàng phủ kín. Cảnh sắc kì lạ đến mức khiến cho Makarov có cảm giác như đang lạc vào một thế giới khác.

Branch lái xe tới dưới một tảng đá rồi liền nhảy xuống xe: “Phía trước xe không vào được nữa, chúng ta đành phải đi bộ từ đây vào thôi!”

“Đi bộ? Phải đi bao xa?”, Makarov cũng nhảy xuống xe.

“Vậy thì phải xem anh muốn đi bao xa. Nếu như anh muốn xuyên qua khe Sói hoang, thì tôi chưa từng đi qua đó kên không biết bao xa. Tôi đi xa nhất cũng chỉ có đoạn đường từ đây đi vào trong đó khoảng hai mươi phút.”

“Đoạn đường hai mươi phút, vậy được bao xa?”

“Chỉ có hai ba cây số thôi!”

“Hai mươi phút mà anh chỉ đi được có hai ba cây số thôi sao?”

Makarov lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Nhớ lời tôi nói đấy, mỗi bước đi đều phải cẩn thận. Hai ba cây số đó chỉ là miệng hang khe Sói hoang thôi, còn vào sâu bên trong tôi vốn chẳng dám đi.”

“Huyền bí vậy sao?”, trong lòng Makarov, Branch thuộc tuýp người chẳng có gì là không làm được.

Branch không nói thêm gì nữa, hai người vác vũ khí, chậm chậm tiến vào khe Sói hoang. Trong hang núi tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng bước chân của hai người. Makarov nhìn hai bên, nhưng không phát hiện thấy điều thần kì gì trong khe Sói hoang. Thế núi hai bên bằng phẳng,

thảm cát dưới chân - khả năng là lòng sông trước đây khô hạn, giẫm lên đó rất êm chân.

Branch đi trước. Makarov dựa vào quăng đường và thời gian mà Branch, kể để phản đoán quăng đường đi trong hai mươi phút. Họ đã đi được hai mươi phút, không có bất cứ chuyện gì đặc biệt xảy ra, mọi thứ đều bình thường.

Đột nhiên, Branch đi đầu bỗng dừng lại. Makarov vội vàng đi lên hỏi: “Sao thế?”

Branch nhìn Makarov, sau đó chậm chậm nhấc chân phải lên. Lúc này Makarov mới phát hiện thấy dưới chân phải của Branch có một vật dài dài, đã bị anh giẫm thành mấy mẩu.

Makarov cầm một mẩu lên, nhìn một cái, anh bỗng giật thót tim. “Xương người! Là xương sườn!”, anh đưa mẩu xương sườn đó cho Branch.

Branch liếc qua một cái rồi quang mẩu xương đó đi, nói: “Đây đã là gì, càng đi tiếp xương càng nhiều.”

Makarov lúc này mới thực sự cảm thấy khe Sói hoang đáng sợ. Hai người tiếp tục tiến về phía trước, quả nhiên, mỗi lúc một nhiều xương trắng xuất hiện, có của động vật, có của người. Gần như mỗi bước đi của họ đều giẫm lên những mảnh xương trắng này.

“Tôi bắt đầu tin những truyền thuyết của mục dân rồi!”, Makarov nhìn mặt đất đầy xương trắng nói.

“Đáng lẽ anh phải tin từ trước đó.”

“Đây đều là những bộ xương từ niên đại nào vậy?”

“Từ thời cổ đại, cũng có của cận đại. Đây không phải là chuyên ngành của chúng ta, nên để đoàn khảo sát của chính phủ đến khảo sát mới rõ.”

“Đoàn khảo sát?!”, Makarov nghe thấy từ này trong lòng bỗng trào lên một cảm giác dị thường. Anh nghĩ tới lần thám hiểm Trung Quốc đó, địa hình ở đây rất giống ở đây, có lẽ ở đây liền với sa mạc Gobi của phía Trung Quốc! Anh bắt đầu suy nghĩ lung tung.

5

Quãng đường hai mươi phút chẳng mấy chốc đã hết, Branch dừng lại, Makarov giật mình nhìn cảnh tượng trước mặt. Xương trắng trước mặt gần như chất đống thành một bức tường, anh cơ bản không thể đi tiếp, đành phải dừng lại ở đây.

“Chỗ xa nhất mà tôi tới là chỗ này, phía trước rất khó đi qua”, Branch chỉ đống xương trắng đồ sộ trước mặt nói.

“Có lẽ từ cạnh đồi đất đỏ có thể vượt qua đống xương này!”, Makarov nhìn hai dãy núi màu đỏ không cao lắm ở hai bên nói.

“Thôi đi, vượt qua đó cũng chẳng để làm gì. Tôi tính đi tiếp về phía trước năm, sáu cây số là tới đường biên giới rồi, hơn nữa vượt qua đó có khi còn có cảnh tượng khủng khiếp hơn đợi chúng ta đấy.”

Makarov gật gù, đột nhiên nhớ ra việc chính: “Tô-tem mà anh bảo rằng phát hiện thấy ở đây đâu?”

“Khà khà, anh vẫn chưa trông thấy sao? ở đây chỗ nào cũng có!”, Branch cười nói.

“Chỗ nào cũng có!”, Makarov giật mình, nhìn hai bên vách núi. Quả nhiên, anh nhìn thấy một hình vẽ to trên vách đá màu đỏ bên phải, không biết là chất màu trắng gì tạo thành, trên cả vách đá màu đỏ vẽ hình một con sói, rồi trên mình sói lại vẽ một con chim ưng đang dang cánh.

Không hiểu sao, lúc Makarov nhìn thấy bức tranh trên vách đá, sống lưng bỗng thấy lạnh toát, nhưng điều khiến anh hoảng sợ vẫn còn ở phía sau. Chỉ thấy Branch

cúi người tiện tay nhặt một mảnh xương sọ của cừu hoang lên, đưa cho anh, nói: “Còn cả cái này nữa.”

“Cái này?”, Makarov nghi ngờ đón lấy mảnh xương sọ cừu hoang, mắt anh lập tức trợn trừng lên. Ở chính giữa mảnh xương sọ, hình vẽ bí ẩn đó nghiêm nhiên hiện lên rõ mồn một. Tuy đã trải qua bao năm mưa nắng, gió cát mài mòn, nhưng hình vẽ trên mảnh xương sọ vẫn vô cùng rõ nét. Đó là một màu đỏ sậm kì dị, rất giống màu đỏ của đồi đất hai bên khe Sói hoang.

Trong khi Makarov vẫn còn kinh ngạc thì Makarov lại đưa cho anh một mẩu xương sọ của con bò, cũng giống hệt như trên xương sọ cừu hoang, ở chính giữa mảnh xương sọ này cũng xuất hiện ký hiệu bí ẩn đó. Ngay sau đó, Branch lại nhặt một mẩu xương sọ của con ngựa lên, trên đó lại khắc ký hiệu bí ẩn giống hệt như vậy. Cuối cùng, Branch đưa cho Makarov một mẩu xương sọ người.

Đôi tay Makarov run rẩy đón lấy mẫu xương sọ người, ở chính giữa vị trí mảnh xương này vẫn là hình vẽ đó. Hình vẽ đó mới nổi bật, mới bắt mắt làm sao.

“Giờ thì anh tin tôi nói rồi chứ!”

“Mảnh xương này giống như có từ mấy trăm năm nay rồi!”, Makarov phán đoán.

“Không sai! Phần lớn xương ở đây tôi thấy đều có mấy trăm năm lịch sử rồi, đặc biệt là những mảnh xương có khắc tô-tem cổ xưa này.”

“Theo anh thì những mẫu xương này là do ai để lại? Lẽ nào đúng thật là ma quỷ trong khe Sói hoang đã ăn những người và động vật này, rồi khắc để lại những hình vẽ bí ẩn?”

“Khà khà, chúng ta là những kẻ theo chủ nghĩa duy vật, đương nhiên không tin vào chuyện ma quỷ đó. Anh có biết Thành Cát Tư Hãn không?”, Branch đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên biết! Người chinh phục đại lục Âu Á.”

“Anh có biết sau khi Thành Cát Tư Hãn viễn chinh châu Âu thì chết ở đâu không?”

Makarov lắc đầu, anh không hiểu lắm về lịch sử Đông phương. Nhưng trong giây phút này, trong đầu anh bỗng lóe lên gương mặt vừa quen lại vừa lạ - Lương Vân Kiệt! Makarov đột nhiên nhớ ra, trong đội thám hiểm, Lương Vân Kiệt đã từng kể cho anh nghe về lịch sử Tây Hạ: “Ồ! Hình như tôi có chút ấn tượng, cuối cùng Thành Cát Tư Hãn chết tại Tây Hạ!”

“Đúng! Lãnh thổ thuộc đường biên giới chính là đất Tây Hạ mấy trăm năm trước, đường biên giới phía bắc chính là cao nguyên Mông cổ, còn khe Sói hoang mà hiện tại chúng ta đang đứng, lúc đó chính là vị trí nằm giữa Mông Cổ và Tây Hạ.”

“Ý anh là năm đó Thành Cát Tư Hãn công kích Tây Hạ chính là tiến quân từ khe Sói hoang?”, Makarov ngạc nhiên.

“Tôi không phải là nhà sử học, cái này tôi không nói được, nhưng tôi dự đoán rất có khả năng đại quân của Thành Cát Tư Hãn và người Tây Hạ đã từng xảy ra đại chiến ở đây.”

“Bởi vậy đồng xương khổng lồ này chính là sau đại chiến năm đó để lại?”

“Tôi nghĩ như vậy. Nhưng ai mà biết được? Đối với người phương Tây chúng ta mà nói thì phương Đông đều rất bí ẩn!”, Branch nói và quăng mảnh xương trên tay xuống.

“Nhưng phải giải thích thế nào về những hình vẽ bí ẩn trên xương sọ này đây?”

“Có lẽ đây là một loại nghi thức thần bí của bộ lạc địa phương thời đó!”

Makarov cẩn thận đặt mảnh xương sọ trên tay xuống, sau đó lùi lại vài bước. Anh không hiểu tại sao mình lại lùi lại như vậy, có lẽ là do xuất phát từ sự tôn kính những dũng sỹ trước mặt.

Branch định quay về thì Makarov bỗng kéo anh lại: “Còn A711209 đâu?”

“Đừng vội! Anh sẽ gặp anh ta ngay thôi!”, nói xong, Branch dẫn Makarov đi lên gò đất bên trái.

6

Makarov cùng Branch leo lên gò đất bên trái. Chẳng mấy chốc, Makarov phát hiện thấy trên gò đất có một khẩu súng trường cắm thẳng, đầu súng hướng thẳng lên trời, thân cắm sâu trong cát. Anh ngạc nhiên nhìn khẩu súng ra, tỉ mỉ quan sát.

“Sao ở đây lại có khẩu AK-47?”

“Anh nhìn kĩ đi, đây không phải AK-47 đâu.”

Makarov hơi sững sờ, Branch giải thích: “Khẩu súng này rất giống AK-47, nhưng chính xác mà nói, đây là khẩu súng bắn tỉa tự động kiểu 56 do Trung Quốc sản xuất.”

Lúc này Makarov mới chú ý tới sự khác biệt của khẩu súng trong tay với khẩu AK-47: “Sao ở đây lại có súng Trung Quốc? Lẽ nào quân đội Trung Quốc từng tới đây?”

“Có khi thế, cũng giống như hôm nay chúng ta tới đây vậy.”

“Không! Không phải anh nói rằng khe Sói hoang không ai có thể xuyên qua sao?”

“Có lẽ họ vượt qua biên giới từ đường khác, sau đó mới tới đây!”, Branch suy đoán.

“Tại sao họ lại tới đây? Lẽ nào cũng giống chúng ta, vì tò mò? Tại sao lại để súng này lại đây? Nhìn khẩu súng này vẫn chưa mục nát gì cả, có khi cũng mới để lại đây

thôi!”, Makarov nói xong liền trở nên căng thẳng, anh nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường.

“Đừng lo lắng, anh phải biết rằng ở đây quanh năm không có mưa, bởi vậy tốc độ mục nát của bất cứ vật gì cũng chậm hơn so với những nơi khác, hơn nữa còn rất chậm, rất chậm!”, Branch giải thích.

“A711209 đâu?”

“Ở ngay dưới chân anh.”

“Hả?”, Makarov giật mình lùi lại một bước.

“Tôi và Lý Quốc Văn chôn anh ta xong, vừa hay nhặt được một khẩu súng trong hang nên cắm nó ở đây để đánh dấu”, Branch nói.

Branch lấy từ trong ba lô ra chiếc xẻng sắt mini, chuẩn bị đào đất cát dưới chân lên để xác định xem A711209 có thực sự bị chôn ở đây không.

Nhưng đúng lúc này, Branch bỗng hét toáng lên: “Đợi đã! Trước khi anh đào lên, tôi có hai việc muốn nhắc anh”.

Makarov ngừng đầu nhìn Branch, nói: “Nói đi!”

“Thứ nhất, sau khi anh đã xác nhận A711209 được chôn ở đây xong, thì không được nhắc lại việc này nữa, không được để những người khác trong căn cứ biết chuyện, càng không được báo cáo với cấp trên!”, giọng Branch kiên định lạ thường, hoàn toàn là giọng ra lệnh.

Makarov nghĩ tới việc mình phải thay Branch giấu giếm chuyện này mà không khỏi buồn phiền, nếu biết trước thế này thì thà không quan tâm tới chuyện này còn hơn! Nhưng sự việc đã tới nước này rồi, nhìn bộ dạng Branch, nếu mình không đồng ý thì e rằng... nghĩ tới đây, Makarov gật gật đầu: “Được rồi! Tôi đồng ý. Thứ hai là gì?”

Branch thấy Makarov đã đồng ý cùng mình giấu giếm chuyện này thì nét mặt liền lộ ra vẻ tươi cười quái dị, anh ta nói: “Thứ hai hả, đừng có trách tôi không nhắc nhở anh, ở đây quanh năm không có mưa, thì thể con người có thể hàng năm không phân hủy. Tuy A711209 đã bị chôn ở đây hơn nửa năm rồi, nhưng anh ta biến thành bộ dạng khủng khiếp thế nào thì tôi cũng không biết nữa, tốt nhất anh nên chuẩn bị trước tâm lý đi!”

“Cảm ơn lời nhắc nhở của anh. Dù gì thì chúng ta cũng là đặc công, vậy sao mà phải sợ nhìn thấy xác chết?”, Makarov hình như đã chuẩn bị trước tâm lý.

Chiếc xẻng sắt công binh chỉ đào vài đường là Makarov đã phát hiện ra một số vật dụng rách nát dưới lớp đất cát. Anh cẩn thận nhận dạng, đây quả thực là đồng phục của học viên thường mặc. Tiếp tục đào, chẳng mấy chốc, một thi thể vẫn chưa phân hủy hẳn hiện lên trước mắt Makarov.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi Makarov tận mắt nhìn thấy thi thể khủng khiếp này thì cũng không tránh khỏi bị nôn thốc nôn tháo; anh đã nôn mửa hết cả bữa trưa ra ngoài.

7

Branch vội vàng đỡ Makarov. Makarov hắt hắt tay rồi nhìn lại thi thể khủng khiếp đó, hai hố mắt trống rỗng

Sâu hoắm, da trên mặt đã tan hết, những thớ thịt bị hun khô dính kết vào nhau, đằng sau gáy của cái xác khô có một cái lỗ sâu hoắm. Makarov trông thấy xung quanh trên phần da vẫn chưa hoàn toàn bị phân hủy đó, vẫn còn một hình thù bí ẩn, khiến anh giật bắn mình, không dám nhìn cái xác đó thêm nữa.

“Tôi đã cảnh cáo anh từ đầu rồi, anh nhất định đòi xem cơ!”, Branch vừa đỡ Makarov dậy vừa nói, giọng điệu còn có chút khinh miệt.

Makarov mặc kệ Branch, loạng choạng đi xuống dưới gò đất. Phía sau, Branch đã nhanh chóng chôn lại cái xác khô, rồi vội vàng chạy theo Makarov.

Hai người quay lại khe Sói hoang. Makarov đứng dưới đáy hang, hoảng loạn. Anh quay đầu nhìn lại đồng xương trắng chất thành núi, chán nản lắc đầu. Đột nhiên, một luồng sương trắng từ trong hang bốc lên, làn sương trắng đó từ nơi sâu nhất của khe Sói hoang bay ra miệng hang. Makarov giật mình nhìn làn sương trắng: “Sao nơi... nơi khô hạn thế này mà lại có khói sương được?”

Branch cũng hoảng hốt nhìn về nơi sâu hun hút của khe Sói hoang: “Tôi đến đây mấy lần mà chưa từng nhìn thấy sương... sương trắng này.”

Cùng với làn sương trắng bay ra, trong đáy hang hình như vọng ra tiếng người hét, tiếng ngựa hí. Theo phản xạ Branch vội vàng móc lựu đạn trong người ra. Làn sương trắng đó càng lúc càng gần, tiếng người hét ngựa hí cũng càng lúc càng to, Makarov và Branch bắt giác lùi lại phía sau.

Branch móc ra hai quả lựu đạn. Sau hai tiếng nổ lớn, anh hét lên với Makarov: “Chạy mau!”

Hai người chạy thực mạng, lao như bay ra khỏi cửa hang, khi quay lại nhìn thì làn sương trắng đó đã tan hết, tiếng người hét ngựa hí cũng không thấy đâu nữa. Hai người tựa vào chiếc xe Jeep, thở hổn hển. Họ không biết rằng nhờ lựu đạn đã xua đuổi được yêu tinh ma quỷ hay là ban này chỉ là ảo giác của họ, hai người hoang mang thần thờ trở về căn cứ.

“Sau khi quay về căn cứ tôi đã ốm một trận thập tử nhất sinh, thường xuyên mơ thấy ác mộng, trong mơ toàn thấy hiện lên cái xác khô khủng khiếp và hình vẽ quái dị đó. Nhưng kể ra thì cũng lạ, sau khi rời khỏi căn cứ, thì tôi không còn mơ thấy những cảnh tượng khủng khiếp đó nữa. Tôi tưởng rằng mình đã quên sạch chúng rồi, nhưng thật không ngờ bây giờ ác mộng đã quay trở lại!”, cuối cùng Makarov đã kể lại xong những điều khủng khiếp mà ông gặp phải trong khe Sói hoang.

Hàn Giang chau mày lại: “Tô-tem cổ xưa? Lẽ nào đây chính là tô-tem của người Đảng Hạng?”

“Có thể là vậy, vì thế mà ở đây chúng ta lại nhìn thấy cái hình vẽ khiến tôi bất an này!”, Makarov nói.

“Nghe bác kể vậy thì đồng nghiệp Branch của bác hình như rất có vấn đề đấy!”, Hàn Giang nói.

“Ý cậu nói về hành động anh ta xăm hình vẽ đó lên người học viên nào không nghe lời?”

“Đúng vậy! Tàn nhẫn hay không, chúng ta tạm thời không bàn luận, nhưng tại sao anh ta phải xăm hình vẽ đó lên? Lẽ nào chỉ vì nhìn thấy nó trong khe Sói hoang mà đã hứng thú như vậy?”, Hàn Giang hỏi lại.

“Lúc đó tôi cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng sau khi nghe anh ta giải thích thì tôi cũng không nghi ngờ thêm nữa. Nhưng sau này, khi gặp phải những gã áo đen trên người có xăm hình vẽ đó, thì nó đã khiến tôi không thể không ngẫm nghĩ lại chuyện này.”

“Cháu có thể suy luận thế này không nhé, ban đầu, trên người những thành viên trong đội ngũ họ huấn luyện đều có hình xăm này. Đây là một loại ký hiệu, một ký hiệu của tổ chức bí ẩn. Không biết chừng là một tổ chức bí ẩn của KGB các bác!”, Hàn Giang mạnh dạn suy đoán.

“Sao cơ? Cậu nói rằng trên người những học viên đó đều có hình xăm này?”, Makarov cảm thấy kinh ngạc, “Tổ chức bí ẩn?! Không, điều này là không thể, nếu là do KGB làm thì tôi không thể không biết.”

“Tóm lại, cháu cho rằng điều này rất quan trọng. Cháu bỗng cảm thấy những chuyện mà bác vừa kể có liên quan tới những gì mà Yelena điều tra được về Stechkin, Brainin và những người khác!”, Hàn Giang tiếp tục suy đoán.

“Kể từ sau khi Stechkin vượt ngục, Brainin bị chết cháy, tôi cũng nghĩ tới chuyện này, và hiện giờ có thể khẳng định, nội bộ KGB chắc chắn có vấn đề. Nhưng vấn đề này chúng ta rất khó điều tra ra từ những người trong KGB năm đó, Isakov chết tại Afghanistan, Branch chết vì

nổ máy bay, Brainin cũng bị thiêu chết, còn cả rất nhiều người biết chuyện năm đó cũng không còn nữa.”

“Vẫn còn Stechkin, xem ra nếu muốn giải mã được mớ bí ẩn của KGB, thì chúng ta chỉ có cách tìm thấy Stechkin thôi!”, Hàn Giang nói tới đây liền lấy chân đá cho Đường Phong đang trầm ngâm suy tư một cái: “Này, nghĩ cái gì thế hả? Chẳng thấy nói gì cả?”

Đường Phong lúc này mới định thần lại: “Ban này nghe những gì mà lão Mã trải qua tại khe Sói hoang, tôi bỗng nghĩ tới một việc, có khi nào khe Sói hoang đó chính là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta cần tìm?”

Đường Phong nói vậy khiến mắt Makarov sáng lên. Đường Phong lại nói tiếp: “Trước đây lão Mã đã kể cho chúng ta về tình hình của đội thám hiểm, Lương Văn Kiệt cũng kể lại một chút tình hình. Từ những gì họ kể lại thì địa điểm mà cuối cùng đội thám hiểm mất tích, có rất nhiều điểm tương đồng với khe Sói hoang mà lão Mã kể.”

“Đúng vậy, lúc đó khi trông thấy khe Sói hoang tôi đã cảm giác nơi đó có chút quen quen. Nhưng tôi có thể nói rõ với cậu rằng, đội thám hiểm năm đó chắc chắn chưa tới khe Sói hoang. Bởi tôi nhớ rất rõ những ngày cuối cùng của đội thám hiểm, tuy chúng tôi đã đi sâu vào trong sa mạc Badain Jaran, nhưng có thể khẳng định chúng tôi chưa từng tới khe Sói hoang.”

“Bất luận thế nào thì chắc chắn khe Sói hoang cũng liên quan tới Tây Hạ, và cũng có liên quan tới sự mất tích của đoàn thám hiểm!”, Đường Phong vẫn tiếp tục phán đoán của mình.

“Liên quan tới Tây Hạ thì không sai, nhưng có phải là nơi gọi là Hạng Hải Mật Thành, hoặc có phải là nơi mà đội thám hiểm năm đó gặp nạn hay không, thì vẫn còn rất khó để quyết định.”

“Được rồi! Hai người đừng nói những chuyện vô ích đó nữa, đó là chuyện sau này, hiện giờ chúng ta đang mắc kẹt ở đây đây này!”, Hàn Giang cắt ngang thuộc thảo luận giữa Đường Phong và Makarov.

Ba người lại chìm trong sự im lặng đáng sợ.

Hết chương 9. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

60. Chương 10

Chương 10

Cuộc trốn chạy tuyệt vọng.

“Hiện tại cục diện quốc tế đã biến đổi rất nhiều so với vài năm trước đây, diễn biến nội tình của Trung Quốc đang dần ổn định, nên lãnh đạo cấp cao đã Lộ ra ý muốn cải thiện quan hệ với Trung Quốc. Bởi vậy, khả năng đồng chí Yuri Andropov sẽ vĩnh viễn không dùng tới quân cờ là chúng ta nữa đâu. ”

1

Sau một hồi trầm ngâm, Hàn Giang đột nhiên hỏi Makarov: “Hồi còn ở căn cứ, bác nhìn thấy hình vẽ bí ẩn đó, vậy sau này thế nào? Branch chết rồi còn những học viên khác thì sao?”

“Hàn! Đây chính là chuyện thực sự khiến tôi hoảng sợ mà tôi muốn kể cho cậu!”, sắc mặt Makarov rất nghiêm trọng.

“Ô? vẫn còn chuyện khiến bác cảm thấy sợ hãi hơn sao?”, Hàn Giang và Đường Phong đều ngạc nhiên.

“Các cậu có còn nhớ người đàn ông mà tôi gặp ở nhà ga Saint Petersburg không?”, Makarov hỏi lại hai người.

Nhớ. Bác nói rằng đó là đồng nghiệp của bác trong

KGB.”, Đường Phong nói.

“Ừm, người đó chính là trung tá sau này đã tới căn cứ Tiền Tiến để thay chúng tôi, ông ấy tên là Shchedrin”.

“Ồ! Xem ra người này biết cũng không ít chuyện đâu!”, Hàn Giang nói.

“Trước khi tôi tới căn cứ Tiền Tiến đã từng cộng sự với Shchedrin một thời gian, bởi vậy chúng tôi cũng được coi là quen biết nhau. Nhưng kể từ sau khi Shchedrin tiếp quản căn cứ Tiền Tiến thì tôi cũng không gặp lại ông ấy nữa, bởi vậy chuyện liên quan tới căn cứ sau này tôi không biết gì cả. Mãi cho tới khi gặp lại nhau tại Saint Petersburg, ông ấy mới kể lại cho tôi nghe về chuyện ở căn cứ Tiền Tiến sau này!”

“Xảy ra chuyện gì ư?”. cả Đường Phong và Hàn Giang đều ngạc nhiên.

“Thì cũng giống như việc tôi tham gia vào đội thám hiểm Trung Quốc năm đó đã thay đổi số phận của mình vậy, những việc xảy ra tại căn cứ sau này cũng đã thay đổi cuộc đời của Shchedrin. Bởi vì căn cứ xảy ra chuyện nên Shchedrin đã bị cách chức để điều tra, rồi cuối cùng bị cho phục viên sớm, vì vậy mà mới có một doanh nhân Shchedrin thành đạt sau này.”

“Cháu không quan tâm số phận của ông Shchedrin đó, rốt cuộc sau đó căn cứ đã xảy ra chuyện gì vậy?”, Hàn Giang nôn nóng hỏi.

“Hàn, đừng nóng vội, sau đó tôi đã bảo Yelena đến gặp Shchedrin, hỏi han được rất nhiều tình tiết, để tôi nghĩ lại đã, tôi... tôi nên bắt đầu kể từ đâu đây nhỉ?”, lúc này, từng mảnh vỡ kí ức cùng những lời kể lại của Shchedrin không ngừng giao thoa, va đập trong đầu Makarov. Cuối cùng, một bức tranh đậm máu dần dần, dần dần hội tụ trong đầu Makarov, chậm chậm mở ra...

Sau khi Branch chết, tổ điều tra được cấp trên phái tới nhanh chóng xác định Branch chết là do sự cố máy bay. Lo hậu sự cho Branch xong xuôi, Makarov nhận lệnh của tổng bộ, tổng bộ sẽ cử một trung tá tới để thay vị trí của Branch. Makarov không biết vị Shchedrin này có phải là Shchedrin đã từng cộng sự với mình hay không, nhưng cậu Shchedrin mà anh quen vẫn chưa phải là trung tá.

Hôm nay, Makarov kéo trung úy Nicholas lái xe tới địa điểm máy bay trực thăng hạ cánh ngoài căn cứ, chờ đội trung tá mới được phái tới. Makarov nhìn trời, ngày đẹp trời nắng gió hiem thấy, vậy là anh liền so sánh: “Nicholas, vị trung tá này may mắn hơn tôi đấy! Hôm tôi tới căn cứ, bão cát hại tôi tới nỗi phải hạ cánh tại nơi cách đây hơn chục cây số. Có lẽ vận đen đã đeo bám lấy tôi và Branch kể từ giây phút đó.”

“Đúng vậy! Lúc đó tôi đi đón các anh. Đồng chí trung tá, cho phép tôi nói thẳng, sao giờ anh cũng trở nên mê tín vậy? Trước đây tôi thấy anh có thể này đâu! Có phải do cái chết của đồng chí Branch không?”, trung úy Nicholas hỏi.

“Có lẽ là vậy! Phải chăng con người ở nơi này lâu rồi sẽ cảm thấy thế sự vô thường!”, Makarov than thở.

Trong lúc hai người đang trò chuyện thì phía xa vọng lại tiếng gió to, một chiếc trực thăng Mi-8 từ phía bắc bay tới. Makarov và Nicholas vội lấy tay bịt mũi bịt miệng, né người nép sau chiếc xe Jeep. Đội sau khi chiếc trực thăng đỗ lại, hai người mới chui ra từ đằng sau xe Jeep.

Cửa khoang chiếc trực thăng đã mở ra, trung tá Shchedrin xuất hiện trước mặt Makarov. Lúc này Makarov mới chắc chắn đây chính là Shchedrin mà anh quen biết.

Sau khi hai người ôm chặt lấy nhau, Makarov cười, nói: “Không ngờ lại gặp anh ở đây, lúc tôi nhận được lệnh còn nghĩ sao Shchedrin lại là trung tá nhỉ? Hóa ra là anh được thăng chức cao rồi.”

“Cái gì mà chức cao chứ! Nếu đám người của tổng bộ đó không đặc cách thăng một cấp cho tôi, thì ai chịu tới cái nơi quái quỷ này làm gì!”, Shchedrin oán thán.

“Xem ra anh cũng không uống công tới đây!”

“Đặc cách thăng chức đương nhiên là việc tốt, nhưng nếu giống như Branch phải bỏ mạng ở cái sa mạc hoang vu này thì đáng là gì chứ!”, trung tá Shchedrin tính toán rất kĩ.

“Ồ! Không ngờ Branch lại... Thực ra chẳng bao lâu nữa là anh ấy được điều động quay về, cuộc đời đúng chẳng biết thế nào!”, Makarov than thở.

Sau khi Shchedrin và trung úy Nicholas gặp nhau xong, ba người cùng về căn cứ. Shchedrin được sắp xếp ở trong căn buồng cũ của Branch.

2

Trong đêm hôm đó, Makarov giới thiệu sơ qua về tình hình ở căn cứ cho Shchedrin, sau đó giao cho Shchedrin chìa khóa trước đây do Branch giữ, rồi mở chiếc tủ sắt ra, cùng Shchedrin kiểm tra, đếm lại kinh phí và súng ống đạn dược.

Makarov đếm rất cẩn thận, còn Shchedrin lại nhờn nhơ như không. Makarov đếm xong, Shchedrin cười, nói: “Ivan, anh làm việc cẩn thận thật đấy!”

“Không! Tôi vẫn còn kém xa so với Branch đấy!”, Makarov khiêm tốn nói.

“Làm việc cẩn thận chẳng có gì sai, nhưng nhiều lúc phải phân rõ ranh giới một chút, giống như Branch vậy, ở đây có cố gắng mấy cũng chẳng ai biết, kết cục còn bỏ mạng lại đây.”

Tuy Makarov đã từng bất hòa với Branch, nhưng anh cũng không thể chấp nhận người khác đánh giá về Branch như vậy, nhất là sau khi Branch chết. Anh không buồn để ý tới Shchedrin, vẫn chăm chú kiểm tra một lượt kết sắt và tủ xem đã khóa cẩn thận hay chưa.

Shchedrin bỗng cười, nói: “Ivan, lần này tôi từ tổng bộ tới, nghe thấy không ít tin tức. Hiện giờ tôi có một tin tốt và một tin xấu muốn nói với anh. Vậy anh muốn nghe tin nào trước?”

Makarov thừa biết Shchedrin từ trước tới nay vốn là người thạo tin: “Vậy thì nghe tin xấu trước đi!”

Shchedrin nhún vai: “Thực ra cái tin xấu này đối với anh mà nói lại là tin tốt, còn đối với tôi cũng là..

“Vậy anh nói tin tốt trước đi vậy!”, Makarov lại không thấy hứng thú với tin xấu nữa.

“Tin tốt là anh sắp được điều đi rồi!”

“Ồ!”, Makarov sững sờ, “Đây đúng là một tin tốt lành. Nhưng tin tức của anh có đáng tin không đấy?”

“Tuyệt đối đáng tin cậy! Trong vòng nửa năm lệnh điều chuyển của anh chắc chắn sẽ tới, có khi không tới nửa năm!”, Shchedrin tự tin nói thẳng.

“Anh khẳng định vậy sao?”, Makarov bán tín bán nghi.

“Đương nhiên. Hém nữa khả năng năm nay anh sẽ được thăng chức lên đại tá; anh xem tôi đem tới cho anh bao nhiêu là tin tốt lành.”

“Cấp trên đã nghĩ cử được ai tới thay tôi chưa? Anh phải biết rằng, nếu không vì cái chết của Branch, anh cũng không bị phái đến đây. về lý thì cả tôi và Branch đều. sắp được điều về rồi, nhưng vì không ai đồng ý thay chúng tôi, bởi vậy mới..Makarov đã được gió cát sa mạc tôi luyện cho thật trấn tĩnh từ lâu rồi.

“Người thay thế anh? Anh yên tâm đi, có lẽ vĩnh viễn cũng không có người thay thế anh đâu.”

“Ý anh là gì?”, Makarov nghi ngờ nhìn Shchedrin.

“Đây chính là tin xấu mà tôi muốn nói với anh, tôi nghe được ở tổng bộ rằng: cấp trên đã có ý phá bỏ căn cứ Tiền Tiến này.

“Sao cơ? Phá bỏ căn cứ?!", Makarov rất bất ngờ. “Những học viên đó tới đây cũng kết thúc khóa huấn luyện rồi, sao lại hủy bỏ? Không phải chuẩn bị phái họ tới Trung Quốc sao? Như vậy thì bao tâm huyết của chúng tôi mấy năm nay đều đổ đi cả ư?”

“Khà khà”, Shchedrin bật cười, “Ivan, trước đây tôi đã nói với anh rồi, quan tâm tới chính trị một chút, trong mắt những chính trị gia thì chúng ta cũng chỉ là những quân cờ mà thôi, khi nào cần dùng tới anh thì sẽ đặt anh lên, khi nào không cần dùng anh thì sẽ bỏ anh xuống.”

“Cũng có nghĩa là những quân cờ chúng ta hiện không dùng tới nữa?”

“Kết cục cuối cùng thế nào thì hiện giờ cũng khó nói, cấp trên vẫn đang quan sát tình hình. Hiện tại cục diện quốc tế đã biến đổi rất nhiều so với vài năm trước đây, tình hình nội tình của Trung Quốc đang dần ổn định, lãnh đạo cấp cao đã lộ ra ý muốn cải thiện quan hệ với Trung Quốc. Bởi vậy, khả năng đồng chí Yuri Andropov sẽ vĩnh viễn không dùng tới quân cờ là chúng ta nữa đâu.”

“Ban đầu chính ông ấy là người đã cử tôi tới đây đây!”, Makarov lẩm bẩm, tuy có thể quay về nhà khiến anh vui mừng, nhưng việc dỡ bỏ căn cứ Tiên Tiến lại khiến anh cảm thấy tâm huyết của mình và Branch bao năm nay coi như bỏ đi.

“Kết thúc mọi chuyện ở đây? Kết thúc thế nào?”

“Tôi đoán rằng căn cứ sẽ bị dỡ bỏ, những học viên này sẽ bị tổng vào tù, vậy đó.”

“Tổng vào tù?”, Makarov giật thót tim, anh lại động lòng trắc ẩn.

“Đúng vậy! Những người này vốn là những phần tử nguy hiểm, lại cộng thêm mấy năm nay được huấn luyện thì càng nguy hiểm hơn, bởi vậy nhất định phải đưa họ trở lại nhà tù.”

Makarov đã nghĩ ngợi từ lâu rằng, đối với những học viên này, nếu bị phái tới Trung Quốc thì sẽ lành ít dữ nhiều, nếu bị bắt giam trở lại thì những lời hứa ban đầu của Branch với họ đều chỉ là con số không. Nhưng kể từ khi nghe được cái kết cục này từ Shchedrin, anh không khỏi trở nên buồn phiền.

“Những gì tôi nói hôm nay anh phải giữ bí mật đấy, tuyệt đối không được để lộ cho những học viên đó biết, nếu không thì hai chúng ta đen đủi phải biết!”, Shchedrin dặn dò Makarov.

Makarov gật gù, đương nhiên anh cũng hiểu rằng, nếu những lời này mà truyền tới tai những học viên đó thì hậu quả sẽ thế nào.

3

Hôm sau, Makarov giới thiệu Shchedrin ra mắt toàn thể học viên. Anh đặc biệt giới thiệu Lý Quốc Văn với Shchedrin: “Đây là thành viên có năng lực cứng nhất của chúng ta ở đây, cũng là học viên có thành tích huấn luyện tốt nhất.”

Shchedrin mỉm cười, phá lệ bắt tay Lý Quốc Văn, nói một câu: “Tôi nhớ cậu rồi!”

Quả thực là Shchedrin đã nhớ tới Lý Quốc Văn. Sau khi Makarov được điều đi, Shchedrin giao phó thẳng trọng trách huấn luyện học viên cho Lý Quốc Văn, bởi anh đã nhận được thông tin chính xác, căn cứ sẽ nhanh chóng bị dỡ bỏ.

Shchedrin nhìn những học viên vẫn đang kiên trì tập luyện ngoài cửa sổ, trong lòng sốt ruột chờ đợi tờ giấy ban bố dỡ bỏ căn cứ Tiên Tiến. Kể từ sau khi Makarov đi, căn cứ không được bổ sung thêm bất cứ trang bị nào, kinh phí cũng ngày càng ít, đã dần giảm xuống chỉ còn bằng một nửa của năm ngoái, nhưng tờ giấy ra lệnh dỡ bỏ căn cứ mãi mà vẫn chưa tới.

Cứ như vậy chờ đợi trong vòng hai năm, mãi cho tới một ngày mùa thu, trên sa mạc Gobi bỗng có trận tuyết rơi hiếm có, Shchedrin rốt cuộc cũng đã chờ đợi được tờ giấy mệnh lệnh dỡ bỏ căn cứ Tiên Tiến. Phía sau niềm phấn

khởi, anh lại bị nỗi lo lắng bao trùm: theo như mệnh lệnh của cấp trên, thì sẽ phải áp giải toàn bộ 48 học viên tới nhà tù Irkutsk, sau đó anh mới có thể kết thúc nhiệm vụ tại căn cứ Tiên Tiến.

Từ sau khi Makarov đi, Shchedrin liền dọn tới phòng của Makarov, bởi anh luôn cảm thấy trong phòng của Branch toàn ám khí. Đường như âm hồn của Branch vẫn chưa siêu thoát, nên đã khiến Shchedrin nằm mơ thấy ác mộng triền miên.

Lúc này, Shchedrin đã chuẩn bị mất hai tuần cho cái gọi là “kết thúc mọi thứ”. Anh nhìn tuyết rơi vẫn đang bay lất phất ngoài cửa sổ, đầu óc đã để ở Mátxcova tự lúc nào.

“Đúng là phải kết thúc tất cả những thứ này!”, Shchedrin lẩm bẩm.

Đột nhiên, ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Schedrin mở cửa, là trung úy Nicholas. Shchedrin để Nicholas vào rồi thò đầu ra nhìn, căn cứ bên ngoài tuyết trắng mênh mang, im ắng tĩnh lặng. Thấy không có điều gì khác thường, Shchedrin mới đóng cửa, quay trở lại phòng.

“Những học viên đó có gì bất thường không?”, Shchedrin hỏi Nicholas.

“Không. Mọi chuyện đều bình thường.”

“Vậy là tốt nhất. Bây giờ tôi chính thức thông báo với cậu, ngày mai chúng ta hành động”, sắc mặt Shchedrin đanh lại.

“Ngày mai? Như vậy thì thời gian có gấp rút quá không?”, Nicholas có chút do dự.

“Đêm dài lắm mộng. Dù gì cũng phải hành động vậy, rồi thì nhanh chóng dứt khoát thôi”. Shchedrin dừng lại một lúc rồi nói ra sự sắp xếp của anh: “Tôi sắp xếp như thế này. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ tập hợp học viên lại, phân thành sáu tiểu đội riêng biệt, nhân lúc cuộc họp diễn ra, bộ đội đặc chủng sẽ từ Irkutsk tới bao vây toàn bộ căn cứ, đồng thời chiếm giữ tất cả những vị trí trọng điểm. Sau đó, tôi sẽ tuyên bố mệnh lệnh dỡ bỏ căn cứ với toàn bộ học viên, đọc mệnh lệnh xong sẽ áp giải sáu tiểu đội bọn họ lên trực thăng, bay tới Irkutsk. Trong quá trình này, nếu có người phản kháng, sẽ giết chết không phải bàn, nhớ lấy! Nếu có người phản kháng, giết chết không phải bàn!”

Shchedrin nói xong kế hoạch của mình, Nicholas ngẫm nghĩ, nói: “Kế hoạch rất tốt, nhưng tôi lo rằng..

“Lo cái gì?”

“Lo người của chúng ta không đủ!”

“Khà khà!”, Shchedrin bật cười, “Cậu lo lắng hơi thừa đây, bộ đội đặc chủng từ Irkutsk kéo tới cả đoàn, cộng thêm cả nhân viên trong căn cứ, đối phó với những học viên không có vũ khí này thì tôi thấy thừa thãi đấy!”, xem ra Shchedrin rất tự tin.

“Chỉ sợ... chỉ sợ đám người đó nghĩ mày sống thì tao chết, nên sẽ lao vào chống lại chúng ta, bọn họ đều là cao thủ được Branch huấn luyện ra đấy!”, xem ra trung úy Nicholas không đủ tự tin.

“Bộ đội đặc chủng của chúng ta cũng đều là cao thủ, có gì mà phải lo! Được rồi, cứ làm như vậy đi, cậu mau chóng về chuẩn bị đi!”, Shchedrin đã quyết vậy.

Tiến Nicholas xong, Shchedrin vừa uống cà phê vừa ngẫm nghĩ lại một lượt từ đầu tới cuối kế hoạch của mình. Sau khi xác định không còn gì phải băn khoăn, anh cảm thấy cơn buồn ngủ kéo đến nên liền ngã xuống giường ngủ.

4

Sáng sớm tinh mơ, Shchedrin bỗng tỉnh giấc vì nghe thấy tiếng súng. Anh bật dậy, day day thái dương, cảm giác đầu óc nặng trĩu. Sao mình lại ngủ say như vậy?

Shchedrin đang nghi ngờ thì tiếng súng bên ngoài càng lúc càng dày đặc, ngay sau đó là tiếng gõ cửa dồn dập. Shchedrin giật bắn mình, tim đập tức treo ngược lên. Anh moi khẩu súng từ dưới gối ra, lên nòng, nhảy xuống giường, tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài nhưng không nhìn rõ tình hình ngoài đó. Anh lại tới phía sau cửa, hỏi: “Ai?”

“Là tôi! Nicholas!”

Shchedrin nhận ra giọng Nicholas liền vội vàng mở cửa. Nicholas nghiêng nghiêng ngả ngả, -vừa chạy vừa bò lao vào trong phòng: “Đồng chí Shchedrin, không... không ổn rồi, đám học viên đó bạo động rồi!”

“Sao cơ? Bạo động!”, Shchedrin bất ngờ tới nỗi ngồi bệt xuống đất. >

Đúng lúc này, “Pằng! Pằng!”, hai viên đạn bắn vào cánh cửa buồng bằng tôn, làm bật ra hai tia lửa chói lóa.

Nicholas vội vàng lao ra khỏi phòng bắn trả, sau đó lập tức đóng cửa lại.

“Ai đã để lộ tin tức vậy?”, Shchedrin đoán ngay được chắc chắn đám học viên đã nghe thấy gì đó.

“Anh mau nghĩ cách đi! Nếu không chúng ta sẽ bỏ mạng lại đây đây!”, Nicholas hét lên.

Lúc này, đạn đã liên tiếp bắn vào lớp tôn ngoài phòng. Nicholas định nổ súng bắn trả, nhưng bóp cò mấy phát mới phát hiện ra súng đã hết đạn. Nicholas vứt khẩu súng trong tay đi, hét lên với Shchedrin: “Chúng ta mau chạy thôi!”

Shchedrin bỏ mặc Nicholas, anh bỗng đứng phắt dậy, bước loạng choạng vào buồng của Branch, tay run rẩy móc chìa khóa của tủ sắt ra. Chìa khóa của Makarov và Branch đều ở đây, anh cũng không biết mình đã dùng chiếc chìa khóa nào để mở chiếc tủ sắt đó ra. Nicholas cũng đi theo, khi cả hai người nhìn thấy cảnh trong tủ thì đều ngạc nhiên tới nỗi ngậy người ra.

“Tôi đang bảo không biết chúng lấy vũ khí ở đâu ra, còn cả súng hạng nặng nữa, hóa ra tất cả vũ khí ở trong tủ đều bị bọn chúng lấy trộm rồi!”, Nicholas tuyệt vọng gào lên.

Shchedrin thần thờ nhìn chiếc tủ trống trơn, súng ống đạn dược ở tầng giữa và tầng dưới đều không còn, giấy tờ, sổ sách ở tầng trên cũng không thấy đâu nữa. Anh lại run rẩy mở két sắt ra, tiền bạc trong két cũng không cánh mà bay. Anh không tài nào hiểu nổi, những thứ trong tủ biến mất lúc nào. Hôm qua mình còn mở tủ ra để đếm kiểm tra, vật dụng đều còn đủ cả, lẽ nào là do ban nãy lúc mình ngủ? Nhưng chìa khóa để dưới gối cơ mà...

“Mau đi thôi! Nếu không đi thì chúng ta toi là cái chắc. Đám người này đều là cao thủ, lại có vũ khí..”, nói tới đây, Nicholas kéo Shchedrin lao ra khỏi căn nhà mái tôn. Họ không dám tiếp tục chiến đấu, càng đừng nói tới việc bình ổn trận bạo động này. Hai người đội làn mưa đạn chốc chốc lại sượt qua người, lao như bay. Trên sa mạc Gobi mới có tuyết rơi, hai người cũng không nhận diện được phương hướng, chỉ biết không ngừng lao chạy trên nền tuyết, hết lần này tới lần khác ngã xuống đất rồi lại bò dậy, mãi cho tới khi mặt trời hừng đông họ mới nằm nhoài ra mặt tuyết.

Hai người thở hổn hển, cả đêm chạy thực mạng đã tiêu hao hết thể lực của họ. Shchedrin nằm trên tuyết, bỗng cảm thấy mặt đất rung chuyển. Đường chân trời phía xa xa có hai đốm đen đang tiến lại gần, lẽ nào đám học viên đó đang đuổi tới? Shchedrin gượng dậy, định đứng lên nhưng lại ngã xuống. Anh đã sức cùng lực kiệt, nên từ bỏ ý định sống sót, chỉ lặng lẽ nằm trên tuyết, nhìn hai đốm đen đó từ từ tiến lại gần...

5

Lúc Shchedrin tỉnh lại đã là chiều hôm đó. Anh phát hiện ra mình đang nằm trong một doanh trại quân đội, đây là một doanh trại của quân đội Liên Xô cắm chốt tại Mông Cổ, anh và Nicholas được hai chiếc xe bọc thép đi tuần cứu mạng.

Hai viên sỹ quan hỏi thăm tình hình của anh, Shchedrin chỉ nói ra thân phận của mình, nhưng không chịu nói rõ cuộc xảy ra chuyện gì. Thứ nhất là vì căn cứ Tiền Tiến là cơ mật, thứ hai là không thể vạch áo cho người xem lưng.

Shchedrin vừa không dám nói, cũng không dám báo cáo với cấp trên, anh chỉ nhờ hai viên sỹ quan đưa mình và Nicholas trở về căn cứ Tiền Tiến. Trước khi màn đêm buông xuống, anh và Nicholas được đưa về căn cứ. Anh phát hiện ra ở đây đã được hơn một trăm binh sỹ đặc công tới để thực thi lệnh áp giải khổng chế.

Shchedrin phải nói mãi mới thuyết phục được sếp chỉ huy của bộ đội đặc chủng không báo việc này lên cấp trên, để hai ngày sau sẽ do họ tự báo cáo.

Shchedrin và Nicholas hồn xiêu phách lạc kiểm tra lại hiện trường, hai binh sỹ đêm qua trực trên vọng gác đã bị bẻ gãy cổ, trong trại lính có bốn năm binh sỹ vừa mới cầm vũ khí lên đã bị đạn 12,7 ly của súng hạng nặng bắn cho thủng lỗ chỗ, máu thịt tan nát; trong căn cứ, vài sỹ quan và binh sỹ nằm ngổn ngang, còn cả một vài thi thể bị lựu đạn nổ cho thành mấy mảnh, vô cùng thảm hại.

Shchedrin run rẩy đẩy tiếp một cánh cửa ra, một mùi máu tanh trộn lẫn với mùi thuốc xộc vào mũi anh. Anh nhận ra đây chính là phòng y tế trong căn cứ, chỉ thấy người y sỹ mặt gục xuống bàn, máu tươi chảy lênh láng ra mặt bàn đã đông cứng lại.

“Bị bẻ gãy cổ, còn bị đâm một nhát dao, xuyên thủng tim, Nicholas kiểm tra thi thể người y sỹ nói.

“Bẻ gãy cổ?”

“ùm, thủ đoạn giống hệt như với binh sỹ trên vọng gác.”

“Tại sao lại như vậy? Không nổ súng trước, khử binh sỹ trên vọng gác thì còn dễ hiểu, nhưng sao chúng lại giết người y sỹ bằng thủ pháp này? Nếu như đã đánh nhau như vậy rồi thì hoàn toàn có thể dùng đạn.”

Nicholas ngẫm nghĩ: “Có lẽ những học viên đó đã lên vào phòng y tế trước..

“Lên vào trước? Chúng định làm gì?”, Shchedrin lập tức nghĩ ra điều gì đó, anh sờ sờ máu trên bàn, “Máu đã đông lại rồi, xem ra thời gian người y sỹ chết sớm hơn những người khác.”

Shchedrin lại lục tìm tủ thuốc trong phòng quân y: “Không thấy thuốc ngủ đâu cả.”

Shchedrin bắt đầu hiểu ra tại sao đêm qua mình lại ngủ say như vậy. Sau khi kiểm tra toàn bộ hiện trường, không có lấy một thi thể học viên nào cả. Shchedrin lo lắng, suy sụp, anh hiểu rằng lần này đã xảy ra đại họa, nếu không tóm được tất cả những học viên tháo chạy về, thì mình không những bị cách chức, mà còn phải ra tòa án quân sự. Ngay lập tức, đang từ niềm phấn khích sắp được về nhà anh bỗng như rơi tọt xuống vực thẳm.

Shchedrin hiểu rằng anh chỉ còn thời gian hai ngày, bắt buộc trong vòng hai ngày này phải tóm được những học viên bỏ trốn. Nhưng anh không dám mạnh miệng, lực lượng có thể huy động được chỉ có anh, Nicholas và đoàn bộ đội đặc chủng này mà thôi.

Shchedrin và sếp chỉ huy của bộ đội đặc chủng thương lượng, cho rằng hiện giờ tuyết lớn đóng băng, vùng này thưa người, những học viên trốn chạy đó chắc chắn chưa đi được bao xa, dùng trực thăng trên không trung tìm kiếm chắc là có thể tìm thấy những học viên đó. Vậy là, những chiếc máy bay trực thăng, vốn định dùng để áp giải học viên, bắt đầu tìm kiếm bốn mươi tám học viên tháo chạy trên sa mạc Gobi mênh mông phủ đầy tuyết trắng.

6

Sau hai ngày tìm kiếm, tuy Shchedrin đã lục soát từng tấc đất quanh khu căn cứ, nhưng cũng không tìm thấy bóng dáng của một học viên nào. Shchedrin vô cùng buồn phiền, lẽ nào những học viên này đều biến mất rồi sao? Trên sa mạc hoang vu không một bóng người, chúng đi được bao xa? Trong căn cứ vốn có bốn chiếc xe Jeep và hai chiếc xe ca. Xe ca và hai chiếc xe Jeep đều đã bị thiêu cháy, chỉ có hai chiếc xe Jeep còn tốt đã bị lái đi mất; mà hai chiếc xe thì ngồi được bao nhiêu người, sao chúng chạy thoát được? Hơn nữa, nhiên liệu mà hai chiếc xe Jeep đó chở theo cũng có hạn, nhưng lục soát tới tận giờ mà trực thăng cũng không tìm thấy hai chiếc xe Jeep đó đâu.

Trong lúc Shchedrin đang không hiểu ra làm sao thì đột nhiên Nicholas hốt hải xông vào: “Không xong rồi, trung tá!”

“Sao vậy?”, Shchedrin giật mình thất sắc.

“Một sở cảnh sát tại Irkutsk bị... bị thảm sát rồi!”

“Sao cơ? Irkutsk! Ý cậu là gì?”, không đợi Nicholas trả lời, Shchedrin liền lập tức hiểu ra, Ý cậu là đám học viên đó đã giết sạch sở cảnh sát?”

“Anh thấy trong lúc này mà có thể giết sạch một sở cảnh sát thì còn có thể là ai ở đây?”

“Nhưng... nhưng ở đây cách Irkutsk cả ngàn dặm, thời gian hai ngày, sao chúng có thể...”, Shchedrin vẫn không chịu tin, anh quyết định đích thân tới đó xem sao.

Shchedrin và Nicholas lập tức bay tới sở cảnh sát ở Irkutsk. Vừa bước vào cửa, Shchedrin gần như đã có thể đoán định rằng: tạo ra thảm họa này chắc chắn là đám học viên đó. Người phụ trách của KGB tại địa phương giới thiệu với Shchedrin: “Mười một viên cảnh sát trực ban đêm đó đều đã thiệt mạng, hơn nữa đều bị bắn chết ngay chỉ bằng một phát súng. Thủ đoạn của hung thủ rất tàn nhẫn, tay súng rất chuẩn, dùng súng ngắn TT-33. Sau khi bắn chết cảnh sát, đám người này đã cướp hết súng ống và tiền bạc của cục cảnh sát.”

Súng ngắn TT-33, đây không phải là đồng súng trong căn cứ bị mất sao? Chúng đã có bao nhiêu là súng ống, đạn dược vậy rồi, mà vẫn cướp của cục cảnh sát. Chúng định làm gì vậy? Lẽ nào muốn vũ trang thành

một đội quân? Shchedrin nghĩ tới đây thì toàn thân liền run bắn lên, anh vội vàng vịn vào bức tường bên cạnh, nhưng bỗng phát hiện ra tay mình chạm vào một vệt màu đỏ, là máu! Anh sợ hãi lùi lại mấy bước, tựa vào thành bàn, định thần lại để quan sát, lúc này mới nhìn rõ trên bức tường trong tuyết trắng xuất hiện một bức hình được vẽ bằng máu: trên người một con sói có một con chim ưng đang dang cánh chực bay đi.

Đây... đây là cái gì? Kí hiệu đánh dấu của đám người đó? Shchedrin ngẩng người trước hình vẽ này, im lặng hồi lâu. Người phụ trách của KGB chỉ lên tường nói tiếp: “Đám người đó còn để lại cái này! Đúng là quá ngông cuồng, dám khiêu khích chúng ta.”

Shchedrin đành lắc đầu, cố gắng để mình giữ bình tĩnh. Anh hiểu rằng việc này không giấu được nữa rồi, đám người này dám thản nhiên thăm sát cả cục cảnh sát tại Irkutsk, chắc chắn sẽ dám tới Mátxcơva, tới Leningrad gây chuyện lớn hơn. Shchedrin nghĩ tới tòa án quân sự, nghĩ tới nhà tù. Anh không muốn nửa đời còn lại của mình phải sống trong tù, anh không dám nghĩ tiếp nữa...

Shchedrin bắt đầu ân hận, dằn vặt bản thân mình và nghĩ tới đám học viên đó! Thời gian hai năm ở cùng đám ma quỷ này mà sao mình lại coi thường năng lực của chúng đến vậy. Branch! Không hiểu sao Shchedrin bỗng nhớ tới Branch, cái gã điên này rốt cuộc đã huấn luyện đám ma quỷ đó thế nào vậy?

Shchedrin sắp suy sụp rồi, anh nhanh chóng phán đoán địa hình, lực lượng của mình chắc chắn không đủ, anh cần sự viện trợ hùng mạnh hơn. Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều nhìn Shchedrin, và không hiểu sao anh lại thất thần đến vậy. Cuối cùng, Shchedrin thốt ra một câu: “Tôi muốn gọi điện nói chuyện với đồng chí Yuri Andropov.”

Người phụ trách KGB địa phương nhanh chóng để anh gọi điện cho chủ tịch KGB Yuri Andropov.

7

Shchedrin báo cáo ngắn gọn với Yuri Andropov về cuộc bạo động xảy ra tại căn cứ. Sau một hồi im lặng nặng nề, trong điện thoại vọng ra tiếng chữ rửa của Yuri Andropov, Shchedrin chỉ biết im lặng mà nghe. Yuri Andropov rất không hài lòng, vì tới giờ anh mới báo cáo, nhưng sau khi chờ Shchedrin xong, giọng Yuri Andropov đã dịu xuống: “Bây giờ tôi ra lệnh cho anh, đồng chí Shchedrin, lập tức đem người đi bắt hết tất cả những học viên đó lại, không sót một người, thiếu một tên cũng không được! Những ai kiên quyết chống đối, có thể bắn chết ngay tại trận. Hiện giờ chỉ có anh còn được coi là hiểu rõ về bọn chúng, bởi vậy anh bắt buộc phải hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ cần anh có thể tóm được bọn chúng về, hoặc bắn chết, tội lỗi của anh tôi có thể bỏ qua. Nếu để mặc cho bọn chúng làm loạn thì anh không những phải ra tòa án quân sự, mà tôi cũng bị liên lụy theo, KGB chúng ta sẽ chẳng còn mặt mũi nào nữa.”

Vâng! Tôi nhất định sẽ tóm được bọn chúng về”, Shchedrin cam đoan trong điện thoại, nhưng trong lòng anh không có chút chắc chắn nào cả.

“Ngoài ra, bây giờ tôi giao quyền cho anh có thể điều động tất cả lực lượng KGB tại Siberia và Viễn Đông.”

“Bao gồm cả những người quân hàm cao hơn tôi sao?”

“Tất cả, bao gồm cả đại tướng, chỉ cần anh tóm được bọn chúng về. Còn một điều nữa, anh phải nhớ cho kĩ, nhất định phải chú ý bảo mật.”

Nghe Yuri Andropov nói vậy, trong lòng Shchedrin rốt cuộc cũng có chút tự tin hơn. Anh bỗng nhớ tới một người: “Đồng chí chủ tịch, tôi muốn đồng chí Makarov cũng tới hành động cùng tôi, bởi dù sao anh ấy cũng rất rõ đám học viên đó...”

Trong điện thoại im lặng một hồi, Yuri Andropov mới chậm rãi nói: “Đề nghị của anh tôi sẽ suy nghĩ, giờ thì anh khẩn trương hành động đi!”

Trao đổi qua điện thoại xong, Shchedrin lấy lại tinh thần. Anh và Nicholas cùng người phụ trách KGB địa phương tỉ mỉ phân tích tình thế, cho rằng đám học viên đó gây nên chuyện động trời thế này nên chắc chắn sẽ không dám ở lại lâu trong lãnh thổ Liên Xô, mà bọn chúng sẽ tìm cơ hội để bỏ trốn khỏi đất nước này. Phía nam là Trung Quốc, phòng thủ nghiêm ngặt, nên phần lớn là chúng không dám tới; còn nếu đi về phía tây, tới Mátxcơva thì bên đó đã tăng cường cảnh giới, hơn nữa đường xá xa xôi, phải đi qua lòng chảo mênh mông của Liên Xô, vậy khả năng lớn là đám học viên đó không mạo hiểm như vậy.

Phía bắc là vòng bắc cực, càng không thể trốn chạy, nên khả năng lớn về phương hướng mà bọn chúng tháo chạy là hướng đông, ngồi thuyền tại bến cảng để trốn đi.

“Vậy thì bến cảng lớn nhất ở phía đông chính là Vladivostok, bởi vậy chúng ta phải tăng cường giám sát tại Vladivostok, đề phòng bọn chúng cướp thuyền tháo chạy!”, Shchedrin suy luận xong lại dặn dò thêm: “Đồng thời cũng phải tăng cường phòng bị thêm ở những hướng khác”.

Shchedrin và Nicholas họp xong liền dẫn theo một nhánh bộ đội đặc chủng tới Vladivostok. Chưa tới hai ngày, Shchedrin đã nhận được tin tình báo khiến anh phần khởi, nhân viên KGB địa phương đã phát hiện thấy hai chiếc xe Jeep trong một kho hàng bỏ hoang, đồng thời cục cảnh sát cũng báo cáo đã phát hiện ra hai chiếc xe bị đánh cắp của cục cảnh sát Irkutsk trong thành phố.

Shchedrin tới kho hàng để kiểm tra hai chiếc xe Jeep, quả đúng là hai chiếc xe trong căn cứ bị đánh cắp. Xem ra suy đoán của mình đã thành hiện thực, đám học viên đó đã chạy tới Vladivostok, để chuẩn bị từ đây ngồi tàu tháo chạy ra biển.

Sau một hồi phần khởi là nỗi lo lắng còn lớn hơn, Shchedrin đã từng biết rõ tay nghề của đám học viên đó, nhân lực của mình hiện giờ có thể tóm được đám ma quỷ đó hay không, thì trong lòng anh vẫn chưa dám chắc.

Shchedrin đã bố trí cảnh sát mặc thường phục tại tất cả những bến cảng, thậm chí trên phần lớn các tàu đều có người của anh, nhưng anh vẫn không thể nắm rõ được những con tàu của nước ngoài. Vậy là, Shchedrin đặc biệt tăng cường giám sát những con tàu nước ngoài đậu tại cảng nội địa.

Nhưng đã hơn nửa tháng qua đi rồi mà đám học viên đó giống như bốc hơi vậy, không có lấy một chút tin tức. Chúng không tiếp tục gây án, nhưng cũng không có tin tức chính xác chứng minh rằng bọn chúng đã rời khỏi Vladivostok. Shchedrin không khỏi nghi ngờ rằng hay là đám học viên đó đã bỏ trốn khỏi Vladivostok từ lâu rồi. Mãi cho tới một hôm, khi một con tàu mang cờ sao của Mỹ cập cảng Vladivostok, thì mới nhóm lại hi vọng cho Shchedrin.

8

Để đề phòng đám học viên này trà trộn với thuyền viên nước ngoài trốn khỏi Vladivostok, KGB chỉ thị cho các cảng biển địa phương, chỉ cho phép bốn người của con tàu chở hàng của Mỹ tên là “Joyce” này được phép lên bờ.

Trong màn mưa dày đặc, thuyền trưởng của “Joyce” cùng ba thuyền viên khác che ô lên bờ. Kể từ giây phút họ đặt chân lên lãnh thổ Liên Xô, là đã bị người của Shchedrin giám sát chặt chẽ.

Trước khi màn đêm buông xuống, đặc công giám sát tại bến cảng báo cáo với Shchedrin rằng, đã trông thấy thuyền trưởng và hai thuyền viên khác quay trở lại tàu nhưng thiếu mất một thuyền viên. Trong lúc Shchedrin đang nghi ngờ thì một đặc công ở đầu khác báo cáo với anh: “Thuyền viên đó một mình tới một công xưởng bỏ hoang tại vùng ngoại ô.”

Mắt Shchedrin bỗng sáng lên, có cửa rồi đây! Một mặt, anh lệnh cho đặc công đầu bên đó tiếp tục theo dõi, một mặt anh điều tập bộ đội đặc chủng và một nhóm lính đặc công chia thành nhiều nhánh, bí mật đột nhập vào xung quanh công xưởng.

Shchedrin vừa xuống xe, một đặc công phụ trách theo dõi công xưởng bỏ hoang liền phần khởi báo cáo với anh: “Chúng tôi đã trông thấy bọn chúng rồi, bọn chúng ở trong công xưởng bỏ hoang này.”

“Cậu chắc chắn chứ?”, Shchedrin vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thật không ngờ sau bao ngày canh phục thì rốt cuộc cũng được đền đáp.

“Chắc chắn. Nhưng bọn chúng đều có vũ khí, rất nguy hiểm!”

“Bao vây hết xung quanh rồi chứ?”

“Bao vây ba vòng, xung quanh công xưởng đã vây kín hết rồi, nhưng..

“Nhưng gì cơ?”

“Công xưởng này có một mặt kề biển.”

“Kề biển?”, lòng Shchedrin nặng trĩu.

“Nhưng phía đó đều là vực sâu tới tận mấy chục mét.”

“Như vậy thì tốt. Ngoài ra hãy đề nghị bộ đội hải quân cùng chúng ta phối hợp hành động.”

Shchedrin rút súng, quan sát xung quanh, đặc công, cảnh sát, bộ đội đặc chủng cũng tới tận năm sáu trăm người, lại ở một nơi hẻo lánh thế này, vừa đẹp để ra tay, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa!

Nghĩ tới đây, Shchedrin không do dự gì nữa, muốn tấn công ngay, nhưng đặc công đó lại nhắc nhở anh: “Người Mỹ đó vẫn còn đang ở bên trong, nếu chúng ta tấn công..”

Shchedrin trở nên do dự, anh không muốn xảy ra rắc rối ngoại giao. Vậy nên, một mặt anh ra lệnh thắt chặt vòng bao vây, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, một mặt dùng loa kích âm hét vào bên trong: “Những người bên trong, các anh đã bị bao vây rồi, mau ra đầu hàng đi!”

Trong công xưởng bỏ hoang không chút động tĩnh. Mưa càng lúc càng to, Shchedrin lại gọi thêm ba lần nữa nhưng vẫn không có hồi âm. Anh quyết định không đợi nữa, đang chuẩn bị hạ lệnh tấn công thì đột nhiên, cánh cửa nhỏ trên tường công xưởng mở ra, một người đàn ông mặc quân phục thủy thủ bước ra. Người này hét lên với Shchedrin bằng tiếng Nga trôi chảy: “Đừng bắn! Tôi là người Mỹ.”

“Hai tay ôm đầu, bước lại đây!”, Shchedrin hét về phía người Mỹ đó.

Sau khi người Mỹ đó hai tay ôm lấy đầu thì từng bước từng bước tiến lại gần Shchedrin. Shchedrin nghiêm mặt, lớn tiếng hỏi lên: “Hộ chiếu!”

Thủy thủ người Mỹ cẩn thận lôi hộ chiếu từ trong túi áo ra dưới bảy tám nòng súng đang chĩa vào mình. Shchedrin cầm lấy hộ chiếu, liếc một cái, miệng lẩm bẩm đọc ra họ tên trên hộ chiếu: “White Warren”, Shchedrin đối chiếu với ảnh, chắt vấn: “Muộn như vậy rồi anh tới đây làm gì, định cùng đám phần tử nguy hiểm đó làm gì hả?”

“Chẳng làm gì cả, tôi chỉ được bạn nhờ đến gặp những người này, sau đó thì các anh tới!”, White hoảng hốt giải thích.

Shchedrin không tiếp tục hỏi nữa, giờ thì anh chỉ muốn tóm lấy đám học viên đó, điều này còn quan trọng hơn việc chất vấn cái gã White này. “Đưa anh ta ra ngoài!”, Shchedrin ra lệnh.

Sau khi White bị đưa ra ngoài, Shchedrin đã không còn điều gì phải kiêng kị nữa, anh hất mạnh tay, súng đạn trong tay bộ đội đặc chủng và nhóm đặc công đều nhắm thẳng về phía công xưởng bỏ hoang bắn tới tấp. Nhưng trước làn súng đạn ầm ầm này, mà trong công xưởng vẫn không chút phản kháng. Shchedrin vô cùng ngạc nhiên, lẽ nào... anh không dám nghĩ tiếp nữa, vội vàng lệnh cho xe bọc thép của bộ đội đặc chủng lao vào công xưởng. Máy chiếc xe bọc thép cùng lúc đâm đổ tường công xưởng, lao vào trong, ngay sau đó bắn thẳng vào những căn buồng bỏ hoang trong công xưởng, nhưng trong đó vẫn không thấy phản kháng gì.

9

Đúng lúc Shchedrin và nhóm đặc công chỉ còn cách công xưởng bỏ hoang khoảng mười mét, thì đột nhiên từ trong đó mưa đạn bắn ra, thậm chí còn có cả lựu đạn được ném ra.

Shchedrin càng thêm nghi ngờ, anh ra lệnh cho bộ đội đặc công ngừng tấn công, đích thân dẫn theo đặc công từng bước áp sát công xưởng.

Những đặc công bên cạnh Shchedrin không kịp phòng ngự đã thi nhau gục xuống. Shchedrin hoảng loạn vội bỏ ra đất, làn mưa đạn không ngừng bay qua đầu anh, rõ ràng bọn chúng đã hoàn toàn át được hỏa lực của họ. Shchedrin run rẩy, đám học viên này chờ đợi tới khi mình lại gần mới nổ súng, tổ chức tâm lý tốt hơn đặc công rất nhiều.

May mà Shchedrin vẫn còn đông quân, nhất là khi vũ khí hạng nặng của bộ đội đặc công đã phát huy tác dụng. Shchedrin vừa đánh vừa rút, rút tới vòng an toàn thì không dám mạo hiểm xuất kích nữa. Anh lệnh cho bộ đội đặc công dùng hỏa lực mạnh nhất để san bằng công xưởng này.

Công xưởng này kiên cố hơn Shchedrin dự đoán, tấn công dồn dập hơn chục phút mà nó vẫn lổ chỗ đứng sừng sững! Shchedrin quyết định thay đổi cách đánh, ra lệnh cho xe bọc thép tập trung hỏa lực, tấn công mấy vị trí then chốt của công xưởng, lại một trận tấn công qua đi, rốt cuộc công xưởng đã sụp đổ.

Bụi bay mù mịt trong mưa khói, gạch đá bay tứ tung, rơi đập trên mặt đất, bắn lên xe bọc thép... Không đợi cát bụi tản đi, Shchedrin liền hạ lệnh áp sát toàn tuyến, thắt chặt vòng vây. Shchedrin cho rằng, đám học viên trốn trong công xưởng đã chết hơn nửa, cộng thêm việc mất đi lá chắn thì ắt

thắng lợi đang ở trước mắt; nhưng trong những đoạn tường đổ nát, hỏa lực phản kích vẫn hùng mạnh.

Shchedrin đã không còn lựa chọn nào khác, anh ra lệnh, bắt buộc trước khi trời tối phải hoàn toàn tiêu diệt sạch đám phần tử nguy hiểm này. Phòng ốc hoang phế rất rộng, tuy đã đổ nát, nhưng người của Shchedrin trước mỗi đoạn tường đổ nát này đều bị phản công kịch liệt.

Hơn chục phút sau, Shchedrin thay một khẩu súng hạng nhẹ rồi đích thân bắn chết một học viên. Lúc này về cơ bản họ đã quét sạch những học viên trên đồng đổ nát của công xưởng. Giờ thì mưa bụi lất phất đã nặng hạt như trút nước. Shchedrin mặc ưa to, anh nhìn những thi thể nằm lại giữa đồng đổ nát thì bỗng phát hiện ra phần lớn là người của mình, chỉ có hơn hai chục thi thể là của đám học viên đó.

“Trung tá, đám học viên đó tháo chạy về phía vực sâu sát biển rồi!”, Nicholas lớn tiếng báo cáo.

“Đuổi theo!”, Shchedrin nghiêng răng gào lên.

Shchedrin dẫn theo người nhanh chóng áp sát vực sâu. Vòng vây càng lúc càng thắt chặt, rốt cuộc đã vây được mười mấy học viên còn lại trên vách đá.

Phía dưới vực sâu tối đen là đại dương gào thét. Thời tiết hôm nay thật tệ, cuồng phong cuốn theo sóng lớn không ngừng vỗ đập lên vách đá dưới vực thẳm.

Không còn tiếng súng, qua màn mưa dày đặc, Shchedrin đã nhận ra người đang đứng trước mặt mình chính là Lý Quốc Văn. Lý Quốc Văn cũng đang chăm chăm nhìn anh, mắt vẫn vện tia máu, trên người có vài vết thương, máu tươi đang trào cả ra. Shchedrin bất ngờ trước nghị lực của Lý Quốc Văn, gã này bị thương nặng như vậy mà vẫn cầm súng đứng sừng sững trước mặt mình.

“Lý Quốc Văn, các anh được đẩy, dám giết bao nhiêu người của chúng tôi như vậy!”, Shchedrin nấp sau một tảng đá, hét về phía Lý Quốc Văn.

Lý Quốc Văn không chút động đậy, đứng im tại chỗ. Hắn cười nhạt, hét lên: “Quá khen, đây đều là do các người ban phát cho chúng tôi cả đấy!”

“Đúng vậy! Branch là một thầy giáo tốt!”

“Hừm, đáng tiếc anh ấy chết rồi!”

“Bởi vậy các anh chẳng sợ ai cả, không ai trấn áp được các anh!”

“Đây đều do các người ép chúng tôi. Nếu các người không giải tán căn cứ, đưa chúng tôi vào tù thì cũng không đến mức có ngày hôm nay!”, Lý Quốc Văn gào lên trong tuyệt vọng.

“Tại sao các anh lại biết căn cứ sẽ bị dỡ bỏ và các anh sẽ bị tổng vào tù?”

“Hừm, đừng có quên hiện giờ chúng tôi cũng là đặc công, hơn nữa thậm chí còn xuất sắc hơn cả các anh. Tôi vẫn nhớ Branch đã từng nói, một đặc công xuất sắc khi muốn có được thứ gì đó, thì trên thế giới này chẳng có gì là ngăn được anh ta cả.

“Các anh đã được huấn luyện ra từ cái tiêu chuẩn đó của anh ấy, phải không?”

“Đương nhiên, anh không bao giờ hiểu được nỗi khổ cực mà chúng tôi đã nếm trải trên sa mạc Gobi.”

“Anh có thể nói cho tôi biết các anh muốn đi đâu không?”, Shchedrin muốn moi chút thông tin.

“Đến một nơi rất xa, nơi rất rất xa, rời khỏi đây, sống một cuộc sống khác!”, Lý Quốc Văn vẫn không lộ ra tin tức gì.

“Các anh mong dựa vào người Mỹ đó là sẽ rời được khỏi đây ư? Nói cho các anh biết nhé, các anh đã nằm trong sự theo dõi của chúng tôi từ lâu rồi!”

“Ha ha, chúng tôi chẳng mong chờ vào ai cả. Branch còn từng nói với chúng tôi rằng, một đặc công xuất sắc trong hoàn cảnh tuyệt vọng thì không thể tin tưởng bất kì ai”.

“Đừng có già mồm nữa, để tôi xem hôm nay các anh trốn thoát kiểu gì?”.

Lý Quốc Văn không trả lời, chỉ cười điên dại, tiếng cười đó cuộn cùng đại dương cuồng nộ khiến Shchedrin run rẩy.

“Các anh đã không còn đường thoát nữa rồi, thà buông vũ khí đầu hàng đi còn hơn! Tôi có thể đảm bảo an toàn tính mạng cho các anh!”

“Anh đảm bảo? E rằng cái mạng quèn của anh cũng không giữ nổi đâu!”, nói xong, Lý Quốc Văn lại cười điên dại.

Shchedrin xấu hổ đến mức tức tối, anh đứng dậy khỏi vách đá, giương súng bắn thẳng về phía Lý Quốc Văn. Nhưng anh lại kinh ngạc phát hiện ra, Lý Quốc Văn và hơn chục học viên đó đều quăng hết vũ khí trong tay đi, đứng nghiêm chỉnh thành hai hàng. Shchedrin kinh ngạc nhìn họ, trên người những học viên này hầu như đều bị thương. Sao vậy? Họ không chịu được nữa, muốn đầu hàng?! Anh ngẫm nghĩ nhưng không dám lơ là, ngón tay vẫn nắm chặt vào cò súng.

Chỉ thấy đám học viên đó thẳng hàng cùng nhau lùi lại phía sau, một bước, hai bước, ba bước... Phía sau chính là mép vực, chúng định làm gì vậy? Shchedrin lòng đầy nghi ngờ nhìn đám học viên, anh đột nhiên nghĩ tới rồi: bọn chúng muốn lao xuống vực!

“Mệnh lệnh cho đồng chí Shchedrin lập tức đem người tóm lấy những học viên bỏ trốn đó lại, không thiếu một tên, thiếu một tên cũng không được! Đối với những kẻ cố chấp phản kháng thì có thể bắn chết tại trận!”, mệnh lệnh của chủ tịch KGB Yuri Andropov bỗng vang vọng bên tai anh, Shchedrin không chút do dự nổ súng, không được để một tên nào trốn thoát.

Tiếng súng của Shchedrin chính là mệnh lệnh, gần như cùng lúc, hơn một trăm nòng súng cùng bắn ra lửa. Những học viên không còn vũ khí trong giây phút nhảy xuống vực thẳm đã bị bắn thủng lỗ chỗ...

Hết chương 10. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

61. Chương 11

Chương 11

Thế giới phía sau vách đá .

Trước tiên anh ấy cho những học viên này bốc thăm; những ai bốc thăm trúng sẽ bị bịt mắt lại, rồi dẫn tới một hang núi ở rất xa căn cứ, đồng thời anh ta cũng nói rõ là sẽ không đi đón những học viên đó về, còn họ thì không được rời khỏi hang núi. Do xung quanh đều là sa mạc mênh mông, nên những học viên này chỉ còn biết ngoan ngoãn ở lại trong hang núi, chịu đựng nóng nực, giá lạnh, khủng hoảng, đói khát, cô độc, và tuyệt vọng.....

1

Cuồng phong cuộn sóng lớn, đập âm âm lên vách đá phía dưới vực sâu, đại dương cuồng nộ nuốt chửng mọi thứ. Tới khi Shchedrin dẫn người tới bên vực thẳm, thì trên đó chỉ còn lại một đồng máu, nhưng không có bất cứ một thi thể nào.

Shchedrin sững sờ nhìn đại dương tối đen phía dưới

vực thẳm, mặc cho gió biển cuốn lấy những hạt mưa lạnh giá lên mắt anh.

“Phía dưới vực núi toàn là đá lởm chởm, những gã đó đều bị thương nặng, nên nếu không ngã chết thì chắc chắn cũng Chết đuối rồi!”, Nicholas đứng sau Shchedrin nói.

Lúc này Shchedrin mới định thần lại, anh ra lệnh “Lập tức thông báo với bộ đội hải quân để họ tìm kiếm trên biển thi thể của những gã đó, bắt buộc phải tìm thấy!”

“Ngoài ra...”, Shchedrin lại ra lệnh, “Tăng cường giám sát tàu thuyền ra vào cảng, đặc biệt là tàu thuyền nước ngoài, tuyệt đối không cho phép trên thuyền của họ xuất hiện thêm người. Nhớ rõ, nếu cần thiết thì có thể lên thuyền kiểm tra”.

Shchedrin dặn dò xong, thần thờ nhặt khẩu AK-47 lên, đây chính là khẩu súng trong tay Lý Quốc Văn. Anh tháo băng đạn ra, trong đó đã hết đạn, anh lại nhặt một khẩu khác lên, cũng không còn đạn.

Shchedrin quăng khẩu súng không cho Nicholas rồi than thở: “Chúng đã bắn hết sạch đạn, sau đó mới chọn cách tự sát.”

“Lúc trước Branch đã huấn luyện họ như vậy đấy!”, Nicholas có vẻ khá bình tĩnh.

“Ồ! Cậu hãy kể về Branch cho tôi nghe xem anh ấy đã huấn luyện lũ điên này thế nào?”, tuy Shchedrin đã ở cùng Nicholas hai năm nay, nhưng rất ít khi nói về Branch.

“Kể từ đâu bây giờ nhỉ? Anh hỏi rằng Branch đã huấn luyện lũ điên này thế nào ư, tôi có thể nói với anh rằng, người mà có thể huấn luyện ra lũ điên thì bản thân anh ta chắc chắn cũng là một gã điên.”

“Trước đây tôi vẫn không tin, giờ thì... giờ thì tôi tin rồi!”

“Điển hình như việc anh ấy huấn luyện nghị lực và gan dạ cho đám học viên này thì vô cùng tàn khốc. Anh ấy thường tổ chức cho đám học viên chơi một trò chơi gọi là trò chơi mạo hiểm với cái chết.”

“Trò chơi mạo hiểm với cái chết ư?”

“Ừm, trước tiên anh ấy cho những học viên này bốc thăm, những ai bốc thăm trúng sẽ bị bịt mắt lại, dẫn tới một hang núi ở rất xa căn cứ, đồng thời anh ta cũng nói rõ là sẽ không đi đón những học viên đó về, còn họ thì không được rời khỏi hang núi. Nghe nói trong hang núi đó rất đáng sợ, quỷ khóc sói hú, không có thực phẩm và nguồn nước. Học viên ít nhất phải ở trong đó một đêm, nhưng có lúc phải ở đó mấy ngày mấy đêm thì Branch mới đến đón họ về.”

“Lẽ nào những học viên đó không bỏ trốn sao?”

“Không thể! Bởi vì xung quanh toàn là sa mạc mênh mông, học viên lại đều bị bịt kín mắt đưa tới đó, nếu họ rời khỏi hang núi đó thì cuối cùng cũng chỉ có chết mà thôi.

Bởi vậy những học viên đó chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại trong hang núi, chịu đựng nóng nực, giá lạnh, khủng hoảng, đói khát, cô độc, tuyệt vọng... và chỉ có anh ta, Branch, mới là cứu tinh của họ. Học viên trong hang núi chỉ biết chống mắt chờ đợi sự xuất hiện của Branch thì họ mới được cứu.”

“Hóa ra còn có cả cách huấn luyện tàn khốc như vậy, làm như vậy vừa có thể huấn luyện sự nhẫn nại và độ gan

lì của học viên, lại vừa có thể khiến họ nảy sinh sự ỷ lại tuyệt đối vào Branch!”, Shchedrin chỉ nghe Nicholas kể lại mà cảm giác tim mình như bị bóp nghẹt, thật khó chịu làm sao.

“Bởi vậy sau khi Branch chết, những học viên này! Không! Phải nói là bầy sói hoang này không còn ai có thể trói buộc được chúng nữa.”

“Cậu đã tới hang núi đó chưa?”

“Chưa. Hang núi đó rất đáng sợ, tôi không muốn tới đó. Hơn nữa, Branch kể rằng ở đó rất nguy hiểm nên cũng chưa từng bảo bọn tôi tới đó, lần nào cũng là anh ấy tự đi. Nghe nói, có lúc... có lúc anh ấy cũng ở trong hang núi đó cả đêm, giám sát học viên, quan sát biểu hiện của họ.”

“Gã điên đó!”, Shchedrin hậm hực nói, “Giờ thì đem tới bao nhiêu là phiền phức cho chúng ta.”

Shchedrin đi xuống vực núi, nhìn những phần cơ thể đứt gãy ngổn ngang trên mặt đá mà không khỏi cảm thấy bi ai. Anh không ngờ lại phải trả giá đến mức này, cho dù tất cả những gã này đều chết rồi nhưng e rằng trong cơn thịnh nộ, đồng chí Yuri Andropov cũng không tha cho anh, đâu.

Shchedrin nhìn lại đồng hồ, đã là 7 giờ tối. Trời đã tối từ lúc nào, phía cảnh sát hải quân vẫn chưa có tin tức gì, ngoài cảng biển cũng không có tin tức gì chuyển tới. Anh hoảng loạn lo lắng rồi đột nhiên nghĩ ra, muốn cứu mình có lẽ chỉ có một người.

2

Tại chi nhánh của KGB, Shchedrin thay quần áo ướt mưa ra, Nicholas vào báo cáo: “Phía cảnh sát hải quân nói rằng mặt biển hôm nay sóng quá lớn, dù họ có ra biển tìm kiếm cũng chẳng thấy gì.”

“Vớ vẩn! Kiểm soát, đều là kiểm soát”, Shcherin chửi toáng lên.

“Nhưng hôm nay mặt biển sóng cũng to thật!”

“Tôi không cần biết sóng có to hay không, cậu nói với họ bắt buộc phải vớt được những học viên đó lên, sống phải trông thấy người, chết phải nhìn thấy xác, đây là mệnh lệnh của đồng chí Yuri Andropov!”. Shchedrin bình tĩnh lại một chút, nói tiếp: “Còn nữa, cậu có thể đi động viên những chiếc thuyền đánh cá để họ dùng lưới vớt, vớt được thi thể của những gã đó sẽ có thưởng.”

Shchedrin dặn dò xong, cũng không buồn ăn tối, mà liền vội vàng tới buồng thẩm vấn. Anh nóng lòng muốn biết được những thứ mà mình hứng thú từ gã người Mỹ tên là “White” đó.

White bị dẫn tới phòng thẩm vấn, rõ ràng là mấy tiếng bị nhốt ở đây đã khiến anh ta cảm thấy thật tội tệ. Vừa trông thấy Shchedrin, anh ta liền gào lên: “Các anh thế này là vi phạm nhân quyền, tôi muốn gọi luật sư của tôi!”

“Luật sư của anh? Luật sư của anh ở tận bên Mỹ cơ!”, Shchedrin cười nhạt.

“Các anh không được đối xử với tôi như vậy, tôi là công dân nước Mỹ!”, White vẫn rất ngoan cố.

“Tôi nhắc nhở anh, ở đây không phải là nước Mỹ.”, Shchedrin ngáp ngừng một lúc rồi móc thẻ của mình ra trước mặt White, và nói tiếp: “Hơn nữa tôi phải nhắc nhở anh rằng, chúng tôi không phải là cảnh sát, có biết quốc huy trên này không?”

White nhú mày nhìn nhìn, lắc lắc đầu: “Không biết!”

“KGB, nghe thấy bao giờ chưa?”

Lúc White nghe thấy từ KGB, anh ta bỗng giật thót mình, tất cả những điều này đều không lọt qua được mắt của Shchedrin. “KGB, tôi đã nghe qua!”, White bình tĩnh nói.

“Nghe thấy thì tốt. Anh phải hiểu rằng, những vụ án bình thường thì không tới lượt chúng tôi quan tâm, chỉ có những vụ án lớn đặc biệt quan trọng thì chúng tôi mới ra tay. Nghe rõ chưa hả?”

“Tôi không hiểu mình đã liên quan tới vụ án gì mà lại coi là vụ án trọng đại?”, mặt White đầy vẻ vô tội.

“Vậy thì tôi nói cho anh biết, những gã mà anh gặp chiều nay đều là những phần tử nguy hiểm nhất, bởi vậy..

“Bởi vậy các anh nghi ngờ tôi?”

“Chẳng lẽ anh không đáng để nghi ngờ sao? Những thuyền viên cùng lên bờ với anh đều đã quay lại thuyền, tại sao chỉ có mình anh tới cái công xưởng hoang phế đó?”, Shchedrin chất vấn.

“Tôi đã nói rồi mà, tôi được một người bạn nhờ tới đó để gặp họ. Tôi cũng không quen biết những người đó, những gã mà anh gọi là phần tử nguy hiểm!”, tâm trạng của White lại trở nên bị kích động.

“Được rồi, tôi tin anh không quen những người đó. Vậy thì chúng ta sẽ nói về người bạn của anh, anh ta là ai?”

“Thực ra tôi cũng không biết anh ta là ai?”

“Anh không biết tên bạn anh?”, Shchedrin cười nhạt.

“Anh ấy nói rằng anh ấy tên là Martin, người Mỹ, phụ lái của một tàu chở dầu. Tôi và anh ấy quen nhau tại Yokohama Nhật Bản, lúc đó hai chúng tôi cùng uống rượu trong quán bar, quen nhau như vậy đấy!”

“Nói tiếp đi!”

“Tôi và Martin nói chuyện rất hợp nhau, anh ấy nghe nói tàu của chúng tôi sẽ tới Vladivostok nên đã đưa cho tôi năm nghìn đô la để tôi giúp anh ấy một việc.”

“Để anh giúp những gã đó vượt biên? Nếu vậy thì các anh ngậy thơ thật đấy”

“Không! Anh ấy không bảo tôi giúp những người đó vượt biên. Thứ nhất, tôi chỉ là thuyền viên bình thường, không đủ tầm để thuyết phục thuyền trưởng; thứ hai, là những người đó quá đông, mục tiêu quá lớn, không thể đưa hết họ lên tàu. Ban đầu tôi cũng tưởng rằng Martin muốn nhờ tôi giúp những người đó vượt biên, nhưng anh ấy lại chỉ muốn tôi chuyển cho họ một bức thư.”

“Một bức thư? Nội dung là gì?”

“Tôi không đọc thì sao mà biết được!”

“Mẹ kiếp!”, Shchedrin chửi rủa, bức thư đó chẳng bị nuốt vào bụng cá cùng Lý Quốc Văn rồi. “Lẽ nào toàn bộ sự việc chỉ đơn giản vậy thôi sao?”, Shchedrin chăm chăm nhìn White bằng ánh mắt đầy nghi ngờ.

Chỉ đơn giản vậy thôi, còn thì tôi chẳng biết gì cả!”, White càng tỏ ra vô tội.

“Anh cho rằng tôi sẽ tin anh sao?”

“Tại sao lại không tin tôi?”

“Anh không cảm thấy câu chuyện mà anh bịa ra có quá nhiều sơ hở sao?”

“Câu chuyện bịa ra? Những gì tôi nói đều là sự thật!”, White cuống lên.

“Sự thật? Vậy tôi hỏi anh, theo như những gì anh nói thì anh và Martin đó, còn cả đám phần tử nguy hiểm vốn không quen nhau, vậy tại sao anh lại biết những người đó lẩn trốn trong công xưởng bỏ hoang bên bờ biển?”

“Đó là do Martin nói với tôi!”, White rất bình tĩnh trả lời.

“Không thể như vậy! Đám người đó không thể có cách nào liên lạc được với thế giới bên ngoài, nhất là với nước ngoài, vậy tại sao Martin lại biết được chúng trốn trong công xưởng bỏ hoang cạnh bờ biển?”

“Biết đâu các anh để sót gì đó thì sao?”

Shchedrin tức tốc ngẫm nghĩ lại một lượt kí ức về cả chặng đường hành động lần này, nhất là những gì đã trải qua mấy ngày hôm nay tại Vladivostok, cuối cùng, anh tin rằng

những học viên đó không thể có bất cứ sự liên lạc với thế giới bên ngoài, chứ đừng nói gì tới việc liên lạc với nước ngoài. “Mấy hôm nay tôi đã giám sát tất cả các cuộc gọi quốc tế từ Vladivostok, nhất là những cuộc gọi đi Nhật Bản, nên những phần tử nguy hiểm đó không thể làm nảy sinh bất cứ quan hệ gì với cái người tên là Martin ở Yokohama đó được!”, Shchedrin nói như đinh đóng cột.

White nhún vai: “Vậy thì tôi cũng không biết! Martin đưa địa chỉ cho tôi, bảo tôi tới công xưởng bỏ hoang bên bờ biển để tìm những người mà các anh gọi là phần tử nguy hiểm. Sự việc chỉ là như vậy, tôi chỉ là một người trung gian.”

Shchedrin không hỏi thêm được bất cứ thông tin có giá trị nào từ White, đành phải hạ lệnh cho người tạm áp giải White đi, sau đó tức tốc ra lệnh cho Nicholas: “Kiểm tra ngay xem tàu ‘Joyce’ trước khi tới Vladivostok, có phải đã từng cập cảng Yokohama hay không?”

Chẳng mấy chốc Nicholas đã kiểm tra ra kết quả:

Kiểm tra rồi, trước khi tàu ‘Joyce’ tới Vladivostok, quả thực đã cập cảng Yokohama, hơn nữa còn do trực trực mấy móc nên đã dừng lại tại Yokohama những ba tuần.”

“Thời gian ba tuần, đây quả thực là quãng thời gian khá dài để White quen biết cái gã Martin bí ẩn đó, nhưng giải thích thế nào về việc White có thể tìm thấy ngay được công xưởng bỏ hoang đó?”, Shchedrin vẫn không sao hiểu nổi, anh càng nghĩ càng cảm thấy cái gã White này nhất định vẫn còn giấu giếm điều gì đó.

3

Hai ngày sau đó, thời tiết dần đẹp lên, bộ đội hải quân và ngư dân vớt được mấy cái xác dưới biển lên, thi thể đều được đưa về KGB. Shchedrin kiểm tra cẩn thận tất cả những thi thể đó, những thi thể này đều thủng lỗ chỗ, ngoài vết đạn trên người thì còn rất nhiều xương bị gãy, do nhảy xuống vực, nên thi thể nào trông cũng vô cùng thảm hại.

Tất cả những thi thể vớt từ biển lên, cộng thêm cả những thi thể trong công xưởng đổ nát, đều được để trong nhà lạnh. Shchedrin lại đợi thêm một tuần, nhưng không còn thi thể nào được vớt lên nữa. Shchedrin đếm tất cả thi thể trong nhà lạnh, tổng cộng là 41 thi thể, vẫn còn thiếu bảy thi thể. Anh muốn đối chiếu với danh sách, làm rõ thân phận của từng thi thể, nhưng hơn chục cái xác được vớt từ dưới biển lên do ngâm nước quá lâu nên đều bị trương phình, rất khó để nhận diện.

Nicholas an ủi Shchedrin: “Bảy người chưa tìm được chắc chắn đều chết hết cả rồi. Bị trúng bao nhiêu là đạn như vậy, rồi lại nhảy xuống vực, cộng thêm sóng lớn hôm đó thì ai mà sống sót được? Tìm thấy được bốn mươi một thi thể đã là không đơn giản rồi.”

“Đáng tiếc là cậu và tôi nghĩ vậy cũng chẳng để làm gì, cấp trên nghĩ vậy thì mới ổn!”, Shchedrin chán nản thở dài.

“Việc này nếu muốn trách, thì chỉ có thể trách Branch, tất cả đều do cái gã điên đó, không thì làm gì có ngày hôm nay!”

“Được rồi đấy, cậu chửi một người chết để làm gì!

Hiện giờ đành phải vậy thôi, nhưng tôi rất muốn xác định xác của Lý Quốc Văn.”

“Những thi thể vớt từ dưới biển lên đều không nhận diện được. Nhưng tôi nghĩ thi thể này chắc là của Lý Quốc Văn!”, Nicholas chỉ một thi thể có mã số tạm thời là “026” nói.

“Có tin được không?”

“Trước tiên nhìn từ ngoại hình, thi thể này có thân hình giống Lý Quốc Văn, tuy mặt rất khó nhận diện, nhưng vẫn có thể nhìn ra vài nét. Hơn nữa, khi thi thể này được vớt lên, quần áo trên người cũng giống hệt như hôm Lý Quốc Văn nhảy xuống vực.”

“Chỉ dựa vào những thứ này?”

“Còn nữa, đặc điểm khiến tôi chắc chắn thi thể này chính là Lý Quốc Văn là ở chỗ này...”, nói xong Nicholas đeo găng tay lật thi thể người này ra. Shchedrin kinh ngạc phát hiện ra phía sau lưng thi thể có một hình xăm lớn, gần như chiếm trọn toàn bộ tấm lưng. Tuy bị ngâm trong nước biển khiến hình xăm bị mờ đi nhưng Shchedrin vẫn nhìn ra hình vẽ: một con chim ưng đang dang cánh chực bay, đứng trên mình một con sói đang hú.

“Đây là cái gì?”, Shchedrin ngạc nhiên hỏi.

“Theo như tôi biết thì phía sau lưng Lý Quốc Văn có một hình xăm lớn như vậy, nên tôi mới quả quyết rằng thi thể này chính là Lý Quốc Văn!”, Nicholas nói rất chắc chắn.

Shchedrin nhìn thi thể đã bắt đầu phân hủy này một lúc, mãi cho tới khi có cảm giác buồn nôn, anh ta mới từ từ đẩy tấm vải trắng lên. Lúc này anh không còn hy vọng gì vào việc vớt được thi thể của tất cả học viên.

Lại một ngày trôi qua, tàu “Joyce” không đợi được White nên đã chậm chậm rời khỏi bến cảng Vladivostok. Trong những ngày này, dưới sự giám sát chặt chẽ của KGB, mỗi con thuyền vào cảng Vladivostok đều bị kiểm tra kĩ lưỡng, nhưng không phát hiện thấy bất cứ manh mối có giá trị nào.

Lẽ nào tất cả những học viên đó đều chết thật rồi sao? Mỗi nghi ngờ trong lòng cứ đeo bám lấy Shchedrin. Anh hiểu rằng, đã đến nước này thì rất khó có thể tiến triển thêm được gì, tổn thất bao nhiêu người như

vậy mà vẫn chưa xác định được là có thể tóm hết tất cả số học viên đó về, xem ra bản thân mình gần vận đen chẳng mấy tắc. Shchedrin không cam tâm, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn từ cái gã White người Mỹ đó, biết đâu lại có được sự đột phá.

4

Tia hi vọng cuối cùng của Shchedrin đều đặt cả vào White, nhưng khi thẩm tra White lần nữa thì anh ta rất bất hợp tác, nên ngoài những gì mà Shchedrin đã nắm được ra, thì không hỏi thêm được bất cứ câu nào có giá trị.

Trong lúc Shchedrin đang đối chất với White thì Nicholas bỗng đi vào, ra hiệu cho Shchedrin ra ngoài một Inc. Shchedrin theo Nicholas ra ngoài, Nicholas khẽ nói: “Người của tổng bộ đến rồi!”

Người của tổng bộ? Shchedrin giật thót tim, điều mà anh lo lắng đã thành hiện thực. “Ai đến vậy?”, Shchedrin lo lắng hỏi.

“Người này quân hàm còn chưa cao bằng anh, là một thiếu tá, xem chừng rất trẻ.”

“Chỉ có một người?”

“Còn cả trợ lý của anh ta nữa.”

“Thiếu tá? Phái một thiếu tá tới xử lý tôi ư?”, Shchedrin rất không phục.

Shchedrin cùng Nicholas đi qua dãy hành lang hun hút tới trước cửa một phòng họp. Shchedrin căng thẳng chỉnh đốn trang phục, anh hi vọng người này sẽ là đồng nghiệp cũ mà mình từng quen biết. Anh bỗng nhớ tới Makarov, nhưng anh biết rằng người ở phía sau cánh cửa không thể là Makarov.

Shchedrin đi vào phòng họp, một sỹ quan trẻ tuổi đứng dậy. Anh không quen người sỹ quan trẻ tuổi trước mặt này. Người này đứng nghiêm chào, xong liền đưa cánh tay phải răn chắc ra. Shchedrin nghĩ, nếu như là đến để xử lý mình thì chắc chắn thái độ sẽ không như thế, vậy là anh có chút bình tĩnh trở lại, cũng đưa tay ra.

Lúc hai người bắt tay, người này tự giới thiệu: “Nikolay Dmitrievich Strenov, nhưng gần đây mọi người tặng tôi một biệt hiệu - Stechkin, anh cũng có thể gọi tôi như vậy.”

Người này rất hào sảng, không phải thuộc dạng ra mặt quan liêu, nên cũng khiến Shchedrin thở phào. Anh mỉm cười bắt chuyện với Stechkin: “Sao lúc trước ở tổng bộ tôi chưa từng gặp anh nhỉ?”

“Ồ! Tôi vừa mới bị điều chuyển tới Tổng cục 2 của tổng bộ, bởi vậy ở tổng bộ tất nhiên không quen rồi.”

Tổng cục 2? Shchedrin biết rằng Tổng cục 2 của KGB là bộ phận phản gián, vụ án này có liên quan gì tới Tổng cục 2 sao? Đúng lúc Shchedrin suy nghĩ lung tung thì Stechkin đi vào thẳng vấn đề, nói thẳng: “Lần này tổng bộ phái tôi đến chủ yếu là vì người Mỹ đang bị các anh giam giữ.”

“White Warren?”, Shchedrin khẽ giật mình, anh đang đau đầu về cái gã White này đây.

“Đúng vậy, chính là White. Ý kiến của tổng bộ rằng White là công dân Mỹ, chúng ta không thể giam giữ anh ta thế này được. Tuy tôi biết các anh hiện đang thực thi một nhiệm vụ quan trọng, tôi không can thiệp vào công vụ của các anh, nhưng về phía White, chúng tôi bắt buộc phải nhanh chóng đưa ra kết luận. Nếu có vấn đề, anh ta là gián điệp, thì sẽ danh chính ngôn thuận bắt anh ta lại; và nếu có như vậy, thì khi người Mỹ hỏi, chúng ta cũng sẽ dễ đối phó với họ. Nếu không có vấn đề gì, thì chúng ta phải khẩn trương thả anh ta ra.”

“Vì vậy mà tổng bộ cử anh tới để thẩm tra cái gã White đó?”

“Không, không phải ở đây. Bây giờ tôi muốn đưa White đi.”, Stechkin bỗng đổi giọng, nói bằng giọng như ra lệnh.

“Đưa White đi?”, Shchedrin vừa mới đặt tia hi vọng cứu mình cuối cùng lên White, giờ thì thiếu tá Stechkin này lại sắp dẫn anh ta đi mất.

Nhưng Shchedrin chẳng có cách gì để ngăn cản Stechkin, bởi Stechkin đã lời mệnh lệnh của tổng bộ ra.

“Nhưng gã White này hiện giờ rất quan trọng đối với nhiệm vụ của chúng tôi...”, Shchedrin vẫn muốn cố nín kéo.

“Không! Hiện giờ anh ta không còn quan trọng nữa rồi, ít nhất là đối với anh - đồng chí Shchedrin, đã không còn quan trọng nữa rồi. Theo như tôi biết, tổng bộ đã quyết định chấm dứt cuộc hành động của các anh rồi!”

“Sao cơ? Vậy... vậy tôi sẽ thế nào?”

“Điều này thì tôi không biết, nghe nói rằng tổng bộ sẽ nhanh chóng cử người tới để cùng kết thúc hành động với các anh!”, nét mặt Stechkin vẫn tươi cười.

Mắt tròn tròn nhìn Stechkin và trợ lý của anh ta đem White đi, Shchedrin thực sự tuyệt vọng. Thời gian còn lại, anh chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi sự trừng phạt của số phận dành ỉnh.

5

“Căn cứ sau đó đã xảy ra chuyện đáng sợ như vậy ư?”, Đường Phong nghe Makarov kể xong, miệng lẩm bầm.

“Vậy sau đó thế nào?”, Hàn Giang hỏi Makarov.

“Sau đó? Sau đó có người của tổng bộ nói giúp Shchedrin, cuối cùng thì anh ấy cũng không phải ra tòa án quân sự, nhưng lại bị giáng chức. Khoảng được mấy năm sau, do anh ấy lại phạm phải chút sai lầm, nên đã bị lệnh cưỡng chế cho phục viên sớm.”

“Không, cháu không hỏi bác về Shchedrin, là cháu quan tâm Stechkin, cái gã đáng sợ Stechkin bỗng trà trộn vào đó. Sau đó họ thế nào? Còn cái gã White người Mỹ đó nữa?”, Hàn Giang truy hỏi.

“Đúng vậy! Tôi cũng không ngờ trong đó còn có cả Stechkin”, Makarov than thở.

“Như vậy không phải là vừa khớp rồi sao, chuyện ở căn cứ Tiên Tiến vừa khớp với chuyện của Stechkin. Tôi càng nghe chuyện này, càng cảm thấy bên trong có vấn đề!”, Hàn Giang nói.

“Đúng vậy! vấn đề càng lúc càng phức tạp rồi!”, Đường Phong lên tiếng.

“Theo như Shchedrin kể lại, thì sau này Stechkin cũng vì chuyện này mà bị xử phạt!”, Makarov nói.

“Sao ông ấy lại bị xử phạt? Lẽ nào Stechkin liên quan tới vụ bạo động trong căn cứ Tiên Tiến?”, Đường Phong không hiểu.

“Bởi vì gã người Mỹ đó đã chạy mất!”

“Chạy mất?! Xem ra Shchedrin đã nghi ngờ không sai, cái gã White đó chắc chắn là có vấn đề!”, Hàn Giang nói.

“Stechkin và trợ lý của anh ta áp giải White về đến Mátxcova. Đầu tiên anh ta ngồi máy bay để quay về Mátxcova, nhưng giữa chặng bay thì lại xảy ra sự cố nên máy bay đã hạ cánh xuống Irkutsk, vậy là họ đành phải chuyển sang tàu hỏa để về Mátxcova. Kết quả là trên tàu hỏa đã xảy ra chuyện. Vào một buổi sáng, khi nhân viên trên tàu mở cửa cabin buồng được Stechkin bao trọn gói ra, thì phát hiện thấy người trợ lý của Stechkin đã bị bẻ gãy cổ, Stechkin cũng bị thương còn cái gã White không thấy đâu cả”, Makarov nói ra kết cục cuối cùng của toàn bộ sự việc.

“Xem ra bên trong có vấn đề. Nếu quả thật, cái gã White đó có vấn đề thì rất có thể Stechkin đã cố ý thả White đi!”, Hàn Giang suy đoán.

“Bây giờ nghĩ lại thì khả năng này là rất lớn!”, Makarov nói.

“Toàn bộ sự việc kết thúc như vậy sao?”, Đường Phong không khỏi thất vọng hỏi lại Makarov.

“Đúng vậy! Toàn bộ sự việc đến đó là chìm trong bế tắc, tất cả các đầu mối đều đứt rồi, thì thể của những học viên đó đều được hỏa táng, Shchedrin và Stechkin bị xử phạt, những người bị chết thì thân nhân của họ được hưởng trợ cấp, tất cả tài liệu liên quan tới sự việc này đều được liệt vào loại tuyệt mật cao nhất, vĩnh

viễn rơi vào quên lãng. Nếu tôi mà không gặp lại Shchedrin, thì chuyện ở căn cứ sau này e rằng sẽ chẳng có ai biết.”

“Tuy việc trước đây kết thúc rồi, nhưng những gì mà lão Mã cung cấp lại cho chúng ta một manh mối quan trọng để hóa giải những bí mật đó. Lai lịch của hình vẽ bí ẩn, Khe Sói hoang, kết cục cuối cùng của học viên trong căn cứ, còn cả sự xuất hiện của Stechkin đều rất quan trọng cho việc hóa giải những bí mật của chúng ta!”, Đường Phong nói.

“Đúng vậy! Tôi cũng nghĩ vậy. Hình vẽ đó xuất hiện đi xuất hiện lại, khiến tôi liên tưởng tới nó có liên quan tới toàn bộ sự việc và căn cứ Tiễn Tiến năm nào!”, Makarov nói.

“Đội ngũ mà Branch huấn luyện ra đó rất khả nghi, kẻ thù mà hiện giờ chúng ta đối diện, chắc chắn có liên quan gì đó với đội ngũ này. Ví dụ như kí hiệu hình tam giác bí ẩn mà chúng ta gặp trong rừng, lão Mã từng kể rằng Branch đã yêu cầu học viên khắc như vậy”, Đường Phong liên tưởng tới việc hiện tại.

“Không sai, chính vì những phát hiện mới này, nhất là hiện giờ phải đối diện với vách đá này, đã khiến tôi không thể không ngẫm nghĩ lại mọi chuyện. Theo như Branch nói thì hình vẽ này là tô-tem của một bộ lạc cổ xưa,

tôi đã từng nhìn thấy nó trong khe Sói hoang. Mấy chục năm sau bỗng lại nhìn thấy nó ở đây, đúng là số phận!”, Makarov than thở.

“Không! Tôi không tin đây là đường cụt, chắc chắn không thể vẽ một bức tranh lớn như vậy trước một con đường cụt thế này, bên trong chắc chắn ẩn giấu những bí mật mà chúng ta không biết!”, Hàn Giang bỗng bật lên.

“Anh nghĩ ra gì vậy?”, Đường Phong hỏi.

“Tìm kiếm kĩ trên vách đá và xung quanh vách đá, mỗi một gang tấc trên vách đá, thậm chí bao gồm cả trên đỉnh hang đều phải tìm một lượt. Tôi không tin ở đây chính là chỗ chết của tôi và cậu đâu!”, Hàn Giang hậm hực nói.

Chỗ chết?! Hàn Giang dùng từ này khiến Đường Phong và Makarov đều giật thót tim, lẽ nào ở đây chính là chỗ chết của mình sao?

Ba người lại bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra vách đá trước mặt, mỗi tấc trên vách đá đều không bỏ qua. Đường Phong lấy báng súng gõ từng chút một lên vách đá và xung quanh vách đá, nhưng chẳng phát hiện ra thứ gì cả.

Đường Phong thất vọng lùi lại phía sau, đứng im tại vị trí cách vách đá khoảng chục mét, dùng ánh sáng đèn pin chăm chú quan sát lại vách đá khổng lồ lần nữa. Mãi lâu sau, Đường Phong mới lẩm bẩm nói: “Phía dưới đều xem qua rồi, vấn đề chắc chắn ở phía trên.”

“Ý là gì?”, Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Ban này không phải anh bảo rằng đỉnh hang động cũng không được bỏ qua sao, nhưng chúng ta không thể leo được lên trên đó.”

“Đúng vậy, tất cả những chỗ mà chúng ta leo được đều đã kiểm tra rồi!”, Makarov nói.

Cả ba người cùng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh hang. Đỉnh hang lồi lõm nhấp nhô, xem ra chưa bị con người tác động. “Đỉnh hang chưa bị con người tác động tới thì chắc không thể có vấn đề đâu nhỉ?”, Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong cũng không nhìn ra manh mối: “Nếu nói về lý thì là như vậy, nhưng vấn đề nằm ở đâu chứ?”

“Có lẽ chúng ta vẫn phải tìm kiếm câu trả lời trên hình vẽ!”, Makarov đột nhiên nói.

Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy vậy đều giật mình, hai người đưa mắt nhìn tô-tem cổ xưa trên vách đá. “Lão Mã, bác nghĩ ra gì vậy?”, Đường Phong hỏi.

“Chẳng có gì cả, suy nghĩ của tôi rất đơn giản. Tôi đoán rằng nếu như ở đây có cửa nào đó, thì chắc chắn sẽ liên quan tới bức tranh này, nếu không thì họ vẽ bức tranh to như vậy lên trên vách đá làm gì?”, Makarov nói ra quan điểm của mình.

“Ừm, lão Mã nói rất có lý!”, Hàn Giang khẳng định.

“Nhưng chúng ta nhìn bức tranh này cả nửa ngày rồi mà chẳng nhìn ra được gì cả?”, Đường Phong nghi ngờ nhìn bức tranh trước mặt.

“Đừng vội, chắc chắn đã có thứ gì đó bị chúng ta bỏ sót...Makarov cố gắng để mọi người giữ bình tĩnh.

6

Ba người lại bắt đầu kiểm tra từng chút một bức tranh trên vách đá khổng lồ. Lần này, ba người đều không chia nhau ra kiểm tra, mà chụm cả ba chiếc đèn lại, cùng nhau quan sát những đường nét màu đỏ thẫm trên vách đá.

Đường nét này không ngừng hướng lên trên, chùm ánh sáng đèn pin lần theo đường nét này soi tới phía trên đôi cánh chim ưng dang rộng, đó là điểm cao nhất của toàn bộ bức tranh. Sau đó, chùm ánh sáng đèn pin bắt đầu lần theo đôi cánh chim ưng di chuyển lên xuống. Khi soi tới phần đầu của chim ưng, chùm ánh sáng đèn pin của Makarov và Hàn Giang tiếp tục lần theo đó mà hướng xuống dưới, nhưng ánh sáng đèn pin của Đường Phong lại dừng lại trên phần đầu chim ưng...

“Đường Phong, cậu phát hiện ra gì vậy?”, Hàn Giang hỏi.

“Hai người nhìn mắt chim ưng này!”, đèn pin của ba người lại chụm lại làm một.

“Hình như mắt của chim ưng hơi lồi lên!”, Makarov nghi ngờ nói.

“Không biết là tự nhiên hay là nhân tạo?”, Đường Phong vẫn chưa nhìn ra manh mối.

“Ở đây chắc chắn có vấn đề!”, Hàn Giang lắc lắc đèn pin trong tay, “Chẳng biết thế nào, lên trên đó xem mới biết được.”

“Lên bằng cách nào? Vách đá cao vậy mà!”

Hàn Giang nhìn nhìn Đường Phong rồi lại nhìn sang Makarov, nói: “Như vậy nhé, tôi sẽ làm bậc thang. Đường Phong, cậu giẫm lên lưng tôi leo lên!”

“Đành phải vậy thôi, khó mà tránh được nỗi khó nhọc này!”

“Trời! Cậu giẫm lên tôi mà còn khó nhọc gì nữa?!” , Hàn Giang nổi cáu.

“Tôi ở phía trên cũng rất nguy hiểm mà, ngộ nhỡ trong mắt chim ưng bắn ra vũ khí bí mật nào đó thì người đầu tiên đen đui chính là tôi đấy!”, Đường Phong phản bác lại.

“Được rồi! Đừng có lèm bèm nữa, mau lên đi!”

Nói xong, Hàn Giang ngồi xổm xuống, Makarov đỡ Đường Phong giẫm lên lưng Hàn Giang, anh nghiêng nghiêng ngả ngả leo lên vị trí chim ưng trên vách đá. Bức tranh này quả thực rất lớn, chính bởi vậy mà đầu Đường Phong cũng chỉ tới phần cổ của con chim ưng. Anh run rẩy đưa tay phải lên, từ từ, chậm chậm, và rốt cuộc khi tay anh vừa chạm vào mắt chim ưng, thì một cảm giác lạnh buốt thấu tận xương tủy bỗng chốc xâm chiếm cơ thể anh. Đường Phong khẽ run rẩy, rút ngay tay lại, suýt thì lộn nhào từ trên lưng Hàn Giang xuống, may mà có Makarov đỡ anh. “Cậu sao thế?”, Makarov lo lắng hỏi.

“Không biết nữa! Tay cháu vừa chạm vào mắt chim ưng thì bỗng có cảm giác lạnh buốt từ đầu ngón tay lan tỏa khắp cơ thể...”

Hàn Giang phía dưới cầu nhào.

“Thôi đi! Lại thấy cái lạnh giá của vùng Siberia chắc! Cậu nhanh lên cho tôi, anh đây sắp chịu hết nổi rồi đấy!”,

Đường Phong đành phải thò tay phải ra, chạm lại vào mắt chim ưng. Anh lần sờ từng chút một, quả nhiên, mắt chim ưng lồi lên một khoảng so với những chỗ xung quanh, sờ lên thấy lạnh cóng, ướt ươn, nhưng vách

đá xung quanh lại khô ráo và cũng không lạnh như vậy. Đường Phong nghi ngờ, ra sức dùng tay ấn vào mắt chim ưng, không có bất cứ phản ứng nào. Anh hụt hẫng, xem ra mình nhìn lầm rồi, ở đây chẳng có gì cả. Vậy đây là cái gì?

Đường Phong lấy tay sờ mó mắt chim ưng, ánh đèn phía trên quá tối, chỉ có thể dựa vào cảm giác để phán đoán.

Đột nhiên, anh cảm thấy chỗ nhô ra trên mắt chim ưng hình như có khe nứt so với những chỗ xung quanh. Đường Phong cảm giác có “cửa” rồi, anh ra sức ấn ấn, nhưng vẫn chẳng có phản ứng gì cả, vậy là, anh đã dùng tay làm ngược lại, lôi chỗ nhô ra lên. Không ngờ, khi anh vừa lôi mạnh một cái, cơ thể liền mất thăng bằng ngã ngửa ra phía sau.

7

Chính trong giây phút cơ thể bị mất thăng bằng đó, Đường Phong vẫn tóm chặt vào mắt chim ưng. Anh không biết đó là thứ gì, mà chỉ cảm thấy xung quanh là một vùng tối đen.

May mà lần này lão Mã phản ứng kịp thời, lấy thân mình đỡ cho Đường Phong. Nhờ đó Đường Phong mới không bị ngã xuống vách đá.

“Cậu giẫm cho tôi sắp chết đến nơi rồi mà còn như vậy đấy hả?”, Hàn Giang bóp bóp cái vai đang đau nhức hỏi:

“Anh làm thang mà chẳng vững chắc gì cả, lại còn nói thế mà không thấy ngại à?”, Đường Phong đứng dậy, trong tay vẫn còn nắm chặt “mắt chim ưng”.

Đúng lúc này, phía sâu trong hang động vọng ra âm thanh ầm ầm. “Mẹ kiếp, cậu lại động vào cái gì rồi! Sắp động đất rồi đấy!”, Hàn Giang kêu lên.

Đường Phong hoảng hốt nhìn xung quanh, nhưng xung quanh chẳng mấy chốc lại chìm trong tĩnh lặng. Mãi lâu sau, Đường Phong mới cảm thấy trong tay mình có cảm giác khang khác, có thứ đó lạnh cóng. Anh từ từ mở lòng bàn tay ra, kinh ngạc phát hiện ra trong bàn tay phải của mình hóa ra đang nắm một viên đá màu xanh.

“Đây là cái gì? Là ngọc ư?”, Makarov hỏi.

“Ban nãy nhìn trên đó đâu có thấy ngọc đâu?”, Hàn Giang không hiểu.

Đường Phong cẩn thận quan sát một hồi: “Đây là một viên đá quý Turquoise”.

“Đá quý Turquoise?”

“Ừm, trên mắt của chim ưng có nạm một viên Turquoise. Nhưng viên Turquoise này có vẻ kì lạ, cầm trong tay sao lại lạnh vậy nhỉ?”

“Tạm thời đừng quan tâm tới viên đá vớ vẩn đấy nữa, xem tiếp xem trong mắt sói có thứ gì đi!”, Hàn Giang nói.

Ba người lại cùng soi thẳng đèn pin vào mắt sói. Đường nét màu đỏ sậm vẽ rõ thành hình mắt sói, nhưng trong đó lại trống trơn, chẳng có gì cả, Đường Phong nghi ngờ dùng tay sờ lên vị trí mắt sói: “Vị trí mắt sói hình như hơi lõm xuống, lẽ nào ở đây trước đó cũng có một viên Turquoise?”

“Đường Phong, loại đá này dùng để làm gì vậy? Lẽ nào chỉ để trang trí thôi sao?”, Makarov hỏi.

“Bây giờ xem ra thì không chỉ là trang sức thôi đâu, tiếng động ầm ầm ban nãy chắc chắn là do viên Turquoise trong tay cháu gây ra!”, Đường Phong lại nhìn viên Turquoise trong tay.

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa, xem lại vị trí mắt chim ưng còn có gì nữa không!”, Hàn Giang thúc giục.

“Giờ đến lượt ai lên đây?”, Đường Phong hỏi lại

Hàn Giang.

“Cậu chẳng được tích sự gì, lần này để tôi lên!”

“Nhưng tôi không đỡ được anh đâu.”

“Hai chúng ta cùng đỡ đi!”, lúc này Makarov cất lời.

Hàn Giang thử nhìn Makarov: “Được thôi! Vậy thì vất vả cho bác quá, lão Mã!”

“Cậu vẫn còn khách sáo với tôi sao?”, Makarov xua xua tay đầy vẻ vô tư.

Mãi cho tới tận giây phút cuối cùng, Hàn Giang vẫn lo lắng không biết bờ vai của Makarov có đỡ được mình không nữa, nhưng đến khi được đỡ lên thì anh biết rằng mình lo lắng hơi thừa. Vai Makarov rắn rỏi giống như một tảng đá, chân của Hàn Giang giẫm lên đó vô cùng thăng bằng.

Hàn Giang đưa tay ra sờ mắt chim ưng, ở đó đã lõm xuống một miếng, anh cảm giác ngón tay mình ướt nên đã dốc hết sức ấn mạnh xuống một cái. Mắt chim ưng lại lõm xuống, rồi ngay sau đó, tiếng động ầm ầm kì quái lại vang lên lần nữa, thậm chí còn vang lên những mấy lần, Hàn Giang vội vàng nhảy xuống.

Ba người nhìn nhau, không biết rốt cuộc đã động vào thứ gì. “Anh đã ấn xuống phải không?”, Đường Phong hỏi.

“Đúng là ấn xuống, lần này chắc là có phản ứng rồi!”.

Hàn Giang vừa mới dứt lời, mọi người liền nghe thấy tiếng nước chảy. Ba người không hẹn mà gặp cùng lúc soi thẳng đèn pin vào vị trí mắt chim ưng, chỉ thấy trong đó có nước róc rách chảy ra.

“Mẹ ơi! Anh ấn cái gì thế, hóa ra là ấn ra nước!”, Đường Phong ngạc nhiên kêu lên.

“Sao tôi biết được!”, Hàn Giang gào lên.

Lúc này, lượng nước chảy ra từ cái hốc đó càng lúc càng nhiều, dòng nước róc rách đã dần biến thành tia nước bắn phụt ra!

“Toi rồi, toi rồi, lần này chúng ta bị chết đuối trong cái hang này rồi! Cuộc đời tôi bị anh hủy hoại thế này đây!”, Đường Phong vừa lùi lại phía sau vừa tuyệt vọng kêu lên.

“Cậu tưởng rằng tôi muốn chết ở đây chắc?”

“Kể cả tôi xuống âm ti địa phủ biến thành quỷ dữ cũng không tha cho anh đâu, đều tại anh đấy!”

“Chỉ sợ cậu không thoát ra nổi cái hang này chứ đừng nói gì là đến được âm ti địa phủ.”

Hai người vừa lùi lại vừa gào lên với nhau! Makarov không chịu nổi nữa: “Đủ rồi! Hai cậu có muốn sống nữa không hả?”

“Muốn!”, cả hai cùng đồng thanh đáp.

“Nếu muốn sống thì phải nghe tôi. Mau tìm chỗ nào trên vách đá có thể cố thủ được đi, xem ra phía sau vách đá có nước, phải đề phòng nước bất ngờ ập ra cuốn chúng ta đi!”

“Lẽ nào đằng sau vách đá là sông ngầm ư?”, Hàn Giang lại nhớ tới dòng sông ngầm hoành tráng trong thác nước ở Thất sắc cẩm Hải.

“Sao có thể như vậy được? Trong thác nước đó là dưới lòng đất, hiện giờ chúng ta đang ở trong núi!”, Hàn Giang gào lên với Đường Phong.

“Tôi không biết phía sau vách đá là gì, mau làm theo lời tôi đi!”, Makarov nói bằng giọng ra lệnh.

Ba người vừa lùi lại phía sau vừa tìm kiếm chỗ có thể cố thủ trên vách đá. Makarov buộc dây thừng lên người rồi tiếp tục đưa cho Hàn Giang và Đường Phong. Ba người vừa mới buộc dây xong, thành một dây hàng dọc nối đuôi nhau thì nước trong mắt chim ưng bỗng ngừng chảy! Nhìn lại nước trên mặt đất thì cũng chưa tới bắp chân.

“Sao nước lại ngừng chảy nhỉ?”, Đường Phong nghi ngờ nhìn mắt chim ưng.

Đường Phong vừa mới dứt lời thì phía sau vách đá bỗng vang lên những tiếng động lớn. Sau những tiếng động đó, Đường Phong bỗng kinh ngạc phát hiện ra, vách đá trước mặt họ đã từ từ mở. Khi vách đá mở ra từng chút từng chút một, Đường Phong ngạc nhiên, vui mừng, anh sắp được nhìn thấy thế giới phía sau

vách đá. Thế nhưng, đó là một thế giới tối đen, dòng nước lớn phụt bắn ra từ thế giới tối đen đó, hăm hờ cuốn phăng mọi thứ, quét sạch mọi bụi bặm trong hang động.

8

Đường Phong định hét một câu: “Hồng thủy, chạy mau!”, nhưng chưa kịp đợi anh hét xong thì một cơn sóng lớn đã đổ ập xuống trùm lên đầu anh. Ngay tức khắc Đường Phong cảm thấy xung quanh tối đen, tiếng động đình tai nhức óc khiến anh không còn nghe thấy gì nữa.

Trong không gian chật hẹp này, sức công phá của hồng thủy khiến người ta kinh ngạc. Trong bóng tối, Đường Phong tưởng đã bị nước lớn cuốn đi hơn chục mét.

Đúng lúc anh tưởng rằng mình bị nước cuốn phăng đi thì bỗng phát hiện ra mình đang được kéo lại bởi một sức mạnh to lớn... Không biết bao lâu sau, sức nước giảm dần, Đường Phong liền ngoi đầu lên, rốt cuộc cũng đã hít được chút không khí trong lành. Đúng lúc này, anh nghe thấy tiếng Hàn Giang: “Đường Phong, mau bám vào vách đá bên cạnh đi!”.

Đường Phong mò mẫm tìm vách đá nhô ra bên cạnh, cuối cùng cũng sờ thấy một tảng đá. Anh bám chặt vào tảng đá, rốt cuộc chân cũng đã chạm được đất. Anh nhô đầu lên, hít một hơi lớn không khí trong lành, đầu óc dần tỉnh táo trở lại. Anh ngửi thấy mùi vị là lạ trong không khí trong lành này, anh biết rằng đây là không khí phía sau vách đá.

Đường Phong lấy tay sờ lên lưng mình, may mà trước khi cơn nước lớn ập tới, anh đã cắt đèn pin vào nòng ba lô. Lúc này anh mới móc đèn pin ra, đây là loại đèn pin chống nước chuyên dụng của bộ đội đặc chủng, nên cho dù soi trong nước thì ánh sáng cũng có thể chiếu xa cả chục mét.

Đường Phong giơ đèn pin lên đỉnh đầu, soi về phía trước. Trong thế giới tối đen, anh nhìn thấy đầu Hàn Giang, bên cạnh Hàn Giang là Makarov. Giờ thì anh mới hiểu ra sức mạnh to lớn kéo mình ban nãy chính là nhờ Hàn Giang và Makarov.

“Đừng soi linh tinh nữa! Cậu không sao chứ?”, Hàn Giang hỏi.

“Tôi không sao! Hai người thế nào?”

“Tôi vẫn ổn, lão Mã hơi yếu một chút, ban nãy may mà bác ấy tóm được cậu trước, nếu không bây giờ còn đâu cái mạng quèn của cậu nữa!”

“Sau này ra được ngoài tôi nhất định sẽ mời lão Mã một bữa!”

“Thôi đi! Xem chúng ta ra ngoài bằng cách nào đã!”

Đường Phong giơ đèn pin lên cao hơn, soi thẳng về phía trước. Vách đá khổng lồ bị sức nước tách ra, lộ ra khe hở giữa vách đá và nước, vài pho tượng khổng lồ thấp thoáng ẩn hiện. Đó là gì vậy? Trong giây phút hoảng hốt. Đường Phong đã trông thấy thế giới phía sau vách đá.

Hết chương 11. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

62. Chương 12

Chương 12

Huyền cung thâm cốc.

Hàn Giang chưa từng biết tới tay nghề mở khóa của Đường Phong, anh muốn thử xem rốt cuộc Đường Phong sẽ mở cái khóa của Tây Hạ này thế nào. Và cảnh tượng khiến Hàn Giang lác mắt đã xuất hiện. Đường Phong rút khẩu súng ngắn 92 của anh ra, nhắm vào chiếc khóa trên cánh cửa rồi bắn một phát, một tia lửa lóe lên, khóa cửa được mở.

1

Cũng không biết qua bao lâu sau, nước trong hang dạt từ từ rút đi, và nước đọng lại vẫn chưa tới đầu gối ba người. Đường Phong bị nước cuốn đi xa nhất, nên lúc này, thấy nước đã rút, anh liền nắm lấy sợi dây thừng trên lưng, từng bước từng bước một tiến lại gần Hàn Giang và Makarov.

Đường Phong bước tới cạnh Hàn Giang và Makarov, thấy lão Mã không có vấn đề gì, chỉ là mặt mũi khá phờ phạc, vì dù sao thì ông cũng có tuổi rồi.

“Lão Mã, bác phải gắng lên đấy!”, Đường Phong đưa cho lão Mã uống hai viên thuốc cho tỉnh táo.

“Yên tâm, tôi chưa chết được đâu!”, Makarov xua xua tay.

Hàn Giang dùng đèn pin soi phía trước hồi lâu, rồi nói: “Cuối cùng vách đá cũng chịu mở ra rồi, chúng ta phải mau chóng tiến lên phía trước, ít nhất cũng là để tìm chỗ nào ẩn nấp. Tôi không muốn mặc quần áo ướt chờ chết ở đây đâu.”

“Ai nói chúng ta sắp chết?”, Đường Phong bực mình gào lên.

“Đừng lải nhải nữa! Ban nãy tôi trông thấy phía sau vách đá thấp thoáng hiện lên vài bức tượng đấy!”, Hàn Giang nói.

“Tôi thấy rồi!”

“Đó là cái gì nhỉ?”

“Ai mà biết được!”

“Có phải là ‘Thượng tự’ không nhỉ?”

“Thượng tự? Không phải anh cho rằng mặt phẳng đá bên ngoài chính là di chỉ thượng tự sao?”

“Nhưng ở đó chẳng có gì cả, còn trong này lại..

“Biết đâu là phát hiện mới.”

Nói xong, ba người lội trong dòng nước đục ngầu, từng bước từng bước tới trước vách đá. Makarov sờ lên vách đá, không khỏi thốt lên: “Cần bao nhiêu năng lượng mới có thể nhấc được vách đá này lên nhỉ!”.

“Trong tình huống không dựa vào sức người, thì trong thế giới tự nhiên cũng chỉ có hồng thủy mới chứa đựng được năng lượng lớn như vậy”, Đường Phong nói.

“Đây lẽ nào cũng là kiệt tác của người Đảng Hạng?”

Giờ thì tôi càng lúc càng không hiểu, di chỉ Hạ tự, Phật tháp đều có thể hiểu được, nhưng đại Phật ở đây, thậm chí cả mê cung khổng lồ trong này là để làm gì? Tại sao người Đảng Hạng lại phải kiến tạo những thứ này?”, Hàn Giang thắc mắc.

“Có thể tất cả những thứ này vốn dĩ đã có từ trước rồi thì sao?”, Đường Phong đưa ra ý kiến.

“Ý cậu là sao? Thế nào gọi là vốn dĩ đã có từ trước?”

“Lịch sử nhân loại chính là quá trình nhận thức tự nhiên, cải tạo tự nhiên, nhưng sau khi nhận thức tự nhiên xong, nhân loại thường dùng nhiều cách khác nhau để cải tạo tự nhiên. Có người cải tạo trời đất, tái tạo núi non sông núi, có người lại tận dụng tự nhiên để đạt được mục đích cải tạo nó.”

“Ý cậu là trong núi này vốn dĩ đã có mê cung phức tạp như vậy, sau này mới được người Đảng Hạng cải tạo?”

Đường Phong không trả lời câu hỏi của Hàn Giang, bởi anh đã chui qua vách đá đầu tiên, và sững sờ khi trông thấy cảnh tượng trước mắt. Anh cảm nhận được sự biến đổi dưới chân mình, địa hình phía sau vách đá cao dần lên, cùng với địa hình mỗi lúc một cao, mực nước dưới chân cũng thấp dần đi, cho tới khi anh sững sờ bởi cảnh tượng

trước mắt, mà không thể nhấc chân được nữa, thì mực nước phía dưới cũng chỉ còn tới mắt cá chân.

Đường Phong, Hàn Giang, Makarov, ba người chụm đèn pin lại với nhau cũng không thể soi sáng huyền cung khổng lồ trong núi này. Thứ đầu tiên mà họ nhìn thấy là cây cầu trước mặt. Đường Phong nhìn không rõ cây cầu là do những tảng đá xếp thành hay là làm bằng gỗ hoặc là do tự nhiên hình thành!

Đầu cầu, phía đối diện họ có hai pho tượng võ sỹ to lớn sừng sững hai bên. Đường Phong cẩn thận quan sát hai pho tượng võ sỹ này, giống hệt như tượng võ sỹ của Phật tháp trên Hạ tự, chỉ có điều thể hình của tượng võ sỹ ở đây to hơn.

Đường Phong ngồi xuống quan sát mặt cầu. Anh kinh ngạc phát hiện ra mặt cầu không phải làm bằng gỗ, cũng không phải bằng đá hoặc gạch, hay đá đen xây thành. Vì ngoài hai pho tượng sừng sững ở đầu cầu ra, thì gần như không thấy bất cứ dấu vết nhân tạo nào trên cây cầu này. Đường Phong thầm giật mình, lẽ nào cây cầu này đúng là do tự nhiên tạo thành?

Cây cầu đá tự nhiên nhô ra bắc ngang qua khe núi tối đen, xung quanh vẫn là một vùng đen kịt. Đường Phong không nhìn rõ không gian xung quanh, vì ánh sáng đèn pin soi chiếu ra xa hơn chục mét, nhưng vẫn chỉ dừng lại trên mặt cầu.

“Cây cầu đá này dài bao mét? Bên kia cầu là chỗ nào nhỉ?”, giọng Đường Phong có chút run rẩy.

“Điều mà tôi quan tâm hơn là: phía dưới cầu là cái gì, Hàn Giang hỏi.

“Phía dưới cầu? Chắc là sông!”, Đường Phong đoán mò.

“Không nghe thấy tiếng nước chảy mà!”

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi lên cầu. Đường Phong phát hiện hai bên cầu không có lan can, đúng là một chiếc cầu đá tự nhiên. Ba người cẩn thận tiến lên phía trước. Đi được hơn hai chục bước, Đường Phong bỗng phát hiện thấy mặt cầu càng lúc càng nhỏ hẹp. Anh dừng lại, cẩn thận quan sát. Dưới ánh sáng đèn pin, anh vẫn không trông thấy điểm cuối của cây cầu, còn mặt cầu nơi anh đang đứng rộng chưa tới hai mét, hơn nữa mặt cầu trước mặt vẫn tiếp tục thu hẹp.

“Có khi nào cây cầu này đi mãi đi mãi xong tự nhiên cụt lủn không vậy?”, giọng Đường Phong vọng lại oang nang trong bóng tối mênh mông.

Hàn Giang lấy đèn pin soi về mặt cầu trước mặt, nói:

Tiếp tục thăm dò phía trước xem sao!”, giọng Hàn Giang cũng không có chút bảo đảm nào.

Ba người lại tiếp tục tiến lên phía trước hơn hai chục bước, mặt cầu đã hẹp lại còn khoảng một mét. Đường Phong lấy đèn pin soi xuống dưới cầu, không có tiếng nước, không có ánh sáng, và ngoài bóng tối, anh chẳng nhìn thấy gì cả. “Dưới này lẽ nào đúng là sâu không thấy đáy?”, giọng Đường Phong run rẩy.

“Cẩn thận phía trước...”, Hàn Giang dùng đèn pin soi xung quanh. Ánh sáng từ đèn pin phát ra chọc thủng màn đêm dày đặc, rồi bị bóng tối thăm thẳm nuốt chửng. Thế nhưng khi anh soi đèn men theo mặt cầu thì bỗng kinh ngạc phát hiện ra chỗ xa nhất, mà đèn pin có thể chiếu tới, mặt cầu ở đó hẹp tới nỗi chỉ một người có thể qua được.

Đường Phong và Makarov cũng trông thấy đoạn mặt cầu hẹp tới mức dị thường trước mắt, họ đều muốn nhìn rõ phía sau mặt cầu nhỏ hẹp này sẽ như thế nào, nhưng ánh sáng của đèn pin lại chỉ soi được đến đây. “Nếu mặt cầu phía sau còn hẹp hơn hoặc cụt lủn thì không đáng để chúng ta đi tiếp!”, Đường Phong nói.

“Không đáng? Không đi tiếp thì lẽ nào cậu định quay lại?”, Hàn Giang hỏi lại.

“Bất luận thế nào, tiếp tục tiến lên phía trước hai chục bước, thì ít nhất cũng có thể nhìn rõ tình hình phía sau đoạn mặt cầu nhỏ hẹp này”, Makarov nói.

“Tôi chỉ sợ sau mười bước chúng ta sẽ nhìn thấy mặt cầu còn hẹp hơn!”, Đường Phong ưu tư nãy nê nói.

“Cậu nhất gan thì đi đằng sau, để tôi đi trước cho!”,

Hàn Giang ca thán.

“Anh bảo tôi đi sau là tôi sẽ đi sau, bảo tôi đi trước thì tôi sẽ đi trước sao? Quá là mất mặt! Không phải chỉ có hai chục bước chân thôi sao? Anh xem tôi có dám đi qua không nhé!”

Đường Phong bị Hàn Giang kích thì bỗng muốn đầu trí, một bước, hai bước, ba bước... mãi cho tới bước mười bảy, anh bỗng dừng lại.

“Sao cậu không đi tiếp đi?”, Hàn Giang phía sau hỏi.

“Anh đi trước đi!”, giọng Đường Phong có vẻ đề.

“Tôi đã bảo cậu không ổn rồi, để tôi đi trước cho!”,

Hàn Giang bước tới sau lưng Đường Phong, rồi dừng lại chỗ cách Đường Phong hai bước chân, thì thấy bạn mình vẫn đứng im, chặn phía trước nên liền thúc giục: “Cậu đi đi chứ!”

“Anh... nhìn phía trước!”, Đường Phong vừa nói vừa khẽ nghiêng người sang một bên.

Hàn Giang phát hiện ra, trước mặt Đường Phong, mặt cầu hẹp tới nỗi chỉ có thể ột người đi qua, nhưng điều đáng sợ hơn là không ai biết phía dưới cầu là gì, vì ngoài mặt cầu ra thì những không gian khác đều là bóng tối.

“Vậy cậu vòng qua đây để tôi đi đầu cho!”, Hàn Giang ra lệnh.

“Tôi... tôi không quay lại được nữa rồi...”, Đường Phong muốn lùi lại nhưng không nhấc được chân.

3

Chân Đường Phong không ngừng run rẩy, anh không xoay người lại được. Anh nghiêng người, đành phải bước một bước ngấn lên phía trước, gần như đã cận kề với nơi hẹp nhất trên cầu đá. Anh muốn quay lại, nhìn xem mặt cầu phía trước, nhưng vẫn không nhúc nhích được. Tim Đường Phong đập loạn xạ, anh bắt giắc lấy đèn pin soi xuống dưới chân. Kết quả, chưa kịp đợi anh nhìn rõ thứ gì thì chiếc đèn pin đã rơi xuống dưới. Anh giật mình, suýt chút nữa là mất thăng bằng, rơi xuống vực sâu thăm thẳm tối đen.

Đường Phong cố giữ bình tĩnh, nhưng mãi lâu sau anh cũng không nghe thấy tiếng đèn pin rơi xuống vực vọng lại, nên tìm anh cũng rất xuống vực thăm theo nó.

Hàn Giang và Makarov thấy phía Đường Phong bỗng tối thui thì đều giật mình, hai người vội vàng dùng đèn pin soi tìm Đường Phong, phát hiện thấy anh vẫn đứng đó mới yên tâm trở lại. “Cậu sao thế? Đừng có dọa chúng tôi chứ?”, Hàn Giang hét lên.

“Dọa... dọa anh? Rốt cuộc là ai dọa... ai đây?”, giọng Đường Phong như sắp khóc.

“Cậu đứng im đừng có nhúc nhích!”, Hàn Giang nói xong cũng liền nghiêng người tiến lên phía trước hai bước, đi tới cạnh Đường Phong, giờ đèn pin lên soi về phía trước, “Hình như mặt cầu phía trước lại rộng ra rồi!”, Hàn Giang nói.

“Thật sao?”, Đường Phong không tin.

“Thật! Cậu bước hai bước nữa là qua đấy rồi!”, thực ra Hàn Giang cũng không dám chắc chắn mặt cầu rộng ra nhường nào.

Câu động viên của Hàn Giang quả nhiên có công

hiệu, rốt cuộc Đường Phong đã lấy lại can đảm, nghiêng

người tiến lên phía trước vài bước, mặt cầu dưới chân quả nhiên rộng hơn một chút.

Hàn Giang và Makarov cũng theo sau. Lúc này, không biết một cơn gió mát từ đâu bỗng thổi tới khiến Đường Phong tỉnh táo linh hoạt hơn, rồi rốt cuộc cũng khiến anh bình tĩnh trở lại sau sự hoảng hốt tột độ.

“Xem ra chúng ta đã đi qua đoạn hẹp nhất rồi, hơn nữa còn như kiểu đi xuống dốc, hình như chúng ta đã đi tới đầu cầu bên kia rồi!”, Makarov phấn khởi nói.

Hàn Giang lấy một chiếc đèn pin dự phòng từ trong ba lô ra đưa cho Đường Phong và nói: “Rơi tiếp là hết rồi đây nhé!”, sau đó, anh dẫn đầu, bước nhanh về phía trước. Chẳng bao lâu sau, lại có thêm hai bức tượng võ sỹ xuất hiện trước mặt ba người.

Hai bức tượng võ sỹ, một trái một phải đứng ở đầu cầu, giống hệt như tượng võ sỹ đầu cầu bên kia. Ba người lấy đèn pin soi một lượt phía trước, trước mặt xuất hiện ngổn ngang vài cửa hang. Đường Phong suy đoán: “Chúng ta nhất định phải chọn đúng phương hướng, dù gì thì chúng ta cũng mở được vách đá ra rồi, lại đi qua được Cầu, có thể đi tới đây, vậy thì chắc chắn sẽ có đường thông ra bên ngoài”.

“Biết đâu lại dẫn tới nơi mà chúng ta cần tới...”, Hàn Giang nói.

“Nhưng nên đi đường nào đây? Xem ra chẳng có đường nào là có dấu vết được con người tác động, giống như thiên nhiên hình thành vậy!”, Makarov nói.

“Sợ nhất là lại rơi vào một mê hồn trận...”, Hàn Giang nhớ lại lối đi chằng chịt giống mê cung trước đó mà vẫn hết hồn.

Trong lúc Hàn Giang và Makarov đang tính toán xem nên đi đường nào thì Đường Phong quay lại thần thờ nhìn bức tượng võ sỹ bên phải phía đầu cầu. Hàn Giang quay người nói: “Đường Phong, cậu nhìn cái gì thế? Chúng ta mau nghĩ cách rồi đi thôi!”

“Hai người xem này, bức tượng võ sỹ bên trái khác với ba bức tượng còn lại!”, Đường Phong đột nhiên nói.

Hàn Giang và Makarov đều giật mình, lẽ nào lại có ý gì đó giống như các bức tượng tại góc đông bắc Phật đường trong Hạ tự? Nhưng Hàn Giang chăm chú nhìn hai bức tượng võ sỹ hồi lâu mà vẫn chưa nhìn ra: “Chỗ nào không giống vậy?”

“Đúng thế! Không giống chỗ nào?”, Makarov cũng không nhìn ra.

“Bức tượng này không dễ nhìn ra điểm không giống như bức tượng tại góc đông bắc Phật đường trong Hạ tự, hai người có để ý đến đôi mắt của bức tượng này không?”, Đường Phong chỉ vào mắt trái của bức tượng.

“Lại là mắt à?”, giờ thì Hàn Giang cứ nhìn thấy mắt là thấy đau đầu.

Quả nhiên, Hàn Giang và Makarov phát hiện ra, đôi mắt của bức tượng bên phải mở trừng trừng, nhìn thẳng về phía trước. Còn đôi mắt của bức tượng võ sỹ bên trái rất kì lạ, tuy con ngươi vẫn ở giữa khoang mắt nhưng lại cho người ta cảm giác nó đang nhìn về bên trái.

“Thế này là thế nào? Mắt của bức tượng này rất kì lạ, nhưng nhìn gần thì con ngươi của nó rõ ràng ở giữa khoang mắt giống như bức tượng bên phải mà!”, Hàn Giang không hiểu.

“Đây chính là kỹ thuật cao siêu của những người thợ Tây Hạ, con ngươi cũng khắc giữa khoang mắt, nhưng chỉ tính toán một chút, khắc con ngươi dày mỏng khác nhau là đã cho người ta một cảm giác đặc biệt”, Đường Phong giải thích.

Hàn Giang lại chăm chú nhìn tượng võ sỹ thêm một lúc, quả nhiên, con ngươi của bức tượng bên trái dày mỏng không đều, tạo cho người ta cảm giác võ sỹ đang nhìn về phía bên trái. “Những người thợ năm đó tốn bao nhiêu là công sức để chạm khắc những bức tượng võ sỹ thành thế này chắc chắn là có mục đích cả?”, Hàn Giang suy đoán.

“Bởi vậy tôi mới để hai người chú ý tới sự khác biệt của bức tượng bên trái.”

“Cậu chắc chắn hai bức tượng bên đầu cầu bên kia không có vấn đề gì chứ?”

“Tôi đã xem kĩ rồi, chỉ có mắt của bức tượng bên trái này mới có điểm đặc biệt. Tôi nghĩ nó được làm như vậy chắc chắn là có hàm ý, nếu không để ý kĩ, hoặc không biết nội tình, thì sẽ không phát hiện ra được!”, Đường Phong nói.

“Vậy thì chúng ta nên đi về phía bên trái thôi!”, nói xong, Hàn Giang lấy đèn pin soi về phía trước, quả nhiên ở đó có một lối đi trải dài về phía trước.

4

Đường Phong, Hàn Giang và Makarov quyết định, đi theo lối đi mà pho tượng võ sỹ bên trái chỉ lối. Đường Phong dẫn đầu bước vào lối đi này. Lối đi đó cũng gần như giống hệt lối đi phức tạp như mê cung trước đây, không trông thấy mấy vết tích do con người tác động, nhưng anh lại ngửi thấy rõ mùi vị mà cổ nhân đã từng đi qua đây.

Hàn Giang và Makarov không thể có được khứu giác này của Đường Phong, hai người theo anh chui vào lối đi này, nhưng cả ba đều có một mối lo lắng giống nhau, không biết lối đi này sẽ dẫn họ tới đâu.

Mười phút sau, Đường Phong đã tìm lại được sự tự tin bị rơi xuống vực thẳm lúc đi qua cây cầu đá, vì một cánh cổng màu đỏ thẫm đã hiện lên trước mắt họ.

Ba người dừng lại tại chỗ cách cánh cổng khoảng hai chục bước chân. “Rốt cuộc không có mê cung!”, Hàn Giang thở phào nhẹ nhõm.

“May mà Đường Phong nhìn ra bí mật của bức tượng vô sỹ!”, Makarov cũng thốt lên.

“Hai người dừng vui mừng vội, bên trong cánh cổng vẫn chưa biết là cái gì đâu đấy!”, Đường Phong cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, nhưng tim anh vẫn đập rộn ràng.

Đường Phong đi thẳng tới cánh cổng đó. “Cẩn thận vũ khí bí mật đấy!”, Hàn Giang phía sau nhắc nhở.

“Thôi đi! Không phải sợ, kể cả người xưa có để lại ám khí đi chăng nữa, thì bao nhiêu năm vậy cũng mất linh rồi!”, xem ra Đường Phong cũng có chút tự tin, “Tôi thấy anh đọc nhiều tiểu thuyết trộm mộ quá nên tin rằng trong – cổ mộ có cung tên bí ẩn sát thương phải không? Hơn nữa đây mà là cổ mộ ư? Đây vẫn chưa phải là cổ mộ đâu!”, Đường Phong nói xong thì cũng đã bước tới trước cánh cổng màu đỏ.

Hàn Giang và Makarov cẩn thận đi theo, Hàn Giang còn căng thẳng rút súng ra. Lúc này, Đường Phong lại thấy hứng thú: “Trông anh lo lắng kìa, chẳng phải chỉ là một cánh cổng thôi sao?”

“Đề phòng thì càng tốt chứ sao... hơn nữa không hiểu sao tôi cảm thấy cánh cổng này rất giống cổng địa cung bên trong lăng mộ?”, Hàn Giang nói.

Đường Phong lấy tay chạm lên cánh cổng, một lớp bụi dày khiến màu đỏ tươi vốn có của nó đã chuyển thành màu đỏ sẫm. Anh vuốt lớp bụi đi, phát hiện ra bên ngoài cánh cổng này thực ra được phết một lớp chu sa, anh còn phát hiện ra rất nhiều vật màu vàng trên cánh cổng.

Đường Phong quan sát những vật màu vàng này dưới ánh đèn pin, mắt anh mở to, kinh ngạc reo lên: “Cánh cổng này thật quý giá!”

“Đây là cái gì vậy?”

“Sơn vàng!”

“Gì cơ?”

“Đây là một cánh cổng sơn vàng. Thực sự tôi không thể tưởng tượng được hình dạng của cánh cửa này lúc nó mới được làm xong, trên lớp chu sa lại được phết thêm một lớp sơn vàng. Nếu không phải bao năm qua đi đã khiến lớp sơn vàng này bong tróc, thì trong lối đi tối tăm này cánh cổng trước mặt chúng ta sẽ là một cánh cổng hoành tráng đấy!”, Đường Phong thán phục.

“Hóa ra cánh cổng này vốn lấp lánh ánh vàng?”, Hàn Giang không tin.

“Ừm, là vậy đấy. Mọi người nghỉ mà xem, lúc đầu cánh cổng này sẽ huy hoàng đến nhường nào, thật quý giá!”

Makarov nghe vẫn chưa hiểu lắm: “Đường Phong, ý cậu đây là một cánh cổng bằng vàng?”

“Không phải là cổng bằng vàng, nhưng cũng gần như thế!”

“ô! Chúa ơi, bên trong cánh cổng này có gì nhỉ?”, Makarov ngạc nhiên nói.

“Không biết, nhưng năm đó ở đây chắc chắn là một nơi quan trọng của Tây Hạ!”, Đường Phong suy đoán.

“Đừng sốt sáng vào vội, phải kiểm tra cẩn thận đã, chắc chắn không có nguy hiểm hãy vào!”, Hàn Giang vẫn chưa quên vụ ám khí.

Ba người lùi lại vài bước, quan sát lại cánh cổng sơn vàng quý giá trước mặt. Đường Phong phát hiện ra hai bên cánh cổng là vách đá được xếp thành từ những tảng đá lớn, vách đá vốn chưa được mài mòn đến đây là kết thúc. Bên trong lẽ nào là huyền cung trong núi được xếp thành từ những tảng đá khổng lồ? Đường

Phong không dám nghĩ tiếp nữa, nhưng có thể khẳng định rằng, bên trong chắc chắn là một vùng đất khác, và anh vô cùng nóng lòng muốn mở cánh cổng thần kì đó ra.

5

Hàn Giang kiểm tra lại một lượt, không thấy chỗ nào có ám khí, anh không khỏi thất vọng: “Một cánh cổng hoành tráng thế này mà không có ám khí, đúng thật là chẳng lợi hại gì cả!”

“Hình như anh rất muốn có chút ám khí thì phải nhỉ?”, Đường Phong cười, nói.

“Tôi khuyên cậu hãy cẩn thận chút đi, bên ngoài không có, bên trong càng phải cẩn thận!”, Hàn Giang dặn dò.

Đường Phong vốn không nghe Hàn Giang, anh nhào tới bên khe cửa, nhìn vào bên trong, trong đó tối om, không thấy lấy một tia sáng. Trong lòng anh bỗng trào lên một nghi ngờ: “Hai người nói xem, nếu ngay từ đầu chúng ta đã đi sai đường vậy thì người hại chúng ta phải vào đây trước chúng ta một bước chứ nhỉ, nhưng tại sao trong này chẳng có động tĩnh gì cả?”

“Biết đâu bên trong không phải là nơi mà gã bí ẩn đó muốn tìm!”, Hàn Giang đoán mò.

“Ý anh là chúng ta cứ đánh bữa gặp bữa rồi vô tình đi tới huyền cung trong núi này?”

“Tôi không biết, chỉ tới khi vào được bên trong mới biết thế nào! Anh xem chúng ta vào bên trong bằng cách nào bây giờ?”

Đường Phong lại soi đèn pin vào khe cửa, ánh sáng xuyên thủng bóng tối ngàn năm khói bụi trong huyền cung; anh thấp thoáng trông thấy vài bức tượng và cả vách đá là những tảng đá khổng lồ.

Đường Phong ra sức đẩy cánh cổng sơn vàng trước mặt, cánh cổng lồm vào bên trong, nhưng chiếc khóa sắt hoen gỉ vẫn nguyên vị, phát huy tác dụng của nó. Đường Phong không đẩy được cửa ra, nhưng anh vẫn nhìn lại tình hình phía sau cánh cửa, sau đó rất tự tin nói: “Phía sau cánh cổng này không có đá tự nhiên, chỉ có cái khóa này, chỉ cần phá hỏng được nó thì sẽ mở được cổng ra.”

“Cái này thì dễ thôi, nghề của chúng ta mà!”, nói xong, Hàn Giang liền móc ra một chiếc kẹp ghim, bẻ thẳng, nhét vào lỗ khóa. Nhưng lần này Hàn Giang lại vấp một cú lớn, anh dùng kẹp ghim chọc ngoáy mãi trong ổ khóa mà cũng không mở được: “Ôi trời! Anh mà hôm nay lại thua ở đây sao?”

Đường Phong đứng bên cạnh, cố ý nhìn Hàn Giang cười, nói: “Anh nhanh chút được không, đến cái khóa của cổ nhân mà anh cũng không mở được là sao?”

“Lầm lời! Sao mà tôi biết được, khóa nào tôi cũng từng mở rồi, chỉ có mỗi khóa từ thời cổ đại là chưa mở thôi. Kể cả phức tạp như kết sắt, chỉ cần cho tôi thời gian thì chẳng có gì là tôi không mở được cả!”

“Được! Vậy bọn tôi sẽ cho anh thời gian.”

Đường Phong lại nhìn Hàn Giang chọc ngoáy mãi, sáu phút mà vẫn chưa mở được khóa.

“Khóa của người xưa cấu tạo rất đơn giản, rốt cuộc anh có mở được không nào?”, Đường Phong thúc giục.

“Mẹ kiếp! Ai thiết kế ra cái khóa này vậy nhỉ? Chẳng đúng quy cách gì cả!”

“Đừng có kiêu có nữa, không được thì thay người đi!”

“Vậy cậu đi mà làm!”, Hàn Giang tức tối hậm hực gào lên.

“Làm thì làm!”, Đường Phong hất Hàn Giang sang một bên.

Hàn Giang chưa từng biết tới tay nghề mở khóa của Đường Phong, anh muốn thử xem rốt cuộc Đường Phong mở cái khóa thời Tây Hạ này thế nào. Và cảnh tượng khiến Hàn Giang lác mắt đã hiện ra: Đường Phong không chân chừ rút luôn khẩu súng ngắn 92 của anh ra, nhắm chuẩn chiếc khóa trên cánh cửa bắn một phát, một tia lửa lóe lên, khóa đã được mở.

Hàn Giang không ngờ Đường Phong lại giở chiêu này ra, anh bị lửa do đạn bắn ra làm cho giật bắn mình:

“Tốt xấu gì thì cậu cũng là một học giả, mà lại thần nhiên phá hoại văn vật như vậy à?”

“Cái khóa này gỉ sét hỏng cả rồi, anh không thể dùng chiêu chọc ngoáy để mở nó được đâu!”, Đường Phong nói.

“Phí lời! Dùng súng bắn thì tôi cũng làm được!”, Hàn Giang tức tới nổi mũi muốn xì khói.

“Đáng tiếc là anh không nghĩ ra, hoặc nói thẳng ra là ngốc! Kể cả nói rằng đây là phá hoại văn vật đi chăng nữa thì đây cũng là việc cấp bách, nếu là bình thường thì cũng cầm cái cửa mà cửa từng chút một.”

Đường Phong nói xong liền đưa hai tay ra, rồi ra sức đẩy cánh cổng sơn vàng trước mặt. “Két” một tiếng, cánh cổng đã mở ra. Đường Phong rất kinh ngạc bởi đã mấy trăm năm sau mà bản lề của cổng này vẫn tốt như vậy.

Ba người lại bước vào một thế giới tối đen, sự lo lắng và hưng phấn đi kèm với nhịp tim đập loạn xạ của mọi người. Đường Phong là người đầu tiên phát hiện ra cái máng lõm vào trên vách đá để đựng đèn dầu và nên: “Mọi người nhìn những cái máng lõm vào này, giống hệt như cái máng hình đầu sói mà chúng ta nhìn thấy trong Hắc Đầu Thạch Thất”.

“Xem ra đây quả thực được kiến tạo từ thời Tây Hạ!”, Hàn Giang lấy nến mang theo ra, đốt từng cây cắm lên những cái máng này, chẳng mấy chốc cả cung điện bằng đá khổng lồ đều đã được chiếu sáng.

6

Dưới ánh nến âm u, Đường Phong nhìn xung quanh, anh phát hiện ra đây là một gian thạch thất có chút kì quái, không theo quy chuẩn nào cả, hoặc có thể gọi nó là “Thạch điện”. Thạch điện rộng chừng hai, ba trăm mét, hai bên thạch điện đều có hai cánh cổng lớn, một mặt lại là một lối đi rộng rãi, còn một mặt là hang động tối om.

Đường Phong phát hiện ra ở đây không những không có sóng điện thoại mà đến cả GPS cũng không có tín hiệu, họ chỉ có thể dựa vào một công cụ duy nhất là la bàn để xác định phương hướng.

Theo chỉ dẫn của la bàn thì cánh cổng ban nãy họ vừa mở ra là cổng phía tây của thạch điện, đối diện với cổng tây, ở phía đông vẫn còn một cánh cổng khác. Nhìn bên ngoài, cánh cổng này chẳng khác gì cánh cổng gỗ sơn vàng phía tây, từ kích thước, hình dáng đều giống hệt, gần như có thể đoán định hai cánh cổng này được tạo thành cùng lúc.

Đường Phong vòng ra sau cánh cổng phía tây trước, anh đẩy đẩy cửa, cửa không chặt, không giống cánh cổng phía tây ban nãy, vừa đẩy một cái đã hở ra một khe to. Anh nhìn qua khe cửa nhỏ hẹp, một vùng tối đen, không trông thấy bất cứ thứ gì cả, cũng không trông rõ khóa cửa của cánh cổng phía nam. “Xem ra cánh cổng này chưa từng được mở ra!”, Đường Phong thầm nghĩ.

Đường Phong lại men theo vách đá đi tới phía nam, ở đây có một cửa hang tối om om. Anh dùng đèn pin soi vào bên trong, lối đi tối đen không nhìn thấy điểm kết thúc.

“Vách đá bên ngoài chưa từng được mài giũa!”, Đường Phong phán đoán.

“Ừm, giống hệt như lối đi trước đó của chúng ta!”, Hàn Giang có vẻ ngạc nhiên.

Đường Phong không đáp lại mà cẩn thận kiểm tra tình trạng của cửa hang. Giống tình trạng bên ngoài cổng phía tây ban nãy, hai bên cửa, hang xuất hiện vách đá được xếp bằng những tảng đá khổng lồ, chỉ có điều ở đây không có cánh cổng lớn sơn vàng đỏ. Nghĩ tới đây, Đường Phong nói: “Hình như ở đây từng có một cánh cổng lớn, một cánh cổng sơn vàng giống như cổng phía tây và phía đông.”

“Làm thế nào cậu biết được?”, Makarov hỏi.

“Đầu tiên, hình dáng của cửa hang này giống như cánh cổng phía đông mà chúng ta vào đây; thứ hai, phía đông, phía tây đều có cửa thì phía nam cũng không thể để trống vậy chứ? Dĩ nhiên cháu vẫn cần tới bằng chứng cụ thể hơn”, Đường Phong vừa nói vừa chỉ vào một cái máng bên cạnh cửa hang, “Bác xem, ở đây chắc là vị trí mà trước đây vốn đặt bản lề cửa!”

Quả nhiên, Hàn Giang và Makarov cũng phát hiện ra một cái máng hõm vào để đặt bản lề cửa phía bên kia cửa hang. Đường Phong lại bỏ ra đất dùng đèn pin lục soát từng chút từng chút một. “Cậu đang tìm gì vậy?”, Hàn Giang không hiểu.

“Tôi đang tìm dấu vết sơn vàng hoặc là chu sa.”

Nhưng khiến Đường Phong thất vọng là anh tìm mãi mà chẳng phát hiện ra chút dấu tích nào của sơn vàng và chu sa. Lẽ nào ở đây ngay từ đầu đã trống trơn như vậy, không có cửa? Không thể, máng và cửa hang trên vách đá khổng lồ đã chứng minh rằng ở đây đã từng có một cánh cổng lớn.

Đường Phong chìm trong suy tư, Makarov bỗng đột nhiên hỏi: “Giả sử ngay từ đầu chúng ta đã đi sai đường, đường chính xác phải là mắt phải của tượng Phật, vậy thì lối đi bên mắt trái sẽ thông tới đâu đây? Vậy thì cánh cổng vốn dĩ có ở đây, có khi nào bị cái gã bí ẩn đó nhanh tay phá hủy trước rồi không?”

Makarov nói vậy khiến Đường Phong giật mình.

Ngược lại Hàn Giang rất bình tĩnh: “Ban nãy tôi quan sát kĩ ở đây xem có kí hiệu nào của gã bí ẩn đó để lại hay không nhưng đáng tiếc là chẳng có gì cả.”

“Nếu có thì đã chứng thực cho suy đoán của tôi rồi!”, Makarov nói.

“Không!”, Đường Phong bỗng hét lên một tiếng,

Tôi cho rằng ở đây vốn dĩ có một cánh cổng sơn vàng giống như ở phía tây và phía đông, nhưng chắc chắn không phải đã bị gã bí ẩn đó phá hoại.”

“Ồ! Làm thế nào cậu biết được?”

“Rất đơn giản, nếu như mới bị phá hoại thì phải để lại dấu vết, kể cả gã ta có phá hủy cả cánh cổng đi chăng nữa, thì cũng phải còn dấu tích sót lại. Nhưng chúng ta thấy ở đây rất sạch sẽ, rõ ràng không thể là do gã bí ẩn đó làm được!”, Hàn Giang phán đoán.

Makarov gật gù: “Cậu nói cũng có lý, nhưng cánh cổng ở đâu?”

“Chỉ có hai khả năng, thứ nhất là ở đây vốn dĩ không có cổng, hoặc đã bị phá hoại từ trước đó rất lâu rồi. Bản thân tôi nghiêng về giả thiết sau hơn.”

“Ừm, rất có khả năng là vậy!”, Hàn Giang gật gù, “Chắc là có người vào đây từ lâu rồi, nên vì thế mà trong thạch điện này chẳng còn lại gì cả.”

“Vậy thì không phải chúng ta đã uổng công tới đây sao?”, Makarov đầy vẻ thất vọng.

Ba người chìm trong trầm tư. Đường Phong quay lại chính giữa thạch điện, ngẩng đầu quan sát, trên đỉnh thạch điện có chạm khắc hoa sen tinh xảo: “Đây lẽ nào chính là Thượng tự trong truyền thuyết ư?”

“Hiện giờ xem ra quả thực như vậy đấy!”, Hàn Giang nói.

“Công trình hoành tráng này rốt cuộc là vì cái gì, rốt cuộc ở đây từng cất giữ cái gì?”

“Có thể là chất đầy vàng bạc, ngọc ngà châu báu, có thể là kinh điển Phật giáo. Ai mà biết được? Cái này thì cậu phải đi hỏi người đầu tiên vào đây!”, Hàn Giang bữu môi rồi lại bước vài bước về phía bắc, phía trước chính là lối đi thênh thang.

“Anh có để ý thấy lối đi này không?”, Đường Phong bỗng hỏi Hàn Giang.

“Thấy rồi, giống như một lối đi vẫn chưa thi công xong, bởi vậy ở đây cũng không cần xây cổng”, Hàn Giang trả lời.

“Biết đâu... biết đâu lối đi này không đơn giản như chúng ta tưởng tượng...”, Đường Phong đột nhiên thốt ra một câu.

Hết chương 12. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

63. Chương 13

Chương 13

Cổng đồng bọc vàng.

Đường Phong cũng không hiểu lại sao lúc này tìm mình đập nhanh như vậy. Anh lại liến lên phía trước nửa bước, và đột nhiên, mắt anh mở to, đèn pin trong tay suýt nữa thì rơi xuống đất. Anh trông thấy... anh trông thấy trước mặt là phần dưới của bộ hài cốt bị kẹp trung cánh cửa đồng bọc vàng nặng trĩu.

1

Hàn Giang nhìn lối đi thênh thang phía bắc. Hình như lối đi chưa đục đẽo xong, nên chỉ sâu chưa tới chục mét, trong lối đi còn chất đồng rất nhiều đá vụn, thậm chí còn có cả hai chiếc xẻng sắt đã gỉ sét.

“Anh không phát hiện thấy sao? Lối đi này rộng rãi hơn lối đi chúng ta đã đi qua”, Đường Phong ở bên cạnh nhắc nhở Hàn Giang.

“Chỉ dựa vào điều này mà nói rằng lối đi này không đơn giản ư?”

“Không! Quan trọng hơn là đồng đá vụn đó!”

“Đá vụn?”, Hàn Giang không hiểu.

Đường Phong dẫn Hàn Giang, Makarov, ba người đi vào lối đi rộng rãi này, đi mãi cho tới tận cuối đường. Ba người cẩn thận rón rén đi chuyển về phía trước vài bước, mũi chân Đường Phong chạm vào một viên đá hình bầu dục. Anh dùng đèn pin soi xung quanh, vách đá được mài kỹ lưỡng, gần như không khác gì so với vách đá trong thạch điện, nhìn tiếp phía trước, chặn đứng đường đi của họ không phải là vách đá, mà là những hòn đá vụn được chất đồng như núi.

Đường Phong nhặt một hòn đá dưới đất lên, nhìn ngắm một lúc, nói: “Những hòn đá này xem ra không phải là đá vụn thông thường mà là những viên đá hình tròn hoặc hình bầu dục đã được mài giữa kỹ lưỡng.”

Hàn Giang gật gù: “Hình như là được mài giữa, nhưng điều này cũng không thể thay đổi được sự thật đây là một ngõ cụt.”

“Đối với chúng ta là ngõ cụt, nhưng đối với lối đi này mà nói thì nó không phải là ngõ cụt. Từ tình hình xung quanh phán đoán, lối đi vẫn trải dài về phía trước, chỉ có điều hiện giờ đang bị những hòn đá này chặn đứng mà thôi.”

“Ý anh là lối đi này chưa hết, phía sau những hòn đá vẫn còn đường?”, Hàn Giang ngạc nhiên.

“Phía sau những hòn đá này sẽ có gì nhỉ?”, Makarov hỏi.

“Không biết, có lẽ đằng sau vẫn là một vách đá, vậy thì lối đi này đúng là một ngõ cụt. Nếu là như vậy thì những hòn đá này chỉ là những vật liệu kiến trúc vớt vata bãi mà thôi!”, Đường Phong suy đoán.

“Nhưng tôi thấy không giống. Nếu phía sau đồng đá này chính là một vách đá, vậy thì tại sao còn phải đục đẽo mở thêm hướng bắc để làm gì? Hình thể của phía bắc đều khác ba mặt phía đông, nam, tây, nên chắc chắn là ban đầu làm vậy đều có ý cả!”, Hàn Giang cũng cảm giác có điều gì đó bí ẩn phía sau những hòn đá này.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, bởi vậy mới nói phía sau những hòn đá chắc chắn có điều gì đó hay ho”.

Đường Phong vừa nói vừa nhìn Hàn Giang, hỏi ý kiến: “Anh xem chúng ta hiện giờ nên làm thế nào?”

“Ý cậu là gì?”

“Ngu công dời núi thôi!”

“Cậu điên rồi! Cậu có biết chỗ đá này nhiều thế nào không? Hiện giờ còn chưa trông thấy phía sau có bao nhiêu đá nữa!”

Tính ngang ngạnh của Đường Phong lại trở dậy, khiến Hàn Giang cũng không nể được. Chỉ thấy Đường Phong xắn tay áo, vung tay khởi động, bắt đầu bê những hòn đá trước mặt, anh xếp ngay ngắn từng hòn từng hòn đá dọc theo lối đi. Chẳng mấy chốc hai bên lối đi đã hình thành hai bức tường đá.

Hàn Giang và Makarov cũng đành phải đen giúp Đường Phong bê đá. Đường Phong bò lên đồng đá, chẳng mấy chốc đã vạch ra được một lối đi trên đó. Lại bê tiếp thêm một lúc, anh đứng trên đồng đá, bỗng hưng phấn hét lên với Hàn Giang và Makarov: “Ồ đây, phía sau không phải là đá, đã có thể nhìn thấy đằng sau rồi!”

“Phía sau là gì vậy?”, Hàn Giang đứng dưới hỏi.

Đường Phong vẫn đứng trên đồng đá, nhưng mãi một hồi lâu không thấy trả lời...

“Rốt cuộc cậu trông thấy gì vậy?”, Hàn Giang lại thúc giục hỏi.

“Không nhìn rõ lắm, hình như... hình như lại là một cái cổng...”, Đường Phong ngập ngừng nói.

“Cổng?!", Hàn Giang và Makarov giật mình.

“Đừng quan tâm nhiều nữa, dọn đồng đá này đi đã!", Đường Phong kêu lên.

May mà đồng đá này không nhiều lắm, ba người mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới dọn được hơn một nửa đồng đá. Tuy đá dưới đây vẫn chưa dọn sạch nhưng họ đã trông thấy một điều bất ngờ - một cánh cổng bằng vàng hiện lên trước mặt họ.

2

“Gì vậy?", Hàn Giang ngạc nhiên tới nỗi há hốc mồm kinh ngạc.

“Cổng bằng vàng ròng?", Makarov cũng bất ngờ tới nỗi không khép được miệng.

Ngược lại Đường Phong trấn tĩnh hơn, anh đeo găng tay, vượt lớp bụi trên cánh cổng đi, tỉ mỉ quan sát. Anh phát hiện ra có vài chỗ trên cánh cổng vàng bị bong tróc, lộ ra gỉ đồng màu xanh, anh cười: “Đây không hẳn là một cánh cổng bằng vàng ròng đâu.”

“Đó là gì vậy?”

“Cổng đồng bọc vàng. Bên ngoài mạ một lớp vàng, bên trong được làm bằng đồng.”

“Như vậy cũng hoành tráng lắm rồi!", Hàn Giang nói.

“Đúng vậy! Quý giá hơn những cánh cổng gỗ sơn vàng bên ngoài nhiều!", Đường Phong nhìn cánh cổng đồng bọc vàng trước mắt, không khỏi cảm phục, “Không ngờ trong lối đi âm u sâu hun hút như thế này, mà lại có một cánh cổng lớn quý giá như vậy. Nếu tôi nhìn không lầm thì đây là một cánh cổng bằng đồng được chế tác tinh xảo, bên ngoài mặt đồng là một lớp vàng, rồi lại vẽ tranh trên lớp vàng đó. Chỉ có điều bao năm đã trôi qua rồi, nên hiện giờ chúng ta rất khó có thể nhìn thấy được toàn bộ diện mạo của cánh cổng này. Nhưng chúng ta vẫn có thể tưởng tượng ra, năm đó cánh cổng bằng đồng bọc vàng này lấp lánh huy hoàng thế nào trong lối đi âm u hun hút này.”

“Tại sao phải dựng một cánh cổng quý giá như vậy ở đây làm gì nhỉ?", Makarov hỏi.

“Cái này thì phải hỏi Nguyên Hạo thôi. Nhưng chúng ta có thể thử nghĩ một chút, cánh cổng này quý báu như vậy, vậy thì đằng sau nó chắc chắn còn có những thứ đáng để kinh ngạc và quan trọng hơn!", Đường Phong không che giấu được sự hưng phấn trong lòng.

“Vậy tại sao trước cửa cánh cổng này lại chất nhiều đá như vậy?", Hàn Giang không hiểu.

“Có lẽ vì thế mà có thể so sánh với đồng đá chặn cửa trước địa cung lăng mộ, điều này càng thể hiện rõ tính quan trọng của không gian phía sau cánh cổng lớn này", Đường Phong nói.

“Vậy thì còn chờ gì nữa, mau bê những viên đá còn lại đi thôi!", Hàn Giang phấn khởi hét lên.

“Đợi đã... tôi bỗng nhớ ra một chuyện, nếu như đã có người vào đây từ trước đó rất lâu rồi, thì tại sao lại không mở cánh cổng bằng đồng bọc vàng này ra?", Đường Phong bỗng nhớ ra vấn đề mấu chốt.

“Mặc kệ nó? Có lẽ họ vốn không phát hiện ra phía sau những hòn đá vẫn còn một cánh cổng hoành tráng như vậy! Chúng ta mở cánh cổng này ra thì sẽ rõ hết mọi chuyện thôi!”, Hàn Giang thúc giục.

Không biết do phần khích hay do hoảng loạn, có lẽ phần lớn là do sự kì vọng vào thế giới còn chưa được biết tới phía sau cánh cổng, nên ba người đã bê đá rất nhanh.

Vẫn còn một số hòn đá cuối cùng ở phía dưới. Khi Đường Phong nhấc một hòn đá to tướng lên, thì người anh bỗng cứng đờ, mắt không chớp nhìn chăm chăm vị trí dưới hòn đá! Hàn Giang nhìn bộ dạng đó của Đường Phong cũng hơi sững sờ, anh dùng đèn pin soi về phía mà Đường Phong nhìn không chớp mắt và cũng run bắn người lên. Anh vội vàng ngồi xổm xuống, rồi lại bê hai hòn đá đi, một đoạn xương trắng hiện lên trước mắt anh.

Hàn Giang từ từ đứng dậy, miệng lẩm bẩm: “Là một đoạn xương trắng! Xương người!”

“Không! Là một bộ xương!”, Đường Phong chậm rãi nói.

“Một bộ?”, mọi người kinh ngạc.

Đường Phong không tiếp lời Hàn Giang, cúi ngay người xuống, khấn trương bê hòn đá bên cạnh đoạn xương trắng đó đi. Cứ mỗi hòn đá được bê đi, thì càng nhiều xương trắng hiện lên trước mặt họ.

Đường Phong vẫn ra sức bê, nhưng Hàn Giang ngăn anh lại: “Khoan đã!”

Đường Phong không hiểu Hàn Giang có ý gì, nhưng anh cũng dừng lại. Hàn Giang lấy từ trong túi ra một cái bàn chải và một túi đựng vật chứng, cẩn thận ngồi xuống, dùng bàn chải tỉ mỉ quét sạch từng chút bụi đất trên xương trắng.

Đường Phong thấy Hàn Giang cẩn thận như vậy liền cười: “Ồ! Anh cẩn thận như vậy chắc còn hi vọng lấy được cả dấu vân tay trên xương hả?”.

“Đó là sự hoang tưởng ngu ngốc. Tiếp đây cậu hãy làm theo những gì tôi dặn, tôi bảo cậu bê hòn đá nào thì hãy bê hòn đá đó!”, Hàn Giang nói bằng giọng ra lệnh.

“Tuân lệnh!”, Đường Phong bó tay lắc đầu.

Đường Phong làm theo lời Hàn Giang dặn, khễ khàng bê những viên đá vụn cuối cùng trước cổng đi, tất cả xương trắng đều đã phơi bày trước mặt họ.

Hàn Giang dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp lại hai bức ảnh xương cốt, Đường Phong thì nghi ngờ, ngạc nhiên hỏi: “Hóa ra là một nửa bộ xương.”

Hàn Giang chụp ảnh xong, cất máy ảnh đi, thở dài, nói: “Không! Là một bộ, là một bộ xương hoàn chỉnh.”

“Nhưng chúng ta chỉ nhìn thấy nửa bộ hài cốt thôi mà! Hình như là nửa trên của người này!”, Đường Phong ngạc nhiên, không hiểu.

“Cậu nhìn kĩ lại xem, người này có nửa thân dưới đấy chứ”, Hàn Giang nhắc nhở Đường Phong.

Đường Phong cầm lấy đèn pin trong tay Hàn Giang rồi lại soi về phía bộ xương trước cổng, tò mò tới chân, từng chút từng chút một, xương sọ, xương lồng ngực, xương cánh tay, xương chậu... tới phần xương chậu thì hết rồi. Đường Phong cũng không hiểu tại sao, lúc này tim anh đập loạn xạ. Anh lại tiến lên phía trước nửa bước, đột nhiên, mắt anh mở to, chiếc đèn pin trong tay xém chút nữa là rơi xuống đất. Anh trông thấy... trông thấy nửa phần dưới của bộ xương này bị kẹp bên trong cánh cổng bằng đồng bọc vàng nặng trĩu.

“Cái... cái này thật...”, Đường Phong vô cùng hoảng hốt, trước mắt anh dường như lại hiện lên cảnh tượng giãy giụa trong đau đớn khủng khiếp của người trước lúc chết bị kẹt trong cánh cổng.

“Cậu nhìn rõ rồi chứ?”, Hàn Giang bình tĩnh hỏi.

“Người này bị cánh cổng kẹp chết sao?!”, Đường Phong ngạc nhiên.

“Tại sao người này chết thì hiện giờ vẫn chưa xác định được. Nhưng từ tư thế đau khổ trước lúc chết của người này thì có thể tưởng tượng: người chết chắc chắn đã gặp phải điều gì đó đáng sợ phía sau cánh cổng,

nên mới bất chấp tất cả lao ra ngoài cổng thoát thân như vậy, nhưng kết quả vẫn bị cánh cổng nặng trĩu này kẹp cứng”, Hàn Giang mạnh dạn suy đoán.

“Cầu chúa phù hộ cho con người bất hạnh này!”, đối diện với tư thế đặc biệt của bộ hài cot, Makarov không khỏi làm dấu chữ thập trước ngực.

“Rốt cuộc bên trong cánh cổng có thứ gì đáng sợ vậy?”, giọng Đường Phong có chút run rẩy, sự tự tin ban nãy đã biến mất.

“Đúng vậy! Phía sau cánh cổng có gì vậy nhỉ?”, Hàn Giang cũng lộ rõ sự hoang mang.

Nhưng dưới sự thôi thúc khủng khiếp của lòng hiếu kỳ, Đường Phong vẫn bất giác đưa tay, ra sức đẩy cánh cổng bằng đồng bọc vàng trước mặt. Nhưng Đường Phong vẫn chưa kịp đẩy thì Hàn Giang bỗng kêu lên: “Đợi đã!”

Đường Phong rút ngay tay lại: “Anh hết linh tinh cái gì thế hả?”

Hàn Giang cũng không trả lời Đường Phong, anh tới trước cánh cổng, lấy tay khẽ nhấc nắm cửa bằng đồng mạ vàng ở hai bên cánh cổng lên. Ngắm nghía một hồi, Hàn Giang bỗng hỏi Đường Phong: “Cậu có nhìn ra chỗ nào đặc biệt trên vật này không?”

“Đây không phải là một đôi nắm cửa sao? Cũng chính là cái vòng cửa bên ngoài. Thời xưa, trước cửa nhà nào chẳng có thứ này?”

“Không! Không phải tôi hỏi cậu cái này. Cậu có nhìn thấy đoạn dây thừng trên vòng cửa không?”, Hàn Giang khẽ nhắc đoạn dây thừng đã mục nát trên nắm cổng bên trái lên.

Lúc này Đường Phong mới để ý thấy đoạn dây thừng này. Anh cầm lên nhìn kỹ: “Đoạn dây thừng này xem ra cũ lắm rồi, nhưng...”

“Nhưng gì cơ?”

“Nhưng loại dây thừng này chắc chắn không phải từ thời Tây Hạ. Lúc đó không thể có loại dây thừng này được, lai lịch của nó chắc chỉ trong vòng gần trăm năm nay thôi”, Đường Phong phán đoán.

“Ừm, tôi cũng nghĩ vậy!”, Hàn Giang nói.

“Điều này cho thấy trong gần một trăm năm nay có người đã từng tới đây, nhưng chắc chắn không phải là cái gã bí ẩn đó!”, Makarov nói.

“Đừng quan tâm nhiều nữa, vào bên trong trước đã rồi tính!”, Đường Phong lại chuẩn bị lấy súng mở cửa, nhưng anh bỗng phát hiện ra cánh cổng bằng đồng bọc vàng không có khóa cửa bên trên... Đường Phong, Hàn Giang và Makarov ngạc nhiên nhìn nhau, ngỡ người ra một lúc mới định thần lại. Đường Phong và Hàn Giang mỗi người đứng vững một bên, lòng đầy hi vọng, cùng dồn sức và cánh cổng bằng đồng bọc vàng trông nặng trĩu nhường vậy đã nhẹ nhàng mở ra.

3

Ba người cẩn thận tiến từng bước vào bên trong, dùng đèn pin soi sáng phía trước: xung quanh là lối đi được mài phẳng. Ba người theo lối đi này tiến lên phía trước khoảng hơn ba chục bước chân thì đã đi hết lối đi, lại tới một tòa thạch điện khác.

Đường Phong bỗng cảm thấy mặt đất phía trước lấp lánh chút ánh sáng kì dị, anh vội dùng đèn pin soi chiếu:

“Là nước! Hóa ra phía trước lại có một đầm nước?”, Đường Phong ngạc nhiên kêu lên.

“Thật không thể ngờ trong huyền cung sâu hun hút này mà lại có một đầm nước?”, Hàn Giang cũng rất ngạc nhiên.

Nhưng Makarov lại phân vân nói: “Đó không phải là đầm nước đâu, bên trong cũng không phải là nước.”

“Ồ?”, Đường Phong và Hàn Giang cùng nhìn Makarov.

“Đó là thủy ngân!”, Makarov khẳng định.

“Thủy ngân!”, Hàn Giang ngạc nhiên.

“Đầm thủy ngân trong huyền cung!”, Đường Phong lập tức nghĩ tới những đầm thủy ngân ở trong lăng mộ của đế vương được ghi chép lại trong những cuốn sách từ thời cổ đại, đây... đây lẽ nào chính là “đầm thủy ngân” được ghi chép trong sử thi? Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

“Thủy ngân cực độc, mọi người phải cẩn thận!”, Makarov cảnh báo.

Đèn pin trong tay Đường Phong quét một lượt khắp Phạt điện, phía trước chỉ có đầm thủy ngân này, không có con đường nào khác để vòng qua đầm thủy ngân. “Thế... thế này là thế nào? Chúng ta làm thế nào để đi qua đó đây?”, anh hỏi.

Makarov và Hàn Giang cũng đang quan sát. Chùm ánh sáng từ đèn pin của cả ba rớt cuộc đều chụm lại tại bờ phía bắc của đầm thủy ngân, một đoạn cầu thang từ bờ phía bắc đầm thủy ngân kéo dài lên trên, cho tới tận bậc thềm của bờ phía bắc...

Đường Phong nhìn không rõ tình hình trên bờ, trước mắt họ chỉ có cái đầm thủy ngân này, chỉ có thông qua đây họ mới có thể bước lên được bậc thềm của bờ phía bắc. Đường Phong nhìn Hàn Giang, Hàn Giang nhìn Makarov, chẳng ai có cách nào để vượt qua cái đầm thủy ngân này. Một cái đầm thủy ngân bé tẹo mà lại trở thành vật cản mà họ không thể vượt qua.

Ba người nhìn nhau, chẳng có cách nào. Hàn Giang còn có vẻ trấn tĩnh hơn cả, anh lại móc vài cây nến ra, châm nến cắm lên những cái máng trên vách đá bên cạnh, trên lối đi cũng cắm thêm hai cây nến. Anh vừa mới cắm xong nến thì chân bỗng đá phải thứ gì đó. Mượn ánh nến, anh phát hiện ra bên trái lối đi có một tấm gỗ dài.

Mắt Hàn Giang sáng lên: “Sao trong lối đi lại có một tấm gỗ thế này nhỉ?”

Đường Phong lập tức nghĩ tới nguyên do: “Chúng ta ngốc thật đấy, hồi đó chắc chắn cũng có người phải đi qua đây, thì nhất định phải có công cụ để đi qua, tấm gỗ này không phải được chuẩn bị cho đầm thủy ngân sao? Đúng là trên đời này chẳng có con đường cùng!”

“Phải cẩn thận, vì tấm gỗ này trông cũng đã qua bao 5 năm nay rồi, ngộ nhỡ...”, Hàn Giang không nói tiếp, nhưng trong đầu cả ba người đều hiện lên cảnh tượng đáng sợ nếu trượt chân rơi xuống đầm thủy ngân.

Makarov ngồi xuống cẩn thận kiểm tra tấm gỗ. Mãi lâu sau ông mới khẽ gật đầu: “Tấm gỗ này tuy cũ rồi nhưng nếu tải sức nặng của một người chắc, không có vấn đề gì, chúng ta từng người qua một.”

“Không! Chúng ta bắt buộc phải để lại một người ở đây đề phòng bất trắc!”, Hàn Giang đề nghị.

“Ừm, hai người đi qua, một người ở lại đây”, Đường Phong cũng đồng ý.

Hàn Giang có ý muốn Makarov ở lại đây, nhưng ông vẫn cố chấp muốn sang bên kia. Hàn Giang liền nghĩ lại, ở cái chỗ quái quỷ này thì chẳng chỗ nào an toàn. Vậy là, rốt cuộc anh đã đồng ý để Makarov và Đường Phong qua đó, còn mình thì ở lại thạch điện.

Gác tấm gỗ xong, không dài không ngắn, vừa đúng chiều dài của đầm thủy ngân, xem ra đúng là được chuẩn bị sẵn cho việc qua đầm. Đường Phong nhảy lên tấm ván đầu tiên. Tấm gỗ chỉ rộng 30 cen-ti-mét, lại cộng thêm năm tháng cũ kĩ nên Đường Phong bước trên đó nghieng nghiêng ngã ngã, giống như đang bước trên chiếc cầu độc mộc vậy.

Đường Phong dang hai tay ra, cố gắng hết sức giữ thăng bằng, anh không dám nhìn xuống dưới chân, nhưng không thể không nhìn. Trông thấy cả một đầm thủy ngân đây ắp mà thấy đau đầu, toàn thân lắc lư, xem chút nữa là mất thăng bằng. May mà anh kịp thời ngồi xổm xuống để lấy lại thăng bằng.

Đường Phong từ từ đứng dậy, tiếp tục tiến lên phía trước, 34 bước! Đường Phong nhớ rõ từng bước chân trên tấm gỗ. Rốt cuộc, Đường Phong đã thắng lợi khi trông thấy bờ bắc, nhưng anh không dám nhảy phắt lên đó mà vẫn phải bước từng bước nhỏ dịch chuyển về phía đó.

Makarov cũng rất thuận lợi đi qua tấm gỗ, Đường Phong và ông cùng nhìn nhau một cái, không hẹn mà gặp cùng hướng về bậc thềm trên bờ phía bắc. Ở đó sẽ có gì vậy? Kho báu của vương triều Tây Hạ? Hay là kẻ tranh ngọc thứ ba mà họ khổ sở tìm kiếm?

Bậc thang dẫn lên bậc thềm đỏ vừa vặn có thể cho hai người cùng đi, Đường Phong và Makarov cùng leo lên đó, tổng cộng có 14 bậc. Khi chân Đường Phong chạm tới bậc thang cao nhất, anh không khỏi run rẩy. Bởi vì dưới ánh đèn pin, anh đã thấp thoáng trông thấy cảnh tượng khiến anh chấn động.

Một Phật đài hoành tráng hiện lên trước mắt anh, bảy bức tượng Phật cao to xếp thẳng hàng trên Phật đài, hùng vĩ oai phong. Bên cạnh tượng Phật là những pho tượng Bồ tát, La hán xếp xung quanh. Cảnh tượng này khiến Đường Phong bỗng nghĩ tới Linh Sơn ở Tây Thiên, lẽ nào đây chính là thế giới cực lạc Tây Hạ?

Đường Phong cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, và chỉ nhìn một cái là anh đã phán đoán ra ngay: những thứ này đều là tượng Phật mang phong cách Tây Hạ, không cần phải hỏi, ở đây chắc chắn vẫn là kiệt tác của Hạo Vương.

Nhưng cảnh tượng còn khiến Đường Phong và Makarov chấn động hơn không chỉ có vậy.

Đường Phong dùng đèn pin soi vào phía sau tượng Phật, anh phát hiện ra sau Phật đài vẫn chưa kịch đường, tối om om, giống như vẫn còn một không gian rộng lớn. Đường Phong và Makarov vòng ra sau Phật đài, hai người kinh ngạc phát hiện ra trên vách đá phía sau Phật đài lại xuất hiện một cửa hang ra hình ra vẻ.

Đường Phong đang định bước đi thì bỗng dưới chân vang lên tiếng kim loại leng keng, anh vội vàng dùng đèn pin soi xuống dưới, trong lớp bụi bặm thấp thoáng hiện lên vật gì giống hai đồng xu. Anh cúi xuống nhặt “hai đồng xu” đó lên, rồi chỉ nhìn một cái đã kêu lên: “Quả nhiên đã có người từng tới đây!”

“Sao cơ? Cậu phát hiện ra gì vậy?”, Makarov hỏi.

“Lão Mã, bác xem, đây là tiền xu từ thời Dân quốc, chúng cháu gọi những đồng xu này với tên dân dã là: Viên đầu to”, Đường Phong đưa đồng bạc cho Makarov.

Makarov cúi nhìn: “Cũng có nghĩa là thời Dân quốc đã có người tới đây rồi!”

“Xem ra quả đúng như vậy. Sợi dây thừng trên tay nắm cổng, xương người trong khe cổng, lại còn cả cánh cổng bị biến mất phía nam thạch điện, tất cả những điều này đều nói lên rằng, trước chúng ta đã có người từng tới đây. Nhưng họ tới đây sớm hơn chúng ta rất nhiều, hai đồng xu này cho thấy những người đó đã vào đây khoảng thời kì Dân quốc!”, Đường Phong suy đoán.

Makarov cũng trầm ngâm một hồi: “Đường Phong, cậu nói như vậy tôi cũng bỗng nhớ tới hai bộ xương mà chúng ta phát hiện thấy trong Thất sắc cấm Hải.”

Mắt Đường Phong sáng lên, ngạc nhiên nói: “Đúng vậy! Lúc đó trong động thác ngầm chúng ta đã phát hiện thấy một số súng ống đạn dược và công cụ, đều từ thời Dân quốc, bởi vậy mới phán đoán hai bộ xương đó cũng thuộc thời Dân quốc.”

“Sau đó đại Lạt ma ở Thất sắc cấm Hải cũng từng kể với chúng ta rằng: những năm 40 của thế kỷ trước từng có bốn người tới Thất sắc cấm Hải tìm kiếm kệ tranh ngọc trong tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Người dẫn đầu nhóm người đó còn tự xưng là thiếu tá của cục bảo mật chính phủ quốc dân”, Makarov nhớ lại.

“Lão Mã, nếu bác không nhắc lại thì cháu cũng quên mất đấy. Đúng là đại Lạt Ma đã nhắc tới bốn người xông vào Thất Sắc Cấm Hải, sau đó những người trong bộ tộc của đại Lạt Ma đã bày kế lừa những người này vào trong động thác đá... Hôm nay, trên núi chùa Hắc Thứ, chúng ta lại phát hiện ra di vật và hài cốt từ thời Dân quốc. Lẽ nào... lẽ nào thời Dân quốc đã từng có một nhóm người vi hí mật của kệ tranh ngọc, mà đã bày ra một trận tranh giành đổ máu như vậy?”

“Một trận chiến kéo dài cả trăm năm!”, Makarov lẩm bẩm.

“Có lẽ trận chiến này chưa từng dừng lại!”, Đường Phong than thở.

Makarov im lặng, dùng đèn pin soi xung quanh. Đột nhiên, ông chỉ vào phía sau bức tượng to nhất ở giữa, hét lên: “Đường Phong, ở đây có chữ!”

Đường Phong nhảy lên Phật đài, soi đèn pin lên lưng Phật, một dòng chữ Tây Hạ viết theo hàng dọc hiện lên trên lưng Phật. Đường Phong tập trung nhận biết, chậm chậm đọc ra: “Giới - Đàn - Thượng - Tự - Trung - Điện - Cát- Vị.”

“Đường Phong, nghĩa là gì?”

“Xem ra đây chính là Thượng tự mà chúng ta tìm kiếm!”, Đường Phong tự lẩm bẩm trong niềm phấn chấn.

“Không ngờ người Đẳng Hạng lại xây dựng một tự viện hùng vĩ như vậy trong lòng núi!”, Makarov lại nhìn xung quanh cảm phục.

“Càng quan trọng hơn là câu này đã tiết lộ cho chúng ta biết vị trí hiện giờ mà chúng ta đang đứng. Đây chính là điện ở giữa của Thượng tự, như vậy cũng có nghĩa là tòa thạch điện mà chúng ta thấy ban nãy chính là tiền điện, đồng thời còn nói cho chúng ta biết phía sau chúng ta chắc là vẫn còn một hậu điện nữa!”, Đường Phong càng nói càng phấn chấn.

“Đường Phong, tôi biết trong văn hóa kiến trúc của Trung Quốc, thì thường những gì ở phía sau sẽ là quan trọng nhất, đúng không?”, Makarov hỏi.

“Không hẳn là vậy, nhưng thông thường thì lăng mộ trong địa cung sẽ là như vậy!”, Đường Phong buột miệng.

Đường Phong vừa nói xong cả hai đều sững sờ. Lăng mộ trong địa cung? Lẽ nào vị trí mà họ đang đứng đây chính là một tòa vương lăng Tây Hạ? Đường Phong nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ này, vương lăng Tây Hạ đều nằm trong núi Hạ Lan thì sao có thể xuất hiện ở đây được?

“Vậy chúng ta mau tới hậu điện xem sao!”, Makarov chỉ vào cửa hang trước mặt thúc giục.

Hậu điện? Cửa hang trước mặt lẽ nào là lối đi thông tới hậu điện? Trong hậu điện sẽ có gì đây? Hàng loạt những câu hỏi không ngừng hiện lên trong đầu Đường Phong. Anh nhảy xuống Phật đài, anh đã vô cảm với những cửa hang tối đen sâu hun hút, nên hiện giờ chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi bóng tối. Chui vào trong này sẽ có thể chui vào một thế giới xán lạn, hay vẫn lại là bóng tối thăm thẳm đây?

5

Đường Phong và Makarov không chút do dự đã chui vào cửa hang dẫn tới hậu điện. Hai người đi được hơn năm chục bước trong lối đi, nhưng vẫn chưa trông thấy điểm kết thúc. Đường Phong trong lòng không khỏi nghi ngờ:

“Theo lý thì lối đi nối giữa trung điện và hậu điện không thể dài như vậy được chứ nhỉ?”

“Đúng vậy, lối đi từ tiền điện tới trung điện cũng không dài như vậy!”, Makarov cũng cảm thấy kì lạ.

“Lão Mã, bác có phát hiện thấy không, lối đi này không rộng bằng lối đi phía trước, nhưng rất quy củ, rõ ràng là có bàn tay con người mài giũa.”

“Đúng là có chút kì lạ. Nếu theo như dự đoán của chúng ta thì hậu điện quan trọng hơn, vậy thì lối đi vào hậu điện đáng lẽ phải rộng hơn, cổng của hậu điện cũng phải quý hơn, cao cấp hơn, không biết chừng lại là một cánh cổng bằng vàng ròng cũng nên..

“Cổng bằng vàng ròng?”, Đường Phong ngây người ra rồi lập tức cười, nói: “Lão Mã, bác giỏi tưởng tượng thật đấy, bác có biết để đúc được một cánh cổng bằng vàng ròng thì phải tốn mất bao nhiêu vàng không? Nếu quả thật ở phía trước đang có một cánh cổng bằng vàng ròng đợi chúng ta, thì cánh cổng sơn vàng và cổng bằng đồng bọc vàng đều chỉ là phù du mà thôi, sơn vàng và bọc vàng tuy cũng đều dùng vàng, nhưng so với vàng ròng mà nói thì đều chỉ là lượng vàng rất nhỏ. Cháu nghĩ, nếu quả đúng Tây Hạ có thể dùng vàng ròng để đúc một cánh cổng to nhường vậy, thì cũng phải tiêu hao gần cạn kiệt lượng vàng trong quốc khố của Tây Hạ mất.”

“Tôi chỉ suy đoán theo chế độ cấp bậc của Trung Quốc thôi mà.”

“Mong rằng cháu sẽ được trông thấy cánh cổng vàng ròng mà bác suy đoán!”

Đường Phong vừa dứt lời, anh bỗng phát hiện thấy hình như lối đi đã kết thúc. Anh không dám tin vào mắt mình, nhưng đôi mắt anh không hề lừa gạt anh, ánh sáng đèn pin đã chiếu lên một vách đá do những tảng đá lớn xếp thành.

“Đây là thế nào?”, Makarov cũng đã trông thấy.

“Thảo nào lối đi này không rộng rãi như lối đi trước đó, hóa ra là một ngõ cụt!”, Đường Phong thất vọng kêu lên.

“Không thể như vậy được! Rõ ràng phía sau pho tượng Phật ban này còn viết rõ đó là trung điện, phía sau trung điện thì phải có hậu điện chứ nhỉ!”, Makarov cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Trong lúc nói chuyện hai người vẫn không ngừng bước, họ đi thật nhanh tới điểm cuối lối đi, quả nhiên không còn đường. Đường Phong thất vọng đưa đèn pin lên soi xung quanh, ở đây không hề có cánh cổng bằng vàng ròng như họ hi vọng, chỉ có những viên đá giống hệt như trong tiền điện, trung điện, xếp khít vào nhau không có lấy khe hở. Rốt cuộc là thế nào đây? Đúng là không có hậu điện sao?

Không! Không the! Nếu không có hậu điện thì tại sao phải mở lối đi dài như vậy làm gì? Đường Phong không tin đây chính là điểm kết thúc của lối đi, anh dùng đèn pin lục soát từng chút một trên vách đá... Đột nhiên, anh phát hiện ra bên trái lối đi, trên vách đá xuất hiện một dấu vết hình vòng cung, xem kỹ thì trong dấu vết này có một vài tảng đá, lộn xộn. Đường Phong đếm, tổng cộng là sáu tảng, trên hai tảng đá lớn anh nhìn thấy “lỗ mũi trâu”, và trong “lỗ mũi trâu” vẫn còn hai sợi dây thừng lòng thòng chạm đất.

“Đây là cái gì vậy?”, Makarov cũng đã nhìn ra điểm khác biệt trên vách đá bên trái.

“Vấn đề là ở đây!”, Đường Phong khẽ thở dài, nói tiếp: “Ở đây vốn dĩ là một cái cổng vòm, cánh cổng này đã bị dùng đá bịt kín chặn đứng đường đi.”

“Vậy phía sau cổng vòm này là gì vậy?”

“Biết đâu chính là cánh cổng bằng vàng ròng mà bác nói!”, Đường Phong cười.

“Cậu xem trên tảng đá có chữ này, rất nhiều là đằng khác!”, Makarov chỉ vào một trong những tảng đá nói.

Đường Phong cũng trông thấy chữ trên tảng đá, anh nhận ngay ra đây là một dòng chữ Tây Hạ: “Giới Đàn Thượng Tự, Kim Thượng Tiềm Long Chi Địa, Đường Tường Gia Bảo Hộ. Kim Phụng Hoàng Đế Bệ Hạ Chỉ, Phong Bế Giới Đàn Thượng Tự Cung Điện, Sách Hủy Sạn Đạo, Vinh Tuyệt Ngoại Nhân Khuy Hà. Đả Đô Ngũ Niên Thập Nhị Nguyệt.”

“Những dòng chữ này nghĩa là gì?”, Makarov không hiểu.

“Cuối cùng là niên hiệu, là niên hiệu của hoàng đế Tây Hạ đời thứ hai Lượng Tộ. Từ những dòng chữ này cho thấy, Giới Đàn Thượng Tự chính là vùng đất long ẩn của Lượng Tộ. Để gìn giữ nơi đây, Lượng Tộ đã hạ lệnh đóng kín cung điện của Thượng tự đồng thời phá bỏ lối đi dẫn tới đây”, Đường Phong giải thích.

“Vùng đất long ẩn nghĩa là gì?”, Makarov nghe có chút không hiểu.

“Hoàng đế là chân long thiên tử, vậy nên trước khi chính thức đăng ngôi hoàng đế thì được gọi là ‘long ẩn’, cũng có thể dùng để chỉ tất cả những nơi đã sinh ra hoàng đế”, Đường Phong giải thích thêm.

“Hình như tôi nhớ ra rồi. Trước đây cậu đã từng kể rằng Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng đã gặp gỡ nhau tại chùa Giới Đàn, sau đó mới có Lượng Tộ.”

“Đúng vậy! Nhưng lúc đó Một Tạng Thị vẫn chưa phải là hoàng hậu, lúc đó bà mới chỉ là một ni cô xuất gia, bởi vậy hai người họ mới âm thầm hẹn hò trong chùa.”

“Lẽ nào chính là nơi đây, chính là chỗ mà chúng ta đang đứng?”

“Theo như đoạn ghi chép này thì ở đây chính là nơi mà Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng hò hẹn, hơn nữa còn nói rất rõ là Giới Đàn Thượng Tự vốn không phải là chỗ di chỉ mà chúng ta nhìn thấy dưới núi.”

“Ở đây đúng là u tịch thật, nhưng nếu như sống trong hang núi này thì cũng kì quái đấy!”.

“Đúng vậy! Cháu cũng không hiểu lẽ nào Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng lại hẹn hò trong hang núi này?”, một câu của Makarov khiến Đường Phong dường như tỉnh ngộ.

Makarov nhìn những dòng chữ Tây Hạ trên tảng đá khổng lồ, hỏi tiếp: “Điều khiến tôi vẫn không hiểu nổi là ở đây đã là nơi long ẩn của Lượng Tộ, lẽ ra cần phải gìn giữ cẩn thận, vậy thì tại sao phải bịt kín cung điện, phá bỏ đường đi làm gì nhỉ? Làm như vậy không phải là phá hoại sao?”

Đường Phong cười cười, giải thích: “Lão Mã, cái này thì bác không biết rồi. Bác đừng coi thường những dòng ghi chép này, bên trong chứa đựng rất nhiều thông tin đấy.

Nhìn bên ngoài thì chữ khắc trên vách đá là văn tự chính thống của triều đình, giống như một bức thư, nhưng nếu phân tích kĩ lưỡng thì lại rất ra trò. vẫn là cái niên hiệu này,

Đã đô ngũ niên! Nếu cháu nhớ không nhầm thì năm đó, cái năm mà Lượng Tộ hạ lệnh bịt kín cung điện trong Giới Đàn Thượng tự và phá hủy đường đi, cũng chính là năm mà Lượng Tộ giết chết cậu của mình là Một Tạng Ngoa Bàng, thoát khỏi sự khống chế của gia tộc Một Tạng, bắt đầu đích thân điều hành triều chính, và cũng chính vào năm này, gia tộc Một Tạng đã hoàn toàn thất thế.”

“Ừm, giai đoạn lịch sử này đại Lạt Ma cũng từng kể qua. Gia tộc của đại Lạt Ma chính là bắt nguồn từ gia tộc Một Tạng ”

“Vậy thì tại sao khi vừa mới đích thân điều hành triều chính, mà Lượng Tộ đã vội vàng hạ lệnh bịt kín nơi này, theo như cháu suy đoán thì ở đây có bí mật gì đó mà ông ta không thể để ọi người biết. Bí mật gì đây? Nghĩ tới pho tượng Phật trong cung điện Mùa đông, tượng Phật mà Kozlov phát hiện được trong đại Phật tháp ở Hắc Thủy Thành, nếu như xương sọ trong tượng Phật đúng là của hoàng hậu Một Tạng, vậy thì điều đó đã chứng minh cho suy đoán của Tymoshenko, đó chính là cuối cùng, chính Lượng Tộ đã ép mẹ ruột của mình phải chết. Điều này cũng có thể lý giải cho ý đồ bịt kín cung điện nơi đây của Lượng Tộ, ông vừa mới đích thân điều hành triều chính, để củng cố sự thống trị của mình, muốn nhanh chóng quét sạch sự ảnh hưởng của mẹ ông và gia tộc Một Tạng đối với vương triều, nên ông đã đẩy ả mẹ mình tới Hắc Thủy Thành xa xôi, rồi lại lấy lý do đường đường chính chính để bịt kín Giới Đàn Thượng tự, nơi mà gia tộc Một Tạng coi là phúc địa.”

“Quả đúng là một dân tộc còn nguyên sỏi tính. Năm đó Nguyên Hạo cũng vì tranh giành quyền lực với gia tộc Vệ Mộ, mà đã bức chết mẹ mình là Vệ Mộ Thị, mấy chục năm sau, con trai ông - Lượng Tộ lại lặp lại hành động mà ông năm đó đã làm!”, Makarov nhận xét.

“Không chỉ có Nguyên Hạo và Lượng Tộ đâu, những việc như vậy trong lịch sử của những triều đại sau này cũng không ngừng xảy ra”, Đường Phong dừng lại một lúc rồi nói tiếp, “Bởi vậy cháu có thể suy đoán tiếp rằng, bức tượng Phật khổng lồ trên núi và cung điện ở đây rất có khả năng được xây dựng trong giai đoạn gia tộc Một Tạng khống chế triều chính.”

“Ồ? Lẽ nào không phải là lúc Nguyên Hạo còn sống sao?”

“Chùa Hắc Thấu, cũng chính là chùa Giới Đàn, đã có từ thời Nguyên Hạo, bởi vậy hoàng hậu Một Tạng mới có thể tới đây xuất gia, rồi còn hẹn hò với Nguyên Hạo tại đây mà sinh ra Lượng Tộ. Nhưng quy mô của chùa Hắc Thấu thời đó không thể to như ngày nay mà chúng ta nhìn thấy,

không thể hùng vĩ thế này. Tất cả những gì xây dựng và tu sửa ở đây, chắc đều từ sau khi Nguyên Hạo chết, lấy danh nghĩa là để tưởng nhớ Nguyên Hạo, gia tộc Một Tạng đã tu sửa và xây dựng lại với quy mô lớn hơn. Phải hiểu rằng, trước khi Một Tạng Thị lọt vào mắt Nguyên Hạo, gia tộc Một Tạng chỉ là một gia tộc nhỏ, vốn chẳng mấy hiển hách trong các danh gia vọng tộc. Quyền hành và thế lực của gia tộc Một Tạng sau này, đều là nhờ Nguyên Hạo phải lòng hoàng hậu Một Tạng, bởi vậy sau khi có được thế lực, chắc chắn gia tộc Một Tạng cho rằng nơi này chính là phúc địa của gia tộc họ, nên mới mượn cớ xây dựng một công trình hoành tráng như vậy để tưởng nhớ Nguyên Hạo, nhưng thực chất là để gia tăng sự thống trị của gia tộc Một Tạng”, Đường Phong giải thích một tràng.

“Danh nghĩa là vì Nguyên Hạo, nhưng thực chất là vì Một Tạng?”, Makarov vẫn đang nghiền ngẫm lời nói của Đường Phong.

“Như vậy cũng đã có thể hoàn toàn giải thích ệnh lệnh của Lượng Tộ sau khi đích thân điều hành triều chính. Tuy ở đây là nơi ông sinh ra, nhưng đúng hơn còn là phúc địa mà gia tộc Một Tạng phát lên, bởi vậy Lượng Tộ tuy rất hận thù gia tộc Một Tạng chuyên quyền - nên cũng không thể yêu thích nơi này, nhưng vì gia tộc Một Tạng đã lấy danh nghĩa đây là nơi tưởng nhớ Nguyên Hạo, và đã khởi công hoành tráng, xây dựng

chùa Giới Đàn, nên Lượng Tộ cũng không dễ trực tiếp phá hủy nơi này, mà chỉ có thể lấy danh nghĩa là gìn giữ để bịt kín nơi đây, để người ngoài không trông thấy được.”

“Những dòng chữ này còn nhắc tới đường đi nữa?”, Makarov nhảy cảm phát giác ra chút gì đó.

“Đúng! Nhắc tới việc phá hủy đường đi.”

“Cũng có nghĩa là bên ngoài núi đáng lẽ có một đường đi, nhưng Thượng tự ở trong ngọn núi này, ‘phá hủy đường đi, vĩnh viễn không có người ngoài trông thấy’ để làm gì vậy?”

“Đây quả thực là một vấn đề. Đường đi...”, Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, nhưng vẫn không hiểu đường đi này là chỉ chỗ nào.

7

Đường Phong và Makarov không hiểu “đường đi” ghi chép trên vách đá là chỉ chỗ nào. Makarov lắc đầu, nói: “Thôi nào, chúng ta hãy nghĩ chuyện trước mắt đã! Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

“Bác có trông thấy hai cái lỗ mũi trâu kia không?”, Đường Phong chỉ lên tảng đá có đục hai cái lỗ.

“Trông thấy rồi, còn cả hai đoạn dây thừng nữa. Xem ra trước chúng ta cũng có người nhanh chân hơn rồi, ít nhất là họ cũng có ý đồ dọn những tảng đá này đi.”

“Không sai! Cái lỗ mũi trâu đó không thể do người Đảng Hạng đục được, mà chắc chắn là sau này người ta - vì muốn vào được bên trong, nên đã đục hai cái lỗ đó để luồn dây thừng vào kéo những tảng đá ra.”

Makarov nhặt hai đoạn dây lên, nhìn kỹ rồi lại kéo thử: “Giống hệt như dây thừng trên cánh cổng bằng đồng bọc vàng, xem ra là của cùng một hội.”

“Có lẽ cũng cùng hội với chủ nhân của hai đồng tiền trong trung điện”, Đường Phong sờ sờ lên tảng đá trước mặt rồi nói tiếp: “Hơn nữa bác có để ý thấy không, trật tự sắp đặt của sáu tảng đá này đã bị người ta đảo đổi rồi.”

“Ồ! Nói như vậy thì đám người đó đã di chuyển được những tảng đá này, tiến vào bên trong. Vậy tại sao họ lại phải bịt kín lại làm gì nhỉ?”

“Có lẽ bên trong cũng cất giấu bí mật của đám người đó..ế”

“Bí mật của đám người đó?”, Makarov không hiểu.

“Nhưng họ cũng đã giúp chúng ta được thuận tiện hơn, vì không có hai cái mũi trâu này thì trong lúc này chúng ta cũng không thể vào bên trong được đâu.”

“Ý cậu là chúng ta cũng kéo những tảng đá khổng lồ này ra?”

“Thử xem sao!”, nói xong, Đường Phong liền nắm sợi dây thừng bọc vào lỗ mũi trâu chính giữa tảng đá, dốc sức lôi kéo, tảng đá bỗng nhúc nhích được một chút, “Có cửa rồi, tảng đá này không nặng như cháu tưởng.”

“Hai chúng ta cùng kéo thì sẽ có thể lôi được nó ra!”, Makarov xắn tay áo định tiến đến.

“Lão Mã, sức khỏe của bác có ổn không? Nếu không ổn thì để cháu gọi Hàn Giang vào!”, Đường Phong có chút lo lắng cho xương cốt của lão Mã.

“Đừng coi thường, tảng đá này hai chúng ta kéo ra được đấy!”, Makarov không chịu khuất phục.

Đường Phong đành phải đưa một đoạn dây thừng cho lão Mã. Đường Phong phía trước, lão Mã phía sau, hai người cùng nhau dốc sức, tảng đá nhích ra ngoài một chút. Nghỉ ngơi chốc lát, lại kéo tiếp, tảng đá khổng lồ lại được kéo ra ngoài thêm một đoạn, vài lần như vậy, rốt cuộc tảng đá đã được kéo ra ngoài hơn một mét.

Sắp xong rồi, Đường Phong muốn cùng Makarov dồn sức, “ầm...” một tiếng, cùng với bụi bay mù mịt, tảng đá đã hoàn toàn được kéo ra.

Đường Phong cảm giác mũi mình ngửi thấy mùi đất tanh, xung quanh toàn là bụi. May mà Makarov phản xạ nhanh, vội vàng kéo Đường Phong lui lại phía lối đi.

Lui tới đoạn rộng rãi trong lối đi, hai người hít một hơi lớn, đợi cho bụi bặm trong lối đi tản bớt, cả hai mới quay lại phía cuối đoạn đường. Sáu tảng đá thiếu mất một tảng, lộ ra một cửa hang vừa đủ ột người bò qua. Đường Phong lấy đèn pin soi vào bên trong, một cảm giác ớn lạnh tức tức trào lên, khiến anh bất giác rùng mình, lùi lại phía sau.

Đường Phong và Makarov bàn bạc, rồi kéo tiếp một tảng đá cũng có một lỗ mũi trâu, để mở rộng thêm miệng hang chút nữa mới tiến vào bên trong. Vậy là, hai người dùng cách cũ, kéo tiếp tảng đá thứ hai ra. Lần này, Đường Phong có kinh nghiệm rồi nên cũng ăn ít bụi hơn.

Hai tảng đá khổng lồ được kéo ra, một cửa hang đủ ột người đi qua xuất hiện trước mắt họ. Từng cơn gió lạnh buốt từ trong động xộc ra. “Xem ra không gian phía trong rất rộng!”, Đường Phong suy đoán.

“Kết cấu giống hệt như lối đi này!”, Makarov dùng đèn pin soi vào trong hang.

Đường Phong chậm chậm bước vào thế giới trong cổng vòm, Makarov cũng theo sau. Đường Phong phát hiện lối đi trong này thẳng tap, tạo thành góc 90 độ với lối và đi bên ngoài. Anh lại phán đoán phương hướng, và quả quyết đây là một lối đi hướng về phía tây.

Hết chương 13. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

64. Chương 14

Chương 14

Quang minh thần điện.

Dưới làn nước không được trong lắm, thấp thoáng hiện lên những mẫu xương trắng rời rạc. Khi chưa rõ đây Là xương người hay xương động vật, thì anh đã chỉ còn thấy hoa mắt chóng mặt, rồi bỗng có cảm giác trời đất quay cuồng. Makarov linh cảm không lành, người anh bất giác đổ về phía sau.

1

Lối đi hướng về phía tây vẫn kéo dài. “Đợi đã, ’Đường Phong!”, phía sau vang lên giọng của Makarov, “Theo truyền thống kiến trúc Trung Quốc thì tiền điện, trung điện, hậu điện phai cùng trên một tuyến đường, nhưng lối đi này lại trải dài về hướng tây, như vậy có bình thường không?”

“Không bình thường, lối đi này cũng không bình thường!”, Đường Phong nói.

“Đúng vậy! Ở giữa trung điện và hậu điện sao lại có lối đi dài vậy nhỉ!”, Makarov lắc đầu nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, Đường Phong không để ý dưới chân mình gồ ghề khúc khuỷu, nên xém chút nữa là lộn nhào, Makarov cũng giật mình. Hai người đứng vững lại, Đường Phong vội vàng lấy đèn pin soi, dưới đất xuất hiện một tảng đá nhỏ lên; lần theo tảng đá này, anh di chuyển ánh sáng đèn pin tới hai bên vách đá, tại hai vị trí giống nhau trên vách đá hai bên, xuất hiện một cái máng lõm vào trong.

“Hóa ra trước kia ở đây có cánh cửa!”, Đường Phong suy đoán.

“Cửa? Sao bây giờ chẳng có gì cả vậy?”

“Bậu cửa trên nền đất vẫn còn, có thể nó đã bị những người tới đây trước đó dỡ đi rồi!”, Đường Phong ngẫm nghĩ, nói tiếp: “Mặc kệ cánh cửa đó đi đâu mất, nó xuất hiện ở đây là đã cho thấy hậu điện cách đây không xa nữa đâu.”

“Đúng vậy! Nếu không thì cũng không nhất thiết phải làm một cái cửa ở đây.”

Hai người bước qua bậu cửa, Đường Phong cảm giác tim mình lại bắt đầu đập thành thịch. Phía sau cánh cửa biến mất này có phải là hậu điện không? Ở đó có kệ tranh ngọc không? Anh bất giác bước nhanh hơn. Sau hơn hai chục bước chân, Đường Phong cảm giác mình đã tới một nơi rộng rãi, nhưng lấy đèn pin soi thì phía trước lại xuất hiện một bức tường.

Đường Phong nhìn trái ngó phải, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn, anh bỗng hiểu ra, trước mặt mình chắc là một “bức vách ngăn”. Makarov cũng đang ngạc nhiên, nhưng

Đường Phong không giải thích mà dẫn ông vòng qua “bức vách ngăn”. Phía sau “bức vách ngăn” rộng thênh thang, Đường Phong chỉ dựa vào ánh đèn pin yếu ớt mà đã cảm thấy đây là một không gian rộng lớn.

Đường Phong và Makarov lần lượt thấp nền lên cái máng trên vách đá, thạch điện khổng lồ rồi cuộc cũng hiện rõ diện mạo trước mắt hai người. Lúc này, Đường Phong mới phát hiện ra cái gọi là “bức vách ngăn” vốn không phải là bức tường nào cả, mà là lưng của một bức tượng Phật cao lớn. Nhìn lại toàn bộ hậu điện, ở chính giữa ba mặt còn lại đều có một bức tượng Phật cao lớn.

Cả hậu điện hình vuông, mỗi bên đều có bậc dẫn xuống dưới, từng bậc một thu hẹp lại, cuối cùng tại vị trí chính giữa hậu điện là một đầm nước hình vuông, đầm nước chết lấp lánh ánh xanh. Đường Phong không tài nào phán đoán được đó là đầm nước hay lại là một đầm thủy ngân.

“Thật... thật hùng vĩ quá!”, Makarov ngạc nhiên tới nỗi mắt và miệng đều mở to hết cỡ.

“Đúng vậy! Quả nhiên hậu điện to hơn hẳn hai điện trước đó.”

Đường Phong tức tốc đoán định vị trí mà họ đang

đứng là cạnh phía đông của bức tượng Phật; do phía sau

tượng Phật là một lối đi, vậy thì ba hướng phía sau tượng Phật cũng có phải là lối đi không nhỉ? Đường Phong ngẫm nghĩ mà chân đã bước tới bức tượng ở hướng nam.

Makarov theo sau, hiểu ngay ra ý của Đường Phong: “Nếu như phía sau mỗi bức tượng đều có một lối đi, vậy... vậy thì... tôi điên mất rồi đấy!”

“Cháu cũng sắp điên đấy!”, Đường Phong vòng ngay ra sau bức tượng phía nam, tỉ mỉ quan sát, mỗi một tảng đá to đều khít vào nhau, vô cùng kiên cố, “Xem ra ở đây chẳng có lối đi nào cả.”

Đường Phong lại nhanh chóng vòng ra phía sau bức tượng Phật phía tây, vách đá ở đây cũng khít vào nhau như vậy, sừng sững đồ sộ, phía sau bức tượng phía bắc cũng chẳng phát hiện ra điều gì dị thường. Đường Phong không khỏi nghi ngờ: “Cái này thì gọi gì là cổng, một hậu điện hoành tráng như thế này thì đáng ra phải có một cánh cổng hùng vĩ mới xứng tầm chứ nhỉ! Sao chẳng có cánh cổng nào cả? Chúng ta đã từ phía sau tượng Phật tiến thẳng vào đây.”

“Đúng vậy! Tôi còn tưởng rằng sẽ có một cánh cổng bằng vàng cơ!”, Makarov không khỏi tiếc rẻ.

Đường Phong thấp nền lên cả bốn góc đại điện, toàn bộ hậu điện đã sáng bừng lên. Anh phát hiện ra trên đỉnh đầu chính giữa đại điện có chạm khắc một đóa hoa sen khổng lồ, ở chính giữa đóa hoa hiện lên bốn chữ to, nét rắn rỏi, vẫn là chữ Tây Hạ. Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên vòm động, từ từ đọc lên bốn chữ này: “Quang - Minh - Đại - Điện”.

2

Toàn bộ Quang Minh thần điện đã được nền soi sáng, tuy ánh sáng vàng đục nhưng cũng đủ để Đường Phong nhìn rõ mọi vật trong đại điện. Lúc này anh mới phát hiện ra, xung quanh bốn pho tượng Phật có rất nhiều tượng Phật bị đổ nghiêng ngã, còn có rất nhiều tượng Phật bị hư hỏng. “Thế này là thế nào?”, Đường Phong cúi xuống, nhặt một mảnh tượng Phật bị nứt vỡ lên.

“Xem ra ở đây đã từng bị phá hoại!”, Makarov suy đoán.

“Ai đã phá hủy những tượng Phật đẹp đẽ này? Nghĩ mà xem, hóa ra những bức tượng này đều được dựng xung quanh bốn bức tượng Phật lớn, hùng vĩ làm sao! Linh Sơn ở Tây Thiên cũng chỉ đến vậy mà thôi!”, Đường Phong thán phục.

“Chắc chắn là người có thù hằn sâu sắc với chủ nhân ở đây.”

“Lẽ nào là Lượng Tộ?”, Đường Phong lẩm bẩm.

Trong tức khắc, Đường Phong phát hiện ra trong đồng tượng Phật đồ nát phía dưới bức tượng phía tây, có một tấm bia đứng sừng sững, rất dễ nhìn. Anh bước tới, vuốt bụi trên đó đi, rồi từ từ đọc những chữ Tây

Hạ khắc trên bia đá: “Một Tạng Thị chuyên quyền, lật đổ triều thần, độc đoán chuyên hành, trong mắt không có quân phụ, tram vô cùng thù hận; phụ mẫu trăm dân loạn bất pháp, bao che cho những người trong sắc tộc, trăm vô cùng thù hận. Nay trăm may mắn được ông trời phù hộ, đoạt được triều chính, ra tay trừ gian diệt ác, gây dựng lại triều cương. Không vì việc tư mà bỏ qua công luận, không vì hiếu từ mà lãng quên luật pháp... đóng cửa hậu điện, phá bỏ lối đi, vĩnh viễn chôn vùi Một Tạng Thị và những gian nhân.”

Có mấy chữ trong đó quả thực Đường Phong không nhìn rõ, nhưng chỉ những dòng này thôi mà đã khiến anh giật thót tim, một đoạn mật sử của vương triều Tây Hạ đã phơi bày trước mắt anh. “Xem ra những gì chúng ta suy đoán đều đúng cả, Lượng Tộ quả nhiên vì hận thù gia tộc Một Tạng chuyên quyền nên mới đóng cửa thạch điện, phá hủy đường đi. Khởi cần phải hỏi, phá hủy những tượng Phật này cũng chính là Lượng Tộ!”, Đường Phong nói.

“Nhưng tại sao bốn pho tượng Phật này lại không bị hủy hoại nhỉ?”, Makarov hỏi.

“Có thể là do chúng quá to nên không hủy hoại ngay được!”, Đường Phong đoán mò.

Đường Phong đã hết hứng thú với những bức tượng to lớn này, bởi anh chợt phát hiện ra hình như đầm nước chính giữa hậu điện phát ra chút ánh sáng quái dị.

Makarov cũng đã trông thấy sự biến hóa trong đầm nước. Hai người bước xuống năm sáu bậc thang, tới lúc chỉ còn cách mặt nước bốn bậc, Đường Phong ngạc nhiên tới nỗi ngơ người ra. Anh dừng lại, quay đầu nhìn Makarov. Makarov cũng há hốc mồm kinh ngạc, nhìn Đường Phong.

“Đây... đây chính là... chính là kho báu của Hạo vương sao?”, Đường Phong lẩm bẩm.

“Tôi nghĩ là vậy, đây chính là kho báu của Hạo vương!”, Makarov cũng không ngừng lẩm bẩm.

Mặt nước chết trong đầm nước hình vuông lấp lánh sắc xanh, nhưng chốc chốc lại lóe lên sắc vàng khiến Đường Phong và Makarov bất giác không thể mở được mắt ra.

Đường Phong che mắt, cẩn thận rón rén bước tiếp ba bậc thang xuống dưới, tới cạnh mép đầm. Anh thực sự bị chấn động bởi cảnh tượng trước mắt, trong đầm là những sỏi vàng, sỏi bạc, tiền xu chất như núi cùng những báu vật kì lạ và quý báu đủ hình đủ dạng. Đường Phong không tài nào khống chế được sự hưng phấn trong lòng, anh đưa tay về phía mặt nước chết đó...

3

“Cẩn thận! Đường Phong!”, Makarov bỗng hét lên.

Đường Phong lúc này mới tỉnh lại, vội vàng rút tay về, kích động tới nỗi lắp ba lắp bắp, nói không thành câu: “Đây... quả là... hóa... hóa ra là một đầm châu báu.”

“Đường Phong, tỉnh táo chút đi. Nếu như ở đây là kho báu của Hạo Vương, thì tại sao đám người tới đây trước chúng ta không lấy đi?”, Makarov vẫn giữ được tỉnh táo đúng như tổ chất mà ông từng được huấn luyện.

“Đúng vậy!”, Đường Phong nghe Makarov nói vậy liền tỉnh ngay ra, “Lão Mã, may mà có bác cảnh tỉnh. Từ di tích ban nãy cho thấy, đám người đó đã từng tới Quang Minh thần điện rồi, nhưng lại không lấy những báu vật này đi. Vậy có khi nào trong... trong đầm này là thủy ngân không? Bởi vậy mà những người đó mới không lấy những báu vật này?”, Đường Phong bỗng nghĩ tới thủy ngân.

Makarov ngồi xuống, cúi sát mặt nước, cẩn thận quan sát, cuối cùng lắc lắc đầu, nói: “Không giống thủy ngân, đây là một đầm nước chết.”

“Vậy phải giải thích thế nào về đám người tới đây trước chúng ta?”, Đường Phong thấy đầu óc mình rối tung cả lên.

“Điều này...”, Makarov cũng không thể trả lời câu hỏi này.

Đường Phong lấy hết can đảm, nhào ra áp người sát đầm nước. Nhìn lớp rong rêu dày cộm bên cạnh đầm mà anh hoa mắt chóng mặt, chỉ muốn nhìn thấu lớp sương mù, chọc thủng xuống tận đáy đầm mà thôi. Nhưng anh không trông thấy đáy đầm, bởi vì trong đó chất đầy châu báu và nước thì xanh lét, đục ngầu.

“Tôi sợ nhất là có một con quái vật từ trong đầm nhảy lên nuốt chửng chúng ta!”, Makarov nói vậy khiến Đường Phong giật bắn mình.

Đường Phong quay lại nhìn, Makarov cũng đang nhô người ra mặt nước, quan sát động tĩnh trong đầm.

“Lão Mã, sao bác lại nói vậy?”, Đường Phong không hiểu hỏi Makarov.

Makarov bò dậy, tựa vào bậc thang cạnh đầm nước, chậm rãi nói: “Bởi vì tôi đã từng gặp một cái đầm nước ăn thịt người.”

“Ồ! Một cái đầm nước ăn thịt người?”, Đường Phong không hiểu nhìn Makarov.

“Đúng! Một cái đầm nước ăn thịt người hoặc có thể gọi là hồ nước!”, Makarov khẳng định.

“Hồ nước ăn thịt người? Trên đời này đúng là có chuyện như vậy sao? Lại là kinh nghiệm của bác trong KGB phải không?”

“Ừm, tất cả những gì ly kì quái gở mà tôi gặp phải đều được KGB ban tặng cả!”

“Lão Mã, những gì bác trải qua tại KGB ly kì thật đấy! Bác có thể viết được cả cuốn sách ấy chứ!”

“Tôi cũng từng nghĩ đến điều đó, nhưng rất nhiều việc trải qua đều thuộc về những vụ án chưa được hóa giải. Giống như cái hồ nước mà tôi gặp phải tại căn cứ Tiên Tiến trước đây vậy!”, giọng Makarov rất bình thản.

“Lại là căn cứ Tiên Tiến?!", Đường Phong ngạc nhiên, “Những chuyện ở căn cứ không phải bác đã kể hết rồi sao? Sao lại vẫn còn chuyện ly kì vậy?”

“Những chuyện ly kì gặp phải trong căn cứ Tiên Tiến thì quá nhiều rồi, so với những gì ly kì gặp phải trong đội thám hiểm lần đó thì còn kéo dài và nhiều hơn nữa! Đó là chuyện xảy ra sau khi Branch đưa tôi tới Khe Sói hoang, khi đó căn cứ Tiên Tiến thiếu nước...", Makarov vừa nói vừa hồi tưởng lại đoạn kí ức trong khu căn cứ Tiên Tiến.

4

Từ khe Sói hoang trở về chưa được bao lâu, Makarov , lại gặp phải một chuyện ghê rợn. Muốn sinh tồn được trên tại sa mạc Gô-bi thì quan trọng nhất là nguồn nước, và đây cũng là vấn đề lớn của căn cứ Tiên Tiến.

Branch bước vào phòng Makarov, hiếm khi anh cầu nhàu như vậy: “Nguồn nước của chúng ta sắp không ổn rồi!”

“Thế nào gọi là sắp không ổn?”, Makarov không hiểu

ý Branch.

“Sắp không ổn tức là sắp hết nước rồi! Lẽ nào anh không phát hiện ra chất lượng nước mấy hôm nay chúng ta uống kém hẳn, tuy đã được khử độc nhưng nước vẫn đục ngầu, bên trong còn có cặn.”

“Tôi cũng phát hiện thấy nhưng trước đây cũng từng gặp phải chuyện này rồi mà, cũng đâu đến nỗi mất nước đâu!", Makarov bán tín bán nghi.

“Trước khi chúng ta đến, nước dùng ở đây đều lấy từ giếng bên ngoài căn cứ. Mấy năm nay, căn cứ tăng thêm bao nhiêu người như vậy, nhưng cũng không phát hiện thêm được nguồn nước nào mới, cái giếng đó quá tải từ lâu rồi. Ban nãy tôi đã đi kiểm tra rồi, cái giếng đó chắc chắn không trụ được bao lâu nữa đâu, nếu không tìm thấy nguồn nước mới thì chúng ta sẽ mất nước thật đấy!”

“Nghiêm trọng vậy ư? Vậy cái giếng đó còn trụ được bao lâu nữa?”, Makarov có chút bất ngờ.

“Nhiều nhất là một tháng!", Branch nói xong nhìn Makarov hồi lâu rồi nói tiếp: “Tôi đã kiến nghị với anh trước đó rất lâu rồi, phải khẩn trương đào một cái giếng khác, nhưng anh lúc nào cũng nói rằng kinh phí của căn cứ hên hẹp, nếu đủ dùng thì không đào cái mới nữa. Giờ thì hay rồi, cháy đến đít rồi đấy!”

Makarov cũng không nói được gì, trong lòng bắt đầu ân hận vì đã không nghe lời Branch ngay từ đầu: “Vậy ngay sau đây chúng ta phải làm thế nào?”

“Bây giờ phải đào giếng đã, nhưng e rằng thời gian một tháng cũng không kịp đâu. Điều kiện địa chất ở đây không phải là anh không biết, vô cùng khó hạn, không phải cứ đào sâu là sẽ có nước đâu.”

“Tôi hiểu cấu tạo địa chất ở đây rất phức tạp, không phải chỗ nào cũng đào được nước, bởi vậy nếu trong vòng một tháng mà không đào được nước thì chúng ta phải làm thế nào?”, Makarov đã có chút cuống lên.

“Đúng vậy, trong căn cứ thì bao nhiêu người, nếu không có nước thì chúng ta cũng không tài nào trụ được ở đây đâu!”, Branch nói tới đây, ngẫm nghĩ một lát rồi lại nói: “Nhưng cũng không phải là hết cách, trước khi đào giếng chúng ta có thể yêu cầu hậu phương tiếp nước cho chúng ta bằng trực thăng, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng như vậy sẽ tốn rất nhiều tiền. Tôi tính sơ qua, lượng nước mà căn cứ chúng ta dùng trong một ngày ít nhất cũng phải cần tới hai chiếc trực thăng Mi-8 chở tới. Nếu hai tháng mới đào thấy nước thì tổng cộng phải cần tới 120 chuyến máy bay chở nước tới. Anh tính mà xem, chỉ riêng tiền dầu ấy bay đã là bao nhiêu rồi? Nước được chở đến như vậy cũng đắt lắm!”. Branch tính toán ra cho Makarov một con số đáng để ngạc nhiên.

Makarov lặng lẽ không nói năng gì. Branch lại nói tiếp: “Đây vẫn là cách tính lạc quan nhất đấy, nếu như trong hai tháng mà không đào được nước, nếu như trên đường chuyển nước tới gặp phải sự cố nào đó, thì tiền để đưa nước tới sẽ không thể tính nổi đâu.”

Branch nói vậy khiến Makarov giật thót tim. Trong lòng Makarov cũng rất rõ, nếu như sự việc đúng như những gì Branch nói thì mình cũng sắp bị cách chức đến nơi.

“Vậy không còn cách nào khác sao?”, Makarov ty giọng khản khản.

Branch nhún vai: “Rất tiếc, tôi thực sự không nghĩ ra còn cách nào tốt hơn.”

Tuy Branch ngoài miệng nói hết cách nhưng trong lòng Makarov biết thừa Branch chắc chắn vẫn còn cách, anh ta chỉ cần mình khẩn cầu anh ấy, giống như một sự báo thù nho nhỏ cho sự việc A711209 lần trước hoặc coi như hòa nhau.

“Tôi nghĩ chắc chắn anh sẽ có cách!”, Makarov khẩn cầu.

Branch nhìn lên trần nhà, ngẫm nghĩ, nói: “Cách hả?”

Cũng không phải là không có, nhưng cũng chỉ là xem có gặp vận may hay không thôi.”

“Xem vận may...”, Makarov hiểu ý của Branch,

“Cách của anh là ra ngoài tìm nguồn nước?”

“Chúng ta có thể một mặt để hậu phương phái người tới đào giếng, một mặt tìm kiếm nguồn nước tạm thời gần căn cứ.”

“Sau khi chúng ta tới đây cũng đã từng tìm kiếm nguồn nước quanh đây, nhưng đến chút bọt nước cũng chẳng thấy!”, Makarov bày tỏ sự thất vọng trước biện pháp của Branch.

“Trước đây chúng ta từng tìm kiếm nguồn nước xung quanh căn cứ, nhưng đều chưa vượt quá phạm vi mười ki lô mét, và còn rất nhiều nơi chưa đi. Lần này, chúng ta phải mở rộng phạm vi khảo sát, lấy căn cứ làm trọng tâm, những khu vực trong đường kính năm chục ki lô mét đều phải tìm.”

“Trong đường kính năm chục ki lô mét? Xa như vậy nếu có tìm thấy nguồn nước thì cũng phải cần tới xe để chở về căn cứ, giá tiền để sử dụng cũng vẫn quá cao!”, Makarov không tin tưởng biện pháp của Branch.

“Đây không phải chỉ là tạm thời thôi sao! Đợi giếng đào được rồi thì chúng ta cũng không cần nữa, hơn nữa không biết chừng chúng ta cũng không cần phải đi xa như vậy, mà vẫn có thể phát hiện thấy nguồn nước thì sao?”

Makarov nghĩ cả đêm, cuối cùng quả thật là chẳng còn cách nào khác, đành phải dùng cách của Branch. Một mặt anh nhờ hậu phương cử người tới đào giếng tìm nguồn nước gần khu căn cứ, một mặt cử nhân viên trong căn cứ đi tìm nguồn nước trong phạm vi ba mươi ki lô mét xung quanh căn cứ.

Ba mươi cây số là do Makarov quy định, nhưng quả

nhiên đúng như những gì Branch nói, trong có một tuần, tất cả những nhân viên đi tìm kiếm nguồn nước đều trở về báo cáo rằng không phát hiện thấy nguồn nước nào.

“Sao rồi tôi đã nói với anh rồi mà trong phạm vi ba chục cây số gần căn cứ anh đừng mong tìm được nguồn nước!” Giọng Branch có chút phẫn kh[ĩ] trong nỗi bất hạnh của người khác.

Được rồi, đồng chí Branch, chúng ta đừng chọc tũa, quanh đây anh thông thạo hơn tôi, rốt cuộc có nguồn nước không?”, Makarov có chút lo lắng.

“Nói thật với anh nhé, trong vòng ba chục cây số cỡ một nơi có nguồn nước...”, Branch không thay đổi giọng điệu.

“Sao anh không nói sớm!”, Makarov có chút tức giận.

“Bởi vì nguồn nước này rất khó sử dụng”, Branch đứng đĩnh nói.

“Thế nào gọi là rất khó sử dụng?”, Makarov chất vấn.

“Bởi vì nguồn nước đó gần khe Sói hoang.”

“Khe Sói hoang?!”, Makarov lập tức im bật.

“Hoặc có thể nói rằng nguồn nước đó chính tại khe Sói hoang!”, Branch lại bổ sung thêm.

Mãi lâu sau, Makarov giống như hạ quyết tâm rất lớn vậy, nghiêm giọng nói: “Bất luận ở đâu, cứ đi xem thế nào đã.”

Makarov cố ý muốn đi, vậy là Branch lại phải lái xe đưa anh tới gần khe Sói hoang. Nhưng lần này Branch không đưa anh tới hang núi màu đỏ chất đầy xương trắng lẫn trước nữa mà lại đưa anh tới một khe núi kĩ lạ.

Makarov phát hiện ra khe núi này rất rộng, cơ bản không hề giống một khe núi, dãy núi hai bên rất thấp nhưng lại không trông thấy rặng núi phía sau. Xe tiến vào chưa được bao lâu thì Makarov phát hiện ra trong đất cát mềm nhũn xuất hiện một chút màu xanh, xe càng đi vào trong thì màu xanh xuất hiện càng nhiều.

“Đây là đâu? Hình như không giống khe Sói hoang lần trước chúng ta tới?”, Makarov lớn tiếng hỏi Branch.

Branch không vội trả lời câu hỏi của Makarov mà lái xe tới một bãi cỏ xanh rộng rãi trước, đỗ xe lại rồi mới trả lời câu hỏi của Makarov: “Tôi nghe ông lão du mục kể lại rằng, gọi là khe Sói hoang thực ra không phải nhằm chỉ một hang động cụ thể nào cả mà để chỉ hàng loạt những hang động lớn nhỏ ẩn chứa trong rặng núi màu đỏ này”.

“Ra là như vậy! Thảo nào lần trước anh nói rằng đại quân của Thành Cát Tư Hãn đã từ đây tập kích Tây Hạ, nếu như là cái hang động bé tẹo lần trước thì làm sao mà chứa được đại quân của Thành Cát Tư Hãn cơ chứ? Một hang động hoang vu đáng sợ như vậy, thì sao có người và gia súc đi qua đó được chứ?”, Makarov nói.

“Không! Anh sai rồi, ông lão du mục đó kể rằng, đại quân của Thành Cát Tư Hãn đã đi qua cái hang động dài hẹp mà anh trông thấy đấy. Hơn nữa, anh đừng tưởng rằng cái hang mà hôm nay chúng ta đến trông phong cảnh không đến nỗi, còn có cả thực vật xanh rì, thì cho rằng ở đây không nguy hiểm. Ông lão đó từng nói với tôi rằng hang động nào quanh đây cũng nguy hiểm cả!”, Branch cảnh cáo Makarov.

“Hang động nào cũng nguy hiểm ư?”, Makarov có chút giật mình.

“Đúng! Hang động nào cũng nguy hiểm, bởi vậy tôi mới không nhắc tới nguồn nước ở đây với anh. Anh phải biết rằng, nếu một người trong sa mạc mênh mông bỗng đột nhiên trông thấy nguồn nước, thì đừng có vui mừng vội, mà trước tiên phải tìm hiểu cho rõ tại sao giữa sa mạc mênh mông, những nơi khác không có nguồn nước mà ở đây lại có?”

“Giống như ở đây?”

“Đúng! Mấy hang động ở đây tôi cũng đã từng tới, trong những hang động khác không có chút màu xanh nào cả, chỉ duy nhất ở đây có một vùng thực vật rộng như vậy, điều này rất không bình thường.”

“Vì vậy anh nghi ngờ nước ở đây không dùng được?! Bất luận thế nào cũng cần phải tin vào khoa học. Chúng ta có thể đem chút nước mẫu về mời chuyên gia xét nghiệm!”, Makarov nhìn màu xanh khắp nơi, hình như anh rất tự tin rằng đã tìm thấy nguồn nước ở đây.

“Được rồi! Anh hãy để khoa học của anh xét nghiệm đi! Chúng ta đi thôi!”, Branch nhảy xuống xe.

Makarov cũng nhảy xuống xe, anh phát hiện thảm, thực vật dưới chân ngoài cỏ lau, nhục thung dung, cây lang độc ra thì vẫn còn một loài thực vật màu xanh mà anh không biết tên. Loài thực vật này không cao, nhưng sức sống rất ngoan cường, bám chặt lấy mặt đất, phủ kín cả khe núi.

Makarov cũng theo Branch tiến lên phía trước, chân giẫm lên thảm thực vật màu xanh không biết tên này. Makarov cảm giác địa hình dưới chân mình hình như cao lên, chẳng bao lâu sau họ đã vượt qua một cồn cát nhỏ. Dưới cồn cát, trong đám lau sậy che phủ, một hồ nước hiện lên trước mặt Makarov.

6

Makarov hào hứng lao tới trước hồ nước, vạch đám lau sậy ra, cúi người xuống, đang định dùng tay múc nước trong hồ lên thì Branch phía sau liền hét to: “Cẩn thận!”

Makarov cũng vội vàng rút ngay tay lại, quay lại nhìn Branch. Toàn thân Branch quay lưng về phía ánh mặt trời, chìm đắm trong bóng râm. “Anh nhìn bên cạnh anh xem!”, giọng Branch khiến Makarov cảm thấy ớn lạnh.

Makarov cũng vội vàng nhìn sang bên cạnh, anh phát hiện ra trong đám lau sậy bên cạnh mình là một đồng xương

trắng lồ lồ. “Đây...”, Makarov nhận ra đây là một bộ xương bò. ngay sau đó, anh lại phát hiện ra còn nhiều xương trắng hơn nữa trong đồng lau sậy bên cạnh, đó là xương bò,

Xương dê, còn có cả xương của loài động vật có vú to lớn mà anh không biết tên, dĩ nhiên càng khiến Makarov cảm thấy hoảng loạn hơn chính là hai bộ xương người.

“Sao ở đây lại có nhiều xương cốt vậy?”, giọng Makarov đầy sợ hãi.

“Bởi vậy tôi mới bảo anh cẩn thận!”

“Lẽ nào trong nước có độc? Những người và gia súc này sau khi uống nước đã vĩnh viễn ngã ra đây?”

“Có độc hay không thì tôi không biết nhưng đây rõ ràng là một hồ nước ăn thịt người! Anh xem trong hang núi này chúng ta không phát hiện thấy xương cốt nào mà tất cả xương đều xuất hiện bên cạnh hồ nước, có khi trong hồ nước cũng có xương cũng nên; việc này nói lên điều gì?”, Branch suy đoán.

Makarov vươn người ra mặt nước nhìn ngó, quả nhiên, dưới làn nước không được trong lắm thấp thoáng hiện lên những mảnh xương trắng rời rạc. Khi chưa rõ đây là xương người hay xương động vật, thì anh đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, rồi bỗng có cảm giác trời đất quay cuồng. Makarov linh cảm không lành, người anh bất giác đổ về phía sau. Đúng trong giây phút anh mất thăng bằng thì một cánh tay vạm vỡ đã đỡ lấy anh. Makarov nằm trên bờ, thở hổn hển, lúc này anh mới trông thấy người ban nãy đỡ mình chính là Branch.

“Cái hồ... hồ nước này nguy hiểm thật!”, Makarov thở hổn hển nói.

“Tôi không gạt anh phải không, nếu không phải nước ở đây có vấn đề thì là cái hồ nước này có vấn đề, không biết chừng trong đó còn có con quái vật nào cũng nên!”

“Quái vật?”, Makarov nhìn mặt nước không rộng lắm trong lúc Branch cười nói.

Branch thấy Makarov không tin liền giải thích: “Ông lão du mục đó còn kể với tôi rằng: trong hồ nước này có một con quái vật rất hung ác, chuyên ăn thịt những người qua lại đây. Nhưng con quái vật này không

nhoài lên tấn công người và động vật, mà nó chỉ ăn những người và động vật không chịu được khát đã đến đây uống nước mà thôi.”

“Anh đừng dọa tôi nữa, một cái hồ nước nhỏ như vậy làm sao mà quái vật sống được?”

“Tôi không biết, những chuyện đó đều là do ông lão du mục kể cho tôi nghe. Ban đầu tôi cũng không tin, nhưng ông lão đó nói: tuy hồ nước này không rộng nhưng rất sâu, sâu không thấy đáy, thông với một cái hồ lớn cách đây rất xa”, Branch nói rất thật, khiến Makarov không thể không tin.

Makarov đứng dậy, anh nhìn mặt nước tĩnh lặng, ước lượng một lúc, cái hồ nước này ít nhất cũng giúp cản cứ đủ dùng trong hai tháng. Tuy trong lòng Makarov sợ hãi, nhưng vẫn không chịu khuất phục, anh lại lần nữa cẩn thận nhoài người ra nhìn xuống đáy nước. Lại một trận quay cuồng, khiến anh không chịu được, lại nằm vật ra bãi lau bên cạnh. Anh bắt đầu tin truyền thuyết mà ông lão du mục kia kể.

Nghỉ ngơi một lúc, Makarov mới hồi phục lại. Anh không dám nhìn cái hồ nước đó thêm lần nào nữa, lo sợ con quái vật đó đột nhiên chui từ mặt nước lên kéo mình xuống dưới.

“Ở... ở đây không còn nguồn nước nào khác sao?”, mãi sau Makarov mới hỏi lại.

Branch nhìn hồ nước trước mặt, một lúc sau mới lắc đầu, nói: “Phía trước tôi chưa đến bao giờ, bởi vì ở đó là đường biên giới. Chỉ mới tới đây thôi, trong vòng mấy chục cây số quanh đây, tôi cũng chỉ phát hiện thấy mỗi cái hồ nước này. Có khi phía trước vẫn còn, nhưng đối với chúng ta thì cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Đúng! Chẳng có ý nghĩa gì cả!”, Makarov miệng lẩm bẩm, cùng Branch quay lại xe. Trong lúc khởi động máy, Makarov vẫn thất vọng quay lại nhìn cồn cát đỏ, anh đã không còn trông thấy cái hồ nước ăn thịt người đâu nữa.

7

Makarov vừa hồi tưởng xong về cái hồ nước ăn thịt người, thì cơ thể ông bất giác đổ về phía sau, rồi đột nhiên người ông hẫng một cái, cả người lồm xuống. “Đường Phong, ở đây có cái gì đó!”, Makarov hét lên.

Đường Phong cũng nghe thấy một tiếng động nặng trĩu; khi anh trông thấy Makarov lún vào trong đó, theo phản xạ, anh đã kéo ngay Makarov lại, nhưng không thể kéo được. Nhìn Makarov càng lúc càng lún sâu vào trong mà anh không biết phải làm thế nào. Thế nhưng, sau khi tảng đá sau lưng Makarov đã lún vào trong một đoạn thì nó dừng lại.

Makarov nhìn Đường Phong, Đường Phong cũng nhìn ông, rồi hai người không hẹn mà gặp, cùng lúc nhìn xung quanh và nhìn lên đỉnh đại diện. Họ không biết sắp có vận hạn gì rơi xuống đầu, cũng không biết bước tiếp theo nên làm thế nào.

Thời gian dường như ngừng lại, toàn bộ đại diện yên ắng tĩnh mịch. Makarov vẫn tựa lưng vào tảng đá lồm xuống, ông không dám tùy tiện cử động vì sợ rằng lại chạm vào thứ đáng sợ nào đó.

Đường Phong ra hiệu cho Makarov từ từ đứng dậy. Makarov phán đoán tình hình một hồi, sau đó mới từ từ vươn thẳng lưng. Tảng đá to phía sau lưng ông không hề thay đổi, vẫn lồm xuống giữa những bậc thang đá. Makarov đã bình tĩnh trở lại, ông tức tốc đứng dậy, bước tới cạnh Đường Phong, rồi mới dám quay đầu lại nhìn tảng đá đã lồm vào: “Thế này là thế nào? Bậc thang đá mà cũng có thể lồm vào trong sao?”

“Chắc chắn ban nãy bác đã chạm vào chỗ nào đó rồi!”, Đường Phong phán đoán.

“Giờ ta phải làm thế nào?”

“Cháu cũng chưa biết!”, Đường Phong ngẫm nghĩ, quyết định hay là cứ mạo hiểm một lần để xem rốt cuộc thế nào. Anh thu hết can đảm tới cạnh bậc thang lồm vào trong, dùng chân đạp thử hai bên bậc đá, mặt bậc vẫn vững chắc kiên cố, chẳng động tĩnh gì cả, bậc đá ở cùng vị trí phía trên và phía dưới cũng như vậy.

“Xem ra ở đây đúng là có một hệ thống nào đó rồi!”,

Đường Phong tin tưởng phán đoán của mình.

“Nhưng chẳng xảy ra chuyện gì cả mà?”, Makarov lén là kể từ lúc mình chạm vào thứ đó đến giờ thì cũng đã bảy tám phút trôi qua.

“Lẽ nào là do thời gian qua đi quá lâu rồi, nên hệ thống đó không nhạy nữa?”, Đường Phong cũng cảm thấy kì lạ.

Đường Phong lùi lại phía sau, cẩn thận quan sát vị trí mà họ đang đứng, là bậc thang thứ hai cạnh đầm nước phía tây, bậc đá lồm vào ở vị trí chệch về bên phải của tầng chính giữa những bậc thang đá.

“Quái lạ, ở đây vừa không phải là đỉnh nhọn, cũng không phải là vị trí chính giữa...”, Đường Phong nghi ngờ miệng lẩm bẩm.

“Nếu như nhìn tò bên phải thì bậc đá lồm vào ở khoảng vị trí một phần ba”, Makarov nhanh nhạy phán đoán.

“Chỗ một phần ba?”, đầu óc Đường Phong nhanh chóng tính toán, rồi anh lập tức reo lên: “Cháu hiểu rồi!”

Đường Phong quay lại hấp tấp đi tới bậc đá phía bắc, Makarov cũng theo sau, hỏi với theo: “Cậu hiểu ra gì vậy?”

“Tỷ lệ vàng! Vị trí này vừa đúng là tỷ lệ vàng!”, tiếng reo của Đường Phong khiến cả đại diện vang lên ong ong.

“Tỷ lệ vàng! Trời ơi, người Đảng Hạng cũng biết tỷ lệ vàng sao?”, Makarov không sao tin được.

Đường Phong tới vị trí tương tự chỗ bậc đá phía bắc, kiểm tra một lượt, và tin rằng phán đoán của mình là chính xác, khi anh đưa hai tay ra đẩy thử, một tiếng động nặng trịch vang lên, tảng đá trước mặt quả nhiên lồm vào bên trong.

Bậc thang phía bắc đó đã lồm vào trong, nhưng đại diện vẫn chẳng có gì thay đổi. Đường Phong và Makarov tới vị trí tương tự ở phía đông, rồi dùng cách giống như vậy, và tình hình giống hệt như hai chỗ ban nãy. Cuối cùng, khi họ tới vị trí tương tự ở phía nam thì cả hai trở nên do dự, đây rất có khả năng là bậc thang cuối cùng khởi động một hệ thống nào đó.

Hai người chần chừ hồi lâu, Makarov mới nói: “Cứ để tôi đẩy!”

Đường Phong không phản đối, anh đã chuẩn bị xong tâm lý đối diện với bất cứ sự cố nào, nhưng anh vẫn bị sự khủng hoảng kì lạ nào đó bao trùm. Sự khủng hoảng với thế giới bên ngoài khiến anh theo phản xạ rút súng ra.

Makarov dồn sức vào hai cánh tay, tảng đá trên bậc thang phía nam lồm vào trong, nhưng vẫn chẳng có gì thay đổi..., nhưng đúng lúc Đường Phong và Makarov ngạc nhiên không hiểu và đưa mắt nhìn nhau, thì không biết từ đâu, một tiếng động lớn vang lên. Ngay sau đó, Đường Phong và Makarov để ý thấy, đầm nước trước mặt họ có sự biến đổi.

Hết chương 14. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

65. Chương 15

Chương 15

Lời thề trên bệ đá.

Hắc Lạt ma vốn là người Mông cổ, sau khi cách mạng Mông cổ bùng nổ, ông ta đã bỏ chạy tới biên giới Trung Quốc, rồi hành nghề cướp bóc để mưu sinh, gây thù địch với chính quyền Mông cổ thời đó. Nghe nói, dưới sự giúp đỡ của đặc công Liên Xô, chính phủ Mông Cổ đã vượt đường dài bất ngờ tập kích vào núi Mã Tung, giết chết Hắc Lạt ma, rồi còn chặt cả đầu ông ta. Xương sọ của ông ta hiện giờ vẫn còn được cất giữ tại Saint Petersburg.

Nước chết trong đầm bắt đầu sôi ùng ục, bong bóng nước không ngừng nổi lên. Đường Phong và Makarov kinh ngạc nhìn sự biến hóa trong đầm nước, bật lùi lại phía sau.

Lại một tiếng động lớn nữa vang lên, Đường Phong phát hiện nước trong đầm bắt đầu hạ xuống. Ngay sau đó, đồng vàng bạc châu báu vốn chìm dưới đáy đầm, bỗng từ từ nổi lên mặt nước.

Cho tới khi đồng vàng bạc châu báu chất như núi hiện rõ mồn một trước mặt họ, Đường Phong mới phát hiện thấy: hóa ra tất cả đồng vàng bạc châu báu đều được chất trên một bệ đá hình vuông. Giữa bệ đá và vách đầm có khe hở rộng khoảng nửa mét, nước trong đầm vốn đầy ăm ắp, đã rút hết vào trong khe hở đó.

“Thật... thật không sao tin nổi!”, Makarov ngạc nhiên kêu lên.

“Đây lẽ nào chính là kho báu được đánh dấu trên tấm bản đồ?”, Đường Phong nghĩ tới tấm bản đồ kho báu trong phòng khách phía đông ở nhà trọ.

Đường Phong không hứng thú với đồng vàng bạc châu báu này, vì thứ mà anh muốn tìm chính là kệ tranh ngọc. Bệ đá nhô lên ngang bằng với vị trí thêm đá mà anh đang đứng thì dừng lại.

Đường Phong quan sát một hồi, tin rằng chẳng có nguy hiểm nào cả, anh liền lao như tên bắn, nhảy phóc lên bệ đá, Makarov cũng nhảy lên theo.

Hai người đứng giữa núi ngọc ngà châu báu chất nhiều đến mức họ gần như chẳng có chỗ để đặt chân. Đường Phong thần thờ nhìn kho báu trước mặt, đột nhiên, anh phát hiện ra có chút không bình thường. Anh nhắc một thứ đồ gốm sứ trong núi châu báu lên, đây là một chiếc bình ngũ sắc vẽ hoa lá và chim chóc bằng ngọc. Kiến thức tích lũy bao năm đã giúp anh nhận ngay ra chiếc bình gốm sứ trên tay là của những năm Càn Long đời Thanh chế tác. Đặt bình hoa xuống, Đường Phong lại cầm một cái lò bằng đồng lên, dưới đáy lò có bút tích, rõ ràng, chính xác viết rằng “Được làm vào thời Tuyên Đức”.

Đường Phong đã nhìn ra chút manh mối, anh lắc đầu đặt chiếc lò đồng xuống, nói với Makarov: “Thật là kì lạ quá, những báu vật này không phải của Tây Hạ.”

“Ồ? Sao cậu biết?”, Makarov ngạc nhiên.

“Cái bình hoa lá chim chóc bằng ngọc mà ban nãy cháu cầm lên, là của những năm Càn Long đời Thanh, Tây Hạ không có loại bình như vậy, cái lò đồng cũng là của đời Minh những năm Tuyên Đức, cũng không phải của Tây Hạ.”

Ngọc ngà châu báu ở đây vốn không phải của thời Tây Hạ, có không ít là của thời nhà Thanh, còn đa số vàng bạc đều của thời Dân quốc”, vừa nói, Đường Phong vừa tiện tay cầm vài chiếc dây chuyền trong đồng châu báu lên, “Hơn nữa lại đều là những vật trong dân gian, không thể bị được với châu báu của đế vương hoàng gia được.”

Makarov cũng cúi người nhặt vài đồng tiền bạc, tiền vàng lên nhìn kĩ: “Cái này có thể giải thích cho hai đồng bạc mà chúng ta phát hiện thấy trong trung điện rồi!”

“Ừm, hai đồng bạc phát hiện thấy trong trung điện chắc cũng bắt nguồn từ đồng châu báu này!”, Đường Phong phán đoán.

“Đường Phong... thế... thì tôi chẳng hiểu gì cả! Tất cả mọi thứ của chùa Hắc Thứ, bất luận là tượng Phật hay là kiến trúc đều thể hiện dấu tích của thời kì Tây Hạ, nhưng sao ở đây lại xuất hiện kho báu của Dân quốc?”

“Điều này quả thực rất kì lạ, cháu cũng không hiểu.

Từ đồng vàng bạc châu báu của thời kì Dân quốc này, có thể thấy, vàng bạc đã được cất ở đây từ thời kì đồ, thêm nữa, căn cứ vào tấm gỗ, dây thừng để lại trong lối đi, cháu đoán những người vào đây cũng đều từ thời Dân quốc.”

“Có thể là ai được? Còn nữa, ở đây vốn cất giữ cái gì nhỉ?”

“Đúng thế! Lẽ nào ở đây không có văn vật còn sót lại từ thời Tây Hạ?”, Đường Phong ngẫm nghĩ, rồi bắt đầu cẩn thận phân loại đồng vàng bạc châu báu ngồn ngộn trước mặt. Nhưng anh đã xem qua đồng kho

báu một lượt, mà vẫn không thấy một di vật nào của thời kì Tây Hạ, lại càng không thấy kệ tranh ngọc mà họ đang khổ sở tìm kiếm.

2

Đường Phong làm xong thì thấy cơ thể mỗi rã rời, anh liền ngồi xuống cạnh đồng vàng bạc châu báu: “ôi trời! Đây lẽ nào là số phận bốn cột tôi? vất vả khổ cực, trải qua biết bao nguy hiểm, đến đây thì phát hiện thấy kho báu rồi mà lại không phải là thứ mà mình cần tìm! Chủ nhân của những báu vật này rốt cuộc là ai đây?”

Đường Phong cảm thấy chủ nhân của kho báu này hình như đang chơi một trò đùa ác với mình. Trong lúc anh đang thiếu não thì Makarov lại có phát hiện mới: “Đường Phong, cậu nhìn này, hình như trên bệ đá có chữ, giống chữ Hán!”

Đường Phong cũng phát hiện thấy bệ đá bên cạnh mình có chữ, hai người bẻ đồng ngọc ngà châu báu trên bệ đá ra chỗ khác, giật mình phát hiện ra trên bệ đá khắc kín chữ, hơn nữa còn đều là chữ Hán phồn thể. “Giống như một bài văn vậy!”, Đường Phong phán đoán.

“Đây cũng có thể là do đám người vào đây từ thời Dân quốc khắc cũng nên. Makarov nói.

Đường Phong chậm chậm đọc từng chữ một khắc trên bệ đá:

Hắc Lạt ma vô đạo, không nghe những lời chân thành, kết quả thất bại như ngày hôm nay, không giữ được núi Mã Tung, Đền Hoàng thiên kiệt anh minh không còn. Nay tôi và các huynh đệ tại đây, trước mặt Phật tổ, thề với trời rằng: chân thành đoàn kết, cùng gây dựng đại sự, giết Hắc Lạt ma, gây dựng lại sơn hà, nhất định phải tìm thấy tòa thành cổ Tây Hạ đã biến mất, cùng hưởng vinh hoa phú quý. Nhật nguyệt làm chứng, tâm này ghi dấu, ai phản bội lời thề nhất định sẽ phải chết.

Người thề: Mã Viễn

Cuối cùng Đường Phong cũng đã đọc xong những dòng chữ nửa văn vẻ nửa tự bạch này, phía sau tên người thề “Mã Viễn” hình như vẫn còn 9 chữ nữa, nhưng đều đã bị mờ, nên không thể đọc được.

“Mấy chữ phía sau chắc đều là tên của những người cùng thề, nhưng chắc đều bị cố ý xóa đi, chỉ còn lại chữ Mã Viễn này”, Đường Phong nói.

“Trong đoạn văn thề này có nhắc tới Hắc Lạt ma!”, Makarov nhớ tới cái người mà Đại Lạt ma kể với họ tại Thất Sắc Cẩm Hải.

Đường Phong cũng đã nhớ ra: “Lúc ở Thất sắc cẩm Hải, Đại Lạt ma từng kể rằng: thời Dân quốc, ở vùng tây bắc, có một tên thổ phỉ rất nổi tiếng là Đan Tất Kiên Tấn, mọi người đều gọi người này là ‘Hắc Lạt ma’. Tương truyền, thì chính Hắc Lạt ma này là người đã đoạt được kệ tranh ngọc cất giấu tại Đôn Hoàng.”

“Đúng vậy! Trong lời thề này nhắc đến ‘Đôn Hoàng’, sau này khi trở về, tôi cũng tìm kiếm qua một chút tài liệu, Hắc Lạt ma vốn là người Mông cổ, sau khi cách mạng Mông Cổ bùng nổ, ông ta đã bỏ chạy tới biên giới Trung Quốc, rồi hành nghề cướp bóc để mưu sinh, gây thù địch với chính quyền Mông cổ thời đó. Thời đó, ông ta lấy núi Mã Tung làm căn cứ, hoạt động tại vùng Đôn Hoàng, Tửu Tuyền, bởi vậy rất có khả năng ông ta đã đoạt được kệ tranh ngọc tại Đôn Hoàng.”

“Sau này, nhóm Hắc Lạt ma đã trở thành chủ đề đau đầu của hai nước Trung - Mông. Dưới sự giúp đỡ của đặc công Liên Xô, chính phủ Mông cổ đã vượt đường dài, bất ngờ tập kích núi Mã Tung, giết chết Hắc Lạt ma, rồi còn chặt cả đầu ông ta. Nghe nói, xương sọ của ông ta hiện giờ

Cô vẫn còn được cất giữ tại Saint Petersburg.”

“Đúng là như vậy! Nhưng những tin tức được tiết lộ từ đoạn lời thề này hình như không giống với những gì chúng ta đã biết”, Makarov nghi ngờ nhìn những chữ phồn thể trên bệ đá, “Lời thề là chữ Hán phồn thể, lại nhắc tới Hắc Lạt ma, vậy thì chúng ta có thể nhận định được thời gian của đoạn lời thề này là khoảng từ những năm 20 đến những năm 40 của thế kỷ trước, gần nhất cũng không thể quá những năm 50. Kết hợp với những di vật và kho báu trong thạch điện để phán đoán, thì chắc càng gần với thời kì trước đó hơn, tức là cuối những năm 20 hoặc những năm 30.”

Đường Phong nghe những suy đoán của Makarov, gật gù: “Lão Mã, bác nói tiếp đi, có gì khác nhau?”

“Trong lời thề có hai lần nhắc tới Hắc Lạt ma, lần thứ nhất nói rằng Hắc Lạt ma vô đạo, lần thứ hai nhắc tới việc giết chết Hắc Lạt ma. Dựa vào những chữ đó để lý giải, thì hình như là đám người này đã giết chết Hắc Lạt ma, điều này không giống với những gì mà chúng ta biết.”

“Ừm, truyền thuyết thì nói rằng Hắc Lạt ma bị quân Mông Cổ và đặc công Liên Xô giết, còn có cả đầu để chứng minh. Nhưng cũng có truyền thuyết cho rằng, Hắc Lạt ma đã trốn được sự truy sát đó, mang theo cả kho báu của nước thù địch, rồi cất giấu tại chỗ nào đó mà không ai biết”, Đường Phong nói.

“Nếu như những lời thề này là thật, vậy thì người bị Mông Cổ và đặc công Liên Xô giết chết chỉ là hàng giả.”

“Nhưng chúng ta làm sao chứng minh được người viết bài thề này có đáng tin cậy hay không?”

“Hiện giờ tôi nghiêng về những tin tức mà bài thề này tiết lộ hơn. Bởi vì đây là tư liệu nguyên bản, điều này chúng ta có thể nhận ra từ những dòng chữ; bởi vậy, tôi càng nghiêng về nội dung được tiết lộ trong bài thề này.”

“Ừm, từ nội dung của lời thề cho thấy, người thề chắc là người trong cuộc. Nhưng lại là nhóm người nào đây?”, Đường Phong không hiểu.

Ngược lại, tư duy của Makarov lại rộng mở hơn nhiều: “Đường Phong, cậu nhìn đồng ngọc ngà châu báu này mà không đoán được người thề là ai sao?”

“Ý bác là: người thề chính là chủ nhân của kho báu này à? Vậy thì họ khả năng là người của Hắc Lạt ma. Chỉ có Hắc Lạt ma, hoặc thuộc hạ của Hắc Lạt Ma, mới có thể thu gom một đồng kho báu lớn như vậy trong thời kì Dân quốc!”, Đường Phong ngẫm nghĩ một lúc, nói tiếp: “Thời kì Dân quốc, khắp dải tây bắc đều lưu truyền thuyết về kho báu của Hắc Lạt ma. Nghe nói, Hắc Lạt ma đã dùng việc cướp bóc các thương nhân đi qua đây để tích lũy tài sản giàu có của nước thù địch, sau này số tài sản đó cũng bị ẩn biến mất cùng Hắc Lạt ma, vĩnh viễn biến mất.”

“Không sai! Trong lời thề lần thứ nhất nhắc tới Hắc Lạt ma, thực ra chính là lý do ‘giết Hắc Lạt ma’ được nhắc tới lần thứ hai trong lời thề. Cái từ ‘vô đạo’ trong ‘Hắc Lạt ma vô đạo’ vốn không phải để chỉ Hắc Lạt ma là kẻ chuyên giết người, không tội ác nào là hẳn không gây ra, mà thực ra ý nghĩa của nó chính là lời oán thán Hắc Lạt ma ‘không nghe những lời chân thành’ của những người này; ý nghĩa sâu xa hơn: chính là sự oán hận của những người này với Hắc Lạt ma.”

“Xem ra trong đội quân của Hắc Lạt ma thời đó đã có một thế lực phản lại Hắc Lạt ma!”, Đường Phong trầm kinh ngạc.

3

Một thế lực phản lại Hắc Lạt Ma? Makarov khẳng định lại phán đoán của Hàn Giang: “Ừm, tôi nghĩ là vậy.

Hậu quả của ‘Hắc Lạt ma vô đạo, không nghe những lời chân thành’ mới chính là ‘kết quả thất bại như ngày hôm nay, núi Mã Tung không giữ được, Đôn Hoàng thiên kiệt anh minh không còn’. Tôi nghĩ: ‘kết quả thất bại như ngày hôm nay’ chính là nhằm chỉ trận chiến mà Mông cổ và đặc công Liên Xô tập kích Hắc Lạt ma.”

“Chỉ có thể là như vậy thôi. Vậy lời thề ‘giết Hắc Lạt ma’ của họ phía sau, cũng có nghĩa là Hắc Lạt ma không hề chết trong trận tập kích của Mông cổ và đặc công Liên Xô. Nhưng sau này, kể từ sau trận chiến đó, tất cả những thông tin bí mật về Hắc Lạt ma đều đứt đoạn, thế nhân không còn nghe tới Hắc Lạt ma nữa.”

“Với tính cách của Hắc Lạt ma, thì ông ta không bao giờ cam chịu chìm ngấm như vậy đâu. Sau này ông ta không lộ mặt, thì chỉ có thể có một giải thích duy nhất, đó chính là: ông ta thực sự đã chết rồi!”

“Nếu nói như bác thì chẳng bao lâu sau trận chiến tại núi Mã Tung đó, Hắc Lạt ma cũng chết rồi!”

Makarov gật gù: “Nhất định là như vậy. Sau trận chiến tại núi Mã Tung, Hắc Lạt ma cùng một số người trong bộ tộc đã chạy thoát, vậy nơi cuối cùng mà họ tới, có thể là chỗ nào đây?”

“Chắc chắn là ở đây. Từ tình hình lúc đó cho thấy, phía bắc là Mông cổ, nên Hắc Lạt ma không thể đến đó được; phía tây là Tân Cương, thì có quân đội đồn cũng tăng cường phòng thủ nên Hắc Lạt cũng e dè, phía nam là vùng Thanh Hải hoang sơ, hiểm trở; nên chỉ có đi về phía đông, trốn trong núi Hạ Lan là thượng sách. Hơn nữa, ở đây núi cao rừng rậm, lại còn có thạch điện này có thể ẩn náu...”

“Không! Đường Phong, lúc Hắc Lạt ma tháo chạy nhất định là hấp tấp thực mạng, không thể mang theo bao nhiêu đồ đạc như vậy được. Chắc chắn trước đó Hắc Lạt ma đã phát hiện ra chỗ này, và để đề phòng bất trắc nên ông ta đã cất giấu toàn bộ vàng bạc châu báu mà mình tích lũy được ở đây. Sau trận chiến ở núi Mã Tung, Hắc Lạt ma và băng nhóm của ông ta bị truy đuổi, chắc chắn sẽ nghĩ tới chỗ này trước tiên!”, giải thích của Makarov hợp lý hơn hẳn.

“Vậy tám bản đồ kho báu từ thời Dân quốc, mà cháu và Hàn Giang phát hiện thấy trong nhà trọ, chắc là chỉ chỗ này rồi!”

“Điều đó không quan trọng nữa rồi. Quan trọng là Hắc Lạt ma làm thế nào để tìm thấy chỗ này?”

“Là... là kệ tranh ngọc!”, Đường Phong giật mình, “Nhưng trên kệ tranh ngọc không thể có thông tin về núi Hạ Lan được!”

“Đúng! Nhưng tôi nghĩ Hắc Lạt ma đã biết trước về bí mật của kệ tranh ngọc, bởi vậy ông ta cũng đang tìm kiếm những kệ tranh ngọc khác. Chỉ có điều, dựa vào năng lực của ông ta thì không tự tìm ra được! Điều này có thể nhìn ra từ trong đoạn lời thề, ‘chân thành đoàn kết, cùng gây dựng đại sự, giết Hắc Lạt ma, xây dựng lại sơn hà, nhất định phải tìm thấy tòa thành cổ Tây Hạ đã biến mất, cùng hưởng vinh hoa phú quý’. ‘Đại sự’ nhằm để chỉ điều gì? Phía sau đã nói ra rồi ‘nhất định phải tìm thấy tòa thành cổ Tây Hạ đã biến mất’!”

“Hạ Hải Mật Thành?”, Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Không sai, chính trong quá trình tìm kiếm kệ tranh ngọc, rất có khả năng Hắc Lạt ma đã vô tình phát hiện ra những thạch điện trong chùa Hắc Thấu trên núi.”

“Vậy kệ tranh ngọc trên núi Hạ Lan ở đâu?”

“Đây cũng là câu hỏi mà tôi quan tâm nhất, nhưng xem ra ở đây không thể có kệ tranh ngọc đâu.”

“Lão Mã, cháu bỗng nghĩ tới người bị kẹp chết dưới cánh cổng bằng đồng bọc vàng, có khi nào là Hắc Lạt ma không nhỉ?”, Đường Phong đột nhiên nói.

“Hắc Lạt ma bị kẹp chết...”, Makarov lẩm bẩm, giống như chìm trong suy tư. Mãi lâu sau Makarov mới nói,

“Hải cốt đó có phải là của Hắc Lạt ma hay không, cũng chưa biết được, nhưng nhìn lại sự việc từ khi chúng ta tiến vào trong huyền cung trong ngọn núi này, thì chỉ trông thấy bộ hải cốt đó, tôi cho rằng rất có khả năng đó chính là Hắc Lạt ma!”

“Hắc Lạt ma chết thảm thật đấy! Xem ra đám người đó giết ông ta không chỉ vì bất mãn với ông ấy, mà cũng là vì mục đích muốn tìm ra Hạ Hải Mật Thành.”

“Hoặc có thể nói rằng, sự bất mãn của họ với Hắc Lạt ma bắt nguồn từ bí mật phía sau kệ tranh ngọc!”, Makarov bình tĩnh nói.

“Những người này đã có nhiều báu vật như vậy rồi mà vẫn chưa thỏa mãn sao?”

“Đường Phong, nghi vấn lớn nhất trong đoạn lời thề này không chỉ có vậy thôi đâu!”, Makarov nhắc nhở Đường Phong.

“, vẫn còn gì vậy?”

“Là 9 chữ bị cố ý xóa đi!”, Makarov nói như đinh đóng cột.

“Cháu cũng để ý thấy, 9 chữ đó không phải tự nhiên biến mất mà là do ai đó cố ý xóa đi, chỉ có hai chữ ‘Mã Viễn’ là không bị xóa thôi.”

“Theo thói quen của người Trung Quốc các cậu, thì 9 chữ Hán chắc là họ tên của từ ba đến bốn người nào đó, cộng thêm cả ‘Mã Viễn’ này nữa, là khoảng bốn hoặc năm người, họ đã giết chết Hắc Lạt ma rồi lập nên lời thề này. Nhưng sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì mà họ lại xóa tên của mấy người đó đi.”

“Bốn đến năm người?! Mấy người này đã theo Hắc Lạt ma trốn được truy sát, chạy thẳng tới đây, sau đó lại vì nguyên nhân nào đó mà bốn, năm người này giết chết Hắc Lạt ma. Sau khi những người này giết chết Hắc Lạt ma thì cũng không hưởng thụ kho báu ở đây, mà lại lao đi tìm kệ tranh ngọc còn lại, nhưng cuối cùng cũng không ai quay trở về đây. Lẽ nào họ cũng đều chết hết cả rồi sao?”, Đường Phong suy đoán toàn bộ quá trình đã từng xảy ra ở đây.

“ít nhất là họ cũng đã để lại dấu vết ở Thất sắc cảm Hải!”, Makarov nhắc nhở.

“Đúng! Đại Lạt ma kể rằng, năm đó bỗng xuất hiện bốn vị khách từ phương xa tới, bọn họ có đúng bốn người!”, Đường Phong ngạc nhiên nói, nhưng ngay lập tức anh đã tự phủ định điều đó, “Nhưng cháu còn nhớ là Đại Lạt ma nói rất rõ ràng, dẫn đầu đoàn khách phương xa đó là một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm chục tuổi, ba người còn lại thì một người trông khoảng hơn 30 tuổi, hai người còn lại rất trẻ, xem chừng chỉ ngoài 20 tuổi thôi.

Nếu như lời thề trên đá được khắc sau trận chiến ở núi Mã Tung không lâu, thì cũng là cuối những năm 20 của thế kỷ trước, muộn nhất cũng phải đầu những năm 30, còn bốn người khách phương xa đột nhập tới Thất sắc cảm Hải là cuối những năm 40. Từ đó tính ra thì chắc chắn hai người trẻ tuổi không thể là những người tham gia vào lời thề, cái người khoảng ngoài 30 tuổi cũng chưa chắc tham gia lời thề đó.”

Makarov nghiền ngẫm rất lâu cũng không hiểu ra được vấn đề này. “Hong rồi! Chúng ta chỉ chăm chăm tìm kho báu trong này, Hàn Giang vẫn ở ngoài đó kìa!”, Đường Phong bỗng kêu lên.

Hai người lúc này mới nhớ tới Hàn Giang ở ngoài không biết đã ra sao rồi, chẳng ai ngờ phía sau đầm thủy ngân lại có một không gian rộng lớn và những phát hiện đáng kinh ngạc như vậy.

4

Đường Phong và Makarov không lấy đi bất cứ báu vật nào, mà liền vội vàng quay về theo đường cũ. Hình như mọi việc đều rất bình thường, nên chẳng mấy chốc hai người đã quay lại trung điện. Đường Phong bước nhanh xuống bậc thang, anh tưởng rằng Hàn Giang vẫn đứng ở bờ bên kia đầm thủy ngân chờ đợi họ. Nhưng khi họ tới cạnh đầm thủy ngân thì lại không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu cả, và điều càng khiến anh ngạc nhiên là tấm ván gỗ trên đầm thủy ngân cũng không cánh mà bay.

“Trời ơi! Hàn Giang... đang lâm trận bỗng tháo chạy là sao?”

“Chắc chắn Hàn Giang gặp phải sự cố nào đó rồi!”, Makarov lập tức phán đoán.

“Trời ơi! Không phải Hàn Giang rơi xuống cái đầm thủy ngân đó rồi chứ!”, Đường Phong lập tức nghĩ tới tình huống xấu nhất.

Đường Phong đứng sát mép đầm thủy ngân, nhìn xuống đáy đầm, chẳng có gì khác thường cả!

“Gã bí ẩn đó..miệng Makarov lẩm bẩm.

“Gã bí ẩn?”, Đường Phong cũng kêu lên.

“Với bản lĩnh của Hàn Giang, thì người bình thường không hạ được cậu ấy đâu, trừ khi cậu ấy bị đánh lén!”, Makarov suy đoán.

“Được rồi! Đừng quan tâm tới Hàn Giang nữa, anh ta mạng lớn không

chết được đâu! Bây giờ phải mau nghĩ quay về bằng cách nào đây!”, Đường Phong xem chúng ta quay về bằng cách nào đây!”, Đường Phong khó chịu bực dọc.

Đường Phong và Makarov nhất thời đều cuống cả lên. Nhưng Makarov chẳng mấy chốc đã trấn tĩnh lại: “Đường Phong, cậu nghĩ xem, ban đầu khi Tây Hạ xây dựng chỗ này chắc chắn không thể kê cái tấm gỗ qua đầm thủy ngân được.”

“Đúng vậy! Có lẽ trước đây trên này từng có cây cầu, sau này bị Lượng Tộ hạ lệnh phá hủy! Không phải ông ta không muốn có người vào được trong này sao?”, Đường Phong đoán mò.

“Bị Lượng Tộ phá hủy? Trừ khi là cầu gỗ, nhưng tôi thấy bên đầm thủy ngân vốn chẳng có dấu vết gì của cái cầu nào cả!”, sau khi kiểm tra Makarov nói.

“Vậy thì là cầu đá!”, Đường Phong nói mò.

“Cầu đá?”, trong đầu Makarov nhảy ra một loạt hình ảnh, ông bỗng nghĩ tới điều gì đó, nên vội vàng mò mẫm vách đá trên bờ phía bắc đầm thủy ngân.

“Lão Mã, bác đang làm gì vậy? Bác cho rằng ở đây vẫn còn có hệ thống ngầm nào sao?”, Đường Phong hỏi lại.

“Tại sao lại không thể chứ?”, xem ra Makarov rất tự tin.

Vách đá phía bờ bắc đầm thủy ngân do những tảng đá hình lục giác không bằng nhau xếp thành, Makarov thử từng tảng một, đột nhiên, một tảng đá trong số đã bị ấn xuống.

Đường Phong cũng ngạc nhiên, anh phát hiện ra tảng đá bị Makarov ấn xuống có vẻ cân đối hơn những tảng đá hình lục giác khác. Khi Makarov ấn tảng đá xuống tận cùng thì thủy ngân trong đầm cũng biến đổi.

Một cơn sóng không lớn lắm dâng lên, sáu bệ đá hình lục giác từ dưới đầm thủy ngân từ từ nhô lên, vừa vận tạo thành một cái cầu đá giữa đầm thủy ngân.

Đường Phong bước tới cạnh đầm, trông thấy những bệ đá hình lục giác xếp thành hình hoa sen, đúng như tên gọi “bước bước liên hoa”, đây là ngụ ý cát tường trong Phật giáo. Đường Phong không bận tâm nhiều nữa, anh là người đầu tiên bước lên bệ đá thứ nhất, ngay sau đó là bậc thứ hai, thứ ba... Khi đôi chân đã đặt lên bờ phía nam đầm thủy ngân, thì rốt cuộc anh cũng thở phào nhẹ nhõm. Makarov cũng bước theo sau sang bờ phía nam.

Hai người không dám nghi ngờ, cũng không dám gọi tên Hàn Giang. Cả hai cùng lúc rút súng ra, gã bí ẩn đó có thể đang ở bên ngoài cánh cổng bằng đồng bọc vàng...

5

Đường Phong và Makarov đi qua lối đi rộng rãi, trong đó chất đống những tảng đá hình bầu dục, không khác gì so với lúc họ tới, hai sợi dây thừng trên cánh cổng bằng đồng bọc vàng cũng vẫn còn, tấm ván gỗ bắc qua đầm thủy ngân đã được đặt về vị trí cũ. Đường Phong định đi qua cánh cổng, nhưng lại bị Makarov kéo lại. Makarov chỉ chỉ xuống dưới chân, Đường Phong phát hiện thấy bụi đất dưới chân xuất hiện những dấu giày hỗn loạn.

Đường Phong ngồi xổm xuống, kiểm tra những dấu giày hỗn loạn này, nhưng phát hiện ra chúng đều là của anh, Hàn Giang và Makarov để lại, không có vết giày của người thứ tư.

Makarov cũng rất nghi ngờ, hai người quay trở lại trung điện, ở đây chẳng có ai. Rốt cuộc Hàn Giang biến đi đâu nhỉ?! Đường Phong nhìn cánh cổng phía tây lúc họ mở ra khi tới đây, rồi lại nhìn cửa hang phía nam đã mở ra nhưng không phát hiện thấy có gì khác thường, anh lại nhìn tiếp cánh cổng phía đông vốn đóng im ỉm, giờ bỗng khép hờ...

“Cánh cổng phía đông bị mở ra kìa!”, Đường Phong khê kêu lên.

“vết giày của Hàn Giang cũng dẫn thẳng vào trong đó!”, Makarov phát hiện dấu giày của Hàn Giang cuối cùng đã mất hút trước cánh cổng phía đông.

Hai người nhìn nhau, liền lên nòng súng theo phản xạ, nghiêng người tới cạnh cánh cổng phía đông. Họ không biết rốt cuộc Hàn Giang đã gặp phải chuyện gì, và sao lại bẽ việc túc trực để chui vào trong cánh cổng phía đông làm gì. Phía sau cánh cổng sơn vàng phía đông sẽ là gì đây? Theo kinh nghiệm từ bên ngoài cánh cổng phía tây thì chắc là một lối đi? Lối đi này dài thế nào mà Hàn Giang vào đó xong cũng không thấy quay lại?

Đường Phong lấy tay ra hiệu cho Makarov, ý là anh sẽ tới mở cổng, Makarov yểm hộ. Lão Mã gật gật đầu, Đường Phong lấy tay phải từ từ đẩy cửa ra. “Cót két” một tiếng, cánh cổng sơn vàng phía đông của tiền điện đã được mở ra. Bên ngoài quả nhiên là một lối đi tối om om sâu hun hút, và không có ai cầm súng chĩa vào mình, lúc này Đường Phong mới khẽ thở phào.

Đường Phong lách người, bước vào lối đi bên ngoài cánh cổng, Makarov cũng vào theo. Đường Phong bật đèn pin, soi vào lối đi, ở đây không khác gì so với lối đi lúc họ đến, vách đá đã được con người mài giũa nhưng không phẳng phiu cho lắm. Anh tiến lên phía trước vài bước, thì phát hiện ra đường đi dưới chân hình như đang cao dần lên. Họ đi thêm vài bước nữa, phía trước xuất hiện một ngã rẽ, rẽ vào đó, Đường Phong dùng đèn pin soi, độ dốc bỗng tăng chót vót.

Đường Phong cẩn thận, nghi ngờ, đang định bước chân lên phía trước, thì đột nhiên chân anh bị một vật gì đó vướng phải. Anh giật mình, theo phản xạ anh nhắm thẳng súng xuống dưới chân, nhưng đúng lúc này, anh phát hiện ra phía dưới cũng có một nòng súng đang chĩa về mình.

“Ai?!”, Đường Phong giật bắn mình, lùi ngay lại phía sau, áp người vào vách đá, đèn pin trên tay cũng rơi xuống đất.

“Đừng hoảng loạn thế!”, là giọng Hàn Giang.

Đường Phong vội vàng nhặt đèn pin lên, soi về mặt người đối diện, thì thấy Hàn Giang uể oải rã rời ngồi bệt xuống vách đá. Lúc này, Hàn Giang đã buông súng trên tay xuống.

“Sao anh lại chạy vào đây ngủ vậy? Bỏ canh gác hại chúng tôi xem chút nữa là không quay về được!”, Đường Phong oán thán.

“Đường Phong, hình như Hàn Giang bị thương rồi!”, Makarov đã nhìn ra sự yếu ớt của Hàn Giang.

“Sao anh lại chạy tới đây vậy?”, Đường Phong cũng nhận ra hình như Hàn Giang có vấn đề, họ nói mấy câu rồi mà Hàn Giang chẳng ho he gì cả.

Đường Phong đỡ Hàn Giang dậy. Hàn Giang ra sức lắc lắc đầu, phía sau gáy vô cùng đau đớn: “Tôi thấy cậu... cậu mãi chưa quay lại, nên liên mò mẫm... hệ thống ngầm của đầm thủy... thủy ngân. Đúng lúc đó, tôi nghe... nghe thấy một tiếng súng nổ, tôi nhận ra... nhận ra tiếng súng này vọng ra từ trong lối đi, vậy... vậy là tôi đã đi theo. Vừa mới tới đây, tôi... tôi cảm thấy sau gáy mình đau buốt, trước mắt tối sầm lại, thì... thì chẳng còn biết gì nữa cả, bây giờ ở đây vẫn đau...”

Nghe xong đoạn tường thuật đứt quãng của Hàn Giang, Đường Phong cười nói: “Đừng giả vờ nữa, với cơ thể của anh, thì kể cả bị người ta tấn công trộm mười lần, cũng không đến nỗi như vậy đâu! Mau đứng dậy nào!”

“Không! Lần... lần này không giống, tôi cũng đã từng bị người ta tấn công trộm, nhưng chưa... chưa bao giờ lại nghiêm trọng như lần này!”, Hàn Giang cố hồi tưởng lại giây phút gặp nạn đó.

“Anh bị đập cho bại não rồi à! Lần này thì có làm sao?”, Đường Phong không tin, tưởng rằng Hàn Giang vẫn đang giả vờ.

Makarov kiểm tra vết thương của Hàn Giang, phía sau gáy xuất hiện một vết tụ máu lớn. “Lần này quả thực rất nghiêm trọng đấy, cái gã tấn công trộm Hàn Giang ra tay rất hiểm, vừa chuẩn vừa ác!”, Makarov dựa vào bao năm kinh nghiệm để phán đoán.

“Anh có trông rõ người đó không?”, Đường Phong hỏi.

“Nhanh như vậy, tôi... tôi còn không kịp phản ứng!”, Hàn Giang nói.

“Như vậy cũng có nghĩa là anh không biết cái gã đó đi đâu mất phải không?”, Đường Phong thất vọng nói.

“Kẻ tấn công trộm Hàn Giang chắc chính là cái gã bí ẩn đó!”, Makarov đột nhiên nói.

“Gã bí ẩn? Sao bác có thể khẳng định vậy?”, Đường Phong không hiểu.

Makarov bước lên phía trước vài bước, đứng cạnh vách đá, chỉ vào kí hiệu hình tam giác bắt mắt trên vách đá, nói: “Nhìn xem! Kí hiệu đó lại xuất hiện rồi!”

“Quả nhiên là gã ta!”, Đường Phong cũng nhận ra kí hiệu trên vách đá giống hệt như kí hiệu mà họ từng nhìn thấy trong rừng. Tuy là trên vách đá rắn chắc, nhưng kí hiệu hình tam giác này vẫn được chia thành ba nét, được dùng sức khắc sâu lên vách đá, đến nỗi những vụn đá vẫn còn lưu lại trên đường viền của kí hiệu tam giác.

6

Ba người dùng manh mối đã có phân tích một hồi, nhớ rằng gã bí ẩn đó đã đi theo lối đi này tiến lên phía trước. Vậy là, Đường Phong và Makarov đỡ Hàn Giang vẫn chưa hồi sức dậy, ba người bắt đầu khó nhọc tiến về phía trước.

“Tiếng súng? Anh nghe thấy mấy tiếng súng vậy?”, Đường Phong hỏi Hàn Giang.

“Ít nhất cũng phải ba phát, cũng có thể là bốn năm phát! Có mấy phát súng bắn liên nhau nên không rõ nữa!”, Hàn Giang cố gắng hồi tưởng lại.

“Là khẩu liên thanh hay là nhiều khẩu khác bắn nhau?”, Makarov nhanh nhạy hỏi.

Hàn Giang hơi ngớ người ra, anh ngẫm nghĩ, nói: “Hình như không chỉ có một khẩu! Nhưng tôi cũng không dám khẳng định.

“Lẽ nào ngoài gã bí ẩn đó ra còn có người khác?”, Đường Phong vừa nói vừa bắt giắc lần sờ khẩu súng của mình.

Cả ba người lại im lặng, bởi vì Hàn Giang yếu quá nên ba người đi rất chậm. Đường Phong phát hiện địa hình của lối đi này cứ cao dần lên, hơn nữa còn không ngừng quanh co. Anh chú ý kiểm tra vách đá xung quanh, một mặt kiểm tra kí hiệu mà gã bí ẩn đó để lại, một mặt lo lắng sẽ xuất hiện ngã rẽ và cửa hang mới. Anh không muốn lại lạc đường trong lối đi tối đen sâu hun hút này.

Đường Phong âm thầm ghi nhớ cự ly mà họ đã đi, cách chỗ Hàn Giang xảy ra chuyện hơn trăm bước chân, lối đi xem ra vẫn trải dài về phía trước. Cách hơn chục bước, Đường Phong lại nhìn thấy ký hiệu hình tam giác hiện rõ trên vách đá, điều này cũng cho thấy gã bí ẩn đó cũng đi qua đường này, cũng cho thấy nguy hiểm đang càng lúc càng gần họ hơn.

Khi Đường Phong phát hiện ra ký hiệu tam giác thứ 8 trên vách đá thì anh bỗng trông thấy dưới chân có một vũng máu: “Hai người nhìn xem, ở đây có máu!”

Makarov nhìn vũng máu: “Là máu người, xem ra vừa mới chảy ra đây thôi!”

Đường Phong lại phát hiện ra vỏ đạn trên mặt đất, anh tìm thấy hai cái, Makarov cũng tìm thấy hai cái. Đường Phong và Makarov hội ý một hồi liền lần ra manh mối: “Đây là hai vỏ đạn bắn ra từ hai khẩu súng khác nhau!”

“Như vậy có nghĩa là có ít nhất hai người đã bắn nhau?”, Đường Phong hỏi lại.

“Gần như là thế!”, Makarov đáp.

Hàn Giang và Makarov dùng đèn pin soi khắp vách đá xung quanh, nhưng chỉ có vũng máu đó mà thôi. “Vỏ đạn của hai khẩu súng, nhưng chỉ có vết máu của một người để lại, xem ra người kia chẳng hề hấn gì cả!”, Hàn Giang phán đoán.

Đi tiếp về phía trước, vết những giọt máu tong tong không ngừng xuất hiện, còn kí hiệu hình tam giác trên vách

đá đã biến mất. Đường Phong không khỏi nghi ngờ: “Lẽ nào gã bí ẩn đó đã bị tấn công?”

“Xem ra vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng, người này vẫn đi được về phía trước!”, Hàn Giang phán đoán.

“Rốt cuộc là thế nào đây? Ngoài gã bí ẩn đó ra, còn có ai? Nhìn thế này thì người bị thương cũng khá nặng đấy, vậy tại sao vẫn phải sống chết đi tiếp..

Đường Phong đang nói thì Hàn Giang bỗng bịt miệng anh lại. Lúc này anh mới phát hiện ra hình như đã đến cuối lối đi, phía trước xuất hiện một cửa hang, bên ngoài cửa hang là gì vậy? Anh vẫn chưa nhìn rõ thì Hàn Giang đã tắt đèn pin của anh đi.

Ba người dựa vào cảm giác, mò mẫm trong lối đi. Ở đây không có lấy một tia sáng, vẫn là một không gian tối đen. Đường Phong còn không cảm nhận được ở đây rộng chừng nào, anh muốn bật đèn pin lên, nhưng trên tay anh là cánh tay vạm vỡ của Hàn Giang ghì chặt. Anh nghe thấy hai âm thanh trong bóng tối, đó là tiếng Hàn Giang và Makarov lên nòng súng. Tay Hàn Giang từ từ rời khỏi chiếc đèn pin trong tay Đường Phong.

Đường Phong hiểu ngay ý, cũng lên nòng súng, một tay cầm súng, một tay đặt lên công tắc đèn pin. Sau một hồi im lặng, Hàn Giang và Makarov gần như cùng lúc bật đèn pin lên, cũng gần như cùng lúc rơi đèn pin thẳng vào mé trái trước mặt.

Đường Phong cũng vội vàng bật công tắc đèn pin, soi về hướng đó, chùm ánh sáng từ ba chiếc đèn pin chụm lại chọc thủng không gian tối đen. Đường Phong phát hiện ra đây là một gian thạch thất không rộng lắm, và mé trái trước mặt họ có một người đang nằm úp mặt xuống đất.

“Stephen!”, Đường Phong, Hàn Giang và Makarov gần như cùng lúc nhận ngay ra người nằm trên mặt đất đó.

Ba người cẩn thận bước tới trước mặt Stephen, sắc mặt Stephen trắng bệch, trên cánh tay trái có một vết đạn, máu tươi từ đó đang tuôn ra đỏ au. “Hình như hân ta rất yếu!”, Makarov nói.

“Xem ra máu trên đường đi đều là của Stephen rồi!”, Hàn Giang nghĩ ngay tới Fanny chết thảm dưới ngọn núi gần nhà trọ.

Makarov lấy từ trong ba lô ra ít thuốc đưa cho Stephen rắc lên vết thương, rồi xé một đoạn băng gạc băng bó vết thương cho hân. Ba người vừa đợi Stephen tỉnh táo lại, vừa quan sát thạch điện nơi họ đang đứng.

Đường Phong thầm phán đoán phương hướng, lối mà họ đang đi vào ở hướng tây. Anh ngạc nhiên bởi phát hiện ra: ở phía đông thạch điện giống hệt như lối đi thông tới hậu điện, trên vách đá xuất hiện một cái cổng vòm; chỉ có điều lối đi này hình như bị cả một tảng đá khổng lồ bịt kín, không hề trông thấy vết tích nào cho thấy nó đã được mở ra.

Đường Phong đưa hai tay ra, dốc hết sức đẩy mạnh cổng vòm, không có động tĩnh gì cả. Anh nghĩ, cánh cổng không hề nhúc nhích vậy thì chắc chắn sẽ phải có hệ thống điều khiển ngầm, thế là anh liền tìm kiếm khắp xung quanh cánh cổng. Tìm mãi tìm mãi, Đường Phong mới phát hiện thấy trên đồ cửa có mấy chữ, nên liền gọi mọi người: “Mọi

người xem, ở đây có chữ, là chữ Tây Hạ!”

Hàn Giang và Makarov cũng nhìn ra cánh cổng vòm này: “Viết gì vậy?”, Hàn Giang hỏi.

“Giới - Đàn - Thượng - Tự - Tàng - Kinh - Lầu?”, Đường Phong chậm chậm dịch những chữ Tây Hạ trên đồ cửa ra. Anh nghi ngờ mình dịch sai nên cẩn thận nhìn lại lần nữa, quả thực là mấy chữ này.

“Tàng Kinh Lầu?”, Đường Phong là người đầu tiên thể hiện mình không hiểu gì cả, “Sao trong này lại xây dựng Tàng Kinh Lầu? Thật không thể tin được!”

Hàn Giang và Makarov cũng không hiểu, “Mặc kệ nó, mở cánh cổng này ra cái đã thì không phải sẽ biết tất sao!”,

Hàn Giang nói.

Vậy là, ba người dốc sức, cố gắng đẩy cánh cổng vòm này, nhưng cánh cổng đá không hề nhúc nhích, y nguyên một chỗ.

“Các... các người đừng phí công nữa! Cái... cổng này không đẩy ra được đâu!”, lúc này phía sau lưng họ bỗng vang lên giọng nói của Stephen.

Hết chương 15. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

66. Chương 16

Chương 16

Tướng quân trong bóng tối.

“Đây là vật gia truyền của tổ tông nhà họ Mã chúng ta truyền lại, vì nó mà ông nội con đã mất mạng, vì nó mà cha phải tha hương đến nước Mỹ. Bao nhiêu năm nay, người Mỹ muốn đoạt được nó, người Đài Loan không những muốn đoạt được nó, mà còn muốn diệt trừ cha. Bởi vậy, cha đành phải trốn chui trốn lủi mới có thể sống sót được đến ngày hôm nay. Bây giờ, cha trao nó cho con, con nhất định phải cẩn thận, bởi vì...”

1

Đường Phong, Hàn Giang và Makarov nghe thấy giọng nói sau lưng đều giật mình quay lại nhìn, Stephen đã tỉnh lại, đang lấy tay cố chống cơ thể suy yếu ngồi dậy.

“Người bạn cũ, chúng ta lại gặp nhau rồi!”, Hàn Giang cười nói, “Nhưng xem ra tình hình lần này của anh không được tốt lắm!”

“Đúng vậy! Kể... kể từ lần đầu tiên gặp các anh, tôi đã biết... biết chúng ta có duyên với nhau!”, nét mặt Stephen như cố gắng gượng cười.

“Sao anh lại tới đây?”, Hàn Giang trở mặt trong tích tắc, ra vẻ người thăm vấn trước mặt Stephen.

“Các người có thể đến được... thì tại sao tôi không thể? mặt Stephen vẫn tươi cười.

“Người bạn này tập kích tôi trong lối đi là anh phải không?”, Hàn Giang cố ý hỏi vậy.

“Anh nghĩ rằng có thể là tôi sao?”, Stephen không trả lời thẳng câu hỏi của Hàn Giang.

“Được thôi, vậy chúng ta sẽ hỏi bằng cách khác, ai tấn công anh vậy?”, Hàn Giang nghiêm mặt.

“Nếu... tôi nói rằng tôi cũng không biết người đó, anh có tin không?”, Stephen hỏi.

“Vậy thì phải nghe lý do của anh xem sao đã.”

“Chẳng có lý do gì cả, điều mà tôi có thể nói với các anh là khuyên các anh nên mau... mau chóng rời khỏi đây.

Như vậy sẽ tốt cho các anh!”

“Cảm ơn đã quan tâm! Nhưng chúng tôi không cần.”

“Vậy... vậy tôi chẳng còn gì để nói rồi!”, Stephen nhún vai, sau đó nhắm mắt lại, kiệt sức tựa vào vách đá sau lưng.

“Còn Fanny, anh không thể nói với tôi là anh không quen chứ!”, Hàn Giang bỗng nhắc tới Fanny.

Cơ thể Stephen khẽ rung lên, nhưng anh ta mím chặt môi, im lặng.

“Theo tôi biết thì anh có tình cảm với Fanny, thậm chí còn rất tình cảm là đằng khác! Tôi nói không sai chứ!”

Hàn Giang dừng lại nhìn Stephen, cơ thể Stephen lại rung lên lần nữa. “Nói đi, ai đã hại chết Fanny? Anh phải biết rằng hiện giờ chỉ có tôi mới có thể giúp anh tóm được hung thủ đã giết hại Fanny mà thôi!”, Hàn Giang nói.

Stephen vẫn im lặng, nhưng Hàn Giang cũng nhận ra sợi dây phòng ngự trong lòng Stephen đã lỏng lẻo, anh nói tiếp: “Chúng tôi biết anh không phải là bàn tay thực sự phía sau, anh chỉ là một kẻ buôn lậu đồ mỹ nghệ, vốn chẳng có nỗi sự kiên nhẫn đó đâu! Lê nào anh không muốn báo thù cho Fanny sao?”

“Đừng nói nữa!”, Stephen bỗng gào lên, ngắt lời Hàn Giang. Mọi người phát hiện ra, hai dòng nước mắt đang từ từ chảy xuống gò má Stephen. Sau một hồi im lặng, Stephen nói: “Được thôi! Tôi... tôi sẽ kể cho các anh tất cả những gì tôi biết. Các anh muốn biết gì vậy?”

“Hãy trả lời câu hỏi ban nãy của tôi đã, ai đã tấn công anh?”, giọng Hàn Giang dịu xuống.

“Hình như hẳn ta là người Nga, nhưng... nhưng tôi không biết tên hẳn..Stephen nói.

“Stechkin?”, Hàn Giang và Đường Phong lập tức nghĩ tới Stechkin.

“Người... người đó rất lợi hại, trước đó tôi chưa từng gặp hẳn.

“Đây cũng là người sát hại Fanny?”, Hàn Giang hỏi tiếp. “ừm, chính là hẳn!”

Sao phải giết Fanny rồi bắn anh bị thương?”

“Tất cả đều vì kẻ... kẻ tranh ngọc đó.”

“Kẻ tranh ngọc? Được rồi, chúng ta hãy nói tới việc quan trọng nhất đi! Ông chủ của anh là ai?”, Hàn Giang quyết định không vòng vo nữa, hỏi thẳng vấn đề.

“Điều này...Stephen trở nên do dự, trầm ngâm một hồi, rồi cuộc mới hạ quyết tâm, chậm rãi nói, “Tất cả đều là số phận, số phận cả! Mọi chuyện đều phải bắt đầu kể từ số phận của gia tộc chúng tôi...”

2

Trên con đường nhỏ của vùng ngoại ô thành phố Seattle tiểu bang Washington, Stephen và Fanny đang lái chiếc Ferrari màu đỏ bằng số “tiền bản” họ vừa kiếm được, họ vừa trúng một mảnh lớn tại châu Âu, số tiền này đủ để cả hai cùng đồng bọn hưởng thụ một thời gian dài.

Nhưng Stephen dù đang lái chiếc Ferrari cũng không vui lên nổi, bởi anh ta vừa mới nhận được một hung tin:

Mã Xướng Quốc cha anh ta, đang bệnh nặng, khả năng lớn chỉ còn sống được vài ngày nữa mà thôi.

Loáng một cái, một viện dưỡng lão không mấy bắt mắt xây bên cạnh hồ đã xuất hiện trước mắt họ. Stephen lái vào bãi đỗ, dừng xe lại, xuống xe chau mày nhìn viện dưỡng lão yên tĩnh dưới bóng chiều tà. Cha anh ta kiên quyết đòi ở lại viện dưỡng lão hẻo lánh này, cho dù đã nhiều lần anh ta khuyên cha nên chuyển sang một viện dưỡng lão điều kiện tốt hơn, gần thành phố hơn, nhưng ông vẫn nhất định không đồng ý.

Tới trước cửa viện dưỡng lão, Stephen nắm chặt tay Fanny, Stephen cảm nhận được sự ấm áp của Fanny. Từ nhỏ không có người thân, hai cha con anh ta dựa vào nhau mà sống, nhưng sau khi lên trung học, cha đã gửi anh ta tới trường nội trú rồi nhất quyết dọn tới sống trong viện dưỡng lão ở vùng ngoại ô này. Stephen không hiểu ý định của cha, thậm chí còn từng oán hận ông. Có một thời gian dài, Stephen chìm trong nỗi cô đơn, mãi cho tới khi Fanny xuất hiện, trái tim băng giá của Stephen mới cảm nhận được chút nắng ấm hiếm hoi.

Cha và Fanny là người thân duy nhất của Stephen trên cõi đời này, giờ tin cha sắp ra đi đã khiến lòng anh ta không khỏi đau buồn. Trong lúc nghĩ ngợi, anh ta đã tới trước cửa phòng 202 của viện dưỡng lão Saint George ven hồ. Đúng lúc này, một y tá đang hấp tấp chạy từ trong phòng ra, cửa phòng 202 khép hờ, Stephen nhìn vào bên trong, chỉ thấy một ông lão mắt đang nhắm nghiền nằm trên giường, trên tay là ống truyền dịch, hình như ông lão đang thoi thóp. Stephen nhận ngay ra đó là cha mình - Mã Xướng Quốc, thật không ngờ mới không gặp nửa năm mà cha đã già như vậy.

Đột nhiên, Mã Xướng Quốc mở mắt, ngồi dậy, sau đó gắng hết sức nhấc ống truyền dịch khỏi cánh tay, hét toáng lên: “Ma!... Thật đáng sợ!... Châu lục chết chóc!... Ma!...Huyết chú... Huyết chú chết tiệt!... Đừng có lại gần

ta!... Ác quỷ chết tiệt!...”, Mã Xướng Quốc gào thét như bị điên bằng thứ tiếng Anh lẫn cả tiếng Trung Quốc, khiến mấy ông lão ở phòng bên cạnh cũng phải chạy sang xem.

Stephen và Fanny vội vàng lao vào: “Cha, cha, là con, Stephen, con đến thăm cha đây!”. Stephen cố gắng hết sức để cha mình bình tĩnh lại, nhưng ông như không hề quen biết anh vậy, vẫn cứ la hét điên loạn.

“Mau, xin hãy tránh ra một chút, bệnh nhân cần được cấp cứu!”, y tá và hai bác sỹ lao vào trong phòng, “Ngài, mong ngài ra ngoài một lúc, chúng tôi phải cấp cứu bệnh nhân trước đã.”

“Tôi là con trai của bệnh nhân.”

“Không! Chúng tôi không quan tâm ngài là ai, xin hãy ra ngoài đợi, chúng tôi phải cấp cứu cho bệnh nhân gấp!”, y tá kiên quyết nói.

Stephen rất không yên tâm khi bị Fanny lôi ra khỏi phòng 202. “Sao cha lại trở nên thế này?”, Stephen đau khổ vùi đầu vào lòng Fanny.

Bác sỹ, y tá bận rộn một hồi và rốt cuộc cũng kéo được Mã Xướng Quốc trở về từ bàn tay tử thần.

3

Nửa đêm, trong phòng 202 của Viện dưỡng lão Saint George ven hồ, bệnh tình của Mã Xướng Quốc đã phần nào ổn định, ông đã ngủ say. Bỗng nhiên cửa phòng 202 mở ra, hai bóng đen lén vào trong.

Hai bóng đen không bật đèn mà chậm rãi đi tới cạnh giường. Họ tháo kính râm ra, nhìn Mã Xướng Quốc trên giường bệnh. Ánh trăng đêm nay rất sáng, soi bóng lên mặt hai bóng đen, hai người này chính là Stephen và Fanny.

Ánh trăng cũng vương trên mặt ông lão, hai mắt ông lão nhắm nghiền, hốc mắt sâu hoắm, tóc bạc trắng, những nếp nhăn kín mặt, hơi thở gấp gáp. Hai bóng đen đứng nhìn hồi lâu bên cạnh giường... đột nhiên, Mã Xướng Quốc đang nằm trên giường bỗng mở mắt, ánh mắt toát lên sự lạnh giá, uy nghiêm mà lạnh lùng, nhìn thẳng Stephen và Fanny đứng ở cạnh giường. Họ hơi sững sờ, rõ ràng là rất kinh ngạc.

“Các con đến rồi ư!”, Mã Xướng Quốc mở miệng.

Stephen ngồi xuống mép giường, nói: “Vâng, chúng con đến thăm cha.”

Mã Xướng Quốc cười khan vài tiếng: “Đây có lẽ là lần gặp cuối cùng đấy!”

“Không! Sức khỏe của cha không có vấn đề gì đâu, chúng ta có thể mời bác sỹ giỏi nhất...”, Mã Xướng Quốc ngắt lời Stephen, ông nói: “Stephen, đừng buồn. Sức khỏe của cha, cha là người rõ nhất, biết bao sóng gió cha đã từng trải qua, đối diện với cái chết, cha đã không có bất cứ sự sợ hãi nào cả, thượng đế che chở cho ta.”

Lúc này, ánh trăng đang chiếu trên mặt Stephen, hai dòng nước mắt chảy dài trên gò má hốc hác của anh ta. Mã Xướng Quốc khó nhọc khẽ trách mắng: “Stephen, đừng khóc, con phải hiểu nỗi khổ tâm của cha, bây giờ con hãy chui xuống gầm giường!”

Chui xuống gầm giường? Stephen không hiểu ý cha, anh ta nghi ngờ nhìn cha. “Dưới đó con sẽ thấy một cái hộp!”, Mã Xướng Quốc nghiêm giọng hỏi thúc con trai,

Ông biết rằng thời gian của mình không còn nhiều nữa.

Stephen bò xuống gầm giường. “Con nhìn dưới gầm giường đi, cái hộp đó được buộc dưới đất giường”, Mã Xướng Quốc chỉ dẫn cho con. Stephen nhìn lên đất giường, quả nhiên chỗ khuất dưới đất giường có buộc một cái túi ni lông màu đen. Bên trong bọc một chiếc hộp hình chữ nhật. Stephen chậm chậm di chuyển cơ thể, rốt cuộc tay anh ta đã móc được chiếc hộp đó. Anh ta giật mạnh lớp băng dính bên ngoài, gắng sức lôi chiếc hộp ra.

Mã Xướng Quốc thấy Stephen cầm chiếc hộp trên tay, mắt ông sáng lên, toát lên ánh nhìn long lanh hiem thấy. Stephen định bóc lớp túi ni lông bên ngoài ra nhưng Mã Xướng Quốc lại xua xua tay, nói: “Đợi tới khi con rời khỏi đây hãy bóc nó ra!”

“Bên trong này đựng gì vậy cha?”, Stephen tò mò hỏi.

Mã Xướng Quốc chau mày, khó nhọc nói khẽ: “Đợi tới khi con mở ra sẽ biết, bên trong còn có một bức thư của cha, con phải đọc kĩ. Thứ này... thứ này là vật gia truyền mà tổ tông nhà họ Mã chúng ta truyền lại, vì nó mà ông nội đã mất mạng, vì nó mà cha phải tha hương đến nước Mỹ.

Bao nhiêu năm nay người Mỹ muốn đoạt được nó, người Đài Loan không những muốn đoạt được nó, mà còn muốn diệt trừ cha. Bởi vậy cha đành phải trốn chui trốn lủi mới có thể sống sót đến ngày hôm nay. Bây giờ, cha trao nó cho con, con nhất định phải cẩn thận, bởi vì...”, Mã Xướng Quốc bỗng thở dốc, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Stephen vội vàng rót một cốc nước, giúp Mã Xướng Quốc uống thuốc. Sau khi Mã Xướng Quốc bình tĩnh trở lại, ông nói tiếp: “Bởi vì kể từ khi con cầm lấy chiếc hộp này, nguy hiểm sẽ từng bước lại gần con... con nhất định phải cẩn thận...”, Mã Xướng Quốc lại bắt đầu thở dốc. Stephen để ý thấy mắt cha hiện giờ không nhìn mình nữa mà thần thờ nhìn phía trước... đột nhiên, Mã Xướng Quốc chỉ vào bức tường trước mặt, đau khổ hét toáng lên: “Người là ai?... Ma quỷ!... Châu lục chết chóc!.. Đừng lại gần ta!... Ác quỷ chết tiệt! Huyết chú chết tiệt!”. Ngay lập tức, đồng tử của Mã Xướng Quốc bỗng phóng to, Stephen cố gắng để cha bình tĩnh lại, tuy bệnh tình rất nặng nhưng ông vẫn khỏe kinh người, nên mặc cho anh cố gắng thế nào cũng không có tác dụng gì. Stephen biết rằng do cha mình bị trầm cảm quá lâu, nên lần này ông điên thật rồi.

Tiếng kêu gào của Mã Xướng Quốc đã làm những người khác bị tỉnh giấc, y tá trực ban bật đèn hành lang. Đúng giây phút Mã Xướng Quốc nhìn thấy ánh đèn thì chút ánh sáng trong mắt ông đã lụi tàn, ông nặng nhọc ngã đầu xuống gối. Mã Xướng Quốc đã về với cõi vĩnh hằng - ở đó không có ma quỷ, thượng đế sẽ che chở cho ông.

4

Mã Xướng Quốc chết rồi, bác sỹ và y tá bận rộn một hồi, mãi cho tới tận khi mặt trời mọc. Stephen ôm chiếc hộp cha để lại, thần thờ ngồi một mình trên ghế sofa.

Fanny thay anh xử lý xong mọi việc, rồi nhẹ nhàng bước tới an ủi: “Stephen, đừng buồn nữa, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Thử xem bên trong chiếc hộp này là cái gì!”, Stephen vừa nói vừa định mở chiếc hộp mà cha để lại ình.

“Đợi đã! Cha anh đã dặn là chúng ta phải rời khỏi rồi thì mới mở chiếc hộp ra!”, Fanny nhắc nhở Stephen.

Stephen chần chờ một lúc, rồi vẫn hất tay Fanny ra:

“Cha nói rằng ông nội vì thứ này mà chết, cha cũng vì nó mà phải tha hương, trốn chui trốn lủi, anh phải xem nó là cái gì mới được!”

Stephen không nghe lời khuyên của Fanny, anh ta bóc lớp ni lông đen bên ngoài chiếc hộp ra, một chiếc hộp cổ bằng gỗ tử đàn hiện lên trước mặt Stephen. Dựa vào bao năm kinh nghiệm của mình, anh ta nhận ra ngay đây là một chiếc hộp bằng gỗ tử đàn lâu năm, và đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy chiếc hộp gỗ tử đàn đẹp như vậy. Chiếc hộp đã quý giá như vậy rồi, vậy thì thứ bên trong nó... Stephen nghĩ tới đây liền vội vàng mở hộp ra, nhưng bên trong hộp vẫn còn một lớp hộp gấm, hộp gấm này được bịt kín bằng xi. Anh ta đang định bóc lớp xi đó, thì bỗng phát hiện thấy một bức thư trên nắp hộp, trên phong bì không ghi gì cả, miếng phong bì cũng không dán, rõ ràng đây là thứ mà cha để lại cho anh ta.

Đôi tay Stephen run rẩy, mở bức thư viết tay của cha ra. Trong thư không có lời dặn dò nào, mà là một đoạn lịch sử mà Mã Xướng Quốc viết lại, một đoạn lịch sử của gia tộc Mã Thị:

Con trai,

Khỉ con đọc được bức thư này của cha thì cha đã rời xa con, rời xa thế giới này. Cha không có tài sản gì để lại cho con, chỉ có thứ trong chiếc hộp này là có thể để lại cho con, nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc đưa cho con nguy hiểm lớn nhất. Cha đã do dự rất lâu rồi, từng muốn vĩnh viễn tiêu hủy chiếc hộp này, nhưng rốt cuộc cũng không hạ được quyết tâm làm điều đó.

Thứ trong hộp là vật gia truyền của tổ tông nhà họ Mã chúng ta truyền lại. Ông nội con vì nó mà mất đi sinh mạng. Cha vì nó mà phải tha hương đến nước Mỹ, trốn chui trốn lủi mấy chục năm; lúc con còn nhỏ đã phải gửi con tới trường nội trú, một mình rời bỏ con, mai danh ẩn tích, trốn trong viện dưỡng lão heo lánh này, cũng đều bởi cái thứ này.

Nói tới vật này thì phải bắt đầu kể từ ông nội con. Stephen, từ trước tới nay cha chưa từng nhắc về ông nội với con, nên giờ đã là lúc nói với con rồi. Ông nội của con tên là Mã Viễn, người Ninh Hạ, Vốn là một trí thức. Nhưng sinh ra trong thời buổi loạn lạc, quân, phiệt hỗn chiến, thiên tai nhân họa, dân thường còn khó sống chứ đừng nói gì tới việc thành danh, bởi ngay đến cả việc no ấm còn không làm được. Một lần, ông nội con bỏ đi mưu sinh đã bị bọn cướp bắt đi, đưa đến một nơi gọi là núi Mã Tung. Bọn cướp thấy

ông nội biết chữ nghĩa, lại có nhiều kẻ sách, nên đã thu nhận ông. Vậy là ông nội đã bị bắt ép trở thành thổ phỉ từ đó.

Sau này, ông nội con nắm rõ được chân tướng của bọn cướp, tên cầm đầu đám thổ phỉ chính là Hắc Lạt ma danh tiếng chấn động vùng tay bắc Trung Quốc thời đó.

Chúng cướp bóc của những thương nhân qua lại, giết người cướp hàng, không tội ác nào là chúng không dám làm. Do ông nội con có văn hóa, có đầu óc nên dần dần cũng có chút uy trong đám thổ phỉ đó. Hắc Lạt ma có chuyện gì cũng thường tìm ông thương lượng. Dần dần,

ông nội con đã trở thành một nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trong đội quân của Hắc Lạt ma.

Một lần, Hắc Lạt ma đến cướp một quán trọ gần Đôn Hoàng. Tại đó, có một gã chuyên buôn bán văn vật đào trộm. Trong hành lý của người này, hắn đã lục ra được một báu vật, đó chính là thứ trong chiếc hộp giấu. Theo như người đó kể lại, thì ông ta đã từng tham gia trong đội thám hiểm của nhà thám hiểm người Nga Kozlov, đào trộm cổ vật của Hắc Thủy Thành. Báu vật này được phát hiện trong một hang đá thuộc hang Mạc Cao Đôn Hoàng, và ông ta đã kể cho hội của ông nội về bí mật của báu vật đó (cha đã nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định rằng sẽ không nói cho con nghe bí mật đó, bởi vì chỉ cần con biết về nó thì nó sẽ mang lại họa nạn cho con. Mong con hãy hiểu cho sự khổ tâm của cha)...

Sau khi ông nội và Hắc Lạt ma biết được bí mật đằng sau báu vật này thì đã nảy dã tâm muốn hóa giải bí mật đó, để đoạt được kho báu khổng lồ. Sau này, Mông Cô và đặc công Liên Xô đã đột kích núi Mã Tung, để nhằm tiêu diệt Hắc Lạt ma. Trong lúc cấp bách, ông nội con đã giúp Hắc Lạt ma thoát thân. Họ chỉ còn lại vài người, chạy thẳng tới núi Hạ Lan. Sau này, những người còn lại đó đều bất mãn với Hắc Lạt ma, vậy là, ông nội con cùng những người khác sau khi đoạt được kho báu và báu vật này của Hắc Lạt Ma, đã giết chết ông ta tại núi Hạ Lan.

Sau khi Hắc Lạt ma chết, ông nội đã dẫn theo vài người anh em trà trộn vào đội quân phiệt của Mã Hồng Quý; sau này ông nội lại gia nhập quân đội, đơn vị đó chính là Cục bảo mật sau này. Tuy ông nội con từ thổ phỉ trở thành sỹ quan của Cục bảo mật, nhưng ông vẫn luôn lưu luyến không quên bí mật đằng sau báu vật đó. Dấu chân ông đã in khắp các địa phương vùng tây bắc. Cuối cùng, ông nội đã dẫn theo cha - lúc đó mới ngoài 20 tuổi, và hai huynh đệ nữa tới một nơi gọi là Thất sắc cảm Hải. Ông nội con cùng một người huynh đệ đã chết trong hang động đáng sợ đó, không bao giờ quay trở lại, còn cha đã may mắn thoát chết.

Sau này cha cũng làm việc trong Cục bảo mật, và không hiểu tại sao, cha cũng giống hệt ông nội con, trong lòng luôn nhen nhóm ý nghĩ phải hóa giải được bí mật của báu vật đó. Khi chính phủ Quốc dân thua trận chạy sang Đài Loan, cha đã tình nguyện ở lại, mai danh ẩn tích bí mật tìm kiếm khắp dải tây bắc. Mãi cho tới sau này, khi xảy ra một chuyện đáng sợ, cha mới từ bỏ ý định hóa giải bí mật của báu vật đó, mà chỉ lo thoát thân. Cha đã đi tới cao nguyên Thanh Tạng, vượt qua dãy Himalaya, tới Ấn độ, ngồi thuyền trôi dạt hơn nửa tháng trên biển mới đến được nước Mỹ. Và như vậy cha đã mai danh ẩn tích, trốn chui trốn lủi, tránh được biết bao họa nạn, sống sót đến ngày hôm nay.

Viết tới đây cha đã không còn sức nữa rồi. Stephen, con nhất định phải nhớ lời cảnh cáo của cha. Sau khi con có được vật này, thì nhất định không được có ý định đi hóa giải những bí mật trên đó, con phải cất giữ nó cẩn thận, vĩnh viễn không bao giờ để ai trông thấy.

Còn một việc nữa, mấy hôm trước cha để các con tới Bắc Kinh tham gia buổi đấu giá, đó là một sai lầm lớn, các con nhất định phải cẩn thận, hi vọng sự bông bột nhất thời của cha không tới nỗi hại các con!

Mã Xương Quốc tuyệt bút.

5

Đọc xong bức thư của cha, Stephen nhòa nước mắt. Fanny thấy bên ngoài đã sáng trưng, người đi lại trong hành lang cũng đông dần lên, nên vội vàng khuyên Stephen: “Chúng ta hãy mong chóng rời khỏi đây thôi!”

Stephen định thần lại, cảnh giác nhìn xung quanh rồi lại tới hành lang quan sát một hồi, sau đó mới quay lại phòng, nói: “Fanny, quả thật không nên ở lại đây lâu, không biết chừng ở đây đã bị FBI theo dõi rồi cũng nên. Nhất cử nhất động của chúng ta cũng sẽ thu hút họ, chúng ta phải mang chiếc hộp mau chóng rời khỏi đây thôi!”

“Đúng vậy, Stephen, lần này từ Trung Quốc trở về em luôn có linh cảm không ổn, hình như lúc nào xung quanh cũng có đôi mắt đang theo dõi chúng ta.”

Stephen eặt đầu, vậy là anh ta mở chiếc túi xách luôn mang theo bên mình ra, bắt đầu biến đổi bộ dạng một cách diệu nghệ...

Stephen cải trang thành một ông lão ngồi xe lăn, còn Fanny lại biến thành một nữ y tá mặc đồng phục. Fanny đẩy Stephen ra ngoài, xuyên qua dãy hành lang hun hút, mọi việc đều rất bình thường. Nhưng trong phòng khách tại tầng một của viện dưỡng lão, thân hình gợi cảm của Fanny và chiếc nhẫn màu xanh có hình thù độc đáo trên ngón tay cái của cô, đã khiến họ bị bại lộ.

Stephen cảm thấy xung quanh có vô số những con mắt đang nhìn họ, khiến anh ta có cảm giác khó thở, muốn nhanh chóng rời khỏi đây. ôm chặt chiếc hộp vào lòng, đây là di vật duy nhất mà cha để lại, anh ta không biết những đôi mắt xung quanh đang nhìn mình hay là nhìn chiếc hộp đang ôm trong lòng. Anh ta bỗng nhớ tới lời cảnh báo của cha trước khi lâm chung: khi con có được báu vật đó thì nguy hiểm cũng từng bước lại gần con hơn.

Stephen khê ho vài tiếng, Fanny hiểu ý, bước thật nhanh, đẩy chiếc xe lăn càng nhanh hơn, bước chân của Fanny càng loạn nhịp. Stephen ngồi trên xe lăn, mắt nhắm hờ, nhìn trông thật uể oải, nhưng anh ta đang chăm chú theo dõi nhất cử nhất động xung quanh, Tốc độ của Fanny rõ ràng khiến cho những cặp mắt trong phòng khách đều có chút bất ổn. Stephen cảm nhận thấy nguy hiểm đang từng bước lại gần mình. Khi Fanny đẩy xe lăn ra khỏi phòng khách thì Stephen đã có thể chắc chắn rằng họ đã bị theo dõi. Quyết định không chờ đợi nữa, anh ta đứng bật dậy khỏi xe lăn, kéo Fanny chạy về phía bãi đỗ xe.

Hành động của Stephen và Fanny rõ ràng đã khiến những cặp mắt đó bất ngờ, trước cửa viện dưỡng lão bỗng trở nên ồn ào. Khi Stephen và Fanny leo lên chiếc Ferrari, lái ra khỏi bãi đỗ xe, thì hai chiếc Cherokee màu xám mới đuổi tới.

Đúng lúc Stephen cho rằng có thể bỏ xa được chiếc Cherokee thì cảnh tượng khiến anh không ngờ đã xảy ra, không biết một chiếc trực thăng Kiowa OH-58D dừng mảnh từ lúc nào đã cất cánh bay lên. Stephen trong lòng hoảng loạn, nhìn lại phía sau thì hai chiếc Cherokee cũng đang đuổi theo.

6

Chẳng mấy chốc chiếc Ferrari màu đỏ của Stephen và Fanny đã lái tới đường Interstate, họ lao như điên về hướng tây, muốn cắt đuôi chiếc Cherokee phía sau. Nhưng mọi nỗ lực của họ đều vô ích, hai chiếc Cherokee phía sau đã bám sát, bất luận Stephen cố gắng thế nào cũng không sao cắt đuôi được chúng. Khi họ đi qua một cây cầu, vài viên cảnh sát tuần tra đang nghỉ ngơi ven đường đã sững sờ khi nhìn cảnh tượng này, rồi rút cuộc hai chiếc xe cảnh sát cũng tham gia vào cuộc truy đuổi. Lúc đó còi xe cảnh sát hú vang trên đường, còn trên không trung, chiếc trực thăng Kiowa OH-58D đã mấy lần lao về phía chiếc Ferrari màu đỏ, thậm chí còn bay lơ lửng trên không trung rất gần nóc xe họ.

Stephen và Fanny ngẩng đầu lên nhìn, họ còn nhìn rõ một gã vạm vỡ tay cầm khẩu đột kích M-4. Stephen chau mày, tức tối nói với Fanny: “Bọn chúng đã thích chơi thì chúng ta sẽ chơi với bọn chúng đến cùng.”

Fanny gật gật đầu, quay người lấy từ trong túi ra một khẩu súng máy Kalike M950 loại 9 ly, giương súng bắn về phía chiếc trực thăng trên không trung. Người trên đó bất ngờ không kịp đề phòng, “Tạch! Tạch! Tạch!”, một loạt đạn bắn vào bụng chiếc trực thăng mỏng dính, làm thủng mấy cái lỗ trên đó. Chiếc trực thăng lắc mạnh một cái, không dám chiến đấu tiếp, tức tốc rút lui. Chiếc trực thăng vừa thoát được lập tức bắn trả, Stephen tăng tốc tới mức cao nhất, đánh vòng qua lại trên đường, né được hết làn đạn này tới làn đạn khác của khẩu đột kích M-4.

“Phải nghĩ cách để cắt đuôi bọn chúng!”, Fanny hét lên với Stephen.

Stephen chau mày, im lặng không nói năng gì, anh ta đang nghĩ mọi cách để cắt đuôi được đám quân đuổi theo. Đột nhiên, anh ta phát hiện thấy ven đường trước mặt có một ngã rẽ, ngã rẽ này dẫn tới một rừng cây rậm rạp. Nhìn tới đây, Stephen đã quyết định. “Ngồi chắc!”, Stephen dặn

dò Fanny xong thì cũng đã tới ngã rẽ. Stephen liền đánh

mạnh vô lăng một cái, chiếc Ferrari màu đỏ đã lao vào ngã

rẽ. Hai chiếc Cherokee đeo bám phía sau không ngờ

Stephen lại đỡ chiêu này nên cũng cuống quýt đánh tay lái rẽ vào trong đó. Nhưng tới khi xe cảnh sát đuổi tới thì

chiếc Ferrari và hai chiếc Cherokee đã mất hút.

Trong rừng cây rậm rạp, chẳng mấy chốc đã tới cuối đường. “Shit!” Stephen đánh mạnh vô lăng chữ rửa, anh ta không ngờ đây lại là một đường cụt. Hóa ra Stephen hy vọng mượn cánh rừng này để thoát khỏi đám quân truy đuổi và chiếc trực thăng trên không, nhưng không ngờ lại để mình rơi vào chỗ chết. Anh ta đã nghe thấy tiếng chiếc Cherokee ở đằng sau, không còn cách nào khác, Stephen đành khoác chiếc túi có đựng chiếc hộp thần bí, kéo Fanny nhảy xuống xe, lao thẳng vào trong rừng rậm.

Hai người lao diên cuồng không phương hướng trong rừng cả vài trăm mét mà không cắt đuôi được đám người truy đuổi phía sau. “Tạch! Tạch! Tạch!”, phía sau vang lên một loạt súng, Stephen theo phản xạ rút súng bắn trả. Hai bên vừa chạy vừa bắn nhau, vừa đánh vừa rút. Dù sao thì đám quân truy sát cũng đông hơn, thể lực mạnh hơn, nên chẳng mấy chốc bọn Stephen đã bắn hết đạn. Stephen và Fanny quăng súng, tiếp tục chạy thục mạng về phía trước.

Đúng lúc cả hai sức cùng lực kiệt thì một con sông lớn xuất hiện trước mặt họ, chặn ngang đường đi.

Stephen và Fanny thở dốc, nhìn nhìn dòng sông trước mặt rồi lại quay lại nhìn đám người đang ép sát, “Xem ra đây chính là nơi con chôn xác rồi! Cha, tha lỗi cho con bất hiếu, không thể giữ được báu vật gia truyền của họ Mã chúng ta!”, Stephen lầm bầm.

Fanny biết rằng tuy Stephen lớn lên ở Mỹ, tên cũng đặt theo tiếng nước ngoài, nhưng anh ta bị ảnh hưởng sâu sắc từ tưởng tượng truyền thống Trung Quốc, cô hoàn toàn có thể hiểu được tình cảm của anh ta dành cho cha. Fanny an ủi Stephen: “Biết đâu chúng ta có thể bơi qua được dòng sông này...”. Stephen cố gắng hồi phục lại sự tỉnh táo của lý trí, anh ta quan sát mặt sông, đoạn mặt sông này tuy rộng nhưng lại rất phẳng lặng: “Có khi... có khi bơi qua được thật?”

Bản năng mưu cầu sự sống đã khiến Stephen và Fanny không còn thời gian để nghỉ ngơi lâu, hai người thu hết can đảm, từ từ bước xuống nước... khi họ bơi tới giữa sông thì đám người truy đuổi cũng đã tới, bảy tám khẩu súng ngắn cùng bắn xuống mặt nước. Stephen và Fanny đã bơi khá xa, làn mưa đạn khiến mặt nước bắn tung tóe nhưng không làm họ bị thương.

Mọi thứ vẫn không hề thuận lợi, khi Stephen và Fanny bơi qua sông, đúng lúc họ tưởng rằng đã thoát hiểm thành công thì bên tai lại vang lên tiếng động cơ trực thăng âm âm. Hai người vừa nhô đầu lên khỏi mặt nước thì vài hòng súng đen sì sì đã nhắm thẳng về phía họ...

Tốn bao công sức, Stephen và Fanny rốt cuộc cũng không thoát khỏi được sự truy bắt của đám người đó. Hai người mệt mỏi rã rời nằm vật ra bờ sông, Stephen thở hổn hển, nhìn nhìn đám truy binh bí ẩn này, tuyệt vọng gào lên:

“Các người là ai, tại sao lại bắt tôi?”

Một gã đeo kính râm, giống như tên đứng đầu đám người này cười nhạt, nói với Stephen: “Tại sao phải bắt anh ư? Bởi vì Tướng quân muốn gặp anh!”

“Tướng quân? Tôi chẳng quen biết Tướng quân nào hết!”, trong đầu Stephen lập tức lục soát tìm cái người được gọi là “Tướng quân” xem đó là ai, nhưng quả thực anh ta không nghĩ ra được là trước đây mình đã từng quen biết Tướng quân nào.

Người đó không trả lời câu hỏi của Stephen mà nói tiếp: “Tướng quân vì muốn gặp anh, dĩ nhiên là còn cả cha anh nữa, mà phải chờ đợi quá lâu, quá lâu rồi. Cha anh xảo quyệt quá, ông đã khiến chúng tôi tốn bao nhiêu thời gian; nhưng cha anh có xảo quyệt thế chứ xảo quyệt nữa cũng không thoát khỏi được tay chúng tôi đâu. Được rồi, những gì anh muốn biết thì hãy đi hỏi Tướng quân đi!”

Nói xong những lời này, gã đó không nói thêm gì nữa, Stephen và Fanny bị áp giải lên trực thăng. Chiếc trực thăng từ từ cất cánh bay lên khỏi khu rừng, lỗi chẳng mấy chốc đã mất hút...

“Hóa ra anh là hậu duệ của Mã Viễn!”, nghe xong hồi ức của Stephen, Đường Phong kinh ngạc thốt lên.

“Thảo nào cánh cổng trước tiền điện lại không còn nữa, chắc là đã bị Hắc Lạ ma và hội Mã Viễn dỡ bỏ từ thời Dân quốc!”, Makarov nói.

“Còn cả hài cốt trong cánh cổng bằng đồng bọc vàng ở trung điện nữa, nếu như vậy thì chắc chắn đó là Hắc Lạ ma!”, Hàn Giang không thể tưởng tượng nổi những người đó đã kẹ sống Hắc Lạ ma trong cánh cổng đó thế nào.

“Stephen, như anh nói thì gia tộc anh đã cất giữ kẹ tranh ngọc của Đôn Hoàng?”, Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, bốn... bốn kẹ tranh ngọc, tại bốn vị trí khác nhau của Tây Hạ. Tầm thứ nhất tại phía bắc Hắc Thủy Thành - bị đội thám hiểm của Kozlov đem tới Saint Petersburg, kẹ tranh ngọc... ở phía tây Đôn Hoàng nằm trong tay gia tộc họ Mã chúng tôi, kẹ tranh ngọc ở phía nam tuyết sơn A Ni Mã Khanh bị... bị các anh đoạt mất, hiện giờ... hiện giờ chỉ còn lại kẹ tranh ngọc phía đông núi Hạ...Hạ Lan này”, Stephen chậm rãi nói.

“Các anh không phát hiện thấy kẹ tranh ngọc ở núi Hạ Lan sao?”, Đường Phong quan tâm hỏi.

Stephen khó nhọc lắc đầu: “Tôi vẫn... vẫn chưa biết kẹ tranh ngọc đó giấu ở đâu, nhưng chắc... chắc là trong vùng này thôi.”

“Chúng tôi đã tìm khắp chùa Hắc Thấu, kho báu của Hắc Lạ Ma cũng tìm thấy rồi, nhưng vẫn chưa thấy kẹ tranh ngọc!”, Đường Phong mệt mỏi nói.

“Có thể... có thể kẹ tranh ngọc đó ở bên ngoài cổng vòm...”, Stephen khó nhọc chỉ chỉ vào cánh cổng vòm.

Đường Phong lại đẩy cánh cổng, nó vẫn kiên cố như cũ, không hề xê dịch.

“Đừng đẩy nữa, bên ngoài chắc chắn bị ai đó... bịt lại rồi!”, Stephen thều thào nói.

Hàn Giang ra hiệu cho Đường Phong quay lại, sau đó lại hỏi Stephen: “Từ những gì anh kể lại ban nãy, thì gia tộc họ Mã các anh không phải cùng một hội với Tướng quân, vậy sau đó tại sao anh lại cấu kết với Tướng quân?”

Cơ thể Stephen lại rung lên bần bật, trầm ngâm một hồi anh ta mới chậm rãi nói: “Đó... đó đều là bị ép buộc.”

Khi Stephen và Fanny được bỏ khăn bịt mắt ra, họ đã ở trong một hoang mạc cách xa hàng trăm ki lô mét. Stephen âm thầm suy nghĩ trong lòng: Đây là bọn nào?

Xem ra trông giống đặc công của cục điều tra liên bang, lẽ nào họ tóm hai đứa mình vì tội buôn lậu văn vật? Anh ta bồn chồn lo lắng chờ đợi sự an bài của số phận. Nhưng ở đây. anh ta và Fanny đã không chờ đợi được sự an bài của số phận, mà sau một ngày một đêm bị giam, họ lại bị chụp kín đầu, áp giải lên máy bay.

“Đây không phải là trực thăng, là một chiếc máy bay cố định, một máy bay chở khách 60 chỗ ngồi, do công ty Bombardier sản xuất. Nhưng chiếc máy bay này đã được cải tạo, hiện giờ là một máy bay cá nhân”, tuy bị chụp kín đầu nhưng dựa vào bao năm kinh nghiệm xông pha khắp nơi, anh ta đã đoán ngay ra môi trường mà mình đang ở trong đó.

“Lần này họ lại đưa chúng ta đi đâu vậy?”, Fanny khẽ hỏi Stephen. I 439

“Không biết, có lẽ là tới gặp cái người mà chúng gọi là Tướng quân!”, Stephen đáp.

Stephen vừa dứt lời, tên phụ trách áp giải họ liền lớn tiếng quát mắng: “Không được nói chuyện!”

Stephen nghe thấy vậy, giật mình, hỏi lại người đó: “Các anh và đám người hôm qua bắt bọn tôi không phải là một hội sao?”

“Sao anh biết vậy?”, Fanny hỏi lại.

“Đám người đó hơn nửa là đặc công liên bang, còn đám người này anh không biết, anh không thể đoán được.”

“Tách bọn chúng ra, bịt miệng chúng lại!”, gã cầm đầu gầm lên. Stephen bị lấy băng dính dán kín miệng, Fanny cũng bị tách khỏi, nhưng anh ta vẫn cố gắng hết sức để nhận biết, phán đoán. Bọn này là bọn nào? Chúng muốn đem mình đi đâu?

Máy bay đã bay ít nhất là năm tiếng đồng hồ, lòng Stephen càng lúc càng mơ hồ. Năm tiếng đồng hồ, đây hoàn toàn có thể rời khỏi nước Mỹ rồi. Máy bay vẫn bay trong không trung, Stephen không thể phán đoán được đường bay, anh cảm thấy một sự ức chế và căng thẳng mà từ trước tới nay mình chưa từng trải qua...

8

Sau khoảng sáu tiếng đồng hồ, cuối cùng máy bay cũng hạ cánh. Khi máy bay dừng hẳn lại trên đường băng, Stephen và Fanny bị áp tải xuống. Vừa xuống máy bay, Stephen đã cảm nhận được một hơi nóng hầm hập vây quanh mình, và ánh nắng chói chang thiêu đốt cơ thể. Anh ta tức tốc phán đoán, lần này chắc là đã tới một khu vực nhiệt đới nào đó, là đảo Caribê hay là nam Thái Bình Dương?

Stephen và Fanny lại bị tháo mũ chụp đầu lần nữa, hai người họ phát hiện ra mình đang đứng giữa một căn phòng màu đen rất rộng, ở đây mát lạnh, tương phản hoàn toàn với sức nóng hầm hập như thiêu như đốt của mặt trời ngoài kia. Rõ ràng Fanny nhất thời không thể thích ứng được với sự tương phản này, nên đã hắt xì hơi liền ba cái.

Khi cô hắt xì hơi xong cái thứ ba, thì đèn trên đỉnh đầu họ cũng bật sáng, nhưng chiếc đèn này chỉ đủ để chiếu sáng nơi mà họ đang đứng, còn những chỗ khác trong phòng vẫn tối đen. Sự tò mò mãnh liệt đã thôi thúc họ bước thêm vài bước, tiến lên phía trước. Nhưng đúng lúc này, trong bóng tối của căn phòng bỗng vang lên một giọng nói khàn đặc già cỗi: “Chào mừng các bạn tới đây!”

Giọng nói khủng khiếp đột ngột vang lên, đã khiến hai người dừng lại. Stephen cố gắng thông qua giọng nói này để phán đoán những tin tức có giá trị, nhưng anh ta chẳng có được bất cứ thông tin có giá trị nào. Người này nói tiếng Anh, giọng Anh Mỹ chuẩn, không có bất cứ khẩu âm nào. Mãi lâu sau, Stephen mới thu hết can đảm hỏi:

“Đây là đâu? Ông là ai? Tại sao lại đưa chúng tôi tới đây?”

Giọng nói đó lại cất lên: “Stephen, cậu hỏi nhiều quá. Cậu không cần biết đây là đâu, tôi là ai cậu cũng không cần biết. Hai người có thể gọi tôi là ‘Tướng quân’!”

Tôi thích cách xưng hô này! Còn tại sao tôi lại đưa hai người tới đây thì cậu sẽ biết ngay thôi!”

“Tướng quân ư? Sao ông lại biết tên tôi?”, Stephen ngạc nhiên hỏi.

“Khà khà, dĩ nhiên là tôi biết tên cậu rồi, tôi còn biết cô gái xinh đẹp này tên là Fanny. Hai người không phải ngạc nhiên, việc hành nghề buôn lậu đồ mỹ nghệ quốc tế đã khiến cho danh tiếng cả hai nổi như cồn, không chỉ trong nghề, mà còn trong tầm ngắm của cả tổ chức hình sự quốc tế và rất nhiều đơn vị cảnh sát các quốc gia. Theo như tôi biết, thì hai người làm ăn rất lớn, tích lũy được số tiền đáng kể, nhưng hai người đã bỏ qua sự tồn tại của nguy hiểm.”

“Nguy hiểm? Ý ông là cảnh sát?”

“Đúng vậy, nếu như không phải ta mời hai người tới đây thì e rằng nửa đời còn lại của cả hai sẽ trải qua trong tù đấy!”, Tướng quân nói xong liền cười nhạt.

“Nói như vậy nghĩa là ông bắt cóc tôi tới đây thì tôi còn phải cảm tạ ông nữa phải không?”, Stephen miệt thị hỏi lại.

“Không sai! Cậu có thể cho rằng như vậy. Ta còn phải đính chính một chỗ ban nãy cậu nói sai, không phải ta bắt cóc hai người tới đây mà là mời! Mời hai người tới đây!”, Tướng quân nhấn mạnh bằng giọng Ồm Ồm.

“Được thôi! Cứ cho là ‘mời’ đi! Vậy ông mời bọn tôi tới đây rốt cuộc để làm gì vậy?”

“Hợp tác! Đương nhiên cậu có thể hiểu rằng đó là làm việc cho tôi!”, Tướng quân đặc biệt nhấn mạnh.

“Hợp tác? Nhưng đến các ông là ai tôi cũng không biết thì hợp tác nổi gì?”, Stephen hỏi.

“Các cậu sẽ biết ngay thôi, bây giờ hãy để ta xem qua bức thư cuối cùng mà cha cậu để lại cho cậu đã!”, nói xong, Stephen trông thấy bên cạnh bóng đèn trong bóng tối, trên tay một chiếc ghế dài có đặt một chiếc hộp bằng gỗ tử đàn.

Anh ta nhận ra đó chính là chiếc hộp mà cha để lại ình trước lúc lâm chung. Rồi một cánh tay đeo găng tay đen trong bóng tối thò ra, vớ lấy chiếc hộp tử đàn, lôi nó vào trong bóng tối.

Stephen nghe thấy tiếng mở hộp, tiếng mở giấy.

Tướng quân đang đọc thư, nhưng trong bóng tối ông ta đọc thư thế nào nhỉ? Stephen nhìn nhìn Fanny, Fanny cũng nhìn anh lắc đầu.

Trong phòng tối, căn phòng yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng thở của mỗi người. Stephen nghe thấy tiếng thở của mình, nghe thấy tiếng thở căng thẳng và có phần dồn dập của Fanny, nhưng lại không nghe thấy tiếng thở của người đó. Tướng quân có còn trong căn phòng này không?

Mãi một lúc sau, rốt cuộc giọng nói Ồm Ồm của Tướng quân lại vang lên trong bóng tối: “Cha cậu thực sự chết không nhắm mắt sao?”

“Đúng vậy! Cha tôi vừa chết thì báu vật nhà họ Mã chúng tôi đã bị các ông cướp mất, nên dĩ nhiên là cha tôi chết không nhắm mắt được rồi!”, giọng Stephen chùng xuống.

“Không! Cậu vẫn chưa hiểu ý của cha cậu, cha cậu không phải vì chuyện này mà chết không nhắm mắt!”

“Vậy vì cái gì?”, Stephen trở nên kích động.

“Không phải vội vã, Stephen! Ta hỏi cậu trước, cậu có biết trong hộp này đựng thứ gì không?”, Tướng quân lại hỏi.

“Không! Không biết, tôi chưa từng mở nó ra, cha chỉ nói với tôi rằng đó là một báu vật”

“Đúng! Một báu vật vô cùng quý giá, một báu vật đến từ vương triều Tây Hạ Trung Quốc - kẻ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu!”, Tướng quân nói thẳng ra tên của báu vật trong hộp.

“Sao cơ? Kẻ tranh ngọc! Mấy hôm trước tôi đã từng trông thấy nó trong một cuộc bán đấu giá tại Bắc Kinh, cuối cùng thì nó đã được một ông lão mua với giá tiền tỷ. Sao nó... nó lại xuất hiện chỗ cha tôi được? Không! Không thể có chuyện đó!”, Stephen không sao tin được những điều này.

“Chẳng có gì là không thể, kẻ tranh ngọc nhà họ Mã các cậu không phải là cái mà cậu trông thấy trong cuộc đấu giá!”

“Sao cơ? Tướng quân, ông cũng tham gia cuộc bán đấu giá đó?!", Stephen cảm thấy kinh lígac.

“Không! Không đâu! Ta nói thật cho cậu biết nhé, kẻ tranh ngọc không chỉ có một tấm đâu, nó tổng cộng có tất cả bốn tấm, cha cậu nắm giữ một tấm trong tay. Bốn kẻ tranh ngọc này cất giữ một bí mật kinh thiên động địa về kho báu của vương triều Tây Hạ! Ta hy vọng có thể hợp tác với cậu, đoạt được khối tài sản khổng lồ của nước kẻ thù!”, rốt cuộc Tướng quân đã nói ra mục đích thật sự của mình.

Stephen vẫn chưa hiểu ra ngọn ngành. Anh ta và Fanny tới cuộc bán đấu giá để đấu giá kẻ tranh ngọc là chủ ý của cha, còn anh ta không hề biết gì về báu vật đó, ít nhất là cho tới trước khi gặp Tướng quân.

Stephen suy ngẫm một lúc, mới hỏi lại Tướng quân:

“Tôi muốn biết rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

“Mọi chuyện?”, Tướng quân cười, giọng cười của ông ta khiến Stephen nổi da gà. Cười xong, Tướng quân mới nói: “Stephen, mọi chuyện là rất rất nhiều chuyện, mấy đời gia tộc, mấy thế hệ, thậm chí là cả ân oán tình thù của một vương triều, làm sao mà nói hết được.”

“Được rồi, vậy hãy nói xem làm thế nào ông lại tìm thấy tôi?”, Stephen cố gắng để mình giữ bình tĩnh trước mặt Tướng quân.

Sau một lúc trầm ngâm ngẩn ngui, Tướng quân cất lời: “Ta không thể không thừa nhận đó là một quá trình khó khăn, ta... ta đã tìm cha cậu và đã phải tìm rất lâu.

Mấy chục năm nay ta luôn tìm kiếm cha cậu, ta gần như đã điều động tất cả quân lực của mình để đi tìm kiếm ông ấy, nhưng ông ta lại giống như bốc hơi vậy, không biến mất không sủi tăm. Ông ta quá xảo quyệt, nên vài lần ta suýt đã có thể tìm ra thì nhưng lần nào cũng vậy, cứ đến thời khắc cuối cùng thì ông ta lại mất hút khỏi tầm kiểm soát của bọn ta. Nếu không... nếu không thì ta đã không chờ đợi tới ngày hôm nay. Bao nhiêu năm qua, ta đã tốn quá nhiều quá nhiều thời gian, thậm chí nhiều lúc ta còn không khỏi nghi ngờ: hay là cha cậu không còn sống trên cõi đời này nữa? Nhưng ta lại tin rằng, ông ấy không phải là một người bình thường như bao người khác, nên tuyệt đối không thể âm thầm lặng lẽ từ bỏ cõi đời này, bởi vì ông ấy vẫn chưa cam tâm!”

“Tại sao? Tôi không nhận thấy cha tôi già yếu vậy rồi mà vẫn còn có gì không cam tâm!”, Stephen hỏi.

“Stephen, đừng nóng vội, từ từ nghe ta kể đã. Nếu như cha cậu không có gì không cam tâm, thì có lẽ hôm nay ta đã không gặp được cậu. Mười mấy năm đằng đẳng chờ đợi, rốt cuộc cơ hội này đã xuất hiện. Chính là trước đây không lâu, ta đã đoạt được một kếp tranh ngọc, vậy là ta đã lên kế hoạch một mũi tên trúng hai đích, không! Phải là một mũi tên trúng mười đích mới đúng, trong đó một đích chính là cha cậu, Mã Xướng Quốc. Quả nhiên, cha cậu mấy chục năm sau vẫn chưa cam tâm, ông ta đã cắn câu,

sai cậu tới Trung Quốc để tham gia hội chợ bán đấu giá đó. Tuy cậu không lộ diện nhưng thông qua điện thoại điều khiển người tham gia cuộc đấu giá, nhưng người của ta vẫn có thể lần mò ra cậu, nhờ thông qua cô Fanny xinh đẹp kia, sau đó lại tiếp tục lần mò ra...”, Tướng quân nói tới đây

liền cười lạnh lùng.

Lúc này thì Stephen cũng đã hiểu ra rốt cuộc tại sao mình bị bại lộ, đồng thời cũng hiểu ra ý nghĩa thật sự của câu cuối cùng trong bức thư viết tay của cha: “Mấy hôm trước cha sai các con tới Bắc Kinh tham gia cuộc bán đấu giá, đó là một sai lầm lớn.”

Giờ thì hối hận cũng đã muộn rồi, Stephen đã bắt đầu thấu hiểu nỗi khổ tâm của cha. Anh ta nghiêng rặng, hỏi lại Tướng quân: “Vậy giờ ông định thế nào với chúng tôi?”

Tướng quân lại cười nhạt: “Stephen, đừng hận ta. Tuy trong bức thư này cha cậu mong rằng cậu sẽ không bị cuốn vào việc tranh giành kếp tranh ngọc, nhưng đã đến nước này thì cậu nên thay đổi suy nghĩ về vấn đề này. Nghĩ mà xem, cả cuộc đời mình, cha cậu có lúc nào là không muốn hóa giải bí mật của kếp tranh ngọc? Mà còn cả ông nội cậu nữa, họ Mã nhà cậu đã hai đời vì nó mà cố gắng, thậm chí còn hiến cả mạng sống cho nó thì tại sao cậu lại phải dứt gánh giữa đường? Stephen, hãy cùng ta tìm ra bốn kếp tranh ngọc, đoạt được kho báu khổng lồ của nước thù địch đi! Nếu dựa vào sức của một mình cậu thì không thể thành công được đâu! Mà chỉ có cùng hợp tác với ta, cậu mới có thể hoàn thành được nguyện vọng bấy lâu nay của mấy đời nhà họ Mã các cậu.”

Stephen im lặng không nói, anh ta đang ngẫm nghĩ những lời nói của Tướng quân, ông ta lại nói tiếp: “Cậu nghĩ mà xem, chỉ có một kếp tranh ngọc thôi mà đã trị giá tiền tỷ như vậy rồi, vậy thì khối tài sản khổng lồ đó đáng giá bao nhiêu đây? Ta cũng không thể tưởng tượng nổi! Nhưng hiện giờ, ta có thể hứa với cậu rằng, cậu sẽ có được phần của cậu, đến lúc đó phần đời còn lại của cậu sẽ sống trong giàu sang. Cậu sẽ mãi mãi không bao giờ phải thấp thỏm, lo lắng sẽ bị cảnh sát tống vào tù bất cứ lúc nào nữa. Cậu hãy cân nhắc kĩ lời đề nghị của ta!”

“Nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao ông lại chọn tôi? Ông đã đoạt được kếp tranh ngọc của nhà họ Mã chúng tôi rồi, thì có thể bắn chết tôi cũng được!”, Stephen hỏi lại.

Trong bóng tối, Tướng quân bật cười nghe ớn lạnh. Cười xong, ông ta mới chậm rãi nói: “Stephen, những câu hỏi tại sao của cậu nhiều quá đấy, như vậy sẽ không có lợi cho sự hợp tác của chúng ta đâu. Nhưng câu hỏi này ta có thể trả lời cậu. Ta chọn cậu vì có bốn lý do: thứ nhất, vì cậu là con trai của Mã Xướng Quốc...”

“Đợi đã, Tướng quân, tôi muốn biết trước đây ông và cha tôi đã từng gặp nhau chưa?”

“Có thể cho là gặp rồi!”, Tướng quân im lặng một lúc mới thốt ra câu trả lời lấp lửng này.

Stephen định hỏi tiếp tại sao, nhưng Tướng quân đã ngắt lời anh, nói tiếp: “Thứ hai, cậu được di truyền từ cha cậu, biết những nghiên cứu về văn vật, đặc biệt là những văn vật đến từ Đông phương; còn thứ ba, cậu

đã từng phục vụ trong binh chủng không quân, trình độ rất ổn, hai điểm này ta đều đánh giá cao.”

“Cảm ơn đã quá khen!”, Stephen luôn hi vọng biểu hiện sự khiêm tốn, nhưng không khuất phục, trước mặt Tướng quân.

“Dĩ nhiên quan trọng nhất vẫn là điểm thứ tư, bởi vì cái nghề mà cậu đang làm! Cậu đã buôn lậu đồ mỹ nghệ quốc tế bao năm nay, nên trong phương diện này quan hệ rộng, dưới cậu có cả một đội ngũ.” “Đến cả đội ngũ dưới trướng tôi... ông cũng biết ,Stephen thầm giật mình.

“Đương nhiên biết chứ. Trước khi ta quan hệ với một ai đó, ta sẽ cố gắng hết sức để tìm hiểu họ một cách toàn diện, đây là thói quen bao năm qua của ta rồi. Bởi vậy, tất cả những gì về cậu, ta đều rõ như lòng bàn tay! Đội ngũ của cậu ta cũng biết rõ, nhưng trong mắt ta thì đội ngũ của

Cậu trang bị quá nghèo nàn, trình độ huấn luyện cũng không ổn. Nếu để ta huấn luyện họ, thì bảo đảm thực lực của họ sẽ tăng lên bội phần!”, Tướng quân cười điên dại.

Cười xong, Tướng quân lại nói tiếp: “Còn nữa, vì cậu từng làm nghề này nên cậu đang bị tổ chức cảnh sát hình sự thế giới điều tra, và còn rất nhiều quốc gia muốn bắt cậu. Bởi vậy, trước lời đề nghị của ta, cậu sẽ không còn sự lựa chọn nào khác, cậu chỉ còn mỗi cách ngoan ngoãn hợp tác với ta mới mong có tương lai. Nếu không, ta chỉ cần đưa cậu tới chỗ cảnh sát, thì khả năng cậu và cô gái xinh đẹp này sẽ sống nốt quãng đời còn lại trong tù đầy!

Ta sẽ tôn trọng sự chọn lựa của cậu, nếu cậu không muốn hợp tác, vậy thì mời cậu hãy nói luôn cho ta là cậu muốn ở nước nào để hưởng thụ quãng đời còn lại trong tù, ta sẽ làm theo đúng tâm nguyện của cậu. Cậu hãy nghĩ kĩ đi, là nước Mỹ? Hay Trung Quốc? Hay là một nước Trung Đông nào đó? Ha! Ha!”, trong bóng tối, Tướng quân bật ra tràng cười điên dại, tới nỗi Stephen và Fanny nổi cả da gà. Stephen hiểu rằng, lúc này anh ta đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Hết chương 16. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

67. Chương 17

Chương 17

Sói và chim ưng.

Stephen thầm kinh ngạc, đây là nơi nào? Giống như một căn cứ bí mật, khí hậu rất nóng, có thể đi thuyền tới. Stephen dựa vào kinh nghiệm đã hai lần tới đây mà tức tốc đưa ra phán đoán; nhưng rốt cuộc anh là chỉ có thể đoán: đây là một hòn đảo nhiệt đới, mà vẫn không thể phán đoán được vị trí cụ thể của nó.

1

Đường Phong, Hàn Giang và Makarov nghe xong câu chuyện của Stephen thì đều vô cùng kinh ngạc. “Hóa ra cuộc bán đấu giá đó là do tên Tướng quân đó bày ra!”, Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Như vậy thì đã có thể giải thích cho những gì mà Vương Khải làm rồi, hẳn ta là người của Tướng quân, bởi vậy cái bẫy đó đã được giăng ở Hoa Bảo!”, suy nghĩ của Hàn Giang lập tức rộng mở.

“Nhưng còn thể lực của bên kia đâu? Không phải là Stephen, cũng không phải là Tướng quân, trước đây chúng ta đã từng phân tích rằng, trong cuộc bán đấu giá đó vẫn còn một thể lực khác. Tề Ninh tự sát là do phải chịu áp lực từ cả hai thể lực đó, một bên là Vương Khải đại diện cho Tướng quân, còn một bên là ai?”, Đường Phong nhanh nhạy cảm giác thấy vấn đề.

“Lẽ nào là Lương Văn Kiệt?”, câu hỏi của Đường Phong khiến tư duy vừa mới thông suốt của Hàn Giang lập tức tắc nghẽn, anh vô thức quay lại nhìn vào Makarov.

“Hàn! Cậu nhìn tôi làm gì vậy? Cậu lại nghi ngờ là chúng tôi phải không?”, Makarov kêu lên.

“Cháu không nghi ngờ bác, có lẽ chính là Lương Văn Kiệt. Lương Văn Kiệt ra giá rất cao cho Te Ninh, Te Ninh không cưỡng lại được sự hấp dẫn đó, nên đã cầm tiền của Lương Văn Kiệt, nhưng lại không sao mở miệng được với Vương Khải và Tướng quân nên đành phải tự sát!”, Hàn Giang thấy lão Mã nổi cáu nên liền vội vàng dập hỏa.

Đường Phong thấy bộ dạng Hàn Giang như vậy liền cười đau khổ: “Nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề vẫn chưa sáng tỏ, ví dụ như cái chết của Lương Văn Kiệt..

Hàn Giang được Đường Phong nhắc nhở như vậy bèn hỏi Stephen: “Đúng! Đây là một vấn đề quan trọng. Anh đã giết Lương Văn Kiệt phải không?”

“Không! Lương... Lương Văn Kiệt là do Tướng quân sai người giết, ông ấy nói... nói rằng Lương Văn Kiệt rất quan trọng, ông tự phải người giải quyết, bởi... bởi vậy tôi đã không tham gia”, Stephen nói.

“Trên người anh có hình xăm không?”, Makarov đột nhiên hỏi.

“Hình xăm?”, Stephen hơi sững người một chút, nhưng rõ ràng là anh ta hiểu ý Makarov rất nhanh, “Không! Không có, rất tiếc, quân của tôi đã bị bắn chết sạch tại Hồng Kông rồi!”

“Thảo nào từ Khương Trại trở đi, đối thủ của chúng tôi thực lực mạnh hơn hẳn!”, Hàn Giang nhớ lại.

“Không sai! Đó là quân của Tướng quân, quân của ông ta quả thực rất lợi hại. Còn cái hình xăm đó...”, Stephen lại chìm sâu trong hồi ức.

2

Quân lực của Stephen tại Hồng Kông hầu như đã chết gần hết; khi anh ta hồn xiêu phách lạc chạy trốn lên tàu của Tướng quân, thì được một người đàn ông cao gầy đến đón anh. Stephen nhìn gã tây trên ghế sofa, tóc bạc xám, hồ mắt sâu hoắm, đeo kính, nho nhả. Anh ta không đoán được chính xác tuổi của người này, nhưng anh ta nghĩ người này ít nhất cũng phải ngoài 50 tuổi. Nếu như đặt người đàn ông này vào bất cứ trường đại học nào của Mỹ, thì đều là một hình tượng giáo sư chuẩn mực.

Người đàn ông này cũng đang nhìn Stephen. Stephen

bị ông ta nhìn tới nỗi sồn da gà nên mở miệng trước: “Ông chính là Tướng quân?”

Người đàn ông rất hào hiệp, cười cười: “Không! Anh không được gặp Tướng quân đâu.”

“Vậy ông là ai?”

“Anh có thể gọi tôi là giáo sư, cũng có thể gọi tôi là White!”

“White? Giáo sư? Giáo sư White!”, Stephen lục soát thông tin trong đầu về giáo sư White này.

“Tướng quân rất thất vọng về lần hành động này của chúng tôi phải không?”, Stephen cố ý ra vẻ vô tư.

Người tự xưng là White nhún vai: “Đúng là có chút thất vọng, nhưng... nhưng tất cả những điều này đều trong dự liệu cả rồi.”

“Trong dự liệu? Tướng quân biết trước lần này chúng tôi sẽ thất bại sao?”

“Đương nhiên là Tướng quân hi vọng rằng anh sẽ thành công, nhưng những thuộc hạ dưới trướng anh thì ông chẳng hi vọng gì cả”, White châm một điếu xì gà lên.

“Người của tôi đều chết hết cả rồi, hiện giờ tôi chẳng còn giá trị gì với các người nữa! Vậy các người định xử lý tôi và Fanny thế nào đây?”, Stephen cố tỏ ra bình tĩnh.

“Ngược lại hoàn toàn. Ban này tôi nói rồi đấy, vốn dĩ Tướng quân chẳng hi vọng gì vào đám người của anh cả, lần này người của anh chết hết rồi, như vậy lại có ích cho việc hợp tác giữa anh và chúng tôi. Ít nhất, anh cũng không điên rồ ngạo mạn như trước nữa, anh sẽ phải ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi!”, White tự tin nói. I

Stephen đã bắt đầu hiểu ra vốn của mình đã cạn, giờ thì không còn tư cách để mặc cả với Tướng quân nữa. Từ nay, số phận của anh ta và Fanny đành phải nghe theo sự sắp xếp của ông ta. Lúc này, gã White đó lại bắt đầu mở miệng: “Stephen, tôi biết trong lòng anh đang nghĩ gì, anh không phải lo lắng. Nói thật với anh nhé, thực ra Tướng quân đánh giá anh rất cao. Anh phải biết rằng Tướng quân đã già rồi, ông rất muốn tìm một người như anh để tiếp quản.”

“Một người tiếp quản giống như tôi?”, Stephen giật thót tim.

“Không sai, Tướng quân không mong muốn đội ngũ mà ông dốc sức bồi dưỡng này, mấy trăm năm sau sẽ tan tác sụp đổ. Ông cần một người lãnh đạo trẻ tuổi, có năng lực, đầu óc vừa thông minh, lại có thể dốc hết tâm huyết phục vụ tổ chức.”

“Tổ chức? Các anh là tổ chức gì vậy?”

“Một tổ chức lâu đời, một tổ chức có lịch sử lâu đời hơn cả cục tình báo và FBI!”, nói xong, người đàn ông tên White cởi áo sơ mi của mình ra, Stephen ngạc nhiên phát hiện ra sau lưng White là một mảng hình xăm: một con sói hoang ngửa cổ kêu hú và trên mình sói có đậu một con chim ưng.

Stephen run lên bần bật, “Đây... đây là...”, Stephen bỗng nhớ ra điều gì đó.

“Stephen, tôi nghĩ đây không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy hình xăm này, trên người cha anh cũng có hình xăm như vậy!”, White chậm rãi cài cúc áo lại.

“Chaế..”, Stephen nhớ lại lúc nhỏ cùng tắm chung với cha, phía sau lưng cha cũng có một hình xăm như vậy, chỉ có điều nhỏ hơn của White, nhỏ hơn rất nhiều.

“Sao rồi? Nhớ ra chưa?”

“Ừm, nhớ ra rồi. Nhưng sao cha tôi lại cùng hội với các anh được?”, Stephen cảm thấy khó hiểu.

“Cha anh chắc chắn đã từng kể cho anh nghe câu chuyện về Hắc Lạ ma phải không?”, White hỏi lại Stephen.

“Cha tôi đã nhắc tới người này trong bức thư trước lúc lâm chung”.

“Năm đó, để thuộc hạ tuyệt đối trung thành với mình, và cũng để tiện liên lạc, Hắc Lạ ma đã xăm lên người tất cả bọn họ hình xăm này. Thời đó không được văn minh như bây giờ, đều phải dùng dao và kim châm để khắc lên người. Nghe nói, hình xăm này bắt nguồn từ tô-tem của một bộ lạc thần bí đến từ vương triều Tây Hạ. Người trong bộ lạc đó tin rằng: nếu xăm hình này lên người trẻ sơ sinh thì sẽ khiến đứa trẻ có được sức mạnh của sói và chim ưng, sẽ mạnh mẽ, tinh nhanh, dũng cảm và không chịu khuất phục như sói và chim ưng vậy”, White giải thích.

“Bởi vậy nên trên người ông nội và cha tôi đều có hình xăm này?”, Stephen đã hiểu ra đôi chút.

“Nói tới ông nội anh, ông ấy là một người rất giỏi.

Ông đã giết chết Hắc Lạ ma và trở thành thủ lĩnh thứ hai trong tổ chức của chúng tôi, nhưng sau này ông nội anh vẫn chưa đạt được tâm nguyện, thì đã mất tích trong chuyến đi tới Xuyên Tây.”

“Không! Cha tôi kể rằng ông nội đã chết ở đó.”

“Tướng quân đọc thư cha anh viết cho anh mới biết điều đó. Sự biến mất của ông nội anh, cùng hàng loạt những sự kiện sau đó, đã khiến cho tổ chức của chúng tôi bị ảnh hưởng nặng nề, đồng loạt ngừng trệ hàng loạt hoạt động. Mãi sau này, khi Tướng quân đứng lên thì tổ chức của chúng tôi mới khôi phục lại nguyên khí như ngày hôm nay, đồng thời còn lớn mạnh hơn. Tổ chức của chúng tôi đã vươn ra được rất nhiều những vùng đất khác trên thế giới, thành viên cũng thực sự được quốc tế hóa”, White nói tới đây, vẻ mặt đầy tự hào.

“Ra là như vậy!”, Stephen bắt đầu sáng tỏ hơn, “Nhưng tại sao cha tôi lại phải trốn tránh các anh?”

White cười cười: “Đó là bởi ông đã hiểu lầm Tướng quân, ông lại còn sợ hãi nữa, lại nhát gan, mà quên mất lời thề năm xưa.”

“Lời thề?”

“Đúng vậy! Hiện giờ, chính anh, Stephen phải thực hiện lời thề năm đó!”, White nói xong liền đứng dậy.

“Lời thề năm xưa?!” , Stephen kinh ngạc nhìn White, sau lưng anh ta là bốn gã vạm vỡ đang tiến đến.

“Stephen, cả cô gái xinh đẹp nữa, hai người hãy đi theo họ, họ sẽ đối đãi tử tế với hai người...”, White chậm rãi nói.

“Các người định làm gì?”, Stephen kêu lên, hai gã vạm vỡ thấy Stephen không nghe lời liền kẹp lấy anh.

Hai gã còn lại thì áp giải Fanny, đưa họ tới một căn buồng kín dưới đáy tàu. Ở đây chỉ có hai chiếc giường, L * ngoài ra chẳng có gì cả. Hai gã vạm vỡ trói hai người lên hai chiếc giường rồi lui ra. Đèn trong phòng tối dần xuống, J Stephen hoảng hốt nhìn xung quanh. Anh ta không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp gì đây.

3

Cửa mật thất bật mở, White bước vào, ông ta ăn mặc khác hẳn ban nãy. Stephen không biết ông này mặc trang phục gì trên người... tóm lại là một bộ trang phục kì dị mà anh ta chưa từng thấy bao giờ.

White đứng trước mặt Stephen và Fanny, hai mắt nhắm nghiền, miệng bắt đầu lẩm bẩm. Stephen cố gắng nghe xem White lẩm bẩm những gì, nhưng nghe mãi vẫn không hiểu, không phải tiếng Anh, cũng không phải tiếng Trung Quốc. Anh ta chỉ cảm thấy miệng White lấp bắp càng lúc càng nhanh, ngữ khí cũng càng lúc càng nhanh. Stephen hoảng hốt trợn trừng đôi mắt nhìn White, hình như những gì thốt ra từ miệng White không phải là ngôn ngữ mà là huyết chú đáng sợ. Stephen không chịu nổi nữa, anh ta muốn thoát khỏi sợi dây trói trên người nhưng không cựa quậy được, cho tới khi anh ta và Fanny từ từ nhắm mắt lại...

Khi Stephen tỉnh dậy, anh ta phát hiện ra mình và Fanny vẫn bị giam trong mật thất, tàu đang lắc mạnh, sợi

dây trói trên người đã được cởi ra. Sau một cú lắc mạnh, Stephen và Fanny đều bị lăn xuống giường. Stephen vội vàng đỡ Fanny dậy, nhưng anh ta thấy trên người Fanny không biết từ lúc nào bỗng xuất hiện một hình xăm, chính là hình vẽ đáng sợ đó.

Stephen đã hiểu ra, anh ta vội vàng kiểm tra cơ thể mình và kinh ngạc khi phát hiện ra sau lưng mình cũng xuất hiện một hình xăm lớn, hình vẽ đáng sợ đó còn to hơn rất nhiều hình vẽ trên người Fanny.

Bàn tay mềm mại của Fanny chạm lên lưng Stephen, cơ thể Stephen run rẩy. Anh ta quay ngoắt người lại, ôm lấy Fanny, thấy trong mắt cô lộ ra ánh nhìn hoảng hốt nên vội vàng an ủi: “Đừng lo, mọi thứ rồi sẽ qua thôi!” Mọi việc rồi cũng sẽ qua! Stephen và Fanny khó nhọc chịu đựng trong căn mật thất một ngày một đêm; trong khoảng thời gian đó, ngoài người ra vào đưa cơm ra thì cũng chẳng có ai đi vào.

Cuối cùng, White lại tới. “Sao rồi? Ngủ ngon chứ?”, White tươi cười.

“Không ngon!”, Stephen gào lên.

“Đừng nóng giận, khi nào chúng ta tới nơi thì chắc chắn anh sẽ thấu hiểu cho nỗi khổ tâm của chúng tôi thôi!”, White cười rồi quay lại gật đầu với hai gã vạm vỡ.

Stephen không biết White định làm gì, nhưng theo phản xạ anh ta lùi lại một bước. “Đừng lo lắng, Stephen, chúng tôi ở đây có một quy tắc nhỏ, tạm thời anh chưa được phá vỡ quy tắc này!”, White giải thích.

“Quy tắc?!” , Stephen vẫn đang kinh ngạc thì hai gã vạm vỡ đó đã bịt mắt anh ta và Fanny lại. Stephen và Fanny bị đưa lên bờ, sau đó lên một chiếc trực thăng, rồi sau khi bay được hơn chục phút thì chiếc trực thăng từ từ hạ cánh, đỗ lại trên mặt đất.

Khi chân Stephen chạm lên mặt đất thì anh ta đã đoán được ra đây chính là nơi mà lần trước Tướng quân đã gặp hai người. Stephen và Fanny được gỡ bịt mắt ra, sau một lúc thích ứng, hai người họ mới nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Ở đây là một khoảnh sân bằng phẳng nằm trọn trong quần thể núi để hạ cánh trực thăng, phía xa xa là một mặt hồ yên ả, bên hồ là một dãy nhà tọa lạc; còn phía bên kia hồ là một sân huấn luyện lớn, có đủ các chướng ngại vật, vũ khí huấn luyện, hầu như tất cả những công cụ dùng để huấn luyện lính đặc công ở đây đều có.

Stephen thăm ngạc nhiên, đây là nơi nào? Giống như một căn cứ bí mật, thời tiết rất nóng, lại phải đi tàu mới có thể tới được. Stephen đã dựa vào kinh nghiệm hai lần tới đây để nhanh chóng phán đoán, nhưng cuối cùng thì anh ta chỉ có thể đoán được rằng: đây là một hòn đảo nhiệt đới, mà vẫn không thể đoán được vị trí cụ thể của nó.

Stephen và Fanny lại bị đưa vào gian mật thất, mà lần trước họ gặp Tướng quân. Hai người căng thẳng nhìn vào bóng tối. Họ không thể xác định được ở đó có người hay không, không biết Tướng quân đã ngồi đó rồi chăm chăm nhìn hai người hay chưa...

4

Trong mật thất, không chút động tĩnh, Stephen có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch. Mãi lâu sau, trong bóng tối rất cuộc đã vang lên giọng nói của Tướng quân, vẫn là giọng nói có chút khàn khàn già cỗi đó: “Stephen, rất vui được gặp cậu!”

Tuy đã chuẩn bị trước tâm lý, nhưng Stephen vẫn giật bản mình. Anh ta không hề nghe thấy bất cứ tiếng bước chân, tiếng mở cửa và tiếng thở nào. Lẽ nào Tướng quân đã nấp sẵn trong bóng tối quan sát họ từ nãy?

“Không! Tôi chẳng vui về gì cả. Nếu đã là hợp tác thì tại sao lại đối đãi với tôi như vậy, hình như ông không tin tôi!”, Stephen bất mãn nói.

“Stephen, cậu đa nghi quá!”, nói xong, Tướng quân cười vang, “Gần như tất cả những người tới đây đều bị bịt mắt. Cậu phải hiểu rằng, việc mà chúng ta làm là việc nguy hiểm nhất trên thế giới này, bởi vậy ta không thể không cẩn thận.”

“Nhưng trên tàu, cái gã White đó đã bắt chúng tôi gia nhập vào tổ chức của các ông, còn...”

“Stephen, cậu phải nói là ‘tổ chức của chúng ta!’” Tướng quân ngắt lời Stephen.

“Vậy chúng ta đều là người nhà rồi! Tôi nghĩ nên tin tưởng và tương trợ lẫn nhau.”

“Tin tưởng tương trợ, khà khà! Trên đời này đầy rẫy tội ác và sự lừa lọc, tin tưởng tương trợ lẫn nhau ta cũng gặp rồi, nhưng bây giờ thì không còn nhiều đâu!”

“Được thôi, tôi có thể bỏ qua cho sự thô lỗ của các ông.

Vậy lần này ông mời chúng tôi tới đây lại định làm gì?”

“Vì cậu đã gia nhập với chúng ta rồi thì phải tham gia huấn luyện cùng chúng ta”, Tướng quân dừng lại một lúc nói tiếp, “Ta nghĩ White đã nói với cậu rồi, hiện giờ ta đang chính thức tìm người kế vị. vốn dĩ ta cũng có một người kế vị, ta đã huấn luyện cho cậu ta rất nhiều năm nay, nhưng sau đó đã xảy ra biến cố. Bởi vậy, hiện giờ ta phải lựa chọn một người kế vị khác, cậu là một trong những người đó.”

“Người kế vị? Nói như vậy thì tôi vẫn còn có đối thủ cạnh tranh sao?”

“Dĩ nhiên!”, nói xong, trong bóng tối vang lên hai tiếng vỗ tay lạnh lạnh.

Ngay sau đó, cánh cổng sau lưng Stephen liền mở ra,

White và một thanh niên trẻ tuổi bước vào.

“Các cậu có thể làm quen với nhau một chút!”, Tướng quân nói.

“Tôi là Tymoshenko!”, thanh niên đó đưa tay phải về phía Stephen.

Stephen và Tymoshenko lịch sự bắt tay nhau. Lúc này, Tướng quân lại nói: “Kệ tranh ngọc bán đấu giá tại Bắc Kinh chính là nhờ công của Tymoshenko. Cậu ấy cùng chung lý tưởng với ta, hơn nữa cũng đã phục vụ cho

Tổ chức của chúng ta một thời gian dài, nhưng ta vẫn còn có điều chưa hài lòng về Tymoshenko. Tóm lại mà nói thì hai người các cậu đều có những ưu khuyết điểm riêng, bởi vậy, chọn lựa một trong hai cậu làm người kế vị vốn không phải là việc dễ dàng.”

Stephen đã hiểu ra đôi chút, sự việc đã đến nước này, anh ta bỗng cảm thấy làm theo kế hoạch mà Tướng quân vạch ra ình có lẽ là một lựa chọn khá ổn. Những ngày tháng sống trong nợ nớp lo sợ trước đây đã khiến anh ta chán ghét. Anh ta muốn đem tới cho Fanny một cuộc sống tốt và ổn định, không giống như trước đây là bắn bắn giết giết, hết ngày này qua tháng khác. Mặc cho đây có phải là tổ chức gì đi chăng nữa, với lực lượng của Tướng quân thì làm xong vụ này, có lẽ cũng có thể đủ để mình chấm dứt cuộc sống trước kia.

Ngầm đi nghĩ lại, một bức tranh tươi sáng đã dần dần mở ra trước mắt Stephen... Lúc này anh ta đã quên mất những lời cảnh tỉnh của cha, mà quyết tâm dồn hết tâm huyết phục vụ cho Tướng quân, muốn cạnh tranh vị trí người kế nhiệm với Tymoshenko.

Tướng quân khẽ ho vài tiếng, rồi nói tiếp: “Sau này đều trông vào những biểu hiện của cả hai, còn sắp xếp cụ thể thế nào White sẽ nói với các cậu sau!”, Tướng quân nói xong, bóng tối bỗng chìm trong im lặng. Stephen trông thấy Tymosheiko và White cùng kính nhìn vào bóng tối mà cảm thấy có chút nực cười, nhưng không dám cười thành tiếng.

Vài phút sau, Stephen nghe thấy một tiếng động khe khẽ. Một thất lộ ra vài tia sáng, ngay sau đó, ánh sáng này càng lúc càng nhiều, càng lúc càng sáng, Stephen phát hiện rèm cửa sổ của thất đang từ từ được mở ra.

5

Tấm rèm cửa dày cộm từ từ được kéo ra, ánh nắng ấm áp rơi vào, lúc này Stephen mới nhìn rõ nơi vốn được gọi là thất, là một căn phòng hội nghị rộng rãi.

Phòng hội nghị sát cạnh hồ, phong cảnh rất đẹp, Stephen bị cảnh đẹp trước mắt lôi cuốn. Đột nhiên bên ngoài cửa sổ rền vang tiếng súng, theo phản xạ Stephen định rút súng ra, nhưng lúc này anh ta mới nhớ rằng lúc trên tàu mình đã bị tước mất súng.

White bỗng xuất hiện sau lưng Stephen, vỗ vỗ vai anh ta nói: “Đừng lo, Stephen, thư giãn đi, đây chỉ là đội ngũ của chúng ta đang tập huấn thôi!”

“Tập huấn giống hệt như lính đặc chủng sao?”, xuyên qua cửa sổ, Stephen trông thấy mấy chục người mặc đồ đen đang tập luyện, có người đang tập đấu vật, có người đang tập tấn công đối kháng.

“Đúng, có những huấn luyện mà ở mức độ nào đó còn nghiêm khắc hơn cả lính đặc chủng!”, White nói.

“Sao lại phải tiến hành huấn luyện nghiêm khắc như vậy?”, Stephen không hiểu.

“Bởi vì chúng ta sắp phải đối diện với hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt, đối diện với những nguy hiểm còn vượt xa cả sức tưởng tượng của chúng ta.”

“Tôi đã từng ở trong binh chủng không quân, với con mắt của tôi thì trình độ huấn luyện của các anh rất cao. Nhưng tôi vẫn không hiểu, lẽ nào những nguy hiểm mà chúng ta sắp phải đối diện còn lớn hơn cả những nguy hiểm của lính đặc chủng Mỹ sao?”

“Stephen! Hiện giờ tôi rất khó miêu tả cho anh biết những nguy hiểm mà chúng ta phải đối diện trong vài câu nói, sau này dần dần anh sẽ hiểu!”, White dừng lại, quay người ngồi xuống, nói tiếp: “Stephen, tuy anh đã từng phục vụ trong không quân của quân đội Mỹ, nhưng đừng đem sự ngạo mạn của họ tới đây. Anh phải biết là trên đời này vẫn còn rất nhiều đội ngũ còn lợi hại hơn cả quân đội Mỹ, ví dụ như đối thủ của chúng ta.”

“Ý anh muốn nói tới những người mà tôi gặp tại Hồng Kông?”

“Đúng! Nhưng chúng chỉ là một phần của nguy hiểm mà thôi!”, White ra hiệu ọi người ngồi xuống.

Đợi mọi người ngồi xuống xong xuôi, White mở một tập tài liệu dày cộm, lấy một xấp hồ sơ trong đó ra, rồi nói với mọi người: “Tiếp theo chúng ta sẽ phải nghiên cứu một chút về đối thủ của chúng ta.”

Stephen đón tập hồ sơ trong tay White. Trong tập hồ sơ này, anh ta lần lượt nhìn thấy ảnh và thông tin cơ bản I của Đường Phong, Hàn Giang, Triệu Vĩnh, giáo sư La Trung Bình, Lương Văn Kiệt, Lương Dũng Tuyền, Lương Viên, Yelena và Makarov.

“Hãy nhớ kĩ những người này! Sau này các anh không tránh được việc phải đối mặt với họ đâu!”, White nói.

Trí nhớ của Stephen rất tốt, anh ta mau chóng đọc xong những tài liệu này, nghi ngờ nói: “Nhân viên của lão K vốn không đầy đủ! Tuy Hàn Giang là người chỉ huy của lão K nhưng tại sao chỉ là K2, vậy rốt cuộc K1 là ai?”

White nhún vai: “Tôi cũng phát hiện thấy vấn đề này, nhưng chúng ta chỉ nắm được từng này tin tình báo, còn nếu các anh muốn biết nhiều hơn, thì phải dựa vào chính các anh thôi.”

“Trong hồ sơ có nhắc tới chuyện Lương Văn Kiệt và Makarov từng tham gia đội thám hiểm, tôi...”, Stephen bỗng nhớ tới “châu lục chết chóc”, “ma quỷ”... mà cha anh ta trước khi chết đã không ngừng gào thét... Lẽ nào cha cũng liên quan tới đội thám hiểm năm đó?

“Stephen, anh định nói gì vậy?”, White hỏi.

“Trước khi qua đời, cha tôi không ngừng gào thét ‘châu lục chết chóc, ma quỷ’ gì đó. Hơn nữa trong thư cha tôi đã từng nói rằng, sau khi chính phủ Quốc dân bại trận chạy tới Đài Loan, cũng vì muốn hóa giải bí mật của kệ tranh ngọc, nên ông đã chủ động ẩn nấp tại đại lục, như vậy cũng có nghĩa là, rất có khả năng những năm 50 thế kỷ trước, cha tôi đã sinh sống tại Trung Quốc đại lục. Lẽ nào ông cũng liên quan tới đội thám hiểm Trung - Liên đó?”, Stephen nói ra những nghi vấn trong lòng.

Những gì Stephen nói đã khiến White và Tymoshenko trầm ngâm im lặng. Mãi lâu sau, Tymoshenko mới lên tiếng: “Stephen, cha anh có kể cụ thể cho anh nghe về cuộc sống của ông tại Trung Quốc đại lục những năm 50 của thế kỷ trước không?”

“Không. Ông chưa bao giờ kể cho tôi những chuyện trong quá khứ, chỉ trong bức thư trước lúc lâm chung, ông mới kể lại sơ lược về chuyện cũ mà thôi.”

“Được rồi! vấn đề này chúng ta để đó, sau này hãy thảo luận. Bây giờ nói chuyện trước mắt đã, Stephen, đọc xong những tài liệu về những người này, chắc là anh đã hiểu về cái gọi là nguy hiểm mà tôi nói ban nãy. Nhìn đối thủ của chúng ta mà xem, thực lực không xoàng phải không! Hơn nữa đây chỉ là một phần nguy hiểm mà chúng ta phải đối mặt mà thôi!”, White nghiêm túc nói.

“Đúng vậy! Từ tình hình ở Hồng Kông và những tài liệu này cho thấy, đối thủ của chúng ta thực lực không thường, nhưng điều này ngược lại lại khiến tôi yên tâm.”

“Ồ?”, White không hiểu.

“Điều đó cho thấy những thuộc hạ của tôi rõ ràng không phải là đối thủ của họ, nên tôi thua cũng không cảm thấy mất mặt! Tối đây phải xem đội ngũ mà Tướng quân huấn luyện ra sao. Tôi tin rằng nếu để tôi thống lĩnh đội quân này, thì chắc chắn có thể đánh bại đối thủ của chúng ta.”

“Được! Điều mà Tướng quân muốn chính là câu nói

này của cậu!”, White nắm nắm đấm nói.

“Vậy thì hành động bước tiếp theo của chúng ta sẽ thế nào đây?”, lúc này, bản thân Stephen cũng cảm thấy kì lạ, pao mình lại muốn đến Trung Quốc để đi tìm thành cổ Tây Hạ trong truyền thuyết nhường vậy?

White mở tấm bản đồ ra, chỉ vào một vị trí trên đó, nói: “Bước tiếp theo, mục tiêu của chúng ta chính là đây - quần thể núi phía bắc Xuyên Tây, nghe nói rằng ở đây có bộ lạc cuối cùng của người Đảng Hạng sinh sống. Chúng ta phải đi trước hội Đường Phong, Hàn Giang, tìm thấy nhánh người Đảng Hạng của bộ lạc đó, trong tay họ chắc là đang nắm giữ một kệ tranh ngọc.”

“Anh cho tôi bao nhiêu người?”

“Tùy anh chọn! Hơn nữa, người của chúng ta đã mai phục sẵn ở đó rồi. Nếu họ phát hiện thấy người của lão K thì sẽ dụ họ tới Khương Trại, và tiêu diệt tất bọn chúng ở đó.”

“Vậy việc không thể chần chừ, chúng ta phải xuất phát ngay thôi!”, lúc này Stephen bắt đầu hiểu rằng tại sao cả đời ông nội và cha anh ta không dứt ra được khỏi kệ tranh ngọc. Hiện giờ bản thân anh ta cũng vướng vào việc này, không thể thoát ra được.

“Đợi đã! Stephen, đừng hấp tấp, trước khi anh đưa người đi, anh cũng cần phải tham gia huấn luyện đã.”

“Tham gia huấn luyện?”, Stephen không hiểu, “Lẽ nào tôi vẫn chưa đủ tiêu chuẩn?”

“Dĩ nhiên không phải vậy, tôi và Tướng quân đều đánh giá cao anh, nhưng anh phải đỡ những người dưới phục anh. Bắt đầu từ mai, anh và Fanny sẽ giống như những lính thường khác, cùng tập luyện chung với họ, thể hiện thực lực trước mặt họ, mọi người ắt tự nhiên sẽ phục anh!”

Stephen không nghĩ mọi chuyện lại phức tạp đến vậy. Anh ta trầm ngâm một hồi: “Được! Quyết định vậy đi!”

“Stephen, nhớ kĩ, việc cậu đã thực sự trở thành một thành viên của chúng tôi, còn quan trọng hơn cả việc tự tập huấn bản thân!”, cuối cùng White không quên nhắc nhở Stephen.

6

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Stephen và Fanny đã tham gia huấn luyện với tư cách là binh lính thông thường. Kể từ sau khi phục viên khỏi quân chủng không quân, Stephen luôn giữ được phong độ tốt nhất, anh ta chưa từng hạ thấp yêu cầu đối với bản thân, cộng thêm cả những kĩ năng đã học được trong quân đội không quân trước đây, nên chẳng mấy chốc anh ta đã nổi bật lên trong đám binh lính đó.

Trong quá trình tiếp xúc với những gã áo đen này, Stephen dần hiểu được xuất thân của họ. Những người này, tuy đến từ các nơi khác nhau trên thế giới, nhưng phần lớn đều có chung một quá trình: từng phục vụ trong quân đội, sau đó đụng chạm tới pháp luật, phạm trọng tội! Đều do Cố' Tướng quân dùng các thủ đoạn để đưa họ tới đây. Những tín đồ liều mạng, vì chẳng còn con đường nào khác, đều ^ không thể không trung thành với Tướng quân, thề sống J chết cũng một lòng một dạ với ông ta. Một phần, vì họ , muốn báo ơn cứu mạng của Tướng quân, phần khác là vì đã bị những lời hứa về một tương lai tốt đẹp của Tướng quân lay động.

Sau vài tuần kết thúc huấn luyện, một buổi chiều, White tới sân huấn luyện, tuyên bố với mọi người về nhiệm vụ của Stephen, thậm chí còn trao tặng cho Stephen một huân chương. Stephen cảm thấy dường như mình đang quay trở lại cuộc sống trong quân đội, anh ta nhìn những gã trai hùng hực sát khí trước mặt, và bỗng có cảm giác trống rỗng.

Trong lòng Stephen không biết nên vui hay nên buồn, nhưng khi anh ta nghĩ tới lời hứa tuyệt vời của Tướng quân thì lại trở nên xúc động. Cho dù không tìm thấy kho báu Tây Hạ đi chăng nữa, nhưng nếu thực sự có được đội ngũ này trong tay thì cũng có thể làm được vài vụ án kinh thiên động địa. Nghĩ tới đây, Stephen bất giác có động lực để phấn đấu. Anh ta đang tìm kiếm Tymoshenko, để muốn thử xem thái độ của người này thế nào. Tymoshenko là đối thủ cạnh tranh duy nhất của anh ta, nhưng anh ta lại không trông thấy bóng dáng của Tymoshenko đâu.

“Ra là thế, chẳng trách bọn áo đen đó lại lợi hại như vậy!”, Hàn Giang nghe xong những gì Stephen kể liền ngạc nhiên thốt lên.

“Bọn chúng còn có cả hồ sơ của chúng ta nữa chứ!” Đường Phong cũng thấy ngạc nhiên, “Hơn nữa, hóa ra tổ chức bí ẩn này ban đầu là do Hắc Lạ ma gây dựng nên! Thảo nào chúng ta đã nhìn thấy hình vẽ đó trên vách đá!”

“Tôi hiểu rồi, hai nét vẽ trên hình vẽ đó, nét vẽ có sớm hơn là từ thời Tây Hạ, nét vẽ màu đỏ thì rất có khả năng là do Hắc Lạ ma vẽ!”, Hàn Giang nói.

“Ồ... ở đây cũng xuất hiện một gã White...”, Makarov miệng lẩm bẩm.

“Đúng vậy! Cái gã White này có phải chính là cái gã White mà bị Shchedrin bắt năm đó không nhỉ?”, Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Không, không thể như vậy! Người Mỹ tên là White thì thiếu gì! Hơn nữa, người đó chưa chắc tên thật là White, không biết chừng chỉ là một biệt hiệu mà thôi, ông ta nói vậy là để cho Stephen gọi!”, Hàn Giang lắc đầu.

“Có khi nào White và Tướng quân cùng là một người không nhỉ!”, Makarov đột nhiên nghĩ ra.

“Tôi cũng từng... từng nghi ngờ như vậy, nhưng... theo quan sát của tôi thì họ... họ chắc không phải là một người!”, Stephen nói.

“Anh có biết căn cứ Tienn Tienn năm đó không?”, Makarov đột nhiên chất vấn Stephen.

Stephen không hiểu nhìn Makarov.

“Hoặc có thể nói là: anh đã từng nghe thấy White và Tướng quân nhắc tới căn cứ Tienn Tienn chưa?”, Makarov lại hỏi.

“Căn cứ Tienn... Tienn Tienn gì cơ, tôi chưa... chưa . từng nghe thấy!”, Stephen mụ mị hết cả đầu óc.

“Lạ thật đấy, trên người đội ngũ của Tướng quân cũng có hình xăm đó, chúng đều có tố chất huấn luyện!”, đầu óc Makarov tức tốc vận hành, ông đang tóm lấy từng chi tiết, hi vọng có thể móc nối những bí mật về Tướng quân mà Stephen kể, với căn cứ Tienn Tienn năm đó. Nhưng quả thực, ông không tài nào tìm ra được mối liên quan giữa tổ chức bí mật của Tướng quân và căn cứ Tienn Tienn năm nào; vì ngoài hình xăm và cái người Mỹ tự xưng là “White” đó ra, thì giữa chúng hình như chẳng có mối liên hệ nào nữa. Nhưng do mẫn cảm nghề nghiệp, được tích lũy bao năm, đã cảnh tỉnh Makarov: chắc chắn bên trong phải có mối liên quan nào đó, chỉ có điều... có điều bản thân mình vẫn chưa phát hiện ra mà thôi.

“Không phải Shchedrin nói rằng: tất cả những học viên năm đó đều chết hết rồi sao?”, Đường Phong an ủi Makarov, anh hiểu Makarov lo lắng điều gì.

“Nhưng cuối cùng Shchedrin đâu có tìm thấy toàn bộ thi thể của học viên!”, Makarov có chút thiếu não.

“Bác nghi ngờ đội ngũ của Tướng quân có liên quan tới những học viên năm đó?”, Hàn Giang hỏi lại.

“Không! Tôi không biết. Tóm lại, bên trong có quá nhiều nghi vấn cần phải được bóc gỡ!”, Makarov chìm sâu trong mâu thuẫn.

Im lặng một hồi, Hàn Giang bỗng nhắc nhở: “Mọi người có để ý thấy không, Stephen đã nhắc tới Tymoshenko.”

“Sao cơ?”, Đường Phong cũng chú tới ý tình tiết đó.

“Tướng quân nói rằng muốn chọn một, giữa Stephen và Tymoshenko, để trở thành người kế vị của ông ta. Nhưng bây giờ Tymoshenko đã chết rồi, vậy thì chắc chắn Stephen đương nhiên là người kế vị rồi!”, nói đến đây, giọng Hàn Giang có chút châm chọc Stephen.

Stephen vừa nghe thấy vậy liền cuống lên, anh ta định nói gì đó nhưng chỉ ho vài tiếng. Mãi cho tới khi bình tĩnh trở lại, anh ta mới mở miệng: “Hàn Giang, anh không... không phải khích tôi đâu, thực ra là tôi bị lừa, người... người kế vị chết tiệt gì chứ. Có... có lẽ Tymoshenko đủ tư cách, nhưng chắc... chắc chắn không thể là tôi, nhưng tôi lại ngây thơ cả tin. Giờ... giờ thì tôi đã bắt đầu hiểu...hiểu ra huyết chú là cái gì, sức hấp dẫn của kẻ tranh ngọc quả thực quá lớn... nó khiến người ta mất hết tâm trí, mất hết lý trí... không thể biết đâu được là đúng là sai!”.

“Được rồi, bây giờ anh hiểu ra vẫn chưa muộn. Nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại nói rằng Tymoshenko đủ tư cách, còn anh thì không? Lẽ nào ngay từ đầu Tướng quân đã lừa gạt anh?”, Hàn Giang không hiểu.

“Đúng! Ngay... ngay từ đầu ông ta đã lừa tôi, nhưng mãi sau này... tôi mới biết. Đó là sau khi tôi từ Saint Petersburg trở về...”, Stephen lại bắt đầu kể lại đoạn kí ức đau khổ.

7

Từ Saint Petersburg lạnh giá tuyết rơi trắng trời trở về căn cứ bí mật ẩm áp, mà lại là thập tử nhất sinh trở về, nhưng Stephen chẳng thấy dễ chịu chút nào. Anh ta lại thêm một lần thất bại, anh ta không biết Tướng quân có còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi hết lần thất bại này tới lần thất bại khác của mình hay không, nhất là lần này, việc Tymoshenko bị chết khiến Stephen vô cùng sợ hãi.

Sống cùng Tymoshenko một thời gian tại Saint Petersburg, anh ta biết rằng Tymoshenko là thuộc hạ cứng của Tướng quân, tâm tư kín kẽ, học thức uyên thâm; nhất là sự am hiểu về lịch sử và văn hóa Tây Hạ, thì

chẳng được mấy người như Tymoshenko. Khuyết điểm duy nhất của Tymoshenko là anh ta không giỏi dùng vũ lực, nhưng điều đó không thể cản trở vị trí của Tymoshenko trong lòng Tướng quân.

Trong lòng Stephen thấp thỏm lo âu, Tymoshenko chết rồi, còn anh ta thì bỏ chạy về đây, vậy Tướng quân sẽ nghĩ thế nào đây? Stephen suy nghĩ rồi bởi, anh ta cùng Fanny lại bị đưa tới mặt thất trong căn cứ.

Lần này, Stephen và Fanny đều cảm giác được là trong bóng tối có người, bởi vì người đó thở rất mạnh. Stephen không hiểu rõ cuộc tình hình này là thế nào, anh ta cũng không dám hỏi, mà chỉ cung kính đứng im một chỗ, chờ đợi giọng nói của Tướng quân từ trong bóng tối vang lên.

“Stephen, lần này cậu đã khiến ta quá thất vọng, thực sự vô cùng thất vọng!”, giọng Tướng quân vô cùng nghiêm khắc.

Tim Stephen đập thình thịch, thấp thỏm theo giọng nói của Tướng quân, anh ta không hiểu tại sao mình lại cung kính e sợ con người được gọi là “Tướng quân”, mà chưa từng trông thấy mặt này. Anh ta cũng là người dạn dày kinh nghiệm, nhưng trước sự lạnh lùng của Tướng quân thì sự tự tôn của anh ta chẳng đáng giá lấy một xu. Rõ ràng, lần này anh ta nhận thấy sự thay đổi thái độ của Tướng quân, lạnh lùng hơn những lần trước rất nhiều, xem ra thất bại lần này quả thực đã kinh động tới ông ta.

“Tướng quân, mong ngài hãy lượng thứ, đáng lẽ chúng tôi đã có thể chiến thắng...”, Stephen ra sức thanh minh ỉn.

“Ta không muốn nghe lí do của cậu nữa, lần này chúng ta không những tổn hại mất mấy người giỏi, mà còn vĩnh viễn mất đi Tymoshenko. Cậu phải biết rằng, đối với chúng ta, Tymoshenko vô cùng quan trọng.”

Stephen hiểu rằng chắc chắn Tướng quân sẽ nhắc tới Tymoshenko, anh ta cũng không thanh minh nữa, mà đành phải nhẫn nhịn, nghe Tướng quân trách mắng.

Tướng quân ngừng lại một lúc rồi nghiêm giọng nói

tiếp: “Mất đi Tymoshenko cũng đồng nghĩa với việc ta đã

mất đi cánh tay phải. Cậu ta tinh thông bao nhiêu là chữ

nghĩa như vậy, nhất là chữ cổ, bây giờ cậu ta không còn

nữa, thì cậu nói xem chúng ta phải tiếp tục sự nghiệp thế nào đây! Cậu có làm được không?”

Trước lời chất vấn của Tướng quân, quả thực Stephen không im lặng được nữa rồi, anh ta phản bác lại:

“Tướng quân, xin cho phép tôi nói một câu, vấn đề lớn nhất trong thất bại lần này thực ra lại nảy sinh từ chính Tymoshenko.”

“Ồ?”, Tướng quân có vẻ bất ngờ khi Stephen dám cãi lại mình.

“Chính Tymoshenko đã để Misha sống sờ sờ ngay trước mắt anh ta bao nhiêu năm như vậy. Cuối cùng ông ta lại phát hiện ra bí mật của chúng ta, nên đã giúp Hàn Giang và Đường Phong giành chiến thắng. Nếu như lúc đó Tymoshenko thông minh một chút, để Misha vĩnh viễn biến mất, thì có lẽ đã không có thất bại ngày hôm nay!”, tim Stephen đập loạn xạ, nhưng bề ngoài anh ta vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

Phản bác của Tymoshenko bỗng khiến Tướng quân hạ hỏa. Trong bóng tối, ông ta im lặng hồi lâu, lâu đến nỗi Stephen bắt đầu hoài nghi Tướng quân có còn đây không?

Đột nhiên, Tướng quân lại mở miệng: “Stephen, cậu phải hiểu rằng, chỉ có ta mới đủ tư cách để đánh giá sai lầm của Tymoshenko. Hiện giờ chúng ta không nói tới sai lầm của Tymoshenko, mà là nói tới vấn đề của cậu.”

“Tôi thừa nhận tôi sai sót, nhưng mong ngài hãy cho tôi thêm một cơ hội, nhất định tôi sẽ không để ngài thất vọng!”, Stephen khẩn cầu.

Bóng tối lại im lặng hồi lâu, ba phút sau, Tướng quân mới cất lời: “Được! Ta có thể tha thứ cho cậu thêm lần nữa, nhưng lần hành động sau, ta sẽ phái một trợ thủ đi cùng với cậu.”

“Trợ thủ?” Stephen bỗng có cảm giác vô cùng bất an, anh ta lập tức hiểu ngay ra ý đồ của Tướng quân.

Lần này, Tướng quân chẳng hề đấm tay nhưng cánh cửa sau lưng Stephen vẫn mở ra, một gã trọc đầu tiến đến. Stephen lại nhìn ra cửa, anh ta không trông thấy White, chỉ có gã này bước vào.

Stephen nhìn lại người đàn ông này lần nữa, người da trắng, trọc đầu, mặc một bộ rằn ri cỡ đại, hình như xấp xỉ tuổi White, trông thì có vẻ rất yếu ớt, nhưng đôi mắt lại hừng hực có thần.

“Hi! Tôi là Stephen!”, Stephen chủ động đưa tay ra đầy thiện ý, nhưng người này lại chẳng buồn để ý tới, nên anh ta đành phải chán nản rút tay về.

“Cậu có thể gọi vị này là ‘Đầu trọc’”, lời Tướng quân lại vang lên trong bóng.

Đầu trọc? Stephen biết rằng gã bên cạnh mình chắc chắn không phải là loại xoàng, nếu xưng hô khiếm nhã như vậy, không biết có khiến gã này không vui hay không? Anh ta quay lại nhìn người này, ‘Đầu trọc’ cũng quay lại nhìn anh ta, lộ ra vẻ tươi cười khó coi, coi như là đã chào hỏi Stephen.

“Nhưng hai chúng tôi hợp tác hành động thế nào đây?”, Stephen không hiểu mình sẽ phải hành động thế nào cùng với cái gã đầu trọc này.

“Cậu chỉ cần lo việc của cậu, không cần chủ động liên lạc với Đầu trọc, tới khi nào cần thiết thì anh ta sẽ xuất hiện giúp cậu hoàn thành nhiệm vụ!”, tuy Tướng quân nói vậy, nhưng Stephen vẫn cảm thấy cái gã “Đầu trọc” này là một rắc rối lớn.

8

Chẳng bao lâu sau, Stephen và Fanny đã nhận được lệnh của Tướng quân, mục tiêu tiếp theo chính là núi Hạ Lan. Stephen bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị trang thiết bị tới núi Hạ Lan. Anh ta vừa chuẩn bị, vừa hỏi Fanny: “Gần đây em có nhìn thấy White không?”

“Không thấy! Kể từ khi quay lại đây, em đã không trông thấy White đâu cả!”, Fanny cũng cảm thấy khó hiểu.

“Em đã hỏi thăm được gì về gã Đầu trọc chưa?”, Stephen lại hỏi.

“Thời gian gần đây gã đó thường tập luyện trong căn cứ, nhưng chưa từng ừ chuyện với ai. Mấy lần em định bắt chuyện, nhưng hắn ta đều lừa em đi! Nhưng..

“Nhưng gì cơ?”

“Nhưng có lần em nghe thấy hắn ta chửi bậy, chửi bằng tiếng Nga!”

“Ồ! Như vậy tức là hắn ta là người Nga!”, Stephen lại nhớ lại những gì anh ta đã trải qua tại Saint Peterburg.

“Nhưng em chỉ nghe thấy mỗi câu đó, còn những cái khác thì chẳng biết gì cả!”, Fanny chán nản nhún vai.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, trong lúc Stephen đang nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi thì anh ta bỗng trông thấy một chiếc va li cũ kĩ dưới gầm giường. Đây là thứ mà lần trước White giúp họ mang về, nói là di vật của cha ở viện dưỡng lão, đồng thời còn mang tới cả bức thư mà cha viết cho anh trước lúc lâm chung.

Stephen kéo chiếc va li dưới gầm giường ra, phỉu phỉu bụi trên mặt va li đi, rồi mở nó ra. Sau khi White đưa chiếc va li này tới, Stephen đã từng kiểm tra qua một lần. Bên trong va li đều là những vật dụng bình thường, chẳng có thứ gì đặc biệt cả. Điều này cũng là lẽ thường tình, bởi White đưa nó về thì chắc chắn bọn họ đã lục tung nó lên rồi.

Stephen tiện tay quang những quần áo cũ ra, lật lật giở giở, rồi bỗng nhiên anh ta phát hiện ra dưới đáy vali có chút khác thường. Cách lớp da lót dưới đáy va li, anh ta trông thấy thấp thoáng chút vết tích kì lạ dưới lớp lót, giống như một bức tranh...

“Fanny, đưa kéo lại đây!”

Stephen dùng kéo cẩn thận cắt lớp lót trong chiếc va li ra, rồi lật lại thì thấy phía dưới lớp lót quả nhiên có thứ gì đó... Dưới lớp lót có khâu ba tấm bản đồ, đó là ba tấm bản đồ kho báu!

Stephen kinh ngạc phát hiện, hóa ra đây chính là bản đồ kho báu của Hắc Lạt ma. Tấm thứ nhất là tuyến đường tới kho báu trong núi Hạ Lan, tấm thứ hai là bản đồ bề mặt của chùa Hắc Thử, tấm thứ ba thì

chẳng đánh dấu gì cả, chỉ chẳng chịt những đường vẽ ngoằn ngoèo quanh co. Stephen vẫn chưa hiểu ngay được hàm ý của tấm bản đồ thứ ba.

Stephen lại phát hiện ra bút tích của cha ở mặt sau của tấm bản đồ thứ hai:

Con trai, nếu lúc nào con gặp hoạn nạn, không thể giải quyết được công việc thì hãy dựa vào ba tấm bản đồ này để tìm thấy kho báu của Hắc Lạt ma để lại. Năm đó ông nội con đã giết chết Hắc Lạt ma, đoạt được kho báu của ông ta, rồi đem kho báu cất giữ trong động sâu của chùa Hắc Thấu, và đã vẽ bản đồ đánh dấu lại. Sau này cha và mọi người đã gặp đại nạn tại Thất sắc Cẩm Hải, cha chỉ thoát được thân còn bản đồ kho báu đã bị mất. Nhưng cha đã dựa vào trí nhớ để vẽ lại ba tấm bản đồ đó, sợ rằng cũng có chỗ không đúng, nên không thể vẽ hết ra cho con được. Nhớ kĩ, khi nào gặp hoạn nạn, không thể giải quyết được công việc, thì không nên tiếp tục nữa, nhớ kĩ! Hãy cẩn thận!

Stephen đọc xong những dòng này liền đưa cho Fanny. “Kho báu của Hắc Lạt ma!”, Fanny kinh ngạc.

“Khi nào gặp hoạn nạn, không thể giải quyết được công việc thì không nên tiếp tục nữa, nhớ kĩ!”, Stephen không ngừng lẩm bẩm, đột nhiên, anh ta vỗ đầu một cái:

“Hiện giờ chính là lúc hoạn nạn của mình, không thể giải quyết được công việc.”

“Stephen, anh muốn đi tìm kho báu của Hắc Lạt ma?”, Fanny hỏi.

“Tại sao không chứ? Lẽ nào em không nhìn ra, kể từ khi chúng ta từ Saint Peterburg trở về, Tướng quân đã thay đổi thái độ với chúng ta. Nhất là cái chết của Tymoshenko đã khiến Tướng quân rất buồn. Hiện giờ anh càng lúc càng cảm thấy, người kế vị mà ông ta bày ra, chẳng qua chỉ là để dụ dỗ chúng ta bán sinh mệnh cho ông ấy, và rất có khả

năng Tymoshenko chính là người kế vị đã được chọn, mà chắc chắn không phải là chúng ta!”, Stephen vô cùng tức giận, đầu óc đã bắt đầu tỉnh táo ra.

“Bởi vậy, anh muốn nhân cơ hội tới núi Hạ Lan tìm kiếm kệ tranh ngọc lần này để tìm kho báu của Hắc Lạt ma?”

“Đúng! Sau đó chúng ta cũng không cần tới kệ tranh ngọc nữa, mà thoát khỏi sự khống chế của Tướng quân, mai danh ẩn tích, cao chạy xa bay!”, Stephen càng nói càng phấn chấn. Anh ta thấy Fanny vẫn còn do dự, liền nắm ngay lấy tay phải của cô, “Em xem, cha anh đã tặng em chiếc nhẫn đeo trên ngón cái này, lúc đó anh thấy chiếc nhẫn này có chút kì dị, không giống đồ mỹ nghệ hiện đại. Bây giờ xem ra, rất có khả năng chiếc nhẫn này được cha đem về từ kho báu của Hắc Lạt ma.”

Fanny nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cái, trong lòng cũng bắt đầu xốn xang; cuối cùng; hai người quyết định: chỉ chờ đợi chuyến đi tới núi Hạ Lan.

9

Stephen hồi tưởng xong, máu mũi bắt đầu ộc ra không ngừng. Đường Phong và Makarov vội vàng giúp anh ta cầm máu. Mất một lúc lâu sau, Stephen mới cầm được máu, nhưng cơ thể anh ta đã rất yếu.

“Anh chính là khách trọ trong phòng phía đông phải không?”, Hàn Giang hỏi.

“Đúng vậy! Lần này tôi... tôi không mang nhiều người theo, chỉ có tôi và Fanny. Ban đầu chúng... chúng tôi lấy nhà trọ làm nơi dừng chân, căn cứ vào bản đồ để vào trong núi tìm kiếm..

“Nhưng tại sao chúng tôi chỉ tìm thấy một tấm bản đồ kho báu trong phòng anh?”, Đường Phong không hiểu.

“Bởi vì khi các... các anh phát hiện ra tấm bản đồ kho báu đó, thì chúng tôi đã... đã xác định được phạm vi của chùa Hắc Thấu rồi, bởi... bởi vậy tấm bản đồ đó không cần dùng tới nữa...”

“Thảo nào! Vậy hai tấm bản đồ còn lại trong người anh?”, Đường Phong hỏi tiếp.

“Hiện... hiện giờ không còn nữa rồi! Cái gã đầu... đầu trọc đó đã xuất hiện gần nhà trọ, không... không hiểu sao gã ta lại biết được kế hoạch của chúng tôi. Fanny vì bảo vệ tôi nên đã đánh nhau với gã đầu trọc đó, và

bị hấn giết chết. Tôi chạy thoát được khi bị gã truy đuổi, theo... theo đánh dấu trên bản đồ tìm thấy được Tiền điện của Thượng Tự, nhưng không ngờ cái gã đó cũng bám theo..”. Stephen nói đứt quãng.

“Nhưng anh đã không vào Hậu điện. Tôi nói cho anh biết, ở đó chính là kho báu của Hắc Lạt ma!”, Đường Phong cắt lời.

Mắt Stephen bỗng bừng sáng lên, nhưng rồi cuộc vẫn tắt ngóm: “Điều đó đã... đã không còn liên quan gì tới tôi nữa rồi... còn tại sao... tại sao tôi không vào hậu điện là bởi... bởi vì đã xảy ra chuyện tại... tại tiền điện..”

“Xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì vậy?”, Đường Phong sốt sắng muốn biết trước khi họ tới đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Stephen lại thoi thóp nhắm mắt lại, miệng anh ta khê mấp máy, nhưng không bật thành tiếng. “Được rồi! Đường Phong! Xem ra anh ta không ổn rồi!”, Hàn Giang khuyên Đường Phong.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Rút lui hay là mở cánh cổng vòm này ra...”, Đường Phong vẫn chưa dứt lời thì bỗng nhiên bên ngoài cổng vòm vang lên một tiếng động, ba người lập tức cảnh giác. Âm thanh đó càng lúc càng to. Đường Phong, Hàn Giang, Makarov cùng chụm súng lại, nòng súng của cả ba đều hướng về cổng vòm. Họ không biết phía sau cánh cổng sẽ là gì, nhưng tất cả đều có cảm giác: một sự nguy hiểm khủng khiếp đang từng bước cận kề họ...

Hết chương 17. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

68. Chương 18

Chương 18

Giếng vàng.

Từ thời cổ xưa, kiến trúc Trung Quốc đã phân đẳng cấp, Tây Hạ cũng không ngoại lệ. Mỗi một kiến trúc, bao gồm cả kiến trúc lẫn núi non sông nước quanh đó, đều được phân chia đẳng cấp. Có kiến trúc ở vị trí tôn nghiêm, có kiến trúc ở vị trí thứ yếu, có kiến trúc lại ở vị trí thấp kém. Sự phân đẳng cấp này được quy định rất nghiêm ngặt, không thể đánh đồng với nhau được.

Tiếng động kì dị phía sau cổng vòm đã tắt ngấm, nhưng chưa được bao lâu sau đó lại vang lên, hơn nữa lại còn càng lúc càng to, càng lúc càng dồn dập. Đường Phong, Hàn Giang và Makarov đều lắng nghe nhưng không biết được đây là âm thanh gì; ba người nhìn nhau, và cũng không dám hạ súng xuống. Tiếng động này rất không có quy luật, lúc thì vang lên, lúc lại biến mất.

“Có người bên ngoài đang đục cánh cổng vòm này!”, Makarov phong phú kinh nghiệm phán đoán trước tiên.

Có người? Phán đoán của Makarov khiến Đường Phong và Hàn Giang càng thêm căng thẳng, họ nắm thật chặt súng. Tiếng động đó cứ vang lên ngắt quãng, kéo dài trong bảy tám phút, đúng lúc ba người bắt đầu tê mỏi thì cánh cổng vòm bỗng mở tung ra. Bụi bay mù mịt, ánh sáng chói lóa từ bên ngoài cổng vòm xuyên qua lớp bụi dày cộm chiếu vào.

Ba người chờ đợi trong thế giới bóng tối quá lâu, nhất thời khó mà thích ứng được với ánh sáng bên ngoài. Đường Phong vội vàng bịt mắt lại, Hàn Giang cũng vội vàng che mắt, nhưng theo phản xạ, anh vẫn bắn hai phát súng về phía cổng vòm.

“Pằng! Pằng!”, sau hai tiếng súng vang lên thì chẳng có tiếng rên la nào cả, mà là những tiếng chim kêu choe chõe. Ba người giật thót tim, khi mắt dần thích nghi với ánh sáng bên ngoài, họ bỗng nhìn thấy một con kền kền khổng lồ đang đậu ngoài cổng vòm.

Đường Phong bắt đầu hiểu ra, âm thanh gõ cửa ngắt quãng ban nãy chính là tiếng kền kền mổ vào cổng. “Tại sao... tại sao trong này lại có kền kền?”

“Có thể đây chính là hang ổ của bọn chúng!”, Makarov lẩm bẩm.

“Hang ổ của kền kền?!” , câu nói vu vơ của Makarov khiến Đường Phong và Hàn Giang đều run cầm cập,

“Mọi người xem, trên thân kền kền chảy máu kìa.. Makarov nói.

“Đó là do Hàn Giang bắn đó!”, Đường Phong hét lên.

Cậu bé mồm cho tôi một chút đi! Đó không phải do tôi bắn,... con kền kền này định làm gì vậy?”, Hàn Giang cũng bắt đầu trở nên nhát gan.

Tim anh báo thù!”, Đường Phong châm chọc.

“Lúc này mà cậu còn đùa với tôi à?”, Hàn Giang bắt mồm kêu lên.

“Ai đùa với anh! Anh xem kền kền vào trong này rồi kìa!”

Vừa nói, ba người không hẹn mà gặp cùng lùi về phía lối đi. Con kền kền bị thương không hề tiến lại gần phía hội Đường Phong, ba người ngỡ ngàng nhìn kền kền từng bước tiến lại gần Stephen. Kền kền đứng lại bên cạnh Stephen, dang rộng đôi cánh khổng lồ ra rồi quay mình bước ra ngoài cổng vòm.

Kền kền bước ra khỏi cổng rồi thoát cái đã biến mất.

Cả hội Đường Phong sững sờ nhìn một lúc lâu mới kịp phản xạ, cùng lao ra ngoài cổng vòm. Bên ngoài cổng vòm, ba người lại được tắm tấp dưới ánh nắng ấm áp, còn con kền kền đó đã biến mất..

Đường Phong nhìn xung quanh, phát hiện địa hình ở đây rất kì lạ, xung quanh là những vách núi cao vút, họ đang ở trong một “đáy chảo” lõm xuống.

“Nơi này thần kì quá, hóa ra chúng ta đang ở dưới đáy chảo!”, Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Đây giống như một cái hồ trời, chỉ có điều là một cái hồ trời cỡ nhỏ mà thôi!”, Hàn Giang phán đoán.

“Đừng tán nữa, hồ trời thường chỉ xuất hiện trong địa hình giữa đất liền và biển ở khu vực núi Tây Nam, ở đây làm sao mà có được? Hơn nữa làm sao hồ trời lại xuất hiện trên núi cao thế này được? Theo như tôi thấy thì đây giống một hồ thiên thạch hơn!”, Đường Phong phủ định phán đoán của Hàn Giang.

“Hồ thiên thạch? Cũng không biết đây là vị trí nào của đỉnh núi phía bắc, chúng ta đang bị kẹt trong cái đáy chảo này”, Hàn Giang nói.

“Thử xem có đường nào leo được lên không!”, Makarov đề nghị.

Vậy là, ba người bắt đầu men theo quanh vách núi, đi một vòng, nhưng không phát hiện thấy gì, chỉ phát hiện thấy một cái khe nhỏ. Đi xuyên qua khe này thì họ tới một cái “đáy chảo” khác, xung quanh vẫn là vách đá cao cao, hơn nữa địa hình ở đây còn trở nên phức tạp hơn, vách núi xung quanh hiện lên hình vòng cung rồi rậm. Cả ba tuy rất thán phục sự sáng tạo của tự nhiên, nhưng không quên tìm đường đi. Đột nhiên, Đường Phong ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

2

Vòng qua vách đá nhô ra, mùi máu càng lúc càng nồng nặc, còn có cả mùi phân hủy. Chẳng mấy chốc một vùng cỏ dại đã hiện lên trước mắt mọi người, bên cạnh bãi 486 I cỏ là một đồng xương trắng.

“Đây... đây quả nhiên là hang ổ của kền kền!”

Đường Phong kinh ngạc nhìn hàng đồng xương trắng trước mắt.

Hàn Giang bịt mũi, bước tới gần đồng xương. “Đây đều là xương của dê, bò, còn một số khác tôi cũng không biết..Hàn Giang nói tới đây bỗng im bặt, bởi trong đồng xương trắng anh đã phát hiện thấy vài chiếc đầu lâu rải rác.

“Xem ra kền kền ở đây bắt người thật!”, Đường Phong bỗng nhớ lại cơn ác mộng ám ảnh mình. Ác mộng?

Đường Phong run bắn lên. “Chúng ta ở trong động bao lâu rồi?”, Đường Phong bỗng hỏi.

Makarov ngửa lên nhìn trời, ông đoán: “Bây giờ chắc là buổi sáng, cho thấy chúng ta đã ở trong huyền cung gần một ngày rồi.”

“Không biết Yelena và tiến sỹ Từ ra sao rồi?”, Đường Phong không khỏi lo lắng.

“Nhìn xem! Chỗ này lại xuất hiện kí hiệu đánh dấu đó!”, Hàn Giang bỗng kêu lên.

Đường Phong và Makarov vội vàng ngó sang, quả nhiên trên vách đá màu đen xuất hiện một kí hiệu hình tam giác bất mắt, ba vết khắc sâu hoắm khiến mọi người đều ấn tượng. “Theo như những gì Stephen vừa kể lại, thì tôi nghi ngờ cái gã sát thủ trọc đầu đó chính là Stechkin!”, Hàn Giang suy đoán.

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Tuổi tác, quốc tịch, thủ đoạn đều trùng khớp, vậy còn có thể là ai chứ?”, Hàn Giang hỏi lại.

“Stechkin, White, Tướng quân...”, Makarov suy ngẫm, “Nhưng tôi vẫn không hiểu mối liên quan giữa ba người họ.”

“Tạm thời đừng nghĩ nhiều nữa. Kí hiệu hình tam giác này lại xuất hiện cho thấy Stechkin đang ở quanh đây, hoặc ít nhất là hắn ta cũng đã từng đi qua đây!”, Hàn Giang phán đoán.

“Đợi đã! Hàn Giang, anh nhìn chỗ này đi!”, Đường Phong bỗng chỉ vào một vách đá cách kí hiệu hình tam giác không xa hết lên.

Ba người phát hiện trên vách đá màu đen lại xuất hiện một kí hiệu hình thang. “Sao... sao lại như vậy được?”, Hàn Giang vô cùng kinh ngạc nói.

“Đây chính là kí hiệu mà chúng ta giao ước tại lều trại trước khi xuất phát!”, Makarov cũng giật mình.

“Không thể nào là ba chúng ta khắc được, vậy... vậy thì chính là...”, Đường Phong bất ngờ trước phát hiện này tới nỗi không thốt nên lời.

“Vậy đó chỉ có thể là Ye... Yelena và tiến sỹ Từ!”, giọng Makarov run rẩy.

“Có lẽ họ cũng đã vào trong huyền cung rồi, lại còn tới cả đây nữa!”, Đường Phong nói.

“Không đúng!”, Hàn Giang bỗng hét lên. “Nếu như là Yelena để lại, thì tại sao trong cả lối đi chúng ta không phát hiện thấy kí hiệu này, kể cả ngay từ ban đầu chúng ta đi sai đường đi chẳng nữa, nhưng từ tiền điện tới đây, cả

quãng đường đó chúng ta cũng không phát hiện thấy kí hiệu hình thang này.”

“Lỡ anh không để ý thì sao?”, Đường Phong hỏi.

“Không thể, cả quãng đường đi tôi đều rất cẩn thận, chẳng phát hiện thấy một kí hiệu hình thang nào cả!”, Hàn Giang khẳng định chắc chắn.

“Được rồi, tiếp tục tìm kiếm phía trước xem sao, nhìn xem có còn kí hiệu đánh dấu nào không!”, Makarov nói.

Đường Phong và Makarov lại tiếp tục men theo vách đá tiến lên phía trước, nhưng quay đầu lại thì vẫn thấy Hàn Giang thẫn thờ nhìn chăm chăm kí hiệu hình thang trên vách đá. “Anh vẫn đang nghĩ gì vậy?”, Đường Phong thúc giục.

Hàn Giang lại ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời và bốn vách đá cao cao xung quanh. Mãi lâu sau anh mới lẩm bẩm thốt ra một câu: “Thật là muốn mọc ra đôi cánh, bay ra bên ngoài xem xem rốt cuộc đây là nơi nào.”

“Đừng mơ mộng hão huyền nữa, cả đời anh cũng không mọc cánh được đâu! cẩn thận một lúc nữa kèn kèn lại bay về đây!”, Đường Phong thúc giục Hàn Giang mau đi.

Kèn kèn?! Vừa nghĩ tới con kèn kèn đến rồi lại đi trong chớp nhoáng mà lòng Hàn Giang nặng trĩu, anh vội vàng đuổi theo Đường Phong và Makarov, tiếp tục tiến lên phía trước.

Vách đá lại tới một chỗ ngoặt, cả kí hiệu hình tam giác và hình thang đều không xuất hiện. Hàng loạt những hốc đá và vách đá đen sì nối liền nhau khiến Đường Phong tin tưởng vào phán đoán của mình. “Đây chính là một chuỗi những hố thiên thạch! Mấy chục vạn năm trước, trong quá trình hình thành cấu tạo địa chất, nó đã bị những thiên thạch rơi xuống tạo thành hố thiên thạch, bởi vậy nó mà có hố to hố nhỏ, vòng vòng chuỗi chuỗi như thế này.”

“Nhưng sao ở đây lại là Tầng kinh lâu của Thượng tự được?”, Hàn Giang không hiểu hỏi.

Câu hỏi của Hàn Giang cũng khiến Đường Phong ngó ra. “Có lẽ . có lẽ thật đấy chính là Tầng Kinh Lâu !” Đường Phong chỉ có thể giải thích như vậy.

Hàn Giang không nói thêm gì nữa, lúc này, ba người đã kịch đường, là một hố thiên thạch khổng lồ, không khe hở Đường Phong nhìn một vòng, trên vách đá đen kịt xuất hiện một cửa hang.

“Lại là một cửa hang”, sự xuất hiện của cửa hang này khiến Hàn Giang, vốn đang chán ngán bóng tối, cảm thấy bất ngờ.

“Đúng vậy! Tôi tưởng rằng vất vả lắm mới trông thấy ánh mặt trời, không cần phải chui vào hang núi nữa cơ!” Đường Phong cũng thấy khó hiểu.

Nhưng Makarov lại nói: “Hàn Giang, Đường Phong, ban nãy chúng ta đã đi qua hết những hố thiên thạch chưa?”

“Đi qua rồi!”, Đường Phong và Hàn Giang không hiểu ý lão Mã.

“Tôi mong rằng ngoài cửa hang ban nãy chúng ta chui ra và cửa hang trước mặt thì đừng còn hang nào khác nữa. Và nếu đúng như vậy thì khả năng chúng ta đi sai đường rồi!”, Makarov nói ra nỗi lo lắng trong lòng.

“Đúng thế! Nếu thế thì coi như tôi!”, Đường Phong cũng lo lắng không biết ban nãy có sai sót gì không.

Đứng trước cửa hang, Đường Phong và Makarov cân nhắc hồi lâu. Đột nhiên Hàn Giang nói: “Đừng nghĩ nữa! Hai người xem này, ở đây lại xuất hiện kí hiệu hình tam giác!”

Đường Phong và Makarov ngó sang, trên vách đá nơi cửa hang quả nhiên lại xuất hiện một kí hiệu hình thang.

Ba người vội vàng kiểm tra xung quanh kí hiệu này, hi vọng sẽ phát hiện thêm kí hiệu hình thang đó, nhưng lần này họ lại không thấy gì.

“Kì lạ, kí hiệu hình thang đó biến mất rồi!”, Hàn Giang cảm thấy thật khó hiểu.

“Bên trong chắc chắn có vấn đề!”, Đường Phong nói.

“Mọi người có để ý thấy lời Stephen nói ban nãy không? Anh ta nói rằng tại Tiền điện đã xảy ra chuyện!”, Makarov đột nhiên nói.

“Xảy ra chuyện? Đúng! Stephen nói như vậy, nhưng anh ta chưa nói xong thì đã hôn mê rồi!”, Đường Phong không khỏi thất vọng.

“Tôi nghĩ kí hiệu hình thang có liên quan tới chuyện bất ngờ xảy ra đó! Còn cái gã đầu trọc cướp mất hai tấm bản đồ kho báu của Stephen, chắc chắn đã tới đây từ lối đi bên ngoài cổng phía đông của Tiền điện. Hẳn không tới Hậu điện để tìm kho báu của Hắc Lạt ma, mà đi về hướng này, tôi nghĩ rằng... hay là hẳn đã biết nơi cất giấu kệ tranh ngọc rồi?”, Makarov suy đoán.

Suy đoán của Makarov khiến Đường Phong và Hàn Giang đều chìm trong suy tư. “Đây quả thực là vấn đề quan trọng. Nhưng theo như những gì Stephen kể lại thì Hắc Lạt ma và ông nội anh ta đã vì kệ tranh ngọc mà tới đây, nhưng không hề tìm thấy nó, mà chỉ coi đây là nơi cất giữ kho báu và tránh nạn của họ mà thôi!”, Đường Phong nói.

“Như vậy nghĩa là, cho dù gã đầu trọc có lấy được hai tấm bản đồ đi chăng nữa thì cũng không thể biết được nơi cất giấu 'kệ tranh ngọc; nhưng sao hẳn ta lại không vào trong Hậu điện mà đi thẳng tới đây?”, Hàn Giang rồi bởi nói.

“Sao hai cậu lại trở nên ngốc vậy!”, Makarov bỗng nghiêm giọng, “Các cậu có thể nghĩ đến khả năng đó, lẽ nào Stephen và gã đầu trọc không nghĩ được như vậy sao?”

“Ồ! Tôi hiểu rồi. Stephen xem bản đồ, biết rằng kệ tranh ngọc chắc chắn không có trong Hậu điện; nên bọn họ

đã từ cổng phía đông tới thẳng đây. Quả thực là chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian trong đó.”

Đường Phong bỗng lập tức sáng tỏ. Anh thấy Hàn Giang hình như vẫn chưa hiểu ra; nên kéo áo Hàn Giang và nói: “Đừng nghĩ nữa, chúng ta mau đi thôi. Nếu tôi đoán không lầm thì cái động đó không sâu lắm!”

“Sao cậu biết?”, Hàn Giang không hiểu hỏi.

Đường Phong không trả lời mà bật đèn pin lên, chui luôn vào trong hang.

4

Tiến vào trong cửa hang, Đường Phong mới phát hiện thấy lối đi này giống hệt như lối đi trước đó, cũng uốn theo hình xoắn ốc vòng lên trên. Đi được khoảng hơn ba chục bước thì trên vách đá lại xuất hiện kí hiệu hình tam giác, nhưng cũng không có kí hiệu hình thang.

Tình hình sau đó cũng đại loại như thế. Sau khi ba người hội Đường Phong nhìn thấy kí hiệu hình tam giác thứ 10 thì đột cuộc phía trước mặt cũng lóe lên tia sáng. “Cuối cùng cũng đến cuối đường rồi!”, Hàn Giang than thở.

“Hi vọng không phải là hổ thiên thạch đáng ghét nữa!”, Makarov nói.

Rốt cuộc ba người đã đi hết lối đi, mọi thứ đều rộng mở thênh thang. Đây vốn không phải là hổ thiên thạch mà là đỉnh của quần thể núi. Đường Phong giật mình nhìn

ngắm cảnh vật hùng vĩ diễm lệ phía dưới, nhất thời kích động đến nỗi không thốt nên lời.

Hàn Giang cũng thần thờ vì cảnh đẹp trước mắt, bất giác tiến lên phía trước vài bước, bước tới cạnh bên vực núi phía tây, nhìn xuống dưới. Anh nhìn thấy hơn chục hổ thiên thạch lớn nhỏ thấp thoáng trong những bụi rậm, cỏ hoang um tùm, liền nói: “Chính là đồng hổ thiên thạch mà ban nãy chúng ta đã đi qua!”

Hàn Giang vừa nói dứt lời thì hai bóng đen khổng lồ đã xuất hiện, bao trùm cả khoảng không phía trên đầu, ba người vội ngẩng đầu nhìn. Hai con kền kền khổng lồ đang dang cánh bay lượn trên đầu họ, lao xuống những hổ thiên thạch phía dưới, rồi sau đó đậu xuống một hổ thiên thạch.

“Quả nhiên đó... đó là hang ổ của kền kền!”, Đường Phong nghĩ tới việc lại phải đi qua đó để quay về mà không khỏi hoảng sợ.

“Không! Hang ổ của bọn chúng không chỉ ở đây đâu, cả đỉnh núi này đều là hang ổ của chúng!”, Hàn Giang hồi tưởng lại cảnh tượng kền kền quắp cừu hoang đáng sợ mà anh trông thấy dưới núi.

“Cả đỉnh núi? Vậy thì chúng ta ở đây sẽ quá nguy hiểm rồi!”, Đường Phong hoảng hốt nói.

“Dĩ nhiên, kền kền có thể tấn công chúng ta bất cứ lúc nào!”, Hàn Giang quay lại nhìn xung quanh, “Mà cũng phải cẩn thận cái gã bí ẩn đó”.

Đường Phong cũng ngó nghiêng xem xét tình hình trên đỉnh núi, cửa hang mà ba người họ đi ra nằm ở phía đông của đỉnh núi. Toàn bộ phần phía đông và phía nam

của đỉnh núi địa hình bằng phẳng, còn phía tây và phía bắc địa hình lại cao vút lên, đó cũng chính là nơi cao nhất của ngọn núi phía bắc.

Trên phần phía bắc và phía tây của ngọn núi có vài ngọn cây mọc thưa thớt. Đường Phong rất ngạc nhiên khi thấy trên ngọn núi cao như vậy mà cây cối vẫn có thể sinh trưởng được, còn những chỗ khác trên đỉnh núi lại là những bụi cây và cỏ hoang rậm rạp.

Hàn Giang cũng đang quan sát địa hình trên đỉnh núi:

“Sao không trông thấy gã đó nhỉ?”

“Có lẽ gã đó đang nấp trong một góc nào đó!”, Makarov nói.

“Cũng không nhìn ra trên đỉnh núi có nơi nào cất giấu được kệ tranh ngọc, ở đây cũng không trông thấy bất kì di vật nào của thời Tây Hạ?”, Hàn Giang không khỏi nghi ngờ.

“Đúng vậy! Để trên đỉnh núi rất không an toàn, sấm chớp bùng bùng, gió thổi mưa rơi, thật sự không sao hiểu nổi!”, Makarov cũng thấy khó hiểu.

“Chúng ta nên tư duy ngược lại một chút đi. Năm đó, hội Hắc Lạt ma và Mã Viễn tới đây đều không tìm thấy kệ tranh ngọc. Tôi nghĩ, kệ tranh ngọc trong núi Hạ Lan này chắc chắn được cất giấu tại một nơi nào đó bí mật, không dễ phát hiện đâu.”

Đường Phong nói xong, bắt đầu đi men vách đá theo chiều kim đồng hồ để tìm kiếm. Bước thấp bước cao, vì dưới chân anh vốn không có đường đi, Đường Phong chỉ nhìn thấy toàn cỏ dại và bụi rậm. Khi hội Đường Phong đi tới vực núi phía nam, thì trên trời bỗng dày đặc mây đen, rồi trong chớp mắt mây đã che kín ánh mặt trời, sương mù từ trong khe núi bắt đầu bay ra. Anh lại nhìn xuống dưới núi, dưới đó đã là một vùng trắng xóa, không thấy bất cứ cảnh vật nào.

Sương càng lúc càng dày đặc, toàn bộ đỉnh núi bị bao trùm trong sương khói. “Thời tiết thật kì lạ!”, đường như sương mù cũng đang bao phủ tâm trạng của Đường Phong.

Hàn Giang và Makarov cũng im lặng, ba người tiếp tục tiến lên phía trước. Chẳng mấy chốc, họ đã đi vòng qua phía tây của ngọn núi nhỏ. Đường Phong nhìn ngọn núi này, rồi lại nhìn về phía đỉnh núi nhỏ nhô lên ở phía bắc, hai ngọn núi xem chừng cao gần bằng nhau, nên rất khó phán đoán đỉnh núi nào mới là đỉnh cao nhất của ngọn núi phía bắc.

“Có cần leo lên không?”, Makarov hỏi Đường Phong và Hàn Giang.

“Đã tới đây rồi thì chắc chắn không thể bỏ qua!”, trong lòng Đường Phong càng lúc càng cảm thấy kì lạ. Cái gã bí ẩn đó đi đâu rồi nhỉ, sao đột nhiên hắt lại biến mất? Còn kệ tranh ngọc thì ở đâu đây? Có lẽ phải đứng trên đỉnh núi thì mới có thể phát hiện ra manh mối nào đó.

Đường Phong, Hàn Giang và Makarov leo lên đỉnh núi phía tây trước và nhìn xuống phía dưới, mây khói dày đặc khiến họ chẳng thể trông thấy cảnh vật gì. Ba người thất vọng leo xuống rồi lại leo lên đỉnh núi phía bắc, vẫn là sương khói mịt mù, không trông thấy điều gì khác thường.

Đám mây đen trong lòng Đường Phong càng lúc càng dày đặc. Trải qua bao khó khăn vất vả như vậy, đã ị gần đến được cuối đường mà lại chẳng phát hiện được gì.

Kệ tranh ngọc, gã bí ẩn đều chẳng thấy đâu, lẽ nào mọi thứ đều kết thúc không có kết quả? Rõ ràng kí hiệu hình tam giác chỉ hướng này, nhưng... nhưng ở đây ngoài mây khói và cỏ dại ra đều chẳng có gì cả. Hàng nghìn năm trước, có lẽ người Đảng Hạng cũng chẳng để lại thứ gì ở đây, mọi — thứ đều do mình tự suy diễn, tưởng tượng ra mà thôi!

5

Một cơn cuồng phong thổi qua, cỏ hoang trên đỉnh núi uốn lượn như những cơn sóng, Đường Phong cảm thấy ớn lạnh thực sự. “Trên này không có gì đâu, xuống dưới đi!”, Hàn Giang giục.

Đúng lúc ba người chuẩn bị đi xuống thì một cơn cuồng phong khác lại kéo tới, cỏ hoang bị cuồng phong thổi rạp xuống đất. Đột nhiên, mắt Đường Phong sáng lên, ánh sáng phát hiện trong bụi cỏ thấp thoáng hiện lên một vật gì đó. “Đợi đã!”, Đường Phong hét lên.

Hàn Giang và Makarov đều ngẩng người ra nhìn anh. Đường Phong vẫn chưa nhìn rõ đó là thứ gì, anh bước nhanh vài bước, chắc chắn mình đang đứng ở chỗ cao nhất, rồi nhìn xuống dưới, vị trí phát hiện ban này nằm ở chính giữa đỉnh núi. Đường Phong càng nhìn càng cảm thấy ở đó chắc chắn có vấn đề.

Hàn Giang và Makarov không biết Đường Phong phát hiện thấy gì, đều sững sờ nhìn anh. Đường Phong đứng ở nơi cao nhất trên đỉnh núi, nhìn chăm chăm vào giữa bụi cỏ. Anh chờ đợi, chờ đợi ông trời lại ban phát cho anh thêm một trận cuồng phong.

Vài phút sau, một cơn cuồng phong còn lớn hơn lại ào tới, cỏ hoang trên đỉnh núi bị gió thổi bạt, tất cả đều nằm rạp xuống. Đường Phong mở to mắt, không sai! Chính là vị trí đó, anh phát hiện chính giữa bãi cỏ hoang, chính giữa đỉnh núi thấp thoáng hiện lên một gò đất hình tròn.

Gò đất không cao, phía trên rất bằng phẳng, nhưng diện tích không hề nhỏ. Đường Phong phấn khởi hét toáng lên: “Tôi thấy rồi!”, sau đó lập tức lao xuống dốc núi.

Hàn Giang và Makarov vẫn ngây ra chưa hiểu Đường Phong định làm gì, rồi hai người đành vội vàng chạy theo anh, ba người cùng tới chính giữa đỉnh núi.

“Cậu hót hơ hót hải, gào thét loạn lên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”, Hàn Giang hỏi Đường Phong.

“Nhìn này! Đây là cái gì?”, Đường Phong cuống cuống đào bới trong bụi cỏ một lúc, sau đó nhặt một hòn đất đen sì lên.

“Cái này là cái gì? Không phải chỉ là hòn đất thôi sao?”, Hàn Giang không hiểu.

“Anh nhìn kĩ lại xem!”

Hàn Giang vẫn chưa nhìn ra gì cả. Makarov bóc lớp đất bên ngoài đi, ông đã nhìn ra manh mối: “Đây giống một viên gạch, hơn nữa chắc là gạch cổ.”

“Đúng! Lão Mã, bác nói đúng đó, đây là một hòn gạch thời Tây Hạ!”, giọng Đường Phong đầy hưng phấn.

“Trời! Cậu thành thần nhân rồi đấy, cậu đứng trên đó mà vẫn nhìn ra được một viên gạch của thời kì Tây Hạ sao?”, Hàn Giang lâu bầu.

“Sao anh vẫn chưa hiểu nhỉ! Không phải tôi đứng trên đó nhìn ra hòn gạch này là của thời Tây Hạ, mà là... mà là tôi nhìn ra ở đây có một di chỉ kiến trúc.”

“Di chỉ kiến trúc?”, Hàn Giang và Makarov vô cùng kinh ngạc.

“Bối vậy tôi mới chạy xuống và quả nhiên đã đào được viên gạch Tây Hạ ở đây!”, Đường Phong phấn khởi nhìn Hàn Giang và Makarov, “Nghĩ mà xem, nhớ lại dòng chữ Tây Hạ mà chúng ta thấy trên cổng vòm...”

“Thượng tự Tàng kinh lâu?!", Hàn Giang và Makarov đều ngạc nhiên.

“Kể từ khi trông thấy cổng vòm đó và dòng chữ trên bầu cửa, tôi luôn nghĩ về cái nơi gọi là Tàng kinh lâu. Thông thường thì những đền chùa thời Tây Hạ, ngoài đại điện rộng lớn nằm ngang trên trục chính ra, thì xung quanh còn xây dựng thêm Phật tháp và Tàng kinh lâu. Tại Hạ tự chúng ta đã phát hiện thấy di chỉ đại điện và Phật tháp, ở giữa núi lại phát hiện thấy Tiền điện, Trung điện và Hậu điện của Thượng tự; vậy thì ở đây vẫn còn thiếu một tòa Tàng kinh lâu. Phải cộng thêm Tàng kinh lâu mới có thể cấu thành một ngôi chùa hùng vĩ hoàn chỉnh!", Đường Phong càng nói càng hưng phấn.

“Ý cậu thì đây chính là di chỉ Tàng kinh lâu?", Hàn Giang hỏi.

“Còn có thể là thứ khác sao? Đứng bên trên, tôi đã ước lượng qua, ban này đứng đây .qùng lại ước lượng lại lần nữa, dưới chân chúng ta là một di chỉ gò đồi có đường kính tới mười bảy, mười tám mét", Đường Phong suy đoán.

“Lớn vậy sao?", Makarov ngạc nhiên.

“Như vậy xem ra Tàng kinh lâu là một kiến trúc hình tròn?", Hàn Giang hỏi.

“Ừm, Tàng kinh lâu chắc là một kiến trúc hình tròn, nhưng chưa từng được khai quật khảo cổ, nên hình dáng kiến trúc cụ thể phía trên thế nào vẫn chưa biết được.”

“Xây dựng một tàng kinh lâu hoành tráng như vậy trên đỉnh núi? Thật không thể tin được!", Makarov không khỏi trầm trồ.

“Lão Mã, bác đã tới núi Võ Đang chưa? Trên đỉnh núi Võ Đang có một Kim điện, bên trong thờ Trấn Vũ đại đế. Hoàng đế Vĩnh Lạc đời Minh cho rằng, Trấn Vũ đại đế chính là thần hộ mệnh của triều Minh", Đường Phong hỏi lại Makarov.

“Núi Võ Đang à?", Makarov lắc lắc đầu.

“Tôi cho rằng kiến trúc ở đây khá giống với kiến trúc ở núi Võ Đang, thậm chí kiến trúc trên này còn hùng vĩ hơn cả Kim điện. Tôi không biết, kiến trúc này là do Nguyên Hạo xây dựng, hay là gia tộc Một Tạng xây dựng lúc điều hành triều chính. Nhưng hãy nghĩ mà xem, trên

đỉnh núi cao lại có một đại điện hoành tráng như vậy, thì nó chắc chắn là kiến trúc quan trọng nhất của Tây Hạ rồi”,

Đường Phong ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Mọi người nghĩ xem, kệ tranh ngọc trong núi Hạ Lan có khả năng lớn nhất sẽ được đặt ở vị trí nào?”

“Ý cậu là ở đây?!” , Hàn Giang và Makarov giật mình nhìn Đường Phong.

“Còn có chỗ nào hợp lý hơn chỗ này nữa? Chỗ này nằm trên đỉnh núi cao nhất, người ngoài khó tới nhất, còn... còn có cả kền kền nữa! Tôi bỗng có ý nghĩ rằng, có lẽ người Đảng Hạng thời Tây Hạ cố ý nuôi kền kền ở đây cũng nên!”, Đường Phong mạnh dạn suy đoán.

“Đường Phong, cậu nói như vậy khiến tôi nghĩ ra, tuy tên gọi chính thức ở đây vào thời Tây Hạ là chùa Giới Đàn, nhưng bởi vì cách đây rất lâu người Đảng Hạng đã cố ý nuôi kền kền ở đây, nên người dân xung quanh trông thấy kền kền mới gọi nơi này là ‘chùa Hắc Thửu’ đấy!”, Hàn Giang nói.

“Không sai! Chắc chắn là như vậy, hai con kền kền mà chúng ta nhìn thấy có lẽ chính là hậu duệ của những con kền kền canh chùa trước kia!”, Đường Phong vừa nói vừa cảnh giác nhìn lên không trung, lo sợ hai con kền kền đó đột ngột xuất hiện lao xuống quắp lấy mình. Nhưng lúc này trên trời chỉ có mây mù.

1. Hắc Thửu: trong tiếng Hán, Thửu có nghĩa là chim kền kền. Hắc Thửu là chi loài kền kền đen.

6

Makarov nghe Đường Phong và Hàn Giang nói vậy liền nghĩ ngay rằng: “Nếu người Đảng Hạng nuôi kền kền thì chắc chắn họ cũng sẽ nuôi chim ưng.”

“Ừm, rất có khả năng đó. Lão Mã, bác lại nghĩ tới hình tô-tem...”, Đường Phong hỏi.

“Không thể không nghĩ tới! Hình tô-tem đáng sợ đó..Makarov lắm bả.”

Hàn Giang lại đào bới được vài viên gạch thời Tây Hạ trong đồng đất, thậm chí còn có cả một mảnh gạch hoa văn. Nhưng chẳng mấy chốc, Hàn Giang từ trong nỗi vui mừng đã rơi tõm xuống sự thất vọng, anh nói: “Đường Phong, cậu đúng là biết ăn biết nói. Cứ cho rằng cậu nói đúng hết đi, đây chính là di chỉ của Tàng kinh lâu của Thượng tự, chỗ này quả thực rất quan trọng, nhưng còn kệ tranh ngọc đâu? Tôi chẳng quan tâm nhiều như thế, tôi chỉ cần nhìn thấy kệ tranh ngọc.”

Hàn Giang nói một hồi như vậy cũng khiến Đường Phong tỉnh táo ra. Đúng vậy! Đã thấy Tàng kinh lâu rồi, những chỗ quan trọng trong chùa Hắc Thửu cũng thấy rồi. Họ đã tới đỉnh núi, nhưng vẫn chưa phát hiện thấy dấu tích của kệ tranh ngọc. Đường Phong không khỏi hụt hẫng trong lòng: “Theo những gì tôi nghĩ ban đầu thì kệ tranh ngọc chắc là được cất giấu trong Tàn kinh lâu.”

“Nhưng Tàng kinh lâu đã bị phá hủy rồi, chỉ còn lại di chỉ. Từ di chỉ cũng có thể nhìn ra, ở đây nằm trên đỉnh núi cao, rất dễ bị sét đánh trúng. Nhìn tiếp những viên gạch này, phía trên đều có dấu vết bị lửa thiêu, rõ ràng ở đây đã từng bị hỏa hoạn. Tôi nghĩ đây chính là nguyên nhân mà Tàng kinh lâu bị phá hủy!”. Hàn Giang ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Nếu như kệ tranh ngọc được cất giấu trong Tàng kinh lâu, thì rất có thể nó đã bị thiêu hủy cùng với Tàng kinh lâu rồi!”.

“Gì cơ? Bị thiêu hủy rồi sao?”, Makarov và Đường Phong đồng thanh kinh ngạc.

“Vậy nên hội Hắc Lạt ma và Mã Viễn đã đóng quân nhiều ngày ở đây, mà vẫn không tìm thấy kệ tranh ngọc”, Hàn Giang nói.

“Còn một khả năng nữa là kệ tranh ngọc đã bị gã bí ẩn đó lấy mất rồi!”, Makarov thốt ra điều mà không ai muốn nghĩ đến.

“Không! Không thể như vậy! Chỉ có một con đường duy nhất có thể tới đây, kể cả gã bí ẩn có thể lấy được kệ tranh ngọc đi chăng nữa, thì cũng vẫn phải theo đường cũ quay về. Nhưng chúng ta không hề gặp gã, lẽ nào hán ta tàng hình?”, bất luận thế nào Đường Phong cũng không thể chấp nhận sự thực này.

“Nếu như vậy thì chắc kệ tranh ngọc đã bị thiêu hủy từ lâu rồi!”, Hàn Giang lại bới thêm được vài viên gạch ngói cháy đen.

Kệ tranh ngọc bị thiêu hủy rồi? Lẽ nào những nỗ lực của chúng ta đều là công cốc? Đường Phong lo lắng đi đi

lại lại kiểm tra di chỉ gò đất, anh vẫn hi vọng có thể phát hiện thấy chút dấu tích nào ở đây. Anh tính toán một hồi, nếu như tiến hành khai quật khảo cổ toàn bộ diện tích này thì cả thời gian và kinh phí đều vô cùng tốn kém. Hơn nữa, rất có khả năng là sau khi khai quật vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Lại một cơn cuồng phong nữa ập tới, Đường Phong thất vọng đến đỉnh điểm. Anh chậm rãi bước xuống gò đất, đi vài bước về phía nam, nhìn gò đất phía bắc phía sau đỉnh núi. Đây là một đường trục thẳng, nếu như vẫn còn phát hiện gì đó, thì chắc chắn sẽ là ở đây - trên đường trục thẳng này.

Đường Phong không tin mình sẽ tiến công để rồi uổng công. Anh nghi ngờ chắc chắn đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào đó. Tầng kinh lâu đã bị cháy rụi, lẽ nào cổ nhân lại đặt kệ tranh ngọc quý giá trong Tầng kinh lâu dễ bị sét đánh trúng đó? Không! Không thể! Cổ nhân chẳng thể kém thông minh hơn người hiện đại, điều này đã được chứng minh trong vô số những cuộc thám hiểm khảo cổ trước đó của Đường Phong.

Đường Phong vừa nghĩ ngợi mông lung vừa lùi vài bước về phía nam. Đột nhiên, chân anh bị vấp một cái, anh lao đảo rồi ngã nhào xuống bụi cỏ. Hàn Giang và Makarov thấy Đường Phong chớp mắt một cái đã biến mất liền vội vàng lao tới. Đến nơi, họ đã thấy Đường Phong nằm giữa .mặt lên trời, giữa một bụi cỏ.

Hàn Giang và Makarov đỡ Đường Phong dậy, hỏi han: “Cậu sao thế? Đến đi cũng không vững nữa à?”

“Hừm!”, nói xong, Đường Phong ngồi dậy, “Ban nãy trên mặt đất có cái hố, tôi thụt chân xuống đó.”

“Hố?”, Hàn Giang và Makarov vội vàng lùng sục trong bụi cỏ, nhổ một đám cỏ lên, quả nhiên, bên cạnh chân Đường Phong là một cái hố nhỏ bị cỏ dại phủ kín.

Đường Phong bốc một ít đất bên trong lên, quan sát một

lúc, rồi lại bới một ít đất bên cạnh lên xem. Sau một hồi xem xét kĩ lưỡng như vậy, Đường Phong chỉ vào cái hố dưới chân, nói bằng giọng ra lệnh: “Đào!” đều

“Đào?”, Hàn Giang và vừa Makarov ngớ người ra.

“Cậu thành chỉ huy của bọn tôi từ lúc nào vậy?”, Hàn Giang vừa vỗ đầu Đường Phong nói.

“Ai nói có lý thì nghe người đó. Hơn nữa chân tôi bị trật khớp rồi, coi như là bị thương do làm nhiệm vụ!”, Đường Phong kêu lên.

“Cậu nói có lý ư? Đào cái hố này lên thì có lý ở chỗ nào?”, Hàn Giang hỏi.

“Đúng vậy! Cậu nhìn thấy manh mối gì vậy?”, Makarov cũng hỏi.

“Hai người đừng hỏi nhiều như vậy nữa, chỉ cần đào thôi, một lúc nữa hai người sẽ biết!”, xem ra Đường Phong cũng có vài phần tự tin.

Hàn Giang bó tay, đành phải lôi chiếc xẻng sắt công binh trong ba lô ra, bắt đầu đào đúng chỗ mà Đường Phong chỉ. Hàn Giang chỉ đào vài nhát mà đã thấy có chút khác thường, anh nhìn lại Đường Phong. “Cứ tập trung đào đi!”, Đường Phong ra lệnh.

Hàn Giang nổi cáu, ra sức đào thật nhanh, bỗng anh mất thăng bằng, ngã chúi về phía trước, đầu dốc xuống dưới hố đất.

“Mẹ kiếp! Cậu chơi tôi đấy à?”, Hàn Giang điên tiết gào lên.

“Anh chửi gì thế! Lý lẽ của tôi anh vẫn chưa lĩnh hội được ư?”, giọng Đường Phong đầy phẫn khởi.

Hàn Giang lồm cồm bò dậy, nhìn lại thì cái hố đó quả thực nó đã lôm xuống khá sâu, chiếc xẻng sắt cũng rơi vào trong rãnh. “Ồ đây có hang?!” , Hàn Giang ngạc nhiên kêu lên.

Lần này không đợi Đường Phong ra lệnh, tự Hàn Giang đã rút xẻng ra, bắt đầu đào đất trên cửa hang. Chẳng mấy chốc, miệng hang mới bé bằng chiếc bát đã biến thành một miệng giếng rộng hơn nửa mét.

Hàn Giang thò đầu ra nhìn xuống dưới, anh chỉ nhìn thấy chút đất, nhưng khi soi đèn pin sang bên cạnh thì anh ngạc nhiên phát hiện ra xung quanh vách hang đều được xây bằng những viên gạch xanh ngay ngắn.

“Đây... đây là cái gì? Một kho báu?”, Hàn Giang nghi ngờ nhìn Đường Phong.

“Đây là một miệng giếng! Chỉ có điều đã hoang phế nhiều năm, bên trên bị đất cát che kín. Ban nãy, lúc tôi thụt

chân xuống, liền nghĩ ngay rằng phía dưới nhất định có thứ gì đó!”, Đường Phong phán đoán.

“Giếng?”, Hàn Giang và Makarov đều ngạc nhiên.

Hàn Giang lại thò đầu nhìn xuống dưới, đây quả thực là một miệng giếng. Thành giếng hình tròn, được xây từ những viên gạch xanh, giống hệt như giếng cổ trước đây anh đã từng trông thấy. Nhưng miệng giếng này lại khiến Hàn Giang không hiểu: “Trên đỉnh núi không có nước, vậy thì đào giếng để làm gì?”

“Vấn đề chính là ở chỗ đó!”, Đường Phong cố ý lấp lửng.

“Nói mau, tại sao ở đây lại có miệng giếng?”, Hàn Giang thúc giục.

Đường Phong đứng lên, rồi lại dùng mắt xem xét địa hình trên đỉnh núi, sau đó mới nói: “Tôi đã kiểm tra kĩ lưỡng địa hình trên đỉnh núi, ban nãy trên núi tôi đã áng chừng sai, thật ra gò đất vốn không nằm chính giữa đỉnh núi”.

“Ồ! Không nằm chính giữa đỉnh núi?”, Hàn Giang và Makarov đều ngạc nhiên.

“Đúng vậy! Gò đất nằm hơi chệch về phía bắc, còn cái giếng này mới chính xác là nằm chính giữa đỉnh núi!”

Kết luận của Đường Phong khiến Hàn Giang và Makarov vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ: “Miệng giếng này nằm chính giữa đỉnh núi?”, Hàn Giang và Makarov cũng dùng mắt ước lượng lại một lượt, “Cũng gần đúng, nhưng như vậy nói lên điều gì?”

“Vị trí hiện giờ chúng ta đang đứng, vừa vặn nằm trên trục nam bắc. Kiến trúc của Trung Quốc từ cổ xưa đã chú trọng sự đối xứng, càng là những kiến trúc quan trọng, thì càng phải nằm trên đường trục. Hiện giờ chúng ta đang nhìn về phía bắc, miệng giếng này, gò đất và đỉnh núi phía bắc, cả ba thứ vừa vặn đều nằm trên một trục thẳng nam bắc. Đây là một cách phân bố rất ý nghĩa, được quy hoạch ngay từ lúc xây dựng Tàng kinh lâu!”, Đường Phong giải thích.

Hàn Giang và Makarov nhìn về hướng bắc, cả ba thứ quả thực đều phân bố trên trục thẳng nam bắc. Đường Phong lại nói tiếp: “Nếu tôi nhìn không lầm thì đỉnh núi phía bắc sẽ cao hơn đỉnh núi phía tây và là đỉnh cao nhất trong toàn bộ rặng núi này, bởi vậy năm đó, người Đảng Hạng đã xây Tàng kinh lâu ở đây, xây dựng Tàng kinh lâu trên đường trục nam bắc. Vậy thì, việc xuất hiện miệng giếng này trên đường trục nam bắc, không phải đã cho thấy ý nghĩa trọng đại của nó rồi sao? Huống hồ, miệng giếng này còn nằm ở vị trí chính giữa, địa vị thậm chí còn ngang hàng với đỉnh núi phía bắc và Tàng kinh lâu.”

“Một cái giếng vớ vẩn mà địa vị còn cao hơn Tàng kinh lâu và đỉnh núi?”, Hàn Giang không sao tin được.

“Từ thời cổ xưa kiến trúc Trung Quốc đã phân đẳng cấp, Tây Hạ cũng không ngoại lệ. Mỗi một kiến trúc, bao gồm cả kiến trúc lẫn núi non sông nước quanh đó, đều được phân biệt đẳng cấp; có kiến trúc ở vị trí tôn nghiêm, có kiến trúc ở vị trí thứ yếu, có kiến trúc lại ở vị trí thấp

kém. Đẳng cấp được phân rất nghiêm ngặt, không thể đánh đồng với nhau được. Bởi vậy, có những lúc chúng ta có thể căn cứ vào vị trí của một kiến trúc cổ để phán đoán tầm quan trọng của nó, từ đó suy đoán ra kích cỡ và hình dáng của kiến trúc đó, vân vân”, Đường Phong giải thích một tràng.

“Phức tạp như vậy thì cậu không cần dài dòng nữa, làm tôi nhức cả đầu. Ý cậu tôi cũng hiểu rồi, tức là cái giếng này rất quan trọng, nhưng nó có liên quan gì tới kệ tranh ngọc?”, Hàn Giang hỏi Đường Phong.

“Nếu như tôi đoán không nhầm thì trong miệng giếng này có thứ gì đó. Anh không tin thì xuống đây mò đi!”

“Không phải cậu định nói kệ tranh ngọc ở dưới giếng chứ?”, Hàn Giang nhìn xuống dưới giếng nghi ngờ.

“Anh thử đào xem! Hiện giờ cái giếng này bị bùn đất đọng khô cứng rồi, phải đào giếng mới nhìn thấy được phía dưới!”, Đường Phong ra vẻ bí hiểm.

“Dưới giếng này lẽ nào không có nước sao?”, mặt Hàn Giang lộ rõ vẻ ưu tư.

“Chẳng phải ban nãy anh đã mạnh dạn phán đoán rằng trên đỉnh núi cao thế này thì lấy đâu ra nước? Sao bây giờ bảo anh xuống, anh lại lo bên dưới có nước?”, Đường Phong châm chọc Hàn Giang.

“Mẹ kiếp, sao bây giờ cứ việc nặng việc nhẹ, việc bần thủ là tới lượt tôi làm vậy, dù gì thì tôi cũng là cán bộ lãnh đạo!”, Hàn Giang tức giận gào lên.

“Thì chính bởi vì anh là lãnh đạo nên lúc vất vả anh phải tiên phong, ở đâu có vất vả, ở đâu có nguy hiểm thì anh phải xông vào đó, như vậy mới ra dáng lãnh đạo chứ! Anh yên tâm, dưới giếng không có nước, không có cóc nhái, cũng không có rắn độc dã thú, siêu nhân, quái vật gì đâu!”

“Đúng vậy! Trên núi cao thế này không thể có những thứ đó được!”, Makarov cũng phụ họa theo.

“Được rồi! Tôi xuống, tôi sẽ tin cậu thêm lần nữa!”, - Hàn Giang vừa nói, vừa chuẩn bị dụng cụ xong xuôi để xuống giếng.

Nói là xuống giếng nhưng giếng không hề sâu, người Hàn Giang lọt vào trong giếng gần như đã bịt kín cả miệng giếng, anh không thể xoay người trong đó.

8

Hàn Giang khó nhọc đào vài nhát xẻng sắt, nhưng chỉ đào lên được chút bùn đất và sỏi đá, chẳng có gì cả. Đường Phong xem kỹ từng chút đất đá mà Hàn Giang đào được. Hàn Giang đào được khoảng hai mét thì người đã ướt đầm mồ hôi, thở hổn hển; nhưng không phải do đào đất mà mệt, chủ yếu là do không gian chật hẹp trong giếng làm anh ngộp thở.

“Để Hàn Giang lên nghỉ một lúc đi, tôi sẽ xuống thay!” Makarov đề nghị với Đường Phong.

Đường Phong xua xua tay: “Không cần, sắp xong rồi bác!”

“Cậu điều khiển cái gì đấy hả cậu nhóc! Tôi đào sâu như vậy rồi, chẳng có cái quái gì cả!”, Hàn Giang dưới ^; giếng oán thán.

“Đừng nóng vội, anh là cán bộ lãnh đạo, phải cần cù chăm chỉ, đừng có mới làm có chút việc đã kêu mệt như thế!”, Đường Phong châm chọc Hàn Giang.

“Cái này mà gọi là làm chút việc à?”

“Cẩn thận! cẩn thận đấy!”

“Cậu cũng có chút lương tâm quá nhỉ, vẫn còn biết quan tâm tôi cơ à?”

“Không phải tôi bảo anh cẩn thận, mà là bảo anh đào cẩn thận. Ngộ nhỡ có báu vật gì đó bị anh làm hỏng thì anh không gánh được trách nhiệm đâu!”

Hàn Giang hậm hực lườm Đường Phong một cái, cầm mạnh xẻng xuống đất. Một tiếng “Cạch...” lạnh lạnh vang lên, khiến dây thần kinh trong đầu ba người rung mạnh, có thứ gì đó thật sao?! Hàn Giang vội vàng cúi người xuống, khê vuốt lớp đất dưới chân, một vật bằng ngọc lộ ra. “Là ngọc! Là một vật bằng ngọc!”, anh mừng rỡ reo lên.

“Thứ gì bằng ngọc vậy?”, Đường Phong bên trên quan tâm hỏi.

“Tôi không biết, nhưng không phải là kẻ tranh ngọc.”

Một miếng ngọc dài dài, đầu nhọn nhọn”, Hàn Giang dưới giếng nói vọng lên oang oang.

“Đưa nó lên đây!”, tuy Đường Phong đã chắc mẩm trong lòng, nhưng vẫn nóng lòng muốn nhìn thấy vật đó. Hàn Giang cầm vật đó leo lên.

Đường Phong cầm vật bằng ngọc, nói: “Ai bảo anh lên đây?”

“Không phải cậu bảo tôi lên sao?”

“Tôi bảo anh đưa vật này lên chứ có gọi anh lên đâu!”

“Này, cậu tưởng mình thành đội trưởng rồi chắc, giờ cậu lập tức xuống dưới đào đi!”, Hàn Giang cau tiết.

Đường Phong thấy Hàn Giang có vẻ nổi nóng thật liền vội vàng đổi sang tươi cười: “Cán bộ lãnh đạo, không nên mới có chút thành tích đã ngạo mạn như vậy!”

“Đừng lảm lời, đây là thứ bằng ngọc, nhưng cũng đâu có phải là kệ tranh ngọc đâu!”

Đường Phong tỉ mỉ mân mê vật bằng ngọc trên tay, vật đó mát lạnh trơn bóng, lồi cuốn, hấp dẫn người xem. Chỉ có điều, đối với Đường Phong sức cuốn hút của nó kém xa kệ tranh ngọc. Đây là cảm giác mà Đường Phong tôi luyện được sau nhiều năm nghiên cứu văn vật. Anh ngẫm nghía hồi lâu mới giải thích: “Cái này cũng được làm thành từ bạch ngọc Nephrite vùng Hòa Điền Tân Cương, nhưng chất ngọc không tốt bằng kệ tranh ngọc chúng ta thấy trước đây. Trong phân loại của bạch ngọc Hòa Điền, thì nó chỉ thuộc hạng trung, nhưng trong thời Tây Hạ thì đây cũng là loại ngọc rất tốt rồi. Vật bằng ngọc này chắc gọi là ngọc bội, là miếng ngọc tế lễ của đế vương thời cổ đại. Đế vương thời cổ đại, trong lúc tế lễ sẽ

khắc những lời muốn nói với thần linh trên trời hoặc liệt tổ liệt tông lên trên đó, sau đó chôn xuống đất hoặc là ném xuống nước để đạt được mục đích nói chuyện với thần linh hay liệt tổ liệt tông.

“Có phải cậu đoán trước được dưới giếng sẽ có ngọc bội phải không?”, Hàn Giang hỏi.

“Ban này tôi đã giải thích qua với mọi người về tầm quan trọng của miệng giếng này. Địa vị của miệng giếng này còn cao hơn cả Tầng kinh lâu và đỉnh núi cao nhất, vậy thì sẽ là gì đây? Tôi liên tưởng tới nghi lễ tế lễ trong lịch sử Trung Quốc, nên đã nghĩ tới miệng giếng này. Đây thực ra là một cái giếng vàng, nơi được gọi là Tầng kinh lâu, thực ra là nơi tế lễ của đế vương Tây Hạ. Đế vương Tây Hạ tế lễ ở đây, khắc những lời muốn nói với thần linh trên trời và liệt tổ liệt tông lên ngọc bội, sau đó ném xuống giếng”, Đường Phong giải thích.

“Đường Phong, trên này hình như có chữ!”, Makarov phát hiện thấy manh mối trên ngọc bội.

“Cháu cũng trông thấy rồi, toàn là chữ Tây Hạ. Tổng cộng ba mươi bảy chữ: Bạch cao Đại Hạ quốc hoàng đế Ngôi Danh Lượng Tộ phục cai trưởng sinh thiên, sơn xuyên hà khứ, liệt tổ liệt tông, bảo hộ ngã quốc gia thiên thu vạn đại, quốc tộ vĩnh xướng”, Đường Phong đọc những chữ trên ngọc bội lên.

“Nghĩa là gì?”, Hàn Giang hỏi.

“Đều là những lời cát tường, hoàng đế đời thứ hai của Tây Hạ là Lượng Tộ, cầu mong ông trời và liệt tổ liệt tông phù hộ cho vương triều Tây Hạ thiên thu vạn đại, đất.

nước của Lượng Tộ mãi mãi vĩnh hằng! Anh tiếp tục xuống dưới xem có còn món đồ ngọc nào nữa không?”, Đường Phong thúc giục Hàn Giang xuống giếng.

Lúc này Hàn Giang đã bị cuốn hút bởi khám phá mới nên cũng không buồn đôi co với Đường Phong nữa, anh nhảy nsay xuống giếng. Chẳng mấy chốc, anh lại đào thêm được một vật bằng ngọc giống hệt, rồi ngay sau đó là miếng ngọc bội thứ ba.

9

Đường Phong kiểm tra kĩ mấy miếng ngọc bội, hai miếng được đào lên sau đó cùng một loại ngọc với miếng thứ nhất, thậm chí hoa văn còn khá giống nhau, từ đó có thể suy đoán: mấy miếng ngọc bội này được xé ra từ cùng một tảng ngọc. Nhìn tiếp văn tự khắc ở đó, trên miếng ngọc bội thứ hai viết: Bạch cao Đại Hạ quốc hoàng thái hậu phục cai trưởng sinh thiên, sơn xuyên hà khứ, liệt tổ liệt tông, bảo hộ ngã quốc gia thiên thu vạn đại, quốc tộ vĩnh xướng, Một Tạng Thị nhân đình hưng vương, lục súc phần thịnh.

“Trên miếng ngọc bội này tuy không viết rõ là làm cho vị hoàng hậu Tây Hạ nào, nhưng những dòng phù khấn cho Một Tạng Thị sau đó có thể thấy, người cho chế tác miếng ngọc bội này chắc là hoàng hậu Một Tạng”, Đường Phong suy đoán.

“Chỉ từ miếng ngọc bội này cho thấy, vị hoàng hậu Một Tạng này không chuyên quyền như trước đây chúng ta từng suy đoán! Bà chỉ cầu khấn trên đó rằng: mong thần linh, tổ tiên phù hộ cho gia tộc Một Tạng hưng

thịnh, gia súc sinh sôi đầy đàn, lời cầu khẩn này cũng chẳng có gì là không hợp lý cả!", Makarov không hiểu nên hỏi lại.

"Đúng vậy! Theo lý thì miếng ngọc bội này được ném xuống giếng, người ngoài vốn không trông thấy được.

Nếu như hoàng hậu Một Tạng Thị chuyên quyền, thì bà còn có thể viết thẳng thần hơn trên đó, nhưng bà lại không làm vậy!", Đường Phong cũng thấy thật khó hiểu.

"Mau xem trên miếng ngọc bội thứ ba viết gì vậy?",

Hàn Giang nói.

"Trên miếng ngọc bội thứ ba viết rằng: Bạch cao Đại Hạ quốc hoàng đế Ngõi Danh Lượng Tộ phục cai trường sinh thiên, sơn xuyên hà khữu, liệt tô liệt tông, bảo hộ ngã quốc gia thiên thu vạn đại, quốc tộ vĩnh xướng, sát hại Một Tạng Thị". Sau khi Đường Phong đọc xong mấy chữ cuối, người anh run bắn lên, "Sát hại Một Tạng Thị! Xem ra trước khi Lượng Tộ hạ quyết tâm sát hại Một Tạng Thị thì ông đã từng tới đây, cầu khẩn trời đất, núi non sông nước, liệt tổ liệt tông ở đây rồi ném miếng ngọc bội đã viết xuống giếng vàng".

"Sau này Lượng Tộ quả nhiên đã sát hại thành công hoàng hậu Một Tạng, giành lại quyền lực", Hàn Giang nói.

"Gần như mỗi vị hoàng đế Tây Hạ khi lên ngôi đều mang theo cả sự đổ máu, chém giết vô tình! Hoàng hậu Một Tạng, một người đàn bà bí ẩn như câu đố này, rốt cuộc là người thế nào? Là loại hoàng hậu yêu quái được sủng ái mà trở nên ngạo mạn, dâm loạn chốn hậu cung, nắm quyền làm loạn triều chính, hay chỉ là một người mẹ bình thường?", Đường Phong lại nhớ tới chiếc xương sọ bị mất.

"Đường Phong, tạm thời đừng quan tâm tới hoàng hậu Một Tạng nữa, chỉ đào được ba miếng ngọc bội đó lên còn chẳng thấy kệ tranh ngọc đâu cả!", Hàn Giang đã bắt đầu sốt ruột.

"Được rồi! Tôi sẽ nói cho anh biết suy nghĩ của tôi. Khi tôi phát hiện ra cái giếng này, tôi nghĩ đây không chỉ là nơi cao quý nhất trên đỉnh núi, mà là nơi quan trọng nhất, cao quý nhất của chùa Hắc Thấu. Bởi vậy, rất có thể cái giếng này chính là nơi để vương Tây Hạ cất giấu kệ tranh ngọc. Mọi người có còn nhớ lúc ở Thất sắc cấm Hải, Đại Lạt ma đã kể cho chúng ta nghe về tung tích sau này của kệ tranh ngọc không?". Đường Phong không đợi Hàn Giang kịp mở lời liền nói tiếp: "Đại Lạt ma kể về bốn kệ tranh ngọc, trong lúc Tây Hạ vong quốc đã ra lệnh cho các dũng sỹ Đảng Hạng đưa bốn kệ tranh ngọc tới bốn hướng đông, tây, nam, bắc. Vậy thì, mọi người thử nghĩ mà xem, kệ tranh ngọc được đưa tới núi Hạ Lan sẽ được cất ở đâu đây? Chắc chắn sẽ phải chọn một nơi nguy hiểm nhất, không dễ phát hiện nhất. Nếu như dũng sỹ Đảng Hạng đó biết về sự tồn tại của giếng vàng, thì việc cất giấu nó tại đây chẳng có gì để nghi ngờ cả."

"Vậy tại sao không phải là trong Tàng kinh lầu?", Hàn Giang hỏi.

"Bởi vì Tàng kinh lầu được xây trên đỉnh núi, dễ bị sét đánh trúng; không biết chừng trong thời kì Tây Hạ vong quốc Tàng kinh lầu đã bị sét đánh thiêu hủy."

Hàn Giang còn định nói thêm gì đó, nhưng Đường Phong không đợi liền nói tiếp một hơi: "Tôi còn có thể giải thích tại sao lại không cất giấu trong Hậu điện. Bởi vì tuy ở đó bí mật, nhưng lại không phải không thể đến được. Hơn nữa, nếu như có người vào được trong Tiền điện thì chắc chắn người đó sẽ vào thẳng Hậu điện, mà không ngờ rằng kệ tranh ngọc lại cất giấu dưới giếng vàng. Tại sao lại không tìm chỗ nào đó để chôn? Bởi vì cất giữ báu vật là để người đời sau tìm thấy, bởi vậy nhất định phải cất giấu ở một nơi đặc biệt, chứ không thể tùy tiện chôn kệ tranh ngọc ở nơi nào đó. cất giấu kệ tranh ngọc dưới giếng vàng vừa khiến người ta không thể ngờ tới, lại không dễ dàng đoạt được. Ngoài những điều đó ra, còn có kên kên bảo vệ.

Đồng thời làm như vậy lại vừa có thể để lại dấu vết cho những người có tâm muốn tìm kiếm."

"Đúng! Cậu nói có lý. Nhưng còn kệ tranh ngọc thì sao? Theo lý thì ba miếng ngọc bội đó được ném xuống giếng từ đầu những năm Tây Hạ, còn kệ tranh ngọc lại được đưa tới đây vào những năm Tây Hạ suy vong, nếu vậy thì kệ tranh ngọc phải nằm trên những ngọc bội này mới đúng chứ!", Hàn Giang nói ra nghi ngờ của mình.

“Theo lý mà nói thì là như vậy, nhưng có lẽ người cất giấu báu vật năm đó đã cố ý trêu chọc chúng ta!”, Đường Phong vẫn ra vẻ đã khám phá ra thành quả.

“Ý cậu là kệ tranh ngọc vẫn ở dưới đó?”

“Dùng sỹ Đẳng Hạng này chắc chắn là một người hữu dũng hữu mưu. Nghĩ mà xem, sau khi Một Tạng Thị thất thế, Lượng Tộ hạ lệnh đóng cửa Thượng tự, phá bỏ lối đi để không cho người bên ngoài nhòm ngó. Vị dũng sỹ Đẳng Hạng này chắc hẳn phải rất vất vả mới đặt được kệ tranh ngọc vào trong giếng vàng, bởi vậy chắc chắn anh ta sẽ cố gắng hết sức để cho người đời sau không dễ dàng tìm thấy kệ tranh ngọc.”

“Tôi hiểu rồi, nhất định là dũng sỹ Đẳng Hạng đó đã lấy ngọc bội lên, sau đó chôn kệ tranh ngọc thật sâu rồi để những ngọc bội đó lên trên. Như vậy những kẻ trộm cắp không rõ về nơi này, cơ bản sẽ không ngờ rằng kệ tranh ngọc ở phía dưới những miếng ngọc bội!”, Hàn Giang gần như đã thông suốt, anh lại vung chiếc xẻng trong tay, chỉ có điều, lần này anh lại rất nhẹ nhàng, cẩn thận.

Hết chương 18. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian nhanh nhất.

69. Chương 19

Chương 19

Stechkin.

Hàn Giang quăng xẻng sắt xuống, bắt đầu lấy hai tay đào đất. Một phút, hai phút, ba phút qua. đi, đôi tay Hàn Giang gần như không ngừng đào bới, tim anh đập rộn ràng. Rốt cuộc, tay anh đã chạm vào một vật mềm mềm...

1

Hàn Giang cẩn thận đào tiếp xuống dưới, anh phát hiện ra bùn đất phía dưới còn rắn chắc hơn rất nhiều, giống như ai đó cố ý nén xuống vậy. Tốc độ đào đất của anh rất chậm. Từng phút, từng phút qua đi, nhưng anh không còn đào thấy ngọc bội nữa. Khi đã đào sâu tới ba mét thì xẻng sắt của Hàn Giang chạm khê vào một vật cứng cứng.

Kinh nghiệm bao năm đã khiến Hàn Giang lập tức nhận ngay ra, vật này còn cứng hơn cả bùn đất xung quanh. “Chạm tới rồi!”, Hàn Giang phấn khởi hét lên.

“Chạm vào gì vậy?”, Đường Phong quan tâm hỏi.

“Một vật cứng!”. Hàn Giang quăng xẻng sắt xuống, bắt đầu lấy hai tay đào đất. Một phút, hai phút, ba phút qua đi, đôi tay Hàn Giang gần như không ngừng đào bới, tim anh đập rộn ràng. Rốt cuộc, tay anh đã chạm vào một vật mềm mềm, đây là cái gì? Chắc chắn đây không phải là kệ tranh ngọc! Hàn Giang giật mình, vội vàng lấy đèn pin soi, một vật đen sì sì, giống như đất cát nhưng lại không phải. Anh giật thót tim: “Đường Phong, rốt cuộc thế nào đây? Sao không thấy kệ tranh ngọc đâu cả?”

Đường Phong nhào tới miệng giếng, thò đầu xuống, lấy đèn pin soi soi, cười nói: “Không sao, đây là gỗ mục. Xem ra kệ tranh ngọc năm đó chắc chắn được đặt trong một chiếc hộp gỗ tinh xảo, nhưng do bao năm tháng qua đi, hộp gỗ đã mục nát rồi. Đống đen sì sì đó chính là cặn bã phần mủn của chiếc hộp gỗ đó.”

Nghe Đường Phong nói vậy, Hàn Giang mới yên tâm hơn một chút, anh vội vàng hất đồng đen sì đó đi. Chẳng mấy chốc, một kệ tranh ngọc trơn mát, trắng bóng đã hiện lên trước mắt Hàn Giang.

Hàn Giang không giấu được sự vui mừng, anh rón rén cẩn thận nâng kệ tranh ngọc lên, sau đó nhảy lên mặt đất. Đường Phong đón lấy kệ tranh ngọc, hai tay vuốt ve nó, cảm nhận nó, sau đó giao kệ tranh ngọc cho Makarov.

Từ hồi đi theo giáo sư La, khả năng nhận biết chữ Tây Hạ của Đường Phong đã tiến bộ rõ rệt. Lúc này, tuy Đường Phong rất muốn khám phá ngay những văn tự trên kệ tranh ngọc, nhìn ngắm bản đồ trên đó, nhưng anh muốn để tất cả người cùng được hưởng niềm vui thắng lợi này.

“Bây giờ xem ra bốn kệ tranh ngọc đều đã được tìm thấy rồi. Hai tấm tại Hắc Thủy Thành và trên tuyết sơn Ni Mã Khanh đã nằm trong tay chúng ta, tấm trên núi Hạ Lan này cũng đã được chúng ta tìm thấy, chỉ có tấm được cất giấu tại Đôn Hoàng là đã bị Tướng quân cướp mất”, Đường Phong tổng kết.

“Xem ra giữa chúng ta và Tướng quân không tránh khỏi một trận tranh cướp sống chết!”, Hàn Giang lẩm bẩm.

Ai ngờ, Hàn Giang vừa dứt lời thì một giọng nói bỗng vang lên sau lưng họ: “Trận tranh cướp đó giờ có thể bắt đầu sớm rồi đấy!”

2

Ba người giật mình, cùng lúc quay lại nhìn. Hàn Giang và Makarov phản ứng nhanh nhạy, trong lúc quay người đã kịp rút súng ra. Mây khói lớn vờn trên đỉnh núi, một chọi ba, Đường Phong cũng rút súng ra. Đứng trước mặt họ là một người đàn ông nước ngoài cao gầy, trọc đầu.

“Stechkin!”, tuy Đường Phong đã sớm chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng vẫn giật mình.

“Khà, khà, cậu là Đường Phong phải không! Không sai, chính là tại hạ!”, Stechkin nói bằng giọng tiếng Trung lơ lơ nhưng nghe vẫn hiểu được.

“Gã bí ẩn đó chính là ông phải không?”, Makarov hỏi bằng tiếng Nga. .

“Ha ha, Ivan, thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây. Nói ra thì chúng ta cũng là đồng nghiệp cũ đấy. Tuy hồi đó chúng ta không làm việc cùng nhau, nhưng lúc tôi ở trong phân cục Leningrad cũng đã nghe qua đại danh của anh. Những kí hiệu đánh dấu trong rừng cây và cả trên suốt đường đi đều do tôi khắc, nhưng điều đó chẳng liên quan gì tới các người, đây chẳng qua là do tôi sợ lạc đường nên tự mình đánh dấu mà thôi!” Stechkin giải thích về những kí hiệu hình tam giác.

“Quả nhiên tôi đoán không sai, đó là thói quen mà anh giữ lại từ hồi còn ở trong KGB!”

“Anh đừng nhắc tới KGB nữa. Lúc ngồi tù ở Bonika, tôi đã nghĩ rằng sau này ra ngoài tôi sẽ giết hết lũ KGB, nhưng ân nhân của tôi đã khiến tôi thay đổi suy nghĩ đó.”

“Ân nhân?”

“Ý anh nói tới Tướng quân?”

“Khà khà, đúng vậy!”

“Tướng quân là ai?”

“Ivan, anh không phải nóng vội đâu!”, nói tới đây, Stechkin bỗng quay sang nói với Đường Phong và Hàn Giang bằng giọng tiếng Trung lơ lơ, “Hai người cũng không cần sốt một đầu, nếu Tướng quân muốn gặp hai người thì tự ắt các anh sẽ được gặp ông. Nếu như Tướng quân không muốn gặp thì hai người cũng vĩnh viễn không bao giờ gặp được ông đâu.”

“Được rồi! Tôi không hỏi ông về Tướng quân, tôi hỏi về một người khác. Ông có thể nói cho tôi biết cái gã White năm đó làm thế nào mà trốn thoát ngay dưới mắt chúng tôi không?”, Makarov đột nhiên hỏi.

Rõ ràng Stechkin không ngờ Makarov lại hỏi câu này nhưng ông ta hơi lùi lại phía sau một bước, sau đó nói: “Ivan, sao anh lại biết chuyện năm đó?”

“Đừng có quên tôi làm nghề gì?”

“Dĩ nhiên là tôi không quên, anh là thiếu tướng, còn tôi chỉ là một tên tù. Nhưng... nhưng những chuyện năm đó tôi không nhớ rõ nữa rồi!”, nói tới đây Stechkin dùng một tay day day thái dương, đáng vẻ rất đau khổ.

Makarov, Đường Phong và Hàn Giang đều không hiểu tại sao khi Stechkin nghe thấy câu hỏi này thì bộ dạng lại kì quái như vậy. Ba người không dám lơ là, cùng chìa súng về phía ông ta. Đường Phong ôm chặt kệ tranh ngọc trong tay.

Cứ kéo dài như vậy một lúc, Stechkin gần như đã hồi phục lại, ông ta cười lạnh lùng nói: “Đường Phong, cậu không cần phải giữ khư khư kệ tranh ngọc như vậy đâu, nó sắp là của tôi rồi!”

“Gi cơ?”, Đường Phong nghe vậy lại càng ôm kệ tranh ngọc chặt hơn.

“Vậy thì các người mau ngoan ngoãn giao nộp kệ tranh ngọc ra đây, tôi hứa sẽ không lấy mạng các người.

Các người phải biết rằng, nếu lần này tôi mà muốn lấy mạng các người, thì đã có thể ra tay từ lâu rồi. Mục tiêu duy nhất của tôi lần này chỉ là... đoạt được kệ tranh ngọc.”

“Ông ngu xuẩn nói mơ gì vậy. Chúng tôi ba người, ông chỉ có một mình, ông dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi giao nộp kệ tranh ngọc!”, Hàn Giang tức tối.

“Lẽ nào các người chưa từng nghe qua uy danh của ta sao?”, Stechkin rõ ràng rất không hài lòng với sự khiêu khích của Hàn Giang.

“Bọn tôi biết ông rất lợi hại, nhưng chúng tôi cũng không xoàng đâu!”, Hàn Giang cũng không hiểu mình nói như vậy Stechkin nghe có hiểu được không nữa.

Stechkin nghe Hàn Giang nói vậy, không những không tức giận, ngược lại còn cười ha hả, tiếng cười đó vang vọng khiến Đường Phong sồn da gà. Cười xong, Stechkin thu súng về, bước vài bước lại gần họ.

Ba người cùng chìa thẳng súng về phía Stechkin, nhưng Stechkin lại không chút sợ hãi. Lẽ nào cái gã này súng bắn không thủng? Đường Phong thấy rợn người. Đen cả Hàn Giang và Makarov lưng chính chiến bao năm, kinh nghiệm dày mình cũng không biết Stechkin đang định giở trò gì.

3

Stechkin từng bước áp sát Đường Phong, Đường Phong theo phản xạ lùi lại nửa bước. “Đường Phong, giao nộp kệ tranh ngọc ra đây!”, Stechkin hét lên với Đường Phong.

Hàn Giang và Makarov tưởng rằng Stechkin điên rồi, đang định nổ súng thì hắn ta cười xảo quyệt: “Ivan, Hàn Giang, nếu các người nổ súng thì sẽ hối hận đó!”

“Hối hận?”, Hàn Giang và Makarov đều sững sờ.

Đúng lúc này, phía sau Stechkin, vài người bước ra từ trong ngách phía tây của ngọn núi trước mặt. Đường Phong, Hàn Giang và Makarov nhìn kĩ lại, không khỏi kinh ngạc, là bốn tên áo đen trang bị vũ khí từ đầu tới chân đang kẹp lấy Yelena và Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ đã bất tỉnh nhân sự, xem ra đã rất yếu, gần như bị kéo đi xềnh xệch. Miệng Yelena chảy máu, cô trông thấy Đường Phong,

Hàn Giang và Makarov liền định hét lên nhưng đã bị một miếng băng dính dán kín miệng, kêu không thành tiếng.

Hàn Giang đã bắt đầu hiểu ra một phần về sự cố mà Stephen nói và cả kí hiệu hình thang họ trông thấy tại hang ổ của kền kền. Nhưng anh vẫn không hiểu những gã áo đen này mọc từ đâu ra?

“Hàn Giang, chắc chắn cậu sẽ cảm thấy kì lạ rằng chúng tôi từ đâu xuất hiện phải không?”, Stechkin chủ động mở miệng.

Stechkin vừa dứt lời thì đằng sau ngách phía tây ngọn núi lại nhảy ra bốn tên áo đen trang bị vũ khí từ đầu tới chân. Hàn Giang và Makarov cũng lùi lại phía sau một bước, ba người áp sát vào nhau, sẵn sàng phòng vệ.

“Tôi còn rất nhiều điều cảm thấy kì quái, tại sao các người lại tóm được Yelena và tiến sỹ Từ, rồi tại sao lại tìm thấy chỗ này? Còn nữa, ban nãy các người nấp ở đây nhưng tại sao chúng tôi lục soát khắp đỉnh núi mà lại không phát hiện thấy ai?”, Hàn Giang hỏi một tràng.

“Thượng đế ơi! Hàn Giang, cậu muốn biết quá nhiều đấy, tôi lấy đâu ra thời gian nói hết với cậu. Nhưng những vấn đề này chẳng hề khó, tôi nghĩ, với trí thông minh của các người thì sau này quay về, hãy từ từ

mà nghĩ thì sẽ hiểu ra thôi!... Không sai! Các người nghe không sai, tôi không giết các người đâu. Trước đây tôi giết quá nhiều người rồi, bởi vậy, bây giờ tôi không muốn giết người nữa!”, Stechkin lại bước lên phía trước vài bước, “Tướng quân bảo rằng tôi đã giết quá nhiều người rồi, giờ thì nên thay đổi cách sống, ông bảo tôi học cách kinh doanh, làm thương nhân. Tôi chỉ muốn đoạt được kẹ tranh ngọc, chúng ta thực hiện một cuộc giao dịch công bằng nhé, thế nào?”

“Giao dịch?”, ba người lại lùi lại phía sau vài bước.

“Lay Yelena và Từ Nhân Vũ đổi lấy kẹ tranh ngọc trong tay các người! Tôi thấy đây là việc không thể nào công bằng hơn được nữa!”, Stechkin nói ra mục đích của mình.

“Trao đổi ư?!", ba người nhìn nhau. Không ai muốn từ bỏ Yelena và Từ Nhân Vũ, nhưng không ai dám quyết định.

Đường Phong và Hàn Giang nhất thời không biết làm thế nào. Trong thời khắc quan trọng nhất, vẫn là người có kinh nghiệm phong phú như Makarov đứng ra, ông quyết định kéo dài thời gian trước đã, chờ đợi thời cơ. Vậy là, Makarov nói với Stechkin: “Giao dịch này rất công bằng, chúng tôi có thể giao cho anh kẹ tranh ngọc, bởi vì Yelena quan trọng hơn kẹ tranh ngọc rất nhiều.”

“Vậy tốt! Để Đường Phong đặt kẹ tranh ngọc xuống đây!", Stechkin dùng ngón chân chỉ chỉ vào bụi cỏ trước mặt.

Nhưng anh phải nói cho chúng tôi biết rõ tất cả những chuyện này là như thế nào. Nếu không thì chúng tôi sẽ ôm kẹ tranh ngọc này nhảy xuống dưới, và cũng không giao dịch gì với các anh cả!", Makarov gào lên. Lúc này ba người họ đã chủ động lùi lại phía sau vài bước.

“Đừng! Đừng! Đừng... Chúng ta nói chuyện đã!" Stechkin bỗng đôi mắt tươi cười.

4

Đường Phong cảm thấy con người Stechkin có chút quái dị, có chút thần kinh, loại người này hành động không bình thường, thường hay làm những việc mà người khác không thể ngờ tới. Makarov cũng

nghĩ vậy, ông cố gắng kéo dài thời gian nên lại kích động Stechkin: “Tôi muốn biết- sau khi ông được giải cứu khỏi nhà tù Bonika, ông đã đi đâu?”

“Từ Bắc Cực tới vùng nhiệt đới! Sao, có hài lòng với câu trả lời này của tôi không?", Stechkin cười thật khó coi.

“Nhiệt đới?", câu trả lời vừa xong của Stechkin đã

chứng thực cho những gì Stephen nói, nhưng Makarov vẫn tỏ ra không biết.

“Ivan, anh đừng mong moi được gì từ tôi tôi chỉ có thể nói với anh vậy thôi.”

“Vậy thì sau đó thế nào? Ông đã nghe theo mệnh lệnh của Tướng quân tới núi Hạ Lan?”

“Không sai! Tướng quân giao cho tôi nhiệm vụ là cùng với Stephen đoạt được kẹ tranh ngọc.”

“Nhưng ông đã giết chết Stephen.”

“Đó cũng là ý của Tướng quân. Từ lâu Tướng quân đã không tin tưởng Stephen. Có thể nói rằng, từ trước tới nay Tướng quân chưa bao giờ tin tưởng Stephen, bởi vậy lần này Tướng quân lệnh cho tôi phối hợp với Stephen, nhưng thực ra là để ngầm giám sát hành tung của hắn. Nếu hắn vẫn trung thành thì tôi không cần phải lộ diện, còn nếu Stephen có mưu đồ gì thì sẽ giết ngay.”

“Bởi vậy anh đã giết chết Stephen để cướp đi bản đồ kho báu?”

“Nói tới bản đồ kho báu thì đây chính là điều ngu xuẩn nhất của Stephen. Hắn và Fanny ngu xuẩn tưởng rằng chỉ dựa vào tấm bản đồ đó là có thể tìm thấy kho báu của Hắc Lạt ma, và có thể thoát khỏi chúng tôi, cao chạy xa bay. Nhưng chúng không biết rằng: tất cả những điều này đều nằm trong lòng bàn tay của Tướng quân, Tướng quân đã biết về sự tồn tại của tấm bản đồ kho báu từ lâu rồi!”

“Ông ta cố ý trả lại tấm bản đồ kho báu cho Stephen ư?", Makarov khẽ giật mình.

“Không! Quả thực ban đầu Tướng quân cũng không để ý, nhưng trước khi họ xuất phát, Tướng quân đã biết về sự tồn tại của bản đồ kho báu.”

“Vậy là ông ta giả vờ là không biết, rồi ngầm phái anh đi giám sát họ?” “Khà khà, Tướng quân không cần tới kho báu của Hắc Lạt ma. Tướng quân nghi ngờ kế tranh ngọc được cất giấu trong chùa Hắc Thử, nhưng chỉ có mỗi bản đồ kho báu thôi thì chưa đủ. Stephen là người thông thạo địa hình ở đây nhất, bởi vậy Tướng quân vẫn quyết định tạm dùng tới Stephen trước đã. Thật không ngờ sau khi phát hiện ra kho báu, cậu ta đã mất hết lý trí... khà khà... Stephen đáng thương, vì thực sự tưởng rằng mình sẽ thoát khỏi lòng bàn tay của Tướng quân!”, Stechkin cười nhạt.

“Sau đó anh đã âm thầm bí mật bám theo Stephen tới đây?”

“Đúng vậy! Hai bọn họ ở tạm nhà trọ trong núi, sau đó ngày nào cũng lên núi tìm kiếm theo tấm bản đồ; còn tôi thì sống trong sương gió ngoài trời, âm thầm theo dõi họ. Cách đây mấy hôm, dựa vào chỉ dẫn của bản đồ kho báu, Stephen đã phát hiện ra bí mật của tượng Phật khổng lồ và tiến vào trong phần cơ thể tượng Phật. Tôi thấy ở đây địa hình phức tạp, nhiều chuyện quái dị, nhất là khoảnh rừng cây khiến người ta bị lạc, bởi vậy tôi sợ đêm dài lắm mộng nên muốn diệt trừ Stephen và Fanny trước đã, để lấy được bản đồ kho báu tự mình vào trong tìm kiếm.”

“Vậy là ông đã giết chết Fanny gần nhà trọ và để Stephen trốn mất?”

“Hắn ta rất xảo quyệt, không những trốn thoát mà còn đem cả tấm bản đồ kho báu quan trọng nhất đi mất. Từ đó khiến tôi mất hết tin tức về hắn. Không có bản đồ kho báu, tôi không dám mạo hiểm vào trong núi. Đúng lúc tôi không biết làm thế nào thì cảm ơn thượng đế, các anh đã xuất hiện.”

“Anh đã bám theo chúng tôi?”, Makarov ngạc nhiên.

“Không sai! Tôi chỉ một mình bám theo các người vào đến trong rừng. Khoảnh rừng kì dị đó khiến người ta bị lạc đường, tôi cũng mấy lần suýt nữa thì lạc trong đó, vậy là tôi đã khắc hình tam giác đánh dấu lên thân cây mà các người nhìn thấy đó.”

“Hôm qua trước khi chúng tôi xuất phát, anh đã vào bên trong tượng Phật khổng lồ rồi?”

“Đúng, tôi đã tìm thấy tượng Phật, hơn nữa còn biết trước bí mật bên trong mắt tượng Phật, nên đã vào trong đó trước các người. Tôi biết sớm muộn gì thì các người cũng tìm thấy tượng Phật, nên đã cố ý để lại sợi dây thừng để dụ các người vào nhả mắt phải của tượng Phật.”

“Anh biết trước rằng tiến vào mắt phải đại Phật sẽ bị lạc đường?”

“Trước đó gã oat con Stephen không xem kĩ bản đồ nên đã đi sai đường, kết quả phải đi lòng vòng mất một ngày một đêm trong đó mới thoát được ra ngoài.”

“Vậy là anh đã dụ chúng tôi vào mắt phải của đại Phật, còn mình thì vào bên mắt trái..”

“Đúng vậy. Từ mắt trái đi vào rất thuận lợi, không bị lạc đường, cũng không có ngã rẽ, chẳng mấy chốc đã đến được Tiền điện.”

“Stephen nói rằng xảy ra sự cố tại Tiền điện, chính là chỉ sự xuất hiện đột ngột của anh?”

“Không! Ivan, anh đừng nôn nóng, để tôi kể à nghe!”, lúc này Stechkin lại trở nên hứng thú.

“Tôi tới Tiền điện, đúng lúc trông thấy Stephen đang nghiên cứu ba tấm bản đồ kho báu. Ba tấm bản đồ kho báu đó rất kì quái, về linh ta linh tinh, Stephen nhất thời không hiểu nên không dám liều lĩnh tiến thêm một bước.”

“Điều này không lạ, năm đó cha của Stephen là Mã Xướng Quốc dựa vào trí nhớ để vẽ lại, đương nhiên là có sai lệch. Bởi vậy trên bản đồ kho báu, Mã Xướng Quốc đã cảnh báo Stephen rằng, không đến bước đường cùng thì không nên đi tìm kho báu!”, Makarov nói.

“Stephen cho rằng mình đã đến bước đường cùng. Hai chúng tôi đã đấu nhau rất lâu trong Tiền điện. Hắn muốn giết tôi để báo thù cho Fanny, nhưng hắn không đủ sức để làm điều đó, hơn nữa hắn cũng không tìm thấy kho báu của Hắc Lạt ma, còn tôi thì cũng cần tới sự giúp sức của hắn nên đã đưa ra một ý kiến: hai

chúng tôi sẽ cùng nhau tìm thấy kệ tranh ngọc và kho báu của Hắc Lạt ma, sau đó giải quyết dứt điểm, ai thắng thì những báu vật đó thì sẽ thuộc về người ấy.”

“Stephen đồng ý với ý kiến của anh?”

“Đương nhiên! Hẳn chẳng có lý do gì để từ chối, bởi vì đề nghị của tôi rất công bằng.”

“Đúng là Stephen bị lú lẫn rồi, làm sao mà anh ta là đối thủ của anh được?”, Makarov lẩm bẩm.

“Ivan, nhưng Stephen lại không nghĩ như vậy. Hẳn nghĩ rằng đợi tới khi tìm được kho báu, nhân lúc tôi không phòng bị, sẽ xử lý tôi!”

“Kết cục là anh đã ra tay trước?”

“Không! Là hẳn định tấn công trộm tôi tại lối đi ngoài cổng phía đông, nhưng đáng tiếc, hẳn vẫn không phải là đối thủ của tôi.”

“Tại sao các anh lại chọn đi cửa phía đông mà không phải là phía bắc?”, Hàn Giang đột nhiên hỏi.

“Tôi và Stephen nghiên cứu tấm bản đồ kho báu đó và cho rằng cửa phía tây không đi được; lối đi phía bắc cũng bị đá vụn bịt kín, còn không nhìn rõ rốt cuộc phía sau sâu chừng nào, nhất thời khó mà đi được. Bởi vậy, đi về phía đông trước xem sao, một nguyên nhân quan trọng khác, chính là nhờ bộ óc thông minh của tôi nghĩ ra. Năm đó, Hắc Lạt Ma và ông nội của Stephen đã tìm kiếm bao lâu ở đây mà cũng không tìm thấy kệ tranh ngọc. Vậy thì chắc chắn kệ tranh ngọc không ở trong cung điện phía bắc, mà rất có khả năng là ở đây.”

“Đây chính là sự cố mà Stephen nói?”

“Không! Sự cố thật sự không phải là dừng ở đó. Đúng lúc tôi và Stephen giao hẹn với nhau, chuẩn bị xuất phát thì hai vị khách không mời mà tới bỗng xông vào.”

“Yelena và Từ Nhân Vũ?”

“Đúng! Yelena! Ồ! Ivan, tôi không thể không nói rằng, con gái của anh quá... quá đẹp... mỗi lần tôi nhìn

Thấy cô ta, tim tôi đều đập thành... thịch... nhảy nhót không ngừng. Tôi thật lo lắng, nếu cứ thế này thì tôi sẽ bị con gái ông làm cho bị bệnh tim mất... Kể từ khi gặp Yelena tại Bonika, tôi đã bị thu hút bởi vẻ đẹp của cô ấy. Khuôn mặt của cô ấy, hơi thở của cô ấy, giọng nói của cô ấy, ồ!... Không lúc nào là không hấp dẫn tôi. Thật không „— ngờ chúng tôi lại gặp lại nhau trong động...”, mặt Stechkin biểu cảm đầy vẻ tâm thần.

5

“Gã điên! Anh làm tôi thấy buồn nôn đấy!”, Makarov gào lên. Ông trông thấy Yelena phía sau Stechkin đang ráng sức giãy giụa nhưng cũng không thoát được khỏi sự kìm kẹp của hai gã trai vạm vỡ.

“Tôi chẳng quan tâm anh buồn nôn hay không, phải chăng anh cũng không thể ngăn cản được tình yêu của tôi với Yelena!”, Stechkin bỗng thần kinh gào lên. Makarov không dám công kích hẳn thêm, đành phải chờ đợi Stechkin tự dịu xuống. Một lúc sau, dường như Stechkin đã bình tĩnh trở lại, rồi giống như tự mình lẩm bẩm, nói tiếp: “Yelena đáng yêu của tôi chắc là lo lắng cho các người, nên đã xông vào mắt trái tượng Phật. Nhưng họ không phải là đối thủ của tôi, tôi và Stephen chẳng mấy chốc đã khuất phục được Yelena, cái gã tiến sỹ Từ đó thì còn càng khỏi phải nói.”

“Tôi hiểu rồi!”, Makarov khẽ gật gù, “Anh đã áp giải Yelena và tiến sỹ Từ lên đỉnh núi, nhưng sao ban nãy chúng tôi không trông thấy anh?”

Stechkin chần chờ một lúc, nói: “Ivan, tôi áp giải Yelena và Từ Nhân Vũ lên đỉnh núi, nhưng quả thực tôi không biết kệ tranh ngọc đó cất ở đâu, vậy là tôi trốn đi, chờ đợi các anh tới. Tôi nghĩ rằng Đường Phong có thể giúp tôi tìm thấy kệ tranh ngọc, quả nhiên... ha ha ha..

Stechkin cười điên dại, Makarov vẫn không phát hiện ra cơ hội có thể khống chế được Stechkin, trong lòng vô cùng lo lắng. Ông đành phải tiếp tục kéo dài thời gian: “Anh trốn đi? Trên đỉnh núi này có chỗ để trốn sao?”

“Ha ha! Chỗ tôi trốn chắc chắn anh làm sao đoán được, dưới đỉnh núi phía tây có một cái động”, Stechkin chỉ về ngách phía tây của ngọn núi.

“Vậy bao nhiêu người của anh thế này lên đây bằng cách nào vậy?”, Makarov không hiểu, hỏi.

“Tôi mà nói ra chắc các anh sợ chết khiếp!”, Stechkin bỗng giở mặt nham hiểm, “Người của chúng tôi leo lên từ vách núi phía tây.”

“Gi cơ? Các anh dùng dây thừng leo lên từ vách đá cheo leo?”, không chỉ Makarov mà Đường Phong và Hàn Giang cũng vô cùng sửng sốt.

Makarov lại nhìn một lượt tám gã áo đen phía sau mà lòng không khỏi lo lắng.

Makarov vẫn không phát hiện ra cơ hội tốt, vì kể cả trong tay Stechkin không có con tin, thì nếu chỉ dựa vào Hàn Giang và Đường Phong, cộng thêm cả mình, cũng chắc chắn không thể thắng được.

“Anh có quen Branch không? Boolean Kennedy Branch?”, đột nhiên Makarov hỏi.

“Không! Không quen”, Stechkin trả lời rất dứt khoát.

“Anh và Brainin rốt cuộc quan hệ thế nào? Còn cả Isakov nữa?”, Makarov hỏi.

“Brainin, Isakov? Không phải tôi đã nói hết với Yelena rồi sao?”

“Những gì anh và Brainin nói sau mấy chục năm đều giống hệt nhau, quan hệ của hai người lẽ nào chỉ đơn giản vậy thôi sao?”, Makarov truy hỏi.

Stechkin hơi sững lại một chút: “Giống hệt nhau?”

Thôi đi, Ivan, anh đừng moi móc gì thêm nữa. Gã Brainin đó là tướng, tôi chỉ là một tên tù, hai chúng tôi thì liên quan gì tới nhau?”

“Nhưng sau khi anh được Tướng quân cứu đi thì Brainin cũng bất ngờ bị thiêu chết; đây lẽ nào lại là một sự trùng hợp?”

“Thôi đi, Ivan, anh cứ coi đó là sự trùng hợp đi. Tôi đã nể mặt anh lắm rồi đấy, trả lời anh bao nhiêu là câu hỏi ngu ngốc, bây giờ tới lượt anh thực hiện lời hứa của mình rồi, mau giao kệ tranh ngọc ngay!”, ánh mắt Stechkin hung tợn: “Nếu không tôi sẽ dùng dao ra tay với Yelena đấy.

Chắc anh không muốn trên khuôn mặt trắng nõn nà của Yelena có vết dao chứ?” .

Makarov hiểu rằng Stechkin đã hết kiên nhẫn, trời đã tối, thời gian dành cho họ cũng không còn nhiều nữa.

6

Rõ ràng Stechkin đã mất hết kiên nhẫn, hấn điên cuồng gào lên: “Mau lên, giao kệ tranh ngọc ra đây! Nếu còn chần chừ tôi sẽ không khách sáo với Yelena nữa đâu đấy!”

Nói xong, hai gã áo đen liền cầm súng gi vào thái dương Yelena. Makarov chán nản nhìn sang Hàn Giang, ông muốn Hàn Giang đưa ra chủ ý cuối cùng. Đường Phong cũng nhìn Hàn Giang, họ biết rằng lúc này Hàn Giang đang đối diện với sự lựa chọn khó khăn.

Sau khi trải qua sự cân nhắc khổ sở, Hàn Giang chậm rãi nói: “Đường Phong, đưa kệ tranh ngọc cho chúng!”

Đường Phong sững sờ, thẳng thốt nhìn Hàn Giang nói: “Cứ giao kệ tranh ngọc cho chúng như vậy sao?”

“Đưa cho chúng!”, Hàn Giang giống như hạ quyết tâm.

Đường Phong hết cách, cầm kệ tranh ngọc bước tới chỗ cách Stechkin khoảng chục bước chân, khẽ đặt kệ tranh ngọc lên bãi cỏ, sau đó nói với Stechkin: “Thả Yelena và Từ Nhân Vũ ra ngay!”

Stechkin trông thấy kệ tranh ngọc, mắt liền lóe lên tia vui mừng, vội vàng tiến lên phía trước vài bước để định lấy kệ tranh ngọc. Đường Phong giật ngay kệ tranh ngọc lại, hét lên với Stechkin: “Từ từ! Ông thả Yelena và Từ Nhân Vũ ra đã, nếu không thì tôi sẽ đập vỡ kệ tranh ngọc này chứ không đưa cho ông đâu!”

Đường Phong giương súng lên, chỉ có điều anh không nhắm vào Stechkin mà hướng báng súng thẳng xuống, sẵn sàng tư thế cùng kệ tranh ngọc tan nát.

“Đừng! Đường Phong, tôi đã đồng ý thả người rồi, cậu phải tin tôi!”, Stechkin bỗng đổi giọng tươi cười, “Nhưng cậu cũng phải cho tôi xem kệ tranh ngọc thật giả thế nào đã?”

“Vừa mới tìm thấy, đem từ giếng vàng lên, sao có thể là giả được?”

“Được rồi! Đặt hết cả những thứ bằng ngọc mà ban nãy cậu tìm được lại đây!”, Stechkin được voi đòi tiên.

Đường Phong đành phải đặt cả ba miếng ngọc bội lên bụi cỏ. “Lùi lại phía sau hai bước!” Stechkin hét về phía Đường Phong.

Đường Phong chậm chậm lùi lại hai bước, tay phải vẫn nắm chặt khẩu súng ngắn 92. Stechkin quát mắng những tên áo đen bên cạnh, hai gã kẹp chặt Yelena, còn hai gã khác kéo lê Từ Nhân Vũ đang thoi thóp, bước tới kệ tranh ngọc.

Những gã áo đen thả Yelena và Từ Nhân Vũ ra. Đường Phong vội vàng bóc miếng băng dính trên miệng Yelena ra rồi cùng cô đỡ Từ Nhân Vũ lùi lại. Gã áo đen nhân cơ hội này nhặt kệ tranh ngọc và ngọc bội lên, quay về giao lại cho Stechkin.

Stechkin nhìn kệ tranh ngọc và ngọc bội, sau đó hài lòng cất vào trong ba lô của mình. Ngay sau đó hắn liền giở mặt, hung ác bậm trợn nói với Đường Phong và mọi người: “Đường Phong, Hàn Giang, các người có thể đưa tên họ Từ kia rời khỏi đây, nhưng phải để Makarov và Yelena lại.”

“Ông định làm gì?”, Đường Phong hét lên.

Hàn Giang vốn đã đề cao cảnh giác với Stechkin từ trước nên theo phản xạ, anh che chắn cho Yelena: “Chuyện đó không thể?”

“Thế thì đừng trách ta!”, Stechkin rút súng ra, nhắm thẳng vào Hàn Giang.

7

Bên này, hội Đường Phong chỉ có ba khẩu súng, còn Stechkin lại có tới chín khẩu, ba chọi chín. Quan trọng hơn là phía Stechkin hầu như đều là súng đột kích mini, hỏa lực vượt xa phía Đường Phong.

Đường Phong và Hàn Giang đều biết rằng, một khi

đã đánh nhau thì họ sẽ lành ít dữ nhiều. Đúng lúc mọi

người đang không còn cách gì để kéo dài thời gian thì trên

không trung bỗng vang lên một âm thanh khó hiểu. Mọi

người đều kinh ngạc, cùng ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng trên đó sương mù càng lúc càng dày đặc, chẳng trông thấy gì cả.

“Cái gì vậy?”, Đường Phong cảm thấy hoảng loạn.

“Không biết...”, Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên mây mù, lẩm bẩm.

Mây trên đỉnh đầu càng lúc càng thấp, tất cả mọi người đang đứng trên đỉnh núi đều có cảm giác bị đè nén chưa từng thấy, giống như cả bầu trời sắp sụp xuống vậy.

“Kền kền!”, Đường Phong bỗng phát hiện thấy phía bắc trên đỉnh núi có hai con kền kền khổng lồ bay từ trong mây ra, lao thẳng về phía họ.

“Chính là hai con kền kền đó!”, Hàn Giang nhận ra đây chính là hai con kền kền thỉnh thoảng lại xuất hiện trên đỉnh đầu họ.

Stechkin và những tên áo đen cũng bị bất ngờ trước cảnh tượng đột ngột này, chúng sững sờ đứng chết gí một chỗ, không biết hai con kền kền định làm gì. Thế nhưng,

Hàn Giang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đã phát hiện thấy cơ hội, anh nhìn chằm chằm hai con kền kền đang lao về phía bọn chúng. Hai con kền kền từ đỉnh núi phía bắc lao xuống, bay sát đỉnh đầu Stechkin và

những gã áo đen, quắp ngay lấy hai tên áo đen đang đứng như trời trồng, sau đó kéo mạnh lên, bay lượn trên không trung.

Hàn Giang chớp ngay lấy cơ hội có một không hai này, anh giương súng lên bắn, “Pang! Pằng!”, hai tiếng súng. Hai tên áo đen trước mặt lập tức gục xuống đất.

Đường Phong và Makarov nghe thấy tiếng súng liền lập tức tỉnh ra, cùng giương súng bắn về phía những tên áo đen. Trong lúc hoảng loạn, Stechkin và những gã áo đen bắt đầu phản kích, nhưng bọn chúng đã cuống hết cả lên, nên đạn bắn ra không trúng Đường Phong, Hàn Giang và Makarov. Yelena nghe thấy tiếng súng liền lập tức nằm bò ra đất, những gã áo đen trong chốc lát đã tổn thất mất hơn nửa quân số.

Lúc sau, hai con kền kền buông mạnh hai tên áo đen xuống đất, cả hai trong chớp mắt đã biến thành đồng thiet vụn nát. Hàn Giang và Makarov nấp vào bụi cỏ tiếp tục bắn tỉa những tên áo đen còn lại. Đạn trong súng bắn hết, họ lại nhặt súng của những gã áo đen bị giết, vừa bắn vừa tiến công. Đường Phong chăm chú để ý Stechkin đang thoát ẩn thoát hiện trong bụi cỏ, anh biết rằng kẹ tranh ngọc đang nằm trong tay Stechkin.

Sau một hồi rối loạn, tám tên áo đen đã hoàn toàn bại trận, chỉ còn lại một mình Stechkin. Yelena phía sau không ngừng nhắc nhở Hàn Giang và Makarov phải cẩn thận, bởi cô đã được lĩnh hội sự lợi hại của Stechkin từ trước đó. Nhưng lúc này, Stechkin đang rối loạn, trong lúc hoảng loạn hẳn chẳng bắn trúng được phát nào.

Hàn Giang thấy Stechkin như vậy liền cho rằng Yelena cứ quan trọng hóa vấn đề, anh càng đánh càng dũng mãnh, vừa bắn vừa áp sát phương hướng mà Stechkin tháo chạy về phía đồng cỏ.

Trong lúc hoảng loạn, Stechkin không biết đi đường nào nên đã chạy thẳng về phía bắc đỉnh núi, nhưng chẳng

mấy chốc hẳn lại vòng sang phía tây ngọn núi. Đường Phong, Hàn Giang và Makarov cũng truy đuổi lên đỉnh núi phía tây, nhưng đúng lúc này thì bóng dáng Stechkin đã mất hút khỏi tầm mắt họ.

8

Đường Phong và Hàn Giang vẫn tiếp tục bắn, Makarov vẫy tay về phía họ, ra hiệu cho hai người ngừng lại. Lúc này cả hai mới phát hiện ra trên đỉnh núi im lìm tĩnh lặng, hai con kền kền đã biến mất, Stechkin cũng mất hút.

Ba người từ từ đứng thẳng dậy, nhìn về phía tây đỉnh núi, cỏ hoang và bụi rậm xung quanh quá cao và rậm rạp, có lẽ Stechkin đang lẩn trốn trong đó. Ba người cẩn thận rón rén giương súng lên, dò dẫm liến lên phía trước. Mỗi một bước đi, Hàn Giang và Makarov đều vô cùng cẩn thận. Nhưng Đường Phong lại không có tố chất được huấn luyện như họ, nên sự biến mất của Stechkin trong tầm mắt đã khiến anh bỗng chốc trở nên hoang mang. Anh tuyệt đối không thể để Stechkin tháo chạy như vậy! Nhưng tại sao Stechkin chớp mắt cái đã bốc hơi như thế? Đường Phong suy nghĩ rồi bời, lơ là cảnh giác. Khi anh bước tới bụi cây rậm rạp nhất dưới đỉnh núi phía tây thì đã bỏ Hàn Giang và Makarov tụt lại phía sau. Hàn Giang mấy lần lấy tay ra hiệu cho anh dừng lại, nhưng Đường Phong lại không để ý thấy.

Ban này hình như Stechkin biến mất ở chỗ này. Đường Phong nhìn xung quanh, cỏ hoang mọc đến ngang hông lấp lư trong gió, vẫn không trông thấy bóng dáng của Stechkin đâu. Anh quay lại thấy Hàn Giang và Makarov hóa ra lại ở đằng sau mình nên vội vàng dừng lại. Đúng lúc Đường Phong chần chừ không bước tiếp, thì một cơn cuồng phong ập tới, anh bỗng ngửi thấy mùi chết chóc.

Đường Phong đang định rút lui thì bỗng cảm thấy một sức mạnh ghê gớm nào đó đang níu lấy chân mình. Anh định co người lại, nhưng đã muộn, đúng giây phút đó anh bị mất thăng bằng, ngã sõng soài ra cỏ. Ngay sau đó Đường Phong nhìn thấy một bóng đen lao vào người mình. Anh định nghiêng người né qua bóng đen đó, nhưng anh chưa kịp xoay người thì hai mắt đã tối sầm lại, mất hết cảm giác.

Tới khi Đường Phong tỉnh lại thì bên tai đang náo loạn tiếng súng. Anh ngồi phắt dậy, phát hiện thấy đầu mình vẫn còn nguyên trên cổ. Anh lắc lắc đầu, một cơn đau thấu tận xương tủy xộc tới. “Ban này cậu bị Stechkin tấn công, may mà có Hàn Giang kịp thời nổ súng, nếu không thì cậu mất mạng rồi đấy!”, Makarov vừa bắn về phía Stechkin trên dốc núi vừa hét lên với Đường Phong.

“Stechkin..lúc này Đường Phong mới nhớ lại bóng đen đó mà không khỏi rùng mình. Anh đã được nghe Yelena kể qua về độ nguy hiểm của Stechkin.

Đường Phong bối khắp trong bụi cỏ, chẳng mấy chốc đã mò thấy súng của mình. Anh phát hiện Stechkin đã tháo chạy lên dốc núi phía tây, nên liền nổ vài phát súng, sau đó cùng Makarov lao lên dốc núi. Tới khi họ lao lên đỉnh núi

phía tây thì Stechkin đã vượt qua đó, tháo chạy xuống khe núi phía sau.

Hàn Giang trông thấy hắn chạy xuống khe núi liền chạy chậm lại, cười nói: “Hắn không chạy thoát được đâu.”

Ba người đứng chặn Stechkin bên vực núi, Stechkin đã chạy ngược lại, phía sau hắn là vực sâu thăm thẳm. Hàn Giang cười nhạt với Stechkin: “Thật không ngờ phải không, đến kèn kèn cũng giúp chúng tôi.”

“Hừm, các người tưởng rằng như vậy là sẽ bắt được ta sao?”, Stechkin cười điên dại.

Ba người ngó người ra, Makarov hét lên với Stechkin:

“Mau đầu hàng đi, anh còn có thể sống nốt quãng đời còn lại trong tù.”

“Ha ha... ha ha...”, Stechkin lại cười man dại: “Nhà tù?! Dù sao tôi cũng đã thoát ra được rồi thì cả đời này cũng không chui lại vào đó đâu.”

Đường Phong và Hàn Giang không biết Stechkin định làm gì, chỉ thấy hắn thít chặt quần áo trên người, cười nhạt:

“Ta còn lâu mới bó tay cam chịu, cũng không thể nhảy xuống vực tự sát, ta sẽ đem kệ tranh ngọc đi một cách bình an.”

Đường Phong, Hàn Giang và Makarov nhìn nhau, không hiểu Stechkin đang định giở trò gì. “Hắn điên rồi!”, Hàn Giang lẩm bẩm.

“Không! Hắn không điên đâu...”, Makarov đoán được ý đồ của Stechkin, khẽ nhắc nhở Đường Phong và Hàn Giang: “Các cậu nhìn cái túi sau lưng hắn đi!”

Đường Phong phát hiện ra Stechkin đang khoác một thứ giống chiếc ba lô sau lưng, nhưng thực ra được chia

thành hai lớp. “Thế là thế nào?”, Đường Phong nhìn Makarov dò hỏi.

“Trước đây trong KGB, chúng tôi đều được học nhảy dù!”, Makarov đã chắc chắn về suy đoán của mình.

“Nhảy dù?”, Đường Phong kinh ngạc.

“Ý bác là hắn nhảy sẽ từ trên đỉnh núi xuống?”, Hàn Giang cũng há hốc mồm kinh ngạc.

“Bọn chúng có thể leo được lên đây thì cũng có thể nhảy được xuống dưới!”, Makarov cố ý nói thật to.

“Không sai! Ivan, anh đoán không sai! Tạm biệt nhé các bạn của tôi, năm đó trong KGB, điểm nhảy dù của tôi cao tuyệt đối đấy!”, Stechkin nói xong liền định nhảy xuống.

Hàn Giang đang định nổ súng thì bỗng có một bóng người lao ra từ vực núi phía tây. Người đó giống như phát điên vậy, bất chấp tất cả lao về phía Stechkin. Stechkin cũng bất ngờ, hắn nổ súng về phía người này, bắn trúng người đó. Nhưng người đó vẫn điên cuồng nhảy bổ về phía Stechkin, sau đó ôm chặt lấy hắn lao xuống vực sâu.

“Stephen...”, đúng lúc người đó ôm Stechkin nhảy xuống núi thì Đường Phong, Hàn Giang và Makarov đều nhận ra đó là ai. Họ không hiểu nổi tại sao Stephen lại bỏ lên được đây, mọi thứ đều quá nhanh, điều không thể ngờ tới lại đã thực sự xảy ra.

Ba người vội vàng lao tới bên vách núi, nhìn xuống dưới, sâu hun hút, sương khói dày đặc, dưới vực sâu không có lấy một tiếng động vọng lại. Stephen và Stechkin đã mất hút như vậy, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả...

Hết chương 19. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian sớm nhất.

70. Chương 20

Chương 20

Nước mắt của Phật

Đường Phong hoảng hốt nhìn cảnh tượng này, anh không cam tâm rút lui ra ngoài. Phía sau giống như có một con mãnh thú đang truy đuổi, Đường Phong chạy thục mạiig. May mà Lối đi này không có ngã rẽ, cũng chẳng có cánh cổng nào, nên chẳng mấy chốc anh đã nhìn thấy ánh sáng phía trước, anh biết rằng đó chính là mắt trái của tượng Phật.

1

Đường Phong cứ đứng mãi bên vách núi, không chịu rút lui, mọi thứ đều quá nhanh, nhanh tới nỗi khiến anh không kịp có bất cứ phản ứng gì. Hàn Giang vỗ vai Đường Phong: “Thôi nào, chúng ta phải đi thôi!”

Đường Phong rớt euộc đã định thần lại: “Nhưng... nhưng kệ tranh ngọc rơi xuống đó rồi!”

“Bởi vậy chúng ta mới phải khẩn trương xuống dưới tìm nó.”, Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Đúng! Mau xuống dưới tìm kệ tranh ngọc”, Đường Phong quay người định đi, nhưng bỗng đứng khựng lại, mặt đầy thất vọng nói: “Vách núi cao như thế này mà ngã xuống dưới, thì e rằng kệ tranh ngọc cũng vỡ vụn mất rồi!”

Hàn Giang khẽ thở dài: “Trừ khi chiếc dù của Stechkin được bật lên.”

“Mong là như vậy... nhưng nếu như thế thì Stechkin cũng không chết, rất có khả năng là hắn sẽ đem kệ tranh ngọc bỏ trốn!”, Đường Phong lòng nặng trĩu ưu tư.

“Không thể có điều đó! Stechkin bị Stephen bất ngờ tấn công nên không kịp phản ứng. Ban nãy tôi đã đứng trên vách núi nhìn, nếu chiếc dù được mở ra thì hai người họ chắc chắn không rơi xuống nhanh như vậy đâu!”, Makarov suy đoán.

“Đúng vậy! Chắc chắn Stechkin chưa mở dù, nếu không thì chúng ta đã nhìn thấy!”, Hàn Giang cũng nói.

“Hơn nữa theo như tôi quan sát thì chiếc dù mà Stechkin mang theo rất nhỏ, chính là loại dù chỉ có thể dùng ột người. Cho dù Stechkin có bật nó lên đi chăng nữa, thì chiếc dù đó cũng không thể tải được trọng lượng hai người!”, Makarov suy đoán thêm.

“Nếu như vậy thì bọn chúng chết chắc rồi! Kệ tranh ngọc cũng chắc chắn đã vỡ vụn!”, Đường Phong thất vọng nói.

“Thì phải xuống dưới mới biết được”, Hàn Giang đáp.

Đường Phong bỗng nhớ ra gì đó: “Này! Tôi nhớ là Stechkin vừa nói rằng ngách phía tây dưới đỉnh núi có một

hang đông, có khi nào hai gã đó không nhảy dù, mà lai chui vào trong hang động đó không nhỉ?”

Hàn Giang lắc đầu: “Ban nãy tôi xuống dưới xem rồi, hang rất nhỏ, còn Stephen ôm Stechkin nhảy xuống với tốc độ nhanh như vậy, thì Stechkin lấy đâu ra cơ hội mà chui vào trong hang?”

“Sao Stephen lại đột ngột xuất hiện như vậy nhỉ?”, _____

Đường Phong không tài nào hiểu nổi.

“Chắc chắn là anh ta leo lên đây!”, Hàn Giang đoán.

“Leo lên đây? Vậy thì động lực nào đã thôi thúc anh ta leo lên đây nhỉ?”, Đường Phong lắc đầu nói.

“Bởi vì anh ta muốn báo thù!”, Makarov lẩm bẩm.

“Báo thù? Mã gia như vậy ỉa đã tuyệt tự rồi đấy!”, Đường Phong nói tới đây thì sau lưng bỗng vang lên giọng Yelena: “Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, hai con kèn kèn đó...”, Yelena chỉ nói đến vậy.

Ba người đành quay lại cạnh giếng vàng. Nhìn chiếc giếng trống trơn, Đường Phong vô cùng thất vọng. Anh và Hàn Giang đỡ Từ Nhân Vũ đi về con đường ban đầu họ đã đến.

2

Mọi nguy hiểm dường như đã qua đi. Cả đội quay trở lại hang 0 của kèn kèn, nhưng không thấy hai con kèn kèn

đó đâu nữa. Đường Phong nhìn lên trời, chăm chú hồi lâu, tự lẩm bẩm: “Kèn kèn vẫn chưa quay về ỏ?”

“Có lẽ chúng sẽ không quay về nữa đâu. Makarov đột nhiên nói.

“Không quay về nữa? Lão Mã, ý bác là sao?”

“Bởi vì thứ mà chúng canh giữ đã không còn nữa rồi!”, Makarov bình tĩnh trả lời.

Đường Phong tư lự gật gù rồi lại tiếp tục bước đi. Khi tới gian thạch thất nhỏ, Hàn Giang lại tỉ mỉ quan sát mặt đất một lượt, vết máu của Stephen kéo dài ra tận bên ngoài, xem ra quả thực là anh ta đã gắng gượng để leo lên đỉnh núi.

Khi mọi người quay trở lại Tiền điện thì Hàn Giang hỏi Yelena: “Bọn em vào đây từ mắt trái tượng Phật phải không?”

“Bọn em thấy mọi người mãi vẫn không ra, rồi lại thấy mắt phải của tượng Phật khép lại. Tiến sỹ Từ phát hiện trên phần đỉnh đầu tượng Phật lại xuất hiện những vết chân dẫn đến mắt trái tượng Phật, những vết chân đó đứt quãng, lúc ẩn lúc hiện. Vậy là em và tiến sỹ Từ thương lượng, thử vào bên trong từ mắt trái, quả nhiên mắt trái tượng Phật cũng có một cái động”, Yelena nhớ lại.

“Bọn em đã vào trong động và đến đây rất nhanh?”

“Bọn em vào trong động, chưa đi được bao lâu thì phát hiện ra kí hiệu hình tam giác đó. Vì vậy bọn em chắc rằng mình đã đi đúng đường. Cái gã bí ẩn đó cũng chắc chắn đi theo đường này, bởi thế nên bọn em cũng không

khỏi lo lắng cho các anh. Vì nếu bọn em đã đi đúng đường, thì khả năng các anh đã đi sai đường.”

“Đúng vậy, bọn anh đã bị lạc đường trong mắt phải Thư tượng Phật, bị kẹt trong này, còn mấy lần suýt chút nữa là mất mạng!”, lúc này hồi tưởng lại mà Hàn Giang vẫn thấy sợ hãi.

“Kí hiệu hình tam giác đó không ngừng xuất hiện, bọn em liền lần theo lối đi tiến lên phía trước. Đi được khoảng nửa tiếng thì tới đây. Đúng lúc em và Từ Nhân Vũ ở lên trước về đẹp của huyền cung hùng vĩ trong hang núi này, thì hai bóng đen xộc tới, sau đó hai bọn em bị hôn mê.

Đợi tới khi em tỉnh lại thì đã bị Stephen và Stechkin trói lại, áp giải tới gian thạch thất nhỏ. Nhưng sau đó không hiểu giữa Stechkin và Stephen đã xảy ra chuyện gì, hình như hai gã đó đã đánh nhau trong lối đi, em còn nghe thấy tiếng súng. Sau đó thì chỉ còn một mình Stechkin quay lại, hắn áp giải bọn em lên đỉnh núi, sự việc tiếp theo thế nào bọn anh đều biết cả rồi!”, Yelena hồi tưởng lại những gì mình gặp phải trên đường.

“May mà cuối cùng chúng ta đã thoát hiểm!”,. Hàn Giang an ủi Yelena.

“Nhưng kệ tranh ngọc và Stechkin lại về cõi vĩnh hằng rồi!”, Yelena thất vọng nói.

“Không! Chưa chắc. Chúng ta vẫn có thể tìm thấy kệ tranh ngọc.”

“vẫn còn kho báu của Hắc Lạt ma!”, Đường Phong bỗng nhớ tới kho báu của Hắc Lạt ma.

Đường Phong vừa dứt lời thì cả Đại điện bỗng rung chuyển, mọi người đều hoảng hốt nhìn xung quanh, nhưng ngay lập tức, mọi thứ lại trở lại như cũ.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Động đất ư?”, Hàn Giang kêu lên.

“Không biết, hình như lại yên ổn rồi!”, Makarov đáp.

“Chúng ta mau chóng tới Hậu điện đem kho báu của Hắc Lật ma ra đi!”, Đường Phong vẫn nhớ tới kho báu của Hắc Lật ma.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Hàn Giang, Hàn Giang đang tính toán, không ai nói gì, trong Tiền điện im ắng như tờ. Đột nhiên, Từ Nhân Vũ vừa mới tỉnh dậy bỗng rống lên như lợn kêu: “Nhìn xem, trên mặt... mặt đất... có »nước chảy ra kìa!”

Tất cả mọi người đều hoảng hốt nhìn xuống theo hướng tay Từ Nhân Vũ chỉ. Quả nhiên, phía dưới cánh cổng sơn vàng phía tây đang có một dòng suối chảy tới Tiền điện, chia thành từng rãnh nhỏ trên mặt đất, rồi tràn lan, lượng nước càng lúc càng lớn, tốc độ chảy càng lúc càng nhanh.

“Không ổn rồi! Trung điện cũng có nước chảy ra!”,

Đường Phong giật mình nhìn khe nước khác đang tuôn trào từ cánh cổng bọc vàng tới Trung điện. Cả năm người không ai bảo ai cùng lùi lại phía sau. Khi họ lui tới cửa hang phía nam, thì hai dòng nước phía bắc và phía tây đã

hòa làm một, chảy xuống phía nam có địa hình thấp hơn..

“Chạy! Chạy mau!”, Từ Nhân Vũ hét xong liền chạy như bay ra ngoài, chẳng giống người bị thương vừa tỉnh ỷ “dậy chút nào.

“Chạy!”, Hàn Giang trông thấy nước chảy càng lúc càng nhiều nên hô to.

Tất cả mọi người lao ra ngoài, cũng không để ý đường đi hay kí hiệu gì cả. Khi Đường Phong liếc nhìn cánh cổng bọc vàng phía bắc lần cuối, thì một dòng nước xối xả đã thay thế cho dòng nước nhỏ tuôn ra từ trong cổng.

Đường Phong hoảng hốt nhìn cảnh tượng này, anh không cam tâm rút lui ra ngoài. Phía sau giống như có một con mãnh thú đang truy đuổi, Đường Phong chạy thực mạng. May mà lối đi này không có ngã rẽ, cũng chẳng có cánh cổng nào, nên chẳng mấy chốc anh đã trông thấy ánh sáng phía trước, anh biết rằng đó chính là mắt trái của tượng Phật.

Từ Nhân Vũ, Makarov, Yelena đã leo lên sợi dây thừng chỗ cửa hang, Hàn Giang cũng đã tóm được sợi dây và đang leo lên. Đường Phong quay lại nhìn cửa hang tối đen phía sau lưng, đó đúng thật là một con mãnh thú, dòng nước lớn phụt ra giống như ngàn quân vạn mã đang lao về phía anh. Đường Phong định tóm lấy sợi dây chỗ cửa hang nhưng dòng hồng thủy đã đuổi kịp, khiến anh gần như bị

dòng nước lớn cuốn phăng ra xa. Anh tưởng rằng mình đã bị dòng nước cuốn xuống núi, thịt nát xương tan; nhưng đúng lúc tuyệt vọng thì một đôi tay vạm vỡ rắn chắc tóm lấy anh. Đường Phong ngạc nhiên, toát mồ hôi hột, ngẩng đầu nhìn lên, là Hàn Giang.

Hàn Giang đang lơ lửng trên không trung, tay phải bám chặt vào sợi dây thừng, tay trái đang tóm lấy Đường Phong. Dòng nước từ mắt phải tượng Phật đang tuôn trào, giống như một thác nước, lao thẳng xuống dưới.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn Hàn Giang, anh hiểu rằng Hàn Giang sẽ không chịu đựng được lâu. Tay phải Hàn Giang trơn tuột.

“Dây thừng không chịu nổi trọng lượng của hai người, chiếc móc câu bên trên sắp lung lay rồi!”, phía trên vọng xuống giọng của Yelena.

Hàn Giang ngược lên trên, rồi lại nhìn Đường Phong nói: “Cậu em, hai chúng ta thành một sợi dây leo lên trên thôi!”

“Vốn dĩ.. vốn dĩ đã vậy rồi mà,... luôn... luôn là vậy!”, Đường Phong khó nhọc nói, nét mặt cố tươi cười.

“Được rồi! Nhưng hiện giờ hai chúng ta phải lựa chọn rồi! Tôi sẽ nhảy hay là cậu nhảy?”, tay phải của Hàn Giang lại tụt xuống một đoạn.

Đường Phong nhìn xuống phía dưới, đầu óc choáng váng: “Nếu nhảy thì anh nhảy đi, tôi không nhảy đâu!”

“Không nhảy thì cả hai chúng ta đều toi đấy!”, Hàn Giang sốt ruột.

“Nếu chết cả hai chúng ta cùng chết!” ’

Hàn Giang bị Đường Phong chọc tức tới nỗi mắt trợn *

trừng trắng dã. Anh hiểu rằng bắt buộc phải quyết định thật Xiití nhanh, tay phải của anh đã tuột xuống đoạn cuối cùng của sợi dây thừng. Yelena ở bên trên hét toáng lên: “Hàn, chiếc Xấu móc câu sắp rụng rồi!”

Giọng Yelena sắp khóc.

“Không sao đâu, Yelena, anh không chết được đâu!”

Hàn Giang hét xong cũng cảm nhận thấy chiếc móc câu bên trên sắp không trụ được nữa rồi. Anh nhìn xuống dưới, trong lòng bỗng nảy ra một ý định nên liền hét lên với Yelena phía bên trên: “Yelena, bọn em đừng tóm dây thừng nữa, anh có cách rồi!”

Cách? Đường Phong không biết Hàn Giang còn có chiêu gì. Hàn Giang nhìn xuống phần dưới bức tượng Phật, hét lên với Đường Phong: “Nhìn thấy phía dưới tượng Phật rồi chứ?”

“Rồi!”

“Hai chúng ta cùng nhảy vào nếp gấp trước ngực tượng Phật.”

“Nếp gấp?”, Đường Phong nhìn xuống phần dưới của tượng Phật, trên phần ngực kiên cố của tượng Phật vẫn có thể thấp thoáng nhận ra nếp gấp trên áo, “ở đó ỏn không?”

“Không ỏn cũng không còn cách nào khác!”

Hàn Giang vừa dứt lời thì chiếc móc sắt phía trên đã bung ra. Yelena nghe theo lời Hàn Giang, không tóm lấy sợi dây thừng. Dây thừng, móc sắt cùng loạt đá vụn rơi tòm xuống dưới.

Cộng cổ cứu mạng cuối cùng của Hàn Giang và Đường Phong cũng đã đứt, hai người giống như hai vật thể rơi tự do trong không trune. Hàn Giang tính toán qua khoảng cách từ mắt tượng Phật tới nếp gấp trước ngực đại Phật, cố gắng để cơ thể mình ngã về phía trước. Khi anh rơi xuống phần nhô ra trước ngực tượng Phật, độ ma sát lớn đã giữ anh khỏi tuột xuống phía dưới. Anh vội vàng thò tay ra tóm vào vách đá, anh cũng không biết mình bám vào cái gì, lúc này thì tóm được cái gì hay cái đó. Đường Phong cũng vậy. Sau một hồi chân tay múa may loạn xạ, rốt cuộc hai người cũng bám trụ được trên ngực tượng Phật như một kì tích.

Đôi tay của Hàn Giang bám được vào chỗ nhô lên của nếp gấp trên vách đá, còn Đường Phong thì lại may mắn tóm được vào một thân cây mọc nghiêng ngã, chân cũng giẫm lên nếp gấp trên áo tượng Phật.

Đôi tay của hai người đã bám lấy bất cứ thứ gì có thể tóm được trên vách đá, chân giẫm lên nếp gấp trên thân tượng Phật, cẩn thận rón rén lần từng bước. Sau khi đã mất rất nhiều công sức, rốt cuộc họ cũng leo lên được vai trái của tượng Phật, Yelena, Makarov và Từ Nhân Vũ cũng đã chạy tới nơi, mọi người cùng nhau hợp sức. Họ nhìn Đường Phong và Hàn Giang, mặt trước quần áo của họ gần như bị cọ rách hết, giày dưới chân cũng bị mài rách thành

hai lỗ thủng to, trên người và trên tay rất nhiều vết trầy xước, một cái móng tay của Hàn Giang còn bị bật ra.

“Đeu tại cậu hại cả đấy!”, Hàn Giang sức cùng lực kiệt ngồi phịch xuống đất, nhưng vẫn không quên cảnh nhắc Đường Phong.

Đường Phong thở hổn hển: “Mọi người cũng không phát huy tinh thần từ bỏ lợi ích cá nhân gì cả, quang tôi tụt lại sau cùng.”

“Đấy là do cậu vẫn còn muốn lấy kho báu của Hắc Lạ ma đấy chứ!”

“Ồ! Tiến sỳ, không phải anh đã bị Stechkin đánh bất tỉnh sao? Sao lúc chạy tháo thân anh lao đi nhanh nhất vậy?”, Đường Phong quay ra hỏi Từ Nhân Vũ.

“Còn phải hỏi, đến nước ấy thì ai không nhanh cơ chứ? Từ trước tới nay tôi luôn tin rằng, bên trong cơ thể mỗi người đều ẩn chứa một thứ năng lượng khổng lồ, tiềm năng đó có thể phát ra hay không thì phải xem mỗi người thôi..Từ Nhân Vũ lại bắt đầu luận điệu gian tà của anh.

“Thôi! Thôi! Thôi! Thôi.. Đừng tranh luận vớ vẩn nữa, mau xuống núi đi, trời sắp tối tới nơi rồi!”, Hàn Giang thúc giục mọi người xuống núi.

Chẳng mấy chốc cả đội đã tới thềm đá phang phía dưới tượng Phật. Đường Phong lại ngẩng đầu nhìn lên tượng Phật lần nữa, anh phát hiện ra mắt phải tượng Phật cũng đã mở ra và nước cũng đang tuôn trào từ đó ra. Nhưng lúc này lượng nước đã nhỏ hơn nhiều, chỉ còn lại hai dòng nước nhỏ vẫn theo má tượng Phật chảy xuống.

“Tượng Phật rơi lệ.. ề”, Đường Phong bỗng lẩm bẩm.

“Tượng Phật rơi lệ sao?”, mọi người đều ngạc nhiên, “Quả nhiên, tượng Phật đã rơi lệ rồi!”, mọi người không khỏi trầm trồ trước sự kì diệu của kiến trúc tượng Phật khổng lồ và huyền cung trong đó.

Sắc trời đã tối dần, mây khói trên trời đã tản đi, quãng hoàng hôn phía tây soi chiếu lên vách núi cheo leo của đỉnh núi phía bắc, pho tượng Phật khổng lồ trước mặt họ hiện lên vô cùng tang thương.

5

Mọi người quay trở lại nơi cắm trại, rồi ở trong đó một đêm. Và cũng thật kì lạ, tối nay Hàn Giang không phân cho ai trực ban, nhưng mọi người đều yên tâm ngủ rất say, không hề có ác mộng, đến cả âm thanh quái dị cũng không nghe thấy nữa.

Sáng hôm sau, Hàn Giang và Đường Phong bàn bạc qua, rồi quyết định đi theo đường tò phía nam chùa Hắc Thấu xuống núi. Tuy đường đi chính năm nào đã biến mất từ lâu, nhưng lần này mọi người đi xuyên qua rừng cây rất nhanh. Phía ngoài rừng cây là một vùng bụi cỏ rậm rạp, đường đi dưới chân không ngừng dốc xuống dưới, quay lại nhìn, đỉnh núi phía bắc từng từng đã càng lúc càng xa.

Đường Phong liên tục phán đoán đường đi, mọi việc cũng tạm coi là thuận lợi. Khi họ đi tới vực núi chính diện

phía nam, thì trước mắt bỗng rộng mở thênh thang, đi tiếp

về phía trước một đoạn thì xuất hiện một con đường đất.

Hàn Giang quan sát một hồi, rồi phấn khởi nói: “Trên dốc

núi này có vết bánh xe, chắc là có thể nhìn thấy người.”

“Có tín hiệu liên lạc rồi này!”, Từ Nhân Vũ vui mừng reo lên.

“Còn có cả dấu chân nữa, giống như vừa có người đi qua đây!”, Đường Phong phát hiện ra một chuỗi dấu chân trên đường đi.

Hàn Giang thấy có sóng điện thoại, liền lập tức liên lạc với tổng bộ bằng điện thoại chuyên dụng, nói qua với Triệu Vĩnh tình hình của hai ngày qua, đồng thời lệnh cho anh đưa người tới núi Hạ Lan tìm kiểm thi thể của Stechkin và Stephen, dĩ nhiên còn cả kẻ tranh ngọc quan trọng nữa.

Nghỉ ngơi một hồi, cả đội tiếp tục lên đường, vết chân trên đường đi cứ kéo dài mãi, “Giống như của hai người, cách chúng ta không xa lắm!”, Đường Phong nói.

“Hơn nữa lại còn là của một nam, một nữ!”, Hàn Giang suy đoán thêm.

“Lẽ nào ngoài chúng ta, Stechkin và Stephen ra, vẫn còn có người tới chùa Hắc Thấu?”, Từ Nhân Vũ bỗng ngạc nhiên hỏi.

“Không thể, dấu chân này phát hiện ra từ bên ngoài núi!”, Hàn Giang nói.

“Một nam, một nữ, tôi bỗng nghĩ tới hai người...”, Đường Phong hình như nghĩ ra điều gì đó. j

“Ai?”, Hàn Giang hỏi lại.

“Anh có còn nhớ đôi tình nhân chúng ta gặp trong nhà trọ không?”, Đường Phong nói.

“Anh nghi ngờ vết chân này là của họ để lại?”, Hàn Giang cũng trở nên trầm ngâm.

“Mùa này vẫn chưa phải là mùa du lịch ở núi Hạ Lan, sao lại có đôi tình nhân tới đây làm gì? Điều này thì cũng chẳng có gì nhimng nghĩ lại những khách khứa trong nhà trọ xem, chúng ta tới đây mang theo sứ mệnh đặc biệt, buổi phía đông là Stephen, vậy thì đôi tình nhân phòng phía nam chỉ đơn giản là đến du lịch vậy sao?”

“Không đơn giản vậy thì đã sao nào? Tôi thấy các cậu lo bò trắng răng rồi, đôi tình nhân đó cũng có lộ diện ở chùa Hắc Thứ đâu, cứ cho là những vết chân này là của họ đi chẳng nữa thì người ta cũng đi leo núi thôi mà!”, Từ Nhân Vũ phản bác lại.

“Không quan tâm nhiều nữa, hiện giờ nhiệm vụ trước tiên là phải tìm thấy thi thể của Stephen và Stechkin, còn cả kệ tranh ngọc nữa!”, Hàn Giang nói xong, mọi người nhìn thấy phía trước thấp thoáng xuất hiện một thị trấn nhỏ.

6

Nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau khi mọi người tỉnh dậy thì Triệu Vĩnh đã theo lệnh dẫn người tới bắt đầu tìm kiếm trong núi. Hàn Giang, Đường Phong và Yelena lái xe

tới chân núi. Đường Phong phán đoán vị trí mà Stephen và Stechkin rơi xuống, chắc là dưới vực sâu phía tây của đỉnh Le núi phía bắc. Xe của Hàn Giang tới chân núi thì đã hết

đường đi tiếp, ba người đi bộ vào trong núi, phía trước

hoàn toàn không có dấu tích của con người để lại, khắp nơi

đều là cỏ dại và lau sậy.

Khó nhọc di chuyển trong đám cỏ dại và lau sậy hơn một tiếng đồng hồ, Hàn Giang đã cảm thấy hy vọng: “ở đây chính là vực núi phía tây dưới ngọn núi phía bắc, thi thể của Stechkin và Stephen chắc là ở quanh đây thôi.”

Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên vách núi cheo leo, lòng lo lắng nói: “Sợ rằng không đơn giản như anh nói đâu, rơi từ trên cao như vậy xuống, có khả năng bọn họ đã bị rơi xuống một khu vực rất rộng lớn.”

“Ừm, Đường Phong nói đúng, rơi từ nơi càng cao xuống thì độ vắng càng xa. Bởi vậy Stephen, Stechkin và cả kệ tranh ngọc nữa, có khả năng bị rơi trong một khu vực rất rộng; còn ở đây núi cao, cây cối rậm rạp, nếu muốn tìm thấy cũng không dễ đâu!”, Yelena nói.

“Bởi vậy tôi mới gọi Triệu Vĩnh tới đây. Tôi đã phân tích qua rồi đấy, ta sẽ chia những khu vực mà hai gã đó có khả năng rơi xuống thành sáu nơi, hiện chúng ta đang đứng ở khu vực thứ năm, là nơi mà tôi cho rằng có khả năng lớn nhất có thể phát hiện thấy thi thể của chúng và kệ tranh ngọc. Bởi vậy, khu vực này sẽ do mấy người chúng ta lục soát, còn năm khu vực còn lại đều sẽ do Triệu Vĩnh đưa người đi tìm.”

“Được thôi! Vậy thì chúng ta chia nhau ra lục soát hay là cùng một lúc?”, Đường Phong hỏi.

Hàn Giang nhìn Yelena, rồi lại nhìn sang Đường Phong do dự: “Chia nhau ra lục soát, nhưng cũng không được để lạc nhau, ở đây bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.”

“Vậy sao anh không mang thêm người tới! Tôi bảo anh lôi theo tiến sỹ Từ đi cùng thì anh không nghe!”, Đường Phong oán thán.

“Tiến sỹ Từ bị thương, cần phải nghỉ ngơi!”

“Nghỉ cái khỉ! Tôi còn bị thương nặng hơn anh ấy!”

“Được rồi! Được rồi! Cậu bị thương nặng nhất, vậy thì để Yelena cùng nhóm với cậu, tôi một mình một nhóm. Chúng ta căn cứ theo khu vực khoanh trên bản đồ, lục soát từ trái sang phải, cả lúc đi lẫn lúc quay lại. Mỗi lần đi rồi quay lại như vậy mất khoảng một tiếng đồng hồ, chúng ta sẽ đụng mặt nhau một lần. Nếu ai có phát hiện gì thì bắn một phát súng ra hiệu. Giao hẹn như vậy nhé!”

Hàn Giang phân công xong nhiệm vụ liền một mình đi về phía bên trái tìm kiếm, còn Đường Phong và Yelena đi về phía bên phải. Theo tuyến đường mà Hàn Giang vẽ, họ bắt đầu từ chỗ giáp ranh khu vực thứ

năm, lục soát tới mãi tận dưới chân vực. Cả quá trình này phải đi đi lại lại khoảng bốn lần, như vậy cũng có nghĩa là đụng mặt nhau bốn lần.

Lần đầu tiên gặp nhau, ba người đều đến đúng giờ, chẳng phát hiện được gì cả. Lần thứ hai cũng vậy, chẳng 560 I phát hiện được gì cả, sự thất vọng đã hiện rõ trên mặt Hàn

Giang. Nhưng lần thứ ba, khi Đường Phong và Yelena gặp nhau tại nơi giao hẹn, thì Hàn Giang lại không xuất hiện đúng giờ.

Đường Phong và Yelena nhìn nhau, trong lòng đầy hoài nghi. “Có khi Hàn Giang đã phát hiện thấy gì rồi!”, Yelena đoán.

“Mong rằng như vậy!”

Đường Phong và Yelena đợi ở điểm hẹn năm sáu phút đồng hồ mà vẫn chưa thấy bóng dáng Hàn Giang đâu cả. Yelena bắt đầu lo lắng: “Không phải anh ấy nói rằng nếu phát hiện thấy gì sẽ bắn một phát súng tín hiệu sao?”

Yelena vừa dứt lời thì trên không trung bỗng vang lên tiếng súng, ánh lửa đạn làm lóa cả mắt: “Tôi đã nói chắc là Hàn sẽ phát hiện thấy gì rồi mà!”, Yelena mừng rỡ đi về phía tín hiệu đạn nổ để tìm kiếm.

Đường Phong theo Yelena, đi được gần chục phút, xuyên qua một khoảnh rừng, và họ trông thấy Hàn Giang đang đứng sừng sững trước một bụi rậm. Họ tiến lại gần Hàn Giang, nhìn thấy một thi thể khủng khiếp đang vắt ngang trên một đồng cây khô.

“Stephen...”, Đường Phong thốt lên, anh chưa từng thấy một thi thể nào lại thảm hại đến vậy. Tuy thân thể Stephen xem ra cũng tạm coi là nguyên vẹn, nhưng nếu nhìn kĩ thì gần như không còn lấy một chỗ thịt nguyên vẹn, chỗ nào cũng rách nứt hết cả, có chỗ nội tạng còn lòi cả ra ngoài, tất cả khung xương cũng đã gãy hết, vài chiếc xương bị gãy còn đâm xuyên thủng cả da thịt, phần da và quần áo cũng lòi cả ra. Khung khiếp nhất vẫn là khuôn mặt

của Stephen, hoàn toàn không còn nhìn ra mặt người, một con người vẫn còn trong hố mắt, hố mắt còn lại thì trống trơn, sâu hoắm...

“Chết thảm đến mức này sao?!”, Đường Phong nhìn thi thể của Stephen mà không khỏi xót xa.

“Xem ra khu vực thứ năm là nơi có khả năng phát hiện ra kẻ tranh ngọc nhất!”, Yelena nói.

Hàn Giang đứng im một hồi mới định thần lại, chậm rãi nói: “Nhưng tôi đã tìm khắp xung quanh đây, mà cũng không thấy thi thể của Stechkin và cái ba lô đựng kẻ tranh ngọc đâu cả.”

“Có thể là rơi ở chỗ khác!”, Đường Phong đoán.

“Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng sau khi xem kĩ thi thể của Stephen thì tôi đã phát hiện ra một manh mối. Mọi người nhìn quần áo của Stephen đi!”, Hàn Giang nhắc nhở.

“Quần áo làm sao?”, Đường Phong không hiểu.

Hình như Yelena đã nhìn ra vấn đề: “Bên trong người Stephen có mặc một chiếc áo chống đạn!”

“Ừm, đúng là như vậy. Stechkin ra tay chuẩn xác, do Stephen mặc chiếc áo này nên mới lọt qua được mắt của Stechkin. Điều này đã chứng minh cho những gì mà Stephen kể lại, anh ta đã đề phòng Stechkin từ trước đó rất

Gô lâu. Cuối cùng, hành động mà Stephen ôm Stechkin lao xuống cõi chết càng khiến Síchkin không thể ngờ tới, bởi Stechkin không thể ngờ rằng, Stephen vẫn chưa chết”, Hàn Giang giải thích xong, lại chỉ vào đôi tay của Stephen nói: “Mọi người nhìn chỗ này đi!”

Lúc này Đường Phong mới phát hiện Stephen vẫn đang trong tư thế ôm chặt lấy StechkinM null không khỏi thốt lên: “Xem bộ dạng của Stephen, như anh ta chết cũng không chịu buông tay!”

“Đúng! Nếu như Stephen và Stechkin cùng nhảy xuống, Stephen lại ôm chặt lấy Stechkin thì đáng lẽ ra thi thể của cả hai phải ở cùng nhau mới đúng!”, Hàn Giang nói.

“Đúng vậy!”, Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi mà cũng không lần ra được manh mối, rốt cuộc, anh nói với Hàn Giang: “Hãy lục soát hết khu vực này đã rồi tính tiếp!”.

Hàn Giang cũng đành phải đẩy thi thể của Stephen lại, đánh dấu, sau đó tiếp tục lục soát khu vực còn lại theo như kế hoạch ban đầu.

7

Càng xuống dưới vực núi, đường càng khó đi. Đường Phong và Yelena bước thấp bước cao xuyên qua bụi cỏ dại và lau sậy um tùm, rậm rạp, mà còn không được bỏ qua bất cứ một địa điểm khả nghi nào. Gai góc mấy lần đâm vào người Đường Phong. Đột nhiên, Yelena đi đằng trước bỗng bị thụt chân, ngã sõng soài ra đám cỏ dại và lau sậy.

Đường Phong thấy vậy liền vội vàng tới đỡ Yelena. Thấy cô chỉ bị xây xước nhẹ, anh liền trêu ghẹo: “Cô j không được để xảy ra chuyện gì đâu đấy, không thì tôi lại chẳng biết ăn nói thế nào với Hàn Giang!”

“Đừng có trêu tôi nữa, hình như ban nãy tôi bị cái gì vướng vào chân thì phải.”

Đường Phong phát hiện thấy giày của Yelena mắc vào một sợi dây, mắt anh sáng lên, đây không phải là sợi dây trên chiếc ba lô của Stechkin sao? Đường Phong nhanh chóng tìm thấy chiếc ba lô đó trong bụi cỏ.

Yelena vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ reo lên: “Ba lô của Stechkin!”

Hai người vội vàng mở ba lô của Stechkin ra, vài miếng ngọc vụn nát xuất hiện trước mắt họ, Đường Phong vừa nhìn đã nhận ra ngay đây chính là mảnh vụn của ba miếng ngọc bội. Tiếp tục lật ba lô ra thì cảnh tượng mà Đường Phong không muốn trông thấy đã hiện lên rồi, anh lại tìm thấy mấy miếng ngọc vỡ. “Chết rồi, mấy miếng ngọc bội vỡ vụn thế này thì chắc chắn kệ tranh ngọc cũng khó mà còn nguyên vẹn được!”, anh không khỏi lo lắng.

Đường Phong nhận ngay ra, những miếng ngọc vỡ dóc ra được từ đáy ba lô, chính là kệ tranh ngọc mà anh phát hiện thấy trong giếng vàng: “Toi rồi, quả nhiên đã vỡ vụn rồi!”

Đúng lúc Đường Phong hồn xiêu phách lạc thì Yelena đột nhiên phát hiện ra trong ba lô vẫn còn một chiếc hộp gỗ: “Này, sao ở đây lại có một cái hộp vậy?”

Đường Phong giật mình. Anh cũng nhìn thấy chiếc hộp đó, mở ra xem, hóa ra lại là một kệ tranh ngọc, một kệ I tranh ngọc đã bị nứt gãy thành mười mấy mảnh.

“Sao... sao lại mọc đầu ra thêm một kệ tranh ngọc , thế này?”, Yelena không hiểu.

“Đây chắc là kệ tranh ngọc mà mấy đời gia tộc nhà Stephen để lại, đáng tiếc cũng bị vỡ vụn rồi!”, Đường Phong lập tức nghĩ tới Mã Xướng Quốc, cha của Stephen.

“Đây là một phát hiện bất ngờ. Cả bốn kệ tranh ngọc chúng ta đều tìm thấy rồi, chỉ... chỉ có điều... vỡ mất hai tấm!”, Yelena nuối tiếc nói.

“Tìm thêm xem, ba lô của Stechkin tìm thấy rồi, thi thể của hắn chắc cũng quanh đây thôi!”, Đường Phong nhìn xung quanh.

Yelena nghe Đường Phong nói vậy, theo phản xạ liền rút súng ra. “Stechkin bị rơi xuống thành đồng thệ nát rồi, cô còn sợ cái gì?”, Đường Phong thấy Yelena hơi nhạy cảm quá đà.

“Đừng lơ là cảnh giác, Stechkin có thể thoát ra được khỏi nhà tù Bonika thì chắc chắn không phải loại người đơn giản đâu!”, Yelena cảnh cáo Đường Phong.

Lời cảnh báo của Yelena khiến Đường Phong lại nhớ tới cảnh tượng mình bị bất ngờ tấn công trong bụi cỏ lúc trên đỉnh núi. Một ông già trông gầy yếu vậy mà khỏe kinh người, đó là một năng lượng không thể kháng cự... Đường Phong nghĩ tới đây cũng rút súng ra.

Đường Phong và Yelena thận trọng lục soát một lượt xung quanh, nhưng không thấy thi thể của Stechkin. Yelena nhìn đồng hồ, sắp tới giờ hẹn Hàn Giang nên đành phải xách ba lô của Stechkin tới nơi hẹn gặp mặt với Hàn Giang.

Trên tay Hàn Giang cũng đang cầm một chiếc túi. “Chiếc túi đựng dù của Stechkin?!", Đường Phong nhận ngay ra chiếc túi trong tay Hàn Giang.

“Tôi vừa phát hiện ở đằng kia, còn chưa kịp mở ra!", Hàn Giang nói.

“vẫn chưa mở ra? Như vậy cũng tức là chiếc dù của Stechkin vẫn chưa bật, vậy thì hẳn chết chắc rồi!", Đường Phong vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Hàn Giang trầm ngâm một hồi, nói: “Từ chiếc túi chưa được mở ra này suy đoán, thì chắc là như vậy, nhưng xác của Stechkin đâu? Chúng ta đã tìm khắp cả năm khu vực, phát hiện thấy xác Stephen ở đây, chiếc túi đựng dù và ba lô của Stechkin, kệ tranh ngọc cũng tìm thấy rồi nhưng vẫn chưa thấy xác của Stechkin đâu cả”.

“Có khi nào xác Stechkin rơi xuống khu vực khác không? Dù gì thì xác của Stephen và cả hai cái túi cũng văng đi mấy nơi, đâu có ở cùng một chỗ, rất có thể xác của Stechkin cũng rơi xuống chỗ nào đó cách đây khá xa!", Yelena suy đoán.

Hàn Giang nhìn lên trời rồi nói: “Chúng ta tìm kiếm thêm lần nữa, nếu như vẫn không tìm thấy thì quay về đợi tin tức của hội Triệu Vĩnh.”

Vậy là ba người chia thành các ngả tìm kiếm lại một lượt từ vách núi ra bên ngoài. Sau mấy tiếng đồng hồ, khi Hàn Giang, Đường Phong và Yelena gặp lại nhau, họ vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Ba người thất vọng quay trở lại dưới chân núi dựng

tạm lều trại, họ chờ đợi tin tức từ Triệu Vĩnh đang tìm li.....

kiếm ở những khu vực khác. Màn đêm buông xuống, từng tốp người lần lượt kéo nhau về báo cáo, bốn khu vực đều chẳng phát hiện thấy gì, chỉ còn lại khu vực thứ sáu nơi ị Triệu Vĩnh đích thân tìm kiếm. Khu vực này nằm giáp ranh

với khu vực thứ năm, và được Hàn Giang cho rằng đây ị/ chính là nơi có khả năng phát hiện ra được điều gì đó nhất

Đến bữa tối, Triệu Vĩnh đem theo ba lính đặc công quay trở về, thất vọng báo cáo với Hàn Giang: “Tôi đã lục soát ba lần, nhưng cũng không có bất cứ phát hiện có giá trị nào.”

Hàn Giang vừa nghe thấy vậy đã thất vọng đổ người ra ghế. Lẽ nào Stechkin bốc hơi rồi sao? Người sống không thấy đâu, người chết cũng không thấy xác?! “Không! Không thể như vậy!", Hàn Giang đột nhiên bật lên khỏi ghế.

“Quả... quả thực chẳng phát hiện được gì!", Triệu Vĩnh bị tiếng hét của Hàn Giang làm cho giật bản

Hàn Giang hất hất tay, ra hiệu cho Triệu Vĩnh đi ra, nhưng chưa kịp đợi Triệu Vĩnh ra ngoài, Hàn Giang đã lại gọi giật anh lại: “Buổi đêm tăng cường cảnh giới. Sáng sớm ngày mai cho quân tản ra, tiếp tục lục soát, tổ chức cho những đặc công giỏi leo lên vách núi tìm kiếm!”

Triệu Vĩnh vừa nghe thấy vậy đã chóng cả mặt, nhưng lại không dám cãi lại lệnh của Hàn Giang, nhất thời không biết phải làm thế nào. Lúc này, Đường Phong bỗng rầu rĩ nói: “Tôi nghĩ không phải tìm kiếm nữa đâu!”

“Tại sao?", Hàn Giang, Triệu Vĩnh, Yelena đều nhìn Đường Phong.

“Stechkin còn sống hay đã chết đều không quan trọng nữa rồi... Mọi người hãy nhìn cái này...", Đường Phong nói tới đây thì quay nhìn mọi người. Khi tất cả quay lại thì thấy Đường Phong đã ghép hai kệ tranh ngọc vỡ vụn lại. Đường Phong chỉ vào kệ tranh ngọc, bắt đầu nói: “Hai kệ tranh ngọc này một kệ thì vỡ thành 18 mảnh, một kệ thì thành 13 mảnh, nhưng đều không thiếu sót, ghép lại vẫn có thể sử dụng”.

Hàn Giang chăm chú quan sát một lượt, sau đó gật gù, miệng lẩm bẩm: “Tiếp theo phải trông cậy vào hiểu biết của giáo sư La rồi.”

71. Chương 21

Chương 21

Người sống sót thứ 4.

Đội thám hiểu xảy ra chuyện, chính phủ hai nước Trung Quốc — Liên Xô đều áp dụng phương pháp giải quyết trong hòa bình. Tuy vậy, chính phủ hai nước cũng đều đã mất hết hứng thú với việc tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành, về phía Liên Xô, Makarov bị gọi vào KGB, Makarov thì được KGB bí mật bảo hộ nghiêm ngặt, kẻ tranh ngọc được cất giữ, hồ sơ và các tài liệu liên quan thì bị tiêu hủy. Vậy phía Trung Quốc thì sao?

1

Triệu Vĩnh lại đưa người đi tìm kiếm thêm một ngày, vẫn không phát hiện thấy thi thể của Stechkin. Hàn Giang quyết định không lãng phí thời gian thêm nữa, để Triệu Vĩnh và một số nhân lực dẫn theo ở lại, còn mình cùng Đường Phong, Yelena, Makarov và Từ Nhân Vũ quay về tổng bộ.

Hàn Giang căn cứ vào manh mối mới, để phân công lại nhiệm vụ, giao hai kẻ tranh ngọc bị vỡ cho giáo sư La.

Đối diện với hai kẻ tranh ngọc bị vỡ vụn thành hơn chục

mảnh này, giáo sư La cũng không khỏi chau mày. Mãi lâu sau, giáo sư La mới nói với Hàn Giang: “Tôi chỉ có thể thử xem có thể ghép hai kẻ tranh ngọc này lại không, sau đó mới giải nghĩa những văn tự trên đó và tầm bản đồ phía sau.”

“Vậy thì phiền bác quá! Bác hãy cố gắng phục chế lại hai kẻ tranh ngọc này trong khả năng lớn nhất!”, Hàn Giang khẩn cầu.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức. May mà những mảnh vỡ vẫn còn đủ nên vẫn có thể phục chế được, nhưng kết quả sau đó thế nào, thì tôi cũng không dám khẳng định!”, giáo sư La từ trước tới nay làm việc rất cẩn trọng, những việc nào không chắc chắn, ông đều không hứa hẹn trước. Nhưng Hàn Giang và Đường Phong cũng biết, giáo sư La đã nói đến như vậy rồi, thì xem ra ông cũng khá tự tin.

Hàn Giang quay sang Yelena và Makarov, nói: “Yelena, sau khi hai người về nước, anh hi vọng hai người có thể kiểm tra đến cùng hồ sơ của Branch, Stechkin và Brainin.”

“Bây giờ anh đang giao việc cho bọn em, giống như sếp của bọn em ấy nhỉ. Anh phải biết rằng ở chỗ em, đến Ilyushin cũng phải ngoan ngoãn nghe theo lời em đấy!”, Yelena nổi cáu.

“Đâu có, anh sao dám giao nhiệm vụ cho em, đây chẳng phải là anh đang thương lượng, để mong em giúp đỡ đó sao?”, Hàn Giang liền vội vàng đổi mặt tươi cười hơn hờ chưa từng thấy, khiến Đường Phong suýt thì bật cười.

“Nói vậy còn tạm tạm. Em nói cho anh biết, trước đây em đã từng kiểm tra qua hồ sơ của Stechkin và Brainin rồi, chẳng có gì sai lệch so với tình hình mà em nắm được, nếu đối chiếu với hồ sơ thì không thấy họ che giấu chuyện gì cả!”, Yelena nói.

“Vậy thì kiểm tra Branch xem sao!”, mắt Hàn Giang đảo qua đảo lại như ngẫm nghĩ, rồi nói tiếp: “Còn... còn cả cái gã Shchedrin nữa, lão Mã, bác thử đi hỏi ông ấy xem, gọi cho ông ấy nhớ lại chuyện trước đây, đặc biệt là chuyện bạo động ở căn cứ Tiền Tiến trước đây, cháu cảm thấy điều này rất quan trọng.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Bao nhiêu là việc cho thấy vấn đề mà hiện giờ chúng ta đang đối diện, chắc có liên quan tới tổ chức bí ẩn và căn cứ Tiền Tiến năm nào!”, Makarov chần chờ một lúc rồi than thở: “Nhớ lại đúng thật là xấu hổ, năm đó tôi còn là người phụ trách căn cứ Tiền Tiến.”

“Còn cả cái gã White nữa, Shchedrin đã nhắc tới cái gã White người Mỹ đó, rất khả nghi. Sau này Stephen cũng gặp phải một người Mỹ tên là Whitel!”, Hàn Giang dặn dò Makarov.

“White?!”, Makarov lắc lắc đầu, “Nhưng sợ rằng Shchedrin cũng chẳng biết được bao nhiêu, lần trước ông ta cũng từng nói rằng sau này không tiếp xúc với Stechkin nữa, White cũng mất tích.”

“Bất luận thế nào bác cũng phải cố hỏi ông ấy bằng được!”, Hàn Giang dặn dò.

“Được rồi! Hàn, khỏi cần anh phải dặn bọn em từng li từng tí như thế, đừng quên bọn em cũng là đặc công. Em còn phải điều tra về báo cáo tử thi cuối cùng của Brainin, còn phải tìm hiểu tình hình của Stechkin tại Bonika. Tóm lại, những gì anh nghĩ tới, chắc chắn em đã nghĩ ra trước cả anh!”, Yelena đầy vẻ tự tin.

Hàn Giang bối rối, cười cười: “Anh thích vẻ tự tin này của em. Nghe em nói vậy thì anh cũng yên tâm rồi.”

2

Tiến Yelena và Makarov xong xuôi, Đường Phong và Hàn Giang vẫn không có phút nào được rảnh rang. Điện thoại của cảnh sát Kim từ đội cảnh sát hình sự gọi tới: “Hàn à, anh chạy đi đâu đấy? Mấy hôm nay gọi mãi cho anh mà chẳng có ai nghe máy!”

“Anh Kim à, mấy hôm trước tôi đi thực thi nhiệm vụ đặc biệt.”

“Nhiệm vụ đặc biệt? Vậy thì tôi không hỏi nữa.”

“Sao? Vụ án của giáo sư Trần có gì tiến triển không?”

“Tiến triển? Cũng chẳng coi là tiến triển được, báo cáo khám nghiệm tử thi của Trần Tử Kiến có rồi!”

“Được, hai mươi phút sau gặp”, Hàn Giang nghe điện thoại xong liền đánh mạnh vô lăng, quay đầu xe lao vun vút về phía hướng trụ sở đội cảnh sát hình sự.

Hai mươi phút sau, Đường Phong và Hàn Giang đã tới chỗ đội cảnh sát hình sự. Cảnh sát Kim lấy báo cáo khám nghiệm tử thi của giáo sư Trần Tử Kiến ra, do dự một hồi mới nói: “Kết luận khám nghiệm tử thi vốn không có gì phức tạp, ban nãy lẽ ra tôi có thể nói luôn với anh qua điện thoại. Chỉ là..

3

“Anh Kim, anh cũng biết áp a áp ứng từ lúc nào vậy?”

“Chỉ là kết luận về cái chết của Trần Tử Kiến khiến tôi thấy có chút khó hiểu, bởi vậy mới mời anh tới đây”, cảnh sát Kim giải thích.

“Khó hiểu? Không phải lần trước nói rằng là do Trần Tử Kiến tự sát sao? Sao rồi, bây giờ lại chuyển thành bị giết ư?”, Hàn Giang hỏi lại.

“Không! Không! Không phải ý đấy. Tới hiện giờ Trần Tử Kiến tự sát hay là bị giết vẫn chưa có kết luận cuối cùng. Bởi vậy, vụ án này đến nay vẫn chưa kết thúc, bản thân tôi vẫn nghiêng về khả năng tự sát!”, cảnh sát Kim nhìn Hàn Giang, rồi lại nhìn sang Đường Phong, giải thích thêm: “Tôi nói khó hiểu là vì thực ra từ lần trước tại hiện trường đã nói với các anh rồi, tư thế chết kì dị của Trần Tử Kiến cứ ám ảnh tôi mãi. Báo cáo khám nghiệm tử thi lại chỉ rõ: Trần Tử Kiến do chịu sự hoảng loạn khủng khiếp từ bên ngoài đã dẫn đến đứt mạch máu não mà chết.”

“Đúng là vì hoảng sợ quá mà chết ư?”, Đường Phong ngạc nhiên, “Nhưng Tiểu Lô, trợ lý của Trần Tử Kiến nói rằng giáo sư Trần vốn không có bệnh tật gì về tim mạch và huyết áp cả.”

“Đây chính là điều khiến người ta không sao giải thích được. Sau đó chúng tôi đã điều tra hồ sơ bệnh án và hồ sơ khám sức khỏe của Trần Tử Kiến, đúng là ông ấy không có bệnh tật gì về tim mạch và huyết áp. Người không có tiền sử bệnh tim mạch hay huyết áp, thì sao lại dễ dàng bị khủng hoảng mà chết như vậy được? Điều này không thể giải thích nổi! Tôi làm cảnh sát hình sự được nửa đời rồi, nếu nói là có người từng chết vì sợ hãi thì cũng có, nhưng hầu hết họ đều có tiền sử bệnh tim hay huyết áp. Vụ án của Trần Tử Kiến, đúng là lần đầu tiên tôi thấy, thật quá kì lạ! Tư thế chết càng kì quái!...”, cảnh sát Kim lẩm bẩm.

3

Hàn Giang và Đường Phong nghe cảnh sát Kim trao đổi xong thì cũng đã đến buổi trưa. Hai người đi ra khỏi đội cảnh sát hình sự, Hàn Giang hỏi Đường Phong: “Sao rồi? Có thu hoạch được gì không?”

“Tôi lại muốn tới phòng thí nghiệm của giáo sư Trần lần nữa xem sao!”, Đường Phong bỗng nói.

“Sao, cậu lại nghĩ ra cái gì à?”, Hàn Giang hỏi lại.

“Tôi luôn cảm thấy trong vụ án của giáo sư Trần chắc chắn chúng ta đã bỏ sót điều gì đó...”, Đường Phong tự lẩm bẩm.

“Cậu vẫn nghi ngờ giáo sư Trần bị giết?”

“Tôi đó xem trước đã!”

Chẳng mấy chốc, hai người đã tới phòng thí nghiệm của giáo sư Trần. Đúng buổi trưa nên trong tòa nhà vắng hoe. Trước khi tới, Đường Phong và Hàn Giang cũng không thông báo cho Tiểu Lô, vì cả hai người đã thông thạo đường đi ở đây. Chiếc thang máy già cỗi vẫn kêu cọt két, trong hành lang không bật đèn, tuy là ban ngày nhưng vẫn khiến người ta không khỏi cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Đường Phong thấy cửa phòng thí nghiệm khép hờ nên khẽ gõ vài cái, không ai mở cửa. Vậy là Hàn Giang không đợi Đường Phong gõ tiếp, anh đẩy thẳng cửa đi vào, Đường Phong thấy vậy cũng vội vàng đi theo. Tiểu Lô không ở đây, hai người đi vào gian phòng bên trong, chỉ thấy Tiểu Lô đang quay lưng về phía họ, mắt chăm chú nhìn lên màn hình máy tính. Hàn Giang gõ gõ cửa, Tiểu Lô nghe thấy tiếng động liền quay ngoắt người lại, nhìn thấy Đường Phong và Hàn Giang thì liền vội vàng đóng ngay file văn bản đang đọc lại, sau đó lại thao tác trên máy tính một lúc rồi mới đứng dậy đón tiếp Đường Phong và Hàn Giang.

Những hành động hấp tấp của Tiểu Lô không thể lọt qua được mắt của Đường Phong và Hàn Giang. Hỏi han vài ba câu, Đường Phong liếc mắt ra hiệu với Hàn Giang. Hàn Giang hiểu ý, nói với Tiểu Lô: “Chúng tôi muốn được xem bức tượng phần đầu mà giáo sư Trần làm.”

“Phần đầu? Bức tượng đó không phải đã hỏng rồi sao?”, Tiểu Lô hỏi lại.

“Hỏng rồi cũng xem.”

Tiểu Lô hình như không thoải mái lắm, nhưng không dám từ chối Hàn Giang, đành phải dẫn Hàn Giang đi lấy bức tượng hình đầu người trong két sắt. Đường Phong không đi theo, anh thấy Tiểu Lô ra ngoài liền vội vàng tới bên máy tính của cậu ta. Tuy Tiểu Lô đã tắt file văn bản vừa đọc đi nhưng vẫn để lại dấu vết trống “Văn bản gần đây nhất của tôi”. Đường Phong phát hiện ra những văn bản mới mở gần đây có bốn cái, ba cái phía dưới đều là văn bản về y học và nhân loại học, nhưng tiêu đề của văn bản trên cùng là: “Nghiên cứu lời nguyên Tây Hạ (lấy “Quỷ đoạn bách tự yếu quyết” làm ví dụ)”.

Đường Phong bỗng giật thót tim, anh đang định mở văn bản đó ra để đọc thì bên ngoài cửa đã vọng lại giọng Hàn Giang. Đường Phong đành đứng phắt dậy chạy tới bên cửa sổ, giả vờ như đang nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài.

Phần đầu pho tượng khuôn mặt phụ nữ bị gọt mất nửa mặt lần nữa hiện lên trước mắt Đường Phong. Đường Phong nhìn đầu pho tượng, im lặng hồi lâu, rốt cuộc, anh quay lại nói với Tiểu Lô: “Tôi muốn đem bức tượng này đi, có được không?”

Tiểu Lô mím môi: “Tùy các anh, dù sao bức tượng này cũng không dùng đến nữa.”

Đường Phong ôm lấy bức tượng Phật rồi cùng Hàn Giang rời khỏi phòng thí nghiệm. Ra khỏi tòa nhà, lên xe Hàn Giang, Đường Phong lập tức nói ra phát hiện mới của mình: “Tôi đã phát hiện thấy một file văn bản trong máy tính của Tiểu Lô: “Nghiên cứu lời nguyên Tây Hạ (lấy “Quỷ đoạn bách tự yếu quyết” làm ví dụ)”, hơn nữa thứ ban nãy anh ta tập trung tinh thần đọc chính là cái này.”

“Như vậy nói lên điều gì?”

“Từ tiêu đề đã cho thấy đây là một bài luận văn. Nhưng đây không phải là chuyên ngành của Tiểu Lô, đó là thứ mà tôi nghiên cứu mới đúng, nhưng Tiểu Lô lại tìm đọc là sao nhỉ?”

“Có lẽ hiện giờ người ta hứng thú với văn hóa Tây Hạ, thích thì xem thôi.”

“Thích thì xem? Vậy tại sao lúc nhìn thấy chúng ta anh ta lại căng thẳng như vậy, lại còn vội vàng đóng ngay file lại? Hơn nữa, bài luận văn đó rất kì lạ: “Nghiên cứu lời nguyên Tây Hạ (lấy ‘Quỷ đoạn bách tự yếu quyết’ làm ví dụ)”?! Hiện giờ trong lĩnh vực nghiên cứu Tây Hạ, tôi cũng được coi là bán chuyên gia,

nhưng vẫn chưa từng đọc qua bài luận văn này và cũng chưa từng nghe thấy ‘Quý đoạn bách tự yếu quyết’ bao giờ.”

“Vậy chắc kiến thức của anh còn thiếu! Khả khả!”, Hàn Giang trêu ghẹo.

“Kiến thức của tôi còn thiếu? Được, cứ cho là vậy đi. Nhưng tôi vẫn thấy Tiểu Lô có vấn đề, anh phải coi trọng manh mối phía giáo sư Trần.”

“Được rồi, chúng ta còn có manh mối quan trọng hơn, chắc hôm nay Triệu Vĩnh về đây!”. Hàn Giang nói tới đây liền tăng tốc.

4

Về tới tổng bộ thì thấy Triệu Vĩnh đã rầu rĩ quay về.

“vẫn chưa tìm thấy thi thể của Stechkin phải không?”, Hàn Giang thấy bộ dạng Triệu Vĩnh như vậy là biết ngay.

Triệu Vĩnh thất vọng, lắc đầu nói: “Không thấy, chúng tôi đã tìm kiếm khắp khu vực đó nhưng vẫn không tìm thấy xác Stechkin đâu.”

“Gã này bốc hơi ư?”, Hàn Giang thất vọng tới cực điểm, liền ra lệnh: “Cậu tiếp tục tìm kiếm, có manh mối gì lập tức thông báo cho tôi”.

Triệu Vĩnh đành miễn cưỡng nhận lệnh đi ra, còn Đường Phong lại đang ngầy người trước máy tính của Hàn Giang, tất cả máy tính trong tổng bộ đều không nối mạng với bên ngoài, chỉ có mỗi máy tính của Hàn Giang là làm được điều đó.

Hàn Giang vỗ vỗ Đường Phong, hỏi: “Xem gì thế?”

Đường Phong đang tìm kiếm trên mạng tiêu đề của bài luận văn, mà anh nhìn thấy trong máy tính của Tiểu Lô, nhưng trên mạng chẳng có gì cả. Đường Phong lại tìm kiếm riêng tiêu đề: “Quý đoạn bách tự yếu quyết”, kết quả tìm kiếm lên tới vài trăm nghìn, nhưng khi anh đọc lướt qua thì phát hiện thấy đều là những tin tức không liên quan.

Điều này khiến Đường Phong càng thêm nghi hoặc: “Bài luận văn đó của Tiểu Lô ở đâu ra nhỉ?”

“Không phải do cậu ta tự viết chứ?”, Hàn Giang cười nói.

“Cậu ta? Cậu ta có khả năng đó sao?”, Đường Phong chìm trong nghi hoặc.

“Được rồi, chúng ta sẽ sắp xếp lại toàn bộ vấn đề từ

I đầu tới cuối!”, Hàn Giang chuyển chủ đề.

“Toàn bộ sự việc? Cuộc bán đấu giá?”, bây giờ cứ nhắc tới cuộc bán đấu giá đó là Đường Phong cảm thấy đau đầu.

“Không! Lần này chúng ta bắt đầu từ kệ tranh ngọc, bắt đầu từ kệ tranh ngọc cổ được từ gia đình của Stephen!”, Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Gia đình của Stephen?”

“Đúng! Hai hôm nay tôi đã suy ngẫm lại một lượt, toàn bộ sự việc xem ra dường như là bắt đầu từ cuộc bán đấu giá đó, nhưng thực ra thì nó đã bắt đầu từ cách đây mấy chục năm rồi, bắt đầu kể từ khi Hắc Lạt ma lấy được kệ tranh ngọc của Đôn Hoàng”. Hàn Giang vừa nói vừa lấy ra một tờ giấy, viết lên đó bốn địa danh núi Hạ Lan, Đôn Hoàng, tuyết sơn A Ni Mã Khanh và Hắc Thủy Thành, theo các hướng Đông, Tây, Nam, Bắc rồi nói tiếp: “Bốn kệ tranh ngọc được cất tại bốn địa điểm khác nhau. Hiện giờ chúng ta đã biết rằng, mấy trăm năm nay, hai kệ tranh ngọc tại núi Hạ Lan và tuyết sơn A Ni Mã Khanh, trước khi chúng ta tới, đã chẳng có ai đụng đến. Hai kệ tranh ngọc ở Đôn Hoàng và Hắc Thủy Thành thì từ đầu thế kỷ trước đã không còn ở nguyên vị nữa rồi.”

“ừm, tấm ở Hắc Thủy Thành là do Kozlov phát hiện ra, còn tấm ở Đôn Hoàng thì không biết do ai phát hiện ra, nhưng cuối cùng đã bị Hắc Lạt ma đoạt được.”

“Hai ngày hôm nay tôi luôn nghĩ về hai kệ tranh ngọc đó. Cậu cho rằng tấm ở Hắc Thủy Thành được phát hiện thấy trước hay là tấm ở Đôn Hoàng?”, Hàn Giang bỗng đưa ra một câu hỏi kì lạ.

“Nếu xét theo thời gian hoạt động của hai nhân vật lịch sử này, thì chắc là kệ tranh ngọc tại Hắc Thủy Thành được Kozlov phát hiện vào năm 1909. Thời gian hoạt động chủ yếu của Hắc Lạt ma là vào thập niên 20 của thế kỷ trước, như vậy thì chắc là sau khi Kozlov phát hiện ra Hắc Thủy Thành; hơn nữa, rất có khả năng là sau khi Hắc Lạt ma nghe thấy Kozlov phát hiện ra kệ tranh ngọc, nên đã cố ý đi tìm và đã đoạt được kệ tranh ngọc kia.”

Hàn Giang nghe Đường Phong phân tích vậy liền ngẫm nghĩ, nói: “Cậu nói có lý, tôi vốn dĩ cũng nghĩ như vậy, nhưng có khả năng nào tình hình thực tế lại ngược lại không nhỉ?”

“Ngược lại?”, Đường Phong ngạc nhiên, “Ý anh là kệ tranh ngọc ở Đôn Hoàng đã được phát hiện thấy từ trước đó lâu rồi?”

“Sớm nhất cũng là trước thời Kozlov. Tôi còn nhớ trước đây, cậu từng kể với tôi rằng, Kozlov đã từng hai lần tới Hắc Thủy Thành thám hiểm vào năm 1908 và 1909.”

“Đúng vậy! Kozlov nhận lệnh của Hội địa lý hoàng gia phái tới Trung Quốc; vốn dĩ theo kế hoạch của ông ta thì chuyến khảo sát đó sẽ được thực hiện trong một vùng rộng lớn từ Mông cổ tới Tứ Xuyên, Vân Nam. Lần đầu tiên, cũng tức là năm 1908, lần đầu tìm thấy Hắc Thủy

Cô’ Thành, cũng chẳng có phát hiện gì đáng nói. Ông ta cho rằng đó chẳng qua chỉ là thành phố nhỏ bị bỏ hoang, nên tiếp tục tiến quân về mục tiêu cuối cùng của mình là vùng Tứ Xuyên, Vân Nam. Nhưng khi Kozlov đi tới Thanh Hải, thì Hội địa lý điện báo cho ông rằng: một số văn vật phát hiện được tại Hắc Thủy Thành rất có giá trị, bảo ông phải lập tức quay trở lại Hắc Thủy Thành, tiếp tục khai quật. Vậy là mới có cuộc khai quật lần thứ hai của Kozlov tại Hắc Thủy Thành vào năm 1909. Cũng trong chính lần khai quật này, Kozlov đã có phát hiện gây chấn động trong đại Phật tháp bên ngoài Hắc Thủy Thành.

“Theo cậu thì nguyên nhân nào đã thôi thúc Kozlov từ Thanh Hải vòng trở lại Hắc Thủy Thành, rồi tiếp tục khai quật?”, Hàn Giang hỏi.

“Theo như nhận thức từ xưa, từ một vài văn vật mà lần đầu tiên Kozlov phát hiện trong Hắc Thủy Thành rồi vận chuyển về Saint Petersburg, thì trong số những văn vật đó, nhà Hán học nổi tiếng người Nga, Ivanovich Ivanov, đã phát hiện ra một loại văn tự cổ mà ông chưa từng thấy. Đó chính là chữ Tây Hạ mà chúng ta biết tới ngày nay. Chính phát hiện này đã gây được sự chú ý của Hội địa lý, nên họ đã lệnh cho Kozlov quay trở lại Hắc Thủy Thành.”

“Có khi nào là kệ tranh ngọc không?”

“Kệ tranh ngọc? Ý anh là Kozlov đã nghe nói về bí mật của kệ tranh ngọc, nên mới quay trở lại Hắc Thủy Thành?”, Đường Phong như him trong suy tư.

“Tại sao tôi lại có suy nghĩ kì lạ như vậy? Cậu nghĩ mà xem, Hắc Lạt ma là người ít học, ông ta không thể nào hiểu được những chữ trên kệ tranh ngọc, thậm chí đến lịch sử của Tây Hạ, ông ta cũng không biết. Vậy thì làm sao ông ta lại biết được mọi chuyện, biết được bí mật của kệ tranh ngọc?”

Mắt Đường Phong bỗng sáng lên: “Ý anh là trong đội quân đó có một cao nhân?”

“Chắc chắn là vậy, nếu không thì kể cả Hắc Lạt ma có đoạt được kệ tranh ngọc đi chăng nữa, thì cũng không thể biết được bí mật của nó.”

“Cao nhân?”, Đường Phong ngẫm nghĩ, “Trước đây tôi cũng nghĩ tới điều này, nhưng tôi cho rằng cao nhân đó chính là Mã Viễn, ông nội của Stephen.”

“Mã Viễn? Ông ấy là người thông thạo chữ nghĩa trong đội ngũ của Hắc Lạt ma. Nhưng cậu nghĩ lại xem, dựa vào năng lực của Mã Viễn thì có thể đọc được văn tự Tây Hạ trên kệ tranh ngọc không?”

“Lẽ nào bên cạnh Hắc Lạt ma và Mã Viễn vẫn còn một cao nhân khác?”, Hàn Giang nói vậy khiến Đường Phong thực sự mông lung.

Hàn Giang vẽ một vòng tròn đậm quanh hai chữ “Đôn Hoàng” trên giấy, sau đó viết chữ “X” lên đó, rồi bên cạnh chữ “X”, anh vẽ thêm một dấu hỏi và nói: “Chúng ta bắt đầu nói từ chữ ‘X’ này, sự tồn tại của cao nhân này có hai khả năng. Khả năng thứ nhất là, kệ tranh ngọc do chính ông ta phát hiện ra, sau đó vẽ một mục đích nào đó nên ông Ocjii ta đã hiến tặng kệ tranh ngọc cho Hắc Lạt ma. Nếu là như vậy thì kệ tranh ngọc ở Đôn Hoàng, rất có khả năng đã được vị ‘X’ này phát hiện ra trước khi Kozlov phát hiện thấy kệ tranh ngọc tại Hắc Thủy Thành. Dĩ nhiên, vẫn còn , một khả năng khác, đó là ‘X’ chỉ là một thuộc hạ của Hắc Lạt ma, phục vụ cho Hắc Lạt ma giống như Mã Viễn vậy, sau cùng cũng tham gia vào vụ sát hại Hắc Lạt ma tại chùa Hắc Thứu. Nhưng theo tôi, thì tôi lại nghiêng về khả năng ‘X’ chính là người phát hiện ra trước, bởi vì tôi cho rằng năng lực của ‘X’ vượt xa Hắc Lạt ma và Mã Viễn.”

“Suy đoán của anh khiến người khác phải kinh ngạc đấy, nhưng tôi vẫn chưa đồng ý với suy đoán này, bởi thật sự có cao nhân ‘X’ này tồn tại hay không? Biết đâu Mã Viễn cũng biết chữ Tây Hạ thì sao?”, Đường Phong lắc đầu, không chịu dễ dàng đồng ý với suy đoán của Hàn Giang.

“Mã Viễn biết chữ Tây Hạ ư?”, Hàn Giang lắc đầu, “Không thể! Cậu đã từng nói rằng, người giải mã được chữ Tây Hạ sớm nhất thời cận đại là nhà Hán học người Nga Ivanovich Ivanov, ông ta đã căn cứ vào những văn bản mà Kozlov đem về Saint Petersburg, thì mới giải mã được ý nghĩa các văn tự Tây Hạ. Sao cậu có thể tưởng tượng ra rằng: một gã tú tài biến chất như Mã Viễn lại có thể hiểu được văn tự Tây Hạ?”

“Vấn đề không phải nảy sinh rồi sao? Ivanovich Ivanov là học giả đầu tiên giải mã được văn tự Tây Hạ, hơn nữa, việc ông giải mã được văn tự Tây Hạ cũng là từ sau khi Kozlov phát hiện ra Hắc Thủy Thành. Giả dụ nếu thực sự có cao nhân ‘X’ này, thì lẽ nào ‘X’ còn lợi hại hơn ông ta? Có thể giải mã được văn tự Tây Hạ trước hoặc gần như cùng lúc với Ivanovich Ivanov, tôi khôn 2 tin!”, Đường Phong lắc đầu lia lịa.

“Điều này...”, sự phản bác của Đường Phong khiến Hàn Giang cứng miệng. Hàn Giang ấp úng một hồi mới nói: “Đây quả thực là một vấn đề, nhưng tôi vẫn tin rằng có sự tồn tại của ‘X’. Đừng quên lời thề mà cậu và lão Mã thấy trên thềm đá Hậu điện!”, Hàn Giang nhắc nhở Đường Phong.

“Lời thề trên thềm đá!”, tư duy của Đường Phong tức tốc quay trở lại huyền cung trong núi sâu âm u.

“Cậu từng nói với tôi rằng, phía dưới đoạn lời thề trên thềm đá chỉ còn lại tên của Mã Viễn, đáng lẽ phải còn tên của vài người nữa, nhưng đều bị ai đó cố ý xóa đi rồi!”

“Đúng vậy! Việc này tôi luôn cảm thấy kì lạ!”

“Cậu nói xem, việc đó là do ai làm? Ai có thể khắc tên lên xong lại xóa chúng đi? vốn dĩ đã ở trong thạch điện âm u hun hút rồi, chẳng có ai trông thấy, vậy tại sao vẫn phải xóa đi? Sợ bị phát hiện ư?”, giờ thì tới lượt Đường Phong bị hàng loạt những câu hỏi của Hàn Giang làm cho cứng họng. Hàn Giang nói tiếp: “Tôi nghĩ những chữ đó bị xóa đi không phải là vì sợ ai đó nhìn thấy, mà là... mà là những người đó đều chết rồi!”

“Chết rồi? Chỉ còn Mã Viễn sống sót?”

“Chính xác mà nói, thì là họ đều đã bị cái người sống sót đó giết chết!”

“Hả... ý anh là mấy người đó đều bị Mã Viễn giết chết?”, Đường Phong ngạc nhiên.

“Đây là giải thích hợp lý nhất. Theo như Stephen kể lại, thì vào những năm cuối thập niên 40 thế kỷ trước, Mã Viễn đã gặp nạn khi tới Thất sắc cẩu Hải tìm kiếm kệ tranh ngọc; còn theo phán đoán của anh thì hội Mã Viễn đã giết chết Hắc Lạt ma rồi khắc lời thề lên thềm đá vào khoảng cuối những năm 20, muộn nhất cũng không vượt

quá đầu những năm 30. Vậy thì ở giữa đã có khoảng chừng hơn chục năm. Vậy thử nghĩ một chút, hơn chục năm đó Mã Viễn đã làm gì?”

“Tìm kiếm kệ tranh ngọc, tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành!”

“Không sai. Trong quá trình này, những người khắc lời thề trên thềm đá, chắc chắn đã xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện, giống như chúng ta vậy. Bởi thế, tới cuối những năm 40, trước khi Mã Viễn rời khỏi chùa Hắc Thứu thì những người cùng lập lời thề với ông ta, lúc đó chắc đều đã không còn trên đời này nữa.”

“Cũng có nghĩa là trong mười mấy năm đó, những người từng khắc lời thề trên thềm đá đều đã chết cả rồi, bao gồm cả Mã Viễn?”

“ở đây lại xảy ra hai khả năng, từ những gì mà Đại Lạt ma ở Thất sắc cảm Hải kể về Mã Viễn, thì có thể nhận thấy: lúc đó Mã Viễn đã là thượng tá của Cục bảo mật, dưới trướng ông ta đã có cả một đám người, có thể coi là đủ lông đủ cánh. Bởi vậy, tôi đoán, rất có khả năng trong mười mấy năm đó, ông ta đã giết chết những người cùng thể với mình, rồi xóa hết tên của họ đi. Dĩ nhiên, vẫn còn có một khả năng khác là: trong ngần ấy năm, những người đó đã chết tự nhiên, hoặc gặp nạn trong quá trình tìm kiếm kệ tranh ngọc. Nhưng nếu như vậy thì lại không giải thích được việc: tại sao tên những người đó lại bị xóa đi!”, Hàn Giang nói một hồi về phán đoán của mình.

“Theo phán đoán của anh thì cao nhân bí ẩn ‘X’ đó, chắc cũng là một trong số những người thể trên vách đá!”

“Ừm, tôi nghĩ chắc là vậy. Hiện giờ, theo suy đoán của tôi, thì chúng ta có thể kết nối toàn bộ sự việc lại với nhau rồi!”, lúc này, một bức tranh hoàn chỉnh dường như đã xuất hiện trước mắt Hàn Giang.

6

Hàn Giang thấy Đường Phong vẫn chưa tin phán đoán của mình, nhưng cũng không giải thích thêm, mà vẫn tiếp tục miêu tả lại bức tranh đang được mở ra trước mắt mình: “Trước tiên, cao nhân ‘X’ này đã phát hiện ra kệ tranh ngọc tại Đôn Hoàng, rồi ông ta đã giải mã được chữ *Tây Hạ trên mặt kệ tranh ngọc, nhưng khổ nỗi, vì thân cô thế cô nên ông không có cách nào để tìm thấy những kệ tranh ngọc còn lại. Bởi vậy, rất có khả năng vào đầu năm 1909 tại Thanh Hải, ông đã kể cho Kozlov nghe một chút về kệ tranh ngọc. Bởi vì, căn cứ theo tình hình chúng ta nắm được trước đây, thì trên kệ tranh ngọc ở Đôn Hoàng chắc là có khắc địa điểm cất giấu kệ tranh ngọc tại Hắc Thủy Thành, điều này chúng ta có thể nhờ giáo sư La nhanh chóng giải mã ra.”

“Đúng! Điều này không cần giáo sư La giải thích, chúng ta cũng có thể suy đoán ra. Nhưng nếu chỉ dựa vào cái này mà suy đoán rằng: Kozlov biết Hắc Thủy Thành là theo ý kiến của cao nhân ‘X’ kia thì không ổn. Tôi đã đọc qua báo cáo của Kozlov viết sau khi về nước, trong đó không hề nhắc tới lý do liên quan tới việc được ‘X’ chỉ

điểm nên mới quay trở lại Hắc Thủy Thành!”, Đường Phong phản bác lại

Dĩ nhiên là Kozlov không thể nhắc tới cái người ‘X’ đó trong báo cáo rồi, vì ông ta muốn vơ hết công lao vào mình, còn ‘X’ chắc chắn cũng không muốn tên mình xuất hiện trong báo cáo của Kozlov, bởi vậy mà Kozlov hoàn toàn có thể giấu đi những điều đó trong báo cáo của mình.”

“Được rồi, cứ cho rằng anh suy đoán đúng đi, Kozlov đã nghe cao nhân ‘X’ đó chỉ điểm nên mới quay trở lại Hắc Thủy Thành, và cũng phát hiện ra kệ tranh ngọc ở đây, nhưng như vậy thì giúp ích gì cho cao nhân ‘X’? Ông ta cũng đâu có đoạt được kệ tranh ngọc!”

Câu hỏi của Đường Phong lại khiến Hàn Giang cứng họng. Hàn Giang trầm tư một hồi rồi nói: “Tôi nghĩ, khi ‘X’ nói với Kozlov, Hắc Thủy Thành có kệ tranh ngọc, thì chắc chắn giữa họ đã giao hẹn với nhau. ‘X’ vốn dĩ cũng có cơ hội đoạt được kệ tranh ngọc, nhưng rốt cuộc Kozlov đã phản bội lời giao hẹn, đem kệ tranh ngọc trở về Saint Petersburg.”

“Anh cứ tiếp tục vẽ ra đi!”, Đường Phong cảm thấy Hàn Giang đột nhiên trở thành một tiểu thuyết gia, bởi trí tưởng tượng vô cùng phong phú.

“Tùy cậu tin hay không, nhưng tôi sẽ nói hết những suy nghĩ của tôi, cậu nghe xong không biết chừng sẽ tin đấy. Tuy tôi vẫn chưa thể hoàn toàn xác định được tung tích của ‘X’, nhưng cao nhân ‘X’ lúc ẩn lúc hiện này, chắc chắn có tồn tại. Sau khi Kozlov khai quật trộm ở Hắc Thủy Thành, thì ‘X’ cũng bắt vô âm tín, nhưng khi Hắc Lạt ma quật khởi thì chắc chắn chính ông ta đã dâng tặng cho Hắc Lạt ma kệ tranh ngọc tại Đôn Hoàng. Vậy rõ ràng mục đích của ông ta là hi vọng có thể mượn thế lực của Hắc Lạt ma, để tìm được tất cả kệ tranh ngọc, tìm thấy Hạng Hải Mật Thành.”

“Sau đó ‘X’ và Mã Viễn đã cùng nhau giết chết Hắc Lạt ma, rồi lại cùng nhau đi tìm kiếm kệ tranh ngọc, tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành. Tôi nói thay anh nhé!”, Đường Phong cười nói.

“Đúng! Là như vậy. Cậu đừng cười, cậu có biết sau đó thế nào không?”

“Sau đó thế nào ư? Ông ta bị Mã Viễn hại chết! Là tôi nói theo suy đoán của anh đấy nhé!”, Đường Phong nói.

“Đây chỉ là một khả năng. Được rồi! Cứ cho rằng ‘X’ đã chết trước cuối những năm 40 của thế kỷ 20 đi, chúng ta tạm thời không nói tới ông ta nữa, nói tới Mã Viễn đi..

“Mã Viễn? Không phải Mã Viễn cũng đã chết trong hang động thác nước vào cuối những năm 40 thế kỷ 20 sao?”

“Ừm, chục năm sau đó, bề ngoài thì chẳng có chuyện gì liên quan tới kệ tranh ngọc xảy ra cả, mãi cho tới khi đội thám hiểm Trung - Liên mất tích bí ẩn!”

“Thực ra trong chục năm đó, thế sự đã âm thầm dậy sóng!”, Đường Phong nói.

“Đúng vậy, mười năm đó âm thầm dậy sóng. Nếu nói rằng sự tranh giành kệ tranh ngọc của Mã Viễn trước lúc chết là hiệp đầu, vậy thì sự mất tích của đội thám hiểm Trung - Liên chính là hiệp sau, giữa những năm đó có thể hiểu là giải lao giữa hai hiệp.”

“Ồ! Giải lao giữa hai hiệp, bây giờ tôi cảm thấy anh càng nói càng thú vị rồi đấy!”, Đường Phong bắt đầu tin vào những suy đoán của Hàn Giang.

“Vậy thì trong chục năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Hàn Giang tự hỏi rồi tự trả lời: “Hãy cứ bắt đầu nói từ hai kệ tranh ngọc đã được phát hiện thấy. Trước đây, chúng ta đã biết rằng, sau khi Kozlov mang kệ tranh ngọc về Saint Petersburg, thì kệ tranh ngọc đó đã được các học giả người Nga rất coi trọng, nhưng Ivanovich Ivanov đã chết trong trận ‘đại gột rửa’ của những năm 30, sau đó lại là chiến tranh Vệ quốc, nên việc liên quan đến kệ tranh ngọc chẳng còn ai quan tâm tới. Mãi cho tới đầu những năm 50, Misha và Menshikov đã phát hiện ra kệ tranh ngọc này trong cung điện Mùa đông, rồi sau đó đã có đội thám hiểm Trung - Liên cuối những năm 50. Đây là manh mối phía nước Nga.

Tiếp tục nói về kệ tranh ngọc trên tay Mã Viễn; lần này rốt cuộc chúng ta cũng đã có được chút tin tức của gia tộc họ tò Stephen. Theo những gì Stephen nói, thì năm đó Mã Viễn đã gặp nạn trong hang động ở thác nước tại Thất Sắc Cẩm Hải, cha của Stephen, cũng chính là Mã Xướng Quốc, và một người nữa đã chạy thoát. Điều này phù hợp với những gì chúng ta thấy trong thác nước; bởi vậy tôi cho rằng những gì Stephen nói đều là thật. Sau đó, Mã Xướng Quốc với thân phận là đặc vụ của Cục bảo mật đã làm gì? Sau khi Quốc dân Đảng bị đánh bại phải rút khỏi đại lục, ông ta đã không tới Đài Loan mà chủ động yêu cầu được mai phục tại đại lục. Đây là một hành động không thể lý giải vào thời điểm đó, chỉ chắc chắn là ông ta có mục đích của mình, rõ ràng mục đích này là vì kệ tranh ngọc.”

“Ừm, chỉ có thể giải thích như vậy, những người này đều bị kệ tranh ngọc hấp mất hồn rồi!”

“Stephen không nói cụ thể trong những năm mai phục ở đại lục, cha anh ta đã làm những gì, và rồi đại lục năm nào, nhưng tôi đoán rằng: rất có khả năng Mã Xướng Quốc có liên quan tới việc đội thám hiểm mất tích!”, Hàn Giang mạnh dạn suy đoán.

“Ồ? Anh nghi ngờ Mã Xướng Quốc cũng cùng với đội thám hiểm đi vào sa mạc Badain Jaran?”

“Mã Xướng Quốc làm sao đi chung được với đoàn thám hiểm, nhưng rất có khả năng ông ta đã bám theo họ.”

“Theo như những gì anh nói thì cuối cùng, khi đoàn thám hiểm xảy ra chuyện, ông ta cũng là người sống sót? Lương Văn Kiệt, Makarov, Misha, giờ lại mọc thêm Mã Xướng Quốc...”, Đường Phong điểm lại từng người may mắn sống sót liên quan tới lần thám hiểm đó.

“Có thể Mã Xướng Quốc không chỉ là người may mắn sống sót, mà có khi ông ta còn là hung thủ!”

“Hung thủ?”

“Cậu quên rồi sao, lúc lão Mã báo cáo lại với chủ tịch KGB Yuri Andropov, ông đã từng nói rằng: trước hôm họ xảy ra chuyện thì hai thùng nước uống mà đoàn thám hiểm mang theo đều đã bị đâm thủng, có khả năng là do có người cố ý phá hoại. Chính đoàn thám hiểm cũng xảy ra chuyện sau khi mất nước uống, mới ra ngoài tìm nguồn nước”, suy đoán của Hàn Giang càng lúc càng bạo dạn.

“Anh nghi ngờ chính Mã Xướng Quốc đã chọc thủng hai thùng nước?”

“Còn có thể là ai nữa? Người của đội thám hiểm đều được hai nước Trung - Liên tuyển chọn kĩ lưỡng, không thể có gián điệp trà trộn vào được. Hơn nữa, cũng chẳng có ai muốn mình không có nước uống để chết khát trong sa mạc, bởi vậy không thể do người trong nội bộ đoàn thám hiểm làm được.”

“Nói có lý, khả năng lớn nhất là Mã Xướng Quốc. Nhưng động cơ ông ta làm vậy để làm gì? Lẽ nào chỉ vì để toàn bộ đội thám hiểm sụp đổ tan tác?”

“Động cơ?”, Hàn Giang đảo đảo mắt, “Động cơ ư..., tôi nghĩ rằng lúc đó rất có khả năng đội thám hiểm đã gần tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, nên Mã Xướng Quốc đã tìm cách ngăn cản họ. Ông ta đổ hết nước uống của đội thám hiểm đi, là để họ thấy khó nhọc mà bỏ cuộc, sau đó để mình ông ta phát hiện thấy Hạng Hải Mật Thành.”

“Cái gã điên đó, chỉ dựa vào mình gã thôi sao?”

“Có lẽ ông ta vẫn còn đồng bọn.”

“Đội thám hiểm cũng nóng vội quá, chưa tìm thấy toàn bộ bốn kẹ tranh ngọc mà đã tiến thẳng vào sa mạc, cuối cùng quả nhiên đã xảy ra chuyện!”, Đường Phong than thở.

“Đừng quên đó là những năm đầy biến động, hai nước nôn nóng muốn tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, bởi vậy mới tổ chức một đội thám hiểm hùng hậu như thế. Họ tưởng rằng đồng người, nhiều sức, nhưng thực ra đó không phải là việc của nhiều người.”

7

Hàn Giang lại tiếp tục nói: “Đội thám hiểm xảy ra chuyện, chính phủ hai nước Trung Quốc - Liên Xô đều áp dụng phương pháp xử lý trong hòa bình. Nhưng vì nó mà chính phủ hai nước cũng mất hết hứng thú với việc tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành, về phía Liên Xô, Makarov bị gọi vào KGB, Misha thì được KGB bí mật bảo hộ nghiêm ngặt, kẹ tranh ngọc được cất giữ, các hồ sơ tài liệu liên quan đều bị tiêu hủy. Tôi nghĩ phía Trung Quốc chúng ta chắc cũng như vậy.

Xem ra sự việc này lại bị đứt quãng một thời gian, nhưng thực ra không phải như vậy. Mã Xướng Quốc còn sống sót đã không dám lưu lại đại lục, rồi không những không quan tâm tới mệnh lệnh của phía Đài Loan, mà còn vội vàng đi xuyên qua cao nguyên Thanh Tạng, vượt qua dãy Himalaya để tới Ấn Độ. Sau đó, ông ta cũng không dám tới Đài Loan mà lên tàu vượt biên bằng đường biển tới Mỹ. Sau đó, ông ta trốn chui trốn lủi, ẩn cư tại vùng nông thôn nước Mỹ. mãi cho tới khi nghe nói về cuộc bán đấu giá một kẹ tranh ngọc tại Bắc Kinh. Chuyện sau đó thế nào chúng ta cũng đều đã biết.”

“Nếu như Stephen nói thật, thì mấy chục năm nay

Mã Xướng Quốc cũng chẳng có động tĩnh gì cả.

“Ừm, tôi tin Stephen. Bây giờ nghĩ lại, lúc anh ta nói

với chúng ta tất cả những việc này, chắc là anh ta đã chuẩn

bị xong cho việc cùng Stechkin về cõi chết.”

“Đúng vậy! Con người trước khi chết lời lẽ cũng thật thà, lương thiện!”, Đường Phong thốt lên.

“Mã Xướng Quốc ôm lấy kẹ tranh ngọc ở Đôn Hoàng trốn chui trốn lủi, không chút động tĩnh. Vậy thì chúng ta hãy nhìn lại phía nước Nga, kẹ tranh ngọc ở Hắc Thủy Thành được KGB cất giữ trong mật thất dưới tầng hầm của cung điện Mùa đông, mãi cho tới khi bị Tymoshenko phát hiện. Nhìn bề ngoài thì phía nước Nga gần như cũng chẳng có động tĩnh gì, nhưng bây giờ nghĩ lại thực ra không phải vậy. Ngược lại, mấy chục năm nay họ vẫn âm thầm hoạt động. Trước tiên là Misha, Misha được KGB bí mật bảo vệ nên mới khiến ông bình chân như vại. Nhưng chính cái năm 1964 bị thất lạc đó mới đáng nghi nhất. Theo điều tra của Yelena, thì những đặc công bảo vệ ông ta trước và sau năm 1964, đều chắc chắn có vấn đề, nhưng tới khi Yelena tìm ra họ thì Brainin lại bị thiêu chết còn Stechkin thì vượt ngục.”

“Hiện giờ Stechkin ngang nhiên xuất hiện trước mặt chúng ta thì càng chứng minh rằng: những đặc công đó đều có vấn đề!”. .

“Yelena nghi ngờ có lẽ ngoài Brainin, Stechkin và Isakov ra thì vẫn còn một người nữa!”, nói xong, Hàn Giang vẽ một vòng tròn quanh chữ “Hắc Thủy Thành”, viết một chữ “X2” bên cạnh, rồi lại vẽ một vòng tròn đậm quanh chữ “X2”.

“Tôi cũng từng nghĩ tới việc đó, nhưng hiện giờ vẫn chưa xác định được sự tồn tại của X2.”

“Đúng vậy, sau này chính lão Mã và Branch phụ trách căn cứ Tiền Tiến. Lão Mã nhắc tới căn cứ Tiền Tiến vốn dĩ chẳng liên quan gì tới kế tranh ngọc, nhưng hình xăm bí ẩn đó xuất hiện lại khiến hai việc này liên quan tới nhau.”

“Đúng thế! Mãi sau này lúc lão Mã nói ra, tôi mới thực sự cảm thấy bất ngờ, hình tô-tem của bộ lạc Đảng Hạng cổ xưa, xuất hiện trên người những thành viên của đội quân Hắc Lạt ma, xuất hiện trên người của học viên căn cứ Tiền Tiến, rồi lại xuất hiện trên người tổ chức bí ẩn đối kháng với chúng ta, vậy giữa ba nhóm đối tượng này có mối liên hệ gì không?”

“Chắc chắn là có liên quan!”, Hàn Giang ngẫm nghĩ rồi tiếp tục nói: “Đội quân của Hắc Lạt ma đầu tiên do ông ta cầm đầu, sau đó là Mã Viễn. Sau khi Mã Viễn chết thì đội ngũ này sẽ do ai lãnh đạo nhỉ?”

“Mã Xướng Quốc?”

“Hiện giờ chúng ta vẫn chưa biết được, có thể đội quân này sau đó đã bị dẹp tan, không tồn tại nữa..

“Chắc là như vậy. Nếu không thì Mã Xướng Quốc cũng không đến nỗi một thân một mình chạy tới Mỹ trốn chui trốn lủi.”

“Nhưng vẫn còn có một khả năng là: đội quân này được một người khác tiếp quản.”

“Là ai nhỉ? Những người thề trên nền đá chắc đều chết rồi, ngoài Mã Xướng Quốc ra thì còn ai có thể tiếp quản đội ngũ đó?”

“Không biết. Chúng ta tiếp tục nói về tổ chức bí ẩn đối kháng với chúng ta, đúng đầu tổ chức này chính là ‘Tướng quân’. Tướng quân là ai? Chúng ta không biết.

Ông ta và đội ngũ của Hắc Lạt ma, cả những học viên của căn cứ Tiền Tiến nữa, họ có liên quan nội bộ gì với nhau hay không, hiện giờ chúng ta vẫn chưa biết được.”

“Có lẽ chúng ta đa nghi quá, theo những gì Stephen nói thì đám người đó xăm mình bằng phương pháp xăm hiện đại, không giống như thời của Branch. Có thể bọn chúng vốn là hai tổ chức khác nhau, biết đâu Branch làm đúng như những gì ông ta nói, ông ta nhìn thấy hình tô-tem cổ xưa đó nên sau này dùng để dạy dỗ những học viên không nghe lời.”

“Mong rằng như vậy, nhưng kể từ khi nghe được tình hình mà lão Mã kể, tôi luôn nghi ngờ hình xăm đó không chỉ đơn giản như vậy.”

“Có lẽ điều tra phía Yelena có thể giúp chúng ta tháo gỡ được chút nghi ngờ..Đường Phong lẩm bẩm.

8

Đường Phong và Hàn Giang đều chìm trong ưu tư. Mãi một lúc sau, Đường Phong mới than thở: “Bây giờ ngẫm lại thì thấy cuộc bán đấu giá vốn không phải là khởi nguồn của mọi chuyện, mà chỉ là sự tiếp diễn của hiệp sau.”

“Không sai! Cứ cho rằng cộng thêm giờ thi đấu đi, nhưng trận đấu cộng thêm giờ này, cũng đều đã cuốn chúng ta vào đó. Bây giờ, chúng ta nói tới cuộc bán đấu giá đó. Stephen nói rằng, cuộc bán đấu giá đó là một cái lưới do Tướng quân giăng ra, lúc đó tôi mới bừng tỉnh, những nghi ngờ mà trước đây chúng ta không tài nào giải thích được, giờ đều đã rõ mười mươi.”

“Đúng vậy! Để dụ Mã Xướng Quốc ẩn cư bao năm qua, Tướng quân đã không tiếc công sức và thời gian để thiết kế cuộc bán đấu giá đó. Không ngờ Mã Xướng Quốc tuy trốn chui trốn lủi khắp nơi ngán ầy năm trời, nhưng vẫn không chịu được nên đã xuất hiện. Tuy ông ta để Fanny ra mặt, nhưng Tướng quân vẫn lần ra manh mối, tìm thấy Stephen, sau đó tìm thấy Mã Xướng Quốc, vừa để Stephen làm thuê ỉnh, vừa đoạt được kế tranh ngọc! Một mũi tên trúng hai đích! Thật cao tay!”

Hàn Giang cười: “Sợ rằng lão Tướng quân đó không chỉ một mũi tên trúng hai đích thôi đâu!”

“Ồ!”, Đường Phong không hiểu.

“Hắn không những thông qua cuộc bán đấu giá giải quyết việc với Mã Xướng Quốc, mà còn dụ được cả Lương Văn Kiệt.”

“Lương Văn Kiệt? Nhưng tôi cảm thấy cả tôi và Lương Văn Kiệt rốt cuộc đều không may, nên mới bị lôi vào chuyện này!”

“Bạn là bị tính tò mò của mình lôi vào, nhưng Lương Văn Kiệt thì chắc chắn không. Hiện giờ, tôi vẫn chưa dám khẳng định Tướng quân thiết kế cái bẫy đó là nhằm vào Lương Văn Kiệt, nhưng tôi có thể khẳng định: ông ta thiết kế ra chuyện đó thì ngoài việc dụ Mã Xướng Quốc ra, chắc chắn còn mong rằng có thể dụ được những người bí mật hiểu biết về kế tranh nữa, và rõ ràng Lương Văn Kiệt là một trong số đó!”, Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong gật gù: “Anh nói như vậy quả thực cũng có lý, xem ra chỉ có tôi là thằng đen đui!”

“Lương Dũng Tuyên thì tôi không biết là thật hay là giả, nhưng tóm lại ông ta thể hiện rằng mình không hứng thú với kế tranh ngọc, nên đã thoát được mọi chuyện.”

“Hừm, bây giờ nghĩ lại, việc ông ta đưa cho chúng ta kế tranh ngọc chẳng khác nào quăng cho chúng ta quả lựu đạn.”

“Ông ta vút là đúng. Vì có khả năng Lương Dũng Tuyên đã được nghe một số chuyện về kế tranh ngọc, do Lương Văn Kiệt kể lại, bởi vậy hơn ai hết, ông ta hiểu rằng: mình không đủ năng lực để giải quyết việc đó, nên thà đưa quả lựu đạn đó cho chúng ta còn hơn! Nhưng gã này lại không cam tâm vút bỏ kế tranh ngọc đáng giá tiền tỷ, và

ông ta lại biết rằng, có thể chỉ có chúng ta mới giải quyết được việc này, bởi vậy mới ký một hiệp ước quân tử với chúng ta, đợi mọi việc giải quyết xong, thì vẫn phải đem kế tranh ngọc trả lại ông ta.”

“Khà khà, may mà Lương Viện không giống cha cô ấy!”

“Sao? Sợ rồi à? Sợ rồi thì đừng yêu con gái nhà người ta nữa!”

“Tôi sợ gì chứ? Tôi chỉ e sau này chính Yelena mới phải chịu đựng anh đấy!”, Đường Phong công kích lại.

“Thôi! Thôi! Thôi! Hai chúng ta không tán chuyện nữa, nói tiếp nào. Kết quả ở cuộc bán đấu giá đã nằm ngoài khả năng dự liệu của Tướng quân. Chúng không ngờ, kế tranh ngọc lại được đại gia Lương Văn Kiệt mua mất, nên đã giết chết ông ấy, cướp lại kế tranh ngọc. Nhưng do chúng ta kịp thời vào cuộc, nên âm mưu của chúng không thành! Sau đó, Stephen làm việc cho Tướng quân rồi mất hết thuộc hạ cũ của anh ta tại Hồng Kông, nên càng phải chấp nhận bán sinh mệnh cho Tướng quân, mãi cho tới khi anh ta tới núi Hạ Lan thì mới đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ với Tướng quân!”, rốt cuộc Hàn Giang đã xâu chuỗi lại toàn bộ tình hình mà anh nắm bắt được.

9

Đường Phong suy nghĩ một hồi, rồi lại đưa ra câu hỏi cứ vướng mắc mãi trong lòng: “Nhưng vẫn còn một điều chưa giải thích được, đó chính là cái chết của Tề Ninh.

Trước đây chúng ta đã từng phân tích qua, Tề Ninh tự sát là do chịu sức ép từ cả hai phía. Một bên đã được xác định là Vương Khải, sau lưng hắn là Tướng quân, nhưng còn một bên là ai? Tề Ninh chính vì chịu sức ép quá lớn từ phía bên kia, nên mới vội vã gõ búa, bán kế tranh ngọc cho Lương Văn Kiệt. Lẽ nào áp lực bên kia chính là Lương Văn Kiệt?”

“Vấn đề này tôi cũng nghĩ tới rồi, đáng tiếc là hai đương sự Tề Ninh và Lương Văn Kiệt đều đã chết, Vương Khải cũng chết rồi. Bây giờ bọn họ đã chết hết, chẳng có ai làm chứng nên rất khó để làm cho rõ vấn đề. Có khi lại chính là Lương Văn Kiệt gây sức ép cho Tề Ninh!”, Hàn Giang cũng không hiểu nổi chuyện này.

“Không! Tôi thấy không thể. Trước đó Vương Khải đã gây áp lực cho Tề Ninh, vì dù sao thì Tướng quân cũng đã lấy kế tranh ngọc ra làm mồi nhử rồi, thì cũng phải nghĩ tới chuyện kế tranh ngọc bị người ta mua

mất, bất luận đó là Mã Xướng Quốc hay là tôi hoặc là người khác, nhưng ông ta lại rất không hài lòng nhìn thấy Lương Văn Kiệt mua kệ tranh ngọc!”, Đường Phong nói lên suy nghĩ của mình.

Hàn Giang ngẫm nghĩ một lúc mới nói: “Là vậy đó, tôi cũng cảm giác như vậy. Có thể khẳng định, bất luận là cậu hay Mã Xướng Quốc hoặc là người nào đó mua kệ tranh ngọc, thì Tướng quân đều có thể đối phó với các người, thậm chí là thừa sức đối phó, nhưng hình như chỉ có Lương Văn Kiệt là khiến ông ta cảm thấy áp lực”.

“Nhưng về lý thì thực lực của Tướng quân rất mạnh, Lương gia vốn không phải là đối thủ của ông ta, vậy Tướng quân hà cớ gì mà phải lo lắng vậy?”, Đường Phong nghi ngờ.

“Chỉ có một cách giải thích, Lương Văn Kiệt là người trong cuộc năm đó, Tướng quân lo lắng Lương Văn Kiệt biết được bí mật của kệ tranh ngọc.”

“Nhưng Mã Xướng Quốc càng là người hiểu chuyện, còn hiểu biết về kệ tranh ngọc hơn cả Lương Văn Kiệt!”

“Vậy thì có hai khả năng, một là Tướng quân dè chừng năng lực và danh tiếng của Lương gia, hai là Lương Văn Kiệt hiểu biết về bí mật của kệ tranh ngọc còn hơn Mã Xướng Quốc.”

“Hiểu biết hơn?”, Đường Phong chìm trong hồi ức, anh đang nhớ lại hai lần gặp gỡ ngắn ngủi với Lương Văn Kiệt. Đó là hai lần gặp gỡ khiến anh nhớ mãi, từng tình tiết, từng câu nói đều đang hiện lên trước mắt Đường Phong. Khi đã nhớ lại một lượt, anh nói: “Không! Từ hai lần tiếp xúc với Lương Văn Kiệt cho thấy, tôi không cho rằng Lương Văn Kiệt hiểu biết về kệ tranh ngọc hơn là Mã Xướng Quốc.”

“Cậu? Cậu chỉ mới gặp ông ấy có hai lần thì biết được bao nhiêu?”

“Tuy chỉ có hai lần ngắn ngủi, nhưng lần đầu tiên gặp mặt tại Quảng châu, thì rõ ràng là Lương Văn Kiệt đã cảm nhận được mình đang gặp nguy hiểm rất lớn. Vì ông ấy đã tìm tôi, nên chắc chắn tuyệt đối tin tưởng tôi, bởi vậy tôi cho rằng ông ấy chẳng có gì phải giấu giếm tôi cả.”

“Chính Lương Văn Kiệt cũng không ngờ rằng cái chết lại đến đột ngột như vậy, có lẽ ông ấy vẫn còn chuyện để nói với cậu, nhưng chưa kịp.”

Những gì Hàn Giang giải thích đã khiến Đường Phong chẳng còn gì để nói. Đường Phong trầm ngâm một hồi, cam tờ giấy trong tay Hàn Giang lên, viết lại lên giấy tên của bốn

người Misha - Mã Xướng Quốc - Makarov - Lương Văn Kiệt. “Đây là bốn người may mắn sống sót trong đội thám hiểm năm đó, tuy Mã Xướng Quốc chưa thể khẳng định một trăm phần trăm, nhưng cũng nên tính vào.”

“Ừm, hiện giờ đã xác định được bốn người, bây giờ ngoài lão Mã ra thì ba người còn lại đều đã chết rồi.”

“Chúng ta xếp vị trí lần lượt cho bốn người này!”

“xếp vị trí gì cơ?”

“xếp theo thứ tự ai gần với chân tướng sự thật hơn!”

“Ai gần với chân tướng sự thật hơn, tôi nghĩ chắc là Misha!”

“Tôi cũng cho rằng là Misha, vậy thì, tiếp theo?”

“Mã Xướng Quốc!”

“Ừm, từ biểu hiện của hai người họ sau khi xảy ra chuyện, quả thực là vậy, họ chính là hai người gần nhất với chân tướng sự việc. Misha được KGB bảo hộ, Mã Xướng Quốc chạy tới Mỹ ẩn dật, nhưng mấy chục năm sau, vẫn có người muốn lấy mạng họ, nên không thể không nói rằng, hai người họ gần nhất với chân tướng sự việc. Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc cuộc đời họ không được bình yên”, Đường Phong giải thích.

“Bởi vậy cậu cho rằng lão Mã và Lương Văn Kiệt không biết quá nhiều?”

“Đúng vậy, nhưng như vậy lại không thể chứng minh cho suy đoán của anh ban nãy, rốt cuộc tại sao Tướng quân không muốn Lương Văn Kiệt mua kệ tranh ngọc..

“Điều này có lẽ phải hỏi Lương Vân Kiệt và Tướng quân thôi!”, Hàn Giang than thở.

“Trong bốn người may mắn sống sót, hiện giờ chỉ còn lão Mã vẫn còn mạnh khỏe, có khi ông và Yelena có thể cho chúng ta vài thu hoạch bất ngờ.”

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy bỗng chợt dạ. Trong bốn người may mắn sống sót, hiện giờ chỉ còn Makarov vẫn còn mạnh khỏe, lẽ nào nguy hiểm đang rình rập ông? Nghĩ tới đây, Hàn Giang không khỏi lo lắng cho Makarov và Yelena.

Hết chương 21. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian sớm nhất.

72. Chương 22

Chương 22

Phát hiện mới gây chấn động.

Yelena vẫn mạnh miệng rồi lợi gờ từ “Joyce ” lên máy tính. Cô đã không còn hi vọng gì nữa rồi, bởi vì đây chỉ là tên của con thuyền chở hàng đó, mà trong hệ thống hồ sơ nội bộ của Cục an ninh Liên bang thì sẽ không thể có được ghi chép gì liên quan tới con tàu chở hàng này của Mỹ. Nhưng đúng lúc đó, trên màn hình máy tính tại xuất hiện một kết quả tìm kiếm khác...

1

Đường Phong và Hàn Giang nóng lòng chờ đợi phản hồi từ các manh mối điều tra. Năng lực làm việc của Yelena rất tốt, cô luôn khiến Hàn Giang cảm thấy ngạc nhiên, vui mừng. Lần này vẫn là Yelena mang lại niềm vui đó cho Hàn Giang. Yelena và Makarov căn cứ vào tình hình mới nắm bắt được, quay trở lại Saint Petersburg chưa được bao lâu thì đã lại có phát hiện mới.

Hàn Giang mở hòm thư điện tử, một bức thư của Yelena gửi tới lập tức đập ngay vào mắt, anh vội vàng gọi Đường Phong đến. Đường Phong đọc thấy tiêu đề của bức

thư là: “Phát hiện mới đáng kinh ngạc”, thì hai người không khỏi nhìn nhau, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Hàn Giang kích chuột mở thư ra, mà tay phải không khỏi run run...

Sau khi được sự phê chuẩn của cấp trên, Yelena và Makarov đã cùng tới phòng hồ sơ của tổng bộ. Họ muốn kiểm tra một chút về hồ sơ liên quan tới “căn cứ Tiền Tiến”, đặc biệt là hồ sơ về căn cứ này sau khi xảy ra bạo động. Khó khăn lắm, họ mới có được cơ hội kiểm tra hồ sơ, nhưng điều khiến họ thất vọng là: hồ sơ liên quan tới căn cứ Tiền Tiến năm đó chỉ có lèo tèo vài tờ, còn hồ sơ ghi chép cụ thể nhất chính là phần mà Shchedrin viết về tình hình bạo động tại căn cứ và sau đó vây bắt học viên.

Bộ hồ sơ của Shchedrin được liệt vào hàng cơ mật cao nhất. Yelena đọc những gì ghi chép trong này và kinh ngạc phát hiện ra, kể từ khi hồ sơ này được cất vào đây vẫn chưa có ai xem đến.

“Nếu không gặp cha thì e rằng, cả đời này Shchedrin cũng không nói với ai về chuyện năm đó!”, Makarov không nén được nhận xét.

“Bí mật mà ông ấy giữ mãi trong mấy chục năm nay chắc chắn đã bị bùng bít đến mức không chịu nổi nữa, nên

ông ấy mới kể với cha về chuyện bạo động ở căn cứ, nếu jpijj không thì những chuyện đó sẽ bị mang xuống mồ!”, Yelena khẽ thở dài.

Yelena và Makarov lật hai tiếng đồng hồ để đọc kỹ bộ hồ sơ này. Nội dung ghi chép trong đó về cơ bản giống như những gì Shchedrin đã nói, chẳng có phát hiện gì mới. Những hồ sơ còn lại phần lớn là những báo cáo về tình hình thường nhật, chủ yếu đều do Makarov viết, không có gì đặc biệt, hiện giờ đã chẳng còn giá trị gì.

“Tại sao trong những hồ sơ này không có lấy một ban danh sách học viên trong căn cứ hoàn chỉnh nhỉ?”, Yelena tỏ ra nghi ngờ trước đồng hồ sơ ngả vàng này.

“Chắc là phải có!”, Makarov cũng tìm kiếm trong đồng hồ sơ dày cộp. “Ồ, ở đây có một tờ này!”, Makarov tìm thấy một tờ danh sách biệt hiệu của những học viên. “Nhưng... nhưng tờ danh sách này không đầy đủ!”, Makarov ngẫm nghĩ một hồi, rồi tự mình phủ định độ tin cậy của tờ giấy mình đang cầm trong tay.

Makarov lại tìm thấy một tờ khác, nhưng vẫn chưa đủ. Ông giải thích: “Sau này, lúc các học viên bạo động, họ đã thiêu hủy tất cả hồ sơ và tài liệu trong căn cứ. Những hồ sơ mà hiện giờ con trông thấy, đều là những gì mà cha và Shchedrin giao nộp cho tổng bộ trước khi xảy ra bạo động. Lúc đó nhân viên, bao gồm cả học viên của căn cứ đều không cố định, thường xuyên thay đổi, bởi vậy hiện giờ muốn tìm thấy một danh sách hoàn chỉnh quả không dễ chút nào.”

Makarov cũng đang tìm kiếm dấu tích trong đồng hồ sơ. “Tại sao trong báo cáo của Shchedrin không thấy ghi chép về White, đến cả một tấm ảnh của White cũng không có?”, Makarov tìm khắp một lượt hồ sơ, rồi cuối cùng đã bật ra câu hỏi.

“Ồ! Điều này trước đây con cũng từng hỏi Schedrin rồi, ông ta nói rằng hồi đó có ảnh của White, nhưng khi Stechkin đến đưa người đi, đã mang theo tất cả hồ sơ liên quan tới White, cả ảnh ban đầu của hắn ta nữa. Sau đó trên tàu hỏa họ đã xảy ra chuyện, cả White và những hồ sơ đó đều biến mất!”, Yelena giải thích.

“Như vậy thì tìm làm sao được!”, Makarov cảm thấy đau đầu.

Yelena bóp bóp đầu: “Thôi vậy, coi như chúng ta chẳng tìm thấy manh mối gì trong đồng hồ sơ này, coi như con đã kiểm tra xong, có thể nói lại với Hàn Giang rồi.”

Makarov cười cười: “Đây chẳng giống tính cách của con chút nào. Nếu không tìm được manh mối gì về tình hình của căn cứ, thì thà chúng ta kiểm tra tài liệu về Branch vậy.”

“Branch ư? Cha từng là cộng sự với ông ấy, chẳng lẽ chưa đủ hiểu sao?”, Yelena hỏi lại Makarov.

“Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, huống hồ lại là một đặc công kinh nghiệm phong phú. Đối với cha mà nói, thì Branch vẫn là một bí mật.”

Lời của Makarov đã thức tỉnh Yelena, cô nói: “Đúng, phải kiểm tra cẩn thận người này.”

“Nhất định phải lần theo các manh mối để xâm nhập vào thế giới nội tâm của ông ta, bởi vì, sự bế tắc trong điều tra của chúng ta hiện nay là do không thể tiến sâu vào thế giới nội tâm bí ẩn của những người này, bao gồm cả Brainin, Stechkin và cả Branch nữa. Và những việc mà chúng ta phải điều tra, yêu cầu chúng ta nhất định phải

xâm nhập vào thế giới bí mật của những người này, thì mới có thể nhìn thấu được những bí mật của họ!”, Makarov ưu tư nói.

“Thế giới bí mật?! ừm, nhưng thông qua những hồ sơ này thì chúng ta có thể xâm nhập vào thế giới bí ẩn của họ không a?”

“Chắc chắn sẽ có chút manh mối!”, Makarov nói xong, liền yêu cầu nhân viên quản lý lấy in hình hồ sơ của Branch.

Hồ sơ của Branch mỏng một cách kì lạ, và chỉ từ hồ sơ đã cho thấy: sự nghiệp đặc công của ông ta có thể gọi là sóng yên bể lặng. Giống như những gì Branch từng kể cho Makarov nghe, đầu tiên ông từng phục vụ trong bộ đội biên phòng KGB, khu vực đi lính là vùng Viễn Đông. Sau đó, ông ta lập được chiến công nên đã được điều tới công tác tại Tổng cục biên phòng, nhưng công trạng mà Branch lập được là gì, thì trong hồ sơ chỉ nhắc tới sơ sài. Sau đó, do một lần sơ suất trong công việc, Branch lại bị đá ra khỏi Tổng cục, đến Cục 13 bí ẩn đó, nhưng Cục 13 cũng chỉ tồn tại trong thời gian một năm ngắn ngủi thì bị giải thể. Thế rồi, ông ta lại bị điều tới Sở 10 chuyên quản lý hồ sơ tài liệu và công tác ở đó năm năm liền.

Trước khi auen Makarov hai năm, Branch mới được điều tới Tổng cục 1, được phái tới vùng Viễn Đông, phụ trách huấn luyện đặc công. Nhưng do cường độ tập huấn của Branch quá cao, nên trong một lần huấn luyện học viên, hai học viên mới đã xảy ra chuyện, chết không rõ nguyên nhân.

Branch bị kiểm điểm nặng, bị giáng chức rồi được phái tới căn cứ Tiền Tiến ở Mông cổ để hỗ trợ cho Makarov.

2

Yelena và Makarov tức tốc đọc xong hồ sơ của Branch. Yelena có chút thất vọng nói: “Giống hệt như những gì cha kể trước đây, chẳng có manh mối nào có giá trị!”

“Không! Yelena, cha không nghĩ như vậy. Tuy những gì ghi chép trong hồ sơ giống hệt như những gì mà Branch nói với chúng ta, nhưng hôm nay đọc phần hồ sơ này, cha vẫn nhìn ra được chút manh mối.”

“Ồ! Cha nhìn ra gì vậy?”

“Trước tiên, năm đó Branch đi lính biên phòng tại vùng Viễn Đông xa xôi, sau một lần lập chiến công mới may mắn được điều tới Tổng cục biên phòng. Vậy thì ông ta đã lập công gì mà lại được điều ngay khỏi vùng Viễn Đông xa xôi, để tới Tổng cục biên phòng tại Matxcova? Trong hồ sơ không biết là do cơ mật hay là thiếu sót, mà lại không viết rõ điều này. Lúc đó Branch cũng không kể với cha, nhưng theo như cha nhìn nhận thì lần đó ông ta đã lập công tại vùng Viễn Đông xa xôi; hơn nữa, hình như chiến công này chỉ có mỗi mình ông lập được, mà chẳng liên quan tới ai khác, về lý thì trong mỗi hồ sơ đều phải ghi chép rõ về công trạng hay tội lỗi của mỗi đặc công, nhưng trong hồ sơ của Branch, chúng ta lại không phát hiện thấy những ghi chép đầy đủ về lần lập công đó. Điều này có chút kì lạ, nếu như không phải do trong hồ sơ thiếu sót, vậy thì việc không viết rõ công lao của ông ta, chắc chắn là do yêu cầu bảo mật. Vậy rốt cuộc là công lao gì mà phải bảo mật như vậy? Điều này rất hay đây.”

“Vâng, điều này đúng là rất lạ.”

“Thêm nữa, Branch làm trong Tổng cục biên phòng chưa được bao lâu thì do một lần sơ suất trong công việc lại bị đá ra ngoài, nhưng rốt cuộc đó là sơ suất gì? Cũng giống như trước đó, trong hồ sơ cũng không nói rõ.”

“Có liên quan gì tới công lao trước đó của ông ấy không nhỉ?”

“Điều này thì không biết được. Thứ ba là, sau khi Branch rời khỏi Tổng cục biên phòng, vào Cục 13 vừa mới được thành lập, thì Cục 13 này làm những gì? Cha làm bao nhiêu năm trong KGB mà cũng không biết. Trong hồ sơ cho thấy, Cục 13 này chỉ tồn tại có một năm thì bị giải thể, nhưng trong một năm này đã cho cha một phát hiện mới. Yelena, con có thể nhìn thấy điều gì trong đó không?”

“Cục 13?”, Yelena không hiểu Makarov muốn nói tới điều gì, cô nhìn chăm chú vào phần ghi chép trên hồ sơ. Mãi lâu sau, mắt cô bỗng sáng lên, “Chính... chính là năm 1964 bị thất lạc đó, chính là năm mà Branch tới Cục 13, chính là năm 1964 bí ẩn mà chúng ta đang khổ sở tìm kiếm.”

“Đúng! Điều này lẽ nào chỉ là trùng hợp?”, Makarov chau mày.

“Nhưng con đã kiểm tra qua hồ sơ của Brainin, Stechkin, Isakov, cùng những người khác, sơ yếu lý lịch của họ chẳng liên quan gì tới Cục 13 này cả; hơn nữa, lúc họ tham gia hành động bảo vệ Misha thì đơn vị chủ quản đều là KGB ở Saint Petersburg. Ngoài ra, từ hồ sơ cho thấy, Branch cũng chưa từng làm việc tại Saint Petersburg, bởi vậy thực sự không nhận ra họ có liên quan gì tới nhau”, Yelena nói lên nghi vấn của mình.

“Đây quả thực là vấn đề! Hiện giờ, tuy vẫn chưa nhìn ra được Branch và năm 1964 thất lạc đó có liên quan gì tới nhau, nhưng, cha... cha luôn cảm thấy đây là một manh mối có giá trị. Tạm thời chúng ta không quan tâm tới Cục 13 vội, tiếp tục xem tiếp, vì đó cũng chính là vấn đề thứ tư mà cha muốn nói. Sau khi Branch rời khỏi Cục 13 thì được phái tới Sở 10, cũng chính là nơi hiện giờ chúng ta đang đứng đây. Nơi lưu trữ hồ sơ từ trước tới nay đều bị cho là nơi nhàn hạ, chẳng có việc gì làm. Nhưng nghĩ mà xem, một người mạnh mẽ như ông ta bị điều tới chỗ như thế này sẽ thế nào đây?”

“Cả ngày làm bạn với đồng hồ sơ tài liệu cũ kĩ?”

“Không! Người khác có thể, nhưng Branch không thể. Theo như những gì cha biết về ông ta, thì chắc chắn Branch không chịu được sự nhàn hạ, chắc chắn ông ta sẽ tìm việc để làm, hơn nữa còn tìm những việc có giá trị, hay ít nhất cũng là những việc mà ông ta cảm thấy có giá trị. Vậy thì ở đây thứ duy nhất có giá trị chính là đồng hồ sơ cũ kĩ này. Con đừng có coi thường giá trị của những hồ sơ,

tài liệu này, giá trị của chúng chính là những bí mật được cất giấu trong đó.”

“Ý của cha là Branch đã cố gắng hết sức để khai quật bí mật trong những hồ sơ này?”

“Branch là đặc công thực thụ, chỉ cần cho ông ta chút hy vọng, thì chắc chắn ông ta sẽ không từ bỏ. Ông ta nhất định sẽ lợi dụng chức vụ của mình ở đây để đoạt được rất nhiều cơ mật mà ông ta muốn biết. Đừng quên hồ sơ của Misha cũng đã bị xé mất mấy trang.”

“Nhưng khi đó đã là năm 1988, sau khi KGB thôi không bảo vệ Misha nữa, nó mới bị người ta xé đi, lúc đó thì Branch đã không còn trên cõi đời này lâu rồi mà.”

“Ý của cha không phải là những trang hồ sơ đó bị Branch xé đi, chỉ là cha muốn nhắc nhở con, đừng có xem thường năm năm mà Branch ở đây.”

“Đúng vậy, quả thực là trong năm năm ở đây, Branch có thể lợi dụng chức vụ của mình để đoạt được rất nhiều cơ mật.”

“vẫn còn điều thứ năm! Tập hồ sơ này rốt cuộc đã khiến cha hiểu rõ tại sao quân hàm năm đó của Branch tuy cao hơn cha, nhưng lại bị phái tới làm trợ lý cho cha, bởi vì phương pháp huấn luyện tàn khốc của ông ta năm đó đã gây ra án mạng.”

“Xem ra ở phương diện này Branch khá tiên tiến đấy!”

“Điều này cũng có thể giải thích cho việc năm đó Branch gây án mạng, sau khi bị cha phát hiện ra, tuy bề ngoài ông ta vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra lại rất sợ cha báo cáo lên cấp trên.”

“Nếu như Branch bị cấp trên xử lý lần nữa, thì ông ta coi như toi rồi!”, Yelena ngẫm nghĩ rồi nói tiếp, “Như vậy nghĩ lại thì năm đó cha cùng Branch tới khe Sói hoang quả là nguy hiểm. Nếu Branch lo sợ mà làm liều, thì ông ta có thể giết cha để diệt khẩu, sau đó báo cáo với cấp trên là do cha bất cẩn nên không may ngã chết, thì quả thực cha sẽ bị oan khuất quá!”

“Sau đó nghĩ lại cha cũng thấy sợ, nhưng lúc đó anh ta cũng chẳng dám làm gì cha cả. Branch lúc đó từng bị xử lý, bị giáng chức, còn cha là phụ trách của căn cứ, lại có quân hàm trung tá. Nên nếu cha biến mất không lý do, thì cấp trên chắc chắn sẽ phái người tới điều tra rõ ràng. Bởi vậy, tuy ông ta dám ra tay với học viên, nhưng cũng chẳng dám làm gì cha.”

“Cha à, con thấy cha vẫn hơi xem nhẹ Branch đấy. Nếu như tại khe Sói hoang mà cha không đồng ý với lời đề nghị của ông ta, và cố ý báo cáo với cấp trên việc học viên bị chết, thì ông ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho cha vậy sao?”

“Điều này...”, Makarov trở nên trầm ngâm, “Cha có thể tạm thời giả vờ đồng ý với ông ta, nhưng âm thầm báo cáo lên cấp trên!”

“Hừm, một đặc công xuất sắc ở cùng cha vài năm lẽ nào lại không biết tính cha ư?”

“Được rồi! Yelena, đây chỉ là suy đoán của con, gã Branch này tuy về cơ bản có rất nhiều vấn đề, nhưng cha nghĩ ông ta cũng không đến mức xấu xa như con đoán đâu!”, Makarov nói xong, từ từ gấp tập hồ sơ của Branch lại.

3

Nghe xong năm điểm mà Makarov tổng kết, hình tượng về Branch trong đầu Yelena cũng dần rõ nét hơn. Thế nhưng cô vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó, và khuôn mặt gầy gò của Branch vẫn mờ ảo mờ lung. Nghĩ tới đây, trong lòng Yelena không khỏi buồn phiền.

Makarov thấy không tìm ra manh mối có giá trị nào liền chuẩn bị ra về. Yelena sắp xếp lại tất cả tập hồ sơ ngay ngắn xong, liền giao cho nhân viên quản lý.

Makarov và Yelena ra khỏi phòng tư liệu, tới cầu thang máy. Makarov bước vào trong, nhưng Yelena vẫn đứng im tại chỗ.

“Yelena, con sao thế?”

Yelena như đột nhiên nhớ ra điều: “Đợi đã cha, chúng ta còn quên mất một việc.”

“Quên mất một việc?”, Makarov vội vàng bước ra khỏi thang máy.

Yelena bước thật nhanh, quay trở lại phòng tư liệu, cô hỏi nhân viên ở đây: “Có thể giúp tôi tìm xem có hồ sơ của một người Mỹ tên là White Warren không?”

Nhân viên quản lý mặt lạnh băng, đảo đảo mắt, chỉ chỉ vào máy tính bên cạnh: “Chúng tôi ở đây có biết bao

nhieu là hồ sơ, nên ai mà nhớ được cái người Mỹ nào đó, cô tự tra bằng máy tính đi!”

Yelena bước tới trước máy tính, ghé sát tai thì thầm với nhân viên quản lý: “Máy tính ở đây không cho phép sử dụng bất cứ thiết bị lun trữ di động nào, phải có mật mã mới vào được hệ thống.”

Yelena dùng mật mã của mình để vào hệ thống nội bộ của Cục an ninh liên bang, sau đó lại đăng nhập thêm một mật mã chuyên dụng khác mới vào được trong hệ thống dữ liệu nội bộ.

“Sao, con nghi ngờ gã người Mỹ đó có vấn đề?”, Makarov bước tới hỏi.

“Con cảm thấy Hàn Giang nghi ngờ có lý, trực giác của Shchedrin lúc đó cũng có thể chuẩn xác. Neu khi những học viên đó đào tẩu tại Vladivostok, quả thực có người nước ngoài tiếp ứng, vậy thì việc bạo động ở căn cứ không đơn giản đâu. Hiện giờ những gì hiển thị trên hồ sơ chỉ cho thấy sau này tổng bộ đã kết luận rằng: vụ bạo động tại căn cứ năm đó là do Shchedrin xử lý không thỏa đáng, dẫn tới việc học viên bạo động. Nhưng con cảm thấy kết luận này hơi qua loa.”

“Lý do của con là gì?”

“Lý do hiện giờ con vẫn chưa nói được, nhưng cái gã White mà cuối cùng đã trốn thoát, và cả sự xuất hiện của Stechkin, khiến con tin rằng việc này không đơn giản.”

“White? Stechkin?”, đầu óc Makarov có chút rối rắm.

Yelena đã gõ từ “White” để tìm kiếm trong hệ thống hồ sơ nội bộ, và có hơn chục kết quả giới thiệu văn tắt có kèm theo chữ “White” trong tiêu đề hiện lên màn hình.

Yelena và Makarov kiểm tra từng dòng từng dòng tiêu đề có chữ “White” này, nhưng điều khiến họ thất vọng là trong hơn chục kết quả tìm kiếm được, lại chẳng có cái “White” mà họ muốn tìm kiếm.

“Xem ra trong hệ thống của chúng ta, ngoài báo cáo của Shchedrin có nhắc tới White ra thì cũng không còn ghi chép nào về người Mỹ đó cả!”, Makarov lắc đầu nói.

Yelena không nản chí, lại tiếp tục tìm kiếm hồ sơ của Stechkin. Hồ sơ của người đàn ông này ngược lại có rất nhiều, kể từ khi ông ta gia nhập KGB, mãi cho tới khi ông ta vào tù đều được ghi chép lại. Yelena đã nhiều lần tìm kiếm những hồ sơ về Stechkin, lần này trọng điểm tìm kiếm tập trung vào những hoạt động của Stechkin trước và sau khi xảy ra bạo động tại căn cứ. Thế nhưng, ngoài những đã nắm bắt được ra, thì cô cũng không tìm thêm được manh mối có giá trị nào khác.

Makarov thấy Yelena vẫn chưa cam chịu nên đành phải khuyên giải: “Thôi nào, con cũng cố gắng hết sức rồi, có thể trao đổi với Hàn Giang rồi!”

“Không phải con vì anh ấy đâu!”, Yelena vẫn mạnh miệng rồi lại gõ từ “Joyce” lên máy tính. Cô đã không còn hi vọng gì nữa rồi, bởi vì đây chỉ là tên của con tàu chở hàng đó, mà trong hệ thống hồ sơ nội bộ của Cục an ninh Liên bang thì sẽ không thể được có ghi chép gì liên quan tới con tàu chở hàng này của Mỹ được. Thế nhưng đúng lúc đó, trên màn hình máy tính lại xuất hiện một kết quả tìm kiếm khác, một kết quả tìm kiếm duy nhất liên quan tới “Joyce”.

4

Đối diện với màn hình máy tính, cả Yelena và Makarov đều ngạc nhiên. Yelena run rẩy kích chuột vào dòng chữ đó, một đoạn giới thiệu văn tắt hiện lên trước mắt hai người...

Báo cáo về quá trình xử lý vụ tàu “Joyce” gián điệp vào tháng 9 năm 1986 tại Leningrad, mã số: 03860914037.

Vào tháng 8 năm 1986, một con tàu chở hàng của Mỹ có tên là “Joyce” cập cảng Leningrad, sau khi bốc dỡ hàng xong, chiếc tàu này đã lấy lý do là máy móc bị hỏng hóc; nên đã lưu lại tại cảng Leningrad, rồi dần

dần đã khiến chúng ta cảnh giác. Sau khi điều tra tàu “Joyce” đã cho thấy: đây là con tàu gián điệp của Mỹ. Con tàu này thường lấy danh nghĩa là tàu chở hàng để cập cảng các nước, sau đó, lợi dụng thiết bị nghe lén được lắp trên tàu, để nghe trộm tình báo nước sở tại, đồng thời thường xuyên phái nhân viên tình báo cải trang thành thuyền viên phổ thông, lên bờ trinh sát tại những khu vực lân cận, thực thi các nhiệm vụ.

Theo như kết quả điều tra, con tàu này thuộc về một công ty của Mỹ tên là “Công ty vận tải tàu biển Caribê”

và đăng ký tại Puerto Rico nhưng tổ chức điều hành thực sự lại là Cục tình báo Trung ương Mỹ.

Sau khi nắm bắt được tình hình liên quan, phía ta đã căn cứ vào chứng cứ để bắt giữ tàu “Joyce”, đồng thời nghiên cứu các thiết bị trên tàu, thẩm tra các nhân viên trên tàu. Nhân viên trên tàu đã phối hợp khai báo sự thật với đội tình báo chong do thám của nước ta.

Cần nhắc tới việc chúng ta đã cải thiện quan hệ với Mỹ, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, sau khi tiến hành hiệp thương với phía Mỹ, phía ta đã quyết định dùng nhân viên của phía ta, đang bị nước Mỹ bắt giữ, để đổi lấy tàu “Joyce” và các thành viên của tàu. Ngày 4 tháng 9, hai bên đã tiến hành trao đổi theo hiệp ước, đồng thời kí kết biên bản ghi nhớ bí mật. Hai bên đồng nhất cam kết không công khai việc này với bên ngoài, đồng thời coi đây là văn kiện cơ mật cao nhất được niêm phong vĩnh viễn.

Đoạn ghi chép không dài lắm này cũng đủ để khiến Yelena vui mừng: “Dự cảm ban đầu của Shchedrin đã đúng, không những cái gã White đó có vấn đề, mà ngay cả tàu ‘Joyce’ cũng có vấn đề”.

“Xem ra sự việc này càng ngày càng phức tạp, sao... sao Cục tình báo cũng lại liên quan tới việc này nhỉ?”, Makarov dù vui mừng, nhưng cũng không khỏi nghi ngờ.

“Hiện giờ có thể chứng minh: việc các học viên tại căn cứ Tiên Tiến bạo động năm đó, chắc chắn không đơn giản như vậy, hay ít nhất là sau khi họ tới cảng Vladivostock, chắc chắn đã được thế lực nước ngoài nào đó giúp đỡ. Nếu không phải do cái gã White làm việc tắc trách, Schedrin phản ứng nhanh nhạy, thì e rằng tất cả học viên đều đã được tàu Joyce đó chở đi hết rồi!”, Yelena phán đoán.

“Điều này... nếu trước khi học viên bạo động mà có được sự giúp đỡ của thế lực nước ngoài, thì là vấn đề lớn đấy!”, bất luận thế nào Makarov cũng không thể tin rằng đám học viên mà mình huấn luyện ra, lại còn có thể liên quan tới thế lực nước ngoài. Nếu mà đúng như vậy, thì rõ ràng đây quả là một sự mỉa mai lớn trong cuộc đời đặc công của ông.

“Biết đâu chỉ là gặp may, đám học viên tháo chạy tới cảng Vladivostock thì phát hiện thấy tàu Mỹ đồ ở cảng, nên đã bí mật liên lạc với tàu Joyce”, Yelena an ủi Makarov.

“Không! Shchedrin đã từng nói, tàu Joyce mới cập cảng hôm đó đã xảy ra chuyện, các học viên căn bản không có thời gian để liên lạc với tàu Joyce.”

“Shchedrin cũng từng kể rằng, đám học viên đó bỏ trốn tới cảng Vladivostock và lẫn trốn ở đó hơn nửa tháng. Trong thời gian này, những học viên đã qua huấn luyện hoàn toàn có thể dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó để liên lạc với tàu Mỹ khác đồ trong cảng. Vì sau nửa tháng thì Joyce mới cập cảng Vladivostock.”

“Hi vọng sự việc là như vậy, nếu không thì cha không dám tin vào điều đó!”, Makarov lẩm bẩm.

“Năm 1986 tàu Joyce bị bắt tại Leningrad, KGB đã tiến hành kiểm tra con tàu này và thẩm vấn nhân viên trên tàu, có lẽ trong hồ sơ có ghi chép về cái gã ‘White’ đó!”, giọng Yelena đầy hứng khởi.

“Năm 1986 thì cũng cách việc xảy ra năm nào cả chục năm rồi, vậy cái gã ‘White’ đó có ở trên tàu không?”,
7— Makarov bán tín bán nghi.

Yelena vội vàng nhờ nhân viên quản lý tìm ra cho - mình bộ hồ sơ mang mã số 03860914037. Tập hồ sơ này rất dày, Yelena lật qua vài trang, diễn biến sự việc và xử lý cuối cùng vốn không phức tạp. Ghi chép nhiều nhất trong hồ sơ là về 18 thuyền viên trên tàu, đây cũng chính là phần mà Yelena và Makarov hứng thú.

Đúng lúc Yelena đang nghi ngờ rằng không có cái gã “White” nào trong số 18 thuyền viên thì một phần tư liệu mang tên “White Warren” đập vào mắt cô.

Yelena mừng rỡ nhìn nhìn Makarov: “Xem ra cái gã White đó cũng ở trên tàu.”

“Ừm, gã đó quả nhiên là đặc công Cục tình báo Mỹ.”

Yelena và Makarov ấp ủ hi vọng đọc hết những ghi chép thẩm vấn vừa vắn dài 10 trang giấy, nhưng kết quả lại khiến họ thất vọng tràn trề. Toàn bộ hồ sơ, ngoài những tường thuật về quá trình diễn biến sự việc thì đều là một vài ghi chép về tình hình cơ bản, nên không tìm thấy một manh mối nào khác.

Một thứ duy nhất khiến Yelena cảm thấy khả năng có chút giá trị chính là bức ảnh của White. Trong hồ sơ thẩm vấn có kèm theo mấy bức ảnh của White, có ảnh chụp chính diện, ảnh chụp nghiêng. Yelena chụp lại tất cả những bức ảnh xong xuôi, chuẩn bị mang đi.

Makarov bỗng đột nhiên nhắc nhở: “Tìm lại xem trong số những người này có ai là Martin không?”

“Martin?”, Yelena hơi ngỡ người ra, sau đó cười, nói: “Cha, sao cha lại lẩm cẩm vậy, cái gã Martin mà White nói rằng vô tình quen tại Yokohama chắc chắn chỉ là thuận miệng bịa ra thôi, sao cha lại nghĩ là thật?”

“Hãy cứ kiểm tra xem!”, Makarov cũng không nói lý do.

Vậy là Yelena kiểm tra cẩn thận từng ghi chép thẩm vấn của 18 thuyền viên, quả nhiên có một tài liệu mang tiêu đề là “Ghi chép về Charles Martin”.

Yelena rút tập tài liệu này ra: “Đúng là có một người tên là Martin, nhưng điều này cũng chẳng nói lên gì cả, những người Mỹ tên là Martin thì vô số.”

Makarov đón lấy tập tài liệu, đọc kỹ một lượt, về cơ bản thì giống hệt như nội dung thẩm vấn White, đều là những gì tường thuật lại quá trình sự việc, đây vốn không phải là thứ mà Yelena và Makarov hứng thú. Trong tập tài liệu thẩm vấn Martin cũng có kèm theo vài bức ảnh, Makarov chăm chú nhìn bức ảnh một hồi rồi lắc đầu, ông chưa từng trông thấy người này.

Yelena và Makarov đọc qua 18 tập tài liệu thẩm vấn, đặc biệt là 18 bức ảnh đều được Yelena tiến hành sao chụp lại.

“Yelena, xem ra chúng ta uống công vui ìnhìng rồi, tuy đã xác định được thân phận của tàu Joyce và thân phận của White, nhưng lại không có chút hỗ trợ thực tế nào đối với việc của chúng ta.”

“Vụ việc vẫn chưa xong, những bức ảnh này có khi lại có ích cho chúng ta đây.”

“Con muốn đưa ảnh của White tới cho Schedrin nhận diện sao?”

“Đúng, trước tiên hãy để Schedrin nhận diện đã, sau đó nói cho ông ấy nghe về phát hiện của chúng ta, để xem ông còn có thể cung cấp thêm manh mối nào mới cho chúng ta không...”

Yelena đang nói bỗng im bặt. Makarov phát hiện thấy Yelena đang nhìn chăm chăm vào một tập tài liệu. “Yelena, con sao thế?”, Makarov quan tâm hỏi.

Ngây người ra một lúc, Yelena mới chậm rãi nói:

“Con... con nghĩ đây mới chính là phát hiện quan trọng nhất.”

“Gì cơ?”, Makarov không hiểu.

Yelena đưa tập tài liệu cho Makarov, Makarov chỉ nhìn liếc qua mà mắt đã trợn trừng lên. Ông phát hiện ra dòng cuối cùng trên tập hồ sơ có tên là: “Ý kiến xử lý về vụ tàu gián điệp Joyce”, xuất hiện một cái tên rất quen thuộc - Andre Gregory Eliya Popovich Brainin.

Sau một hồi im lặng, Makarov chậm rãi nói: “Không sai, lúc đó do mới thực thi thành công vài nhiệm vụ quan trọng nên Brainin đã được đặc cách thăng chức lên hàng đại tá, và được cất nhắc lên làm người phụ trách của hệ thống phản gián của KGB khu vực Leningrad.”

“Nếu là như vậy thì vụ tàu Joyce chính là do ông ta đảm trách!”, Yelena lại nhanh chóng lật giở tài liệu ra đọc, cô thấy không ít chữ ký của Brainin phía dưới tài liệu.

Yelena ngồi xuống, đọc lại một lượt tập tài liệu có tên “Ý kiến xử lý về vụ tàu gián điệp Joyce”, hồ sơ này rất ngắn gọn, viết cho chủ tịch KGB lúc đó là Nikolai Kryuchkov:

Đồng chí Nikolai Kiyuchkov thân mến,

Do nước ta đang cải thiện quan hệ với Mỹ, nên lúc này nêu phía ta xử lý nghiêm vụ tàu Joyce thì chắc chắn sẽ phá hoại sự tín nhiệm đang bước đầu hình thành giữa hai nước, không có lợi cho việc thực thi chiến lược ngoại giao của nước ta, tổn hại lợi ích quốc gia.

Bởi vậy, tôi cho rằng, phương pháp thỏa đáng nhất để xử lý vụ này là: dùng biện pháp bí mật để đạt được một thỏa hiệp nào đó với phía Mỹ, như vậy sẽ bảo vệ lợi ích của nước ta trong giới hạn lớn nhất, đồng thời vẫn có thể cảnh cáo hành động vô lễ của phía Mỹ. Không biết như vậy có được không?

Gregory Eliya Popovich Brainin

“Xem ra rốt cuộc xử lý vụ tàu Joyce chính là chủ ý của Brainin, thấy ông ta nói trong tài liệu nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng không biết có ẩn giấu mục đích gì không thể nói ra của ông ta hay không!”, Yelena nói.

“Chỉ từ những tài liệu này thì không nhận ra được, Brainin xử lý như vậy cũng là phù hợp với lẽ thường. Nhưng Brainin, Stechkin, khi tên của họ được móc nối với nhau bằng một phương thức kì dị như thế này, thì khiến người ta không thể không nghi ngờ!”, Makarov nói.

“Đúng vậy, cách nhau 10 năm, hai việc xem ra chẳng liên quan gì tới nhau, nhưng lại liên quan tới nhau một cách kì lạ. Ngoài sự xuất hiện của White, Stechkin và Brainin ra thì điều này càng khiến con chắc chắn rằng, bên trong việc này có vấn đề!”, Yelena nói.

“Ý con muốn nói tới vụ tàu Joyce, vụ bạo động ở căn cứ đều liên quan tới việc họ bảo vệ Misha?”, Makarov vẫn không thể tin đây là sự thật.

“Do năm đó họ cùng tham gia bảo vệ Misha nên mới quen nhau, rồi sau này lại đều cùng xuất hiện đúng lúc chúng ta điều tra tới một thời khắc quan trọng, hay địa điểm quan trọng nào đó. Trước đây, khi con lần lượt đi hỏi thăm họ, cả hai lúc hồi tưởng lại chuyện trước đây đã lâu, nhưng vẫn nhớ như in và giống y hệt nhau. Những điều này đều không bình thường, điều này đã khiến con nghi ngờ hai người họ nhất định đang giấu giếm một bí mật nào đó.”

“Nhưng... nhưng hai người họ và cả Isakov đều đã chết rồi. Ngoài những thời khắc quan trọng và địa điểm quan trọng đó ra, cũng không nhận thấy họ có bất cứ mối liên quan nào tới việc của căn cứ và đội thám hiểm năm nào.”

“Vấn đề có khi lại từ chính những thời khắc và địa điểm quan trọng đó. Khi Shchedrin trấn áp học viên bạo động, đã nghi ngờ cái gã White đó, nhưng Stechkin lại đột ngột xuất hiện, sau đó White bỗng mất tích. Khi tàu Joyce được chứng minh là tàu gián điệp, thì gã White lại lần nữa lọt lưới, Brainin bỗng dưng xuất hiện và xử lý vụ việc này trong im lặng!”

“Nhưng quả thực lúc đó Stechkin có mệnh lệnh của tổng bộ, còn Brainin cũng được coi là xử lý việc công..

“Cha, hiện giờ chúng ta có thể xâu chuỗi tất cả những người này, và những việc này lại với nhau rồi!”. Yelena ngắt lời Makarov, rồi bỗng lấy ra một tờ giấy trắng, viết lên phía trên góc trái tờ giấy: Đội thám hiểm - Misha - Brainin (chết cháy), Stechkin (vượt ngục), Isakov (chết trận), rồi lại viết tiếp lên phía trên góc phải: Branch - Căn cứ Tiên Tiến (Lý Quốc Văn) - Bạo động (Shchedrin) - White 1 (Stechkin) - White 2 (Brainin). Sau đó Yelena vẽ một gạch nối giữa Stechkin trên góc trái với White 1 trên góc phải, rồi lại gạch nối Brainin bên góc trái với White 2 bên góc phải. Yelena chỉ vào hai đường gạch nối mình vừa vẽ, nói: “Cha, tình hình phía Trung Quốc con không rõ, nhưng bên phía chúng ta hiện giờ đã có thể liên kết thành một chuỗi rồi, mặc dù ở đây vẫn còn một vài mấu chốt chưa được sáng tỏ.”

Makarov cũng viết lên một tờ giấy trắng khác: Hắc Lạt ma - Mã Viễn - Mã Xướng Quốc - Stephen (Fanny). Makarov nhìn gạch nối trên tờ giấy của Yelena, nói:

“Yelena, đây chính là đường gạch nối của Stephen, nếu nhìn bên ngoài thì đường gạch nối này đơn giản hơn rất nhiều so với đường gạch nối của chúng ta, nhưng sau khi cha nhìn đường gạch nối của con, thì bỗng cảm

thấy đường gạch nối phía Stephen cũng không đơn giản như vậy.”

“Ồ? Cha, cha nhìn ra gì vậy?”

“Yelena, con có chú ý thấy đường gạch nối của con và của cha có liên quan gì tới nhau không?”

“Liên quan? Mã Xướng Quốc và Stephen đều là người Mỹ...”, mắt Yelena bỗng sáng lên, “Neu nhìn qua thì hai đường gạch nối này chẳng có bất cứ liên hệ gì, nhưng nếu cứ cố mà nói tới sự liên quan, thì chính là cái gã White đó rồi! Bởi vì hần ta cũng là người Mỹ, nhưng đây cũng chính là chút liên quan đấy!”

“Ừm. Đúng là như vậy. Trước khi chết, Stephen đã từng nhắc tới một gã tên White, nhưng hiện giờ chúng ta không thể khẳng định gã ‘White’ đó chính là cái gã ‘White’ năm nào. Nhưng nếu cứ cố chấp cho rằng do cái gã White này, mà gạch nối của chúng ta và gạch nối của Stephen liên quan tới nhau, thì hiện giờ xem ra vẫn có chút miễn cưỡng. Nhưng trực giác nói với cha rằng, hai đường gạch nối này có mối quan hệ ngầm, cha nghi ngờ cái gã White năm đó...”

“Cha nghi ngờ Tướng quân liên quan tới cái gã White bí ẩn đó?”, Yelena hỏi lại.

“Ừm, con nghĩ xem, nếu như đường gạch nối của Stephen vẽ tiếp, thì ngay sau đó chính là Tướng quân, giả dụ Tướng quân chính là cái gã ‘White’ đó, hoặc ‘White’ tượng trưng cho Tướng quân, vậy thì mấy đường gạch nối của chúng ta đều có thể nối được với nhau rồi!”

“Cha, cha tài quá, con chỉ nghĩ tới việc kết nối đường gạch nối phía bên chúng ta thôi, vậy mà cha lại liên tưởng tới cả phía Stephen. Neu đúng như những gì cha nói, vậy thì vụ bạo động trong căn cứ, việc bảo vệ Misha và ba đường gạch nối của Stephen, đều có thể kết nối với nhau rồi!”, hiếm khi thấy Yelena vui mừng giống một đứa trẻ như vậy.

“Nhưng chúng ta cũng đừng vui mừng sớm, Stephen và Fanny đều chết rồi, như vậy thì gạch nối phía Stephen hoàn toàn đứt rồi. về phía chúng ta, tuy hiện giờ có thể gộp hai đường thẳng là căn cứ và Misha thành một, nhưng Branch, Isakov và Brainin đều đã chết, chỉ còn lại duy nhất Stechkin hiện giờ vẫn chưa rõ sống chết ra sao. Có thể nói, đường gạch nối phía chúng ta tiến triển đến đây thì về cơ bản cũng đứt rồi. Yelena, con phải biết rằng, bàn tay hắc ám phía sau không dễ dàng để lộ chân tướng”, Makarov trong lúc vui mừng cũng vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo.

Ngược lại Yelena không cho rằng như vậy: “Không, phía chúng ta vẫn chưa kết thúc, chúng ta vẫn còn Shchedrin.”

“Ý con muốn để ông ta nhận diện những bức ảnh này?”

“Đúng thế! Có thể ông ấy sẽ cung cấp cho chúng ta một chút manh mối mới.

“Vậy thì mong rằng thượng đế sẽ phù hộ cho chúng ta!”

“Sao vậy cha? Hình như cha không hi vọng gì lắm về Shchedrin?”

Makarov lắc đầu, im lặng. Yelena thấy sắc trời bên ngoài đã tối, phòng tư liệu cũng sắp đóng cửa rồi nên đành phải trao trả lại hồ sơ cho nhân viên quản lý, mang theo nỗi nghi ngờ lớn hơn và cả những phát hiện mới, phấn khởi rời khỏi phòng tư liệu của tổng bộ.

7

Ngày hôm sau, khi Yelena và Makarov quay trở về Saint Petersburg thì đã là buổi chiều. Hai người không màng tới nghỉ ngơi, vội vã tới chỗ ở của Shchedrin tại vùng ngoại ô Saint Petersburg.

Nhà của Shchedrin nằm trong khu thượng lưu của Saint Petersburg, Yelena lái xe tới đó là thấy ngay một khu biệt thự hào nhoáng. Yelena đã từng tới căn biệt thự của Shchedrin, bởi vậy cô đi thẳng, ung dung đỗ xe trước cổng căn biệt thự. Hai người bước xuống xe, Makarov không khỏi thốt lên: “Gã này đúng thật là gặp hoạn nạn mà phát tài, bây giờ phát đạt quá, ở trong căn nhà đẹp thế này!”

“Không ổn!”, Yelena bỗng ngắt lời Makarov, và rút súng ra.

Makarov cũng lập tức nhận thấy gì đó. Ông không biết sắp xảy ra chuyện gì, nhưng với kinh nghiệm bao năm làm đặc công của mình, ông đã ngửi ngay thấy mùi nguy hiểm.

Yelena nắm chặt báng súng, nghiêng người lách tới cạnh cổng biệt thự, còn Makarov thì ở phía bên kia, đông tai nghe ngóng, trong phòng không chút động tĩnh. Hai người chần chờ một lúc thì đột nhiên trong phòng có tiếng động vọng ra. Yelena không biết đây là âm thanh gì, nhưng lại cảm nhận được âm thanh này có vấn đề, vậy là không chút do dự, cô lao tới mở tung cánh cổng ngôi biệt thự.

Makarov cũng xông vào theo. Hai người lao thẳng tới phòng khách, trong phòng khách sang trọng, Yelena trông thấy Shchedrin đang bị trói trên ghế. Lúc này cả Shchedrin cùng chiếc ghế đang lộn nhào trên đất, Yelena đã hiểu ra âm thanh ban nãy là tiếng động gì.

Yelena và Makarov vội vàng đỡ Shchedrin dậy, giật miếng gẻ trong miệng ông ra. Trong phòng ngủ trên tầng hai, một bóng đen lướt qua, khi Yelena lao tới ban công trên tầng hai, thì bóng đen đó đã nhảy xuống dưới.

Yelena cũng nhảy xuống ban công, đuổi theo bóng đen, nhưng loáng một cái bóng đen đó đã biến mất. Yelena đang chần chờ thì phía sau lưng bỗng có một chiếc Volvo lao tới. Yelena vội vàng né sang một bên, tới khi cô đứng vững lại được, giương súng ra bắn chiếc Volvo thì nó đã mất hút.

Yelena đang định lên xe đuổi theo thì phía sau vang lên giọng Makarov: “Yelena, đừng đuổi nữa!”

Yelena kìm nén sự tức giận, quay trở lại phòng khách. ‘J’

“Bác có quen người đó không?”, Yelena hỏi Shchedrin.

“Không! Không quen. Thật sự tôi cũng không hiểu nổi ai lại muốn lấy mạng tôi, tôi chẳng đắc tội với ai cả!”, mặt Shchedrin đầy vẻ vô tội.

“Vậy tại sao bác lại quả quyết rằng người đó muốn giết bác? Nếu muốn giết bác thì hẳn ta đã ban cho bác một phát rồi, đâu cần phải trói bác lại!”, Yelena hỏi lại Shchedrin.

“Hắn muốn dựng hiện trường để tôi tự chết, bởi vậy nên đã trói tôi lại trước. Nếu hai người mà đến muộn chút nữa, thì hẳn đã tiêm cho tôi thứ gì đó rồi!”, Shchedrin nói.

“Vậy để tôi nói cho anh biết nhé, tại sao người đó lại muốn lấy mạng anh, bởi vì anh đã từng là người của KGB!”, Makarov nói.

“Tôi đã rời khỏi KGB bao lâu như vậy rồi, những gì cần dứt thì cũng đã dứt rồi.

“Bác vẫn còn biết cơ mật của KGB, bởi vậy chắc chắn bác sẽ không được yên ổn đâu!”, Yelena nói.

“Cơ mật? Tôi vẫn còn biết gì chứ?”

“Việc ở căn cứ Tiền Tiến!”, Makarov nói.

“Hả?! Chẳng phải tôi đã ráoi hết những gì mình biết với các anh rồi sao?”

“Có người không muốn bác nói hết ra những gì bác biết!”, Yelena nói.

“Nhưng tôi đã nói hết những gì tôi biết rồi! Vậy giết tôi thì được ích gì?”

“Có thể anh còn biết bí mật gì đó khiến bọn chúng cảm thấy lo sợ..Makarov hạ giọng nói.

“Không! Tôi đã nói hết những gì mình biết cho các anh rồi, chẳng giấu giếm gì cả.”

“Chúng cháu tin bác, nhưng mong bác hãy nhớ kĩ lại xem”. Yelena đỡ Shchedrin tới ghế sofa.

Shchedrin cẩn thận suy ngẫm, lắc đầu: “Thật sự tôi không biết còn có gì để nói nữa.”

“Bác có quen Brainin không? Andre Gregory Eliya Popovich Brainin?”

“Brainin?!”, Shchedrin ngẫm nghĩ một hồi, rồi rút cuộc vẫn lắc đầu.

“Vậy còn Isakov thì sao? Vasily Alekseevich Isakov?”

“Không! Tôi chắc chắn không quen người này!”, Shchedrin trả lời rất dứt khoát.

Yelena và Makarov nhìn nhau, Makarov lại hỏi Shchedrin: “Vậy thì anh nghĩ kĩ lại xem, tổng cộng anh đã từng gặp Stechkin mấy lần?”

“Stechkin? Tôi thật sự chỉ biết anh ta ở lần đó thôi, lần gặp gỡ tại Vladivostok ấy. Sau đó, tôi về tổng bộ thì cũng gặp lại anh ta vài lần, nhưng chỉ chào hỏi xã giao. Bởi vì tôi thấy anh ta băng bó tay, thì biết rằng tình hình của Cô’ anh ta cũng không ổn nên cũng không nói chuyện nhiều. Sau đó thì anh ta rời khỏi tổng bộ và tôi cũng không gặp lại anh ta nữa.”

“Được rồi! Xem ra quả thực anh cũng không biết gì cả, nhưng chúna; tôi tin anh, còn bọn chúng lại đâu có tin!”

Makarov nói xong liền lôi mấy bức ảnh Yelena vừa chụp lại từ hồ sơ ra. Ông không nói trước với Shchedrin tình hình của những người này, mà chỉ để Shchedrin nhận diện bức ảnh đó.

Shchedrin xem ảnh của tất cả mọi người. Cuối cùng, điều khiến Yelena và Makarov cảm thấy bất ngờ là sau khi xem xong ảnh, mặt Shchedrin vẫn không có chút biểu cảm, ông lắc đầu nói với họ: “Đây là những ai vậy? Tôi chẳng biết ai cả, nhìn không giống mới chụp.”

Câu trả lời của Shchedrin khiến Yelena và Makarov há hốc mồm kinh ngạc, Yelena đành phải lấy bức ảnh của “White” ra, đặt trước mặt Shchedrin: “Bác nhớ kĩ lại xem, bác có quen người này không?”

“Người này?”, Shchedrin chau mày, cẩn thận ngắm nghía bức ảnh, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Không, không quen.”

“Bác nghĩ kĩ lại xem, nhớ lại người này từ thời bác còn trẻ, thật sự bác không biết sao?”, Yelena gợi ý cho Shchedrin.

“Chắc chắn tôi không quen người này!”, Shchedrin trả lời rất chắc chắn.

Yelena sắp phát điên đến nơi, cô đành phải nói với Shchedrin: “Đây chính là người mà trước đây bác đã từng thẩm vấn, tên là White đấy!”

“Sao? Không... không thể như vậy!”, Shchedrin không tin, “White không giống thế này, chắc chắn không phải. Người này mặt mũi trắng trẻo, còn cái gã White mà tôi từng thẩm vấn để râu quai nón, da cũng ngăm ngăm, giống các thuyền viên, toàn thân đen bóng. Quan trọng hơn cả là ngũ quan của White không giống thế này, tôi rất khó miêu tả bằng lời về tướng mạo của anh ta, nhưng tôi chắc chắn rằng: White không phải là người trong bức ảnh này.”

“Anh nhớ kĩ lại xem, bức ảnh này được chụp sau đó chục năm..Makarov nói.

“Ke cả là mười năm, nhưng một người không thể thay đổi lớn đến vậy.

“Vậy vóc dáng người trong ảnh này thì sao?”, Yelena bỗng hỏi.

“Vóc dáng?”, Shchedrin do dự một hồi mới nói: “Vóc dáng thì có vẻ tương đương.”

Makarov lấy bức ảnh của Martin đưa cho Shchedrin nhận diện, nhưng Shchedrin vẫn không biết là ai.

Sự việc dường như lại đi vào bế tắc, nhưng những gì Shchedrin nói lại khiến Yelena suy nghĩ. Sau một hồi im lặng, Yelena mới kể lại cho Shchedrin nghe về tình hình của tàu Joyce mà cô nắm được.

Shchedrin nghe xong, mặt trắng bệch, mãi lâu sau ông ta mới lẩm bẩm: “Hóa ra là như vậy. Tôi... lúc đó tôi lại để chúng ngang nhiên chuẩn mất ngay trước mắt mình! Nếu như vậy thì hồi đó tôi bắt White quả là không sai!”

Yelena gật gù: “Chỉ có điều cái gã White này có chút kì lạ.”

“White Warren?!”, Shchedrin ngẫm nghĩ một lúc bỗng kêu lên, “Có khi nào hồ sơ mà các anh tìm thấy bị người ta sửa chữa lại không?”

Câu nói của Shchedrin khiến Yelena và Makarov giật thót tim. Nhưng ngay lập tức Yelena phủ định khả năng này: “Lúc tìm kiếm hồ sơ về tàu Joyce, cháu đã cố ý xem có ai mượn tập hồ sơ được ghi chép này để đọc hay không.

Giống hệt như tập hồ sơ vụ bạo động trong căn cứ, trước chúng ta không có ai lấy nó ra đọc cả. Hơn nữa, nếu có người không muốn chúng ta đọc được tập hồ sơ này, thì chỉ cần mang nó đi là xong, hà tất phải tạo ra một tập hồ sơ giả để đặt vào trong đó làm gì?”

“Đúng vậy, tập hồ sơ này là do chúng tôi vô tình phát hiện ra. Chắc là không có ai cố ý sửa chữa lại nó đâu!”, Makarov cũng nói.

“Vậy thì kì lạ quá, tôi có thể bảo đảm với anh rằng người trong ảnh không phải là White mà tôi từng gặp”, Shchedrin thề thốt.

“Vậy bác có còn nhớ diện mạo của những thuyền viên khác trên tàu không?”, Yelena vẫn không nản chí.

“Lúc đó tôi cũng đã gặp gỡ thuyền trưởng và thuyền phó của họ, nhưng chỉ gặp qua loa một lần, giờ bao năm qua đi rồi, nếu có nhìn lại cũng khó mà nhận ra. Nhưng... nhưng chỉ có cái gã White đó là để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất. Không phải bởi vì tôi đã từng thẩm vấn anh ta, mà là bởi vì hồi đó tôi đã đặt hết mọi hi vọng vào anh ta, nhưng cuối cùng...”, Shchedrin nói tới đây bỗng hỏi lại Yelena và Makarov: “Tôi không hiểu nổi tại sao việc này đã trôi qua quá lâu rồi, mà hai người vẫn điều tra lại để làm gì?”

“Bởi vì gần đây đã xảy ra một loạt chuyện đáng sợ, từ Mỹ tới Trung Quốc, rồi lại tới Nga. Khiến một ông lão về hưu như tôi cũng không thể yên ổn an hưởng tuổi già!”, Makarov nói.

“Việc đáng sợ?”

“Đúng, cái gã Stechkin đã vượt ngục bỏ trốn rồi...”, Yelena kể lại cho Shchedrin nghe về tình hình của Stechkin và Brainin mà cô nắm được.

Shchedrin nghe xong, ngó người ra một lúc mới nói: “Hóa ra sự việc này lại phức tạp đến vậy!”

“Bởi vậy, chúng tôi mới cần tới sự giúp đỡ của bác. Bác hãy nhớ kĩ lại chuyện sau đó, ví dụ như Stechkin...”, Yelena mong rằng Shchedrin có thể hồi tưởng để nhớ lại manh mối có giá trị nào đó. Nhưng Stechkin đã ngẫm nghĩ thái, rồi cuối cùng vẫn lắc đầu, lúc này Makarov đột nhiên hỏi: “Vậy chúng ta có thể tìm trung úy Nicholas ở đâu?”

“Nicholas?”, Shchedrin ngạc nhiên rồi chậm rãi nói: “Cậu ta chết từ lâu rồi!”

8

Makarov nghe thấy Nicholas chết rồi, thì vô cùng kinh ngạc: “Nicholas cũng chết rồi ư? Sao lại chết?”

“Sau khi mọi chuyện kết thúc, cấp trên phái một tổ điều tra tới để truy cứu trách nhiệm của nhân viên. Tôi chắc chắn là không thoát được, nhưng không ngờ cả Nicholas và Stechkin cũng giống tôi, bị giam vào tù, đợi kết quả thẩm tra cuối cùng”, Shchedrin chớp chớp mắt, giống như đang hồi tưởng lại một chuyện vô cùng đau khổ, “Chúng tôi bị giam khoảng hơn một tháng, trong đó có khoảng thời gian thẩm tra vô cùng nghiêm khắc, gần như không để chúng tôi nghỉ ngơi. Những người thẩm vấn có mấy tốp, liên tục hỏi chúng tôi hàng loạt những câu hỏi chán ngắt, Nicholas đã xảy ra chuyện vào thời điểm đó.

Đối diện với sự thẩm vấn cường độ cao, tôi và Stechkin tạm coi là chống đỡ được, nhưng Nicholas thì không, anh ấy đã dùng lưỡi dao lam cắt yết hầu tự sát trong phòng biệt giam.”

“Trong phòng biệt giam thì lấy đâu ra lưỡi dao lam?”, Yelena không tin.

“Không biết. Sau này nghe những sỹ quan điều tra chúng tôi kể lại, thì Nicholas đã giấu trộm nó.”

“Tại sao Nicholas phải tự sát? về lý mà nói thì trách nhiệm của ông ấy không lớn bằng của bác!”, Yelena lại hỏi.

“Tổ chức tâm lý không tốt, tưởng rằng trời sắp sập đến nơi nên phải tự sát! Bởi vậy, sau này bị xử lý vì vụ việc đó chỉ có tôi và Stechkin, còn tất cả những người khác đều tính là thiệt mạng trong lúc làm nhiệm vụ.”

“Lúc đó, những sỹ quan thẩm tra ông đã hỏi những vấn đề gì?”

“Thì hỏi quá trình xảy ra sự việc, tôi nói bằng hết.

Chủ yếu họ muốn phán đoán xem trong cả quá trình đó, tôi I 635 có phạm sai lầm gì hay không! Nói chung, tôi đã đổ hết trách nhiệm lên người Branch, nếu trách thì chỉ có thể trách anh ta đã huấn luyện ra một đám học viên hung bạo, nếu không thì làm sao có thể tổn thất lớn như vậy được!”

“Nếu vậy thì chắc cũng chỉ hỏi Nicholas những câu hỏi đó, lẽ nào anh ta không chịu được ư?”

“Tôi nghĩ Nicholas ở trong căn cứ lâu nhất, nên có thể anh ấy còn bị hỏi về Branch, thậm chí là cả về việc của anh, Makarov”, Shchedrin nói.

“Trong thời gian bị thẩm tra, anh và Stechkin có trực tiếp gặp nhau lần nào không?”, Makarov bỗng nhanh nhạy hỏi ngay.

“Không. Chúng tôi bị giam giữ tách biệt, mỗi người một buồng giam, thời gian thẩm vấn cũng khác nhau.”

“Những sỹ quan đó trong lúc thẩm vấn anh, có nhắc tới Stechkin không?”, Makarov lại hỏi.

“Rất ít, gần như không nhắc tới, bởi vì tình hình của anh ta khác tôi”, Shchedrin ngừng lại một lúc, nói tiếp, “Nhưng sau đó có tình huống khiến tôi rất nghi ngờ. về lý thì Stechkin sau này phạm chút lỗi, vấn đề cũng rất đơn giản nên hỏi han nhanh chóng, nhưng sau hơn một tháng bị thẩm tra, đến khi tôi được thả ra thì Stechkin vẫn còn trong tù.”

“Ồ? Điều này quả thực rất đáng để nghi ngờ. Lẽ nào Stechkin không chịu hợp tác?”, Yelena hoài nghi.

“Tình hình cụ thể tôi không biết, chỉ biết là thời gian bị thẩm tra của anh ta dài hơn của tôi!”, đến giờ mà Shchedrin vẫn không hiểu ra làm sao.

“Điều này cũng không khó giải thích. Theo những gì tôi hiểu về Stechkin hiện giờ, thì ông ta càng đáng để nghi ngờ hơn, bởi vậy trong lúc thẩm tra, chắc chắn ông ta rất không hợp tác”, Makarov nói.

“Đúng rồi!”, Shchedrin bỗng kêu lên, “Mấy người mà hai người nhắc đến ban nãy tên là gì?”

“Brainin?”

“Không, người khác cơ!”

“Isakov? Vasily Alekseevich Isakov?”

“Đúng! Tôi nhớ ra rồi, tôi đã từng nghe nói về người này, nếu hai người không nhắc tới việc thẩm tra thì tôi cũng quên mất đấy. Lúc đó có một gã cao to phụ trách trông nom nhà giam ở tổng bộ, người đó hình như là Isakov!”

“Anh chắc chắn chứ?”, Makarov và Yelena đều ngạc nhiên. Yelena vội vàng bổ sung thêm: “Ông Isakov mà chúng tôi nhắc tới cao khoảng hai mét!”

“Đúng! Người đó cao tới hai mét, cao to vạm vỡ, mặt mũi hung tợn, vô cùng bặm trợn!”, Shchedrin nhớ lại diện mạo của Isakov.

“Vậy thì đúng rồi đấy!”, Makarov lẩm bẩm.

“Đúng vậy, Isakov cũng xuất hiện rồi, Stechkin, Isakov, Brainin đều đã xuất hiện một lượt trong chuỗi sự kiện này. Như vậy thì lưỡi dao mà Nicholas tự sát rất có khả năng là...”

“Họ sợ Nicholas nói ra điều gì đó, nên đã ép anh ta phải tự sát!”, Makarov nói.

“Họ là ai? Nicholas... còn biết gì hơn tôi?, Shchedrin không hiểu ý Makarov.

“Nicholas biết gì nhiều hơn anh thì chỉ có một khả năng, anh ta nắm được nhiều việc tại căn cứ Tiền Tiến hơn!”, Makarov nói.

“Việc ở căn cứ Tiền Tiến? Căn cứ Tiền Tiến còn có chuyện gì được? Hơn nữa, không phải anh cũng là người phụ trách ở đó sao?”, Shchedrin càng lúc càng thấy khó hiểu.

“Lẽ nào... lẽ nào căn cứ Tiền Tiến vẫn còn bí mật gì mà tôi không biết?”, Makarov lại chìm trong suy tư. Nhưng mãi lâu sau, ông cũng không lục lại được gì trong kí ức.

9

Ba người lại nói chuyện thêm một lúc, Makarov và Yelena thấy có hỏi thêm cũng không thu hoạch được tin tức nào có giá trị, nên đành đứng lên cáo từ. Shchedrin cảm thấy lo sợ: “Hai người về rồi có lẽ tôi cũng ra nước ngoài tránh một thời gian. Nếu hai người vẫn còn chuyện gì muốn hỏi tôi thì gọi điện thoại nhé!”

Yelena lấy số điện thoại của Shchedrin rồi cùng Makarov ra khỏi biệt thự của ông. Makarov vẫn còn suy nghĩ về chuyện ở căn cứ Tiên Tiến: “Căn cứ, căn cứ vẫn còn bí mật gì nhỉ?”

“Cha, đừng nghĩ nhiều nữa. Lần này chúng ta cũng thu hoạch được chút manh mối rồi, Isakov đã xuất hiện, càng hoàn thiện hơn hai đường gạch nối của chúng ta.”

“Ừm, đường gạch nối đó nối với nhau rồi, nhưng hầu như những người trong cuộc đều đã chết, gạch nối nào tới cái gã White đó đều không tiến triển thêm được.”

“Đúng vậy! Nhưng Shchedrin lại không biết cái gã White trong ảnh.”

“Cha sớm đã dự liệu được cái gã White đó không dễ dàng để lộ chân tướng cho chúng ta thấy đâu!”, Makarov ngẫm nghĩ rồi bỗng dừng lại, “Lẽ nào White không phải là một người mà chỉ là một biệt hiệu?”

“Cũng không loại trừ khả năng này.”

“Xem ra phía Shchedrin cũng không có thêm được tiến triển gì, bởi vậy, hôm qua lúc trong phòng tư liệu, cha đã nhắc nhở con đừng có lạc quan quá. Sự tình là như vậy đó, khi con tưởng rằng đang tiến gần tới thắng lợi thì khó khăn lớn hơn lại giáng xuống.”

“Cho dù Shchedrin có không hữu dụng đi chăng nữa thì chúng ta vẫn còn Stechkin. Con không tin là không tóm được hắn!”, Yelena vẫn không chịu khuất phục.

“Vậy thì càng không có hi vọng, có lẽ Stechkin biết rất nhiều nội tình, nhưng với tư cách của một đặc công già có tố chất, năng lực của hắn thì chúng ta cũng từng được lĩnh hội. Có thể nói rằng, nếu một mình chúng ta đấu thì chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của hắn, Hàn Giang cũng không ổn! Cứ cho rằng chúng ta tóm được hắn ta đi chăng nữa, thì hắn ta cũng không hé răng đâu!”, Makarov nói.

“Nói như cha thì manh mối phía Stephen đứt rồi sao, phía chúng ta bên này cũng không tiến triển được gì, vậy thì chấm hết sao?”

Makarov trầm ngâm rất lâu rồi đột nhiên hỏi: “Yelena, báo cáo khám nghiệm tử thi của Brainin có chưa?”

“Đúng rồi! Việc này con để Ilyushin lo, phải đi hỏi anh ta mới được!”, nói xong, Yelena và Makarov lái xe thẳng tới tòa nhà của Cục an ninh Liên bang.

Ilyushin tiếp Yelena và Makarov tại phòng làm việc của mình. Yelena vào thẳng vấn đề, cô hỏi: “Đã có kết quả khám nghiệm tử thi của Brainin chưa?”

“Có rồi!”, Ilyushin lấy một tập hồ sơ trên bàn làm việc đưa cho Yelena, sau đó nói: “Nhưng rất đáng tiếc, do thi thể bị thiêu cháy quá lâu, nên rất khó để nhận diện thân phận thật của thi thể, chỉ có thể nhận ra đó là một thi thể nam giới”

“Thật vậy ư?” Yelena đầy vẻ thất vọng.

“Cô vẫn nghi ngờ Brainin?”, Ilyushin hỏi.

“Không! Hiện giờ tôi cũng không biết nên nghi ngờ ai...”, Yelena im lặng một lúc lại hỏi tiếp Ilyushin: “Trước đây anh từng kể với tôi rằng, sau khi về hưu Brainin đều chỉ ở trong căn biệt thự ngoài ngoại ô, rất ít khi vào thành phố, càng không có chuyện rời khỏi Saint Petersburg, đúng vậy không?”

“Đúng vậy!”, Ilyushin không hiểu ý Yelena.

“Anh có chắc chắn không?”

“Chắc chắn? Bọn tôi lúc đó cũng không phải người đi giám sát Brainin nên rất khó xác định. Tôi cũng chỉ nghe

rất nhiều đồng nghiệp trước đây kể lại, chứ chưa từng tới gặp ông ấy!”, Ilyushin nhún vai.

“Vậy thì có thể kiểm tra hồ sơ lưu về việc xuất nhập * ’ cảnh của Brainin không?”

“Cô nghi ngờ thời gian đó Brainin không ở Saint Petersburg mà ra nước ngoài sao? Kiểm tra thì có thể kiểm tra, nhưng Yelena, cô nghĩ mà xem, một đặc công dày dạn kinh nghiệm như Brainin, nếu ông ta muốn ra

nước ngoài nhưng lại không muốn bị phát hiện, thì hoàn toàn có thể cải trang thân phận để xuất cảnh!", Ilyushin nhắc nhở Yelena.

"Đúng vậy! Yelena, sao con lại hồ đồ vậy?", Makarov nói.

Yelena cũng thật sự cảm thấy mình bị việc này làm cho rối tung cả lên, cô ra sức day day thái dương, chán nản nhìn Makarov. Makarov lắc đầu, nói: "Tiếp theo thì phải đợi nhóm Đường Phong và Hàn Giang thôi!"

"Đúng! Hiện giờ kệ tranh ngọc đều nằm trong tay họ, chỗ họ bên đó cũng không yên bình được đâu!", nghĩ tới đây Yelena không khỏi lo lắng.

Đọc xong thư của Yelena, Đường Phong và Hàn Giang vô cùng ngạc nhiên. Đường Phong suy ngẫm lại một lượt, rồi nói: "Thật không ngờ căn cứ Tiền Tiến và hội Stechkin, Brainin lại liên quan tới nhau."

"Đúng vậy! Một mình gã White đã dẫn dắt iộ ra Stechkin, Brainin, Isakov - ba đặc công năm đó đã bí mật bảo vệ Misha. Cái gã White này quả không đơn giản!", Hàn Giang than thở.

"Lẽ nào White chính là Tướng quân?", Hàn Giang đột nhiên hỏi.

Hàn Giang trầm ngâm một hồi mới đáp lại: "Nếu như cái gã White năm đó chính là cái gã White mà Stephen gặp, thì không thể là Tướng quân."

"Ừm, nhưng vẫn còn có một khả năng! Có khi 'Tướng quân' cũng chỉ là một biệt hiệu mà thôi."

"Sao cơ? 'Tướng quân' cũng chỉ là biệt hiệu? Không, chắc chắn không thể như vậy!", Hàn Giang không chịu tin phán đoán của Đường Phong: "Tôi thà tin gã White đó chính là Brainin còn hơn."

"Brainin? Đúng vậy! Người bị chết cháy đó có phải là Brainin hay không, thì đến giờ vẫn chưa biết được."

"Ừm, tuy phía Yelena đã có phát hiện lớn, nhưng gần như đã rơi vào cục diện bế tắc, giờ thì chỉ còn biết trông chờ vào giáo sư La mà thôi. Dù sao thì kệ tranh ngọc vẫn là quan trọng nhất!", Hàn Giang lẩm bẩm.

Hết chương 22. Chương tiếp theo sẽ được cập nhật trong thời gian sớm nhất.

73. Chương 23

Chương 23

Nội gián.

Boris Mikhailovich Ivanovich Ustinov? Cái tên tiếng Nga này ngay lập tức khiến Đường Phong trở nên căng thẳng. Đây không phải Là tên mà KGB đặt lại cho Mishci, khi ông trở về Lữ sa mạc Badain Jadan hay sao?

1

Đúng lúc Đường Phong và Hàn Giang kinh ngạc trước phát hiện của Yelena, thì phía giáo sư La cũng có tin tốt lành. Giáo sư La đã ghép thành công hai kệ tranh ngọc lại, hiện giờ bốn kệ tranh ngọc "Bạch", "Cao",

"Đại", "Hạ" đang nằm trước mặt mọi người.

Giáo sư La hắng hắng giọng, chậm rãi nói: "Hiện giờ đã tìm thấy cả bốn kệ tranh ngọc, đáng mừng đáng mừng."

Giờ thì tôi đã có thể thực sự hiểu được bí mật của kệ tranh ngọc. Tuy hai tấm ở núi Hạ Lan và Đôn Hoàng đã vỡ, nhưng tôi đã gắn chúng lại bằng một loại keo đặc biệt. Còn nó có dùng được hay không, thì tôi vẫn chưa dám bảo đảm, nhưng ít nhất là hiện giờ chúng ta đã có thể đọc được hai kệ tranh ngọc này..."

"Giáo sư La, bác hãy nói luôn ra, trên hai kệ tranh ngọc này viết gì đi!", Triệu Vĩnh nóng lòng hỏi.

Vị giáo sư già bắt đầu giải nghĩa: “Trên hai kệ tranh ngọc này viết gì, giờ đã không còn quan trọng nữa rồi. Trên kệ tranh ngọc ở Đôn Hoàng viết: ‘Thiết kị vạn thừa đại mạc lai, hoàng sa mạn mạn Hắc Thủy Thành, ô nha lai thê bạch tháp thượng’; đây rõ ràng là chỉ Hắc Thủy Thành. Những chữ ‘Thiết kị vạn thừa đại mạc lai’, là nói tới đại quân của Thành Cát Tư Hãn đã đột ngột tấn công đế quốc Tây Hạ, từ đại sa mạc phía bắc. Câu thứ hai: ‘hoàng sa mạn mạn Hắc Thủy Thành’ đã nói rõ vị trí của kệ tranh ngọc là ở Hắc Thủy Thành. Câu thứ ba: ‘Ô nha lai thê bạch tháp thượng’ càng nói rõ hơn rằng kệ tranh ngọc nằm trong đại Phật tháp bên ngoài Hắc Thủy Thành. Điều này cũng hoàn toàn phù hợp với những ghi chép của Kozlov về việc tìm thấy kệ tranh ngọc trong đại Phật tháp của Hắc Thủy Thành.

“Nghe qua rồi!”, mọi người đồng loạt gật đầu.

Kệ tranh ngọc trên núi Hạ Lan viết rằng: ‘Chỉ sinh chỉ nguyện nhập Phật quốc, thạch quật diện bích ban ngã Phật, lai sinh tái vi Đẳng Hạng nhân’. ‘Phật quốc’ ở đây rõ ràng là chỉ Đôn Hoàng. Điều này cho thấy rõ: kệ tranh ngọc đó được cất giấu trong Đôn Hoàng, câu thứ hai nhắc tới ‘thạch quật’ lại khiến tôi nghĩ tới một chủ đề rất thú vị, các vị đều đã từng nghe tới Đôn Hoàng Tàng Kinh Động rồi chứ?”

“Năm 1900, Vương Đạo Sỹ phát hiện thấy Tàng Kinh Động vô cùng nổi tiếng, sau đó Stein người Anh, Pelliot người Pháp và cả người Nga, người Nhật, người Mỹ đều lần lượt kéo tới..

Không đợi giáo sư La nói xong, Đường Phong đã hiểu ra ý của giáo sư: “Giáo sư La, ý của bác là kệ tranh ngọc ở Đôn Hoàng rất có khả năng trước đó là của Tàng Kinh Động, sau đó bị Vương Đạo Sỹ phát hiện ra?”

“Đúng vậy, kệ tranh ngọc trên tuyết sơn A Ni Mã Khanh và núi Hạ Lan, là do các cậu phát hiện ra. Kệ tranh ngọc ở Hắc Thủy Thành là do Kozlov phát hiện ra; chỉ có kệ tranh ở Đôn Hoàng này vẫn chưa biết là được phát hiện từ lúc nào và do ai phát hiện ra?”, giáo sư La nói.

“Hàn Giang suy đoán rằng: kệ tranh ngọc ở Đôn Hoàng này được phát hiện trước khi Kozlov phát hiện thấy kệ tranh ngọc ở Hắc Thủy Thành; và nói rằng là do một cao nhân ‘X’ phát hiện ra, rồi đã giúp đỡ Kozlov tìm thấy kệ tranh ngọc ở Hắc Thủy Thành; từ đó về sau người này đã gia nhập vào đội ngũ của Hắc Lạt ma”, Đường Phong nói.

“Đường Phong, thế nào, những gì giáo sư La nói ban nãy đã chứng thực cho những suy đoán của tôi. Rất có khả năng kệ tranh ngọc này có nguồn gốc từ Tàng Kinh Động ở Đôn Hoàng, sau đó được cao nhân X đó phát hiện ra. Tàng Kinh Động được phát hiện vào năm 1900, sớm hơn năm 1909 mà Kozlov phát hiện thấy Hắc Thủy Thành”, Hàn Giang có phần đắc ý.

“Nói như vậy thì cao nhân ‘X’ mà anh nói chính là Vương Đạo Sỹ mù chữ?”, Đường Phong cười nói.

Hàn Giang ngay lập tức bị Đường Phong làm cho cứng họng. Giáo sư La nói: “Đường Phong, suy đoán của Hàn Giang không phải là không có lý, hiện giờ tôi lại nghiêng về phía suy đoán của Hàn Giang. Cậu nghĩ mà xem, tại Đôn Hoàng thì có nơi nào có thể cất giấu kệ tranh ngọc?”

“Nhưng theo như cháu biết thì, Tàng Kinh Động Đôn Hoàng bị bịt kín từ trước khi thế lực Tây Hạ xâm nhập Đôn Hoàng”, Đường Phong đưa ra thắc mắc của mình.

“Không sai, quan điểm chung của giới học thuật hiện giờ cho rằng, tăng nhân Đôn Hoàng đã phong kín kinh Phật trong Tàng Kinh Động, trước khi thế lực Tây Hạ tiến vào Đôn Hoàng. Nhưng đây không phải là quan điểm duy nhất, vì cũng có quan điểm cho rằng: trước khi thế lực Mông Cổ tiến vào Đôn Hoàng, thì các tăng nhân đã bịt kín Tàng Kinh Động; đó cũng chính là thời sau của Tây Hạ, phù hợp với những gì mà Đại Lạt ma kể lại cho các cậu!”, giáo sư La phân tích.

“Nhưng điều này vẫn chưa đủ để chứng minh!”, Đường Phong nghi ngờ.

Đôn Hoàng đã từng được mở ra vào cuối thời Tây Hạ...”, Đường Phong, đang định nói gì đó thì giáo sư La xua xua tay, nói: “Đường Phong, tôi biết điều này cũng khó mà chứng minh được, nhưng không quan trọng. Tôi đã nói rồi, “vẫn còn một khả năng nữa, tức là Tàng Kinh Động đó chỉ là một chủ đề thú vị. Chúng ta có thể mạnh dạn suy đoán rằng: có lẽ chẳng phải là cao nhân nào phát hiện ra kệ tranh ngọc Đôn Hoàng, mà rất có thể chính là Vương Đạo Sỹ mù chữ, chỉ có điều sau này quả thực đã xuất hiện một người biết chữ.”

“Người biết chữ? Stein, Pelliot và những người đó, nếu như là những nhà thám hiểm nổi tiếng mà chúng ta đã biết, thì kệ tranh ngọc đó đã được người đời biết tới từ lâu rồi!”, Đường Phong lắc đầu nói.

“Đúng! Rõ ràng là những người này không phải là Stein, Pelliot hay những người đó; nhưng người này học thức uyên bác và đã nhìn ra giá trị của kệ tranh ngọc, đồng thời đã hóa giải được chữ Tây Hạ trước, hoặc cùng lúc với Ivanovich Ivanov!”, suy luận của giáo sư La đã hoàn thiện thêm một bước nữa cho suy đoán trước đó của Hàn Giang.

“Nhưng người này là ai nhỉ? Một nhân vật tài giỏi như vậy, chắc là phải giống Stein, Pelliot, Ivanovich Ivanov, Kozlov ghi dấu ấn trong lịch sử chứ nhỉ! Hơn nữa, ông ta đã đoạt được kệ tranh ngọc vào lúc nào? Theo cách suy luận này, thì người đó chắc chắn phải đoạt được kệ tranh ngọc từ tay Vương Đạo Sĩ trước cả Stein. Nhưng nếu người này phát hiện ra Tàng Kinh Động sớm hơn cả Stein, thì tại sao lại không hề động đến những kinh thư trong Tàng Kinh Động?”, Đường Phong chìm trong suy tư.

Giáo sư La khẽ thở dài: “Tất cả đều như sương khói thoáng qua, hiện giờ chúng ta khó mà khôi phục lại được diện mạo của cao nhân bí ẩn đó. Tóm lại, rất có khả năng giống như những gì Hàn Giang suy đoán trước đây, cao nhân ‘X’ đó đã giải mã được những chữ Tây Hạ trên kệ tranh ngọc, sau đó chỉ điểm cho Kozlov tới Hắc Thủy Thành. Nhưng sau khi phát hiện ra Hắc Thủy Thành, thì Kozlov đã vờ hết công lao về mình, nên cao nhân ‘X’ này không hề có tên trong sử sách, nhưng quả thực là ông ta có tồn tại.”

“Nếu như vậy, thì khởi nguồn của hàng loạt sự việc liên quan tới kệ tranh ngọc, đều được đổ hết lên phát hiện về Tàng Kinh Động Đôn Hoàng, thật... thật là không thể tin được!”. Từ Nhân Vũ cũng thốt lên.

“Đúng vậy! Trước đây chúng ta luôn cho rằng: Hắc Thủy Thành là do Kozlov vô tình phát hiện ra, nên mới dẫn tới hàng loạt sự việc sau này, bây giờ thì xem ra mọi việc đã sớm bắt đầu ngay từ khi phát hiện ra Tàng Kinh Động Đôn Hoàng!”, giáo sư La nói tới đây liền dừng lại rồi mới nói tiếp: “Nhưng bây giờ thì ổn rồi, cuối cùng thì bốn kệ tranh ngọc đã được tập hợp lại, giờ thì chúng ta có thể ghép chúng lại với nhau rồi đấy!”, giáo sư La nói tới đây, tất cả mọi người đều thấy thật phần khởi.

2

Giáo sư La sắp xếp bốn kệ tranh ngọc theo thứ tự “Bách”, “Cao”, “Đại”, “Hạ” ngay ngắn trên bàn. Đứng trước bốn kệ tranh ngọc quý báu này, ông không khỏi xuýt xoa: ‘Hiện giờ chúng ta đã nhìn thấy tất cả văn tự trên bề mặt các kệ tranh ngọc. Thực ra, những kệ tranh ngọc này gắn liền với nhau, đó chính là toàn bộ quá trình lịch sử của dân tộc Đảng Hạng. Tầm đầu tiên: ‘Hắc Đầu Thạch Thát’,

là giai đoạn lịch sử đầu tiên của người Đảng Hạng; tầm thứ hai: ‘Hạ Lan Thần Sơn’, nói về sự quật khởi của người Đảng Hạng, lịch sử kiến lập nên vương triều Tây Hạ; tầm thứ ba: nói về ‘Hắc Thủy cổ Thành’, đã phản ánh giai đoạn lịch sử người Mông cổ xâm chiếm Tây Hạ; tầm cuối cùng: tường thuật lại giai đoạn lịch sử thê lương, ám chỉ về thời kì diệt vong của vương triều Tây Hạ”.

“Đúng vậy! Bây giờ ghép lại nhìn quả thực là như vậy. Toàn bộ lịch sử của dân tộc Đảng Hạng và vương triều Tây Hạ, đều được cô đọng trong bốn kệ tranh ngọc này!”, Đường Phong gật gù tâm đắc với những suy luận của giáo sư La.

Tiếp sau đó, giáo sư La lần lượt lật bốn kệ tranh ngọc lên, ghép chúng lại theo đúng trật tự. Đường Phong thấy tay giáo sư La run rẩy, khi ghép tới tầm cuối cùng thì tay của ông run lên bần bật. Đường Phong vội vàng tới đỡ ông, giúp ông ghép kệ tranh ngọc ính tư lại.

Điều thần kì bỗng xuất hiện, khi kệ tranh ngọc cuối cùng được ghép lại, thì các khe hở giữa chúng đột nhiên lấp lánh ánh vàng, rồi bốn kệ tranh ngọc, chỉ trong một chớp mắt, đã gắn kết lại với nhau. Và ngay sau đó, bốn kệ tranh ngọc bỗng biến hóa khiến tất cả những người đang có mặt đều bất ngờ, tới nỗi đỡ lẫn vì kinh ngạc. Mọi người cứ đứng sững một lúc như vậy quanh nó. Bốn kệ tranh ngọc tỏa ánh vàng lấp lánh, rồi chẳng mấy chốc đã hiện lên một hàng chữ dày đặc. “Là chữ Tây Hạ!”, Đường Phong nhận ra ngay đây là chữ Tây Hạ.

Nhưng đúng lúc Đường Phong định đọc những chữ này, thì chúng lại biến mất, và thay vào đó là một hình vẽ lấp lánh chói lóa... Không! Chính xác mà nói, thì đó là một tấm bản đồ. Dòng chảy vàng óng của sông ngòi, rặng núi xanh biếc, đại sa mạc màu vàng, tất cả đều rõ mồn một. Nhưng mọi người chưa kịp nhìn kĩ, thì trên kệ tranh ngọc lại biến đổi, vẫn là những dòng chữ Tây Hạ dày đặc đó. Lần này, Đường Phong

đã lập tức phản ứng kịp thời, anh lao vào phòng mình, cầm lấy máy ảnh kỹ thuật số, phần khởi reo lên: “Tránh ra, tránh ra, để tôi chụp nó lại”.

Đường Phong liên tục ấn nút chụp, kệ tranh ngọc không ngừng biến hóa. Tấm bản đồ và những dòng chữ đó thay nhau hiện lên, rồi sau biết bao nhiêu lần, thì rốt cuộc nó đã dừng thay đổi và trở lại như bình thường. Đường Phong bật lại những bức ảnh vừa chụp, nhìn rõ mồn một, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn lại, bốn kệ tranh ngọc đã trở lại như cũ, bề mặt tuy vẫn có thể trông thấy thấp thoáng rat nhiều đường nét, nhưng không thể nhìn rõ như trên tấm bản đồ ban nãy. “Đúng là thần kì, thật không ngờ kệ tranh ngọc này còn có thể biến hóa như vậy!”, Đường Phong thán phục.

“Đúng vậy! Tôi cũng không ngờ!”, nét mặt giáo sư La cũng vô cùng kinh ngạc.

“Tại sao lại như vậy nhỉ?”, Đường Phong hỏi.

Sau một hồi trầm ngâm, giáo sư La mới giải thích: “Trước đây tôi đã từng nghe người ta nói rằng, có những loại đá có tính năng ghi chép, nên tôi nghĩ: chất ngọc của kệ tranh ngọc này có tính năng như vậy.”

“Bản đồ thì trước đây chúng ta biết rồi, nhưng những dòng chữ đó là gì vậy?”, Hàn Giang hỏi.

Đường Phong hết những bức ảnh chụp trong máy ảnh vào máy tính xách tay. Giáo sư La nhìn lên màn hình hồi lâu, rồi bỗng lắc đầu, nói: “Tuy phần lớn chữ Tây Hạ trên này tôi đều biết, nhưng tôi đọc mãi từ này tới giờ ; cũng không sao hiểu được ý nghĩa của chúng, rất nhiều đoạn không thể nào ghép với nhau được, thật... thật là kì lạ.

Tôi nghiên cứu văn tự Tây Hạ bao năm nay rồi, cũng nhìn thấy không ít văn hiến Tây Hạ, vậy mà, đây là lần đầu gặp phải đoạn văn không thể hiểu được như thế này.”

Đường Phong cũng nhìn ra vấn đề, đoạn văn này quả thực không đọc nổi, nếu dịch từng từ một sang tiếng Hán, rồi ghép lại thành câu thì cũng chẳng có ý nghĩa gì: “Quả thực không đọc được, cháu cũng lần đầu tiên gặp phải trường hợp thế này.”

Mọi người đều im lặng, phòng hội nghị im phăng phắc, mãi cho tới khi Hàn Giang tuyên bố giải tán mọi người mới lục đục rút lui.

3

Bốn kệ tranh ngọc được cất trong két sắt kiên cố, cho dù là Đường Phong cũng khó mà nhìn thấy được. May mà Đường Phong có mấy tấm ảnh. Suốt hai ngày liền, anh giam mình trong phòng, nghiên cứu mấy tấm ảnh đó. Trên bản đồ xuất hiện rất nhiều địa danh sống động, đều là kí hiệu đánh dấu bằng văn tự Tây Hạ, có chữ Đường Phong hiểu, có chữ anh cũng không hiểu. Nhưng cho dù có hiểu đi chăng nữa, anh cũng không tài nào biết được vị trí của những địa danh đó hiện giờ ở đâu. Đường Phong chìm đắm trong khối từ điển, tài liệu mênh mông. Anh tự mình kiểm tra, đọc các tài liệu để hi vọng có thể tìm thấy những địa danh này, rồi lại tìm đến thỉnh giáo giáo sư La. Hôm nay, hai người nghiên cứu cả buổi sáng, mà cũng chỉ mới giải mã được hai địa danh.

Sau bữa trưa, giáo sư La đi nghỉ, còn một mình Đường Phong ngồi lại trong phòng, dờ dẩn ngồi nhìn màn hình máy tính. Nhìn chán rồi, anh liền ngả lưng ra giường, nhưng không tài nào ngủ được, bởi trong đầu toàn là chữ nghĩa Tây Hạ đủ hình đủ dạng. Trong lúc mơ màng, anh lại trông thấy bức ảnh trên màn hình máy tính - cả một trang kín mít chữ Tây Hạ, mà anh và giáo sư La không tài nào giải nghĩa ra nổi.

Trên đó là gì vậy? Tại sao giáo sư La cũng không giải mã được? Bản thân mình cũng biết không ít chữ Tây Hạ, vậy tại sao đến một câu chữ Tây Hạ trên đó mình cũng không hiểu nổi? Nghĩ tới đây, Đường Phong cảm thấy đầu óc nặng trĩu, toàn bộ trí não dường như sắp bị những những chữ cái kì quái đó lấp đầy. “Đây thật giống những lời nguyên!”, Đường Phong cảm giác những chữ Tây Hạ này giống như những lời nguyên đeo bám anh, dù anh muốn thoát ra nhưng không tài nào thoát nổi!

“Lời nguyên?!", mắt Đường Phong bỗng sáng lên, lời nguyên? Trước mắt anh lập tức hiện lên cảnh tượng lúc Tiểu Lô gặp anh và Hàn Giang, đề mục của bài luận văn đó là “Nghiên cứu lời nguyên Tây Hạ (lấy ‘Quỷ đoạn bách tự yếu quyết’ làm ví dụ)”, còn những dòng văn tự Tây Hạ khó hiểu trước mắt mình đây, có khi nào là một bản lời nguyên? Đường Phong không dám chắc chắn, anh định đi thỉnh giáo giáo sư La, nhưng

nhìn đồng hồ thì hiện giờ chắc giáo sư La vẫn đang nghỉ ngơi. Anh đi đi lại lại trong phòng, đầu óc tư duy vận hành cao độ...

Đường Phong ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi quyết định mở cửa phòng, đi thẳng tới phòng làm việc của Hàn Giang. Anh gõ cửa, không ai trả lời. Đường Phong đang định bỏ đi nhưng rồi lại quay lại cầm nắm nắm cửa; và không ngờ anh vừa đẩy một cái, cửa đã mở ra. Anh lách người vào trong, thấy Hàn Giang không ở trong phòng. Đường Phong rất ngạc nhiên bởi anh biết rằng, đây không phải là phong cách của Hàn Giang. Tuy bề ngoài Hàn Giang tỏ ra rất cầu thả, nhưng thực chất anh ấy rất cẩn thận, chu đáo, làm việc gì cũng tỉ mỉ, cẩn trọng. Nên cho dù là có ở trong tổng bộ đi chăng nữa, thì khi rời phòng làm việc, anh cũng sẽ tiện tay khóa cửa phòng, kể cả có ra ngoài một lúc thôi cũng vậy. Thế nhưng sao hôm nay lại không khóa cửa?

Đường Phong lòng đầy nghi ngờ, vào ngồi trước máy tính của Hàn Giang. Anh bật máy tính lên, gõ mật mã mà Hàn Giang nói với anh, để vào trong hệ thống. Đây chính là mục đích mà anh tới phòng làm việc của Hàn Giang, muốn lên mạng để tra tìm cái gọi là “lời nguyên Tây Hạ”.

Đường Phong gõ dòng chữ: “Nghiên cứu lời nguyên Tây Hạ (lấy ‘Quỷ đoạn bách tự yếu quyết’ làm ví dụ)”, vào ô tìm kiếm. Nhưng cũng giống như lần trước, vẫn không có kết quả nào khả dụng. Anh ngẫm nghĩ, rồi lại đăng nhập

vào hệ thống trích dẫn luận văn SCI, đây là hệ thống tìm kiếm trích dẫn luận văn hàng đầu Trung Quốc. Anh lần lượt dùng tiếng Hán và tiếng Anh để gõ ra dòng chữ: “Nghiên cứu lời nguyên Tây Hạ (lấy ‘Quỷ đoạn bách tự yếu quyết’ làm ví dụ), nhưng vẫn không có kết quả. Thế nhưng khi anh chỉ gõ mấy chữ: “Lời nguyên Tây Hạ”, thì đã tìm ra hai bài luận văn liên quan.

Một bài là: “Thử luận lời nguyên Tây Hạ” của Boris Mikhail Ivanovich Ustinov.

Boris Mikhail Ivanovich Ustinov? Cái tên tiếng Nga này ngay lập tức khiến Đường Phong trở nên căng thẳng, đây không phải là tên mà KGB đã đặt lại cho Misha, khi ông trở về từ sa mạc Badain Jaran sao? Tay Đường Phong có chút ran rẩy, anh kích chuột mở bài luận văn ra. Sau cái tên Boris Mikhail Ivanovich Ustinov, là đơn vị công tác của tác giả: Đại học Saint Petersburg. Điều này cho thấy bài luận văn này được Misha viết sau khi thoát khỏi sự bảo hộ của KGB, tới nhận công việc dạy học tại Đại học Saint Petersburg.

Đường Phong kiểm tra qua mục lục trích dẫn của bài luận văn này, trong đó không hề nhắc tới: “Quỷ đoạn bách tự yếu quyết”, anh lại xem tiếp kết quả tìm kiếm còn lại: “Phát hiện mới về lời nguyên Tây Hạ”. Tác giả của bài luận văn này còn khiến Đường Phong ngạc nhiên hơn: Tymoshenko! Đường Phong giật mình mở bài luận văn ra xem, trong mục lục trích dẫn, Tymoshenko nhắc tới tên của mấy bài luận văn lời nguyên Tây Hạ, trong đó tất nhiên là có: “Quỷ đoạn bách tự yếu quyết”. Đường Phong ngạc nhiên tới nỗi ngồi ngẩn một hồi trước máy tính.

Tymoshenko đúng là thiên tài, nghiên cứu của anh ta rõ ràng vượt qua cả giáo sư La. Nhưng điều khiến Đường Phong kinh ngạc hơn là: nghiên cứu của Tymoshenko lại vượt thời đại nhường vậy. Anh ta là người của Tướng quân, ừ, v thảo nào Stephen nói rằng người mà Tướng quân trọng dụng chính là Tymoshenko. Nghĩ tới đây, lòng Đường Phong thất lại.

Đường Phong tắt máy tính, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. Anh ngồi trước máy tính, trầm ngâm một hồi, và bỗng nghĩ ngay tới Tiểu Lô. Bài luận văn mà Tiểu Lô đọc đó, Tướng quân, Tymoshenko, lời nguyên Tây Hạ... Tiểu Lô? ừm, chắc chắn Tiểu Lô có vấn đề! Đường Phong lao ra khỏi phòng làm việc của Hàn Giang, tới phòng ngủ của Hàn Giang, nhưng anh ấy cũng không có trong phòng. Anh gọi vào máy Hàn Giang, có tiếng chuông, nhưng không ai bắt máy. Anh cuống cuống đi tìm Hàn Giang thì gặp ngay Triệu Vinh trong hành lang. Triệu Vinh thấy Đường Phong cuống quýt, liền hỏi anh đang làm gì vậy.

“Anh có trông thấy Hàn Giang không?”, Đường Phong hỏi Triệu Vinh.

Triệu Vinh lắc đầu: “Buổi sáng có thấy, nhưng ăn trưa xong thì không thấy anh ấy đâu nữa.”

“Kệ anh la vậy! Tiểu Lô, cái gã Tiểu Lô trợ lý của...”

Trần Tử Kiến, anh ta có vấn đề!”, Đường Phong thở hắt ra nói.

“Có vấn đề? Tiểu Lô?”, Triệu Vĩnh ngạc nhiên, “Sao anh biết Tiểu Lô có vấn đề?”

“Hiện giờ tôi không có thời gian giải thích với anh đâu, anh mau đưa tôi tới phòng thí nghiệm của Trần Tử Kiến!”, Đường Phong yêu cầu.

Triệu Vĩnh chần chờ một lúc rồi gật đầu đồng ý, lái xe đưa Đường Phong hướng tới phòng thí nghiệm của Trần Tử Kiến.

4

Khi Đường Phong và Triệu Vĩnh tới phòng thí nghiệm của Trần Tử Kiến thì đã là bốn giờ chiều. Người qua kẻ lại trong tòa nhà, nhưng phòng thí nghiệm của Trần Tử Kiến trên tầng hai lại vô cùng yên tĩnh.

Hai người vội vàng tới cửa phòng thí nghiệm, Đường Phong đẩy cửa, cửa có cài chốt; anh gõ cửa, nhưng bên trong không có ai trả lời. Đường Phong lại gõ tiếp, hai phút sau, trong phòng bỗng có tiếng động. Đường Phong nhìn sang Triệu Vĩnh, rõ ràng là Triệu Vĩnh đã hết kiên nhẫn, anh lùi lại vài bước rồi húc mạnh vào cửa. Cánh cửa bật ra, một cảnh tượng máu me phơi bày trước mắt họ.

Tiểu Lô đang nằm trên đất, trên người bị một vật sắc nhọn đâm sâu, máu chảy đầm đìa. Có một người tay cầm dao, đứng không vững bên cạnh thi thể của Tiểu Lô, người đó chính là Hàn Giang.

“Thế... thế này là thế nào?”, Đường Phong kinh ngạc nhìn cảnh tượng này.

Hàn Giang loạng choạng bước lên phía trước vài bước, Đường Phong và Triệu Vĩnh - không ai bảo ai, cũng cùng nhau lùi lại phía sau. Hàn Giang quang con dao trên tay xuống đất, chậm rãi nói: “Tôi... tôi cũng chẳng hiểu như thế nào nữa, buổi trưa, tôi...tôi nhận được điện thoại của Tiểu Lô. Tiểu... Tiểu Lô nói anh ta gặp nguy hiểm, bảo tôi khẩn... khẩn trương tới đây, anh ta có chuyện muốn nói với tôi.. Nhưng khi tôi tới nơi và vừa bước vào cửa thì... thì mất hết tri giác. Chắc...chắc chắn bị ai đó đánh lén, thật... thật chết tiệt. Ở núi Hạ Lan thì bị Stechkin đánh lén, về đây lại bị đánh lén tiếp..

“Vậy... vậy tại sao anh không gọi tôi cùng đi?”, Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy! Theo như quy định thì nếu ra ngoài làm nhiệm vụ, ít nhất cũng phải có hai người đồng hành với nhau mà!”, Triệu Vĩnh cũng nói.

“Tôi... tôi nào biết được lại xảy ra chuyện này, tôi thấy... thấy các cậu đang nghỉ trưa nên đã tới đây một mình..

“Vậy Tiểu Lô đã nói gì với anh?”, Đường Phong hỏi.

“Chẳng... chẳng nói sì cả, anh ta chỉ nói rằng anh ta đang gặp nguy hiểm. Tôi có hỏi lại, nhưng anh ta không chịu nói qua điện thoại. Tối... tối khi tôi tới, vẫn chưa gặp được cậu ta thì... thì..Hàn Giang nói đứt quãng.

“Nói như vậy thì có hai khả năng, một là đúng như những gì Tiểu Lô nói, hai là Tiểu Lô đã cố ý dụ anh tới đây!”, Đường Phong suy đoán.

“Rất... rất có khả năng anh ta cố ý dụ tôi tới đây”, Hàn Giang lẩm bẩm.

“Nếu đã dụ anh tới đây rồi lại đánh lén anh, vậy tại sao không giết anh đi?”, Triệu Vĩnh hỏi lại.

“Cái này thì...”, Hàn Giang im lặng.

“Ngược lại, tôi lại cảm thấy Tiểu Lô nói anh ta gặp nguy hiểm là thật!”, Đường Phong nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi đã phát hiện ra bí mật của Tiểu Lô.”

“Bí mật?”

“Đúng! Bí mật. Có lẽ Tiểu Lô chính là người của Tướng quân!”, Đường Phong nói ra phát hiện mới của anh.

“Sao cơ? Tiểu Lô là người của Tướng quân?”, cả Hàn Giang và Triệu Vĩnh đều kinh ngạc.

“Bởi vì lời nguyên Tây Hạ đó!”, Đường Phong nói vắn tắt lại những phát hiện của mình.

Triệu Vĩnh ngồi xổm xuống cạnh thi thể của Tiểu Lô, miệng lẩm bẩm: “Trần Tử Kiến bị u hồn dọa cho đến chết, còn Tiểu Lô không thể bị u hồn đâm chết chứ!”

Mười lăm phút sau, đội trưởng Kim đem theo người của đội cảnh sát hình sự tới xử lý hiện trường. Đường Phong, Hàn Giang và Triệu Vĩnh đợi tới khi quân của đội trưởng Kim thu dọn xong hiện trường mới ra về.

5

Mấy ngày sau đó, Đường Phong được thông báo không được ra ngoài, bắt buộc phải ở trong tổng bộ, cũng không được tiếp xúc với ai. Đường Phong cảm thấy một mình ở trong phòng chán ngắt, anh không hiểu đây là biện pháp gì, nhằm vào mỗi mình anh, hay là với tất cả mọi người cũng vậy.

May mà vẫn không hạn chế sự tự do của anh trong tổng bộ. Lúc ăn cơm, Đường Phong vẫn gặp Từ Nhân Vũ và giáo sư La, nhưng không trông thấy Hàn Giang. Cả ba người cũng không nói chuyện với nhau, Đường Phong chỉ có thể giao lưu với Từ Nhân Vũ bằng ánh mắt. Từ ánh mắt của Từ Nhân Vũ, Đường Phong hiểu rằng: biện pháp này không chỉ dành riêng cho anh mà là cho tất cả mọi người. Tại sao không thấy Hàn Giang? Lòng Đường Phong thấp thỏm không yên.

Rốt cuộc, Đường Phong, Từ Nhân Vũ và giáo sư La cũng được triệu tập tới phòng hội nghị. Triệu Vĩnh nghiêm nghị đứng trước bàn họp, tuyên bố với mọi người: “Do nguyên đội trưởng của lão K - Hàn Giang, có chút vấn đề không giải thích được rõ ràng, bởi vậy kể từ hôm nay tôi sẽ tạm thời quản lý lão K.”

Những lời Triệu Vĩnh nói đã chứng thực cho sự lo lắng của Đường Phong — Hàn Giang xảy ra chuyện rồi, thảo nào mãi không thấy anh ấy đâu.

“Hàn Giang sao vậy?”, giáo sư La hỏi.

“Hiện giờ Hàn Giang đang được cách ly để thẩm tra!”, Triệu Vĩnh nghiêm giọng trả lời.

“Cách ly để thẩm tra?”, mọi người đều ngạc nhiên.

“Bởi vậy, trong thời gian này, tôi hy vọng mọi người sẽ không rời khỏi đây, phối hợp cùng chúng tôi điều tra”, Triệu Vĩnh vừa dứt lời thì Từ Nhân Vũ định nói gì đó. Không kịp đợi anh ta mở miệng, Triệu Vĩnh đã lại nói tiếp: “Mong mọi người hãy thông cảm, thời gian điều tra sẽ không kéo dài lâu đâu, mọi người cứ yên tâm.”

Nói xong, Triệu Vĩnh liền vội vàng rời khỏi phòng hội nghị. Ba người nhìn nhau, ai cũng muốn nói chút gì đó, nhưng lại chẳng biết nói gì nên đành lặng lẽ rút lui.

Buổi chiều hôm đó, Triệu Vĩnh tới tìm Đường Phong: “Đừng lo lắng, không phải là thẩm vấn đâu, chỉ là đại diện cho tổ chức hỏi anh chút tình hình thôi!”, Triệu Vĩnh tươi cười với Đường Phong, nhưng Đường Phong cảm thấy anh ta cười thật gượng gạo.

“Anh hỏi đi!”, Đường Phong cố gắng để mình giữ bình tĩnh.

“Được! Tôi hỏi anh trước, sau khi từ núi Hạ Lan trở về, anh có phát hiện trong lão K có ai không bình thường không? Hoặc là có hành động khác thường?”, Triệu Vĩnh hỏi.

“Anh nghĩ kĩ lại xem!”

“Hành động khác thường?”, Đường Phong ngẫm nghĩ, đáp: “Không có!”

“Không có thật, nếu anh cứ cố hỏi thì chỉ có hôm Tiểu Lô xảy ra chuyện, tôi đã phát hiện ra vấn đề của anh ta, nên định tìm Hàn Giang, nhưng anh ấy không ở đây, điều này có chút không bình thường. Ngoài ra thì không thấy ai có biểu hiện khác thường cả!”

Triệu Vĩnh trầm ngâm một lúc, thu lại nụ cười, mặt nghiêm nghị, nói: “Đường Phong, chúng ta nói chuyện thẳng thắn với nhau nhé. Tôi nói cho anh biết, báo cáo khám nghiệm tử thi của Tiểu Lô đã có rồi, anh ta bị hung khí sắc nhọn đâm chết. Hung khí chính là con dao trong tay Hàn Giang, dấu vân tay trên dao cũng chính là của Hàn Giang. Quan trọng hơn nữa, con dao này lại chính là con dao chuyên dụng phát cho Hàn Giang, mua ở nơi khác cũng không có, còn bình thường không ra ngoài thực thi nhiệm vụ, Hàn Giang cũng không mang theo dao làm gì, bởi vậy...”

“Bởi vậy các anh chắc chắn rằng chính Hàn Giang đã giết chết Tiểu Lô?”⁵, Đường Phong hỏi lại.

“Đường Phong, anh nghĩ mà xem, nếu như có ai đó giết Tiểu Lô trước, thì làm sao mà lấy dao của Hàn Giang được? Cái chết của Tiểu Lô chắc chắn xảy ra sau khi Hàn Giang tới.”

“Như vậy cũng không thể xác định hung thủ chính là Hàn Giang. Có lẽ hung thủ tấn công Hàn Giang ngất đi trước, sau đó mới dùng dao của anh ấy giết Tiểu Lô thì sao?”

“Nói như anh thì chẳng lẽ Tiểu Lô giúp hung thủ à?”, Triệu Vĩnh hỏi lại.

“Anh ta vốn dĩ có vấn đề, rất có khả năng anh ta đã dụ Hàn Giang tới phòng thí nghiệm, sau đó tấn công anh ấy bất tỉnh, rồi hung thủ thực sự đã dùng dao của Hàn Giang đâm chết Tiểu Lô!”, Đường Phong suy đoán.

“Đây chỉ là suy đoán của anh, nhưng trước khi chưa tóm được hung thủ thực sự như anh nói, thì Hàn Giang vẫn là người đáng bị tình nghi nhất”, Triệu Vĩnh ngập ngừng rồi nói tiếp: “Còn nữa, chúng tôi đã kiểm tra danh bạ liên lạc điện thoại ngày hôm đó, 1 giờ 20 phút chiều, Tiểu Lô có gọi cho Hàn Giang một cuộc điện thoại, nhưng trước đó hai mươi phút, chính Hàn Giang lại gọi cho Tiểu Lô. Điều này chứng minh hai việc: thứ nhất, nguyên nhân Hàn Giang tới chỗ Tiểu Lô không đơn giản như những gì anh ấy nói; thứ hai, hai cuộc điện thoại này cũng có thể cho thấy giữa Hàn Giang và Tiểu Lô có mối liên quan gì đó.”

“Liên quan?” Đường Phong chẳng có gì để cãi, nhưng anh vẫn không cam tâm mà tiếp tục chất vấn: “Vậy tại sao Hàn Giang lại giết chết Tiểu Lô? Hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy mà!”

Trước lời chất vấn của Đường Phong, Triệu Vĩnh im lặng. Mãi lâu sau, Triệu Vĩnh mới mở miệng: “Đường Phong, chắc có lẽ anh vẫn chưa biết, vào đúng hôm mà

Tiểu Lô bị hại, thì bốn kệ tranh ngọc của chúng ta để trong két sắt đã không cánh mà bay.”

‘Gì cơ? Kệ tranh ngọc mất rồi sao?’, Đường Phong vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy!”

“Bởi vậy... bởi vậy các anh đã kết hợp hai việc này lại, cho rằng Hàn Giang chính là nội gián trong lão K?”, Đường Phong hiểu ngay ý Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh nặng nề gật đầu: “Bốn kệ tranh ngọc được khóa trong két sắt kiên cố, lại ở trong tòa nhà, ai có thể lấy chúng đây? Tôi không tin người của Tướng quân lại thần thông quảng đại đến vậy, đột nhập vào chỗ chúng ta, mở két sắt, lấy cắp kệ tranh ngọc, anh có tin không?”

Đường Phong ngồi sụp xuống giường, thần thờ lắc lắc đầu: “Chắc chắn có nội gián, nhưng... nhưng cũng không thể vì thế mà cho rằng chính là Hàn Giang.”

“Chìa khóa két sắt do Hàn Giang giữ, hơn ai hết, anh ấy là người có khả năng tiếp xúc với kệ tranh ngọc nhất.

Rồi liên quan tới việc Tiểu Lô bị hại, trước đó anh từng nghi ngờ Tiểu Lô có quan hệ với Tướng quân, đang định đi tìm Tiểu Lô thì anh ta đã chết rồi, đây rõ ràng là để triệt cổ phải triệt tận gốc!”, Triệu Vĩnh suy đoán.

“Không! Không! Không thể như vậy. Tôi không thể tin, một người đã từng vào sinh ra tử cùng chúng tôi như Hàn Giang lại là nội gián được? Vậy tất cả những gì anh ấy đã làm trước đây là vì cái gì chứ?”, Đường Phong hỏi một tràng.

“Đường Phong, không thể không thừa nhận rằng: đối thủ của chúng ta quá gian xảo, chúng ta đều đã bị chúng lừa. Một mặt, chúng tranh giành kệ tranh ngọc với chúng ta, nhưng đến khi không tranh được với chúng ta, thì đã sử dụng nội gián mai phục trong nội bộ của chúng ta, một lúc cướp đi bốn kệ tranh ngọc, khiến chúng ta không kịp trở tay. Nghĩ tới khả năng bại lộ của Tiểu Lô, nên sau khi đánh cắp bốn kệ tranh ngọc, chúng đã giết chết anh ta. Người này, ngoài Hàn Giang ra, thì vẫn không thể nghĩ ra được là ai!”, Triệu Vĩnh nói.

Đường Phong vẫn không tin suy luận của Triệu Vĩnh. Vậy là Triệu Vĩnh lại hỏi tiếp: “Được rồi! Vậy thì tôi sẽ hỏi anh cụ thể một chút, chuyện trước đây không hỏi nữa. Nói về chuyến đi tới núi Hạ Lan vậy nhé, ai chính là người yêu cầu ở lại quán trọ một ngày?”

“Hàn Giang?!” , Đường Phong lẩm bẩm.

“Vậy ai chính là người rút mất tấm ván gỗ bắc qua đầm thủy ngân, sau khi anh và lão Mã vào trong hậu điện?”

“Là Hàn Giang?!” , Đường Phong lại lẩm bẩm.

“Những điều này đều là những gì anh viết trong báo cáo, giấy trắng mực đen đấy!”

“Nhưng... nhưng đều có nguyên nhân cả mà! Tại quán trọ là do tình hình thay đổi. Tại đầm thủy ngân là do Hàn Giang sợ lúc anh ấy không ở đây, sẽ có người đột nhập vào hậu điện, thế nên...”

“Mọi hành động đều có thể tìm ra những lí do khác nhau!”, hình như Triệu Vĩnh không hứng thú với những giải thích của Đường Phong.

“Vậy các anh sẽ làm gì với Hàn Giang? Chúng ta có tiếp tục tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành nữa không?”

“Hiện giờ Hàn Giang vẫn đang trong giai đoạn bị thẩm tra, trước khi có kết luận cuối cùng, Hàn Giang vẫn bị khống chế tự do cá nhân. Còn về việc có tới Hạng Hải Mật Thành nữa hay không, thì phải xem kế hoạch tiếp theo thế nào.”

Đường Phong thất vọng tới đỉnh điểm, thân thờ ngời sát mép giường, không biết nên nói gì. Triệu Vĩnh thấy không còn gì để hỏi liền bỏ đi, nhưng lại bị Đường Phong kéo lại: “Đợi đã, tôi vẫn còn một câu hỏi.”

“Đây rốt cuộc là tôi hỏi anh hay anh hỏi tôi thế?”

“Trên người Tiểu Lô có hình xăm đó không?”, Đường Phong hỏi.

“Hình xăm?”, Triệu Vĩnh ngớ người ra rồi nói ngay:

“Tôi đã được đặc cách tham gia khám nghiệm tử thi của Tiểu Lô, không phát hiện trên người anh ta có hình xăm đó, điều này quả thực rất kì lạ!”

“Bên trong chắc chắn có vấn đề. Những ai trong đám của Tướng quân đều có hình xăm trên người. Trên người Tiểu Lô không có, chứng tỏ anh ta không phải là người của Tướng quân?”

“Nhưng chính anh nói Tiểu Lô có vấn đề mà!”, Triệu Vĩnh phản bác lại.

“Tôi chỉ nói rằng khả năng Tiểu Lô có liên quan tới Tướng quân, tôi đâu có chắc chắn anh ta chính là người của Tướng quân. Hình xăm là minh chứng tốt nhất, nhưng trên người anh ta không có.”

“Như vậy thì là thế nào đây?”

“Điều đó cho thấy suy luận trước đây của anh không đúng. Anh có thấy trên người Hàn Giang có hình xăm không?”, Đường Phong từng bước áp sát, phản bác lại Triệu Vĩnh.

“Không... không có!”, Triệu Vĩnh lắc đầu, “Nhưng có thể trà trộn vào nội bộ của chúng ta, thì trên người không thể có hình xăm được, nếu có cũng phải xóa nó đi.”

“Dù sao tôi vẫn không đồng ý với suy luận của anh!”, Đường Phong hét lên.

“Đây cũng không phải là suy luận của riêng tôi, mà cả thủ trưởng cũng nghĩ vậy. Được rồi, Đường Phong, tôi không nói với anh nữa, anh tự lo ỉn nhé!”, nói xong, Triệu Vĩnh liền vội vàng rời khỏi phòng Đường Phong.

7

Hai ngày sau, Triệu Vĩnh triệu tập mọi người tới phòng hội nghị, tuyên bố: “Bắt đầu từ hôm nay, lão K tạm thời giải tán. Mọi người có thể rời khỏi đây, nhưng lúc rời đi bắt buộc phải chịu sự kiểm tra, không được mang theo bất cứ vật gì liên quan tới cơ mật.”

Mọi người nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc. “Chúng ta vất vả cả một thời gian dài! Bây giờ thì chẳng còn gì cả!”, Từ Nhân Vũ oán thán.

lòng trống rỗng.

Giáo sư La khẽ thở dài, nhưng ông im lặng, không nói gì cả.

“Tại sao lại như vậy?”, Đường Phong bỗng cảm thấy lòng trống rỗng.

Triệu Vĩnh mặt nặng trĩu, nhưng anh không trả lời

Triệu Vĩnh mặt nặng trĩu, nhưng anh không trả lời câu hỏi của mọi người, cuối cùng mọi người đành phải giải tán.

Ngày hôm sau, giáo sư La và Từ Nhân Vũ lần lượt thu dọn hành lý, rời khỏi tổng bộ. Đường Phong vẫn không cam tâm, vẫn muốn chờ đợi thêm. Nhưng đợi thêm hai ngày nữa cũng không có tin tức của Hàn Giang, anh đành phải thu dọn hành lý, chuẩn bị rời khỏi đây.

Lúc thu dọn hành lý, Đường Phong nảy ra ý định lưu mấy bức ảnh anh chụp kệ tranh ngọc vào trong một cái USB nhỏ. Đây là một chiếc USB cực nhỏ, hình dáng giống như một chiếc móc phéc mơ tuya nhỏ xíu. Đường Phong tháo chiếc móc phéc mơ tuya trên áo mình xuống, thay chiếc USB đó vào, tưởng rằng như vậy có thể lọt qua được sự kiểm tra của Triệu Vĩnh.

Ai ngờ, lúc kiểm tra hành lý vẫn bị Triệu Vĩnh lục soát ra. “Đây là cái gì?”, Triệu Vĩnh tháo chiếc USB trên áo Đường Phong xuống, cười nhạt: “Chiếc móc phéc mơ tuya này của anh hơi to đấy!”

“Kiểm tra qua xem bên trong có gì!”, Triệu Vĩnh đưa USB ột người lính vạm vỡ đứng bên cạnh.

Anh trả lời rất nhanh: “Bên trong chỉ có vài bức ảnh.”

Triệu Vĩnh chỉ liếc một cái rồi nghiêm mặt, nói: “Vật phẩm vi phạm, tịch thu!”

Đường Phong không nói thêm gì cả, đeo hành lý ra ngoài. Đến cổng, anh nhìn những rặng núi trùng trùng điệp điệp xung quanh, thâm chửu rủa: “Nơi quái quỷ chó ăn đá gà ăn sỏi này, muốn gọi chiếc xe cũng chẳng có.”

Đường Phong đang rầu rĩ thì Triệu Vĩnh lái một chiếc “Dùng sỹ”¹ tới dừng ngay trước mặt anh. “Lên xe đi!”, Triệu Vĩnh gọi anh.

Đường Phong đành phải lên xe Triệu Vĩnh. Triệu Vĩnh vừa lái xe, vừa nhìn Đường Phong, cười nói: “Sao? Giận rồi à?”

“Tôi nào dám giận anh.”

“Anh phải biết rằng, ban nãy anh mang theo vật phẩm liên quan tới cơ mật, chúng tôi có thể căn cứ vào luật ăn cắp cơ mật quốc gia bắt anh đấy!”

“Theo như anh nói thì tôi phải cảm ơn anh à? Bây giờ anh bắt tôi cũng không muộn đâu!”, tính ngang ngạnh của Đường Phong lại trỗi dậy.

“Được rồi, tôi không tóm anh đâu. Đi đâu nào? Tôi đưa anh đi!”

“Bến xe phía nam!”, Đường Phong cúi kính gào lên.

Triệu Vĩnh nhún ga, lái xe về hướng bến xe phía nam.

Nhưng khi xe của Triệu Vĩnh vừa mới tới đường quốc lộ, vẫn chưa vào thành phố, thì điện thoại của anh đổ chuông. Triệu Vĩnh nghe điện thoại, sắc mặt nghiêm trọng. Đường Phong chỉ thấy Triệu Vĩnh “ừm” vài câu rồi lại “vâng” và tắt điện thoại.

“Đường Phong, tôi có nhiệm vụ gấp, không đưa anh tới bến xe được rồi! Tôi đưa anh tới ga tàu hỏa, rồi anh tự đến đó nhé!”, Triệu Vĩnh nói.

“Nhiệm vụ quái gì nữa, không phải lão K giải tán rồi sao? Anh vẫn còn nhiệm vụ cơ à?”, Đường Phong hậm hực nói.

Triệu Vĩnh không trả lời, dừng xe trước ga tàu hỏa, thả Đường Phong xuống rồi lao thẳng đi. “Mẹ kiếp! Cứ phải ép phần tử trí thức nói vậy!”, Đường Phong khoác ba lô, không quên chửi với theo xe Triệu Vĩnh một câu.

8

Đường Phong thấy còn lâu tàu mới khởi hành nên tìm một quán cơm ăn uống no nê, rồi lại đi gặp một người bạn, sau đó mới ung dung đi vào phía đường ray phía nam.

Đường Phong cùng dòng người bước vào trong toa tàu, nhưng đúng lúc này, bên ngoài cửa tàu điện ngầm, trên cầu thang máy hướng lên thêm ga bỗng nhốn nháo cả lên. Anh vẫn chưa nhìn rõ xem chuyện gì xảy ra thì một bóng đen đã lách vào trong toa, rồi ngay sau đó, cửa toa tàu đã đóng lại. Nhìn qua cửa kính, anh phát hiện trên thêm ga có mấy gã to cao vạm vỡ, chính là Triệu Vĩnh và vài người khác trong nhóm, ăn mặc như thường dân. Đường Phong giật thót tim, vội vàng quay lại nhìn vào trong toa tàu, rồi anh trông thấy một khuôn mặt quen thuộc. Bóng đen chui vào đây trong khoảnh khắc cửa toa tàu khép lại, chính là Hàn Giang.

Đây là lần đầu tiên anh gặp lại Hàn Giang sau khi anh ấy bị cách ly để điều tra. “Hàn...”, Đường Phong đang định gọi tên anh, thì Hàn Giang khẽ lắc đầu.

Hai người đi tới góc khuất trên toa tàu, Đường Phong thì thảo hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao anh lại thoát được ra ngoài? Anh làm vậy tội càng nặng thêm đấy! Anh có biết kệ tranh ngọc mất rồi không?”

Trước hàng loạt câu hỏi của Đường Phong, Hàn Giang không trả lời. Đợi Đường Phong hỏi xong, Hàn Giang nói: “Hiện giờ tôi không có thời gian để giải thích với cậu, người của Triệu Vĩnh sẽ xuất hiện ở ngay bên sau. Tôi chỉ có vài phút, cậu đừng nói gì cả, hãy chỉ nghe tôi nói. Cậu có tin tôi vô tội không?”

“Tin!”, Đường Phong gật đầu.

“Tốt! Nhớ kĩ, bất luận lão K có giải tán hay không thì chúng ta cũng không thể thua cuộc, chúng ta nhất định phải tìm thấy Hạng Hải Mật Thành!”, Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Nhưng chúng ta chẳng còn gì cả, thì làm được gì chứ?”

“Chỉ cần chúng ta vẫn còn sống là sẽ có cơ hội thay đổi tất cả, cầm lấy!” nói xong, Hàn Giang đặt một vật vào tay Đường Phong.

Đường Phong định thần lại nhìn, chính là chiếc USB v hình móc khóa của mình. “Anh... anh làm thế nào mà lấy được vậy?”, Đường Phong vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

“Đừng hỏi nhiều, hãy nhớ lời tôi nói. Bây giờ cậu hãy quay trở lại trường học, nếu cần đi dạy học thì hãy dạy học trở lại, nếu cần tiếp tục nghiên cứu thì nghiên cứu. Tóm lại, cần sống thế nào thì hãy sống thế, tôi sẽ đi tìm cậu!”

HẾT TẬP 3

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

74. Tập 4

Tập 4

Ấn số nơi sa mạc.

Lão K giải tán. Hàn Giang vướng vào nghi án giết hại Tiểu Lô. Việc tìm ra bí ẩn của bốn kệ tranh ngọc Tây Hạ tưởng như lâm vào bế tắc, nhưng Hàn Giang không bỏ cuộc, anh bí mật tìm Đường Phong.

Dựa vào bức thư do Misha để lại và tấm bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc Tây Hạ, nhóm Đường Phong - Hàn Giang lại lặn lội tiến sâu vào sa mạc Gobi, quyết tìm ra Hạng Hải Mật Thành.

Trong sa mạc mênh mông tưởng như vô tận ấy, họ đã gặp biết bao trắc trở, hiểm nguy và đã được chứng kiến rất nhiều điều kỳ lạ như tòa thành mê cung đầy xương người, Hắc Thạch từng từng giữa sa mạc, người đàn bà đeo mặt nạ bí ẩn, chiếc xe Jeep không người lái chạy trên sa mạc, lời cảnh báo của hoàng hậu Một Tạng trong giấc mơ... tất cả đều nằm ngoài sự lý giải của con người. Thế rồi vì lạc đường trên sa mạc, họ lại vô tình tới khu căn cứ Tiên Tiến và khám phá ra sự tồn tại của “Lô cốt số 21”, một công trình quy mô cực lớn được xây dựng dưới lòng đại sa mạc trong những năm 1960 và vai trò quan trọng của Branch ở nơi đây.

Trong lúc cận kề cái chết, nhóm Hàn Giang lại được một thế lực bí ẩn giải cứu, và điều bất ngờ lớn nhất là họ phát hiện ra rằng họ đã từng ở rất gần Hạm Hải Mật Thành...

75. Chương 1

Chương 1

Bức thư vẫn chưa được gửi đi

Đây là bức thư Misha viết cho Lương Văn Kiệt, năm đó nó bị KGB tịch thu nên không gửi được tới Trung Quốc. Nhưng giờ đây nó lại xuất hiện trong đồng di vật của Lương Văn Kiệt. Vậy trong đó rốt cuộc viết về chuyện gì?

1

Đường Phong quay trở lại trường học đã được hơn nửa tháng, trong nửa tháng đó, Đường Phong không ngừng dò la tin tức của Hàn Giang, nhưng Hàn Giang cứ như đã bốc hơi vậy, không có một manh mối nào của anh. Trong lòng Đường Phong hoang loạn, anh đoán rằng Hàn Giang lẩn ít dữ nhiều, khả năng lớn là đã bị hội Triệu Vĩnh bắt lại rồi.

Đường Phong không cam tâm chấp nhận một kết thúc như vậy, nhưng hiện giờ manh mối trong tay anh chỉ có mấy bức ảnh của kệ tranh ngọc, tìm kiếm chữ Tây Hạ bí ẩn hiện lên trên đó khiến Đường Phong phải vắt kiệt cả trí óc. Những văn tự thật kỳ lạ, hơn nửa tháng nay, như ngày nào Đường Phong cũng giam mình ở thư viện tra cứu các loại tài liệu. Tuy Đường Phong đã giải mã được phần lớn chữ Tây Hạ trên bức ảnh, nhưng bất luận thế nào anh cũng không tài nào ghép được những chữ quái quỷ này thành câu, càng không thể biết được ý nghĩa thật sự của những văn tự Tây Hạ này.

Ngoài cửa sổ mưa như trút nước, khoảng trời tối đen, đã là 10 giờ đêm, Đường Phong quay lại nhìn thì trong thư viện chỉ còn lại vài độc giả. “Lẽ nào đây chính là lời nguyên Tây Hạ mà Tymoshenko nhắc tới trong bài luận văn?”, Đường Phong lẩm bẩm, anh vươn vai, nặng nề đổ người ra thành ghế. Đột nhiên, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ngay phía sau anh.

Đường Phong giật bắn mình, đứng phắt dậy, sững sờ nhìn người đó, người đó đang thản nhiên ngồi ở hàng ghế đối diện anh, cười nói: “Sao vậy, trông thấy ma hả?” - Giọng nói đó vẫn khàn khàn như vậy, là giọng nói của Hàn Giang.

“Ma? Tôi tưởng rằng anh thành ma thật rồi ấy chứ! Anh không bị Triệu Vĩnh tóm lại sao?” - Đường Phong ngạc nhiên.

Hàn Giang vội vàng lấy tay ra hiệu suy suy, hạ giọng khẽ nói: “Neu quả thực cậu không muốn tôi bị bọn họ áp giải về thì nói bé giùm tôi chút đi!”

Lúc này Đường Phong mới để ý thấy bộ dạng của Hàn Giang, nước mưa chảy ròng ròng trên áo khoác, trên chân còn lấm lem bùn đất. “Anh chui vào đây bằng cách nào vậy?” - Đường Phong cũng hạ giọng hỏi.

Hàn Giang liếc nhìn phía cánh cửa sổ trong góc thư viện, chum chum miệng: “Có gì cản được tôi không hả?” “Chúc mừng anh, lại lần nữa vượt ngục thành công” “Cậu tưởng rằng chỉ dựa vào hội Triệu Vĩnh mà tóm được tôi sao?” - Hàn Giang vẫn rất tự tin.

“Vậy hơn nửa tháng nay anh đã làm gì vậy?” “Giống hệt cậu!”

“Giống hệt tôi? Cũng giam mình trong thư viện?” Hàn Giang vuốt vuốt lại tóc tai bù xù, đáp: “Những thứ này không thể tra được trong thư viện đâu!”

“Nghe anh nói vậy là chắc chắn anh đã tìm thấy gì đó rồi phải không! Anh đã giải mã được những văn tự đó rồi sao?” - Đường Phong tròn mắt hỏi.

“Đó là nhiệm vụ của cậu!”

“Vậy thì anh đã điều tra ra ai ám hại anh rồi ư? Ai là nội gián?”

Hàn Giang lắc đầu: “Vấn đề này chúng ta có thể thảo luận vào lúc khác.”

“Hừm, vậy thì cả quãng thời gian đó anh tìm thấy gì vậy?”

Hàn Giang nhún vai: “Rất tiếc, trong thời gian đó tôi chỉ lo trốn chui trốn lủi!”- Đường Phong thất vọng nhìn Hàn Giang, nhưng Hàn Giang bỗng chuyển giọng “Nhưng...”

Anh dừng có mà nói chuyện bí hiểm như vậy được không hả?”

Hàn Giang quan sát xung quanh, thấy mọi nơi không có người mới thì thào, nói: “Nhưng tôi vẫn có chút phát hiện nho nhỏ. Vì họ cho rằng tôi đã giết hại Tiểu Lô. vậy thì tôi cũng bắt đầu điều tra từ anh ta. Tôi đã âm thầm điều tra thân thế của Tiểu Lô, hóa ra trước khi làm việc trong phòng thí nghiệm của Trần Tử Kiến, anh ta đã học ở Học viện y Kim Đại.”

“Sao cơ? Anh nói tới chỗ này sao?”

“Không sai, xem ra thì cậu với anh ta còn là bạn học cùng trường đó!”

“Đợi đã, đợi đã!” - Đường Phong cảm giác như bị ai đó đâm mạnh vào đầu một cái, anh bỗng chốc suy nghĩ rối bời, “Đầu óc tôi có chút hỗn loạn, anh bảo rằng Tiểu Lô tốt nghiệp trường Kim Đại sao?”

“Đúng! Tốt nghiệp Học viện y xong, đáng nhẽ ra Tiểu Lô có cơ hội ra nước ngoài du học, hoặc vào bệnh viện lớn trở thành bác sỹ ngoại khoa giỏi, nhưng anh ta lại khiến mọi người bất ngờ khi trở thành trợ lý của Trần Tử Kiến.”

“Lẽ nào anh ta thay đổi đam mê ư...” - Đường Phong ngẫm nghĩ, “Nếu như Tiểu Lô có vấn đề, vậy thì Trần Tử Kiến cũng có vấn đề à?”

”Không! Không thể như vậy, tôi biết Trần Tử Kiến bao năm nay, anh ấy không thể có vấn đề được” - Hàn Giang khẳng định.

“Hiện giờ thì có gì là không thể chứ!” - Đường Phong phản bác lại.

“Nhưng Trần Tử Kiến đã chết rồi!”

“Dĩ nhiên, Trần Tử Kiến có lẽ chẳng có vấn đề gì cả, anh ta chết là do đã phát hiện ra âm mưu của Tiểu Lô.”

“Âm mưu của Tiểu Lô ư?”

“Ừm, Tiểu Lô chắc chắn là người của Tướng quân, anh ta đang triển khai một âm mưu nào đó. Nhưng sau này đã bị Trần Tử Kiến phát hiện, nên anh ta đã giết chết Trần Tử Kiến. Sau đó, khi tôi vừa mới nghĩ ra Tiểu Lô có vấn đề, thì anh ta lại bị người của Tướng quân giết người diệt khẩu, đồng thời còn ám hại cả anh, một mũi tên trúng hai đích, không thể nói là không cao tay.”

“Nhưng cho dù là Tiểu Lô hay Trần Tử Kiến, thì trước đó họ làm sao biết được là tôi muốn tìm họ để phục chế xương sọ của người đàn bà Đảng Hạng đó..- Hàn Giang chìm trong suy tư.

2

Đường Phong và Hàn Giang bước ra khỏi thư viện, trời hình như đã ngớt bớt mưa, trên đường đi cả hai đều im lặng, lặng lẽ bước đi. Hàng cây ngô đồng rậm rạp che kín ánh đèn đường, hai bóng người dài thượt lác lác trên con đường vắng vẻ.

Đột nhiên, Đường Phong quay ngoắt người lại, trong màn mưa giăng kín, ngoài ánh đèn đường ra, thì chẳng nhìn thấy gì cả. Hàn Giang cũng quay người lại, nghi ngờ nhìn về phía sau rồi lại nhìn Đường Phong hỏi: “Cậu nhìn cái gì vậy?”

Đường Phong cứ nhìn chằm chằm mãi về phía sau, phải một lúc anh mới cất giọng: “Thời gian này tôi luôn cảm thấy có đôi mắt cứ nhìn tôi chằm chặp... Không phải là anh chứ?”

“Tôi?! Không phải tôi đang đứng trước mặt cậu sao?” - Hàn Giang nói đầy vẻ vô tội.

“Có khi nào tôi bị người của Tướng quân theo dõi...”, Đường Phong lẩm bẩm.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, ở đây lấy đâu ra người?” - Hàn Giang cảnh giác quan sát xung quanh. Dựa vào nhạy bén nghề nghiệp bao năm của mình, anh đoán rằng không có ai theo dõi họ cả, lúc này anh mới vỗ vào vai Đường Phong nói: “Tôi thấy mấy hôm nay cậu căng thẳng quá đấy nên mới nảy sinh ảo giác.”

“Có lẽ là vậy!”, Đường Phong không nói thêm gì nữa, hai người lại im lặng, đi mãi cho tới khi tới nhà của Đường Phong. Nơi ở của Đường Phong chật đầy sách, gần như không có chỗ cho Hàn Giang đứng. Đường Phong vội vàng thu dọn, cuối cùng cũng có được một chỗ cho Hàn Giang. Hàn Giang nhìn căn buồng chật đầy sách của Đường Phong bỗng buột miệng: “Ban nãy trên suốt đường đi tôi nham nhĩ mãi cũng chỉ có thể có một cách giải thích, Tiểu Lô ở bên cạnh Trần Tử Kiến, chắc chắn là có mục đích gì đó.”

“Vậy thì phải xem Trần Tử Kiến làm gì đã. Ngoài nghiên cứu bộ xương mà chúng ta mang tới ra, thì trước đó Trần Tử Kiến nghiên cứu về lĩnh vực gì?”

“Cái này tôi cũng đã điều tra qua rồi, Trần Tử Kiến từ trước đến nay chuyên nghiên cứu về gen di truyền của người cổ đại.”

“Người cổ đại... gen di truyền? Đây quả là một lĩnh vực nghiên cứu rất đặc biệt, không phải ông ấy muốn người cổ sống lại đấy chứ?!” - Đường Phong buột miệng.

“Làm người cổ đại sống lại?” - Câu nói của Đường Phong khiến Hàn Giang ngạc nhiên, “Có khi nào giống như trong phim không nhỉ, lấy ADN từ trên xương sọ của người cổ đại, sau đó khôi phục gen của họ?”

Đường Phong nhìn bộ dạng của Hàn Giang, thần thờ gật đầu: “Về nguyên lý mà nói thì là như vậy, nhưng về mặt kỹ thuật thì không đơn giản, chủ yếu là rất khó để lấy được ADN dùng được trên xương của cổ nhân, ngoài ra về mặt pháp lý và luân lý cũng không cho phép.”

“Lẽ nào Trần Tử Kiến và Tiểu Lô đang thực hiện ý đồ khôi phục lại ADN của người cổ đại?” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Nếu là như vậy thì quả là một thí nghiệm điên rồ!”

“Nhưng thí nghiệm đó thì có liên quan gì tới kế tranh ngọc?”

“Liên quan, chắc chắn bên trong có gì đó liên quan! Đó có thể là một kế hoạch điên rồ của Tướng quân!”

“Không! Tôi có linh cảm việc này không đơn giản như vậy, thí nghiệm của Trần Tử Kiến và Tiểu Lô có lẽ không điên rồ như chúng ta tưởng, nhưng âm mưu bên trong chắc chắn sẽ điên rồ hơn những gì chúng ta biết”, Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong trầm ngâm một hồi, nói tiếp: “Không, bất luận hội Tiểu Lô đang thực hiện nghiên cứu gì thì âm mưu bên trong chắc chắn không đơn giản như những gì hiện giờ chúng ta biết. Tôi đã từng hỏi qua Triệu Vĩnh về tình hình khám nghiệm tử thi của Tiểu Lô. Anh ấy nói rằng trên người Tiểu Lô không có hình xăm đó, lúc đó tôi đã đưa ra nghi vấn của mình, nhưng anh ấy không buồn bận tâm. Nếu như Tiểu Lô không phải là người của Tướng quân, vậy thì âm mưu bên trong còn phức tạp hơn.”

“Ừm, giống như trước đây chúng ta từng phân tích, vẫn còn một thể lực mà chúng ta nhìn thấy là cũng đáng giá tới việc này.”

“Khả năng Tiểu Lô đã làm việc cho bọn chúng.”

“Được rồi, tạm thời không suy đoán nữa, nói về phát hiện của anh đi!”

“Tôi?!” - Đường Phong nhún nhún vai, “Tôi giam mình hơn nửa tháng trong thư viện nhưng chẳng thu hoạch được gì cả!” - Đường Phong thất vọng nói.

“Chẳng thu hoạch được gì cả? Thật sự hết cách với những văn tự Tây Hạ đó rồi sao?”

“Hết cách rồi, đến giáo sư La cũng không giải mã được ý nghĩa của những văn tự Tây Hạ đó, huống hồ là tôi! Nhưng dựa vào những manh mối trước đây, tôi đoán rằng những chữ Tây Hạ mờ ảo phía sau kệ tranh ngọc rất có khả năng là một đoạn lời nguyện Tây Hạ cổ xưa”.

“Lời nguyện, những lời nguyện đó có tác dụng gì?”

“Hiện giờ vẫn chưa biết được. Tôi đã từng hỏi Triệu Vĩnh về máy tính của Tiểu Lô, hy vọng có thể tìm thấy bài luận văn trong đó. Nhưng Triệu Vĩnh nói rằng họ đã kiểm tra rất kỹ trong máy tính của Tiểu Lô nhưng bên trong lại không có bài luận văn mà tôi đã từng trông thấy.”

“Theo như cậu nói thì Tiểu Lô và Tymoshenko lúc còn sống hình như đều nghiên cứu về lời nguyện Tây Hạ?”

“Nhưng chắc là họ không hề hay biết về những dòng chữ Tây Hạ phía sau kệ tranh ngọc!”

“Điều này không quan trọng nữa rồi vì kệ tranh ngọc đã bị mất. e rằng Tướng quân đã biết được bí mật của kệ tranh ngọc, thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu!” - Hàn Giang ngập ngừng rồi lại nói: “Lần này tôi tới chỗ cậu là muốn tìm cậu cùng đi kiểm tìm Hạng Hải Mật Thành trong truyền thuyết đó.”

“Chỉ dựa vào hai chúng ta?” - Đường Phong do dự. “Đúng! Hai chúng ta, chúng ta có bản đồ, vậy tại sao không thử xem? Hơn nữa, để gạt rửa nỗi oan của tôi thì cũng cần phải tìm thấy Hạng Hải Mật Thành. Ngoài ra, vẫn còn một việc, đó là phải điều tra về quá khứ của Tiểu Lô thử xem có thể tìm thấy chút manh mối gì không!” - Hàn Giang đứng dậy, nhìn màn mưa đêm ngoài cửa sổ tối đen.

“Vậy... vậy thì chỉ có cách là đi tìm kiếm hồ sơ trước đây của Tiểu Lô ở trường thôi. Ngày mai tôi đưa anh tới phòng hồ sơ của trường xem sao, may mà tôi lại thân quen với thầy Châu ở đó.”

Hàn Giang im lặng, chỉ khẽ gật đầu.

3

Sáng hôm sau, trời đã tạnh mưa, Đường Phong dẫn Hàn Giang tới phòng hồ sơ trong trường. Thầy Châu tiếp đón họ, Đường Phong nhanh chóng tìm thấy tên của Tiểu Lô trong biển hồ sơ đồ sộ - Lô Xuân, nam, ngành lâm sàng học viện Y... Đường Phong quay nhìn Hàn Giang, rồi thì thầm: “Giống hệt như anh đã điều tra”

Hàn Giang không nói gì cả, mắt dán vào bản đăng ký của học sinh trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. “Nhìn gì vậy?” - Đường Phong hỏi.

“Cậu nhìn chỗ này đi!” - Hàn Giang chỉ vào dòng chú thích ở cột dưới cùng, chậm rãi đọc: “Sinh viên này mất tích trong khoảng thời gian từ tháng 3 năm 2002 đến tháng 10 năm 2002, thông qua quyết định của Hội đồng nhà trường, không xử lý vi phạm bỏ học.”

“Ồ! Còn cả chuyện này nữa!” - Đường Phong quay lại hỏi thầy Châu: “Trong trường chúng ta còn có cả sinh viên mất tích sao?”

Thầy Châu thân hình phốp pháp, ngẫm nghĩ một lúc rồi lớn tiếng nói: “Tôi nhớ ra sinh viên này rồi, chuyện lúc đó đúng là như vậy, học viện Y có một nam sinh mất tích hơn nửa năm, gia đình, nhà trường và cả cảnh sát tìm kiếm hơn nửa năm, sống không thấy người, chết không thấy xác. Nhưng đúng vào lúc mọi người đều cho rằng cậu nhóc đó lạnh ít dữ nhiều, thì cậu ta lại tự động quay về trường.”

“Sao bao năm vậy rồi mà bác vẫn nhớ kỹ vậy?”

“Chuyện này hồi đó gây chấn động cả trường, cũng là chuyện hết sức ly kỳ!”

“Sao cháu không nhớ nhỉ...” - Đường Phong cố gắng nghĩ lại, trong đầu hình như cũng có chút ấn tượng nào đó.

“Người khác không nhớ cũng là chuyện thường, nhưng tôi thì lại rất nhớ. bởi vì hồi đó cảnh sát đã mấy lần tới chỗ tôi để kiểm tra hồ sơ của cậu ta..

Hàn Giang ngắt lời thầy Châu, anh hỏi: “Vậy sau đó thế nào?”

“Sau đó? Sau khi cậu ta trở về bắt luận mọi người hỏi thế nào thì cậu ta cũng không nói đã đi đâu trong hơn nửa năm đó, cũng không nói tại sao lại rời khỏi trường lâu như vậy.”

“Vậy bác có biết không?” - Hàn Giang hỏi.

“Hài! Chẳng cần nghĩ cũng biết, còn có nguyên nhân nào nữa, tuổi trẻ nông nổi, chắc chắn là thất tình, hoặc vì cô gái nào đó mà bỏ đi đâu mất hơn nửa năm!”

“Đây là do bác đoán hay là thật vậy?” - Hàn Giang dường như tìm lại cảm giác điều tra vụ án trước đây.

“Đương nhiên là thật rồi!” - thầy Châu nói vẻ rất chắc chắn.

“Không phải bác nói rằng sau khi trở về Lô Xuân không chịu nói gì cả sao?”

“Thế mới nói cảnh sát nhiều chiêu, là tôi nghe cảnh sát phụ trách vụ án này nói vậy khi họ hỏi cậu Lô Xuân đó. Ban đầu cậu ta cũng không nói, nhưng rốt cuộc cũng không thoát được sự thẩm vấn của cảnh sát, nên cậu ta vẫn rả rích khai. Hóa ra năm thứ hai đại học, Lô Xuân quen một cô bạn gái học khác trường, sau đó không hiểu có chuyện gì mà cô ta lại lặng lẽ bỏ đi. Lô Xuân giống như trúng tà vậy, nghe nói cậu ta còn về tận quê của cô này, chuyện sau đó tôi cũng không rõ lắm.”

Hàn Giang lại cẩn thận hỏi về tình hình của Lô Xuân, tới khi không hỏi thêm được gì nữa anh mới đứng dậy cáo từ.

4

Ra khỏi phòng hồ sơ, Đường Phong liền hỏi Hàn Giang: “Anh có thấy việc Tiểu Lô mất tích liên quan gì tới việc hiện giờ của chúng ta không?”

“Không được bỏ qua bất cứ manh mối nào, sự mất tích của Tiểu Lô rất khả nghi.”

“Vì một cô gái. Cô gái này là ai nhỉ?”

“Đừng nghĩ nữa, dựa vào manh mối hiện giờ chúng ta có được, thì không thể hiểu được những bí mật ẩn giấu phía sau Lô Xuân đâu. Anh ta mai phục bên cạnh Trần Tử Kiến, chắc chắn cũng phải có mục đích. Vậy mục đích của anh ta là gì? Anh ta làm việc cho ai?”

“Trong nước, Trần Tử Kiến rất có tiếng tăm trong ngành nghiên cứu nhân chủng học, tôi thấy Tiểu Lô tìm tới ông chỉ có thể là vì liên quan tới những bộ xương của người cổ đại. Như vậy cũng dễ giải thích cho việc tại sao xương sọ của hoàng hậu Một Tạng lại bị mất.” - Đường Phong nhận định.

“Chỉ có điều trước khi sự việc xảy ra, họ không hề biết tôi lại đưa xương sọ của hoàng hậu Một Tạng cho Trần Tử Kiến... Thôi, không nghĩ nữa, chúng ta hãy nhanh chóng chuẩn bị tới sa mạc Badain Jaran.”

Mất đi sự chuẩn bị của một tổ chức hùng mạnh, nên mọi việc đều do hai người tự làm, Đường Phong và Hàn Giang chia nhau chuẩn bị những trang bị cần thiết để tiến vào sa mạc Badain Jaran, đến khi trời tối, cả hai mới quay về chỗ ở của Đường Phong.

Khi bước ra khỏi thang máy, Đường Phong móc chìa khóa, Hàn Giang kéo đồ đạc nặng trĩu theo sau. Đúng lúc này, Đường Phong bỗng cảm thấy có một luồng gió lạnh ập tới sau lưng. Đường Phong có cảm giác không ổn, anh định né sang một bên nhưng đã không kịp, nên cảm thấy vai mình bị vỗ bốp một cái, rồi anh đã định thần lại, cái vỗ không mạnh lắm. là ai vậy? Hàn Giang?

Đúng lúc Đường Phong quay người lại, anh liền nghe thấy tiếng cười quen thuộc, là Lương Viện!

“Cuối cùng cũng tìm được anh rồi!” - Lương Viện tươi cười.

“Sao em lại tới đây?”

“Hình như anh không chào đón em thì phải?”

“Không phải, chủ yếu là do ở chỗ anh không an toàn.”

”Không an toàn? Có gì nguy hiểm ư?”

”Em xem! Sau lưng em đang có một tội phạm bị truy nã - Đường Phong dọa Lương Viện một chút.

Quả nhiên Lương Viện bị Đường Phong dọa cho giật bắn mình, cô vừa quay đầu lại thì thấy một “tòa tháp” đen sì đang đứng sừng sững trước mắt, mặt đành lại nhìn cô. Lúc này cô mới nhận ra đó là Hàn Giang. Nhưng Lương Viện trấn tĩnh ngay lại, “Đừng dọa em! Chuyện của bọn anh em biết từ lâu rồi”.

“Ồ! Cô nghe thấy gì vậy?” - Hàn Giang cảm thấy hứng thú.

“Đầu tiên là biết việc bọn anh giấu em tới núi Hạ Lan, sau đó tới chuyện đội trưởng Hàn của các anh xảy ra chuyện, tiếp theo thì bọn anh giải tán, tất cả kệ tranh ngọc cũng bị mất sạch.”

“Nguồn tin của em cũng chính xác đấy!”

“Em hỏi từ chỗ Triệu Vĩnh mà!” - Lương Viện cười nói.

“Anh ta nói hết với em dễ dàng vậy sao?”

“Tất nhiên không có chuyện đó. Nhưng em có cách khiến anh ta phải ngoan ngoãn nói ra!” - Mặt Lương Viện đầy vẻ đắc ý.

“Ồ! Cô tra tấn anh ra ư?” - Hàn Giang cười.

“Khỏi cần tra tấn, các anh vẫn còn nợ nhà em một kệ tranh ngọc đấy!”

“Ừ cũng đúng, nắm được điểm yếu của người ta, ban đầu tôi còn hứa với cô và cha cô, không ngờ lại như ngày hôm nay...”

“Thôi, anh không phải tự trách nữa, em vừa nghe Triệu Vĩnh nói là anh lấy cắp kệ tranh ngọc liền lập tức nhảy lên. Em không bao giờ tin là anh đã lấy cắp kệ tranh ngọc, nhưng... nhưng tất cả những gì chúng ta làm đều đổ xuống sông xuống biển hết cả rồi!” - Lương Viện vừa nói vừa an ủi Hàn Giang.

Hàn Giang nghe Lương Viện nói xong, thì rất cảm động, vỗ vỗ vai cô: “Van may là sự việc không đến nỗi quá tệ, chúng ta vẫn còn những bức ảnh mà Đường Phong chụp được. Tôi và Đường Phong đang chuẩn bị tới sa mạc Badain Jaran tìm kiếm thành cổ mất tích đó.”

“Chỉ dựa vào hai người? Và thêm mấy bức ảnh?” - Lương Viện lắc đầu hỏi lại.

“Nhưng hiện giờ bọn tôi chỉ có vậy, không còn sự lựa chọn nào khác!” - Hàn Giang nói.

“Hi hi! Bởi vậy mà em đến giúp các anh đây!”

Lương Viện cố ý cười bí hiểm với Hàn Giang.

“Giúp bọn anh? Em giúp được gì bọn anh?” - mặt Đường Phong tỏ vẻ khó hiểu.

“Đừng dài dòng nữa, mau mở cửa đi, ở đây tai vách mạch rừng, thiên cơ không thể tiết lộ!” - Lương Viện càng lúc càng tỏ ra bí hiểm.

5

Ba người vào trong nhà, Đường Phong cười nhạt, hỏi Lương Viện: “Thôi đi, đại tiểu thư, có gì nói mau ra, bọn anh còn bận đây này.”

“Anh thái độ gì vậy, em từ ngàn dặm xa xôi tới đây tìm anh, anh cũng phải để em nghỉ ngơi một lúc đã chứ, mau rót cho em cốc trà đi!” - Lương Viện khê trách mắng Đường Phong.

Đường Phong không nhúc nhích, anh nhìn sang Hàn Giang, nhưng ngược lại Hàn Giang lại hứng thú với câu chuyện của Lương Viện, nên cầu nhàu Đường Phong. Đường Phong đành phải miễn cưỡng bưng trà lên cho Lương Viện rồi cố rặn ra nụ cười: “Đại tiểu thư, có cần bóp chân cho cô không?”

Lương Viện lườm Đường Phong: “Cái này à, thôi khỏi. Chúng ta nói chuyện chính đi. Đúng là em tới giúp bọn anh đó. Hơn nửa tháng trước, trong lúc thu dọn di vật của ông nội trong kho, em đã phát hiện thấy một cuốn nhật ký.”

“Nhật ký!” - cả Đường Phong và Hàn Giang đều tròn xoe mắt, họ trông thấy Lương Viện lấy từ trong túi ra một cuốn sổ bìa da màu đỏ sậm, thoạt nhìn đã thấy vẻ cũ kĩ của nó.

Đường Phong đưa tay ra định cầm lấy cuốn sổ nhưng Lương Viện giật ngay lại. Cô nói: “Muốn đọc cuốn sổ này thì phải hứa với em một việc trước đã!”

“Em còn ra điều kiện nữa ư? Việc gì?” - Đường Phong chau mày.

Em muốn cùng các anh đi tìm kiếm tòa thành cổ Tây Hạ đó!”

“Không được! vốn dĩ bọn anh đã đủ phiền phức rồi, em đừng gây thêm phiền phức cho bọn anh nữa!” - Đường Phong quả quyết từ chối yêu cầu của Lương Viện. Nhưng khi anh nhìn Lương Viện, lại thấy mềm lòng, liền nói: “Ở đó rất nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn mọi thứ chúng ta gặp trước đây. Hơn nữa, em xem tình hình của chúng ta hiện giờ, lão K giải tán rồi, thế lực của chúng ta hiện giờ rất mỏng, anh sợ em đi sẽ gặp nguy hiểm.”

“Cứ cho là anh có lòng đi, nhưng chính vì thế lực hiện giờ của chúng ta mỏng nên mới càng cần tới em. Anh yên tâm, em không liên lụy đến các anh đâu!” - Lương Viện thề thốt.

“Điều này...- Đường Phong nhìn cuốn sổ trên tay Lương Viện, chần chờ một lúc, sau đó gật gật đầu, “Thôi được, anh đồng ý!”

Đường Phong vừa nói, vừa nhân lúc Lương Viện lơ đãng giật ngay lấy cuốn sổ trong tay cô, vội vàng lật nó ra. Lương Viện nhanh nhẩu xác nhận lại “Vây chúng ta hứa với nhau rồi đấy nhé. nói lời giữ lấy lời.”

Ai ngờ, Đường Phong vừa lật cuốn sổ, vừa nói: “Lời anh nói đâu có trọng lượng đâu. Chuyện của lão K chúng ta đều do Hàn Giang quyết.”

Nghe Đường Phong nói vậy. Lương Viện tức điên người: “Sao... sao anh lại không giữ lời như vậy?”

“Vì anh chỉ muốn tốt cho em!” - Đường Phong không buồn ngang đầu. Anh vội vàng đọc cuốn nhật ký của Lương Văn Kiệt.

Lương Viện bực tới nỗi không thốt nên lời, nhưng cô lại lục tìm thứ gì đó trong ba lô rồi trấn tĩnh ngay lại, vì biết chắc rằng tiếp theo sẽ đến lượt Đường Phong không yên thân. Đường Phong vội vàng đọc hết cuốn nhật ký của Lương Văn Kiệt và phát hiện thấy đây là cuốn nhật ký viết từ năm 1974 đến năm 1978, nhưng anh không phát hiện thấy bất cứ tin tức có giá trị nào đối với mình. Anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lương Viện, mặt cô hiện lên vẻ đắc ý. “Lẽ nào mình bị cô nhóc này lừa ư?” - Đường Phong vừa nghĩ vừa tiếp tục đọc nội dung trong cuốn sổ, nhưng vẫn không phát hiện thấy manh mối có giá trị, anh đưa cuốn nhật ký cho Hàn Giang, rồi cuối cùng không nhận được nữa, anh hỏi Lương Viện: “Sao chẳng có gì giá trị trong cuốn nhật ký của ông nội em cả?”

Lương Viện cười: “Em đâu có nói trong cuốn nhật ký có gì, tại anh vừa trông thấy em cầm nó là cướp ngay đấy chứ!”

“Vây em phát hiện thấy gì?”

“Em phát hiện thấy một bức thư trong cuốn nhật ký này của ông nội.”

“Một bức thư?” - Đường Phong và Hàn Giang đều ngạc nhiên.

Lương Viện đứng đĩnh lấy bức thư ra, đưa qua đưa lại: “Lần này còn lâu em mới bị anh lừa, em mặc kệ hai anh, ai làm chủ cũng phải đồng ý với em trước đã, cho em cùng đi tìm kiếm Hạm Hải Mật Thành.”

Đường Phong và Hàn Giang thật sự bó tay với Lương Viện. Hàn Giang bị lung lay trước: “Hay là đưa Lương Viện đi cùng, lần này chúng ta không bằng trước đây, nhân lực ít, thêm một người sẽ thêm lực lượng!”

Đường Phong ngán ngẩm lắc đầu, đành phải đồng ý. Lúc này Lương Viện mới buông tay, Đường Phong đón lấy bức thư. Phong bì thư đã ngả vàng, trông hình thức giống phong bì kiểu Tây, ngoài phong bì có viết vài dòng chữ nước ngoài, đồng thời có kèm cả chữ Hán phồn thể. Đường Phong nhanh chóng nhận ra những chữ này là tiếng Nga. Không kịp nghĩ ngợi lâu, Đường Phong tức tốc mở phong bì, rút bức thư ra, trong thư toàn những chữ tiếng Nga viết theo thể thư pháp đẹp đẽ, tổng cộng có ba trang giấy, ở giữa có kèm theo vài bức tranh đơn giản được vẽ bằng bút mực, khi Đường Phong đọc lướt qua bức thư, anh vô cùng kinh ngạc.

Hàn Giang nhìn bộ dạng kinh ngạc của Đường Phong, liền quay sang hỏi Lương Viện: “Trong thư nói gì vậy?”

Lương Viện so so vai: “Em không biết tiếng Nga, nội dung cụ thể em cũng không biết, thông qua phong bì và chữ ký trong thư, em nhận ra đây là bức thư ngài Misha viết cho ông nội, bởi vậy biết rằng chắc chắn nó sẽ giúp ích cho các anh.”

“Đúng là thư Misha viết cho ông Lương Văn Kiệt?” - Hàn Giang lại quay ra hỏi Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: “Đúng vậy. Hơn nữa bức thư này rất quan trọng, tôi mới đọc qua một lượt. Đây là bức thư Misha viết cho ông Lương Văn Kiệt vào những năm 60 của thế kỷ XX. Trong thư kể qua về những gì Misha trải qua sau khi đội thám hiểm xảy ra chuyện.”

“Ồ! Đây chính là điều mà chúng ta hứng thú nhất” - giọng Hàn Giang không giấu được vui mừng.

Đường Phong lại đọc lại bức thư trên tay thêm lần nữa, sau đó tường tận giới thiệu: “Bức thư này có thể chia thành ba phần. Phần thứ nhất là Misha kể lại qua về tình hình của ông mấy năm qua với ông Lương, đồng thời giải thích tại sao viết bức thư này. Ông cảm thấy nên nói hết những việc mà mình biết, nếu không trong lòng sẽ bất an, nghĩ đi nghĩ lại, ông chỉ có thể kể với ông Lương.”

“Xem ra Misha vẫn còn có những bí mật, những hỉ mật mà đến cả KGB cũng không biết!” - Hàn Giang lẩm bẩm.

Đường Phong đang định tiếp tục dịch bức thư nhưng Hàn Giang bỗng đột ngột ngắt lời anh: “Đội đã, Đường Phong, ban nãy cậu nói bức thư này được gửi vào năm nào vậy?”

“Năm sáu... sáu mấy gì đấy!” - Đường Phong không hiểu tại sao Hàn Giang lại hỏi câu này.

“Cụ thể là năm nào?” - Hàn Giang truy hỏi.

Đường Phong lật trang cuối GỪng lên, đoạn kết Mishaviết là ngày 12 tháng 12 năm 1964. Đường Phong lại cầm phong bì lên xem, trên đó là một dòng chữ tiếng Nga được viết nắn nót “Leningrad 13.12.1964”.

“Năm 1964?” - Hàn Giang và Đường Phong đều kinh ngạc, hóa ra lại là năm 1964 đó! Hàn Giang giật ngav bức thư trong tay Hàn Giang, lật qua lật lại, xem kĩ từng chỗ một. Đột nhiên, Hàn Giang kêu lên: “Đường Phong, cậu có để ý thấy trên bức thư này chỉ có dấu tem của nơi gửi Leningrad, mà không có dấu tem của Bắc Kinh, nơi gửi đến không?”

”Á... Đường Phong ngó người ra.

“Việc đó nói lên điều gì?” - Lương Viện cũng có vẻ không hiểu.

“Điều đó cho thấy vào ngày 13 tháng 12 năm 1964.

Misha đã tới bưu điện Leningrad để gửi bức thư này, nhưng bức thư này lại không gửi tới Bắc Kinh!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Sao... sao lại thế được? Vậy thì ông nội tôi nhận bức thư này kiểu gì?” - Lương Viện không thể tin vào điều đó.

”“Đúng vậy! Nếu như thư không gửi tới Bắc Kinh, vậy thì ông Lương làm sao nhận được bức thư này?” - Đường Phong lắc đầu hỏi lại.

“Đường Phong, lẽ nào cậu quên rồi sao? Năm 1964, Misha đang nằm trong vòng kiểm soát gắt Rao của KGB. Lúc đó ông ấy có thể được tự do gửi thư từ như vậy không?” - Hàn Giang nói tới đây, liền chỉ lên nắp phong bì ở mặt sau: “Nhìn xem đây là cái gì?”

Đường Phong đón lấy bức thư, lúc này anh mới để ý thấy trên nắp đóng phong bì xuất hiện một con dấu hình chữ nhật, màu đỏ. Tuy đã bao năm tháng trôi đi, con dấu này đã bị mờ đôi chút, nhưng vẫn có thể nhận ra ngay dòng chữ tiếng Nga trên đó: không được phép.

Đường Phong thần thờ nhìn con dấu màu đỏ này, “Không được phép... nghĩa là gì?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

“Thế mà cũng không hiểu, nó cho thấy tuy Misha đã tới bưu điện gửi bức thư này đi, nhưng nó đã nhanh chóng bị KGB lấy lại. Sau đó đóng cái dấu ‘không được phép’ này lên!” - Hàn Giang giải thích.

“Vậy sau đó thì sao?” - Đường Phong truy hỏi.

“Sau đó nào?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Sau đó bức thư này thế nào?”

“Sau đó chắc chắn bức thư này bị KGB tịch thu, còn tại sao nó lại rơi vào tay Lương Văn Kiệt thì chỉ có trời mới biết được!” - Hàn Giang ngửa hai tay ra tỏ vẻ bất lực.

“Em tưởng sẽ giúp bọn anh giải mã được bí mật, nào ngờ lại đem tới cho bọn anh thêm một bí mật nữa!” - Lương Viện thất vọng nói.

“Không! Lương Viện, bức thư cô mang đến này đối với bọn tôi rất quan trọng. Tạm thời không nói tới nội dung của bức thư, chỉ nói về cái ‘không cho phép này đã mang tới cho bọn tôi chút manh mối rồi!’” Hàn Giang hình như đã lần ra chút manh mối nào đó: “Từ phong bì thư cho thấy, không có dấu bưu điện Bắc Kinh tức là ông nội cô chắc chắn không nhận bức thư này qua đường bưu điện thông thường. Vậy thì, bất luận là sau đó ông Lương nhận được bức thư này vào lúc nào, chúng ta đều có thể suy luận ra hai khả năng: Một là, ông Lương và phía Liên Xô có mối liên hệ nào đó mà chúng ta không biết; hai là, có vấn đề xảy ra trong nội bộ KGB. Theo như tôi phân tích, khả năng thứ nhất không lớn lắm, ông Lương không thể có mối quan hệ nào với Liên Xô, đặc biệt là vào những năm đó, vậy thì, khả năng thứ hai là lớn hơn, nhưng ...”

“Nhưng chúng ta lại gặp phải năm 1964 chết tiệt đó!” - Đường Phong nói tiếp câu của Hàn Giang.

“Đúng vậy, nếu không phải là năm 1964 thì chúng ta hoàn toàn có thể thông qua Yelena tra cứu hồ sơ về Misha trong KGB để tìm ra đường đi cuối cùng của bức thư này. Như vậy cũng có thể làm sáng tỏ tại sao cuối cùng nó lại nằm trong tay của ông Lương” - giọng Hàn Giang có chút buồn bã.

“Biết đâu... biết đâu ông em hoàn toàn vô tình có được bức thư này!” - Lương Viện suy đoán.

“Vô tình? Không, đây là việc không thể xảy ra!” - Đường Phong lắc đầu nói.

“Năm 1964, KGB bên đó xảy ra chuyện gì thì chúng ta không biết, nhưng chúng ta có thể suy đoán tung tích của bức thư này từ những gì Lương Văn Kiệt gặp phải trong nước. Những gì ông Lương gặp phải sau khi từ đội thám hiểm trở về, trước đây chúng ta đều đã biết. Thử nghĩ một chút, giả dụ ông Lương có được bức thư này vào năm 1964, thì sau đó lẽ nào ông đã mang theo cả nó vượt biên tới Hồng Kông?”

“Ý anh là sau này ông Lương mới có được bức thư?” - Đường Phong hiểu ngay ý Hàn Giang.

“Ừm, tôi nghĩ vậy, còn về chuyện sau này làm sao ông Lương có được bức thư thì chỉ có cách phải làm sáng tỏ về năm 1964 đó. Tôi nghĩ, bên trona chắc chắn có vấn đề, vấn đề đều nằm trong năm 1964. Thậm chí tôi 28 I suy đoán rằng, rất có khả năng Misha cũng viết thư cho Lương Văn Kiệt, cũng có khả năng viết cho cả Makarov. Tóm lại những bức thư đó sau này đều bị KGB tịch thu, có bức thư này không hiểu vì lý do gì mà lại rơi vào tay ông Lương!” - Hàn Giang nói.

“Vì nội dung bức thư này rất quan trọng, hay là thúng ta đọc nó đi, ban nãy tôi mới nói được một phần trong bức thư này, quan trọng là phần thứ hai. Misha kể lại cho ông Lương chút tình hình của đội thám hiểm năm đó, đặc biệt là mấy ngày trước khi đội thám hiểm xảy ra chuyện. Điều này rất quan trọng đối với chúng ta, tuy Misha kể rất ngắn gọn, hơn nữa ông cũng nói rằng rất nhiều chuyện cũ ông không thể nhớ lại được, nhưng chúng ta đã có tấm bản đồ phía sau kệ tranh ngọc, cộng thêm bức thư của Misha nên hiện giờ chúng ta đang đến rất gần với tòa thành cổ Tây Hạ bí ẩn đó rồi!” - Đường Phong càng nói càng phấn khích.

“Đợi đã, ban nãy cậu nói ‘không nhớ hết được’ nghĩa là sao?” - Hàn Giang hỏi.

“Ồ! Cái này thì phải nói tới phần thứ ba của bức thư, ở cuối bức thư Misha có nhắc tới một loạt nghi vấn, ông ấy viết thế này.- vừa nói, Đường Phong vừa dịch từng chữ, từng câu một trong đoạn cuối cùng của bức

thư của Misha.

Chương tiếp theo sẽ được cập nhật nhanh nhất đến bạn đọc !

76. Chương 2

Chương 2

Tuyến đường của Misha

Tôi còn nhớ như in là mình đã đẩy cánh cổng đó, nhưng không thể nhớ được mình đã tới trước cánh cổng đó bằng cách nào. Sau đó, chuyện gì xảy ra bên trong tôi cũng không nhớ nữa. Cứ như thể trí óc tôi không đủ chỗ để chứa chuyện đó vậy...

1

...

Lương, tôi chỉ cố thể hồi tưởng tới đây, sau trận bão cát, tôi cũng không biết mình đang ở đâu, trước mặt tôi xuất hiện một cánh cổng cao lớn chưa từng thấy. Sau khi tôi vô tình đẩy cánh cửa đó ra, cảnh tượng trước mắt giống như trong một thế giới khác, sau đó xảy ra chuyện gì tôi đều không nhớ. Hiện giờ những gì tôi có thể nhớ được, đều là những chuyện ở sa mạc. Tôi cũng không biết mình đã đi được bao xa, vừa đói vừa mệt, rồi ông được một mục dân cứu giúp, ông ta cho tôi ăn. Tôi bắt đầu trở nên đa nghi, tối hôm đó, tôi ra đi không một lời từ biệt, rời khỏi căn lều của người mục dân Mông cổ đó, bắt đầu cuộc sống lưu lạc đàng đàng. Tôi cũng không hề mình bị làm sao, tôi không dám nói chuyện với ai, không dám tiếp xúc với ai, cũng không dám đi tìm cảnh sát, cả chặng đường tôi tồn tại nhờ việc ăn xin, cuối cùng tôi cũng về được Mátxcơva.

...

“Xem ra suy đoán của chúng ta trước đây hoàn toàn chính xác, Misha chính là người gần nhất với những bí mật!” - Hàn Giang chưa kịp đợi Đường Phong đọc xong đã nói chen vào.

“Đúng vậy! Đoạn thư này vừa vặn bổ sung cho khoảng trống kể từ khi đội thám hiểm xảy ra chuyện cho tới khi Misha được người ta tìm thấy. Điều đó cho thấy quả thực Misha đã tìm thấy một tòa thành cổ trong sa mạc, tuy ông không nói tòa thành cổ đó tên là gì, nhưng tôi nghĩ đó chắc chắn là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta ngày đêm nghĩ tới!” - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang gật gù: “Không sai. Misha nhắc tới ‘mở cánh cổng đó ra’, tôi nghĩ đó chính là cổng của Hạng Hải Mật Thành, nhưng...- Hàn Giang ngập ngừng, “Nhưng tình hình phía sau cánh cổng ông chỉ dùng một câu duy nhất ‘cảnh tượng trước mắt như là một thế giới khác để miêu tả sơ qua, rồi nói rằng ông không nhớ gì chuyện sau đó nữa’.

“Không, tôi lại không nghĩ rằng đó là miêu tả qua loa, một câu ‘cảnh tượng trước mắt giống như là một thế giới khác’ đã nói lên tất cả. Cảnh tượng ở Hạng Hải Mật Thành chắc chắn khiến ông ấy khó miêu tả được bằng lời!” - Đường Phong nói.

Lương Viện đột nhiên nói chen vào: “Còn em thì đang nghi ngờ rốt cuộc Misha thật sự không còn nhớ chuyện sau đó. hay thực chất ông ấy không tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, nếu như quả thật ông ấy đã tìm thấy Hạng Hải Mật Thành thì tại sao lại không nhớ gì cả?”

Câu nói của Lương Viện như gáo nước lạnh dội xuống đầu Hàn Giang và Đường Phong. “Đúng vậy! Chúng ta tốn bao nhiêu công sức mà vẫn chưa tìm thấy tòa thành cổ Tây Hạ đó. Năm đó sau cơn bão cát, sao Misha lại dễ dàng tìm thấy Hạng Hải Mật Thành như vậy?” - Hàn Giang chau mày.

“Trong thư Misha không kể tường tận về việc ông ấy làm thế nào để tới trước cánh cổng đó, có thể là ông ấy không còn nhớ rõ thật!” - Đường Phong vẫn giữ nguyên quan điểm về suy luận của mình.

“Tóm lại đoạn ghi chép này kỳ bí quá, dù gì cũng kê lại chuyện năm đó với ông nội em rồi, vậy tại sao không kể tường tận? Là do Misha không nhớ thật, hay là do vốn dĩ ông ấy không tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, và đó chỉ là những ảo giác của ông ấy?” - Lương Viện nói.

“Ảo giác?” - Hàn Giang ngẫm nahi, “Nói tới trí nhớ thì bức thư này viết năm 1964, về lý mà nói thì hồi tưởng lại chuyện cách đó vài năm chẳng có vấn đề gì cả. Nếu như nói rằng trí nhớ của Misha có vấn đề, vậy thì chỉ có thể giải thích rằng đó là do não của ông bị tấn công bởi một sức mạnh nào đó.”

“Được rồi, đừng đoán nữa, thư tôi còn chưa đọc hết, do hoang tưởng hay là do trí nhớ thì chắc Misha sẽ tự nói trong đoạn sau thôi!” - Đường Phong lại tiếp tục dịch bức thư của Misha...

2

... ..

Lương, bây giờ nhớ lại, mọi chuyện lúc đó thật sự quá thần kỳ, tôi nhớ rõ là mình đã mở cánh cổng đó ra, nhưng hiện giờ lại không tài nào nhớ được thế giới trong đó. Sau khi đội thám hiểm xảy ra chuyện, làm thế nào mà tôi tới được trước cánh cổng đó, tôi cũng không nhớ nữa. Đầu óc tôi trống rỗng, chỉ có những mảnh kí ức vụn vỡ không ngừng hiện lên trong mơ, chỉ... chỉ có điều tôi không thể ghép những mảnh vỡ đó lại, nhưng tôi đảm bảo rằng đó không phải là ảo giác, chắc chắn là vậy!

Tôi thường nghĩ rằng - Chúa ơi, lúc đó tôi đã đến trước cánh cổng đó bằng cách nào, và đã rời khỏi đó bằng cách nào? Tôi đã suy đoán ra địa điểm nơi đoàn thám hiểm xảy ra chuyện, chắc chắn không xa nơi mà tôi đã phát hiện ra cánh cổng thần kỳ... có thể một hôm nào đó, sau khi ngủ dậy, tôi sẽ cố nhớ lại mọi chuyện, lúc đó sẽ lại viết thư cho anh.

Mong nhận được thư trả lời của anh. ngoài ra mong anh đừng tiết lộ nội dung trong bức thư này cho ai.

...

Đường Phong đọc xong bức thư. Căn phòng chìm trong im lặng, mãi lâu sau, Lương Viện mới hỏi: “Hết rồi ư?”

“Hết rồi!” - Đường Phong ưu tư gật đầu.

“Như vậy là hết sao?” - Lương Viện thắc mắc. “Lương Viện, trong những di vật của ông nội em, ngoài bức thư này ra em có phát hiện thấy thứ gì nữa không?” - Hàn Giang hỏi Lương Viện.

Lương Viện ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói: “‘Hết rồi, chỉ có bức thư này là em còn thấy có giá trị.’”

“Xem ra đến hết đời Misha vẫn không nhớ ra được những chuyện đó” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Có thể ông ấy nghĩ ra rồi, còn viết cá thư cho ông Lương, nhưng lại bị KGB tịch thu!” - Đường Phong suy đoán.

“Không thể như vậy, nếu như sau đó Misha nhớ lại hết mọi chuyện, vậy tại sao Tymoshenko lại không biết?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ừm, Tymoshenko?” - Đường Phong ngẫm nghĩ, “Như vậy xem ra sau đó Misha chẳng nhớ lại được gì, nhưng đoạn thư đó khẳng định địa điểm mất tích của đội thám hiểm rất gần với cánh cổng khổng lồ thần bí, điều này có khi lại có ích cho chúng ta.”

Nhưng Hàn Giang lại phủ định: “Tôi cảm thấy phần lớn là do cảm giác sai lầm của Misha, thử nghĩ mà xem, nếu như Misha phát hiện cánh cổng đó rất gần với địa điểm đội thám hiểm xảy ra chuyện. Vậy thì tại sao sau cơn bão cát, chỉ có mỗi mình Misha tới được trước cánh cổng đó?”

“Đây chính là một vấn đề mới, trước đây, tình hình cuối cùng của đội thám hiểm đều do Makarov kể lại với chúng ta. Theo như những gì Makarov kể, vào đêm đội thám hiểm xảy ra chuyện, lúc ông và ông Lương quay trở lại nơi cắm trại, thì những người của đội thám hiểm đều không thấy đâu nữa. Như vậy có nghĩa là lúc đó Misha cũng đã cùng với đội thám hiểm rời khỏi doanh trại. Chỉ có điều chúng ta và lão Mã không biết rằng, lúc đó đội thám hiểm rời khỏi doanh trại là do đi tránh bão cát một cách có tổ chức hay do hoảng hốt mà tháo chạy tẩu thoát?” - Đường Phong nói.

“Vấn đề này tôi cũng từng nghĩ tới. Tôi nghĩ với tố chất của đoàn thám hiểm thì không tới nỗi là do yếu tố tâm lý, hoảng hốt tháo chạy. Rất có khả năng họ rút lui một cách có tổ chức, bởi vậy khi lão Mã và Lương Văn Kiệt quay trở lại căn cứ mới không trông thấy ai cả.” - Hàn Giang suy đoán.

“Nhưng họ đi đâu nhỉ? Tại sao cuối cùng chỉ có Misha là tới trước cánh cổng khổng lồ đó?” - Lương Viện hỏi.

“Tôi nghĩ rằng sau khi đội thám hiểm di tản khỏi doanh trại, chắc chắn là họ đã gặp phải sự tấn công đáng sợ nào đó, chính lần tấn công này đã giáng một đòn chí mạng xuống đội thám hiểm.” - Hàn Giang tiếp tục suy đoán.

“Một đòn chí mạng? vẫn còn thứ gì đó tấn công đáng sợ hơn cả bão cát sao?” - Đường Phong không dám tin “Chắc chắn là như vậy, đòn chí mạng đó cuối cùng đã khiến đội thám hiểm suy sụp tinh thần, tôi đoán rằng ngoài Misha ra, những người khác trong đội thám hiểm đã gặp nạn trong đòn chí mạng đó. Bởi vậy lúc đó mới không tìm thấy bất cứ thi thể của thành viên nào, nếu như họ bỏ chạy tán loạn, thì chắc chắn trong lúc tìm kiếm cứu nạn sẽ phải phát hiện thấy một vài di thể!” - Hàn Giang nói.

“Cũng có nghĩa là trong giây phút bị tấn công đó, đội thám hiểm đã không kịp phản ứng, vậy họ bị thứ gì tấn công nhỉ?” - Đường Phong nói.

“Ai mà biết được, tóm lại. Misha đã thoát được vụ đó. Nhưng rất có khả năng là đòn chí mạng đó đã khiến Misha bị mất trí tạm thời, đến nỗi ông không thể nhớ lại sự việc xảy ra sau đó.” - Hàn Giang lại tiếp tục suy đoán.

“Nhưng ông vẫn nhớ cánh cổng khổng lồ đó, đồng thời còn kể rằng sau khi đẩy cánh cổng đó ra đã nhìn thấy cảnh tượng như ở trong thế giới khác!” - Lương Viện nói. “Điều này chỉ có thể nói lên rằng: cánh cổng khổng lồ và cảnh tượng; trong giây phút cánh cổng mở ra đã để lại ấn tượng sâu sắc với Misha, bởi vậy nó đã lóe lên trong đoạn kí ức ngắn ngủi đó của ông!” - Đường Phong tán thành.

“Ừm, chắc chắn là như vậy. Bởi vậy chúng ta mới đọc được một bức thư với cách diễn đạt lộn xộn như thế này!” - Hàn Giang nói tới đây, ngừng lại một lúc, đột nhiên, anh lại nói tiếp: “Tôi bỗng lóe lên một suy nghĩ, có khi nào trước khi chết ông Lương mới nhận được bức thư này không nhỉ?”

3

Nghe Hàn Giang nói vậy, mặt Đường Phong và Lương Viện đều thất sắc, nhưng Đường Phong hiểu ngay ra ý của Hàn Giang: “Nếu như vậy, tôi cũng nghĩ ra rồi, tại sao trước khi chết ông Lương lại vội vã tới tìm tôi, tại sao bắt buộc phải đoạt được kếp tranh ngọc. Rất có khả năng là do ông ấy nhận được bức thư này, bức thư này đã nhen nhóm trong ông hi vọng tìm kiếm thành cổ Tây Hạ, hóa giải nguyên nhân mất tích kỳ của đội thám hiểm”.

“Nhưng em chưa từng nghe thấy ông nội nhắc tới bức thư này lúc còn sống?” - Lương Viện nói.

“Đó là bởi vì ông nội em không muốn em tham gia vào việc đáng sợ này!” - Đường Phong đáp.

“Bức thư được gửi đi năm 1964, mà mãi tới đầu thế kỷ XXI mới nhận được, điều... điều này có chút khó tin đấy!” - Lương Viện vẫn không chịu tin.

“Như vậy đã thêm một bước khẳng định cho suy đoán trước đây của tôi, năm 1964, bức thư này không hề được gửi đi từ Leningrad. Dĩ nhiên ở đây sẽ lại xuất hiện hai khả năng: một là bức thư này bị KGB tịch thu, nếu như vậy thì bức thư đã được coi như hồ sơ bảo lưu tại Cục an ninh Liên bang ngày nay. Một khả năng khác là bức thư đã bị một nhóm người nào đó giữ lại, mọi người nghĩ mà xem, bọn họ có thể là ai?” - Hàn Giang nói tới đây liền nhìn nhìn Lương Viện, rồi lại nhìn sang Đường Phong.

Đường Phong lập tức nghĩ ngay ra đáp án: “Phần lớn là người của Tướng quân, tôi nghi ngờ những đặc công đảm nhiệm việc bảo vệ cho Misha năm 1964 đều có vấn đề. Nếu họ không phải là người của Tướng quân thì Tướng quân sẽ là một trong những người họ.”

Hàn Giang gật gù, miệng lẩm bẩm: “Brainin, Isakov, Stechkin... Đúng! Khả năng họ đều là người của Tướng quân, mọi người có còn nhớ bộ hồ sơ liên quan tới Misha mà Yelena tìm được không? Trong đó thiếu đúng mấy trang của năm 1964. Nếu suy đoán của tôi là thật, thì rất có khả năng mấy trang đó bị chính Brainin xé mất. Cũng chỉ có ông ta sau năm 1988 mới có khả năng tiếp xúc được với những hồ sơ tuyệt mật trong Cục an ninh được cảnh giới nghiêm ngặt.”

“Đúng vậy! Chúng ta nên nghĩ ra điều này sớm hơn. Hiện giờ chúng ta đã có thể khẳng định, Stechkin là người của Tướng quân. Brainin và Isakov cùng bị lộ tung tích rồi, vậy nếu chỉ cần giả dụ tất cả đặc công bảo vệ Misha năm 1964 đều có vấn đề, thì rất nhiều chuyện đã có thể giải thích. Nếu Brainin có vấn đề thì năm 1964, kể cả bức thư đó có rơi vào tay KGB đi chăng nữa, thì cuối cùng cũng bị Brainin đoạt được!” - Giọng Đường Phong có chút phấn khích.

“Nhưng lại có một vấn đề nảy sinh ở đây, bất luận năm đó bức thư này rơi vào tay Tướng quân hay là bị Hrainin đoạt được từ KGB, vậy tại sao họ phải gửi cho ông Lương? Phải biết là Tướng quân không muốn Lương Văn Kiệt tham dự vào chuyện này, bởi vậy tại cuộc đấu giá kị tranh ngọc, Tướng quân mới cố tình gây khó dễ với Lương Văn Kiệt như vậy, ông ta cảm hận Lương Văn Kiệt chẳng hết nữa là!” - Lòng may của Hàn Giang chau lại, nhú vào nhau.

Đường Phong trầm ngâm một lúc, “Điều này rất dễ giải thích, anh quên mất suy đoán của chúng ta sau khi từ núi Hạ Lan trở về sao? Chúng ta đoán rằng, trong cuộc bán đấu giá đó vẫn còn một thế lực bí ẩn, thế lực bí ẩn đó không muốn Tướng quân đoạt được kị tranh ngọc thuận lợi như vậy. Nếu quả thực ông Lương nhận được bức thư trước khi cuộc bán đấu giá diễn ra, vậy thì rất có khả năng là do thế lực đó làm!”

“Nhưng tại sao thế lực bí ẩn đó lại không chịu lộ diện mà phải gửi bức thư cho ông Lương, cố ý kích thích Lương Văn Kiệt nhỉ?” - Hàn Giang phản bác lại.

“Thật đáng ghét, hóa ra là chính bức thư này đã hại chết ông nội em!” - Lương Viện kêu lên.

“Đúng rồi, lúc em phát hiện bức thư này, bên ngoài phong bì thư có còn cái phong bì nào khác không?” - Đường Phong hỏi Lương Viện.

“Không có, em đã nói rồi, bức thư này kẹp trong cuốn nhật ký của ông nội, lúc đó em thấy toàn thứ ố vàng nên tưởng rằng bức thư này và cuốn sổ nhật ký là một!”

“Xem ra ông Lương không để lại phong bì mới” - Hàn Giang nói.

“Có thể lực lượng bí ẩn đó đã giao bức thư này cho ông Lương bằng một cách thức nào đó!” - Đường Phong nói.

“Ừm, cũng có khả năng này. Bất luận thế nào, nếu suy luận của chúng ta là thật, thì tổ chức bí ẩn đó rất có khả năng đến từ nội bộ của Tướng quân, tôi nghĩ đây mới là vấn đề quan trọng nhất” - Hàn Giang rất quả quyết.

“Nội bộ của Tướng quân?” - Đường Phong và Lương Viện đều ngạc nhiên.

“Đúng! Nhất định là như vậy, mọi người nghĩ xem, bức thư này lúc đó rơi vào tay Tướng quân, nếu không phải là người bên cạnh ông ta, thì ai có thể có được nó rồi đưa nó cho ông Lương?”

Xem ra suy luận của Hàn Giang rất hợp lý, đến nỗi Đường Phong và Lương Viện không còn gì để nói, nhưng Đường Phong lại luôn cho rằng sự việc vốn không đơn giản như vậy.

4

Ba người phân tích xong bức thư chưa được gửi đi này thì trời đã tối, Hàn Giang đưa bức thư cho Đường Phong và nói: “Bức thư này để lại chỗ cậu, đừng làm mất. Tuy trong thư Misha không miêu tả chi tiết về Hàn Hải Mật Thành, nhưng bức thư này rất có ích cho chúng ta. Những tường thuật về mấy ngày trước khi đội thám hiểm xảy ra chuyện trong thư, đặc biệt là địa danh xuất hiện trên bản đồ phác thảo, rất có ích cho chúng ta đấy.”

“Ừm, tôi cũng đang nghiên cứu về bản đồ phía sau kị tranh ngọc, tuy hình vẽ biểu thị rất rõ, nhưng những địa danh gần Hàn Hải Mật Thành khắc trên đó, tôi chẳng biết cái nào. Dù sao cũng đã bao năm trôi qua rồi, khả năng địa danh cũng đã biến đổi, có khi một số địa danh cũng không còn tồn tại nữa. Nếu không biết rõ những địa danh đánh dấu trên bản đồ, mà chúng ta cứ thế tiến vào trong sa mạc, rất có thể sẽ đi sai đường. Hiện giờ có tấm bản đồ phác thảo của Misha, tôi có thể đối chiếu với những địa danh cổ trên đó, như vậy rất có thể chẳng mấy chốc sẽ làm sáng tỏ vị trí hiện tại tương ứng với vị trí nào thời cổ.” - Đường Phong thao thao bất tuyệt.

Hàn Giang đứng dậy, vỗ vỗ vai Đường Phong nói:

“Đường Phong, chúng ta không còn thời gian nữa đâu, tôi ra hạn cho cậu đêm nay phải đánh dấu được những địa danh trên bản đồ cổ lên bản đồ mới!”

“Gấp vậy sao?” - Đường Phong chau mày.

“Còn phải hỏi, đối thủ của chúng ta không đợi chúng ta làm sáng tỏ điều gì đó mới xuất phát đâu, huống hồ tôi còn là một tên tội phạm đang bị truy nã, xem ra người của Triệu Vĩnh chỉ trong vòng ba ngày sẽ tìm thấy tôi.”

“Vậy em làm gì?” - Lương Viện chớp chớp mắt, hỏi. “Cô?” - Hàn Giang nhìn nhìn Lương Viện: “Cô, lập tức nấu cơm, quét dọn nhà cửa!”

“Em mất công đến đây chỉ để làm chân sai vặt cho các anh ư?” - Lương Viện tủi thân nhìn Hàn Giang, rồi lại nhìn Đường Phong. Đường Phong đang chăm chú nhìn hình bản đồ phác thảo do Misha vẽ.

Lương Viện hậm hực đập vào Đường Phong một cái trách: “Anh cũng coi em là chân lon ton hả?”

Lúc này Đường Phong mới định thần lại, hỏi Hàn Giang: “Anh giao nhiệm vụ ọi người hết rồi, vậy anh làm gì?”

Hàn Giang ngồi luôn xuống ghế sofa, nói: “Ăn cơm, nghe cậu báo cáo!”

“Xời! Anh vẫn tưởng anh là lãnh đạo chắc? Nếu anh mà bị Triệu Vĩnh tóm lại thì tha hồ mà ăn cơm trại giam!” - Đường Phong nói.

“Còn lâu! Kê cả tôi có bị Triệu Vĩnh bắt lại thì họ cũng phải cơm ngon rượu ngon bưng lên cho tôi!”

“Thôi đi! Tôi mặc kệ hai người, tôi đi giải mã mấy cái địa danh cổ này đây!” - Đường Phong vừa nói vừa đi vào phòng mình.

Lương Viện đành đi nấu cơm, nhưng đại tiêu thư được nuông chiều như cô thì nào có biết nấu, vậy nên lúc thì làm căn phòng khói bay mù mịt, lúc lại bốc lên thứ mùi quái dị. Rốt cuộc Hàn Giang không thể chịu nổi, anh đành xông vào bếp: “Mẹ ơi, tôi bảo rồi mà, đại tiểu thư, đây là nấu cơm hay chế tạo vũ khí hóa học hả!”

“Tôi vốn không biết nấu cơm mà, anh cứ bắt tôi nấu, hay là vậy đi, tôi mời, chúng ta ra ngoài ăn!”

“Thôi đi, tôi như thế này còn xuất đầu lộ diện ra ngoài được sao? Hơn nữa, tôi nhắc nhở cô, đừng có kể cho Triệu Vĩnh nghe tung tích của tôi, người khác cũng không được. Cô muốn cùng chúng tôi đến sa mạc thì tạm thời phải cắt đứt mọi liên lạc của cô, kể cả với cha cô!” - Hàn Giang cảnh cáo.

“Vậy nghĩa là tôi phải giao nộp cả điện thoại đúng không?” - Lương Viện sững sờ nhìn Hàn Giang.

“Không cần phải vậy, dù sao thì trong sa mạc cũng không có sóng.” - Rốt cuộc trên mặt Hàn Giang cũng hé nở nụ cười.

Dưới sự giúp đỡ của Hàn Giang, cuối cùng Lương Viện cũng nấu xong bữa cơm, nhưng Đường Phong vẫn đang mãi đối chiếu những địa danh cổ, nên Hàn Giang đã gọi mấy lần, mà anh vẫn không phản ứng gì. Hàn Giang buông đũa xuống, đang định đẩy cửa buồng của Đường Phong thì Đường Phong bỗng đột ngột kêu toáng lên rồi chạy ra :”Cuối cùng cũng nhận ra được một địa danh rồi”.

“Ôi trời! Tôi lại tưởng cậu lâu như vậy thì phải xong hết rồi chứ!” - Hàn Giang nói không chút hòa khí.

“Lấy đâu ra mà dễ thế, cố nhân vẽ bản đồ đâu có tỉ lệ, kích thước. Tôi đối chiếu từng địa danh trên bản đồ của Misha với bản đồ cổ. Misha đã cố ý đánh dấu những địa danh này bằng chữ Hán trên tấm bản đồ phác thảo, nhưng tôi lại không tìm thấy địa danh cổ nào tương ứng với những chữ Hán đó trên tấm bản đồ Tây Hạ cổ.” - Đường Phong giải thích.

“Những chữ Tây Hạ đó dịch chuẩn rồi chứ?” - Hàn Giang hỏi.

“Mong anh đừng nghi ngờ về trình độ chuyên môn của tôi!” - Đường Phong hơi phật lòng.

“Vậy ban này cậu nhận ra địa danh nào rồi?” Đường Phong lôi ra mấy bức ảnh đã được phóng to, chỉ vào một kí hiệu trên tấm bản đồ cổ: “Chính là chỗ này, trên bản đồ cổ, địa danh được đánh dấu dịch sang chữ Hán nghĩa là ‘Cửu Lý Bảo’, tôi đã phát hiện ra địa danh này trên tấm bản đồ phác thảo của Misha.”

Vừa nói. Đường Phong vừa chỉ lên một địa danh trên tấm bản đồ phác thảo của Misha, phần khởi nói tiếp: “Có cái này là sẽ có hệ thống tham khảo, tôi đối chiếu bản đồ cổ với bản đồ của Misha, đại khái cũng đã sáng tỏ được tuyến đường đi trong mấy ngày cuối của đội thám hiểm.”

5

Đường Phong dùng bút mực đỏ vẽ một đường khúc khuỷu lên tấm ảnh: “Đây đại khái là tuyến đường đội thám hiểm tiến vào trong sa mạc. Trên tuyến đường này, Cửu Lý Bảo là điểm đầu tiên, sau đó trên bản đồ phác thảo của Misha còn có ba điểm đánh dấu khác, lần lượt là ‘Lang Oa’, ‘Thiên Hộ Trấn’, ‘Nguyệt Nhi Tuyền’. Trên bản đồ cổ cũng có ba điểm đánh dấu tương ứng như vậy, nhưng dịch sang tiếng Hán lại không phải ba địa danh đánh dấu trên bản đồ phác thảo của Misha. Hơn nữa, tôi dịch theo con chữ nên không thể giải thích được nghĩa của ba chữ Tây Hạ dùng để đánh dấu. Nhưng điều này cũng bình thường, rất nhiều địa danh vốn chẳng có hàm ý gì cả, chỉ là một cái tên mà thôi.”

Hàn Giang cầm tấm ảnh và tấm bản đồ phác thảo của Misha lên, cẩn thận đối chiếu một lượt: “Hình như vị trí cũng không đúng lắm.”

“Đúng vậy, đây cũng là điều mà tôi cảm thấy kỳ lạ, tuy ba địa điểm đánh dấu trên tấm bản đồ cổ quá xa so với đường nét mà tôi vẽ, nhưng vẫn có thể nhận ra, bốn điểm đánh dấu trên bản đồ cổ, ngoài Cửu Lý Bảo đã được xác định có thể tương ứng với tên địa danh và vị trí trên tấm bản đồ của Misha ra. tên của ba kí hiệu đều không tương ứng, vị trí cũng sai lệch.” - Đường Phong giải thích.

“Em thấy chúng ta cứ đi theo tấm bản đồ phác thảo của Misha trước đã!” - Lương Viện bồng nói.

“Ồ! Em nói xem tại sao lại đi theo tấm bản đồ của Misha?” - Đường Phone hỏi Lương Viện.

“Đây không phải là việc bày ra rồi sao! Vì Misha đã tìm ra Hạng Hải Mật Thành, nên tuyến đường của ông ấy đáng tin hơn, dù gì tấm bản đồ cổ cũng trải qua bao năm tháng rồi, vật đổi sao dời, rất nhiều địa danh đều đã thay đổi, rất nhiều thị trấn, thành phố, sông ngòi đều đã biến mất, nên nếu chúng ta muốn hoàn toàn dựa vào bản đồ cổ để tìm thì e rằng sẽ đi sai đường đấy!” - Lương Viện nói.

“Em nói cũng có lý, nhưng không đúng hoàn toàn! Bản đồ của Misha chỉ vẽ tuyến đường đội thám hiểm tiến vào sa mạc, chứ không đánh dấu cụ thể vị trí của Hạng Hải Mật Thành. Chỉ đánh dấu một cái lên địa danh cuối cùng Nguyệt Nhi Tuyền hướng tây bắc, đồng thời còn chú thích: ‘Cánh cổng khổng lồ, vị trí tôi ước chừng’. Đến những chuyện sau đó Misha cũng không nhớ rõ, thì e rằng những vị trí mà ông ấy tính toán trên tấm bản đồ cũng không đáng tin cậy! Bởi vậy chúng ta vẫn cần dựa vào bản đồ cổ là chính, bản đồ của Misha chỉ để tham khảo.” - Đường Phong nói một tràng.

Hàn Giang gật gù: “Đường Phong nói có lý, mọi người xem, ở cuối bản đồ phác thảo, Misha có đánh dấu một địa danh là Nguyệt Nhi Tuyền, nghe tên thì nơi này chắc phải có một con suối, ở đây có nguồn nước, đội thám hiểm cũng không phải lo lắng nữa.” - Đường Phong tán thành.

Hàn Giang vỗ đầu một cái: “Sao tôi lại quên được nhỉ, như vậy cũng có nghĩa là đội thám hiểm đã xảy ra chuyện sau khi rời khỏi Nguyệt Nhi Tuyền, và còn xảy ra chuyện tại nơi cách rất xa Nguyệt Nhi Tuyền. Bởi vì lão Mã từng kể rằng, họ đã chia nhau đi tìm nguồn nước nhưng không tìm thấy.”

Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Vẫn còn một khả năng, đó là Nguyệt Nhi Tuyền vốn dĩ không có nước”.

“Không có nước?” - Hàn Giang nghi ngờ nói.

“Bởi vậy sau khi bị ai đó đổ hết nước dự trữ mang theo, đội thám hiểm mới hoảng loạn như vậy!” - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang đối chiếu một lúc vị trí của Hạng Hải Mật Thành với vị trí trên bản đồ cổ. rồi lại nhìn kỹ tấm bản đồ phác thảo của Misha: “Theo như tôi thấy thì Nguyệt Nhi Tuyền cách Hạng Hải Mật Thành vẫn khá xa; bởi giả dụ ở ngay Nguyệt Nhi Tuyền hoặc là gần Nguyệt Nhi Tuyền chính là nơi cắm trại cuối cùng của

đội thám hiểm, thì điều này rất kỳ lạ, vì sau khi đội thám hiểm xảy ra chuyện, Misha làm thế nào mà có thể đi xa như vậy trên sa mạc?”

“Từ bản đồ cổ cho thấy, khu vực gần Hạng Hải Mật Thành hình như không phải là sa mạc Gobi, có lẽ ở đó có một ốc đảo mà chúng ta chưa từng biết tới!” - Suy nghĩ của Đường Phong bắt đầu thông suốt.

“Ốc đảo chết?” - Hàn Giang bỗng nhớ ra ốc đảo chết mà Stephen nhắc tới.

“Xem ra Mã Xướng Quốc cũng từng tới Hạng Hải Mật Thành!” - Đường Phong nhìn khu vực xung quanh Hạng Hải Mật Thành trên bản đồ cổ, ở đó rốt cuộc là nơi nào? Là ốc đảo hay vực thẳm?

6

Đường Phong suy tư hồi lâu, rồi dùng bút chấm vào khu vực xung quanh Hạng Hải Mật Thành trên bản đồ và nói: “Xem ra chỉ có thực sự đi tới đó thì mới có thể biết được đó rốt cuộc là nơi nào.”

“Nhưng chúng ta đi bằng cách nào? Đi theo tuyến đường của Misha sao?” - Lương Viện hỏi.

“Đúng! Theo tuyến đường Misha vẽ cho chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể theo tuyến đường của Misha tiến vào sa mạc!” - Đường Phong nói chắc chắn.

“Nhưng ngoài Cửu Lý Bảo ra, ba địa danh kia đều không tương ứng với tám bản đồ cổ mà!” - Lương Viện lại nói.

“Vậy chúng ta hãy cùng thử xem ba địa danh này, trên tuyến đường của Misha xuất hiện địa danh thứ tư, chắc là địa danh Misha đã nghe thấy lúc còn ở trong đội thám hiểm. Cái tên Cửu Lý Bảo này đều có trên bản đồ Tây Hạ cổ và trên bản đồ của Misha, điều đó cho thấy ít nhất thì Cửu Lý Bảo cũng đã từng tồn tại từ thời Tây Hạ và cái tên này được dùng mãi tới tận sau này;

còn lại ba địa danh không tìm thấy trên bản đồ cổ, theo như tôi suy đoán, rất có khả năng là mãi sau thời Tây Hạ

mới có. Ban này cũng đã nói rồi, kể cả cho rằng Nguyệt Nhi Tuyền không phải là nơi cắm trại cuối cùng của đội thám hiểm đi chăng nữa, thì cũng là nơi có thể tìm kiếm tên địa danh cuối cùng mà đội thám hiểm đi qua. Mọi người phải hiểu rằng rất nhiều nơi trên sa mạc chưa từng có người đi qua, cũng chẳng có ai định cư tại đó, thì tất nhiên sẽ không có tên để lại. Nguyệt Nhi Tuyền là tên của nơi xa nhất trong tuyến đường của Misha, điều đó cho thấy ít nhất đó cũng là nơi thường xuyên có người qua lại, thậm chí còn có người đã từng định cư ở đó. Dĩ nhiên, điều kiện tiền đề của tất cả những điều này chính là rốt cuộc Nguyệt Nhi Tuyền có nước hay không?”

Đường Phong nói tới đây, thấy Hàn Giang và Lương Viện thi nhau gật đầu, anh lại nói tiếp: “Nói tiếp tới cái tên Thiên Hộ Trấn, nghe tên thì nơi này chắc chắn từng có một thị trấn. Có thể gọi là thị trấn thì chắc cũng phải là nơi phồn hoa. Vậy thì trong sa mạc sao lại có một thị trấn phồn hoa được nhỉ? Từ hai chữ ‘Thiên Hộ’ trong địa danh cho thấy..

Đường Phong vẫn chưa nói xong, Lương Viện bỗng nói chen vào: “‘Em biết, ‘Thiên Hộ Trấn’ nghĩa của nó là ở đây đã từng có ít nhất một nghìn hộ gia đình, xem ra đây là một thị trấn khá lớn đấy”.

Đường Phong lườm Lương Viện một cái: “Nói linh tinh ta linh tinh, ai bảo em ‘Thiên Hộ’ tức là đã từng có nghìn hộ gia đình sống ở đó? ”Thiên Hộ’ là một kiểu xây dựng thể chế quân đội trong đời Nguyên, đời Minh, giống như ‘doanh trại quân đội’ ngày nay. Thường thì trong thời nhà Nguyên, thiên hộ cũng được coi là một chức quan võ khá cao rồi. Ở đây gọi là Thiên Hộ, cho thấy đã từng có một võ tướng cấp bậc thiên hộ đóng quân ở đây, đương nhiên còn có cả quân đội dưới trướng ông ta nữa. Bởi vậy mà vùng đất này mới phát triển như vậy, trở thành một thị trấn.”

“Nhưng kể cả trên bản đồ phác thảo của Misha, hay trên bản đồ cổ, đều cho thấy quanh đây chỉ là sa mạc Gobi. Không thể có một lực lượng quân đội nào có thể đóng quân lâu dài trong sa mạc được, nói gì đến việc hình thành cả một thị trấn ở đây!” - Đường Phone cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

“Đường Phong, thông thường trong tay một Thiên Hộ có ít nhất bao nhiêu người?” - Hàn Giang hỏi.

“Quân số không rõ, nhưng tôi nghĩ trong tay một thiên hộ ít nhất chắc cũng phải có hàng nghìn người đấy!”

“Hàng nghìn người? Thật không thể tưởng tượng nổi, trong sa mạc từng có một đội quân hàng nghìn người, nhiệm vụ của họ là gì vậy?” - Lương Viện hỏi.

“Đương nhiên là đề đề phòng kẻ địch” - Đường Phong trả lời.

“Trên sa mạc thì lấy đâu ra kẻ địch!” - Lương Viện vẫn thấy không hiểu.

“Điều này thì anh không biết, nhưng nếu đúng như anh đoán thì thị trấn Thiên Hộ này tới thời nhà Nguyên mới xuất hiện, như vậy cũng có thể giải thích cho việc tại sao trên bản đồ cô Tây Hạ không có kí hiệu đánh dấu địa danh thị trấn Thiên Hộ. Tóm lại, chắc là ở đây từng có một thị trấn phồn hoa, còn hiện giờ có còn ai ở đó hay không thì chỉ có đi mới biết được!” - Đường Phong vừa nói, ánh mắt vừa di chuyển về địa danh “Lang Oa” trên hình bản đồ của Misha.

7

Đường Phong lại chỉ lên kí hiệu “Lang Oa” trên hình bản đồ của Misha và nói: “Phía nam thị trấn Thiên Hộ là Lang Oa, từ tên địa danh cho thấy, ở đây chắc là từng có sói xuất hiện.”

“Hon nữa chắc còn là một chỗ trũng. Cái này em cũng có thể đoán được, ha ha!” - Lương Viện nói chen vào.

Đường Phong khẽ hắng giọng một tiếng - “Vậy từ cái tên này em nhìn ra gì nào?”

“Nhìn ra gì?” - Lương Viện hơi ngó người ra, “Không phải vừa nói rồi đấy thôi?”

“Hừm, vậy thì lại để anh nói cho em biết nhé, chỗ trũng này cho thấy địa hình ở đây thấp, có khả năng là có nguồn nước, còn sói xuất hiện ở đây, thêm một bước nữa cho thấy rất có khả năng ở đây có nguồn nước. Bởi vậy mà bây giờ trên sa mạc Gobi mới tụ tập tại đây và mới có cái tên “Lang Oa” này.” - Đường Phong lại phân tích thêm: “Nơi có người trên sa mạc Gobi, chắc chắn sẽ có nguồn nước, bởi vậy anh thậm chí còn có thể mạnh dạn suy đoán rằng, trên bản đồ phác thảo của Misha có đánh dấu bốn địa danh, trong lịch sử chắc đều là những nơi có nguồn nước.”

“Đều có nguồn nước?” - Hàn Giang bỗng chỉ vào tuyến đường của Misha, nghi ngờ hỏi: “Tại sao Misha không đánh dấu vị trí có nguồn nước trên tuyến đường? Cậu xem, bốn chỗ này đều không có, những chỗ khác cũng không có.”

Đường Phong khẽ chau mày: “Có lẽ Misha không nhớ ra hoặc là ông ấy quên rồi chăng?”

“Quên rồi, cậu cho rằng Misha rất muốn kể lại mọi chuyện cho ông Lương nghe mà lại dễ dàng quên mất nguồn nước quan trọng như vậy? Còn nếu không nhớ ra thì cũng có khả năng này; nhưng trong thư Misha nói rằng không nhớ lại được tình hình sau khi đội thám hiểm xảy ra chuyện, vậy tuyến đường trước đó chắc ông ấy phải nhớ được!” - Hàn Giang nói.

“Hoặc là còn có một khả năng, giống như tôi đã từng suy luận, bốn địa danh Misha chỉ ra chính là những nơi có nguồn nước, ít nhất là lúc đó vẫn còn nguồn nước, bởi vậy không cần cố ý đánh dấu lại kí hiệu nào cả!” - Đường Phong hình như rất tự tin về suy luận của mình.

“Được rồi, cứ coi như cậu suy luận có lý đi, nhưng chúng ta vẫn phải căn cứ theo tình hình không tìm được bất cứ nguồn nước nào để chuẩn bị nước uống mà tiến vào sa mạc!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Ừm, lúc đó có nguồn nước không đồng nghĩa với việc bây giờ vẫn còn!” - Đường Phong cũng đồng ý với quan điểm của Hàn Giang, anh lại nói tiếp: “Phía đông nam của Lang Oa chính là Cửu Lý Bảo, đây cũng là trạm đầu tiên sau khi tiến vào sa mạc.”

“Vậy anh lại nhìn ra điều gì từ cái tên này?” - Lương Viện hỏi.

“Cái tên này.- Đường Phong ngập ngừng một lúc - “Nghe cái tên này thì rõ ràng ở đó là một lâu đài cổ...”

Hàn Giang cướp lời: “Dĩ nhiên có giá trị nhất chính là từ ‘Cửu Lý’ vì đây rõ ràng để chỉ khoảng cách, chỉ có điều chúng ta không biết được Cửu Lý này là chỉ khoảng cách từ chỗ nào đến chỗ nào.”

“Không phải là khoảng cách tới Hạng Hải Mật Thành đấy chứ?” - Lương Viện kêu lên.

“Không thể! Khi nhìn thấy cái tên Cửu Lý Bảo này, anh lập tức nghĩ ngay rằng đây có phải là khoảng cách tới Hạng Hải Mật Thành không nhỉ, nhưng nghĩ kỹ lại, bất luận là bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc hay là

kí hiệu đánh dấu Hạng Hải Mật Thành trên bản đồ phác thảo của Misha đều xa hơn chín lý. Tuy hiện giờ chúng ta chưa biết được khoảng cách chính xác để đến được Hạng Hải Mật Thành, nhưng rõ ràng đây chắc chắn không thể là chín lý!” - Đường Phong phú định suy đoán của Lương Viện.

“Vậy anh nói xem tại sao nơi này lại gọi là Cửu Lý Bảo?” - Lương Viện vẫn không phục.

“Nơi này chắc chắn không phải là khoảng cách tới Hạng Hải Mật Thành, nhưng chắc chắn nó là khoảng cách chín lý tới một nơi nào đó, bởi vậy mới tên là Cửu Lý Bảo!” - Đường Phong giải thích.

“Lẽ nào là khoảng cách chín lý tới biên giới sa mạc?” - Hàn Giang đoán.

Đường Phong nhìn vào hình vẽ sa mạc xuất hiện trên bản đồ cổ rồi lắc đầu: “Không giống”.

“Cũng có khả năng là cách Lane Oa chín lý?” - Lương Viện nói.

“Cũng có khả năng này. bởi vì hiện giờ chúng ta không biết được Cửu Lý Bảo này do triều đại nào xây dựng nên, mỗi triều đại trong lịch sử đều có tiêu chuẩn về ‘lý’ khác nhau.” - Đường Phong giải thích thêm.

“Triều đại nào xây dựng? Không phải cậu vừa nói đó sao, trên bản đồ cổ Tây Hạ cũng có cái tên Cửu Lý Bảo này, cho thấy từ thời Tây Hạ đã có cái tên này rồi và nó tồn tại tới tận ngày nay.” - Hàn Giang nói.

“Nhưng chúng ta chỉ có thể đoán được tới thời Tây Hạ, còn biết đâu trước đó đã có cái tên này rồi?” - Đường Phong ngẫm nghĩ, rồi nói tiếp: “Trên bản đồ cổ Tây Hạ và bản đồ phác thảo của Misha đều có cái tên Cửu Lý Bảo, cho thấy từ thời Tây Hạ tới thời cận đại, ở đây đều gọi bằng cái tên này. Cái tên mà đã được lưu truyền bao nhiêu năm như vậy, chắc chắn là một địa phương quan trọng. Tôi nghĩ, từ hướng đông nam tiến vào sa mạc, từ xưa tới nay, trạm đầu tiên đều là địa danh Cửu Lý Bảo, nên cái tên này mới lan truyền như vậy. Còn từ Cửu Lý Bảo đi về hướng tây bắc, khả năng trong lịch sử từng xuất hiện nhiều đường đi, bởi vậy địa danh của từng đường đi không ngừng thay đổi, rất khó để lưu truyền lại.”

“Những đường đi khác nhau?” - Hàn Giang trở nên nghi ngờ, “Nói như cậu thì sau khi tới Cửu Lý Bảo, chúng ta rất có khả năng gặp nhiều đường đi khác nhau sao?”

8

Đường Phong nghe câu hỏi của Hàn Giang liền cười - “Trên sa mạc Gobi vốn không có đường đi, về lý mà nói thì chỗ nào cũng đi được hết, nhưng chỗ nào cũng đều nguy hiểm. Cái gọi là tuyến đường, chẳng qua chỉ là đường đi mà cổ nhân trước đây đã thăm dò cho chúng ta, đi theo con đường cổ nhân đã từng đi, thì khả năng sẽ không lòng vòng và tránh được nguy hiểm.”

“Nhưng tôi vẫn có chút lo lắng...” - Hàn Giang ngập ngừng.

“Lo lắng gì?” - Đường Phong hỏi lại.

“Trước đó, chúng ta suy đoán rằng bức thư của Misha mãi tới trước khi chết ông Lương mới nhận được, tôi lo rằng... lo rằng đây là một âm mưu.”

“Ý anh bảo tôi...”

Lương Viện đang định nói gì đó, Hàn Giang liền ngắt lời cô: “Lương Viện, tôi không nói cô, ý tôi định nói người mấy chục năm sau mới gửi bức thư này cho ông nội cô. Tại sao hẳn lại làm vậy? Khỏi cần nói chúng ta cũng biết, bất luận hẳn là người của Tướng quân hay là một thế lực nào đó, thì chắc chắn chúng đều có một mục đích đặc biệt.”

“Nhưng từ nội dung của bức thư cho thấy chẳng phát hiện được bất thường!” - Đường Phong nói.

“Tôi không nghi ngờ tính chân thực của bức thư, tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng bút tích của Misha trong cuốn sổ ghi chép, nên nắm được chữ viết của ông ấy. Theo như tôi thấy thì nét chữ trên bức thư này là của Misha, không có gì để nghi ngờ. Nhiệm tôi luôn cảm thấy bên trong có vấn đề, nên mong rằng có thể suy luận ra mục đích của một người sau mấy chục năm mới gửi bức thư này. Ngoài ra, theo như bản đồ phác thảo của Misha thì dù sao nó cũng có chút sai lệch so với bản đồ cổ!” - Hàn Giang nói ra những lo lắng trong lòng.

“Địa danh đánh dấu theo hướng đông nam của Hạng Hải Mật Thành trên tấm bản đồ cổ, có chút sai lệch so với bản đồ phác thảo của Misha, nhưng có lẽ ba địa danh khác chỉ là sự thay đổi về mặt tên gọi, còn sự sai

lệch nhìn thấy trên hình vẽ có lẽ chỉ là vấn đề thị giác của chúng ta. Cho dù tuyến đường có chút sai lệch, nhưng tôi nghĩ rằng cũng không phải là vấn đề lớn lắm.”

“Nếu sau đó Misha nhớ ra những gì đã xảy ra sau cánh cổng khổng lồ thì tốt quá. Mọi người đã từng nghĩ tới việc sau khi tìm thấy Hạng Hải Mật Thành thì Misha làm thế nào để ra khỏi sa mạc không?” - Sau một tiếng thở dài, Hàn Giang bỗng hỏi.

“Ý anh là đó cũng là một con đường?” - Đường Phong lại hỏi.

“Lẽ nào không phải sao?”

“Nhưng Misha không nhớ gì cả. Bởi vậy anh nghĩ nhiều như vậy cũng chẳng để làm gì, chúng ta chuẩn bị đi, tới Cửu Lý Bảo trước đã!” - Đường Phong nói.

“Bây giờ không được như hồi trước đâu đấy, cậu có xe không?” - Hàn Giang hỏi.

“Bạn tôi có một chiếc Jeep, hôm nay tôi đã nói qua với cậu ấy rồi, xe thì không thành vấn đề.”

“Hừm, vậy thì cái xe của bạn cậu sẽ đen đủi đấy.

Còn nữa, hiện giờ tôi mang danh tội phạm, chúng ta không đi đường chính được, chỉ có thể đi đường nhỏ thôi.” - Hàn Giang chau mày.

“Vấn... vấn đề này cũng có thể khắc phục, chỉ có điều sẽ chậm chút thời gian.”

“Vậy thì chẳng còn vấn đề gì cả!” - Hàn Giang vừa nói vừa nhanh chóng và mấy miếng cơm. Ăn cơm xong, anh nói với Đường Phong: “Tối nay cậu chuẩn bị xong xuôi hết đi, sáng mai xuất phát.”

“Gấp vậy sao?” - Lương Viện có vẻ không hài lòng. “Đại tiểu thư của tôi ơi, chúng ta không còn thời gian nữa đâu!” - Hàn Giang lại nói với Đường Phong: “Đồ dùng và thực phẩm, nước uống đều nhờ cậu lo cả. Ngày mai, sau khi mượn xe xong, đúng 10 giờ sáng sẽ gặp nhau trước cổng trường cậu.”

“Sao, đêm nay anh không ở lại đây ư?”

Hàn Giang tới bên cửa sổ, vén rèm cửa nhìn kỹ ra bên ngoài: “Chỗ cậu hiện giờ không an toàn nữa rồi!” “Không an toàn nữa?” - Đường Phong có vẻ không hiểu. Hàn Giang cười cười, vỗ vào vai Đường Phong: “Không phải tôi để chỗ cho cậu sao? Khà khà!” - Nói xong, Hàn Giang khoác ba lô, rồi loáng cái đã mất hút sau cánh cửa.

9

Đường Phong phát hiện thấy Hàn Giang không xuống dưới bằng thang máy, anh ra đứng ở ban công nhìn xuống phía dưới một lúc lâu, cũng không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu cả - “Anh ấy thành cao nhân ngoại thể thật rồi đấy! Đến không thấy bóng, đi không thấy dáng.

Đường Phong cũng bắt đầu hoài nghi. Sáng hôm sau, anh mượn bạn chiếc xe Jeep. Lúc Lương Viện trông thấy chiếc xe này, cô phấn khởi reo lên: “Chiếc xe này sành điệu thật đấy, thật là đi trước thời đại.”

“Thôi nào, anh đoán là Hàn Giang mà trông thấy

chiếc xe này chắc sẽ phát điên lên mất. Thật không ngờ có mấy hôm không trông thấy mà cậu bạn anh đã kịp biến nó thành thế này rồi!” - Đường Phong cười đau khổ.

Đường Phong và Lương Viện chuẩn bị xong xuôi, lái xe tới trước cổng trường. Đúng 10 giờ sáng, người đi qua đi lại trước cổng trường đã khá đông. Đường Phong biết rất rõ là Hàn Giang muốn né tránh, vậy tại sao anh ấy lại chọn chỗ đông đúc thế này. Đường Phong ngồi trên ghế lái, nhìn quanh cổng trường, đợi gần mười phút cũng không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu, nên anh bỗng có dự cảm không lành. “Từ trước tới nay Hàn Giang chưa hao giờ trễ hẹn!” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Từ trước tới nay?” - Mặt Lương Viện đầy vẻ khó hiểu.

“Đúng vậy, bởi vì với nghề của anh ấy thì chỉ chậm một phút thôi cũng đồng nghĩa với thất bại, thậm chí còn bị trả giá bằng mạng sống!” - Đường Phong vừa nói vừa liếc nhìn đám người trước cổng trường, vẫn không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu.

Một lúc sau, Đường Phong nhìn vào đồng hồ, đã 10 giờ 15, càng lúc anh càng cảm thấy bất an. Đúng lúc anh định xuống xe quan sát thì đột nhiên, trước mũi xe xuất hiện một ông lão đeo kính râm, để chòm râu dài, trắng như lông dê núi, diện bộ vest trắng, tay còn chống ba loong, giống như một ông lão Hoa kiều giàu có. Ông ta hết ngó trái rồi lại ngó phải chiếc xe của Đường Phong. Lương Viện và Đường Phong đều bị ông lão này nhìn chằm chằm đến nỗi da gà, họ không hiểu ông ta muốn gì. Lương Viện có chút căng thẳng hỏi Đường Phong: “ông lão này định làm gì vậy?”

“Anh làm sao biết được, em lấy cái móc đại tiểu thư của mình xuống hỏi ông ấy xem sao!”

“Em á? Sao lại là em? Anh làm gì?”

“Anh phải lái xe, ngộ nhờ gã này có mưu đồ gì đấy thì anh còn phải khẩn trương khởi động xe nữa chứ!”
“Khà khà! Không cần phải phiền phức vậy đâu!” - Hình như Lương Viện có kế gì đó: “Anh có còn nhớ lần đầu tiên em gặp anh không?”

”Còn phải hỏi, đương nhiên là nhớ.

Không đợi Đường Phong nói xong. Lương Viện bỗng ấn mạnh còi xe. Đến bản thân cô cũng không ngờ chiếc còi xe độ này lại to dị thường như vậy, khiến chính cô cũng giật bắn mình. Nhìn lại ông lão trước mũi xe, ông ta đã quăng ba toong, bước thoăn thoắt tới cạnh cửa xe, gõ thật mạnh vào tấm kính. Đợi tới khi Đường Phong hạ kính xuống, ông lão đó liền phủ đầu ngay: “Mẹ kiếp, mượn cho tôi chiếc xe ghê này à, rõ ràng là muốn hại tôi.”

Lúc này Đường Phong và Lương Viện mới nhận ra ông lão râu trắng trước mặt chính là Hàn Giang: “Sao tôi lại hại anh?”

“Cậu mượn cái xe ghê này, tôi nhìn nửa ngày cũng không nhận ra nó là xe hãng SUV, chỉ thấy xanh xanh đỏ đỏ, nhí nha nhí nhố, cái xe này có đi được không đấy?” - Mặt Hàn Giang hầm hầm.

uĐương nhiên là đi được mà, xe chỉ cũ chút thôi nhưng cậu bạn tôi là dân chơi xe nên đã đảm bảo rằng cái xe này đưa chúng ta tới được sa mạc!” - Giọng Đường Phong đầy vẻ thề thốt.

Hàn Giang mặc kệ Đường Phong, vẫn ngó trước ngó sau, nhìn trái nhìn phải một vòng quanh chiếc xe, rồi càng nhìn càng tức: “Đây... đây là cái quái quỷ gì vậy, nóc xe còn in hình con mèo Garfield, trời, đây là cái gì?”

“Búp bê Hồ Lô!” - Lương Viện tranh trả lời.

“Mẹ ơi, cô lớn lên ở Hồng Kông mà cũng từng xem phim búp bê Hồ Lô à?”

“Xem rồi! Búp bê Hồ Lô, búp bê Hồ Lô...” - Nói xong, Lương Viện còn hát lại nhạc phim búp bê Hồ Lô.

Hàn Giang tức tới nỗi mắt trợn trắng dã, nhưng không biết làm thế nào, anh ngồi lên ghế phụ, lúc này mới nói bằng giọng ra lệnh: “Đi thôi!”

Đường Phong khởi động xe, cười hỏi Hàn Giang:

“Sao vậy? Có cảm giác như đang ngồi trên một chú ngựa dững mãnh không?”

“Hừ! Ngựa dững mãnh á? Tôi thấy giống lừa dững mãnh thì có, cậu chê bọn tôi vẫn chưa đủ bắt mắt phải không. Ban nãy tôi vừa đếm rồi đấy, cái xe này tổng cộng có bảy màu, tôi quyết định rồi, sẽ đổi tên cho cái xe ghê này của cậu thành ‘Con lừa bảy màu dững mãnh’”.

“Tùy anh gọi, dù gì cũng không phải của tôi”.

Hàn Giang thờ dài, nói: “Tôi thấy hai người không biết trên đường đi nguy hiểm thế nào đâu, chúng ta có thể nguyên vẹn quay về hay không thì vẫn còn chưa biết được”.

“Đừng có nói bi quan như vậy! Không biết chừng chúng ta có thể nguyên vẹn trở về như trước đây, mà lại thắng lợi lớn!” - Xem ra Đường Phong rất tự tin.

“Hừm, mong là như vậy, nhưng tôi dám chắc rằng ‘Con lừa bảy màu dững mãnh’ này không trở về được đâu!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

Đường Phong tăng tốc, chẳng mấy chốc đã ra khỏi thành phố.

Chương tiếp theo sẽ được cập nhật nhanh nhất đến bạn đọc !

77. Chương 3

Chương 3

CỬU LÝ BẢO

Khi Đường Phong vòng tới góc đốt lửa phía tây bắc, anh phát hiện thấy nơi này đã sụp đổ, để lộ ra một cửa động không lớn lắm. Đường Phong bò tới bên cửa động, nhìn vào thì thấy trong đó tối đen...

1

Trên đường đi, ba người đều tránh đường cao tốc, quốc lộ, mà chỉ đi những đường nhỏ nên gặp bao nhiêu đường khúc khuỷu. Ba ngày sau, rốt cuộc họ cũng đã tới thị trấn Ejin trong sa mạc Badain Jaran, đây là thị trấn cuối cùng trước khi họ tiến vào sa mạc.

Hàn Giang ngồi trong xe quan sát, Đường Phong chọc chọc anh: “Xuống xe đi! Tôi sắp chết ngột rồi!”

Hàn Giang không đáp lại, tiếp tục quan sát động tĩnh bên ngoài cửa kính. Đột nhiên, một chiếc Cherokee màu trắng từ phía đường quốc lộ lao tới. Hàn Giang vội vàng cúi gập người xuống, mãi cho tới khi chiếc Cherokee đi xa, Hàn Giang mới ngoi đầu lên.

“Sao vậy? Anh biết chiếc xe đó ư?” - Đường Phong nghi ngờ hỏi.

“Không, chắc là không biết!” - Hàn Giang nói.

“Không biết? Không biết vậy tại sao anh lại sợ sệt thế?” - Đường Phong không hiểu.

“Cẩn thận văn hơn, hội Triệu Vĩnh thường xuyên thay đổi vỏ xe. hướng hồ người của Tướng quân đã tới trước rồi!” - Hàn Giang nói chuyện, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chú ra bên ngoài cửa sổ.

“Bọn chúng tới trước rồi? Sao anh biết?” - Đường Phong và Lương Viện cũng trở nên căng thẳng, nhìn ra bên ngoài.

Hàn Giang cười: “Hai người thì nhìn thấy được gì, phải động não, không phải biết mà là phải phân tích. Chúng ta đã lãng phí hơn nửa tháng rồi, Tướng quân không đợi chúng ta đâu. Ejin là thị trấn khá lớn cuối cùng trước khi tiến vào sa mạc, chắc chắn chúng sẽ tới đây,”

“Anh nói vậy làm tôi cũng lo lắng rồi đấy, lần này người của chúng ta vừa ít, trang bị lại kém, không có hậu phương chi viện nhưng lại phải thực thi nhiệm vụ nguy hiểm nhất!” - Đường Phong bắt đầu thấy lo lắng.

“Đúng vậy, nếu có Yelena và lão Mã ở đây thì sẽ giảm nhẹ cho chúng ta chút áp lực!” - Hàn Giang thở dài.

“Giờ thì anh đã nhớ tới lão Mã và Yelena rồi ư, tôi bảo anh liên lạc với họ thì anh lại không chịu!” - Đường Phong bắt đầu nói.

“Tôi không liên lạc với họ vừa là để an toàn cho chúng ta, vừa là để an toàn cho họ!”

“Nghĩa là sao?” - Lương Viện hỏi.

“Nếu liên lạc với họ có thể lộ ra chúng ta, hơn nữa IICU để họ tham gia vào cũng là đẩy họ tới chỗ nguy hiểm. Lão Mã lớn tuổi vậy rồi, còn nữa...” - Hàn Giang vẫn chưa nói xong, Đường Phong và Lương Viện đều đã hiểu ra ý anh.

“Nếu có súng thì tốt!” - Sau một lúc trầm ngâm, Lương Viện bỗng nói.

“Đúng đấy! Lần này đến súng chúng ta cũng không có” - Đường Phong cũng ưu tư trùng trùng.

Hàn Giang chau mày: “Đúng là không có súng rất bất tiện, nhưng tôi đã qua huấn luyện đặc biệt, nên chỉ cần là thứ gì có thể làm vũ khí thì tôi đều có thể dùng để đối phó với kẻ thù.”

Nói xong, Hàn Giang rút một con dao găm ra, “Đây chính là thứ duy nhất giống vũ khí mà hiện giờ chúng ta có.”

“Chỉ có mỗi cái này?” - Đường Phong chán nản lắc đầu.

“Người của Tướng quân đều là những tên liều mạng được trang bị vũ khí ngon lành!” - Lương Viện cũng nói.

“Hiện giờ nói những điều này cũng vô ích, hai người xuống xe đi, mua những thứ cần thiết ở đây, phải mang đủ nước, còn cả dụng cụ sửa xe, săm lốp, xăng dầu... Đường Phong, cậu phải tự lo liệu, nếu chiếc xe kiếng này mà long ra thì việc sửa xe là của cậu đấy!” - Hàn Giang dặn dò.

“Dựa vào cái gì mà bắt tôi phải sửa xe?” - Đường Phong bất mãn kêu lên.

“Khà khà, bởi vì ‘con lừa bảy màu dững mĩnh’ này là cậu tha về, nên cậu phải hầu nó thôi!” - Hàn Giang hất hất tay lạnh lùng nói.

2

Đường Phong lắc đầu ra vẻ bất lực, cùng Lương Viện xuống xe mua sắm thực phẩm và những thứ cần thiết tại các cửa hàng ở Ejin. Khi Đường Phong và Lương Viện trở lại xe, ba người thương lượng một hồi, rồi quyết định tìm một khách sạn khuất lấp để tạm nghỉ ngơi, thư giãn tinh thần, sáng sớm ngày mai xuất phát.

Vậy là họ tới một khách sạn tuềnh toàng, cạnh đường quốc lộ phía ngoài Ejin ở tạm. Trời nóng dần lên, đây là mùa du lịch khám phá sa mạc Badain Jaran, nhưng khách sạn nhỏ này lại không một bóng người. Chủ khách sạn là một người đàn ông ngoài 40 tuổi, râu quai nón, nói giọng Thiểm Tây. Khi Đường Phong hỏi anh ta sao không có khách du lịch, ông chủ lớn tiếng trả lời: “Chỗ tôi đây phòng ốc không ổn, nếu lái xe thêm chút nữa thì họ đều vào Ejin nghỉ hết cả rồi.”

“Ồ!” - Đường Phong như hiểu ra vấn đề.

Ông chủ bổ sung tiếp lời: “Nhưng tối qua có hai người đàn ông cũng đến nghỉ một đêm ở chỗ tôi đây.”

“Hai người đàn ông? Trông họ thế nào?”

“Không rõ nữa. Một người gần 40 tuổi, đeo kính, còn người kia trẻ hơn một chút, rất vạm vỡ!”

“Họ đi chưa?”

“Sáng sớm hôm nay trời vẫn chưa sáng đã đi rồi.” Những gì ông chủ khách sạn nói khiến Đường Phong trở nên cảnh giác, anh lập tức hỏi tiếp: “Họ đi đâu?”

“Họ giống các anh, lái chiếc xe Jeep, tôi thấy hình như đi về hướng sa mạc”, ông chủ khách sạn vừa nói còn vừa lấy tay chỉ chỉ ra ngoài cửa. Đường Phong nhìn theo, đối diện bên đường chính là sa mạc mênh mông.

“Họ từ đây tiến vào sa mạc sao?”

“Không! Tuy trên sa mạc nhìn thì có vẻ chỗ nào cũng đi được, nhưng thực ra không phải vậy. Nếu không muốn gặp nguy hiểm thì tốt nhất là đi theo một tuyến đường nhất định, vì dù gì thì đó cũng là những tuyến đường mà người xưa từng đi qua!” - ông chủ nói rất thành thật.

Đường Phong gật gù: “Xem ra anh biết chỗ đi vào sa mạc!”

“Đương nhiên, tôi ở đây hơn chục năm rồi, dĩ nhiên biết đường đi, xem ra các anh cũng muốn tiến vào sa mạc phải không!”

Đường Phong quay nhìn Hàn Giang đang ngồi trong góc phòng, Hàn Giang chẳng nói năng gì, cũng không ra ám hiệu gì cho Đường Phong. Lúc này, Lương Viện vồn vã nói: “Đúng vậy, chúng tôi muốn tiến vào trong sa mạc, anh có biết đường nào tới Cửu Lý Bảo gần nhất không?”

Lương Viện không chỉ thừa nhận họ muốn tiến vào sa mạc, mà đến cả nơi cần đến cô cũng nói ra rồi. Đường Phong lườm Lương Viện một cái, Lương Viện coi như không nhìn thấy. Ông chủ khách sạn nhìn về phía Lương Viện, cười nhe ra cá hàm răng vàng: “Cô gái, tôi đoán ngay được là mọi người vào trong sa mạc vì muốn tới Cửu Lý Bảo, mọi người qua đây nhìn”.

Nói xong, ông chủ dẫn Lương Viện ra trước cửa khách sạn, Đường Phong và Hàn Giang cũng theo sau. Ông chủ chỉ tay về hướng thị trấn Ejin. nói: “Từ đây đi thêm một cây số, tức là trước khi vào thị trấn, mọi người sẽ nhìn thấy một tấm biển chỉ đường ven đường cái. Từ tấm biển đó đi tiếp, mọi người sẽ trông thấy một con đường do nhiều xe qua lại trên sa mạc mà thành. Đi theo con đường cát sỏi đó khoảng ba cây số, trước mặt sẽ xuất hiện một cột mốc đánh dấu. Đó chính là nơi mà ai tiến vào sa mạc cũng phải đi qua. Người Torghut bản địa cho rằng, vùng đại sa mạc này có thần linh bảo hộ, bởi vậy tốt nhất là mọi người nên vái vài vái trước cột mốc đó. Ở đây tôi có dải khăn trắng, tốt nhất mỗi người nên dâng một dải khăn lên cột mốc.”

Lúc này, ông chủ khách sạn lại lấy từ sau cánh cửa ra ba dải khăn trắng, Lương Viện chắc là lần đầu nhìn thấy thứ này. Cô phần khởi đón lấy, hai tay chụm vào nhau khấn vái.

“Dải khăn này mất tiền không?” - Đường Phong hỏi.

“Không đắt, 30 tệ.” - Vừa nói, ông chủ vừa giơ ba ngón tay lên đưa qua đưa lại trước mặt Đường Phong.

“Gian thương, một đoạn lụa trắng mà những 30 tệ!” - Đường Phong thầm chửi rửa trong lòng.

Đường Phong miễn cưỡng đang định móc tiền ra trả, thì Lương Viện đã móc ngay ra tờ 100 tệ, khảng khái nói: “Không cần trả lại”.

Đường Phong nhủ thầm trong bụng: đúng là xuất thân con nhà giàu có khác. Lúc này, Lương Viện lại hỏi: “Vậy sau khi đi qua cột mốc đó thì sao?”

“Qua cột mốc đó sẽ có hai con đường, một đường là phía tây nam cột mốc, đường đó sẽ dẫn tới Hồ Dương Lâm, cũng là đường mà phần lớn du khách đều đi; còn đường kia phía tây bắc cột mốc, chính là Cửu Lý Bảo mà mọi người muốn tới!” - ông chủ giới thiệu.

”Hướng tây bắc! Hoàn toàn khớp với tuyến đường trên bản đồ cổ và bản đồ phác thảo của Misha.-’ - Đường Phong ngẫm nghĩ, trong lòng cũng có chút chắc chắn. Anh nóng lòng muốn tìm hiểu nhiều thêm về mọi thứ liên quan tới tuyến đường bí ẩn này, nhưng anh lại không cảm thấy yên tâm trước ông chủ khách sạn.

3

Đúng vào lúc Đường Phong đang chần chừ thì Lương Viện lại tiếp tục hỏi ông chủ khách sạn: “Xem ra anh rất thông thạo địa hình ở đây, vậy anh đã tới Cửu Lý Bảo chưa?”.

“Cửu Lý Bảo... mấy năm trước tôi cũng từng tới rồi, nhưng ở đó chẳng có gì cả, rất hoang vắng, bởi vậy cũng rất ít du khách tới đó!” - ông chủ như đang hồi tưởng lại chuyện gì đó.

“Chẳng có gì cả ư?” - Lương Viện ngạc nhiên. “Vậy tại sao lại gọi là Cửu Lý Bảo? Nghe tên gọi chắc là có tòa lâu đài ở đó!” - Đường Phong cũng ngạc nhiên.

Ông chủ khách sạn lại cười nhe sỉ vàng ố: “Lâu đài? Đó thực ra là đài phóng hỏa từ đời nhà Hán, hoang phế bao năm nay rồi, chỉ đốt lửa và xây dựng trên sa mạc để làm cột mốc đánh dấu cho người qua lại, bởi vậy những người ở đây cứ gọi tên như vậy thôi.”

“Đài đốt lửa thời Hán?!” - Đường Phong không khỏi thất vọng, nhưng anh không cam lòng, vẫn truy hỏi: “Ở đó có nước không?”

“Nước?” - Ông chủ khách sạn khẽ hừm một tiếng, “Tiến vào sa mạc Gobi mà anh vẫn muốn có nước sao? Tôi nói ọi người biết, chỗ tôi đây là trạm cuối cùng trước khi tiến vào sa mạc, muốn lấy nước thì tôi có thể bán ọi người.”

“Không! Chúng tôi đã mang theo nước rồi.” - Đường Phong từ chối ông chủ.

Hình như ông chủ khách sạn rất thất vọng, đang định quay vào trong nhà thì Lương Viện phản ứng rất nhanh, tóm ngay ông ta lại: “Ông chủ, chỉ là nước thôi mà, tôi mua, tôi vẫn còn vài chuyện muốn hỏi ông đây!”

Rốt cuộc Lương Viện đã mất 25 tệ mỗi chai để mua hai chai nước khoáng mà Đường Phong chưa từng nghe thấy nhãn hiệu đó bao giờ. Đường Phong âm thầm chửi rủa “Gã gian thương này trông mặt mũi phúc hậu mà có một lúc đã kiếm của người ta hơn trăm tệ! Hắn ta thấy Lương Viện có tiền, chuẩn bị chặt chém đây mà.”

Ngược lại, Lương Viện lại không coi đây là vấn đề: “Ông chủ, vậy ông có biết Cửu Lý Bảo trước đây có nước không?”

“Trước đây?”

“Ừm, ví dụ như mấy chục năm trước hoặc là thời cổ đại ấy.”

“Cái này... cái này thì tôi không biết, nhưng kể từ khi tôi tới đây thì chưa từng nghe thấy Cửu Lý Bảo có nước bao giờ! Lúc tôi tới Cửu Lý Bảo thì ở đó toàn cát vàng, nên không thể nhận ra là đã từng có hồ nước hay giếng ở đó.”

“Vậy ông đã từng nghe nói tới Lang Oa chưa?”

“Lang Oa? Cái tên này hình như đã nghe người ta nhắc tới, nhưng tôi chưa từng tới đó nên cũng không biết tình hình ở đó.”

“Vậy Thiên Hộ Trấn thì sao?”

“Cái này thì tôi còn chưa từng nghe thấy bao giờ!” - Ông chủ khách sạn lắc đầu ngay.

“Vậy Nguyệt Nhi Tuyền?” - Lương Viện cũng không hỏi ý kiến Hàn Giang, Đường Phong, mà nói luôn ra một tràng tên những địa danh mà cô biết, khiến Đường Phong tức tối đến nổi trợn mắt lên nhìn cô.

“Nguyệt Nhi Tuyền?” - Ông chủ khách sạn hình như đang ra sức nhớ lại điều gì đó. Bỗng nhiên, ông ta dường như nghĩ ra điều gì: “Hình như tôi đã từng nghe người ta nhắc tới Nguyệt Nhi Tuyền, có người đã từng tới đó và kể lại rằng ở đó có nước.”

“Thật sao! Có nguồn nước?” - Lương Viện trở nên phấn khích.

“Tôi cũng chỉ nghe qua, còn ở đó rốt cuộc có nguồn nước hay không thì tôi cũng không rõ.”

Lương Viện nhìn lại Đường Phong, những gì ông chủ khách sạn nói. bỗng chốc đã khiến tư duy của Đường Phong rối tung cả lên quả thực Nguyệt Nhi Tuyền có nguồn nước? Vậy thì ở đó chắc chắn không phải là trạm cuối cùng khi đội thám hiểm xảy ra chuyện. Có thể là do Misha thật sự không nhớ nổi tuyến đường tiếp theo nối sau Nguyệt Nhi Tuyền, hoặc là đội thám hiểm đã từng đi qua Nguyệt Nhi Tuyền, rồi lại đi tiếp rất xa?

4

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong vẫn không suy nghĩ ra điều gì. Lúc này, Hàn Giang vốn im lặng từ đầu tới giờ bỗng hỏi: “Ông chủ, vậy hai người đàn ông nghĩ lại khách sạn đi về hướng nào vậy?”

Người chủ khách sạn như khẽ giật mình nhẹ một cái, ông ta quay lại nhìn Hàn Giang. Hàn Giang đội chiếc mũ đánh bóng chày, lưỡi mũ kéo xuống rất thấp, nên hình như ông chủ cảm thấy bất an trước người khách kiêu ngạo này. ông ta khẽ ngó người ra một lúc rồi mới nói: “Họ... họ đi đâu làm sao tôi biết được, nhưng họ từng hỏi thăm tới đường đi.”

“Hỏi thăm về Cửu Lý Bảo?” - Hàn Giang ngẩng đầu lên, nhìn ông chủ khách sạn.

“Ừm, nhưng họ không hỏi nhiều như thế này đâu, chỉ hỏi Cửu Lý Bảo thôi.”

“Ồ! Họ có nói tới Cửu Lý Bảo làm gì không vậy?”

“Không, họ không nói.”

“Gần đây anh có để ý thấy người nào tới Ejina không?”

“Người à. mỗi ngày đều có người qua lại, bao nhiêu là người.”

“Ý tôi là người nào đó quái dị một chút!”

“Người quái dị?” - Ông chủ khách sạn lắc đầu rồi lập tức cười lộ ra hàng răng vàng: “Nếu nói ai đó quái dị thì mấy người các anh rất quái dị đấy. Hỏi han nhiều như vậy, rất ít người đi con đường hướng tây bắc chứ đừng nói tới việc tới Lang Oa. Tôi ở đây mấy chục năm rồi, những người đi theo hướng tây bắc phần lớn đi tới Cửu Lý Bảo xem cái đài đốt lửa đỏ rồi quay lại đi về. Từ Cửu Lý Bảo tiếp tục đi về hướng tây bắc thì e rằng chẳng có đường đi đâu.”

“Tại sao không có ai đi hướng tây bắc?” - Hàn Giang hỏi.

“Bởi vì con đường đó rất nguy hiểm, không có nguồn nước, khi có bão cát sẽ quét sạch mọi thứ. Quan trọng hơn là con đường đó có đi tiếp thì ngoài cát vàng cũng chỉ có cát vàng, căn bản không thể đi được đến cuối đường.”

Hàn Giang nghe xong những gì ông chủ khách sạn nói lại cúi đầu, không nói thêm gì nữa, anh đang chìm trong suy tư.

Ông chủ khách sạn vẫn nói tiếp: “Bởi vậy tôi khuyên mọi người đừng đi tới đó nữa, ở đó thật sự rất nguy hiểm. Theo như người già địa phương kể lại, thì sâu trong sa mạc là nơi ở của ác quỷ. Từ Cửu Lý Bảo đi tiếp xuống phía tây bắc chính là tiến vào khu vực ác quỷ. Từ xưa đến nay, những người tiến vào đó gần như chẳng có ai quay về.”

“Đáng sợ vậy sao?” - Giọng Lương Viện run run.

“Đừng dọa dẫm nữa, vậy tại sao lúc này anh vừa nói có người đã từng tới Lang Oa, thậm chí từng tới cả Nguyệt Nhi Tuyền, nên biết được cả Nguyệt Nhi Tuyền có nước đấy thôi?” - Đường Phong phản bác lại.

“Đó đều là do tôi nghe các cụ già ở đây kể lại. Theo như những gì các cụ kể, thì thời Cách mạng văn hóa đã từng có một đoàn thanh niên trí thức tiến vào trong sa mạc, muốn tìm nguồn nước ở đây, khai hoang vùng ốc đảo. Kết quả hơn hai chục thanh niên sau khi tiến vào đó đã không trở lại. Khoảng một tháng sau, lúc mọi người tưởng rằng tất cả bọn họ đều đã gặp nạn, thì mới có một người thoi thóp bò về. Mục dân địa phương đều rất kinh ngạc, hỏi anh ta rằng không có nước thì sao lại về được. Người thanh niên đó yếu ớt nói rằng, những người khác đều chết rồi. chỉ có anh ta tìm thấy nguồn nước trong sa mạc nên mới trở về được.”

“Chính là Nguyệt Nhi Tuyền?”

“Ừm, đúng vậy. Theo như người thanh niên đó kể lại thì Nguyệt Nhi Tuyền có nguồn nước, nhưng cuối cùng, mục dân cũng không cứu được mạng người thanh niên đó, và cũng không có ai tiến vào sa mạc tìm kiếm nguồn nước đó nữa!” - Ông chủ khách sạn càng nói càng khiến mọi người cảm thấy hoảng sợ. Chuyến đi này lẽ nào lành ít dữ nhiều?

Trong lòng ba người đều bị mây đen bao phủ. Hàn Giang và Lương Viện đang định về phòng nghỉ ngơi, bỗng Đường Phong quay lại hỏi ông chủ khách sạn:

“Hỏi thêm anh về một địa danh, anh đã nghe nói tới Hắc Thạch chưa?”

“Hắc Thạch?” - ông chủ thản nhiên lắc đầu.

Đường Phong đành về phòng tranh thủ nghỉ ngơi.

5

Sáng hôm sau khi trời vẫn chưa sáng hẳn, ba người đã lái “Con lừa bảy màu dừng mãi” xuất phát. Theo như ông chủ chỉ dẫn họ đã đi một ki lô mét theo đường cái, và quả nhiên, bên đường có một bảng chỉ dẫn. Từ đó “Con lừa bảy màu dừng mãi” đã tiến vào sa mạc Gobi.

Đi được một quãng, rõ ràng có thể nhìn thấy trên sa mạc Gobi có một con đường cát sỏi rộng rãi được bánh xe đi qua nhiều mà thành. Đường Phong tăng tốc, lao như bay trên con đường cát sỏi. Chẳng bao lâu sau, Đường Phong phát hiện thấy địa hình thay đổi, càng tiến lên phía trước địa hình càng cao. Khi trời sáng tỏ, bỗng phía trước xuất hiện một cột mốc đánh dấu cao lớn.

Đường Phong lái xe tới phía dưới cột mốc, dừng lại. Ba người nhảy xuống xe, Đường Phong bước tới gần cột mốc, nhìn xung quanh. Trên sa mạc Gobi mênh mông không một bóng người. Đường Phong kính cẩn dâng dải vải trắng lên cột mốc, sau đó nói: “Xem ra hôm qua ông chủ nói thật đấy.”

“Cái gã trong mắt chỉ có tiền!” - Lương Viện tức tối. “Hài, sao bây giờ em lại chửi mắng như vậy, hôm qua anh thấy em rút tiền rất hào phóng mà!” - Đường Phong cười nói.

“Thí lời, đây không phải vì nhiệm vụ của chúng ta sao?” - Nói xong, Lương Viện quay sang Hàn Giang: “Em còn đang đợi đội trưởng Hàn sau khi dẹp tan mọi chuyện xong, thanh toán cho em đây này!”

Hàn Giang khi tới sa mạc bỗng trở nên hứng thú, anh tiện tay quàng dải vải trắng lên cột mốc, rồi cười nói với Lương Viện: “Tiền của cô thì chịu thôi, làm sao mà thanh toán được, ai bảo cô tình nguyện cho người ta chém!” “Hừm, không thanh toán thì thôi, tôi cũng chẳng bận tâm mấy đồng đó!” - Lương Viện hậm hực nói.

“Đúng vậy, Lương đại tiểu thư nhiều tiền xông xênh nên không cần tính toán chút tiền đó làm gì, công lao của cô tôi sẽ ghi nhớ!” - Hàn Giang nói rồi bỗng quay sang hỏi Đường Phong: “Đường Phong, hôm qua cậu nhắc tới Hắc Thạch nghĩa là gì vậy?”

“Hắc Thạch chính là một trong ba địa danh trên bản đồ cổ Tây Hạ không đối chiếu được.”

“Ồ! Sao chưa từng nghe cậu nhắc tới?” - Hàn Giang hỏi.

“Trước đó tôi đã nói với mọi người rồi, có ba địa danh trên bản đồ cổ Tây Hạ không đối tượng với ba địa danh trên bản đồ phác thảo của Misa. Tôi dịch theo nghĩa mặt chữ Tây Hạ, vì có hai địa danh vốn không thể giải thích theo nghĩa của chữ Hán; hơn nữa, hình như cũng xa hơn một chút so với tuyến đường của Misha. Chỉ có duy nhất Hắc Thạch này, dịch theo nghĩa mặt chữ Tây Hạ, luy tên nghe rất lạ nhưng còn có thể đoán ra khả năng địa danh này có liên quan tới đá màu đen.”

“Hắc Thạch đó ở đâu vậy?”

“Dùng bản đồ cổ đối chiếu với bản đồ phác thảo của Misha, thì địa danh Hắc Thạch này chắc ở phía đông nam Nguyệt Nhi Tuyền, hơn nữa khoảng cách hình như cũng không xa lắm!” - Đường Phong lại lấy ảnh ra đối chiếu với tấm bản đồ phác thảo của Misha.

“Lại là Nguyệt Nhi Tuyền...” - Hàn Giang trở nên hoài nghi.

“Sao vậy, anh lại nghĩ ra gì vậy?”

“Đường Phong, hôm qua ông chủ khách sạn kê rằng người thanh niên trí thức đó nói rằng Nguyệt Nhi Tuyền có nguồn nước, nếu như anh ta nói đúng, vậy thì đội thám hiểm năm đó tới đó cũng phải có nguồn nước mới phải!”

Đường Phong gật gù: “Nhưng chỉ nói suông thì biết thể nào được, nếu như Nguyệt Nhi Tuyền có nguồn nước thật, vậy thì đó không phải là địa điểm cắm trại cuối cùng của đội thám hiểm, đội thám hiểm phải đi xa hơn.” “Như vậy không phải dễ giải thích hơn về việc Misha phát hiện thấy Hạm Hải Mật Thành sao, nên doanh trại cuối cùng của đội thám hiểm chắc phải xa hơn Nguyệt Nhi Tuyền.” - Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong xua tay: “Hiện giờ kết luận như vậy là còn quá sớm!”

“Đúng vậy, chúng ta hãy khẩn trương lên đường thôi!” - Lương Viện nói.

Ba người đi vượt qua cột mốc, đúng như ông chủ khách sạn nói, phía tây nam và phía tây bắc cột mốc mỗi bên đều có một con đường. Con đường phía tây nam rõ ràng rộng rãi hơn, vết bánh xe in trên mặt đường cũng nhiều hơn. còn con đường phía tây bắc thì gần như không trông thấy vết bánh xe nào.

Hàn Giang tỉ mỉ quan sát vết bánh xe trên đường hướng tây bắc, hình như không có vết bánh xe mới. Hàn Giang nghi ngờ nhìn về phía trước, sa mạc mênh mông hoang vắng, lẽ nào đây chính là đường dẫn tới Hạm Hải Mật Thành?

Đường Phong lái “con lừa bảy màu dững mãi” lao như bay, kim chỉ nam la bàn điện tử đều hiển thị hướng tây bắc. Nhưng “con lừa bảy màu dững mãi” sau hai tiếng đồng hồ sẽ cắt ngang, rồi lao dọc trên sa mạc mênh mông dù vẫn chưa phát hiện thấy tung tích của Cửu Lý Bảo.

“Hay là chúng ta đi sai đường?” - Lương Viện lẩm bẩm.

“Sao lại như vậy? Em xem, rõ ràng kim chỉ nam và la bàn đều hiển thị hướng tây bắc, không sai!” - Đường Phong lại kiểm tra kim chỉ nam và la bàn.

“Vậy tại sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tới Cửu Lý Bảo?”

“Không phải chúng ta đi qua rồi chứ?” - Hàn Giang cũng nghi ngờ, nói.

“Đi qua? Không thể như vậy!” - Lương Viện nói.

“Hôm qua ông chủ khách sạn nói rằng: Cửu Lý Bảo chỉ là một cái đài đốt lửa đời Hán; có khi nào trên đường đi chúng ta phóng xe nhanh quá nên không nhìn thấy?” - Hàn Giang nghi ngờ nói.

Đường Phong dừng lại, cẩn thận ngẫm nghĩ: “Đã đi qua rồi? Không, không thể. Ban này những chỗ chúng ta đi qua đều bằng phẳng, xung quanh chẳng có gì chắn ngang. Tôi luôn để mắt ra bên ngoài cửa sổ, nếu như đài đốt lửa ở gần đây thì tôi không thể bỏ sót được!”

“Vậy thì kỳ lạ thật..- Hàn Giang lẩm bẩm.

Đúng lúc này, Lương Viện bỗng kêu toáng lên làm Đường Phong và Hàn Giang giật bắn mình: “Em hét cái gì vậy?” - Đường Phong trách móc.

“Các anh mau nhìn này, kim... kim chỉ nam, còn cả... cả la bàn điện tử nữa!” - Lương Viện lạc cả giọng.

Lúc này Đường Phong mới kinh ngạc phát hiện ra, kim chỉ nam và la bàn điện tử ban này còn hiển thị hướng tây bắc mà giờ đã hoàn toàn chuyển thành hướng đông nam. Hàn Giang vội vàng kiểm tra lại GPS. Vị trí hiển thị trên GPS lại thành ở sát đường quốc lộ.

“Mẹ kiếp, thế này là thế nào?” - Hàn Giang nổi cáu. Đường Phong cũng không sao tin vào mắt mình. “Bây giờ làm thế nào?” - Đường Phong nhìn Hàn Giang.

“Tiếp tục lái xe tiến về phía trước!” - Hàn Giang hậm hực nói.

Đường Phong lại khởi động xe, không khí trong xe chìm trong im lặng, quả nhiên chưa đi được bao lâu, họ đã lại lái xe tới đường quốc lộ.

Đường Phong tiếp tục lái xe theo đường quốc lộ, nửa tiếng sau, họ lại trở về khách sạn hôm qua. Chưa kịp đợi Đường Phong đỗ hẳn xe lại. Hàn Giang đã nhảy tót xuống xe, lao vào cửa khách sạn thì thấy cửa khách sạn đã đóng chặt. Hàn Giang đập mạnh cửa một cái, chỉ có bụi bay mù mịt, không một bóng người.

“Mẹ kiếp, chắc chắn chúng ta bị lừa nào chơi rồi!” - Hàn Giang quay trở lại xe chửi rủa.

“Lẽ nào ông chủ khách sạn cũng là người của tướng quân?” - Lương Viện hỏi.

“Chưa chắc, nhưng chắc chắn gã đó không phải là người tốt!” - Hàn Giang gào lên.

“Tức là những gì gã ta nói không đáng tin nữa?”, Đường Phong nói.

Hàn Giang thở phì phì, nhìn sa mạc mênh mông ven đường, không nói năng gì. Mãi lâu sau, Hàn Giang bỗng nói như đinh đóng cột: “Vẫn đi theo đường ban này!”

“Vẫn đi theo đường ban này? Vậy không phải chúng ta lại vòng về đây sao?” - Đường Phong không hiểu.

“Tới cột mốc đánh dấu trước đây!”

Hàn Giang nói xong liền đẩy Đường Phong sang ghế phụ, tự mình lái xe, lao thẳng vào sa mạc.

7

Chẳng mấy chốc, “con lừa bảy màu dững mãi” được Hàn Giang lái đã tới trước cột mốc đánh dấu. Hàn Giang dặn dò Đường Phong và Lương Viện: “Hai người dừng xuống xe, để tôi xuống xem sao.”

Hàn Giang leo lên cột mốc, cẩn thận quan sát rất lâu, sau đó nhảy xuống, khởi động xe, đi xung quanh cột mốc một vòng. Đường Phong vội vàng hỏi: “Bây giờ chúng ta đang đi đâu?”

“Đi theo con đường phía tây!” - Nói xong, Hàn Giang nhấn mạnh chân ga, “con lừa bảy màu dừng mãi” lại như tên bắn, lao vun vút về phía tây.

Đi được khoảng 15 phút, trên sa mạc bằng phẳng lại xuất hiện ngã rẽ. Hàn Giang nhảy xuống xe, cẩn thận xem xét vết bánh xe. Vết bánh xe in trên đường hướng tây rất nhiều, thậm chí có du khách còn dùng đá chất thành một mốc đánh dấu bên vệ đường, còn một con đường nhỏ ẩn hiện trải dài về hướng tây bắc.

“Mọi người nhìn, vết bánh xe trên con đường này rất nhiều, lại có một vết mới tinh để lại, chúng ta thử đi theo vết bánh xe mới này!” - Xem ra Hàn Giang khá tự tin.

Ba người lại lên xe, đi về hướng tây bắc. Nửa tiếng sau. Đường Phong là người đầu tiên reo lên: “Nhìn, phía trước, bên phải, bên phải có một đài đốt lửa.”

Hàn Giang và Lương Viện cũng trông thấy, trên sa mạc Gobi hoang vu bỗng đột nhiên xuất hiện một đài đốt lửa cao to. “Đó là đài đốt lửa thời Hán!” - Đường Phong nhìn ra ngay niên đại của đài đốt lửa.

Hàn Giang đánh mạnh vô lăng, lao về phía đài đốt lửa. “Con lừa bảy màu dừng mãi” vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp trên sa mạc Gobi mênh mông, rồi cuối cùng đỗ xích trước đài đốt lửa.

Ba người nhảy xuống xe. Lương Viện nhìn đài đốt lửa trước mặt, lẩm bẩm: “Đây chính là Cửu Lý Bảo?” “Chắc là vậy!” - Hàn Giang nhìn kim chỉ nam và la bàn điện tử, lần này phương hướng không sai.

Mãi lâu sau, hai người không thấy Đường Phong nói năng gì mới quay lại nhìn. Đường Phong bỗng nói:

“Tôi ngốc thật đây!” - Hàn Giang và Lương Viện đều ngạc nhiên nhìn Đường Phong. Đường Phong giải thích: “Hôm qua chúng ta hỏi thăm ông chủ khách sạn về tình hình của Cửu Lý Bảo, ông ta có thể nói chính xác đó là một đài đốt lửa đời nhà Hán, vậy mọi người nghĩ mà xem, một người không có kiến thức gì về lịch sử và khảo cổ học, kể cả đã từng tới Cửu Lý Bảo chẳng nữa, thì có

nói ngay ra đó là một cái đài đốt lửa đời nhà Hán được không?”

“Đúng vậy! Nếu như vậy thì gã đó chắc chắn có vấn đề.” - Hàn Giang nói.

“Hừm, em mới đáng thương, bị lão đó lừa mất hơn 100 tệ!” - Giờ thì Lương Viện đã bắt đầu cảm thấy tiếc tiền.

“Hơn 100 tệ đối với em thấm gì đâu!” - Đường Phong cười khiến Lương Viện nổi giận cho anh mấy cái đấm.

Tuy rất thất vọng, nhưng Đường Phong vẫn hết sức cẩn thận đi một vòng để quan sát đài đốt lửa thời nhà Hán. Hình dáng của nó chắc chắn được xây dựng từ đời nhà Hán, nhưng xung quanh đây, Đường Phong không phát hiện thấy bất cứ văn vật nào của đời nhà Hán. Trước tiên, Đường Phong muốn xác định xem đây có phải là Cửu Lý Bảo trên bản đồ cổ Tây Hạ và bản đồ phác thảo của Misha hay không, nhưng không có bất cứ văn vật hay chứng cứ nào, vậy làm thế nào để chứng minh đây?

Đường Phong vòng tới góc tây bắc lò đốt lửa, phát hiện ở đây đã sụp đổ, chỗ đổ nát để lộ ra một cửa hang không to lắm. Đường Phong bò tới cửa hang, nhìn vào bên trong, trong đó tối om om. Đường Phong quay lại nói với Lương Viện: “Đèn pin”.

Lương Viện đưa ngay cho Đường Phong một chiếc đèn pin. Nhờ ánh sáng đèn pin, Đường Phong mới nhìn rõ tình hình bên trong hang. Không gian trong đó không rộng lắm, tích đầy bụi bặm, Đường Phong đoán rằng đó đều là bụi đất lúc đài đốt lửa đổ nát rơi xuống. Đường Phong vẫn cẩn thận quan sát, trong đồng bụi đất thấp thoáng hiện lên vài thứ trông giống ván gỗ, anh muốn lấy tay với những thứ đó. nhưng khi thử với thì không được. Trừ khi khoét cửa hang to thêm một chút, nhưng Đường Phong lại không muốn thêm một lần phá hoại đài đốt lửa này, dù sao nó cũng đã âm thầm sừng sững ở đây hơn hai nghìn năm rồi.

Đúng lúc Đường Phong đang chần chừ, do dự thì Lương Viện lên tiếng: “Để em!”

“Em? Đến anh còn không với được, em với kiểu gì?” - Đường Phong nghi ngờ.

“Anh ôm lấy em, em thò người vào trong hang không phải sẽ với được sao!”

Đường Phong ngẫm nghĩ, ý tưởng này không tệ. Vậy là anh ôm lấy vòng eo nhỏ xíu của Lương Viện, chuẩn bị chui vào trong hang.

“Ôm chặt chút!” - Lương Viện kêu lên.

“Anh đã ôm chặt lắm rồi đấy!” - Giọng Đường Phong có vẻ thành thật, khiến Hàn Giang đứng sau lưng cười sằng sặc.

“Cười cái gì mà cười! Có giỏi thì anh làm đi!” - Đường Phong gào lên với Hàn Giang.

“Tôi chịu, cậu cứ làm đi, cậu ôm thì hai người chắc chắn sẽ phối hợp ăn ý!”

Lương Viện đã chui đầu vào trong cửa hang, Đường Phong ôm chặt lấy eo cô, khẽ nhắc: “Cẩn thận!” - Đường Phong vừa dứt lời, Lương Viện đã chui được nửa người vào trong hang và bỗng hét toáng lên.

8

Đường Phong thấy Lương Viện la hét liên vội vàng dốc hết sức kéo cô lại. Lương Viện mắt nhắm tịt vẫn la hét, Đường Phong giật thót tim, quan tâm hỏi: “Sao vậy, em bị thương ở đâu?”

Lương Viện thối bộ dạng căng thẳng của Đường Phong, đột nhiên im bật, mặt tươi hơn hớn.

“Em cười ngô nghê cái gì thế?” - Đường Phong bị Lương Viện làm ụ mị cả đầu óc.

“Em thử xem khả năng phản ứng của anh thế nào thôi! Không tồi, phản ứng rất nhanh nhạy!” - Lương Viện càng cười thích thú hơn.

“Ban nãy em hét xém chút làm anh sợ chết khiếp đấy!” - Lúc này Đường Phong mới hiểu ra mình bị Lương Viện lừa.

“Thì để thử xem anh có quan tâm đến em không! Rất khá, kết quả trắc nghiệm làm em rất hài lòng!”

“Em rất hài lòng nhưng anh thì không” - Đường Phong có chút tức tối.

“Em lấy được cái này, xem anh có hài lòng không nhé?” - Lương Viện nói xong, giống như làm ảo thuật vậy, lấy từ sau lưng ra một tấm ván gỗ.

“Đây là một tấm ván gỗ đời nhà Hán”.

“Tấm ván gỗ là thứ gì vậy?” - Lương Viện hỏi.

“Tấm ván gỗ giống như thẻ tre, đây là công cụ ghi chép chủ yếu từ đời Đông Chu tới đời Ngụy Tần, ở đây khô hạn ít mưa nên ván gỗ này mới có thể bảo tồn được lâu như vậy!” - Đường Phong giải thích.

“Vây trên đó viết gì?”

Đường Phong phủi bụi trên bề mặt tấm gỗ. lờ mờ trông thấy một dòng chữ: “Cự diên... Cửu Lý Đôn”.

Đường Phong kiểm tra xong tấm ván gỗ lại bảo Lương Viện đặt về đúng vị trí cũ, tiện thể cũng thử xem có thứ gì khác không. “Lại bắt em chui vào đấy?” - Lương Viện chu mỏ, hình như có chút bất mãn.

“Có anh bảo vệ em, không phải sợ!” - Đường Phong nói xong liền ôm eo Lương Viện từ phía sau. Sự bất mãn của Lương Viện cũng biến mất, cô lại ngoan ngoãn chui vào trong đài đốt lửa. Lần này, Đường Phong đợi hơi lâu, anh không biết Lương Viện làm gì trong đó. “Em đang nghịch ngợm cái gì vậy, sao lâu thế?”

Lương Viện bỗng rùng mình một cái, ngay lập tức, Đường Phong lại nghe thấy tiếng hét chói tai, lần này, Lương Viện còn hét to hơn lần trước, như muốn đứt cả gan ruột. Nhưng lần này Đường Phong cũng có kinh nghiệm rồi, không bị Lương Viện lừa nữa. Anh không kéo ngay Lương Viện lên, ngược lại còn cười, nói: Cha em chưa kể cho em nghe câu truyện “Sói đến rồi” sao?”

Ai ngờ chân Lương Viện quây đạp tứ tung, rồi từ la hét chuyển thành khóc lóc: “Rắn! Có rắn...” - Lương Viện mếu máo.

Lúc này Đường Phong mới ý thức được xảy ra chuyện, vội vàng kéo Lương Viện lên, nhưng chân Lương Viện vẫn quây đạp lung tung, không chịu phối hợp. Đường Phong lúc đó cũng cuống cả lên, may mà có Hàn Giang kịp thời xông tới, hai người cùng dốc sức mới kéo được Lương Viện lên.

Lương Viện vừa trông thấy Đường Phong, vừa khóc vừa hét, đâm bùm bụp vào ngực anh: ‘Anh, anh thấy chết mà không cứu, lại còn cười em..

Đường Phong thấy bộ dạng Lương Viện như vậy, vội vàng quan tâm, hỏi: “Có bị thương không?”

Thấy Lương Viện không sút mẻ gì, cũng chẳng bị thương ở đâu, Đường Phong mới yên tâm trở lại. Lương Viện vẫn khóc lóc, Đường Phong ôm cô vào lòng. Mãi lâu sau, Lương Viện vẫn đang ở trong lòng Đường Phong mới thôi thút thít.

“Rắn đâu? Lấy đâu ra rắn?” - Hàn Giang chui đầu vào trong hang, quan sát hồi lâu cũng không trông thấy bóng dáng con rắn nào cả.

“Ban... ban nãy ở trong hang, em định.. định tìm kiếm thêm, xem có văn vật nào không, nhưng em vừa mới bới đồng đất cát phía đông lên thì có một con rắn chui... chui ra!” - Lương Viện vẫn còn hoảng hốt.

‘Sao ở đây lại có rắn được nhỉ?’ - Hàn Giang nghi ngờ không hiểu.

“Thật mà, nó dài bằng chùng này này!” - Lương Viện còn lấy tay ra hiệu.

Hàn Giang lại chui vào trong động ngó lại lần nữa, nhưng vẫn không trông thấy bóng dáng con rắn đâu cả. “Được rồi, không việc gì là tốt rồi, lần sau những việc cực nhọc bần thủ hãy để Đường Phong làm hết!” - Mãn Giang an ủi Lương Viện.

“Được được! Lần sau những việc cực học bần thủ để anh làm hết!” - Đường Phong đành phải ra sức vỗ về Lương Viện để cô quệt nước mũi, tươi cười trở lại.

Lương Viện bỗng nhớ ra gì đó, cô lấy một đồng tiền xu đang nắm chặt trong lòng bàn tay ra. Mất Đường Phong sáng lên: “Đây là gì vậy?”

“Em tìm thấy đồng xu này trong đồng đất cát, em nghĩ nó sẽ có ích cho chúng ta, nên mới giữ nó khư khư trong tay.”

Đường Phong vốn tưởng rằng đây là một đồng xu thời Hán, nhưng khi Lương Viện đặt nó vào tay anh thì lúc này Đường Phong mới phát hiện ra đây không phải là tiền xu thời Hán, mà là một đồng tiền xu hiếm thấy. Hay nói chính xác hơn, đây là một đồng tiền xu Tây Hạ hiếm thấy - đồng tiền Quang Định Nguyên Bảo.

Chương tiếp theo sẽ được cập nhật nhanh nhất đến bạn đọc !

78. Chương 4

Chương 4

LANG OA

Đến thời Hốt Tất Liệt, mấy chục năm sau Mông Cổ diệt vong Tây Hạ, triều Nguyên đã sớm thống nhất thiên hạ, lúc đó quân Nguyên rất lớn mạnh, vô địch thiên hạ. Vậy ở đây còn gì có thể tồn tại khiến quân Nguyên gặp phải đại địch như vậy?

1

Đường Phong miết miết đồng tiền xu Tây Hạ, im lặng không nói năng gì. Hàn Giang đợi mãi sốt ruột, thúc giục: “Chỉ có mỗi đồng tiền xu mà sao phải nhìn kĩ thế?”

Đường Phong cất tiền xu đi: “Nếu như ở đây được các nhà khảo cổ khai quật thì tốt quá!”

“Đừng nằm mơ, hiện giờ chúng ta lấy đâu ra cơ hội đấy!” - Hàn Giang nói không chút khách khí.

“Đúng vậy, nhưng chỉ cần dựa vào tấm ván gỗ ban nãy và đồng xu này, chúng ta đã có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề rồi. Trước tiên, chữ trên tấm ván gỗ chứng minh rằng đây chính là Cửu Lý Bảo, hơn nữa từ thời

nhà Hán, ở đây chính là chốt biên phòng quan trọng; còn đồng tiền xu được phát hiện thấy này lại cho thấy, mãi tới thời Tây Hạ vẫn có người hoạt động ở đây, thậm chí có khả năng trong thời Tây Hạ ở đây vẫn là một chốt biên phòng quan trọng!” - Đường Phong mạnh dạn suy đoán.

“Sao lại như vậy? Đài đốt lửa do người Hán xây dựng mà tới thời Tây Hạ vẫn sử dụng?” - Hàn Giang lắc đầu lia lịa.

“Hoàn toàn có khả năng này!”

”Kể cả có khả năng này thì sao nào?”

“Điều này nói lên rằng: thứ nhất, đây chính là Cửu Lý Bảo, chúng ta đã đi đúng đường; thứ hai, ở đây trong thời Tây Hạ có người Đảng Hạng hoạt động, từ đó chúng ta có thể suy đoán rằng: rất có thể trong thời Tây Hạ đây chính là một chốt biên phòng quan trọng kết nối giữa Hạng Hải Mật Thành và Hưng Khánh Phủ!” - Đường Phong nói tới đây rồi nhìn vào Hàn Giang: “Được rồi, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ ở Cửu Lý Bảo rồi, tiếp theo tới lượt anh đó!”

“Hừm, cậu tưởng ban nãy tôi nhàn hạ lắm chắc, lúc kiểm tra đài đốt lửa, tôi đã phát hiện thấy vết bánh xe xung quanh đây.” - Hàn Giang nhảy xuống đài đốt lửa, đi tới ven đường, anh nói: “Vết bánh xe đi cùng với chúng ta kéo dài từ cột mốc đánh dấu tới Cửu Lý Bảo, sau đó giống hệt như tôi lái, vòng qua Cửu Lý Bảo một vòng rồi lái về hướng tây bắc.”

“Lang Oa? Họ cũng tới Lang Oa?” - Đường Phong lập tức nghĩ tới Lang Oa ở trạm sau.

“Tôi nghĩ vậy, nhưng tôi muốn đặc biệt chỉ ra rằng, tiếp tục đi về hướng tây bắc sẽ hoàn toàn không còn đường nữa.”

“Không còn đường?” - Đường Phong và Lương Viện không hẹn mà gặp, cùng nhìn về hướng tây bắc. Trên mặt đất gần như không nhìn thấy đường đi, chỉ có bánh xe kéo dài về hướng tây bắc.

“Vậy chúng ta còn chờ đợi gì nữa? Cũng đi về hướng tây bắc thôi!” - Lương Viện hình như đã lấy lại dũng khí.

“Đúng vậy, chúng ta phải đi theo hướng tây bắc, nhưng ở đây tôi bắt buộc phải nhắc nhở hai người một câu, hai người có nghĩ tới vết bánh xe mới xuất hiện ở đây là của ai không? Tại sao không chút do dự tiến thẳng về phía Lang Oa vốn không có đường đi?” - Hàn Giang ưu tư hỏi.

“Tất nhiên không phải người bình thường rồi, chắc hẳn là người cũng hứng thú với Hạng Hải Mật Thành, tôi thấy khả năng lớn là xe của Tướng quân!” - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhún vai. sau đó chui vào buồng lái, khởi động lại “con lừa bảy màu dừng mãi” rồi lao thẳng vào sâu trong sa mạc.

2

“Con lừa bảy màu dừng mãi” cả đường đi xóc long sòng sọc, tiếng máy xe kêu âm âm hòa cùng tiếng gió ngoài cửa sổ khiến ba người đều im lặng. Đi mãi cho tới tận buổi trưa, Hàn Giang giảm tốc độ xe. “Sao vậy, anh nhìn thấy Lang Oa rồi à?” - Đường Phong lớn tiếng hỏi Hàn Giang.

“Tôi cảm thấy chắc cũng gần đến rồi, theo như cậu phân tích thì Lang Oa chắc phải là một vùng trũng, thậm chí còn là một cái đầm nước, bên đường không có kiến trúc nào nhô lên, bởi vậy chúng ta ngồi trong xe khả năng sẽ không nhìn thấy Lang Oa!” - Hàn Giang lớn tiếng nói.

Đường Phong nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, toàn là sa mạc mênh mông: “Chúng ta phải mau lên thôi, tôi không muốn đêm nay qua đêm ở Lang Oa đâu.”

“Ý cậu là đêm nay chúng ta sẽ qua đêm ở Thiên Hộ Trấn?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Chậm nhất chúng ta cũng phải tới Thiên Hộ Trấn, nếu không thì khả năng chúng ta phải bầu bạn với sói đấy!”

“Đường Phong, cậu có nghĩ rằng nếu đêm nay chúng ta có thể tới Thiên Hộ Trấn thì nhanh quá không? Cậu nên nhớ rằng, năm đó đội thám hiểm cũng có xe vận tải, tuy tốc độ không nhanh bằng xe Jeep của chúng

ta, nhưng theo như những gì Misha ghi chép lại, thì đoạn đường đó họ đã đi mất bốn đến năm ngày!” - Hàn Giang phát hiện thấy địa hình ở đây đang cao dần lên.

Lời nhắc nhở của Hàn Giang khiến Đường Phong trở nên bình tĩnh hơn: “Đúng vậy! Với tốc độ của chúng ta hiện giờ, có khi...”

“Có khi gì cơ?”

“Có khi vẫn còn những khó khăn mà chúng ta chưa gặp”.

Vừa dứt lời, Đường Phong liền có cảm giác là cả chiếc xe như bay lên, sau đó rơi bịch một cái xuống đất. Đường Phong cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều lộn tung cả lên.

“Mẹ kiếp, thế này là thế nào?” - Hàn Giang chửi rủa, không thể không đi chậm lại.

Đường Phong phát hiện thấy ban nãy họ vừa vượt qua một con dốc, xe bây giờ bắt đầu lao xuống, nhưng điều khiến Đường Phong kinh ngạc hơn chính là phía trước mũi xe, anh đã nhìn thấy sa mạc thực sự, cát vàng mênh mông, và tốc độ xe càng lúc càng chậm. Đường Phong lẩm bẩm: “Giờ thì tôi đã biết tại sao đội thám hiểm năm đó đi mất mấy ngày rồi.”

“Bởi vì phía trước toàn là những đồi cát di động!” - Hàn Giang cũng đã hiểu ra.

“Ừm, xe Jeep thông thường e rằng cũng rất khó vượt qua được những đồi cát di động này, chứ đừng nói tới xe vận tải của đội thám hiểm năm đó.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào? Lẽ nào phải cưỡi lạc đà sao? Em sợ nhất là cưỡi lạc đà đấy!” - Lương Viện cuống quýt cả lên.

“Em nằm mơ đấy à, bây giờ chúng ta cướp đầu ra lạc đà!” - Đường Phong nói.

“Bây giờ mà có xe tăng thì tốt quá, hay ít nhất là cũng phải có xe ủi đất!” - Hàn Giang cầu nhàu.

“Anh còn nằm mơ kinh hơn đấy, đừng nói tới xe tăng, đến xe chở rác cũng không có đâu!” - Đường Phong lại nói tiếp: “Nhưng may mà chiếc xe của cậu bạn tôi đây đã được độ qua. nên lớp xe to hơn những xe Jeep thông thường, phù hợp đi trên sa mạc. Tôi nhắm nó cũng vì điểm này, nên mới mượn ‘con lừa dững mãnh’ đấy”.

Hàn Giang cười: “Cậu khỏi phải nói, lái nó cả đoạn đường ban nãy tôi cũng nhận ra rồi. Chiếc xe này của bạn cậu nhìn thì có vẻ rách nát, nhưng lúc lái công nhận cũng khá ổn.”

“Đúng vậy! Cuối cùng anh cũng nhận ra!” - Đường Phong có chút đắc ý.

“Chỉ... chỉ có điều đáng tiếc là, nó không quay về được nữa rồi.”

“Anh nói vậy tôi chẳng muốn nghe chút nào, tại sao cứ bảo ‘con lừa dững mãnh’ này không về được nhỉ? Nếu nó không quay về được, thì chúng ta có thể quay về không? Nói câu gì may mắn chút đi!” - Đường Phong bắt đầu kêu lên.

“Tôi biết là phải nói câu gì đó may mắn, nhưng cậu xem chuyến đi này của chúng ta có may mắn nổi không?” - Hàn Giang nói xong liền dừng xe lại.

“Tại sao anh lại dừng xe lại?” - Đường Phong không hiểu, hỏi.

“Cậu không cảm thấy hình như chúng ta đã tới Lang Oa rồi sao?” - Hàn Giang nhìn chăm chú xung quanh.

Lúc này Hàn Giang mới phát hiện ra: hình như họ đã tới một vùng trũng. Đường Phong và Lương Viện cũng trở nên căng thẳng. “Sao chúng ta lại tới Lang Oa được nhỉ?” - Đường Phong lấy kính viễn vọng ra, ngắm vùng trũng xung quanh.

“Chúng ta... chúng ta không bị sói bao vây chứ?” - Giọng Lương Viện đầy hoảng hốt.

Hàn Giang cũng không hiểu, mình cứ lái cứ lái như vậy mà lại tới một chỗ trũng rộng lớn thế này. Hiện giờ xe họ đang ở chính giữa vùng trũng này.

Hàn Giang rút con dao găm ra, nhảy xuống xe.

Xung quanh là những cồn cát cao lớn, chỉ có hướng đông nam ban này họ đi qua mới giống như vách đá rắn chắc.

Ở đây tĩnh lặng tới nỗi có thể nghe thấy cả tiếng tim đập. Đường Phong và Lương Viện cũng ra khỏi xe, ba người cẩn thận quan sát xung quanh. "Ban này tôi đã đi theo vết bánh xe đó vào đây!" - Hàn Giang khẽ nói.

"Nhưng bây giờ không trông thấy vết xe đó đâu nữa!" - Hàn Giang vòng ra phía sau xe, anh phát hiện phía sau xe chỉ còn lại một vết bánh xe rõ nét, đây chính là của "con lừa dưng mãnh" để lại.

"Đúng vậy, sao vết bánh xe đó lại đột nhiên biến mất nhỉ?" - Hàn Giang trở nên nghi ngờ, rồi bước lên phía trước.. Sau khi họ đi được khoảng hơn ba chục bước,

trên mặt cát lại xuất hiện một vết bánh xe. chỉ... chỉ có điều vết bánh xe này có chút kỳ dị.

"Vết bánh xe này không phải là của chiếc xe ban này!" - Hàn Giang quả quyết phán đoán.

"Thế... thế này là thế nào?" - Đường Phong không sao tin được.

"Tôi có thể chắc chắn rằng, vết bánh xe mới xuất hiện trước mặt chúng ta đây là của một chiếc xe khác!" - Hàn Giang nói rất chắc chắn.

"Thật đáng sợ, lẽ nào còn có một hội khác?" - Lương Viện ngạc nhiên.

Lúc này Đường Phong cũng đã nhìn ra manh mối, vết bánh xe vừa xuất hiện trước mắt họ quả thực không giống với vết bánh xe mà họ đi theo tới đây, thế nhưng vết bánh xe mới xuất hiện mọc từ đâu ra? Ánh mắt của Đường Phong lần theo vết bánh xe trước mặt, và hướng tới tận lên trên đồi cát phía nam, vì vết bánh xe trải dài mãi về hướng đó... Đột nhiên, lúc ánh nắng chính ngọ chiếu rọi tới nỗi không thể mở nổi mắt, Đường Phong phát hiện thấy một con sói đang đứng sừng sững trên đồi cát. Đây là một con sói gầy gò. Đường Phong đã từng trông thấy sói ở núi tuyết A Ni Mã Khanh và gặp không ít chủng loại sói, nhưng chưa từng trông thấy sói trên sa mạc. Hình như do chúng bị thiếu thức ăn nên rõ ràng không đủ dinh dưỡng, hoặc do bị nắng nóng sa mạc thiêu đốt làm cho gầy nhom. Nhưng dưới cái nắng thiêu đốt này, Đường Phong vẫn cảm thấy ớn lạnh. Sau đó, anh lại phát hiện thêm một con sói trên đồi cát phía nam, rồi hai con, ba con, bốn con, năm con, sáu con...

Cổ của Đường Phong vẫn có thể chuyển động bình thường nên khi nhìn lên phía trên đồi cát anh phát hiện thấy phía đông, phía bắc, phía tây đều xuất hiện sói, họ đã bị bầy sói đói khát bao vây.

Hàn Giang và Lương Viện cũng đã phát hiện thấy sói. Đường Phong che chắn cho Lương Viện, ba người chậm chậm rút lui về phía ô tô. Mỗi bước chân giật lùi, Đường Phong đều vô cùng cẩn thận, lo sợ kinh động tới bầy sói sẽ khiến chúng đồng loạt lao về phía anh.

"Ở đây đúng là Lang Oa rồi, trên sa mạc không có thức ăn mà lại có bầy sói này nhỉ!" - Lương Viện lẩm bẩm.

"Không phải chúng ta đang đem thức ăn tới cho bọn chúng sao?" - Đường Phong ra vẻ trấn tĩnh.

Năm phút sau, rốt cuộc ba người cũng đã lùi lại tới bên cạnh xe. Bọn sói không tấn công họ, nhưng Hàn Giang vẫn nắm chặt con dao găm trong tay, còn Đường Phong lại lấy người che chở cho Lương Viện. Ánh nắng chính ngọ chói chang lóa mắt... Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, trên sa mạc bỗng vang lên một âm thanh kỳ lạ, giống như tiếng huyết sáo, nhưng không phải. Sau khi âm thanh này vang lên, bầy sói vốn đang bao vây xung quanh đồi cát, loáng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đường Phong nhìn xung quanh, không thấy con sói nào cả. Lúc này, Hàn Giang bỗng phản ứng, anh hét lên:

"Trên đó chắc chắn có người, lên xe, đuổi theo!".

Ba người nhảy lên xe, Hàn Giang lái xe lao lên đồi cát phía nam, bánh xe trơn tuột trên dốc cát. Thấy bánh xe sắp lún trong cát. Hàn Giang hét lên với Đường Phong: "Xuống đây mau!".

Đường Phong và Lương Viện dốc hết sức, rốt cuộc cũng đẩy được chiếc xe lên khỏi nền cát mềm nhũn. Nhưng tới khi họ lao được lên đồi cát phía nam thì chẳng thấy ai cả, chỉ có bầy sói đó giờ đang tụm lại với nhau.

4

Bầy sói gầy gò đang ở cách nhóm Đường Phong khoảng ba mươi mét, đứng bất động chăm chăm nhìn họ. Ánh nắng trên sa mạc càng lúc càng gay gắt, Đường Phong cũng ngó người ra, anh hỏi Hàn Giang: “Chúng ta phải làm thế nào?”

‘Kỳ lạ! Âm thanh ban nãy chắc chắn không phải là của bầy sói!’ - Hàn Giang khẳng định.

“Anh nghi ngờ có người đang không chế bầy sói này?” - Đường Phong bỗng nhớ tới truyền thuyết có người đã từng thuần hóa sói, nhưng anh vẫn không thể tin ai đó có thể không chế bầy sói đói khát này.

“Lao tới xem sao!” - Hàn Giang cũng không tin. Hàn Giang bỗng tức tốc tăng tốc, lao thẳng tới bầy sói cách đó ba mươi mét. Nhưng Đường Phong và Hàn Giang lại kinh ngạc khi phát hiện ra: đúng lúc họ tăng tốc thì bầy sói cũng tăng tốc rút lui về phía nam; chúng

nhanh nhẹn mà quyết đoán, sát cánh không rời, không lao về phía nhóm Đường Phong. Đường Phong không hiểu: “Bầy sói này định làm gì vậy?”

‘Chúng là những chiến sỹ có tổ chức được huấn luyện!’ - Hàn Giang bỗng thốt lên một câu vô căn cứ.

“Nghĩa là sao?” - Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang.

“Khi kẻ thù lao tới chúng, chúng vẫn giữ bình tĩnh

cao độ, không bỏ chạy toán loạn mà duy trì đội hình rút

lui, đây không phải là những chiến sỹ có tổ chức huấn luyện sao?”

“Nhưng tại sao chúng không tấn công chúng ta? - Đường Phong không hiểu.

Hàn Giang đang định nói tiếp thì đột nhiên, chiếc xe khẽ rung lên, ngay sau đó, mọi người đều cảm thấy chiếc xe nghiêng hẳn sang một bên. Đường Phong và Lương Viện hoảng hốt nhìn Hàn Giang. Hàn Giang đập mạnh xuống vô lăng: “Mẹ kiếp, chúng ta bị bầy sói tính sổ rồi!”

Đường Phong thấy bầy sói vẫn ở chỗ cách họ ba mươi mét, chăm chăm nhìn họ, còn xe của họ chẳng mấy chốc đã hết nghiêng ngả. Đường Phong đã hiểu ra vấn đề, chắc chắn là nổ lốp.

Ba người bị kẹt trong xe, không có cách nào tiến lên, cũng không dám ra ngoài thay lốp. Cứ kéo dài như vậy hơn mười phút, họ ngồi trong chiếc xe nóng hầm hập. Hàn Giang đã nhẫn nại tới đỉnh điểm, anh rút dao găm ra, nhảy xuống xe, nhưng khi chân anh vừa chạm cát thì bầy sói bao vây xung quanh lập tức tấn ra, thành một hình vòng cung, từ từ bao vây Hàn Giang và chiếc xe.

Đường Phong ngồi trong xe, lo lắng cho Hàn Giang tới toát cả mồ hôi, anh trông thấy Hàn Giang nắm chặt con dao, tiến vài bước. Đường Phong tưởng rằng Hàn Giang đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc quyết đấu với sói hoang. Ai ngờ, sau khi Hàn Giang cầm con dao găm hươ hươ vài đường về phía bầy sói, rồi liền chạy chui tạt vào trong xe. Hai con sói với tốc độ nhanh không tưởng, đuổi sát Hàn Giang lao tới xe. Khi Hàn Giang vừa đóng cửa lại, hai con sói đã lao nhào lên cửa kính, hú lên chu chéo.

Đường Phong run lập cập, anh hoảng hốt sờ khắp người, đến một vũ khí phòng thân cũng không có, anh rên rỉ lên hồi: “Thật không ngờ anh cũng có lúc sợ sệt như vậy, ban nãy tôi còn tưởng rằng anh định quyết đấu với lũ sói cơ đấy!”

“Tôi bị bại não chắc! Một người đấu với cả lũ sói đói khát như vậy, tôi cũng là người mà, cậu có hiểu không hả? Tiểu tử, đã là người thì phải biết lúc nào nên sợ hãi lúc nào nên quang minh chính đại!” - Hàn Giang gào lên xong, hất hất cằm về phía bình bột cứu hỏa ở đuôi xe: ‘Lập tức đấu thật bây giờ đây, tôi không lo được cho hai người nữa đâu, hai người lấy cái bình cùn hỏa này mà phòng thân nhé!’

“Này, có phải anh biết trước sẽ gặp sói đúng không?” - Đường Phong hét lên với Hàn Giang.

“Mơ à! Tôi mà biết bói toán thì giờ đã không mắc kẹt trong này!”.

Đường Phong bó tay, anh phát hiện thấy Lương Viện đã lấy bình cứu hỏa ở đuôi xe, đang ôm khư khư: “Em cứ ôm lấy nó đi, nhưng em có biết cách dùng không đấy?”

Lương Viện nhìn Đường Phong dờ dẫm lắc đầu, nhưng ngay sau đó cô nói tiếp: “Em không biết dùng, nhưng em biết dùng cái này đánh sói”.

“Hừm, em còn đòi đánh sói?” - Mặt Đường Phong nản.

“Sao không...”

Lương Viện đang định nói nữa thì Hàn Giang liền hất hất tay, ra hiệu cho họ im lặng. Lúc này, họ loáng thoáng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, ba người lặng yên lặng nghe. Âm thanh đó hình như ở rất xa, nhưng bầy sói đang vây xung quanh xe vừa nghe thấy âm thanh này liền lập tức rút lui, lại quay trở về cự ly cách xe ba mươi mét, tập hợp hoàn chỉnh. Âm thanh kỳ lạ lại vang lên từ đâu trong sa mạc, và ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Đường Phong kinh ngạc đã xuất hiện: bầy sói đồng loạt rút lui về hướng nam như có tổ chức, loáng một cái đã biến mất khỏi tầm mắt.

5

Đội bầy sói rút hết khỏi tầm mắt. Đường Phong đang hồn xiêu phách lạc mới bình tĩnh trở lại: “Thế này là thế nào? Sao bầy sói lại tản đi mất nhỉ?”

“Ban nãy cậu không nghe thấy âm thanh vọng lại từ sâu trong sa mạc sao?” - Hàn Giang vẫn nắm chặt con dao găm trong tay.

“Nghe thấy rồi, hình như tổng cộng vọng lại hai lần, giống như mệnh lệnh vậy. Lần thứ nhất bầy sói lui trở về, lần thứ hai lại là mệnh lệnh di tản!” - Đường Phong suy đoán.

“Âm thanh gì mà lại vang xa như vậy nhỉ? Hơn nữa lại còn khiến bầy sói nghe theo?” - Hàn Giang lẩm bẩm.

Đường Phong cũng chìm trong suy tư. Lương Viện lại nói: “Nhưng chúng ta không trông thấy người nào quanh đây mà?”

Lương Viện nói vậy đã thức tỉnh Đường Phong và Hàn Giang. Hàn Giang mở cửa xe, nhảy xuống, quan sát xung quanh. Lúc này, ánh nắng không còn gay gắt như ban nãy, trên sa mạc ngoài cát vàng cuộn cuộn thì lầy đâu ra bóng người?

Đường Phong và Lương Viện cũng nhảy xuống xe, lúc này ba người mới phát hiện lớp xe bên phải đằng trước bị một tấm ván sắt có đinh đâm thủng một lỗ lớn. Ngay sau đó, Đường Phong lại phát hiện dưới nền cát phía trước lớp phải cũng xuất hiện vài tấm ván sắt cắm đinh như vậy. Đường Phong nhặt một tấm ván sắt lên, cẩn thận quan sát, tuy nó không hoàn toàn hoen rỉ, nhưng có thể nhận ra những tấm ván sắt này cũng tồn tại khá nhiều năm rồi. “Đây rõ ràng không phải là mới chế ra!” - Đường Phong nói.

“Ồ! Lẽ nào cũng từ thời cổ đại?” - Lương Viện ngạc nhiên hỏi.

“Đây rất giống ván đinh trong chiến tranh thời cổ đại, chôn xuống để bẫy kỵ binh, dùng để ngăn chặn sự tấn công của kỵ binh.” - Đường Phong phán đoán.

“Nhưng sao thứ này lại xuất hiện ở đây nhỉ?” - Hàn Giang hỏi.

“Làm sao tôi biết được, có thể được để lại từ thời cổ đại, có thể là những người khổng lồ chế bầy sói chôn xuống, mục đích là để làm nổ lớp xe của chúng ta, để chúng ta bị kẹt trong Lang Oa!” - Đường Phong nói.

“Nhưng hai điều đó đều không hợp lý, nếu như chúng được để lại từ thời cổ đại, thì ở đây cũng không phải là chốt điểm quân sự gì, vậy thì ai chôn ván sắt xuống đây làm gì? Thêm nữa, nếu như có người cố ý hại chúng ta, thì tại sao lại dùng thứ cổ lỗ sĩ này làm gì? Bây giờ có bao nhiêu thứ tốt hơn, thà chôn một quả lựu đạn còn hơn, cho chúng ta nổ bắn cả lên trời!” - Hàn Giang không hiểu.

Đường Phong trầm tư một lúc rồi nói: “Tôi thấy tấm ván sắt này tuy chưa hoen rỉ, do trong sa mạc khô hạn ít mưa, nhưng thực ra tấm ván sắt này có niên đại lâu đời rồi.”

“Lâu là bao lâu?” - Hàn Giang hỏi.

“Tôi thấy rất có khả năng là đồ của Tây Hạ hoặc từ đời nhà Nguyên. Nhà Minh và nhà Thanh chưa từng xảy ra chiến tranh trên vùng đất này. Thời Dân quốc tuy ở đây xuất hiện thổ phỉ, nhưng nhìn hình dạng của ván

sắt này thì không giống đồ vật của thời Dân quốc, bởi vậy, rất có khả năng là đồ của Tây Hạ hoặc triều Nguyên. Trong lịch sử thì chiến sự có quy mô lớn nhất từng xảy ra ở đây, khả năng chính là trận chiến Thành Cát Tư Hãn diệt vong Tây Hạ.”

“Hình như Đại Lạt ma đã từng nhắc đến!” - Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, Thành Cát Tư Hãn từng sáu lần đánh bại Tây Hạ, người Mông cổ quét sạch Âu Á, nhưng không có quốc gia nào giống như Tây Hạ, để Thành Cát Tư Hãn sáu lần chinh phục. Thành Cát Tư Hãn trong lần cuối cùng tấn công Tây Hạ, cũng đã ngã ngựa bị thương và chết tại Tây Hạ. Rồi còn những tuyến đường mà Thành Cát Tư Hãn nhiều lần tấn công Tây Hạ, chính là từ cao nguyên Mông cổ xuyên qua sa mạc Gobi mênh mông, vòng tới phía sau Tây Hạ, đánh du kích Tây Hạ.”

“Bởi vậy anh nghi ngờ người Đảng Hạng từng dùng ván sắt để ngăn chặn kỵ binh của Thành Cát Tư Hãn?” - Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong gật gù: “Ban nãy tôi xem qua rồi, đi tiếp về phía trước, dưới cát có rất nhiều những ván sắt cản ngựa thế này; mà nếu có thể sử dụng ván sắt với quy mô lớn như vậy, nhất định phải là chiến sự quy mô lớn, chắc chắn không phải là do thổ phỉ làm. Hơn nữa, trong lịch sử chiến sự đại quy mô duy nhất từng xảy ra ở đây, chỉ có thể là Thành Cát Tư Hãn tấn công Tây Hạ”.

Hàn Giang tiến lên phía trước một đoạn, quả nhiên có thể trông thấy ván sắt lấp ló trong cát: “Đường Phong, cậu có phát hiện thấy không, hình như những ván sắt này được phân bố có quy luật hẳn hoi!”

“Đúng vậy, tôi đoán rằng hồi đó ở đây vẫn chưa khô hạn như bây giờ. Gần đây chắc là phải có một cứ điểm quân sự của Tây Hạ, chính là gần Lang Oa trên bản đồ cổ, nhưng chúng ta không tìm thấy địa danh đó. Nếu Lang Oa thời đó lại là một nguồn nước, thì rất có khả năng là một hồ nước. Khi người Mông cổ tấn công dọc qua sa mạc, thì người Đảng Hạng đã chôn những ván sắt này xung quanh nguồn nước, có khi còn đầu độc cả nguồn nước!” - Đường Phong suy đoán thêm một bước.

“Nhưng xem ra mọi nỗ lực mà người Đảng Hạng từng làm ở đây đều không được đền đáp, những thứ này đã không ngăn cản được sự tấn công của kỵ binh Thành Cát Tư Hãn!” - Hàn Giang nói.

“Ừm, là như vậy, nếu những ván sắt này hữu dụng thì hiện giờ ở đây không thể thành thế này được, ở đây sẽ phải xuất hiện xác người và xác ngựa, còn cả vũ khí giáp sắt. Ngoài ra, ván sắt cũng không thể được phân bố có quy luật như thế này!” - Đường Phong nói.

“Vậy là đại quân của Thành Cát Tư Hãn không đi qua đây sao?” - Lương Viện tò mò hỏi.

“Việc này thì anh không biết, nhưng vẫn còn một hiện tượng. Phải biết rằng trong thời Tây Hạ, vũ khí bằng sắt vẫn còn ít, bởi vậy, nhiều ván sắt thế này cũng có thể

coi là một đồng vật tư quan trọng chuẩn bị cho chiến tranh, về lý mà nói, thì bất luận người Mông cổ có đi qua đây hay không, nhưng sau khi chiến sự kết thúc, người Đảng Hạng cũng phải thu hồi lại những ván sắt này để dự phòng lần sau sử dụng lại. Nhưng tại sao họ lại không thu về, như vậy thì nói lên điều gì?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

“Điều đó cho thấy quân đội Tây Hạ từng trú quân tại đây, nếu không chết trận hết sạch thì cũng đã rời khỏi đây và không quay trở lại nữa!” - Hàn Giang đáp.

“Ừm, tôi cũng nghĩ vậy, quân đội Tây Hạ mất tích đã không quay trở lại!” - Đường Phong đồng tình.

Lương Viện nghe hai người phân tích xong, có vẻ không bằng lòng nên cười nói: “Các anh nâng tầm mấy thứ này lên mức thần kỳ quá đấy, ‘mìn’ cổ đại ư? Ha ha”.

“Em vẫn còn cười được sao, ‘mìn’ cổ đại này đã làm nổ lốp xe của ‘con lừa dững mĩnh’ của chúng ta rồi đấy!” - Đường Phong mặt lạnh, nghiêm túc nói.

“Vậy các anh sửa nhanh đi, không phải chúng ta có lốp dự phòng đấy thôi!” - Lương Viện đầy vẻ bất cần.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, em biết cách sai khiến người khác quá đấy! Sao em không đi mà sửa?” - Đường Phong bực mình kêu lên.

“Vô lý, ở đâu ra có trò bắt phụ nữ thay lốp xe!” - Lương Viện nói thẳng ruột ngựa.

Đường Phong hết cách, lắc đầu rồi chuẩn bị đi lấy lốp dự phòng, Hàn Giang bỗng kéo anh lại: “Bây giờ cậu đi thay thì được ích gì, chúng ta vẫn chưa biết xung quanh đây có bao nhiêu cạm bẫy. Cậu thay xong lốp, lại bị thủng một lỗ thì chúng ta toi đấy!”

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?”

Thứ dò lấy một đường đi an toàn trước đã!”

“Dò đường?”

“Cậu nghĩ mà xem, tại sao bầy sói đó lại không bị sao cả, còn nữa, chúng ta đã nói chuyện nửa ngày nên quên mất vết bánh xe xuất hiện ở Lang Oa!”

Hàn Giang vừa nhắc nhở như vậy, Đường Phong mới nghĩ ra: “Đúng vậy, chúng ta có thể lần theo vết bánh xe đó để dò ra một đường đi an toàn!” - Nói xong, hai người để Lương Viện ở lại trông xe, Đường Phong và Hàn Giang đi dọc theo con đường cũ để tìm kiếm lại vết bánh xe đó.

6

Đường Phong và Hàn Giang đi lại con đường lúc họ tới Lang Oa. Chưa đi được bao xa, họ đã phát hiện thấy vết bánh xe đó trên sa mạc. Nhưng dựa vào kinh nghiệm bao năm của mình, Hàn Giang nhìn thấy vết bánh xe phát hiện sau đó cũng lúc có lúc mất trên sa mạc, giống như rất chần chừ do dự. Sau khi họ đi được hơn chục mét, lần theo vết bánh xe hướng về phía Lang Oa, vết bánh xe trên cát sa mạc bỗng xuất hiện một nhánh rẽ. “Rất rõ ràng, chiếc xe đó giống hệt như chúng ta, cũng lái một đoạn về hướng nam, rồi lại rẽ sang hướng tây!” - Hàn Giang phán đoán.

“Không chỉ như vậy, sự xuất hiện bất ngờ của vết bánh xe ở Lang Oa cũng cho thấy người lái xe đã phát hiện thấy ván đinh sắt xung quanh Lang Oa, và họ cũng đang tìm kiếm một lối ra an toàn!” - Đường Phong nói.

Hàn Giang gật gù: “Xem ra chiếc xe này đã thoát khỏi vùng nguy hiểm.”

“Không chỉ có chiếc xe này đâu, mà còn cả chiếc xe xuất hiện trước đó nữa, lúc này đều không thấy đâu cả, cho thấy chúng đã an toàn rời khỏi Lang Oa. Chúng ta cứ tiếp tục men theo vết bánh xe đó, chắc là sẽ có thể an toàn rời khỏi Lang Oa.” - Đường Phong nói.

“Nhưng cậu có nghĩ rằng, nếu như bầy sói đó bị người khổng chế, người đó muốn dụ chúng ta tới chỗ nguy hiểm, vậy tại sao chiếc xe trước đó không bị lừa?”

“Thì chỉ cho thấy anh ngốc quá thôi chứ sao!” - Đường Phong cười, nói.

“Hừm! Tôi ngốc? Cùng lắm là do chúng ta quá chú trọng tới những con sói đó mà thôi!” - Hàn Giang phản lại.

Đường Phong và Hàn Giang cứ đi men theo ngã rẽ về hướng tây, rồi chẳng mấy chốc, họ đã đi tới biên giới của Lang Oa. Vết bánh xe tiếp tục lần theo biên giới Lang Oa tiến lên, vòng tới phía tây bắc Lang Oa, vết bánh xe hướng về phía tây bắc. Lúc này, trên mặt cát lại xuất hiện thêm một vết bánh xe khác.

“Chiếc xe đó lại xuất hiện rồi!”

“Hai vết bánh xe trên nền cát đều trải dài về hướng tây bắc, xem ra ở đó có thể thoát khỏi vòng vây này của cổ nhân!” - Hàn Giang chống nạnh, nhìn xung quanh.

“Vòng vây của cổ nhân! Nói như vậy thì anh đã tán thành suy nghĩ của tôi rồi ư?”

“Không sai, ở đây nhất định là một vòng vây mà người Đẳng Hạng thiết kế để cài bẫy đại quân Thành Cát Tư Hãn.” - Hàn Giang dẫn đầu, đột nhiên dừng lại: “Cậu xem, đó là gì vậy?”

Hàn Giang đứng trên một đồi cát nhỏ, anh phát hiện thấy sa mạc phía dưới cồn cát bỗng lồi xuống một khoảnh lớn. Đây rõ ràng không phải là cồn cát nhấp nhô hình thành trên sa mạc. Đường Phong cũng để ý tới cái hố này, anh nhảy xuống mép hố, chăm chú quan sát: “Giống như một huyết mộ!”

“Huyết mộ? Tôi thấy không giống!” - Hàn Giang cũng nhào tới mép hố.

“Ô? Vậy anh thấy đây là cái gì?”

“Tôi thấy đây giống cái hố bầy ngựa hơn!”

“Hố bầy ngựa?” - Đường Phong nhìn cái hố lớn, đúng lúc anh lơ là, Hàn Giang đã nhảy xuống hố, dùng tay đào tới lưng chừng phía dưới, vài tấm ván gỗ mỏng, khô nứt hiện lên trong cát vàng.

“Nếu tôi đoán không lầm thì đây chính là những tấm ván gỗ mỏng vốn được đặt trên mặt hố. Tấm ván gỗ này chắc chắn không thể chịu được sức nặng của ngựa!” - Hàn Giang suy đoán.

“Vậy trong hố này sẽ có xương của người Mông Cổ hồi đó ư?” - Đường Phong nhìn tay Hàn Giang đang bới cát, chẳng mấy chốc, từng hàng cọc gỗ mục nát đã lộ ra.

“Đây khả năng không phải là cọc gỗ thông thường; vào năm đó, ở đây đều là những mũi dao được gọt sắc nhọn, chỉ cần có người hay ngựa rơi vào trong hố thì sẽ bị những cọc gỗ này đâm thủng”.

Nghe Hàn Giang nói vậy, Đường Phong nhìn những cọc gỗ đã mục nát, nứt toác, mà trong lòng không khỏi rờn rợn. “Này, đừng có đứng ngây ra đó nữa, nhìn xem, mau tới đọc những chữ trên đó xem nào!” - Hàn Giang nói.

“Phía trên còn có chữ?” - Đường Phong đón lấy một tấm ván gỗ mỏng đã bị nứt thành hai đoạn mà Hàn Giang đưa cho, quả nhiên, trên tấm ván gỗ có mấy chữ kì quái được viết bằng mực đen. Đường Phong nhìn những chữ kỳ quái này, mãi không nói năng gì.

“Cậu nói gì đi chứ! Có phải chữ Tây Hạ không?” - Hàn Giang thúc giục.

“Không phải chữ Tây Hạ!” - Đường Phong lẩm bẩm. “Nếu như vậy thì những suy đoán của chúng ta trước đây đều sai hết ư? Nhưng tôi thấy mấy chữ này không giống chữ Hán!”

“Ừm, không phải chữ Hán. Nếu tôi nhìn không nhầm thì những chữ này đều là chữ Bát Tư Ba!” - Đường Phong bỗng nói ra một loại chữ mà Hàn Giang chưa từng nghe thấy.

“Chữ Bát... Bát Tư Ba? Chữ Bát Tư Ba là cái gì?” - Hàn Giang đầu óc mụ mị.

“Chữ Bát Tư Ba là một loại chữ do Nguyên Thế Tổ Hốt Tất Liệt ra lệnh cho quốc sư Bát Tư Ba sáng tạo ra, là một loại văn tự chính thức của nhà Nguyên!” - Đường Phong giải thích.

“Vậy tại sao trên tấm ván gỗ đây hố bầy ngựa lại có chữ Bát Tư Ba?” - Hàn Giang vẫn không hiểu.

“Vấn đề là ở chỗ đó, trước tiên, chữ Bát Tư Ba là loại chữ mà thời Hốt Tất Liệt mới xuất hiện, lúc đó vào khoảng giữa thế kỷ XIII; còn trận chiến Mông cổ hủy diệt Tây Hạ là từ thời Thành Cát Tư Hãn, là đầu thế kỷ XIII, cách nhau gần nửa thế kỷ. Nhưng như vậy sẽ không phù hợp với niên đại thiết kế ván đinh sắt và hố bầy ngựa mà chúng ta suy đoán trước đó. Tiếp nữa, chúng ta cho rằng những ván đinh sắt và hố bầy ngựa này là do người Đảng Hạng tạo nên, nhưng trên tấm ván gỗ này lại xuất hiện chữ Bát Tư Ba, như vậy cũng hoàn toàn khác với những suy đoán của chúng ta trước đó, hiện giờ tôi... tôi cũng không rõ nữa!” - Đường Phong cảm thấy đầu óc có phần rối loạn.

“Vậy cậu biết những chữ trên đó thì đọc xem nghĩa là gì?”

“May mà tôi đã từng học qua một vài chữ Bát Tư Ba, nhưng những chữ Bát Tư Ba trên ván gỗ này chỉ là kí hiệu đánh dấu phương hướng và vị trí!” - Nói xong,

Đường Phong đọc ra ý nghĩa của mấy chữ Bát Tư Ba này: “Tây... Bắc... Đệ Thập Thất...”

“Có lẽ sau này có người nhà Nguyên tới đây rồi viết linh tinh mấy chữ lên đó!”

Đường Phong lắc đầu: “Tuy mấy chữ này không có nghĩa, nhưng vừa vặn chứng minh rằng: những suy đoán của chúng ta trước đó có vấn đề. ‘Tây Bắc Đệ Thập Thất’, tôi đoán rằng đây là kí hiệu được đánh dấu lên ván gỗ trước khi thiết kế hố bẫy ngựa này!”

“Cọc thứ 17 hướng Tây Bắc?! Nói như vậy nghĩa là người Mông cổ đã thiết kế hố bẫy ngựa trong thời kỳ Hốt Tất Liệt?” - Hàn Giang không thể tin vào kết luận này.

Đường Phong trầm ngâm một hồi: “Không chắc là được thiết kế sớm nhất từ thời Hốt Tất Liệt, nhưng muộn nhất cũng phải là trong thời Hốt Tất Liệt”.

Hàn Giang gật gù: “Đúng, vậy thì khả năng những hố bẫy ngựa và ván đinh sắt này có từ lâu rồi, ví dụ như trong thời Tây Hạ, hơn nữa, lại được sử dụng mãi tới tận thời kỳ Hốt Tất Liệt triều Nguyên.”

“Có khả năng này, nhưng tôi không thể lý giải được tại sao tới thời kv Hốt Tất Liệt, cách thời Mông cổ diệt vong Tây Hạ tới mấy chục năm, triều nhà Nguyên đã thống nhất thiên hạ từ lâu, thì ở đây còn có đội quân gì nữa để phải cần quân đội triều Nguyên đánh trận lớn như vậy?” - Đường Phong lắc đầu, không hiểu nổi chuyện này rốt cuộc là thế nào.

7

Đường Phong và Hàn Giang lại tìm kiếm một lúc quanh hố bẫy ngựa, và liên tiếp phát hiện thấy một vài hố bẫy ngựa cùng ván đinh sắt. Đường Phong thấy lo lắng cho Lương Viện, liền nói với Hàn Giang: “Xem ra chúng ta đi theo hai vết bánh xe này thì sẽ có thể an toàn thoát ra được vòng mai phục do cổ nhân thiết kế. Lương Viện vẫn đang đợi, chúng ta mau về thôi!”

Hàn Giang gật gù, hai người quay trở lại đường cũ.

“Nhưng cậu thử nói xem, cổ nhân thiết kế ra vòng mai phục này gần như không dùng tới, chúng ta đã phát hiện thấy bao nhiêu là hố bẫy ngựa và ván đinh sắt, nhưng lại không phát hiện thấy lấy một bộ xương!” - Hàn Giang nghi ngờ.

“Đúng vậy! Đến những hố bẫy ngựa hình như cũng bị sụt lún do trải qua quá nhiều năm rồi!” - Đường Phong thấy thật khó hiểu.

Chẳng mấy chốc hai người đã quay trở lại chỗ đỗ xe nhưng không thấy bóng dáng Lương Viện đâu cả. Đường Phong giật thót tim: “Lương Viện xảy ra chuyện rồi!”

“Ai mà biết được đại tiểu thư đó chạy lung tung đi đâu!” - Ngược lại, Hàn Giang có vẻ trấn tĩnh hơn.

Hàn Giang vừa dứt lời liền nghe thấy phía dưới vọng lên tiếng kêu cứu xé gan xé ruột: “Cứu với...”, là giọng của Lương Viện. Người Đường Phong run bắn lên, anh đứng sừng sững trên cát vàng mênh mông. Chẳng mấy chốc anh đã xác định được nơi phát ra tiếng kêu cứu: “Lương Viện ở gần đây”.

Đường Phong và Hàn Giang gần như cùng lúc lao về hướng nam, chưa được bao xa đã phát hiện thấy Lương Viện đang ở trong một cái hố vừa kêu vừa khóc. Đợi Hàn Giang cứu Lương Viện lên, Đường Phong mới thở phào nhẹ nhõm, anh nhìn xuống dưới hố. “Đây là một cái hố bẫy ngựa vẫn chưa sụt lún, vẫn có thể sử dụng.”

“Hố bẫy ngựa?” - Lúc này Lương Viện đã thôi khóc lóc.

“Đúng vậy, ai bảo em chạy lung tung, cái hố bẫy ngựa nuốt em xuống dưới đấy thôi. May mà bên dưới tích đầy đất cát, nếu không em đã bị những cọc gỗ đó đâm cho thủng người rồi!” - Đường Phong oán thán.

”Em thấy bọn anh vẫn chưa quay về nên đi loanh quanh đây, ai mà biết được ở đây lại có hố!” - Mặt Lương Viện đầy vẻ oan ức.

“Xem ra ở đây vẫn còn rất nhiều hố bẫy ngựa tốt!” - Đường Phong nhìn xung quanh, miệng lẩm bẩm.

“Đường Phong, cậu phát hiện thấy không, những hố bẫy ngựa bị sụt lún chúng ta phát hiện thấy ban nãy đều ở hướng tây bắc, hai chiếc xe đó cũng từ hướng tây bắc rời khỏi vòng mai phục của cổ nhân này.”

“Ý anh là vòng mai phục này từng bị cổ nhân tấn công, và họ đã tấn công từ hướng tây bắc?”

Hàn Giang gật gù.

“Vôn dĩ tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng quả thực tôi không ngờ rằng kẻ thù từ hướng tây bắc đánh lại, ngoài Thành Cát Tư Hãn diệt vong Tây Hạ ra, thì còn có ai khác?” - Đường Phong lắc đầu, không hiểu nổi rốt cuộc những chuyện này là thế nào.

“Được rồi, hãy khẩn trương sửa xe đi thôi! Chúng ta cách hai chiếc xe đó càng lúc càng xa rồi đấy!” - Hàn Giang nhắc nhở.

“Ừm, hiện giờ càng lúc tôi càng cảm thấy hai chiếc xe đó chắc chắn là chở những người bạn cũ của chúng ta!”

Đường Phong và Hàn Giang thay lớp, họ xuất phát, lần theo vết bánh xe, khi lái ra khỏi vòng vây mai phục của cổ nhân thì mặt trời đã lặn về hướng tây.

Chương tiếp theo sẽ được cập nhật nhanh nhất đến bạn đọc !

79. Chương 5

Chương 5

THIÊN HỘ TRẦN

Những vết tích văn tự nhìn thấy dọc trên đường đều là chữ Bát Tư Ba. Bát Tư Ba là chữ do Hốt Tất Liệt ra lệnh cho quốc sư Bát Tư Ba sáng tạo ra. Trên hành trình tìm kiếm di chỉ Tây Hạ, họ đều gặp những di tích Mông Cổ. Đây là điều vô cùng bất ngờ.

1

Hàn Giang tăng tốc, anh hy vọng trước khi trời tối sẽ tới được Thiên Hộ Trần, nhưng không ai biết trên đường đi sẽ còn gặp điều gì xảy ra. Đường Phong lấy bức thư Misha để lại ra, muốn tìm chút manh mối trong đó, “Phần thứ hai trong thư Misha đã nhớ lại một chút trải nghiệm sau khi đội thám hiểm tiến vào sa mạc, những trải nghiệm tại Cửu Lý Bảo và Lang Oa. Gần như Misha chỉ nói sơ qua. không nói thêm gì nhiều, chỉ nói rằng đêm thứ nhất đã cắm trại nghỉ ngơi gần Lang Oa, mọi việc đều bình thường. Sau đó hồi tưởng lại vài chuyện giao lưu với ông Lương, trong thư ông không hề nhắc tới những ván đinh sắt, hổ bầy ngựa, cũng không phát hiện thấy tung tích của sói.

“Điều đó cho thấy: trong giai đoạn đó đội thám hiểm vẫn thuận lợi!” - Hàn Giang nói.

“Nhưng đối với Thiên Hộ Trần, Misha lại kể riêng một đoạn: Lương, chắc là anh không còn nhớ gì tới một nơi gọi là Thiên Hộ Trần nữa; lúc đội thám hiểm tới Thiên Hộ Trần, cấp trên đã ra lệnh cho chúng ta không được tiến vào trong đó, chỉ cắm trại bên ngoài. Nhưng sau khi trời tối, tôi vẫn không thể tìm chế được tính hiếu kỳ nên đã một mình mò vào thị trấn không một bóng người đó. Đến giờ, tôi vẫn không sao quên được cái đêm khủng khiếp đó, và hiện giờ, tôi cũng không tài nào lí giải được rất nhiều những điều bí ẩn trong thị trấn này. Ngày hôm sau (thực chất đã là ngày thứ ba), tôi đã kiến nghị với cấp trên, hy vọng có thể tiến vào Thiên Hộ Trần để khảo sát, nhưng đã bị cự tuyệt, và còn bị họ còn phê bình. Tôi nghĩ chắc các anh hôm đó cũng ngủ không ngon, tất cả mọi người hình như đều sợ hãi, cảm thấy hoảng loạn trước cái thị trấn nhỏ không người đó!” - Đường Phong chậm rãi đọc thư của Misha.

“Chỉ có vậy?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ừm, chỉ có vậy, xem ra Thiên Hộ Trần là nơi mà Misha thấy sợ hãi, tất cả mọi người đều sợ hãi, bởi vậy đội thám hiểm không dám vào trong đó!” - Đường Phong nói.

“Hừm, đây có lẽ chỉ là suy đoán của Misha, biết đâu do đội thám hiểm đã sớm tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, nên mới không tiến vào Thiên Hộ Trần.”

“Bất luận thế nào Misha cũng đã vào trong đó rồi, hơn nữa, ông còn nói rằng đó là một đêm khiến ông cảm thấy khủng hoảng.”

‘Phí lời, ai nữa đêm chạy vào một thị trấn không một bóng người mà chẳng cảm thấy hoảng loạn hả!’ - Hàn Giang trêu chọc.

“Mọi người có để ý thấy câu nói trong ngoặc đơn không?” - Đường Phong nhìn bức thư của Misha, đột nhiên hỏi.

“Ý cậu nói tới câu: thực ra đã là ngày thứ ba?”, Hàn Giang ngừng lại một lúc, anh suy đoán: “Cho thấy lúc đó Misha đã không kiên nghị cấp trên vào trong Thiên Hộ Trấn khảo sát. mà là cách một hôm sau thì mới đề nghị lên cấp trên.”

“Anh cho rằng như vậy hợp lý không? Tại sao Misha không đề nghị ngay? Tại sao ngày thứ hai đội thám hiểm lại ở lại bên ngoài Thiên Hộ Trấn, không tiếp tục tiến vào trong?” - Đường Phong nhìn Hàn Giang, mím chặt đôi môi khô nứt.

Hàn Giang trầm tư một lúc, đột nhiên trợn mắt lên, anh đang định mở miệng thì Đường Phong đã nói tiếp: “Chỉ có một cách giải thích hợp lý, ấy là vào đêm hôm đó, bao gồm cả ngày thứ hai, Misha bị kẹt trong Thiên Hộ Trấn, bởi vậy ông ấy mới hoảng sợ chỗ đó như vậy, bởi vậy mà ngày thứ hai đội thám hiểm mới đi loanh quanh bên ngoài Thiên Hộ Trấn mất một ngày, vì thế mà Misha mới nói rằng ‘thực ra là ngày thứ ba!’”.

Đường Phong càng nói càng phân khích, Hàn Giang cũng cảm thấy lạnh toát sống lưng: “Điều... điều gì đã khiến Misha bị mắc kẹt trong Thiên Hộ Trấn? Lẽ nào là một ma trận?”

“Ma trận...” - Đường Phong lẩm bẩm.

‘Vậy ngày thứ hai chắc đội thám hiểm cũng đã phái người vào trong thị trấn tìm Misha chứ nhỉ?’ - Lương Viện bỗng nói.

Đường Phong giật mình - “Đúng vậy, anh nghĩ rằng chắc là sáng hôm sau đội thám hiểm đã phái người tìm kiếm Misha ở quanh và trong thị trấn, nhưng chắc chắn họ không tìm thấy!”.

“Cái thị trấn bé tẹo như vậy, Misha có thể trốn đâu được nhỉ?” - Hàn Giang nghi ngờ.

“Không phải là ông ấy trốn đi đâu, mà là ông ấy bị kẹt trong Thiên Hộ Trấn! Chắc chắn là vậy.” - Đường Phong nói như đinh đóng cột.

“Không biết thị trấn không bóng người này rốt cuộc là một thị trấn như thế nào, mà lại thần bí vậy nhỉ?” - Lương Viện cảm thán.

“Cô sắp được trông thấy rồi!”

Hàn Giang nói xong, phía trước lại là một đồi cát cao lớn, Hàn Giang không giảm tốc độ, anh lao thẳng lên đồi cát. Nhưng tới khi Hàn Giang lái “con lừa dừng mãi” vượt qua đồi cát, thì anh liền lác cả mắt, phía sau đồi cát xuất hiện một khe sâu. Hàn Giang vội vàng giảm tốc độ, nhưng đã muộn, “con lừa dừng mãi” lao thẳng đầu xuống đó.

Đường Phong và Lương Viện đều hét toáng lên, Hàn Giang cũng muốn hét, nhưng anh cố kìm lại, và may mà Hàn Giang vốn dày dặn kinh nghiệm lái xe đặc chủng nên “con lừa dừng mãi” lao xuống đáy vực, nhưng may mà không lật ngược. Đường Phong và Lương Viện nhảy xuống xe nôn mửa. Hàn Giang cũng cảm thấy dạ dày lộn ngược lên, cảm giác buồn nôn.

Hàn Giang nhảy xuống xe, đập vào nắp xe nói: “Mẹ kiếp, hai chiếc xe đi đằng trước đúng thật ngu ngốc, tôi đi theo vết bánh xe của chúng nên mới bị rơi xuống đây đây.”

“Anh đừng có kêu nữa, tôi thấy hai chiếc xe đó cũng không biết ở đây có cái khe sâu này đâu!” - Đường Phong nghiêng nghiêng ngả ngả quay người lại nhìn. Đồi cát phía sau lưng dựng đũa trên đỉnh đầu họ, giống như một bức tường thành kiên cố, còn khe sâu này lại giống như một dòng sông phòng hộ phía dưới bức tường, nhưng trong sa mạc thì lấy đâu ra bức tường? Cứ cho rằng có bức tường thật đi chăng nữa, thì bão cát và cát vàng của sa mạc Gobi cũng chẳng mấy chốc sẽ chôn vùi bất cứ kiến trúc huy hoàng nào.

Đường Phong quan sát một hồi rồi nói với Hàn Giang: “Đây không phải là khe sâu hình thành tự nhiên!”

“Cậu điên rồi hả, ý cậu nói rằng đây là do sức người đào nên? Ai mà đào được thứ này trong sa mạc chứ?”
- Hàn Giang không tin.

“Anh nhìn đồi cát sau lưng chúng ta, tuy đã bị mài mòn và sụp đổ do mấy trăm năm gió cát, nhưng tôi vẫn phát hiện thấy dấu vết lau sậy trên đồi cát!” - Đường Phong chỉ một vài thứ màu đen lấp ló ẩn hiện trên đồi cát phía sau.

“Lau sậy? Gần đây có nguồn nước?” - Hàn Giang nhảy cảm liên tưởng ngay tới nguồn nước.

“Mấy trăm năm trước, rất có khả năng ở đây có hồ nước, bên cạnh hồ nước có lau sậy, những người xây dựng chiến hào này đã cắm lau sậy xuống đất cát để phỏng chừng đất cát bị cuồng phong thổi đi.” - Đường Phong giải thích.

Đường Phong và Lương Viện cũng phát hiện thấy dấu vết của lau sậy tại nhiều vị trí khác nhau trên đồi cát.

Đường Phong lại nói tiếp: “Từ vị trí và phương hướng của chiến hào cho thấy, tính chất vòng mai phục của chiến hào này giống như xung quanh Lang Oa, đều xây dựng để đối phó với những kẻ thù đến từ hướng tây bắc.”

“Xem ra mọi thứ đều là để đề phòng kẻ thù lớn mạnh đến từ phía tây bắc, nhưng lại không thể giải thích được những chữ Bát Tự Ba xuất hiện tại hồ bấy ngửa!

Thật không sao hiểu nổi!” - Hàn Giang lắc đầu.

“Mà trải qua bao năm tháng gió lớn hoành hành nên hiện giờ chiến hào này không sâu lắm, nếu không, hôm nay chúng ta đã bị kẹt trong này rồi!” - Đường Phong chỉ lên một con dốc thoải thoải trước mặt, nói: “Nhìn kìa, đã có người mở đường cho chúng ta rồi!”

Hàn Giang cũng phát hiện thấy một con dốc thoải thoải phía trước bên trái: “Con dốc này hoàn toàn là do xe đi qua mà thành, cho thấy hai chiếc xe phía trước cũng bị rơi xuống đây, sau đó từ đây đi tiếp.”

Ba người lại lên xe, men theo con dốc mới được hình thành mà lao lên khỏi chiến hào, lần theo vết bánh xe trên cát tiếp tục lái về phía Thiên Hộ Trấn.

2

Hai vết bánh xe lúc song song, lúc đè lên nhau cùng tiến thẳng, trải dài về hướng tây bắc. Đường Phong căng thang quan sát bên ngoài cửa kính. Từ những gì Misha kể lại trong thư, Đường Phong đã vẽ ra trong đầu một cảnh tượng khủng khiếp về Thiên Hộ Trấn. Đó là một thị trấn hoang vu, không một bóng người, thậm chí không có một sự sống nào, cuồng phong kêu gào, những con đường khiến người ta bị lạc... Nhưng khi Thiên Hộ Trấn thật sự đập vào mắt Đường Phong, thì anh không khỏi ngạc nhiên.

Những cồn cát nhấp nhô và trải dài miên man ban nãy đã không còn thấy đâu nữa, họ đã lái xe đi vào một vùng của sa mạc Gobi. Núi cát phía xa xa tưởng như rất gần, nhưng Đường Phong biết rằng khoảng cách tới đó thực chất còn rất xa. Đường Phong trông thấy một đường chân trời ngút tầm mắt, xuất hiện một vùng kiến trúc bằng đất màu vàng, cao thấp khác nhau, so le đan xen đó chính là Thiên Hộ Trấn?

Cả một vùng hoang vắng, mênh mông, tĩnh mịch không một tiếng động nằm dưới ánh hoàng hôn, Đường Phong không khỏi suy nghĩ miên man. Đúng lúc này, xe lại dừng lại. “Sao lại dừng xe vậy, Thiên Hộ Trấn ở phía trước rồi, tôi đã nhìn thấy rồi!” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang không buồn để ý, anh bật đèn pha của ‘con lừa dũng mãnh’ lên, rồi nhào người qua vô lăng quan sát rất lâu mới chấp rãnh nói: “Hai vết bánh xe đó biến mất rồi.”

Đường Phong lúc này mới để ý, thấy quả nhiên trên con đường hướng thẳng tới Thiên Hộ Trấn không còn tung tích của hai vết bánh xe đó đâu nữa. Ba người xuống xe, tiến lên hai ba chục mét thăm dò, không thấy bất cứ vết bánh xe nào. Vùng đất hoang vu nghìn năm không đổi này vẫn tĩnh lặng tới mức đã khiến Đường Phong tưởng rằng mình đã tới một hành tinh khác.

Không thấy vết xe ban nãy đâu nữa, cũng không thấy bóng dáng tăm hơi của người và động vật, ở đây hình như chưa từng có ai đặt chân tới. Không đúng! Không thể không có người tới đây! Đường Phong nghĩ tới đây thì liền quay lại tìm kiếm hai vết bánh xe, nhưng họ đi men theo con đường lúc tới gần một trăm mét mà vẫn không thấy dấu tích của hai vết bánh xe đó đâu nữa.

Đường Phong không khỏi oán thán Hàn Giang: “Không phải anh chỉ chăm chăm đi theo hai vết bánh xe đó sao?”

“Tôi lái xe tốc độ nhanh như vậy thì ai mà biết được hai vết bánh xe đó đã chạy đi đâu mất? Năm phút trước,

tôi quan sát trên đường vẫn còn có thể trông thấy hai vết bánh xe đó, nhưng vừa chớp mắt một cái thì chúng đã biến đi đâu mất rồi!” - Hàn Giang trình bày.

“Vậy chúng ta quay xe lại tìm?” - Lương Viện đề nghị. “Không! Không cần đâu, đã trông thấy Thiên Hộ Trấn rồi. chúng ta không cần quan tâm tới hai chiếc xe đó nữa!” - Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, nói như đinh đóng cột.

”Nhưng... nhưng trong thư Misha nói rằng: Thiên Hộ Trấn rất đáng sợ, nhất... nhất là buổi đêm..- Lương Viện có chút do dự.

“Anh thấy sao?” - Đường Phong quay ra hỏi Hàn Giang. “Nhân lúc trời chưa tối đi tiếp xem sao, đêm nay chúng ta có thể cắm trại ngủ bên ngoài thị trấn, còn có vào trong đó hay không thì sáng mai chúng ta quyết định!” - Hàn Giang nói.

Đường Phong gật gù, vậy là ba người lại lên xe, lái về hướng Thiên Hộ Trấn. Không thấy vết bánh xe đâu cả, rồi chẳng mấy chốc, đến dấu vết của con đường cũng không thấy đâu nữa. Hội Đường Phong đã lái xe vào sâu trong sa mạc Gobi mênh mông.

3

Cự li tới Thiên Hộ Trấn hoàn toàn vượt qua dự liệu của Đường Phong, vốn dĩ Thiên Hộ Trấn đã lù lù trước mắt, nhưng họ lái xe đi nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa tới.

“Rõ ràng đã ở phía trước mà sao vẫn chưa tới?”- Đường Phong lẩm bẩm.

“Đừng nóng vội!” - Miệng Hàn Giang nói không vội, nhưng chân lại nhấn ga tăng tốc.

Đường Phong thấp thỏm không yên nhìn ra ngoài cửa xe, trên sa mạc Gobi trời đã tối om, đây là đêm đầu tiên họ tiến vào sa mạc. Đường Phong chưa từng trải qua buổi đêm trên sa mạc, nên anh không biết điều gì đang chờ đợi mình đêm nay.

Đúng lúc Đường Phong mải suy nghĩ lan man thì Hàn Giang bất ngờ phanh xe lại. Đường Phong giật mình hỏi: “Anh lại sao thế?”

Hàn Giang quay lại nhìn rồi bỗng lùi xe lại. Hàn Giang tập trung nhìn kính chiếu hậu, lùi được hơn chục mét thì dừng lại, hắt hắt cam về phía bên phải sa mạc: “Này, cậu nhìn xem đó là cái gì vậy?”

Đường Phong nghi ngờ nhìn theo hướng Hàn Giang hắt cam, trên sa mạc Gobi hoang vu bỗng xuất hiện một bóng đen. “Đó là gì vậy?” - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên.

“Cậu xuống dưới xem sao!” - Hàn Giang ném cho Đường Phong một chiếc đèn pin.

“Anh không xuống sao?” - Đường Phong có vẻ sợ hãi.

“Hừm, sợ rồi à?” - Hàn Giang cười khẩy.

“Cho tôi mượn con dao găm của anh!”

“Thôi đi, tất cả cùng xuống vậy, nhìn bộ dạng sợ sệt của cậu kìa!”

“Tôi sợ ư, chẳng qua là tôi không muốn hy sinh một cách vô vị mà thôi!”

Đường Phong nói xong, đành phải miễn cưỡng xuống xe, anh chậm rãi, từng hước từng bước tiến lại gần bóng đen đó. Sa mạc tối đen, tim Đường Phong đập loạn xạ. Anh đã ở rất gần bóng đen đó, bóng đen đó

bất động, chắc chắn không phải là người, cũng không phải là động vật.. Đường Phong dừng lại, chân chừ quay lại nhìn, anh thấy Hàn Giang và Lương Viện cùng nhảy xuống xe, đi về phía mình. Lúc này anh mới hình tỉnh lại, tiếp tục tiến lên phía trước. Rốt cuộc, tại nơi cách bóng đèn đỏ chừng bảy tám bước chân, Đường Phong dừng lại, anh nhìn chăm chăm bóng đèn trước mặt. Đó hình như là một tảng đá khổng lồ, lại còn rất ngay ngắn, nhưng tại sao, trên sa mạc Gobi hoang vu lại đột nhiên xuất hiện một tảng đá khổng lồ ngay ngắn vậy nhỉ?

Đường Phong thu hết can đảm, bật đèn pin lên, một chùm ánh sáng rực rỡ chiếu lên bóng đèn đỏ. “Quả nhiên là một tảng đá khổng lồ!” - Đường Phong không khỏi rung mình ớn lạnh. Tại sao trên sa mạc Gobi hoang vu này lại đột nhiên mọc ra một tảng đá khổng lồ như vậy!

Đường Phong lại tiến lên phía trước vài bước, lúc này anh mới nhìn rõ tảng đá khổng lồ này thực ra là một tấm bia đá cao lớn. Anh bước tới chính diện tấm bia đá, dùng đèn pin soi lên đó, trên mặt đá khắc chi chít chữ. Nhìn tiếp lên phía trên, phần trên bia đá giống như bị sét đánh vậy, nghiêng hẳn về một bên nứt gãy, chỉ còn phần dưới của tấm bia là vẫn đứng vững sừng sững trên sa mạc hoang vu. Đường Phong vầy vầy Hàn Giang và Lương Viện phía sau, hét lên: “Là một tấm bia đá!”

Hàn Giang và Lương Viện cũng tới trước tấm bia rất nhanh, Đường Phong bắt đầu đọc những chữ trên đó, nhưng khi anh vừa nhìn thấy những chữ này liền chau mày. Hàn Giang thúc giục: “Mau đọc đi, là chữ Tây Hạ phải không?”

Đường Phong lắc lắc đầu: “Không, không phải chữ Tây Hạ vẫn là chữ Bát Tư Ba!”

“Thôi xong, tôi thật sự nghi ngờ tuyến đường mà hội Misha năm đó đi, liệu có đúng hay không đây? Sao cả đường đi toàn những di chỉ còn sót lại toàn của triều nhà Nguyên thế?” - Hàn Giang có chút chán nản.

“Anh có biết chữ Bát Tư Ba không?” - Lương Viện hỏi.

“Chữ Bát Tư Ba thật ra không khó, tuy anh chưa từng học bài bản, nhưng cũng có thể nhận ra một số chữ. Anh vừa đọc tấm bia đá này rồi, đây là một tấm ‘bia cấm ước!’”

“Bia cấm ước?” - Hàn Giang và Lương Viện ngơ ngác nhìn tấm bia trước mặt.

4

Đường Phong chỉ lên những chữ trên tấm bia tàn, giải thích tỉ mỉ: “Tên gọi đầy đủ của tấm bia này là ‘Hốt Tất Liệt đại hãn cáo quân dân nhân đẳng cấm ước bia’. Đại ý của tấm bia này là, dùng lời lẽ của đại hãn Hốt Tất Liệt cảnh báo quân và dân trong vùng sa mạc Gobi: phía trước có một bầy ma quỷ sinh sống trong đó, nhiều lần sát thương quân nhân và dân lãne định cư tại đây. Mọi người không nên đi tiếp, nếu tiếp tục đi tiếp sẽ mất mạng, hậu quả tự chịu. Chữ ký phía dưới là của quan phủ Lộ tổng Diệc Tập Nãi.”

“Quan phủ Lộ tổng Diệc Tập Nãi?”

“Ừm, hai người đều đã nghe về Hắc Thủy Thành rồi chứ?”

“Chính là tòa thành cổ Tây Hạ mà Kozlov phát hiện ra phải không?”

“Đúng, căn cứ theo những tài liệu lịch sử mà hiện giờ chúng ta nắm được, thì năm đó Hắc Thủy Thành chính là một thành phố lớn nhất trong phạm vi quanh đây. Bởi vậy, sau khi chiếm lĩnh được Hắc Thủy Thành, Thành Cát Tư Hãn đã từng thiết lập một phủ tổng quản ở đây, phụ trách quản lý khu vực rộng lớn này. Chữ ký phía dưới tấm bia cho thấy nó được quan phủ Lộ tổng Diệc Tập Nãi lập nên!” - Đường Phong giải thích.

“Tấm bia đá vốn rất trang nghiêm, nhưng không hiểu sao tôi thấy chữ nghĩa trên đó thật buồn cười! Lấy đâu ra ma quỷ. Đường đường là đại hãn mà lại viết những thứ này trên văn bia!” - Hàn Giang chống nạnh, nhìn tấm bia nói.

“Tôi lại chẳng thấy tấm bia đá này buồn cười gì cả, nó vừa vắn tắt lộ một bí mật quan trọng.” - Hình như Đường Phong nghĩ ra điều gì đó.

“Ồ! Cậu nghĩ ra gì vậy?”

”Không phải tấm bia này đã giải thích cho những di chỉ mà chúng ta phát hiện ra trước đây sao? Chúng ta cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao tất cả những phòng ngự công sự mà chúng ta phát hiện thấy trên đường, đều có dấu tích của người Mông cổ để lại, mà không giống như chúng ta dự đoán là có dấu tích của người Đảng Hạng. Tấm bia đá này cho thấy, người Mông cổ hồi xưa rất sợ những ma quỷ trong sa mạc, bởi vậy họ mới lập tấm bia này lên, ngăn cấm quân dân tiến vào trong, lại còn bố trí phòng ngự công sự ở vùng giáp ranh.” - Đường Phong suy đoán.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu, thiết kị binh Mông cổ từng quét sạch đại lục Âu Á mà lại sợ cái gì chứ?” - Hàn Giang không hiểu.

“Ma quỷ đấy thôi! Khà khà!” - Lương Viện cười.

“Tôi cũng cảm thấy khó hiểu!” - Đường Phong trở nên trầm ngâm. Đột nhiên, mắt Đường Phong sáng lên:

“Lẽ nào là ‘người phục quốc’?”.

“Gì cơ?” - Hàn Giang nghe không hiểu.

Đường Phong đang định nói gì đó thì Lương Viện ở phía sau tấm bia đá bỗng hét toáng lên: “Chúng ta mau đi thôi, hình như nổi gió rồi!”

Trên sa mạc bỗng nổi gió to, cuồng phong cuốn theo cát bụi, hú lên từ phía tây bắc. Đường Phong và Hàn Giang bị cát bụi làm mờ mắt. Đường Phong muốn bảo vệ Lương Viện nên định lao về phía xe ô tô, nhưng Hàn Giang lớn tiếng kêu anh dừng lại: “Đừng quay về vội, nắp đằng sau bia đá đã.”

Lúc này Đường Phong mới có phản ứng, che chắn cho Lương Viện chạy tới mặt chính của bia đá, rồi ba người ngồi xuống áp sát người vào tấm bia. Cuồng phong càng lúc càng mạnh, lần đầu tiên Đường Phong trông thấy sự đáng sợ của sa mạc. Anh thử mở mắt ra, nhìn về chiếc xe đang ở cách đó không xa; cũng may mà có tấm bia này, nếu lúc đó mà chạy về phía chiếc xe thì bây giờ không biết đã bị cuồng phong cuốn bay đi đâu mất rồi.

“Tại sao... tại sao lại bỗng nổi cơn cuồng phong vậy nhỉ?” - Đường Phong hét lên.

“Bởi vì cậu nhắc tới ma quỷ!” - Hàn Giang châm chọc. Đường Phong ngẩng đầu nhìn tấm bia tàn bên cạnh, tấm bia đá nặng trĩu nghìn năm nay cũng bị cuồng phong thổi cho lắc lư. Anh bắt đầu nghi ngờ, không biết tấm bia tàn này có thể chịu được cơn cuồng phong bất ngờ này không.

“Tôi đã hiểu tại sao tấm bia này lại gãy mất một đoạn rồi!” - Đường Phong lại hét lên.

“Ý cậu nói cơn gió này?”

“Ngoài gió ra thì còn gì nữa? Trận gió này chính là ma quỷ đáng sợ!” - Đường Phong gào lên.

“Thôi đi, cậu giữ chút sức lực đi!”

“Không, còn nữa, chữ nghĩa của tấm bia này hướng về phía đông nam, cho thấy luồng gió này đều từ phía tây bắc thổi tới, nếu không thì những chữ trên tấm bia này còn lâu mới đọc được.”

“Mong rằng tấm bia tàn này có thể giúp chúng ta qua được ải này!” - Hàn Giang nói.

“Mong rằng đại hãn Hốt Tất Liệt có thể giúp chúng ta qua được ải này!” - Đường Phong lẩm bẩm.

Đường Phong vừa nói dứt lời, gió trên sa mạc đã bắt đầu nhỏ dần. Hàn Giang quan sát tình hình một lượt, rồi ra lệnh: “Nhanh, nhân lúc gió nhỏ quay vào trong xe đi.”

Ba người nối đuôi nhau chạy, mãi cho tới khi quay trở vào trong xe, họ mới phần nào yên tâm.

5

Lương Viện thở hổn hển, nói: “Bây giờ chúng ta làm thế nào? Tối nay có tới Thiên Hộ Trấn không?”

Đường Phong nhìn Thiên Hộ Trấn phía xa xa đã bị màn đêm bao trùm, rồi lại quay nhìn Hàn Giang, anh đang đợi Hàn Giang ra quyết định. Hàn Giang khẩn trương suy ngẫm tình thế hiện tại: “Tôi cũng không muốn buổi đêm mò vào cái thị trấn không một bóng người đó, nhưng mọi người nhìn xem, trên sa mạc đến

một chỗ dựng lều cũng không có, mà nếu như lại có thêm một cơn cuồng phong thì chúng ta sẽ bị thổi bay hết đấy!”

Trong xe trở nên im lặng, mọi người đối diện với hai sự lựa chọn khó nhọc cuối cùng, Hàn Giang hạ quyết tâm: “Tiếp tục đi, ít nhất cũng phải kiếm được một nơi tránh gió mới dựng lều.”

Hàn Giang lái xe rất chậm, anh đang quan sát tình hình ngoài cửa sổ, Thiên Hộ Trấn càng lúc càng gần. Đường Phong đã có thể nhìn thấy một bóng đen im lìm, tìm anh treo ngược lên.

“Một vùng rộng thật đấy!” - Lương Viện ngạc nhiên nói.

“Đó là gì vậy?” - Hàn Giang đột nhiên chỉ vào một ụ đất đen sì sì ngoài cửa xe hỏi.

Đường Phong lấy đèn pin ra soi, bỗng nhiên, một bộ hài cốt ghê rợn đập vào mắt. Đèn pin Đường Phong run rẩy, đèn pin suýt chút nữa là rơi mất. Hàn Giang và Lương Viện cũng trông thấy bộ xương đó. Hàn Giang từ từ dừng xe lại. Hai chiếc đèn pin trên tay Đường Phong và Hàn Giang đều soi về phía ụ đất đó. Lương Viện không khỏi hét lên thất thanh: “Á... toàn là hài cốt!”

Dưới ánh sáng chói lóa của đèn pin, Đường Phong trông thấy ụ đất trước mặt hóa ra là do vô số những bộ hài cốt ngay ngắn xếp thành. Anh cũng sờ nhìn đồng hài cốt trước mặt. Đột nhiên, Hàn Giang vỗ mạnh vào vai Đường Phong: “Đây là cái gì? Chưa vào trong thị trấn mà đã mọc ra bao nhiêu là hài cốt như vậy, đúng là đen đủi lắm sao!”

Đường Phong bị Hàn Giang làm cho giật bản mình, mãi một lúc sau, miệng mới lẩm bẩm thốt ra: “Đây... đây là kinh quan.”

“Kinh quan?” - Hàn Giang và Lương Viện giật mình.

“Trong chiến tranh thời cổ đại, để khoe khoang vũ lực, cũng là để uy hiếp đối phương, bên chiến thắng đã lấy xác tướng sĩ của quân địch chất thành chiến lũy, xây thành mộ cao, dựng ở hai bên đường, gọi là kinh quan.” - Đường Phong giải thích.

“Tàn khốc vậy sao?” - Lương Viện kinh ngạc.

“Đúng vậy, kinh quan rất tàn khốc, bởi vậy trong thời cổ đại cũng không phổ biến, chỉ có kẻ địch tội ác tột cùng mới bị chất xác thành kinh quan. Anh không biết những người bị chất thành kinh quan này tại sao lại khiến kẻ thù của họ hận thù đến như vậy, đến nỗi sau khi chết đi cũng không được yên nghỉ dưới đất, mà xác lại bị chất đồng ở đây!” - Đường Phong xót xa.

“Những ma quỷ mà người Mông cổ nói phải không?” - Lương Viện hỏi.

Đường Phong không nói thêm gì nữa, một cơn gió lớn thổi qua, Đường Phong cảm thấy lạnh run cầm cập.

Ai ngờ, Hàn Giang lại nói: “Đêm nay chúng ta cắm trại ở đây thôi!”

“Gì cơ? Đêm nay chúng ta ngủ cùng những cô hồn dạ quỷ này sao?” - Đường Phong và Lương Viện đều kêu toáng lên.

“Tôi cũng không muốn ở cùng những cô hồn dạ quỷ này, nhưng nếu đi tiếp thì sẽ vào trong Thiên Hộ Trấn rồi! Đêm nay hai người có dám vào trong đó không?” Đường Phong nhìn về Thiên Hộ Trấn cách đây không xa, tối om om không một ánh đèn, cũng không có lấy một âm thanh. Một cảm giác âm u bao trùm cả thị trấn. Lương Viện kêu lên: “Nhưng cũng đâu cần phải cắm trại ở đây?”

“Ngoài Thiên Hộ Trấn ra, thì đây là nơi duy nhất có thể chắn gió. Nếu hai người không muốn sáng mai bị cát bụi lấp thì ở đây đi, mà đến ngay cả ở đây tôi cũng không dám đảm bảo nếu gặp bão cát mạnh hơn thì có thể chặn nổi không!” - Hàn Giang nói không chút hòa khí.

Đường Phong nhìn xung quanh, quả thực không có nơi nào chắn gió tốt hơn ở đây. Cuối cùng, Đường Phong nghiêng rằng: “Vậy thì ở đây, dù sao ở đây cũng tốt hơn nửa đêm lò dò mò vào trong Thiên Hộ Trấn. Không phải chỉ là những hài cốt thôi sao, chúng ta gặp nhiều rồi.” “Đúng vậy! Cũng đâu phải lần đầu tiên”, Lương Viện thấy Đường Phong nói vậy cũng thấy can đảm hơn.

“Vậy thì ở đây nhé!” - Hàn Giang dừng xe trước kính quan, tạo thành một không gian tương đối kín gió. Đường Phong dựng lều cạnh kính quan, vừa dựng lều, vừa lẩm bẩm. “Cậu lẩm bẩm cái gì thế?” - Hàn Giang hỏi.

“Tôi dәне tụng kinh, cầu siêu cho những oan hồn sau khi chết cũng không được chôn cất.” - Đường Phong nở một nụ cười đầy miễn cưỡng.

“Không ngờ cậu còn biết cả tụng kinh? Tôi thấy cậu dừng quan tâm tới những người chết này nữa, tụng kinh ấy chúng ta đi, phù hộ cho chúng ta được bình yên.” - Hàn Giang châm chọc.

“Tôi chỉ biết tụng kinh siêu độ cho người chết thôi, không biết tụng kinh phù hộ cho người sống!” - Đường Phong cười đau khổ.

“Em biết, em biết tụng kinh phù hộ cho người sống!” - Lương Viện bỗng tranh nói..

“Em biết?” - Hàn Giang và Đường Phong đều ngạc nhiên nhìn Lương Viện.

Vậy là dưới con mắt ngạc nhiên của Đường Phong và Hàn Giang, Lương Viện ngồi xuống, khoan chân lại, nghiêm trang tụng kinh. Đường Phong mấy lần định ngắt lời tụng kinh của Lương Viện, nhưng bị tiếng tụng kinh liên mạch của Lương Viện ngăn lại.

Mãi cho tới khi Lương Viện niệm kinh xong, Đường Phong mới hỏi: “Em niệm kinh gì vậy? Sao anh chưa từng nghe thấy?”

“Tất nhiên anh chưa từng nghe thấy rồi, đó là do một vị lão hòa thượng dạy em, ông nói rằng có thể phù hộ em gặp hung hóa cát, khà khà.” - Lương Viện cười, nói.

“Được rồi, đừng tụng kinh nữa, tôi chẳng bao giờ tin những thứ này, tôi chỉ tin vào người thật việc thật!” - Hàn Giang ngắt lời giao lưu tôn giáo của Lương Viện và Đường Phong.

6

Đường Phong dựng lều xong, Hàn Giang cứ ép Đường Phong và Lương Viện ngủ trong lều, còn mình ngủ trong xe. Đường Phong hơi ngại, nhưng cũng đành phải nghe theo Hàn Giang. Đường Phong và Lương Viện nằm trong lều, tiếng gió bên ngoài rít lên từng hồi. Lương Viện thấy đau đầu, nằm cả tiếng đồng hồ cũng không ngủ được. Đường Phong đành phải ôm Lương Viện, kể cũng thật lạ, lúc này Lương Viện lại chìm ngay vào giấc mộng.

Sớm tinh mơ, trên sa mạc Gobi nổi trận cuồng phong, đây là một cơn bão cát thực sự. Cuồng phong cuốn tung cát bụi, đá vụn đập vào lều của Đường Phong và Lương Viện. Đường Phong mở trừng mắt, dỏng tai nghe ngóng một hồi. không, đây không phải là ác mộng, ác mộng không thể tỉnh táo như vậy. Đường Phong ngồi phắt dậy, đánh thức Lương Viện. “Bão cát!” - Đường Phong hốt hoảng nói.

Căn lều yếu ớt của Đường Phong và Lương Viện không ngừng bị gió cát thổi cho lắc lư. Trong lúc Đường Phong vẫn đang chần chừ, bên ngoài lều, giọng Hàn Giang đã vang lên: “Đường Phong, mau dậy đi, bão cát đến rồi, e rằng chiếc lều này không trụ được đâu!”

Đường Phong tỉnh ngay ra, anh mở cửa lều, kéo Lương Viện chạy ra ngoài, Lương Viện không ngừng la hét. Giang một tay lôi ngay Đường Phong và Lương Viện tới cạnh xe ô tô, rồi quay lại nhìn căn lều, chỉ trong chớp mắt nó đã bị cuồng phong cuốn vào cát bụi, không thấy tăm hơi.

Đường Phong lúc này nghĩ lại mới thấy sợ, bên tai anh ngoài tiếng gió thét gào, cũng chỉ toàn là những âm thanh đáng sợ. Anh nhú mắt, nhìn về phía kính quan, cảnh tượng khiến anh khiếp sợ xảy ra rồi. Hải cốt, đầu lâu chất đồng kiên cố trong kính quan cũng không cưỡng lại được sự tấn công của bão cát. Từng hải cốt dường như có sinh mệnh, khuôn mặt đau khổ bặm trợn thét gào, cuồng phong cào xé những khuôn mặt hung tợn đó. Bỗng nhiên, những khuôn mặt bị cuồng phong và cát bụi đất đá cào rách từng vết thương, máu me lênh láng, đau khổ biến dạng, cuối cùng mất hút trước mắt Đường Phong.

Một vài hải cốt bên ngoài xung quanh kính quan bị cơn bão cát thổi vương vãi trong đêm đen. Đột nhiên, một chiếc xương sọ bị cuồng phong cuốn lên, bắn về phía Lương Viện, Đường Phong ôm chặt lấy Lương Viện, chiếc xương sọ rơi bịch lên thân xe, làm “con lừa dưng mảnh” vốn kiên cố nhường vậy cũng bị lồm cồm xuống. Sau đó, chiếc xương sọ lại bị cơn cuồng phong cuốn vào màn đêm đen kịt, mất hút không tung tích.

Lương Viện không ngừng la hét, khóc lóc, Đường Phong đành phải ôm chặt cô. Nhưng cơn bão cát này lại không hề có dấu hiệu sẽ lắng xuống. Nhân lúc gió nhỏ

bớt. Đường Phong mở mắt nhìn đống hồ, trời sắp sáng rồi, anh quay ra lớn tiếng hỏi Hàn Giang: “Trận... trận gió này xem ra không dừng lại đâu, chúng... chúng ta phải làm thế nào?”

“Mẹ kiếp, trận... trận gió chết tiệt, tôi... tôi thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, ‘con lừa dững mãnh’ của chúng... chúng ta sẽ không chịu được nữa đâu, chỉ... chỉ có một cách...” - Hàn Giang ấp a ấp úng nói.

“Cách gì...”

“Vào Thiên Hộ Trấn!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Bây giờ?” - Không biết do gió thổi hay là do nghe thấy phải vào Thiên Hộ Trấn, mà giọng Đường Phong trở nên run rẩy.

“Phí lời, tất nhiên là bây giờ rồi!”

Hàn Giang vừa dứt lời, Đường Phong liền cảm thấy một cơn cuồng phong mãnh liệt ập tới, rồi ngay sau đó anh nghe thấy tiếng kính vỡ. “Con lừa bầy màu” đang che chở cho họ bắt đầu lắc lư mạnh. Anh biết rằng, nếu cứ tiếp tục thế này thì “con lừa dững mãnh” cũng không thể bảo vệ họ được nữa, có thể họ sẽ bị bão cát cuốn lên trời cùng ‘con lừa dững mãnh’.

Lúc này, Đường Phong bắt đầu hiểu ra tại sao Hàn Giang nói rằng “con lừa dững mãnh” không thể trở về, đến lúc hạ quyết tâm rồi. Đường Phong gào lên với Hàn Giang: “Được rồi, nghe lời anh.”

Nói xong, Đường Phong mở cửa sau xe, cùng Lương Viện chui vào trong, Hàn Giang nhảy vào ghế lái.

Gió càng lúc càng dữ dội, mặc dù đã thêm trọng lượng của ba người, ‘con lừa dững mãnh’ vẫn run rẩy trong gió. Đường Phong phát hiện ra cửa kính xe bên trái đã nứt vỡ, trong lòng không khỏi hoảng loạn, anh hét về phía Hàn Giang: “Mau. mau lái xe đi!”

Hàn Giang khởi động một lúc lâu, nhưng không tài nào khởi động được xe, Hàn Giang bắt đầu lẩm bẩm:

“‘Con lừa dững mãnh’ ơi, cưng ơi, khởi động đi nào!”

Nếu như bình thường nghe thấy những lời sồn gai ốc này của Hàn Giang, Đường Phong sẽ cười phá lên, nhưng hiện giờ anh không sao cười nổi, chỉ nghe thấy tiếng Hàn Giang không ngừng lẩm bẩm: “Bảo bối của tao ơi, hãy cho tao chút thể diện nào, nhúc nhích cho tao xem nào!”

“Con lừa dững mãnh” vẫn bất động, Đường Phong bắt đầu lo lắng: “Hay là đất cát bịt kín ống pô rồi?”

Hàn Giang không buồn để ý Đường Phong, vẫn liếp tục nịnh nọt “con lừa dững mãnh”: “Cưng của tao, bảo bối, ‘con lừa dững mãnh’ đáng yêu ơi, khởi động đi nào! Mẹ kiếp, cái mạng quèn của anh mày nằm trong tay mày cả đấy, mày không thể thấy chết mà không cứu chứ!”

Mẹ kiếp, khởi động cho tao xem nào.

Từ cuối cùng Hàn Giang kéo dài giọng ra, kể cũng kì lạ, Hàn Giang vừa chửi một cái, “con lừa dững mãnh” nhúc nhích thật. “Con lừa dững mãnh này, cứ phải để tao chửi mày mới chịu nhúc nhích là sao?” - Hàn Giang tức tối.

Hàn Giang đánh mạnh vô lăng, nghênh đón gió và vô số cát bụi, lao thẳng về phía Thiên Hộ Trấn tối đen.

7

Cuồng phong cuốn theo không biết bao nhiêu là cát đá đập lên kính chắn gió của “con lừa dững mãnh”. May mà “con lừa dững mãnh” cũng khá kiên cố, có thể chở ba người lao ra khỏi vòng vây. Hàn Giang lái “con lừa dững mãnh” một vòng quanh kinh quan rồi lao vào Thiên Hộ Trấn.

Hàn Giang trông thấy trước mặt là một bức tường vây không cao lắm, xe có thể lao thẳng qua đó, nhưng anh không biết phía sau bức tường là thứ gì. Nếu như phía sau đó... Hàn Giang không dám nghĩ tiếp, anh bắt buộc phải khẩn trương quyết đoán, bởi vì anh đang cách bức tường đó rất gần, nếu muốn lao qua đó thì bây giờ bắt buộc phải tăng tốc. Đường Phong và Lương Viện cũng trông thấy đoạn tường phía trước, nên

không dám nhìn tiếp. Hàn Giang lái ‘con lừa dững mãnh’ bay trên không trung, vượt qua bức tường thấp. Thượng đế. Giêsu, Phật tổ, đức mẹ Maria phù hộ, phía sau bức tường thấp là một khoảnh bằng phẳng, và “con lừa dững mãnh” rơi bịch xuống đó. Mọi việc lại trở lại như cũ, gió bên ngoài vẫn thét gào, nhưng trong này lại yên tĩnh nhường vậy, những kiến trúc tối đen không chút ánh sáng của Thiên Hộ Trấn chặn đứng cuồng phong và bão cát.

Hàn Giang thở phào một cái, năm nhào ra vô lăng, Đường Phong và Lương Viện ôm chặt lấy nhau. Mãi lâu sau, họ mới biết rằng mình đã quay trở về nhân gian.

Hàn Giang chậm chậm lái xe vào Thiên Hộ Trấn, một con đường cũng khá rộng rãi trải dài vào trong thị trấn. Cả quãng đường, ba người vừa mới thoát khỏi nguy hiểm lại rơi vào trạn thái căng thẳng. Họ không biết trong đồng kiến trúc đen sì này đang ẩn giấu nguy hiểm mới nào.

Men theo con đường phía trước, “con lừa dững mãnh” đến một quảng trường, Hàn Giang dừng xe, đang định xuống xe thì Đường Phong kéo anh lại: “Bây giờ đang nguy hiểm, thà đợi tới mai sau khi trời sáng đi kiểm tra sau còn hơn”.

“Trời sáng?” - Hàn Giang lườm, rồi ngược nhìn trời: “Đợi tới khi trời sáng thì ít nhất cũng phải một tiếng nữa, cậu định để chúng ta ngồi trong này đợi sao?”.

“Chúng ta tạm đi dọc theo những con đường này đã!” - Nói xong, Đường Phong chỉ tay về phía ba con đường xung quanh quảng trường mà họ vẫn chưa đi qua.

“Được rồi, nghe lời cậu vậy. Chúng ta đi đường nào trước đây?” - Hàn Giang nhìn qua một lượt ba con đường tối đen.

Đường Phong cũng nhìn chăm chăm ba con đường này, rồi mãi lâu sau mới nói: “Cả thị trấn do một đường hướng đông tây và một đường hướng nam bắc phân cắt thành hai khu vực khác nhau. Con đường ban này chúng ta vào thị trấn hơi chệch về hướng đông nam, chắc chắn là con đường chính hướng đông. Hiện chúng ta đang đứng trước con đường chính hướng tây, nếu như tôi đoán không lầm thì con đường chính hướng tây sẽ chệch về hướng tây bắc, con đường bên tay phải chúng ta chính là con đường chính hướng bắc, đường bên tay trái chắc là hướng nam. Chúng ta đi theo hướng nam trước đã, sau đó là hướng tây, cuối cùng là hướng bắc, đi một vòng theo chiều kim đồng hồ”.

Hàn Giang gật gù, khởi động “con lừa dững mãnh”, chậm chậm lái về con đường phía nam. Con đường này rất ngắn, chẳng mấy chốc họ đã đi tới cuối đường, trước mặt là một bức tường không cao lắm. Hàn Giang nhảy xuống xe; lần này Đường Phong không những không chặn Hàn Giang lại mà anh cũng nhảy xuống xe. Hai người tới trước bức tường: “Đây là một bức tường thành được xây bằng gạch” - Đường Phong phán đoán.

“Thị trấn nhỏ này mà cũng có tường thành ư?” - Hàn Giang nghi ngờ đập một cái lên bức tường trước mặt. Bức tường thành đã trải qua bao mưa nắng hàng trăm năm qua mà vẫn kiên cố lạ thường.

“Đừng quên đây cũng là một chiến hào quân sự.” - Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang.

“Vậy thì bức tường vậy thấp tè mà chúng ta vượt qua ở đường chính phía đông, cũng là tường thành sao?”

“Chắc là vậy, những bức tường thành này năm đó chắc là cao hơn rất nhiều so với những gì chúng ta thấy hiện giờ, chỉ có điều là mấy trăm năm qua đi..

“Nhưng nếu đã có tường thành thế này, vậy thì cổng thành đâu?” - Hàn Giang ngắt lời Đường Phong, đột nhiên hỏi.

Đường Phong cũng trở nên nghi ngờ, đúng vậy! Chắc là phải có cổng thành, nhưng không trông thấy cổng thành của đoạn tường thành phía trước. Đường Phong bắt đầu tìm kiếm trên bức tường thành: “Theo truyền thống của người Trung Quốc cổ đại thì e rằng tòa thành này chỉ có một cổng thành, mà cũng phải xuất hiện ở hướng nam.”

Đường Phong bật đèn pin lên rồi tìm kiếm trên bức tường thành, đột nhiên, một khuôn mặt dữ dằn hung tợn hiện lên trước mắt Đường Phong, làm anh giật bắn mình, lùi lại đằng sau mới đứng vững được. Hàn Giang đỡ Đường Phong, mỗi người cầm một chiếc đèn pin soi về phía khuôn mặt bặm trợn đó rồi từ từ đi

chuyển ánh đèn. Cả hai đều không hẹn mà đều... há hốc mồm, “Á... là xác khô!” - Đường Phong kêu lên thất thanh.

“Ở đây mà cũng có xác khô!” - Hàn Giang tìm chinh chiến hàng trăm trận mạc, bây giờ cũng dựng cả tóc gáy.

Lúc này, phía chân trời đã hửng chút ánh sáng, một cái xác khô được bảo tồn nguyên vẹn, sát dưới chân góc tường thành, một chiếc xương sọ đang nhô lên, một đầu lâu có bộ răng chìa ra đang nhìn chăm chăm vào Đường Phong và Hàn Giang.

Chương tiếp theo sẽ được cập nhật nhanh nhất đến bạn đọc !

80. Chương 6

Chương 6

TRẬN XÁC KHÔ

Trước mắt là cảnh tượng khủng khiếp khiến cả đời anh không thể quên được: một người đàn bà treo lủng lẳng trên trần nhà, trên lò sưởi ở góc tường là năm đứa trẻ nằm xếp hàng ngang - chính xác mà nói phải là năm cái xác khô còng queo.

1

Sững sờ mất một lúc lâu, Đường Phong và Hàn Giang mới lấy hết can đảm bước tới trước cái xác. Dù sao Hàn Giang cũng to gan hơn Đường Phong, nên gần như dán mắt vào khuôn mặt hung dữ của cái xác khô đó và bắt đầu kiểm tra. “Phần đầu bị vật sắc nhọn sát thương, đâm một phát chết luôn!” - Hàn Giang nói.

“Có thể nhìn ra là bị vật sắc nhọn gì sát thương không?”

Hàn Giang lắc đầu: “Bây giờ không đoán ra được, trừ khi cậu có thể phát hiện thấy binh khí.”

“Được thôi, để tôi nói về cái xác khô này. Từ kiểu tóc và trang phục vẫn chưa mục nát trên cái xác, có thể đoán người này khi còn sống là một binh lính Mông cổ.”

“Binh lính Mông cổ?”

“Ừm, lại là dấu vết của người Mông cổ, những gì

chúng ta phát hiện trên cả đường đi toàn là dấu vết của Mông Cổ mà không trông thấy dấu vết Tây Hạ đâu cả!”

“Bởi vậy tôi mới nói: hay là chúng ta đi sai đường rồi!”

“Không! Sự xuất hiện của cái xác khô này vừa hay chứng minh chúng ta không đi sai đường.”

“Ồ?”

“Anh vừa nói binh lính Mông cổ này bị vật sắc nhọn sát thương, vậy thì anh ta bị ai giết chết?”

“Ý cậu nói là người Đẳng Hạng?”

“Chính xác mà nói thì là người Đẳng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành!”

“Mong rằng suy đoán của cậu là đúng, nhưng chúng ta vẫn cần nhiều chứng cứ hơn nữa.”

“Chứng cứ? Sẽ có thôi!” - Đường Phong nói xong quay đầu lại nhìn, lúc này sắc trời cũng đã sáng hơn ban nãy. Đường Phong thấy hai bên đường phía nam đều là những căn nhà thấp lè tè hoang phế, còn phía bắc thị trấn thấp thoáng vài kiến trúc cao lớn. “Xem ra giống phần lớn thị trấn tại Trung Quốc, phía nam Thiên Hộ Trăn chắc đều là nhà ở của người dân.” - Đường Phong nói.

“Chiến hào quân sự cũng có người dân ư?” - Hàn Giang lắc đầu.

“Đừng quên rằng đại quân đóng quân trong sa mạc, cô lập không có viện trợ, phụ trợ, sinh hoạt đều phải phụ thuộc vào thương nhân; còn cả những người thợ thủ

công, cộng thêm cả người thân của những binh sỹ, những người này chắc đều ở trong phía nam thị trấn.”

Hàn Giang gật gù: “Được rồi, cứ cho là cậu nói đúng đi, nhưng cổng thành đâu?”

“Đừng vội, anh nhìn đây!” - Đường Phong đi tới một cái ngách phía đông bức tường thành, anh phát hiện hai vùng dân cư phía đông nam và tây nam giao thoa hỗn độn. Một bên là nhà ở không người, một bên vẫn là những bức tường thành kiên cố. Đường Phong đi khoảng bốn mươi bước về phía đông thì thấy cái ngách cụt đột ngột, và ở đây - phía bắc bức tường thành, xuất hiện một con đường. Đường không rộng lắm, nhưng vẫn rộng hơn cái ngách hạn hẹp. Trên tường thành chính diện của con đường này, xuất hiện một cái cổng thành.

“Quả nhiên có cổng thành, nhưng tại sao không xây cổng thành ở cuối con đường phía nam, mà lại xây ở đây nhỉ?” - Hàn Giang không hiểu.

“Đây gọi là âm môn, là do lúc xây thành họ đã cố ý xây ở đây. Như vậy, một khi kẻ thù từ cổng thành tấn công vào, trông thấy không phải là con đường phía nam rộng rãi mà là khu dân cư đan xen rối rắm, sẽ khiến cho kẻ thù vốn không thông thạo tình hình trong thành, chóng mặt mất phương hướng, còn phía đang canh giữ thành thì vẫn có thể dựa vào ngõ ngách phức tạp bên cạnh cổng thành để chôn cự với quân địch, thậm chí còn có thể đuổi kẻ thù ra khỏi thành!” - Đường Phong giải thích một tràng.

“Vậy cậu nói xem, binh sỹ Mông cổ ban này là ở phía canh giữ thành hay là phía tấn công?” - Hàn Giang hỏi.

Đường Phong đáp ứng một hồi, rồi lắc đầu: “Không biết được, đại quân Mông cổ vốn dĩ là phía tấn công, người Đảng Hạng là phía phòng thủ, nhưng những gì chúng ta thấy trên suốt đường đi lại không như vậy!”

Hai người vừa nói, vừa đi tới phía dưới cổng thành. Có thể là do năm tháng tích lũy, có thể là do người canh giữ thành năm đó cố ý tạo ra, dưới cổng thành có chất đống một ụ đất cao. Đường Phong và Hàn Giang đành phải vượt qua bức tường đất này, nhưng phía ngoài cổng thành, hiện lên trước mắt họ không phải là sa mạc mênh mông, mà lại là một thị trấn, và điều khiến hai người kinh ngạc hơn là: trong thị trấn chất đầy những xác chết khô.

2

Bức tường thành vốn không cao lắm, hình như lại mọc thêm một đoạn tường nữa, một nửa hình vòng cung méo mó, hợp lại với bức tường thành ban này, thành một thị trấn nhỏ khép kín.

“Thế này là thế nào?” - Hàn Giang vô cùng kinh ngạc và có chút choáng váng.

“Thật không ngờ một thị trấn nhỏ như thế này mà lại xây dựng phức tạp như vậy, đây là một thành hũ.”

“Thành hũ?”

“Tiền môn ở Bắc Kinh chắc anh biết rồi chứ?” “Tôi hiểu rồi, thời chiến tranh - phía canh giữ thành có thể để kẻ địch vào trong thành hũ, sau đó đóng cổng thành bên ngoài lại, hình thành thế cá chậu chim lồng. Xem ra đây đúng là một chiến hào quân sự phòng thủ chặt chẽ!”

Hàn Giang hình như đã liêu ra, anh ngẩng đầu nhìn lên cổng thành. Đường Phong vỗ vào vai Hàn Giang: “Đừng nhìn nữa, phía trên có một tấm rào chắn nghìn cân, chúng ta hãy tới xem những xác khô này đã!”

Tuy Đường Phong đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi ở trong khu xác khô này, anh vẫn không sao kìm chế được cơn nôn ọe. Hàn Giang đi gắng tay, lật một xác khô mặc quân phục Mông cổ lên, vẫn là một khuôn mặt chưa bị phân hủy, trông rất dữ tợn. Rồi ngay phía dưới lại là một thi thể nữa, Hàn Giang liền một lúc lật được tới gần chục thi thể, và điều khiến anh ngạc nhiên là tất cả những thi thể này đều là binh sỹ Mông cổ. “Lẽ nào chỉ có những binh sỹ Mông cổ mới biến thành xác khô, còn kẻ thù của họ đều đã phân hủy hết rồi?” - Hàn Giang đứng cạnh đống xác khô ngất ngưỡng, thở hổn hển kêu lên.

“Nếu cổ phân hủy thì cũng phải còn lại xương cốt, hơn nữa ở đây lại khô hạn không mưa. Thi thể của binh sỹ Mông cổ có thể được bảo tồn như vậy, thì kẻ thù của họ đáng nhẽ ra cũng phải như thế chứ?” - Đường Phong thắc mắc.

“Vậy xác khô của họ, lẽ nào..- Hàn Giang bỗng dừng lại.

“Anh nghĩ ra gì vậy? Nói mau!”

“Lẽ nào những hài cốt chất đồng thành kinh quan bên ngoài thị trấn là của người Đảng Hạng!” - Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong lắc đầu, khó hiểu: “Nếu như kinh quan bên ngoài thị trấn là do xác người Mông Cổ chất thành, vậy thì tại sao họ không thu gom thi thể của chiến hữu trong thị trấn, điều này không phù hợp với lễ thường.”

“Vậy cậu nói xem tại sao?” - Hàn Giang càng cảm thấy khó hiểu.

“Tình huống này chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó chính là sau khi những dũng sỹ Mông cổ trước mặt chúng ta đây chết trận, đại quân Mông cổ chưa từng quay trở lại đây!”

“Nhưng trong thời kỳ Mông cổ và Tây Hạ chiến tranh, đại quân Mông cổ mới chính là người chiến thắng sau cùng! Lẽ nào những binh sỹ Mông cổ ở đây không phải do người Đảng Hạng giết, mà là sau khi triều Nguyên diệt vong bị quân Minh giết chết?” - Hàn Giang càng nghĩ càng xa rời thực tế.

“Quân Minh? Không thể như vậy, thứ nhất, tại hồ bầy ngựa gần Lang Oa, còn cả trên bia cấm ước ngoài Thiên Hộ Trấn, chúng ta đều trông thấy niên hiệu của Nguyên thế tổ Hốt Tất Liệt, không giống di tích của cuối triều Nguyên; hai là quân Minh cũng không thể từ

phía tây bắc tàn sát tới đây, bởi vậy không thể là quân Minh. Kẻ thù của những binh sỹ Mông cổ này, khả năng lớn nhất có thể vẫn là người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành. Chỉ có điều ở đây có quá nhiều điều bí ẩn, hiện giờ chúng ta vẫn không thể giải đáp được!”

“Xem ra vào thời khắc cuối cùng, ở đây đã xảy ra một cuộc thảm sát. tất cả mọi người đều chết hết, từ đó Thiên Hộ Trấn đã trở thành một thị trấn hoang phế. Không! Phải là một tòa thành chết chóc mới đúng!”

“Thành chết chóc?” - Khi Hàn Giang nhắc tới từ này, Đường Phong bỗng giật thót tim; anh lấy lại bình tĩnh rồi một lúc mới mở miệng: “Tôi nghĩ xương cốt trong kinh quan ngoài thị trấn chắc vẫn là của người Đảng Hạng, họ đều bị giết chết trước khi Thiên Hộ Trấn bị thảm sát vài năm. thậm chí bị giết trước đó cả hàng chục năm!”

“Ồ! Tại sao?”

“Thứ nhất ở đây khí hậu khô hạn ít mưa, thi thể không dễ phân hủy, nên muốn xếp thành kinh quan thì phải đợi sau khi xác phân hủy thành xương thì mới chất lên được; thứ hai Mông cổ diệt vong Tây Hạ là vào đầu thế kỷ XIII, còn Hốt Tất Liệt kiến lập triều Nguyên là sau khoảng giữa thế kỷ XIII. Bởi vậy tôi suy đoán, hài cốt của người Đảng Hạng trong kinh quan bên ngoài thành được hình thành khi Thiên Hộ Trấn bị thảm sát trước đó vài năm, thậm chí còn được xây dựng trước đó hàng chục năm.”

“Cũng có nghĩa là sau khi Tây Hạ bị diệt vong, người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành hoặc người Mông Cổ đã đánh trận những mấy chục năm?” - Hàn Giang tuy đồng ý với suy luận của Đường Phong, nhưng

Vẫn có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, từ thời Thành Cát Tư Hãn đánh mãi cho tới tận đời cháu của ông ta là Hốt Tất Liệt.” - Đường Phong nhìn những xác khô trước mặt, chán nản cười.

“Thù hận khó có thể hóa giải, theo như suy đoán của anh thì người Mông cổ đã chất xương cốt của người Đảng Hạng thành kinh quan, để khoe khoang thế lực; rồi từ đó người Đảng Hạng đã báo thù, vào một đêm trăng rằm máu đã đổ ở Thiên Hộ Trấn. Kể từ đó, không ai dám bén mảng tới Thiên Hộ Trấn.”

“Ai bảo anh đó là vào đêm trăng rằm?”

“Tôi xem phim toàn thấy nói vậy mà!” - Hàn Giang cười đau khổ.

Đường Phong lại khó nhọc bước lên phía trước vài bước; rồi hoàn toàn vô tri vô giác, anh đã tới chính giữa thành hũ, đứng giữa mấy trăm cái xác khô và phóng tầm mắt nhìn. Bất giác Đường Phong giật thót tim, hoa mắt chóng mặt. Anh bỗng thấy mình đang đứng giữa một trận xác khô, những cái xác khô xung quanh đã sống lại, đứng lên, mặt mũi hung tợn vây xung quanh mình.

3

Đường Phong hoa mắt chóng mặt. đứng không vững, người cứng đờ đổ thẳng xuống đồng xác khô dưới chân. May mà Hàn Giang phản ứng nhanh nhạy đã lập tức đỡ ngay lấy Đường Phong.

Đường Phong ra sức lắc đầu, nhìn lại đồng xác khô xung quanh, chúng không hề sống dậy, vẫn giống như đã chết hàng trăm hàng nghìn năm, lặng lẽ nằm đây. “Ồ đây cũng xem rồi, chúng ta quay về thôi!” - Hàn Giang đề nghị.

Nhưng Đường Phong lại vùng khỏi tay Hàn Giang, xua tay, nói: “Tôi nghĩ chúng ta có thể phát hiện ra điều gì đó trên những xác khô này!”

“Phát hiện gì cơ? Không phải chỉ là từng cái xác thôi sao, mặt mũi hung tợn!” - Hàn Giang không hiểu.

Đường Phong một mình đi thẳng tới cổng thành hũ phía đông nam, Hàn Giang đành phải đi theo. Đường Phong lật một cái xác khô lên, trước ngực cái xác khô này bị vật nhọn đâm thủng một lỗ, một cái lỗ vừa to vừa sâu!

“Từ vết thương cho thấy, đây là bị binh khí dài đâm thấu từ chính diện.” - Hàn Giang bình tĩnh phán đoán. “Binh khí dài? Là cái gì nhỉ?”

Hàn Giang hást cằm: “Ồ ngay dưới chân cậu đấy!” Đường Phong vội vàng lùi lại, lúc này anh mới phát hiện ra trong cát vàng lấp ló lộ ra một đoạn cán gỗ đã còng queo, đoạn cán gỗ này to bằng miệng bát. Đường Phong định lấy tay rút cán gỗ từ trong cát lên, nhưng anh đã dốc hết sức, thử mấy lần cũng không rút được nó lên.

Hàn Giang cười, nói: “Tôi thấy sức cậu bây giờ rõ ràng không bằng trước đây!”

“Vậy anh rút đi!” - Đường Phong phẩy tay không làm nữa.

“Rút thì rút!” - Hàn Giang cầm lấy đoạn cán gỗ, dốc hết sức lực, cán gỗ vùi trong cát không chút nhúc nhích. Hàn Giang cảm thấy kỳ lạ, lại dốc hết sức, hét lên một tiếng, lúc này mới rút được thanh cán gỗ từ trong cát ra.

Cả hai đều ngạc nhiên, Đường Phong cũng sờ nhìn đoạn cán gỗ to tướng trên tay Hàn Giang một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Lần... lần đầu tiên tôi trông thấy một cái giáo to và dài thế này!”

Đúng vậy, trên tay Hàn Giang là một thanh giáo có chu vi to bằng miệng bát, dài ba bốn mét. “Thảo nào vết thương trên cái xác khô này vừa rộng vừa sâu, hóa ra... cái giáo dài như vậy, cổ nhân lúc đánh nhau làm sao mà cầm nổi nhỉ? Trước đây chỉ nhìn thấy trong sách...” - Hàn Giang lắp bắp nói.

Đường Phong nhìn kỹ chiếc giáo, rồi lại ngẩng lên nhìn tường thành xung quanh: “Xem ra cái giáo này là vũ khí từ thời Tây Hạ, nó không phải dùng để độc đấu với kẻ thù, mà là được phóng đi. Những binh sỹ Mông Cổ này bị giáo bắn từ tường ra đâm chết!”

“Vậy thì những dũng sỹ phóng những chiếc giáo này phải khỏe khủng khiếp!”

“Đúng vậy, tôi rất muốn được biết là sức mạnh nào đã phóng được ra những chiếc giáo vừa nặng vừa dài như thế này?”

“Cậu đừng có nói linh tinh như thế nữa, nếu những cái xác khô này mà sống lại thật thì cậu toi rồi đấy!” - Hàn Giang hạ giọng, cảnh cáo Đường Phong. Điều bộ của Hàn Giang như thê sợ làm cho những xác khô ngủ say hàng trăm năm nay tỉnh dậy.

Hai người lại tiến lên phía trước vài bước; Đường Phong lại phát hiện ra vài mũi tên trên những xác khô, rồi chỉ nhìn qua, Đường Phong liền đoán định: “Những thứ này đều là mũi tên của Tây Hạ, xem ra quả thực những xác khô Mông Cổ này đều chết dưới tay người Đổng Hạng.” “Tôi vẫn không thể tin rằng sau

khi Tây Hạ mất nước mà người Đổng Hạng vẫn có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy!” - Hàn Giang lắc đầu, như không thể tin vào những suy đoán của Đường Phong.

4

Hai người như vô thức bước tới phía dưới cổng thành hũ, lúc này, mặt trời đã lấp ló phía đông. Tại đây, Đường Phong lại trông thấy cánh tượng không thể tin nổi, cổng thành hũ đã bị đá và đất nén chặt thành một bức tường đất đá kín mít.

Hàn Giang rút dao găm ra, dốc sức đâm chọc vào cổng thành đã bị bức tường đất đá bịt kín. Đất đá kiên cố tới nỗi con dao găm sắc nhọn của Hàn Giang cũng không thể cắm vào, khiến cho anh không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Đường Phong đón lấy con dao của Hàn Giang, đâm vài nhát xuống chân bức tường bởi bởi một lúc, rồi chậm rãi nói: “Cả bức tường đất đá này đều đã tưới sắt chảy. Hồi đó sắt chảy sôi sùng sục đã khiến đá và đất dính chặt vào nhau chỉ trong tích tắc, biến thành một tường sắt kiên cố. Bởi vậy mấy trăm năm sau vẫn kiên cố như xưa.”

“Thảo nào! Hóa ra đây chính là tường đồng vách sắt!” - Hàn Giang lại ngược lên nhìn bức tường trước mặt: “Nhưng cái này là do ai xây? Tại sao phải bịt kín cổng thành? Để thủ thành hay là để công thành? Hình như đều không thuyết phục!”

“Đúng vậy! Tôi cũng đang nghĩ tới chuyện này, nếu là phía thủ thành thì để tăng cường phòng ngự họ đã bịt kín cổng thành lại, điều này có thể giải thích; nhưng nếu như vậy thì phía thủ thành không thể liên lạc được với thế giới bên ngoài, vật tư cứu viện cũng không vào trong thành được, trừ khi...”

“Trừ khi những người trong thành biết được bên ngoài không thể có thêm viện binh và vật tư cứu viện nữa coi như sẽ chết, nên dứt khoát bịt cổng thành lại.” - Hàn Giang suy đoán.

“Không loại trừ khả năng này, nhưng nếu như vậy thì thiệt thòi quá, hơn nữa, nếu như phía thủ thành là đại quân Mông cổ thì họ càng không thể tự cô lập mình với quân cứu viện được, nên họ hoàn toàn không nhất thiết phải dùng tới biện pháp này.”

“Vậy thì là do phía công thành, nhưng tại sao phía công thành lại phải bịt cổng thành lại chứ?” - Hàn Giang không hiểu.

Hàn Giang nhất thời cũng không nghĩ ra, anh ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát xung quanh bức tường. Trên mặt đất phía trước bức tường, anh còn phát hiện thấy một lượng lớn cặn sắt trên áo giáp của những xác khô. Nhìn tiếp xung quanh cổng thành hũ, xác khô dày đặc, chỉ chút chi chút, chồng lên nhau trước cổng thành, hơn nữa, tất cả xác khô đều hướng về phía cổng thành. Đột nhiên, Đường Phong phát hiện thấy cạnh chân mình có một cái xác khô vẫn còn khá nguyên vẹn, nhưng bàn tay và khuỷu tay của cái xác chỉ còn lại những đốt xương trắng hếu.

Đường Phong rung mình, nhìn chằm chằm vào cái xác khô kỳ dị trước mặt. Anh lại phát hiện thấy cặn sắt xung quanh đôi bàn tay và xương cánh tay trắng hếu của xác khô. Lúc này, một bức tranh đầm máu đáng sợ đang hiện lên trước mắt Đường Phong: những người Đổng Hạng tấn công từ tường thành vào trong thành, đã vây kín hàng trăm binh sỹ của đại quân Mông cổ trong thành hũ. Tướng sỹ Mông cổ ban đầu rút lui về cổng phía nam, nhưng người Đổng Hạng đã hạ rào chắn nặng ngàn cân của cổng nam xuống. Những binh sỹ Mông cổ không thể rút lui vào trong thành, đành phải lao tới công thành hũ, định mở cánh cổng này ra, mở một đường máu để thoát khỏi vòng vây. Nhưng đúng lúc này, người Đổng Hạng vừa mới công chiếm cổng thành hũ. đã từ trên thành ném rất nhiều đất đá xuống phía dưới, bịt kín cổng thành lại.

Binh sỹ Mông cổ chạy thực mạng để né tránh đất đá; rồi trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, sắt nấu chảy sôi sùng sục đã từ trên thành đổ xuống, trong nháy mắt cướp đi đôi tay của những binh sỹ phía trước đang đào đất đá.

Những tiếng gào thét xé rách tâm can vang vọng khắp thành, và ngay sau đó, những lưỡi giáo phục hận, những lưỡi mác phục thù đã như mưa trút xuống những binh sỹ Mông Cổ này, cảnh tàn sát đầm máu bắt đầu như vậy.

5

Hàn Giang ra sức vỗ vào vai Đường Phong đang chìm trong suy tư: “Chúng ta phải đi thôi, Lương Viện còn ở trên xe đấy!”

Lúc này Đường Phong mới định thần lại, đúng vậy, Lương Viện vẫn ở trong xe. Tuy họ đi không xa, nhưng đã bị những cái xác khô này làm tốn mất bao nhiêu thời gian. Chắc là Lương Viện sốt ruột lắm, nghĩ tới đây, Đường Phong cầm lấy một mũi tên Tây Hạ, bước nhanh vài bước, lùi về phía nam. Khi cả hai quay lại phía dưới cổng nam, Đường Phong theo phản xạ, đã ngang lên nhìn cái rào chắn cổng thành ngăn cản phía trên. Mũi

nhọn rào chắn trải qua mấy trăm năm nhưng vẫn ánh lên vẻ sắc nhọn; dưới ánh hừng đông le lói lóe sáng. Thấy vậy. Đường Phong không khỏi kinh ngạc.

Hai người ra khỏi cổng nam, phía trước có hai con đường, một đường lúc ban đầu tới, còn một đường chéo rộng rãi hơn con đường ban nãy. Hàn Giang đang định theo con đường lúc tới quay về thì bị Đường Phong tóm lại: “Hay là chúng ta đi con đường hẹp này còn hơn, theo như suy đoán của tôi thì con đường chéo này cũng có thể thông tới đường phía nam.”

Hàn Giang do dự một lúc, rồi không phản đối, theo Đường Phong đi vào con đường chéo. Hai người đi được hơn sáu mươi bước thì phía trước xuất hiện một bức tường, con đường chéo bỗng rẽ ngoặt, hai người rẽ vào một con ngõ nhỏ, đi tiếp hơn ba mươi bước lại tới một ngã rẽ, và vẫn là một ngõ nhỏ. Đường Phong không khỏi có chút hối hận, không nên mạo hiểm đi vào những con đường phức tạp này. Anh lặng lẽ bước nhanh hơn, rồi sau hơn bốn mươi bước, phía trước lại xuất hiện một bức tường. Tới khi cả hai đến trước bức tường thì Đường Phong cũng lác cả mắt, đây là một ngõ cụt.

“Đều tại ý kiến hay của cậu cả đấy, giờ thì tốt rồi, đi vào ngõ cụt!” - Hàn Giang oán thán Đường Phong.

“Quay lại!” - Đường Phong nói như đinh đóng cột.

Hàn Giang bó tay lắc đầu, đành phải theo Đường Phong quay lại đường cũ, nhưng điều khiến anh tan nát cõi lòng đã xảy ra, họ đã đi hơn trăm mét trong ngõ cũng không trông thấy con đường chéo lúc đến.

Rồi lại là một cái ngõ cụt, ở cuối ngõ cụt, Hàn Giang vịn vào tường, thở hổn hển, bắt đầu quở trách Đường Phong: “Cậu đúng là tự chui đầu vào rọ, cậu quên mất là I au nói gì trước cửa phía nam rồi à!”

“Tôi không quên, tôi từng nói nơi đây rất có khả năng được dùng để mê dụ kẻ địch tấn công thành, nên cố xây thành như vậy.”

“Cậu nhớ là tốt rồi, bây giờ chúng ta bị lạc trong này rồi đấy!” - Hàn Giang gào lên.

“Tôi cũng không ngờ trong này phức tạp vậy...” - Đường Phong nói xong, cơ thể rã rời tựa vào bức tường sau lưng. Ai ngờ khi người anh vừa tựa vào, bức tường phía sau bỗng thay đổi, có tiếng kết một tiếng, rồi cùng với bụi bay mù mịt, một cửa phòng đen sì sì hiện lên phía sau bức tường.

Đường Phong giật mình vội vã lùi lại phía sau vài bước, đợi tới khi bức tường ngừng chuyển động, anh mới hiểu: hóa ra ở đây có cánh cửa ngầm. Đường Phong thu hết can đảm cùng Hàn Giang bước vào căn phòng tối đen. “Xem ra toàn bộ kiến trúc của Thiên Hộ Trấn trước đây đều đã được quy hoạch và thiết kế tỉ mỉ, bên trong bố trí hợp lý, tầng tầng lớp lớp!” - Hàn Giang khâm phục.

“Đúng vậy! Không biết ai thiết kế nên thị trấn cổ này nhỉ?”

“Không phải cậu từng đoán là thời Tây Hạ không có Thiên Hộ Trấn, mà Thiên Hộ Trấn là do người Mông Cổ xây dựng sao?” - Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Không sai, trước đây tôi đã từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ lại có chút nghi ngờ!”

Hai người đang nói thì đột nhiên, Đường Phong cảm thấy dưới chân bị vướng vào thứ gì đó. Trong căn buồng tối đen, Đường Phong nhìn không rõ dưới chân, đành phải bật đèn pin lên, soi xuống phía dưới. Lại là một xác khô, cái xác này cũng mặc áo giáp cửa binh sỹ Mông cổ, mặt mũi nhăn nhúm vì đau đớn tột độ, nhưng điều khác lạ là người lính Mông cổ này không phải bị mũi tên đâm chết, cũng không phải bị giáo mác xuyên thủng, mà chết dưới loạn đao - khắp cơ thể chàng chịt vết thương!

Đường Phong vòng qua cái xác khô này, rồi dò dẫm tiến lên phía trước. Anh đẩy cánh cửa, một chùm ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào trong, soi chiếu căn phòng đen tối đã đóng kín mấy trăm năm nay. Đường Phong và Hàn Giang bước ra khỏi cửa phòng, tới một cái giếng trời. Giếng trời không lớn lắm, bên trong là ba cái xác khô của binh sỹ Mông cổ, tất cả đều giống nhau: chết dưới loạn đao.

Hàn Giang nhìn những cái xác trong giếng trời, không khỏi lẩm bẩm: “Cậu nói những ngõ nhỏ phức tạp này là để mê dụ kẻ thù tấn công thành, nhưng những gì chúng ta trông thấy đều là thi thể của binh sỹ Mông cổ canh thành, mà chẳng có lấy một cái xác của người Đảng Hạng, cậu thấy như vậy có bình thường không?”

“Người Đảng Hạng đã gột rửa Thiên Hộ Trấn mà người Mông cổ canh giữ bằng bể máu, giải thích như vậy đủ chưa?” - mặt Đường Phong chán nản nhìn Hàn Giang.

“Dĩ nhiên chưa đủ, lẽ nào ngõ ngách phức tạp như vậy cũng không thể gây khó cho những người Đảng Hạng của Hạng Hải Mật Thành?” - Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Có thể họ rất thông thạo nơi đây!”

“Nghĩa là sao...”

Hàn Giang vẫn chưa nói xong, bên ngoài giếng trời bỗng có tiếng kêu hét thất thanh. Đường Phong lập tức nhận ra đó là giọng của Lương Viện, anh giật thót tim, rồi ngay sau đó, phía xa xa vọng lại tiếng súng rền vang.

6

Đường Phong và Hàn Giang đẩy mạnh cánh cửa ở phía bên kia giếng trời, một căn phòng giống hệt ban nãy. bên trong cũng có hai cái xác nằm sõng soài. Đường Phong bắt chập tất cả lao về cửa buồng phía bên kia căn phòng. Hàn Giang tóm ngay Đường Phong lại, ra hiệu cho anh cẩn thận. Đường Phong cố gắng giữ bình tĩnh, di rón rén tới sau cửa buồng, anh đã có thể nghe rõ tiếng úm mình đang đập. Phía bên kia cánh cửa vọng lại những tiếng bước chân khe khẽ, Đường Phong nghi ngờ hay là mình nghe nhầm. Anh quệt lớp mồ hôi trên trán, đồng tai nahe ngoáy, không sai, những tiếng bước chân phía sau cửa buồng đang từ từ lại gần, đang từ phía đó tiến lại...

Đường Phong mở to mắt, vẫn không thể tin rằng trong Thiên Hộ Trấn không một bóng người này..., anh quay lại nhìn Hàn Giang, rõ ràng Hàn Giang cũng nghe thấy tiếng bước chân đó. Đường Phong trông thấy ánh sáng lóe lên từ con dao găm trong tay Hàn Giang, anh biết rằng Hàn Giang đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Đường Phong đẩy mạnh cánh cửa buồng trước mặt, một khuôn mặt khủng khiếp nhất cuộc đời anh từng thấy hiện lên ngay trước mắt, khuôn mặt hung tợn đó khiến anh không thể kìm chế được nên đã hét toáng lên. Gân như cùng lúc, một giọng phụ nữ cũng kêu lên thảm thiết. Nửa phút sau Đường Phong cảm thấy não mình hơi thiếu oxy nên thôi la hét, và lúc này anh mới nhận ra tiếng hét ban nãy chính là giọng Lương Viện!

Cái xác khô chắn giữa Đường Phong và Lương Viện đổ xuống, tới khi bụi bay tản đi, một khuôn mặt xinh đẹp của Lương Viện hiện lên trước mắt Đường Phong, hai người ôm chặt lấy nhau.

“Sao em lại chạy lung tung tới đây?” - Đường Phong trách móc Lương Viện.

“Anh lại còn hỏi em, sao các anh để em lại một mình trên xe. bao lâu như vậy mà vẫn không quay về?” - Lương Viện trách móc lại Đường Phong.

“Tại anh, bọn anh lạc đường trong này, nên...,” - Đường Phong quay lại nhìn Hàn Giang, Hàn Giang đã cắt con dao găm đi.

“Tiếng kêu ban nãy cũng là của cô hả?” - Hàn Giang hỏi Lương Viện.

Lương Viện mặt đầy tủi thân gật đầu: “Ở đây đáng sợ thật đấy, đến một người sống cũng không có, nhưng lại có bao nhiêu là xác khô!”

“Em cũng trông thấy xác khô rồi ư?” - Đường Phong hỏi.

“Không chỉ một cái thôi đâu!”

Lúc này Đường Phong mới nhìn kĩ lại căn buồng trước mặt, không, không phải là căn buồng, mà là một lối đi. Đầu lối đi bên kia vẫn còn một căn buồng nữa, hóa ra cái xác khô đáng sợ ban nãy treo trên xà ngang phía trên lối đi.

“Cái xác này không giống một binh sỹ mà giống một tiểu thương nhân hơn. ông ta cũng không phải chết trận mà là treo cổ tự sát!” - Hàn Giang lập tức phán đoán.

“Còn... còn cả đàn bà, trẻ... trẻ em...” - Lương Viện run rẩy nói.

“Đàn bà? Trẻ em?” - Đường Phong ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, ban... ban nãy em đừng phải một xác đàn bà nên mới hét toáng lên!” - Lương Viện vẫn hồn xiêu phách lạc, “Họ... họ ở trong buồng bên kia..”

Lương Viện chỉ về căn buồng phía đầu bên kia lối đi, rồi vùi đầu vào ngực Đường Phong. Theo hướng Lương Viện chỉ, Hàn Giang bước nhanh về phía căn buồng đó.

Ba người tới căn phòng phía đối diện, một cảnh tượng khó quên trong cuộc đời đã hiện lên trước mắt họ: một người đàn bà treo lơ lửng trên xà nhà, trên lò sưởi phía góc buồng, năm đứa trẻ xếp hàng ngang nằm ngay ngắn, chính xác mà nói, là năm cái xác khô nằm còng queo.

7

Hàn Giang kiểm tra sơ qua một lượt: “Có con trai, có con gái. Khoảng từ ba tới bảy tuổi, chắc đều do tắc thở mà chết.”

“Tắc thở?” - Lương Viện khê kêu lên.

“Đều bị bóp cổ chết!”

“Ai bóp cổ họ chết chứ?” - Lương Viện mở to đôi mắt hoảng hốt nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang liếc nhìn người đàn bà treo trên xà nhà, nói: “Chính là người đàn bà này, mẹ của chúng!”

“Á? Mẹ giết chết con mình?” - Lương Viện không thể tin được.

“Đúng thế, tôi cũng nghĩ vậy!” - Đường Phong vỗ vỗ vai Lương Viện, “Khi vỡ thành, cha và mẹ những đứa trẻ này bóp cổ chúng chết trước, sau đó mới treo cổ tự tử!”

“Quá... quá tàn khốc!” - Lương Viện không dám nhìn nữa.

Hàn Giang mở cửa căn buồng này ra, ánh sáng chói lóa rơi vào, soi chiếu căn phòng đã phủ bụi vài trăm năm nay. Hàn Giang hít thở từng ngụm lớn không khí trong lành bên ngoài, rồi nhìn lướt qua bên ngoài căn phòng một lượt, đây là một khoảnh sân, còn phía trước hình như là một căn phòng chính. Hàn Giang không vội vã đi tới căn phòng đó, anh quay trở lại vào trong phòng, rồi đột nhiên hỏi Lương Viện: “Ban nãy cô có nghe thấy tiếng súng không?”

“Tiếng súng?” - Lương Viện lắc đầu.

“Sau khi cô hét lên ấy!” - Hàn Giang nhìn Lương Viện.

“Lúc đó tôi... tôi sợ quá, căng thẳng quá nên chẳng nghe thấy tiếng súng nào cả...” - Lương Viện cố sức hồi tưởng lại.

“Vậy thì kỳ lạ thật đấy, tiêng súng ở đâu ra nhỉ?” - Hàn Giang vẫn nhìn Lương Viện chăm chăm.

Lương Viện bị Hàn Giang nhìn cho sởn gai ốc, “đội trưởng Hàn, sao anh lại nhìn tôi như thế? Lẽ nào anh nghi ngờ là do tôi nổ súng? Tôi lấy đâu ra súng?”

Hàn Giang vẫn nhìn Lương Viện, Đường Phong vội vàng giải thích thay Lương Viện: “Chúng ta cùng xuất phát, Lương Viện làm sao có súng được? Anh đừng có nghĩ linh tinh nữa.”

Nehe Đường Phong nói vậy, Hàn Giang mới rời ánh mắt khỏi Lương Viện. Anh tiếp tục nhìn xung quanh phòng, cuối cùng nhìn vào Đường Phong, nói: “Chúng ta đều không có súng, vậy thì tiếng súng ở đâu ra? Lẽ nào hai chúng ta nảy sinh ảo giác?”

“Cái này..- Đường Phong cũng cứng họng.

“Lẽ nào trong thị trấn chết chóc này vẫn còn ai khác?” - Lương Viện bỗng ngạc nhiên kêu lên.

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong lạnh cả sống lưng, trong thị trấn kì quái, không một bóng người này, lẽ nào còn có ai khác? Ngược lại, Hàn Giang có vẻ trấn tĩnh hơn: “Hoàn toàn có khả năng này, đừng quên vết bánh xe của hai chiếc xe trên sa mạc Gobi.”

“Đúng vậy, những người bạn cũ của chúng ta không thể từ bỏ đâu. Nhưng... nhưng hai vết bánh xe trên sa mạc Gobi sau đó đã biến mất rồi, chúng đâu có vào trong thị trấn!” - Đường Phong nghi ngờ.

“Ai mà biết được, tôi chỉ biết trong tay họ có súng. Tôi đâu có muốn trong cái thị trấn chết chóc này, ngoài những xác khô khiến người ta nôn mửa . lại bỗng .mọc đâu ra một cái xác máu tươi rồi!” - Hàn Giang nói xong, bước nhanh ra khỏi phòng, tiến về phía căn phòng chính ở đối diện.

“Xác máu tươi rồi?” - Đường Phong vẫn đang nghiền ngẫm câu nói của Hàn Giang, câu nói đó của Hàn Giang khiến anh buồn nôn.

Đường Phong và Lương Viện theo Hàn Giang tới căn phòng chính diện. Lương Viện chỉ vào cửa buồng, nói: “Bên ngoài chính là con đường phía nam, ban này em từ đây đi vào mà!”

Đường Phong và Hàn Giang liếc nhìn cánh cửa, bên ngoài quả nhiên chính là con đường phía nam mà họ đi qua. Hàn Giang quay lại nhìn căn phòng chính, nói đùa: “Xem ra gia đình này ở đây cũng khá đấy, sân nhà to thế này!” Nói xong, Hàn Giang lao thẳng vào căn phòng chính, nơi cửa phòng đã lung lay sắp rơi xuống. Dù sao ở đây không có những cái xác khô khiến người ta buồn nôn, trong căn phòng xập xệ trông hơi trống hoác, chỉ còn vài chiếc ghế xiêu vẹo. Hàn Giang đang định bỏ đi thì Đường Phong lại phát hiện ra một cái hộp trong góc trái căn phòng: “Mọi người lại xem, đây là cái gì?”

Hàn Giang tiến đến, nâng chiếc hộp trong góc tường lên. Ai ngờ, chiếc hộp vốn tồn tại hơn bảy trăm năm nên đã vụn nát. Hàn Giang vừa cầm lên, chiếc hộp gỗ liền bung ra, rồi cùng với những mảnh vụn của chiếc hộp, không biết chất bụi hay là bột gì bay ra tứ tung.

Từng được tập huấn phòng tránh chất hóa học, nên Hàn Giang biết ngay không ổn, anh vội vàng quang chiếc hộp trên tay đi, lùi lại phía sau. “Mẹ kiếp, vũ khí hóa học!” Bụi vẫn chưa bay tản đi, Hàn Giang chửi rủa.

Đường Phong bị bụi và chất không biết tên đó bám đầy người, anh vừa phủi bụi, vừa bước đi, nhặt một miếng gỗ lên, khế phủi bụi trên đó, một dòng chữ Hán xuất hiện trên mặt gỗ: Hưng Khánh Phủ Trương Công Hùng Nguyên Phủ Chi Linh.

“Đây là cái gì?” - Lương Viện run rẩy hỏi.

“Một hộp tro cốt!” - Đường Phong bình tĩnh trả lời.

“Hộp tro cốt! Bào sao bao nhiêu là bột, hóa ra là tro cốt! Ở đây không phải là xác khô thì lại là tro cốt, mẹ kiếp, đúng là đen đủi!” - Hàn Giang oán thán.

“Đen đủi thật, nhưng hộp tro cốt này lại cung cấp cho chúng ta một chút tin tức giá trị đấy!”

“Ồ! Cậu thấy được gì trên cái hộp này vậy?”

Đường Phong không vội trả lời Hàn Giang, anh lật tiếp một mảnh gỗ vụn lên, mảnh gỗ này xem ra giống hệt mảnh gỗ trước đấy. Trên đó Đường Phong cũng phát hiện thấy chữ, chỉ có điều những chữ này rất nhỏ? cũng là chữ Hán thể chữ Khải: Đại Hãn chinh phạt, liên lụy tới tiền bối của ta, giờ đây tiền phụ về Tây phương, không thể trở về quê chôn cất, tạm thời mượn chiếc hộp này để linh hồn cha được yên nghỉ, an ủi lòng con.

“Chỉ có vài câu như vậy thì cậu có thể biết được gì chứ?” - Hàn Giang thúc giục.

“Nếu như tôi suy đoán không nhầm thì gia đình này họ Trương, quê gốc ở Hưng Khánh Phủ, chắc là người Hán. Họ không phải là thương nhân mà là một gia đình công thợ. ‘Đại Hãn’ họ nhắc tới ở đây chắc là chỉ Đại Hãn Mông cổ. Đại Hãn muốn dùng những người Đảng Hạng kháng cự cuối cùng trong Hạng Hải Mật Thành để xây dựng Thiên Hộ Trấn này, vậy nên đã điều nhà họ Trương tới đây. Cha của ông ta, tức là

Trương Nguyên Phủ đã chết ở đây, nhưng không thể an táng tại quê nhà, nên đành phải tạm thời để tro cốt của ông vào chiếc hộp này.” - Đường Phong nói ra suy đoán của mình.

“Nhưng điều này nói lên điều gì?” - Lương Viện không hiểu.

“Điều này chứng minh cho suy đoán của anh trước đây: thứ nhất, thị trấn này là một thị trấn chiến hào quân sự nên được kiến tạo rất tỉ mỉ. Để xây dựng nơi đây, Đại Hãn Mông cổ đã tập hợp một lượng lớn công thợ, chính những người thợ này đã khéo léo thiết kế xây dựng những neô neách eiao thoa phức tạp và thành lũy kiên cố; thứ hai, thời gian xây dựng chỗ này chắc chắn rất dài, đến nỗi hai đời nhà họ Trương đều đã sinh sống tại đây, mãi cho tới khi Thiên Hộ Trấn bị thảm sát.” - Đường Phong giải thích.

Lương Viện nhìn những căn nhà giống như mê cung phía sau: “Chính những người thợ này đã xây dựng nơi đây...”

“Ừm, nhưng cuối cùng họ cũng chết ở đây!”

“Được rồi, đừng mất công khảo cổ nữa, dù sao chúng ta cũng đã tìm thấy đường ra, mau rời khỏi đây thôi!” - Hàn Giang không hứng thú với những bằng chứng khảo cổ của Đường Phong, lòng anh vẫn đang quần quanh nghĩ tới tiếng súng bí ẩn.

Chương tiếp theo sẽ được cập nhật nhanh nhất đến bạn đọc !

81. Chương 7

Chương 7

TỬ THÀNH

Hàn Giang vừa nói vừa khởi động “con lừa dừng mãnh ” đi chệch qua những xác khô. Lương Viện kêu toáng lên: “Em thấy bảo là nếu bất kính với người chết thì sẽ bị báo ứng đấy! ” - Lương Viện vừa dứt lời, đột nhiên...

1

Ba người rời khỏi nhà họ Trương, tới đường phía nam, chưa đi được bao xa, Hàn Giang đã nhìn thấy “con lừa dừng mãnh” của họ. Lúc này trời đã sáng tỏ, gió cũng ngưng thổi. Cả thị trấn cổ tịch mịch như tờ, ánh nắng thiêu đốt trên sa mạc soi rọi lên thành cổ, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao, nhưng trong lòng Đường Phong vẫn như bị mây đen che phủ.

Đường Phong quay đầu lại nhìn về hướng bắc, thành phía bắc hiện lên một vài nóc nhà của những kiến trúc cao lớn, nhưng đứng trên con đường phía nam thì không trông thấy quảng trường nơi họ xuất phát, cũng không trông thấy đường phía bắc. “Đường đi trong Thiên Hộ Trấn trông thì có vẻ là đường thẳng, nhưng thực ra đều được xây dựng có độ cong nhất định.”

“Bởi vậy nên chúng ta đứng trên đường phía nam mà không trông thấy đường phía bắc!” - Lương Viện rung phát hiện ra manh mối, “Lẽ nào việc này cũng xuất phát từ yêu cầu phòng ngự quân sự?”

“Anh nghĩ là vậy!”

“Được rồi, nghĩ xem tiếp theo chúng ta nên làm gì đi!” - Hàn Giang sốt ruột kêu lên.

“Xem ra chúng ta còn may mắn hơn Misha, hiện giờ chúng ta vẫn bình yên vô sự!” - Đường Phong cũng đang tính toán kế hoạch bước tiếp theo.

“Tôi thấy chúng ta xong rồi thì rút lui thôi, vì Thiên Hộ Trấn vốn không phải là đích đến của chúng ta. Hiện giờ trời sáng rồi, gió cũng đã ngưng, chúng ta có thể tiếp tục lên đường.” - Hàn Giang nói ra kế hoạch của mình.

Đường Phong cũng bị dao động, anh không muốn bị những xác khô đáng sợ này bao vây, nên thà rời khỏi cái nơi quái quỷ này sớm một chút còn hơn... Đường Phong quay ngoắt đầu lại, đột nhiên, anh cảm thấy hình như bên trong cánh cổng có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm. Anh bước nhanh vài bước, đi đến trước cánh cổng: không có ai! Mọi thứ trông thấy đều giống hệt ban nãy, chẳng có gì cả, thậm chí đến vết chân họ để lại trước cổng vẫn còn in rõ.

Đường Phong thất thần quay trở lại “con lừa dưng mãnh”; sau khi lên xe, Hàn Giang thúc giục: “Cậu đừng có thần hồn nát thần tính nữa. Đây là một thị trấn bỏ hoang, là tử thành. Đội thám hiểm năm đó ngoài Misha ra làm gì có ai vào đây khảo sát. Những người bạn cũ của chúng ta cũng không hứng thú với nơi này đâu, thế nên chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa!”

“Vậy tiếng súng ban nãy thì sao?” - Đường Phong vẫn chần chừ.

“Mặc kệ tiếng súng đó đi, kể cả chúng ta muốn biết rõ tiếng súng đó từ đâu ra, thì cũng phải ra khỏi đây trước đã.”

“Tại sao?” - Đường Phong không hiểu.

Hàn Giang vỗ mạnh xuống vô lăng một cái: “Bởi vì tôi có cảm giác rất không ổn, trên sa mạc mênh mông kia, bất cứ vết tích nào cũng không lọt qua được mắt tôi. Nhưng ở trong này... tôi luôn cảm thấy như mình chui đầu vào rọ, bị thị trấn chết chóc này làm cho lạc đường, giống như chui vào một tòa thành hũ. Cũng có thể đang có người theo dõi chúng ta, nhưng chúng ta không hề hay biết.”

“Anh cũng có cảm giác này sao?” - Đường Phong ngạc nhiên.

Hàn Giang im lặng, ba người chìm trong suy tư, mãi lâu sau, Đường Phong mới hạ quyết tâm: “Vậy chúng ta ra ngoài trước đã, nhưng đi từ đâu đây? Cong phía nam bị bịt kín rồi, lẽ nào lại bay qua bức tường thấp phía đông?”

“Không cần, chúng ta có thể đi xuyên qua từ con đường nhỏ ngách phía tây, tới phía đông thử xem. Nếu ở đó có cổng thì chúng ta có thể từ đó ra ngoài, còn nếu không có cổng thì chúng ta sẽ đi theo con đường nhỏ men thành, để xem ở đâu có cửa ra thì ra từ chỗ đó!” - Hàn Giang nói lên ý kiến của mình.

Đường Phong và Lương Viện gật gù, ra điều đồng ý. Vậy là, Hàn Giang khởi động “con lừa dưng mãnh”, chui vào con đường hẹp phía tây, cổng phía nam ở ngách phía tây áp sát tường, rất hẹp, chỉ có thể đi lọt một chiếc xe, nên chỉ cần phía trước xuất hiện một chướng ngại vật nào thì họ sẽ phải lùi lại.

2

Hàn Giang cẩn thận từng chút một nên xe đi cũng chậm rồi chốc chốc anh lại quay đầu lại nhìn. Lương Viện ngồi phía sau bị Hàn Giang nhìn cho thấy ớn liền nổi cáu: “Đội trưởng Hàn, tại sao anh cứ quay lại nhìn tôi thế?”

“Ai bảo tôi đang nhìn cô?”

“Vậy anh nhìn cái gì?”

Hàn Giang lại quay lại nhìn rồi mới nói: “Tôi luôn cảm thấy đằng sau có người đang bám theo chúng ta.” “Á...” - Lương Viện nghe thấy vậy giật bắn mình, “Anh đừng có dọa người khác như thế!”

“Tôi đâu có dọa cô, đây là tôi dựa vào kinh nghiệm đề phòng bám đuôi mấy chục năm nav của tôi...”

Hàn Giang vừa dứt lời, Đường Phong đột nhiên kêu toáng lên: “Cẩn thận!” - Hàn Giang chỉ kịp thấy trước mặt tối sầm, đầu xe xuất hiện một vật thể lạ đen sì, rơi bịch xuống kính chắn gió phía trước của “con lừa dưng mãnh”.

Lương Viện kêu rú lên, Hàn Giang vội vàng phanh xe lại. Đường Phong vẫn chưa hoàn hồn, anh thấy vật thể màu đen đó rơi trên kính chắn gió phía trước ghế phụ. Đó là cái gì? Đường Phong căng thẳng gi mắt vào cửa kính đã bị nứt thành một vết dài, -“Á...”, lại là một khuôn mặt khủng khiếp. Đường Phong theo phản xạ bật lùi lại; phía sau lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của Lương Viện, bởi vì cô cũng đã nhận ra đây là một cái xác khô từ trên trời rơi xuống.

“Thôi nào, đừng gào rú nữa, gào nữa là những cái xác khác sẽ lại đến đây!” - Hàn Giang ra vẻ trấn tĩnh.

Vừa nghe thấy “gào nữa là những cái xác khác sẽ lại đến” là Lương Viện lập tức im bật, cô sợ hãi không dám quay đầu lại, cũng không dám nhìn phía trước. Hàn Giang quay lại nhìn đằng sau, phía sau xe chẳng có gì cả, anh liền lùi xe về phía sau, sau đó nhấn ga tăng tốc. Cái xác khô nằm trên mũi xe theo quán tính rơi xuống đất.

“Cái xác này ở đâu ra vậy? Không phải từ trên trời rơi xuống thật đấy chứ?” - Hàn Giang kêu lên.

Đường Phong thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn lên bức tường thành phía trên: “Chỉ có thể rơi từ trên tường thành xuống thôi.”

“Trời ơi sao chuẩn vậy, rơi đúng vào xe chúng ta!” “Đúng vậy, ‘con lừa dững mãnh’ bị cái xác rơi xuống làm hỏng rồi đấy!”

“Được rồi, đừng tiếc rẻ ‘con lừa dững mãnh’ của cậu nữa.” - Nói xong, Hàn Giang liền khởi động lại “con lừa dững mãnh” và lao đi tiếp. Đường Phong vội vàng kêu lên: “Anh định chệt qua cái xác khô này sao?”

“Có sao không vậy?”

“Như vậy không tốt!” - Đường Phong cũng không nghĩ ra lý do gì để năn nỉ Hàn Giang lại.

“Đừng có lải nhải nữa, hiện giờ chỉ có thể làm vậy thôi!” - Hàn Giang nói xong liền khởi động “con lừa dững mãnh”, chệt qua cái xác khô trước mặt. Lương Viện bị xóc nảy người, cô kêu toáng lên: “Em nghe nói là nếu bất kính với người chết sẽ bị báo ứng đó!”

Lương Viện vừa dứt lời, đột nhiên tai họa báo ứng đã ập xuống đầu họ, lại một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống. Hàn Giang nhanh tay nhanh mắt, nhấn ga tăng tốc, nên vật thể lạ đó rơi xuống phía đuôi “con lừa dững mãnh”. “Mẹ kiếp, xác khô nổi loạn rồi!” - Hàn Giang chửi rủa.

Khi lái được chiếc xe ra khỏi con đường hẹp, tới cuối đường phía tây thì Hàn Giang bỗng phanh khựng xe lại, rồi nhảy xuống xe rút dao găm ra, lao lên tường thành ở đoạn sụp đổ. Đường Phong và Lương Viện cũng lập tức làm theo, nhảy xuống xe, họ trông thấy Hàn Giang cầm dao găm, mặt mũi hung tợn, đứng sừng sững trên tường thành một lúc lâu mới hăm hăm đi xuống dưới.

3

“Sao thế? Anh nghi ngờ trên tường thành có người?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang đang hăm hăm quay xuống.

“Vậy cậu nói xem thế là thế nào?”

Đường Phong chống nạnh, nhìn tường thành cách đó không xa, lắc đầu: “Tôi không biết, anh đã phát hiện thấy gì trên tường thành vậy?”

“Mẹ kiếp, toàn là xác khô! Đúng là ám khí!” - Hàn Giang càu nhàu.

“Có ai không?”

“Chẳng thấy ai cả!” - Hàn Giang vẫn lắc đầu.

“Bên ngoài thì sao?” - Đường Phong hỏi.

“Hoang vu, không có lấy một bóng người hay xe cộ, chúng ta đã tới một góc ngách bị thế giới lãng quên!” - Hàn Giang than thở.

“Không! Chắc chắn chúng ta không bị lãng quên, ít nhất những cái xác khô này đã không lãng quên chúng ta, khả khả!” - Đường Phong tự giải thích rồi cười cợt.

“Thôi đi, nhanh chóng ra khỏi đây thôi! Nhưng...” - Hàn Giang nhìn tường thành trước mặt rồi lại đứng ngây ra, “Nhưng ở đây hình như không có cổng thành!”

“Hơn nữa tường thành cũng cao hơn, dày hơn mặt phía đông và phía nam, càng về hướng bắc càng cao to hơn!” - Hàn Giang chỉ tay về phía tường thành nói.

Đường Phong cũng nhận ra manh mối: “Quả thực như vậy, nhưng điều này cũng dễ giải thích, xây dựng tòa thành này là để phòng chống kẻ thù từ phía tây bắc tới, bởi vậy nên phía tây bắc được xây dựng cao to hơn bình thường.”

“Tạm thời khoan hãy vội vàng kết luận, cứ xem sao đã!”

Đường Phong và Hàn Giang lục soát một hồi cuối đường phía tây, quả nhiên, không phát hiện thấy cổng thành. “Xem ra hai phía đông, tây Thiên Hộ Trấn không có cổng thành, thảo nào lúc chúng ta tiến vào con đường phía đông cũng không trông thấy cổng thành đâu cả” - Đường Phong nói.

“Được rồi, vì ở đây không ra ngoài được, nên chúng ta hãy quay về đường phía đông thôi!”

“Lại từ đó bay ra ngoài?” - Đường Phong nhớ lại cảnh tượng lúc sáng sớm bay vào đây mà vẫn run cầm cập.

“Vậy thì còn cách nào nữa?”

Đường Phong không có lý do gì để phản bác lại Hàn Giang nên đành phải đồng ý. Ba người quay trở lại xe, Hàn Giang lái về con đường phía đông, nhưng khi “con lừa dừng mãi” đi tới quảng trường chính giữa thị trấn, Hàn Giang bỗng đột ngột quay mạnh vô lăng, rẽ vào con đường phía bắc.

“Ồ! Không phải anh định bay qua đoạn tường thấp lẽ tề phía đông sao?” - Đường Phong hỏi.

“Tôi thay đổi ý định rồi, vì chúng ta đều đã đi hết các hướng đông, nam, tây rồi, vậy tại sao không tới hướng bắc xem sao, không biết chừng cổng bắc lại ra được ngoài!”

“Anh bây giờ thay đổi như chong chóng ấy nhì!” “Cái này gọi là tùy cơ ứng biến!”

Trong lúc hai người nói chuyện thì “con lừa dừng mãi” đã tới cuối đường phía bắc. Hàn Giang dừng xe, trước mặt họ xuất hiện một bậc thềm cao bằng đất nện, trên đó là một kiến trúc to lớn mang tính quan cách.

“Có vấn đề, con đường phía bắc đáng nhẽ phải dài nhất, sao bây giờ đã cụt đường rồi?” - Hàn Giang nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì tòa kiến trúc trước mặt chúng ta đây!” - Đường Phong giải thích.

“Đây là kiến trúc gì vậy?” - Hàn Giang hỏi.

“Đây là kiến trúc theo quan cách Hán đệ điền hình, tôi nghĩ ở đây chính là nơi triều Nguyên quản lý Thiên Hộ Trấn và cả ngọ môn cách đây hơn trăm dặm, và chính xác mà nói: đây không phải là ngọ môn bình thường mà chắc là bộ thống soái của nhánh quân đội này.”

“Trông cũng rất chất lượng đấy chứ! Hơn nữa lại còn bảo tồn rất tốt.” - Lương Viện ngạc nhiên thốt lên.

“Đúng vậy, đây chắc là tòa kiến trúc lớn nhất thị trấn!” - Đường Phong nhìn kiến trúc trước mặt nói.

“Đừng để ý đến mấy chuyện vô ích đó, gần đây cũng không trông thấy ngã rẽ nào cả, con đường phía bắc lại bị cổng ngọ môn này cắt ngang rồi, vậy thì Thiên Hộ Trấn không có cổng bắc ư?” - Hàn Giang chất vấn.

Đường Phong nhảy xuống xe, quan sát xung quanh một lượt, rồi gật gù: “E rằng đúng như vậy, cả tòa lô cốt này chỉ có phía nam mở một cổng thành, ba phía còn lại đều không mở cổng thành.”

Hàn Giang cũng xuống xe nhìn xung quanh hồi lâu, đột nhiên, anh vỗ mạnh lên nắp “con lừa dừng mãi” một cái, rồi lớn tiếng hét lên: “Không ổn, không ổn rồi!”

“Nghĩa là sao?”

“Ba mặt đông, tây, bắc của tòa thành này không có cổng, chỉ duy nhất mặt phía nam có cổng, nhưng hiện giờ cổng phía nam đã bị thép chảy bịt chết, đây quả là một tử thành thực thụ! Hiện giờ chúng ta đang bị kẹt trong tử thành này, không ổn, không ổn rồi!” - Hàn Giang nói rất nghiêm túc.

“Đừng dọa dẫm nữa, tường thành ở cổng đông thấp lẽ tề, lại còn sụp đổ, chúng ta có thể ra khỏi đây bất cứ lúc nào!” - Đường Phong ngầm nghĩ rồi nói tiếp: “Nhưng sợ rằng đúng như những gì anh nói, đại quân Mông cổ canh giữ vùng đất này hồi đó bị người Đảng Hạng ở Hận Hải Mật Thành bao vây, trở thành cá chậu chim lồng, cuối cùng bị thảm sát chết sạch.”

Lúc này, Hàn Giang đã đi tới trước một cánh cổng hướng đông của con đường phía bắc, đang định chui vào thì Đường Phong kéo anh lại hỏi: “Sao bây giờ anh không cuống lên ra khỏi đây vậy?”

“Dù sao cũng đã tới đây rồi thì thử vào trong xem sao còn hơn, tôi lại muốn vào xem bên trong vẫn còn thứ gì đáng sợ nữa, chúng ta đã thấy bao nhiêu là xác khô rồi!” - Lúc này Hàn Giang lại trở nên hứng thú.

Đường Phong và Lương Viện đi theo anh vào cánh cổng to đó. Sân trước không có gì đặc biệt, vòng qua sân, phía sau lại là một khoảng trống bằng phẳng. Trên khoảng trống này là từng đồng gò đất cao ngất ngưỡng. Đường Phong bước tới đồng gần nhất, phủi lớp cát vàng trên bề mặt đi, dùng tay nhặt vài hạt gò đất lên, ngẩng ngó một hồi, rồi ngạc nhiên kêu lên: “Là hạt thóc!”

“Hạt thóc? Hạt thóc từ triều Nguyên?” - Hàn Giang và Lương Viện cũng rất ngạc nhiên.

Đường Phong lại kiểm tra vài đồng khác, đều là những hạt thóc đã khô cong. “Xem ra đây là kho lương thực của thị trấn. Ngày vỡ thành, trong thị trấn vẫn còn nhiều lương thực như vậy, đủ để thấy Thiên Hộ Trấn là một lô cốt quân sự quan trọng của đại quân Mông cổ.” - Đường Phong phân tích.

“Nó còn chứng minh rằng, rốt cuộc đại thảm sát Thiên Hộ Trấn là do người Đảng Hạng đột kích, chứ chắc chắn không phải do trận chiến kéo dài sau khi vây thành.” - Hàn Giang suy đoán.

“Không sai, chắc chắn là như vậy, bởi thế nên trong kho chứa mới còn lại bao nhiêu là lương thực như vậy, còn người Đảng Hạng ở Hạm Hải Mật Thành cũng không thể bao vây Thiên Hộ Trấn quá lâu, bởi vì thời gian mà kéo dài thì viện quân Mông cổ chắc chắn sẽ kéo tới. Người Đảng Hạng của Hạm Hải Mật Thành chỉ có thể đến đột kích Thiên Hộ Trấn vào lúc họ không để ý, tấn công không kịp phòng bị thì mới có thể nhấn chìm toàn quân Mông cổ được trang bị lương thực dồi dào như vậy.” - Đường Phong khẳng định.

Ba người kiểm tra xong kho lương thực rồi đi tới quan sở ở ngách tây con đường phía bắc, có kiến trúc cũng rất giống kho lương thực; chỉ có điều trong nhà kho ở đây cất giữ các loại vũ khí khác nhau. Những thứ vũ khí này tuy đã trải qua hơn bảy trăm năm, nhưng khi Đường Phong vượt hết lớp bụi trên cán thì chúng vẫn lấp lánh ánh sáng sắc lạnh bắt mắt.

“Xem ra đây là kho vũ khí của Thiên Hộ Trấn” - Đường Phong suy đoán.

“Ừm, nhìn này, ở đây có bao nhiêu là mũi tên!” - Hàn Giang chỉ một căn phòng; chất đầy mũi tên nói.

“Điều này lại một lần nữa chứng minh cho suy đoán của chúng ta trước đây, lúc cuối cùng khi Thiên Hộ Trấn bị thảm sát, đại quân Mông cổ vẫn không kịp phản ứng, họ không tổ chức phòng ngự hiệu quả nên đã bị giết sạch, bởi vậy bao nhiêu là vũ khí thế này vẫn chưa kịp sử dụng.”

“Con dao này khá ổn đấy chứ!” - Hàn Giang lôi một con dao găm Mông cổ từ trong đồng dao bày đầy trên đất lên, ném cho Đường Phong: “Cậu cầm lấy cái này phòng thân đi!”

“Cái này có ổn không đấy? Mấy trăm năm rồi!” - Đường Phong có chút nghi ngờ.

“Yên tâm đi, đủ để cho cậu dùng!”

Ba người quay trở lại đường phía bắc, Đường Phong đột nhiên nói: “Mọi người có chú ý thấy không, trên đường còn cả kho lương thực, kho vũ khí chúng ta tìm thấy ban nãy đều không phát hiện thấy xác khô. Hầu hết xác khô đều tập trung gần tường thành và cả trong những nhà dân trong ngõ của thị trấn.”

“Điều này cho thấy vào năm đó những nơi đây đều là nơi đánh nhau ác liệt.” - Lương Viện nói.

“Xem ra ở đây tạm thời sẽ không còn trông thấy những xác khô chết tiệt đó nữa!” - Hàn Giang thở phào một cái.

“Đừng có vui mừng vội, lô cốt do đại quân Mông Cổ dốc tâm xây dựng, lẽ nào bên trong chỉ có vài trăm cái xác khô mà chúng ta trông thấy thôi sao?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

“Ý cậu là chúng ta sẽ vẫn còn phát hiện thấy rất nhiều xác khô?”

“Căn cứ theo suy đoán của tôi thì Thiên Hộ Trấn ít nhất cũng phải có tới vài nghìn binh lính đóng quân tại đây, nếu không thì không thể có lô cốt kiên cố thế này, cũng không thể lưu trữ nhiều lương thực và binh khí thế này được!”

“Mẹ ơi! Cậu đừng có dọa tôi, theo như cậu tính toán thì trong thành vẫn còn vài nghìn cái xác đang đợi chúng ta sao?”

“Tôi không biết! Nhưng hãy cứ cẩn thận cho chắc.”

Trong lúc Đường Phong nói, anh cũng đã đi tới trước cánh cổng có kiến trúc cao to quan cách, một bên cánh cổng đã đổ nghiêng ngã ra đất còn một bên cổng vẫn đang đóng chặt. Đường Phong đưa tay ra, khẽ đẩy nhẹ, “cốt két” một tiếng, nửa cánh cổng còn lại cũng mở ra.

5

Khi Đường Phong bước vào tòa kiến trúc mang tính quan cách đồ sộ này, một cảm giác kỳ lạ lập tức bao trùm lấy anh. Trong này là một cái sân, phía sau sân là một tòa nhà rất rộng lớn. Đường Phong nhìn lướt qua một cái: “mái nhà dáng đỉnh núi, mặt tiền năm gian, chiều sâu... chiều sâu ít nhất cũng có ba gian, đây hoàn toàn là kiểu kiến trúc cung đình, thật không ngờ trong sa mạc mà lại có một tòa kiến trúc cung đình chuẩn mực thế này!”

“Không biết chừng năm đó thống lĩnh quân đội Mông Cổ đóng quân ở đây lại là một vị hoàng thân quốc thích cũng nên!” - Lương Viện đoán mò.

Đường Phong đẩy mở hần cổng của tòa kiến trúc cung đình này, đi thẳng vào trong. Bên trong rộng rãi thênh thang, tiếng bước chân Đường Phong vang vọng từng hồi. Đường Phong phát hiện phía sau căn phòng rộng lớn là một bức tường. Khi tiến lại gần, Đường Phong mới hiểu ra, đây là một bức tường giả. Vòng qua bức tường giả, theo như kiểu dáng kiến trúc truyền thống của Trung Quốc. Đường Phong tưởng rằng phía sau là cửa, đẩy cửa ra chắc là một cái sân khác. Thế nhưng mọi thứ đều nằm ngoài dự đoán của Đường Phong, phía sau bức tường giả chỉ có độc một cánh cửa nhỏ, không thể so sánh được với cánh cổng hoàng cung vĩ đại trong tưởng tượng của Đường Phong; và điều khiến Đường Phong càng cảm thấy bất ngờ hơn là khi anh đẩy cánh cửa nhỏ này ra, phía sau hóa ra vẫn là một căn phòng, mà không phải là một khoảng sân khác.

Ba người đi vào trong phòng, Đường Phong thấy căn phòng này hình vuông, diện tích chừng bảy tám chục mét vuông. Trong phòng trống trơn không có bất cứ thứ gì, hai phía đông tây là hai bức tường phủ đầy bụi bặm. Ngoài cánh cửa nhỏ phía nam ra, phía bắc vẫn còn một cánh cửa nhỏ, lẽ nào đây là một đại điện hình chữ u? Đường Phong suy nghĩ rồi bời và bước tới trước cánh cửa nhỏ phía bắc. Vừa đẩy một cái, cánh cửa nhỏ mở ra, Đường Phong lại bước vào một căn phòng khác, căn phòng này gần như giống hệt căn phòng ban nãy, cũng là hình vuông, rộng bảy tám chục mét vuông, và điều này đã phủ định cho suy đoán đại điện hình chữ u của Đường Phong trước đó.

Đường Phong càng cảm thấy nghi ngờ, tại sao phía sau đại điện lại có hai căn phòng giống nhau liền kề, hơn nữa trong phòng đều trống trơn? Và cũng giống hệt như vậy, phía đông và phía tây của căn phòng không có cửa, còn phía bắc có một cánh cửa nhỏ. Đường Phong lại đẩy cánh cửa nhỏ ra, bước vào một căn phòng mới. Căn phòng này nhỏ hơn rất nhiều so với hai căn phòng trước, xem ra chỉ rộng ba bốn chục mét vuông, hình dạng cũng có chút thay đổi, căn phòng rày hình chữ nhật, và điểm khác biệt lớn nhất là ở trên tường, phía bắc và phía tây căn phòng này đều không có cửa, nhưng ngoài cánh cửa phía nam lúc Đường Phong đi vào thì một cánh cửa khác xuất hiện trên bức tường phía đông. Đường Phong có chút do dự, nhưng vẫn đẩy cánh cửa đó ra, và hiện lên trước mặt anh là một căn phòng hình chữ nhật giống hệt như căn phòng ban nãy, phía đông cũng có một cánh cửa. Đường Phong hơi bức tức, anh mở ngay cánh cửa phía đông ra. thì lại là một căn phòng y hệt, và liên tiếp mấy căn phòng như vậy, đều giống hệt nhau! Hàn Giang có cảm giác không ổn, đang định kéo Đường Phong lại thì lúc đó đã muộn, cả ba người đều không nhớ họ đã đi qua tổng cộng bao nhiêu căn phòng như vậy.

“Tôi thấy rất không ổn, mau quay về thôi, nếu không chúng ta sẽ lại bị kẹt trong mê cung này đấy!” - Hàn Giang thúc giục.

Đường Phong bó tay, đành phải rút lui theo Hàn Giang. Nhưng điều khiến họ hoảng sợ đã xảy ra, họ thật

sự đã lạc đường. Hàn Giang đi loanh quanh trong các căn phòng trong hoàng cung hơn nửa tiếng đồng hồ nhưng cũng không thể tìm thấy căn phòng lúc tới. Mọi thứ xung quanh dường như đều giống hệt nhau, họ đã rơi vào một mê trận không có điểm kết.

6

Đường Phong không biết họ đã đi qua bao nhiêu căn phòng giống nhau như vậy, rồi trong một căn phòng trong số đó, rốt cuộc ba người cũng dừng lại. Đường Phong lập tức hồi tưởng lại họ đã tiến vào mê cung như thế nào. Tất cả những căn phòng, ngoài diện tích to nhỏ khác nhau, thì kiểu dáng giống hệt, và trong phòng đều không có bất cứ vật gì. “Những căn phòng này dùng để làm gì vậy?” - Cuối cùng Đường Phong không thể chịu nổi đã hét toáng lên.

“Dùng để mê dụ người khác!” - Lương Viện kêu lên.

“Ngoài việc để mê dụ người khác, chắc chắn vẫn còn công dụng thực tế của nó, nếu không thì cổ nhân sẽ không xây dựng bao nhiêu là căn phòng giống nhau như vậy! Giống như những con ngõ nhỏ giao nhau rồi rầm ở phía nam thị trấn, ngoài mục đích để mê hoặc kẻ thù ra còn là để ở nữa!” - Đường Phong nói.

“Vậy ở đây cũng để ở!” - Hàn Giang bỗng nói.

“Ồ? Ai ở đây vậy?” - Đường Phong tò mò nhìn Hàn Giang.

“Câu ngu thế, phía nam thị trấn đều có dân thường ở, vậy thì những quân lính trong tòa lô cốt quân sự này sẽ ở đâu?”

“Ý anh là thực ra ở đây là một doanh trại quân đội rộng lớn?” - Đường Phong hiểu ý Hàn Giang.

“Không phải cậu đoán rằng trong thành có vài nghìn binh lính sao? Nếu quả thực như vậy thì quân số quân đội trong thành vượt xa so với thường dân, chắc là họ phải có một nơi rộng lớn hơn để ở!” - Đầu óc Hàn Giang vẫn giữ được tỉnh táo.

Đường Phong gật gù: “Đúng, bởi vậy phía bắc thị trấn rộng lớn hơn nhiều phía nam thị trấn, ngoài quan sở, kho lương thực, kho vũ khí ra còn có cả doanh trại rộng lớn.”

“Hơn nữa chúng ta có thể nhìn thấy họ đã xây luôn doanh trại phía sau quan sở, phòng nọ liền sát phòng kia, gắn kết như vậy. Tôi nghĩ ban đầu lúc xây dựng tòa lô cốt này, chắc không như vậy đâu!” - Hàn Giang nói.

“Tôi cũng để ý thấy rồi.”

“Điều này cho thấy rất nhiều doanh trại sau này mới xây thêm, nên mới thành như bây giờ!” - Hàn Giang suy đoán.

“Xem ra sau mấy chục năm bị diệt vong, uy hiếp của người Tây Hạ ở Hạng Hải Mật Thành đối với người Mông Cổ chỉ tăng mà không giảm, đến nỗi quân đội Mông Cổ đóng quân ở đây đã không ngừng gia tăng quân số.”

Đường Phong kinh ngạc trước sự suy đoán và kết luận của Hàn Giang: “Nhưng... nhưng điều này không phù hợp với lẽ thường, sau khi Tây Hạ diệt vong, kể cả người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành không bị tiêu diệt đi chẳng nữa, thậm chí vẫn tiếp tục đấu tranh với người Mông cổ, nhưng họ đã bị người Mông cổ phong tỏa thì thực lực đáng lẽ ra phải càng ngày càng yếu mới đúng. Nếu như người Mông cổ không ngừng tăng số quân tới Thiên Hộ Trấn, thì lẽ nào điều này cho thấy người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành càng ngày càng mạnh?”

“Bởi vậy mới có trận thảm sát Thiên Hộ Trấn sau này!” - Hàn Giang chậm rãi nói.

“Được rồi, hai anh tạm thời dừng nghiên cứu nữa, chúng ta hãy mau xem giờ phải ra ngoài bằng cách nào đây?” - Lương Viện nói.

Đúng vậy! Hiện giờ nhiệm vụ hàng đầu là phải tìm thấy lối ra, Đường Phong nghĩ tới đây liền lấy lại tinh thần: “Nếu đây là doanh trại quân đội thì chắc chắn phải có đường ra, thậm chí không chỉ có một đường.”

Hàn Giang gật đầu. Vậy là, ba người tiếp tục tìm kiếm đường ra trong từng căn phòng một, nhưng họ càng đi càng lạc, rồi đã nửa tiếng nữa qua đi nhưng họ vẫn chưa tìm thấy lối ra.

7

Ba người đã đi lung tung trong doanh trại không khác gì mê cung hơn một tiếng đồng hồ. Lương Viện thực sự không thể đi được nữa, cô ngồi bệt ra đất. Đường Phong cũng sức cùng lực kiệt, ngồi bệt xuống, thở hổn hển. Hàn Giang nhìn xung quanh căn phòng, anh đột nhiên kêu lên: “Tôi dám khẳng định chúng ta đã từng đi qua căn phòng này.”

“Làm sao biết được?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang chỉ lên một vết tích trên tường, đó là một vết giống như bị vật sắc nhọn gì đó cào xước: “Đây là vết tôi dùng dao găm đánh dấu!”

“Toi rồi, chúng ta thực sự lạc đường rồi, không ra ngoài được rồi.- Lương Viện nói xong khóc toáng lên.

“Giờ thì tôi đã hiểu tại sao trong thư Misha lại nói rằng đây là một thị trấn đáng sợ, hơn nữa đến ngày thứ ba ông mới ra được khỏi thị trấn này!” - Đường Phong bắt đầu hồi tưởng lại những gì Misha viết trong thư.

“Tôi cũng hiểu ra rồi, chắc chắn Misha cũng giống chúng ta, bị kẹt trong này, lại còn bị kẹt lại những một ngày hai đêm.” - Hàn Giang nhấn mạnh.

“Nhưng... nhưng rốt cuộc Misha vẫn thoát được ra ngoài.- Đường Phong chống tay đứng dậy, “Bởi vậy tôi tin rằng chúng ta cũng có thể ra được bên ngoài.”

“Lẽ nào chúng ta lại giống ban nãy, đi lung tung loạn cả lên?”

Hàn Giang vừa dứt lời, đột nhiên một âm thanh nặng trĩu từ nơi không xa lắm vọng lại. “Ai?!” - Đường Phong lớn tiếng hỏi.

Hàn Giang và Lương Viện cũng đều nghe thấy, hai người đứng sát vào nhau, ba người nhìn nhau, rồi nhìn chằm chằm về phía âm thanh vọng ra. “Giống tiếng đóng cửa nặng nề!” - Đường Phong đoán. Lúc này, trong mê cung không một bóng người, từng sợi lông, tóc trên người anh đều dựng ngược cả lên, từng lỗ chân lông cũng đều giãn nở.

Hàn Giang tay cầm dao găm, chỉ về phía cánh cửa lúc ban nãy họ tới. Ba người càng rón rén thận trọng bước tới mở cánh cửa này ra, quay trở lại căn phòng vừa đi qua ban nãy. Hàn Giang cố gắng hồi tưởng lại âm thanh ban nãy, sau đó lại chỉ vào cánh cửa nhỏ ngách phía đông trong căn phòng, rồi đẩy cánh cửa ra, lại là một căn phòng giống hệt, liền kề đó vẫn lại là một căn phòng nữa.

Khi ba người tới trước cửa căn phòng thứ tư, Hàn Giang lấy tay ra hiệu cho Đường Phong. Đường Phong hiểu ý: đằng sau cánh cửa này chắc chắn có vấn đề. Đường Phong đập mạnh cánh cửa gỗ, Hàn Giang nắm chặt con dao găm, lao như chớp vào phòng. Trong phòng không có ai, hình như đều giống hệt những căn phòng họ từng đi qua trước đó, chỉ có điều căn phòng hình vuông này rộng hơn một chút, sáng hơn một chút.

Đường Phong và Hàn Giang đều lập tức nhận ra điều gì đó, căn phòng này sáng hơn tất cả những căn phòng họ từng đi qua trước đây. Cả hai người, không ai bảo ai, cùng ngẩng đầu nhìn về phía bắc căn phòng. Hóa ra trên nóc phía bắc căn phòng này có một cái lỗ, ánh sáng từ đây rọi thẳng xuống.

Ánh mắt Đường Phong từ từ di chuyển từ miệng lỗ lên bức tường phía bắc, trên tường có một dãy rãnh lõm vào hiện lên mồn một trước mặt Đường Phong, hai người đều nhìn thấy tia hy vọng mới.

Hàn Giang giẫm lên những rãnh lõm, leo tới miệng lỗ hở. Anh quan sát một lúc rồi nói: “Xem ra cái lỗ này có từ lúc mới xây thành rồi.”

Ba người bò lên mái căn phòng; khi đứng trên đó nhìn ra xa, họ đều đã hiểu ra ý nghĩa của miệng lỗ này. Bởi vì đứng trên đó, họ không chỉ nhìn rõ tình hình của doanh trại phía sau quan sở, mà còn nhìn rõ toàn bộ tình hình của Thiên Hộ Trấn! Trên bậc thềm dưới chân núi cách đó không xa, có một tòa tháp Lạt Ma đang đứng sừng sững. Tuy tháp đã rất cũ nát, nhưng dưới ánh nắng mặt trời, đỉnh tháp dát vàng vẫn phát ra ánh sáng lấp lánh bắt mắt.

Chương tiếp theo sẽ được cập nhật nhanh nhất đến bạn đọc !

82. Chương 8

Chương 8

Cuốn sách của Gia Luật Sở Tài

“Mông Cổ mật sử” ghi chép rằng, trong lần cuối cùng tấn công Tây Hạ, Thành Cát Tư Hãn đã không may ngã ngựa. Sự thật có thể không phải là do bất cẩn, mà là bị người Tây Hạ tập kích. Nhưng lúc đó, Tây Hạ chẳng khác gì ngọn nến trước gió, vậy binh mã có thể tập kích thành công Thành Cát Tư Hãn từ đâu tới?

1

Đường Phong giơ bàn tay che trước trán, phóng tầm mắt ra xa, sa mạc Gobi yên ắng lạ thường, vốn không thể liên hệ trận cuồng phong lúc sáng sớm với sự yên tĩnh lúc này lại với nhau. Tòa kinh quan phía đông Thiên Hộ Trấn vẫn đứng sừng sững trên sa mạc bên ngoài thị trấn, cổng thành hướng phía nam chỉ thấy loáng thoáng, tường thành cao to kiên cố phía tây đã che chắn thế giới bên ngoài, còn phía bắc, tòa tháp Lạt Ma cũ nát đã thu hút sự chú ý của Đường Phong.

Đường Phong thở dài, nói: “Xem ra chúng ta may mắn hơn Misha đấy, không bị lạc trong mê cung một ngày hai đêm.”

“Đừng có mừng vội, biết đâu trong tử thành này còn có thứ đáng sợ hơn!” - Hàn Giang cảnh cáo Đường Phong.

“Thế bây giờ chúng ta phải đi đâu?” - Lương Viện hỏi.

Hàn Giang nhìn Đường Phong, cười nói: “Cô nhìn mắt của Đường Phong là sẽ biết?”

“Tới tòa tháp Lạt Ma đó?” - Lương Viện cũng đưa ánh mắt về phía tòa tháp Lạt Ma cũ nát.

“Đúng là anh muốn vậy! Chúng ta đi bao nhiêu lâu trong thị trấn như vậy rồi, nhưng chẳng phát hiện được thứ gì có văn tự ghi chép, thậm chí trong chỗ quan sở này cũng chẳng phát hiện thấy thứ gì giống như văn thư. Chỉ có chữ nghĩa mới có thể nói rõ nhất vấn đề...”

“Bởi vậy cậu muốn tới tháp Lạt Ma để tìm văn tự ghi chép?” - Hàn Giang ngắt lời Đường Phong.

“Đúng vậy, tôi đoán rằng, lúc vỡ thành, quan viên trong thị trấn chắc chắn đã thiêu hủy tất cả hồ sơ văn thư, bởi vậy chúng ta mới không tìm thấy thứ nào có chữ.

Tháp Lạt Ma trước đây chắc là một tòa miếu tự, tôi nghĩ không biết chừng ở đó lại để lại thứ ghi chép gì đó, hơn nữa ở đó chắc là sẽ có đường đi, giúp chúng ta rời khỏi đây.” - Đường Phong nói.

“Thôi đi, bây giờ cậu đừng nhắc tới đường đi với tôi nữa. Mỗi con đường ở đây tôi đều cảm giác như một cái bẫy. Thà đi trên nóc nhà còn hơn, để nhìn cho rõ.” - Hàn Giang kêu lên.

“Chúng ta tới đó bằng cách nào?” - Lương Viện chỉ tòa tháp Lạt Ma cách đây không xa lắm hỏi.

“Ban này không phải Hàn Giang đã nói rồi đấy thôi, đi trên nóc nhà là tiện nhất, lại không bị đi sai đường!” - Đường Phong cười đau khổ.

May mà những căn nhà trong Thiên Hộ Trấn đều là nhà mái bằng. Đường Phong đi trên đó giống như đi trên đường bằng phẳng, nhưng anh vẫn hết sức cẩn trọng vì lo sợ mỗi một mái nhà dưới chân chính là một cái bẫy.

Ba người cẩn thận rón rén tới gần tháp Lạt Ma phía bắc thị trấn. Trước khi tới nơi, Đường Phong mới phát hiện ra phía bắc của tháp Lạt Ma áp sát phía bắc bức tường thành. Bên ngoài tường thành là những rặng núi trải dài miên man, còn ba mặt khác của tháp Lạt Ma là những khoảnh bằng phẳng rộng rãi. Đường

Phong đứng trên mép mái nhà phía nam, nhìn xuống dưới, cao khoảng ba bốn mét, với độ cao này Hàn Giang nhảy xuống không vấn đề gì, mình cũng không sao, nhưng vẫn còn Lương Viện, đúng là một cửa nợ!

Đường Phong nghĩ tới đây liền quay đầu lại nhìn vào Lương Viện, mặt cô đang nhăn nhó. Hàn Giang vỗ vào vai Đường Phong, chỉ về phía nóc nhà áp sát tường thành phía bắc, hình như khoảng cách ở đó thấp hơn.

Quả nhiên khoảng cách với mặt đất ở đây thấp hơn nhiều, nhưng cũng phải trên dưới hai mét. Hàn Giang nhảy xuống trước tiên, Đường Phong cũng nhảy xuống theo, còn Lương Viện cứ chần chừ mãi cũng không dám nhảy. Đường Phong đành phải dang tay ra đón lấy Lương Viện, lúc này Lương Viện mới dám nhảy xuống.

“Em đúng là nhiều sự thật đấy! Có thể này mà cũng không dám nhảy xuống!” - Đường Phong không thể không cầu nhàu Lương Viện vài câu.

Lương Viện cũng không vừa: “Ban nãy chân em vừa chạm đất là em đã ân hận vì để anh ôm rồi, phía dưới toàn là gỗ mục, em thừa sức nhảy được xuống.”

“Gỗ mục?” - Đường Phong nhìn kỹ xuống dưới chân, phía dưới toàn là những tạp chất màu đen mềm nhũn. Nhìn tiếp về phía tháp Lạt Ma, xung quanh tháp đều là than gỗ đen sì. Đường Phong đã có chút hiểu ra:

“Nếu như tôi đoán không nhầm thì khoảng trống này năm đó chính là đền miếu của thị trấn, ngày bị thảm sát, ở đây đã bị phóng hỏa, thiêu cháy hết đền miếu bằng gỗ, chỉ còn lại tòa tháp này!”

Hàn Giang gật gù: “Đúng vậy, ban nãy tôi vẫn còn thấy ngạc nhiên, tại sao kiến trúc trong thị trấn bảo tồn tốt vậy. Theo lý mà nói thì lúc thị trấn bị thảm sát, phần lớn kiến trúc ở đây đều bị hỏa trận tiêu hủy.”

“Tôi nghĩ khả năng lớn là người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành đã phái người xâm nhập vào Thiên Hộ Trấn, sau đó trong ngoài phối hợp, tập kích thành công.

Bởi vậy ngày vỡ thành, ở đây mới không bị phá hoại quá nghiêm trọng, chỉ... chỉ có điều tất cả mọi người đều chết!” - Đường Phong suy đoán.

“Đền miếu bị thiêu cháy rồi, vậy anh cũng đừng mong tìm thấy tài liệu văn tự gì ở đây.” - Lương Viện nói không chút hòa khí.

Đường Phong cười cười với Lương Viện: “Chưa chắc như vậy!”

Nói xong, Đường Phong bước nhanh tới tháp Lạt Ma, đây là một tòa tháp cũnà không cao lớn lắm, nhưng đỉnh tháp vẫn được mạ vàng. Một góc của tháp Lạt Ma đã bị sụp đổ, lộ ra rất nhiều gạch đá, Lương Viện không hiểu ý Đường Phong ban nãy nói là gì liền truy hỏi: “Trên cái tháp này có chữ gì không?”

“Cổ nhân thường khắc một số chữ lên thân tháp, ví dụ như tại sao lại xây tháp, quá trình xây tháp, vân vân!”

- Thế nhưng Đường Phong lại rất thất vọng vì anh đã đi quanh tháp Lạt Ma một vòng nhưng vẫn không phát hiện thấy bất cứ chữ nào trên thân tháp.

2

Đường Phong thất vọng nhìn chằm chằm vào tòa tháp Lạt Ma trước mặt. Lương Viện cười: “Sao rồi, mở mắt ra rồi chứ, không tìm thấy một chữ nào phải không. Theo em biết thì thời kỳ đầu của người Mông cổ, chữ Bát Tư Ba vẫn chưa ra đời, văn hóa chưa phát triển, bởi vậy mà tư liệu văn hiến của đế quốc Mông cổ thời kỳ đầu rất khan hiếm. Hiện giờ chúng ta biết về lịch sử thời kỳ đầu của đế quốc Mông cổ, phần lớn là căn cứ vào những ghi chép của các dân tộc khác cùng thời kỳ. Thấy chưa, em nói không sai chứ?”

“Ừm. không ngờ thời gian gần đây em lại đọc không ít sách đấy!” - Đường Phong cười đau khổ.

“Lại chẳng, anh tưởng em nhàn rồi ngồi không chắc, gần đây em đã đọc rất nhiều sách đấy. Vừa rồi anh đã đoán được toàn bộ Thiên I ,ộ Trấn được xây dựng vào thời kỳ đầu của đế quốc Mông cổ, vậy thì em nghĩ rằng tòa tháp này cũng được xây dựng vào thời kỳ đó, nhưng thời kỳ đó rất khó lưu lại tư liệu gì.” - Lương Viện bắt đầu hứng thú, nói hăng say, Đường Phong cũng không thể không đồng tình với quan điểm của Lương Viện.

Hàn Giang cười, vỗ vai Đường Phone: “Tiểu tử cậu về sau đừng có coi thường tiểu thư Lương Viện của chúng ta nữa nhé!” - Nói xong, Hàn Giang leo lên sóc phía đông nam đổ nát của tháp Lạt Ma.

“Tôi nào dám coi thường cô ấy, tôi vốn dĩ đã nâng cô ấy lên tầm à!”

“Em vẫn chưa nói hết đầu đuôi, bởi vậy, anh vừa nói là lúc vỡ thành, quan sứ trong thành đã đốt cháy hết tất cả văn thư, suy đoán này cũng không thể khẳng định!” - Lương Viện thao thao bất tuyệt.

“Vậy ý em là sao?” - Đường Phong cố làm ra vẻ nghiêm túc hỏi.

“Khi đó vốn dĩ chẳng có sổ sách gì cả, bởi vậy hiện giờ chúng ta cũng không trông thấy những thứ đó.” - Lương Viện nói.

“Vậy thì giải thích thế nào về cái bia đá có những chữ Bát Tư Ba trên sa mạc Gobi đây?” - Đường Phong hỏi lại.

“Chữ Bát Tư Ba là do khi Hốt Tất Liệt xưng đế, sau khi kiến lập triều Nguyên đã mời quốc sư Bát Tư Ba sáng lập ra loại chữ này, bởi vậy em đoán rằng tấm bia đá trên sa mạc Gobi được triều đình nhà Nguyên phái người tới lập nên sau khi Thiên Hộ Trần bị thảm sát.”

Lương Viện phân tích rất có lý, khiến Đường Phong không thể không tin, nhưng Đường Phong không muốn bị bại dưới tay cô gái này, anh đang định mở miệng phản kích thì giọng Hàn Giang bỗng vang lên: “Hai người đừng tranh cãi nữa, hình như ở đây có thứ gì đó!”

Câu nói đó đã thức tỉnh Đường Phong và Lương Viện, lúc này hai người mới phát hiện ra Hàn Giang gần như đã chui nửa người vào trong lòng tháp Lạt Ma đổ nát. Đường Phong vội vàng hỏi: “Anh phát hiện thấy gì vậy?”

“Mẹ kiếp, cậu lôi tôi lên cái đã nào!” - Đầu Hàn Giang đã lọt thỏm trong tháp Lạt Ma, kêu lên ơ ơ.

Đường Phong và Lương Viện cùng dốc sức, hai phút sau, rốt cuộc họ cũng kéo được Hàn Giang mặt mũi đầy bụi bặm ra ngoài. Hàn Giang không ngừng lắc đầu, nhổ cát bụi trong miệng ra, “Phì! Phì!... Ở đây... Phì!”

“Mau nói đi, rốt cuộc anh đã phát hiện ra gì vậy?”

- Đường Phong thúc giục.

“Cho tôi nệm nước!” - Hàn Giang kêu lên.

Lương Viện vội vàng đưa cho anh một chai nước suối, Hàn Giang súc miệng, rồi mới thở hổn hển và nói:

“Tình hình có vẻ không ổn rồi!”

“Làm sao?”

“Ban nãy tôi chỉ muốn nhìn thử bên trong, nhưng không ngờ bên trong có cái hang, lại còn rất sâu, bởi vậy tôi càng lún vào sâu trong đó.” - Hàn Giang vừa phủi bụi trên đầu, trên người vừa nói.

“Thế thì nói lên điều gì?” - Đường Phong không hiểu.

“Tôi đã quan sát cái hang đó rồi, rõ ràng là do ai đó đào, hơn nữa nó còn được đào mấy năm gần đây thôi!” - Hàn Giang nhấn mạnh.

“Ồ! Mấy năm gần đây?” - Đường Phong, và Lương Viện vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng vậy, mọi người nhìn lên tháp Lạt Ma mà xem, còn cá chỗ bị sụp đổ đều đầy cát vàng, nhưng trong hang lại không có, từ vách hang bị đào cho thấy, phần lớn là do công cụ hiện đại đào. Bởi vậy, tôi đoán rằng cái hang trong tháp Lạt Ma được đào mấy năm gần đây, thậm chí là gần đây.” - Hàn Giang dựa vào bao nắm kinh nghiệm đoán định.

“Lẽ nào là do những người bạn cũ của chúng ta?” - Đường Phong ngẫm nghĩ, miệng lẩm bẩm.

“Không loại trừ khả năng này!”

“Dĩ nhiên cũng có khả năng là do bọn đào trộm mộ làm. Mấy năm gần đây tập đoàn đào trộm mộ đã nhắm vào mục tiêu là những phật tháp ở khu vực hẻo lánh, bởi vì trong Phật tháp cổ đại phần lớn cất giấu kinh thư và những văn vật quý giá như pháp khí, xá lợi. Phật tháp Tây Hạ trona núi Hạ Lan cũng từng bị tập đoàn đào trộm mộ dùng thuốc nổ phá hủy.” - Tuy trong lòng Đường Phong biết rõ chuyến đi này không tránh khỏi việc quyết đấu sinh tử với những người bạn cũ của họ, nhưng cũng không muốn gặp gỡ họ sớm như vậy.

“Dĩ nhiên ngoài phát hiện không tốt ban nãy ra, tôi vẫn còn một phát hiện tốt!” - Hàn Giang đột nhiên cười bí hiểm.

“Ồ! Phát hiện tốt, là gì vậy?” - Đường Phong sốt sắng nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang dừng đỉnh tới trước cái hang chỗ tháp Lạt Ma bị đổ nát, thò tay phải vào. mò mẫm một hồi trong đó. rồi đột nhiên, giống như làm ảo thuật vậy, anh bất ngờ lôi ra một cuốn sách ngả màu vàng ố.

3

Đường Phong giật mình nhìn cuốn sách trong tay Hàn Giang, ngỡ ngơ một hồi, và cuối cùng vẫn là Lương Viện sốt sắn cầm lấy cuốn sách, cô phỉ phỉ lớp bụi bám trên sách và mở sách ra. Trên đó hóa ra toàn là chữ Hán, Đường Phong đọc từng câu một:

Thiên Hộ Trấn giám sát kiến tạo ký

Oa Khoát Đài Hãn năm thứ ba, trung thư lệnh Gia Luật Sở Tài phụng mệnh Đại Hãn, don đốc kiến tạo Thiên Hộ Trấn, để đề phòng tội ác của Tây Hạ. Ta từ nhỏ đã biết săn bắn, thạo kinh thư, văn học, binh pháp, thiên văn, địa lý, pháp luật, thuật số, y thuật, thậm chí cả kỹ thuật xây dựng, không gì là không biết. Ban đầu làm quan triều Kim, lòng ta không được toại nguyện. Mãi năm Thành Cát Tư Hãn thứ mười, ta gặp Tiên Kha Hãn tại Yên Kinh mà như tương ngộ cố nhân, chí hận gặp nhau quá muộn. Khả Hãn coi ta như thượng khách, khi ấy ta cũng dần cảm động mà phò tá cho người.

Thành Cát Tư Hãn năm thứ hai mươi mốt, ta theo Tiên Khả Hãn công phá Tây Hạ. Tiên Khả Hãn ngã ngựa rơi xuống khe núi. Toàn quân vô cùng kinh sợ, lại bị Tây Hạ kéo đến tập kích. Ta và Tiên Khả Hãn bị thất lạc nhau, ta một mình xuyên hang núi, vượt đại mạc Gobi, vô cùng mệt mỏi. Đúng lúc sức cùng lực kiệt, bỗng một ngày, nhìn thay ốc đảo trong Hạng Hải, dong ngựa tiến vào, giống như tới một thế giới khác; khiến ta vô cùng kinh ngạc. Bỗng nhiên trông thấy một đại thành mái điện san sát nhau, âm thanh của nhà Phật vang vọng, cảnh quan diễm lệ khác hẳn chốn nhân gian.

Gặp người Đẳng Hạng trong thị trấn, ta giả xưng là người Khiết Đan. bị quân Mông Cổ truy đuổi, vô tình lạc bước tới thành này. Họ đối đãi với ta khá tốt, cho

phép ta đi lại trong thành. Ta thăm thú thành suốt ba ngày, thấy sản vật nơi đây phong phú, dân chúng sung túc. Ngoài ra, quân sỹ của vùng đất này dũng cảm thiện chiến, không kém gì quân Mông cổ, thủ thành cũng rất kiên cố, ngõ ngách uốn lượn quanh co tựa mê cung, ta đã mấy lần bị lạc, bởi vậy ta lo rằng Khả Hãn muốn giành lấy mảnh đất này e không dễ dàng.

Ba ngày sau, ta bị bịt mắt đưa ra khỏi thành, đẩy vào sa mạc. Trở về cung, ta kể chuyện ở Hạng Hải cho Tiên Khả Hãn nghe, ngài cười cho rằng ta kể chuyện hoang đường. Vậy là ta thân chinh cưỡi ngựa đi tìm kiếm, nhưng hàng chục dặm đường vẫn bắt vớ âm tín, sau đó chỉ trông thấy vô số xác người. Ta cho rằng mình thông thạo địa lý, nhưng lại không biết đại thành đó ở đâu, phải tìm kiếm ở đâu bây giờ? Ta thực sự hoài nghi.

Sau này, Tiên Khả Hãn trực tiếp chiếm lĩnh Tây Hạ, người Đẳng Hạng ở đại thành dốc hết binh lực xuất quân, tập kích đường rút lui của quân ta. Tiên ả Hãn bắt đầu tin lời ta, ra lệnh ột nghìn hộ đóng quân tại các yếu đạo. xây thành chống quân Tây Hạ. nhưng quân Tây Hạ dũng mãnh thiện chiến, hết lần này tới lần khác uy hiếp đường rút lui của đại quân ta. Nay Khả Hãn lên ngôi, lệnh cho ta cùng binh sỹ xây dựng thành quách kiên cố tại vùng đất này. Vậy là, ta đã dựa theo đại thành Hạng Hải để xây dựng thành này, tuy hao tổn tiền bạc và lương thực, nhưng cũng bằng một, hai phần đại thành Hạng Hải, trở thành việc đặc biệt chấn động.

Oa Khoát Đài Hãn năm thứ ba, trung thư lệnh Dã Luật Sở Tài đích thân chấp bút.

Đường Phong đọc xong nội dung trên cuốn sách, ngạc nhiên tới nổi há hốc miệng: “Thật không ngờ tòa thành này lại do Gia Luật Sở Tài thiết kế xây dựng.”

“Gia Luật Sở Tài là ai? Hình như em đã nghe thấy ở đâu đó!” - Lương Viện chớp chớp đôi mắt trong veo nhìn Đường Phong.

“Không phải thời gian gần đây em đọc rất nhiều sách sao? Thế mà, đến Gia Luật Sở Tài cũng không biết là ai ư?” - Đường Phong cười, nói.

“Em chỉ biết hoàng đế của triều Liêu đều họ Gia Luật, em không biết thì sao? Anh hỏi thử đội trưởng Hàn xem anh ấy có biết không?” - Lương Viện quay ra hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang mặt tỉnh bơ: “Tôi cũng đâu có nghiên cứu lịch sử, làm sao mà tôi biết được? Hai người đâu vô mồm thì đừng có lôi tôi vào.”

“Gia Luật Sở Tài là một quan đại thần thời đế chế Mông Cổ, phò tá Thành Cát Tư Hãn và Oa Khoát Đài Hãn. Ông là người Khiết Đan, hậu duệ của hoàng thất triều Liêu...”

“Sao nào. em không nhớ nhầm chứ?” - Lương Viện nói chen vào.

“Đừng ngắt lời anh, Gia Luật Sở Tài đúng như những gì ông hồi tưởng lại trong đoạn đầu tiên của cuốn

sách này, từ nhỏ đã biết săn bắn, kinh thư, văn học, binh pháp, thiên văn, địa lý, pháp luật, thuật số, y thuật, thậm chí là cả kỹ thuật xây dựng, không có gì là không biết, có thể gọi là thiên tài thiếu niên. Nhưng do ông sống trong thời loạn lạc, nên lúc đầu làm quan trong triều Kim nhưng không được như mong đợi. chỉ làm một vài chức quan nhỏ. Năm Thành Cát Hãn thứ mười, tức năm 1215, đại quân Mông cổ công phá Yên Kinh, chính là Bắc Kinh ngày nay. Lần đầu gặp gỡ Thành Cát Tư Hãn. Gia Luật Sở Tài đã coi ông ta như kẻ thù, nhưng sau một thời gian ở cùng nhau, mối hận thù đã nhạt dần, Gia Luật Sở Tài dần dần trở thành một mưu sỹ và văn thần quan trọng dưới trướng của Thành Cát Tư Hãn!” - Đường Phong giới thiệu một lượt về lai lịch của Gia Luật Sở Tài.

Hàn Giang có chút sốt ruột ngắt lời anh: “Những thứ này thì liên quan gì tới chúng ta?”

“Có chứ! Lúc tôi trông thấy cuốn sách nho này đã vô cùng giật mình, đây không phải là một cuốn kinh Phật, mà nó ghi chép lại toàn bộ một giai đoạn lịch sử. nhưng không hiểu tại sao lại được cất trong tòa tháp Lạt Ma này? Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là cuốn sách này hóa ra lại do đích thân Gia Luật Sở Tài chấp bút, nên chỉ mỗi cuốn sách này thôi đã là một văn vật quan trọng rồi. Dĩ nhiên, điều khiến tôi ngạc nhiên nhất chính là nội dung được ghi chép trong đó. Đề mục của đoạn văn là: Thiên Hộ Trấn giám sát kiến tạo ký ’ đã chỉ rõ Thiên Hộ

Trấn là do Gia Luật Sở Tài đôn đốc thiết kế, thảo nào mà thị trấn này lại thần kỳ và kiên cố đến vậy!” - Đường Phong vừa nói vừa ngược lên nhìn một vòng tòa thành cổ hơn bảy trăm năm lịch sử này.

4

“Oa Khoát Đài Hãn năm thứ ba, chính là thời mà Thiên Hộ Trấn được xây dựng rồi? Đó là năm nào vậy? ’

- Lương Viện hỏi.

“Ngay đoạn đầu bài văn đã nói rõ rồi: ‘Oa Khoát Đài Hãn năm thứ ba, trung thư lệnh Gia Luật Sở Tài phụng mệnh lệnh Đại Hãn, đôn đốc kiến tạo Thiên Hộ Trấn, để đề phòng tội ác của Tây Hạ Thời gian là năm thứ ba thời Oa Khoát Đài Hãn, đây...” - Đường Phong ngâm nghĩ, “Đây chắc là năm 1231, chức sắc của Gia Luật Sở Tài lúc đó là trung thư lệnh, ông đã phụng lệnh Đại Hãn, cũng chính là mệnh lệnh của Oa Khoát Đài Hãn, xây dựng Thiên Hộ Trấn. Quan trọng nhất là câu cuối cùng, ‘để đề phòng tội ác của Tây Hạ Câu nói này đã chứng minh cho phán đoán của chúng ta trước đây. Mục đích mà người Mông cổ xây dựng Thiên Hộ Trấn và Lang Oa cùng những vòng vây mai phục khác, đều là để đề phòng người Tây Hạ. Chính xác mà nói, là để đề phòng những người Tây Hạ sau khi mất nước vẫn kiên trì chống chọi với người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành.”

Hàn Giang và Lương Viện thi nhau gật gù, Đường Phong lại tiếp tục nói: “Những đoạn ghi chép phía sau chính là một câu truyện lịch sử có chút ly kỳ rồi đấy. Nhưng tôi tin rằng những điều đó là sự thật, bởi vì câu truyện này đã đề cập tới rất nhiều sự thật lịch sử, đều đã được ghi chép lại trong vô số sử sách. Ví dụ như: ” Thành Cát Tư Hãn năm thứ hai mươi mốt. ta theo Tiên Kha Hãn công phá Tây Hạ, Tiên Kha Hãn ngã ngựa rơi xuống khe núi. Toàn quân vô cùng kinh sợ, lại bị Tây Hạ kéo đến tập kích. Ta và Tiên Kha Hãn bị thất lạc nhau. Điều này phù hợp với rất nhiều ghi chép trong lịch sử. Lần chinh phạt Tây Hạ này chính là trận chiến Mông cổ diệt vong Tây Hạ, theo như ghi chép trong sử sách: trong lúc Thành Cát Tư Hãn vượt qua một hang núi từ Mông Cổ tới Tây Hạ, đã không may bị ngã ngựa và bị thương. Chính lần bị thương này, cộng thêm tuổi tác cao, nên sau đó tuy đã diệt vong được Tây Hạ, nhưng rốt cuộc Thành Cát Tư Hãn đã chết tại Tây Hạ. Đọc tiếp những ghi chép của Gia Luật Sở Tài thì lúc Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa, chắc là ông đã có mặt tại đó, toàn quân kinh sợ. ngay sau đó họ đã bị người Đảng Hạng tấn công, dẫn tới việc ông và đội quân bị thất lạc nhau. Đoạn ghi chép này khiến tôi liên tưởng tới rất nhiều việc..

“Có phải cậu nghĩ tới việc Thành Cát Tư Hãn bị ngã ngựa có liên quan tới việc người Đảng Hạng bị tập kích phải không?” - Hàn Giang nói chen vào.

Đường Phong gật gù: “Không sai, những ghi chép trong sử sách hiện giờ phần lớn đều bắt nguồn từ cuốn ‘Mông Cổ mật sử’. Cuốn sách này do người Mông cổ viết, từ xưa đã không được phạm húy, nên trong cuốn sách này chỉ ghi chép lại rằng trong lần cuối cùng chinh phạt Tây Hạ, Thành Cát Tư Hãn đã không may bị ngã ngựa. Căn cứ theo những ghi chép của Gia Luật Sở Tài, tôi có thể mạnh dạn suy đoán lần ngã ngựa này của Thành Cát Tư Hãn rất có khả năng là bị Tây Hạ mai phục. Những ghi chép của Gia Luật Sở Tài chắc sẽ gần với chân tướng sự việc hơn, tỉ mỉ hơn, bởi vì đoạn ghi chép này sau khi viết xong đã được cất giữ trong tháp, kẻ sợ bị phạm húy. Bởi vậy, chúng ta căn cứ vào tình hình đã biết, suy luận thêm một bước nữa là sẽ có thể có được kết luận gây chấn động, những người Đảng Hạng tập kích đại quân Thành Cát Tư Hãn là ai?”

Mắt Hàn Giang sáng lên: “Ý cậu là tập kích đại quân của Thành Cát Tư Hãn là người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành?”

“Không sai, trước đây tôi đọc sử sách thì trong trận chiến Thành Cát Tư Hãn diệt vong Tây Hạ, Tây Hạ đã trải qua bao năm chiến loạn nên không còn nhiều khả năng chống cự. Tôi nghĩ, trong lúc đó mà vẫn còn khả năng tập kích đại quân Thành Cát Tư Hãn, lại còn khiến ông ta ngã ngựa bị thương, thì e rằng chỉ có thể là người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành mà thôi!” - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang gật đầu: “Không sai, chỉ có thể là như vậy.”

“Đọc tiếp phía dưới, sau khi Gia Luật Sở Tài bị thất lạc đại quân: ‘Ta một mình xuyên qua hang núi, sa mạc Gobi, vô cùng mệt mỏi. Đúng lúc sức cũng lực kiệt, bỗng một ngày, nhìn thấy ốc đảo trong Hạng Hải, dòng ngựa tiến vào, giống như tới một thế giới khác, khiến ta vô cùng kinh ngạc. Bỗng nhiên trông thấy một đại thành mái điện san sát nhau, âm thanh của nhà Phật vang vọng, cảnh quan diễm lệ khác hẳn nhân gian. Đoạn văn này tuy ly kỳ nhưng lại rất quan trọng với chúng ta. Hai người nghĩ mà xem, ‘đại thành Đấng Hạng’ và ‘Đại thành Hạng Hải’ mà Gia Luật Sở Tài nói tới là cái gì?”

“Chính là Hạng Hải Mật Thành được nhắc tới trên tranh ngọc!” - Lương Viện ngạc nhiên reo lên.

“Tôi nghĩ đại thành mà Gia Luật Sở Tài nhìn thấy trong sa mạc mênh mông, chỉ có thể là Hạng Hải Mật Thành. Theo như những gì ông ghi chép lại, đã chứng minh bước nữa cho những gì mà chúng ta đã biết. Hạng Hải Mật Thành ở trong một ốc đảo. Gia Luật Sở Tài dòng ngựa tiến vào ốc đảo. cảm giác của ông là ‘khác hẳn nhân gian’, ‘kinh ngạc’. Đây là một ốc đảo như thế nào mà khiến người hiểu biết rộng như Gia Luật Sở Tài cảm thấy ‘kinh ngạc’ và ‘khác hẳn nhân gian’?”

“Ốc đảo chết chóc!” - Hàn Giang bỗng thốt lên.

“Ốc đảo chết chóc?” - Đường Phong ngạc nhiên. Cậu quên mất trước khi chết Stephen đã nói vậy sao?” - Hàn Giang nhắc nhở Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: “Dĩ nhiên là không quên rồi, nhưng Gia Luật Sở Tài không hề cảm thấy chết chóc, ốc đảo chết chóc chỉ là cách nói của Mã Xương Quốc.

Trong lúc vô cùng kinh ngạc, Gia Luật Sở Tài đã trông thấy tòa ‘Đại thành’, ‘mái điện san sát nhau, âm thanh của nhà Phật vang vọng, cảnh quan diễm lệ khác hẳn nhân gian’. Đến giờ tôi vẫn không sao hiểu được câu này, đại thành trong sa mạc sao lại có mái điện san sát nhau? Sao lại có âm thanh của nhà Phật vang vọng? Để đến nỗi người hiểu biết rộng như Gia Luật Sở Tài cũng phải thốt lên rằng ‘cảnh quan diễm lệ khác hẳn nhân gian’! Đây là một tòa thành thần kỳ tới mức nào nhỉ? Tôi không thể tưởng tượng nổi!”

“Thôi đi, tôi thấy người xưa viết văn thường thích bốc phét! Rất khuếch trương! Ví dụ trong bài ‘Marco Polo du ký’, nói rằng nào là nhà của người Trung Quốc đều được xây bằng vàng bạc. Ôi xời, đúng rồi, vị huynh đệ này cũng là người triều Nguyên. Có lẽ thời đó viết lách đều thích tăng bốc, càng nhiều càng tốt. Huynh đệ Sở Tài này chắc là để Thành Cát Tư Hãn tin lời ông ta, nên mới cố ý phóng đại từ ngữ như vậy!!’ - Hàn Giang lắc đầu, nhất định không chịu tin những gì Gia Luật Sở Tài miêu tả.

5

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, nói với Hàn Giang: “Hoàn toàn có khả năng đó, thậm chí anh cũng có thể nói rằng ông ấy đã nảy sinh ảo giác, trông thấy nhà cao cửa rộng. Nhưng đoạn dưới, ông ấy đã miêu tả

tận về cảnh tượng trong ‘đại thành’. Đoạn thứ ba, trước tiên Gia Luật Sở Tài đã khẳng định người trong thành là người Đảng Hạng. Điều này một lần nữa lại chứng minh cho suy đoán của chúng ta, sau đó ông ta đã nói dối người Đảng Hạng là mình bị đại quân Mông Cổ truy sát nên lạc đường, tháo chạy tới đây. Vậy là những người Đảng Hạng trong thành đã tin ông, đối đãi với ông rất tốt, còn cho phép ông đi lại tự do trong thành. Gia Luật Sở Tài đã ở trong thành ba ngày, như những gì ông nói thì ông đã đi khắp thị trấn, rồi còn miêu tả về sự sung túc ở đây. Nhưng ông đặc biệt nhắc tới những người Đảng Hạng ở đây dùng cảm thiện chiến, không kém gì người Mông Cổ!”

“Điều này có thể dễ thích cho việc tại sao Sau khi Tây Hạ bị diệt vong, người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành vẫn kiên trì chống cự tới mấy chục năm, bên cạnh đó còn gây thiệt hại nặng cho đại quân Mông cổ.” Lương Viện ngắt lời Đường Phong.

“Anh nghĩ, nếu chỉ có dùng cảm thiện chiến thì vẫn chưa đủ!” - Đường Phong nói.

“Vậy theo anh người Đảng Hạng dựa vào cái gì để kiên trì mấy chục năm như vậy, lại còn thăm sát Thiên Hộ Trấn?” - Lương Viện hỏi.

Đường Phong lắc đầu: “Hiện giờ anh vẫn chưa biết, có lẽ đây là một bí mật lịch sử vĩnh viễn không có lời giải. Trong đoạn cuối cùng, Gia Luật Sở Tài rất ấn tượng với sự phòng vệ và thiết kế của tòa đại thành này. Thậm chí ông còn lo lắng cho Thành Cát Tư Hãn nếu muốn chiếm đoạt tòa thành này, ‘thủ thành cũng rất kiên cố, ngõ ngách uốn lượn quanh co giống mê cung, ta đã mấy lần bị lạc những câu này khiến mọi người nghĩ tới điều gì?’”

“Những lời này không phải nói về nơi đây sao?” - Hàn Giang cười, nói.

“Đúng vậy, bởi thế tới đoạn cuối cùng Gia Luật Sở Tài mới nhắc tới là ông đã xây dựng Thiên Hộ Trấn dựa theo ấn tượng về tòa đại thành đó, chỉ có điều hao tổn rất nhiều tiền bạc và lương thực. Thiên Hộ Trấn được xây dựng cũng chỉ bằng một, hai phần của tòa đại thành này!” - Đường Phong nói tới đây, thì liên tục lắc đầu: “Tôi thật cảm phục nơi đây, thật không thể tưởng tượng nổi, trước đây tuy chúng ta cũng đã tưởng tượng ra hình dáng của Hạng Hải Mật Thành, nhưng đó chỉ là tưởng tượng. Hiện siò có thể so sánh trực quan, nhìn tòa cổ thành trước mắt chúng ta đây, có thể xây dựng một nơi như thế này trong sa mạc thì thật sự không dễ dãi. Nhưng so với Hạng Hải Mật Thành, Thiên Hộ Trấn chỉ bằng một hai phần, thì quả thực tôi không sao tưởng tượng nổi Hạng Hải Mật Thành rộng lớn tới nhường nào, tráng lệ tới nhường nào!”

“Tôi đã bảo rồi, cái gã Gia Luật Sở Tài này bốc phét mà lại!” - Hàn Gian cũng không sao tin nổi.

“Bốc phét hay không chúng ta đi sẽ biết. Xem tiếp đoạn thứ tư, ba ngày sau, Gia Luật Sở Tài mới bị bắt đưa ra khỏi thành. Khi ông ấy nhìn lại được thì thấy mình đã ở ngoài sa mạc rồi. Điều này cho thấy người Đảng

Hạng bản địa rất đề phòng người từ nơi khác đến, dĩ nhiên là điều này liên quan tới việc đang chiến tranh. Sau khi trở về bản doanh, Gia Luật Sở Tài đã kể lại những gì ông gặp phải cho Thành Cát Tư Hãn nghe.

Thành Cát Tư Hãn phản úta sống hết như anh vậy. cho rằng Gia Luật Sở Tài bốc phét, có khi còn cười nhạo ông. Gia Luật Sở Tài không chịu bỏ cuộc nên ông đã phái hơn chục trinh sát cưỡi ngựa đi tìm kiếm đại thành trong sa mạc. Nhưng hơn chục trinh sát cưỡi ngựa đi vẫn bắt vô âm tín, rồi bao nhiêu ngày sau chỉ thấy xác của những trinh sát đó. Gia Luật Sở Tài lúc này mới cảm thấy kỳ lạ. người rành địa lý như ông mà nghiêm nhiên không biết gì về đại thánh đó.”

“Chính vì không dễ tìm thấy nên đã ị ị lần nữa cho thấy đại thánh của Gia Luật Sở Tài chính là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta muốn tìm kiếm!” - Lương Viện nói với Đường Phong.

Đường Phong gật đầu, nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Đoạn cuối cùng cũng rất quan trọng cho suy đoán của chúng ta, ‘Sau đó, Tiên Khả Hãn trực tiếp chiếm lĩnh Tây Hạ, người Đảng Hạng dốc hết quân ra trận, tập kích đường rút lui của quân ta. Tiên Khả Hãn bắt đầu tin lời ta, ra lệnh ột nghìn hộ đóng quân tại các yếu đạo, xây thành để chống lại tội ác của Tây Hạ’. Điều này phù hợp với những ghi chép trong lịch sử. cũng phù hợp với những suy đoán trước đây của chúng ta. Thành Cát Tư Hãn không để ý tới người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành, mà đi đường vòng giành lấy Tây Hạ. ‘Người Đảng Hạng ở đại thành’ đã dốc toàn bộ lực lượng ra quân, tấn công đường rút lui của đại quân Mông cổ. Lúc này Thành Cát Tư Hãn mới tin lời Gia Luật Sở Tài, nhưng cũng chỉ lệnh ột nghìn hộ lần lượt chống lại người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành. Đến đây Gia ‘Luật Sở Tài mới nhắc tới ‘các yếu đạo của Hạng Hải’, tôi nghĩ con đường quan trọng này chính là tuyến đường lúc chúng ta đến đây. Gia Luật Sở Tài còn nhắc tới ‘xây thành’, tôi nghĩ đây chính là Thiên Hộ Trấn, chỉ có điều lúc đó chắc là Thiên Hộ Trấn rất nhỏ, không quy mô như chúng ta nhìn thấy hiện giờ!”

“Xem ra người Mông cổ vẫn rất khinh địch!” - Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, bởi thế mà Gia Luật Sở Tài mới nói ‘Nhưng quân Tây Hạ dùng mãnh thiện chiến, hết lần này tới lần khác uy hiếp đường rút lui của đại quân ta’. E rằng thị trấn nhỏ đó cũng đã từng bị người Đảng Hạng phá hủy, tới sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, Oa Khoát Đài lên ngôi, lúc này mới lệnh cho Gia Luật Sở Tài xây dựng một thành quách kiên cố ở đây. để đề phòng bị người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành tấn công!”

“Gia Luật Sở Tài vừa học vừa làm, dùng những kỹ thuật học được của người Đảng Hạng để xây dựng Thiên Hộ Trấn. Tôi sợ rằng sau khi xây dựng xong, thành quách cũng đã phát huy công dụng;. Chiến đấu với người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành hơn hai mươi lăm năm, chắc chắn họ đã tấn công người Đảng Hạng rất ác liệt. Điều này có thể nhận ra từ Kinh quan phía bên ngoài thành. Nhưng vào một đêm trăng tròn, họ đã bị người Đán

Hạng ở Hạng Hải Mật Thành tập kích dữ dội, để tới nỗi toàn quân lật nhào, dẫn tới đại hạn thảm sát. Bởi vậy mới có ‘bia cấm ước’ được dựng trên sa mạc trong thời Hốt Tất Liệt. Anh thấy đó, như vậy chúng ta đã có thể liên kết tất cả mọi chuyện lại với nhau rồi!” - Lương Viện đã kết nối mọi manh mối lại với nhau.

Đường Phong nhìn Lương Viện bằng ánh mắt ngưỡng mộ: “Khá lắm. cả giai đoạn lịch sử đó đã kết nối lại với nhau rồi. giờ chỉ còn thiếu mỗi đoạn cuối cùng thôi!”

“Đoạn cuối cùng?” - Lương Viện và Hàn Giang đều ngạc nhiên.

6

Đường Phong nhìn Hàn Giang rồi lại nhìn Lương Viện và gật đầu: “;Không sai. về cơ bản chúng ta đã dựng lại toàn bộ phần lịch sử từng xảy ra trên vùng đất này trước và sau khi Tây Hạ bị diệt vong, hiện giờ chỉ còn thiếu mỗi đoạn cuối cùng. đó chính là kết cục của những người Đảng Hạng cuối cùng tại Hạng Hải Mật Thành!”

“Thì cùng lắm là họ sinh sôi nảy nở ở đó? Hậu duệ của họ vẫn còn ở đó?v - Hàn Giang nghi ngờ.

“Không! Tôi không nghĩ kết cục lại tốt như vậy. Hai người nghĩ xem, họ đã tiến hành thám sát Thiên Hộ Trấn, vậy triều Nguyên liệu có chịu nổi im một chỗ không bận tâm tới không? Phải biết rằng thời đó Hốt Tất Liệt vừa mới lên ngôi, ông ta cũng là một người có

thế lực, lẽ nào chịu để ột nhánh người Đảng Hạng ngông cuồng như vậy?” - Đường Phong hỏi lại.

“Dĩ nhiên là không thể! Họ nhất định sẽ trở lại!” -

Lương Viện kêu lên.

“Đúng vậy, anh nghĩ rằng chắc chắn người Mông Cổ sẽ trở lại, thậm chí đây chính là số phận của những người Đảng Hạng cuối cùng!” - Đường Phons bỗng thấp giọng xuống.

“Ý cậu là những người Đảng Hạng đó cuối cùng đều chết hết?” - Hàn Giang hỏi.

“Tôi nghĩ là vậy. Chắc chắn Hốt Tất Liệt lại phái đại quân tới trừng phạt người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành. Cá quăng đường chúng ta tới đây đều không phát hiện thấy di tích của Hốt Tất Liệt thời sau. Điều này chỉ có thể cho thấy sau thời Hốt Tất Liệt, người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành không gây thêm phiền nhiễu gì cho triều Nguyên, vậy tại sao lại như vậy? Chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành đều bị thương nặng, thậm chí còn bị đại diệt!” - Đường Phong mạnh dạn suy đoán.

“Đại diệt?! Nhưng đến hiện giờ chúng ta vẫn chưa phát hiện thấy hài cốt của người Đảng Hạng nào cả!” - Lương Viện không hiểu.

“Đúng vậy, nếu như người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành bị đại diệt, vậy thì xương cốt của họ phải rải khắp nơi mới đúng!” - Hàn Giang cũng lấy làm lạ.

“Còn nữa, nếu đại quân triều Nguyên tấn công Hạng Hải Mật Thành, thì họ cũng phải tiến quân từ con đường này mới đúng, nhưng chúng ta lại không trông thấy vết tích của họ!” - Lương Viện lại hỏi.

“Hiện giờ tôi vẫn chưa thể cho hai người một đáp án vừa ý, đoạn cuối cùng này vẫn phải cần thêm chứng cứ để chứng minh, tôi nghĩ... tôi nghĩ chứng cứ này chắc chắn sẽ gây chấn động ọi người!” - Đường Phong ưu tư nói.

“Chấn động? Ý anh nói tới Hạng Hải Mật Thành!” - Lương Viện truy hỏi.

“Có lẽ là vậy!” - Đường Phong ngược lên nhìn trời, mặt trời đã ở hướng tây, vậy là Đường Phong đề nghị: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta hãy rời khỏi đây trước đã, có được cuốn sách này đã là một thu hoạch lớn rồi.”

Hàn Giang nhìn một vòng xung quanh, phía đông và sát mép tường thành hình như có một con đường nhỏ, “Xem ra chúng ta có thể đi qua chỗ đó!”

Đường Phong vừa trông thấy con đường nhỏ hẹp liền hoa mắt chóng mặt. Anh đã phát ngán những con đường, những ngôi nhà đan xen rối rắm ở đây. Nhưng phóng tầm mắt ra xa, ở đây chỉ có con đường nhỏ hẹp này là có thể đi được. Đường Phong chán nản lắc đầu. kéo Lương Viện đi theo Hàn Giang vào con đường nhỏ hẹp đó.

Hết chương 8. Mời các bạn đón đọc chương 9.

83. Chương 9

Chương 9

Vết thương kỳ dị

Mặt trời đã xuống núi, màn đêm lập tức bao trùm tòa tử thành trên sa mạc Gobi. Những con đường chết chóc, những căn nhà chết chóc, thị trấn cổ chết chóc, ngoài chúng ra không còn trông thấy bất cứ động vật, thực vật hay thứ gì đó có sức sống nào khác, trừ khi... trừ khi những cái xác khô này sống lại.

1

Ta người đi vào con đường nhỏ hẹp, theo phản xạ, Hàn Giang rút dao găm ra, đi đằng trước, Đường Phong kéo Lương Viện đi phía sau. Đường Phong vừa đi vừa liên tục ngẩng đầu lên nhìn, sợ giống như ban sáng, bị những cái xác khô từ trên trời rơi xuống, trúng thẳng vào đầu. Nhưng lần đi này họ rất yên hình, không có ngõ cụt, không có những con ngõ phức tạp, càng không có xác khô từ trên trời rơi xuống.

Đường Phong đi một đoạn, đột nhiên, phát hiện thối bốc tường bên cạnh lối đi nhỏ hẹp, một bên vách nhà và cả lối đi dưới chân đều màu đen; anh vội gọi Hàn Giang lại: “Anh phát hiện thấy chưa? Ở đây toàn màu đen thôi!”

“Nhìn thấy rồi, ở đây chắc là từng bị thiêu cháy!” - Hàn Giang bình tĩnh nói.

“Hơn nữa còn cháy rất lâu!” - Đường Phong ngẩng ra nhìn mặt tường bị cháy đen thui.

“Kỳ lạ ở chỗ tường căn hộ bị thiêu cháy lâu như vậy mà không hề bị đổ!” - Lương Viện bỗng nói.

“Đúng vậy! về lý mà nói thì tường bị đốt cháy trong một thời gian dài, những căn nhà đất nện này sẽ không chịu được...” - Đường Phong cũng phụ họa theo.

Nhưng anh vẫn chưa nói hết thì phía trước bỗng rộng mở thênh thang.

Hàn Giang cười đều: “Sao rồi, tường ở đây đều bị thiêu đổ hết cả rồi!”

Hóa ra đi tới đây, phần lớn tường nhà sát lối đi đều đã sụp đổ, Đường Phong trông thấy bên trong là một cái sân rất to. Ba người đi vào trong sân. xem ra cái sân này rất kỳ lạ, bên trong có rất nhiều dãy buồng nhỏ cách nhau. “Cái này để làm gì vậy?” - Lương Viện hỏi.

”Chuồng ngựa!,- Hàn Giang đã nhìn ra.

Hàn Giang dùng chân đạp một cánh cửa gỗ mở ra, bên trong là một con ngựa bị cháy đen thui. Đường Phong lại mở chuồng khác ra, một con ngựa khác bị thiêu cháy y hệt nam cạnh máng ngựa, trông đáng nằm chết rất đau đớn.

Ba người đi thám thính khắp sân, trong sân không phát hiện thấy xương người, chỉ có xương của ngựa. ”Không đúng! Đúng ra mà nói thì đại quân Mông cổ Lương Viện vừa hét vừa hốt hải chạy về, nhào ngay vào lòng Đường Phong. Đường Phong và Hàn Giang chăm chú nhìn, thấy qua khe cửa, từ cao xuống thấp là năm cái đầu lâu nhìn rất kinh dị, cái nào cái nấy răng chìa ra ngoài, vô hung tợn. Đường Phong cũng run bắn lên, tới khi bình tĩnh lại, anh mới nhìn ra đây đều là những đầu lâu của xác khô. Nhưng tại sao những chiếc đầu lâu này lại xếp từ thấp lên cao, xếp thành một hàng?

“Được rồi, đều là xác khô, không phải sợ!” - Lúc Đường Phong an ủi Lương Viện, Hàn Giang đã cầm chắc lấy dao găm, tiến lên phía trước, Đường Phong cũng ôm Lương Viện đi theo. Hàn Giang hạ dao xuống, đưa hai tay ra đẩy mạnh cánh cửa gỗ. Cánh cửa không mấy to

nặng, nhưng cũng chỉ nhích được một chút, mặc cho Hàn Giang cố gắng đến mấy, anh cũng không đẩy tiếp được cánh cửa. Hàn Giang và Đường Phong đều đã hiểu ra, phía sau cánh cửa chắc chắn bị vật nặng gì đó chặn lại.

Ba người lui vào trong sân, Hàn Giang quan sát một lượt cánh cửa này. sau đó trông thấy phía bên phải cánh cửa có một đoạn tường quay đã bị đổ một nửa: ”Từ đây vào trong xem sao!”

Hàn Giang trèo lên bức lường đồ nát trước tiên rồi nhảy xuống dưới. Đường Phong và Lương Viện cũng bám theo ngay sau anh. Cảnh tượng bên trong khiến cả ba người vô cùng kinh ngạc rồi không ngừng nôn ọe. Đen ngay Hàn Giang đã từng không biết bao nhiêu lần nhìn thấy xác chết, mà cũng nôn thốc nôn tháo.

Bởi vì trước mặt họ là đầy một sân xác khô, đầy vẫn chưa thấm vào đâu, mà điều khiến họ khinh sợ hơn chính là phía sau cánh cửa đầy mãi không mở được ra, xác khô gần như tầng tầng lớp lớp chất chồng lên nhau. 'Đúng là một núi xác!' - Đường Phong lẩm bẩm.

2

Ba người rón rén nhón chân bước tới vì gần như không còn chỗ nào để họ đặt chân. Họ đi tới chính giữa sân, khoảng sân này to gần bằng khoảng sân bên ngoài, trong sân cũng là từng dãy chuồng ngựa. Một nửa cánh cửa đã đổ nát, còn nửa kia đang mở ra, Đường Phong có

thể nhìn thấy, phía sân bên đó cũng là đồng thi thể chất thành núi, ngoài xác người còn có cả xác ngựa.

Tuy người và ngựa đều đã chết được mấy trăm năm, nhưng Đường Phong vẫn cảm nhận thấy rõ mùi máu tanh, thứ mùi này bữa vậy anh, khiến anh cảm thấy sắp ngạt thở đến nơi.

'ở đây đều là chuồng ngựa!' - Hàn Giang phán đoán.

"Đúng vậy, từ những thứ khoác trên mình những cái xác này cho thấy chúng không giốn với những xác khô ở cổng nam thành, những người này chắc đều là những kỵ binh!" - Đường Phong khẳng định.

"Kỵ binh? Không thể tin được, những kỵ binh này sao vẫn không lên ngựa xuất quân đánh trận, mà lại bị thảm sát tập thể trong chuồng ngựa?" - Hàn Giang lắc đầu, không sao tin được.

"Tôi nghĩ chúng ta cứ xem xét kĩ trước đã, anh có để ý thấy không, trong sân này phần lớn xác chết đều hướng về cánh cửa, thậm chí phía sau cửa còn xảy ra hiện tượng chồng đè lên nhau. Những người bị đè ở dưới e rằng vốn không phải bị kẻ thù giết chết, mà là do bị giẫm đạp đến chết!" - Đường Phong nói.

"Tình huống này chỉ có một khả năng, đó chính là trong sân đã xuất hiện một kẻ thù đáng sợ, những người này vốn không thể chống chọi được nên phải tháo thân.

Bản năng sinh tồn khiến họ bất chấp tất cả lao về phía cánh cửa, nhưng cánh cửa này lại vì nguyên nhân nào đó

mà bị bịt chết lại." - Hàn Giang phân tích.

'Có thể cánh cửa này vốn không bị bịt lại, mà là do lượng người phía sau cánh cửa quá đông, ai ai cũng muốn tháo chạy, nên những người phía trước không tài nào mở được cửa, cuối cùng dẫn tới cảnh giẫm đạp. Nhưng điều khiến tôi thắc mắc là kẻ thù nào đã khiến binh mã Mông cổ hùng mạnh phải khiếp sợ đến vậy, để đến nỗi chưa kịp rút đao ra chém giết mà họ đã bỏ chạy toán loạn?' - Đường Phong nghi ngờ.

"Đúng vậy! Ở đây vốn không có thành hũ như ở công nam, nên kể cả họ có bị bao vây di chẳng nữa, thì những chiến sỹ này cũng hoàn toàn có thể rút đao phản kháng. đấu chọi sống chết lần cuối với kẻ thù." - Hàn Giang cũng cảm thấy thật khó hiểu.

Đường Phong lại tiến lên phía trước vài bước, và

đột nhiên mắt anh nhìn chăm chăm vào một cái xác khô.

Khi Đường Phong nhìn thấy khuôn mặt hoảng loạn và

méo mó cực độ của cái xác này, anh lại cảm thấy buồn

nôn. Anh cố kìm nén, tiếp tục nhìn, khi nhìn lên ngực của

cái xác. mắt anh bỗng mở to: từ phần ngực tới phần bụng

của cái xác này đều phanh hết ra, áo giáp sát bên ngoài

không biết đi đâu mất, ruột và nội tạng khô cong queo vương vãi khắp nơi, thế này là thế nào? Đường Phong thấy sồn cả da gà, anh lớn tiếng gọi Hàn Giang. Lương Viện cũng định chạy theo, nhưng Đường Phong ngăn cô lại: "Lương Viện, em đừng tới đây!"

Lương Viện đứng im chỗ cũ, không biết làm gì.

Hàn Giang nhìn thấy cái xác này liền nôn luôn, cả ngày chưa ăn uống gì nên cậu nôn ra toàn nước. “Mẹ kiếp,

cậu gọi tôi tới để nhìn cái gì đây? Cứ thế này dạ dày tôi

không chịu nổi đâu đấy!” - Hàn Giang oán thán, nhưng Đường Phong mặc kệ; rồi bản thân Hàn Giang cũng nhanh chóng nhìn ra vấn đề, anh ngồi xổm xuống, chăm chú quan sát phần ngực và bụng của cái xác và chau mày: “Mẹ kiếp, sao lại thế này?”

“Sao?” - Đường Phong hỏi

“Không phải bị chém, cũng không phải bị tên bắn chết, giống như bị móng vuốt của thú moi ra!”

“Móng vuốt của thú?” - Đường Phong nổi da gà, anh lập tức nghĩ ngay ra: “Sói?!”

“Không giống, cơ thể của sói vốn không to, loài dã thú này chắc phải rất cao to, cậu xem con ngựa bên cạnh cũng bị moi hết ruột gan.”

Đường Phong lúc này mới để ý tới con ngựa bên cạnh, gần như cũng giống hệt. Hàn Giang lại nói tiếp:

“Sói khó có thể làm như vậy với loài ngựa cao lớn này”. Đường Phong gật gù: “Tôi đã nghĩ tới gấu, nhưng trên sa mạc không thể có gấu!”

Hàn Giang lại lắc đầu: “Kể cả trong sa mạc có gấu đi chẳng nữa, thì cũng không thể là gấu, bởi vì động tác của loài dã thú này phải nhanh nhẹn hơn gấu, loài gấu chậm chạp hơn rất nhiều!”

“Vậy đó là cái gì?”

Hàn Giang ngược nhìn trời, trầm ngâm một hồi,

cuối cùng lại lắc đầu: “Thật quá kinh sợ, nhất thời tôi không nghĩ ra là loài dã thú nào tấn công nữa!”

“Nhìn xem, ở đây vẫn còn!” - Đường Phong lại phát hiện ra mấy cái xác cũng bị móc rời ruột gan như vậy.

“Đừng tìm nữa, cậu xem trên người những người này đều có đao. cung tên. nhưng hầu như tất cả bọn họ đều chưa kịp rút đao ra đã bỏ chạy toán loạn. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao những người ở đây lại sợ hãi đến như vậy, bất chấp tất cả lao về cánh cổng phía tây!” - Hàn Giang ưu tư nói.

“Tôi cũng hiểu rồi. là do dã thú mà anh nói!”, Đường Phong ngẫm nghĩ, “Có thể người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành đã nuôi loài dã thú nào đó...”

“Ai mà biết được, vết thương kỳ dị! Tóm lại, cái nơi cái quỷ này khiến tôi chịu hết nổi rồi, rút lui cái đã rồi tính tiếp.” - Hàn Giang nói bằng giọng ra lệnh.

Ba người lại leo ra naoài từ chỗ ban nãy họ vào, đi men theo con đường nhỏ hẹp, đi thẳng tới con đường lớn phía đông thì họ mới có thể hít thở được chút không khí trong lành.

3

Quay trở lại con đường phía đông mà lúc sáng sớm họ bay xe vào đây, Đường Phong lúc này mới chú ý thấy, bức tường phía đông không biết ngay từ lúc xây đã thấp lè tè hay là do mấy trăm năm bào mòn mà trở thành như vậy, nhưng xem ra rõ ràng là nó thấp hơn rất nhiều so với

những chỗ tường thành khác. Đoạn tường thành ban sớm họ bay qua chính là đoạn thấp nhất.

“Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” - Đường

Phong hoang mang hỏi Hàn Giang.

“Cậu hỏi tôi? Tôi cũng không biết, trời sắp tối rồi, chúng ta phải tìm một nơi qua đêm đã!” - Hàn Giang thất vọng khi lại nhìn thấy bức tường đất nện cách đó không xa.

“Tôi đề nghị đêm nay ở trong xe!” - Lương Viện hình như đã hoàn hồn sau giây phút hoảng hốt ban nãy.

• “Phí lời, kể cả ở trong xe cũng phải nghĩ xem chúng ta sẽ dừng xe ở đâu!” - Hàn Giang nói.

“Chúng ta không thể lái xe trên sa mạc, nếu không buổi đêm bão cát nổi lên là phiền lắm đấy. Tôi thấy hiện giờ có hai nơi có thể lựa chọn. Một là về chỗ tối hôm qua qua đêm, hai là tới trước cổng quan sở ở con đường phía bắc.” - Đường Phong phân tích.

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, cười đau khổ rồi lắc đầu: “Cả hai chỗ đều không ổn, một chỗ ở chính giữa tử thành, có trời mới biết được buổi đêm sẽ xảy ra chuyện gì, xác khô, quái thú và cả những người bạn cũ của chúng ta nữa; còn chỗ kia thì làm bạn ngay cạnh những đồng xác khô. Mà chết ở chỗ, Đường Phong, cậu vẫn chưa phát hiện ra sao? Hiện giờ chúng ta đang mắc kẹt trong tử thành này đấy!”

Đường Phong lập tức hiểu ý Hàn Giang: “Đúng vậy, ban sớm để tránh bão cát, chúng ta đã bay xe vào đây. Kết quả tìm kiếm khắp thị trấn thì chỉ có phía nam mới có cổng ra ngoài, nhưng nó lại bị thép chảy bịt chết rồi. Bây giờ muốn ra ngoài, thì phải bay xe ra từ đoạn tường thấp phía đông này. Nhưng lúc bay vào thì đường phía đông bằng phẳng, nhưng bây giờ bay ra thì bên ngoài thành lại là kinh quan, không cẩn thận ‘con lừa dững mãnh’ lại đâm vào kinh quan cũng nên..

“Mẹ kiếp, chúng ta bị mắc kẹt trong thị trấn này rồi. kể cả chúng ta trèo được ra ngoài cũng chẳng ích gì, muốn tiếp tục tiến sâu vào trong sa mạc thì không thể không có xe. Nêu đâm một phát vào kinh quan bên ngoài, hậu quả khó mà tưởng tượng!” - Hàn Giang nhìn tòa kinh quan bên ngoài bức tường phía đông, lắc đầu nói.

Lúc này Lương Viện mới nhận thức ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng ngay lập tức cô đã từ buồn chuyển sana vui: “Hai người đàn ông vạm vỡ các anh ngốc thật đấy. bức tường phía đông này vốn không cao. Em thấy trong thị trấn vẫn còn một số công cụ còn sót lại, trên xe chúng ta cũng mang theo một chiếc xẻng, chúng ta cùng san bằng bức tường này là xong!”

“Đừng có hảo huyền, em thấy bức tường này không cao nhưng nó được làm bằng đất nện, rất kiên cố. Chỉ dựa vào những công cụ của chúng ta hiện giờ mà muốn san bằng bức tường này ư, khó đấy!” - Đường Phong phản bác lại.

Hàn Giang ngẫm nghĩ một hồi, ngược lại rất hứng thú với ý kiến của Lương Viện: “Ý kiến của Lương Viện không phải là không thể được, quan trọng là cần thời

gian. Hôm nay chắc chắn không kịp, tôi thấy hay là hôm nay chúng ta ngủ lại trước công quan sở đi, sáng sớm

mai sẽ đi phá tường. Đúng rồi, ‘con lừa dững mãnh’ của chúng ta vẫn ở đây chắc không vấn đề gì đâu nhỉ?” Hàn Giang nói vậy, lập tức khiến hai người còn lại bắt đầu lo lắng, rồi cả ba vội vàng quay trở lại trước cổng quan sở ở đường phía bắc, nhìn thấy “con lừa dững

mãnh” vẫn nguyên vẹn đồ đó, mọi người mới yên lòng.

Hàn Giang vẫn chưa yên tâm, vẫn kiểm tra trong kiểm tra ngoài một lượt. Lương Viện vô tư nói: “Không cần căng thẳng vậy đâu, chỗ này đến một người sống đều không có, thì lấy đâu ra ai ra tay với cái xe của chúng ta?”

“Cảm giác của tôi không ổn! Còn... còn cả tiếng súng nữa!” - Hàn Giang vừa khởi động xe vừa lẩm bẩm.

Hàn Giang thấy xe không có vấn đề gì liền nhảy xuống. Lúc này, Đường Phong đột nhiên cúi xuống gầm xe, nhặt từ dưới đó lên một vật, hươ hươ trước mặt Hàn Giang: “Gã này là của anh phải không?”

“Của tôi?” - Hàn Giang hơi sững người ra, định thần nhìn lại, lúc này mới nhìn rõ hóa ra trên tay Đường Phong đang cầm một con dao sắc nhọn.

4

“Dao găm!” - Lương Viện kêu lên.

Hàn Giang cũng giật mình, vội vàng sờ xuống đôi bốt của mình, dao găm vẫn còn đấy: “Gã của tôi vẫn ở đây.”

“Vậy thì lạ thật, con dao này rất giống con dao của anh. gần như giống hệt.” - Đường Phong đưa con dao cho Hàn Giang.

Hàn Giang cầm lấy con dao. cẩn thận ngắm nghía một hồi, như đang chìm trong suy tư. mãi lâu sau anh mới ngạc nhiên nói: “Quả thật rất giống, tuy không cùng một số hiệu, nhưng cơ bản có thể khẳng định nó được sản xuất của một xưởng với con dao của tôi, thậm chí cùng một thợ chế tạo ra!”

“Nhưng con dao găm của anh là dao quân dụng mà!” - Đường Phong ngạc nhiên.

“Ừm, con dao găm quân dụng này của tôi thuộc lô dao được chế tạo đặc biệt, số lượng sản xuất rất ít. Con dao mà cậu nhặt được, tính chất giống hệt con dao của tôi, cũng là lô dao được chế tạo đặc biệt, số lượng cũng rất ít. Con dao được đặc chế thể này thường chỉ trang bị cho bộ đội đặc chủng, những người khác không thể có được. Nhưng trong sa mạc Gobi hoang vu lại đột nhiên xuất hiện một con dao găm thể này...” - Hàn Giang không nói tiếp.

Mắt Đường Phong sáng lên: “Không thể là của quân đội nào khác được, cũng có nghĩa là con dao này rất có khả năng xuất thân từ lão K, nhưng lão K đã tuyên bố giải tán rồi mà!”

“Nhưng người của lão K vẫn còn!” - Hàn Giang bỗng bình tĩnh thốt ra một câu.

Đường Phong run bắn lên, anh lập tức hiểu ý Hàn Giang: “Anh nghi ngờ người của lão K cũng đến đây rồi và đang ở gần đây, thậm chí còn ở trong tòa tử thành này?”—

Đường Phong nói vậy khiến Lương Viện sợ hãi nhìn xung quanh. Mặt trời đã xuống núi, màn đêm đã bao trùm tử thành trên sa mạc. Những con phố chết chóc, những con đường chết chóc, thị trấn cổ chết chóc, ngoài chúng ra không trông thấy bất cứ sinh vật nào, bất cứ thực vật nào, bất cứ thứ gì có sức sống, trừ khi... trừ khi những xác khô này sống dậy.

“Là ai được nhỉ?” - Đường Phong và Lương Viện gần như cùng lúc thốt lên.

Hàn Giang ngẫm nghĩ: “Khả năng lớn nhất là Triệu Vĩnh hoặc thuộc hạ của anh ta. Nhưng..

“Nhưng gì cơ?” - Đường Phong không hiểu.

“Đường Phong, cậu có bao giờ nghĩ tới việc, nếu như Triệu Vĩnh ở đây thì lẽ nào anh ta không trông thấy chúng ta? Tại sao anh ta không lộ diện? Còn... còn tại sao con dao này lại xuất hiện dưới gầm xe của chúng ta?

Điều này giải thích thế nào đây?” - Hàn Giang hỏi một tràng khiến Đường Phong không kịp nghĩ.

”Việc này. Ồ- Đường Phone trầm ngâm.

Hàn Giang nói tiếp: “Nếu là Triệu Vĩnh thì anh ta không cần thiết phải chơi trò trốn tìm với chúng ta, càng không thể cố ý quăng con dao xuống dưới gầm xe của chúng ta.”

Đường Phong gật gù rồi nói tiếp: “Vậy thì giải thích thế nào về việc con dao này xuất hiện dưới gầm xe của chúng ta?”

“Chúng ta tạm thời loại trừ Triệu Vĩnh trước đã, hãy nói về người đã đặt con dao dưới gầm xe của chúng ta, động cơ của người này là gì? Nếu như để dọa dẫm thì phải cắm con dao ở vị trí dễ nhìn thấy, ví dụ như trên nắp xe hoặc là trong ghế lái. nhưng gã ta lại không làm như vậy!” - Hàn Giang đang định nói tiếp bỗng dừng lại.

“Đúng vậy. ban này con dao này nằm dưới gầm xe, chẳng nhìn ra động cơ gì cả!” - Đường Phong nói.

“Còn một khả năng nữa, chính là điều ban này chúng ta lo lắng, có người muốn phá hoại xe của chúng ta - Hàn Giang nói.

“Phá hỏng xe? Chọc thủng lốp của ‘con lừa dưng mãnh’!” - Lương Viện lại hét toáng lên rồi vội vàng cúi xuống nhìn lốp xe.

Không phải xem đâu, ban này tôi đã kiểm tra hết rồi, tất cả lốp xe đều nguyên vẹn, nếu lốp xe của chúng ta mà bị chọc thủng thì quả thật rất phiền phức!” - Hàn Giang cười đau khổ.

“Không dọa dẫm, cũng chẳng phá hoại, vậy người này muốn gì nhỉ?” - Đường Phong thật sự không hiểu.

Hàn Giang cũng trầm ngâm, cuối cùng đành phải lắc đầu - “Chốn này quá nhiều chuyện lạ đời, tôi thật sự cũng không hiểu ra tại sao con dao lại xuất hiện ở đây. Nhưng có một điều có thể khẳng định, nếu con dao này không phải của ba chúng ta thì chắc chắn là của người thứ tư.

“Người thứ tư?” - Tuy Đường Phong đã chuẩn bị

trước tâm lý nhưng khi Hàn Giang khẳng định, nói ra câu này thì anh vẫn giật thót tim.

5

Hàn Giang đưa con dao cho Đường Phong để anh phòng thân. Không còn lều nữa, ba người đành phải ngủ trong xe, Hàn Giang và Đường Phong lần lượt canh gác.

Trước khi ngủ, Hàn Giang đặc biệt cảnh cáo Đường Phong và Lương Viện, chỉ được phép ở trong xe, không được đi đâu cả, nhất là không được phép tiến vào cánh cửa quan sở phía đối diện.

Nửa đêm trước mọi việc đều bình thường. Vào lúc sáng sớm, Đường Phong canh gác thay Hàn Giang, và chẳng mấy chốc Hàn Giang đã ngủ say ngay bên cạnh Đường Phong, ngáy vang trời. Đường Phong dụi dụi đôi mắt lèm nhèm, thần thờ nhìn cánh cửa đã bung ra của quan sở đời nhà Nguyên trước mặt, nghĩ tới những căn phòng giống hệt nhau trong đó, lòng anh bỗng trở nên hỗn loạn. Bên trong đó cất giấu bí mật gì? Xác khô sống dậy hay là quái thú hung ác? Hay là người thứ tư mà Hàn Giang nhắc tới?

Ngẫm nghĩ một hồi, Đường Phong liền mở cửa xe ra, bước xuống xe, anh đi thật nhanh rồi chậm rãi bước lên những bậc thềm trước cửa quan sở. Khi bước tới bậc cuối cùng. Đường Phong dừng lại, anh rướn cổ, nhìn vào bên trong, trong đó tối om om. Những kiến trúc đồ sộ tỏa ra thứ mùi kì dị, bên trong có thứ gì đó thu hút Đường Phong, nhưng khi anh vừa định bước vào thì lời cảnh cáo của Hàn Giang và những gì Misha gặp phải bỗng hiện ra trước mắt. khiến anh rùng mình rồi thu chân lại.

Đường Phong thần thờ đứng trước cửa quan sở, mãi lâu sau anh mới quay lại nhìn toàn bộ thị trấn. Cả tòa Thiên Hộ Trấn im lìm như chết, không có lấy một ánh sáng, không nghe thấy chút động tĩnh nào. Và kỳ lạ, tại sao hôm nay đến cả tiếng gió cũng không có? Lòng Đường Phong đầy hoài nghi, anh tiếp tục nhìn ra xa hơn, vọng gác phía công nam bao trùm trong bóng tối, bên ngoài cổng thị trấn là sa mạc Gobi mênh mông... Đột nhiên. Đường Phong cảm thấy hình như trên vọng gác có đốm sáng nhấp nháy tưởng chừng như rất gần.

Đường Phong ra sức dụi dụi mắt, nhìn tiếp vọng gác công nam, trên vọng gác quả thực có đốm sáng nhấp nháy, đốm sáng đó yếu ớt, lúc ẩn lúc hiện, đúng đưa trên đó. Đường Phong cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn, đó là gì vậy? Là ma trời của vô số oan hồn trong thị trấn hay là của người thứ tư bí ẩn?

Đường Phong cũng không dám tin mọi thứ trước mắt, anh lo sợ đó là oan hồn của vô số xác khô trong thị trấn, anh lo sợ những đốm sáng trên vọng gác công nam sẽ “đập” vào nhau, rồi trong nháy mắt đốt cháy bùng bùng, thiêu cháy cả tòa vọng gác công nam, sáng rực

cả tòa tử thành, sáng rực cả sa mạc Gobi. Sau đó. trong thành, ngoài thành, thậm chí cả những xác khô, hài cốt nằm sâu thẳm trong sa mạc Gobi, và cả những oan hồn phiêu dạt cùng sống dậy, bao vây cả thị trấn, bao vây họ. bao vây mình và cả Lương Viện thân yêu.

Không! Anh phải khẩn trương quay về xe, gọi Lương Viện và Hàn Giang tỉnh dậy, rời khỏi đây, rời khỏi tòa Ma Quỷ Thành khắp nơi bốc lên mùi chết chóc này. Nhưng Đường Phong vừa bước được một bước, anh bỗng cảm thấy đôi chân và cả bắp chân mình hình như bị thứ gì đó tóm chặt. Anh cúi xuống nhìn, hóa... hóa ra là một đôi bàn tay, một đôi bàn tay khô quắt, nhăn nhúm, một đôi bàn tay không có sắc máu, không có sức sống, đó là đôi tay của xác khô. Đường Phong kinh sợ thất sắc, đúng lúc này, đốm lửa trên vọng gác công nam bỗng chốc biến thành ngọn lửa cháy bùng bùng, ánh lửa ngùn ngụt bốc lên trời mới sáng làm sao, rùng rục làm sao, chiếu sáng toàn bộ thị trấn và cả sa mạc Gobi!

Đường Phong mở to đôi mắt hoảng hốt, nhìn thẳng vào ánh lửa trên vọng gác. Anh bỗng cảm thấy ngọn lửa đó tượng trưng cho quang minh, thai nghén sinh mệnh, dường như Đường Phong bị ngọn lửa đó cuốn hút, quên cả những xác khô đang níu lấy đôi chân mình. Anh muốn bước chân đi, nhưng không phải quay trở lại xe, mà đi về phía vọng gác công nam.

Đôi tay của xác khô vẫn bám chặt lấy Đường Phong, anh không quay lại mà đập mạnh tay của xác khô ra; nhưng Đường Phong vừa bước một bước lại có một

đôi bàn tay khô quắt, cánh tay nhăn nheo tóm chặt lấy bắp chân anh, rồi ngay sau đó lại là một đôi, hai đôi, ba đôi, bốn đôi bàn tay... cánh tay, vai, cổ của Đường Phong đều bị bàn tay khủng khiếp của xác ướp tóm chặt.

Phần nộ, căng thẳng, khủng hoảng, vội vã, ngập tràn trong lòng Đường Phong, anh cảm giác như mình sắp nổ tung, anh muốn kêu gọi Hàn Giang vẫn đang ngáy o o trên xe nhưng không thốt nên lời. Đột nhiên, Đường Phong trông thấy vô số những xác khô sổng dậy từ con đường phía nam, phía đông, phía tây đăm lao tới bao vây anh; không, cả quân đoàn xác khô từ trên tường thành nóc nhà cũng tiến đến càng lúc càng đông, chúng đã vây trọn ba người họ. Đường Phong giãy giụa quay lại, sau lưng là một khuôn mặt bặm trợn hung tợn, hổ mắt đen sì đang nhìn anh chằm chằm. Đường Phong lại phát hiện trong cửa quan sở đang càng lúc càng nhiều xác khô xông ra...

Đường Phong nhắm mắt lại, anh không dám nhìn mọi thứ trước mặt, anh đang chờ đợi sự phán quyết của số phận, chờ đợi tử thần đến. Nhưng tiếng kêu thét và tiếng khóc của Lương Viện đã thức tỉnh anh, Đường Phong lại mở mắt, anh trông thấy Lương Viện bị một bầy xác ướp bao vây, cô không ngừng gào thét, la hét... Không, Đường Phong dốc hết sức lực, liên tục eiya giụa, anh muốn lao tới bên cạnh Lương Viện, nhưng những cánh tay của những xác khô níu kéo anh càng lúc càng đông, càng lúc càng chặt. Đường Phong cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, cảm giác mình sắp vĩnh viễn ra đi, anh hét toáng lên, lần này anh đã hét thành tiếng: “Không, Lương Viện.

6

Tiếng thét của Đường Phong đã thức tỉnh Hàn Giang và Lương Viện. “Mẹ kiếp, anh mày khó khăn lắm mới ngủ được một giấc yên lành lại bị cậu đánh thức!” - Hàn Giang chửi rủa.

Đường Phong mở mắt ra, phát hiện mình mồ hôi mồ kê đầm đìa, vẫn ngồi trong xe. Anh vuốt những giọt mồ hôi trên trán, lẽ nào ban nãy mình nằm mơ thấy ác mộng? Nhưng mọi thứ đều rõ ràng giống như đích thân mình trải qua!

‘Anh sao vậy?’ - Lương Viện quan tâm hỏi Đường Phong.

”Không... không sao cả. Có... có thể là..- Đường Phong vẫn hồn xiêu phách lạc.

“Cậu ta sao chứ, để cậu ta trực đêm, kết quả là ngủ say! Vấn đề là cái gã tiểu tử này còn nằm mơ thấy ác mộng, trong mơ còn không ngừng gọi tên cô, Lương Viện, Lương Viện...” - Hàn Giang còn cố ý làm ra vẻ sồn da gà.

Lương Viện nghe Hàn Giang nói mà ngượng đỏ cả mặt. Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện, rồi lại ngả người xuống ghế: “Đúng vậy, có thể ban nãy anh đã nằm mơ thấy ác mộng, nhưng mọi thứ đều rất rõ nét, chân thực khiến anh không thể không tin đó là thật!”

“Ác mộng gì vậy?” - Lương Viện tò mò hỏi. Đường Phong khề thở dài: “Vọng gác trên cổng nam bốc cháy ngàn ngụt, tất cả xác khô trong toàn thị trấn đều sổng dậy!”

“Chà! Thật là một giấc mơ thú vị!” - Lương Viện hình như rất hứng thú với giấc mơ của Đường Phong.

“Lại còn thú vị, may mà không anh không chết thật!” - Đường Phong không chút hòa khí kêu lên, sau đó kể lại về giấc mơ của mình.

“Xác khô sổng lại? Lửa cháy bùng bùng? Quả thực rất thú vị!” - Hàn Giang cười, nói.

“Xời, hai người không nghiêm túc được một chút sao!” Đường Phong nói xong câu này thì mới nhận ra là trời sắp sáng. Đường Phong cố gắng hồi tưởng lại mọi việc diễn ra trong đêm. bao gồm cả cơn ác mộng đáng sợ ban nãy. Nếu đó quả thực là một cơn ác mộng thì là do mình trực đêm chưa được bao lâu đã ngủ quên mất. Giờ thì trời sắp sáng rồi, cơn ác mộng đó hóa ra lại dài như vậy?

Đường Phong không dám tin những điều đó, anh cảm thấy trong xe có chút bức bí, vậy là anh mở cửa, bước xuống xe. Cửa quan sở phía trước vẫn aiống hệt như những gì anh trông thấy hôm qua, bên trong âm u và đổ nát, tối om om một vùng. Anh quay đầu lại nhìn, những con đường tĩnh mịch, những ngôi nhà yên ắng,

cao điểm duy nhất phía nam chính là tòa vọng gác đó.

Vọng gác vẫn im lìm sừng sững trên cổng thành, cũ nát và thê lương, giống như gần bảy trăm năm qua, không hề suy yếu!

Không có lửa cháy ngàn ngút, thậm chí đến cả những đốm sáng nhấp nháy cũng không có, mọi thứ đều yên tĩnh đến đáng sợ. Cả thị trấn vẫn bốc lên mùi cũ nát và chết chóc. Xem ra đúng là mình đã nằm mơ thấy ác mộng. Hàn Giang và Lương Viện cũng đã xuống xe, nhìn xung quanh, cuối cùng, mắt hai người cũng dừng lại trên vọng gác phía cổng nam. Đúng lúc này, họ nghe thấy một tiếng súng nặng nề vang lên.

7

Đúng, lần này Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện đều nghe thấy tiếng súng. Ba người giật mình nhìn nhau, rồi đều đổ dồn ánh mắt lên vọng gác cổng thành phía nam. “Tiếng súng vọng ra từ đó!” - Hàn Giang dựa vào kinh nghiệm bao năm qua, phán đoán ra đầu tiên.

Đường Phong và Lương Viện cũng lập tức ý thức được tiếng súng vọng ra từ vọng gác cổng thành phía nam. Trời vẫn chưa sáng tỏ, lại cách quá xa, nhìn không rõ tình hình bên trên. Hàn Giang nhìn chăm chú lên vọng gác trong bóng tối, rồi bỗng vỗ mạnh một cái lên nắp “con lừa dưng mãi”, lớn tiếng nói: “Lên xe, tới đó

Xem ra cơn ác mộng đó của tôi cũng không phải bỗng dưng mà có đâu!” - Đường Phong nói xong liền cùne Lương Viện bước lên xe.

Hàn Giang thuần thục lùi xe, sau đó nhấn ga, từ con đường phía bắc, tới đường phía nam rồi lao thẳng tới cổng thành phía nam. Khi xe gần tới nơi. Hàn Giang cố ý giảm tốc độ. anh không muốn tiếng động cơ xe làm kinh động người thứ tư bí ẩn đó!

Khi Hàn Giang đề “con lừa dưng mãi” yên vị dưới cổng nam; bốn bề tĩnh mịch, sắc trời đã dần sáng tỏ. Ba người rón rén bước xuống xe, cổng nam cũ nát vẫn đang mở ra không khác gì ngày hôm qua họ đã trông thấy. Tiến vào sâu. bên trong là thành lũy chất đồng xác khô cổng thành lũy bị tường đất nện bịt kín, gió không lọt qua nổi.

Đường Phong ôm Lương Viện, bịt mắt cô lại, anh không muốn để Lương Viện trông thấy cảnh tượng khủng khiếp này. Ba người đứng im giữa thành lũy, nhưng không phát hiện thấy gì bất thường. Hàn Giang ngược nhìn lên vọng gác, khẽ nói: Bây giờ chúng ta phải lên trên đó!” “Nhưng hôm qua chúng ta đâu thấy những bậc thang để lên vọng gác!” - Đường Phong khẽ đáp.

“Đúng vậy, ban nãy lúc đi vào tôi cũng kiểm tra qua, những bậc thang vốn có hình như đã bị phá hủy trong trận đại thảm sát đẫm máu. Nhưng..- Hàn Giang dừng lại.

“Nhưng nếu như có người trên đó, thì chắc chắn

chúng ta cũng có thể lên được. Tôi đã nhìn qua rồi, những

bậc thang trước đây bị phá hủy bên trong ngách cổng

nam, giờ chất đồng thành đá vụn, đó chính là đường đi.”

- Hàn Giang khẳng định.

“Ý anh là chúng ta leo từ đồng đất đá vụn đó lên?”

- Đường Phong có phần ngần ngại.

“Ừm, chỉ có cách này thôi!” - Hàn Giang nói xong liền đi về hướng cổng thành phía nam.

Đường Phong và Lương Viện vội vàng đi theo. Khi tới cổng thành, Đường Phong gọi Hàn Giang đứng lại:

“Hai chúng ta có thể leo lên, nhưng còn Lương Viện...”

Còn nữa, nếu như trong lúc chúng ta leo lên mà người ở trên đó tập kích chúng ta thì hậu quả thật khó lường!”

Đường Phong nói vậy không phải là không có lý,

Hàn Giang đứng lại ngẫm nghĩ hồi lâu: "Vậy cậu và Lương Viện ở dưới đi, một mình tôi lên..

Hàn Giang vừa dứt lời, đột nhiên, ba người cảm giác trên đầu như có gió, rồi một sức mạnh khủng khiếp, không thể kháng cự nào đó đang từ trên đỉnh đầu rơi xuống họ. Hàn Giang ngẩng ngay đầu lên, nhìn thấy một vật thể đen sì đang rơi xuống đầu họ. Không kịp nhìn cho rõ xem đó là thứ gì, mà theo phản xạ, Hàn Giang đã đẩy mạnh Đường Phong, Lương Viện tới vị trí an toàn phía ngoài cổng thành. Đường Phong đứng không vững, ngã ra đất, nhưng trong giây phút đó, anh lại nhìn rõ mọi thứ đó là tấm rào chắn ngàn cân của cổng thành đang hạ xuống! Hiện giờ Hàn Giang đang ở dưới đó!

8

Đúng trong khoảnh khắc cuối cùng, khi tấm chắn cổng nặng nề rơi xuống. Hàn Giang đã kịp nghiêng người tránh nạn rồi gần như tất cả đất đá, bụi bặm trên mặt đất đều bắn lên người anh.

"Ầm" một tiếng nặng nề. tấm rào chắn ngàn cân sập xuống mặt đất, bụi đất bay mù mịt. Đường Phong và Lương Viện thấy Hàn Giang ngã ra đất liền vội vàng đỡ anh dậy. "Mẹ kiếp! Cái gã chết tiệt!" - Hàn Giang vừa chửi rủa, vừa vuốt lớp bụi dày trên mặt.

"Tấm rào chắn ngàn cân này chắc chắn không thể tự hạ xuống được!" - Đường Phong phán đoán.

"Phí lời, cái này đầu cần cậu nói. Phì! Phì!" - Hàn Gian nói xong rồi liên tục nhổ đất cát trong miệng ra.

"Vậy thì hiện giờ chúng ta..." - Đường Phong có chút chần chừ, anh đã có thể dự cảm thấy sự không thân thiện của kẻ thù trên vọng gác.

"Mẹ kiếp, chơi đùa trên đầu bố mày à. Xông lên, bắn chết nó!" - Hàn Giang vừa nói, vừa bất chấp vết thương, đứng dậy. rút dao găm ra. lao thẳng lên đóng đất đá vụn treo lên tường thành.

Đường Phong lo lắng Hàn Giang nóng vội sẽ xảy ra chuyện, nên cũng rút dao găm ra vội vàng đi theo anh. Nhưng vừa đi được vài bước, anh bỗng nhớ ra Lương Viện và thấy cô cũng đang leo lên cùng. Lương Viện gật gật đầu với anh, vậy là Đường Phong kéo theo Lương Viện, hai người cùng Hàn Giang leo lên đóng đất đá vụn trong cổng nam.

Đóng đất đá không được chắc lắm, đá vụn chốc chốc lại lăn xuống, mỗi bước đi Đường Phong đều rất cẩn thận, sợ rằng mình sẩy chân sẽ kéo theo cả Lương Viện lăn xuống dưới. Phía trước, Hàn Giang đã sắp lên tới tường thành. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, tình huống mà Đường Phong lo lắng lại không xảy ra, trên vọng gác không có ai nổ súng bắn họ, vọng gác cổng nam vẫn yên ắng tĩnh mịch.

Đường Phong và Lương Viện cũng leo lên tường thành, ba người nhìn nhau, rồi lại cùng nhìn lên vọng gác cách đó không xa.

"Tên khốn đó không chạy thoát được đâu!" - Hàn Giang bỗng rít qua kẽ răng, sau đó xông lên trên.

Đường Phong cũng kéo Lương Viện lên theo. Ba người tới trước cửa vọng gác, cửa hóa ra chưa hỏng mà vẫn đóng kín, Đường Phong không khỏi nghi ngờ: lẽ nào hơn bảy trăm 'năm nay cánh cửa này vẫn đóng im ỉm?

Hàn Giang không để Đường Phong kịp nghĩ ngợi lâu. đã lấy chân đạp cánh cửa gỗ. Lúc này trời đã sáng tỏ, mặt trời ban mai đã vượt qua đường chân trời phía đông, chiếu sáng trên khắp sa mạc Gobi mênh mông, đồng thời cũng chiếu sáng vọng gác cũ nát. Hàn Giang tay lăm lăm con dao găm, xông vào trước tiên. Vọng gác không rộng lắm. và cũng chẳng có ai chui ra quyết tử với Hàn Giang. Trong vọng gác trống trơn, hình như có một người đang co ro trong góc đông nam. Ba người tiến lại gần người đó, rồi tất cả đều vô cùng kinh ngạc, bởi vì người đang nằm dưới đất chính là Triệu Vinh mà họ từng quen biết; nhưng lúc này, anh ta đã trở thành một cái xác khủng khiếp.

Hết chương 9. Mời các bạn đón đọc chương 10 .

84. Chương 10

Chương 10

Người đàn bà đeo mặt nạ

Khi cự li giữa “con lừa dừng mãi ” và chiếc Grand Cherokee chưa tới năm mét, Hàn Giang bỗng hét lên: “Mẹ kiếp, xảy ra chuyện rồi!”. Lúc này Đường Phong và Lương Viện mới để ý thấy: hóa ra trên ghế lái của chiếc Grand Cherokee chạy song song với họ từ nãy tới giờ chẳng có ai cả.

1

Tư thế chết của Triệu Vĩnh vô cùng thảm hại, trước ngực giống như bị vật sắc nhọn nào đó xé rách, xương gân và nội tạng đều lộ hết ra ngoài, máu tươi chảy lênh láng quanh xác anh, chảy thành dòng, giống như một dòng suối đang thấm ướt nền đất nện khô nứt trên vọng gác. Đường Phong thấy cảnh tượng này liền buồn nôn, nên vội vàng lấy tay bịt mắt Lương Viện lại. Thế nhưng Lương Viện đã tận mắt trông thấy cảnh tượng máu me này rồi, nên cô vội vàng chạy tới cửa vọng gác, nôn hết những thứ tối qua ăn ra ngoài.

Hàn Giang và Đường Phong đứng ngây người bên cạnh xác Triệu Vĩnh. Đứng mãi hồi lâu. Hàn Giang mới mở miệng nói: “Nói xem ý cậu thế nào?”

“Ý tôi? - Đường Phong tức tốc sắp xếp lại tư duy, “Trước tiên tôi nghĩ tới hai nghi vấn.”

“Ồ, hai nghi vấn gì vậy?” - Hàn Giang quay mặt lại nhìn Đường Phong.

“Thứ nhất, tại sao Triệu Vĩnh lại xuất hiện ở đây? Không phải lão K đã giải tán rồi sao?” - Đường Phong nói tới đây liền dừng lại, quay sang nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang quệt mồ hôi trên trán, than thở: “Thực ra Triệu Vĩnh xuất hiện ở đây vốn chẳng có gì lạ, trước khi vẫn chưa tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, lão K chưa thể giải tán thực sự được!”

“Ồ! Anh khẳng định như vậy sao?” - Đường Phong nghi ngờ nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang chậm rãi gật đầu.

“Vậy thì Triệu Vĩnh cũng đến đây vì Hạng Hải Mật Thành? Nhưng không phải họ đã làm mất kế tranh ngọc rồi sao?” - Đường Phong càng nghi ngờ.

“Tôi nghĩ anh ta tới đây vì Hạng Hải Mật Thành, còn kế tranh ngọc thì.. - Hàn Giang đang nói bỗng im lặng, “Vì họ đã có thể tới đây rồi, thì chắc chắn họ có tuyến đường đi của họ.”

Nếu như Triệu Vĩnh đến để tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành thì sao lại đến một mình? Tiếng súng xuất hiện hôm qua. còn cả cái người thoát ẩn thoát hiện nữa? Lẽ nào đều là Triệu Vĩnh? Anh ta chính là người thứ tư bí ẩn?” - Đường Phong đưa ra một loạt câu hỏi.

“Đây chính là vấn đề thứ hai của cậu ư?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Không! Vấn đề thứ hai là ai đã giết Triệu Vĩnh?” Hàn Giang đã hiểu ý Đường Phong: “Mấy câu hỏi này của cậu thực ra đều có giống nhau. Cậu nghi ngờ không phải Triệu Vĩnh đến đây một mình, chắc chắn vẫn còn người khác, và người này rất có khả năng chính là người đã giết hại Triệu Vĩnh?”

Đường Phong gật đầu: “Nếu như Triệu Vĩnh là người thứ tư bí ẩn đi chẳng nữa, vậy thì ít nhất cũng vẫn phải còn một người nữa - người thứ năm bí ẩn!”

“Người thứ năm bí ẩn!” - Hàn Giang lẩm bẩm rồi chìm trong suy tư.

Đường Phong tiếp tục phân tích: “Ban nãy tôi đã quan sát qua thi thể của Triệu Vĩnh, không phát hiện thấy súng, vết thương chí mạng của anh ấy cũng không phải do súng, ở đây không có vật dụng mà Triệu Vĩnh mang theo, cũng không trông thấy súng! Vậy thì hai tiếng súng hôm qua và hôm nay là thế nào? Còn nữa, tuy có tiếng súng, nhưng hai tiếng súng đó đều không nhắm vào chúng ta. Vậy thì chúng ta hoàn toàn có thể đoán định, người nổ súng chắc chắn là để tấn công ai đó!”

“Cũng có nghĩa là chắc chắn không phải một người!” - Hàn Giang gật đầu, “Đường Phong, cậu phân tích rất hợp lý, nếu đúng như cậu nói, trong tòa tử thành này ngoài chúng ta và Triệu Vĩnh ra, thì vẫn phải còn một gã bí ẩn nào đó. Cậu nghi ngờ chính người đó á

giết chết Triệu Vĩnh, nhưng cậu có phát hiện thấy không, vết thương trên người Triệu Vĩnh rất kỳ lạ, rất đặc biệt!” Đường Phong hiểu ngay ý Hàn Giang: “Ý anh là vết thương trên người Triệu Vĩnh rất giống vết thương trên người những xác khô. mà hôm qua chúng ta trông thấy trong khu chuồng ngựa?”

“Đúng, rất giống!” - Hàn Giang vừa nói vừa ngồi xổm xuống, chăm chú quan sát vết thương đáng sợ trên người Triệu Vĩnh.

Đường Phong hình như lại đang suy tư. Mãi lâu sau, mắt Đường Phong bỗng sáng lên. anh kêu lên thất thanh: “Lẽ nào... lẽ nào mãnh thú đó sống lại?”

“Sống lại?” - Đường Phong nói vậy làm Hàn Giang giật mình.

“Nếu là như vậy thì có thể loại trừ kẻ thứ năm bí ẩn kia. Triệu Vĩnh gặp phải mãnh thú nên đã nổ súng, nhưng cuối cùng vẫn bị mãnh thú siết hại!” - Đường Phong đề cập tới giả thiết khác.

2

Hàn Giang nghe xong giả thuyết thứ hai của Đường Phong, vẫn lắc đầu, cuối cùng anh nói ra phán đoán của mình: “Trước tiên, cậu nói rằng Triệu Vĩnh có thể tới đây một mình? Tôi nghĩ không thể như vậy ; thứ hai, nếu như mãnh thú tấn công Triệu Vĩnh, thì tại sao chúng ta không gặp nó? Hơn nữa nếu như hai tiếng súng đó là do Triệu Vĩnh bắn, vậy thì súng đâu? Lẽ nào mãnh thú lại biết lấy súng của Triệu Vĩnh đi? Dĩ nhiên, quan trọng hơn vẫn là vết thương trên người Triệu Vĩnh.” “Vết thương? vết thương làm sao?,” - Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang. Hàn Giang nhìn lại vết thương khủng khiếp trên người Triệu Vĩnh lần nữa, lúc này mới giải thích: “Tôi đã kiểm tra cẩn thận vết thương trên người Triệu Vĩnh, rất giống bị móng vuốt của mãnh thú nào đó gây nên, rất giống những vết thương trên người những xác khô mà chúng ta nhìn thấy trong chuồng ngựa hôm qua. Nhưng vết thương trên người Triệu Vĩnh, từ độ sâu tới mức độ bị xé rách, đều không thể so được với những vết thương trên người những xác khô.”

“Ồ! Sao tôi không nhận ra nhỉ?”

“Hôm qua tôi cũng kiểm tra tỉ mỉ vết thương trên người những xác khô, về độ sâu, độ rách và trọng lực đều vượt xa vết thương của Triệu Vĩnh, mà rõ ràng nhất chính là phần xương. Xương cốt trên người những xác khô đó gần như đều bị gãy với những mức độ khác nhau, như vậy có thể thấy, sức mạnh của mãnh thú tấn công họ mạnh tới mức nào, hung tàn tới mức nào! Còn Triệu Vĩnh, tuy ngực bị xé nát nhưng xương không có vết tích bị gãy, điều này cho thấy sức mạnh tấn công Triệu Vĩnh không thể bằng mãnh thú tấn công những xác khô.” - Hàn Giang phân tích rất cụ thể.

“Vậy theo anh thì ai đã giết chết Triệu Vĩnh? Phiên bản thu nhỏ của mãnh thú? Hay là người bí ẩn thứ năm?”

- Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang không vội trả lời Đường Phong, anh lại ngồi xuống lần nữa, đeo găng tay khê lật người Triệu Vĩnh lại, cẩn thận quan sát. Đường Phong có chút nóng ruột thúc giục, hỏi han: “Anh lại phát hiện ra điều gì vậy?”

“Cậu nhìn cổ tay của Triệu Vĩnh đi!”

Nhờ sự nhắc nhở của Hàn Giang, Đường Phong phát hiện thấy hai tay của Triệu Vĩnh bị bẻ ra sau lưng, hai cổ tay sưng đỏ tím ngắt: “Đây...”

“Còn cá mập vụn trên nền đất nữa!”

“Cái này giống như mặt vụn của thứ được đan dệt nào đó?!”

“Đúng! Điều này cho thấy trước khi chết Triệu Vĩnh đã bị trôi trong một thời gian dài!” - Hàn Giang khẳng định.

“Bị trôi tay?”

“Đây rõ ràng không phải là do mãnh thú làm được, mãnh thú có lợi hại thế nào đi chăng nữa cũng không có được khả năng này!” - Hàn Giang tiếp tục phân tích: “Đây chỉ có thể là do con người làm, hơn nữa. tôi

dám khẳng định trước đó Triệu Vĩnh đã bị ai đó trói rồi đưa tới đây. Hãy tiếp tục xem tấm rào chắn của ngàn cân mà lúc này xem chút nữa lấy mạng chúng ta!”

Hàn Giang vừa nói vừa đi tới chính giữa vọng gác, Lương Viện cũng đứng nhìn xuống dưới, thông qua một khe nứt trên nền đất. Đường Phong cũng tới gần tấm chắn cổng, Hàn Giang ngồi xuống, sau khi quan sát tỉ mỉ, anh nói: “Nhìn đây, đây chính là tấm chắn cổng ban này xem chút nữa lấy đi cái mạng quên của chúng ta. Nó vốn dĩ được thu gọn trên vọng gác, khi nào cần mới được thả xuống bằng dây thừng.”

“Đội trưởng Hàn, tôi vẫn có một điều chưa hiểu, ban này người tấn công chúng ta đứng ra là ở trên vọng gác, nhưng sau khi chúng ta lên đây thì chỉ thấy mồi xác của Triệu Vĩnh, vậy người đó đâu?” - Lương Viện bỗng hỏi.

Hàn Giang quay nhìn Lương Viện: “Đại tiểu thư giờ cũng biết tư duy phết nhỉ?”

“Vốn dĩ đã biết tư duy rồi mà!” - Lương Viện phản bác.

“Được, vốn dĩ đã biết” - Hàn Giang quay lại đi tới bên cạnh bánh xe nơi chõ thả tấm chắn cổng nói: “Vốn dĩ tôi cũng như Lương Viện, tưởng rằng xông lên đây sẽ tóm được gã tấn công chúng ta, nhưng khi chúng ta leo lên tường thành lại không thấy ai cả, vậy là. chúng ta đặt mục tiêu chốt trên vọng gác, kết quả sau khi tiến vào, bên trong chỉ có thi thể của Triệu Vĩnh, vẫn không thấy một ai. Tôi cũng rất ngạc nhiên, nhưng ban này khi nhìn qua cái bánh xe này thì tôi đã hiểu rốt cuộc là thế nào!”

“Bánh xe?” - Đường Phong và Lương Viện đều đổ dồn ánh mắt lên chiếc bánh xe bằng gỗ. Đường Phong kinh ngạc phát hiện ra trên đó có một đoạn dây thừng mới cứng đang cuốn vào trong đó.

“Đường Phong, Lương Viện, tôi nghĩ hai người đã trông thấy rồi, tấm chắn cổng ngàn cân được khổng chế bởi hai bánh xe hai bên, bánh xe này vẫn là chiếc bánh xe vốn có, nhưng sợi dây thừng trên đó không phải là sợi dây thừng từ triều Nguyên. Đây là một sợi dây thừng mới, nhìn chất liệu chỉ có thể là dây thừng mới được làm gân đây! - Hàn Giang nói tới câu cuối, giọng nhấn mạnh.

“Điều này càng chứng minh rằng Thiên Hộ Trấn vẫn còn người thứ năm bí ẩn! Triệu Vĩnh rất có khả năng là bị người đó giết. Nhưng đó là ai?” - Đường Phong vẫn không hiểu.

“Người đó chạy lâu rồi!”

Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang, Hàn Giang nhặt một đoạn dây thừng mới bên cạnh miệng then cửa lên: “Nhìn này, trên đây vẫn còn vết cháy để lại!”

“Vết cháy?” - Lúc này Đường Phong mới phát hiện ra, đoạn dây thừng trên tay Hàn Giang quả thực đã bị cháy mất một đoạn.

3

Hàn Giang đứng dậy. phúi phúi tay, rồi bắt đầu suy

đoán mọi khả năng có thể xảy ra: “Tôi nghĩ mọi chuyện chắc là thế này, tiêng sũa chúng ta nghe thấy sáng hôm qua, rất có khả năng lúc đó Triệu Vĩnh đã mất tự do, bị trói rồi bị nhốt ở đây, còn tiếng súng ban này chúng ta

nghe thấy, tôi đoán là khả năng Triệu Vĩnh đã cắt đứt được sợi dây thừng trói anh ta và đã đánh nhau với người đó. Trong quá trình ẩu đả, rất có thể Triệu Vĩnh đã nổ súng, đương nhiên cũng có khả năng đó là tiếng súng của người kia. Tóm lại, súng không phải là vũ khí giết chết Triệu Vĩnh, mà là do một thứ kỳ quái nào đó. Người đó chắc chắn biết rằng chúng ta ở đây, thậm chí hôm qua còn âm thầm theo dõi chúng ta. Sau khi giết chết Triệu Vĩnh, hẳn biết rằng tiếng súng sẽ dụ chúng ta tới đây, vậy là hẳn liền vội vàng thu dọn hiện trường, đem hết vật dụng của Triệu Vĩnh và hẳn đi, bao gồm cả súng.

Sau đó, để làm cho chúng ta mắc kẹt trong thành hũ, đầu tiên hẳn kéo một đoạn dây thừng từ bánh xe lên, sau đó tính toán điểm chúng ta đến nơi. đốt cháy một đoạn dây thừng đủ dài, đợi tới khi đoạn dây thừng cháy tới cuối cùng thì sẽ đốt cháy đoạn dây thừng khổng chế tấm chắn ngàn cân...”

“Để chúng ta bị kẹt trong thành hũ?” - Đường Phong tiếp lời Hàn Giang, “Ý anh là người đó vốn không định giết chúng ta mà, chỉ muốn chúng ta mắc kẹt trong này?”

“Tôi nghĩ vậy, vì dù sao dùng tấm chắn ngăn cản để giết chúng ta quả là không thực tế! Thậm chí cả Triệu Vĩnh, hắn cũng không muốn giết anh ấy lúc này, nhưng chẳng qua là vì Triệu Vĩnh phản kháng lại nên hắn không thể không ra tay” - Hàn Giang giải thích.

“Đúng vậy! Triệu Vĩnh xuất thân là quân lục chiến, võ công đầy mình, ai có thể không chế được anh ấy nhỉ?”

- Đường Phong lắc đầu, không thể tin.

“Kẻ giết Triệu Vĩnh chắc chắn thông minh tuyệt đỉnh, điều này có thể nhận ra từ nãy, lực tính toán chuẩn xác của hắn, hơn nữa tâm lý của gã này cũng phi thường. Sau khi giết chết Triệu Vĩnh và kinh động vì chúng ta, mà hắn vẫn có thể ung dung thu dọn hiện trường rồi mới bỏ đi!” - Hàn Giang không ngừng miêu tả đặc tính của hung thủ.

“Nhưng với năng lực của Triệu Vĩnh, thì chẳng có mấy ai có thể khuất phục được anh ấy!”

“Không sai, năng lực của Triệu Vĩnh lợi hại, đến tôi còn khó mà khuất phục được cậu ấy, nhưng đừng có quên, nếu là bị người quen tấn công trộm...” - Hàn Giang không nói hết câu.

Đường Phong hiểu ý Hàn Giang ngầm nói trong đó, mắt anh sáng lên: “Điều này không phải lại quay trở lại nghi vấn ban đầu của tôi sao, Triệu Vĩnh đã tới đây cùng ai? Chắc chắn là hung thủ thân quen với Triệu Vĩnh!” “Cậu nói xem người của lão K còn có ai?” - Hàn Giang hỏi.

“Nếu loại trừ mấy người mãi vẫn chưa lộ mặt ra, loại trừ chúng ta nữa thì chỉ còn sót lại Từ Nhân Vũ và giáo sư La. Giáo sư La chân cứng không ổn, lại cao tuổi, rõ ràng hung thủ không thể là ông ấy, vậy thì hung thủ chỉ có thể là... Từ Nhân Vũ!”

Khi Đường Phong nhắc tới cái tên Từ Nhân Vũ, giọng anh có chút run rẩy, bởi anh vẫn không thể tin rằng Từ Nhân Vũ đã giết Triệu Vĩnh. Nhưng Hàn Giang đã

cho anh một đáp án chắc chắn: “Tôi nghĩ Từ Nhân Vũ đáng nghi nhất, anh ta là tiến sỹ, IQ rất cao, có năng lực tính toán phi thường, đặc biệt là thủ đoạn anh ta làm trên bánh xe, khiến tôi lập tức nghĩ tới Từ Nhân Vũ. trước đây anh ta rất thích làm những thứ vũ khí kiểu này!”

“Nhưng... nhưng tại sao Từ Nhân Vũ phải mưu sát Triệu Vĩnh? Lẽ nào anh ta là người của Tướng quân?” - Lương Viện ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, tôi và anh ta cũng từng có ngày đêm ở cùng nhau, có bao giờ trông thấy trên người anh ta hình xăm đầy đâu, cũng không phát hiện thấy Từ Nhân Vũ có hành vi gì mờ ám!” - Đường Phong cảm thấy đầu óc rối bời, anh ra sức nhớ lại những ấn tượng khi mình và Từ Nhân Vũ sống chung với nhau.

Hàn Giang im lặng không nói, anh thò tay vào áo mò mẫm, anh đang tìm thuốc lá, nhưng rõ ràng tay phải của anh đang run rẩy, khó khăn lắm mới rút được thuốc ra. Hàn Giang run rẩy châm thuốc, hít mạnh một hơi, sau đó đi ra ngoài cửa.

Đường Phong chưa từng trông thấy Hàn Giang run rẩy như vậy, kể cả lúc anh đối diện với kẻ thù hung ác, trong hoàn cảnh khủng khiếp nhất. Hàn Giang cũng chưa từng run rẩy như thế này.

Đường Phong và Lương Viện cũng đi theo anh, Hàn Giang thần thần nhìn Thiên Hộ Trấn im lìm phía dưới. Hơn bảy trăm năm nay, nó đã từng sống trên sa mạc Gobi hoang vu này, sớm tối, xuân hạ thu đông... Tâm trạng anh rối bời, giữa mùa hạ khô nóng này mà anh lại cảm thấy lạnh lẽo. thê lương.

4

Đường Phong biết rằng Triệu Vĩnh từng là chiến hữu thân cận của Hàn Giang, tuy sau đó có những hiểu lầm và những chuyện không vui, nhưng trona thời khắc này, Đường Phong quả thực không nghĩ ra trên thế gian này còn có từ ngữ nào đủ để an ủi người đàn ông mạnh mẽ như Hàn Giang.

Đường Phong liếc mắt ra hiệu cho Lương Viện, Lương Viện hiểu chuyện đứng sanR một bên. Đường Phong vỗ vào vai Hàn Giang: “Đừng buồn nữa, chúng ta sẽ báo thù cho Triệu Vĩnh!”

Hàn Giang kìm nén sự phẫn nộ, lấy tay dụi đầu thuốc lúc giận nói: “Đúng vậy, tôi sẽ tự tay giết chết hung thủ đó!”

“Từ Nhân Vũ sao?” - Đường Phong khẽ hỏi Hàn Giang. “Không! Hiện giờ tôi vẫn chưa thể chắc chắn, nhưng Từ Nhân Vũ là kẻ đáng nahi nhất!” - Đường như lúc này Hàn Giang đã khôi phục lại lý trí, anh lại chậm thêm một điều thuốc, chậm rãi nói: “Ban nãy tôi đã hồi tưởng lại những hành vi của Từ Nhân Vũ, tôi cũng không tin anh ta là người của Tướng quân, nhưng.. Hàn Giang vẫn chưa nói hết, đột nhiên, sau lưng anh vang lên giọng của Lương Viện: “Xe! Đường Phong, đội trưởng Hàn, hai người mau tới nhìn này, trên sa mạc Gobi có một chiếc xe!”.

Tiếng gọi của Lương Viện đã thức tỉnh Hàn Giang và Đường Phong vẫn đang trầm tư, hai người vội vàng chạy tới mép tường thành, tập trung nhìn ra xa. Quả nhiên, trên sa mạc Gobi mênh mông, có một chiếc xe Jeep đang lao vun vút vào sâu trong sa mạc. “Chiếc xe đó lái về phía cách chúng ta càng lúc càng xa!” - Đường Phong nhìn ra manh mối.

Hàn Giang đập mạnh tường thành một cái, lớn tiếng ra lệnh: “Đuổi theo!”

“Đuổi theo?!” - Đường Phong và Lương Viện ngạc nhiên hỏi: “Anh chắc chắn đó là xe của hung thủ không đấy?”

“Mặc kệ đúng hay không đều phải đuổi theo xem sao!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Nhưng... nhưng chiếc xe đó đã ở cách chúng ta rất xa rồi, chúng ta còn phải lao ra ngoài nữa, liệu có thể đuổi kịp không?” - Lương Viện lo lắng hỏi.

“Có tôi ở đây, chẳng mấy người có kỹ năng lái xe vượt qua được tôi đâu!” - Giọng Hàn Giang đầy tự tin.

Đường Phong và Lương Viện không nói gì thêm, ba người vội vàng theo con dốc đá vun đi xuống. Bản

lĩnh nhanh nhạy như Hàn Giang mà lần này gần như cũng mấy lần vừa bò. vừa lăn, vừa trượt từ trên dốc đá xuống. Trong lòng Đường Phong không khỏi lo lắng cho Hàn Giang, lo rằng vì cái chết của Triệu Vĩnh mà Hàn Giang nóng vội. mất đi lý trí!

Ba người bước lên xe, Hàn Giang không kịp đợi Đường Phong ngồi vững đã nhấn ga, đi theo con đường phía nam, đường phía đông rồi lao tới bức tường thấp phía đông. Xe Hàn Giang lao như bay, Đường Phong sợ xảy ra chuyện, lớn tiếng khuyên ngăn Hàn Giang, nhưng Hàn Giang vờ như không nghe thấy, ngược lại càng phóng càng nhanh. “Anh phóng xe thế này sẽ xảy ra chuyện đấy..- Đường Phong kéo dài giọng ra.

Kể cũng kỳ lạ. khi Đường Phong hét xong từ cuối cùng thì Hàn Giang phanh mạnh xe, dừng xe cách bức tường thấp lẻ tẻ khoảng bốn năm chục mét. Đường Phong tập trung quan sát, phía trước là bức tường thấp, bên ngoài bức tường, cách khoảng hai chục mét chính là kinh quan được chất thành từ những bộ hài cốt. Lúc này, Đường Phong cảm giác những bộ hài cốt trên kinh quan đang phát ra những tiếng cười kỳ dị dành cho họ.

“Sao bây giờ? Nếu như bay qua, ‘con lừa dưng mãnh’ rất khả năng sẽ đâm vào kinh quan phía sau!” - Đường Phone lớn tiếng nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang mặc kệ Đường Phong, nhào người ra vô lăng, chăm chăm nhìn phía trước. Đột nhiên, Hàn Giang khởi động lại “con lừa dưng mãnh” rồi lùi xe lại, sau đó, Đường Phong và Lương Viện cảm nhận một tốc độ chưa từng thấy, họ biết rằng lần này Hàn Giang điên thật rồi!

Đôi mắt Hàn Gian như có điện, tay nắm chặt vô lăng, anh chăm chú nhìn bức tường thấp, kinh quan phía trước mặt... tốc độ xe càng lúc càng nhanh. Đường Phong có cảm giác “con lừa dưng mãnh” gần như đã rời khỏi mặt đất. anh và Lương Viện không ai bảo ai cùng

lúc nhắm mắt lại, không dám nhìn về phía trước nữa.

Lương Viện kêu toáng lên. “con lừa dưng mãnh” vẽ một đường vòng cung không thể tưởng tượng trên không trung, bay qua bức tường thấp, bay qua kinh quan. Mãi cho tới khi “con lừa dưng mãnh” rơi bịch xuống mặt đất, mạnh tới nỗi Đường Phong và Lương Viện bật mở mắt ra. Đường Phong kinh ngạc khi thấy, họ không những vượt qua bức tường thấp mà còn vượt qua cả kinh quan.

‘Thật... thật không thể tin được! Anh từng được huấn luyện kĩ năng bay xe à?’ - Đường Phong giật mình nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang không buồn để ý câu hỏi của Đường Phong, cũng chẳng có lấy chút phấn khởi, anh đánh mạnh vô lăng trên sa mạc Gobi, khói bụi bốc lên nghi ngút, sau đó lái “con lừa dững mãnh” xuyên qua khói bụi, lao như bay thẳng về hướng nam, hướng phát hiện ra chiếc xe Jeep.

5

Hàn Giang lái “con lừa dững mãnh” men theo tường thành của Thiên Hộ Trấn vòng tới cổng phía nam. Lúc này Đường Phong mới kinh ngạc phát hiện thấy bên ngoài cổng nam, hai bên trái phải đều sừng sững hai tòa kinh quan, kích cỡ, hình dạng giống hệt như tòa kinh quan ở phía đông.

Không để Đường Phong kịp ngấm lâu. Hàn Giang đã nhanh như điện lái xe qua cổng nam, Đường Phong nhìn qua cửa kính xe, phía chân trời đều là sa mạc Gobi màu vàng, chẳng thấy bóng dáng của chiếc xe Jeep đó đâu cả.

“Anh có thấy chiếc xe đó không?” - Đường Phong hỏi. Hàn Giang.

Hàn Giang không trả lời, vẫn kiên định nhìn về phía trước, dốc hết tốc lực tiến lên. Đường Phong cầm la bàn điện tử, tính toán sơ qua phương hướng mà họ tiến về phía đông nam.

“Hiện giờ chúng ta đang đi về hướng đông nam, nhưng cách xa so với tuyến đường đã tính ban đầu...”. “Con lừa dững mãnh” bị đá vụn trên sa mạc làm cho sóc nảy lên rồi lại rơi xuống mặt đất. Đường Phong bị sóc tới nỗi lực phủ ngũ tạng lộn nhào! Anh hét lên với Hàn Giang: “Anh cứ thế này sẽ làm hỏng xe đấy, anh đã trông thấy chiếc xe đó chưa? Sao tôi không thấy tung tích của chiếc xe đó vậy?”

Hàn Giang cuối cùng cũng không nhịn được nữa, anh gào lên với Đường Phong: “Cậu im mồm cho tôi!

Đừng có làm phiền anh mày lái xe!”.

“Anh có gào lên với tôi, tôi cũng vẫn phải nói, rốt cuộc anh có trông thấy cái xe đó đâu không?” - Đường Phong vẫn lải nhải không chịu thôi.

“Cậu bị mù à? Chiếc xe đó không phải ở trước mặt chúng ta sao?” - Hàn Giang gầm lên.

“Trước mặt? Ở đâu?” - Đường Phong vẫn chưa nhìn thấy.

Phía trước bên trái, khoảng hai cây số!” - Hàn Giang hét lên.

Kể cũng thật kỳ lạ, Hàn Giang vừa mới nói, Đường Phong cũng phát hiện thấy chiếc xe Jeep đó thật, nó đang ở phía trước, bên trái, cách khoảng hai cây số. Chiếc xe đó cũng đang lao như tên bắn, nhưng rõ ràng tay lái của gã đó vẫn kém xa Hàn Giang. Hàn Giang đã chậm mất bao nhiêu thời gian như vậy, mà hiện giờ đã chỉ còn cách gã đó hai cây số. Nếu gã trong xe đó chính là hung thủ sát hại Triệu Vĩnh, thì không thể tha cho hắn chạy thoát!

Nghĩ tới đây, Đường Phong cũng không nói thêm gì nữa, mà nhìn chăm chăm vào chiếc xe phía trước bên trái. Hai chiếc xe Jeep đó vẽ một đường cong dài tuyệt mỹ trên sa mạc Gobi hoang vu, rồi cuối cùng. hai chiếc xe gần như ngang hàng nhau. Lúc này Đường Phong không thể không bái phục tay lái cự phách của Hàn Giang, Lương Viện cũng trở nên phấn khích: “Áp sát vào, áp sát vào!”

Mặc dù hai chiếc xe gần như chạy song song, nhưng khoảng cách vẫn rất xa. Hàn Giang cẩn thận chuẩn bị áp sát. Lúc này. Đường Phong đột nhiên phát hiện phía trước họ. trên sa mạc Gobi phía xa xa. bỗng có một tảng đá to màu đen nhô lên. “Đó là gì vậy?” - Đường Phong na ná nhìn nhìn tảng đá phía trước, anh đoán tảng đá đó phải to bằng nửa sân bóng và cao bằng tòa nhà ba bốn tầng! Tảng đá kích thước như vậy vốn không phải hiếm thấy, nhưng nó đột nhiên xuất hiện đơn độc giữa sa mạc Gobi mênh mông thế này, thì quả thực khiến người ta bất ngờ.

Nhưng lúc này Đường Phong cũng không có thời giờ để quan tâm tới tảng đá đó nữa. vì mục tiêu trước mắt của họ chính là chiếc xe Jeep. Đường Phong đã có thể nhìn rõ loại hình của chiếc xe Jeep, đó là một chiếc Grand Cherokee màu đen.

Hàn Giang cẩn thận lái “con lừa dừng mãi” áp sát, họ đã càng lúc càng gần với chiếc Grand Cherokee, 200 mét, 150 mét. 80 mét, 60 mét, 50 mét. 40 mét.. Khi cự li giữa “con lừa dừng mãi” và chiếc Grand Cherokee chưa tới năm mét. Hàn Giang bỗng hét lên: “Mẹ kiếp, có chuyện rồi!”

Lúc này Đường Phong và Lương Viện mới để ý thấy hóa ra trên ghế lái của chiếc Grand Cherokee từ nãy tới giờ chạy song song với họ chẳng có ai cả! “Á... thế này là thế nào?” - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên.

Hàn Giang im lặng, hồi lâu, đập mạnh xuống vô lăng một cái, gầm lên: “Mặc kệ, ép nó dừng lại đã rồi tính tiếp!”. Nói xong, Hàn Giang liền chuẩn bị áp sát chiếc Grand Cherokee, nhưng đúng lúc này, Lương Viện bỗng chỉ phía trước, hét toáng lên: “Hai người mau nhìn, đó là cái gì? Sao trên tảng đá đó lại có người! Có người đang đứng trên đó!”

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong và Hàn Giang hốt hoảng nhìn lên tảng đá đen khổng lồ phía trước, quả nhiên, họ thấp thoáng trông thấy trên đó hình như có một người đang đứng.

6

Hàn Giang không tăng tốc nữa, “con lừa dừng mãi” dần dần chạy chậm lại, chiếc Grand Cherokee màu đen vẫn duy trì tốc độ ban này, đã vượt qua mặt họ.

Đường Phong. Hàn Giang và Lương Viện đều chăm chăm nhìn lên tảng đá đen khổng lồ trước mắt. Đường Phong ra sức dụi mắt. trên tảng đá quả thực có một người đang đứng đó. Đường Phong tỉnh táo ra, vội vàng lục lọi trong ba lô của mình, móc ra một chiếc ống nhòm quân dụng. nhìn về phía tảng đá. Chỉ mới nhìn một cái. Đường Phong đã giống như bị bấm huyết vậy. Thông qua ống nhòm, anh nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin được: mặt trời rực cháy thiêu đốt sa mạc Gobi nóng bỏng, một tảng đá khổng lồ màu đen xuất hiện trên sa mạc, trên

tảng đá đó là một người đứng sừng sững, người đó mặc một chiếc áo choàng rất đẹp, đầu đội mũ, điều khiển Đường Phong kinh ngạc là: người đó... đeo một chiếc mặt nạ! Một chiếc mặt nạ kim loại phản quang lấp lánh kỳ dị.

“Người... người... đàn... bà... đeo... mặt... nạ”- Đường Phong run rẩy thốt ra câu này.

“Sao cơ? Làm sao anh biết được đó là một người đàn bà?” - Lương Viện kêu lên.

“Đừng có ngốc vậy, sao lại như thế được!” - Hàn Giang nói xong liền giành lấy chiếc ống nhòm trên tay Đường Phong.

Nhưng, Hàn Giang cũng chỉ nhìn một cái cũng ngớ người ra. Anh hoàn toàn quên mất việc lái xe, để mặc cho “con lừa dừng mãi” tự do lao trên sa mạc, càng lúc càng chậm. “Sao... sao lại như vậy được? Tại sao trên sa mạc lại xuất hiện một người như vậy, thật kỳ dị..

“Nhanh! Đưa cho tôi xem!” - Lương Viện nôn nóng giắt chiếc ống nhòm từ tay Hàn Giang vẫn đang hồn xiêu phách lạc.

“Oa, trang phục thật là đẹp, mặt nạ còn đẹp hơn! Tôi đang mơ hay tỉnh vậy?” - Câu nói bất ngờ của Lương Viện khiến Đường Phong và Hàn Giang há hốc mồm kinh ngạc.

“Em không thấy đáng sợ sao?” - Đường Phong hỏi lại.

“Đáng sợ ư? Sao em không thấy nhĩ?” - Lương Viện cười, nói.

“Giờ đang là giữa ban ngày, chúng ta gặp ma giữa

ban ngày rồi!” - Đường Phong gào lên với Lương Viện.

Lương Viện vẫn hồn nhiên nhìn tiếp qua ống nhòm:

“Ma ư, ban này anh còn nói là người đàn bà, em thấy cũng giống em mà có được bộ trang phục đó thì sành điệu phải biết!”

Đường Phong tức tốc giằng lấy ống nhòm, lại nhìn về phía tảng đá đen. Người đó vẫn đứng trên tảng đá, bất động. “Người đó đang hướng về phía chúng ta, bà ta đang nhìn chúng ta!” - Đường Phong nói.

Lúc này, Hàn Giang đã tỉnh ra, chửi bới: “‘Mẹ kiếp, kệ cha nó! Là ma hay là người chúng ta cũng phải tới xem sao, còn cả chiếc Grand Cherokee nữa, nó đã vượt trước rồi kìa!”

Nói xong, Hàn Giang nhấn ga, tức tốc truy đuổi chiếc Grand Cherokee phía trước. Điều khiến Hàn Giang cảm thấy kỳ lạ là chiếc Grand Cherokee cũng đang lao về phía tảng đá. Năm phút sau, Hàn Giang đã lái “con lừa dưng mãnh” lần nữa đuổi kịp chiếc Grand Cherokee, hai chiếc xe cách nhau chưa tới năm chục mét. Với tốc độ này, chỉ mấy phút nữa là ‘con lừa dưng mãnh’ có thể áp sát chiếc Grand Cherokee.

Tảng đá khổng lồ màu đen cũng càng lúc càng gần rồi, Đường Phong không cần dùng ống nhòm cũng có thể nhìn rõ tình hình trên tảng đá. Người đàn bà đeo mặt nạ vẫn đang đứng sừng sững trên đó. Khi ánh mắt của Đường Phong chạm tới chiếc mặt nạ kỳ dị, anh bỗng rùng mình, anh bỗng có cảm thấy phía sau mặt nạ kim loại đó. cũng có một đôi mắt đang chăm chăm nhìn mình. Đường Phong bỗng cảm giác chiếc mặt nạ rất quen, nhưng anh lại không nhớ ra đã từng nhìn thấy nó ở đâu.

“Lần này quyết không để tên này chạy thoát!” - Hàn Giang hậm hực thốt ra một câu. Anh đã cách chiếc Grand Cherokee chưa tới một trăm mét, Hàn Giang tập trung tinh thần, chăm chú nhìn mục tiêu phía trước, giống như người thợ săn chăm chú nhìn con mồi sắp tóm được. Nhưng đúng khoảnh khắc quan trọng này, Đường Phong phát hiện thấy người đeo mặt nạ đang đứng bất động. sừng sững trên tảng đá. Bỗng từ từ đưa tay phải lên, ngón trỏ trên tay phải hướng thẳng về phía họ, nhằm vào “con lừa dưng mãnh”.

“Bà ta muốn làm gì vậy?” - Đường Phong giật mình kêu lên.

Hàn Giang và Lương Viện cũng chú ý thấy động tác kỳ lạ của người đeo mặt nạ trước mặt. Lương Viện há miệng kinh ngạc. hình như đang định hét cái gì đó, nhưng cô lại không hét được. Bởi vì đúng lúc cô mở miệng ra, trên vách đá màu đen bỗng lóe lên một tia sáng chói lóa, ngay sau đó. phía sa mạc trước mặt vang lên một tiếng “bùm” cùng khói lửa bốc lên. lửa càn lúc càng dữ dội. Chẳng mấy chốc đã hình thành một bức tường lửa trước mặt họ.

Hàn Giang đang lái liên vội vàng phanh xe lại, cuối cùng “con lừa dưng mãnh” đã gần như áp sát bức tường lửa mới dừng lại được. Sóng nóng hừng hực tức tốc vây quanh “con lừa dưng mãnh”, khiến Hàn Giang không thể không lùi xe. Đường Phong tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, ngạc nhiên tới mức há hốc miệng kinh ngạc tự lúc nào.

7

Hàn Giang bị sức nóng hừng hực áp sát nên phải lùi lại phía sau mấy chục mét thì mới dừng hẳn xe. Đường Phong nhìn Hàn Giang, hai người nhìn nhau, không biết phải làm thế nào. Ngược lại, Lương Viện cũng tận mắt chứng kiến mọi việc, nhưng không những không ngạc nhiên mà còn thích thú kêu lên: “Ảo thuật đấy! Thật không ngờ trên sa mạc mà chúng ta còn gặp nhà ảo thuật!”

“Dừng hét nữa!” - Đường Phong quát Lương Viện.

Lương Viện cúi đầu nhìn Đường Phong và Hàn Giang. Hàn Giang cũng gào lên: “Cái gì mà nhà ảo thuật? Cô tưởng đây là trong phim chắc?”

“Đúng là trùng tà, ở Thiên Hộ Trấn đã xảy ra bao nhiêu là chuyện lạ, ở đây bỗng nhiên lại nhảy ra một người đeo mặt nạ, lại còn... lại còn nhấc tay một cái là có thể đốt cháy thành một bức tường lửa. Thật không thể ngờ!” - Hiểu biết phong phú như Hàn Giang mà cũng thấy không thể tin được.

Ba người sững sờ nhìn bức tường lửa trước mặt, nhất thời không biết nên làm thế nào. Tường lửa ngăn cách họ với tảng đá khổng lồ màu đen. Trong lúc này, họ không trông thấy tảng đá đen, cũng không trông thấy người đeo mặt nạ đứng trên đó, càng không trông thấy chiếc Grand Cherokee đâu nữa.

Sau khoảng 15 phút, bức tường lửa dần cháy nhỏ lại. Đường Phong giống như bị ma nhập, một mình nhảy xuống xe. đi thẳng tới bức tường lửa, Hàn Giang và Lương Viện cũng đành nhảy xuống, đi theo.

Đường Phong bước tới nơi chỉ còn cách bức tường lửa vài mét, quay lưng lại phía Hàn Giang và Lương Viện, đột nhiên hét lên: “Hai người dừng tới đây!”

Hàn Giang và Lương Viện đành đứng nguyên chỗ cũ, chỉ thấy Đường Phong lúc thì ngồi xổm xuống, lúc lại bò ra mặt cát nóng rực, không biết đang làm trò gì. Mãi lâu sau, Đường Phong bỗng quay lại, lớn tiếng nói với Hàn Giang và Lương Viện: “Tôi biết tại sao ở đây lại cháy thành bức tường lửa rồi!”

“Lẽ nào không phải là làm ảo thuật sao?” - Lương Viện hỏi lại.

“Dĩ nhiên là không phải. Bởi vì trên sa mạc Gobi này có một vùng hắc ín tự nhiên rộng lớn!” - Đường Phong khẳng định.

“Hắc ín tự nhiên?” - Hàn Giang và Lương Viện cùng ngạc nhiên thốt lên.

”Đúng vậy, chính là hắc ín tự nhiên, tuy hiện giờ tôi vẫn chưa biết được người đó làm thế nào mà khiến hắc ín tự nhiên trên sa mạc bốc cháy, nhưng tôi có thể khẳng định nguyên nhân chính là hắc ín tự nhiên!”

Đường Phong nói xong, tường lửa phía sau đã dần lịm tắt. “Tiếp tục đuổi!” - Ba người lại vội lên xe. Hàn Giang điều luyện lao qua bức tường lửa vừa mới tắt. Anh cẩn thận lái “con lừa dững mãnh”, như sợ rằng người đeo mặt nạ đó lại giương tay lên một cái là lại đốt thêm một bức tường lửa, nuốt chửng lấy họ.

Nhưng sự lo lắng của Hàn Giang hơi thừa, bởi vì sau khi họ vượt qua bức tường lửa, nhìn về phía tầng đá đen thì người đeo mặt nạ đó không biết đã biến mất từ lúc nào, còn chiếc Grand Cherokee cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Giang vẫn không dám lơ là cảnh giác, chàng mấy chốc anh đã lái “con lừa dững mãnh” lao tới phía dưới tầng đá. Một tầng đá màu đen rất to, tiến gần đến nó, Đường Phong mới phát hiện ra độ to lớn của nó vượt xa so với sự tính toán của anh trước đây.

Tầng đá khổng lồ to hơn cả một sân bóng, cao bằng tòa nhà năm sáu tầng. Hàn Giang lái xe vòng qua phía sau tầng đá, ở đây do có tầng đá che chắn nên mát mẻ, trong lành hơn một chút. “Nhìn này, chiếc Grand Cherokee!”

- Đường Phong chỉ về phía cách đó không xa kêu lên.

Hàn Giang cũng trông thấy, chiếc Grand Cherokee màu đen đỗ cách đó không xa, đầu quay về phía trước, hình như đầu xe đâm vào tầng đá khổng lồ màu đen trước mặt. Hàn Giang đỗ xe, rút dao cạy ra, nhảy xuống xe, tiến thẳng tới chiếc Grand Cherokee. Đường Phong cũng rút dao găm ra, bám sát theo sau. Hai người, một trước một sau, tới gần chiếc Grand Cherokee. Hàn Giang, lấy tay ra hiệu im lặng, nhẹ nhàng khẽ khàng áp sát chiếc Grand Cherokee, trên ghế lái quả thực không có người!

Hàn Giang thất vọng cất dao đi, tới trước đầu xe Grand Cherokee, đầu xe đã bị bẹp rúm, cắm sâu vào trong tầng đá màu đen. Đường Phong trông thấy vậy, nghi ngờ nói: “Nếu như đúng là chiếc xe này không có người lái thì sao có thể tự động quay đầu đâm vào phía sau tầng đá được?”

Hàn Giang quay lại nhìn vết bánh xe trên cát: “Quả thực rất kỳ lạ, tạm thời mặc kệ nó đã. thử xem bên trong xe có manh mối gì không!”

Vậy là, hai người vào lục soát trong xe, nhưng chỉ tìm thấy một số vật dụng bình thường trong đó. Thế nhưng chiếc xe này lại thu hút được sự chú ý của Hàn Giana. anh ngắm chiếc xe hồi lâu, rồi lại ngồi vào ghế lái, định khởi động xe, nhưng không thành công.

‘Anh nhìn chiếc xe này phát hiện thấy gì vậy?’ - Đường Phong hỏi.

Hàn Giang nhảy xuống xe: “Phát hiện thấy ba điểm, thứ nhất, rất có khả năng chiếc xe này là của Triệu Vĩnh!” ; ‘Xe của Triệu Vĩnh?’ - Đường Phong giật mình nhìn lại chiếc Grand Cherokee.

“Cũng có thể là xe của người thứ năm bí ẩn”.

“Anh nói luôn là xe của Từ Nhân Vũ cho rồi!”

“Thứ hai, tôi đã kiểm tra vết bánh xe của chiếc xe này, đây chính là vết bánh xe của một trong hai chiếc xe xuất hiện sau khi chúng ta tiến vào sa mạc!”.

“Ồ! Cuối cùng cũng tìm ra một chiếc.” - Đường Phong khẽ thở phào rồi hỏi: “Vậy thứ ba là gì?”

“Thứ ba, chiếc xe này hỏng rồi, vốn dĩ tôi định sử dụng nó, nhưng thật đáng tiếc, chiếc xe tốt vậy mà...”

- Hàn Giang nhìn chiếc Grand Cherokee, không khỏi tiếc rẻ.

“Xời, ‘con lừa dưng mãi’ làm gì có lỗi với anh vậy mà anh lại muốn bỏ rơi nó, muốn vứt bỏ nó hả?” - Đường Phong gào lên.

Hàn Giang xua tay: “Được rồi, không tranh luận với cậu nữa, chúng ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm!” - Nói xong, Hàn Giang quay lại vẫy vẫy Lương Viện: “Đại tiểu thư, cô có muốn đi tìm nhà ảo thuật đó không?”

“Muốn chứ!” - Lương Viện hào hứng chạy lại.

“Vậy thì lên đây!” - Hàn Giang rời khỏi chiếc Grand Cherokee rồi đi tiếp hơn chục bước về phía trước, liền phát hiện thấy phía sau tầng đá khổng lồ có một đường bậc thang rõ mồn một, dẫn thẳng lên phía trên tầng đá màu đen khổng lồ trơn bóng.

8

Đường Phong giật mình nhìn bậc thang đá trên tầng đá khổng lồ: “Đợi đã. đây là những bậc thang do con người đào đục!”

“Sao? Có vấn đề gì lạ ạ?” - Lương Viện hỏi lại. “Hơn nữa tôi còn có thể khẳng định là nó được đục đẽo từ thời cổ đại, hai người không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao cô nhân lại đục đẽo bậc thang đá trên tầng đá khổng lồ trong sa mạc Gobi không một bóng người này?” - Đường Phong thông qua vết tích đục đẽo mà phán đoán ra niên đại đại khái của bậc thang đá này.

“Có lẽ vậy, nhưng tôi cảm thấy không đơn giản như vậy! Ở đây đã cách Thiên Hộ Trấn khá xa rồi.” - Đường Phong cũng đành phải theo sau, leo lên cầu thang đá này.

Cầu thang đá nhỏ hẹp. chèo leo uốn lượn xoắn ốc lên trên, rồi mười phút sau. đoạn cầu thang cuối cùng xuất hiện trước mắt họ. Hàn Giang và Đường Phong, người trước người sau, đều rút dao găm ra. Đường Phong căng thẳng chăm chú nhìn nền tầng đá khổng lồ. Đây không phải là lần đầu tiên anh đối diện với những bậc thang đá như thế này, đối diện với những nguy hiểm có thể xảy ra, nhưng đây lại là lần đầu tiên anh đối diện với cảnh tượng kỳ dị thế này!

Hàn Giang leo lên trước tiên, rồi đến Đường Phong. Đường Phong thấy trên này không có động tĩnh gì, liền bảo vệ Lương Viện cũng leo lên bề mặt của tầng đá khổng lồ. Một bề mặt rất bằng phẳng, nhưng không thấy một bóng người hay một sự sống nào khác.

Ba người đứng trên đỉnh tầng đá khổng lồ, nhìn ra xung quanh, nhìn sa mạc Gobi mênh mông không bến bờ, không có người, cũng không có xe, họ tiếp tục tìm kiếm nhưng cũng không thấy bóng dáng người kia đâu cả. Ba người hoàn toàn giống như đang ở trên một thế giới khác, họ ngỡ người đứng sừng sững rất lâu. Đường Phong định mở miệng, nhưng lại sợ người đàn bà đeo mặt nạ đó đột nhiên xuất hiện sau lưng họ...

Đường Phong quay ngoắt người lại, nhưng đằng sau chẳng có gì cả! Đường Phong ngẩng đầu lên, mặc ặt trời hừng hực chính ngọ làm mắt anh chói lóa.

Hàn Giang và Lương Viện đều ngạc nhiên nhìn anh, còn Đường Phong từ từ nhắm mắt lại, đầu óc anh tức tốc tính toán, anh đang tìm kiếm trong kí ức sâu thẳm, cố khai quật gương mặt đó, gương mặt lấp lánh ánh kim loại kỳ dị.

“Đường Phong, anh sao vậy?” - Lương Viện và Hàn Giang quan tâm hỏi.

Đường Phong mở trừng mắt ra. nói với Hàn Giang và Lương Viện: “Tôi đang nghĩ về người đàn bà đeo mặt nạ đó”.

“Tại sao ngay từ đầu anh đã khẳng định đó là một người đàn bà!” - Hàn Giang không hiểu, hỏi.

“Đúng vậy. người đó đeo mặt nạ mà!” - Lương Viện cũng cảm thấy không hiểu.

“Trực giác, người đó cho tôi trực giác, đó chắc là một người đàn bà!” - Đường Phong vẫn khẳng định.

“Thật có gì đó không bình thường!” - Lương Viện lắc đầu nói.

“Được rồi, hiện giờ anh không thể chứng minh. Chúng ta hãy nói từ đầu, bắt đầu từ trang phục kỳ dị của người đó...Đường Phong nói tới đây rồi dừng lại, giống như đang hồi tưởng.

Hàn Giang vội vàng nói: “Đúng vậy, ngoài cái mặt nạ đó ra, mũ và quần áo của người đó cũng rất kỳ lạ!” “Đúng! Nếu như tôi nhớ không nhầm thì quần áo và mũ mà người đàn bà đó đội, chính là trang phục của phụ nữ quý tộc Đảng Hạng, chỉ có điều... có điều cái mặt nạ đó đúng ra không phải là của phụ nữ quý tộc Đảng Hạng!” - Đường Phong ngẫm nghĩ, rồi nói tiếp: “Nhưng... nhưng tôi cảm thấy mình đã từng trông thấy chiếc mặt nạ đó ở đâu rồi, ban nãy tôi đã cố nhớ lại, nhưng không nhớ ra loại mặt nạ tương tự. Nhưng nó rất... rất giống bức tượng phật, hoặc... hoặc có thể nói là rất giống...”

Đường Phong ấp a ấp úng hồi lâu cũng không nói ra câu cuối cùng, nhưng Hàn Giang đã đoán ra người mà Đường Phong muốn nói tới là ai: “Ý cậu là hoàng hậu Một Tạng?”

Đường Phong không trả lời thẳng vào câu hỏi của p

Hàn Giang, mà hỏi lại: “Anh có còn nhớ phân đầu bức

tượng mà giáo sư Trần đã làm không?”

“Dĩ nhiên là nhớ, nhưng không hiểu sao sau đó lại bị hỏng mất!” - Hàn Giang nhớ lại phần đầu pho tượng đó, nhưng lại lắc đầu: “Nhưng tại sao tôi lại không thấy giống hoàng hậu Một Tạng nhỉ? Chiếc mặt nạ đó không khắc họa rõ nét khuôn mặt người, chỉ là...”

“Tôi nói rồi, đó chỉ là trực giác cá nhân của tôi! Có thể là do bộ trang phục phụ nữ quý tộc Đảng Hạng đó ảnh hưởng mà khiến tôi có ấn tượng mạnh!” - Đường Phong giải thích.

Lương Viện nghe Đường Phong nói vậy, cũng kích động nói: “Nếu đó quả thực là hoàng hậu Một Tạng, vậy thì u hồn của bà lẽ nào đã từ Saint Petersburg tới đây sao?”

“U hồn?” - Câu nói của Lương Viện khiến Đường Phong rùng mình.

“Có khi cũng từng xuất hiện tại Bắc Kinh, khả khả!” - Hàn Giang vỗ vai Lương Viện, cười đau khổ nói:

“Đại tiểu thư của tôi ơi, đừng đoán mò nữa!”

“Tôi không đoán mò, nếu như người đàn bà đeo mặt nạ đó không phải là hoàng hậu Một Tạng, vậy thì cô ta đâu? Kể cả trên sa mạc Gobi có hắc ín tự nhiên đi chẳng nữa. nhưng tại sao ngọn lửa đó lại tự nhiên bùng cháy lên?”

“Điều này...” - Trước một loạt câu hỏi của Lương Viện, Hàn Giang chỉ biết im lặng.

Hết chương 10. Mời các bạn đón đọc chương 11 .

85. Chương 11

Chương 11

Phát hiện trong rừng Hồ Dương

Nửa thế kỷ trước, chính tại đây, trong khoảnh rừng hồ dương mà anh đang đứng, đã từng xảy ra không biết bao nhiêu là chuyện kỳ kỳ khủng khiếp, rồi cuối cùng là dẫn tới việc toàn đội thám hiểm tan tác. Hạng Hải Mật Thành cũng càng lúc càng gần hơn, và có thêm biết bao điều bí ẩn không thể lý giải, khiến cho biết bao người vì nó mà ngày đêm trăn trở!

1

Ba người đứng trên tảng đá đen thảo luận hồi lâu, rồi cũng phải đi đến kết luận, dù không chuẩn bị trước. Trong lòng Đường Phong bỗng dâng trào một cảm giác kỳ lạ, cảm giác này thôi thúc anh bắt đầu tán thành

với suy đoán ban nãy của Lương Viện, lẽ nào người đàn bà đeo mặt nạ đó đúng thật là u hồn của hoàng hậu Một Tạng? Nếu không thì còn ai ăn mặc như vậy xuất hiện trên sa mạc Gobi không một bóng người, dưới ánh mặt trời thiêu đốt hừng hực. Đường Phong ngồi bệt xuống

tảng đá, chậm rãi nói: “Biết đâu... biết đâu tất cả những gì chúng ta nhìn thấy ban nãy chỉ là ảo giác!”

“Ảo giác? Làm sao là ảo giác được!” - Hàn Giang truy vấn.

Nhưng Đường Phong không vội trả lời câu hỏi của Hàn Giang, anh đứng dậy, rồi lại nhìn ra vùng sa mạc Gobi, sau đó chỉ về hướng mà anh cho rằng đó là Thiên Hộ Trấn, cũng chính là hướng đông bắc, và nói: “Vấn đề hiện giờ của chúng ta là đã đi quá xa rồi, cách xa tuyến đường ban đầu!”

“Đúng vậy! Đã không còn trông thấy Thiên Hộ Trấn nữa rồi.” - Lương Viện lấy tay che trán, ưu tư nói.

“Sợ gì! Không phải chúng ta có kim chỉ nam và la bàn điện tử sao?” - Ngược lại, Hàn Giang không bận tâm lắm.

ở cái nơi quái quỷ này mà anh vẫn còn tin tưởng kim chỉ nam và la bàn điện tử ư?” - Đường Phong lấy kim chỉ nam ra, rồi quệt giọt mồ hôi: “Xời, kim chỉ nam hiện giờ đang chỉ lung tung cả lên rồi!”

“Ồ!” - Hàn Giang cầm lấy kim chỉ nam xem. quả nhiên ở đây nó đã không chính xác.

“Có khi nào ở đây, nhất là trên tảng đá này, có từ trường rất lớn nên dẫn tới việc kim chỉ nam mất tác dụng?” - Lương Viện đột nhiên nói.

“Có lẽ vậy, cấu tạo địa chất ở đây rất đặc biệt.” - Đường Phong nói xong liền lấy máy dò GPS ra, nhưng trên đó trống trơn: “Tất cả đều mất tác dụng rồi.”

Đường Phong cảm thấy ớn lạnh, đây là sa mạc mệnh mông vô bờ bến, nếu như mất đi phương hướng thì sẽ đồng nghĩa với việc tử thần đang đến.

Ánh mắt Đường Phong càng lúc càng đáng sợ, anh trợn mắt lên, nhìn Hàn Giang và Lương Viện. Hàn Giang cũng không biết phải làm thế nào, nhưng đúng lúc này, hình như Đường Phong đã nghĩ ra điều gì đó, nên quay người men theo những bậc thang đá đi xuống. Hàn Giang và Lương Viện cũng đi xuống theo. Đường Phong quay trở lại bên cạnh “con lừa dừng mãi”, mở cửa xe rồi tìm mấy tấm ảnh của kệ tranh ngọc từ trong ba lô ra. Anh nhìn ảnh, chăm chú hồi lâu, và mắt bỗng sáng lên: “Hóa ra là như vậy!”

“Anh phát hiện thấy gì vậy?” - Hàn Giang và Lương Viện thúc giục.

“Hai người có còn nhớ trước khi chúng ta xuất phát, chúng ta đã phân tích bản đồ cổ Tây Hạ và bản đồ tuyến đường của Misha. Trên bản đồ của Misha đã đánh dấu bốn địa danh: Cửu Lý Bảo, Lang Oa, Thiên Hộ Trấn. Nguyệt Nhi Tuyền, còn trên bản đồ cổ Tây Hạ cũng đánh dấu bốn địa danh trên tuyến đường phía đông nam Hạng Hải Mật Thành. Lúc đầu, tôi cho rằng bốn địa danh Tây Hạ cổ đó chắc là tương ứng với bốn địa danh trên bản đồ tuyến đường của Misha, nhưng tôi nhìn mãi, ngoài địa danh Cửu Lý Bảo có thể đối chiếu ra, ba địa danh còn lại vẫn không thể đối chiếu được. Hơn nữa, rõ ràng là hai tuyến đường khác xa nhau, từ Cửu Lý Bảo đi tiếp vào sâu trong sa mạc Gobi, tuyến đường của

Misha hình như ở phía bắc của tuyến đường trên bản đồ

cổ. Hiện giờ chúng ta đã biết: tuyến đường của Misha

càng gần với tuyến đường sau triều nhà Nguyên hơn, còn tuyến đường trên bản đồ cổ, chắc là tuyến đường từ thời kỳ đầu của Tây Hạ.”

Đường Phong giải thích một hồi, Lương Viện mụ mị hết đầu óc, nghe mà chẳng hiểu gì; nhưng Hàn Giang lại hiểu ý Đường Phong: “Có phải cậu muốn nói ở đây chính là một địa danh nào đó trên tuyến đường của bản đồ cổ!”

Đường Phong gật gù: “Không sai, hai người có còn nhớ địa danh mà tôi hỏi ông chủ khách sạn không?”

“Hắc Thạch?” - Mắt Hàn Giang sáng lên.

“Đúng! Chính là Hắc Thạch. Ban nãy tôi đã kiểm tra lại ảnh của kệ tranh ngọc, trước đây, ngoài Cửu Lý Bảo ra, ba chỗ đánh dấu còn lại thì tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vị trí tương ứng của chúng. Ban nãy

tôi đã kiểm tra kĩ lại bản đồ Tây Hạ cổ, Hắc Thạch là điểm thứ hai ở phía đông nam Hạng Hải Mật Thành, cũng chính là địa danh thứ ba sau khi tiến vào sa mạc. Vậy thì địa danh Hắc Thạch này sẽ ở đâu đây?”

“Chính... là chỗ này rồi!” - Hàn Giang cũng bán tín bán nghi nói.

“Ừm, nếu như tôi đoán không lầm thì sau khi chúng ta ra khỏi Thiên Hộ Trấn, chắc là đã tiến thẳng về hướng đông nam, bởi vậy Hắc Thạch tương ứng với tuyến đường

trên bản đồ của Misha, vừa vặn nằm ở hướng đông nam của Thiên Hộ Trấn, vị trí tương đương với vị trí đánh dấu trên bản đồ cổ.” - Đường Phong khẳng định.

Hàn Giang khẽ gật đầu: “Ừm, trừ khi đầu óc chúng ta đều choáng váng, nếu không thì sự phán đoán của cậu là đúng. Từ khi ra khỏi Thiên Hộ Trấn, chúng ta đều chỉ đi về hướng đông nam.”

“Còn nữa, trên bậc thang đá của tầng đá đen, rõ ràng là do con người đục đẽo nên; hơn nữa, tôi cũng có thể đoán định rằng thang đá được đục vào thời kỳ Tây Hạ. Ban nãy chúng ta vẫn còn thắc mắc rằng: tại sao lại có người đục đẽo những bậc cầu thang trên đá ở nơi sâu thẳm trong sa mạc Gobi này? Giờ thì tôi đã hiểu ra rồi, thời Tây Hạ ở đây chính là chốt giao thông quan trọng dẫn tới Hạng Hải Mật Thành, thậm chí dẫn tới cao nguyên Mông Cổ. Bởi vậy, người Đảng Hạng đã tận dụng tạo hóa thiên nhiên ở đây, rồi cải tạo thêm, đục thành những bậc thang đá.” - Tư duy của Đường Phong bỗng trở nên rõ ràng.

“Nhưng tại sao những người Đảng Hạng lại đục những bậc thang đá này nhỉ?” - Lương Viện hỏi.

“Có lẽ là dùng để quan sát tầm xa, giống như những tòa tháp quan sát, cũng có thể...” - Đường Phong ngẫm nghĩ: “Cũng có thể là vì mục đích tôn giáo! Mọi người nghĩ mà xem, những thương nhân, mục dân, quân đội, quý tộc đã từng đi qua đây, khi họ đã gian khổ vượt qua sa mạc, mệt mỏi rồi, đói khát chịu đựng, thì đột nhiên

trông thấy ở đây mọc ra một tầng đá màu đen khổng lồ, vậy tâm trạng sẽ thế nào đây?”

“Giống như kiến trúc đánh dấu địa danh?” - Hàn Giang nói xen vào.

“Đúng, anh có thể giải thích như vậy, địa danh đánh dấu, cột mốc, tất cả mọi người đều dành cho tầng đá màu đen khổng lồ này ý nghĩa tượng trưng đặc biệt như vậy!”

“Giống như điện thờ, nơi linh thiêng?” - Lương Viện hỏi ngược lại.

“Ừm, em cũng có thể hiểu như vậy, anh nghĩ rằng lúc đó tất cả những người đi qua đây đều kính cẩn lễ bái tầng đá màu đen khổng lồ này, thành kính quỳ gối, cầu khẩn thần linh phù hộ, phù hộ cho họ bình an ra khỏi sa mạc Gobi. Sau đó, họ sẽ cẩn thận ngồi dưới tầng đá uống nước, nghỉ ngơi, sau đó lại kính cẩn rời khỏi đây, tiếp tục lên đường.” - Lúc này, dường như một bức tranh về hành trình của những thương nhân cổ đại đang dần mở ra trước mắt Đường Phong.

Ai ngờ, Đường Phong vừa dứt lời, Lương Viện bỗng kêu lên: “Sao rồi, ban nãy em nói không sai phải không. Tầng đá này là nơi linh thiêng nên... nên chúng ta đã trông thấy hoàng hậu Một Tạng, bà đã hiện hồn rồi!

Ban nãy chúng ta đã truy đuổi kịch liệt, khiến hoàng hậu Một Tạng tức giận., vậy là bà đã châm lửa cháy trên sa mạc Gobi, chặn đứng chúng ta ở bên ngoài!”

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong giật thót tim, anh trông thấy đôi mắt trong veo của Lương Viện lúc này hình như đang có hai quả cầu lửa rực cháy

2

Hàn Giang cười nhạo câu nói của Lương Viện: “Đại tiểu thư của tôi ơi, cô xem nhiều phim Hollywood quá rồi phải không. Cái gì mà hoàng hậu Một Tạng phẫn nộ, hiện hồn, vậy tại sao không thiêu cháy luôn chúng ta đi?” “Anh cứ nói đi. anh mà nói tiếp những câu như vậy lập tức lửa địa ngục sẽ rơi xuống đầu chúng ta!” - Lương Viện chỉ Hàn Giang nói như thật.

“Mẹ ơi, tôi sợ quá cơ, ban nãy là lửa sa mạc Gobi, giờ đã lại đổi thành lửa địa ngục rồi, lửa của hoàng hậu Một Tạng nhiều thật đấy!” - Lương Viện không hề mà hù dọa được Hàn Giang.

“Anh không tin thì thôi, cứ chờ xem!” - Lương Viện tức tối nhắm mắt lại.

Nhưng đúng lúc này, Đường Phong bỗng phát hiện thấy không hiểu ở đâu ra, một đám mây đen từ chân trời bay tới, bao trùm không trung của Hắc Thạch, che lấp mặt trời. Đường Phong giật mình, ngẩng đầu lên nhìn đám mây đen: “Thế... thế này là thế nào? Lẽ nào trên sa mạc lại sắp có mưa?”

Hàn Giang cũng ngạc nhiên: “Đúng vậy, ban này trời vẫn còn trong xanh, sao bây giờ lại...”

“Đó là bởi vì anh đã khiến linh hồn của hoàng hậu Một Tạng tức giận!” - Lương Viện nghiêm túc nói nhỏ. Hàn Giang không buồn để ý câu nói của Lương Viện, anh nhìn lên đám mây đen trên đỉnh đầu, nhìn rất lâu, dù không có giọt mưa rào rớt xuống, nhưng đám mây đen cũng không có dấu hiệu gì là sẽ bay đi chỗ khác.

“Đúng là một nơi quái dị!” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Tôi nghĩ càng đi tiếp, những nơi quái dị sẽ càng nhiều hơn đây!” - Đường Phong nói.

Hàn Giang định thần lại, chăm chọc Đường Phong:

“Tôi bảo rồi, Đường Phong, cậu phải để ý cho kĩ đại tiểu thư nhà cậu, tôi vốn vô thần, đừng có gieo rắc tư tưởng mê tín trong đội ngũ!”

“Đội trưởng Hàn, anh biết rồi đấy, trước đây tôi cũng là người vô thần, nhưng hiện giờ chúng ta đang ở nơi kỳ dị thế này, hãy đừng nói gì tới việc vô thần vội! - Đường Phong vừa nói, vừa ngược nhìn lên đám mây đen đang càng lúc càng thấp.

Cả đám mây bao trùm sa mạc Gobi, Đường Phong tập thính nhìn ra xa, phía chân trời, mây đen và sa mạc Gobi đã hòa làm một; mây đen trên đầu càng lúc càng thấp, dường như muốn đè lên tảng đá đen.

Hàn Giang cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng ba người đều bị một cảm giác khủng hoảng bao trùm. Mãi lâu sau, Đường Phong mới cất những tấm ảnh đi, và chậm rãi nói: “Lương Viện nói không phải là không có lý, ở một số nơi trên thế giới đã từng xảy ra chuyện tương tự.

Ví dụ như một số hang núi, khi có người đi qua, có thể nghe thấy giọng giục ngựa của người cổ đại, nhìn thấy những cảnh tượng thời cổ đại: bởi vì trong những hang núi đó có ẩn chứa một nguồn nam châm khổng lồ, nên đã dẫn tới việc trong hang đá có cả công năng như máy ghi âm. đề rồi đến tận mấy trăm năm sau, trong một môi trường khí hậu đặc biệt, những người đi vào trong hang núi có thể nghe thấy, nhìn thấy cảnh tượng năm nào.”

“Đúng vậy. ban này kim chỉ nam và la bàn điện tử của chúng ta cũng đã mất tác dụng, cho thấy ở đây có hiện tượng từ trường dị thường, rồi còn cả môi trường đặc biệt, khí hậu kỳ dị ở đây, đều có thể dẫn tới...” - Lương Viện nói tới đây. đột nhiên lại hét toáng lên: “Mẹ ơi! Không phải chúng ta đã xuyên qua thời gian rồi chứ?” “Xuyên qua thời gian? Ý em nói là chúng ta đã trở về thời cổ đại, trở về Tây Hạ?” - Đường Phong giật mình nhìn Lương Viện, rồi lại nhìn xung quanh. Môi trường quái dị và khí hậu ở đây, đã khiến tất cả mọi người đều không thể không nghi ngờ về phán đoán trước đó của mình. Đường Phong nhìn cảnh tượng xung quanh Hắc Thạch, nhất thời cũng không thể phân biệt được mình đang ở giữa thế kỷ XXI hay đã trở về thời Tây Hạ?

3

Mãi một lúc sau, Đường Phong mới ra sức lắc đầu, “Không! Lương Viện, chắc chắn là em xem quá nhiều tiểu thuyết rồi. Anh không tin là chúng ta đã quay về thời cổ đại, chúng ta vẫn đang ở thế kỷ XXI. Anh vẫn tin vào khoa học, nếu người đàn bà đeo mặt nạ đó đúng là hoàng hậu Một Tạng, thì chỉ có thể là kết quả của từ trường, môi trường và khí hậu cùng gây nên.”

“Từ trường... môi trường... khí hậu...” - Hàn Giang cũng trở nên nghi ngờ: “Nếu nói như vậy thì ban này chúng ta đã nhìn thấy hoàng hậu Một Tạng của gần mấy nghìn năm trước?”

“Anh không biết, nhưng vẫn còn một khả năng khác, chính là chúng ta đang ở trong môi trường địa chất, khí hậu đặc biệt, nên đã nảy sinh ảo giác!” - Đường Phong nói.

“Ảo giác? Lẽ nào đó không phải là người thật sao?”

- Trong lòng Hàn Giang tuy cũng bắt đầu hoài nghi quan điểm ban đầu của mình, nhưng anh vẫn cố cưỡng để kéo mình trở lại: “Mặc kệ là ảo giác hay cảnh tượng năm đó tái hiện, hoặc là hoàng hậu Một Tạng hiện linh; Đường Phong, cậu có cảm thấy bà hoàng hậu Một Tạng đó cân gì phải đeo một cái mặt nạ như thế xuất hiện để gặp chúng ta không?”

Một câu hỏi của Hàn Giang khiến Đường Phong và Lương Viện đều không thể trả lời. Hàn Giang lại ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời vẫn chưa có biểu hiện gì là sẽ chuyển biến tốt: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi đây thôi!”

“Nhưng bây giờ chúng ta nên đi theo hướng nào?”

Trở lại Thiên Hộ Trấn, hay là đi thẳng tới mục tiêu tiếp theo - Nguyệt Nhi Tuyền?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

“Chúng ta đã cách xa Thiên Hộ Trấn như vậy rồi, tôi thấy không nhất thiết phải quay lại Thiên Hộ Trấn nữa, nhưng... - Hàn Giang cũng trở nên do dự, ”Nhưng ở đây cách Nguyệt Nhi Tuyền còn bao xa? Hơn nữa, Nguyệt Nhi Tuyền ở hướng nào?”

“Nếu như từ đây tới Nguyệt Nhi Tuyền, tôi không biết còn bao xa. phương hướng cũng chỉ đoán đại khái. - Nói xong Đường Phong chỉ về phía mà anh cho là đúng. ”Nếu tôi đoán không nhầm thì là hướng này, hướng bắc chéo về phía tây.”

Ba người bàn bạc xong, Hàn Giang lại lái xe quanh Hắc Thạch một vòng, anh vẫn chưa cam chịu. Kể từ năm bí ẩn mai phục trong Thiên Hộ Trấn, giết hại Triệu Vĩnh là ai đây? Từ Nhân Vũ? Xác khô? Hay là u hồn của hoàng hậu Một Tạng?”

Nhưng anh đi một vòng cũng không phát hiện thấy có gì khác thường. Hàn Giang đỗ xe lại. Anh lại nhớ tới Triệu Vĩnh, thi thể của Triệu Vĩnh vẫn còn nằm trên vọng gác ở cổng thành Thiên Hộ Trấn: “Người anh em đợi tôi tôi sẽ đưa cậu về.”

Hàn Giang dường như rít qua kẽ răng từng từ từng từ một, nhưng hiện giờ bản thân anh cũng không biết mình có thể bình an trở về hay không.

4

Hàn Giang không nghĩ ngợi nhiều, anh khởi động lại “con lừa dũn mẫn”, tiến thẳng về phía Đường Phong chỉ. Lúc xe rời khỏi Hắc Thạch, Lương Viện cứ quay lại nhìn mãi Hắc Thạch khổng lồ đang xa dần. Đường Phong quay đầu lại, phát hiện Lương Viện đang nhìn chăm chăm Hắc Thạch, anh cười đau khổ và nói:

“Không phải em lại trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ đấy chứ?___

Lương Viện thất vọng lắc lắc đầu: ‘Đâu có! Bà ấy biến mất thật rồi!’

“Đường Phong, tôi vẫn còn một chuyện mãi chưa hiểu nổi, vì ở đây đã là một cột mốc tốt như vậy rồi, chỉ phương hướng cho những đoàn thương nhân, vậy thì tại sao sau này lại bỏ đi không dùng nữa?” - Hàn Giang đang lái xe bỗng hỏi.

“Điều này...” - Đường Phone hơi chần chừ, “con lừa dũn mẫn” leo lên một con dốc, xe tiếp tục đi về hướng tây bắc. ở đây giờ đã không còn là vùng sa mạc Gobi xung quanh Hắc Thạch ban nãy nữa.

Đường Phong không tiếp tục trả lời câu hỏi ban nãy của Hàn Giang, mà chuyển ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ xe. “Sao thế. cậu đang nhìn gì thế?” - Hàn Giang hỏi.

“Câu trả lời của anh có lẽ ở bên ngoài cửa sổ!” - Đường Phong bỗng bình thản nói.

“Bên ngoài cửa sổ?” - Hàn Giang chạy xe chậm lại.

“Nhìn thấy chưa? Chỗ trùng bên cạnh chúng ta, năm đó chắc là một cái hồ rất lớn, nhưng sau đó cạn nước, hơn nữa. xem ra đã cạn từ nhiều năm trước rồi.”

- Đường Phong chỉ một vùng sa mạc rộng lớn khô hạn

bên ngoài, nói.

‘Nếu nói như vậy thì Hắc Thạch bị lãng quên là do vấn đề nguồn nước?’ - Hàn Giang nói.

‘Nguồn nước có lẽ chỉ là một phần, còn thông qua những tài liệu mà hiện giờ chúng ta nắm được, thì tuyến đường thông tới Hạm Hải Mật Thành từ cuối thời kỳ Tây Hạ hoặc đầu triều Nguyên, từng được cải tạo một lần, nguồn nước là một nhân tố, chiến loạn cũng có khả năng là một nhân tố cốt lõi.’

Đường Phong phân tích xong, thì thấy họ đã tiến vào một vùng biển cát, sa mạc trải dài miên man, dẫn thẳng tới chân trời; nhìn tiếp phía sau. Hắc Thạch đã mất hút khỏi tầm mắt, nhưng trời vẫn âm u.

Đường Phong cũng không biết họ đã vượt qua bao nhiêu đồi cát, cảnh vật bên ngoài giống nhau như lột đã khiến anh cảm thấy buồn ngủ. Hàn Giang bỗng đập mạnh anh một cái: “Cậu hay thật đấy, sắp ngủ sật rồi sao?” “Phí lời, anh lái xe, tôi chỉ phụ trách dẫn đường, hiện giờ tôi hết việc rồi, tôi không ngủ thì làm gì?” - Ngược lại Đường Phong nói rất hùng hồn.

“Cậu phụ trách dẫn đường, vậy cậu nhìn xem hướng cậu chỉ có đúng không vậy. Chúng ta đã rời khỏi Hắc Thạch hơn một tiếng đồng hồ rồi, mà vẫn chưa thấy bóng dáng Nguyệt Nhi Tuyền đâu cả!”

Đường Phong lại kiểm tra kim chỉ nam và la bàn điện tử: ‘Phương hướng không sai, là hướng mà tôi phán đoán - phía bắc chếch tây...’

Đường Phong vẫn đang nói, đột nhiên bỗng cảm thấy thân xe lắc mạnh một cái, rồi “con lừa dừng mãi” đột ngột bất động! “Tiêu rồi, ‘con lừa dừng mãi’ mệt quá hỏng rồi!” - Đường Phong giật mình kêu lên.

Lương Viện cũng lo lắng: “Nếu hỏng ở chỗ này thì đúng là toi thật rồi, phía trước không thấy thôn xóm, phía sau không thấy quán trọ... đừng xảy ra chuyện, đừng hỏng, thương để phù hộ, Phật tô phù hộ, ngài Quan Vũ phù hộ, các ngài hãy cùng phù hộ ‘con lừa dừng mãi’ đừng xảy ra chuyện gì.”

Hàn Giang cố gắng trấn tĩnh, khởi động lại “con lừa dừng mãi” nhưng nó không hề phản ứng, Hàn Giang đập mạnh vô lăng một cái hét lên: “Chết tiệt!”

“Thử lại xem! Chúng ta sắp tới Nguyệt Nhi Tuyền rồi!”

Hàn Giang đã thử lại mấy lần liên tục, nhưng “con lừa dừng mãi” vẫn không thể khởi động được. Rồi đúng lúc Hàn Giang tuyệt vọng, “con lừa dừng mãi” lại bất thần nổ máy, nhưng bất luận Hàn Giang cố gắng thế nào, “con lừa dừng mãi” vẫn kêu ầm ỉ, cát bụi bắn tung tóe nhưng nó vẫn không thể tiến lên.

“Mẹ ơi! Sao em lại thấy ‘con lừa dừng mãi’ như đang lún xuống nhỉ...” - Lương Viện ngồi phía sau là người đầu tiên cảm nhận thấy xe đang lún xuống.

Đường Phong cũng cảm thấy điều đó, Hàn Giang không dám tiếp tục khởi động xe, đành tắt máy, tức tối chửi: “Mẹ kiếp, đúng là lún xuống dưới thật rồi!”

“Chúng ta làm thế nào bây giờ?” - Lương Viện hỏi. “Phía sau có hai cái xẻng sắt, đại tiểu thư, cô cũng lao động chút đi, cô và Đường Phong mỗi người một cái xuống dưới đào cát!”

“Đào cát?” - Khuê các như Lương Viện nào đã từng làm qua việc này, nhưng hiện giờ hết cách, cô đành phải cầm xẻng nhảy xuống xe.

Đường Phong cũng nhảy xuống xe, phát hiện họ đang ở trên đỉnh của một núi cát. cũng chính là trên lưng tê giác sa mạc” - như mọi người thường nói. Đây là nơi dễ bị lún xe nhất, bởi vậy phải đặc biệt cẩn thận. Đường Phong và Lương Viện gắng sức lao động gần hai chục phút, còn Hàn Giang lại ngồi trên ghế lái hút thuốc lá. chỉ huy họ: “Được rồi, ổn ổn rồi đấy. hai anh chị ra đằng sau đẩy xe đi, tôi khởi động đây!”

Lương Viện chu môi tỏ ý không muốn làm, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác nên đành ngoan ngoãn cùng Đường Phong đứng sau “con lừa dừng mãi”. Hàn Giang; khởi động lại “con lừa dừng mãi”, Đường Phong và Lương Viện đứng sau đẩy mạnh. Bánh xe sau quay tít làm cát bắn tung lên khắp mặt mũi, quần áo Đường Phong và Lương Viện, nhưng may mà “con lừa dừng mãi” đã lao xuống khỏi “lưng tê giác”. Hàn Giang dừng xe lại, đợi Đường Phong và Lương Viện lên xe rồi mới nhả ga, lao về phía một núi cát cao to tiếp theo.

Ngon núi cát trước mặt vừa cao vừa to, may mà Hàn Giang tay lái lẹ nên đã khéo léo vượt qua ngọn núi này, rồi một vùng cát bằng phẳng lại xuất hiện trước mặt họ. “Có lẽ chúng ta sắp đến rồi!” - Đường Phong ngược nhìn trời, mây đen vẫn bao trùm trên đỉnh đầu, nhưng lúc này không giống cảm giác như mây đen đang đè trên đỉnh đầu ở Hắc Thạch nữa.

“Trời cũng sắp tối rồi, tôi nghĩ Nguyệt Nhi Tuyền chắc là nằm quanh đây thôi!” - Hàn Giang nhìn ra ngoài cửa sổ, anh phát hiện môi trường ở đây không còn khắc nghiệt như lúc nãy, phía trước chỉ có một đồi cát thấp, nhỏ.

“Con lừa dừng mãi” vượt qua một đồi cát thấp, phía trước bỗng xuất hiện một vài cái cây. “Cây! Ở đó có cây!” - Từ khi tiến vào sa mạc, bây giờ mới nhìn thấy cây xanh khiến Đường Phong và Lương Viện đều ngạc nhiên kêu lên.

Đường Phong ra sức dụi dụi mắt, anh không hề hoa mắt, là cây, phía trước cách họ mấy cây số, trên sa mạc Gobi hoang vu bỗng xuất hiện một khoảng rừng nhỏ, có khoảng bảy tám chục cây xanh ở đó.

“Đó không phải là ảo giác hay hình ảnh phản chiếu đấy chứ? Những cái cây đó... sao lại cổ quái vậy!” - Hàn Giang bán tín bán nghi lái về phía khoảng rừng đó.

“Không! Không phải là ảo giác, càng không phải là hình ảnh phản chiếu, tôi đã trông thấy rõ rồi, đó là hồ dương, rừng hồ dương, điều này trùng hợp với hồi ức của Makarov, hai người quên rồi sao?” - Đường Phong vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

“Rừng hồ dương? Tôi thấy toàn là những cây kỳ quái!” - Lúc này Hàn Giang cũng tin rằng họ thực sự đã tới trước một rừng cây.

“Anh chưa từng, nghe nói rằng hồ dương sống một nghìn năm, chết một nghìn năm, đứng một nghìn năm sao?” - Đường Phong hăm hở bước xuống xe.

“Nói như vậy thì hồ dương có tới tận ba nghìn năm tuổi thọ?” - Hàn Giang cũng xuống xe, đi vào rừng hồ dương, nhưng nhìn thế nào anh vẫn cảm giác những cây hồ dương này hình thù kỳ dị, có những thân cây đã khô cong queo, giống như đã chết cách đây nhiều năm, nhưng vẫn đứng sừng sững tại đây.

“Đây chính là nơi mà đội thám hiểm năm đó cắm trại trước đêm xảy ra chuyện?” - Lương Viện có phần kích động: “Vậy đây là nơi mà ông nội em đã từng đến?” “Đúng, chính là nơi này. Nhưng cát vàng đã nhấn chìm mọi thứ, giống như những sinh mệnh đó chưa từng tới đây vậy!” - Đường Phong cũng bồi hồi.

“Thôi đi, hai người đừng có trữ tình nữa, ngược lại giờ tôi lại nhớ tới Makarov, ông ấy là người duy nhất trong đội thám hiểm, không, không chỉ là trong đội thám hiểm, mà là người duy nhất còn sống sót trong những người năm đó. Trừ khi... trừ khi vẫn còn ai đó mà chúng ta không biết; bởi vậy tôi nghĩ, nếu lão Mã ở

đây thì tốt quá!” - Trước mắt Hàn Giang hiện lên hình dáng của Makarov, khuôn mặt xinh đẹp của Yelena cũng hiện lên theo.

“Hài, những gì cần nói thì lão Mã cũng đã nói hết rồi, kể cả ông ấy có tới đây thì sao chứ? Tôi thấy anh đang nhớ Yelena đó!” - Đường Phong cười, nói.

“Vớ vẩn! Lão Mã quay trở lại chốn xưa, không biết chừng lại nhớ ra manh mối gì đó!” - Hàn Giang phản bác lại.

“Đừng quên đây là nơi đau lòng của lão Mã! Ngoài việc lấy nước mắt của bác ấy ra thì tôi nghĩ bác ấy chẳng nhớ lại được gì đâu!”

“Được rồi, không tranh cãi với cậu nữa, trời sắp tối rồi, đêm nay chúng ta sẽ cắm trại trong rừng hồ dương”.

“Cắm trại kiểu gì đây? Leu thì bị bão cát thổi bay mất rồi!” - Đường Phong nói không chút hòa khí.

Hàn Giang nhìn một vòng xung quanh rừng hồ dương không rộng lắm, rồi lại nhìn Lương Viện, dặn dò: “Tôi thấy như vậy nhé, đêm nay Lương Viện ngủ trên xe, tôi và Đường Phong ngủ trong rừng hồ dương”.

“Ngủ trên đất?”

“Cậu quên rồi à, lều mất rồi nhưng chúng ta vẫn còn hai tấm đệm chống thấm và hai chiếc túi ngủ, đủ cho hai người.”

“Ngủ túi ngủ tôi không ý kiến gì, nhưng ngủ ở cái nơi quái quỷ này tôi sợ lắm, mấy chục oan hồn trong đội thám hiểm bao nhiêu năm như vậy chưa trông thấy người, lần này chắc chắn sẽ phải bắt sống người đấy”.

“Sợ cái quái gì chứ! Bao nhiêu là xác khô ở Thiên Hộ Trấn cậu cũng gặp rồi, vậy mà còn sợ mấy chục oan hồn ở đây sao? Nếu cậu mà gặp oan hồn của đội thám hiểm thật thì làm ơn hỏi họ là năm đó họ đã xảy ra chuyện gì? Sau đó lại phát sinh ra chuyện gì? Để chúng ta đỡ mất công!” - Hàn Giang trêu chọc.

“Tôi có nhìn thấy họ thật không dám hỏi, nếu hỏi thì anh đi mà hỏi. Đêm nay tôi ở cạnh anh, nếu có chuyện gì thì anh cũng không chạy thoát được đâu!” - Đường Phong lôi đệm chống thấm và túi ngủ ra, đặt túi ngủ của mình ngay sát cạnh túi ngủ của Hàn Giang. “Lần này cậu không chê tôi buổi đêm ngày to à?” “Không dám!”

“Tốt, chúng ta vẫn giống như hôm qua. tôi trực nửa đêm trước, cậu trực nửa đêm sau.”

Hàn Giang sắp xếp xong xuôi, ba người mới nhớ ra cả ngày chưa ăn gì, “con lừa dưng măn” cũng sắp cạn xăng rồi. Ba người ăn vội ăn vàng những thực phẩm mang theo, Đường Phong liền chui vào túi ngủ, Hàn Giang đi đồ xăng cho “con lừa dưng măn”. Đường Phong nằm suy nghĩ lại, rồi lại lấy tấm ảnh bản đồ cổ vẽ bức thư của Misha ra.

Đường Phong bật đèn pin chăm chú xem lại tấm bản đồ cổ, ngoài Hắc Thạch hôm nay đã xác định được ra, còn mấy địa danh khác đánh dấu trên bản đồ cổ thì Đường Phong vẫn không biết chúng là chỗ nào.

Đường Phong đặc biệt chú ý tới mấy địa danh phía dưới Hắc Thạch, cũng chính là địa danh gần Hạm Hải Mật Thành nhất, nhưng Đường Phong vắt kiệt óc cũng không hiểu hai chữ Tây Hạ đó nghĩa là gì, và rốt cuộc là chỉ chỗ nào. Dịch theo nghĩa mặt chữ, thì hai chữ Tây Hạ đó, chữ thứ nhất rõ ràng là chữ “Nam” nhưng chữ Tây Hạ thứ hai anh lại không biết. Trước khi xuất phát, Đường Phong đã đọc qua rất nhiều tài liệu, nhưng do thời gian cấp bách nên mãi vẫn chưa tìm ra được nghĩa của từ này. Do không biết nghĩa của từ thứ hai, nên Đường Phong cũng không thể phán đoán tính chất của từ “Nam” thứ nhất là từ chỉ vị trí hay chỉ là từ ghép của một danh từ địa danh nào đó? Đường Phong thật sự không hiểu. Nằm ngẫm nghĩ mãi, trước mắt Đường Phong bỗng hiện lên hình dáng của giáo sư La, nếu như lúc này mà được thỉnh giáo giáo sư La thì tốt quá, tiếc là... không biết sau này có còn cơ hội được đích thân thỉnh giáo giáo sư nữa không.

Đường Phong suy nghĩ miên man, cất ảnh tấm bản đồ cổ đi rồi lại giở bức thư của Misha ra. Tấm bản đồ đó Đường Phong đã thuộc lòng, ánh mắt anh tập trung lên bức thư của Misha. Anh đọc lại từ đầu đến cuối một lượt, trong phần miêu tả Nguyệt Nhi Tuyền, Misha viết thế này: “Đến giờ tôi vẫn nhớ cái nơi đáng sợ đó, âm thanh đáng sợ đó và cả bão cát đêm khiến ai ai cũng phải suy

suy. Tôi không muốn nhớ lại nhiều nữa, bởi đó là nỗi đau khổ lớn nhất trong đời tôi, nó đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống và cuộc đời tôi.”

Chỉ mấy dòng chữ ngắn ngủi như vậy mà Đường Phong đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần. Hàn Giang và Lương Viện cũng đọc lâu rồi, mấy dòng chữ đó không hề tiết lộ bất cứ thứ gì có giá trị so với hồi ức của Makarov, thậm chí còn không tương tợ bằng hồi ức của Makarov. Bởi vậy, mặc dù Misha kể về Nguyệt Nhi Tuyền rất đáng sợ, nhưng khi Đường Phong đọc những dòng này thì lại chẳng hề cảm thấy sự hoảng sợ nào đặc biệt. Đường Phong nhủ thầm trong lòng: “Misha ơi! Chỉ một câu rằng ông không muốn nhớ lại tiếp nữa, mà tôi phải tốn bao công sức; nói thẳng ra, nói luôn ra những chuyện năm đó thì có phải không nhiều sự như bây giờ không, cũng không bao nhiêu người phải bỏ mạng như vậy!”

Nhưng mọi chuyện không có giả sử, những chuyện đã qua giờ đã trở thành lịch sử. Đường Phong nhìn những cảnh hồ dương trên đầu, rồi lại đóng tai nghe ngóng nhưng chẳng có âm thanh kỳ dị nào cả. Đường Phong bỗng cảm thấy, việc có thể ngủ một đêm trong rừng hồ dương quả là một trải nghiệm hiếm có trong đời. Nghĩ tới đây. Đường Phong cảm thấy mí mắt bắt đầu nặng trĩu, dù sao cũng cả một ngày chưa chợp mắt, lại đi cả một ngày đường, rồi còn thêm hoảng sợ khiến anh mệt mỏi

rã rời, mà nửa đêm sau còn phải canh gác. Anh thấy Hàn Giang vẫn đang đổ xăng, mặc kệ anh ấy, Đường Phong chuẩn bị đi ngủ. Nhưng khi anh gấp ba tờ giấy lại, bỗng phát hiện giấy thư có gì đó khác thường.

Bức thư đang bị ánh đèn pin chiếu thẳng vào,

Đường Phong sững sờ nhìn mặt sau bức thư. Lúc này,

Hàn Giang bỗng hét toáng lên: “Cậu muốn ngủ thì ngủ ngay đi, đừng có lãng phí pin nữa!”

Đường Phong không buồn để ý, anh ra sức dụi mắt, rồi mở lại bức thư. Anh phát hiện mặt sau tờ giấy thứ hai có chữ thấp thoáng hiện lên. Đường Phong không dám tin vào mắt mình, lại lật tờ giấy lại để so sánh, không, không phải là vết chữ của mặt trước in ra mặt sau, mà mặt sau quả thực có chữ, nhưng Đường Phong không thể nhìn rõ những vết chữ ở mặt sau tờ giấy.

7

Đường Phong ngậy người ra. Hàn Giang lại hét lên: “Cậu làm cái gì ở đó vậy, không dùng đèn pin thì tắt nó đi!”

Đèn pin? Câu nói của Hàn Giang đã thức tỉnh Đường Phong, anh vội vàng lấy đèn pin soi lên bức thư; cùng với ánh sáng chói lóa của đèn pin, những vết chữ ở mặt sau bức thư dần dần hiện lên rõ nét. Đường Phong mừng rỡ hét lên: “Hai người mau tới đây, mặt sau bức thư của Misha vẫn còn chữ!”

Hàn Giang vừa đổ đầy xăng cho “con lừa dưng mãi” xong, nghe thấy vậy liền vội vàng cùng Lương Viện chạy tới. Đường Phong liền đọc to từng câu từng chữ phía sau bức thư lên:

Lương thân mến, hãy cho phép tôi dùng cách này để kể với anh về một chuyện quan trọng. Đây là một cách viết bí mật đặc biệt, do tôi học được từ một đặc công KGB. Bởi vì tôi bắt buộc phải trốn tránh một số nguy hiểm và kiểm soát, nên tôi cũng không chắc anh bên đó có an toàn hay không, bởi vậy tôi không thể không dùng phương pháp này để kể với anh chuyện này được.

Tôi muốn kể với anh về một chuyện lạ đã xảy ra trong đêm, trước khi đội thám hiểm xảy ra chuyện. Địa điểm đáng sợ, âm thanh đáng sợ và cả bão cát trong đêm đen, đây chính là những nguyên nhân dẫn đến sự tan tác của đội thám hiểm. Nhưng tôi lại luôn cho rằng: đó là một tai nạn do con người gây ra, điều này tôi nghĩ chắc anh cũng dự cảm thấy. Ngày cuối cùng trong rừng hồ dương, hai thùng nước sinh hoạt lớn chúng ta mang theo đã bị ai đó đổ sạch. Đó là những thùng nước cuối cùng chúng ta có, và chỗ chúng ta ở lại là nơi không thể tìm thấy một nguồn nước nào, dù nó có một cái tên đẹp đẽ với ý nghĩa mỉa mai: Nguyệt Nhi Tuyền.

Đêm hôm đó, vì quá mệt mỏi nên tôi đã đi ngủ sớm, nhưng đến nửa đêm, tôi bị một âm thanh quái dị làm tỉnh giấc. Tôi vốn là người ngủ rất thính, chỉ cần có

tiếng động nhẹ là sẽ tỉnh ngay. Sau khi tỉnh dậy, tôi đã giật mình phát hiện ra có một người đang đứng trước giường tôi, đó là một người Trung Quốc, thậm chí tôi còn nhớ như in, người đó mặc một bộ quần áo ka ki kiểu Tôn Trung Sơn, đeo kính. Tôi giật bản mình, bởi vì những người trong lều của chúng ta đều là học giả, chuyên gia nước tôi, nếu không được họ cho phép, thì người ngoài sao có thể nửa đêm chui vào trong lều của chúng tôi? Mà nhất lại là người Trung Quốc.

Theo phản xạ, tôi tưởng rằng người đó vào nhầm lều, nhưng người đó lấy tay ra hiệu cho tôi, ý bảo tôi ra ngoài. Tôi chẳng hiểu gì cả, cộng thêm âm thanh quái dị đó, nên tôi càng tưởng đã xảy ra chuyện, liền theo người đó ra ngoài lều. Bên ngoài rừng hồ dương còn có một người Trung Quốc đứng đó, người đó mặc áo ghi lê, đeo kính đen, dựa lưng vào một thân cây. Hai người này vào thẳng vấn đề, trực tiếp đề nghị tôi rằng: rất mong tôi hợp tác với hai người họ, từ bỏ đoàn thám hiểm, đơn độc hành động, tìm kiếm kho báu của Hạm Hải Mật Thành!

Đề nghị của họ khiến tôi giật mình, từ trước tới nay tôi chưa từng muốn chiếm đoạt bất cứ một báu vật nào.

Ngược lại, tôi hỏi họ tại sao lại chọn tôi; họ nói rằng do đã điều tra tình hình trong đội thám hiểm, biết tôi là học giả trẻ đang nghiên cứu lịch sử Trung Quốc, đặc biệt là lịch sử, văn tự Tây Hạ, nên muốn kéo tôi

nhập hội. Lúc đó tôi đã từ chối ngay, cái gã đeo kính đen đó hình như rất tức giận; tôi thấy trên hông hắn có darts súng, lúc đó

tôi rất sợ hãi, muốn hét lên nhưng không dám hét. Tôi nghĩ rằng ban đêm trong doanh trại sẽ có người canh gác, nhưng tôi lại không trông thấy ai, lẽ nào đều bị họ mua chuộc hết rồi? Đúng lúc này; Makarov chui từ trong lều ra, nhưng anh ấy ở cách chỗ tôi rất xa. Sau đó gã mặc đồ Tôn Trung Sơn lại rất khách sáo với tôi, hắn nói rằng nếu không muốn hợp tác cũng không sao, nhưng mong tôi không được nói chuyện này ra ngoài và tôi đã đồng ý.

Chuyện sau đó chắc anh cũng đã biết, ngày hôm sau nước sạch đã bị ai đó đổ hết, ba người Trung Quốc canh gác ban đêm cũng mất tích. Tôi đắn đo mãi, cuối cùng cũng không dám nói ra chuyện xảy ra ban đêm, bởi vì cái gã đeo kính đen đã uy hiếp tôi. Nhưng quan trọng hơn, chúng ta là một phần của đội thám hiểm liên hợp, lại đang ở Trung Quốc, lúc đó tôi thiếu lòng tin với các đồng chí Trung Quốc, tôi không biết trong số họ ai đáng tin cậy, ai có vấn đề nên...

Mục đích tôi viết thư này, là mong anh có thể điều tra về hai người đó ở Trung Quốc. Nếu như do sự hèn nhát của tôi đã dẫn tới đội thám hiểm gặp nạn, thì cả đời này tôi sống cũng không yên, nhưng tôi mong rằng không phải như vậy! Tôi chỉ có thể cung cấp cho anh những tình hình này, bởi vì đến hai gã đó có phải là người của đội thám hiểm hay không, thì tôi cũng không biết Anh cũng đã biết rồi đấy, chúng tôi nhìn các anh

cũng giống như các anh nhìn chúng tôi, toàn nhằm lẫn.

Hai người đó xưng là người của đội thám hiểm, ăn mặc

cũng không khác gì chúng ta, nhưng ngày hôm sau, tôi

đã đi tìm kiếm hai người đó trong đội thám hiểm, nhưng mãi vẫn không thấy. Trước đó, tôi cũng không có ấn tượng gì về hai người này, bởi vậy tôi thực sự không thể xác định được thân phận thật sự của họ.

Chúc sức khỏe! Misha

8

Đọc xong thư của Misha, Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện đều bất ngờ. Mãi lâu sau. Đường Phong mới lẩm bẩm: “Cuối cùng Misha cũng chịu mở miệng rồi!”

“Đúng vậy, về cơ bản đều trùng hợp với những hồi ức trước đây của Makarov!” - Hàn Giang ngạc nhiên nói.

“Em không thể tưởng tượng nổi ông nội đã bất ngờ thế nào khi đọc bức thư này!” - Lương Viện lắc đầu, không tin.

“Bức thư này cất giấu rất nhiều tin tức quan trọng đối với chúng ta!” - Đường Phong nói.

“Đúng vậy! Rất quan trọng với tất cả mọi người, chính vì vậy nên Misha đã phải dùng cách viết bí mật đặc biệt này!” - Hàn Giang nói tới đây, bỗng nhớ ra gì đó,

“Nói tới cách viết bí mật, ngay từ đầu thư Misha đã nói Rằng ông học được cách viết này từ một đặc công KGB, chỉ một câu nói đơn giản như vậy thôi, nhưng cũng rất đáng để nghiền ngẫm!”

“Đúng vậy, chúng ta đã biết, sau đó Misha được KGB bảo vệ nghiêm ngặt trong một thời gian dài, trong năm 1964 thất lạc đó, không biết chừng Brainin. Isakov, Stechkin một trong những người này lại dạy Misha cách viết bí mật này cũng nên. Giống như lúc trong Cung điện mùa đông, Misha từng nói rằng ông đã học được kỹ thuật chặn tín hiệu từ đặc công KGB.” - Đường Phong lập tức liên tưởng tới rất nhiều chuyện trước đây. Hàn Giang lại lắc đầu: “Tổ chức KGB nghiêm ngặt, theo yêu cầu thì đặc công không được tiếp xúc quá thân mật với đối tượng được giám sát bảo vệ.”

“Bởi vậy điều này mới càng khả nghi!” - Đường Phong thấy Hàn Giang dường như chìm trong suy tư, một lúc sau anh mới nói tiếp: “Xem tiếp đoạn thứ hai. thông tin quan trọng nhất mà Misha tiết lộ chính là nằm ở đây: Nguyệt Nhi Tuyên lúc đó không có lấy một nguồn nước, còn nước mà họ mang theo lại bị ai đó đổ mất khiến ông luôn nghi ngờ rằng đội thám hiểm gặp nạn là do con người gây họa!”

“Nhưng hình như tôi nhớ là Makarov từng kể rằng, một chuyên gia địa chất Trung Quốc trong đội thám hiểm lúc đó từng nói rằng, trước đó ông ta đã khảo sát qua dọc vùng này, nhớ là ở đây có nguồn nước!” - Hàn Giang hồi tưởng lại.

“Có khả năng là nguồn nước của Nguyệt Nhi Tuyền vừa mới cạn khô trước đó!” - Đường Phong suy đoán.

“Lẽ nào trong sa mạc hiện giờ đến một nguồn nước cũng không có sao?” - Lương Viện than thở.

Đường Phong xua tay và tiếp tục nói: “Được rồi, chúng ta tạm thời không quan tâm tới nguồn nước nữa, hãy xem tiếp bức thư của Misha, những gì ghi chép trong đoạn 3, 4, 5 phía sau, cơ bản trùng hợp với hồi ức của Makarov, nhưng vẫn còn nhiều chi tiết mà lão Mã chưa từng nhắc tới. Ví dụ như tình hình của hai người đó, lúc Makarov nhớ lại, ông chỉ nói là trông thấy Misha hình như đang tranh cãi với hai đồng chí Trung Quốc!”.

“Tình cảnh giác của lão Mã cũng kém thật đấy!” - Lương Viện bĩu bĩu môi.

“Thì giống như Misha đã nói trong thư: ‘Anh cũng biết rồi đấy, chúng tôi nhìn các anh cũng giống như các anh nhìn chúng tôi, toàn nhầm lẫn’. Người phương Tây nhìn chúng ta không phân biệt được tướng mạo, thường tưởng rằng người Trung Quốc, người Nhật Bản, người Hàn Quốc đều giống nhau, còn chúng ta nhìn họ cũng vậy thôi! Điều này cũng không lạ, huống hồ lão Mã lúc đó chỉ là một anh lính trẻ mới nhập ngũ, kém xa đại tá KGB bây giờ!” - Đường Phong giải thích.

“Trong thư Misha đã nhắc tới hai gã đó, một gã mặc đồ Tôn Trung Sơn, đeo kính, một người mặc áo ghi lê, đeo kính đen. Tôi nghĩ chắc chắn hai người này

không phải là người của đội thám hiểm!” - Hàn Giang khẳng định.

“Ồ! Sao cậu biết?”

“Thứ nhất. Misha đã tự ghi chép, ngày hôm sau không trông thấy hai người đó đâu nữa, trước đó cũng không có ấn tượng gì về hai người này; thứ hai, theo như những gì tôi biết về đội thám hiểm này, tiêu chuẩn lựa chọn nhân viên tham gia đội thám hiểm của phía Trung Quốc rất cao, mà dưới bối cảnh chính trị lúc đó, người muốn một mình nuốt chửng kho báu chắc chắn phải có thể lực đứng đằng sau không thể coi thường, chắc chắn không thể là ý tưởng đột phá của một người!”

Nghe Hàn Giang phân tích xong. Đường Phong nói tiếp: “Anh nói luôn là người của Mã Xướng Quốc cho xong.”

“Đúng! Tôi nghĩ như vậy đó, trước khi chết, Stephen đã nói với chúng ta rằng, người bám đuôi đoàn thám hiểm, thừa cơ hành động chính là Mã Xướng Quốc, người đổ nước sinh hoạt của đội thám hiểm đi cũng chính là Mã Xướng Quốc, vậy thì tôi hoàn toàn có lý do để tin rằng, ý đồ lôi kéo Misha phản bội cũng chính là Mã Xướng Quốc, thậm chí một trong hai gã đó cũng chính là Mã Xướng Quốc!” - Hàn Giang, nói một tràng.

“Mặc quần áo Tôn Trung Sơn? Lại còn cả áo ghi lê?” - Đường Phong truy hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang ngẫm nghĩ: “Tôi nghĩ, chính cái gã mặc áo ghi lê đeo kính đen có súng và hung tợn chính là Mã Xướng Quốc hồi trẻ!”

Đường Phong cũng gật gù: “Nhưng anh có để ý thấy không, tại sao họ lại chọn Misha? Phải nhớ rằng trong đội thám hiểm có mấy chục người, chuyên gia trên các lĩnh vực, đặc biệt là tình hình của phía Nga lúc đó, Mã Xướng Quốc nắm rõ như lòng bàn tay.”

“Không phải Misha đã nói trong thư rồi đấy thôi?”

Trước đó họ đã điều tra tình hình của đội thám hiểm, biết Misha là học giả trẻ nghiên cứu lịch sử Trung Quốc, đặc biệt là lịch sử Tây Hạ, bởi vậy mới đề nghị lôi kéo Misha nhập hội!”

“Nhưng họ làm cách nào để điều tra tình hình của đội thám hiểm? Ban này anh vừa nói tổ chức của đội thám hiểm năm đó rất chặt chẽ, hơn nữa lại luôn được bảo mật! Mã Xướng Quốc, một đặc vụ trốn chui trốn lủi của cục bảo mật, liệu ông ta biết được bao nhiêu nội tình của đội thám hiểm? Làm sao ông ta biết được Misha là học giả trẻ phía Liên Xô chuyên nghiên cứu lịch sử về Tây Hạ?”

Câu hỏi của Đường Phong khiến Hàn Giang cứng họng, mãi lâu sau, Hàn Giang mới từ từ thốt ra từng từ một: “Đội... thám... hiểm... có... nội... gián!”

9

Câu nói của Hàn Giang khiến cả ba người đều trở nên trầm tư, mãi lâu sau, Lương Viện mới hỏi lại Hàn Giang: “Nhưng tất cả mọi người trong đội thám hiểm đều chết hết cả rồi.”

Cả Đường Phong và Hàn Giang đều cùng lúc nhìn Lương Viện, cô bị ánh mắt của hai người họ làm cho sồn cả da gà nên giận dữ hỏi: “Các anh... ý gì vậy? Hai người nghi ngờ ông nội em là nội gián?”

“Không! Ông nội cô là người bị hại!” - Hàn Giang nói.

“Vậy thì hai người nghi ngờ Makarov?” - Lương Viện hỏi lại.

“Lão Mã không những là người bị hại, mà cũng đã tôi luyện thành thép rồi!” - Đường Phong nói.

“Vậy các anh nói xem đó là ai? Không phải là Misha chứ?”

“Đương nhiên không phải là Misha, nội gián có khi cũng đã cùng đội thám hiểm bỏ mạng trên sa mạc rồi. Từ bức thư của Misha cho thấy, người đeo kính, mặc bộ Tôn Trung Sơn rất khả nghi, hình như người này rất am hiểu doanh trại, anh ta biết rõ Misha ở trong căn lều nào.” - Hàn Giang nói.

“Van còn một khả năng rất lớn, chính là phía Liên Xô có vấn đề!” - Đường Phong suy đoán.

“Ừm, tình hình bên đó chúng ta không rõ, nội bộ của KGB còn có thể xảy ra chuyện lớn như vậy, thì đội thám hiểm càng có thể xảy ra chuyện!” - Hàn Giang gần như khẳng định lại suy đoán của Đường Phong.

“Tạm thời chúng ta không quan tâm tới tên nội gián đấy nữa, tiếp tục đọc, đoạn thứ sáu Misha đã nói về một sự thật rất nghiêm trọng của đội thám hiểm: tuy lấy danh nghĩa là đội thám hiểm liên hợp, nhưng thật ra hai bên không hề hiểu rõ về nhau, cũng không tin tưởng lẫn

nhau.” - Đường Phong tiếp tục phân tích.

“Điều này cũng không kỳ lạ, Misha và đội thám

hiểm Liên Xô vốn dĩ là muốn đơn phương tới nghiên

cứu. Tuy gọi là đội thám hiểm liên hợp, nghe có vẻ to tát, nhưng thực ra chỉ là tạm thời tập hợp, lắp ghép lại, mọi

người đều không hiểu nhau, cũng không tin tưởng đối

phương. Đây cũng có thể là một trong những lý do sau

này đội thám hiểm bị tan rã.” - Hàn Giang nói.

Đường Phong gật gù: “Đoạn cuối cùng Misha đề nghị ông Lương giúp ông điều tra tung tích của hai người đàn ông đó ở Trung Quốc, rõ ràng ông Lương đã không thể hoàn thành được nhiệm vụ này.”

Bức thư Đường Phong vô tình phát hiện ra đã giúp họ làm sáng tỏ được bao nhiêu vấn đề, nhưng cũng khiến họ thức trắng cả đêm. Lương Viện đã chìm trong giấc ngủ, Hàn Giang tựa vào cửa xe vừa ngủ gật vừa canh gác, Đường Phong nằm trong túi ngủ, trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Nửa thế kỷ trước, chính tại đây, chính tại khu rừng hồ dương này rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện ỉy kỳ khủng khiếp, cuối cùng dẫn tới việc đội thám hiểm tan tác. Hạng Hải Mật Thành vốn càng lúc càng gần lại có biết bao nhiêu điều bí ẩn, khiến cho bao nhiêu người vì nó mà ngày đêm trăn trở.

Hết chương 11. Mời các bạn đón đọc chương 12.

86. Chương 12

Chương 12

Khuôn mặt bị đánh cắp

Anh nhẹ nhàng gỡ mặt nạ của người đàn bà ra; vào giây phút đó, tim Đường Phong đang đập bồng bềnh khựng lại, mắt anh mở to nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt: phía dưới chiếc mũ cao cao của người đàn bà, chẳng có gì cả, đằng sau mặt nạ trống rỗng. Không có khuôn mặt!

1

Một chuỗi âm thanh kỳ lạ vọng lại, bắt đầu là tiếng cát lạo xạo, sau đó là tiếng gió. Dần dần, tiếng gió mang theo cả tiếng nhạc, tiếng nhạc đó hình như rất xa xôi. Đường Phong từ từ mở mắt ra, dỏng tai nghe ngóng, đó là tiếng nhạc rất vui vẻ, tiếng sáo ngọt ngào, tiếng đàn tỳ bà du dương, rồi cả tiếng trống vô cùng ầm ập, và hình như còn nghe cả thấy tiếng hát của phụ nữ. Cảnh tượng âm nhạc vui vẻ này khiến Đường Phong say sưa nghe...

Đột nhiên, những âm thanh đó chuyển điệu, Đường Phong giật bản mình, bởi vì âm thanh đó bỗng trở nên rất sâu thẳm, tiết tấu cũng chậm hơn. Đường Phong muốn

chui ra khỏi túi ngủ để nhìn xem rốt cuộc là tiếng nhạc từ đâu bay tới; nhưng anh bỗng nhớ ra: sâu thẳm trên sa mạc Gobi hoang vu không một bóng người, thế này thì lấy đâu ra tiếng nhạc? Lúc này, tiếng nhạc sâu thẳm đó bỗng trở nên kỳ dị, dường như có một con quái thú hung ác đang ẩn mình trong đó. Tiếng nhạc quái dị càng lúc càng vang vọng, càng lúc càng mãnh liệt hình như muốn nuốt chửng tiếng nhạc sâu thẳm đó.

Đường Phong lại nhắm mắt lại, im lặng lắng nghe tiếng nhạc đó. Anh đã nhận ra nơi tiếng nhạc vọng ra, hình như là ở phía tây rừng hồ dương, nhưng anh không thể phán đoán tiếng nhạc này còn cách mình bao xa.

Hình như tiếng nhạc đã càng lúc càng gần, Đường Phong căng thẳng chạm vào con dao găm. Anh vớ lấy con dao, phát hiện bàn tay nắm lấy con dao đang run rẩy, cơ thể mình cũng đang khẽ run lên. Nhịp tim Đường Phong bắt đầu tăng tốc, tiếng thở cũng gấp gáp hơn. Anh thu hết can đảm chui ra khỏi túi ngủ, trong bóng đêm,

Đường Phong cầm dao và căng thẳng nhìn chăm chăm về phía phát ra tiếng nhạc.

Không sai, tiếng nhạc quái dị này vọng ra từ phía tây rừng hồ dương, nhưng Đường Phong nhìn sang hướng tây lại không thấy chút ánh sáng nào cả. Anh không dám bật đèn pin lên, vì sợ rằng sẽ trông thấy cảnh tượng đáng sợ. Tiếng nhạc càng lúc càng gần, Đường Phong bước nhanh vài bước; tới mép rừng hồ dương, anh vịn vào một thân cây hồ dương có hình thù kỳ dị, lặng lẽ chăm

chú nhìn về hướng tây. Lúc này tiếng nhạc đột nhiên nhỏ hẳn đi, Đường Phong ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, một vầng trăng sáng xuyên qua mây đen soi rọi ánh trăng xuống mặt đất. Đường Phong mượn ánh trăng để quan sát hướng tây lần nữa. Không thấy bóng người, còn tiếng nhạc hình như cũng càng lúc càng xa dần. Đường Phong thấp thoáng trông thấy rất nhiều đồi cát cao to, hình dạng của chúng kỳ dị. Nhấp nhua nhấp nhô...

Đột nhiên, Đường Phong cảm thấy phía sau mình có tiếng gió, hình như có ai đó đang ở sau lưng, Hàn Giang? Lương Viện? Không kịp nghĩ ngợi lâu, anh quay ngoắt người lại, không có Hàn Giang, cũng không có Lương Viện, thậm chí đến cả xe và túi ngủ của họ cũng không thấy đâu nữa. Lẽ nào mình đã đi rất xa? Không thể, rừng hồ dương chỉ to bằng chừng này... đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ mông lung thì tiếng gió bắt đầu nổi lên. Đây là một trận cuồng phong kỳ dị. Cuồng phong mang theo cát vàng, cuốn tung lá bay trong rừng hồ dương. Đường Phong không ngờ trong rừng hồ dương lại có nhiều lá rụng như vậy. Đúng lúc Đường Phong kinh ngạc thì “pằng” một tiếng, một tia lửa lóe sáng đỏ rực trong màn đêm, cũng chiếu sáng cả rừng hồ dương. Đường Phong vẫn chưa trông thấy Hàn Giang và Lương Viện, nhưng lại trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó. Giống hệt như trên tảng đá lúc ban sáng, áo choàng diêm lệ, chiếc mũ cao cao, trang phục của một người đàn

bà quý tộc Đảng Hạng, lại còn cả ánh sáng lấp lánh của chiếc mặt nạ quái dị bằng kim loại! Người đàn bà từ sâu trong rừng hồ dương bước ra. Đường Phong cảm thấy kỳ lạ, ban ngày trong rừng hồ dương này không to lắm, vậy mà lúc này lại trở nên mờ mịt, rậm rạp. Người đàn bà đeo mặt nạ bước đi ung dung, tư thế quý phái, chậm rãi hướng về phía Đường Phong. Tiếng nhạc quái dị đó lại lần nữa vang lên, càng lúc càng gần, càng lúc càng to, giống như một đội quân nhạc công hùng hậu đang từ trong sa mạc tiến ra.

2

Người Đường Phong bắt đầu run lên bần bật, anh bị một cảm giác khủng khiếp và kỳ dị bao vây. Theo phản xạ, anh lùi lại và không thể phân biệt được phương hướng. Xung quanh đều là rừng hồ dương, ra khỏi rừng hồ dương là sa mạc Gobi còn đáng sợ hơn. thì lấy đâu ra đường có thể rút lui? Lúc này, người đàn bà đeo mặt nạ dừng lại, đứng tại nơi cách Đường Phong khoảng năm mét, im lặng nhìn anh. Đường Phong tựa lên một thân cây hồ dương có hình thù kỳ dị, và cứ như vậy hai người mắt đối mắt tới hai phút đồng hồ, rồi người đàn bà đó bắt đầu lên tiếng: “Tại sao anh lại sợ?”

“Tôi... tôi không sợ!” - Đường Phong ra vẻ trấn tĩnh.

“Không sợ? Vậy tại sao tay anh đang cầm vũ khí lại run rẩy thế kia?”

“Á?” - Đường Phong giật thót tim, con dao găm đang cầm trên tay rơi xuống đất, anh không biết có nên nhặt nó lên hay không.

“Ta thật sự khiến anh cảm thấy sợ hãi sao?” - Người đàn bà đeo mặt nạ lại hỏi tiếp.

“Bà... bà là người, hay... hay là u hồn?” - Đường Phong run rẩy hỏi lại.

“U hồn? Ha ha...” - Người đàn bà đó cười điên dại, cười tới nỗi Đường Phong sởn da gà. Cười xong, người đàn bà hỏi lại Đường Phong: “Anh nói xem ta là người, hay là u hồn?”

“Nếu bà... bà là người thì tại sao phải đeo mặt nạ?”

- Đường Phong định giơ tay phải lên chỉ vào chiếc mặt nạ kỳ dị. nhưng cánh tay vẫn cử động mà không sao nhấc lên được.

Lúc này, ven rừng hồ dương xuất hiện những đốm sáng, rồi ánh sáng càng lúc càng sáng rõ; âm nhạc kỳ dị cũng trở nên vui vẻ. tiếng trống rộn ràng lại vang lên, bên ngoài rừng hồ dương hình như có người đang nhảy múa. nhưng Đường Phong lại nhìn không rõ tình hình ngoài đó.

“Chàng thanh niên, cậu muốn biết tại sao ta lại đeo

mặt nạ không?” - Người đàn bà vừa nói vừa chậm chậm bước tới.

“Muốn... nhưng bà...” - Đường Phong vừa muốn biết đáp án, nhưng lại cảm thấy hoảng sợ.

Người đàn bà áp sát Đường Phong, anh định lùi lại, nhưng phía sau chính là cây hồ dương có hình thù quái dị đó, nên không còn chỗ để lùi. Người đàn bà đứng lại cách chỗ Đường Phong khoảng một mét, gần như đối mặt với Đường Phong đứng dưới cây hồ dương. Đường Phong đã cảm thấy mùi của sự chết chóc, nhưng anh bỗng mất tự chủ mà vươn thẳng người dậy, bước lên phía trước nửa bước. Anh không biết sức mạnh nào đã thu hút anh, mùi của chết chóc, âm nhạc vui vẻ, hay là chiếc mặt nạ kỳ dị đó?

“Nào, đến đây!” - Người đàn bà khẽ gọi Đường Phong.

Đường Phong lại mất tự chủ nên bước tiếp lên phía trước nửa bước, tới phía trước chiếc mặt nạ của người đàn bà. Nhìn chiếc mặt nạ kỳ dị này, Đường Phong có cảm giác dường như tim mình đã ngừng đập, toàn thân cứng đờ. Trên mặt nạ có hai cái lỗ, đó là vị trí mắt của người đàn bà. Đường Phong muốn nhìn rõ đôi mắt của bà ta, nhưng... nhưng hai cái lỗ đó giống như động không đáy, sâu thăm thẳm!

Đồng tử của Đường Phong lập tức mở to, tại sao... tại sao lại không nhìn thấy mắt của người đàn bà? Đường Phong định mở miệng, nhưng miệng há được một nửa cũng không thốt ra được chữ nào; còn đôi tay cứng đờ của anh lại giơ thẳng lên một cách bất thường, rồi đặt vào chiếc mặt nạ của người đàn bà.

Đường Phong có cảm giác cánh tay đó đã không còn thuộc về mình nữa rồi, anh hoàn toàn không thể điều

Khiến được đôi tay mình. Anh cố buộc mình phải tập trung suy nghĩ, giành lại đôi tay, nhưng đều vô ích. Anh cảm nhận rõ ràng ngón tay mình đã chạm vào chiếc mặt nạ lạnh lẽo, nhưng không sao điều khiển được đôi tay. Anh nhẹ nhàng gỡ chiếc mặt nạ của người đàn bà ra. Vào giây phút đó, tim Đường Phong bỗng ngừng đập, anh mở to mắt nhìn chằm chằm cánh tượng không thể ngờ trước mắt: phía dưới chiếc mũ cao cao của người đàn bà. Chẳng có gì cả, phía sau mặt nạ trống trơn. Thế nhưng Đường Phong lại trông thấy rõ áo choàng diêm lệ của người đàn bà hiện ra những đường cong, thể... thể này là thể nào?

Đường Phong hoảng hốt lùi lại phía sau, cánh tay hình như đã trở về cơ thể. Lúc này, chiếc mặt nạ đang ở trong tay anh, nhưng anh lúng túng không biết làm thế nào, chỉ nhìn người đàn bà, hoặc có thể nói rằng nhìn chằm chằm chiếc áo choàng của người đàn bà đó. Giọng người đàn bà lại vang lên: “Chàng thanh niên, có biết tại sao ta lại đeo mặt nạ không?”

“Bà... bà là u hồn...” - Rốt cuộc Đường Phong cũng thốt ra câu này.

“Không, đó là bởi vì đã có người lấy trộm khuôn mặt của ta!” - Giọng nói vẫn vang lên từ phía sau người đàn bà, nhưng Đường Phong không thể nhìn thấy giọng nói của người đàn bà này phát ra từ đâu.

“Ăn cắp... mặt?” - Đường Phong lại lùi lại phía dưới cây hồ dương.

“Đúng vậy, vì thế mà ta đành phải đeo mặt nạ. Được rồi, chàng thanh niên, trả mặt nạ cho ta đi!” - Người đàn bà vừa nói vừa đi về phía Đường Phong. Không! Lần này Đường Phong để ý thấy người đàn bà hình như bay tới, lẽ nào trong chiếc áo choàng diêm lệ của bà ta cũng không có cơ thể?

“Không bà.... bà đừng lại đây!” - Đường Phong ngạt thở tựa lên thân cây hồ dương. Người đàn bà đã xông tới trước mặt Đường Phong, nhấc cánh tay phải của bà ta lên, giống như ban sáng trên Hắc Thạch. Đường Phong có cảm giác lồng ngực mình như bị thứ gì đó xuyên thấu, một cơn đau thấu tận xương tủy. Sau đó, đôi tay lại lần nữa không tuân theo sự điều khiển, mà tự nhấc chiếc mặt nạ lên, cung kính trả lại chiếc mặt nạ cho người đàn bà.

3

Thừa lúc người đàn bà đeo lại chiếc mặt nạ, Đường Phong định bỏ chạy. Anh không thể chịu đựng được nữa, không thể chịu được rừng hồ dương này và mọi thứ ở đây! Nhưng Đường Phong vừa định quay người đi thì cảm thấy cơ thể mình bị thứ gì đó trói buộc, nên không thể cử động được. Anh cúi xuống nhìn, một cánh tay cong queo, khô quắt, không có chút sắc máu - đây là một cảnh tượng vừa xa lạ vừa quen thuộc, đầu óc Đường Phong lập tức nhận ra: xác khô!

Đường Phong muốn nổ tung, tiếng nhạc bên tai từ hân hoan lại chuyển thành sầu thảm. Đường Phong bỗng phát hiện ra những thân cây dị dạng trong rừng hồ dương bắt đầu thay đổi, từ từ, chậm chậm, từng thân cây hồ dương biến thành từng cái xác khô khủng khiếp. Đường Phong không dám quay đầu lại. anh cảm giác thấy phía sau lưng đang có vô số những cánh tay của xác khô vươn về phía mình... còn người đàn bà trước mặt đeo mặt nạ lên, lộ ra điệu cười dị dạng. Đúng! Đường Phong trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ đang cười mình, chiếc mặt nạ lạnh lẽo trong tích tắc đã biến thành khuôn mặt đàn bà. sao... sao lại như vậy được?

Nhưng tất cả những thứ này rõ ràng đang xảy ra trước mắt Đường Phong. Anh hét lên một tiếng và tỉnh dậy. Xung quanh vẫn yên tĩnh, anh phát hiện ra mình lại vừa nằm mơ thấy ác mộng. Nhưng lúc này, phía đông đã hừng sáng. Đường Phong lắc mái đầu nặng trĩu, anh bỗng nhớ ra nửa đêm sau đáng nhẽ tới lượt mình canh gác, nhưng giờ thì trời sắp sáng rồi, sao Hàn Giang lại không gọi mình dậy?

Một cảm giác bất an trào dâng trong lòng Đường Phong, anh vội vàng ngồi dậy. Chiếc túi ngủ bên cạnh trống trơn, không thấy Hàn Giang, anh cẩn thận kiểm tra lại, hình như chiếc túi ngủ đó chưa được sờ đến. Phóng tầm mắt ra xa, thấy mình vẫn ở trong rừng hồ dương, nhưng không thấy người đàn bà đeo mặt nạ đâu nữa. cũng không nghe thấy âm thanh quái dị. Lòng Đường Phong bỗng tràn ngập nỗi sợ hãi, Hàn Giang và Lương Viện đâu?

Đường Phong chui ra khỏi túi ngủ, mở cửa xe ra, thấy Lương Viện đang nằm trong xe ngủ ngon lành, lúc này anh mới yên tâm trở lại. Hàn Giang đâu? Đường Phong vòng sang bên kia xe, phát hiện thấy Hàn Giang đang ngồi bật ra đất, tựa lưng vào xe mà ngủ say tít. Nhưng điều khiến Đường Phong cảm thấy kỳ lạ là Hàn Giang vốn ngày như sấm, mà lúc này lại chẳng có âm thanh gì cả, ngủ ngoan như một đứa trẻ!

Đường Phong bước tới, đá đá vào Hàn Giang: “Này! Này! Tỉnh dậy, tỉnh dậy, đến lúc thay ca rồi!”

“Thay ca?!” - Hàn Giang tỉnh táo lại.

“Anh hay quá, trong lúc trực đêm mà lại ngủ tít thò lò, vậy mà cũng qua được sát hạch cơ đấy!”

“Sao... sao tôi lại ngủ quên mất nhỉ?” - Hàn Giang cũng rất ngạc nhiên, “Giờ là mấy giờ rồi?”

“Trời sắp sáng rồi!”

“Xời, trời sắp sáng rồi cậu mới tới thay ca?” - Hàn Giang tức giận trách.

“Phí lời, lần nào cũng là anh đến gọi tôi, ai biết được lần này anh cũng ngủ mất. Ha ha, lần sau anh đừng có nói tôi nữa đấy nhé!” - Đường Phong có lý nên không chịu buông tha.

“Kể cả tôi có ngủ say đi chăng nữa. thì cậu cũng phải dậy sớm một chút để aoi tôi dậy chứ. Cậu có biết nếu buổi đêm có người tới tấn công trộm chúng ta thì hậu quả sẽ thế nào không?” - Hàn Giang tức tối.

“Thôi đi, ở cái nơi quái quỷ này thì đùng tưởng thật như thế, xem ý trời thế nào thôi!” - Đường Phong không buồn bận tâm tới thử mà Hàn Giang gọi là nguy hiểm.

“Mẹ kiếp, có lẽ cũng phải chờ xem ý trời thế nào, tôi... tôi lần này làm sao thế nhỉ? Từ trước tới nay đều không thể phạm sai lầm vớ vẩn thế này được, đã ngủ quên trong lúc trực đêm. lại còn ngủ quá muộn. Tất... tất cả những điều này sao lại xảy ra nhỉ...” - Hàn Giang bắt đầu lẩm bẩm. giống như đang nhớ lại.

4

Tiếng tranh luận của hai người khiến Lương Viện tỉnh giấc, cô mở cửa xe ra, dụi dụi mắt, ngáp một cái: “Hai anh mới sáng sớm đã cãi cò gì vậy? Làm em tỉnh cả ngủ rồi đấy!”

“Hừm, đại tiểu thư của tôi ơi, em ăn ngon ngủ kĩ quá!” - Đường Phong nói không chút hòa khí.

“Đúng vậy! Em ngủ rất ngon, lẽ nào không tốt sao?” - Lương Viện chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn Đường Phong, “Hơn nữa... hơn nữa em còn nhớ là, đêm qua em đã nằm mơ!”.

“Mơ?!” - Đường Phong và Hàn Giang cùng ngạc nhiên thốt lên.

“Mơ thì sao?” - Lương Viện không hiểu tại sao Đường Phong và Hàn Giang lại ngạc nhiên đến vậy.

“Tôi nhớ ra rồi, tôi cũng nằm mơ, một giấc mơ rất dài, thảo nào tôi ngủ một mạch tới tận khi trời sáng!” - Hàn Giang tranh nói trước.

“Gì cơ? Hai người đều nằm mơ?” - Đường Phong ngạc nhiên.

“Sao? Anh cũng nằm mơ à?” - Hàn Giang và Lương Viện cùng quay về phía Đường Phong.

“Đúng vậy, anh lại nằm mơ thấy ác mộng! Anh nằm mơ...mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ!”

“A..- Lương Viện và Hàn Giang gần như cùng lúc thốt lên, “Tôi cũng mơ thấy người phụ nữ đeo mặt nạ!”

“Sao... sao lại thế được? Cả ba chúng ta đều mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó ư?” - Đường Phong vô cùng ngạc nhiên.

“Nhưng... nhưng... nhưng em không nằm mơ thấy ác mộng!” - Lương Viện chần chừ nói.

“Không phải ác mộng?” - Đường Phong ngạc nhiên, lập tức quay sang Hàn Giang: “Thế còn anh?”

“Tôi...” - Hàn Giang vịn vào thân xe. chau mày. hình như đang nhớ lại, nhưng hình như đáng vẻ lại rất đau khổ. Mãi lâu sau, Hàn Giang mới mở miệng: “Hiện giờ đầu tôi đau như búa bổ, nhớ ra rồi, cơn ác mộng đêm qua rất đáng sợ. Lúc ban đầu, tôi phi xe như bay trên sa mạc, truy đuổi chiếc Grand Cherokee màu đen, giống hệt như những gì chúng ta gặp hôm qua, nhưng kỳ lạ ở chỗ, đoạn đường đó rất dài, rất dài!”

Hàn Giang cố ý dùng hần vài từ “rất dài” khiến Đường Phong nổi cáu: “Rất dài, rất dài, rất dài nghĩa là sao?”

“Nghĩa là rất dài, rất dài, rất dài, rất dài!” - Hàn Giang lại thốt ra bốn từ “rất dài”.

“Mẹ kiếp, anh có thể cụ thể hơn được không?” “Tôi không biết cụ thể là dài đến đâu, phải chăng tất cả thời gian nằm mơ của tôi đều dùng để truy đuổi trên sa mạc mênh mông, không bờ bến. Tôi cũng không biết mình đã truy đuổi mất bao nhiêu thời gian trên sa mạc Gobi, nhưng cũng không đuổi kịp chiếc Grand Cherokee đó, hai chiếc xe luôn cách nhau mười mấy mét. Cuối cùng chúng ta đã tới Hắc Thạch, người đàn bà đeo mặt nạ đó lại xuất hiện. Bà ta đứng trên một tảng đá đen cao lớn, giơ tay phải về phía chúng ta, sau đó trên sa mạc bỗng bốc cháy ngàn ngụt...”

“Nghĩa là anh đã mơ thấy cảnh tượng sáng hôm qua?” “Không, không giống!” - Hàn Giang có vẻ rất kích động, “Lần này lửa cháy ngàn ngụt bao vây tôi, tôi lái xe vượt qua bức tường lửa đó, kết quả người phụ nữ đeo mặt nạ đó đứng sừng sừng trước mũi xe. Nếu không phanh xe kịp thì tôi đã đâm phải bà ta rồi. Tôi thậm chí... thậm chí còn có thể trông rõ chiếc mặt nạ trên mặt bà ta, chiếc mặt nạ đó hình như đang cười tôi. Đúng là bà ta, chính là người đàn bà đeo mặt nạ đó đã cười tôi. Tôi không hiểu bà ta làm cách nào mà trong nháy mắt đã từ trên tảng đá đen lại xuất hiện trước mũi xe tôi, nhưng phản xạ được sống đã thôi thúc tôi không để bà ta nhấc tay phải về phía mình. Đúng khoảnh khắc bà ta giơ tay phải lên, tôi đã đạp mạnh chân ga, lùi xe lại, sau đó lao về phía người đàn bà đó. Tận mắt tôi trông thấy chiếc xe đâm vào người đàn bà đeo mặt nạ, nhưng... nhưng bà ta vẫn bình yên vô sự, rồi lại xuất hiện trước mặt tôi.”

“Anh đâm thật chứ? Mắt không bị hoa đấy chứ?”

Đường Phong ngạc nhiên hỏi.

“Tôi chắc chắn, tôi dám bảo là đã đâm trúng. Nhưng trong, chớp mắt người đàn bà đó lại xuất hiện trước mặt tôi, khiến tôi không kịp phản ứng, rồi bà ta lại giơ tay phải lên, và ngay sau đó xe của tôi chìm trong biển lửa. Tôi vội vàng nhảy khỏi xe, sau đó xe lập tức nổ tung, tôi thoát được ra ngoài, lách thếch ngồi bệt ra đất. Lúc này, người đàn bà đeo mặt nạ lại xuất hiện trước mặt tôi. Tôi bắt đầu tức giận, không đợi bà ta giơ tay lên. tôi liền ra tay trước với bà ta, nhưng kết quả tôi chẳng đánh trúng gì cả, ngược lại do tâm lý bất ổn nên đã ngã sõng xoài.

Tôi ngồi dậy và phát hiện ra chiếc mặt nạ đó quả thật đã biến đổi, nó cười tôi; tôi lại lao tới, kết quả vẫn vô không khí. Mấy lần như vậy, tôi sức cùng lực kiệt, ngôi bệt ra đất, tôi gào lên với bà ta: ‘Bà là ai?’ Người đàn bà ấy không nói gì, chỉ cười tôi, đó là kiểu cười kỳ quái và dị dạng. Tôi liền hét lên vài tiếng, người đàn bà đó vẫn không nói. Tôi lại càng tức giận, định đứng lên, nhưng phát hiện toàn thân mình không còn chút sức lực, không thể đứng dậy được. Đúng lúc này, tôi trông thấy... trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ khẽ giơ tay phải lên, sau đó tôi bị lửa cháy bùng bùng bao vây..

“Sau đó thì sao?” - Lương Viện sốt ruột hỏi.

“Sau đó? Sau đó tôi bị cái tên tiểu tử Đường Phong này gọi dậy. Kể cũng thật kỳ lạ, tôi chưa từng bao giờ sơ xuất như vậy đâu, hơn nữa cũng rất ít khi mơ thấy ác mộng, lần... lần này sao thế nhỉ?”

“Lại còn trách tôi, nếu tôi mà không gọi anh dậy thì anh đã bị lửa địa ngục thiêu chết rồi!”

“Lửa địa ngục?” - Hàn Giang bỗng nhiên nhớ ra gì đó, “Đúng rồi, lúc tôi và người đàn bà đeo mặt nạ đó mặt đối mặt. tôi nhớ rõ là trên chiếc mặt nạ kim loại kỳ dị đó có hai cái lỗ, ở vị trí mắt, nhưng tôi không thể nào nhìn thấy mắt của người đàn bà đó!”

“Bởi vì bà ta vốn không có mắt!” - Đường Phong nói.

“Gì cơ? Không có mắt?” - Hàn Giang và Lương Viện đều kinh ngạc.

“Không những không có mắt mà còn không có cả mặt nữa!” - Vậy là Đường Phong liền kể lại cơn ác mộng của mình cho Hàn Giang và Lương Viện nghe.

5

“Khuôn mặt bị đánh cắp? Cách nói này của anh

kỳ lạ thật đấy, tại sao tôi sống chết hỏi người đàn bà đó nhưng bà ta không chịu mở miệng, vậy mà bà ta lại nói chuyện với cậu lâu như vậy ư?” - Hàn Giang nghe xong giấc mơ của Đường Phong, cũng cảm thấy quá ly kỳ.

“Đúng là rất ly kỳ, nhưng mọi việc trong mơ tôi đều nhớ rất rõ!” - Đường Phong khẳng định.

“Khuôn mặt bị đánh cắp?” - Hàn Giang hình như đang suy tư. Mãi lâu sau, Hàn Giang đột nhiên vỗ Đường Phong một cái: “Giấc mơ đó của cậu làm tôi nhớ tới một người.”

“Người nào?”

“Hôm qua không phải cậu nói rằng người đàn bà đeo mặt nạ đó rất có thể là hoàng hậu Một Tạng phải không?”

“Ừm, nhưng đó chỉ là cảm giác của tôi thôi, lẽ nào hoàng hậu Một Tạng sống lại rồi?” - Đường Phong vé không mấy tự tin.

“Cậu còn nhớ bộ hài cốt trong tượng Phật không?”

Chính là bộ hài cốt mà chúng ta đem về từ Saint Petersburg...” - Hàn Giang đột nhiên nhắc tới bộ hài cốt đó.

“Dĩ nhiên là nhớ, giáo sư Trần và Tiêu Lô cũng vì nó mà mất mạng, đương nhiên hiện giờ anh vẫn bị tình nghi là người đã giết hại Tiêu Lô, khà khà!” - Đường Phong cười Hàn Giang.

“Thôi đi, đừng nói linh tinh nữa, đồn thổi vớ vẩn. Tymoshenko từng kể với cậu rằng bức tượng đó được Kozlov phát hiện ra trong đại Phật tháp tại Hắc Thủy Thành năm 1909!”

“Đúng vậy, chính nhờ khám phá gây chấn động đó nên nó đã được Tymoshenko gọi là ‘Tòa tháp vĩ đại!’”

“Sau đó các học giả người Nga đã phát hiện thấy hài cốt trong bức tượng, rồi theo như suy luận và phán đoán của Ivanovich Ivanov thì rất có thể bộ xương này chính là của hoàng hậu Một Tạng. Trong khoảng thời gian đó, hài cốt và xương sọ bị tách rời nhau một thời gian, khi chúng ta đem bộ hài cốt về Bắc Kinh để Trần Tử Kiến giám định thì giáo sư Trần đã từng nghi ngờ rằng: xương sọ và hài cốt không của cùng một người!.

“Đúng! Lúc đó kết quả mà giáo sư Trần giám định ra là, tuổi của bộ xương lớn hơn tám đến mười tuổi so với xương sọ.”

“Tuy lúc đó chúng ta cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, cho rằng lúc ở Nga, nó đã bị người ta đặt nhầm. Rồi tiếp theo đó, giáo sư Trần đã chết một cách bí ẩn, sau đó Tiêu Nô cũng...” Hàn Giang đang nói bỗng im bặt.

“Bây giờ nghĩ lại, rất có thể Misha và những học giả đó không phải đặt nhầm. Vậy thì chỉ có một cách giải thích duy nhất, bộ hài cốt mà Koxlov phát hiện thấy trong Hắc Thủy Thanh năm 1909 vốn dĩ đã như vậy, Xương người và xương sọ vốn của hai người đàn bà khác nhau.”

“Hơn nữa tuổi của hai người chắc là cách nhau từ tám đến mười tuổi, đều là hai người phụ nữ Đảng Hạng thời kỳ đầu Tây Hạ.” Hàn Giang bổ sung.

“Đúng, chắc là vậy!”

“Nếu đúng như vậy thì ai mới là hoàng hậu Một Tạng đích thực đây?” Hàn Giang nhìn Đường Phong nói.

Mắt Đường Phong sáng lên “ Anh đang nghi ngờ...”

“Tạm thời không bàn tới việc chúng ta bị ảo giác hay nằm mơ. Nếu như người đàn bà đeo mặt nạ đó chính là hoàng hậu Một Tạng, vậy tại sao bà ta lại xuất hiện trên sa mạc Gobi này? Theo như suy luận logic chặt chẽ và cần trọng của chúng ta từ trước tới nay thì những gì tôi vừa nói ban này, thực chất rất khó trở thành sự thật. Nhưng tất cả những điều này lại rất trùng hợp: Hài cốt của hai người phụ nữ khác nhau bị bịt kín trong bức tượng, người đàn bà quý tộc Đảng Hạng đeo mặt nạ bị đánh cắp khuôn mặt, tôi không thể không cùng nghĩ tới hai việc này liên quan tới nhau!” hàn Giang chau mày hướng tầm mắt ra xa.

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong bỗng nghe thấy Lương Viện liên tục lẩm bẩm: “Tại...tại sao lại như vậy?”

“Em nói gì vậy?” Đường Phong không hiểu Lương Viện định nói gì.

“Đúng vậy, đại tiểu thư, không thể thì thế nào?” - Hàn Giang cũng truy hỏi.

“Hôm qua em ngủ rất say, rất sâu, cũng nằm mơ thấy một giấc mơ, nhưng lại không giống hai anh. Em không mơ thấy cảnh tượng khủng khiếp đó, giấc mơ của em rất yên tĩnh, rất bình yên, thậm chí...thậm chí rất ấm áp!”

“Yên tĩnh? Bình yên? Ấm áp! Em có mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó không?” - Đường Phong mù mịt cả đầu óc.

“Em mơ thấy mà!” - Lương Viện đáp.

“Đại tiểu thư, cô bị sốt phai không, mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ mà vẫn yên tĩnh, bình yên. Ồ ồ ồ? Đen tôi còn sợ chết khiếp nữa là!” - Hàn Giang cười nhạt.

“Đúng vậy, giấc mơ của em rất dài, em mơ thấy mình ở trong rừng hồ dương, dĩ nhiên không phải là trong khoảnh rừng hồ dương nhỏ này. Em mơ thấy rừng hồ dương rất rộng, rất đẹp. rừng hồ dương màu vàng. Bên cạnh rừng hồ dương còn có một con suối trong vắt, em ở trong một căn lều trắng như tuyết, sớm tinh mơ lúc em tỉnh dậy thì nghe thấy âm thanh rất du dương...”.

Đường Phong ngắt lời Lương Viện: “Anh cũng nghe thấy những âm thanh rất du dương, nhưng loáng một cái đã biến thành âm thanh kỳ dị.”

“Đừng ngắt lời em, nhưng của em chẳng biến đổi gì cả!” - Lương Viện hình như rất phấn khích, lúc hồi tưởng lại, nét mặt cô còn tươi cười, “Âm thanh du dương đó hình như vọng ra từ ngoài căn lều. Vậy là em định ra ngoài xem sao, nhưng em vừa nhảy xuống giường thì có người mang tới cho em sữa ngựa, hoa quả, thịt nướng và rất nhiều đồ ăn ngon khác. Em hỏi họ là ai đã mang tới những thứ này cho em, họ nói rằng đó là chủ nhân của họ. Em không nghĩ ngợi nhiều, mà thưởng thức bữa ăn ngon đó đã. Đúng lúc em đang ăn say sưa thì người đàn bà đeo mặt nạ đó bước vào. Lúc đầu em cũng giật bắn mình, bất giác lùi lại vài bước, nhưng người bà ta đã cười với em.”

“Mẹ kiếp, bà ta cũng cười với tôi, kết quả là người tôi bị cháy!” - Hàn Giang tức tối.

“Không, em không giống các anh. Em thấy bà ta cười rất đẹp. rất chân thành, tuy đeo mặt nạ nhưng em có thể cảm nhận phía sau đó là một khuôn mặt xinh đẹp cùng với nụ cười ngọt ngào.”

“Xời, cảm nhận của cô chắc chắn có vấn đề. đằng sau mặt nạ là một u hồn khủng khiếp!” - Hàn Giang nói không chút hòa khí.

“Em tin vào cảm nhận của mình, nụ cười của bà ấy khiến mọi nỗi sợ hãi trong em đều tan biến, sau đó em và bà ấy đã ngồi xuống nói chuyện rất lâu.”

“Nói chuyện rất lâu? Nói gì vậy?” - Hàn Giang cười nhạt.

“Bà ấy hỏi em rất nhiều, hỏi em tên là gì, từ đâu tới. tới đây để làm gì?”

“Cô đều khai hết?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Vâng!”

“Vậy bà ta có nói cho em biết bà ta là ai không?” - Đường Phong hỏi.

“Không nói, em có hỏi nhưng bà ấy chỉ nói rằng mình là chủ nhân của vùng đất này!” - Lương Viện đầy vẻ vô tội nhìn vào Đường Phong.

“Thấy chưa, đúng là đàn bà con gái dễ bị lừa, bảo cô ấy nói gì là cô ta nói vậy!” - Điệu bộ Hàn Giang dở khóc dở cười.

“Vậy em có thấy khuôn mặt bà ta phía sau mặt nạ không?”

Lương Viện lắc lắc đầu: “Không... nhưng... em có hỏi bà ấy tại sao lại đeo mặt nạ!”.

“Bà ấy trả lời sao?”

“Bà ấy nói rằng, hời vì bà ấy đã mất đi dung nhan xinh đẹp nhất!”.

“Mẹ kiếp, thế là gì? Già rồi không xinh đẹp nữa nên phải đeo mặt nạ ra ngoài dọa người khác à?” - Hàn Giang càng nghe càng thấy kỳ quái.

“Em cũng không hiểu bà ấy muốn nói gì!”.

“Vậy trong mơ em nói chuyện với bà ấy lâu như vậy. toàn là em thao thao bất tuyệt nói một mình, thế còn bà ta nói gì với em?” - Đường Phong hỏi.

“Nói chứ, bà ấy nói em rất xinh, giống bà ấy hồi trẻ, bà ấy còn nói: nhìn em là biết ngay em là một cô gái có tâm hồn trong sáng.”

“Xời, anh đã nói rồi mà, em đúng là một cô gái ngọc ngà. người ta vừa khen em xinh đẹp một cái là em tít cả mắt lên! Lại còn tâm hồn trong sáng, thế nào gọi là tâm hồn trong sáng? Như vậy tức là nói em ngọc đấy!” - Đường Phong châm chọc Lương Viện.

“Được rồi, được rồi, cậu còn tưởng thật chắc Đường Phona, đó chỉ là một giấc mơ thôi mà!” - Hàn Giang vội vàng khuyên can.

“Trong giấc mơ của em vốn dĩ là như vậy mà. Đúng rồi, em nói rằng em muốn tới Hạm Hải Mật Thành, người đàn bà đeo mặt nạ đó khuyên em không nên đi, bà ấy nói trên đường đi rất nguy hiểm, hơn nữa ở đó đã bị phá hoại nghiêm trọng, không còn huy hoàng từ lâu rồi.”

“Đấy! Lại là một câu vô nghĩa, dĩ nhiên chúng ta biết đường đi tới đó rất nguy hiểm.” - Đường Phong vẫn châm chọc Lương Viện.

Mặt Lương Viện ỉu xiu. Hàn Giang lại nói tiếp: “Không, ngược lại tôi thấy câu nói đó của Lương Viện không vô nghĩa, rất có giá trị. Đường Phong, cậu có bao giờ nghĩ rằng người Đẳng Hạng ở Hạm Hải Mật Thành thăm sát Thiên Hộ Trấn nghĩa là gì không?”

“Nghĩa là gì?” - Đường Phong lập tức hiểu ý Hàn Giang, “Nghĩa là báo thù ác liệt hơn?”

“Ừm, kỳ binh Mông cổ từng quét dọc châu Á sao có thể nhẫn nhịn nỗi nhục này? Chắc chắn Hốt Tất Liệt sẽ phái đại quân tới chinh phạt trước. Từ những di tích mà chúng ta phát hiện được, cùng những chứng cứ năm được cho thấy: sau khi Tây Hạ vong quốc, người Đẳng Hạng ở Hạm Hải Mật Thành vẫn kiên trì kháng chiến mấy chục năm, từ thời Oa Khoát Đài cho tới tận thời Hốt Tất Liệt, nhưng kể từ sau đời Hốt Tất Liệt, vùng đất này gần như trở lại yên bình, không phát hiện thấy thêm di tích nào khác.”

Đường Phong nói tiếp lời Hàn Giang: “Điều đó cho thấy sau thời Hốt Tất Liệt, người Đẳng Hạng ở Hạm Hải Mật Thành đã diệt vong, thị trấn cũng rất có thể đã bị phá hủy, đã không còn huy hoàng như trước.”

“Vậy thì cậu nghĩ xem, khi Hốt Tất Liệt vừa mới lên ngôi Đại Hãn, người Đẳng Hạng ở Hạm Hải Mật Thành vẫn còn sức lực để thăm sát Thiên Hộ Trấn, vậy tại sao sau đó bỗng dưng vô âm tín?”

““Chắc chắn là sau đó. người Đẳng Hạng ở Hạm Hải Mật Thành đã bị đại nạn diệt vong, khiến họ không còn sức lực để viết lên lịch sử trên vùng đất này!”

“Tôi nghĩ đại nạn diệt vong sau này, chính là sự báo thù của đại quân triều Nguyên!”

Đường Phong ngẫm nghĩ về suy đoán của Hàn Giang rồi lắc đầu: “Tuy tôi cũng tán đồng với suy luận của anh. nhưng tại sao chỉ thấy Thiên Hộ Trấn bị thăm sát, mà lại không trông thấy một chút dấu tích nào về sự báo thù của đại quân Triều Nguyên! Nếu như Hốt Tất Liệt phái đại quân tới chinh phạt trước, thì tại sao họ lại để những xác khô trong Thiên Hộ Trấn bị để hoang như vậy? Điều này không hợp lý. Tóm lại, cả đoạn đường chúng ta tới đây không phát hiện thấy một chút dấu tích nào về sự báo thù của đại quân triều Nguyên.”

Những gì Đường Phong nói đã khiến Hàn Giang không thể giải thích được, Lương Viện bỗng lên tiếng: “Có khi nào người Đẳng Hạng gặp phải thiên tai nào đó hoặc là bị dịch bệnh chẳng hạn?”

“Không loại trừ khả năng này, nhưng rất khó tưởng tượng rằng đối diện với việc Thiên Hộ Trấn bị thảm sát mà Hốt Tất Liệt lại ngồi yên không ra tay?” - Hàn Giang vẫn kiên quyết giữ suy đoán của mình: “Hiện giờ chúng ta không phát hiện thấy dấu tích báo thù nào của đại quân triều Nguyên, không đồng nghĩa với việc tiếp theo sẽ không có phát hiện gì, mà chỉ khi nào tới được Hạng Hải Mật Thành thì mới sáng tỏ được”.

7

Ba người vừa hồi tưởng lại giấc mơ đêm xong qua thì trời đã sáng rõ, mọi người bắt đầu bàn bạc bước tiếp theo nên tiến hành thế nào. Hàn Giang đề nghị tìm kiếm một lượt trong rừng hồ dương trước, sau đó lấy rừng hồ dương làm trung tâm, khảo sát xung quanh, một mặt tìm kiếm manh mối mới, một mặt là tìm vết tích mà đội thám hiểm năm đó để lại.

Ba người vội vàng ăn sáng, rồi cẩn thận tìm kiếm quanh khu rừng hồ dương không rộng lắm này. Hàn Giang một mình một nhóm, Đường Phong và Lương Viện hai người một nhóm, phân ra tìm kiếm trong rừng hồ dương.

Chẳng mấy chốc Đường Phong và Lương Viện đã tới ven rừng, phía tây, ở đây có một cây hồ dương già cỗi rũ xuống, gần như nằm sát mặt đất. Đường Phong bật thốt lên: “Cây hồ dương này ít nhất cũng phải có tới vài nghìn năm lịch sử rồi!”

“Còn cổ kính hơn cả Tây Hạ sao?” - Lương Viện hỏi.

“Ừm, cổ hơn cả Tây Hạ, chắc chắn nó đã chứng kiến tất cả những gì từng xảy ra ở đây!” - khi Đường Phong nói xong câu này thì những cây hồ dương biến thành xác khô trong giấc mơ đêm qua lại như hiện lên trước mắt anh.

Đường Phong sốc lại tinh thần, không muốn lại bị giấc mơ đêm qua quấy nhiễu. “Ồ, anh xem hình như trên thân cây có chữ!” - Lương Viện phát hiện thấy gì đó trên thân cây nghiêng ngả.

“Ở đâu?” - Đường Phong cúi người ra phía trước kiểm tra.

“Đây, hình như là tiếng Nga”

“Vậy chắc chắn là của đội thám hiểm để lại!” - Trong lòng Đường Phong vô cùng vui sướng. Hiện giờ anh cần tất cả những vết tích và tài liệu mà đội thám hiểm để lại, tốt nhất là những tài liệu bằng chữ.

Đường Phong trông thấy trên thân cây đã khô nứt có vài chữ cái khá lớn, quả thật là chữ Nga, giống như một từ đơn. Đường Phong đọc liền các chữ lại với nhau, từ từ ghép lại thành một từ: Định mệnh.

“Định mệnh! Một từ thật kỳ lạ! Khiến em nhớ tới anh gù đánh chuông xấu xí và người đẹp Esmeralda trong tiểu thuyết ‘Thằng gù Nhà thờ Đức Bà’” - Lương Viện lẩm bẩm.

“Đúng vậy, sao từ này lại xuất hiện ở đây nhỉ, thật... thật khó tin lắm sao!” - Đường Phong lắc đầu nói.

“Có lẽ một thành viên nào đó trong đội thám hiểm năm đó nhàn rỗi quá nên đã viết chơi, ví dụ như ông nội em chẳng hạn, ông biết tiếng Nga mà!”

“Anh thấy không đơn giản như vậy đâu, thân hồ dương khô nứt tới mức này, không còn chút nước nào cả nên rất cứng, nếu muốn khắc chữ trên này thì phải tốn rất nhiều sức. Em có thấy không, mỗi chữ tiếng Nga này đều được khắc rất sâu, rõ ràng người khắc chữ tốn rất nhiều công sức mới khắc lên được.”

“Cũng đúng thật!” - Lương Viện ngẫm nghĩ, “Chúng ta xem xem quanh đây có còn chữ khắc nào không!”

Vậy là hai người lại cẩn thận tìm kiếm trên thân cây to lớn này. Chữ ban nãy khắc trên mặt nghiêng của cành cây, một cành cây nghiêng ngả có một mặt áp sát đất.

Đường Phong nằm xuống đất, thò đầu xuống dưới cành cây, từ từ tìm kiếm. Anh bỗng phát hiện ra, phía dưới chữ tìm thấy ban nãy hình như còn vết chữ.

“Hình như ở đây vẫn còn chữ!” - Đường Phong kêu lên.

“Chữ gì?”

“Tận phía dưới cùng nên nhìn không rõ, phải lật cành cây lên” - Đường Phong vừa nói vừa bò từ dưới cành cây lên.

Đường Phong và Lương Viện cùng nhau dốc sức, nhưng cây hồ dương này rất nặng, đừng nói tới việc nhấc được nó, đến nghiêng nó sang mặt khác cũng rất khó.

Lương Viện muốn gọi Hàn Giang tới giúp nhưng Đường Phong xua tay: “Chúng ta tiếp tục tìm kiếm phía trước đã, đợi tìm kiếm xong xuôi hãy gọi Hàn Giang tới.”

Hai người cẩn thận quan sát mặt phía tây của rừng hồ dương, nhưng không phát hiện thêm vết tích nào có giá trị. Lúc này, Hàn Giang cũng kiểm tra xong phía đông

Của rừng hồ dương, anh đang cầm một vật gì bằng sắt tiến lại. “Có phát hiện được gì không?” - Hàn Giang hỏi.

“Anh nói trước đi!”

“Tôi? Thì tôi phát hiện thấy một thứ hay ho thôi.”

Hàn Giang mở lòng bàn tay ra, Đường Phong và Lương Viện trông thấy trong tay Hàn Giang là một cái đinh sắt rất to, một chiếc đinh móc hình thù kỳ dị.

8

Đường Phong nhìn chiếc đinh sắt hình thù kỳ dị, hỏi: Anh phát hiện thấy cái này ở đâu vậy?”

“Thì ở kia, phía dưới cây hồ dương chỗ mép rừng!” - Hàn Giang chỉ về một cây hồ dương phía đông khu rừng.

“Tôi đoán rất có khả năng cái đinh móc này được đội thám hiểm năm đó dùng để dựng lều trại!” - Đường Phong suy đoán.

“Không sai, lều trại của đội thám hiểm năm đó chắc là rất to, lại thêm cả gió lớn, có thể có bão cát nên đã dùng đinh móc to như thế này. Nhưng hai người có nhìn ra vấn đề gì từ chiếc đinh móc này không?”

“Đúng vậy, chiếc đinh sắt này biến dạng, biến dạng rất nhiều; tôi nghĩ rằng năm đó chiếc đinh sắt vừa to vừa dài này phải cắm sâu vào trong đất. Tôi không thể tưởng tượng nổi sức mạnh nào đã khiến một chiếc đinh sắt to như vậy biến dạng thành thế này!” - Hàn Giang thử bẻ chiếc đinh thành hình dạng ban đầu, nhưng sức lực của Hàn Giang cũng không làm nó suy suyễn.

“Ý anh là chiếc đinh sắt này đã chứng kiến đội thám hiểm xảy ra chuyện tối hôm đó?”

“Đúng vậy, nếu nó là máy quay phim, chụp ảnh thì tốt quá, nhưng nó chỉ là một chiếc đinh sắt. Nhưng chỉ dựa vào chiếc đinh sắt này thì tôi có thể phán đoán: đêm hôm đó đã có một sức mạnh to lớn tấn công doanh trại của đội thám hiểm. Makarov từng nhớ lại rằng, năm đó khi Lương Văn Kiệt quay trở về doanh trại thì bên trong không một bóng người, nhưng phần lớn thiết bị và vật dụng cá nhân vẫn còn.”

“Ừm nhưng hiện giờ ở đây chúng ta không tìm thấy bất cứ thứ gì cả, ngoài chiếc đinh sắt này.”

“Điều đó chứng tỏ là sức mạnh khủng khiếp đó đã quét sạch mọi thứ trong doanh trại, đồng thời còn biến chiếc đinh sắt thành hình dạng như thế này!”

“Đây là một sức mạnh khủng khiếp, lại còn có thể bẻ cong cả chiếc đinh sắt!” - Lương Viện nhận xét.

“Được rồi, hãy nói về những phát hiện của cậu đi!”

- Hàn Giang ném chiếc đinh móc vào thùng xe rồi hỏi Đường Phong.

“Phát hiện của chúng tôi lớn hơn của anh rất nhiều, nhưng cần anh giúp đỡ mới được!” - Lương Viện cười bí hiểm.

“Lật ngược lại? Hai người không định chơi tôi đấy chứ?” - Hàn Giang lấy hai tay ôm trọn thân cây to lớn thử sức.

Đường Phong chuẩn bị tiến lên giúp sức nhưng Lương Viện giữ Đường Phong lại. Đường Phong hiểu ngay Lương Viện đang muốn điều khiển Hàn Giang.

Hàn Giang hét lên một tiếng, dốc sức vào hai cánh tay, kết quả thân cây vẫn không nhúc nhích.

‘Ha ha. xem ra đội trưởng Hàn hơi bị yếu đấy!’ - Lương Viện cười.

“Nhãi ranh, cô tới thử xem!” - Hàn Giang nổi cáu.

Đường Phong bước tới, nói: “Chúng tôi phát hiện thấy một từ tiếng Nga trên thân cây này.”

“Ồ! Một từ tiếng Nga?” - Hàn Giang giật mình.

uLà từ ‘Định mệnh’, sau đó tôi lại phát hiện tiếp phía dưới cành cây có chữ. nhưng nhìn không rõ. bởi vậy phải lật thân cây lên. anh ôm như vậy chỉ phí sức thôi. Ba người chúng ta cùng hợp sức, lật một mặt của thân cây lên là được.”

“Sao cậu không nói sớm! Định biến tôi thành thằng ngốc hả?”

Vậy là ba người cùng hợp lại, dốc hết sức lực, lúc này mới lật được một mặt của thân cây lên. Đợi bụi bay bớt đi, Đường Phong sốt sắng lấy tay phất bụi trên thân cây, vài từ tiếng Nga thấp thoáng hiện ra.

“Vẫn là tiếng Nea!” - Lương Viện lẩm bẩm.

“Đây vẫn là do người khắc từ ‘Định mệnh’ khắc phải không?” - Hàn Giang hỏi.

Đường Phong cẩn thận quan sát một lượt rồi lắc đầu lia lịa: “Không, không phải do một người khắc.”

“Ồ! Làm sao biết được?”

“Mọi người nhìn xem!” - Đường Phong chỉ vào mấy từ tiếng Nga, “Trước tiên mấy từ này không khắc sâu như từ ‘Định mệnh’, rõ ràng dùng sức không giống nhau. Thứ hai, nét chữ cũng không giống, dĩ nhiên chúng ta đều không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này, điều này chỉ có thể để tham khảo. Cuối cùng, phía dưới những chữ này có tên của một người”.

“A? Tên người? Đây có thể là một phát hiện lớn đấy!” - Rõ ràng Hàn Giang và Lương Viện đều rất phấn khởi.

‘Đúng vậy, tên người này rất quan trọng!’ - Đường Phong cố làm ra vẻ thần bí dừng lại nhìn Hàn Giang và Lương Viện.

“Cậu nói tiếp đi chứ!”

“Tên người này chính là Kozlov.” - Đường Phong nói.

“Cái gì? Kozlov! Kozlov cũng đã từng tới đây?” - Hàn Giang và Lương Viện đều ngạc nhiên.

“Đúng vậy, tôi cũng rất bất ngờ. Theo như những gì chúng ta biết trước đây thì năm 1909 Kozlov đã từng hai lần tiến vào thám hiểm sa mạc Badain Jaran, và phát hiện duy nhất chính là Hắc Thủy Thành nổi tiếng. Trong hồi ức và báo cáo thám hiểm sau này của ông, không hề có những ghi chép về tình hình ở đây.” - Đường Phong nói rất chậm, hình như anh đang tìm kiếm điều gì đó trong kí ức.

9

Sau một hồi im lặng, Hàn Giang bỗng nhớ ra điều gì đó: “Nếu Kozlov đã để lại vết tích ở đây thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa, ông đã từng tới đây. Đừng quên rằng ông ấy đã đoạt được một kếp tranh ngọc trong Hắc Thủy Thành. Theo như suy đoán của chúng ta, trước đó, người có được kếp tranh ngọc ở Đôn Hoàng đã tìm thấy Kozlov và đã cùng Kozlov lần thứ hai quay trở lại sa mạc Badain Jaran”.

‘Như vậy nghĩa là rất có khả năng sau khi phát hiện thấy Hắc Thủy Thành, Kozlov đã tiến sâu vào trong sa mạc Gobi mong tìm thấy Hạng Hải Mật Thành?’ - Lương Viện nói.

“Hoàn toàn có khả năng này. Đường Phong, cậu dịch đi. Kozlov đã viết gì trên này vậy?” - Hàn Giang thúc giục.

Đường Phons giống như đang suy nghĩ bỗng tỉnh

ra: 'Trên này giống như một tấm bản đồ, nhưng lại không phải là bản đồ. Từ trên cùng dịch ra nghĩa là 'Hắc Thủy

Thành', những từ khác đều ở phía tây nam của nó. một hàng chữ, chính là Cửu Lý Bảo, Lang Oa, Thiên Hộ Trấn và chỗ này. đều là những nơi chúng ta đã biết. Nhưng ở đây ông viết không phải là Nguyệt Nhi Tuyên mà viết là 'nơi có hồ dương và nguồn nước'!''.

"Điều này không phải là đã chứng minh cho suy đoán của chúng ta rồi sao, quả nhiên sau khi phát hiện thấy Hắc Thủy Thành, Kozlov đã từ đây xuất phát đi tìm Hạng Hải Mật Thành" - Hàn Giang rất tự tin với phán đoán của mình.

"Nhưng trên này lại không đánh dấu Hạng Hải Mật Thành!" - Đường Phong nói.

"Điều đó chứng tỏ Kozlov đã không tìm thấy Hạng Hải Mật Thành."

Đường Phong gật gù, chậm rãi nói: "Được rồi, hãy để tôi nói về quan điểm của tôi đã! Mấy từ này đã khiến tôi có được vài manh mối quan trọng. Thứ nhất, Kozlov cũng đã tới đây tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành, nhưng không tìm thấy. Thứ hai, việc Kozlov đi tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành đã chứng minh cho suy luận của tôi và Hàn Giang sau khi từ núi Hạ Lan trở về, đó là trước Kozlov đã có một nhân vật X bí ẩn phát hiện thấy kệ tranh ngọc ở Đôn Hoàng. Lần đầu tiên phát hiện thấy Hắc Thủy Thành, Kozlov không hề coi trọng, ông tiếp tục theo kế hoạch của mình tiến về khu vực Tây Xuyên. Nhưng tại sao khi đi tới Thanh Hải, ông lại đột ngột quay trở lại Hắc Thủy Thành, đồng thời tiến hành khai quật với quy mô lớn ở đó? Tôi đoán rằng rất có khả năng, nguyên nhân bắt nguồn từ nhân vật X bí hiểm đó."

"Không sai, phát hiện này đã hoàn toàn chứng minh cho phán đoán trước đây của chúng ta."

"Thứ ba, lộ trình của Kozlov giống hệt như chúng ta. điều này khiến tôi nhớ tới vài vấn đề, chúng ta đã tham khảo tuyến đường của Misha, vậy thì năm đó Misha làm thế nào để xác định được tuyến đường này?"

Mắt Lương Viện sáng lên: "Em hiểu rồi, năm đó rất có khả năng Misha và đội thám hiểm đã tham khảo bản đồ tuyến đường của Kozlov."

"Không sai, tuy Kozlov không công khai nhắc tới lần hành động mạo hiểm này của ông trong tài liệu, nhưng không có nghĩa là ông không lưu lại bất cứ tài liệu, văn bản nào. Trước đây chúng ta đã biết rằng, nửa thế kỷ trước, đội thám hiểm liên hợp được thành lập do yêu cầu, và phía Liên Xô được thành lập là do Misha và thầy giáo Arik cùng các nhà Hán học đề nghị. Có còn nhớ bức thư tuyệt mật của KGB không? Nhà Hán học nổi tiếng Ivanovich Ivanov trona một bức thư đã viết rằng, ông và Misha đã phát hiện thấy kệ tranh ngọc trong một nhà kho bí mật của Cung điện mùa đông. Vậy thì chắc chắn vì lần thám hiểm này, họ đã lục tung Cung điện mùa đông? và tất cả các hồ sơ tài liệu nghiên cứu Đôn phương học. Bởi vậy, hội Misha hoàn toàn có khả năng phát hiện ra những ghi chép về lần thám hiểm không thành công đó của Kozlov. Và cũng chính vì họ nắm được những ghi chép này của Kozlov nên đội thám hiểm đã mạo hiểm hành động trong khi chưa thu thập đủ tất cả các kệ tranh ngọc!" - Tư duy của Đường Phong bỗng chốc rộng mở.

"Đáng tiếc là họ đều dừng bước tại đây!" - Hàn Giang thở dài.

"Đây chính là điểm thứ tư mà tôi muốn nói đến, cả đội thám hiểm Trung Liên và Kozlov rốt cuộc đều dừng chân tại đây. Điều khác nhau là, đội thám hiểm gần như tan tác, Kozlov còn nguyên mạng sống rút lui, hay ít nhất là bản thân ông không làm sao, điều này khiến tôi ớn lạnh!" - sắc mặt Đường Phong thật khó coi.

"Ớn lạnh! Tại sao?" - Lương Viện vẫn không hiểu.

Hàn Giang giải thích: "Cô vẫn chưa hiểu ý của Đường Phong sao? Cả hai lần trước đều dừng chân tại đây, hiện giờ chúng ta cũng đang ở chỗ này, vậy chúng ta có thể tiếp tục tiến lên phía trước không? Chúng ta có may mắn hơn Kozlov và đội thám hiểm liên hợp không?"

"Đúng vậy! Có lẽ phía trước đang có mối nguy hiểm khủng khiếp nào đó đang chờ đợi chúng ta..

"Xời! Sao bây giờ hai người đàn ông các anh lại sợ rồi? Tôi vẫn còn chưa sợ đây này!" - Ngược lại Lương Viện không chút bận tâm.

“Được rồi, còn một điều cuối cùng nữa, cũng chính là điểm thứ năm, hai người nhìn đây!” - Đường Phong chỉ lên dòng chữ “Nơi có hồ dương và nguồn nước” trên cành cây, nói: “Từ chỗ này cho thấy, khi Kozlov tới đây, ở đây có nguồn nước, nhưng theo hồi ức của Makarov và Misha thì đội thám hiểm vốn tưởng rằng ở đây có nguồn nước, nhưng khi đi tìm lại không thấy nguồn nước nào cả.”

“Xem ra Kozlov đã khiến đội thám hiểm hiểu sai!”

- Hàn Giang nói.

“Điều đó vẫn chưa phải quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là ở đây” - nói xong, ngón tay Đường Phong chỉ về mép phía tây của dòng chữ “Nơi có hồ dương và nguồn nước”. Ở đó thấp thoáng hiện lên một kí hiệu, bên cạnh kí hiệu cũng có một từ tiếng Nga, nhưng chữ này rất nhỏ, nhỏ hơn những chữ khác, nếu không nhìn kĩ sẽ rất dễ bị bỏ sót - “Nhìn thấy chưa? Kozlov lại đánh dấu thêm một địa danh bên cạnh rừng hồ dương, từ tiếng Nga dịch ra là một từ đáng sợ: Ma Quỷ Thành.”

“Ma Quỷ Thành? Đó là thứ gì vậy? Nghe mà thấy thật đáng sợ!” - Lương Viện không những không sợ, ngược lại còn cảm thấy hứng thú.

“Ma Quỷ Thành? Có khi nào là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta khổ sở tìm kiếm không?” - Hàn Giang bỗng đưa ra một suy luận táo bạo.

“Cái này...” - Đường Phong có chút do dự.

Hàn Giang lại nói tiếp: “Cậu xem, phương hướng cũng đúng!”

“Điều anh vừa nói ban nãy tôi cũng đã nghĩ tới, nhưng bây giờ rút ra kết luận còn quá sớm, xem ra chúng ta bắt buộc phải đi tiếp về hướng tây để thám hiểm.” - Nói xong, Đường Phong nhìn về phía tây rừng hồ dương với những cơn cát trải dài miên man.

Hết chương 12. Mời các bạn đón đọc chương 13.

87. Chương 13

Chương 13

Ma quỷ thành

Sa mạc Gobi hoang vu vốn dĩ đã khiến người ta thấy sợ, hướng hồ là ở đây. Chỉ cần một cơn gió thổi qua, do cấu tạo địa chất ở đây đặc biệt, nên sẽ tạo các kiểu âm thanh kỳ dị; cộng thêm việc đang đứng giữa hàng trăm hàng nghìn đồi đất quái dị càng khiến mọi người bất giác cảm thấy khiếp sợ nơi đây, và hiển nhiên sẽ liên tưởng nơi đây với “Ma Quỷ Thành.”

1

Phát hiện mới khiến cho lòng ba người không yên, Ma Quỷ Thành, nơi mà chỉ nghe qua là đã thấy khiếp sợ rồi cuộc là nơi nào? Có phải là Hạng Hải Mật Thành mà họ đang khổ sở tìm kiếm không? Hay là một nơi đáng sợ nào khác?

Cuối cùng lại là Lương Viện hạ quyết tâm: “Không phải chỉ là một thị trấn thôi sao? Đến Thiên Hộ Trấn đây rầy xác khô mà chúng ta còn tới rồi, vậy thì sợ quái gì cái Ma Quỷ Thành đó? Em không tin ở đó có ma quỷ thật”.

“Cứ phải cẩn thận, cái đỉnh sắt biến dạng ban nãy nhất được ở đông rừng hồ dương chẳng đã nói lên điều gì sao? Nó nói lên rằng, sức mạnh khủng khiếp cuối cùng tấn công đoàn thám hiểm đến từ phía tây!” - Hàn Giang cảnh cáo.

“Đúng vậy! Tiếng nhạc kỳ dị trong cơn ác mộng đêm qua của tôi cũng vang lên từ phía tây.” - Đường Phong vừa mới nhớ ra cơn ác mộng đêm qua mà toàn thân đã run lên, vì mọi thứ đều rõ ràng giống như thực sự xảy ra vậy.

“Hai gã nhát gan, rốt cuộc các anh có đi không?” - Lương Viện thúc giục.

Hàn Giang và Đường Phong nhìn nhau: “Bây giờ phải tìm thấy Ma Quỷ Thành đó xem sao đã”.

Ba người lên xe, ra khỏi rừng hồ dương, tiếp tục hướng về phía tây bắc. Hàn Giang vòng một vòng qua rừng hồ dương, bên ngoài là cát vàng mênh mông, không những không trông thấy nguồn nước, đến cả dấu vết từng xuất hiện nguồn nước như ở Lang Oa, Hắc Thạch cũng không thấy. Hàn Giang không kìm chế được liền chửi rủa: “Cha nhà nó! Đến cả một giọt nước cũng không có vậy mà lại gọi là Nguyệt Nhi Tuyền! Cái tên đẹp như vậy làm sao thuộc về nơi này được?!”

“Đúng vậy, kể cả nước có cạn khô đi chẳng nữa thì cũng phải để lại dấu vết chứ!” - Lương Viện cũng không hiểu.

“Có thể phạm vi mà chúng ta tìm kiếm vẫn chưa đủ rộng!” - Đường Phong nói.

“Nhưng... cái từ ‘Định mệnh’ nghĩa là sao đây?”

- Hàn Giang vẫn vương vấn về từ tiếng Nga khắc trên thân cây khô.

“Theo phán đoán của tôi thì từ này là do một người khác khắc, nhưng tôi không dám chắc là người của Kozlov hay là người của đội thám hiểm!” - Đường Phong thật thà nói.

Hàn Giang nghĩ ngợi: “Trong đội ngũ của Kozlov, ngoài ông ấy ra có còn ai là người Nga không?”

Đường Phong trầm ngâm một lúc, rồi lắc đầu,

“Trong trí nhớ của tôi thì không, bởi vì Kozlov phần lớn đã thuê những người địa phương, dĩ nhiên cũng không loại trừ khả năng chúng ta không biết họ tên của người Nga nào khác trong đội ngũ của Kozlov.”

“Nếu là người của đội thám hiểm thì sao?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Người của đội thám hiểm? Ban đầu tôi cho rằng chính là do người nào đó trong đội thám hiểm khắc, nhưng hiện giờ thì vấn đề phức tạp rồi. Theo như hồi ức của Makarov và Misha, cộng thêm những gì chúng ta có được sau khi khảo sát, thì năm đó đội thám hiểm đã tới Nguyệt Nhi Tuyền, cắm trại trong rừng hồ dương, chủ yếu là ở phía đông rừng hồ dương. Nhưng cây hồ dương có khắc chữ Nga trên đó lại nằm ở phía tây rừng hồ dương. Bởi vậy, điểm này cho thấy chữ này chắc không phải do người của đội thám hiểm khắc!” - Đường Phong cũng không hiểu, rốt cuộc từ “Định mệnh” đó là thế nào?

Trong xe trở nên im lặng, Hàn Giang nhún ga, lao thẳng về phía tây bắc đồi cát.

2

‘Con lừa dững mãnh’ đi được năm sáu cây số, thì không thấy đồi cát miên man đâu nữa. phía trước sa mạc Gobi đột nhiên xuất hiện vài đồi đất cao lớn. Lương Viện phấn khởi hét lên: “Lô cốt, bao nhiêu là lô cốt, đây chính là Ma Quỷ Thành!” Đường Phong căng thẳng nhìn phía trước, xe tiếp tiến lên, lô cốt trước mặt càng lúc càng nhiều, hình thù kỳ dị, cổ quái. Lương Viện cũng không hét “lô cốt” nữa, bởi vì cô phát hiện ra đó chỉ là những đồi đất cao lớn có hình thù giống lô cốt, mà không có những dấu vết do con người đục đẽo hay xây nên. “Sao tự nhiên ở đây lại mọc lên bao nhiêu là đồi đất thế này?” - Lương Viện thắc mắc.

‘Đây chính là Ma Quỷ Thành?’ - Đường Phong khẳng định.

“Ồ, đây chính là Ma Quỷ Thành?”

“Đúng vậy, những đồi cát hình thù kỳ dị, cổ quái thế này có tên gọi địa lý là ‘địa mao Nhã Đan’. Chúng không phải do con người tạc nên, mà là do tạo hóa tự nhiên hình thành.” - Đường Phong giải thích.

Đường Phong đỗ xe giữa những đồi đất cao lớn, ba người xuống xe. “Theo như anh nói thì đây không thể là Hạng Hải Mật Thành?” - Lương Viện hỏi.

“Bây giờ anh có thể chắc chắn rằng, Ma Quỷ Thành không phải là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta muốn tìm

kiếm!” - Đường Phong khẳng định.

“Địa mạo Nhã Đan... hình như trước đây tôi đã từng nghe thấy...” - Hàn Giang giống như nhớ ra điều gì đó, “Hình như người dân gọi loại địa mạo này là Ma Quỷ Thành phải không?”.

Đường Phong gật đầu: “Không sai. địa mạo Nhã Đan thông thường chỉ xuất hiện ở những cổng gió trên sa mạc Gobi, cũng có nghĩa là gió ở đây rất lớn, sức gió rất mạnh, có lúc còn có cả nước trôi rửa và xói mòn, khiến đồi đất khổng lồ biến thành hình dạng chúng ta trông thấy hiện giờ. Có lúc chiếc riu công năng của tự nhiên còn đẽo gọt những đồi đất này thành đủ hình đủ dạng, có đồi giống hình động vật, có đồi giống hình người, còn có rất nhiều đồi núi trông tương tự như ma quỷ!”

“Tạo hóa quả là muôn hình vạn trạng!” - Lương Viện thán phục. “Thử nghĩ xem, khi con người vào đây, sa mạc Gobi hoang vu vốn dĩ đã khiến người ta thấy sợ, hướng hồ là ở đây. Chỉ cần một cơn gió thổi qua, do cấu tạo địa chất ở đây đặc biệt, nên sẽ tạo ra các kiểu âm thanh kỳ dị, cộng thêm việc đang đứng giữa hàng trăm hàng nghìn đồi đất quái dị càng khiến mọi người bất giác cảm thấy khiếp sợ và hiển nhiên liên tưởng nơi đây với “Ma Quỷ Thành”. - Đường Phong giải thích một hồi.

Hình như Lương Viện không thấy sợ, cô hướng về phía đồi đất gào to: Ma quỷ..., ta đến rồi!”

Trong Ma Quỷ Thành vang lên âm thanh vọng lại. Hàn Giang bắt mắt cầu nhàu Lương Viện: “Cô đừng có kêu linh tinh như thế, nhớ có người nắp ở đây, cô mà kêu như thế thì chúng ta bị lộ mất!”

Hàn Giang nhắc vậy khiến Lương Viện cũng cảm thấy sợ hãi: “Không biết chừng còn có cả u hồn nữa!” “Đường Phong, lúc này cậu vừa nói rằng gió ở đây rất to, nhưng sao bây giờ chẳng thấy gió máy gì cả?” - Hàn Giang đi tới giữa hai đồi cát, lối đi ở giữa giống như một con đường cao tốc bằng phẳng, rộng rãi.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời sầm sì hôm qua giờ đã quét sạch mây đen, trong xanh vơi vợi, không có lấy một gợn gió. “Có thể hôm nay không có gió!” - Đường Phong đáp.

“Mặc kệ có hay không có gió, Đường Phong, câu nói ban nãy của cậu đã nhắc nhở tôi, khi gió lớn thổi qua đây, do cấu tạo địa chất đặc biệt nên đã tạo ra những âm thanh kỳ quái. Tôi bỗng nhớ tới đội thám hiểm năm đó, cả Makarov và Misha đều nói rằng, ban đêm trong rừng hồ dương đã nghe thấy âm thanh đáng sợ, có khi nào đó là âm thanh vọng lại từ Ma Quỷ Thành không nhỉ?” - Hàn Giang mạnh dạn suy đoán.

Suy luận của Hàn Giang làm Đường Phong giật mình: “Không phải là không có khả năng này, nhưng rừng hồ dương cách đây năm sáu cây số, nếu ở đây có vang lên âm thanh quái dị nào to hơn nữa, vọng tới rừng hồ dương thì cũng không thể to như vậy được.”

3

Ba người đi lòng vòng một lúc, rồi lại lên xe lượn một vòng quanh Ma Quỷ Thành. Hàn Giang sợ bị lạc đường trong Ma Quỷ Thành nên đã lái xe theo đường hình chữ nhật. Khi anh vòng xe tới phía đông Ma Quỷ Thành, một đồi đất gần như hình lô cốt tròn đã thu hút sự chú ý của mọi người, bởi vì tòa lô cốt này hoàn toàn là một hình trụ tròn chuẩn. Lương Viện không khỏi nghi ngờ: “Đồi đất này tròn như vậy có phải do con người tạc nên không nhỉ, nếu không thì làm sao tròn như vậy được?”

“Đúng vậy, chắc chắn phải có công cụ thì mới có thể tạo ra một lô cốt tròn như vậy!” - Hàn Giang cũng nghi ngờ.

“Tôi đã nói từ trước rồi, với chiếc riu thần công của tạo hóa thì điều kỳ diệu nào cũng có thể xảy ra. Nếu không tin hai người xuống mà xem, xem đồi đất này có dấu vết của con người xây dựng hay không.”

Nghe Đường Phong nói vậy, Hàn Giang và Lương Viện lập tức hào hứng xuống xe, leo lên đồi đất hình trụ tròn để quan sát. Đường Phong đứng bên cạnh xe, neho mắt, chờ đợi kết quả quan sát của họ. Năm phút sau, hai người quay trở lại, quả nhiên, không phát hiện thấy một chút dấu vết can thiệp nào của con người.

“Lẽ nào tự nhiên có một chiếc riu thần công như vậy thật?” - Hàn Giang vẫn có vẻ chứa tin lắm. anh lại leo lên đồi đất hình trụ tròn để kiểm tra lại. Bỗng nhiên, Hàn Giang đứng trên đồi đất hét toáng lên: “Hai người mau lên đây, tôi phát hiện thấy thứ này này!”

Đường Phong và Lương Viện ngạc nhiên, vội vàng leo lên đồi đất hình trụ tròn. Trên đỉnh đồi đất, có một vụng gác giống như hình lô cốt. Quả nhiên, trong đồng đất cát ở đây, Hàn Giang bới ra được vài thứ bằng sợi dệt vẫn chưa bị phân hủy, chính xác mà nói là một vài trang phục, bên cạnh đó là một bộ hài cốt. “Mẹ kiếp, sao bây giờ ở chỗ nào chúng ta cũng đụng phải xương cốt vậy, không phải xác khô thì là đầu lâu!” - Hàn Giang vừa chửi rửa vừa móc ở dưới đất lên hai đoạn xương, hai khẩu súng AK-47 và một ít đạn.

Đường Phong và Hàn Giang nhận ngay ra thứ đồ dệt đã bị mục nát thành dải vải là của quân phục kiểu 55, Hàn Giang còn phân biệt từng loại vải, phán đoán ra đây là ba bộ quân phục. Theo như quân hàm thì một bộ là quân phục thiếu tá, hai bộ còn lại là quân phục trung úy. Khi những dải vải vụn, súng và đạn cùng lúc hiện lên trước mặt ba người, thì họ lập tức hiểu ra mọi chuyện. “Đây chính là ba sỹ quan bị mất tích trước đêm đội thám hiểm xảy ra chuyện!” - Hàn Giang chậm rãi nói.

“Thật không ngờ, hóa ra họ lại bỏ xác ở nơi đây bao năm qua!” - Đường Phong thương cảm.

“Lúc hồi tưởng lại, Makarov đã nhắc tới ba sỹ quan bị mất tích, trong thư của Misha cũng kể lại rằng ông không trông thấy người phụ trách canh gác đêm hôm đó. Misha không tin tưởng người Trung Quốc, bởi vậy ông không dám chắc ba sỹ quan mất tích đêm đó là bị ám hại hay là cùng hội với Mã Xướng Quốc. Bây giờ nhìn lại thì Misha lo lắng hơi thừa rồi!” - Hàn Giang nói.

“Họ xuất hiện cách chỗ doanh trại xa như vậy, lại bị chôn tập thể ở đây, khỏi phải hỏi, tôi dám khẳng định đây là do hội của Mã Xướng Quốc làm!” - Đường Phong nói như đinh đóng cột.

“Rõ ràng là do hội của Mã Xướng Quốc làm, nếu như đêm hôm đó ba sỹ quan này vẫn canh gác tại doanh trại thì e rằng hội của Mã Xướng Quốc khó lòng xâm nhập được vào doanh trại.” - Lương Viện cũng phụ họa theo.

“Nhưng hội Mã Xướng Quốc đã dùng thủ đoạn gì để có thể điều được ba sỹ quan mặc nguyên quân phục này tới đây rồi giết hại họ?” - Đường Phong không hiểu.

Hàn Giang nhìn ngó xung quanh rồi nói: “Điều này cũng không khó, tôi đã kiểm tra địa hình ở đây, theo như suy đoán của tôi thì lúc đội thám hiểm cắm trại tại rừng hồ dương, thì ở đây chính là đại bản doanh của Mã Xướng Quốc. Đừng quên, Mã Xướng Quốc là người địa phương, ông ta rất thông thạo địa hình ở đây, khả năng

thích nghi rất tốt. Nơi đây vừa tiện để bọn họ giám sát nhất cử nhất động của đội thám hiểm, lại tiện cho họ lẩn trốn. Khi bị đội thám hiểm phát hiện, họ hoàn toàn có thể rút lui vào trong này, dựa vào địa hình độc đáo ở đây để theo dõi đội thám hiểm mà không bị phát hiện. Tôi đoán rằng, ba sỹ quan này đã phát hiện ra hội Mã Xướng Quốc, nên Mã Xướng Quốc đã cố tình dụ họ tới đây, sau đó giết chết cả ba người họ”.

4

Ba người chôn lại hài cốt và di vật của ba sỹ quan xuống dưới đồi đất hình tròn. Hàn Giang còn thử lại hai khẩu AK-47, nhưng hai khẩu súng này đã bị hỏng, không sử dụng được. Hàn Giang liền cắm mũi súng xuống sâu trong lòng đất, bẻ súng hướng lên trời, coi đây là bia mộ của ba sỹ quan.

“Đây là bia mộ tốt nhất của sỹ quan!” - Hàn Giang đi xuống đồi đất hình tròn, rồi quay lại, hướng về ba thân súng đang vươn lên sừng sững, tiến hành một nghi thức đúng kiểu quân đội.

Đúng lúc này, Lương Viện lại phát hiện ra một chiếc áo khác dưới đồi đất hình tròn: “Hai người nhìn này, tôi phát hiện thấy một chiếc áo ghi lê!”

Đường Phong và Hàn Giang trông thấy trên tay Lương Viện quả nhiên đang cầm một chiếc áo ghi lê màu đen dính đầy bụi đất. Hai người lập tức nghĩ tới người mặc áo ghi lê, đeo kính đen, mà Misha nhắc tới trong thư. “Áo ghi lê của Mã Xướng Quốc!” - Họ không hẹn mà cùng ngạc nhiên kêu lên.

Đường Phong lật lật chiếc áo ghi lê, tuy không phát hiện thấy bất cứ manh mối có giá trị nào trên chiếc áo, nhưng rõ ràng anh đã “ngửi thấy mùi” của Mã Xướng Quốc trên đó. “Tại sao ông ta lại vứt bỏ áo ghi lê của mình nhỉ?”

“Lão gián điệp ranh ma như Mã Xướng Quốc, chắc là ông ta định tháo chạy. Đừng quên, toàn bộ đội thám hiểm đã tan tác thì bọn họ cũng chẳng hơn gì đâu, nhưng rốt cuộc Mã Xướng Quốc vẫn bình yên vô sự chạy

thoát!” - Hàn Giang suy đoán.

Vứt bỏ lại áo ghi lê của Mã Xướng Quốc, chàng mấy chốc ba người đã quay trở về chỗ lần đầu tiên họ trông thấy hai đồi đất khổng lồ. Hàn Giang điều chỉnh phương hướng, đi men theo con đường thẳng tắp này, lái xe về phía cuối Ma Quỷ Thành. Loáng cái, họ đã tới vùng ven Ma Quỷ Thành. Tại đây, Đường Phong trông thấy hai đồi đất cao lớn dị thường; chúng hình như còn có chút đặc biệt. Đường Phong bước tới phía dưới hai đồi đất khổng lồ, cẩn thận quan sát một lượt, rồi có vẻ nghi ngờ, anh trông thấy trên đồi đất hình như có vài vết nứt, nhưng không quá rõ, có khi nào là do cấu tạo địa chất đặc biệt hình thành nên chúng không nhỉ? Đường Phong không dám chắc.

Đường Phong đi một vòng quanh hai đồi đất cao lớn này, nhưng vẫn không phát hiện thấy dấu vết trực tiếp xây dựng của con người. Đường Phong thất vọng lắc đầu: “Xem ra hai đồi đất khổng lồ này cũng là do chiếc riu thần công của tự nhiên tạo nên!”

Lúc này, sau khi đã kiểm tra lại phương hướng và vị trí, Hàn Giang liền chỉ tay về phía sa mạc Gobi mênh mông phía sau hai đồi đất khổng lồ: “Đó là hướng chính bắc, Hạng Hải Mật Thành chắc là ở trong biển cát cách đây không xa!”

Đường Phong đứng giữa hai đồi đất khổng lồ, nhìn về hướng bắc, có lẽ Hàn Giang nói đúng. Chắc là họ còn cách Hạng Hải Mật Thành không xa nữa!

5

Đường Phong đang đứng giữa hai đồi đất khổng lồ nhìn ra xa, đột nhiên trời lại trở gió. Ma Quỷ Thành vốn đang yên bình bỗng không hiểu gió từ đâu thổi tới, cuốn tung cát bụi khắp trời, lập tức che kín mắt mọi người.

Đội trận gió này qua đi, bầu trời bị mây đen bao phủ. Thời tiết thật quái dị!” - Lương Viện lẩm bẩm.

“Phải nói là một nơi thật quái dị!” - Hàn Giang nói. “Tại sao lại nói vậy, ban nãy tôi còn thấy Hắc Thủy Thành yên tĩnh như tranh, một cảnh ‘Đại mạc cô yên trực. Trường hà lạc nhật viên.’ (Khói bay sa mạc trắng nhòa. Lặng thinh bóng ác chiều tà trên sông). Tôi còn

định ở đây ngắm thêm một lúc nữa cơ!” - Lương Viện hình như vẫn còn say đắm nơi đây.

“Chính bởi vì ban nãy còn yên bình như vậy, đẹp như vậy, nên nơi này mới quái dị. Cô quên mất Kozlov và đội thám hiểm đều dừng chân trên dai đất này sao, rồi sau đó toàn đội tan tác!” - Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, tôi có thể khẳng định ở đây đã rất gần Hạng Hải Mật Thành. Kozlov và đội thám hiểm đã từng tới đây, nhưng tại sao họ lại không thể tiếp tục đi tiếp? Chắc chắn ở đây vẫn còn nguy hiểm mà chúng ta chưa biết!” - Đường Phong cũng nói.

Ba người vội lên xe, Hàn Giang lùi xe, Lương Viện hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Tiếp tục đi tiếp hay là...”

Đường Phong ngắt lời Lương Viện: “Anh bỗng có một dự cảm rất không lành!”

“Dự cảm gì?” - Lương Viện hỏi.

“Con đường phía trước xem ra rất bằng phẳng, nhưng có lẽ nguy hiểm chẳng mấy chốc sẽ giáng xuống.”

- Đường Phong bình tĩnh nói.

“Tôi thấy hiện giờ vẫn còn sớm, hay là chúng ta thử đi tiếp thêm một đoạn, xem tình hình thế nào!” - Hàn Giang đề nghị. Đường Phong nhận ra ngữ điệu của Hàn Giang không giống như trước đây, lần này anh nói giọng thương lượng, không phải giọng ra lệnh như trước.

Đường Phong không biểu hiện gì, Hàn Giang cũng không khởi động ngay xe, hình như đang đợi phản ứng của Đường Phong. Nhưng Đường Phong chỉ trân trân nhìn “con lừa dưng mãi” đã bị võ kính chắn gió, mà không nói năng. Hàn Giang không hiểu Đường Phong đang nhìn gì, thông qua kính chắn gió đã bị vỡ nát có thể trông thấy Hạng Hải Mật Thành ư?

Đúng vậy, tiến lên thăm dò xem sao!” - Lương Viện ủng hộ ý kiến của Hàn Giang.

Đường Phong vẫn không phản ứng, Hàn Giang từ từ khởi động xe, “con lừa dững mãnh” đi xuyên qua hai đồi đất khổng lồ, tiến vào khu vực họ chưa biết đến. “Có lẽ vùng đất này bảy trăm năm nay chưa từng có người đặt chân tới!” - Đường Phong trầm nghĩ.

Xe đi rất chậm, Hàn Giang cẩn thận quan sát xung quanh, trời đã tối sầm xuống, cảnh vật xung quanh không có bất cứ sự biến hóa nào. phóng tầm mắt ra xa, cũng vẫn là ngun ngút cát vàng.

Chỉ duy nhất có gió là thay đổi. lại là một cơn cuồng phong thổi mạnh tới nỗi cửa kính của “con lừa dững mãnh” rung lên bần bật. Tốc độ xe càng lúc càng chậm, Đường Phong hiểu rằng Hàn Giang đang do dự. Xe đi chưa được bao lâu, Lương Viện ban nãy vẫn còn rất tự tin. bây giờ lại muốn bàn lùi: “Hôm nay thời tiết tệ quá, hay là chúng ta đợi ngày mai trời đẹp hơn lại đến vậy?”

Lương Viện nói vậy làm Hàn Giang có cớ, anh dừng xe lại: “Thời tiết ở đây biến đổi nhanh quá. ngày mai cũng khó mà chắc chắn trời sẽ trong xanh, yên ả!” “Có lẽ liên quan tới Ma Quỷ Thành.” - Đường Phong rút cuộc đã mở miệng.

“Ý cậu là sao?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ban nãy tôi đã nói rồi, ở đây do chiếc rìu của tạo hóa tạo thành thời tiết thay đổi nhanh chóng như vậy, rất có khả năng liên quan tới địa hình ở đây. Địa hình ở đây đã hình thành một môi trường khí hậu nhỏ, kỳ dị mà biến hóa.” - Đường Phong giải thích.

“Cũng có nghĩa là chỉ ở đây mới thế này, những nơi khác không thế?” - Lương Viện hỏi.

“Nhưng anh không biết khu vực bị môi trường khí hậu nhỏ này phạm vi ảnh hưởng bao xa. Hai người có dễ ý thấy không, kể từ khi chúng ta tiến vào sa mạc Gobi. càng đi về hướng tây bắc, khí hậu càng biến đổi nhiều!”

- Đường Phong nói.

“Quả đúng như vậy. Bắt đầu từ Thiên Hộ Trấn, gió lớn, bão cát, khí hậu biến đổi khôn lường cứ đeo bám chúng ta. Nhưng tôi cảm thấy nơi này vẫn là kỳ dị nhất. Cậu đã nghe thấy âm thanh gì chưa?” - Hàn Giang bỗng hỏi.

Đường Phong và Lương Viện đã nghe thấy một âm thanh mà rất khó dùng từ ngữ để diễn tả, là tiếng gió ư? Hình như không phải! Đường Phong đóng tai nghe ngóng, đột nhiên, anh nghe người ra, là tiếng nhạc, là tiếng nhạc quái dị anh đã nghe thấy trong giấc mơ, lúc vui vẻ lúc u buồn. Lương Viện và Hàn Giang cũng đều đã nghe thấy, tiếng nhạc du dương này không biết từ đâu vọng lại, hư hư thực thực, mang theo cả tiếng gió mãnh liệt, từ từ vây lấy họ.

Đường Phong thấy hơi chóng mặt, âm thanh quái dị đó vẫn không ngừng vọng lại, lúc này gió đã nhỏ hơn ban nãy một chút, nhưng tiếng nhạc càng gần hơn. Đường Phong bỗng gào lên với Hàn Giang: “Anh không đi mau lên còn đợi gì nữa?”

Hàn Giang đang ngẩn người ra vì âm thanh quái dị đó, bây giờ mới phản ứng, liền nhấn ga, quay đầu xe lại, rồi lao về phía hai đồi đất khổng lồ. Thế nhưng Hàn Giang vừa tăng tốc đã phanh gấp xe lại, tiếng rít của phanh xe nghe thật chói tai. Tới khi xe đỗ lại cách đồi đất khoảng hai chục mét thì Đường Phong và Lương Viện đã bị cú phanh xe đột ngột này làm cho nghiêng ngã.

“Đội trưởng Hàn. anh muốn hại chết tôi phải không!” - Lương Viện ngồi ở ghế sau kêu lên.

“Đại tiểu thư, không phải tôi muốn hại cô, mà là người đó muốn hại chúng ta...” - rõ ràng giọng Hàn Giang đang run rẩy.

Đường Phong không đợi Hàn Giang nhắc nhở đã nhìn qua kính chắn gió và trông thấy một cảnh tượng khủng khiếp: người đàn bà đeo mặt nạ đó lại xuất hiện trên vách đồi đất khổng lồ bên phải.

Lương Viện cũng trông thấy, nhưng hình như cô không sợ hãi. ngược lại Hàn Giang và Đường Phong lại rất kinh ngạc. “Sao bà ta lại xuất hiện ở đây?” - Hàn Giang rất ít khi vì hoảng sợ. mà giọng nói đã run run.

“Lẽ nào... lẽ nào bà ta đúng là hoàng hậu Một Tạng?” - Đường Phong lắc đầu.

“Nhưng bà ta đã chết cả nghìn năm nay rồi!”

Đường Phong lẩm bẩm.

“Hiện giờ tôi... tôi bắt đầu hoài nghi, đó rốt cuộc là

mơ hay là thật đây?” - Hàn Giang trợn mắt nhìn về phía trước, tay nắm chặt vô lăng.

Trong lòng Đường Phong cũng nảy sinh một cảm giác hư hư thực thực, anh vội ra sức cấu vào da mình, đau, chắc là thật! Anh trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ đang lặng lẽ đứng trên đồi đất khổng lồ, nhìn thang vào họ tới tận năm phút. Âm thanh kỳ dị không ngừng vọng lại. Đường Phong không biết bà ta lên đó bằng cách nào, cũng không biết bà ta xuất hiện ở đây từ khi nào. Đường Phong mở to đôi mắt sững sờ, nhìn người đàn bà đeo mặt nạ. Anh muốn thông qua cơ thể, khuôn mặt, không đúng ra là chiếc mặt nạ, để xác định bà ta có phải là người đàn bà mà mình trông thấy trong mơ hay không. Thế nhưng Đường Phong không trông thấy một nét tươi cười nào trên chiếc mặt nạ của người đàn bà này.

Đúng lúc Đường Phong đang kinh ngạc thì người đàn bà đeo mặt nạ lại giơ tay phải lên. Lần này, nhờ kinh nghiệm hôm qua và kinh nghiệm trong cơn ác mộng, nên Hàn Giang phản ứng rất nhanh. Hàn Giang không đợi người đàn bà giơ tay phải lên, lập tức đã lùi xe lại, sau đó đánh mạnh vô lăng, lao thẳng về phía đông Ma Quỷ Thành.

Hàn Giang không dám lao về phía những đồi cát miên man phía đông, cũng không dám lao vào Ma Quỷ Thành, anh sợ bị lạc trong những đồi cát nhấp nhô, anh cũng sợ cả người đàn bà đeo mặt nạ lại xuất hiện trên một đồi đất nào đó trên Ma Quỷ Thành. Hàn Giang cẩn trọng lựa chọn vùng ven đồi cát và Ma Quỷ Thành để lái xe, lúc thì lái vào trong đồi cát, lúc lại lao vào Ma Quỷ Thành. Đường Phong và Lương Viện quay lại nhìn, chỗ họ dừng xe ban này lúc này đã chìm trong biển lửa.

Hàn Giang cũng không biết mình đã phi xe đi trong bao lâu, nhưng tới khi anh định thần lại, thì Ma Quỷ Thành đã bị anh bỏ lại phía sau. Nhưng phía trước cũng toàn là những đồi cát miên man, nên anh không biết bước tiếp theo phải lái xe theo hướng nào.

Hàn Giang thấy phía sau không có ai đuổi theo liền chạy xe chậm lại. Nhưng thời tiết này không có dấu hiệu sẽ chuyển biến tốt, bầu trời càng thêm sẫm sẫm, cuồng phong hình như còn mãnh liệt hơn ban này, chỉ có tiếng nhạc quái dị ban này thì hình như không còn nghe thấy nữa.

Cuồng phong không ngừng thổi tung cát vàng và đá vụn, đập lên cửa kính của “con lừa dưng mãnh”. Hàn Giang muốn tăng tốc để rời khỏi nơi quỷ quái này, nhưng không biết đi đường nào. Đột nhiên, một hòn đá to bằng bàn tay rơi “bộp” xuống cửa kính phía sau xe. Kính không bị vỡ nhưng đã bị nứt. rung rung như muốn sập xuống, Lương Viện sợ quá hét toáng lên.

Hàn Giang dừng luôn xe lại, anh thấy cuồng phong càng lúc càng to liền hét lên với Đường Phong: “Tôi thấy đây lại là một trận bão cát, hay là chúng ta xuống xe để tránh đi.”

Không còn cách nào khác, ba người xuống xe, lợi dụng thân của “con lừa dưng mãnh” yểm hộ, nấp ở bên kia chiều gió.

7

Trận bão cát này kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ mới từ từ dịu lại; sa mạc Gobi ban này náo loạn giờ đã trở lại yên tĩnh, mây đen trong không trung cũng tản đi từ lúc nào, quang mặt trời rực rỡ lại lộ ra.

Ba người kiệt sức tựa lên thân “con lừa dưng mãnh”. “May mà có ‘con lừa dưng mãnh’ đấy!” - Hàn

Giang kêu lên.

“Giờ thì anh mới biết được ưu điểm của ‘con lừa dưng mãnh’ rồi chứ!” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Chỉ có điều chiếc ghế xe này trở về được thì cậu phải đại tu nó rồi!” - Hàn Giang nói.

“Trở về? Không phải anh luôn nói rằng ‘con lừa dưng mãnh’ không trở về được sao, bây giờ phải xem chúng ta làm thế nào đi!”

Hàn Giang đứng dậy nhìn bốn phía, xung quanh toàn là đồi cát miên man. “Tôi thấy đêm nay chúng ta hãy cứ quay về rừng hồ dương đã, ngày mai tính tiếp.

Lương Viện tỏ ra đồng ý, nhưng Đường Phong lại do dự: “Quay lại rừng hồ dương?”

“Sao? Anh sợ người đàn bà đeo mặt nạ đỏ quay lại ư?” - Lương Viện hỏi lại.

“Không phải là không có khả năng đó, hôm qua chúng ta gặp người đàn bà đeo mặt nạ ở Hắc Thạch, chúng ta hoàn toàn có thể coi sự gặp gỡ đó là ảo giác, hoặc là quay ngược lại thời gian. Nhưng hôm nay ở Ma Quỷ Thành chúng ta lại trông thấy, hai nơi cách nhau mấy chục cây số, như... như vậy thì giải thích thế nào đây?” - Đường Phong hỏi lại.

Hàn Giang và Lương Viện đều không biết phải trả lời sao. Đường Phong lại nói tiếp: “Còn nữa, từ Hắc Thủy Thành tới Ma Quỷ Thành phải đi qua Nguyệt Nhi Tuyền, đêm qua chúng ta đều mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ đỏ, hơn nữa cảnh tượng trong giấc mơ đều rất rõ nét, lẽ nào... lẽ nào đêm qua người đàn bà đó thực sự đã xuất hiện trong rừng hồ dương sao?”

“Đường Phong, cậu nghĩ nhiều quá đấy, nếu như đêm qua người đàn bà đeo mặt nạ đỏ xuất hiện trong rừng hồ dương thật thì tại sao bà ta không khẽ giơ tay phải lên thiêu chết chúng ta?” - Hàn Giang lắc đầu, nói.

“Tại sao bà ta không giết chết chúng ta hả? Có thể...có thể bà ta chỉ canh giữ thứ gì đó, bà ta vốn không muốn lấy mạng chúng ta!” - Đường Phong phản bác. “Được rồi, Đường Phong, không tranh cãi với cậu, cậu xem, đêm nay nếu chúng ta không quay trở

lại rừng hồ dương thì còn chỗ nào để cắm trại không?” - Hàn Giang chỉ vào những đồi cát xung quanh.

Đường Phong chán nản nhìn xung quanh, đành phải gật đầu: “Được rồi, tôi đồng ý quay lại rừng hồ dương. Nhưng hiện giờ chúng ta lạc đường rồi, làm thế nào đây?”

“Điều đó đâu có làm khó được tôi. Để tôi tính xem nào, như vị trí chúng ta hiện giờ đang đứng thì rừng hồ dương ở Nguyệt Nhi Tuyền chắc là nằm ở hướng chính nam” - Hàn Giang dùng la bàn điện tử và kim chỉ nam đưa ra phán đoán ban đầu.

Vậy là, ba người lại lên xe, Hàn Giang vốn không phán đoán sai hướng, nhưng vẫn phải mất hơn hai tiếng đồng hồ đi lòng vòng trong sa mạc họ mới quay lại được rừng hồ dương trước khi trời tối.

Ba người mệt mỏi rồi, họ ăn chút thức ăn cho xong bữa rồi không buồn dùng túi ngủ mà chui cả vào xe ngủ luôn.

Hết chương 13. Mời các bạn đón đọc chương 14.

88. Chương 14

Chương 14

Bão cát đen

Đá Phong Lăng là một loại đá độc đáo, nó đã được gió mài mòn trong một thời gian dài thì mới hình thành nên. Tại vùng này của sa mạc Gobi trải đầy đá Phong Lăng, chúng tỏ ở đây thường xuyên bị gió thổi tới, và là một cổng gió. Nhìn mấy tảng đá ở đây, nên không phải là gió to từ cấp 10 trở lên thì không thể tạo thành hình dạng này được.

1

Lúc nửa đêm, từ xa bỗng vọng lại một âm thanh kỳ dị, lúc mới bắt đầu vẫn còn kêu xào xạc, sau đó là tiếng gió, dần dần trong gió còn mang theo cả tiếng nhạc. Tiếng nhạc đó giống như vọng lại từ sâu trong sa mạc, lại giống như vọng lại từ địa ngục thăm thẳm. Dù mắt Đường Phong đã nhắm tịt, nhưng tiếng nhạc này đã khuấy động tinh thần anh. Rồi rốt cuộc, Đường Phong từ từ mở mắt, vẫn là tiếng nhạc anh đã nghe thấy hôm qua, tiếng sáo du dương, tiếng đàn tỳ bà thánh thót, tiếng trống vô cùng rộn ràng, còn có cả tiếng hát của phụ nữ...

Đường Phong nghiêng người nhìn sang bên cạnh, Giang vẫn đang ngủ say, Lương Viện ở ghế sau cũng vẫn say giấc nồng, còn Đường Phong thì không chút cảm giác buồn ngủ. Đường Phong mở cửa xe bước ra, anh muốn tìm xem rốt cuộc tiếng nhạc này đến từ phương nào. Đột nhiên, tiếng nhạc chuyển điệu, Đường

Phong tuy đã chuân bị trước tâm lý nhưng vẫn giật mình, bởi vì tiếng nhạc đó đột ngột trở nên ảo não, thê lương. Rồi ngay sau đó, nó bắt đầu trở nên quái dị, âm thanh càng lúc càng vang vọng, càng lúc càng mãnh liệt. Tim Đường Phong đang đập thình thịch, nhưng anh vẫn tỏ ra can đảm và cẩn thận nghe ngóng, vì anh muốn nghe xem đây là thứ nhạc gì, từ đâu đến.

Đường Phong đi tới chính giữa rừng hồ dương, nhắm mắt lại, im lặng lắng nghe tiếng nhạc đó. Ba phút sau, Đường Phong đã khẳng định chắc chắn đây là loại nhạc anh chưa từng nghe thấy, còn hướng mà tiếng nhạc vọng lại vẫn là phía tây rừng hồ dương.

Tiếng nhạc hình như càng lúc càng gần, Đường Phong căng thẳng nhìn chăm chăm về phía tây rừng hồ dương, nhưng trong màn đêm đen đặc, anh không trông thấy gì cả. Anh lần sờ trên người, rồi móc con dao găm ra, Đường Phong phải cố gắng hết sức khống chế nhịp tim đang đập loạn do căng thẳng, và điều chỉnh hơi thở. Sau đó, anh thu hết cam đảm, từng bước, từng bước tiến về phía tây rừng hồ dương.

Tới ven rừng hồ dương, Đường Phong lại mò tới thân cây hồ dương có hình thù kỳ dị. Anh tựa lên thân cây hồ dương, lặng lẽ quan sát những đồi cát nhấp nhô phía tây. Lúc này, tiếng nhạc hình như đã biến mất... Đường Phong đang ngạc nhiên thì sau lưng bỗng vang lên một tiếng “xoẹt”, một vệt lửa lóe sáng rực rỡ trong màn đêm cũng đã soi sáng cả rừng hồ dương. Đường Phong sợ hãi vội vàng quay người lại. anh lại trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ.

Giống như bộ dạng đã nhìn thấy hai hôm nay, người đàn bà đeo mặt nạ vẫn mặc chiếc áo choàng diêm lệ, đội chiếc mũ cao cao, trana phục của một phụ nữ quý tộc Đẳng Hạng, chiếc mặt nạ kỳ dị đó vẫn lấp lánh ánh kim loại bóng loáng và toa ra một sự quái dị. Đường Phong không biết tại sao người đàn bà đó lại xuất hiện sau lưng anh. Nhưng không kịp để anh nghĩ ngợi nhiều, người đàn bà đeo mặt nạ đã đi những bước quý phái, phong thái sang trọng, chậm rãi tiến về phía Đường Phong. Tiếng nhạc kỳ dị đó lại lần nữa vang lên từ sâu trong sa mạc, càng lúc càng gần, càng lúc càng to, giống như một đội quân nhạc hùng hậu đang từ trong sa mạc tiến ra.

Cơ thể Đường Phong bắt đầu run rẩy theo bản năng, khắp người anh bị không khí khủng khiếp và kỳ dị bao trùm. Anh muốn lùi lại phía sau, nhưng phía sau chính là cây hồ dương đổ, nên anh không còn đường rút lui! Lúc này, người đàn bà đeo mặt nạ đã đứng trước mặt Đường Phong; phía sau chiếc mặt nạ của người đàn bà cũng lộ ra nụ cười quái dị. Sau đó, người đàn bà đeo mặt nạ lên tiếng: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Bà... bà là hoàng hậu Một Tạng phải không?” - Đường Phong thu hết can đảm. nên rốt cuộc cũng đưa ra được câu hỏi mà anh luôn muốn nói. Người đàn bà đeo mặt nạ chần chừ một lúc rồi nói: “Ta là Một Tạng, không phải là hoàng hậu, vừa không có danh nghĩa hoàng hậu. vừa không có hoàng hậu thật, càng không có ngôi vị hoàng hậu, ta chưa từng làm hoàng hậu một ngày nào cả!”.

“Không, lúc Hạo Vương tại vị tuy bà chưa từng làm hoàng hậu, nhưng sau khi con trai bà là Lượng Tộ lên ngôi, thì bà chính là hoàng thái hậu!” - lúc này Đường Phong đã cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Hoàng thái hậu? Người đã bao giờ trông thấy hoàng thái hậu thân một nơi đầu một nẻo chưa?” - người phụ nữ bỗng cao giọng.

“Thân một nơi đầu một nẻo? Bà..- Đường Phong lập tức nhớ tới “khuôn mặt bị đánh cắp”, “Khuôn mặt của ta, sương sọ cao quý của ta..mà người phụ nữ nói tới trong giấc mơ đêm qua.

Đường Phong vừa nói, vừa cố gắng nhìn kỹ tình hình phía sau chiếc mặt nạ kim loại, nhưng anh chỉ có thể trông thấy hai hố mắt trống rỗng, lẽ nào đằng sau chiếc mặt nạ thực sự chẳng có gì cả?

2

Người phụ nữ đeo mặt nạ im lặng một lúc mới chậm rãi nói: “Năm ta 16 tuổi, anh trai ta đã gả ta vào gia đình Dã Lợi quyền lực nhất Đẳng Hạng thời đó. Đây là một cuộc hôn nhân chính trị, ta không hạnh phúc. Ai ngờ, sau này gia đình Dã Lợi công cao trấn chủ, khiến cho Hạo Vương nghi ngờ đố kỵ. Rồi những ngày tươi đẹp của gia tộc Dã Lợi cũng kết thúc, cuối cùng gia tộc này đã bị xử chém, nhưng ta đã may mắn sống sót, bởi vì Hạo Vương phải lòng ta. ông đã sắp xếp cho ta ở tại tự viện trong núi Hạ Lan. ở đó, ta và Hạo Vương đã sống những ngày hạnh phúc nhất. Ta không cần ngôi vị, ta chỉ cần Hạo Vương, ta chỉ cần làm vợ của ông, sinh con cho ông...”

“Nhưng dù sao ông vẫn là Hạo Vương mà!”

“Đúng vậy, lúc đó ta không hiểu, nhưng sau đó, khi ta có mang, ta đã phát hiện ra mọi việc đều thay đổi, các phe phái thế lực trong triều đều đợi thời cơ mạnh động. Anh trai ta, Một Tạng Ngoa Bàng, là một người có dã tâm. Hoàng hậu Dĩ Lợi bị phế truất, ta lại mang thai con của Hạo Vương, khiến anh ta trông thấy tia hy vọng. Sau đó, Hạo Vương lại phải lòng thái tử phi của thái tử Lợi Lệnh Cách khiến ta vô cùng đau lòng; nhưng anh trai nói với ta rằng, thời cơ của anh ấy đã tới, thời cơ của gia tộc Một Tạng đã tới!”

“Sau đó anh trai bà đã kích động thái tử Lợi Lệnh Cách giết cha, rồi ông lại giết hại Lợi Lệnh Cách vì tội mưu phản, còn bà thì sinh hạ Lượng Tộ, gia tộc Một Tạng từ đó hiển vinh cao quý?”

“Đúng vậy, nhưng đó vốn không phải điều mà ta muốn, ta chỉ cần Hạo Vương của ta!”

“Nhưng đây chính là số phận, số phận đã định đoạt cho bà là hoàng hậu Tây Hạ.” - Đường Phong bỗng cảm thấy, trong giây phút này, chiếc mặt nạ kỳ dị bỗng trở nên u buồn.

“Hoàng hậu? Hừm, đáng tiếc ta không có phúc để hưởng thụ sự tôn vinh của hoàng hậu, cuối cùng thân một nơi đầu một nẻo, hàng ngàn năm sau cũng không được yên nghỉ!”

“Thân một nơi đầu một nẻo? Rốt cuộc tại sao bà lại thân một nơi đầu một nẻo?” - Đường Phong nóng lòng muốn biết rõ sự việc.

Nhưng người đàn bà đeo mặt nạ lại không trả lời câu hỏi của Đường Phong, mà quay ra hỏi anh: “Các người định đi đâu vậy?”

“Chúng... chúng tôi tới Hạng Hải Mật Thành!” - Đường Phong do dự một hồi, cuối cùng vẫn nói ra mục đích của họ.

“Hạng Hải Mật Thành?” - Người đàn bà nghe Hàn Giang nói vậy liền lùi lại một bước, “Chàng thanh niên, ta khuyên người hãy từ bỏ ý định đó đi!”

“Tại sao?”

“Bởi vì Hạng Hải Mật Thành là cấm địa của người Đẳng Hạng, người sẽ không thể tìm được nó, và những gian nan nguy hiểm trên đường đi cũng đủ để cướp đi tính mạng của nhà người!” - Giọng người đàn bà trở nên nghiêm nghị.

“Tôi nguyện mạo hiểm một lần!”

“Vậy thì người sẽ hối hận!” - Người đàn bà đeo mặt nạ im lặng, nhưng bà vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Mãi lâu sau, người đàn bà hình như mới dịu giọng, nói: “Kể cả người có bất chấp thập tử nhất sinh để tìm thấy Hạng Hải Mật Thành đi chăng nữa, thì người cũng sẽ hối hận, bởi ở đó đã không còn phần vinh từ lâu rồi, giờ chỉ còn là một vùng hoang phế!”

“Hoang phế? Sao lại trở thành hoang phế?” - Đường Phong truy hỏi.

“Bởi vì sự tham lam, kiêu ngạo, xa xỉ, đây chính là nguồn gốc của mọi tội ác.”

“Không, bất luận Hạng Hải Mật Thành giờ biến thành thế nào, tôi cũng phải tìm thấy nó, kể cả chỉ để nhìn nó một lần, tôi cũng cam tâm tình nguyện!” - Đường Phong rất kiên định nói.

Người đàn bà đeo mặt nạ hình như khẽ thở dài rồi nói: “Nếu người cố chấp như vậy thì ta sẽ tặng người một vật, có lẽ thứ này có thể giúp ích cho người!”

“Tặng tôi một vật?” - Rõ ràng Đường Phong rất bất ngờ.

“Đúng vậy, vật này là do Hạo Vương tặng ta, ta luôn cất giữ nó, nếu người có thể đến được Hạng Hải Mật Thành thì mong người hãy mang vật này theo cùng! Nếu người không thể đến được Hạng Hải Mật Thành, nhưng bình an rời khỏi đây, thì vật này sẽ lại cho người. Nếu người không thể tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, cũng không thể bình an rời khỏi đây, vậy thì vật này sẽ trở thành thứ chôn cất cùng người!”

“Á... vật tùy táng ư?” - Người Đường Phong run bắn lên, anh cảm thấy người lạnh toát.

“Đừng sợ, đó chỉ là một phần ba khả năng thôi!”

“Nhưng... nhưng tại sao phải đem nó tới Hạng Hải Mật Thành?” - Đường Phong không hiểu.

“Thiên cơ không thể tiết lộ! Người chỉ cần đi tự khắc sẽ hiểu.”

Nói xong, người đàn bà đeo mặt nạ từ từ giơ tay phải lên. Đường Phong đã quá quen với động tác này, nên tim anh cũng nhấc lên theo cánh tay phải của bà ta.

Anh không biết người đàn bà này định làm gì, nhưng theo phản xạ, anh lùi lại một bước, rồi tựa lên thân cây hồ dương có hình thù kỳ dị, vì anh đã không còn đường rút lui nữa rồi.

Đường Phong lo sợ phía sau cây hồ dương lại mọc ra những cánh tay khủng khiếp của xác khô, nhưng anh cũng không có dũng khí tiến lên phía trước để rời khỏi cây hồ dương này. Điều khiến anh cảm thấy kỳ lạ là lần này người đàn bà đeo mặt nạ lại không tiến lên phía trước nữa, bà ta vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhưng nhấc tay phải lên, chỉ chỉ về phía mình.

Đường Phong lại cảm thấy mùi vị của chết chóc. Mắt anh trợn trừng, anh định mở miệng nhưng mở được một nửa mà lại không thốt ra được từ nào. Trong lòng Đường Phong cảm thấy sợ hãi, nhưng không biết tại sao mắt anh vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ của người đàn bà, đặc biệt là hai cái hố đen sì chỗ khoang mắt. Đường Phong vẫn đối diện với người đàn bà đang chỉ vào cánh tay mình, và theo bản năng muốn bảo vệ cơ thể, nhưng lần này anh thấy cánh tay đã không còn thuộc về anh nữa, anh hoàn toàn không thể điều khiển đôi tay mình. Anh cố điều khiển bản thân, tập trung suy nghĩ, nhưng tất cả đều vô ích.

Đường Phong ngạt thở tựa lên thân cây hồ dương, anh không trông thấy cánh tay trong ống tay áo của người đàn bà, trong đó chỉ là một ống tay áo tối om om. Đường Phong đang kinh ngạc thì bỗng cảm thấy ngực mình như bị thứ gì đó thiêu đốt, rồi một cơn đau thấu tận tâm can... Đường Phong hét toáng lên và tỉnh dậy. Anh nhận ra mình vẫn nằm trong xe, lẽ nào lại là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng miên man? Lúc này trời đã sáng, đầu Đường Phong nặng trĩu, anh quay sang thì Hàn Giang và Lương Viện đang ngạc nhiên nhìn mình.

3

“Anh lại nằm mơ thấy ác mộng phải không?” - Lương Viện cười hỏi Đường Phong.

Đường Phong vặn chiếc cổ nhức mỏi đáp: “Không, anh không thể phân biệt được đó là mơ hay là việc xảy ra thật.”

“Đừng lồi thối nữa, nằm mơ thấy ác mộng thì cứ mơ, lại còn không phân biệt rõ. anh mày đây kinh nghiệm lão luyện mà đêm qua vẫn còn mơ thấy ác mộng đây!” - Hàn Giang gầm lên.

“Ha ha, đêm qua anh cũng mơ thấy ác mộng ư? - Đường Phong ngạc nhiên nhìn Hàn Giang.

‘Đúng vậy, liên tiếp hai đêm rồi, anh mày cả đời này cũng chưa từng mơ thấy nhiều ác mộng như vậy!’ - Hàn Giang chau mày, nói.

“Vậy nói mau, anh mơ thấy gì vậy?” - Đường Phong bỗng vô cùng hứng thú với những cơn ác mộng của người khác.

“Mơ gì ư? Giống như cơn ác mộng đêm qua?”

“Vậy anh lại mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó hả?”

“Đúng vậy! Điều khác biệt là lần này không phải truy đuổi chiếc Grand Cherokee trên sa mạc Gobi, mà là một mình tôi lái ‘con lừa dững mãnh’ bị lạc đường trong Ma Quỷ Thành, chạy lòng vòng khắp nơi cũng không tìm thấy đường ra. Gặp người đàn bà đeo mặt nạ cũng không phải trên Hắc Thạch, mà là trên đồi đất khổng lồ ở Ma Quỷ Thành.” - Hàn Giang tóm tắt lại cơn ác mộng của mình.

“Chỉ có vậy?”

“Ừm, những tình tiết khác giống hệt hôm qua.”

“Xem ra đúng là ngày nghỉ sao đêm mơ thấy vậy!”

- Đường Phong cảm thán.

“Hừ! Đây gọi là ban ngày gặp ma, đêm mơ thấy quỷ!” - Hàn Giang chửi rủa.

“Lương Viện, còn em thì sao? Đêm qua em có nằm mơ thấy ác mộng không?” - Đường Phong quay ra hỏi Lương Viện.

Lương Viện hình như rất bình tĩnh: “Em cũng nằm mơ, nhưng không giống các anh, không phải là ác mộng!”

“Xem ra ông trời thật ưu ái em đấy!” - Đường Phong thán phục.

“Dĩ nhiên, lúc nhỏ mẹ em đã nói với em rằng, những người nằm mơ thấy ác mộng tâm địa đều không trong sáng, những người tâm địa trong sáng thì không nằm mơ thấy ác mộng!” - Lương Viện thản nhiên nói.

“Vớ vẩn! Tôi trong sáng quá ấy chứ! Từ trước tới nay chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ!” - Hàn Giang phản bác lại.

“Mẹ em ư?” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Vâng, mẹ em nói vậy đấy!” - Lương Viện vừa nói vừa lấy sợi dây chuyền mề gà có ảnh mẹ, mà cô đang đeo ra.

“Không phải cô nằm mơ thấy mẹ mình đấy chứ?”

- Hàn Giang cười.

“Không, tôi vẫn mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó. nhưng giống hệt như lần trước, trong giấc mơ tôi đã cùng bà ngao du sơn thủy, còn cả ăn uống no say nữa, nói chung toàn là việc tốt!” - Lương Viện cười nói.

“Hay thật đấy! Một giấc mộng hảo huyền!” - Hàn

Giang cười Lương Viện.

Lương Viện phản bác lại: “Tóm lại lúc nào cũng hơn những cơn ác mộng của các anh.”

“Hãy nghe Đường Phong kể về cơn ác mộng đi!”

Hàn Giang nói.

“Tôi...” - Đường Phong lấy ngón tay day day thái dương, “Cơn ác mộng của tôi không giống hai người. Tôi lại nghe thấy tiếng nhạc quá dị đó, sau đó đã gặp người đàn bà đeo mặt nạ trong rừng hồ dương. Bà ta thừa nhận bà chính là hoàng hậu Một Tạng; và bà kể cho tôi nghe về thân thế của mình. Những gì bà kể đều phù hợp với những gì tôi biết, nhưng bà lại nói rằng bà không phải là hoàng hậu gì cả. Tôi không hiểu, lúc đó bà ấy nói... nói một câu thế này: ‘Người đã trông thấy hoàng hậu thân một đẳng đầu một nẻo chưa?’”

‘Hoàng hậu thân một đẳng đầu một nẻo? Nghĩa là gì?’ - Hàn Giang và Lương Viện đều không hiểu.

“Đúng rồi, bà ấy còn nói rằng: đáng tiếc tôi không có phúc để hưởng thụ sự tôn vinh của hoàng hậu, cuối cùng thân lại một đẳng đầu một nẻo, hàng nghìn năm sau cũng không được yên nghỉ!” - Đường Phong lại bổ sung thêm.

“Những câu nói thật kỳ lạ, từ chữ nghĩa cho thấy, bà ta nói rằng mình không có phúc phận làm hoàng hậu, cuối cùng thân một đẳng đầu một nẻo!” - Lương Viện nói.

“Thân một đẳng đầu một nẻo là hình phạt rất nặng thời cổ đại; vậy ai lại khiến ột hoàng hậu thân một đẳng đầu một nẻo nhỉ? Thời cổ đại, kể cả hoàng hậu có phạm một tội ác nghiêm trọng thế nào đi chăng nữa, thì lấy mạng của hoàng hậu chẳng qua cũng chỉ cần tới một đai vải trắng dài ba mét.” - Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, thứ nhất vì là phụ nữ, thứ hai lại là hoàng hậu, nên kể cả có phạm trọng tội cũng không thể đe hoàng hậu cao quý chết ở trong tình trạna thân một đẳng đầu một nẻo được!” - Đường Phong lắc đầu lia lịa, chính anh cũng không hiểu nổi.

“Nhưng di cốt của hoàng hậu Một Tạng quả thực có vấn đề, xương sọ và xương người đúng là không phải của một người!” - Hàn Giang nói.

“Hơn nữa lần này tôi nhớ rất rõ, tôi chẳng trông thấy gì trong hai hố mắt trên mặt nạ cả! Cộng thêm cả cảnh tượng đáng sợ đằng sau mặt nạ lần trước, tất cả những điều này gần như đã chứng minh rằng: quả thật hoàng hậu Một Tạng sau khi chết thì thân một đằng đầu một nẻo.” - Đường Phong cố gắng nhớ lại từng chi tiết trong giấc mơ.

Trong lịch sử thì hoàng hậu Một Tạng tại sao lại chết vậy?” - Lương Viện đột nhiên hỏi.

“Về cái chết của hoàng hậu Một Tạng cũng có rất nhiều cách nói, nhưng cách được nhiều người nhắc tới nhất là sau khi Một Tạng Thị lên ngôi hoàng hậu, bà vẫn còn rất trẻ, nên đã đi lại với mấy gã người hầu, hoang dâm vô độ. Bà ta không đợi được tới khi Lương Tộ đích thân điều hành triều chính, đợi tới ngày gia tộc Một Tạng suy bại, thì đã bị hai thích khách đâm chết. Có người nói rằng, hai thích khách đó chính là người hầu của bà ta...”

Đường Phong nói tới đây liền im lặng, anh trầm ngâm một hồi, rồi mắt bỗng sáng lên: “Tôi hiểu ra rồi, hoàng hậu Một Tạng nói rằng, bà thân một đằng đầu một nẻo, rất có khả năng đó là do thích khách gây nên.”

“Thích khách gây nên? Ý cậu là sau khi đâm chết hoàng hậu Một Tạng, thích khách đã cắt lia đầu bà ta?!”

- Hàn Giang và Lương Viện đều vô cùng kinh ngạc trước suy đoán của Đường Phong.

4

Sau một hồi im lặng, Đường Phong vỗ đầu một cái,

“Đúng! Chắc chắn là như vậy, bởi vậy hoàng hậu Một Tạng mới không có xương sọ.”

“Nếu nói như cậu thì hài cốt bị cắt mất đầu trong Phật tháp ở Hắc Thủy Thành là của hoàng hậu Một Tạng được gắn vào xương sọ của một người đàn bà khác?” - Hàn Giang ngạc nhiên.

Đường Phong gật gù: “Chắc chắn là thế. Có thể là vì sau khi Lương Tộ đích thân điều hành triều chính, ông đã rất phần nộ trước lối sống không chuẩn mực của mẹ mình; bởi vậy, khi hoàng hậu bị thích khách chém mất đầu, ông đã bỏ hài cốt đã mất đầu của mẹ mình, người

vốn theo đạo Phật, gắn vào một xương sọ của người đàn bà khác rồi bịt trong tượng Phật, như vậy vừa thể hiện sự trang nghiêm, lại có thể giữ được bí mật!”

Nhưng Hàn Giang lại lắc đầu: “Làm như vậy tuy hoàn toàn có thể, nhưng tôi lại luôn cảm thấy làm thế không phù hợp với lễ thường. Nếu như hoàng hậu Một Tạng mất đầu, nên nhất định phải ẩn một cái khác cho bà. thì hoàn toàn có thể dùng chất liệu kim loại, ví dụ như một chiếc xương sọ bằng vàng bạc hoặc đồng sắt, gắn lên cổ của hoàng hậu Một Tạng, chứ tại sao lại phải tìm đầu của một phụ nữ khác để gắn vào? Như vậy không hợp lý chút nào!”

“Đúng vậy, điều này không hợp lý, vì cổ nhân rất coi trọng địa vị huyết thống. Đầu của người phụ nữ nào lại có thể gắn lên cổ của hoàng hậu Một Tạng chứ? Nhưng tôi thật sự không nghĩ ra, vậy điều gì đã khiến hoàng hậu Một Tạng thân một đằng đầu một nẻo?” - Đường Phong lắc đầu nói.

“Có... có khi nào xương sọ trong bức tượng Phật đó chính là của hoàng hậu Một Tạng không?” - Lương Viện đột nhiên đưa ra một suy đoán mạnh bạo.

“Xương sọ của hoàng hậu Một Tạng?” - Đường Phong giống như đang suy tư, gật gù: “Cũng có khả năng này, sau khi hoàng hậu Một Tạng bị đâm chết, đầu đã bị thích khách cắt đem đi, vậy là triều đình đành phải chôn cất thi thể mất đầu của hoàng hậu Một Tạng với Nguyên Hạo trong vương lăng Tây Hạ. Và mấy năm sau, khi Lương Tộ đích thân điều hành triều chính, xương sọ của hoàng hậu Một Tạng mới được tìm thấy, mà lúc này lại không tiện mở lăng mộ ra để cắt xương sọ vào; tuy vậy dù sao đây cũng là xương sọ của mẹ ông, không thể vứt bừa vứt bãi được nên Lương Tộ đã nghĩ ra một cách, đó chính là chôn xương sọ của mẹ mình vào một bức tượng Phật.”

“Nếu giải thích như vậy thì anh đã vòng lại câu hỏi ban đầu rồi, nếu xương sọ trong tượng Phật là của hoàng hậu Một Tạng, vậy thì thân thể của ai đã được gắn vào đầu của hoàng hậu Một Tạng? Vì nếu như chỉ vì

gắn xương sọ của hoàng hậu Một Tạng cho yên ổn, thì hoàn toàn có thể đặt xương sọ vào trong tượng Phật, không cần thiết phải làm phần cơ thể.” - Hàn Giang phản bác lại.

“Đúng vậy, anh nói rất có lý, đều như hơi thừa một động tác, nhưng cũng chỉ có hai khả năng đó, biết làm thế nào được?” - Đường Phong hỏi lại.

“Tóm lại, hoàng hậu Một Tạng chết khá thảm, thân một nơi đầu một nẻo, hàng ngàn năm sau vẫn chưa được yên nghỉ, bởi vậy linh hồn của bà mới không được yên ổn, toàn tới quấy nhiễu chúng ta!” - Hàn Giang nói một cách mê tín.

“Vậy sau đó thế nào?” - Lương Viện thúc giục.

“Sau đó, người đàn bà đeo mặt nạ không kể tiếp về thân thể của bà ta nữa, mà quay sang hỏi chuyện anh. Bà ấy hỏi anh đi đâu, anh liền nói thật là tới Hạng Hải Mật Thành, rồi giống như trong giấc mơ của em đêm qua, người đàn bà đó khuyên anh không nên tới Hạng Hải Mật Thành. Bà ta nói rằng. Hạng Hải Mật Thành là cấm địa của người Đảng Hạng, anh sẽ không thể tìm thấy nó, bà ta còn nói rằng những gian nan nguy hiểm trên đường đi cũng đủ để lấy mạng anh rồi.”

“Cậu ngốc thế, bà ta là hoàng hậu của người Đảng Hạng, tất nhiên sẽ nói vậy rồi, cậu đừng nói là sẽ không đi tiếp đấy!” - Hàn Giang châm chọc Đường Phong.

“Tôi chẳng giấu giếm gì cả, tôi vẫn cố ý muốn đi! Sau đó, giống như trong giấc mơ của Lương Viện, bà ấy nói rằng Hạng Hải Mật Thành đã không còn huy hoàng nữa, mà đã bị hoang phế. Tôi nói rằng kể cả Hạng Hải Mật Thành giờ biến thành thế nào, tôi cũng vẫn đi tìm nó, dù chỉ để nhìn thấy nó một lần, tôi cũng cam tâm tình nguyện!”

“Cậu bình tĩnh thật đấy!” - Hàn Giang cười nhạt. “Anh đừng cười tôi, ngay sau đó việc tốt đã tới, người đàn bà đeo mặt nạ thấy tôi cố chấp muốn tới Hạng Hải Mật Thành, nên đã nói rằng sẽ tặng tôi một vật, và bảo có lẽ vật này sẽ giúp ích cho tôi!”

“Thứ gì vậy? Ở đâu?” - Lương Viện truy hỏi. Đường Phong mò khắp người một lượt nhưng chẳng thấy gì. Hàn Giang cười với Lương Viện: “Đại tiểu thư, cô ngốc thế, đó là cậu ta nằm mơ thì làm sao có ai cho cậu ta cái gì được!”

“Như vậy cũng đúng, trong mơ tôi đã ăn bao nhiêu thứ như vậy, nhưng giờ trong bụng cũng trống trơn!” - Lương Viện xoa xoa bụng nói.

Hàn Giang quay sang hỏi Đường Phong: “Thử nghĩ kĩ lại xem, bà ấy đưa cho cậu cái gì vậy?”

“Tôi... tôi nhớ là cuối cùng bà ta gơ tay phải về phía tôi, tôi cảm thấy sợ hãi, theo phản xạ tựa lên thân cây hồ dương hình thù quái dị, sau đó tôi thấy ngực mình nóng ran lên, sau đó... sau đó thì tôi tỉnh dậy!” - Đường Phong cố gắng nhớ lại, miệng lẩm bẩm: “Cây hồ dương... cái cây hồ dương đó...”

Hình như Đường Phone bỗng nhớ ra gì đó. anh liền mở cửa xe, nhảy xuống, tiến thẳng về phía tây rừng hồ dương, nơi có cây hồ dương hình thù kỳ quái.

5

Hàn Giang và Lương Viện đều không hiểu gì cả, bám theo đến phía tây rừng hồ dương. Đường Phong dừng lại nhìn xung quanh, chẳng mấy chốc, anh đã trông thấy thân cây hồ dương hình thù kỳ dị.

Đường Phong bước thật nhanh tới dưới cây hồ dương, đúng, chính là cây hồ dương này, liên tiếp hai đêm rồi ác mộng rớt cuộc đều kết thúc ở đây! Và trong giây phút này, nơi đây đang tắm trong ánh nắng sớm mai. không có những cánh tay xác khô, cũng không có người đàn bà đeo mặt nạ. Đường Phong thần thờ nhìn cây hồ dương này, ánh mắt anh di chuyển từ trên vòm cây xuống phía dưới, thân cây. gốc cây, cuối cùng nhìn rộng ra xung quanh cây. I

Đường Phong vòng theo thân cây mấy vòng, Hàn Giang và Lương Viện không dám làm phiền, chỉ đứng bên cạnh im lặng nhìn. Mãi lâu sau, Đường Phong bỗng có cảm giác trong lớp cát phía dưới cây hồ dương này có chút khác thường, hình như... hình như có thứ gì đó. Đường Phong cúi người xuống, hai tay cẩn thận bới đất cát. một miếng ngọc bội còn nguyên vẹn dần dần lộ ra trong cát.

“Ồ... ở đây hóa ra lại có một miếng ngọc bội!” - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên.

“Ngọc bội? Ở cái nơi quái quỷ này mà cũng có ngọc bội ư?” - Hàn Giang và Lương Viện đều ngạc nhiên.

Quả nhiên, một miếng ngọc bội tinh xảo nằm yên trong lớp cát dưới cây hồ dương. “Đây chính là thứ mà hoàng hậu Một Tạng cho anh?” - Lương Viện hỏi.

“Anh nghĩ vậy!”

“Thế... thế này là thế nào? Sáng hôm qua chúng ta đã kiểm tra hết một lượt ở đây. nếu có thứ gì thì phải phát hiện thấy từ lâu rồi, lại còn cả đội thám hiểm và Kozlov trước đây đều đã từng tới đây, lẽ nào họ không phát hiện thấy?” - Hàn Giang mụ mị hết cả đầu óc.

“Bởi vậy bây giờ tôi bắt đầu tin rằng mọi thứ trong giấc mơ đều là thật, miếng ngọc bội này được chế tác từ bạch ngọc thượng hạng nephrite ở vùng Hòa Điền, xem chừng là vật phẩm của thời kỳ Bắc Tống Tây Hạ, nó đã nằm im ở đây chờ đợi hàng nghìn năm, cuối cùng đã được tôi tìm thấy!” - Đường Phong càng nói càng hào hứng, “Tôi còn nhớ rõ, hoàng hậu Một Tạng nói rằng ngọc bội này là do Hạo Vương tặng bà, là thứ mà bà rất yêu quý.”

“Vật rất yêu quý mà lại tặng cậu như vậy ư? Mẹ ơi, đúng là chẳng hợp lý gì cả!” - Hàn Giang dè bủ.

“Không, bà ấy không nói rằng nó là của tôi. Hoàng hậu Một Tạng nói với tôi thế này: Nếu người đến được Hạng Hải Mật Thành thì nhờ người hãy mang vật này đến

đó giùm ta. Nếu người không thể đến được Hạng Hải Mật Thành nhưng bình an rời khỏi đây, thì vật này sẽ dành lại cho người. Nếu người không thể tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, cũng không thể bình an rời khỏi đây, vậy thì vật này sẽ trở thành thứ chôn cất cùng người!” - Đường Phong vô cùng ấn tượng với ba câu nói này.

“Nếu nói vậy thì miếng ngọc bội này chưa chắc là của ai, cậu chỉ có một phần ba cơ hội thôi” - Hàn Giang nói.

“Tôi có một phần ba cơ hội là sẽ chết ở đây. Còn sau khi tìm thấy Hạng Hải Mật Thành sẽ xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không biết!” - Đường Phong nói.

“Tại sao hoàng hậu Một Tạng lại để anh mang ngọc bội này tới Hạng Hải Mật Thành?” - Lương Viện không hiểu.

“Anh cũng hỏi câu này, nhưng hoàng hậu Một Tạng trả lời rằng: ‘Thiên cơ không thể tiết lộ! Chỉ cần người tới sẽ tự khắc hiểu ra!’”

“Lại tung hỏa mù. Tôi thấy bà hoàng hậu này đã phải lòng gã trai hâm tài như cậu rồi, phải cẩn thận - Hàn Giang nói xong liền quay đầu đi về phía “con lừa dững mãnh”.

“Anh đang ghen tỵ! Ghen tỵ một cách trắng trợn!”

- Đường Phong gào về phía Hàn Giang, sau đó dùng hai tay cẩn thận đưa ngọc bội lên trước ngực. Đột nhiên, anh cảm giác trước ngực mình nóng ran liên vội vàng buông tay ra, miếng ngọc rơi xuống cát. May mà nền cát mềm nên miếng ngọc không bị làm sao.

Đường Phong vội vàng vén áo lên xem, và thấy không biết từ bao giờ. trước ngực mình bỗng có một vết hằn giống như hình ngọc bội.

6

Đường Phong cầm ngọc bội. quay lại xe. Hàn Giang đột nhiên hăng giọng: “Sau đây chúng ta tổ chức họp!”

“Họp?” - Đường Phong và Lương Viện đều ngạc nhiên.

“Đúng! Bởi vì hiện giờ chúng ta đã tới thời khắc sinh tử quan trọng, mọi người bắt buộc phải có ý kiến, tiếp theo đây chúng ta nên đi đâu? Hiện giờ chúng ta có ba sự lựa chọn: thứ nhất, tới Ma Quỷ Thành rồi đi tiếp; thứ hai, quay trở về; thứ ba, mở một đường đi mới.”

“Quay trở về? Vậy thì không phải chúng ta uống công sao, chắc chắn không được!” - Đường Phong loại bỏ luôn điều thứ hai.

Hàn Giang nhìn Lương Viện, Lương Viện cũng lắc đầu. Vậy là, Hàn Giang nói: “Được, điều thứ hai thì loại bỏ rồi. Vậy điều thứ nhất thì sao?”

“Điều thứ nhất... điều thứ nhất e rằng lành ít dữ nhiều. Ôi!” - Đường Phong do dự.

Lương Viện cũng tỏ vẻ chần chừ không quyết: “Có làm theo điều thứ nhất hay không thì phải nghe xem điều thứ ba của anh đã!”

“Được! Vậy thì để tôi nói luôn điều thứ ba. Tôi nghĩ thế này. Ma Quỷ Thành phía tây bắc rất kỳ dị, chúng ta mạo hiểm xông vào đó e rằng lành ít dữ nhiều. Nhưng chúng ta tin rằng Hạng Hải Mật Thành ở phía bắc Ma Quỷ Thành, vậy thì tôi nghĩ: không đi đường Ma Quỷ Thành mà đi theo sa mạc bên ngoài, có lẽ là một cách khả thi hơn!” - Hàn Giang nói ra kế hoạch của mình.

“Đi trên sa mạc?” - Đường Phong và Lương Viện cũng rất do dự.

“Đúng vậy, ở đây chỗ nào cũng là sa mạc Gobi, thực ra rất nhiều đường, quan trọng là phải nắm chắc được phương hướng, đừng để lạc đường mất phương hướng trong sa mạc là được.”

“Vấn đề nằm ở chỗ phương hướng đó, đây là chưa nói tới việc ở đây rất nhiều từ trường, trên sa mạc Gobi này lại không có lấy bất cứ vật đánh dấu nào, nên một khi lao vào thì rất khó để nhận biết phương hướng!” - Đường Phong do dự nói.

“Không phải chúng ta đã có kim chỉ nam, la bàn điện tử, GPS sao? Dù sao thì hiện tượng từ trường khác thường cũng không nhiều, nhưng đây là nơi cấm địa của sự sống, ít thấy dấu tích con người, bởi vậy các kiểu hiện tượng ít thấy đều có khả năng xảy ra.” - Đường Phong nói.

“Vậy cậu nói xem phải làm thế nào?” - Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

Đường Phong cũng không biết thế nào mới tốt, Hàn Giang quay ra hỏi Lương Viện. Lương Viện chần chừ một lúc nhưng vẫn gật gật đầu. “Được rồi, Lương Viện đã đồng ý với ý kiến của tôi, thế còn cậu?” - Hàn Giang hỏi.

Đường Phong đang định mở miệng nói gì đó thì Hàn Giang nói tiếp: “Cậu khỏi cần nói, nếu Lương Viện muốn đi thì chắc chắn cậu cũng phải theo, Lương Viện đồng ý tức là cậu cũng đồng ý rồi!”

“Này...” - Đường Phong vẫn còn muốn nói gì đó nhưng Hàn Giang đã khởi động “con lừa dưng mãnh” lao thẳng vào trong sa mạc phía bắc rừng hồ dương. Cả ba người đều hiểu rằng, đây có lẽ là một con đường mà loài người chưa từng đi qua, đội thám hiểm của hai nước và cả Kozlov cũng chưa từng đi qua khu vực này, nhưng giờ đây họ đã không còn sự lựa chọn nào khác.

7

“Con lừa dưng mãnh” khó nhọc vượt qua hết đồi cát này tới đồi cát khác, bên ngoài cửa sổ đều là cát vàng nhàm chán tới nỗi Đường Phong muốn phát ói. Khoảng hai tiếng sau, Đường Phong phát hiện ra: họ không những không thoát ra khỏi những đồi cát miên man, mà ngược lại, những đồi cát mỗi lúc một to hơn, cao hơn, nối tiếp nhau liên miên không dứt, giống như từng rặng núi vắt ngang mặt họ.

“Đây... đây hình như đều là những đồi cát di động”

- nhìn mãi nhìn mãi, Đường Phong đã nhận ra điều khác thường.

“Đồi cát di động? Đồi cát di động thì sao?” - Hàn Giang không hiểu.

“Đồi cát di động là thứ đáng sợ nhất trong sa mạc, nó có sức sát thương lớn nhất. Nó không ngừng di chuyển theo gió, buổi sáng, có thể nó ở phía đông, nhưng buổi tối nó lại có thể di chuyển tới phía tây!” - Đường Phong chỉ tay về phía hai đồi cát khổng lồ phía đông và phía tây bên ngoài cửa kính xe.

“Có phải cậu nghi ngờ đội thám hiểm năm đó bị những đồi cát di động này chôn vùi?”

“Ừm, tôi vừa trông thấy những đồi cát di động này liền nghĩ ngay tới đội thám hiểm năm đó. Anh chẳng từng kể rằng, sau khi đội thám hiểm mất tích, quốc gia đã cử rất nhiều bộ đội và máy bay trực thăng tới sa

mạc tìm kiếm nhưng tìm mấy tháng cũng không thu hoạch được gì. Anh thử nghĩ xem, tại sao?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

“Ý cậu là họ bị những đồi cát khổng lồ di động này chôn vùi?”

Đường Phong gật gù: “Bởi vậy những người mất tích trên sa mạc, thông thường rất khó tìm thấy. Ngoài việc sa mạc mênh mông, hoang vu ra thì còn có một nguyên nhân rất quan trọng, đó chính là người bị mất tích rất dễ bị những đồi cát di động vùi lấp. Từ đó họ sẽ vĩnh viễn bất vô âm tín, vì cũng không thể tìm thấy thi thể họ. Bởi vậy nên mới nói đồi cát di động là đại nạn trong những tai nạn trên đường đi của những thương nhân. Nó có thể hủy diệt, nuốt chửng những đoàn người đi qua, hoàn toàn khiến cứu viện không thể phát hiện thấy họ. Khi những đồi cát này lên cơn cuồng nộ, sức mạnh mà chúng gây ra sẽ khiến người ta kinh ngạc, vì chúng có thể nuốt trọn một đội quân mà không để lại bất cứ dấu vết gì.”

“Xem ra tôi phải cẩn thận rồi!”

“Phương hướng của anh đúng chưa?”

“Chắc là đúng. Sao?”

“Chúng ta phải nhanh chóng lái xe ra khỏi khu vực này thôi, nếu không thì khi những đồi cát này bắt đầu di chuyển, thì hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được!” - Đường Phong cảnh cáo.

Hàn Giang tăng tốc, nhưng xe vẫn chạy lắc lư rất chậm giữa những đồi cát. Lại hơn một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, sau khi vượt qua một núi cát di động cao lớn, rốt cuộc họ đã tới một vùng sa mạc Gobi bằng phẳng. Nền sa mạc trải đầy đá, Hàn Giang không thể không lái xe chậm lại. Đường Phong nhận ra những điều dị thường rất nhanh. Anh phát hiện thấy trên vùng sa mạc Gobi bằng phẳng này, ngoài những hòn đá lớn nhỏ trải đầy, điều kỳ lạ hơn là bãi sa mạc Gobi không rộng lớn lắm này bốn bề đều là những đồi cát di động cao lớn.

Đường Phong ra hiệu cho Hàn Giang dừng xe. Hàn Giang đỗ xe chính giữa bãi sa mạc. Đường Phong xuống xe, đi quan sát môi trường xung quanh một lượt: “Sao ở đây toàn là những đồi cát di động cao lớn vậy?”

“Sao cơ? Có gì không đúng ư?” - Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong tiện tay nhặt hai hòn đá lên, lật đi lật lại một hồi, rồi nói: “Đây là đá Phong Lăng rất tốt!”

“Đá Phong Lăng?”

“Đá Phong Lăng là một loại đá độc đáo, nó được gió mài mòn trong một thời gian dài mà hình thành nên. Trên chỗ này của sa mạc Gobi trải đầy đá Phong Lăng, cho thấy ở đây thường xuyên bị gió thổi tới, là một cổng gió. Nhìn mấy tảng đá này xem, không phải là gió to từ cấp 10 trở lên thì không thể mài mòn thành hình dạng này!”

“Gió to từ cấp 10 trở lên?” - Hàn Giang và Lương Viện kinh ngạc.

Đường Phong vừa dứt lời, ba người liền cảm thấy sắc trời đã thay đổi. Đường Phong ngẩng đầu lên nhìn, mây đen đã che kín mặt trời, anh có cảm giác không ổn:

“Có thể sắp nổi gió rồi, nếu mà bão cát ập đến thì vị trí chúng ta đang đứng hiện giờ đúng là chỗ chết!”

Hàn Giang và Lương Viện cũng trở nên căng thẳng, ba người vội vàng quay lại xe. Lúc này, bên ngoài xe đã nổi gió lớn, từng trận cuồng phong không biết từ đâu thổi tới, cuốn theo cả tấn cát vàng, cuộn bay cả những hòn đá Phong Lăng lớn nhỏ trên sa mạc Gobi. Trận cuồng phong giống như mãnh thú cuồng nộ, há to chiếc miệng rộng đáng sợ, nhào tới hội Đường Phong. Hàn Giang hoang sợ nhìn “mãnh thú” đang áp sát rồi gào lên với Đường Phong: “Giờ làm thế nào đây?”

“Đều tại anh muốn đi đường này đấy!” - Đường Phong oán thán.

“Bây giờ cậu nói những câu này thì ích gì?” - Hàn Giang nói.

“Đi... đi đường này!” - Đường Phong chỉ tay về phía một đồi cát thấp phía đông.

Hàn Giang nhấn mạnh chân ga, lao xe về phía đồi cát đó. Đứng ở cổng gió, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, Đường Phong quay đầu nhìn lại: “mãnh thú” sau lưng đã biến thành màu đen, ùn ùn giăng lấp che kín mặt

trời; những luồng sức mạnh từ các hướng khác nhau phút chốc bỗng tụ lại, “mãnh thú” màu đen biến thành một đoạn tường cao, một rặng núi, một cơn sóng, không, phải là sóng thần, một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi từ tây sang đông, nuốt chửng mọi thứ.

8

Đường Phong mở to đôi mắt hoảng loạn, chứng kiến tất cả mọi việc. Tiếng kêu thất thanh của Lương Viện bỗng vang lên: “Đó là cái gì?”

“Đó... đó là bão cát đen!” - Đường Phong lắp bắp thốt ra câu này.

“Bão cát đen?” - Lương Viện không khỏi rùng mình.

“Đúng! Bão cát đen đáng sợ nhất, nó có thể nuốt chửng mọi thứ, sức mạnh của nó lớn đến nỗi có thể cuốn tất cả cát ở đây tới vùng duyên hải phía đông!”

“Á... uy lực khủng khiếp thế sao, vậy chúng ta phải làm thế nào?”

“Nhanh! Mau trốn sau đồi cát đó!” - Đường Phong liên tục thúc giục.

“Con lừa dưng mãnh” và bão cát đen đã bắt đầu một cuộc đua. Bỗng nhiên, “rầm” một tiếng, một hòn đá Phong Lăng bị bão cát cuốn theo đã đập thẳng làm vỡ kính chắn gió phía sau của “con lừa dưng mãnh” và rơi vào trong. Trong chớp mắt, cuồng phong hung tợn cũng chui thẳng vào trong xe, khiến Lương Viện không ngừng la hét. “Nằm xuống, nằm xuống phía dưới ghế đi!” - Đường Phong hét lên với Lương Viện.

Lương Viện khóc lóc la hét nằm xuống sàn xe.

“mãnh thú” phía sau càng lúc càng gần, thế tích của “mãnh thú” cũng không ngừng tăng lên, càng lúc càng cao, càng lúc càng bành trướng, che trời lấp đất, quét sạch mọi thứ. Rồi bỗng chốc không còn ánh sáng của bầu trời, mây đen gió giạt gào thét, âm thanh khủng khiếp đó khiến Đường Phong cũng không thể hình dung nổi; nhưng tiếng tim đập thình thịch lại khiến anh lập tức nghĩ tới đêm hôm đoàn thám hiểm xảy ra chuyện. Cảnh tượng hôm nay cũng giống hệt như trong hồi ức của Makarov.

Bão cát phía sau đã áp sát họ, Đường Phong có cảm giác như bị nghẹt thở, anh bắt đầu tuyệt vọng. Nhưng đúng lúc này, Hàn Giang lái “con lừa dưng mãnh” lao thẳng lên đồi cát phía tây, rồi vượt qua đồi cát. phía sau đồi cát là một vùng lõm. Đường Phong vừa trông thấy vậy đã nhóm lên tia hy vọng, anh lập tức sào lên với Hàn Giang: “Dừng xe ở dưới chỗ lõm đó, chúng ta xuống xe, nấp cạnh xe!”

“Như vậy ổn không?”

“Không biết, đành phải thử xem sao!”

“Đồi cát di động sẽ chôn chúng ta mất!”

“Xem ý trời thôi!” - Đường Phong gần như rách cả cô họng khi hét lên câu cuối cùng này.

Tốc độ của “con lừa dưng mãnh” rất nhanh, đồi cát lưu động rất mềm. nên Hàn Giang biết rằng “con lừa dưng mãnh” chẳng mấy chốc sẽ bị lún trong cát. Lúc này. tay nghề lái xe điêu nghệ của anh đã phát huy tác dụng, đúng lúc “con lừa dưng mãnh” sắp lún xuống thì Hàn Giang đã lái “con lừa dưng mãnh” lao thẳng xuống vùng lõm phía sau đồi cát, và gần như cùng lúc, đánh mạnh vô lăng, đưa thân xe nằm chắn ngang.

“Mau! Lương Viện! Xuống xe!” - Đường Phong vừa lời vừa kéo Lương Viện xuống xe. Đường Phong lợi dụng đồi cát và thân xe yểm hộ, rồi lấy cả cơ thể áp lên người Lương Viện. Hàn Giang cũng bò xuống phía dưới thân “con lừa dưng mãnh”.

Đúng lúc ba người ai ở yên chỗ đó, Đường Phong có cảm giác mặt đất phía dưới bỗng rung mạnh một cái, rồi cuồng phong cuốn theo cát bụi không ngừng chui vào mũi, cổ áo anh. “Con lừa dưng mãnh” bên cạnh cũng bắt đầu rung lắc mạnh, tim Hàn Giang cũng rơi xuống vực thẳm, nhưng anh vẫn muốn phản kháng, lẽ nào chờ đợi số phận an bài như vậy sao?

Không! Hàn Giang đứng phắt dậy, gào lên với Đường Phong và Lương Viện: “Không được, ‘con lừa dưng mãnh’ không trụ được nữa rồi, chúng ta không thể nấp ở đây!”

Nói xong, Hàn Giang lôi kéo Đường Phong và Lương Viện đứng dậy, cuồn phong thổi mạnh đến nỗi làm ba người nghiêng nghiêng ngã ngã. Hàn Giang kéo Đường Phong, Đường Phong kéo Lương Viện, ba người vừa mới đứng dậy cạnh “con lừa dưng mãnh” liền trông thấy “con lừa dưng mãnh” bị một luồng khí màu đen khùng khiếp cuốn lấy, lộn ba vòng trên không trung, sau đó rơi bịch xuống chỗ hội Đường Phong và mới áp người xuống ban nãy.

Chứng kiến tất cả cảnh tượng này, người Đường Phong lạnh toát, nếu không phải là Hàn Giang kịp thời kéo anh lại thì lúc này họ đã bị “con lừa dưng mãnh” đập cho nát bét rồi.

Ba người nghiêng nghiêng ngã ngã leo lên đồi cát, đúng lúc họ leo lên đó thì tất cả cát trên đồi đã bị cuốn lên, quây lấy ba người họ. Đường Phong quay lại nhìn, mắt mũi tối sầm, “mãnh thú” ở ngay sau lưng họ. Ba người đã không còn sức để chống chọi với bão cát, cả ba gần như cùng lúc lặn xuống đồi cát. Bão cát đen quét qua, đồi cát yếu ớt ban nãy trước, khi bão cát ập đến, hãy còn nhô lên, mà chỉ một cuộc tấn công thôi, trong nháy mắt đã phẳng lì...

Hết chương 14. Mời các bạn đón đọc chương 15.

89. Chương 15

Chương 15

Hài cốt bên cạnh Đại Bạch Tuyền

Đường Phong uống nước, đang uống anh bỗng cảm thấy nước ở đây có vấn đề. Anh ngẩng đầu lên, giữ một khoảng cách nhất định với mặt nước, rồi tập trung quan sát. Sao nước lại có màu trắng? Anh giật mình, vội vàng nhỏ nước vừa nuốt vào miệng ra, quả nhiên đều là màu trắng. Nhưng Đường Phong vẫn nhấp nhấp môi, rồi nhận thấy nước ở đây ngọt mát, và cảm giác rất ôn, thậm chí có thể coi đây là loại nước thiên nhiên ngon nhất mà anh từng uống trong đời.

1

Cũng không biết phải bao lâu sau, một cơn gió lại thổi tới từ sâu trong sa mạc. Đây có thể coi là một cơn gió hiền hòa, gió khẽ thổi bay cát bụi trên người Đường Phong, rồi một cơn đau buốt thấu tận xương tủy đã đánh thức anh.

Đường Phong khẽ mở mắt, anh nhìn thấy trời xanh, mây trắng. Ở đây không có cuồn phong, cũng không có bão cát đen, tất cả những gì đáng sợ đều giống như chưa từng xảy ra vậy!

Tại sao mình lại nằm thẳng cẳng trên cát thế này? Cảnh tượng khùng khiếp đó lập tức lóe lên trong đầu Đường Phong: bão cát đen nuốt chửng mọi thứ, “con lừa dưng mãnh” bị hất tung lên không trung rồi lại rơi bịch xuống đất, may mà Hàn Giang kịp thời kéo anh đi... Hàn Giang, Lương Viện đâu? Đường Phong nghiêng rặng chịu đau. Cố ngồi thẳng dậy trên cát. Anh có cảm giác mình giống như vừa mới chết đi. còn lúc này giống như một xác ướp sống lại!

Đường Phong đứng dậy, phóng tầm mắt ra xa, cát vàng miên man. không trông thấy Hàn Giang, cũng không trông thấy Lương Viện, đến cả ‘con lừa dưng mãnh’ to nhường vậy cũng không thấy bóng dáng đâu cả. Giây phút này, Đường Phong đứng sừng sững trên sa mạc và thật sự cảm nhận được thế nào là “rút kiếm nhìn quanh lòng hoang mang”!

Đường Phong lần sờ trên người, anh phát hiện tay phải mình đana nắm con dao găm, tay trái nắm chặt miếng ngọc bội. Từ lúc chui ra khỏi “con lừa dưng mãnh”, trên người vẫn còn mang theo bình đựng nước, ngoài ra là bàn vẫn dùng được. Ngoài những thứ này ra, anh chẳng còn gì cả. Đường Phong nhìn mấy thứ trên tay, trên người này, thì bỗng cảm thấy buồn cười. Nếu không tỉnh dậy thì những thứ này sẽ trở thành vật tùy táng của anh, ở đây sẽ thành bia mộ của anh, rồi mấy nghìn năm sau, các nhà khảo cổ sẽ phát hiện thấy anh, thì khả năng lúc đó anh đã trở thành xác khô hoặc hài cốt rồi. Nhưng

mình vẫn còn một vài vật tùy táng, một con dao găm, một miếng ngọc bội kèm theo một bình nước. Mấy trăm năm sau, khi các nhà khảo cổ phát hiện ra mình, họ lại tưởng rằng đây là phong tục tang lễ đặc biệt nào đó, rồi nghiên cứu lên nghiên cứu xuống. Nghĩ tới đây, Đường Phong không khỏi cười đau khổ.

Nhưng điều đã khiến Đường Phong kinh ngạc là: miếng ngọc bội nằm trong tay trải qua bão cát đen mà vẫn không hề xây xước. Đường Phong giật mình nhìn miếng ngọc trong tay, rồi cầm bình nước lên, định uống một ngụm, thế nhưng nắp bình nước do không vặn chặt, nên nước trong bình đã chảy cạn hết. Đường Phong lập tức rơi vào tuyệt vọng. Anh cảm thấy lạnh toát từ đầu tới chân, trên sa mạc mênh mông thế này mà không có nước sẽ đồng nghĩa với cái chết! Lúc này Đường Phong lại nhìn miếng ngọc đang cầm trên tay phải, và không khỏi cười đau khổ. Lẽ nào hoàng hậu Một Tạng đã nói đúng sự thật, miếng ngọc bội tình xảo này sẽ trở thành vật tùy táng của mình?

Giờ thì Đường Phong cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, bất chấp cả đói khát, đầu óc anh lập tức nghĩ tới Lương Viện và Hàn Giang. Đường Phong đi vô định trên sa mạc, anh leo lên một đồi cát nhỏ, phóng tầm mắt ra xa, chỉ là những đồi cát miên man. Hàn Giang và Lương Viện ở đâu nhỉ? Đường Phong đoán rằng chắc mình đã bị bão cát cuốn đi, sau đó ném xuống một nơi nào đó. Anh do dự rồi lại leo lên một đồi cát nhỏ khác, vẫn không

phát hiện thấy bất cứ dấu vết nào của sự sống. Sa mạc hoang vu tĩnh mịch không một tiếng động, tất cả đều bất động, không chút sức sống, Đường Phong có cảm giác mình đã tới một thế giới khác.

Đường Phong bất lực, hoàn toàn không biết phải làm thế nào. Anh cố gắng xác định lại phương hướng, đồi cát nho nhỏ này mình đã đi qua là ở hướng đông. Phía đông có thể đi ra khỏi sa mạc. Nhưng Hàn Giang và Lương Viện thì vẫn ở đây, Đường Phong cố gắng nhớ lại từng chi tiết trận bão cát đen: bão cát đen di chuyển từ tây sang đông, nếu như mình bị bão cát cuốn về phía đông vậy thì khả năng hiện giờ Hàn Giang và Lương Viện vẫn ở phía tây, nghĩ tới đây. Đường Phong không chút do dự đi thẳng về hướng tây.

2

Đường Phong không biết hôm nay là ngày thứ mấy. Kể từ sau khi họ xảy ra chuyện, có thể là ngày thứ hai, có thể là ngày thứ ba, có thể... Lúc này mặt trời chính ngọ đã thiêu đốt mặt đất Đường Phong nghiêng ngả bước trên sa mạc. môi anh do thiếu nước nên nứt nẻ, mặt và cánh tay bị cháy nắng nên da bong tróc từng mảng.

Nhưng anh vẫn không phát hiện thấy tung tích của Hàn Giang và Lương Viện, thậm chí cũng không phát hiện được một vết tích của sự sống nào. Đường Phong cũng bắt đầu hiểu ra điều gì đã khiến đội thám hiểm năm đó tan tác. Hai hàng nước mắt chảy dài trên hai khóe mắt Đường Phong, anh cảm giác là Hàn Giang và Lương Viện lạnh lẽo lắm rồi, sợ rằng họ đã vĩnh viễn bị chôn vùi trong cát vàng mênh mông.

Cứ như vậy Đường Phong lê từng bước từng bước trên sa mạc, anh đã quên mất thời gian, đã không còn phân biệt được phương hướng, mà cứ như một cỗ máy biết đi, tiến về phía mà anh cũng không rõ sẽ tới đâu.

Dần dần, Đường Phong cũng đã tới điểm cuối cùng của sức chịu đựng. Theo phản xạ, anh mím chặt đôi môi khô nứt rồi lại háng giọng, hét lên: “Hàn... Giang... Lương... Viện...” - Giọng anh càng lúc càng yếu, rồi cuối cùng, Đường Phong hoàn toàn từ bỏ việc kêu gọi, bởi hiện giờ anh chỉ cần nhất một thứ: nước!

Đầu Đường Phong nặng trĩu, anh ra sức lắc lắc đầu, và nhìn thấy một rặng núi cát cao ngất trải dài phía trước. Anh đã không còn sức lực để leo lên núi cát đó. Đường Phong lại vấp một cái, ngã lộn vòng trên cát, nhưng anh vẫn gắng gượng ngóc đầu lên nhìn ngọn núi cát phía trước, muốn đứng dậy nhưng vì kiệt sức anh lại ngã nhào ra cát. Anh nghĩ tới việc buông xuôi. Anh từ từ nhắm mắt lại và nghĩ có lẽ ở đây chính là mộ phần của mình.

Mộ phần? Đường Phong bỗng cảm thấy mình nằm chết như vậy thật khó coi, và dù sao trước khi chết thì cũng phải đùa ra đùa với các nhà khảo cổ học. Vậy là Đường Phong nghiêng mình, lật người lại, mặt anh tươi cười, nhìn thẳng lên mặt trời chói lóa, một tay nắm dao

giơ ngọc bội lên, sau đó khẽ rơi lên ngực. Tư thế này chắc là có thể để các nhà khảo cổ học mấy trăm năm sau nghiên cứu một nghĩ. Nghĩ tới đây, Đường Phong miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Nhưng Đường Phong bỗng cảm thấy trên ngực mình lạnh toát, giống như có một viên đá đang đặt lên ngực,

anh giãy giụa cố mở mắt ra. và phát hiện đó là miếng ngọc bội. Lúc này, miếng ngọc bội lạnh cóng, Đường Phong vớ lấy nó, rồi nhớ tới người đàn bà đeo mặt nạ - hoàng hậu Một Tạng. Không hiểu sao khi Đường Phong nhìn miếng ngọc bội này, thì trong lòng bỗng nhóm lên tia hy vọng, anh cũng không hiểu mình đã lấy đâu ra sức mà lại có thể gắng gượng đứng dậy!

Đường Phong tiếp tục nghiêng nghiêng ngả ngả tiến lên phía trước; anh đã hạ quyết tâm, phải vượt qua đồi cát trước mặt, nếm trải lần cố gắng cuối cùng. Đường Phong cũng không hiểu làm như vậy đối với mình còn có ý nghĩa gì, có lẽ đó là bản năng mưu cầu sự sống hoặc là trong lòng anh vẫn còn điều gì đó chưa buông xuôi được.

Đường Phong đã cố gắng đến cạn kiệt chút sức lực cuối cùng, rồi rốt cuộc cũng leo lên đỉnh đồi cát; tới đoạn cuối cùng, anh gần như dùng cả tay cả chân để bò lên. Đường Phong định đứng dậy, nhưng anh vừa thử thì đã lại ngã sõng soài ra cát. Cứ như vậy, Đường Phong bò trên đồi cát rất lâu, mãi cho tới khi trên bầu trời xuất hiện một con chim ưng, thì Đường Phong mới tập trung sức lực, đứng dậy. Anh ngẩng đầu ngược nhìn con chim ưng đang lượn vòng trên không trung, ước mình cũng có thể mọc ra đôi cánh để bay lên không, nhìn ngắm vùng đất thần kỳ này. Nhưng khi ánh mắt Đường Phong di chuyển tới chân núi cát, anh đã không còn bận tâm nghĩ tới việc có thể mọc ra một đôi cánh hay không, bởi vì anh đã trông thấy một cảnh tượng thần kỳ: dưới chân núi có một cái hồ rộng lớn, mặt nước hồ sáng lấp lánh dưới ánh nắng.

3

Đường Phong vừa đi, vừa bò, vừa lặn xuống dưới núi cát; anh mừng rỡ muốn hét lên nhưng lại không còn sức để hét. Khi Đường Phong lặn tới mép hồ, anh liền quẳng con dao trên tay đi, đến ngọc bội cũng bị anh vứt sang một bên. Nửa người Đường Phong lập tức lao xuống dưới hồ, rồi anh cầm cả đầu xuống dưới nước, sau đó lại ngẩng lên khỏi mặt nước, uống từng ngụm lớn nước trong hồ. Tư thế đó không khác gì ngựa vằn đói khát trên thảo nguyên.

Nhưng khi Đường Phong đang uống nước, thì bỗng cảm thấy nước ở đây có vấn đề. Anh ngẩng đầu lên, giữ một khoảng cách nhất định với mặt nước, rồi tập trung quan sát. Sao nước lại có màu trắng? Anh giật mình vội vàng nhổ nước vừa nuốt vào miệng ra, quả nhiên đều là màu trắng. Thế nhưng khi Đường Phong nhấp nhấp môi,

anh lại cảm nhận được nước ở đây ngọt mát, và cảm giác rất lạnh, thậm chí có thể coi đây là thứ nước thiên nhiên ngon nhất anh được uống trong đời.

Nhưng thứ nước màu trắng này cũng không khiến Đường Phong đề cao cảnh giác. Anh nghi ngờ nhìn mặt nước. Nước màu trắng nhưng không phải là sữa bò, cũng không thể trắng bằng sữa bò, càng không được đặc béo như sữa bò. Rõ ràng đây là nước, nhưng tại sao lại màu trắng nhạt như thế này?

Đúng lúc Đường Phong đang nghi ngờ thì bỗng phát hiện ra ven hồ là một bãi lau sậy vàng ruộm. Vì lau sậy có thể sinh trưởng được trong nước này, vậy thì chắc là nước cũng uống được. Nghĩ tới đây, Đường Phong dần yên tâm trở lại. nhưng chỉ mới yên tâm được vài giây,

~anh bỗng phát hiện ra trong bụi lau sậy thấp thoáng hiện lên vài thứ màu trắng. Đường Phong giật mình, vội chui vào bụi lau sậy, vạch lau sậy ra, mắt anh bỗng mở to, là xương cốt, cuối cùng vẫn lại gặp phải xương cốt!

Đường Phong lại vạch lớp lau sậy bên cạnh ra, bao nhiêu bộ hài cốt bất ngờ hiện lên trước mắt anh. Đường Phong bỗng thấy ớn lạnh. Những hài cốt này đều trong tư thế lao xuống hồ nước, lẽ nào... lẽ nào họ cũng giống mình, trong lúc đói khát không thể chịu đựng được đã lao xuống hồ uống nước?

Giữa ngày hè nóng nực này mà Đường Phong bỗng cảm thấy lạnh toát sống lưng. Những người này đã uống nước hồ, rồi chắc là trong giây phút đã gục xuống ven hồ mà chết. Ban nãy mình cũng vừa uống nước hồ, vậy xem ra mình cũng không còn sống được bao lâu nữa. Đường Phong bất giác cười nhạt, đến số phận cũng không quên trêu đùa mình, trước tiên là ỉn hy vọng, sau đó nghiền nát hy vọng của mình thành bột.

Lúc này Đường Phong vừa mới uống nước xong nên đã hồi phục lại chút thể lực. Anh không cam tâm chờ chết nên lại tiếp tục kiểm tra quanh bãi lau sậy, lại thấy thêm vài bộ hài cốt nữa, vẫn là tư thế lao xuống dưới nước, có những bộ hài cốt còn bám vào nhau, như vậy có thể hiểu được sự đau khổ của những người

này trước khi chết. Thế nhưng khi Đường Phong vạch một bụi lau sậy khác ra, anh bỗng phát hiện ra hai khuôn mặt quen thuộc đang nhìn mình.

4

Đường Phong nhìn hai người này và giật bản mình, anh ngồi bệt ra bãi cát ven hồ. Lúc này, hai người đó mới từ từ bước ra từ phía sau bụi lau sậy. Đường Phong trông thấy mặt một trong hai người đó mỉm cười, còn mặt người kia đầy hoảng loạn, chính là Hàn Giang và Lương Viện.

“Hai..hai người... không sao chứ?” - Đường Phong lắp bắp hỏi.

“Sao, cậu mong hai chúng tôi xảy ra chuyện phải không?” - Hàn Giang ngoác miệng cười.

“Không. Đường Phong cảm thấy đầu óc mình trở nên hỗn loạn, nói năng lộn xộn, “Không, tôi chỉ... chỉ cảm thấy... bão cát... bão cát đen thật đáng sợ, lại... lại còn... mãi không tìm thấy hai người!”

“Hừm. đến cậu còn không làm sao. thì chúng tôi làm sao được?”

“Hừm. xem chút nữa là tôi toi mạng rồi... sao anh lại nói là không làm sao?”

“Đường Phong, hiện giờ anh cảm thấy thế nào?” - Mặt Lương Viện đầy vẻ bất an và hoảng loạn.

“Sao thế? Sao trông mặt em lại thế này? Anh vẫn chưa chết đâu!”

“Ban nãy anh uống nước ở đây cảm thấy thế nào?”

- Lương Viện hỏi.

“Không... không sao cả. Nhưng nước ở đây có gì đó kỳ quái, sao lại là màu trắng nhỉ?- Hình như Đường Phong đã trở lại bình thường, anh đứng dậy, đi tới bên mép hồ.

”Ba ngày trước, sau khi chúng ta gặp phải bão cát, bọn em đã không tìm thấy anh..

Đường Phong ngắt lời Lương Viện: “Ba ngày? Đã ba ngày rồi ư?”

“Đúng vậy, đã ba ngày rồi, may mà lúc em và Hàn Giang tỉnh dậy ba lô vẫn còn, bọn em đã nhờ chút thức ăn và nước uống còn lại trong ba lô nên sống sót được thêm hai ngày, nhưng hôm qua thì hết nước, thức ăn cũng hết. Bọn em cũng đang tìm kiếm anh, em... em tưởng rằng

không còn được gặp anh nữa rồi...” - Nói tới đây, giọng Lương Viện nghẹn ngào.

“Không phải bây giờ anh đang không sao cả đấy thôi! Đại nạn không chết, sau ắt có phúc!” - Đường Phong vỗ vai Lương Viện, an ủi cô.

“Nhưng... nhưng ban nãy anh vừa uống nước ở đây...” - Giọng Lương Viện càng thương tâm hơn.

“Đường Phong, hiện giờ cậu cảm thấy thế nào?” - Hàn Giang hỏi.

Đường Phong đảo mắt, ra sức hồi tưởng lại mùi vị của nước ban nãy mới uống: “Chẳng... chẳng có cảm giác gì cả, nước này còn có vị ngọt ngào!”

“Xời, thật hay giả đấy, lại còn có vị ngọt ư?” - Hàn Giang nghi ngờ nhìn mặt nước.

“Thật mà, xem ra tôi không được may mắn như hai người, lúc tỉnh lại chỉ còn mỗi con dao găm với miếng ngọc bội này, à, còn cả bình nước nữa. nhưng bị kẹt ở chỗ nắp bình nước lại không được vặn chặt nên nước trong đó chảy đi hết. Tôi vừa không có đồ ăn, lại không có thức uống, cứ đi như vậy trên sa mạc. Ban nãy trông thấy hồ nước, tôi khát gần chết nên chẳng nghĩ ngợi gì, đợi tới khi uống đã rồi mới phát hiện ra màu nước có vấn đề!”

Hôm qua chúng tôi cũng hết sạch đồ ăn, sáng hôm nay chúng tôi phát hiện thấy hồ nước này. vốn dĩ tưởng rằng cuộc đời này không có con đường cùng, ai ngờ nước ở đây lại có màu này, khiến cả hai chúng tôi chẳng ai dám uống, nhưng lại tiếc rẻ không nỡ từ bỏ nguồn nước, thế nên cứ bám ở đây đến tận bây giờ. Để trốn cái nắng chính ngọ thiêu đốt, chúng tôi cứ ở mãi trong bãi lau sậy này, không ngờ cậu cũng tới đây.” - Hàn Giang kể lại tình hình trước đó.

“Xem anh nói kìa, trông có giống cán bộ lãnh đạo không?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Gian.

“Tôi làm sao?” - Hàn Giang không hiểu.

“Cán bộ lãnh đạo phải đi tiên phong, buổi sáng hai người đã tìm đến đây rồi, mà đến tận giờ anh vẫn không dám nếm thử nước ở đây; lẽ nào anh định để Lương Viện thử trước sao?” - Đường Phong châm chọc Hàn Giang.

“Đúng đấy, vừa không nỡ đi, vừa không dám uống? - Lương Viện phụ họa với Đường Phong.

Hàn Giang cuống lên: “Xời, nếu tôi mà hạ quyết tâm bỏ đi thì cậu có gặp được Lương Viện nhà cậu không? Hơn nữa, màu nước ở đây rõ ràng là có vấn đề, lẽ nào hai người muốn tôi chết đi mới thỏa lòng hả?” “Anh xem những lời này có giống cán bộ lãnh đạo nói ra không vậy? Vậy những kỹ năng dã ngoại sinh tồn của anh đâu rồi?” - Đường Phong tiếp tục chất vấn Hàn Giang.

“Kỹ năng dã ngoại sinh tồn, từ trước tới nay chưa từng trông thấy màu nước này! Hơn nữa... hơn nữa trong bụi lau sậy này có bao nhiêu là xương cốt như vậy, nên theo như kinh nghiệm dã ngoại sinh tồn của tôi, thì nước này rất khả nghi!”

“Xương cốt? Hai người cũng phát hiện thấy xương cốt sao?”

“Phí lời, dĩ nhiên là trông thấy, nhưng do chúng tôi bắt buộc phải giữ nước trong người, nên mới tính toán đợi mặt trời mau xuống núi mới kiểm tra lại những xương cốt này!” - Hàn Giang nói.

“Tôi thấy anh đã thiếu trách nhiệm với chức đội trưởng rồi đấy, không những không đi đầu lại còn sợ khổ sợ mệt. chỉ có mặt trời thôi mà khiến anh sợ thế này ư?”

- Đường Phong chán nản.

“Mẹ kiếp, cái chức đội trưởng của tôi vốn dĩ đã kết thúc từ lâu rồi, cậu chỉ đứng nói suông thì nói gì mà chẳng được, cậu vừa uống bao nhiêu là nước như vậy rồi, nếu không thì bây giờ cậu đâu còn sức mà đứng đây lý sự với tôi chứ?”

“Vậy thì anh uống đi! Làm gì có ai cản anh!” - Đường Phong thúc giục.

Hàn Giang không vội đi uống nước mà đi vòng ba vòng quanh Đường Phong: “Cậu tưởng rằng tôi không dám uống thật sao?” - Nói xong. Hàn Giang quay sang nói với Lương Viện: “Đại tiểu thư, hình như cậu ta không bị sao cả, chúng ta không phải sợ nữa!”

Đường Phong vừa nghe nói vậy, tức giận hét lên:

“Hóa ra lấy tôi làm chuột bạch hả?”

“Đúng! Xem ra kết quả thí nghiệm rất lý tưởng!”

“Xời! Tôi nói cho anh biết, nước này không biết chừng có độc mãn tính, không biết chừng ngày mai mới phát huy tác dụng!”

“Cảm ơn sự cảnh báo của cậu, Lương Viện, nghe theo mệnh lệnh của tôi, chúng ta không thể tham uống như cậu ta được, hai chúng ta chỉ uống ba ngụm, đợi sau khi mặt trời lặn thì uống thoải mái!” - Hàn Giang cảnh cáo.

Đường Phong nghe thấy vậy càng tức tối. nhưng cũng chẳng làm gì được, ai bảo mình tự nguyện làm vật thí nghiệm làm gì!

5

Hàn Giang và Lương Viện chỉ uống ba ngụm đã cảm thấy tỉnh táo sảng khoái, phấn chấn lên rất nhiều. Hàn Giang không khỏi trầm trồ: “Đúng là kỳ lạ thật, nước này đục như vậy mà uống vào lại ngọt mát, giống như mưa ngọt vậy!”

“Đúng đấy! Lại còn có vị ngọt thật, tôi thấy nước này chẳng sao cả!” - Lương Viện phụ họa.

“Nhưng giải thích thế nào về nhũn xương cốt này đây?” - Đường Phong nhặt một mẫu xương trong đám lau sậy lên.

Hàn Giang chỉ về phía đối diện hồ nước: “Đường Phong, trước khi cậu đến, chúng tôi đã đi một vòng quanh hồ nước, ngoài bãi lau sậy này có xương cốt ra thì phía bên kia cũng có. Thậm chí xương cốt ở bên đó còn để lại nhiều manh mối hơn!”

“Ồ! Anh đã kiểm tra bên đó rồi ư?” - Đường Phong hỏi lại.

“Cậu tới bên đó sẽ biết!”

Đường Phong nhìn về phía bờ bên kia hồ nước, quả nhiên, trên bãi cát bờ bên kia thấp thoáng hiện lên những bộ xương trắng, và hình như còn có vài thứ khác.

Đường Phong đứng quan sát một lúc, hồ nước này hình bầu dục. đường kính khoảng hai chục mét. vị trí mà mình đang đứng dài hơn một chút so với cự ly tới bờ bên kia. Đường Phong dùng la bàn để phân biệt đại khái vị trí, nếu như từ trường ở đây bình thường thì vị trí của anh hiện giờ ở hướng chính nam hồ nước. Bụi lau sậy ban nãy phát hiện thấy xương cốt nằm ở phía đông, ba phía còn lại đều trống trơn, không có bụi lau sậy.

Ba người đứng ở phía nam xem xét lại tất cả vật dụng và thực phẩm còn lại. Thức ăn đã hết, bình nước mang theo cũng đã cạn tới đáy, phần lớn vật dụng và thực phẩm đều bị cát vàng chôn vùi cùng “con lừa dưng mãnh”. Vật dụng hiện giờ ba người còn lại chỉ có la bàn của Đường Phong, la bàn điện tử của Hàn Giang và cả dao găm của cả hai. Khi bão cát đen ập đến, may mà ảnh của kệ tranh ngọc và bức thư của Mishia đã được Hàn Giang nhét vào trong ba lô, nên mới không bị bão cát cuốn đi.

“Hiện giờ chúng ta chỉ còn lại chút đồ này, hy vọng có thể bổ sung chút đồ đạc ở đây!” - Hàn Giang nói.

Đường Phong không hiểu, đi theo Hàn Giang tới bờ phía bắc. Ba người vòng qua bãi lau sậy, Hàn Giang và Lương Viện cẩn thận đếm từng xương cốt mà họ phát hiện thấy, đồng thời góp nhặt hoàn chỉnh xương cốt lại với nhau được hơn mười ba bộ.

Nhặt nhanh xong xuôi, ba người tiếp tục men theo bờ hồ tiến tới bờ bắc. Chẳng mấy chốc, từng bộ xương còn khảng khiếp hơn đã xuất hiện trên bãi cát phía bắc hồ nước. Có bộ ngã nhào ra cát, có bộ nằm thẳng trên bãi cát. nhưng không có bộ nào nằm chết bên mép hồ nước; như vậy xem ra không giống lắm với những hài cốt trong bụi lau sậy.

“Có nhìn ra manh mối gì không?” - Hàn Giang hỏi.

“Những người này lúc chết đều đang ở trên bãi cát, không có ai ngã ở mép hồ hoặc trên mặt nước!”

-Còn gì không?”

“Còn..- Đường Phong bỗng để ý thấy trên những bộ xương này vẫn còn sót lại quần áo, bên cạnh vẫn còn một vài vật phẩm: “Còn cả những quần áo và vật phẩm này nữa.”

ừm, tôi vừa nhìn đã nhận ra vấn đề rồi.” - Hàn Giang vừa nói vừa nhặt một khẩu súng AK-47 bên cạnh một bộ xương lên. chăm chú quan sát một hồi rồi giật mình nói: “Số hiệu của thứ đồ chơi này giống hệt như khẩu AK-47 mà chúng ta phát hiện thấy ở Ma Quỷ Thành, thậm chí số súng của khẩu AK-47 này còn liền với seri với khẩu AK-47 phát hiện thấy ở Ma Quỷ Thành.”

“Á! Cái... cái... này...” - Đường Phong há hốc mồm kinh ngạc, không nói được một câu hoàn chỉnh. Anh bước nhanh vài bước, đến kiểm tra những xương cốt này. Anh phát hiện thấy quần áo còn sót lại trên những xương cốt phần lớn là quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, hoặc là áo ghi lê: “Đây lẽ nào chính là thành viên gặp nạn của đội thám hiểm năm đó?”

Hàn Giang nặng nề gật đầu: “Thật không ngờ lại tìm thấy họ ở đây. Tôi đã đếm sơ qua hài cốt ở bờ phía bắc, tổng cộng có mười lăm bộ di cốt. Như vậy cộng

thêm mười ba bộ chúng ta phát hiện thấy trong bãi lau sậy, thì tổng cộng có hai mươi tám bộ di cốt. Ngoài ra ở Ma Quỷ Thành cũng phát hiện thấy ba bộ di cốt của sĩ quan mất tích, thêm cả ba người còn may mắn sống sót thì tất cả đã phát hiện thấy ba mươi tư thành viên của đội thám hiểm năm đó!”

“Vậy thì chắc vẫn còn vài bộ hài cốt nữa, có thể họ đã bị bão cát thổi bay tới nơi nào đó!” - Lương Viện tính toán qua.

Đường Phong lại lắc đầu, nói: “Không thể tính như vậy được, em quên mất người của Mã Xướng Quốc sao?”

“Người của Mã Xướng Quốc?”

“Đúng vậy, người của ông ta tuy không đông, nhưng chắc chắn không thể có một hai người được. Lúc bão cát đen ập đến chắc họ cũng không chạy thoát được.

Mã Xướng Quốc may mắn sống sót, nhưng người của ông ta e rằng lành ít dữ nhiều!”

“Bởi vậy anh cho rằng, trong số những hài cốt này khả năng có người của Mã Xướng Quốc?”

“Hoàn toàn có khả năng đó, vì tại sao những hài cốt mà chúng ta phát hiện ra, lại phân thành hai phần rất có quy luật, một phần ở trên cát sa mạc bờ phía bắc, phần còn lại thì nằm trong bãi lau sậy bờ phía nam?” - Đường Phong nghi ngờ nhìn bãi lau sậy cách đây không xa.

“Y anh là có một nhóm là người của Mã Xướng Quốc?” - Hàn Giang không đợi Đường Phong trả lời mà lập tức lắc đầu, nói: “Không, không, không thể như vậy. Chắc chắn Mã Xướng Quốc không thể có nhiều người như vậy. kể cả sau khi Quốc Dân Đảng bị bại trận rút lui khỏi đại lục. dưới trướng ông ta có còn một nhóm người đi chăng nữa, thì đám người này chắc chắn không thể bám đuôi đoàn thám hiểm xa như vậy; bởi nếu làm thế thì họ đã bị người của đoàn thám hiểm phát hiện ra từ lâu rồi.”

“Sao lại không thể, chỉ cần Mã Xướng Quốc thông thạo địa hình ở đây, thì hoàn toàn có thể đem quân của ông ta mai phục ở một nơi nào đó sâu trong sa mạc. Tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng đội thám hiểm vốn không bị bão cát đen nuốt chửng, mà rất có khả năng là bị hội Mã Xướng Quốc hại chết!” - Đường Phong suy đoán.

“Điều này... Tôi vẫn không thể tin, nếu như Mã Xướng Quốc có người thì tại sao lại phải mạo hiểm xâm nhập vào doanh trại lôi kéo Misha làm phản?”

“Có lẽ họ thiếu học giả giống như Misha; đừng quên trong hồi ức của Stephen về lần gặp gỡ cuối cùng của hắn với Mã Xướng Quốc, cũng từng nhắc tới Mã Xướng Quốc trước khi chết cũng đã la hét về ốc đảo chết chóc.”

“Việc đó nói lên điều gì vậy?” - Hàn Giang không hiểu.

“Hiện giờ chúng ta đã biết được rằng Hạng Hải Mật Thành nằm trong ốc đảo chết chóc; vậy thì ốc đảo chết chóc khiến cho Mã Xướng Quốc trước khi chết vẫn không thể nào quên, chỉ có thể là ốc đảo chết chóc trong Hạng Hải Mật Thành. Điều này cho thấy Mã Xướng Quốc đã từng tới ốc đảo chết chóc, và nơi này đã khiến ông ta vô cùng ấn tượng, đồng thời ở đó cũng đã xảy ra chuyện còn đáng sợ hơn cả bão cát đen!” - Hàn Giang đang định nói gì đó thì Đường Phong lại nói tiếp: “Anh nghĩ xem, phần lớn người của đội thám hiểm đều gặp nạn trong bão cát hoặc sau đó là ở đây, vậy thì Mã Xướng Quốc đã tới ốc đảo chết chóc bằng cách nào? ông ta có thể đi được một mình không?”

“Biết đâu là ông ta bị bão cát thổi bay tới đó?”

“Tại sao lại là ông ta, mà không phải là người khác?”

“Được rồi, hai anh đừng tranh cãi nữa, kiểm tra qua những hài cốt này đã, biết đâu lại phát hiện thêm được gì ở đây!” - Câu nói của Lương Viện đã tạm thời chấm dứt cuộc tranh luận của Đường Phong và Hàn Giang, rồi phát hiện ngay sau đó đã khiến họ kinh ngạc.

6

Đường Phong là người đầu tiên nghi ngờ tại sao hài cốt lại phân thành hai phần. Trước tiên, anh nghi ngờ mười ba bộ hài cốt trong bãi lau sậy khả năng là người của Mã Xướng Quốc, nhưng Hàn Giang không đồng ý. Hai người lại quay về bãi lau sậy kiểm tra cẩn thận những hài cốt đó. Tất cả mười ba bộ hài cốt trong bãi lau sậy đã không thể phát hiện được vết tích của quần áo, điều này đã gây khó khăn cho việc phán đoán thân phận của họ; và cũng từ đó Đường Phong càng kiên quyết giữ quan điểm của mình: “Sau khi xảy ra bão cát, người của đội thám hiểm và Mã Xướng Quốc đều đã tới ven hồ nước này. Có thể đã xảy ra xuna đột, người của Mã Xướng Quốc đã giết chết người của đội thám hiểm, bởi vậy người của đội thám hiểm đã

chết trên bãi cát bờ phía bắc. Nhưng cuối cùng người của Mã Xướng Quốc cũng đã xảy ra chuyện gì đó khi uống nước ở bãi lau sậy, nên cũng đã chết ven hồ.”

“Luận điệu này của cậu đầy sơ hở, nếu như họ vẫn còn sức để đánh nhau, vậy thì bên thắng, cũng chính là bên Mã Xướng Quốc mà cậu nói đâu cần uống nước, mà cứ ra khỏi sa mạc có hơn không? Hơn nữa, cậu tưởng rằng người của Mã Xướng Quốc đủ mạnh để giết chết người của đội thám hiểm sao? Những vũ khí mà chúng ta phát hiện được đều là của đội thám hiểm, lại ở hết phía bờ bắc. Nếu như là người của Mã Xướng Quốc trong bãi lau sậy giết chết người của đội thám hiểm ở bờ phía bắc, vậy tại sao bọn chúng không lấy vũ khí của họ đi, lẽ nào chúng không tìm thấy vũ khí trong bãi lau sậy?”

Hàn Giang nói vậy đã khiến Đường Phong cứng họng. Ậm ừ một hồi, Đường Phong mới hỏi lại: “Vậy anh nói xem là thế nào?”

“Tôi có thể trả lời ngay câu hỏi này của cậu!” - Hàn Giang nhào người ra bãi lau sậy. rút thứ gì đó trong bùn đất nhào nhột lên. Bỗng một thứ màu vàng óng lập lánh trong bùn đất xuất hiện, Đường Phong trông thấy Hàn Giang có cầm một vật trên tay. chui ra khỏi bụi lau sậy.

Hàn Giang rửa sạch vật đó, Đường Phong phát hiện ra đó là một chiếc cúc áo màu vàng, trên cúc áo là hình ngôi sao năm cánh. “Đây chắc là cúc áo gắn trên quân phục Liên Xô thời đó!” - Hàn Giang nói.

“Đây... đầu óc Đường Phong càng thêm rối rắm.

“Tiểu tử, giờ thì suy luận của cậu hoàn toàn không đúng rồi!” - Hàn Giang có vẻ đắc ý.

“Điều này cho thấy những hài cốt trong bụi lau sậy không phải là người của Mã Xướng Quốc!v - Lương Viện phụ họa theo.

“Không phải người của Mã Xướng Quốc, có lẽ... có lẽ đội thám hiểm trong thời khắc cuối cùng, thành viên phía Trung Quốc đã tranh chấp với thành viên phía Liên Xô, bởi vậy nên đã ở hai chỗ khác nhau» mười ba bộ hài cốt trong bãi lau sậy khả năng là thành viên của đội Liên Xô.” - Đường Phong lại đưa ra giả thiết.

“Giả thiết này vẫn chưa thuyết phục, lúc ban đầu tôi cũng nghĩ đến giả thiết này, nhưng trên những hài cốt ở bãi cát bờ phía bắc, tôi đã phát hiện thấy rất nhiều vật phẩm của thành viên phía Liên Xô. Hơn nữa, tuy hiện giờ chúng ta không có khả năng giám định hài cốt, nhưng dựa vào bao năm kinh nghiệm trình sát của tôi, vẫn có thể nhìn ra rằng: bất luận là hài cốt trong bụi lau sậy hay là hài cốt trên bãi cát phía bắc, đều đồng thời có cả thành viên của phía Trung Quốc và Liên Xô. Bởi vậy giả thiết của cậu vẫn không thể khẳng định!” - Hàn Giang vừa nói, vừa quay trở lại bãi cát bờ phía bắc. Quả nhiên, trong bãi cát ở đây, anh có thể dễ dàng tìm thấy vài di vật của thành viên đội Liên Xô.

“Thật chẳng hiểu gì cả, vừa không phải là người của Mã Xướng Quốc, cũng không phải là thành viên phía Trung Quốc và Liên Xô gây hấn phân chia bè phái. Vậy tại sao những hài cốt này lại ngã xuống trong bụi lau sậy và trên bãi cát phía bắc?” - Đường Phong thật sự rối tung.

Hàn Giang chau mày, ngẫm nghĩ: “Đây quả thực là một vấn đề; không phải người của Mã Xướng Quốc, vậy thì xảy ra tình huống này chỉ có thể chứng minh rằng đội thám hiểm thực sự đã phát sinh mâu thuẫn. Nhưng kiểu mâu thuẫn này lại không phải là mâu thuẫn giữa thành viên hai phía Trung Quốc và Liên Xô, mà xuất phát từ một nguyên nhân đặc biệt nào đó, mới dẫn tới việc sau khi đội thám hiểm gặp phải bão cát đen, đã xảy ra phân chia bè phái bên hồ nước!”

“Một nguyên nhân đặc biệt nào đó?” - Đường Phong chìm trong suy tư.

7

Vùng hồ nước yên tĩnh tới mức đáng sợ, đột nhiên,

Lương Viện kêu lên: “Mẹ ơi! Đội trưởng Hàn vừa nói như vậy em bỗng nghĩ tới...” - Lương Viện mở to đôi mắt hoảng loạn, dáng vẻ sợ sệt kiểu muốn nhưng không dám nói.

“Em nghĩ tới vậy, mau nói đi!” - Đường Phona thúc giục.

“Em nghĩ tới việc lúc cuối đó, có khi nào do thiếu thức ăn nên đội thám hiểm đã xảy ra... xảy ra việc ăn thịt người?”

“Á... ăn thịt người?” - Đường Phong kêu toáng lên.

“Em đã từng đọc được trong một cuốn sách kể rằng ở nước ngoài cũng từng xảy ra chuyện tương tự. Một đoàn leo núi vì gặp bão tuyết nên đã bị kẹt lại trên núi; họ không có thức ăn, cuối cùng khi nhân viên cứu hộ phát hiện thấy họ thì những người đó đều chết, chỉ còn duy nhất một người sống sót. Và người này nhờ ăn thịt đồng loại mới giữ được mạng sống.”

Lương Viện nói vậy đã khiến Đường Phong cảm thấy buồn nôn, nhưng những gì cô nói không phải là không có lý. Đường Phong nhìn Hàn Giang, Hàn Giang lăm lăm: “Khả năng này không thể loại trừ, nhưng... nhưng đúng là nó quá cực đoan!”

“Nếu đúng như những gì Lương Viện suy đoán thì hài cốt trong bãi lau sậy là bị phía kia ăn thịt? Bởi vì không phát hiện thấy quần áo nào trong bãi lau sậy cả!”

- Đường Phong nói.

Hàn Giang lại lắc đầu: “Tôi nghĩ rồi, thấy suy đoán đó của Lương Viện quá cực đoan, không thể như vậy được. Nếu như những hài cốt trong bãi lau sậy bị đồng nghiệp ăn thịt, thì xương của họ đáng lẽ ra phải hỗn loạn. Thế nhưng hài cốt mà chúng ta phát hiện thấy trong bãi lau sậy thì phần lớn đều nguyên vẹn. Cũng giống như vậy, hài cốt trên bãi cát phía bắc phần lớn cũng còn nguyên, bởi vậy suy luận của Lương Viện là không có căn cứ. Còn tại sao trong bãi lau sậy không phát hiện thấy quần áo, tôi nghĩ rằng khả năng là do trong bãi lau sậy ẩm ướt nên quần áo đã mục nát, không còn sót lại.” “Vậy giải thích thế nào về sự chia rẽ của đội thám hiểm?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang vỗ vỗ đầu. Hình như đã có đáp án, anh chỉ về phía bãi lau sậy cách đó không xa: “Muốn suy đoán xem đội thám hiểm tại sao lại chia rẽ, tôi nghĩ quan trọng nhất vẫn phải quan sát từ hiện trường, nhìn xem hài cốt trong bãi lau sậy và trên bãi cát phía bắc có gì khác nhau?” “Có gì khác nhau? Hài cốt trong bãi lau sậy không để lại quần áo hay vật dụng gì cả!” - Đường Phong nói.

“Đây. không phải là điều khác biệt lớn nhất, ban này tôi đã giải thích rồi, bãi lau sậy ẩm ướt, bởi vậy quần áo có thể vì thế mà không giữ được, còn những vật dụng khác cũng có thể đã bị chôn vùi dưới lớp bùn đất, chúng ta không có thời gian để đi tìm kiếm kĩ.”

“Em thấy điểm khác biệt lớn nhất là tư thế và vị trí của hài cốt hai bên. Hài cốt trong bãi lau sậy phần lớn rất

gần với bờ, nhưng không phải là chết trên bờ, tức là đều chết ở nơi cách bờ hồ không xa; còn những hài cốt trên bãi cát phía bắc phần lớn đều ở cách xa bờ, hơn nữa phần lớn đều lại chết trên cát, mà không có lấy một hài cốt nào lao về phía bờ hồ.” - Lương Viện nghiêm túc phân tích.

Hàn Giang nghe xong, bật cười: “Đường Phong, cậu bây giờ đúng là không bằng cả Lương Viện. Lương Viện quan sát rất chuẩn, quả thực như vậy, tại sao lại xảy ra sự khác biệt như thế? Tôi nghĩ, đây chính là nguyên nhân khiến đội thám hiểm cuối cùng đã chia rẽ!”

“Anh không cần nói nữa, tôi hiểu ý anh rồi.” - Đường Phong vừa bị Hàn Giang cười nhạo liền không phục, vội vàng chứng minh lại bản thân nên cướp lời: “Ý anh là, chính nước là nguyên nhân dẫn đến việc đội thám hiểm chia rẽ?”

“Đúng! Sau khi đội thám hiểm gặp phải bão cát đen đáng sợ thì còn gì quan trọng hơn nguồn nước? Ở một khía cạnh nào đó, trong sa mạc, nước còn quan trọng hơn cả việc ăn thịt người! Nhưng Đường Phong, cậu nói như vậy cũng chưa hoàn toàn chính xác, nguyên nhân cuối cùng dẫn tới việc đội thám hiểm chia rẽ không chỉ có nguồn nước mà còn là thái độ của họ với nguồn nước, cũng chính là hồ nước này!”

Đường Phong ngẫm nghĩ phân tích của Hàn Giang:

“Tôi hiểu rồi, nước trong hồ rất nhiều, hoàn toàn đủ để

mấy chục người trong đội thám hiểm uống. Nhưng chất nước ở đây rất đặc biệt, nên trong đội thám hiểm đã xảy ra tranh cãi quanh việc nguồn nước này có thể uống được hay không. Vậy là chỉ có một bộ phận, cũng chính là những người ở trong bãi lau sậy, đã cả gan dám nếm thử nước trong hồ. còn bộ phận còn lại - chính là những người trên bãi cát phía bắc, đã không uống nước!”

“Sự tình chắc là như vậy, nhưng như vậy sẽ phát sinh một vấn đề mới, vậy tại sao những thành viên uống nước lại chết?” - Hàn Giang nghi ngờ hỏi.

“Từ tình trạng của những hài cốt trong bãi lau sậy ngã gục trên bờ cho thấy, rất có khả năng những thành viên này sau khi uống nước, đã lập tức trúng độc ngã ngay trên bờ, bởi vậy mới có tư thế này. Từ đó suy đoán: những thành viên không có nước uống được chứng kiến những thành viên uống nước lần lượt ngã xuống, nên không dám uống nước trong hồ nữa, mãi cho tới khi chết khát. Nhưng chúng ta đều đã uống nước trong hồ. mà đến giờ vẫn chưa bị làm sao, như vậy thì phải giải thích thế nào đây? Tôi thấy đây là điểm thiếu sót cốt yếu trong suy luận của anh đấy!” - Đường Phong trở nên đặc ý.

“Đây quả thực là một vấn đề lớn, tôi không thể giải đáp!” - Hàn Giang thừa nhận suy luận của anh tồn tại lỗ hổng nghiêm trọng.

Ngược lại Lương Viện lại coi đây là hiển nhiên: “Em cho rằng suy luận đó của Hàn Giang là phù hợp sự thật nhất, còn tại sao đội thám hiểm năm đó uống nước xong liền bị chết, trong khi chúng ta lại không làm sao, thì phải cần tới phân tích khoa học. Biết đâu... biết đâu do bao nhiêu năm qua đi rồi. nên chất nước trong hồ đã biến đổi thì sao!”

“Đừng đùa nữa, tại sao lại thế được? Trước đây có độc, bây giờ hết độc; tình huống này trừ khi nhân tố của chất độc không tiếp tục sản sinh nữa, và nước trong hồ được bổ sung một lượng lớn, mà bắt buộc còn phải bổ sung nước sạch mới được. Còn theo như anh thấy, hai điều kiện này gần như không thể tồn tại được ở đây!” - Đường Phong phản bác lại.

Lương Viện vẫn định nói thêm gì đó, nhưng Hàn Giang đã xua tay: “Không sai, Đường Phong cậu nói rất có lý, bắt buộc phải phù hợp với hai điều kiện đó mới có thể xuất hiện giả thiết của Lương Viện. Còn về hai điểm này, thứ nhất, hiện giờ chúng ta không biết năm đó đã sản sinh ra độc tố gì; thứ hai, chúng ta cũng không nhìn thấy hồ nước chết này có tồn tại nguồn nước bổ sung dồi dào nào không!”

Hàn Giang nói xong liền đi thẳng tới phía tây hồ nước, nơi đó Đường Phong vẫn chưa tới

Hết chương 15. Mời các bạn đón đọc chương 16.

90. Chương 16

Chương 16

Thành viên nữ bí ẩn trong đội thám hiểm

“Nếu muốn thay đổi định mệnh của gia tộc chúng ta thì chỉ có tới phương Đông, ở đó số phận của chúng ta sẽ thay đổi!” - Câu nói này cứ vang vọng mãi bên tai mẹ; nhất là mấy ngày hôm nay, tiếng gọi của định mệnh càng lúc càng mãnh liệt. Nhưng mẹ lại không có cách nào để thay đổi tất cả những điều này, để thoát khỏi sự ràng buộc của số phận. Vốn dĩ mẹ đã có cơ hội để cùng con bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng mẹ lại như bị ma xui quỷ khiến mà chấp nhận tới Trung Quốc.

1

Hàn Giang không men theo ven hồ mà lại đi về

ngách phía đông núi cát, càng đi càng lên cao. Đột nhiên, Hàn Giang bị vấp một cái, giống như bị vật gì đó ngáng chân, anh ngã sõng soài trên núi cát. Đường Phong và Lương Viện vội vàng chạy tới.

“Đường Phong, cậu xem, đây là thứ gì!” - Không đợi Đường Phong chạy tới, Hàn Giang đã gọi to.

Đường Phong chạy tới, Hàn Giang đã đứng dậy, thở hổn hển rồi ngồi bệt xuống cát. Trên nền cát cạnh anh lộ ra một hòn đá, chính xác mà nói là một hòn đá đã được mài giữa.

Với kinh nghiệm của Đường Phong, anh nhận ngay ra hòn đá này có vấn đề. Giữa sa mạc mênh mông bỗng xuất hiện một hòn đá có vết tích của con người mài giữa, điều này đã nói lên tất cả. Đường Phong và Lương

Viện vội càng phủ cát trên hòn đá đi, rồi họ kinh ngạc mở to mắt, bởi vì hòn đá dưới chân họ càng lúc càng lộ ra nhiều hơn, kích thước mỗi lúc một to hơn.

“Là một bia đá!” - Đường Phong đã nhận ra đây là một tấm bia đá không lớn lắm, nhưng cũng không phải loại nhỏ.

“Bia đá?” - Hàn Giang đứng dậy - “Trên đó có chữ không?”

“Có! Lại còn là chữ Tây Hạ!” - Đường Phong không giấu được sự mừng rỡ.

“Ồ! Viết gì vậy?”

Tay Đường Phong khẽ run run phủ lớp bụi cát trên bia đá đi, chậm chậm đọc to ba từ: “Đại-Bạch-Tuyền!”.

“Đại Bạch Tuyền? Hồ nước này tên là Đại Bạch Tuyền, thảo nào nước ở đây có màu trắng!” - Hàn Giang hình như đã hiểu ra chất nước trong hồ.

Sau một hồi trầm ngâm, Hàn Giang lại thúc giục:

“Cậu tiếp tục đi!”

“Tiếp tục gì cơ?” - Đường Phong mặt mày ngỡ ngàng.

“Tiếp tục đọc đi chứ!”

“Hết rồi!”

Cái gì? Cá một bia đá to thế này mà chỉ có ba chữ thôi sao?”

ừm, chỉ có ba chữ, ba chữ rất to. Dưới chân bia vẫn còn một dòng chữ nhỏ là niên hiệu: Thiên thụ lễ pháp Diên Tộ bát niên thất nguyệt nhị thập tứ nhật lập” - Đường Phong lại đọc dòng chữ nhỏ dưới chân bia đá lên.

Chỉ có vài chữ thế thôi ư, đúng là phí công mừng rỡ, chỉ là một tấm bia đá chỉ dẫn thôi mà!” - Hàn Giang mặt mày rầu rĩ.

Đường Phong vẫn lần sờ tấm bia đá này: “Tuy chỉ có ba chữ, nhưng vẫn có chút giá trị. Trước tiên, nó cho chúng ta biết hồ nước này từ xưa đến nay đều là màu trắng; thứ hai, chữ đại này cho thấy vào thời kỳ Tây Hạ, hồ nước này chắc là rất to; cuối cùng, kết hợp với vị trí tồn tại của bia đá thì trong thời kỳ Tây Hạ, nước trong hồ có lẽ nhiều hơn hiện giờ rất nhiều, mực nước chắc là phải tới vị trí cắm bia đá này!”

“Rộng vậy sao! Thảo nào tên là Đại Bạch Tuyền!”

- Lương Viện ngạc nhiên kêu lên

“Không chỉ có vậy, bia đá này còn nói với chúng ta rằng: ở đây là một con suối, vậy thì dưới đáy hồ chắc chắn là có miệng suối nên mới đảm bảo được cho nguồn nước trong hồ hàng ngàn năm cũng không cạn giữa sa mạc mênh mông!” - Đường Phong giải thích.

“Dưới đáy sa mạc mênh mông thế này mà lại có miệng suối?” - Lương Viện rất ngạc nhiên.

“Điều này không có gì lạ, Nguyệt Nha Tuyền ở Đôn Hoàng chính là một miệng suối trong sa mạc. Sa mạc Badain Jaran thời Hán từng là một mặt hồ mênh mông, được gọi là ‘Cự Diên Hải’. Sau này khí hậu biến đổi, nguồn nước cạn kiệt nên dần dần mới biến thành sa mạc Gobi ngày nay. Nhưng trên sa mạc vẫn còn lại vài hồ nước, những hồ nước này có thể hàng ngàn năm không cạn, phần lớn là do được các miệng suối này bổ sung nước.” - Đường Phong giải thích.

“Đúng là sa mạc thần kỳ!” - Lương Viện trầm trồ.

“ Dĩ nhiên niềm vui mà bia đá này đem lại cho chúng ta không chỉ có ba điều đó, quan trọng nhất là nó đã nói rõ cho chúng ta biết thời gian lập bia: Thiên thụ lễ pháp Diên Tộ bát niên thất nguyệt nhị thập tứ nhật lập, tức ngày 24 tháng 7 năm Diên Tộ thứ tám. Nếu tôi nhớ không nhầm thì thời gian này là niên hiệu thời kỳ sau khi Nguyên Hạo tại vị, và thời gian này khiến tôi lập tức nghĩ tới Hạng Hải Mật Thành. Theo như Đại Lạt Ma nói thì niên hiệu Nguyên Hạo xây dựng Hạng Hải Mật Thành chính là thời gian này. Điều này một lần nữa chứng minh rằng, tấm bia đá này rất có khả năng do Nguyên Hạo hạ lệnh lập nên. Đừm coi

thường tấm bia này, tuy nó không to nhưng dựng một bia đá thế này giữa biển cát mênh mông vào thời kỳ đó cũng không dễ dàng. Hai người nghĩ xem, tại sao Nguyên Hạo lại phải lập nên tấm bia này?”

- Đường Phong lần lượt nhìn Hàn Giang và Lương Viện.

Mắt Hàn Giang bỗng sáng lên: “Xem ra tính chất ở đây tương phản với Hắc Thạch, rất có thể thời đó ở đây gần một con đường nào đó, nên triều đình đã lập nên tấm bia này để thông báo về nguồn nước ọi người qua đây!”

“Đúng! Chỉ có điều... có điều hiện giờ chúng ta đã bị mất GPS nên không thể phán đoán được vị trí cụ thể, không thể biết rõ Đại Bạch Tuyền rốt cuộc nằm trên con đường nào!” - Đường Phong vừa nói vừa loay hoay với chiếc la bàn.

“Nhưng không phải nước ở đây có độc sao? Tại sao Nguyên Hạo vẫn chỉ ra nguồn nước này nhỉ?” - Lương Viện bỗng hỏi.

“Điều này cũng vừa cho thấy thời kỳ Tây Hạ, nước ở đây không có vấn đề gì cả, còn nếu như trong nước có độc thì tấm bia đá chỉ dẫn này chắc chắn sẽ thông báo ọi người không nên uống nước ở đây, nhưng tôi không thấy chữ nào như vậy trên mặt tấm bia đá này!” - Đường Phong nói.

“Biết đâu lại ở mặt sau thì sao!”

Mỗi câu nói đó của Lương Viện cũng khiến Đường Phong giật mình, đúng vậy, vẫn còn mặt sau, sao mình lại sơ suất như vậy. Vậy là ba người cùng nhau dốc sức lật tấm bia “Đại Bạch Tuyền” lại. Đường Phong không phát hiện thấy chữ nào trên mặt sau tấm bia, nhưng lại phát hiện thấy một cuốn sổ nhỏ bìa da màu xanh, để đúng chỗ ban này bia đá đè lên.

2

Sự chú ý của ba người đã từ bia đá chuyển sang cuốn sổ màu xanh. Đường Phong nhặt cuốn sổ lên. Phát hiện đây là cuốn “Sổ tay từ ngữ Nga - Hán giản lược”. Do nhiều năm trôi qua nên Đường Phong vừa mới lật cuốn sổ ra, những trang giấy vàng của cuốn sổ đã bắt đầu rơi ra. Lật vài trang, Đường Phong cảm thấy nó hình thường, không có gì lạ, “Đây là một cuốn từ điển Nga- Hán, Hán-Nga hai ngôn ngữ đối chiếu, chắc là di vật của thành viên đoàn thám hiểm năm đó. Từ hình thức tới tên xuất bản của cuốn sổ cho thấy, chủ nhân của nó chắc là một thành viên phía Liên Xô.”

“Nhưng sao cuốn từ điển này lại bị đè dưới tấm bia đá nhỉ?” - Lương Viện tò mò nhìn mặt sau bia đá trống trơn rồi lại nhìn vào cuốn từ điển.

Đường Phong cũng không hiểu thế này là thế nào.

Hàn Giang vẫn không yên tâm. đón lấy cuốn từ điển lật giở. Hàn Giang mạnh tay hơn Đường Phong, nên anh vừa mới giở ra, cuốn sổ đã rơi vãi tả tơi. Đường Phong không thể không nhắc nhở anh: “Anh nhẹ tay một chút, anh lật kiểu đó thì chưa đến cuối nó đã long hết cả gáy rồi!”

Hàn Giang mặc kệ Đường Phong, tiếp tục nhanh tay lật sổ khi lật tới trang cuối cùng, Hàn Giang cười, nói: “Sao nào, tôi lật đến trang cuối cùng cũng không rơi nhé...”

Hàn Giang bỗng im bặt, Đường Phong và Lương Viện nhìn anh. Mãi lâu sau, Hàn Giang mới chỉ vào trang cuối cùng của cuốn từ điển, nói: “Hai người xem ở đây viết gì này?”

Lúc này Đường Phong mới để ý thấy, phần trống trên trang cuối cùng của cuốn từ điển viết chi chít chữ, toàn là tiếng Nga: “Hình như là một bức thư. nét chữ Nga thật là đẹp!”

Đường Phong ngẩng người nhìn nét chữ N^oa thanh thoát đẹp đẽ một lúc lâu, rồi khi đọc tới dòng cuối, Đường Phong không khỏi kêu lên: “Đúng là một bức thư cảm động!”

“Bức thư cảm động?” - Hàn Giang không hiểu.

“Là một bức thư của người mẹ viết cho con mình, bà ta chắc là một thành viên của đội thám hiểm...”

Hàn Giang vội vàng ngắt lời Đường Phong: “Đợi đã, đợi đã, cậu nói gì cơ? Bức thư của một người mẹ viết cho con mình? Trong đoàn thám hiểm có thành viên nữ sao?” “Hình như chưa từng nghe nhắc đến, ông

nội tôi chưa từng kể, Makarov và Misha cũng chưa từng nhắc đến, nhưng đội trưởng Hàn, anh không nên bài trừ phụ nữ chứ!” - Lương Viên bất mãn nói.

Đường Phong ngẫm nghĩ: “Điều này quả thực có chút kỳ lạ, về lý mà nói thì thời đó tuyên chọn thành viên tham gia hành động nguy hiểm và gian khổ như vậy, sẽ không thể mang theo thành viên nữ; huống hồ một người phụ nữ lại đi cùng với một đoàn toàn đàn ông thì

càng càng bất tiện! Nhưng đây đúng là tuyệt bút của một người mẹ viết cho con mình!”

“Cậu đọc kĩ lại xem, biết đâu không phải nó được viết khi đoàn thám hiểm gặp nạn!” - Hàn Giang vẫn không tin.

Đường Phong lắc đầu: “Anh không tin cũng vô ích, tôi dịch cho anh nghe!” - Nói xong, Đường Phong chậm rãi đọc bức thư người mẹ viết cho con mình.

3

Alesha thân yêu:

Có lẽ tất cả đều chỉ nong công vô ích, có thể con sẽ vĩnh viễn không đọc được những dòng này, bởi đây chính là định mệnh! Con thân yêu, hiện giờ con ở đâu? Con đang làm gì? Có hạnh phúc không? Có nhớ mẹ không?

Ngay từ đầu, định mệnh đã không công bằng với con, con sinh ra trong một năm tháng hoang đường, vừa mới sinh ra đã mất cha và cùng mẹ bị áp tải tới vùng Siberi hoang vu, để nếm trải mùi vị của cuộc đời. Trong gió rét cắt da cắt thịt tại Siberi, cơ thể bé bỏng của con đã từng bưng tới ẹ khoai tây nóng bóng tay; mẹ cũng mãi mãi không bao giờ quên được khuôn mặt đỏ ửng vì lạnh của con lúc đó.

Tất cả những điều này đều là sự hoang đường của định mệnh, trước đây mẹ không tin vào định mệnh, nhưng giờ thì mẹ tin rồi, định mệnh của mẹ và của con đã được an bài cách đây rất nhiều năm. “Nếu muốn thay đổi định mệnh của gia tộc chúng ta thì chỉ có tới phương Đông, ở đó số phận của chúng ta cũng sẽ thay đổi” Câu nói này cứ vang vọng mãi bên tai mẹ, nhất là mấy ngày hôm nay, tiếng gọi của định mệnh càng lúc càng mãnh liệt. Nhưng mẹ lại không có cách nào để thay đổi tất cả những điều này, thoát khỏi sự ràng buộc của định mệnh. Vốn dĩ mẹ đã có cơ hội để cùng con bắt đầu một cuộc sống mới. nhưng mẹ lại nhu bị ma xui quỷ khiến mà chấp nhận tới Trung Quốc.

Đây là một chuyến đi không hề thần kỳ, thậm chí còn tẻ nhạt. Mẹ và đoàn thám hiểm đã gặp phải bão cát đen đáng sợ, bão cát không cướp đi mạng sống của mọi người, nhưng đoàn của mẹ đã thật sự bị mất phương hướng trên sa mạc. Từ trường ở đây dị thường và biến đổi rất nhiều, khí hậu đáng sợ và kỳ dị, xung quanh đều chỉ là cát vàng, mênh mông vô bờ bến, không một chút sinh khí, không một tia hy vọng, kim của la bàn thì quay mọi hướng như điên dại, rốt cuộc không thể xác định được phương hướng chuẩn xác ọi người.

Hôm qua, định mệnh lại một lần nữa đùa cợt với mọi người. Khi tất cả mọi người đã sức cùng lực kiệt, chờ đợi tử thần tới, thì một hồ nước đã xuất hiện trước mắt. Hầu hết ai ai cũng lao xuống hồ nước, đây có thể là nguồn nước duy nhất trong phạm vi mấy trăm dặm.

Nhưng lý trí đã nói với mẹ rằng, nước này có thể không uống được, bởi vì nước ở đây lại có màu trắng. Thiết Bị của đoàn mẹ đã bị mất trong bão cát đen từ lâu rồi, nên không thể kiểm tra chất lượng nước ở đây. Dưới cái nắng thiêu đốt, giữa sự hy vọng và tuyệt vọng quẩn quanh, cuối cùng một số người không muốn chờ đợi nữa, họ đã nếm thử nước trong hồ - nước của cái chết! Họ ngay lập tức ngã xuống ven hồ.

Những nhà nghiên cứu sinh vật có kinh nghiệm đã nói rằng những người đó bị trúng độc, nhưng họ không thể phán đoán loại độc tố này là do tự nhiên hình thành, hay là có người đã đầu độc nguồn nước. Những người còn lại đều không dám uống nước, cũng không còn sức để đi tiếp, và quan trọng nhất là không biết đi về đâu. Mọi người chỉ biết im lặng chờ đợi cái chết đang cận kề. Nhưng cũng có người không muốn chờ đợi sự phán quyết của định mệnh, họ đã bỏ đoàn để ra đi, tiến sâu vào sa mạc. Hy vọng họ có thể ra khỏi sa mạc, nhưng ai cũng hiểu rằng: đây là điều gần như không thể xảy ra.

Con thân yêu, trong giây phút này mẹ của con đang dùng chút sức lực cuối cùng để viết những chữ này, mẹ cũng đã không thể thay đổi được mọi việc, mong rằng con có thể thay đổi được định mệnh của gia tộc mình.

Nếu không thể được, thì con hãy mau chóng rút lui, song như một người bình thường, đừng nuôi khát vọng xa xỉ rằng có thể thay đổi được điều gì.

Đường Phong đọc xong toàn bộ bức thư, chau mày: ‘Càng về cuối bức thư, nét bút càng nguệch ngoạc, yếu ớt. có thể thấy người viết bức thư này đã dùng chút sức lực cuối cùng để viết, nhưng hình như bà đã không thể gang gượng được đến phút cuối!’

”Nghe đọc một hồi, cả bức thư toàn là ‘định mệnh’ với ‘số phận’, chốc chốc lại nhắc tới từ này khiến tôi nghĩ tới cái từ ‘định mệnh’ được khắc trên thân cây hồ dương. Sug nghĩ của Hàn Giang lại trở về với cây hồ dương.

”Đúng vậy, tôi cũng nghĩ tới cái từ ‘định mệnh’ đó. cũng là tiếng Nga. hơi eióne nét chữ trong cuốn sổ ghi chép này. Dĩ nhiên tôi không hiểu về giám định bút tích tiếng Nga, bởi vậy cũng không thể phán đoán những chữ này có phải do cùng một người viết hay không!” - Đường Phong cố sáng hồi tưởng lại chữ ”định mệnh!” trên thân cây.

“Quan trọng hơn ở chỗ từ ‘định mệnh’ trên thân cây hồ dương xuất hiện ở một vị trí rất đặc biệt” - Hàn Giang nhắc nhở.

“Y anh muốn nói tới tấm bản đồ của Kozlov?” “ừm. Lúc đó chúng ta đã nhìn ra tên của vài địa danh và từ ‘định mệnh’ trên thân cây hồ dương không phải do một người khắc, bởi vậy mới nghi ngờ rằng do thành viên của đoàn thám hiểm phía Liên Xô khắc. Vậy thì tại sao người này không khắc từ ”định mệnh” trên thân cây hồ dương khác, mà lại khắc cùng chỗ với mấy từ chỉ địa danh trùng với địa danh trên bản đồ của Kozlov được khắc trên cây hồ dương đó? Bởi vậy tôi nghĩ những từ này tưởng chừng như không liên quan tới nhau nhưng lại ẩn giấu mối liên quan không dễ phát hiện!” - Hàn Giang phân tích.

Nói như vậy thì có người trong đoàn thám hiểm có quan hệ với đoàn thám hiểm của Kozlov năm nào, đây là điều mà trước đây chúng ta không biết. Nếu người khắc chữ ‘định mệnh’ trên cây hồ dương chính là người phụ nữ viết bức thư này. vậy thì chắc là bà ta có mối quan hệ gì đó với đoàn thám hiểm của Kozlov!”

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy liền xua tay: “Bây giờ rút ra kết luận như vậy còn quá sớm, chúng ta hãy tìm xem những thông tin gì được tiết lộ từ bức thư này. Đoạn thứ nhất có liên tiếp vài câu hỏi thăm, có thể thấy người mẹ này trước khi kết thúc cuộc sống đã rất nhớ thương con mình, kêu gọi trong vô vọng. Đoạn thứ hai kể lại những ngày tháng gian khổ của bà và con trai tại Siberi trước đây, xem ra họ đã bị áp giải tới Siberi.”

“Vẫn rất có khả năng là vào cuối những năm 30 của thế kỷ XX.”

“Kỳ lạ nhất là đoạn thứ ba. Liên tục nhắc lại hai từ ‘định mệnh’ và ‘số phận’, eán như chẳng có tính logic nào cả, giống như thím Tường Lâm luôn miệng lẩm bẩm mãi cái từ định mệnh, rồi số phận đã sớm an bài, không thể thay đổi! Không hiểu bà muốn diễn đạt gì, lẽ nào là tự lẩm bẩm trong trạng thái sắp chết, nhưng những

1. Thím Tường Lâm: một nhân vật chính trong truyện ngắn “Chức phúc” của nhà văn Lỗ Tấn.

tường thuật của bà sau đó lại hợp lý rõ ràng, thật là kỳ lạ!” - Hàn Giang lắc đầu, không hiểu tại sao người đàn bà đó lại viết như vậy.

“Có thể đoạn này chính là những gì mà người phụ nữ muốn diễn đạt. xem câu này ‘Nếu muốn thay đổi định mệnh của gia tộc chúng ta thì chỉ có tới phương Đông, ở đó số phận của chúng ta cũng sẽ thay đổi’. Câu nói này văng vẳng bên tai bà ta. Có thể thấy rằng câu nói này rất quan trọng đối với bà. Nhưng rốt cuộc nó có nghĩa gì nhỉ?” - Đường Phong cứ nghiền ngẫm mãi câu nói này như thể nó là một câu thần chú vậy.

“Tôi không hiểu câu đó, nhưng câu cuối cùng ngược lại, lại là một câu hữu dụng: ‘Vốn dĩ mẹ đã có cơ hội để cùng con bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng mẹ lại như bị ma xui quỷ khiến mà chấp nhận tới Trung Quốc’, cho thấy bà ta vốn dĩ có thể không tới Trung Quốc, không tham gia vào đoàn thám hiểm, nhưng bà vẫn tới đây như bị ma xui quỷ khiến. Từ câu này nhìn lại có thể giải thích cho câu ban nãy, bà ta đã đến Trung Quốc tham gia lần thám hiểm đó. đây chính là số phận của bà, bởi vậy mà cả đoạn thứ ba bà ta cứ lải nhải mãi điệp khúc bà ta tới Trung Quốc là do định mệnh đáng sợ.” - Hàn Giang giải thích. “Đoạn thứ tư nói về bà, cũng là những gì đội thám hiểm đã gặp phải trên sa mạc, những chuyện đáng ghét đó chúng ta

cũng đều gặp phải rồi, nhưng chúng ta vẫn phải đặc biệt chú ý tới câu cuối cùng: ‘kim của la bàn thì quay mọi hướng như điên dại. rốt cuộc không thể xác định được phương hướng chuẩn xác ọi người’, câu nói này khiến tôi lạnh hết cả người!”

5

Sau một hồi trầm ngâm, Hàn Giang lại lên tiếng: “Đoạn thứ năm và thứ sáu là những đoạn mà tôi hứng thú nhất. Bà đã tường tận kể lại những gì bà gặp phải, nếu như đúng như chúng ta suy đoán trước đây, thì đội thám hiểm đã xảy ra tranh cãi quanh việc có uống nước ở đây không. Một số người sau khi uống nước đã mất mạng, những thành viên còn lại không dám uống thứ nước chết người này, nhưng lại sức cùng lực kiệt, mất phương hướng, vậy là chỉ còn cách ở đây chờ đợi cái chết. Trước khi cái chết kéo đến, người phụ nữ ‘đã viết bức thư này!’

“Quả nhiên có độc? Nhưng chúng ta uống xong đến bây giờ vẫn chưa bị làm sao! Đường Phong, ban này anh uống nhiều nhất, hiện giờ anh có thấy gì không ổn không?” - Lương Viện lo lắng nhìn Đường Phong.

“Này, em mong anh trúng độc hử, em thấy anh thế này giống có phản ứng gì không?”

“Vậy thì kỳ lạ thật, tại sao những người trong đoàn thám hiểm năm đó lại bị trúng độc nhỉ?” - Lương Viện chau mày.

“Có lẽ chúng ta vẫn có thể nhìn ra một chút manh mối từ trong bức thư này. Trong thư nhắc đến nhà sinh vật học cho rằng những người đó trúng độc, nhưng không thể phán đoán được loại độc này là do tự nhiên hình thành nên. hay là có người bỏ độc xuống hồ. Câu nói này đã giúp anh mở rộng tư duy. anh vẫn giữ suy đoán ban đầu của mình, anh nghi ngờ Mã Xướng Quốc làm!” - Đường Phong nói như đinh đóng cột.

“Nghi ngờ Mã Xướng Quốc? Anh nghi ngờ hội Mã Xướng Quốc đã bỏ chất độc vào nước trong hồ?” - Lương Viện ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy, anh nshĩ thếp’

“Nhưng... nhưng Makarov khi nhớ lại đã kể rằng sau hôm đội thám hiểm bị đồ hết nước uống đi, họ đã chia thành mấy ngả tới vùng lân cận tìm nguồn nước, kết quả không tìm thấy mà!” - Lương Viện nhớ lại hồi ức của Makarov.

“Không sai, chắc chắn họ không tìm thấy, nếu đội thám hiểm tìm kĩ vậy thì chứng tỏ trong rừng hồ dương quả thực không có nguồn nước. Nhưng lão Mã kể rằng, buổi sáng, đội thám hiểm chia thành năm nhánh xuất phát, hẹn rằng muộn nhất là tối trước khi trời tối phải quay lại doanh trại, bởi vậy nên cự li mà họ tìm kiếm chắc chắn bị giới hạn, rất có khả năng Đại Bạch Tuyền nằm ngoài lộ trình mà họ tìm kiếm!” - Đường Phong tính toán qua cự li giữa Đại Bạch Tuyền và rừng hồ dương.

“Xem ra chúng ta đã ở rất xa rừng hồ dương rồi!” - Lương Viện than thở.

“Ừm, đội thám hiểm không những không tìm thấy Đại Bạch Tuyền, mà lại còn bị bão cát đen thổi bay tới đây. Đây rất có khả năng là nguồn nước gần rừng hồ dương nhất, nên nó đã bị Mã Xướng Quốc thả chất độc từ trước đó rồi!”

Hàn Giang nghe xong suy đoán của Đường Phong liền gật gù: “Xem ra đây là suy đoán gần với sự thật nhất.

Phía dưới Đại Bạch Tuyền có miệna suối, có thể không ngừng bổ sung nguồn nước, trải qua bao nhiêu năm nên hiện giờ nước trong hồ đã không còn độc nữa!”

“Nhưng vẫn không thể giải thích tại sao nước trong hồ lại màu trắng?” - Lương Viện hỏi.

“Đây có thể là do thổ nhưỡng của vùng này có chứa một loại khoáng chất đặc biệt nào đó! Đây không phải là thứ mà chúng ta cần nghiên cứu. tôi nghĩ cái tên Đại Bạch Tuyền đã đủ để chứng minh rồi!”

“Không! vẫn chưa hết đâu!” - Đường Phong ngắt lời Hàn Giang: “Đoạn thứ sáu trong thư đã đặc biệt nhắc tới sau đó có một số người không can tâm ngồi đây chờ chết, nên đã rời khỏi đội ngũ, tự mình tìm lối thoát. Hai câu này lại cung cấp cho chúng ta tin tức quan trọng, đội thám hiểm không chết hết ở đây. Ban này chúng ta đã thống kê hải cốt phát hiện được, ở đây tổng cộng có hai mươi tám bộ hải cốt, cộng thêm ba bộ

hài cốt sĩ quan phát hiện thấy ở Ma Quỷ Thành là ba mươi một bộ, ngoài ra còn có ba người sống sót, như vậy tính ra quả thực vẫn còn vài người không biết tung tích. Những người trong số họ có khả năng đã gặp nạn trong bão cát, nhưng khả năng lớn hơn là sau khi rời khỏi đây, họ tự tìm đường đi, nhưng phần lớn đều lành ít dữ nhiều, không ra được khỏi sa mạc!”

“Trong số mấy người này có bao gồm cả Misha, Makarov và ông nội em không?” - Lương Viện hỏi.

“Anh nghĩ chắc là bao gồm cả ba người họ, bởi vì trong hồi ức của cả ba người đều không nhắc tới Đại Bạch Tuyền. Hơn nữa, lão Mã và ông nội em khi quay lại doanh trại thì người của đội thám hiểm đã biến mất, hai người họ đơn độc chạy thoát khỏi sa mạc. Còn về Misha... rất có thể sau đó Misha đã tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, vì vậy mới có hình ảnh ”cổng lớn không gì có thể so sánh’ được nhắc tới trong thư” - Đường Phong phán đoán.

“Vậy thì số phận của những thành viên sau đó tách khỏi đoàn thám hiểm thế nào nhỉ?”

Đường Phong không trả lời ngay câu hỏi của Lương Viện, mà im lặng ngẫm nghĩ một hồi mới nói: “Anh bỗng có một suy nghĩ táo bạo, họ đã đi đâu? Họ có thể đi đâu? Trước tiên, anh nghĩ họ không thể ra khỏi sa mạc, sau khi đội thám hiểm mất tích, cứu viện đã nhanh chóng triển khai. Nếu như họ ra khỏi được sa mạc thì chắc sẽ được đội cứu viện phát hiện thấy. Nhưng ngoài lão Mã và ông nội của em ra, không... không còn ai được phát hiện nữa! Rất có thể Misha đã tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, Mã Xướng Quốc cũng rất có khả năng đã tới ốc đảo chết chóc. Hai người họ chắc là nhiều ngày sau đã ra khỏi sa mạc, vậy thì những thành viên khác còn lại trong đoàn thám hiểm liệu có thể đi được tới ốc đảo chết chóc hay không, thậm chí là có thể tìm được Hạng Hải Mật Thành không?”

“Nếu như vậy thì những gì toàn bộ đoàn thám hiểm gặp phải sau đó đều có thể suy đoán ra được!” - Tâm trí của Hàn Giang giống như đang trở lại ngày hè đáng sợ nửa thế kỷ trước.

6

Những gì đội thám hiểm gặp phải cũng giống như trong phim vậy, trước mắt Hàn Giang tất cả như hiện lên và dần dần trở nên rõ nét: khi Makarov và Lương Văn Kiệt quay trở lại doanh trại, ở đây không một bóng người, bởi vì trước đó những thành viên có kinh nghiệm trong đoàn đã phán đoán được sẽ có bão cát tấn công, nên đoàn thám hiểm đã nhanh chóng bỏ đi. Thế nhưng tất cả những điều này đều trở nên vô ích, vì bão cát với quy mô khủng khiếp đã tấn công đoàn thám hiểm cho dù họ đã lên đường. Khi bão cát qua đi, phần lớn thành viên của đoàn thám hiểm đều không chết, sau khi trải qua chặng đường gian khổ, họ đã tập hợp tại Đại Bạch Tuyền. Đối diện với nước suối quái dị, trong nội bộ của đoàn thám hiểm đã xảy ra tranh cãi, và đúng là Đại Bạch Tuyền đã bị Mã Xướng Quốc đầu độc nên một số thành viên đã chết ngay sau khi uống nước. Một số thành viên khác đã lựa chọn cách bỏ đi, và không biết kết cục thế nào. Những thành viên còn lại thì chết khát trên sa mạc...

“Dĩ nhiên, hiện giờ mà nhận định Mã Xướng Quốc là người hạ độc có lẽ cũng hơi vội vàng! Chúng ta vẫn cần có chứng cứ xác thực hơn!” - Hàn Giang tổng kết lại.

“Đáng sợ là hôm nay chúng ta cũng đang đối diện với những gì mà đội thám hiểm trước đây trải qua.” - Lương Viện tái mặt.

“Không, ít nhất chúng ta vẫn còn có nước, nếu như lúc đó nước trong Đại Bạch Tuyền có thể uống được thì không biết chừng đoàn thám hiểm đã không tan rã như vậy!” - Hàn Giang nói.

“Nhưng chúng ta phải đi theo hướng nào đây? Kể cả chúng ta có nước uống thì chúng ta cũng không thể cứ ở mãi đây. Và ba người chúng ta cũng chỉ có ba bình nước, nên lượng nước có thể mang theo rất ít. Nếu không tìm đúng phương hướng, thì e rằng chúng ta cũng khó mà thoát khỏi vận hạn như đoàn thám hiểm!” - Lương Viện rầu rĩ.

“Có lẽ... có lẽ chúng ta vẫn nên tìm manh mối từ trong bức thư này!” - Đường Phong bỗng thốt ra câu này.

“Trong thư? Không phải đã đọc hết bức thư này rồi sao?” - Hàn Giang không hiểu.

“vẫn còn đoạn cuối cùng đấy!”

“Đoạn cuối cùng? Đoạn cuối cùng chẳng có nghĩa gì cả, mà lại nói về định mệnh, cảnh báo con bà nếu

không thể thay đổi được định mệnh, thì hãy sống cuộc đời như những người bình thường, còn gì nữa đâu?”

“Từ nét bút của bà ta lẽ nào anh không nhận ra điều gì sao?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang lại chăm chú nhìn những nét bút đẹp đẽ:

“Lúc viết đoạn cuối cùng, người phụ nữ này hình như đã kiệt sức, bởi vậy nét chữ càng lúc càng nguệch ngoạc, tới nỗi nét cuối cùng còn kéo ra rất dài.”

“Không sai, chữ càng viết càng khó đọc, càng viết càng yếu, cộng với những lời trong đoạn cuối có thể thấy người phụ nữ này đã tới thời khắc cuối cùng. Thế nhưng hai người có nghĩ tới không, tại sao bà ta lại nhét cuốn từ điển này dưới tấm bia đá?”

Lời nhắc nhở của Đường Phong đã khiến Hàn Giang và Lương Viện giật mình. Đúng vậy, bà ta đã kiệt sức như thế rồi thì lấy đâu ra sức để nhét cuốn từ điển ngay ngắn xuống dưới bia đá?”

“Trước tiên, chúng ta phải làm cho rõ tại sao bà ta lại nhét cuốn sổ xuống dưới tấm bia đá, bà ta đã sắp chết thì có cần thiết phải như vậy không?” - Đường Phong tự hỏi rồi ngừng lại, sau đó lại tự trả lời: “Đối với bà ta thì đây là việc rất cần thiết, bởi vì những gì ghi chép trong cuốn từ điển là bí mật của bà, bà không muốn để người khác đọc được, bởi vậy mà trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời, bà vẫn không quên giấu nó thật kĩ.”

“Bí mật? Trong đó có bao nhiêu bí mật? Sao em không thấy vậy?” - Lương Viện vẫn mông lung không hiểu.

“Về chuyện trong đó rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật thì hiện tại chúng ta vẫn không thể hiểu hết, nhưng anh nghĩ với sự thâm nhập từng bước của chúng ta thì bí mật trong đó sẽ dần dần phơi bày trước mắt mà thôi. Với mỗi nét bút mà trên đó đã tiết lộ một tin tức quan trọng, rồi trong giây phút cuối cùng bà ta vẫn giấu kĩ được cuốn từ điển này, vậy sau đó thì sao? Không phát hiện thấy hài cốt của bà ta ở đây! Vậy bà ta đã đi đâu?”

Lời Đường Phong vừa nói đã thức tỉnh Hàn Giang và Lương Viện, đúng vậy, người phụ nữ này đã dốc cạn sức lực để giấu cuốn từ điển này xuống dưới bia đá mà vẫn còn sức để đi tới chỗ khác sao? Tại sao không thấy hài cốt của bà quanh đây? “Đường Phong, cậu nói như vậy khiến tôi nhớ tới cây hồ dương có khắc chữ. Lúc đó tôi đã nghi ngờ, nếu hai từ ‘định mệnh’ do một thành viên nào đó trong đoàn thám hiểm khắc, thì tại sao cái cây đó lại cách doanh trại xa như vậy? Bấy giờ nghĩ lại thì rất có khả năng trong đoàn thám hiểm chỉ có duy nhất một người phụ nữ, bởi vậy bà ta luôn luôn phải giữ khoảng cách với các thành viên nam. Ở đây cũng vậy, trong bãi lau sậy có hài cốt của thành viên đội thám hiểm, trên bãi cát bờ phía bắc cũng có hài cốt của họ; còn tại đây, phía tây ven hồ thì chỉ có một mình người phụ nữ này viết thư, chờ đợi cái chết tới, nhưng cuối cùng lại không thấy hài cốt của bà ta đâu cả! Như vậy chỉ có một cách giải thích, rất có thể người phụ nữ này vẫn chưa chết, sau khi bà ta viết xong đoạn thư cuối cùng chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó!”

“Thật không thể tin nổi, những gì xảy ra ở đây đúng là quá ly kỳ, và rốt cuộc sau đó còn xảy ra chuyện gì nữa nhỉ?” - Lương Viện vô cùng bất ngờ.

“Đầu lâu có thể mở miệng nói chuyện được đấy, đáng lẽ bên cạnh bia đá này phải xuất hiện một bộ hài cốt phụ nữ. nhưng lại không có, điều này đã nói rõ vấn đề!” - Đường Phong nói.

“Vậy anh nói xem người phụ nữ Liên Xô này đã đi đâu? Nếu như bà ta được cứu sống và rời khỏi đây, thì tại sao không mang cuốn từ điển này đi theo?” - Lương Viện hỏi lại Đường Phong.

“Hai câu hỏi này của em hiện giờ anh đều không thể trả lời được; tóm lại, anh có một dự cảm mãnh liệt rằng: người phụ nữ này vẫn còn để lại tung tích cho chúng ta, chỉ có điều là chúng ta có tìm thấy hay không thôi!”

Đường Phong lại vòng quanh bia đá cẩn thận xem xét mặt cát xung quanh, xác định không có hài cốt, thậm chí cũng không phát hiện thấy những vật dụng khác. “Tôi nghĩ người phụ nữ này không tự mình bỏ đi. Bởi vì trước đó có vài thành viên của đoàn thám hiểm đã không cam tâm ở đây chờ chết nên đã bỏ đi. Nếu như bà ta muốn bỏ đi, thì đã đi cùng họ rồi, nhưng không, bà đã lựa chọn cách chờ đợi cái chết. Tối giây phút cuối cùng, bà đã kiệt sức, nhưng cuối cùng bà lại rời khỏi đây...”

“Anh muốn nói rằng có người đã giúp bà ta rời khỏi đây?” - Lương Viện kinh ngạc nhìn núi cát phía sau. Đường Phong nặng nề gật đầu: “Rất có thể.”

“Còn có ai? Ai có thể đưa người phụ nữ này rời khỏi đây? Misha?” - Lương Viện truy hỏi.

“Không! Không thể là Misha. Nếu anh đoán không nhầm thì người đưa bà ta rời khỏi đây chính là Mã Xướng Quốc!” - Đường Phong rất tự tin nói.

“Mã Xướng Quốc?! Tại sao anh khẳng định là Mã Xướng Quốc?”

“Điều này rõ ràng rành ra đây, nếu như độc tố trong Đại Bạch Tuyền là do Mã Xướng Quốc hạ độc, thì chứng tỏ ông ta rất thông thạo địa hình ở đây, ít nhất cũng hơn đội thám hiểm. Quân của ông ta chắc cũng đã gặp phải bão cát đen, nhưng sau khi thoát khỏi nguy hiểm, ông ta càng dễ tìm được đường sống. Rất có thể ông ta đã đem người của mình tới đây, trông thấy người của đội thám hiểm đã chết rồi hoặc là đang thoi thóp...”

Hàn Giang ngắt lời Đường Phong: “Nhưng tại sao Mã Xướng Quốc phải đem người phụ nữ Liên Xô này đi?” “Có thể lúc đó những người ở lại Đại Bạch Tuyền đều chết hết cả rồi, chỉ còn mỗi người phụ nữ Liên Xô vẫn sống, nên Mã Xướng Quốc đã đem bà ta đi.” - Đường Phong đoán.

“Nhưng tôi cảm thấy nội tình bên trong không đơn giản như vậy!” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Đội trưởng Hàn, không phải anh nghi ngờ người phụ nữ này là nội gián trong đoàn thám hiểm đây chứ?”

- Lương Viện bỗng hỏi Hàn Giang.

“Nội gián?” - Hàn Giang giật mình - “Tôi còn chưa nghĩ tới chuyện đó, trong đoàn thám hiểm năm đó đúng thật là có nội gián sao?”

“Tôi thấy chúng ta cứ ở đây mà suy đoán thì cũng vô ích, sáng sớm mai tiếp tục lên đường thôi!” - Đường Phong đề nghị.

“Tiếp tục lên đường? Chúng ta nên đi đường nào?”

- Sắc mặt Lương Viện thật khó coi.

Đường Phong leo lên đỉnh đồi cát, nhìn ra xung quanh, cát vàng mênh mông, nên đi đường nào đây?

Đường Phong dùng kim chỉ nam phán đoán phương hướng: “Chúng ta sẽ đi theo dấu chân của người phụ nữ Liên Xô này.”

“Đi theo dấu chân của người phụ nữ Liên Xô? Nửa thế kỷ trôi qua rồi, lấy đâu ra dấu chân của bà ta nữa?” - Lương Viện ngờ ngác.

Đường Phong giải thích: “Nếu như người phụ nữ Liên Xô này đúng là bị Mã Xướng Quốc đem đi, vậy thì bà ta sẽ đi đâu?”

“Ồ ồ chết chóc?”

“Đúng! Anh nghĩ chỉ có thể như vậy, thế thì chúng ta nên đi theo hướng tây, hơn nữa anh nghĩ: ồ ồ chết chóc và Hạng Hải Mật Thành chắc là cách Đại Bạch Tuyền không còn xa nữa đâu!”

Hết chương 16. Mời các bạn đón đọc chương 17.

91. Chương 17

Chương 17

Áo ảnh thành quách

Đường Phong bỗng cảm thấy bãi cát nóng bỏng dưới người i mình đột nhiên trở nên ẩm ướt. Trong bóng tối, anh lấy tay dò dẫm sờ soạng, là nước! Đường Phong cảm thấy tay mình chạm phải nước lạnh cóng, đây là nước gì? Không giống như nước trong hồ bị mặt trời thiêu đốt, nước ở đây lạnh cóng giống như từ sâu trong lòng đất chảy ra.

Buổi tối hôm đó, ba người nghỉ ngơi ngoài trời ngay cạnh Đại Bạch Tuyền, không dám làm bạn với những hài cốt đó, nên ba người đành phải vây quanh tấm bia đá. Họ không thể nhóm lửa, may mà nhiệt độ đêm hè trên sa mạc không lạnh lắm. Đèn pin và pin mang theo trên xe phần lớn đã mất hết, chỉ còn lại một chiếc đèn pin và vài cục pin trong ba lô của Hàn Giang. Đường Phong cầm đèn pin của Hàn Giang, nhìn chăm chú ảnh chụp kệ tranh ngọc tới mức thần thờ, anh muốn tìm thấy vị trí của Đại Bạch Tuyền trên tấm bản đồ cổ, nhưng vài vị trí dòng suối được đánh dấu trên bản đồ cổ lại không có “Đại Bạch Tuyền”.

Càng nhìn, lòng Đường Phong càng cảm thấy bất an, tại sao lại không có Đại Bạch Tuyền? Ở phía đông Hạng Hải Mật Thành, anh không trông thấy có vị trí nào đánh dấu suối, ngược lại ở phía bắc lại có tới vài con suối. Theo lý mà nói thì ở đây có bia đá thời Tây Hạ, vậy trên tấm bản đồ cũng phải đánh dấu mới đúng. Đường Phong ngáp một cái, cảm thấy bụng đói cồn cào, nhưng hiện giờ đành phải chịu đựng. Anh chậm rãi đặt chiếc đèn pin trên tay xuống, từ từ nhắm mắt lại...

Đường Phong cũng không biết mình đã ngủ được bao lâu, rồi anh bỗng cảm thấy bãi cát nóng bỏng dưới người mình đột nhiên trở nên ẩm ướt. Trong bóng tối, anh lấy tay dò dẫm sờ soạng, là nước! Đường Phong cảm thấy tay mình chạm phải nước lạnh cóng, đây là nước gì? Không giống như nước trong hồ bị mặt trời thiêu đốt. nước ở đây lạnh cóng giống như từ sâu trong lòng đất chảy ra.

Đường Phong giật mình ngồi dậy, phát hiện nước trong Đại Bạch Tuyền đã dâng lên sát cạnh mình từ lúc nào, bãi lau sậy phía đông bị nước hồ ngập hơn một nửa, hài cốt trên bãi cát phía bờ bắc cũng đã bị nước hồ nhấn chìm từ lúc nào. Đây... đây là thể nào? Đường Phong vội vàng đi tìm Hàn Giang và Lương Viện, không thấy bóng dáng Hàn Giang, còn Lương Viện lại bị thủy triều của nước hồ dâng lên cuốn ra giữa hồ...

“Cứu... cứu em với!” - Lương Viện kêu lên thảm thiết. Đột nhiên, nước bỗng chảy ào ào, cuộn thành dòng xoáy, Lương Viện giẫy giụa trên mặt nước nhưng chỉ vô ích. Đường Phong đưa tay ra, muốn tóm lấy tay Lương Viện, nhưng anh chưa kịp với được tay Lương Viện thì dòng nước ào ào dâng lên đã vây lấy cô, rồi nước càng chảy càng xiết, còn tiếng kêu cứu của Lương Viện lúc còn lúc mất, sau đó đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong xoáy nước...

“Không! Lương Viện...” - Đường Phong hét lên như xé rách tâm can rồi tỉnh dậy. Xung quanh tĩnh mịch như tờ, mực nước Đại Bạch Tuyền vẫn giống như ban ngày, không hề dâng lên, mặt nước lấp lánh, rõ ràng là một đầm nước chết. Lẽ nào mình lại nằm mơ thấy ác mộng? Giấc mơ này hình như rất ngắn, cũng không rõ ràng, người đàn bà đeo mặt nạ đỏ cũng không xuất hiện, rốt cuộc chuyện này là thể nào?

Tiếng hét của Đường Phong đã đánh thức Hàn Giang và Lương Viện: “Cậu lại hét linh tinh cái gì thế?”

- Hàn Giang bực dọc.

“Tôi lại nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy... mơ thấy tôi và Lương Viện đều bị hồ nước nuốt chửng!”

“Nuốt chửng? Hồ nước ăn thịt người?”

“Tôi... tôi không biết, nhưng cảnh tượng trong giấc mơ là như vậy, nước trong hồ bỗng dâng lên, nước chảy xiết hơn, hai người bọn tôi đều bị cuốn vào xoáy nước.”

- Đường Phong cố gắng nhớ lại cảnh tượng trong mơ.

“Lẽ nào trong hồ nước này vẫn còn một hệ thống bí mật nào đó?” - Lương Viện lẩm bẩm, đi tới ven hồ.

“Cẩn thận!” - Đường Phong hét lên.

Nhưng nước trong Đại Bạch Tuyền vẫn không hề thay đổi, Lương Viện quay lại, nhìn Đường Phong chăm chăm: “Sao thế, anh vẫn tưởng rằng nước trong hồ sẽ dâng lên sao?”

“Không! Anh không biết. Tóm lại, đây là một hồ nước quái dị!”

“Anh nghỉ ngơi nhiều quá nên mới suốt ngày nằm mơ thấy ác mộng...”

Lương Viện và Đường Phong đang nói chuyện, đột nhiên, Hàn Giang phát hiện thấy có gì đó khác thường: “Lương Viện, cô nhìn chân mình đi!”

Lương Viện giật mình, cúi đầu nhìn, ban nãy Lương Viện còn đứng ven hồ, giờ thì nước trong hồ đã ngập cả bàn chân cô. Lương Viện hét toáng lên, vội vàng chạy tới chỗ cao hơn, cô lao vào lòng Đường Phong, không dám nhìn hồ nước quái dị này nữa.

2

Đường Phong chăm chú nhìn mặt nước yên tĩnh, hạ giọng xuống, giống như không muốn kinh động tới sự yên tĩnh ở đây: “Xem ra giấc mơ của tôi là thật đấy!” “Đừng vô đoán, bây giờ rút ra kết luận vẫn còn quá sớm!” - Hàn Giang vừa nói vừa đi tới ven hồ.

“Này, anh định làm gì thế? cẩn thận đấy!” - Đường Phong cảnh cáo.

Nhưng Hàn Giang đã đi tới ven hồ, rồi hơn chục phút đã trôi qua, Đường Phong thấy hồ nước vẫn không xảy ra tình trạng nước dâng ầm ầm như trong giấc mơ của mình, càng không thể xuất hiện dòng xoáy cuộn cuộn, nhưng rõ ràng ban nãy nước dâng lên thật.

“Lương Viện, ban nãy em có di chuyển chân không?”

- Đường Phong hỏi lại Lương Viện.

“Ban đầu em đứng ở ven hồ, sau đó quay người lại một cái. kể cả coi đây là di chuyển thì cũng là di chuyển đến chỗ cao hơn, không thể di chuyển xuống phía dưới nước được!”

“Như vậy có nghĩa là ban nãy nước trong hồ thực sự dâng lên!” - Đường Phong suy tư nhìn mặt nước.

Hàn Giang từ ven hồ quay lại, nói: “Mực nước trong Đại Bạch Tuyền quả thực có dâng lên, nhưng biên độ rất nhỏ, hơn nữa hiện giờ đã dừng lại rồi.”

“Đây là vì lý do gì?”

Hàn Giang lắc lắc đầu: “Ai mà biết được, có lẽ sau khi trời sáng mực nước lại hạ xuống!”

“Điều này đã chứng minh rằng phía dưới Đại Bạch Tuyền có mạch suối, ban đêm là vòng tuần hoàn của nó!” - Lương Viện nói.

“Vòng tuần hoàn?” - Đường Phong và Hàn Giang đều có vẻ bất ngờ trước từ ngữ này.

“Lấy nước mới thay cho nước cũ, như vậy mới duy trì được cho nước ở đây hàng ngàn năm không cạn, lại có thể uống được. Hơn nữa nước trong hồ lại màu trắng,

chắc là cũng liên quan tới khoáng chất dưới mạch suối.”

- Lương Viện phân tích.

“Nhưng... nhưng trong giấc mơ của tôi, nước trong hồ dâng iên nhanh như vậy, giống như có một lực hút khổng lồ hút tất cả những thứ ven hồ xuống nước!”

“Được rồi, đừng có nhắc mãi tới giấc mơ của cậu nữa. cái hồ nước này tổng cộng chỉ to bằng chùng này, kể cả nước có dâng lên thì lực hút cũng chẳng có mấy đâu” - Hàn Giana coi như không có chuyện gì xảy ra, đã nằm xuống cạnh tấm bia đá, “Hãy tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai còn phải lên đường nữa đấy!” Đường Phong và Lương Viện đi lên chỗ cao hơn mới yên tâm nằm nghỉ, nhưng Đường Phong nhìn mặt hồ lấp loáng lại không tài nào ngủ được nữa.

Cả đêm vật vờ như vậy. rồi ngày hôm sau mãi tới khi mặt trời lên cao rực rỡ, Hàn Giana và Lương Viện mới tỉnh dậy. Lúc hai người thức giấc. thấy Đại Bạch Tuyền hình như giống hệt hôm qua, mực nước không tăng lên hay giảm đi rõ rệt, nhưng họ không thấy Đường Phong đâu cả.

Hàn Giang nhìn xung quanh hồ nước, không thấy Đường Phong. Anh và Lương Viện không ai bảo ai, cùng lúc quay lại nhìn núi cát phía sau. rồi vội vàng lao lên đó.

Vượt qua núi cát, họ trông thấy Đường Phong đứng quay

lưng lại trên một ngọn núi cát cao lớn cách đó không xa.

Hàn Giang và Lương Viện kêu gọi Đường Phong xuống dưới nhưng Đường Phong vẫn đứng sừng sững trên núi cát cao lớn, bất động.

Hàn Giang và Lương Viện thấy lạ nên vội vàng leo lên núi cát cao lớn đó, tới nơi họ đã trông thấy một cảnh tượng không thể ngờ - phía tây Đại Bạch Tuyền, phía cuối đường chân trời xuất hiện một vùng màu xanh màu mờ, và ở giữa màu xanh đó là mái nhà màu vàng óng cùng những ngọn tháp mạ vàng lấp lánh, hùng vĩ diễm lệ, khác biệt với nhân gian!

“Đây... đây là gì vậy?” - Lương Viện vô cùng kinh ngạc.

“Cảnh tượng hùng vĩ như thế này chỉ có thể là Hạm Hải Mật Thành!” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Lẽ nào không phải là ảo ảnh thành quách sao?” - Lương Viện bỗng hỏi.

“Ảo ảnh thành quách?” - Hàn Giang lại phóng tầm mắt ra xa, rồi lắc đầu: “Không, cảnh đẹp hùng vĩ như vậy, chân thực như vậy, chắc chắn không phải là ảo ảnh thành quách!”

Hàn Giang và Lương Viện nói chuyện một hồi,

Đường Phong vẫn im lặng, sau đó anh quay lại, và đột nhiên thốt ra một câu với Hàn Giang và Lương Viện:

“Chúng ta có thể xuất phát rồi!”

Nói xong, Đường Phong quay về bên cạnh tấm bia đá chỗ Đại Bạch Tuyền. Lương Viện vẫn đi đằng sau truy hỏi: “Xuất phát? Tiến về phía thị trấn đó?”

“Đúng! Anh đã xem qua la bàn rồi, thị trấn đó ở hướng chính nam Đại Bạch Tuyền, hoàn toàn phù hợp với phán đoán hôm qua của chúng ta.”

“Nhưng... nhưng tại sao người của đoàn thám hiểm năm đó không phát hiện thấy nó? Em tin rằng nếu họ trông thấy thị trấn đó, chắc chắn họ sẽ không chịu ngồi đây chờ chết!” - Lương Viện hỏi lại.

“Bởi vì họ bị núi cát cao to che khuất tầm nhìn, rất nhiều chuyện như vậy đấy. chỉ cần em cố gắng một chút, thắng lợi sẽ ở phía trước vậy tay mời gọi em. Nếu như không phải anh tỉnh dậy lúc sáng sớm, nếu như không phải anh không tài nào ngủ được sau khi la hét, nếu như anh không leo lên ngọn núi cát này, thì có ai ngờ Hạm Hải Mật Thành lại gần chúng ta đến như vậy!” - Đường Phong tự tin nói.

“;Anh không cảm thấy tất cả những điều này xảy ra quá nhanh sao?” - Lương Viện vẫn không tin.

“Không! Chúng ta đã vô cùng cực khổ, đã đến lúc Hạm Hải Mật Thành phải lộ diện rồi, năm đó thành viên của đoàn thám hiểm đã ngồi đây chờ chết, cuối cùng trở thành những bộ xương trắng, còn những thành viên rời bỏ đoàn rất có thể đã tìm thấy Hạm Hải Mật Thành. Còn... còn cả người phụ nữ Liên Xô đó nữa, bà ta bị Mã Xướng Quốc đem đi, rất có thể họ đã tới Hạm Hải Mật Thành; bởi vậy, đôi khi thành công chỉ còn cách có một bước!” - Đường Phong vừa lẩy dầy bình nước của mình, vừa tự tin nói.

“Nhưng không một ai trông số họ trở về cả!” - Lương Viện cao giọng.

Đường Phong ngó người ra, nhưng quay ngay lại, vịn tay lên vai Lương Viện nói: “Lương Viện, em phải biết rằng, hiện giờ chúng ta đã không còn sự lựa chọn nào khác, chúng ta chỉ còn cách tìm thấy Hạm Hải Mật Thành!”

Lương Viện không nói gì nữa. Ba người im lặng chuẩn bị những tu trang còn sót lại, họ mang theo ba bình nước rồi vội vàng lên đường, tiến về phía thị trấn huy hoàng đó.

3

Tiến thẳng về hướng tây, lúc rời khỏi Đại Bạch Tuyền, Đường Phong nhỏ một nắm lau sấy, rồi mỗi khi đi được một đoạn, anh lại cắm một cành lau xuống dưới cát để đánh dấu. Như vậy cho dù không tìm thấy Hạm Hải Mật Thành, cho dù bị lạc mất phương hướng trong sa mạc, họ vẫn có thể lần theo những cây lau sấy để quay trở lại Đại Bạch Tuyền.

Nhưng kể cả có thể quay lại Đại Bạch Tuyền rồi cũng có ích gì? ở đây không có thức ăn, cho dù có nước, thì họ vẫn sẽ bị chết đói trên sa mạc.

Ba người đi dưới cái nóng hừng hực của mặt trời, tiến thẳng về phía thị trấn huy hoàng đó. Mặt trời thiêu đốt cát vàng, dường như muốn nung chảy toàn bộ sa mạc.

Đường Phong bước thấp bước cao khó nhọc di chuyển trên sa mạc, cát dưới chân nóng bỏng. Mỗi khi bấp chân lún vào trong cát, anh liền cảm giác bấp chân mình như bị than nướng cháy.

Trong hơi nóng bốc lên ngùn ngụt của sa mạc, mọi thứ đều trở thành ảo ảnh. Mồ hôi chảy vào mắt Đường Phong, anh vuốt mồ hôi trên má, thị trấn trước mắt bỗng lại trở nên chân thực, hơn nữa anh cách nó rất gần rồi, giống như với tay ra là có thể chạm tới! Thế nhưng mặc cho Đường Phong tăng tốc tới mức nào, thị trấn huy hoàng đó vẫn giữ đúng khoảng cách với anh, giống như một thiếu nữ xinh đẹp không muốn lộ ra khuôn mặt xinh xắn của mình.

Một ngày đã trôi qua rất nhanh, lúc màn đêm buông xuống, thị trấn huy hoàng đó vẫn đứng sừng sững ở cuối đường chân trời. Ba người mệt mỏi rũ rượi đổ người xuống sa mạc. Lương Viện đã uống hết sạch nước, nước của Đường Phong và Hàn Giang cũng chỉ còn lại một ít. Ba người đều không muốn tiến thêm bước nào nữa, chỉ muốn mau chóng kết thúc tất cả rồi khỏi sa mạc.

Nhưng sáng hôm sau, khi họ vẫn ở trong sa mạc, thì điều đáng sợ là thị trấn huy hoàng trước mặt họ đã biến mất. Xung quanh chỉ là sa mạc hoang vu, họ hiểu rằng điều đáng sợ nhất đã xảy ra rồi, họ thật sự đã lạc đường trong sa mạc.

Lương Viện ngồi bệt ra cát: “Thôi đi. chúng ta không thể đi tiếp được nữa!”

“Ý em là sao?” - Đường Phong hỏi lại.

“Lương Viện nói đúng, đó quả thực chỉ là ảo ảnh thành quách!”

“Không! Tôi chắc chắn đó chính là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta khổ sở tìm kiếm!” - Đường Phong

gào lên, nhưng ngay sau đó anh lại hạ giọng, “Được, kể cả đó là ảo ảnh thành quách đi chăng nữa, thì tôi nghĩ nó là ánh sáng khúc xạ lại cảnh tượng của Hạng Hải Mật Thành thật!”

“Cậu chắc chắn như vậy?” - Hàn Giang hỏi.

“Ồ ồ, thị trấn cổ đại huy hoàng trong ốc đảo giống hệt như Hạng Hải Mật Thành trong tưởng tượng của tôi. lẽ nào nó còn có hình dạng, khác sao?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang im lặng, rồi mãi lâu sau, anh đồng ý nói: “Mặc cho nó có phải là Hạng Hải Mật Thành hay không, chúng ta cũng không thể tiếp tục đi nữa, thức ăn và nước uống của chúng ta đã cạn kiệt, chỉ còn cách rút lui khỏi sa mạc, trang bị lại từ đầu mới có thể quay trở lại tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành!”

“Rút lui khỏi sa mạc?” - Đường Phong ngó người - “Rút thế nào? Kể cả bây giờ chúng ta muốn rút lui khỏi sa mạc cũng không dễ vậy đâu. Hiện giờ chúng ta đã bị lạc trong này...”

“Đi về phía đông, chỉ cần đi về phía đông chúng ta nhất định sẽ ra khỏi được sa mạc!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Đi về phía đông?” - Đường Phong quay đầu nhìn về phía đông, những cây lau sậy anh cảm trên đường đến đây đã không còn thấy tung tích đâu nữa phía đông là những đồi cát trải dài miên man.

“Đúng! Bây giờ chỉ còn cách rút lui khỏi sa mạc mới còn hy vọng!” - Lương Viện phụ họa với Hàn Giang.

Đường Phong miễn cưỡng theo Hàn Giang và Lương Viện rút khỏi hướng đông. Ba người lách thếch tìm kiếm những cây lau Đường Phong cảm xuống, nhưng cũng chỉ thấy lác đác. Cuối cùng họ hoàn toàn không trông thấy nữa. Đại Bạch Tuyền cũng mất hút trong biển cát mênh mông.

4

Đường Phong và Hàn Giang phán đoán đi phán đoán lại phương hướng; Hàn Giang chắc chắn họ đang đi về hướng đông, chỉ cần đi tiếp nhất định sẽ ra khỏi sa mạc.

Nhưng ba người đi cả một ngày trời trong sa mạc thiêu đốt, ngoài màu vàng ra, họ không trông thấy bất cứ màu sắc nào khác, đừng nói tới việc đi ra khỏi sa mạc.

Lúc hoàng hôn, rốt cuộc Lương Viện không còn gắng gượng được nữa, cô ngã vật ra cát. Đường Phong vội vàng chạy tới đỡ cô: “Lương Viện, em cố gắng chịu thêm một lúc, chúng ta sắp ra khỏi sa mạc rồi.”

“Em...em... không chịu... được nữa rồi...”

“Không, kiên trì thêm một lúc. Đến tại anh hết, lẽ ra anh nên nghe lời em!” - Đường Phong bắt đầu thấy ân hận về sự liều lĩnh của mình.

Lương Viện nằm trong lòng Đường Phong, run rẩy móc chiếc dây chuyền mề gà từ cổ áo ra, trong đó có bức ảnh của mẹ cô. Lương Viện muốn mở nó ra nhưng cô đã kiệt sức. Hai hàng nước mắt chảy trên má Đường Phong, anh giúp cô mở mặt dây chuyền ra. tấm ảnh của mẹ Lương Viện trong đó vẫn thật trẻ trung, xinh đẹp.

Đường Phong cũng đã kiệt sức, nhưng anh không thể bỏ rơi Lương Viện, anh dốc hết sức lực công Lương Viện lên, nhưng chưa đi được vài hươc cả hai đã ngã nhào ra cát.

Hàn Giang nhìn hai người họ, lắc đầu lia lịa, thở dài. nói: “Đôi uyên ương số khổ!”. Rồi anh cũng ngồi bệt ra cát, mồ hôi chảy ròng ròng từ trên đầu xuống, chảy cá vào mắt khiến mắt anh mờ đi. Hàn Giang đưa tay lên dụi dụi mắt, đột nhiên, một vật màu vàng lướt qua mắt Hàn Giang, đó là gì vậy?

Hàn Giang sốc lại tinh thần, anh đứng dậy và trông thấy trên bãi cát cách đó không xa có một con vật đang nhìn họ. Đường Phong và Lương Viện thấy thế cũng gắng gượng dậy, nhưng họ chưa kịp phản ứng gì thì Hàn Giang đã trợn trừng đôi mắt đói khát lao về con vật đó.

Đường Phong và Lương Viện giật mình nhìn Hàn Giang, tới khi Hàn Giang quay người lại, họ trông thấy lúc này Hàn Giang đã hoàn toàn biến thành một dã nhân, khoe môi máu chảy ròng ròng, miệng đang ra sức nhai thứ gì đó. Miệng vẫn đang nhai tóp tép. Hàn Giang lúc thì chau mày, lúc lại mặt mày hớn hở, nhìn lên tay Hàn

Giang, tay phải là con dao găm đang nhỏ máu, tay trái lại đang cầm một con vật quái dị mà Đường Phong và Lương Viện đều không biết.

Đường Phong nhìn con vật đó, thấy quen quen: “Đây là cái gì? Hình như là thần lằn!”

“Đúng! Chính là thần lằn cát.” - Hàn Giang nhổ ra một thứ vừa nhai nhưng vẫn chưa nát, phì phì ra cả máu, nói.

“Thần lằn? Theo trí nhớ của tôi thì thần lằn ở trong rừng rậm cơ mà!” - Đường Phong chau mày nói.

“Đây là thần lằn cát, thần lằn cát trên sa mạc!”

Nói xong, Hàn Giang ném con thần lằn cát lên người Đường Phong, theo phản xạ, Đường Phong né người tránh. Hàn Giang cười: “Cậu né cái gì? Đây chính là bữa trưa... À! Không, phải là bữa tối rồi, mặc kệ nó là bữa trưa hay bữa tối, ăn đi!”

“Cái gì? Anh... anh bảo tôi ăn cái này?” - Đường Phong kinh ngạc.

“Ăn cái này thì sao? Cậu còn có thứ khác để ăn sao? Dã ngoại sinh tồn, cậu cũng luyện qua rồi mà!” “Tôi...” - sắc mặt Đường Phong thật khó coi, anh nhìn con thần lằn cát đã bị Hàn Giang mổ bụng moi gan, một cơn buồn nôn ập tới, nhưng trong dạ dày anh đã chẳng còn thứ gì để nôn ra. Tim của con thần lằn cát hình như vẫn còn đang đập, Hàn Giang chỉ vào quả tim đó: “Cậu nhanh lên, uống máu của nó đi. Đừng để máu của nó chảy hết như thế?”

“Trong này không có ký sinh trùng chứ?”

“Mẹ ơi, đến lúc nào rồi mà vẫn còn sợ ký sinh trùng! Cậu không dám uống thì để tôi uống nhé - Nói xong, Hàn Giang liền kề miệng vào huyết quản của con thần lằn uống máu.

Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện đang yếu ớt: “Kể cả chúng ta có thể ăn, nhưng còn Lương Viện, cô ấy như vậy có ăn được không?”

“Hiện giờ cô ấy yếu nhất mới cần ăn nhất đấy!”

“Có thể nướng chín một chút mới cho Lương Viện ăn không?”

“Cậu nghĩ đây là đồ nướng dã ngoại à? Cậu giỏi thì nổi lửa nấu nướng ở cái chỗ quái quỷ này cho tôi xem nào, tôi đợi cậu nướng đấy. Được rồi, đừng đắn đo do dự nữa, nhanh lên nào!”

Hàn Giang nói xong liền cắt một miếng thịt trên người con thằn lằn, đưa cho Lương Viện. Lương Viện vừa nhìn miếng thịt thằn lằn vẫn đang nhỏ máu liên châu mày, do dự, không dám nuốt vào miệng.

Hàn Giang cười: Đại tiểu thư. tôi nói cho cô biết nhé, đây là miếng thịt mềm nhất trên người con thằn lằn đấy, còn ngon hơn cả sườn bò với thăn lợn; cô đừng có kén chọn nữa, khẩn trương tận hưởng món ngon đi!”

“Mẹ kiếp, lúc này anh đừng có nhắc tới sườn bò với thăn lợn với tôi nữa!” - Đường Phong oán thán.

Lương Viện vẫn cầm miếng thịt trên tay. không dám đưa vào miệng. Hàn Giang cuống lên: “Đại tiểu thư, thịt thằn lằn ngon như vậy, nếu mà ở trong khách sạn năm sao ở Bắc Kinh, Hồng Kông thì đắt phải biết đấy! Cô đừng chần chừ nữa..

Hàn Giang vẫn đang nói, Lương Viện đã nhắm mắt. nhét miếng thịt vào mồm. Lương Viện nuốt chửng, nhưng miếng thịt đó rất to, nuốt không trôi, cô đành châu mày nhai từng chút từng chút một.

“Đúng! Cứ như vậy. đừng nuốt, nhai từ từ, cô sẽ cảm thấy một mùi vị tuyệt diệu, có chút giống như miếng bít tết lòng đào, lại có vị giống như thịt của cá hồi. Lúc ban đầu hơi tanh một chút, nhưng khi lưỡi của cô dần dần thích nghi với mùi vị này. cô sẽ thấy đây là thực phẩm ngon nhất trong nhân gian!”

Dưới sự dụ dỗ của Hàn Giang, Lương Viện nhắm mắt. nuốt từng chút từng chút một: “Thế nào? Ngon không?” - Hàn Giang hỏi Lương Viện,

Lương Viện vô thức gật đầu, vậy là Hàn Giang lại cắt thêm một miếng thịt đưa cho cô: “Lương Viện, cô thuần thực rồi, cô biết đấy, chúng ta phải ra khỏi sa mạc nên bắt buộc phải ăn thêm. Mặc dù tôi biết rằng thứ mùi vị này rất khó để chấp nhận.”

Lương Viện gật gật đầu rồi lại ăn tiếp miếng thịt đó. Đường Phong thấy Lương Viện dũng cảm như vậy, nên cũng đành phải bịt mũi ăn sống một miếng to thịt thằn lằn cát.

Lúc này ba người đã hồi phục lại chút thể lực, Hàn Giang bỗng quỳ xuống cát, nói to: “Con thằn lằn này coi như đã cứu mạng chúng ta! ông trời, thần thánh, Thượng đế, Giêsu, Phật tổ, Quan Vũ, Khổng thánh nhân, Ngọc hoàng đại đế ơi! Cảm ơn các ngài đã cho chúng con thức ăn, a men! A di đà phật! Đức Phật từ bi!”

Đường Phong suýt thì bật cười: “Anh rốt cuộc là đệ tử của môn giáo nào đấy?”

“Mặc kệ, ai có thể phù hộ cho chúng ta trên đường đi thì tôi đều sùng bái người đó! Nếu như họ đều hiền lành, khi nào trở về tôi sẽ đều thờ phụng họ!” - Hàn Giang thề thốt.

“Thờ phụng tất cả? Vậy thì tất cả những vị thần tiên này không phải sẽ đánh nhau sao?” - Đường Phong cười đau khổ.

“Đó là việc của thần tiên trên trời, tôi không bận tâm, tôi chỉ bận tâm hiện giờ.”

“Hiện giờ... vậy phải xem thần tiên có phù hộ cho anh không đã...- giọng Đường Phong bỗng thay đổi.

“Cậu sao thế?” - Hàn Giang phát hiện không những giọng Đường Phong thay đổi mà ánh mắt anh cũng trở nên hoảng hốt.

“Đằng... đằng sau anh...”

Hàn Giang quay ngoắt người lại, anh trông thấy một con bò sát to lớn đang từ từ tiến lại, đây là một con thằn lằn cát khổng lồ, xem chừng cũng phải dài tới hai mét, lưỡi trong miệng không ngừng thè ra, đang trợn trừng đôi mắt tròn, lồi lên. nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang không biết con thằn lằn khổng lồ này là mẹ hay là cha của con thằn lằn con ban nãy, hay là nó ngửi thấy mùi máu tanh nên cũng kéo đến để cùng tận hưởng một cốc máu của đồng loại. Nhưng rõ ràng anh cảm nhận thấy sự uy hiếp to lớn, sự uy hiếp này khiến anh cảm thấy ớn lạnh giữa sa mạc nóng hừng hực này.

Hàn Giang đã từng chỉ dựa vào một con dao để chiến đấu với sói hoang, chó ngao Tây Tạng, báo tuyết, nhưng đấu sức với một loài động vật bò sát khổng lồ thế này thì đây mới là lần đầu tiên.

Hàn Giang nắm chặt con dao găm, lùi lại phía sau vài bước, tạo tư thế sẵn sàng chiến đấu với con thần lằn cát không lồ trước mặt. Nhưng khi con thần lằn lao vào người anh, Hàn Giang vẫn chọn cách né tránh. Con thần lằn khổng lồ lao qua người Hàn Giang, quay người lại, bỗng nằm im trên cát, không nhúc nhích.

Đường Phong ôm Lương Viện nấp sau lưng Hàn Giang, cả ba người nhìn chăm chăm con thần lằn cát không lồ. Từng giây từng phút trôi qua, con thần lằn giống như đang ngủ, bất động. “Nó sao vậy? Ban nãy bị anh đâm trúng à?” - Đường Phong khẽ hỏi Hàn Giang.

“Đâm. cái gì chứ! Tôi thấy đáng nó lao về phía mình như thế ai mà dám đâm nó?”

“Vậy nó làm sao thế? Ngủ rồi à?”

“Trước đây tôi từng nghe kể rằng: trên sa mạc có một loại thần thân hình to lớn, động tác chậm chạp.

nhưng khi nó hấp thụ đủ ánh nắng mặt trời, hấp thụ đủ nhiệt lượng, da sẽ chuyển sang màu đen, và trở nên nhạy cảm dị thường. Tôi nghĩ hôm nay chúng ta đã gặp phải loài thần lằn này.” - Hàn Giang hồi tưởng lại con thần lằn trong truyền thuyết.

“Lẽ nào con thần lằn khổng lồ này chính là loài thần lằn đó.

“Cậu nhìn nó kìa, nó đang hấp thụ nhiệt lượng trong cát, chú ý nhìn, da của nó đang đổi màu..

“Đúng vậy! Bắt đầu chuyển sang màu đen!” - Đường Phong kêu lên.

“Giống hệt như trong truyền thuyết! cẩn thận!”

Hàn Giang vừa dứt lời, con thần lằn khổng lồ với lớp da đã chuyển sang màu đen đã lao về phía họ. Đường Phong ôm Lương Viện ngã sang một bên, Hàn Giang ngã về bên kia. Nhưng lần này con thần lằn cát đã trở nên đặc biệt nhạy cảm. nó vừa đáp xuống đất đã lập tức quay đầu lại lao về phía Hàn Giang. Hàn Giang vẫn chưa kịp đứng dậy đã bị nó quật xuống một hố cát.

Con thần lằn cát khổng lồ bám chặt lấy người Hàn Giang, cái lưỡi đỏ lôm đã có thể liếm lên mặt Hàn Giang.

Hàn Giang khua khoắc con dao găm trên tay, đâm liên tiếp lên bụng con thần lằn, nhưng cánh tay của Hàn Giang bị một móng vuốt của con thần lằn cát chặn lại.

Hàn Giang lại lần nữa vung dao, đâm con thần lằn cát.

Chưa kịp đợi con dao găm của Hàn Giang đâm tới, con thần lằn cát đã lắc cái đuôi cứng như thép của nó đập lên người Hàn Giang. Hàn Giang cảm thấy vô cùng đau đớn, con dao găm trên tay anh xém chút nữa là tuột khỏi tay.

Khi con thần lằn chuẩn bị tiếp tục tấn công Hàn Giang, Đường Phong hất tung cát trên sa mạc lên. gào về phía con thần lằn: “Đến đây! Tao ở đây!”

Con thần lằn bị Đường Phong phía sau chọc tức, quay thân hình đồ sộ lại, lao thẳng về phía Đường Phong. Đường Phong vốn không phải là đối thủ của nó, chưa kịp đợi con thần lằn lao về phía mình, Đường Phong đã co cẳng chạy.

Lúc này. Hàn Giang loạng choạng đứng dậy khỏi hố cát, may mà anh vẫn nắm chặt được con dao găm. Khi trông thấy con thần lằn đang lao về phía Đường Phong, anh liền lao tới sau lưng nó, vung con dao găm, đâm mạnh vào đuôi nó.

Con thần lằn khổng lồ kêu lên thảm thiết, bỏ mặc Đường Phong, tức tối di chuyển cái đuôi đồ sộ, đập ngay lên tay phải cầm dao của Hàn Giang. Hàn Giang lập tức cảm thấy tay phải đau nhức thấu tận xương tủy, anh không chịu được đành buông tay ra, con dao găm đã rơi xuống đất. Con thần lằn vẫn tỉnh táo, lần nữa nó lại lao về phía Hàn Giang. Hàn Giang vội vàng lui về bãi cát sau lưng, con dao găm của anh bị đè dưới thân con thần lằn. giây phút nguy hiểm thực sự đã tới rồi. Mất đi con dao găm, lại bị thương, Hàn Giang đã đối diện với con thần lằn cát khổng lồ đang nổi giận trên sa mạc.

Đường Phong tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, anh định tới giúp Hàn Giang, nhưng không biết phải làm thế nào. Con thần lằn cát đang từng bước áp sát, và gần như đã ở sát cạnh Hàn Giang, chỉ cần nó khẽ dùng chút sức lực, vẩy chiếc đuôi thô kệch của nó là có thể đập nát xương cốt của Hàn Giang.

Trong lúc cấp bách, con dao găm trên tay Đường Phong đã trở thành phi đao, anh phi thẳng vào lưng con thần lằn. Con dao đâm trúng lưng nó, nhưng sức của Đường Phong chưa đủ, nên dù con dao đâm phải tấm lưng rắn chắc của thần lằn nhưng lại bật trở lại.

Hàn Giang thấy tình cảnh này liền nhắm mắt, anh biết rằng lần này mình lành ít dữ nhiều; thật không ngờ mình lại chết dưới đuôi của con quái vật xấu xí này, đúng thật là đen đủi!

Nhưng đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hàn Giang và Đường Phong đều cảm thấy không trung hình như đã bị mây đen che kín. Hàn Giang mở mắt ngang đầu nhìn, hóa ra là một con kền kền đang từ trên không trung lao xuống.

Không! Hàn Giang nhận ra đó không phải là kền kền mà là một con chim ưng, một con chim ưng được to lớn.

Con chim ưng dang rộng đôi cánh không lồ, lao thẳng về phía Hàn Giang đang ngã trên cát, Hàn Giang lại nhắm mắt lại. Nhưng mãi một lúc sau, Hàn Giang đã không còn nghe thấy tiếng gió, cơ thể anh cũng không đau đớn nữa, thế này là thế nào?

Hàn Giang vội vàng mở mắt ra nhìn, con chim ưng đó đã quắp con thần lằn rời khỏi mặt đất, và đang bay về phía mặt trời. Hàn Giang thở phào một cái, anh biết rằng mình lại được cứu mạng, con chim ưng đó đã cứu mạng mình!

Không còn thần lằn khổng lồ, cũng không còn chim ưng, sa mạc yên tĩnh trở lại. Hàn Giang lần nữa quỳ trên sa mạc, thành kính cầu khẩn: “Chủ nhân của tất cả những gì trên thảo nguyên, sa mạc, sa mạc Gobi, ông trời vĩ đại, cảm ơn ngài đã lần nữa cứu chúng con. Con biết rằng ngài luôn để mắt tới chúng con, vậy thì mong ngài hãy cứ giúp đỡ chúng con, đưa chúng con ra khỏi sa mạc mệnh mông vô tận này.”

Đường Phong thấy Hàn Giang bỗng trở nên thành kính như vậy. không khỏi thốt lên: “Ban nãy anh vẫn còn kêu thần, gọi thánh cả một đoàn, sao bây giờ lại lễ bái ông trời rồi, lại còn chỉ vái mỗi ông trời thế hả?”

“Bởi vì chỉ có ông trời mới thống trị tất cả mọi thứ ở đây, những thần linh ở chỗ khác linh nghiệm, còn ở đây không thể bằng ông trời được!” - Hàn Giang cười, nói.

“Anh đúng là người thực dụng, đến thần linh cũng bị anh hô đi gọi lại, muốn tìm thần thánh nào là tìm thần thánh đó!” - Đường Phong lại ăn thêm một miếng thịt thần lằn, giờ thì anh đã phần nào hồi phục lại thể lực.

“Thần là do con người sáng tạo ra thôi, còn nơi này là địa bàn của ông trời, chúng ta phải vái ông trời!” - Hàn Giang rót cuộc đã lộ ra bản chất vô thần của mình.

“Không! Thần linh vốn dĩ đã tồn tại!” - Lương Viện bỗng lên tiếng, “Thần linh ở đây là ông trời, ông không chỉ tồn tại trong lòng những mục dân, mà còn tồn tại trong núi non, sông nước, sa mạc ở đây. ông trời thống trị mọi thứ ở đây, bao gồm cả những người có ý định tiến vào đây.”

“Ý em là mọi vật đều có linh hồn...” -

“Ban nãy em bỗng nghiệm ra một điều!” - Lương Viện ngắt lời Đường Phong, chậm rãi nói: “Tại sao đoàn thám hiểm nửa thế kỷ trước cũng giống như đoàn thám hiểm của Kozlov thế kỷ trước, đã tiếp cận được Hạm Hải Mật Thành nhưng lại uống công vô ích? Bởi vì họ đã không thành tâm.”

“Đừng nói nữa, chuyện này thì liên quan gì tới thành tâm với không thành tâm?” - Hàn Giang không tin.

“Trên đường đi, nhất là sau khi chúng ta gặp phải bão cát đen, bị lạc đường trong sa mạc, em đã nghĩ rất nhiều. Em cảm thấy mọi chuyện đều do sự an bài của ông trời, tại sao chúng ta lại gặp phải bão cát đen? Tại sao đoàn thám hiểm nửa thế kỷ trước cũng gặp phải bão cát đen? Có lẽ đoàn thám hiểm của Kozlov

cũng gặp phải bão cát đen, còn cả đại quân Mông cổ hơn bảy trăm năm trước, tại sao mãi vẫn không thể tiêu diệt được nhánh người Đẳng Hạng ở Hạm Hải Mật Thành?” - Lương Viện càng nói càng hăng say.

Đường Phong nói chen vào: “Ý em là đại quân Mông Cổ bảy trăm năm trước cũng bị bão cát tấn công tới nỗi không thể lại gần Hạm Hải Mật Thành?”

“Lẽ nào không phải sao?” - Lương Viện hỏi lại. “Đây là do Ma Quỷ Thành phía nam Hạm Hải Mật Thành là một côna aió, địa hình và môi trường cũng đều dễ dàng hình thành bão cát.” - Đường Phong giải thích.

“Đây là nguyên nhân khách quan, nhưng thời kỳ Tây Hạ, từ Cửu Lý Bảo tới Hắc Thạch rồi mới tới Hạm Hải Mật Thành là một con đường giao thông quan trọng. Con đường này, thậm chí còn tới thẳng cao nguyên Mông Cổ, và lẽ nào người Đẳng Hạng thời đó tới Hạm Hải Mật Thành cũng gặp phải bão cát trong rừng hồ dương sao?” Câu hỏi của Lương Viện khiến Đường Phong và Hàn Giang đều im bật. “Đúng vậy, chúng ta gặp phải bão cát, đoàn thám hiểm liên hợp cũng gặp phải bão cát, đoàn thám hiểm của Kozlov cũng gặp phải bão cát, còn cả đội kỵ binh Mông cổ thiện chiến tại sao lại phải dừng chân ngay trước Hạm Hải Mật Thành, lẽ nào cũng vì bão cát? Nhưng... nhưng thời kỳ Tây Hạ, tại sao người Đẳng Hạng có thể tiến vào Hạm Hải Mật Thành?” - Đường Phong chìm trong suy tư.

sau khi ăn thịt thần lằn, Lương Viện đã hồi phục lại thể lực, cô nói tiếp: “Tất cả những điều này là do sự sắp đặt của ông trời, ông trời đã an bài cho hoàng hậu Một

Tạng hai lần cảnh cáo chúng ta trên đường đi, nhưng chúng ta không nghe lời. Tới lần thứ ba, khi có ý đồ tiếp cận Hạm Hải Mật Thành thì bão cát đen đã tới, đây lẽ nào không phải là do ông trời an bài sao?”

Đường Phong mở miệng định nói gì đó, nhưng Lương Viện nói đã nói tiếp: “Còn nữa, sau khi gặp phải bão cát chúng ta đã tới Đại Bạch Tuyền. Năm đó, sau khi đoàn thám hiểm gặp phải bão cát, phần lớn trong số họ cũng đã tới Đại Bạch Tuyền, đây lẽ nào chỉ là trùng hợp?”

“Lại là sự an bài của số phận? Nhưng... nhưng một số người trong đoàn thám hiểm do uống phải nước có độc nên đã chết, còn một số người không dám uống vẫn chết khát đầy thoi!” - Đường Phong nói.

“Tuy chúng ta không trúng độc, cũng không chết khát, nhưng chúng ta vẫn bị kẹt trong sa mạc. ông trời đã dùng ảo ảnh của Hạm Hải Mật Thành để mê hoặc chúng ta. cuối cùng lại ném chúng ta từ trên không trung xuống đất, để chúng ta ném trái sự tuyệt vọng tột cùng.”

“Nhưng con chim ưng ban nãy đã cứu chúng ta, đây không phải là sự giúp đỡ của ông trời dành cho chúng ta sao?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Đúng vậy, trong lúc chúng ta kiệt sức, không còn sức để tiến lên phía trước thì ông trời đã đem thức ăn tới cho chúng ta. Tuy thức ăn ở đây không ngon, nhưng đã giúp chúng ta giải quyết được vấn đề sinh tồn. Khi chúng ta gặp phải nguy hiểm, ông trời lại phái chim ưng tới cứu chúng ta. ông trời đã từng từ bỏ chúng ta, vậy tại sao lại

bắt đầu giúp đỡ chúng ta? Bởi vì những điều này đã xảy ra sau khi chúng ta từ bỏ ý định tới Hạm Hải Mật Thành.” “Ý em là ông trời không giúp đỡ bất cứ người nào có ý định lại gần Hạm Hải Mật Thành?” - Đường Phong hỏi lại.

Lương Viện gật đầu: “Đúng thế. bởi vậy sau khi chúng ta lựa chọn rời khỏi Hạm Hải Mật Thành, ông trời lại giúp đỡ chúng ta!”

“Cô nói thế là có phần mê tín rồi đấy! Nếu nói như cô thì bất luận thế nào chúng ta cũng không thể tìm thấy Hải Mật Thành phải không?” - Hàn Giang lắc đầu, không chịu tin lời Lương Viện.

“Không! Đội trưởng Hàn, anh hiểu sai rồi, ông trời không giúp đỡ những người có ý đồ muốn tiếp cận Hạm Hải Mật Thành, nhưng không đồng nghĩa với việc không thể tới Hạm Hải Mật Thành. Chỉ là những ai muốn tới Hạm Hải Mật Thành thì đều bắt buộc phải trải qua tất cả khó khăn, đây cũng là do ông trời cố ý an bài. Còn chúng ta, rõ ràng là không chuẩn bị đầy đủ, nên ông trời đã không giúp đỡ chúng ta. Nếu như quả thật chúng ta khắc phục được tất cả khó khăn thì tất nhiên ông trời sẽ giúp đỡ chúng ta tìm thấy Hạm Hải Mật Thành, nhưng hiện giờ vẫn chưa phải lúc!”

Hàn Giang nghe Lương Viện nói vậy, lại cảm thấy lời cô nói cũng có lý: “Không sai, cơ hội để lại cho những ai có sự chuẩn bị. Xem ra chúng ta phải bắt đầu lại từ đầu thôi!”

Ba người thảo luận xong vấn đề thần linh thì trời đã muộn, con thần lẫn cát lúc trước đó đã được ba người chia nhau ăn hết. Ba người tìm một hố cát, nằm xuống ngủ. Có lẽ là do đã đi vài ngày trời trên sa mạc, nên họ đã quá mệt. cũng có thể là do ông trời giúp nên cả ba đều ngủ rất ngon, không có bão cát, cũng không có ác mộng tấn công.

Sáng sớm hôm sau, ba người tiếp tục xuất phát, đi về hướng mặt trời mọc. Nhưng cả ba đi mãi tới trưa mà vẫn không ra khỏi được sa mạc, bốn bề vẫn là sa mạc mênh mông. Không còn cách nào khác, họ đành phải tiếp tục tiến lên. Sau đó, sa mạc chuyển thành sa mạc Gobi hoang vu vẫn không trông thấy bóng người, cũng không trông thấy bất cứ vết tích nào của sự sống.

Lẽ nào ông trời không giúp đỡ chúng ta nữa sao?

Đúng lúc ba người đang suy nghĩ mông lung thì phía đường chân trời trước mặt bỗng xuất hiện vài căn nhà, còn cả hàng rào sắt bao quanh. Đây là gì vậy? Lẽ nào lại là một thị trấn ảo?

Hết chương 17. Mời các bạn đón đọc chương 18.

92. Chương 18

Chương 18

Căn cứ Tiền Tiến

Trên tấm biển sắt là một kí hiệu màu đỏ bắt mắt, ký hiệu này thông thường có nghĩa là “cắm vào”, đồng thời, Hàn Giang còn phát hiện thấy một dòng chữ tiếng Nga khá lớn bên cạnh ký hiệu đó. Anh lập tức gọi Đường Phong lại, Đường Phong hiểu dòng chữ tiếng Nga trên tấm biển sắt: “Khu vực quân sự, nghiêm cấm lại gần.

1

Ba người tiến lại gần hàng rào lưới sắt hoen gỉ thì thấy bên trong hàng rào lưới sắt này là mấy căn phòng ộp tôn. Đây không phải là ảo ảnh thành quách mà là một khu kiến trúc thực sự tồn tại trên sa mạc Gobi.

Hàn Giang mở cửa một căn phòng ộp tôn ra, bụi bay mù mịt. Đợi tới khi bụi tản đi, ba người tiến vào trong căn phòng, bên trong trống trơn, không có gì cả, nhưng Lương Viện vẫn rất vui mừng: “Xem ra chúng ta đã thoát ra ngoài rồi, ra khỏi sa mạc rồi!”

“Đúng vậy! Chắc là một căn phòng của mục dân để lại ” Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chiếu sáng vẫn đang treo trên đỉnh đầu, bóng đèn đã biến mất từ lúc nào, trên đèn tích đầy bụi bặm. “Ở đây ít nhất cũng phải tới ba chục năm không có người qua lại rồi!” - Hàn Giang nhìn lớp bụi rồi phỏng đoán.

“Ba chục năm? Lâu vậy sao?” - Đường Phong giật mình trước suy đoán của Hàn Giang.

“Xin hãy tin vào kinh nghiệm của tôi!” - Hàn Giang nói xong lại đi tới bên cạnh cửa sổ căn phòng ộp tôn. Anh phát hiện thấy tuy căn phòng này đã bị bỏ hoang phế ba chục năm nay, nhưng tại sao kính cửa sổ vẫn tốt như vậy?

Đường Phong và Lương Viện cũng phát hiện thấy manh mối, Đường Phong đưa tay ra vuốt nhẹ lớp bụi trên cửa kính, nghi ngờ nói: “Kể cả ở đây không bị bão cát tấn công đi chăng nữa, nhưng gió trên sa mạc Gobi to như vậy, nếu như căn phòng ộp tôn này đúng là đã bị bỏ hoang ba chục năm, thì tại sao kính cửa sổ vẫn còn nguyên vẹn như vậy?”

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy kỳ lạ!” - Hàn Giang gõ gõ cửa kính, giật mình, anh bỗng nhớ ra điều gì đó: “Kỳ lạ, cửa kính ở đây lại được đặc chế bằng kính cường lực, thảo nào trải qua bao năm tháng bị gió cát tấn công mà kính vẫn hoàn hảo như ban đầu!”

“Kính cường lực đặc chế? Mục dân có loại kính này không?” - Lương Viện lập cảm nhận thấy sự khác thường trong căn phòng này.

Ánh mắt Hàn Giang di chuyển theo tấm kính, hướng thẳng xuống phía dưới bậc cửa sổ. Đột nhiên, mắt Hàn Giang bỗng sáng lên, anh phát hiện thấy một hốc lõm trên tường căn phòng ốp tôn: “‘Đường Phong, cậu nói sai rồi. ở đây chắc không phải là nhà của mục dân đâu!’”

“Ồ! Anh phát hiện thấy gì vậy?”

“Xem, đây là một cái hốc để đạn ‘Hốc đạn? Đây...’”

Đường Phong vẫn chưa kịp phản ứng thì Hàn Giang đã lại phát hiện ra vài hốc đạn trên tường của căn phòng ốp tôn, rồi ngay sau đó, Hàn Giang lại phát hiện một vỏ đạn 7,62 ly ở góc tường. Hàn Giang cầm vỏ đạn này lên, đưa qua đưa lại trước mặt Đường Phong và Lương Viện: “Chắc chắn ở đây từng xảy ra một trận đấu súng ác liệt.” “Ồ đây? Từng xảy ra đấu súng?” - Vừa mới ban nãy đấu óc Đường Phong và Lương Viện còn minh mẫn, giờ đã lại trở nên mụ mị. Họ không tài nào hiểu được, tại sao trong một căn phòng ở sâu trong sa mạc như thế này lại từng xảy ra một cuộc đấu súng ác liệt?

Ba người sững sờ nhìn vỏ đạn đó rất lâu. Hàn Giang bỗng nhớ ra gì đó, vội vàng quay trở lại dưới cột đèn, đưa tay gỡ kệ đèn xuống, chăm chú quan sát một hồi rồi kêu lên: “Đường Phong, cậu qua đây xem, đây có phải là Nga không?”

“Tiếng Nga?” - Đường Phong ngạc nhiên, vội vàng chạy tới nhìn thì quả nhiên, dưới đế đèn xuất hiện hai dòng chữ Nga rất nhỏ, là tên xưởng sản xuất ra loại đèn này.

“Thế này... là thế nào?” - Lương Viện mông lung nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang tức tốc suy ngẫm, cuối cùng, anh giật mình lảo đảo: “Lẽ nào... lẽ nào chúng ta đã tới căn cứ Tiên Tiến?”

“Căn cứ Tiên Tiến?” - Đường Phong và Lương Viện ngạc nhiên cùng đồng thanh kêu lên. Đường Phong hỏi neay: “Chính là cái căn cứ Tiên Tiến ở sát biên giới Trung - Mông mà trước đây Makarov kể cho chúng ta?”

Hàn Giang trầm ngâm gật đầu: “Tôi nghĩ là vậy.”

“Sao... sao lại thế được? Lão Mã kể rằng cái căn cứ Tiên Tiến đó nằm bên phía Mông cổ sát biên giới Trung - Mông, chúng ta đã từ bờ hướng đi tới Hạm Hải Mật Thành, rút về phía đông sao lại đi tới đây được nhỉ?”

“Đúng vậy! Trên đường đi chúng ta không trông thấy bất cứ kí hiệu nào, lẽ nào chúng ta đã đi vượt qua cả đường biên giới?” - Lương Viện cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Hơn nữa khoảng cách này cũng không thể tưởng tượng được, rốt cuộc chúng ta đã đi bao xa mà lại vượt qua cả đường biên giới, đến căn cứ Tiên Tiến?” - Đường Phong vẫn không thể chấp nhận sự thật này.

Hàn Giang trầm ngâm không nói năng gì. Anh bỗng nhớ ra điều gì đó nên lao ra khỏi căn phòng ốp tôn, đi tới trước một đoạn hàng rào. Phía trên hàng rào lưới sắt này anh trông thấy một tấm biển sắt đã gỉ loang lổ. Tuy tấm biển hoen gỉ nghiêm trọng, nhưng Hàn Giang vẫn trông

thấy trên tấm biển sắt là một kí hiệu màu đỏ bắt mắt, ký hiệu này thông thường có nghĩa là “Cấm vào”, đồng thời. Hàn Giang còn phát hiện thấy một dòng chữ tiếng Nga khá lớn bên cạnh ký hiệu đó. Anh lập tức gọi Đường Phong lại, Đường Phong hiểu ngay dòng chữ tiếng Nga trên tấm biển sắt: Khu vực quân sự nghiêm cấm lại gần.

2

Hàn Giang đã chắc chắn đây là một căn cứ quân sự thời kỳ Liên Xô. hơn nữa anh thậm chí còn gần như chắc chắn rằng đây chính là căn cứ Tiên Tiến - mà Makarov đã kể cho họ.

Nhưng Hàn Giang vẫn không thể hiểu tại sao mình lại xuất hiện ở đây. Trong đầu anh, tuyến đường mà họ đi Phải cách biên giới tới hơn 100 ki lô mét, nhưng lúc này đây, họ đã thực sự tới căn cứ Tiền Tiến nằm sát biên giới trên đất Mông cổ này. Đây là sự an bài định mệnh hay đơn thuần chỉ là sự trùng hợp?

“Định mệnh!” - Lương Viện buột miệng, “Đây chính là sự sắp đặt của ông trời, em bắt đầu hiểu ra từ ‘Định mệnh viết bằng tiếng Nga mà chúng ta phát hiện

Em thấy trên thân cây trong rừng hồ dương rồi. Chúng ta Bỗng nhiên lại tới căn cứ Tiền Tiến, ngoài định mệnh sắp đặt ra em thật sự không thể có cách nào giải thích.”

“Lẽ nào chúng ta đi sai phương hướng, theo hồi ức của Makarov, thì căn cứ Tiền Tiến phải ở phía bắc sa mạc Badain Jaran. Chúng ta đã từ bỏ tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành, đi thẳng về hướng đông để ra khỏi sa mạc, thì tại sao lại đi tới căn cứ Tiền Tiến ở phía bắc nhỉ?” - Đường Phong nhớ lại phương hướng, vị trí và những gì gặp phải trên cả quãng đường đi.

Hàn Giang cũng không thể hiểu được, tất cả những điều này rốt cuộc đã xảy ra như thế nào. Anh cầm la bàn, đứng trước cổng căn cứ Tiền Tiến, và phát hiện trước mặt họ chính là hướng chính nam, còn tuyến đường ban nãy họ tới đây nằm ở phía tây nam căn cứ Tiền Tiến.

“Như vậy cũng có nghĩa là chúng ta đã không đi thẳng theo hướng đông mà lại đi về hướng đông bắc!” - Hàn Giang nói.

“Có lẽ chúng ta đã sai ngay từ lúc đầu rồi...” - Lương Viện lẩm bẩm.

“Sai ngay từ đầu?”

“Ừm, tại Đại Bạch Tuyền chúng ta đã đi sai hướng, cộng thêm lần rẽ ngoặt sai lầm giữa đường, đã khiến sai càng thêm sai!” - Lương Viện giải thích.

“Được rồi, tạm thời không quan tâm những chuyện đó nữa. Dù sao cũng đã tới đây rồi, hãy thử lục soát xem sao, tìm xem ở đây có nguy hiểm gì không, rồi tìm tiếp xem có gì ăn không!” - Hàn Giang nhìn những căn phòng ộp tôn gần đây, nói.

“Đồ ăn? Ba chục năm nay đã không có người rồi thì còn có gì ăn được?” - Đường Phong cảm giác Hàn Giang nói thật hoang đường.

Ba người lại mở tiếp một căn phòng ộp tôn ra, cửa và cửa sổ ở đây đều đã hỏng, nhưng bên trong lại có vài thứ đồ gia dụng, nhìn trông giống một căn ký túc tập thể, nhưng tất cả đồ gia dụng đều đã hư hỏng nặng, thậm chí có một chiếc ghế vẫn còn chi chút vài chục vết đạn. Tất cả những điều này khiến Đường Phong và Hàn Giang nghĩ ngay tới số phận cuối cùng của căn cứ Tiền Tiến, cuộc bạo động đáng sợ đó gần như đã hủy hoại mọi thứ ở đây.

“Ngoài việc không có người và xác chết ra, mọi thứ ở đây đều giữ nguyên hiện trạng sau cuộc bạo động năm đó!” - Hàn Giang cẩn thận tìm kiếm dấu vết ở đây, “Căn phòng này trước đây chắc là dành cho bốn người ở.” “Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

“Tranh thủ thời gian tìm kiếm những thứ mà những người đó để lại, thử xem có thứ gì có ích cho chúng ta không. Sau đó, tốt nhất là có thể dọn dẹp một căn phòng sạch sẽ, tôi thấy đêm nay chúng ta phải qua đêm ở đây rồi!” - Hàn Giang dặn dò.

“Căn phòng này xập xệ thật đấy, đến cả cửa sổ cũng mất rồi!” - Đường Phong là người đầu tiên chê căn phòng.

Ba người ra khỏi căn phòng tập thể rồi vòng ra đằng sau, phía sau căn phòng là một cái sân nhỏ, chính xác mà nói là một cái sân được một dãy phòng ộp tôn vây lại. Hàn Giang lướt mắt một vòng quanh các căn phòng ộp tôn, anh đang tìm kiếm căn phòng vẫn còn nguyên cửa sổ. Cuối cùng, ánh mắt anh đã dừng lại trên căn phòng

ộp tôn phía đối diện. Căn phòng đó không rộng lắm, trên cửa sổ cũng tích một lớp bụi dày, nhưng cửa sổ vẫn còn nguyên vẹn. Hàn Giang chỉ ngay căn buồng đó: “Chính là nó, chúng ta phải khẩn trương dọn dẹp căn phòng này trước khi trời tối, đây chính là cái chuồng nhỏ của chúng ta đêm nay.”

Hàn Giang vừa nói, vừa kéo Đường Phong đi về phía căn phòng đó. Nhưng hai người họ mới đi được một đoạn, bỗng phát hiện thấy Lương Viện không đi theo. Hai người quay lại nhìn, chỉ thấy cô đang khom người nhìn chăm chú xuống đất. “Tìm gì vậy?” - Đường Phong hỏi.

“Hai anh mau lại đây, trên mặt đất có vết bánh xe!”

“vết bánh xe? Chắc là từ thời đó nhỉ!” - Đường Phong nói.

“Không! Em đoán là mới để lại” - Lương Viện phán đoán.

Hàn Giang bước tới gần, chỉ nhìn qua một cái liền nói ngay: “Không những là mới để lại gần đây, mà thậm chí chỉ mới để lại hai ngày nay!” - Hàn Giang nói xong, theo phản xạ liền rút dao ra.

3

Hàn Giang, Đường Phong và Lương Viện, ba người theo phản xạ hợp thành một đội hình nhỏ, lưng tựa lưng đứng chính giữa khoảnh sân. Tay Hàn Giang cầm dao găm, đôi mắt nhanh như điện, quét một lượt từng căn phòng và từng ô cửa sổ xung quanh khoảnh sân.

Tất cả cửa sổ đều tích đầy bụi, tất cả các căn phòng ộp tôn đều cũ nát. không giống như đã có người sống trong đó lâu dài. nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác.

Hàn Giang quan sát lại mặt đất và vết bánh xe, rồi có chút nghi hoặc: “Chiếc xe này rất kỳ lạ. không giống xe con, chắc là loại xe Jeep gì đó, nhưng sao tôi không nhận ra đây là loại xe Jeep nào nhỉ?”

“Anh tự tin rằng anh biết về tất cả các loại xe Jeep sao?” - Đường Phong không tin phán đoán của Hàn Giang.

“Hừm, tiểu tử nhà cậu đừng có coi thường tôi, có loại xe Jeep nào tôi chưa từng lái qua chứ? Từ vết bánh xe này cho thấy, loại lớp xe này vốn không giống những loại xe Jeep hiện nay đang dùng.”

“Biết đâu xe người ta lái là loại sản xuất số lượng ít.”

“Thôi đi! Tôi không tranh cãi với cậu nữa!” - Nói xong, Hàn Giang chỉ một căn phòng ộp tôn bên cạnh.

Đường Phong và Lương Viện hiểu ý, họ tạm để lại căn phòng ộp tôn có cửa sổ nguyên vẹn và bắt đầu lục soát từng căn phòng một xung quanh khoảnh sân, nhưng tất cả các căn phòng đều lụp xụp, phủ đầy bụi bặm giống như hai căn phòng họ kiểm tra trước đó. Cuối cùng, chỉ còn lại căn phòng cửa sổ còn nguyên vẹn vẫn chưa kiểm tra.

Hàn Giang nghiêng người đi tới trước cửa căn phòng ộp tôn đó, Đường Phong tiến lên đẩy vào cửa nhưng không đẩy được. Hai người lập tức phát hiện ra điểm đặc biệt của căn phòng này.

Hàn Giang ra hiệu cho Đường Phong đứng cạnh cửa, Đường Phong nắm chặt dao găm, nghiêng người né sang mép cửa, Lương Viện đứng sau lưng Đường Phong.

Hàn Giang thấy Đường Phong và Lương Viện đều đã yên vị liền xông tới hích mạnh vào cửa căn phòng. Lực va đập mạnh tới nỗi khiến cánh cửa gần như biến dạng, nhưng vẫn chưa mở ra.

“Mẹ kiếp!”, Hàn Giang khẽ chửi thề, xoa bên vai

đang đau nhức, rồi lại tiếp tục dùng vai tấn công cánh cửa tôn đó, và lần này thì cửa đã mở. Không có bụi bay mù mịt, không có cảnh tượng đổ nát, căn phòng bọc tôn này tuy không có mấy đồ đạc nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Đường Phong và Lương Viện cũng vào theo, trong phòng không có người. Lương Viện tinh mắt, vừa nhìn đã phát hiện thấy một chiếc thùng giấy trong góc tường.

Chiếc thùng mở nắp, bên trong có mấy chai nước khoáng.

Đã hai ngày không uống một giọt nước nào, Lương Viện như bắt được vàng, lao thẳng tới đó, chẳng buồn nghĩ ngợi gì liền mở ngay một chai nước, đang định ngửa cổ tu ừng ực thì Đường Phong liền quát to: “Đội đã. Lương Viện, cẩn thận nước có vấn đề đấy!”

“Có vấn đề?” - Lương Viện ngó người ra, tay đang cầm chai nước liền dừng lại như người bị điểm huyệt.

“Tại sao tự nhiên ở đây lại xuất hiện mấy chai nước khoáng không rõ nguồn gốc chứ? Em không cảm thấy nó còn đáng nghi ngờ hơn cả nước ở Đại Bạch Tuyền sao?” - Đường Phong nhắc nhở Lương Viện.

Lương Viện nuốt lấy nuốt để nước bọt, đặt chai nước khoáng đó xuống, nhưng cô vẫn không cam tâm nên lại cầm chai nước nhìn đi nhìn lại một lúc lâu: “Hình như trên này cũng là tiếng Nga”.

Lương Viện đưa chai nước cho Đường Phong, Đường Phong nhìn rồi lắc đầu nói: “Không, đây không phải là tiếng Nga. Tuy anh không biết những chữ này, nhưng anh nghĩ chắc đây là chữ Mông cổ. Sau cách mạng, Mông cổ đã dùng chữ cái tiếng Nga để phiên âm ngôn ngữ, bởi vậy trông rất giống chữ Nga.”

“Ồ! Thế trên này viết gì vậy?”

“Xem ra là nơi sản xuất và hạn sử dụng gì đó.”

Hàn Giang nhận chai nước suối từ tay Đường Phong, cẩn thận quan sát một hồi, sau đó đưa cho Lương Viện: “Không sao. tôi kiểm tra rồi, uống được. Nước suối được sản xuất chính quy, nếu như muốn giữ trò gì đó thì chỉ cần tác động lên thân chai và nắp chai. Tôi đã kiểm tra qua chai nước này rồi, thân và nắp đều không có vấn đề gì.”

Lương Viện nghe Hàn Giang nói vậy liền tự tin hơn, cô ngửa cổ uống ừng ực một hơi. Tức khắc, nước suối ngọt mát chảy trong cơ thể Lương Viện, giống như sương ngọt lan tỏa khắp cơ thể. Ngay lập tức, Lương Viện thấy thật sảng khoái, cũng khỏi cần quan sát thêm, cô ngửa cổ một cái uống cạn cả chai nước.

Đường Phong và Hàn Giang cũng không nhịn được khát, mỗi người lấy một chai nước suối trong thùng ra, uống một hơi hết sạch. Đường Phong còn phát hiện thấy một chai đã mở nắp, uống được vài ngụm và ba vỏ chai không trong thùng giấy.

“Xem ra mấy ngày trước ở đây vẫn có người ở” - Hàn Giang cẩn thận quan sát chai nước đã được uống vài ngụm.

“Ồ đây vẫn còn đồ này!” - Lương Viện lại phát hiện thấy một túi ni lông to trong thùng giấy, mở túi ra, Lương Viện mừng rỡ reo lên: “Ồ! Trong này là bánh mì, xúc xích và còn cả hai miếng pho mát nữa.”

Lương Viện bày hết những thứ này thành một hàng nhưng không vội thưởng thức mà đưa từng thứ một cho Hàn Giang: “Này, trình sát lão luyện, giúp tôi kiểm tra một chút xem những thứ này có độc không?”

“Thà cô để tôi giúp cô ném thử luôn cho rồi!” “Đúng vậy, Tiểu Giang Tử, anh hãy giúp ai gia ném thử nào” - Lương Viện bắt chước bộ dạng của thái hậu, bắt đầu ra lệnh cho Hàn Giang.

“Xời! Cô lại còn tự mình là thái hậu nữa à!” - Hàn Giang kiểm tra từng thực phẩm một, sau đó ném sang cho Lương Viện: “Tôi thấy chẳng có vấn đề gì cả, nhưng nếu cô ăn xong lăn ra chết thì cũng đừng trách tôi!”

““Người nói vậy là có ý gì, ai gia phải tự mình tận hưởng những đồ ăn ngon này mới được!”

Lương Viện nói xong liền ăn lấy ăn để như định quét sạch đồng thức ăn ngon trước mặt. Vừa ăn, Lương Viện còn vừa bình luận: “Xúc xích này ngon đấy, pho mai này... thường quá, không ngon!”

“Thôi đi. chúng ta còn chưa ra khỏi sa mạc, cô đừng có mà kén chọn nữa!”

Đường Phong và Hàn Giang thấy Lương Viện ăn rất ngon, cũng lao vào “chiến đấu” cùng. Chẳng mấy chốc, những thức ăn đó đều bị ăn sạch. Lúc này, màn đêm đã buông xuống. Đường Phong và Lương Viện tựa vào tường, thiu thiu ngủ, còn Hàn Giang tựa vào cửa ra vào, cũng ngủ gà ngủ gật.

Một lúc sau, tiếng động cơ từ xa vọng lại, ba người gần như cùng lúc tỉnh ngủ. Lương Viện nhìn Đường Phong, Đường Phong nhìn Hàn Giang. Đây là tiếng xe ô tô, nhưng nhất thời Hàn Giang không đoán được đây là tiếng xe gì. Chiếc xe đang tiến về phía này, rồi cuối cùng chiếc xe đã đỗ lại trên khoảnh sân nhỏ. Hàn Giang muốn nhìn qua khe cửa, nhưng chưa kịp đi tới cửa thì tiếng bước chân bước xuống xe đã tiến lại.

Hàn Giang cố gắng phán đoán tiếng bước chân, anh muốn nghe xem có mấy người, là nam hay nữ, nhưng anh chưa kịp phán đoán thì người đó đã móc chìa khóa để mở cửa...

Khóa cửa đã bị Hàn Giang phá hỏng, nên khỏi phải hỏi, người đó đã phát hiện ra sự khác thường, Hàn Giang nín thở nghiêng người nép sau cánh cửa, chỉ đợi người đó tiến vào.

Cửa mở, ánh trăng trong vắt từ bên ngoài bắt vào trong phòng, rồi một bóng đen loáng qua cửa tiến vào. Hàn Giang nhìn rõ trong tay người đó có súng! Sự căng thẳng tột độ đã thôi thúc Hàn Giang chọn cách ra tay trước, đúng lúc Hàn Giang ra sức đẩy cánh cửa nhôm ra đằng trước, thì người đó đã vào bên trong, rồi loáng một cái, nhảy vào trong phòng. Đây chính là điều mà Hàn Giang chờ đợi, “rầm”, cửa đóng lại, Hàn Giang từ sau cánh cửa lao vào bóng đen trong phòng.

Nhưng điều khiến Hàn Giang không ngờ đó là phản xạ của bóng đen đó rất nhanh nhạy, nên loáng một cái, bóng đen đó đã nhanh nhẹn né được cú vồ của Hàn Giang. Hàn Giang thuận đà quay người lại, vươn tay trái ra, tấn công thẳng vào cổ của bóng đen. Rõ ràng là bóng đen ngạc nhiên trước sự nhạy cảm tốc độ của Hàn Giang, nên từ từ lùi lại, bước loạng choạng, cuối cùng đã bị Hàn Giang ép vào góc tường, tựa lưng lên tường. Cánh tay phải rắn chắc của Hàn Giang kẹp chặt cổ bóng đen. Hàn Giang bỗng cảm thấy cổ bóng đen có gì đó khác thường, nhưng không kịp để anh nghĩ ngợi nhiều, bóng đen đã tung một cú đá, đá thẳng về hướng mặt Hàn Giang.

Hàn Giang hết cách, đành phải buông cổ bóng đen ra. Bóng đen thấy cú đá hụt liền vội vàng thu chân phải về. Đúng lúc đó, Hàn Giang dùng dao găm áp sát bóng đen. còn bóng đen thì nhắm thẳng nòng súng về phía Hàn Giang... Chỉ trong tích tắc, người đó từ bóng đêm xông ra. tung vài chiêu với Hàn Giang. đã khiến tư duy của anh lập tức hồi tưởng lại, mấy chiêu này hình như quen quen, đúng, trong kinh đường tối om tại chùa Lang Mộc!

“Yelena!”

“Hàn Giang!”

Hai người gần như cùng lúc thốt ra tên của đối phương.

Vừa dứt lời, cánh cửa đã mở ra, một chùm ánh sáng rọi vào. “Hàn Giang, Đường Phong! Đúng là các cậu rồi!” - Ngoài cửa vang lên giọng Makarov.

Đường Phong và Lương Viện vội vàng bật đèn pin và cũng đã nhìn rõ người tới, chính là Yelena và Makarov.

Makarov gỡ từ trên xe xuống rất nhiều đồ đạc, cả một thùng nền đầy, rồi mọi người mỗi người một tay một chân thấp nền lên, và rút cuộc cũng mang lại sinh khí cho căn phòng nhỏ này.

“Lão Mã, sao hai người lại ở đây?” - Hàn Giang nóng lòng muốn biết lý do sự có mặt của Makarov và Yelena ở nơi này.

“Hàn, cậu từ từ nghe tôi kể!” - Makarov ngồi xuống, chậm rãi nói - “Sau khi từ núi Hạ Lan trở về, chúng tôi liên tục điều tra manh mối phía KGB, điều này chắc các cậu đã biết rồi.”

“Đúng vậy, hai người đều đã tìm ra Stechkin, Ibrainin, Isakov, chắc chắn, những người này đều có vấn đề.

“Còn cả một gã White bí ẩn, trong vụ án gián điệp đó, chính White đã liên kết Stechkin, Brainin và Isakov lại với nhau. Một manh mối nữa chính là ở đây. những học viên mà Branch huấn luyện, manh mối này sau đó cũng đã nảy sinh quan hệ với White, cũng chính gã White này đã liên kết hai nhóm người vốn không liên quan gì tới nhau lại!”

“Xem ra gã White này là một nhân vật quan trọng, trước khi chết Stephen cũng từng nhắc tới một người tên là White, tôi thậm chí còn nghi ngờ gã ta chính là người của tướng quân!” - Hàn Giang suy đoán.

Makarov lắc đầu nói: “Nhưng cả hai manh mối này đều đã đứt rồi, hoặc có thể nói rằng không thể tiếp tục điều tra, thì thể của Brainin đã bị hủy hoại nghiêm trọng, còn Stechkin lại biến mất bất vô âm tín, vụ án trên tàu gián điệp Mỹ xuất hiện gã White và cả gã White trong hồi ức của Stephen, có khi nào ba người đều là một, biết đâu White chỉ là một biệt hiệu!”

Đường Phong gật gù. anh nghiêng về phía quan điểm của Makarov: “Khả năng này rất lớn, bởi vì gã White mà Stephen kể, chúng ta chưa từng gặp, gã White

xuất hiện trong vụ án bạo động của các học viên chỉ có Shchedrin, và Stechkin thì đã từng gặp, nhưng Stechkin đã chạy thoát...”.

“Bởi vậy tôi mới cố ý cầm tấm ảnh của gã gián điệp Mỹ White trong hồ sơ vụ án tàu gián điệp Mỹ đi tìm Stechkin. nhưng ông ta lại nói rằng không biết gì về White trong bức ảnh. Bởi vậy hai tuyến manh mối điều tra tới đây đều không thể tiếp tục!” - Makarov thất vọng. “Sau đó hai người đã tới đây sao?” - Hàn Giang hỏi. “Gần đây cha em toàn nằm mơ thấy ác mộng, toàn là mơ thấy những chuyện cũ, mấy hôm trước, ông nói với em là ông bỗng cảm thấy chúng em đã quên mất điều gì đó.”

“Quên mất điều gì đó?”

“Cha đã nghĩ tới căn cứ Tiền Tiến, hiện giờ đã biết căn cứ Tiền Tiến từng xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy rồi, cha cảm thấy rất cần thiết phải quay lại đây xem sao.”

“Bởi vậy hai người đã tới đây?”

“Ừm, Hàn, hôm trước em gọi điện cho anh, nhưng không thể gọi được, rốt cuộc các anh đã xảy ra chuyện gì vậy?” - quan tâm hỏi.

Hàn Giang khẽ thở dài: “Nói một lúc không hết được!” - Vậy là Hàn Giang kể lại cho Yelena và Makarov nghe về những gì vừa qua họ gặp phải.

“Thật không ngờ phía các anh lại xảy ra nhiều chuyện như vậy!” - Yelena không khỏi ngạc nhiên.

“Càng không thể ngờ là hai người cũng đã tới đây!”

- Hàn Giang lắc đầu, anh vẫn chưa thể thích nghi được với sự biến hóa to lớn ở đây.

“Như vậy cho thấy chúng ta có duyên!” - Lương Viện cười.

“Đúng vậy, chúng ta vốn dĩ đã có duyên rồi!” - Yelena nhìn vào mắt Hàn Giang nói.

“Không, chúng ta gặp nhau ở đây thì chắc chắn không chỉ đơn giản là có duyên thôi đâu!” - Giọng Makarov bỗng ồm ồm vang lên.

“Ồ! Lê nào bên trong vẫn còn âm mưu hoặc là dương mưu?” - Đường Phong không hiểu.

“Bởi vì chúng ta đều cùng chung một mục đích mới đến đây. Năm đó căn cứ Tiền Tiến xuất hiện ở đây, tôi nghĩ vốn dĩ đã là một chuyện kỳ lạ. Cùng giống như nhũma gì đã thấy được khi chúng ta thăm dò trên lộ trình, ở đây thực ra cách Hạm Hải Mật Thành mà chúng ta khổ sở tìm kiếm không hề xa. bởi vậy chúng ta mới đi tới đây!” - Makarov nói ra suy nghĩ của mình.

“Năm đó ở căn cứ Tiền Tiến, bác không phát hiện ra điều này sao?” - Hàn Giang hỏi.

Makarov lắc đầu: “Lúc tham aia đoàn thám hiểm tôi mới chỉ là chàng thanh niên ngoài hai mươi tuổi, không hiểu, lắm về môi trường thám hiểm, địa hình địa lí bởi vậy cho dù sau này tôi đã ở trong căn cứ Tiền Tiến bao nhiêu năm, nhưng cũng không nghĩ tới chuyện đó. Tôi... tôi chỉ thỉnh thoảng vô tình nhớ lại một vài chuyện của đoàn thám hiểm năm đó, nhưng thật không ngờ căn cứ Tiền Tiến lại gần với Hạm Hải Mật Thành, gần tuyến đường của đoàn thám hiểm năm đó tới khảo sát như vậy!”

“Bởi vậy bác muốn quay lại đây để xem có thể tìm thấy chút manh mối nào không? Nhưng ban nãy chúng cháu đã kiểm tra qua những căn phòng ộp tôn ở đây, toàn là cảnh tượng đồ nát sau cuộc bạo động năm đó, nên chẳng trông thấy manh mối nào có giá trị!” - Đường Phong chỉ một vòng căn phòng ộp tôn bên ngoài nói.

“Đúng vậy, Đường Phong, hôm qua chúng ta đã tới đây, cũng đã kiểm tra tất cả những căn phòng ộp tôn bên ngoài, quả thực không có phát hiện nào có giá trị. Nhưng, chúng ta vẫn còn một nơi chưa tới...- Makarov ngập ngừng không nói.

” Còn nơi nào nữa ạ?” - Đường Phong hỏi. Makarov chỉ tay: “Lúc đến các cậu có trông thấy mấy căn phòng ộp tôn phía đông không?”

“Chính là mấy căn phòng cách xa căn cứ Tiền Tiến, bên ngoài hàng rào lưới sắt?”

“Đúng, chính là mấy căn phòng đó. Đó chính là nơi Branch chuyên huấn luyện các học viên mà tôi đã từng kể cho các cậu; ngày mai tôi định tới đó xem sao!”

- Makarov nói ra kế hoạch của mình.

“Vậy được, ngày mai chúng ta cùng đi!” - Đường Phong trở nên hứng thú.

“Ban này hai người đi đâu vậy?” - Hàn Giang hỏi.

“Tôi thị trấn gần đây nhất mua đồ!” - Yelena đáp.

“Ồ! Đúng rồi! Yelena, quên mất không nói với em,

trước khi hai người về, bọn anh đã ăn hết những gì ăn được trong phòng, nước cũng uống hết mấy chai rồi, thật sự là bọn anh đói quá, khát quá!” - Hàn Giang cười ngượng ngịu giải thích với Yelena.

“Em gặp anh là biết ngay chắc chắn sẽ đen đủi

mà!” - Yelena cầu nhàu vài câu rồi lại lấy ra một túi thức ăn đưa cho Đường Phong và Lương Viện: “Đêm nay mọi người tranh thủ nghỉ ngơi, hồi phục lại thể lực. Ngày mai chúng ta sẽ đi xung quanh căn cứ.”

“Không!” - Hàn Giang ngắt lời Yelena, Anh vẫn còn một số vấn đề muốn hỏi lão Mã.”

“Vấn đề?” - Yelena không biết Hàn Giang định làm gì.

7

Hàn Giang nhìn thẳng vào Makarov, nghiêm túc hỏi:

“Thực ra điều mà cháu muốn hỏi cũng đã được nhắc đến trong lúc cháu kể lại, nhưng cháu vẫn phải hỏi lại bác!”

“Cậu hỏi đi!” - Makarov hình như đã chuẩn bị xong xuôi việc phải hỏi tưởng lại đoạn kí ức đau khổ đó.

“Năm đó trong đoàn thám hiểm liên hợp có thành viên nữ không?” - Hàn Giang hỏi.

“Ồ... là thế này, hình như thành viên nữ đó tính cách rất cô lập, mỗi lần cắm trại, cô ta đều ở rất xa mọi người, một mình dựng một căn lều nhỏ, hơn nữa lại thích lủi thủi một mình, thường xuyên buồn mắt, cũng không cần chúng tôi bảo vệ, nhiều lúc khiến lãnh đạo của chúng tôi phải đau đầu.”

“Bà ta tên là gì?”

“Tên? Cả họ cả tên tôi không biết, nhưng có người gọi cô ta là Lyudmila, bởi vậy nên mọi người trong đoàn thám hiểm đều gọi cô ta là Lyudmila.”

“Thân phận của bà ta là gì? Chủ yếu làm gì trong đoàn thám hiểm?”

“Cái này... cái này tôi không rõ. Ban này tôi nói rồi, cô ta thích lủi thủi một mình, rất ít khi thấy cô ta giao lưu với những thành viên khác chứ đừng nói tới việc trò chuyện hay kết bạn. Nhưng nhìn cách ăn mặc và hành động của cô ta, thì chắc là nhà nghiên cứu của ngành nào đó.”

“Chỉ suy đoán từ diện mạo bên ngoài thôi sao?” “Không, không đơn giản chỉ từ bên ngoài. Tôi nghĩ trong những năm đó, lại là một công việc tuyệt mật như vậy. thì tại sao lại có thể dung nạp một thành viên không có tính tổ chức, tính kỉ luật như thế? Bởi vậy tôi nghĩ, năm đó để cho cái cô Lyudmila này tham gia, chắc là do cô ta là một học giả rất danh giá. kiểu như không có cô ta là không được vậy!” - Makarov nói.

Hàn Giang gật gù: “Đúng, chắc là như vậy. Lúc tham gia đoàn thám hiểm, người phụ nữ đó khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Cái này thì khó nói, thứ nhất là do năm tháng trôi qua lâu rồi, thứ hai khả năng lúc đó để tránh gió cát, cô ta đã dùng một mảnh vải lụa che mặt. nên lúc đó tôi không chắc về tuổi tác của cô ta, tôi đoán rằng chắc lúc đó cô ta khoảng 40 tuổi!”

“Khoảng 40 tuổi, tự do tự tại, một học giả của ngành nào đó không thể thiếu...” - Hàn Giang lẩm bẩm, anh ra sức lấp ghép chân dung của người phụ nữ đó trong đầu, nhưng vẫn vô cùng mờ nhạt.

“Vậy sau đó thế nào, ý cháu là sau- khi đoàn thám hiểm xảy ra chuyện, bác có sắp lại người phụ nữ đó không?”

“Hàn Giang, ý cậu là gì. Cậu cho rằng cô ta chưa chết?”

“Bà ta có chết hay không thì cháu không biết, nhưng cháu biết rằng bà ta không giống như phần lớn những thành viên khác trong đoàn thám hiểm, chết tại Đại Bạch Tuyền, còn sau đó bà ta đã đi đâu. thì có trời mới biết được!” - Hàn Giang oán thán.

“Sau đó chắc là tôi không gặp lại người phụ nữ đó!” - Makarov tức tốc lục lại một lượt trong đầu về người phụ nữ đó, hình như chỉ lúc ở trong đoàn thám hiểm họ mới gặp nhau mà thôi.

“Được rồi. vậy chúng ta hãy nói về cái đêm đó, chính là cái đêm trước khi đoàn thám hiểm xảy ra chuyện!” - Hàn Giang chuyển chủ đề sang cái đêm đáng sợ đó.

“Chuyện xảy ra trong đêm đó ngay từ đầu tôi đã kể cho các cậu rồi mà!”

“Nhưng cháu vẫn còn một vài chi tiết chưa rõ. Trước tiên bác có còn nhớ hai người đã tìm Misha nói chuyện đêm hôm đó không?”

“Hai người Trung Quốc, lúc đó tôi không cảm thấy hai người Trung Quốc đồ khả nghi, bởi vì đội thám hiểm liên hợp được tạm thời tập hợp lại. Tuy tôi phụ trách bảo vệ an ninh, nhưng cấp trên lại chủ yếu yêu cầu chúng tôi phụ trách đảm bảo an toàn cho thành viên của chúng tôi, bởi vậy tôi không rõ lắm về phía thành viên của đoàn Trung Quốc. Nhưng bây giờ nghĩ lại, lần thám hiểm đó, ngoài quen Lương Văn Kiệt ra, tôi gần như không tiếp xúc với thành viên nào phía Trung Quốc. Hơn nữa, lúc đó tôi thấy hai người họ nói chuyện với Misha nên tôi tưởng rằng họ quen nhau nên cũng không nghĩ gì cả, lúc đó tôi đã quá sơ suất!” - Makarov lại tự trách mình.

“Lão Mã, bác không phải suy nghĩ đâu, việc đó không phải tại bác. Cháu chỉ muốn nói rằng ngay từ đầu, kế hoạch thám hiểm đó đã là một sai lầm, mằm mống thất bại đã được định trước!” - Hàn Giang nói vậy vừa như an ủi Makarov, vừa như tổng kết lại về lần thám hiểm ở nửa thế kỷ trước.

8

Đợi tới khi Makarov bình tâm trở lại, Hàn Giang lại hỏi tiếp: “Còn nữa, sau cái đêm xảy ra chuyện, các bác đã từng ra ngoài tìm nguồn nước mới, trong thời gian đó các bác đã tới những đâu? Đã tới Ma Quỷ Thành chưa?”

“Ma Quỷ Thành, tôi biết cậu đang nói tới vùng địa mao Nhã Đan đáng sợ đó. Lúc tôi và Lương Văn Kiệt đi tìm nước đã trông thấy Ma Quỷ Thành nhưng chúng tôi không dám mạo hiểm xông vào. Thật không ngờ ba sỹ quan Trung Quốc lại bị người ta bắt cóc tới Ma Quỷ Thành, nếu như lúc đó tôi và Lương có thể vào đó..

“Có lẽ lúc đó hai bác không vào đó là đúng, nếu không, khả năng hai bác cũng giống như ba sỹ quan đó”, Đường Phong nói chen vào.

Makarov gật gù: “Lúc đó chúng tôi căn bản không chuẩn bị tốt cho tình huống đặc biệt khi gặp phải hoàn cảnh phức tạp, mà tất cả chỉ theo kế hoạch của tình huống bình thường.”

“Đúng vậy! Bão cát đen, Ma Quỷ Thành, sa mạc mênh mông, lại còn cả kẻ thù mưu mô nham hiểm, và có lẽ trong đoàn thám hiểm còn có cả nội gián ẩn rất kĩ.

Trong hoàn cảnh phức tạp, môi trường phức tạp như vậy, rõ ràng lúc đó các bác không thể đối phó được!” - Hàn Giang than thở rồi tiếp tục hỏi: “Vậy các bác không tìm thấy nguồn nước sao?”

“Không!”

“Bác không tới Đại Bạch Tuyền sao?”

“Không, nếu tôi tìm thấy Đại Bạch Tuyền thì e rằng cũng sẽ trúng độc chết giống như những thành viên khác!”

“Vậy thì vẫn còn một nơi nữa, Hắc Thạch, các bác đã tới chưa?”

Makarov lắc đầu: “Chưa, tôi còn chưa từng nghe thấy nơi này.”

“Còn một câu hỏi cuối cùng, nhưng cháu không biết phải hỏi thế nào!” - Hàn Giang chần chờ một lúc, “Hai người có trông thấy một người đàn bà đeo mặt nạ không?”

Makarov vẫn lắc đầu: “Không, chưa từng gặp!” “Vậy... vậy trong mơ thì sao? Ví dụ như ác mộng?”

- Đường Phong truy hỏi.

Makarov trầm ngâm một lúc, rồi cuối cùng vẫn đưa ra đáp án phủ định: “Không, chưa từng!”

Những câu trả lời của Makarov khiến Hàn Giang và Đường Phong đều thất vọng, Lương Viện ngồi bên cạnh không khỏi lẩm bẩm: “Lẽ nào hoàng hậu Một Tạng chỉ hiển linh với mỗi chúng ta thôi?”

“Cô gái, đừng nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi, ngày mai còn có việc đây!” - Makarov vỗ vào vai Lương Viện nói.

Lương Viện mở to đôi mắt mệt mỏi nhìn xung quanh: “Cháu thấy căn phòng này thật u ám. năm đó căn cứ có bạo động, chắc chắn chết không ít người, ở đây đêm nay liệu có ma không nhỉ?”

“Có ma! Khả khả!” - Makarov cười, “Mọi người biết không, căn phòng này chính là gian phòng mà tôi và Branch ở năm đó.”

“Á...” - Đường Phong và Hàn Giang giật mình nhìn khắp căn phòng. và không hiểu sao. một cảm giác kỳ lạ lập tức bao trùm lấy họ.

Hết chương 17. Mời các bạn đón đọc chương 18.

93. Chương 19

Chương 19

Lô cốt số 21

“Á! Ở đây có vũ khí hạt nhân? ” - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên, khiến cả căn phòng vang ong ong. “Không, không chắc là vũ khí hạt nhân, mà chỉ cần có chất nguyên tử hoặc là những nơi có liên quan tới nguyên tử đều sẽ xuất hiện ký hiệu này!” - Hàn Giang vừa khẽ nhắc nhở Đường Phong, vừa đứng ngoài cửa lấy đèn pin soi vào bên trong.

1

Ở một nơi kỳ dị thế này, Đường Phong vốn tưởng rằng buổi tối sẽ lại có ác mộng tấn công thế nhưng sáng hôm sau, lúc Đường Phong tỉnh dậy thì mới biết hóa ra mình đã ngủ rất ngon, không có ác mộng, càng không có người đàn bà đeo mặt nạ xuất hiện.

Đường Phong ngồi dậy, phát hiện Hàn Giang và Lương Viện vẫn đang ngủ say, còn Yelena tựa lên thành cửa hút thuốc lá như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng lại không thấy Makarov đâu cả. Yelena thấy Đường Phong tỉnh dậy liền dụi thuốc đi, cười nói: “Cuối cùng cũng có người tỉnh rồi. tôi đang sợ các anh ngủ say như chết quên cả dậy đây!”

”Không phải sợ, Hàn Giang không dậy thì cô cứ đập anh ta cật lực vào, khả khả..

“Tôi không đập nổi anh ấy đâu, anh không trông thấy tôi qua anh ấy đã tung chiêu đó với tôi à, chiêu nào cũng khiến người ta phát sợ!”

“Đó là do anh ấy không biết đây là cô, còn nếu biết thì anh ấy chỉ có bị đánh mà thôi! Ồ. cha cô đâu? Sao không thấy ông?”

”Ông dậy sớm ra ngoài tập thể dục rồi, đây là thói quen của ông mà!”

“Nhưng ở đây không an toàn lắm!”

“Không sao, tôi đang nhìn đây!”

Yelena chỉ về phía sa mạc Gobi gần đây, Đường Phong trông thấy Makarov đang chạy bộ trên sa mạc. "Bác già này tinh thần tốt thật đấy!" - Đường Phong không khỏi thán phục.

Một lúc sau, Lương Viên tỉnh dậy, còn Hàn Giang vẫn ngủ say như chết. Yelena dùng sức đá Hàn Giang một cái, lúc này Hàn Giang mới mở mắt, nhìn Yelena: "Mấy giờ rồi?"

"Thế mà anh cũng là đặc công giàu kinh nghiệm đấy, ngủ như chết vậy!" - Yelena trách mắng.

"Chẳng phải có em canh gác rồi đấy sao? Dĩ nhiên là anh có thể yên tâm ngủ rồi!" - Hàn Giang cười, nói.

Yelena và Hàn Giang đang nói chuyện, Makarov tập thể dục xong liền chạy tới cửa, nói với mọi người: "Tất cả mọi người đều dậy rồi, vậy tôi sẽ dẫn mọi người đi làm quen qua với căn cứ Tiên Tiến."

Vậy là ba người đi theo Makarov tới chính giữa khoảnh sân nhỏ, Hàn Giang trông thấy chính giữa sân, cũng chính là nơi hôm qua phát hiện thấy vết bánh xe có một chiếc xe Jeep quân dụng cũ đang đỗ ở đó. "Đây chính là xe của hai người?" - Hàn Giang hơi giật mình khi nhìn chiếc xe Jeep quân dụng trước mặt.

"Đúng vậy, cũng ổn đấy chứ?" - Rõ ràng là Makarov rất hài lòng về chiếc xe.

"Xời, đây là đồ cổ từ năm nào rồi, còn cổ lỗ sĩ hơn cả 'con lừa dưng mãnh'! Thảo nào hôm qua cháu kiểm tra vết bánh xe thấy lạ vậy!" - Hàn Giang nói.

"Con lừa dưng mãnh... gì cơ... con lừa dưng mãnh?" - Makarov chẳng hiểu gì cả.

"Con lừa dưng mãnh là chiếc xe Jeep của bọn cháu, nhưng nó đã bị bão cát đen cuốn đi mất rồi!" - Đường Phong giải thích.

"Nói tới xe, tôi bỗng nhớ ra năm đó đoàn thám hiểm cũng có vài chiếc xe, còn có cả hơn chục con lạc đà. Lúc tôi và Lương Vân Kiệt quay trở lại rừng hồ dương thì không thấy người nào cả, nhưng những vật dụng đó vẫn còn, nhất là chiếc xe ca dùng để chở hàng nặng mấy chục tấn. Lần này các cậu tới rừng hồ dương không trông thấy những thứ đó sao?" - Makarov bỗng hỏi.

"Không, trong rừng hồ dương chẳng có gì cả, ở đó chúng cháu chỉ phát hiện thấy mấy chiếc đinh móc bị biến dạng nghiêm trọng, còn cả một miếng ngọc bội nữa!" - Đường Phong kể lại.

"Bão cát đen khủng khiếp như vậy rất có thể đã cuốn bay cả chiếc xe ca nặng mấy chục tấn." - Makarov phán đoán.

"Còn cả cây hồ dương có vết khắc của Kozlov và thành viên nữ bí hiểm đó nữa, đúng rồi. lão Mã, lúc các bác ở trong rừng hồ dương có phát hiện thấy vết khắc của Kozlov trên thân cây không?" - Hàn Giang hỏi Makarov.

Makarov hồi tưởng lại một lúc. lắc đầu: "Không có, theo như tôi quan sát thì chắc là không có. Hai hôm đoàn thám hiểm ở trong rừng hồ dương không phát hiện thấy gì cả. chỉ quan tâm tới việc tìm nguồn nước, nếu như có phát hiện gì thì cũng là do người nào đó vô tình phát hiện thấy mà thôi."

"Ai đó vô tình phát hiện thấy?" - Đường Phong lập tức nghĩ tới thành viên nữ bí hiểm trong đoàn thám hiểm.

"Được rồi, lão Mã, chúng ta hãy nói về ông lão Jeep này của bác đi, bác lôi nó ở đâu ra vậy?" - Hàn Giang chuyển chủ đề câu chuyện sang chiếc xe Jeep cũ kĩ này.

"Mua tại một cái chợ gần đây!"

"Đúng vậy, cách đây năm chục cây số, rất nhộn nhịp. Chiếc xe này đã có cả mấy thập kỷ rồi, xe của những năm 80 thế kỷ 20, nhưng vừa nhìn là đã nhận ra ngay đó là trang bị mới của quân đội Liên Xô đóng quân tại Mông Cổ, chưa đi được mấy lần. Chắc là sau này quân đội rút quân, vì lười mang theo nên đã bỏ lại xe trong bãi để xe tại Mông cổ."

"Ồ! Nghe bác nói vậy thì ở Mông cổ chắc là có thể móc ra được không ít trang thiết bị như thế này đâu!" - Hàn Giang nói.

"Đúng vậy, có rất nhiều thứ gần như còn mới nguyên, thậm chí có thứ còn bệ nguyên từ bãi ra vẫn chưa từng đập hộp!"

“Vậy hai người phải dẫn chúng tôi đi mua chút trang thiết bị thôi!”

“Cậu muốn mua gì?”

“Cháu muốn mua súng!” - Hàn Giang nói dứt khoát.

“Ồ, cái này không khó, ngày mai chúng ta sẽ tới thị trấn đó, chắc chắn có thể chọn được khẩu súng mà cậu ưng ý.”

Hai người hẹn xong, Makarov dẫn ba người nhóm Đường Phong tham quan từng căn phòng bọc tôn đã hoang phế từ lâu; Makarov thậm chí vẫn nhớ như in mục đích sử dụng của từng căn phòng. Đợi họ tham quan xong xuôi, ăn sáng xong, Yelena liền lái xe đưa mọi người tới mấy căn phòng ốp tôn ở phía đông căn cứ. .

2

Chiếc xe Jeep già cỗi đã vẽ nên một đường vòng cung tuyệt đẹp trên sa mạc tĩnh mịch. Chẳng bao lâu sau, họ đã tới trước mấy căn phòng ốp tôn đó.

Yelena và ba người nhóm Đường Phong đều đã xuống xe, nhưng lão Mã vẫn ngồi trong xe, mãi không nhúc nhích. “Cha, chúng ta tới rồi” - Yelena khẽ nhắc nhở.

Lúc này Makarov mới định thần lại. từ từ bước xuống xe, nhìn qua mấy căn phòng ốp tôn này, rồi không khỏi thở dài: “Đây chính là mấy căn phòng ốp tôn mà trước đây Branch xây dựng để huấn luyện học viên.”

“Ồ! Chính là căn cứ huấn luyện mà bác đã từng nhắc tới?” - Đường Phong nhìn quanh mấy căn phòng, lắc đầu nói: “Căn cứ huấn luyện này nhìn bên ngoài không có gì bất thường. thật sự không thể liên tưởng chỗ này với những học viên có kỹ năng điều luyện đó.”

Nhưng Hàn Giang lại không nghĩ vậy. bởi vì anh đã nhìn ra manh mối từ mấy căn phòng ốp tôn này: “Đường Phong, đừng coi thường những căn phòng này, cậu có phát hiện thấy không, mấy căn phòng này tuy bên ngoài rất cũ nát, nhưng vẫn còn rất tốt. cửa kính chưa vỡ. tường cũng không bị tổn hại. nên có thể thấy nó vô cùng kiên cố!”

Hàn Giang vừa nhắc nhở như vậy, Đường Phong cũng phát hiện ra, quả nhiên mấy căn phòng này trải qua mấy chục năm mưa nắng nhưng vẫn đứng vững vững nguyên vẹn trên sa mạc Gobi.

Trong lúc hai người đang ngạc nhiên. thì Yelena đã giơ chân lên đập cửa, nhưng cánh cửa phòng - tưởng chừng như không to lắm này, vẫn không hề lay động. Hàn Giang vội vàng tới giúp Yelena, dùng hết sức mình đập vào cánh cửa thì nó mới biến dạng một chút. Hàn Giang đang định tiếp tục đập cửa thì Yelena đã không

muốn chờ đợi thêm, cô rút súng ra, “pằng” một tiếng, bắn lên ổ khóa trên cửa, cuối cùng cánh cửa đã mở. Do cánh cửa này rất kiên cố, kín mít, nên khi họ bước vào căn phòng bị đóng kín mấy chục năm nay, không thấy có mấy bụi bặm, mọi thứ ở đây đều yên tĩnh. Mất Đường Phong đã nhanh chóng thích nghi với môi trường ở đây.

Đây là một căn phòng ốp tôn không rộng lắm, bên trong chỉ có một chiếc giường và một cái bàn. “Căn phòng này trước đây dùng để làm gì vậy?” - Hàn Giang tò mò nhìn xung quanh.

Makarov nói: “Căn phòng ốp tôn này nằm ngoài cùng, ngay cạnh hàng rào lưới sắt bên ngoài, nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là phòng trực ban.”

“Có mỗi mấy căn phòng như vậy mà cũng phải làm hẳn một phòng trực ban sao?” - Đường Phong cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

“Branch là một con người nghiêm chỉnh như vậy đấy, từ căn phòng này có thể nhìn ra phong cách của ông ta!” - Makarov nói rồi đi tới trước cửa một căn phòng khác. Yelena vẫn dùng súng để mở khóa cửa. Căn phòng này trống trơn, nhưng óc tường vẫn còn chất đồng một số dụng cụ thể dục và vài bao cát để tập đấm đá, rõ ràng đây là một căn phòng dùng để luyện tập đánh nhau.

Khi chỉ còn lại căn phòng ốp tôn to nhất vẫn chưa kiểm tra, Đường Phong phát hiện căn phòng này hình như chưa từng có vết súng bắn nhau: “Lẽ nào năm đó khi căn cứ có bạo động, ở đây không xảy ra chuyện?”

“Xem ra chiến trường không ở đây. Nhưng tình hình cụ thể lúc đó e rằng hiện giờ chẳng ai biết!” - Makarov vừa nói vừa đi tới trước cửa căn phòng ộp tộp to nhất.

Đây là một cánh cửa trông rất to và nặng, Hàn Giang cũng không cần tốn sức nữa, Yelena lại bắn một phát súng mở cánh cửa nặng trĩu này ra. “Két” một tiếng, ánh nắng chói chang rọi thẳng vào trong, rồi chang mấy chiếc căn phòng đã sáng bừng ánh nắng.

Đường Phong ngạc nhiên phát hiện đây hóa ra là một phòng học, rất giống giảng đường đại học, phía trên là bục giảng, dưới bục giảng là năm sáu dãy ghế với bảy tám hàng dọc.

“Tại sao ở đây lại có căn phòng học thế này?” - Lương Viện cũng rất bất ngờ.

Makarov giải thích: “Căn phòng này vốn dĩ là một phòng làm việc. Branch thường đưa mọi người tới đây họp hành, sau đó anh ấy đã mang một số giáo trình lý luận tới đây, nên đã cải tạo căn phòng này thành phòng học. Nhưng những dãy ghế này có thể di chuyển, Branch có thể tùy ý cải tạo nơi này theo ý anh ấy. ví dụ như thành nơi hỏi cung chẳng hạn!”

“Cháu nghĩ ra rồi, lão Mã, bác kể rằng bác từng trông thấy Branch đánh học viên không nghe lời, rồi xăm hình lên người họ, chính là ở đây sao?” - Hàn Giang nhớ lại hồi ức của Makarov.

“Đúng vậy, chính là chỗ này!” - Makarov chau mày, nhắc một chiếc ghế đầy bụi ra, tiến lên bục giảng.

Tất cả mọi người đều cảm nhận thấy không khí âm

u ở đây, không ai nói năng gì, đều cứ đứng lặng thinh

trong phòng học. Đường Phong và Lương Viện cũng đi

tới cạnh bục giảng. Đường Phong thấy Makarov đang nhìn thần thờ về phía chiếc bảng đen phủ đầy bụi. Anh không muốn làm phiền Makarov khi ông đang nhớ lại mọi chuyện, vậy là anh lấy tay ra hiệu cho Lương Viện, rồi kéo cô rời khỏi bục giảng. Nhưng Lương Viện bỗng trông thấy một cái nút màu tím phía dưới bục giảng, đúng lúc Đường Phong kéo Lương Viện đi, sự tò mò bao trùm đã khiến Lương Viện mạnh động bấm vào cái nút đó.

Một âm thanh đột nhiên vang lên. Âm thanh này không giống như phát ra từ căn phòng học, mà giống như vang lên từ một nơi sâu hun hút nào đó. “Em chạm vào cái gì vậy?” - Đường Phong gào lên với Lương Viện.

“Em... em ấn cái nút màu tím phía dưới bục giảng đó!” - Lương Viện nhìn mọi người đầy vẻ vô tội.

Lúc này Đường Phong mới để ý thấy, chiếc bàn giảng dạy được gắn cố định lên bục giảng, hơn nữa... hơn nữa chiếc bàn này không phải làm bằng gỗ, mà được xây kiên cố bằng bê tông cốt thép giống như bục giảng, chỉ có điều bên ngoài nó được cố ý sơn giống màu gỗ. “Đây...” - Đường Phong không biết nên làm thế nào, đành nhìn Lương Viện rồi lại nhìn Makarov vẫn còn

đang đứng trên bục giảng. Đây là sức mạnh gì vậy? Âm thanh vang lên từ đâu? Cuối cùng, khi Đường Phong và Hàn Giang cùng lúc ngó người ra, thì cả bục giảng đều đã thay đổi.

Lại một tiếng động lớn vang lên, bục giảng mà Makarov đang đứng trên đó bỗng lún xuống. Đường Phong kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. bục giảng giống như một chiếc thang máy trượt xuống phía dưới.

“Phía dưới có không gian!” - Yelena phản ứng nhanh nhất.

Nhưng lúc này đã muộn, Makarov đã trượt xuống dưới. Tới khi chiếc ròng rọc khổng lồ dừng lại, Đường Phong mới bò tới miệng hố. cẩn thận nhìn xuống và phát hiện ra dưới đó là một cái giếng thẳng rộng lớn.

“Hai chúng ta xuống dưới thôi!” - Đường Phong quay nhìn Hàn Giang bên cạnh.

Hàn Giang lại nhìn Yelena và Lương Viện: “Yelena, em để ý Lương Viện, anh và Đường Phong xuống trước xem dưới đó rốt cuộc là nơi nào?”

Yelena và Lương Viện cùng nóng lòng muốn xuống dưới xem sao, tại sao trên sa mạc Gobi lại có một căn hầm như thế này? Nhưng sau khi cân nhắc, Yelena vẫn gạt đầu với Hàn Giang: “Trong người cha em có súng, anh có thể lấy mà dùng, sau khi nắm rõ tình hình dưới đó thì lên ngay nhé!”

“Em yên tâm, dưới đó không rộng lắm đâu, bọn anh sẽ nhanh chóng quay lại!”

Hàn Giang nói xong liền cùng Đường Phong nhảy xuống chiếc ròng rọc tự động đó. “Rầm” một tiếng, chiếc ròng rọc lại bắt đầu hoạt động trở lại, rơi thẳng xuống dưới đáy hầm mới dừng lại hẳn.

Một luồng gió lạnh lập tức xộc vào trong chiếc ròng rọc tự động. Đường Phong nhìn ra phía ngoài tối thui, trong lòng không khỏi bị mây đen bao phủ: “Hình như không gian phía dưới rất rộng”.

“Đúng vậy, xem ra phía dưới rất rộng. Lão Mã, bác có biết phía dưới có hầm không?” - Hàn Giang quay ra hỏi Makarov.

Makarov kêu lên: “Không thể tin được, từ trước tới nay tôi chưa từng biết phía dưới vẫn còn có hầm ngầm!”

Ba người bước ra khỏi ròng rọc tự động, Đường Phong bật đèn pin lên, soi xung quanh, lúc này anh mới nhìn rõ, phía sau lưng họ là ròng rọc tự động ban nãy đưa họ xuống dưới này, còn phía trước là một lối đi rộng rãi dưới lòng đất. Lúc này, họ đang ở ngay đầu lối đi.

“Sao... sao lại như vậy?” - Makarov giật mình nhìn xung quanh, miệng liên tục lẩm bẩm.

“Lão Mã, nhìn chỗ này là biết đây là một công sự vĩnh cửu được xây dựng bằng bê tông cốt thép, mà sao bác lại không biết gì cả?” - Hàn Giang hỏi lại Makarov.

“Tôi thật sự không biết phía dưới còn có hầm” - Makarov vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Lão Mã, một công trình lớn như vậy. chắc chắn phải khởi công xây dựng hoành tráng, vậy sao bác lại không biết?” - Đường Phong cũng hỏi Makarov.

“Xem ra các cậu không tin tôi rồi! Bây giờ tôi cũng không biết phải làm thế nào để các cậu tin. Tôi chỉ có thể đoán rằng niên đại của công sự quy mô lớn thế này không phải là những năm tháng mà tôi ở căn cứ Tiên Tiến!” - Makarov giải thích.

“‘Cũng có khả năng này!’” - Hàn Giang dùng đèn pin soi lên vách tường bằng phẳng xung quanh. Anh phát hiện tường xung quanh không ẩm ướt như những công trình ngầm khác, mà ngược lại còn rất khô ráo; đây có khả năng là do nó được xây dựng trong sa mạc.

Đường Phong dùng chiếc đèn sạc pin xách tay mà Yelena mua về từ thị trấn, chiếu sáng khắp khu vực họ đang đứng. Anh kinh ngạc phát hiện ra chiếc ròng rọc tự động đã đưa họ tới một đại sảnh dưới lòng đất. Phía đông đại sảnh là một lối đi rộng rãi, còn hai bên phía bắc và phía nam đại sảnh là những cánh cửa màu sắc khác nhau.

4

Đường Phong ngạc nhiên đi tới chân tường phía bắc, ở đây lần lượt xuất hiện ba cánh cửa màu đỏ, vàng, đen. Đường Phong lấ tay sờ lên cánh cửa màu đỏ, bằng sắt, trông có vẻ rất nặng, và điều càng khiến họ ngạc nhiên hơn là ở đây tuy phủ một lớp bụi dày, nhưng lại không hề trông thấy dấu tích mạng nhện nào.

Đường Phong quay lại nhìn Hàn Giang đang vô cùng ngạc nhiên, và cả Makarov cũng đang sững sờ: “Đây là đâu? Lão Mã, bác thật sự chưa từng nhìn thấy sao?”

Lão Mã lắc đầu như máy, há hốc miệng nhưng không nói gì. Hàn Giang quyết định mở cánh cửa màu đỏ ra trước để vào xem sao: “Tôi đã nhìn qua. bảy cánh cửa này đều bằng sắt nặng trĩu, hơn nữa lại đều được sơn thành bảy màu đỏ, vàng, đen, tím, xanh lam, xanh lục và màu trắng khác nhau, tôi nghĩ chắc chắn nó có ý nghĩa đặc biệt nào đó!”

“Ừm, cánh cửa màu đỏ này nghĩa là gì nhỉ?” - Đường Phong hỏi.

“Màu đỏ bắt mắt nhất, tôi nghĩ phía sau cánh cửa này chắc chắn là một nơi quan trọng!” - Hàn Giang nói xong liền đưa tay ra, ra sức đẩy cánh cửa to. Cửa bị khóa, đóng kín mít, “Toi rồi! Cánh cửa này khóa chắc lắm, dùng súng bắn chưa chắc đã mở được ra!”

“Hãy cứ thử dùng súng xem sao!” - Đường Phong đề nghị.

Hàn Giang vẫn chưa kịp ra tay thì phía sau đã vang lên giọng nói của Makarov: “Đừng uống công nữa. Với kinh nghiệm nhiều năm phục vụ trong quân đội của tôi, công sự kiểu này nhìn qua đã biết là có thể đề

phòng vũ khí hóa học tấn công. Các cậu nghĩ mà xem, nó còn chống được cả vũ khí nguyên tử, thì súng ngắn của các cậu làm sao có thể mở được cánh cửa sắt này!”

“Vậy chúng ta hết cách rồi sao?” - Đường Phong không cam lòng.

Makarov bước tới, chỉ nhìn qua cánh cửa màu đỏ một cái rồi nói: “Tôi thấy cánh cửa này ít nhất cũng phải dày từ bốn đến năm chục phân, kể cả dùng thuốc nổ cũng khó mà mở được ra. Nếu muốn mở nó ra, thì chỉ có hai cách, thứ nhất là dùng chìa khóa mở.

Makarov nói tới đây, cố ý dừng lại, xem chừng như muốn lấy ý kiến của Hàn Giang và Đường Phong. Hàn Giang xua tay: “Chúng ta lấy đâu ra chìa khóa, bác nói mau phương án hai đi!”

Lúc này Makarov mới nói tiếp: “Thứ hai là theo như tôi biết, thường thì trong những công sự quy mô lớn như thế này, chắc là phải có một phòng điều khiển nội bộ. để mở cửa ra trong trường hợp khóa bị hỏng hay chìa khóa bị mất.”

”Phòng điều khiển nội bộ?” - Đường Phong và Hàn Giang cùng lúc di chuyển ánh mắt về phía những cánh cửa còn lại.

Đường Phong và Hàn Giang lại lần lượt đẩy mấy cánh cửa phía nam và phía bắc ra, cánh cửa nào cũng đóng kín, căn bản không thể đẩy được. “Lẽ nào phòng điều khiển nội bộ không ở đây?” - Đường Phong vừa nói vừa đi về phía lối đi tối om ở phía đông.

Makarov xua tay: “Thường thì phòng điều khiển nội bộ không thể ở quá xa, chắc là ở trong sảnh này thôi.” “Ồ đây? Nhưng...” - sắc mặt Đường Phong lộ ra vẻ khó coi, “Bấy cánh cửa ở đây đều đóng kín!”

”Không phải vội, chàng thanh niên!” - Makarov nói xong liền đi tới chân bức tường phía bắc, vị trí đối

diện với cánh cửa màu trắng phía nam, “Trên mặt tường phía nam có bốn cánh cửa, còn ở phía bắc chỉ có ba cánh cửa, điều kỳ lạ có thể chính là đây!”

Makarov gõ gõ rồi lại đẩy đẩy, nhưng tường ở đây cũng giống hệt như ở chỗ khác, màu đất vàng, cũng không có chỗ nào có dấu tích của khe kẽ.

Makarov cũng có chút lo lắng, xem ra căn phòng điều khiển nội bộ trong trí tưởng tượng của ông không ở đây. Ông lần theo tường đá, cẩn thận đẩy bức tường phía bắc, nhưng không phát hiện thấy gì. Makarov đành phải chuyển sang bức tường phía nam. Bức tường phía nam cũng lần lượt có bốn cánh cửa sắt màu tím, xanh lam, xanh lục và màu trắng xếp hàng ngang. Makarov bước tới cánh cửa màu trắng ở cuối cùng, nhưng vẫn không tìm thấy phòng điều khiển nội bộ mà ông nói.

“Lão Mã, có khi bác nhầm rồi, ở đây chắc không có!” - Hàn Giang nghi ngờ nói.

“Đừng có tùy tiện nRhi ngờ tôi, tôi có kinh nghiệm hơn cậu đấy!” - Người mạnh mẽ như Makarov vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục kiểm tra đoạn tường cuối cùng.

Đột nhiên, Makarov dừng lại ở cuối bức tường phía nam, ông nhìn chăm chăm lên bức tường màu vàng trước mặt. Đường Phong và Hàn Giang lại nhìn nhau, hình như đã thấy tia hy vọng. Hai người chạy tới, và cũng nhìn chăm chú lên tường. Lát sau Đường Phong đã nhìn ra manh mối, một vạch thẳng thấp thoáng xuất hiện trên tường...

5

Nhìn bức tường trước mặt một hồi. Makarov bỗng đập mạnh lên tường một cái: “Chính là chỗ này rồi!”

“Đây chính là phòng điều khiển nội bộ?” - Đường Phong bán tín bán nghi.

“Thật không ngờ lúc xây dựng công trình này họ đã hao tâm như vậy. Mọi người nhìn này, nếu như không phải tôi cẩn thận, thì ai mà nhìn ra được cánh cửa có màu sắc giống hệt như màu tường.”

“Đúng vậy, một sự nguy trang hoàn hảo!” - Hàn Giang thốt lên.

”Nhưng cánh cửa này cũng khóa rồi, làm thế nào mở được bây giờ?” - Đường Phong thử đẩy cánh cửa nhỏ hiện trên tường.

“Bây giờ phải trông chờ vào Hàn Giang rồi, cậu ấy không phải là cao thủ mở khóa sao?” - Makarov cười và nhìn Hàn Giang.

“Xời, cái này mà bác cũng biết sao? Cháu lại tưởng là việc gì ghê ghớm cơ!” - Hàn Giang nói xong liền lấy một que thép trong người ra, rồi chọc ngoáy một hồi vào trong lỗ khóa của cánh cửa không để phát hiện. Cánh cửa nhỏ trên tường quả nhiên đã mở ra.

Đường Phong trông thấy bên trong cánh cửa là một dãy máy móc thiết bị, và có hai cái cần gạt dài. Đường Phong không biết nó dùng để làm gì nên đoán, có lẽ nó chính là thứ để điều khiển cả cánh cửa lớn của toàn bộ công sự ở đây.

Không gian trong phòng điều khiển rất nhỏ hẹp, chỉ đủ ột người đi vào, nên nhiệm vụ này dĩ nhiên sẽ rơi xuống đầu Hàn Giang. Đường Phong và Makarov ở ngoài cửa. Makarov tựa vào cửa chỉ huy Hàn Giang:

“Thử hai cái cần thiết bị kia xem sao!”

“Được không vậy? Không phải cháu vừa kéo một cái là cả công sự này sẽ nổ tung đấy chứ? Cháu nghe nói là rất nhiều công sự như thế này đều có thiết bị tự phá hủy!” - Trong lòng Hàn Giang có chút do dự.

“Đừng phí lời, nghe tôi đi, tôi bảo cậu kéo xuống thì cứ kéo xuống!”

Hàn Giang đành phải nghe theo sự chỉ huy của Makarov, dốc sức ấn hai tay nắm đó xuống. “Két... ầm!” sau khi âm thanh nặng nề này vang lên, Hàn Giang lại ấn tiếp hai cần gạt thiết bị xuống tận đáy, rồi ngay sau đó, Đường Phong để ý thấy cả bảy cánh cửa trong đại sảnh đều cùng lúc vang lên tiếng kim loại va đập.

“Mở rồi ư?” - Đường Phong vẫn không tin, anh đang định đẩy cánh cửa màu trắng gần mình nhất ra thì Makarov đã kéo ngay anh lại: “Đừng nóng vội, cùng hành động!”

Đường Phong đành phải đợi Hàn Giang chui ra khỏi phòng điều khiển, rồi ba người cùng tính kế, vẫn cứ bắt đầu từ cánh cửa sắt màu đỏ bắt mắt nhất. Khóa đã mở rồi, nhưng trọng lượng của cánh cửa sắt màu đỏ vẫn vượt

qua sự tính toán của Đường Phong, nên một mình Hàn Giang không thể đẩy được cánh cửa màu đỏ ra. Cuối cùng, cả Đường Phong và Hàn Giang phải cùng dốc sức mới đẩy được cánh cửa sắt màu đỏ mở ra. Makarov giật mình tính toán sức nặng của cánh cửa này: dày 60 phân, lâu ngày không ai mở ra, trục cửa đã có phần hoen gỉ nên khi Đường Phong và Hàn Giang đẩy ra mới tốn sức như vậy.

Đường Phong dùng đèn sạc pin cũng không soi sáng hết được cả không gian phía sau cánh cửa sắt màu đỏ. Đường Phong thăm giật mình, xem ra căn phòng này rất rộng, nên cộng cả đèn pin của Hàn Giang và Makarov mới loáng thoáng trông thấy toàn bộ không gian bên trong.

Cả căn phòng hình chữ nhật, rộng gần ba trăm mét vuông, trong phòng chất đống các loại máy móc thiết bị mà Đường Phong không biết. Lại còn có rất nhiều ghế ngồi, đổ ngả đổ nghiêng ra đất. Trên mọi đồ đạc đều phủ lớp bụi dày, rõ ràng rất lâu rồi không có người vào đây.

Đường Phong phát hiện ngay ra những thiết bị này đều sắp đặt có quy luật, tất cả thiết bị đều được đặt sát tường, vây xung quanh tạo thành một khoảng trống nhỏ ở giữa. Khoảng trống này không có gì cả, nhưng khi ngang đầu lên có thể trông thấy trên trần nhà là một chiếc đèn treo khổng lồ. “Ồ đây rất giống một phòng họp!” - Đường Phong đoán.

“Không, không phải là phòng họp, rất giống một trung tâm chỉ huy quy mô nhỏ!” - Makarov nói.

“Trung tâm chỉ huy?” - Đường Phong và Hàn Giang ngạc nhiên nhìn lại cách bài trí thiết bị ở đây, quả nhiên, trên một số trang thiết bị, Đường Phong phát hiện thấy chữ “Đài chỉ huy” bằng tiếng Nga.

Hàn Giang ngang đầu lên nhìn xung quanh, tường và trần nhà không khác gì so với bên ngoài, tất cả đều chỉ là bê tông trộn cốt thép, Hàn Giang cảm thấy nghi ngờ,

“Sao ở đây không có dấu vết gì là từng hoàn thiện, mà chỉ có mỗi bê tông cốt thép trần trụi thế này?”

Makarov cũng cảm thấy kỳ lạ: “Đúng vậy, về lý mà nói thì trong phòng phải có một số trang thiết bị, làm như vậy không vì mỹ quan, mà là vì những thiết bị này cần phải được bảo vệ, còn phải cách âm chống âm mốc nữa!”

“Còn nữa, hai người có phát hiện thấy không...” - Đường Phong bỗng nhìn ra điều gì đó, “Rất nhiều đài chỉ huy ở đây đều trống trơn!”

Nghe Đường Phong nói, Hàn Giang và Makarov mới phát hiện ra phần lớn đài chỉ huy tuy đã đặt đúng vị trí, nhưng bên trong không có trang thiết bị cần thiết.

“Hình như ở đây vẫn chưa thi công xong!” - Đường Phong suy đoán.

“Đúng vậy, quả thực giống như vẫn chưa thi công xong!” - Makarov cũng đồng ý với quan điểm của Đường Phong.

“Nhưng bộ khung đã hoàn thiện rồi, bàn ghế thiết bị cũng đã kê hết ở đây nên không giống dừng lại trong lúc thi công” - Hàn Giang nghi ngờ nói.

“Tôi nghĩ chắc là ở đây lúc sắp hoàn thành, chuẩn bị đưa vào sử dụng thì bị bỏ đi!” - Đường Phong đoán.

“Bị bỏ đi trước khi đưa vào sử dụng? Tại sao? Bỏ bao công sức xây dựng xong xuôi, rồi cuối cùng lại không dùng mà bỏ đi?” - Hàn Giang không hiểu.

Makarov chau mày: “‘Xem ra cũng giống như một câu đố. nhưng tôi nghĩ chắc là gặp phải biến cố đột ngột nào đó. nên cuối cùng mới không đưa vào sử dụng!’” “Lão Mã, ở đây gần căn cứ Tiên Tiến như vậy, xem cũng có vẻ như là do người của nước bác làm, vậy mà bác không biết chút gì sao?” - Hàn Giang lại quay lại câu hỏi ban đầu.

6

Makarov nghe Hàn Giang hỏi vậy liền chau mày: “Cái này... Hàn Giang, tôi không nói dối cậu đâu, từ trước tới nay tôi chưa từng biết phía dưới căn cứ Tiên Tiến lại có một công sự lớn như vậy; nhưng từ những đồ đạc tiếp xúc ban nãy, thì ở đây chắc là được xây dựng từ những năm 60 của thế kỷ XX. Lúc đó tôi không ở đây, mà đầu những năm 70 tôi và Branch mới tới đây!” “Branch? Giờ thì tôi càng lúc càng cảm thấy người này có vấn đề.” - Hàn Giang ngẫm nghĩ, nói: “Lão Mã, bác nói rằng mấy căn phòng ộp tôn này là nơi huấn luyện của căn cứ và bác rất ít khi tới đây, bởi công việc huấn luyện đều do Branch phụ trách. Vậy bác nghĩ xem, lẽ nào

Branch lại không biết phía dưới căn cứ có công sự kiên cố này?”

Makarov chưa kịp nói gì thì Đường Phong cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, nếu như ở đây được xây dựng vào những năm 80 của thế kỷ XX thì không liên quan gì tới các bác. Nhưng ban nãy bác nói rằng: nó được xây dựng vào những năm 60, đầu những năm 70, các bác lại ở đây những vài năm, vậy mà lại không biết một bí mật lớn như vậy? Kể cả bác không biết, nhưng Branch chắc chắn sẽ biết!”

“Branch chắc chắn biết?” - Makarov chìm trong suy tư, miệng lẩm bẩm: “Có lẽ... có lẽ quá thực anh ta biết!”

“Nhưng ông ta chưa từng nói gì với bác?”

Makarov vẫn lắc đầu, tư duy của ông lại quay về tổng bộ KGB tại Mátxcơva xa xôi: “Có lẽ... có lẽ ngay từ ngày đầu tiên tôi nhận nhiệm vụ này, nội tình bên trong đã không bình thường. Branch là thượng tá, lúc đó tôi mới chỉ là thiếu tá, quân hàm của anh ta cao hơn tôi, vậy mà cấp trên lại để tôi làm tư lệnh căn cứ, để Branch dưới quyền lãnh đạo của tôi!”

“Đây vốn dĩ là một chuyện kỳ lạ, sau đó Branch cũng không nói với bác, tại sao lại như vậy?” - Đường Phong hỏi.

Makarov lại lắc đầu: “Anh ta nói rằng trước đây anh ta đã phạm phải một sai lầm nên bị phái tới căn cứ Tiên Tiến, hơn nữa chỉ được làm trợ lý của tôi, còn cụ thể như thế nào thì anh ta cũng không nói!”

“Càng kỳ lạ hơn là Branch không hề oán thán khi làm trợ lý cho bác!” - Hàn Giang nhớ tới Branch trong ký ức của Makarov.

“Đúng vậy, trong vài năm làm việc với anh ta, tuy có vài chuyện vặt không vui vẻ, nhưng về cơ bản thì quan hệ khá ổn, nhất là trước mặt những người khác, anh ta vẫn cư xử với tôi như với cấp trên!”

“Bác không cảm thấy như vậy là rất có vấn đề sao? Cháu nghĩ ông ta được cử làm trợ lý của bác nhưng không oán thán thì chỉ có hai nguyên nhân: một là, ông ta gánh vác một sứ mệnh đặc biệt nào đó; hai là, sai phạm trước đây của ông ta rất nghiêm trọng, có thể ông ta muốn lấy công chuộc tội, nên chấp nhận làm trợ lý cho bác mà không hề thấy ảm ức. Ngoài hai nguyên nhân này ra, thì cháu cũng không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.” - Hàn Giang phân tích.

Makarov gật gù: “Hàn, hai nguyên nhân mà cậu nói không phải tôi chưa từng nghĩ tới, nguyên nhân thứ nhất, tôi thực sự không nhận ra anh ta gánh vác sứ mệnh gì đặc biệt. Kể từ khi đến căn cứ Tiên Tiến, anh ta rất ít khi rời khỏi đây, nên nếu như anh ta gánh vác sứ mệnh đặc biệt nào đó, thì không thể không liên lạc với cấp trên, điều này anh ta không thể giấu tôi được. Còn về chuyện anh ta có ý đồ gì đặc biệt, thì ngoài việc anh ta huấn luyện học viên quá nghiêm khắc ra, tôi cũng không nhận ra ý đồ đặc biệt nào cả!”

“Lão Mã, bác đừng tự tin quá, nếu ông ta có trọng trách hay ý đồ gì đặc biệt, thì ông ta ắt sẽ có cách thông tin đặc biệt, không cần thiết phải dùng thiết bị liên lạc của căn cứ, hoàn toàn có thể liên lạc với thế giới bên ngoài để bác không phát hiện ra!” - Hàn Giang nói.

“Để bác không phát hiện ra!” - Hàn Giang nói.

Makarov trầm ngâm gật đầu: “Còn về điều thứ hai mà cậu nói, sai lầm mà trước đây anh ta phạm phải, tôi cũng đã nghĩ qua, là sai lầm nghiêm trọng gì? Điều này phải xem từ quá trình trước đây của anh ta, tôi và Yelena đã tới tổng bộ điều tra hồ sơ của Branch. Đoạn duy nhất không rõ về anh ta, chính là cái gọi là Cục 13, theo như tôi biết thì KGB không có Cục này.”

“Có thể nó là một tổ chức bí mật hoặc là tồn tại trong một thời gian ngắn, nên bác không biết?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Tôi đã đi hỏi rất nhiều đồng nghiệp cũ, họ cũng chưa từng nghe thấy cục này.”

“Nếu là tổ chức bí mật hoặc tồn tại trong một thời gian ngắn, thì các bác không biết cũng là chuyện bình thường.”

“Cứ coi là vậy đi! Branch rất khả nghi, nhưng anh ta đã chết rồi!” - Makarov nghi ngờ nói.

“Từ cuộc bạo động tại căn cứ sau này, tới việc có người tới tiếp ứng bọn họ tại Vladivostok, có thể thấy hai tổ chức này sau khi Branch chết vẫn có năng lực tổ chức và chiến đấu lớn mạnh. Cháu nghĩ, nếu không có người

bí mật lãnh đạo chỉ huy, thì họ không thể có năng lực tổ chức và chiến đấu như vậy được.”

Những gì Hàn Giang phân tích càng khiến trong lòng Makarov dậy lên vô số nghi vấn, bởi từ trước tới nay ông chưa từng nghĩ sâu như vậy: “Hóa ra vẫn còn có người bí mật lãnh đạo chỉ huy đội ngũ này? Là ai? Stechkin, Brainin, Isakov hay Lý Quốc Vượng? Hoặc là cái gã White người Mỹ thoát ẩn thoát hiện kia? Dĩ nhiên, vẫn còn một khả năng...”

“Là gì?”

“U hồn của Branch!” - Lúc Makarov thốt ra câu này, ông bình tĩnh kỳ lạ.

7

Khi Makarov nhắc tới từ u hồn. Đường Phong bỗng trợn mắt. “Ấy.. lại mọc ra một u hồn!” Đường Phong giật mình nhìn Makarov. Đột nhiên, anh quay ngoắt người lại nhìn ra đằng sau rồi nhìn lên trần nhà.

“Đường Phong, cậu đang làm gì vậy?,” - Hàn Giang khẽ hỏi.

“Không... không có gì, bây giờ cứ nghe thấy u hồn là tôi thấy sợ. u hồn của hoàng hậu Một Tạng còn chưa xong, giờ lại mọc thêm một u hồn của Branch!” - Đường Phong bỗng cảm thấy lạnh hết sống lưng, dù dưới này cũng không quá lạnh lẽo.

“Được rồi, tạm thời không bận tâm tới u hồn đó nữa, chúng ta hãy nói về mấy người bạn này cậu nhắc tới. Stechkin, Brainin, Isakov, cả ba người này đều khả nghi. Họ đều thoát ẩn thoát hiện trong hàng loạt các sự kiện sau đó, nhưng tôi cảm thấy sau khi Branch chết, người nào đó trong số họ hình như vẫn chưa đủ để lãnh đạo chỉ huy tổ chức này!” - Hàn Giang phân tích.

“Có khi nào cả ba người họ cùng lãnh đạo tổ chức này?” - Đường Phong hỏi lại.

“Hoàn toàn có khả năng này!” - Đường Phong nói.

“Còn về Lý Quốc Văn.”

Makarov xua tay: “Lý Quốc Văn không đủ tư cách để lãnh đạo nhiều học viên như vậy, anh ta cũng không có tiền bạc, hoặc được hỗ trợ từ phương diện nào đó.”

“Vậy còn gã người Mỹ tên là White thì sao?”

“;Hắn ta... người này ngược lại rất khả nghi, nhưng những gì chúng ta biết về hắn quá ít!” - Makarov khẽ thở dài.

“Còn u hồn của Branch nữa!” - Đường Phong cười nhạt.

Makarov lại xua tay: “U hồn là thứ dùng để dọa người, Branch đã chết thật, chính tôi đã nhật xác anh ta, kể cả anh ta có vấn đề đi chăng nữa, thì cũng không thể quay lại lãnh đạo đội ngũ này.”

“Biết đâu chúng ta sẽ tìm được đáp án ở đây!” ” Đường Phong bắt ngờ nói.

“Ồ! Cậu dựa vào đâu mà lại nói vậy?” - Makarov hỏi lại.

“Cháu dựa vào khoảng cách quá gần giữa chỗ này với căn cứ Tiền Tiến, cháu nghĩ chắc chắn hai nơi này phải liên quan gì đó với nhau!” - Đường Phong khẳng định.

Makarov chán nản lắc đầu: “Hy vọng chúng ta sẽ tìm thấy một vài manh mối!”

Nói xong ba người ra khỏi cánh cửa sắt màu đỏ, tới cạnh cánh cửa màu vàng đối diện. Cánh cửa màu vàng này cũng to nặng như vậy. Đường Phong ngằm đánh giá bằng mắt, cánh cửa màu vàng này dày khoảng 80 cen-ti-mét: “Xem ra cánh cửa này còn nặng hơn cả cánh cửa màu đỏ...”

Đường Phong vẫn chưa dứt lời liền bị Hàn Giang bịt ngay miệng lại. Đường Phong thấy ngạt thở, trong lúc hoảng hốt, anh thấp thoáng trông thấy trên bức tường bên cạnh là một kí hiệu ba cánh quạt màu đen trên nền vàng.

Hàn Giang kéo Đường Phong và Makarov lui ra ngoài cửa rồi mới buông Đường Phong ra. Đường Phong liền gào lên với anh: “Anh suýt làm tôi chết ngạt rồi đấy!”

“Muốn giữ cái mạng quèn của cậu thì im ngay mồm lại!” - Hàn Giang nghiêm giọng.

Makarov chỉ tay lên kí hiệu ba cánh quạt màu đen trên nền vàng trên tường, khẽ nói: “Đây là kí hiệu cất giữ chất phóng xạ.”

“Á! ở đây có vũ khí hạt nhân?” - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên, khiến cả căn phòng vang lên ong ong.

“Không, chưa chắc là vũ khí hạt nhân, chỉ cần những nơi có liên quan tới nguyên tử, đều sẽ xuất hiện ký hiệu này.” - Hàn Giang vừa khẽ nhắc nhở Đường Phong, vừa đứng ngoài cửa lấy đèn pin soi vào bên trong.

Nhờ ánh sáng của mấy chiếc đèn pin, Đường Phong trông thấy không gian trong cánh cửa màu vàng này nhỏ hơn không gian trong cánh cửa màu đỏ, cũng có vài dây máy móc giống như đài chỉ huy, nhưng không bày biện giống như trong phòng ban này, mà giống như phòng học. Bốn dãy ghế dài kê theo hàng ngang, ngoài ra, trong căn phòng này chẳng còn thứ gì cả.

“Không thấy chất phóng xạ nào sao?” - Đường Phong lẩm bẩm hỏi.

Hàn Giang và Makarov cũng cảm thấy khó hiểu, vậy là ba người lấy hết can đảm đi vào trong cánh cửa màu vàng. Đi một vòng trong căn phòng này, Đường Phong phát hiện trong mấy dãy đài chỉ huy đó cũng không lắp đặt thiết bị, mà trống trơn. Trên tường của mấy dãy đài chỉ huy, trước mặt lại lôm xướng một mảng lớn, bên trong lộ ra không ít dây điện. “Phía trước chắc là một màn hình lớn! ở đây giống như một rạp chiếu phim nhỏ, lấy đâu ra chất phóng xạ!” - Đường Phong nghi ngờ nhìn lại tường xung quanh và trần nhà.

Tường và trần nhà giống hệt căn phòng trước đó, không được trang trí, trống trơn, còn điểm duy nhất không Giống căn phòng trước là trên tường có thêm hai kí hiệu ba cánh quạt màu đen trên nền vàng. Đường Phong cũng biết đây là kí hiệu “cất giữ chất phóng xạ”.

8

Hàn Giang nhìn lên trần nhà rồi quay sang thắc mắc: “Trong phòng này không chứa chất phóng xạ, càng không có vũ khí hóa học, nhưng lại xuất hiện kí hiệu này, cho thấy hai điều: một là ở đây đã từng cất giữ chất phóng xạ, ví dụ như vũ khí hạt nhân; hai là chuẩn bị chứa chất phóng xạ hoặc là nơi liên quan tới việc cất giữ chất phóng xạ. Nhưng điểm giống căn phòng có cửa sắt màu đỏ. là bên trong cũng chưa từng được sử dụng tới!”

“Kể cả chưa từng được sử dụng tới. nhưng rốt cuộc ở đây có liên quan gì tới ‘hạt nhân’ không?” - Đường Phong lại hỏi.

“Tôi làm sao biết được, có lẽ là bảy cánh cửa sắt có bảy màu khác nhau trong đại sảnh này, đều có mục đích sử dụng khác nhau!” - Hàn Giang nói xong, bước nhanh ra khỏi cánh cửa màu vàng, đẩy cánh cửa màu đen ra.

Phía sau cánh cửa sắt màu đen là không gian tối om, khi đèn pin soi sáng không gian này, Đường Phong phát hiện thấy căn phòng cũng rộng bằng căn phòng ban nãy, nhưng lần này không trông thấy những đài chỉ huy. Trong căn phòng lớn như vậy mà chỉ có hai chiếc bàn làm việc cũ nát và ba chiếc ghế phủ đầy bụi, ngăn kéo

bàn làm việc cũng mở ra. Đường Phong liếc một cái, bên

trong trống trơn, nhưng trong góc phòng lại đặt mấy bó

sắt dài.

“Sao ở đây lại có nhiều thanh sắt vậy?” - Đường Phong không hiểu nên hỏi.

Makarov nghe thấy vậy liền cười nói: “Đường Phong, đây không phải là thanh sắt đâu, nếu tôi nhìn không nhầm thì đây là nguyên liệu để làm ăng ten, mà lại còn là loại ăng ten quân dụng rất dài!”

Hàn Giang cũng gật gù: “Đúng vậy, lão Mã nói không sai, nhưng tại sao ở đây lại chất đống nhiều nguyên liệu dùng làm ăng ten như vậy nhỉ, lẽ nào đây chỉ là một cái kho?”

“Tôi thấy không đơn giản như vậy đâu! Loại ăng ten quân dụng cỡ lớn này, không phải dùng trong những đơn vị bình thường.” - Makarov dựa vào kinh nghiệm nhiều năm khẳng định.

Trong căn phòng này cũng không có thêm được phát hiện gì mới, vậy là ba người tới trước bốn cánh cửa sắt ở bức tường phía nam. Đầu tiên là cửa sắt màu tím, không gian bên trong gần bằng hai căn phòng họ kiểm tra trước đó. Hình như căn phòng này được chia làm hai phần, phần sát cửa kê vài chiếc ghế, còn cả hai chiếc ghế sofa, và phía trước những cái ghế và sofa này là một chiếc băng đen phủ đầy bụi bặm. Đường Phong lấy tay vuốt bụi trên băng đi nhưng không phát hiện thấy một vết chữ nào trên băng, nhìn tới phần và miếng lau băng cũng chưa có dấu vết gì là đã từng sử dụng.

Phía sau căn phòng này được chia thành nhiều phòng nhỏ. “Trông rất giống văn phòng trong các công ty hiện giờ!” - Đường Phong đoán mò.

“Có khi nó là văn phòng thật đấy!” - Hàn Giang cười. nói.

”Chính là văn phòng sao? - Đường Phong không hiểu nổi người nào lại làm việc ở đây.

Tiếp đó là tới cánh cửa sắt màu xanh lục, cũng to gần bằng mấy căn phòng trước. Một căn phòng to như vậy nhưng lại chẳng có gì cả, đến cả chiếc bàn chiếc ghế cũ cũng không có. “Xem ra đây là một phòng trống rồi!”

- Đường Phong đi quanh tường nói.

“Phòng trống? Phòng trống thì có nhất thiết phải sơn cửa thành màu xanh lục không?” - Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong không thể trả lời câu hỏi của Hàn Giang, hai người tiếp tục đi men tường, đột nhiên, Đường Phong phát hiện thấy trên bức tường cạnh anh có gì đó khác lạ.

Đường Phong không tùy tiện sờ vào vật trên tường mà đã quan sát rất kĩ: “Trên tường hình như có thứ gì đó”.

‘Giống một tấm bản đồ!’ - Hàn Giang cũng phát hiện ra điều khác thường trên tường.

Đường Phong sốt ruột lấy tay vuốt qua lớp bụi dày cộm trên tường đi, quả nhiên trên tường là một bức tranh, không phải là một tấm bản đồ địa lý mà là một bản vẽ công trình. Đây chính là bản vẽ mà nhóm Đường Phong hy vọng nhìn thấy.

9

Đường Phong bóc ngay bản vẽ trên tường xuống, cầm trên tay chăm chú quan sát. Trên đó đánh dấu chi chít các từ tiếng Nga, còn có cả chữ số. Ánh mắt Đường Phong dừng lại phần trên cùng của bản vẽ công trình, trên đó là một dòng chữ to bằng tiếng Nga, Đường Phong thử dịch ra. “Số... số... hai... mười... mốt...” - Đường Phong không biết từ tiếng Nga ở giữa.

Lúc này, giọng Makarov vang lên sau lưng anh: “Bản vẽ hiển thị công trình lô cốt số 21”

“Lô cốt?” - Đường Phong và Hàn Giang cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, đây là một tòa lô cốt” - Makarov vừa nói vừa đón lấy bản vẽ, chỉ xuống cuối bản vẽ, giải thích: “ở đây in là 19660823”.

19660823” - Đường Phong chần chờ một lúc rồi nói luôn: “Xem ra đây là lô cốt được xây dựng năm 1966”.

“Chính xác mà nói là ngày 23 tháng 8 năm 1966 đã vẽ xong bản vẽ công trình này” - Makarov khẳng định.

“Ngày 23 tháng 8 năm 1966?”, Đường Phong và Hàn Giang không ai bảo ai cùng lúc lục lại trong đầu những sự việc xuất hiện trong thời gian này nhưng cuối cùng họ quyết định đây chỉ là một ngày rất bình thường.

1. M: Viết tắt của từ “hoàn thành” trong tiếng Nga.

“Điều này đã chứng minh cho phán đoán trước đây của tôi, nơi này được xây dựng vào những năm 60 của thế kỷ XX” - Makarov nói.

“Những năm 60 của thế kỷ XX? Thế không phải lại quay về câu hỏi cũ sao!” - Hàn Giang lại nhìn Makarov, “Đầu những năm 70 bác đã tới đây mà lại không phát hiện thấy lô cốt này sao?”

“Hàn, cậu phải để tôi nói bao nhiêu lần nữa cậu mới tin?” - Makarov có chút bực dọc.

“Được rồi, tạm thời chúng ta không tranh cãi điều này nữa, mà hãy xem vị trí của chúng ta hiện giờ!” - Ba người cầm bản vẽ công trình quay trở lại đại sảnh, trải ra đất. Đường Phong nhận ngay ra bản vẽ công trình này: “Theo những gì bản vẽ hiển thị, thì lô cốt số 21 được chia thành ba phần hoặc có thể gọi là ba khu vực. Hiện giờ, chúng ta đang ở khu vực sát phía tây, khu vực này được gọi là khu vực trung tâm. Đại sảnh hiện giờ chúng ta đang ở đây được đánh dấu trên bản vẽ là đại sảnh số 1. Nhìn tiếp về phía đông. - Đường Phong chỉ tay vào lối đi tối đen, ”Ồ đó có đại sảnh số 2, khu vực ở đại sảnh là khu vực sinh hoạt, có phòng ăn, phòng tắm, phòng y tế, phòng luyện tập sức khỏe, phòng đánh cờ, phòng ngủ... đi qua khu sinh hoạt, đi tiếp về phía đông chính là đại sảnh số 3. Khu vực của đại sảnh số 3 được gọi là khu vực bảo hộ, ở đó có 5 căn phòng lớn, lần lượt là trung tâm điều phối điện, kho đạn dược, kho vũ khí, kho nhiên liệu và phòng sửa xe.”

“Phức tạp vậy sao, xem ra lục phủ ngũ tạng trong lô cốt này đều đầy đủ! Cái gì cũng có!” - Hàn Giang thán phục.

“Từ trên bản vẽ cho thấy, nếu không tính cả khu Vực sinh hoạt ở giữa thì cả lô cốt này hình cái tạ, cộng thêm khu vực sinh hoạt không quy cách ở chính giữa, thì chẳng giống cái gì cả!” - Makarov nhìn bản vẽ nói.

“Như vậy xem ra phía đầu bên kia của lối đi, cũng chính là khu vực bảo hộ trong đại sảnh số 3, chắc là vẫn còn một ròng rọc hoặc là cửa ra!” - Đường Phong nhìn về phía lối đi tối mà nói.

“Ồ đó sẽ là nơi nào nhỉ?” - Makarov cảm thấy vô cùng bất an.

“Chắc chắn là gần đường quốc lộ, như vậy mới tiện cho xe quân dụng cỡ lớn tiến vào trong lô cốt.”

“Chưa chắc phải vậy, tôi đã ở trong căn cứ hơn ba năm rồi, những chỗ gần đây phần lớn tôi đều đã từng đến. Từ trên bản vẽ cho thấy, từ đại sảnh số 1 tới đại sảnh số 3 nhiều nhất cũng chỉ vài cây số, còn bên trên trong phạm vi vài cây số ngoài sa mạc Gobi ra, thì vẫn chỉ là sa mạc Gobi, vốn không có đường đi hay là thị trấn gì đó. Thị trấn mà hôm qua chúng tôi tới mua đồ cũng là thị trấn gần đây nhất, nơi đó cách đây mấy chục cây số!” - Makarov ra sức lắc đầu nói.

“Vậy thì lạ thật, ra khỏi đại sảnh số 3 bên đó lẽ nào chẳng có gì? Chỉ là một vùng cát vàng? Có lẽ ở đó không có cửa?” - Hàn Giang không hiểu.

“Không, trong bản vẽ công trình này thì phía đại sảnh số 3 đó có cửa!” - Đường Phong chỉ lên bản vẽ nói, “Hơn nữa trên bản vẽ còn chú thích rõ ở đầu bên đó là một cánh cửa lớn; còn ở đây cũng chính là đại sảnh số 1 là một hệ thống ròng rọc ngầm”

“Ròng rọc ngầm?” - Hàn Giang ngạc nhiên.

“Đúng vậy, kí hiệu trên bản vẽ viết như vậy.” “Xem ra bộ ròng rọc này ngay từ đầu đã có rồi, còn Branch huấn luyện học viên bên trên, vậy còn cần nói nữa không? ít nhất lúc đó ông ta cũng phải biết sự tồn tại của lô cốt này!” - Hàn Giang nói xong, đưa mắt nhìn Makarov.

Makarov ngồi bệt ra đất: “Đúng vậy. chắc chắn Branch đã biết về sự tồn tại của lô cốt này. hơn nữa còn cố ý xây dựng căn cứ huấn luyện ở đây!”

“Nhưng tại sao anh ta lại làm như vậy nhỉ? Tại sao anh ta lại biết ở đây có một lô cốt lớn như vậy?” - Makarov lắc đầu như không thể tin vào điều này.

10

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong tiếp tục phiên dịch bản vẽ: “Đại sảnh số 1 hiện giờ chúng ta đang đứng, được gọi là khu vực trung tâm, xem ra ở đây quan trọng nhất!”

“Hừ! Sao chúng ta chẳng thấy gì cả?” - Hàn Giang làu bàu.

“Anh chỉ cần nhìn xem ý đồ của bảy căn phòng xung quanh đại sảnh số 1 này, thì sẽ hiểu ngay tại sao nó lại được gọi là ‘khu vực trung tâm’. Nói xong,

Đường Phong chỉ lên cánh cửa màu đỏ phía bắc: “Căn phòng này được đánh dấu trên bản đồ là: ‘phòng chỉ huy trung tâm’.”

“Phòng chỉ huy trung tâm? Thảo nào bên trong toàn là đài chỉ huy, hơn nữa cũng to nhất!” - Hàn Giang nhớ lại.

“Cánh cửa màu vàng thứ hai, khà khà, thảo nào trên bản đồ kí hiệu là: ‘phòng điều khiển ứng phó khẩn cấp hạt nhân’.”

“Phòng điều khiển ứng phó khẩn cấp hạt nhân? Tại sao nơi này phải thiết kế nhiều phòng điều khiển như vậy? Lẽ nào họ chuẩn bị sử dụng vũ khí hạt nhân?” - Hàn Giang không hiểu.

Makarov ngẫm nghĩ, nói: “Điều này cũng không khó hiểu, những năm 60 thế kỷ XX chính là thời kỳ đỉnh cao của chiến tranh lạnh, một công trình quân sự lớn như thế này, nhất là sát biên giới, chắc chắn là phải nới tới an toàn công sự dưới điều kiện chiến tranh hạt nhân, bởi vậy nên có cả toàn bộ hệ thống phòng hạt nhân!”

Đường Phong lại tiếp tục nói: “Căn phòng số 3 cũng chính là phòng thu thập tình báo nên có cánh cửa sắt màu đen.”

“Ồ! Giờ thì tôi đã hiểu, tại sao trong căn phòng đó lại chất đồng ăng ten như vậy!” - Makarov ưu tư nói.

Hàn Giang hình như cũng đã hiểu ra: “Nó vốn được chuẩn bị để lắp thành ăng ten trinh sát cỡ lớn.”

“Đúng! Loại ăng ten trinh sát cỡ lớn đó có thể thu thập tín hiệu thông tin điện tử trong phạm vi vài trăm cây số. cái này KGB chúng tôi cũng đã từng làm!” - Makarov nói.

“Chà các bác vốn là cao thủ trong lĩnh vực này rồi!” - Hàn Giang cười nhạt.

“Quá khen, Đường Phong, tiếp theo là gì?” - Makarov hỏi.

“Còn cửa sắt màu tím là phòng tham mưu tác chiến!” - Đường Phong nói.

“Phòng tham mưu tác chiến? Cậu không dịch sai đấy chứ!” - Hàn Giang thấy có chút khó hiểu.

“Không sai, chắc chắn đúng, chính là phòng tham mưu tác chiến.”

”Nhìn cả đồng ghế với sofa đó đúng là nơi để đám tham mưu tán phét, thế mà cũng gọi là phòng tham mưu!”

“Căn phòng cửa màu xanh lam ban này là phòng chỉ huy phòng không!” - Đường Phong lại dịch ra.

“Tôi nói rồi, trông ở đây giống như vẫn còn thiếu một màn hình điều khiển”. Hàn Giang nghĩ ngợi rồi lại hỏi: “Vậy cái phòng khí gió chẳng có cái gì cả gọi là phòng gì?”

“Trung tâm điều độ bảo hộ hậu cần!”

“Xời, quả nhiên lục phủ ngũ tạng đủ cả, đúng là cái gì cũng có!” - Hàn Giang nhận xét - “Cánh cửa màu trắng cuối cùng mà chúng ta vẫn chưa vào thì sao?” “Cái... cái đó là trung tâm chỉ huy thông tin!”

“Mẹ nhà nó đầy đủ thật, trinh sát điện tử và thông tin đều phân rạch ròi như vậy! Xem ra ở đây lúc đầu chắc là nơi được cấp trên các bác đặt rất nhiều hy vọng, nếu không thì sao phải thiết kế bố trí đầy đủ như vậy?”

“Được cấp trên chúng tôi?” - Makarov hơi bất ngờ chóng mặt trước câu nói này của Hàn Giang: “Cậu nghi ngờ nơi này do KGB xây dựng?”

“Lẽ nào không phải sao? Bác không biết không đồng nghĩa với việc Branch không biết, cũng không đồng nghĩa với việc tổng bộ KGB của các bác không biết! Lẽ nào họ chỉ giấu mỗi mình bác?”

“Không, lô cốt số 21, nhìn từ con số này, đây là một công trình hoành tráng, thậm chí không chỉ có mỗi số 21 đâu, nếu công trình lớn thế này do KGB làm. tôi không thể không biết tỵ nào!” - Makarov lẩm bẩm.

“Có lẽ chúng ta tới hai khu vực khác xem sao, biết đâu lại rõ ràng mọi thứ!” - Đường Phong chỉ tay vào lối đi tối đen, đèn pin trong tay Hàn Giang và Makarov cũng cùng soi về hướng đó, nhưng đèn pin của họ chỉ có thể nhìn xa vài trăm mét, còn phía trước nữa vẫn là một vùng tối đen bí ẩn.

Hết chương 19. Mời các bạn đón đọc chương 20.

94. Chương 20

Chương 20

Công trình Vladivostok

Đường Phong đẩy cánh cửa khác ra, thấy trên chiếc ghế dài trong đó chất đồng ống thí nghiệm, bình đun nhiệt đã bị vỡ hoặc vẫn còn nguyên vẹn. Trong ấn tượng của Đường Phong, trên bản vẽ công trình không có phòng thí nghiệm như thế này. Anh vội lùi lại vài bước, định thần quan sát tấm biển bằng đồng trước cửa: phòng tắm.

1

Ba người tiếp tục đi về hướng đông, lối đi rất rộng, ước chừng có thể đủ cho bốn chiếc xe chạy ngang nhau. Đường Phong chốc chốc lại soi đèn lên hai vách tường và trên đỉnh đầu: toàn bộ lối đi được tạo nên bởi kết cấu bê tông cốt thép, có chỗ ống thép to thậm chí còn lộ cả ra ngoài.

Hàn Giang vẫn liên tục đối chiếu thực tế với bản vẽ công trình, tuy anh không hiểu tiếng Nga, nhưng vẫn có thể xem khái quát. Điều mà anh lo lắng là biết đâu sẽ xuất hiện ngã rẽ, hoặc khu vực mới không giống như trên bản vẽ.

Lần này Hàn Giang đã lo lắng hơi thừa, họ đi thẳng theo lối đi, sau hơn hai mươi phút, Đường Phong cảm thấy không gian phía trước trở nên rộng mở. Anh dùng đèn pin soi chiếu, phía trước lại xuất hiện một đại sảnh, họ đi vào trong đó. Đường Phong cẩn thận đối chiếu bản vẽ: “Đúng vậy, đây chính là đại sảnh thứ hai.

Trên bản vẽ thì đại sảnh này không giống thế này, mà là hình bát giác.”

Từ trên bản vẽ công trình cho thấy, đại sảnh số 2 nằm ở vị trí chính giữa lô cốt, khác với hai đại sảnh số 1 và 3 hình chữ nhật nằm ở hai đầu đông, tây. Đại sảnh này hình bát giác chuẩn, ngoài hai bên phía đông và phía tây kết nối với lối đi ra, hai phía nam, bắc của đại sảnh hình bát giác xuất hiện hai dãy hành lang nhỏ hẹp.

Đường Phong đi trước nên là người đầu tiên đi vào hành lang phía nam, “ở đây xem ra hoàn toàn khớp với bản vẽ công trình, công năng cũng giống hệt!”

Ba người phát hiện hai bên dãy hành lang là 12 căn phòng giống hệt nhau liền thành một dãy. “Đây là phòng ký túc” - Hàn Giang không nhìn bản vẽ, mà đã nhận ra mục đích sử dụng ở đây.

“Đúng, trên bản vẽ kí hiệu 8 trong số 12 căn phòng ở đây là phòng ký túc binh sỹ, 4 phòng còn lại là phòng ký túc sỹ quan!” - Đường Phong đối chiếu trên bản vẽ nhận ra từng phòng ở của binh sỹ và sỹ quan.

Ba người cẩn thận kiểm tra lại từng căn phòng,

mỗi phòng đều bày biện rất đơn giản, cơ bản đều có một

chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc ghế mà thôi, vốn không phân biệt được phòng binh sỹ và phòng sỹ quan có gì khác nhau.

Hàn Giang mở từng ngăn kéo và học tủ phủ đầy bụi ra, nhưng trong tất cả ngăn kéo và học tủ đều trống trơn, ngoài lớp bụi dày ra không trông thấy bất cứ vật dụng nào khác.

Ba người kiểm tra xong những phòng ký túc này, có thất vọng quay ra naoài. thì Makarov bỗng nhớ ra gì đó: “Đợi đã, tôi cứ cảm thấy những ký túc này có vấn đề”.

“Vấn đề gì?” - Hàn Giang và Đường Phong cũng ngạc nhiên.

“Những ký túc chúng ta kiểm tra ban nãy tình hình cũng tương tự như ở khu vực trung tâm, trong phòng vốn không bày biện gì hết, trên tường và trần nhà đều là bê tông cốt thép, như vậy làm sao có người tới ở được?” “Đúng vậy, khu vực trung tâm chưa lắp đặt xong nên mỗi căn phòng đều chưa đưa vào sử dụng. Ở đây cũng chưa lắp đặt xong, lẽ nào lại để quân lính vào ở?” - Hàn Giang nghi ngờ.

“Tôi thấy hai người đa nghi quá, tiền tuyến điều kiện gian khổ thì chỉ tạm vậy thôi! Hơn nữa hai người cũng thấy trong ký túc tuy có giường, có đồ gia dụng nhưng lại không hề có vật dụng cá nhân nào. Bởi vậy từ điểm này cho thấy: ở đây cũng có khả năng chưa từng sử dụng qua.”

Cách nói của Đường Phong tạm thời đã nhận được sự đồng tình của Hàn Giang và Makarov. Ba người lại đi vào hành lang phía bắc đại sảnh hình bát giác. Đường Phong đối chiếu bản vẽ công trình, giải thích: “Hai bên dãy hành lang này phân bố sáu căn phòng, lần lượt là phòng bếp kiêm phòng ăn, phòng thể dục, phòng giải trí phòng chơi cờ, phòng y tế. phòng đọc sách, phòng tắm kiêm nhà vệ sinh công cộng.”

“Đầy đủ thật đấy, sinh hoạt, giải trí cái gì cũng có!”

- Hàn Giang thán phục.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đẩy cửa bước vào một căn phòng, trên cửa có một tấm biển bằng đồng:

“Phòng thể dục”. Thế nhưng điều khiến ba người của nhóm Đường Phong cảm thấy khác thường là phòng thể dục này lại giống một phòng tắm bốc hơi. Chính giữa phòng là một đài tắm bốc đúng tiêu chuẩn,

xung quanh đài đầm bốc là vài chiếc ghế nghiêng ngả. Trong góc tường có đặt ngay ngắn vài chiếc tạ tay, còn có cả gân chực chiếc tạ đĩa, ngoài ra không còn gì cả.

“Đây lẽ nào chính là phòng thể dục?” - Đường Phong ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Điều này cũng không khó hiểu, ở đây toàn quân nhân đóng quân, bởi vậy hạng mục thể dục thể thao chủ yếu là nâng tạ với đầm bốc.” - Makarov giải thích.

Ba người tới căn phòng treo tấm biển bằng đồng “Phòng đọc sách”, Đường Phong bước ngay tới bức tranh cũ kĩ treo trên tường, phát hiện ra đây là hai bức chân

dung phủ đầy bụi của Lenin và Leonid Ilyich Brezhnev, điều này đã lần nữa đã chứng minh cho niên đại xây dựng lô cốt này.

Nhưng điều khiến ba người cảm thấy kỳ lạ là trong phòng đọc sách lại không có sách, mà thậm chí đến giá sách cũng rất ít. nhưng lại kê rất nhiều bàn ghế ngồi học. “Xem ra ở đây cũng thành một phòng học rồi!” - Hàn Giang lẩm bẩm.

Đúng là vậy!” - Makarov nói rồi đi ra khỏi phòng, đẩy cánh cửa bên cạnh ra để Theo hiển thị trên bản vẽ công trình, ở đây đáng lẽ là phòng nghỉ ngơi giải trí, hoặc gọi là phòng chơi cờ, nhưng lúc này chỉ có thể trông thấy bàn ghế phủ đầy bụi bặm, và chỉ có một chiếc bàn bia nằm im lìm trong góc phòng.

2

Điều khiến ba người Đường Phong đau đầu, thực ra bây giờ mới bắt đầu. vì sự biến hóa của ba căn phòng trước mặt hình như vẫn ở trong phạm vi có thể chấp nhận được, còn ngay sau đó, họ đã gặp phải những chuyện không thể ngờ.

Đường Phong đẩy cánh cửa khác ra, chỉ thấy trên ghế dài trong đó chất đống ống thí nghiệm, bình đun nhiệt đã bị vỡ hoặc vẫn còn nguyên vẹn. Trong ấn tượng của Đường Phong, trên bản vẽ công trình không có phòng thí nghiệm này. Anh vội lùi lại vài bước, định thần quan sát tấm biển bằng đồng trước cửa: Phòng tắm.

Đường Phong không tin vào mắt mình, mãi cho tới khi Makarov gật gật đầu: “Không sai, trên tấm biển bằng đồng viết là: Phòng tắm”.

“Tại sao phòng tắm lại biến thành thế này?” - Đường Phong nghi ngờ cầm tấm bản vẽ công trình lên đối chiếu. Quả nhiên, trên tấm bản vẽ căn phòng này được đánh dấu là “phòng tắm”, dĩ nhiên, tấm bản vẽ công trình này còn đánh dấu cụ thể ở đây còn có một phòng vệ sinh. Đường Phong lấy hết can đảm tiến lại gần những chiếc bình và ống thí nghiệm, ““Những thứ này không có độc chứ?” - Đường Phong nhìn Hàn Giang hỏi.

“Khó nói lắm, cậu cứ cẩn thận cho chắc!”

Nghe Hàn Giang nói vậy, Đường Phong đang đưa tay ra liền rút lại, Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên, loáng thoáng trông thấy rất nhiều ống nước, thậm chí phía trên trần nhà còn có hệ thống dẫn tới các thiết bị vệ sinh hoàn chỉnh, “Xem ra lúc xây chỗ này đúng là phòng tắm rồi!”

“Nhưng sau đó lại thành thế này, mẹ sư cha, đúng là kỳ lạ thật!”

Hàn Giang cũng lại gần những chiếc bình này, anh bảo Đường Phong phải cẩn thận một chút, nhưng bản thân lại rất tự tin. Anh cầm một chiếc ống thí nghiệm còn nguyên vẹn trên tay nhìn kĩ. Trên ống có một vệt màu vàng. Rõ ràng chiếc ống thí nghiệm này đã từng được dùng, nhưng hiện giờ họ vẫn không thể xác định được chất đáng sợ gì từng được đựng trong đó.

Hàn Giang khẽ đặt chiếc ống thí nghiệm về vị trí cũ, sau đó ba người từ từ rút lui khỏi căn phòng này. Đường Phong còn cố ý đóng thật chặt cánh cửa có treo tấm biển “Phòng tắm” vào, giống như sợ có chất gì đáng sợ chảy ra từ căn phòng này.

Căn phòng bên cạnh là phòng ăn kiêm phòng bếp. Ba người tưởng rằng đi vào sẽ trông thấy từng dãy bàn ăn, nhưng điều khiến họ bất ngờ là không hề có bàn ăn nào trong này. Cuối căn phòng là bếp và những vật

dùng để nấu nướng, nhưng không gian rộng rãi bên ngoài, thông thường để kê đặt bàn ăn lại trống trơn, xem ra bàn ăn không được thiết kế trong này.

Đường Phong nghi ngờ đi một vòng quanh phòng ăn. Tuy ở đây không còn dùng để nấu nướng, nhưng anh vẫn ngửi thấy một thứ mùi, một thứ mùi quái dị. Không phải mùi dầu khói, cũng không phải mùi thức ăn. Đường Phong nghĩ rất lâu mới phát hiện ra mùi này là mùi máu tanh.

Nhưng tại sao ở đây lại lưu lại mùi máu tanh? Đường Phong dùng đèn pin cẩn thận soi lên bếp. Đột nhiên, Đường Phong giật thót tim, đèn pin trên tay cũng suýt chút nữa thì rơi xuống đất, bởi vì anh đã trông thấy trên nền gạch men trắng xuất hiện một vết máu đỏ bắn ra, kéo dài.

Đường Phong vẫn không tin, anh bước lại gần bếp, cẩn thận quan sát: “Hình như ở... ở đây từng xảy ra một cuộc ẩu đả đáng sợ!”

Hàn Giang cũng trông thấy vết máu trên gạch men trắng: “vết máu bắn ra cho thấy người chết bị dao chọc hoặc dao găm đâm trúng. Sau đó máu ở vết thương phụt lên; nhưng Đường Phong, trước tiên cậu phải làm rõ xem đây là máu người hay là máu của con gì đã?”

“Lẽ nào không phải của người?”

“Cậu có trông thấy xác người chết không?” “Không!” - Đường Phong lắc lắc đầu.

“Tôi thấy đây không giống vết máu người!” - Hàn Giang lấy tay miết miết vết máu trên gạch men.

“Sao anh biết?”

“Tôi vẫn chưa nói hết được, chỉ là dựa vào kinh nghiệm nhiều năm qua của tôi thôi.”

Đường Phong vẫn định nói thêm gì đó, nhưng Makarov bỗng vẫy hai người lại. Hai người bước tới cạnh Makarov, ông chỉ lên mặt đất màu cà phê nói: “ở đây có vết máu!”

“Á...” - Đường Phong giật mình ngồi xuống kiểm tra. Quả nhiên trên mặt đất lại xuất hiện một vết máu dài, hơn nữa... hơn nữa lại không chỉ có một vết. Hàn Giang lại phát hiện thêm một vết máu bắn lên góc tường phía bên kia. “Ồ... ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà sao lại để lại nhiều vết máu dài như vậy!” - Đường Phong đứng giữa phòng, sững sờ nhìn vết máu trên mặt đất, anh cảm thấy ớn lạnh.

Hàn Giang cũng thấy khó hiểu, nhưng anh vẫn kiên quyết cho rằng đây không phải là máu người, mà là vết máu của một số động vật. Makarov cũng nghiêng về quan điểm của Hàn Giang, nhưng ông vẫn không thể giải thích được những vết máu động vật nhiều thế này từ đâu ra.

3

Rõ ràng Đường Phong đã bị kinh động khi bước vào phòng ăn, nên khi cùng Hàn Giang và Makarov vào trong phòng y tế, theo phản xạ anh rất cảnh giác, sợ rằng ở đây cũng có đầy vết máu giống như trong phòng ăn, hơn nữa lại còn là vết máu người.

Thế nhưng phòng y tế rất sạch sẽ ngăn nắp, cũng không xuất hiện những vật dụng không phù hợp với môi trường ở đây. Mọi thứ đều giống như trong một căn phòng y tế thông thường, rất nhiều thiết bị y tế vẫn đặt nguyên vị trí cũ. Chỉ có điều là trên tất cả đồ đạc đều phủ một lớp bụi dày.

“Hình như ở đây rất bình thường, đúng như một phòng y tế!” - Đường Phong nói xong đã đi tới cuối phòng, anh phát hiện ở đây vẫn còn một cánh cửa, trên cánh cửa phủ đầy bụi, nhưng cửa lại không khóa mà chỉ khép hờ. Đường Phong khẽ đẩy, cửa mở, bên trong là một căn phòng tối đen không rộng lắm. Đường Phong có cảm giác ở đây âm u lạnh lẽo khác thường, rồi đèn pin trên tay anh quét tới một dây tử. Dưới ánh sáng đèn pin, dây tử này ánh lên thứ ánh sáng kim loại kỳ dị

Đường Phong có chút sợ hãi, anh lùi lại vài bước, chạm ngay vào người Hàn Giang: “Cậu sợ cái gì thế?” - Hàn Giang hỏi.

“Anh... anh nhìn xem đó là cái gì?” - Giọng Đường Phong run run.

Hàn Giang bước tới, dùng đèn pin soi kỹ những thứ đó, rồi đáp: “Cái này thì có gì mà phải sợ, đây không phải là tử lạnh sao? Hoặc có thể gọi là khoang lạnh cũng được.”

“Thà anh nói đây là tử ngục xác cho rồi!” - Đường Phong đã nhận ra đây là những thứ gì.

Makarov cũng nói: “Đúng, những thứ này rất giống những tử ngục xác của những năm 60, 70 thế kỷ XX, lúc đó chúng tôi thường xuyên phải tiếp xúc với những thứ này!”

“Lão Mã, bác nói xem ở đây cần những thứ này để làm gì? Ban này không phải chúng ta đã phán đoán rằng ở đây chưa từng được đưa vào sử dụng sao?”

Makarov trầm nghĩ: “Thực ra rất nhiều nơi vẫn chưa được đưa vào sử dụng, nhưng ở đây đã bị sử dụng rồi, ký túc tuy chưa lắp đặt nội thất xong, nhưng cũng có người ở. Tôi đoán rằng những thứ này đều được chuẩn bị cho những người thợ xây dựng lô cốt số 21”.

“Ý bác là những thứ trong phòng y tế này đều để phục vụ cho những công nhân xây dựng thời đó?”

“Đúng, bởi vậy cậu mới nhìn thấy mô hình phòng y tế ở đây khá chuẩn!”

“Bao gồm cả những tử ngục xác này?”

“Ừm, lúc xây dựng công trình này, chắc rất dễ xảy ra tai nạn!”

Hàn Giang không biết suy đoán của Makarov là đúng hay sai, nhưng cả ba người cảm thấy ở mãi đây thật bức bối, vậy nên họ vội vàng quay trở lại đại sảnh hình lục giác.

Đường Phong lại giở bản vẽ ra: “Khu sinh hoạt đã xem rồi. tiếp theo là khu bảo hộ. Xem ra ở đó giống mấy nhà kho, không biết sẽ phát hiện thấy gì ở đó!”

“Tôi vốn tưởng rằng sẽ tìm thấy manh mối có giá trị nhất trong khu sinh hoạt, nhưng bây giờ tôi thấy thật thất vọng. Bởi vậy, tôi cũng chẳng hy vọng gì nhiều vào cái khu bảo hộ đó!” - Hàn Giang nói.

“Hàn Giang, Đường Phong, hai người đã phát hiện ra chưa, cả tòa lô cốt thiết kế rất hợp lý, khu sinh hoạt được xếp ở giữa, ngộ nhờ có tình huống cấp bách, binh lính đóng quân ở đây có thể tức tốc chạy tới khu trung tâm và khu bảo hộ ở hai đầu.” - Makarov đứng chính giữa đại sảnh lục giác nói.

Đường Phong nhìn lại lối đi tối đen hai bên: “Tạm thời không ca ngợi thiết kế vội, chúng ta khẩn trương kiểm tra xong khu bảo hộ đã. Yelena và Lương Viện đang sốt ruột đợi ngoài kia đấy!”

Nghe Đường Phong nhắc nhở vậy, cả ba người đều im lặng đi ngay vào lối đi tối đen dẫn tới đại sảnh số 3.

4

Môi trường giống hệt, quảng đường cũng giống như đoạn lối đi trước đó, chẳng mấy chốc ba người đã tới đại sảnh số 3. Đại sảnh số 3 cũng giống đại sảnh số 1, hình chữ nhật. Trên tường phía bắc có hai cánh cửa, trên tường phía nam có ba cánh cửa, nhưng công dụng khác so với bảy cánh cửa ở đại sảnh số 1, màu sắc của những cánh cửa cũng khác nhau. Năm cánh cửa ở đây đều bằng sắt đen sì, hơn nữa lại đều là cửa cuốn cỡ lớn.

Đường Phong tìm vị trí của trung tâm điều phối điện trước, cánh cửa ở đây đóng im ỉm, còn bốn cánh cửa khác ít nhiều cũng để lại khe hở phía dưới. Đường Phong nhìn Hàn Giang, Hàn Giang lại nhìn Makarov, cả ba người đều đang nghĩ tới việc ở đây liệu có xuất hiện thứ gì đó không đả xuất hiện, ví dụ như người chẳng hạn không?

Đường Phong dựa vào ký hiệu trên bản vẽ công trình, tìm thấy kho vũ khí trước tiên, phía dưới cửa cuốn của kho vũ khí có một khe hở đủ để một người khom lưng chui vào. Ba người lần lượt chui vào trong, không gian bên trong khiến Đường Phong giật mình, “Xem ra mình hiểu sai rồi, đây không chỉ là kho lưu trữ súng ống đạn dược thông thường mà là kho vũ khí cỡ lớn đấy!”

“Đúng vậy, không gian này đủ để cất giữ tám tới mười xe tăng chiến đấu!” - Makarov thán phục.

“Các vị, đừng ngạc nhiên như vậy, ở đây hiện giờ chẳng có gì cả, đừng hy vọng chúng ta có thể cưỡi xe tăng đi!” - Hàn Giang nói xong liền đi thẳng tới một góc kho vũ khí.

Đường Phong và Makarov cũng đi theo, bởi vì họ phát hiện trong kho đạn dược trống trơn chỉ có một góc kê neay ngắn hơn chục chiếc thùng gỗ.

Hàn Giang không nghĩ ngợi gì cả, mở luôn chiếc thùng gỗ dài trên cùng ra, bên trong hóa ra toàn là súng. Hàn Giang lại mở tiếp vài chiếc thùng nữa ra, bên trong cả sáu chiếc thùng chứa toàn súng trường, có AK-47, có cả AKM, còn cả một thùng AK-47 mới toanh. Hàn Giang sung sướng: “Lão Mã, Đường Phong, tôi linh cảm hôm nay tôi sẽ phát tài!”

Hàn Giang nói xong lại mở tiếp một thùng phía dưới ra, đầy một thùng súng nsan TT-33, phía dưới là một thùng lựu đạn. Ba thùng dưới cùng là ba thùng đạn. hai thùng 7,62 ly, thùng còn lại là 5,45 ly. Đã lâu lắm rồi Hàn Giang không được sờ vào súng, bất ngờ bỗng trông thấy nhiều súng như vậy nên anh lập tức lấp vào thử ngay.

Hàn Giang lấy một khẩu TT-33 ra rồi quang cho Đường Phong một khẩu, sau đó liền chuẩn bị lắp đạn. Nhưm Hàn Giang vừa lắp đạn vừa cảm thấy trong thùng súng ngắn TT-33 hình như có chút khác thường. Hàn Giang thò tay vào mò thử, hình như phía dưới còn một lớp lót. Đường Phong cũng đã để ý thấy, Hàn Giang bóc mạnh lớp lót ra, bên dưới xuất hiện hai khẩu súng mini mới toanh, còn có cả hai khẩu súng mũi dao nhỏ nhắn.

Hàn Giang và Đường Phong vẫn còn đang ngạc nhiên thì Makarov đã nhận ngay ra chủng loại của hai khẩu súng này, “Súng ngắn mini S4M 7,62 ly và súng mũi dao mini NRS-2.”

Hàn Giang không hứng thú với loại súng nhỏ này, nhưng Đường Phong lại cầm lên: “Khẩu này nhỏ gọn quá. có thể để Lương Viện phòng thân.”

“Đúng vậy, rất nhỏ gọn, hai loại súng này đều chỉ có gián điệp hoặc bộ đội đặc chủng mới dùng, trước đây chủ yếu trang bị cho KGB và Bộ nội vụ, ở đây xuất hiện loại súng này rất không bình thường!” - Makarov nhìn ra manh mối từ những khẩu súng này.

“Sao lại không bình thường?” - Đường Phong hỏi.

“Chỉ riêng đồng súng này thôi đã có hai điểm không bình thường; thứ nhất, đây là hai loại súng do đặc công sử dụng, thường thì quân đội không dùng, tại sao ở đây lại có?” - Makarov ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Còn cả mấy thùng súng trường phía trên nữa, AK-47 là loại súng được trang bị cho bộ đội những năm 40, 50 của thế kỷ XX, AKM là loại súng trường cuối những năm 50 thế kỷ XX mới trang bị cho bộ đội. Ở đây xuất hiện hai loại súng này đều bình thường, nhưng thùng súng AK-47 mới toanh này xuất hiện ở đây thì không bình thường lắm.”

“Tại sao?” - Đường Phong không hiểu.

“Bởi vì kiểu súng trường AK-47, 5,45 ly năm 1974 mới bắt đầu trang bị cho quân Liên Xô!” - Chưa kịp đợi Makarov trả lời, Hàn Giang đã nói ra nguyên do.

“Đúng vậy, bởi vậy tôi mới nói AK-47 xuất hiện ở đây rất khả nghi! Tới lúc tôi rời khỏi căn cứ Tiễn Tiến còn chưa được trang bị loại súng này. Lô cốt này được xây dựng những năm 60 thế kỷ XX, sao loại súng này lại xuất hiện ở đây...” - Makarov càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn giống như tự lẩm bẩm.

5

Ba người tự chọn vũ khí mình xong xuôi, rồi từ kho vũ khí ra lại chui vào một không gian rộng lớn.

Theo như đánh dấu trên bản vẽ công trình, thì ở đây là kho nhiên liệu, nhưng cả ba người đi một vòng quanh kho cùng không phát hiện thấy chút nhiên liệu nào ở đây, thậm chí đến cả mùi xăng cũng không có.

“Xem ra ở đây cũng chưa từng được sử dụng.” - Đường Phong nói.

“Không, hoàn toàn ngược lại. ở đây đã từng được sử dụng, chỉ có điều không phải được dùng làm kho nhiên liệu mà được dùng làm... bãi tập bắn.” - Hàn Giang bước tới trước bức tường xa nhất, xé một tấm bia trên tường xuống.

Tuy tấm bia đã ố vàng cũ kỹ từ lâu, nhưng lô đạn trên đó vẫn in rõ, những lỗ thủng gần như kín mít tấm bia. “Xem ra đây là thành tích của một cao thủ!” - Makarov nói.

“VẬY Ở ĐÂY TOÀN LÀ CAO THỦ!” - Hàn Giang lại gỡ hai tấm bia trên tường xuống, giống y hệt cũng toàn là lỗ. Makarov có phần ngạc nhiên, Hàn Giang nói đây ân ý với Makarov: “Lão Mã. bác nhìn những tấm bia này mà không có ý tưởng gì sao?”

“Hàn, không phải ý cậu muốn nói rằng đây là do đám học viên đó bắn đấy chứ?”

“Ngoài bọn họ ra thì còn ai có thể bắn được nhiều lỗ chuẩn như vậy?” - Hàn Giang cao giọng.

“CÓ THỂ... CÓ THỂ SAU KHI TỚI CĂN CỨ TIỀN TIẾN, BRANCH ĐÃ PHÁT HIỆN THẤY LỖ CỐT RỘNG LỚN NÀY, VẬY LÀ ANH TA ĐÃ TẬN DỤNG LỖ CỐT ĐỂ TIẾN HÀNH HUẤN LUYỆN HỌC VIÊN, ĐÂY CŨNG LÀ LẼ THƯỜNG TÌNH” - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang đứng trước bức tường cao lớn, im lặng ngẫm nghĩ: “Giả thiết này có thể là sự thực, nhưng việc lớn như vậy tại sao Branch lại không nói với bác? Điều này có bình thường không?”

Kho nhiên liệu rộng lớn chìm trong im lặng, sự im lặng đáng sợ, ba người đều mong nhanh chóng thoát khỏi sự im lặng này, vậy là họ bước nhanh ra ngoài.

Ngay sau đó là kho đạn dược, trong kho đạn dược không hề có đạn, nhưng tình trạng trong đó khiến ba người Đường Phong giật bắn mình, vì trong kho đạn thùng hàng trăm nghìn lỗ, bốn bức tường, mặt đất, trần nhà, gần như không một chỗ nào còn nguyên vẹn. Trên

mặt đất ngổn ngang đá vụn to nhỏ, người không thể bước đi được.

Ba người đành phải đứng ngoài cửa. “Xem ra ở đây từng xảy ra một vụ nổ lớn!” - Đường Phong nói.

“NỔ LỚN? NỔ LỚN TRONG KHO ĐẠN DƯỢC?” - Trước mắt Đường Phong bỗng như hiện ra một biển lửa.

“CÓ THỂ TRẬN NỔ LỚN NÀY CHÍNH LÀ NGUYÊN NHÂN KHIẾN CHO LỖ CỐT SỐ 21 HOANG PHE!” - Makarov nói.

“TÔI THẤY SỰ TÌNH KHÔNG ĐƠN GIẢN VẬY ĐÂU, NẾU NHƯ Ở ĐÂY THẬT SỰ XẢY RA VỤ NỔ LỚN, THÌ TOÀN BỘ CÔNG SỰ ĐÃ BỊ PHÁ HỦY RỒI, NHƯNG NHỮNG CHỖ KHÁC TRONG LỖ CỐT HIỆN GIỜ CHÚNG TA TRÔNG THẤY ĐỀU NGUYÊN VẸN, CHỈ CÓ Ở ĐÂY ĐÃ XẢY RA VỤ NỔ LỚN MỚI RA NÔNG NỒI NÀY. HAI NGƯỜI CÓ THẤY LẼ NÀO LÀ DO NỔ KHO ĐẠN DƯỢC, NÊN HỌ MỚI BỎ HOANG LỖ CỐT KHÔNG?”

Suy đoán của Hàn Giang đã khiến Makarov và Đường Phong không còn gì để nói, sau một hồi im lặng Đường Phong hỏi: “VẬY ANH NÓI XEM RÓT CUỘC LÀ THẾ NÀO?” Hàn Giang nhìn cảnh tượng của vụ nổ trước mắt rất lâu, rồi cuối cùng vẫn lắc đầu: “TÔI CŨNG KHÔNG BIẾT, SAU ĐÂY PHẢI ĐI ĐÂU?” - Hàn Giang quay ra hỏi Đường Phong.

Đường Phong đối chiếu bản vẽ công trình: “CHỈ CÒN LẠI MỘT NƠI CUỐI CÙNG, TRÊN BẢN VẼ ĐÁNH DẤU NƠI NÀY LÀ BÃI SỬA XE, CHẮC LÀ MỘT NƠI ĐỂ SỬA XE THÔI!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Đường Phong, trong bãi sửa xe không có lấy một chiếc xe, nhưng trong góc tường lại chất đồng linh kiện của ô tô, mặt đất đầy

dầu xe đã khô kết lại, tua vít cùng những dụng cụ khác vút đầy mặt đất. “Xem ra đây chính là một bãi sửa xe, có khi cũng sửa được cả xe tăng, xe bọc thép gì đấy!” - Đường Phong nói.

“TÌM KÌ LẠI ĐI, XEM CÓ PHÁT HIỆN THẤY THỨ GÌ CÓ GIÁ TRỊ KHÔNG!” - Hàn Giang vẫn không cam tâm.

Cả ba người tìm khắp cả bãi sửa xe, nhưng ngoài công cụ sửa xe ra thì chỉ thấy linh kiện. Đúng lúc ba người thất vọng, Hàn Giang bỗng phát hiện thấy điều khác thường trên tường góc trong cùng.

Đường Phong và Makarov vây lại, Đường Phong dùng ánh đèn pin sáng rực chiếu từng chút một lên bức tường. Đột nhiên, Hàn Giang chỉ về phía đối diện Đường Phong. Dưới ánh sáng của đèn pin, Đường Phong loáng thoáng trông thấy một khe hở thẳng tắp trên bức tường. Anh hiểu rằng, đây lại là một cánh cửa, một cánh cửa bí mật.

6

Đường Phong và Makarov đứng ở hai bên cửa, ba người nhìn nhau. Hàn Giang giương súng bắn hai phát vào ổ khóa cánh cửa bí mật, sau đó lại đập mạnh một cái rồi ba người lách vào. Căn phòng tối đen, trong lỗ cốt rộng lớn im lặng tới nỗi có thể nghe thấy tiếng tim từng người đang đập. Nửa phút sau, sau khi mắt mọi người đã thích nghi với bóng tối trong phòng, Hàn Giang xác

định trong phòng đúng là không có người nên mới bật đèn pin lên.

Đây chỉ là một căn phòng nhỏ mười mét vuông, một chiếc giường đơn kê sát tường, bên cạnh giường có một chiếc bàn. Trước bàn là chiếc ghế. Còn phía tường góc tường là một giá sách. Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, chỉ có một chiếc đèn trần, tất cả những thứ này đều phủ đầy bụi. Hàn Giang cẩn thận kiểm tra lại mặt đất, một lớp bụi mịn, không phát hiện thấy dấu chân, rõ ràng ở đây đã rất lâu rồi không có người tới.

Hàn Giang và Đường Phong đều buông súng xuống, nhưng Makarov vẫn giữ súng lên, căng thẳng nhìn bốn bức tường xung quanh, bộ dạng như lo sợ có người sẽ chui ra từ bức tường bê tông cốt thép rắn chắc, bắn vào ông.

“Lão Mã, bác đang nhìn gì vậy?” - Hàn Giang quan tâm hỏi.

“Không, tôi chẳng nhìn gì cả!” - Makarov nói rất khê.

“Vậy sao bộ dạng của bác lại như vậy?”

“Bởi vì... bởi vì ở đây bỗng khiến tôi có một cảm giác rất đặc biệt!”

“Cảm giác đặc biệt?”

“Đúng vậy, tôi cũng không biết. Có lẽ... có lẽ đây là căn phòng cuối cùng trong lô cốt, tôi nghĩ chắc chắn chúng ta sẽ phải phát hiện ra chút gì đó trong này!” - Makarov lúc này mới từ từ buông súng xuống.

“Phát hiện ra chút gì đó?” - Hàn Giang nhìn xung quanh, “ở đây thì phát hiện được gì? Cháu cảm giác ở đây không khác gì phòng ký túc trong khu sinh hoạt.” “Có lẽ vấn đề là ở đây, khu sinh hoạt ở đằng kia, còn căn phòng này lại xuất hiện ở đây!” - Makarov khê nói.

“Bởi vậy bác cảm thấy đặc biệt? Khả khả, có thể đây là một căn phòng cho công nhân ở bãi sửa xe nghỉ ngơi hoặc là phòng trực ban!” - Hàn Giang suy đoán. “Mong là như vậy!” - Makarov lẩm bẩm.

Đường Phong bước tới trước cái bàn, kéo thử ngăn kéo bàn ra, anh phát hiện toàn bộ ngăn kéo của chiếc bàn này đều có khóa, nhưng không bị khóa. Đường Phong kéo từng chiếc ngăn kéo ra một, bên trong toàn là báo vụn, còn cả mấy chục tờ giấy viết thư vẫn chưa được sử dụng.

Đường Phong không phát hiện thấy gì từ những tờ báo vụn và giấy viết thư đó: “Căn phòng này thực ra không giống phòng ký túc ở khu sinh hoạt lắm, vì trong phòng ký túc ở khu sinh hoạt gần như không còn lại di vật gì, nhưng ở đây lại còn vài thứ!”

“Cậu phát hiện thấy gì vậy?” - Hàn Giang hỏi. “Chẳng có gì cả, chỉ là ít báo vụn và giấy viết thư!”

- Đường Phong quay lại, bước tới cạnh giá sách: “Còn nữa, ở đây có nhiều hơn phòng ký túc một giá sách.” Nói xong, Đường Phong tiện tay cầm một cuốn sách trên giá sách lên, trên cuốn sách phủ một lớp bụi

dày. Đây là một cuốn sách tiếng Nga, tên cuốn sách là “Kỹ thuật phá nổ và công trình. Đường Phong lật giở, đây chỉ là một cuốn sách kỹ thuật, không có gì đặc biệt.

Đường Phong đưa cuốn sách cho Hàn Giang, Hàn Giang ại nhìn ra manh mối từ cuốn sách này: “Cuốn sách bị lật giở tới mức cũ nát, xem ra người đọc cuốn sách này đã thuộc lòng nó!”

“Đúng vậy! Trong sách còn dùng bút đỏ đánh dấu rất nhiều chỗ!” - Đường Phong nói xong lại cầm một cuốn sách lên, đây là cuốn sách tiếng Anh: “Sổ tay đặc công Cục tình báo Trung Quốc” - Đường Phong chậm rãi đọc ra tên sách.

“Mật sử Cục tình báo Trung - Anh” - Đường Phong lại cầm một cuốn sách khác lên, vẫn là tiếng Anh.

“Hình như ở đây phần lớn đều là sách tiếng Anh” - Hàn Giang cũng phát hiện ra có gì đó không bình thường ở đây.

“Đúng vậy, hai hàng sách trên giá đều là tiểu thuyết tiếng Anh, có của Edgar Allan Poe, Hemingway, Jerome David Salinger, Jack London, Mark Twain...”

Đường Phong vừa nói vừa rút một cuốn sách mỏng để ở kệ thứ hai trên giá sách ra, và bỗng cảm thấy hình như phía bên trong vẫn còn trống. Anh soi đèn pin vào trong đó, quả nhiên, trên dãy thứ hai của kệ sách thấp thoáng hiện lên một cuốn sách to, không, nó giống một cái kẹp văn bản hơn! Đường Phong tiện tay lôi cái kẹp văn bản ra.

7

Đường Phong mở kẹp văn bản ra, bên trong có kẹp một xấp văn bản dày. Đường Phong bày những văn bản này ra bàn, Hàn Giang và Makarov cũng quây lại. “Đều là những văn bản bằng tiếng Nga!” - Đường Phong bước đầu suy đoán.

“Hơn nữa phần lớn đều là văn bản của KGB!” - Makarov phán đoán thêm.

“Văn bản của KGB? Xem ra trong này chắc chắn có manh mối!” - Hàn Giang trở nên hứng thú, nhưng anh không biết tiếng Nga, nên đành phải đợi Đường Phong và Makarov phiên dịch.

Đường Phong và Makarov chia nhau khẩn trương dịch những văn bản này, Đường Phong nhanh chóng dịch một phần văn bản quan trọng: “Đây có lẽ là một văn bản có thể giải mã bí mật của lô cốt”.

“Ồ! Mau dịch ra đi!” - Hàn Giang thúc giục.

Vậy là Đường Phong bắt đầu dịch văn bản này ra:

Mệnh lệnh về công sự vĩnh cửu xây dựng tại biên giới Trung — Mông của ủy ban an toàn quốc gia

(Công trình Vladivostock)

Cục công trình đặc chủng Ủy ban an toàn quốc gia (Cục 13) m9660823

Trung Quốc đã bùng nổ đạn nguyên tử vào năm 1964, ngày 5 tháng 5 năm nay lại tiến hành thử nghiệm tổng hợp hạt nhân, thực tế đã trở thành quốc gia hạt nhân, trong tương lai Trung Quốc sẽ nhanh chóng nắm bắt được kỹ thuật bom khinh khí và đầu đạn hạt nhân, bởi vậy ủy ban an toàn quốc gia đã giao phó sứ mệnh cho Trung ương đảng cộng sản Liên Xô phải đề phòng chiến tranh với Trung Quốc có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Thừa lệnh ủy ban an toàn quốc gia, Cục công trình đặc chủng (Cục 13) đã hoàn thành xây dựng công sự vĩnh cửu quy mô lớn tại biên giới Trung — Mông.

Công trình này có những công năng sau: Có khả năng ề phòng vũ khí hạt nhân, vũ khí sinh học, vũ khí hóa học tấn công (thông số cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có tính bí mật rất cao, không dễ bị phát hiện, hy vọng có thể thực hiện được chiến dịch mang tính đột kích (địa chỉ tuyển chọn có sách nghiệp vụ chi tiết); Có không gian rộng rãi, có thể đóng quân - một lực lượng vũ trang có quy mô nhất định trong công sự (quy mô cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có đầy đủ trang thiết bị sinh hoạt, có thể cung ứng ột quy mô lực lượng vũ trang nhất định sinh hoạt ở đây (thiết kế cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có đầy đủ năng lực thông tin và chỉ huy, trong lúc chiến trận có thể trở thành khu vực chỉ huy và trung tâm thông tin, có thể liên lạc đồng thời và tương thích

với hệ thống chỉ huy với tổng bộ, quân khu và các cấp tiền tuyến (thông số và thiết bị cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có khả năng trinh sát điện tử và thu thập tình báo nhất định, trong thời chiến có thể phát triển công sự thành trung tâm thu thập tình báo hàng đầu (thông số và kế hoạch cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết);

7. Có năng lực phòng không, phòng ngự thông thường (thông số và thiết bị cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có năng lực hậu cần bảo hộ tương đối mạnh, trong thời chiến có thể cung ứng bổ sung quân đội cho tiền tuyến, đồng thời có năng lực tự kìm chế khá mạnh (thông số và thiết kế cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có điều kiện tất yếu của bệnh viện dã chiến thời chiến, có thể cung cấp điều trị cơ bản bước đầu cho binh sĩ bị thương (thông số và thiết bị cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết).

Ngày 23 tháng 8 năm 1966

Sau khi Đường Phong dịch xong, Hàn Giang và Makarov đều im lặng. Đường Phong cũng đang hồi tưởng lại quá trình từ khi phát hiện thấy lô cốt cho tới giờ, miệng không ngừng lẩm bẩm lại câu: “Công trình Vladivostock..., công trình Vladivostock... chinh phục phương Đông, bốc phét quá! Xem ra lô cốt này được xây dựng trong thời kỳ chiến tranh lạnh để phòng ngừa bùng phát chiến tranh hạt nhân với Trung Quốc.”

Makarov lại nhìn chằm chằm dòng chữ “ủy ban an toàn quốc gia Cục công trình đặc chủng (Cục 13)”, Makarov lấy ngón tay miết miết lên số 13, sau khi xác định mình không nhìn nhầm, rốt cuộc Makarov cũng thốt lên: “Cuối cùng cũng đã tìm thấy Cục 13 rồi”.

“Cục 13 của KGB? Chính là cục mà bác không hề biết gì?” - Đường Phong hỏi lại.

“Đúng vậy, trước đây tôi không biết Cục thứ 13 của KGB là làm gì, thậm chí việc nó có thật sự tồn tại hay không cũng không rõ, thật không ngờ nó lại xuất hiện trong một văn bản như thế này!” - Rõ ràng Makarov rất bất ngờ.

“ủy ban an toàn -quốc gia, Cục công trình đặc chủng?” - Đường Phong nhắm lại cái tên này lần nữa, “Xem ra đây chính là tên gọi đầy đủ của Cục 13. Cục công trình đặc chủng? Nó làm những gì nhỉ?”

“Tôi cũng không rõ, nhưng từ phần hồ sơ này cho thấy, rõ ràng lô cốt kiên cố này chính là do Cục 13 phụ trách xây dựng!” - Makarov nói.

“KGB còn phụ trách cả xây dựng công trình?” - Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, KGB có một vài hạng mục kiến thiết, liên quan tới mục tiêu quan trọng và cơ mật quốc gia, nên sẽ không để những công ty xây dựng thông thường đảm nhận, bởi vậy xem ra Cục 13 đã đảm nhận nhiệm

“Nhưng không phải bác nói rằng Cục 13 tồn tại trong thời gian rất ngắn sao?”

“Đúng vậy, từ hồ sơ này cho thấy, Cục 13 tồn tại trong những năm 60 của thế kỷ XX, nhưng sau đó chắc là bị xóa sổ nên rất ít người biết đến!” - Makarov suy đoán.

“Xem ra đây là công trình vô cùng quan trọng.”

- Đường Phong nhìn lại lô cốt kiên cố rộng lớn này lần nữa.

“Từ mệnh lệnh này cho thấy, tại biên giới Trung - Mông sẽ không chỉ có mỗi lô cốt này thôi, chắc là vẫn còn vài chục lô cốt tương tự. Cục diện tình hình lúc đó rất căng thẳng, cả hai nước đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh hạt nhân. Tôi nghĩ một phần là do công trình quan trọng, một phần cũng là do hạng mục công trình này cần bảo mật, nên mới giao nhiệm vụ này cho KGB thực hiện!” - Makarov suy đoán thêm bước nữa.

“Nhưng tại sao lô cốt quy mô lớn thể này chưa đưa vào sử dụng đã lại bỏ đi nhỉ?” - Câu hỏi này của Đường Phong khiến Makarov im lặng. Lúc này, Hàn Giang vốn không nói năng gì từ nãy tới giờ bỗng lên tiếng: “Vậy thì phải hỏi Branch, người đã từng ở trong Cục 13 thôi”.

Hết chương 20. Mời các bạn đón đọc chương 21.

95. Chương 21

Chương 21

Căn phòng nhỏ trong tòa lô cốt

“Đội quân trên người có hình xăm chim ưng và sói đã xuất hiện từ thời Dân quốc, trên con đường tơ lụa; sau này, lúc lên voi lúc xuống chó, lúc bật vô âm tín, lúc lại đột nhiên xuất hiện. Cháu không biết mục tiêu của Branch có phải là Hạng Hải Mật Thành hay không, nhưng ông ta rõ ràng là một nhân vật quan trọng trong tổ chức có lịch sử lâu đời này. ”

1

Makarov và Đường Phong đều đợi Hàn Giang nói tiếp, nhưng Hàn Giang lại im lặng. Đường Phong sốt ruột: “Anh nói tiếp đi chứ, sao anh lại đoán rằng Branch có liên quan tới tòa lô cốt bị bỏ hoang?”

“Đây là tôi chỉ suy đoán một cách hợp lý, hai người PIIT nghĩ xem, trước đây do phạm phải sai lầm nên Branch mới bị giáng chức, lấy công chuộc tội, vậy thì đơn vị trước đây mà ông ta làm ở đó chính là Cục 13. Bây giờ chúng ta biết được rằng lô cốt chính là do Cục 13 xây

dựng, vậy thì rất có thể sai lầm của Branch có liên quan tới nơi này!”

Lời giải thích của Hàn Giang khiến Đường Phong và Makarov đều gật gù, Hàn Giang lại nói: “Hai người cẩn thận tìm kiếm những hồ sơ này xem sao, biết đâu lại có thể phát hiện thấy gì đấy!”

Vậy là Đường Phong và Makarov lại bắt đầu lục soát đồng hồ sơ đã ngã vàng, lần này họ cẩn thận hơn. Nhưng hầu hết giấy tờ này đều là hồ sơ và bản vẽ bình thường liên quan tới việc xây dựng lô cốt, không có gì đặc biệt.

Đúng lúc Đường Phong và Makarov cho rằng sẽ kết thúc như vậy thì Makarov bỗng phát hiện một trang tài liệu nhãn nhúm đã 0 vàng đã được ghim lại trong tập hồ sơ. Makarov chỉ nhìn liếc qua đã giật mình mắt mở to, rồi ngay sau đó, ông chậm chậm đọc tên của hồ sơ này lên:

Quyết định xử phạt đồng chí Boolean Kennedy Branch không làm tròn nhiệm vụ công tác.

Do Phó tổng chỉ huy công trình Vladivostock, Boolean Kennedy Branch, trong quá trình xây dựng lô cốt số 21 đã nhiều lần không làm tròn nhiệm vụ công tác, dẫn tới việc lô cốt số 21 không thể sử dụng bình thường, gây nên tổn thất to lớn về kinh tế cho quốc gia và nhân dân, làm tổn hại nghiêm trọng danh tiếng của ủy ban an toàn quốc gia. Thông qua quyết định của ủy ban an toàn quốc gia và Cục 13, quyết định xử phạt đối với đồng chí Boolean Kennedy Branch là khai trừ khỏi Đảng, miễn chức.

Cục 13, ủy ban an toàn quốc gia Ngày 17 tháng 4 năm 1968

“Xem ra đây chính là nguyên nhân mà Branch lấy công chuộc tội sau khi bị giáng chức!” - Hàn Giang nghe Makarov đọc xong tờ văn bản này liền thốt lên.

“Nhưng trong văn bản này không nhắc tới nguyên nhân cụ thể xử phạt Branch, chỉ nói là không làm tròn nhiệm vụ công tác!” - Đường Phong chau mày.

“Cuối cùng lại xử phạt Branch rất nghiêm khắc, e rằng cái gọi là không làm tròn nhiệm vụ không hề đơn giản...” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Do Branch không làm tròn nhiệm vụ dẫn tới việc cả tòa lô cốt không thể sử dụng, nhưng tôi thật sự không nhìn ra tại sao tòa lô cốt này lại không thể sử dụng?” - Đường Phong nhìn xung quanh.

“Đúng rồi, tấm bản vẽ công trình đâu?” - Hàn Giang bỗng nhớ ra.

Đường Phong lại lấy tấm bản vẽ công trình từ trong ba lô ra, Hàn Giang cầm lấy và tỉ mỉ quan sát một hồi. Đột nhiên, Hàn Giang vỗ lên tấm bản vẽ: “Mọi người có phát hiện thấy không, trên bản vẽ công trình không có căn phòng này”.

“Trong quá trình thi công, Branch đã không căn cứ theo bản vẽ, mà tự ý thay đổi bản vẽ dẫn tới việc lô cốt số 21 không thể sử dụng bình thường, có thể như vậy mới hợp lý!” - Makarov suy đoán.

“Nhưng cháu vẫn chưa nhìn ra, nếu chỉ vì mỗi căn phòng này không, thì làm sao dẫn tới việc cả tòa lô cốt không thể sử dụng? Hơn nữa, trong quá trình thi công xây dựng, thì việc thay đổi so với bản vẽ cũng hoàn toàn có thể hiểu được.” - Đường Phong nói.

“Có lẽ đây mới chính là vấn đề, trong quá trình thi công xây dựng, thay đổi so với bản vẽ là chuyện hoàn toàn có thể. Nhưng vẫn còn hai khả năng; thứ nhất, căn phòng này có vấn đề, hơn nữa lại là vấn đề lớn dẫn tới việc cả tòa lô cốt này không thể sử dụng. Thứ hai, trong lô cốt vẫn còn nơi chúng ta chưa tới, hoặc còn vấn đề nào đó vẫn chưa được phát hiện ra, mà có thể là nguyên nhân dẫn đến việc lô cốt không thể đưa vào sử dụng bình thường.” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Tôi thấy khả năng thứ nhất là không thể...” - Đường Phong ngẩng lên nhìn trần nhà, “Còn về khả năng thứ hai, tình hình trước đây ta thấy về cơ bản đều gần giống như trên bản vẽ công trình, cũng không phát hiện thấy có chỗ nào không phù hợp với bản vẽ.”

“Muốn biết căn phòng nhỏ này có vấn đề gì hay không, tôi thấy hãy cứ tìm kiếm kỹ vấn đề trong căn phòng này xem sao!” - Makarov ngắt quãng suy đoán của hai người, hướng ánh mắt về phía giá sách phủ đầy bụi bặm.

Đường Phong và Hàn Giang cũng nhìn lên giá sách, nhưng dọn sạch trên đó đi họ cũng không phát hiện thấy thêm manh mối có giá trị nào.

Đường Phong đứng giữa căn phòng này, nhìn xung quanh, chỉ còn một nơi vẫn chưa nhìn tới: gầm giường.

2

Ánh mắt của Đường Phong di chuyển xuống gầm giường, Hàn Giang cũng biết rằng đây là góc chết cuối cùng trong phòng. Anh nằm nhoài ra đất, thò hẳn nửa người vào trong gầm giường. “Phía dưới gầm giường có thứ gì không?” - Đường Phong nóng lòng muốn biết tình hình dưới gầm giường, nhưng thân hình vạm vỡ của Hàn Giang đã chặn mất tầm nhìn của anh.

Mãi một lúc sau, Hàn Giang mới chui từ gầm giường ra. đồng thời lôi ra cả một xấp ván gỗ dày. “Đây là cái gì? Ván gỗ?” - Đường Phong nghi ngờ nhìn ván gỗ.

“Không, đây là tranh!” - Makarov đã nhìn ra manh mối.

“Bản vẽ?” - Đường Phong chăm chú nhìn, lúc này anh mới phát hiện thấy Hàn Giang đã lôi từ gầm giường ra một xấp tranh vẽ.

Trên bản vẽ phủ đầy bụi, lớn nhỏ, dày mỏng khác nhau. Hàn Giang cầm một bức tranh trên cùng lên, bức tranh này để lật úp. Hàn Giang lật nó lại thì thấy đây là một bức tranh sơn dầu, trên tranh vẽ phong cảnh đồng quê yên tĩnh.

“Rất giống phong cảnh đồng quê ở Nga, hơn nữa rất giống phong cách Repin!” - Đường Phong lẩm bẩm.

Hàn Giang không nói gì, đặt bức tranh xuống, rồi theo thứ tự cầm tiếp một bức tranh nữa lên. vẫn là một bức tranh phong cảnh đồng quê, chỉ có điều phía xa xa trong bức tranh xuất hiện kiến trúc hình cu hành, giống Điện Kremli ở Nga.

“Đây không phải là phong cảnh đồng quê xung quanh Matxcơva thời kỳ đầu đấy chứ?” - Đường Phong đoán mò.

“Lẽ nào đều là những phong cảnh đồng quê này sao?” - Hàn Giang chau mày, rồi tiếp tục cầm bức tranh thứ ba lên. Bức tranh sơn dầu thứ ba hình chữ nhật, hình vẽ đã khác, tranh vẽ phong cảnh sa mạc. Trên mặt bức tranh phủ một lớp bụi mỏng, càng khiến bức tranh trở nên lung linh, sống động.

Đường Phong bắt giắc giờ tay ra, khê vuốt bụi trên mặt tranh đi, bức tranh dần trở nên rõ nét. Đường Phong bỗng cảm thấy cảnh tượng trong bức tranh trước mặt hình như rất quen. “Một bức tranh sa mạc thật là đẹp!”

- Đường Phong lẩm bẩm, nhưng nhất thời không nhớ ra được là đã trông thấy cảnh sa mạc này ở đâu, có lẽ cảnh sắc trên sa mạc đều giống nhau quá.

Tư duy của Đường Phong vẫn đang chìm đắm trong bức tranh, thì bức tranh thứ tư đã hiện lên trước mắt anh. Bức tranh này lại là cảnh sa mạc, nhưng điểm không giống là... Đường Phong mở to mắt. anh phát hiện chính giữa sa mạc trong bức tranh xuất hiện một hố cát to, trong hố cát là xương trắng chất đống, phần lớn là hỗn loạn ngổn ngang, không ra hình người, nhưng lại có hai bộ xương hình người nguyên vẹn, hai tay vươn lên, hai chân gằng sức leo. Tư thế này đã khiến cho hai bộ hài cốt giống như vẫn còn sinh mệnh. Đột nhiên, Đường Phong có cảm giác hai bộ hài cốt trong tranh đang từ từ mọc ra cơ thịt, cơ thịt đỏ tươi, rõ mồn một, mạch máu tuôn trào. Đây... đây rõ ràng là hai sinh mệnh còn sống sờ sờ, đang dốc sức leo lên hố cát. Hình như... hình như trong hố cát sau lưng có dã thú hung ác đang truy đuổi họ.

Lúc này, Đường Phong rung mình một cái rồi nhìn lại bức tranh, trên đó vẫn là hai bộ hài cốt, không có cơ thịt đỏ tươi, và mạch máu tuôn trào. Hai sinh mệnh sống sờ sờ đó đã biến mất trong tích tắc, còn chính giữa hố cát, ngoài cát vàng ra chỉ có hài cốt, không có bất cứ thứ gì khác. Lẽ nào ban nãy mình nảy sinh ảo giác?

“Đừng có ngây ra đó, lấy máy ảnh chụp hết đồng tranh này lại đi!” - Hàn Giang ra lệnh cho Đường Phong.

Đường Phong vội vàng lôi máy ảnh ra, nhưng tay anh hơi run. Khi Đường Phong móc máy ảnh chụp những bức tranh sơn dầu này, tay anh còn run mạnh hơn.

“Đường Phong, cậu không cảm thấy những bức tranh này hình như quen quen sao?” - Hàn Giang bỗng hỏi.

“Hình như quen quen?” - Đường Phong vốn không để ý điều này, nhưng nghe Hàn Giang nói vậy thì anh cũng nhận ra: “Đúng vậy, hình như là quen quen, trong tranh rất giống Đại Bạch Tuyền”.

“Đại Bạch Tuyền? Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng nước suối đâu? Lẽ nào tác giả của bức tranh này đã trông thấy Đại Bạch Tuyền khô hạn?” - Hàn Giang mụ mị hết cả đầu óc.

Đường Phong lại xem kĩ lại bức tranh, rồi hình như lại cảm thấy bức tranh này không phải là Đại Bạch Tuyền, “Anh thấy đây là Đại Bạch Tuyền sao? Thứ nhất, nước ở Đại Bạch Tuyền không cạn. Thứ hai, xương cốt ở Đại Bạch Tuyền đều rải rác trên bờ, rất có quy luật. Còn trên bức tranh này, không những mặt nước khô cạn mà xương cốt cũng rất hỗn loạn.”

“Bởi vậy cậu nghĩ bức tranh này không vẽ Đại Bạch Tuyền?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ừm, hơn nữa tác giả của bức tranh này chắc là một người Nga, vậy tại sao ông ta lại tới Đại Bạch Tuyền? Trừ khi... - Đường Phong đang nói bỗng im lặng.

“Trừ khi ông ta là người trong đoàn thám hiểm!” - Hàn Giang ngạc nhiên nói.

“Không, không thể như vậy!” - Makarov lắc lắc đầu, “Tôi không tin trong đoàn thám hiểm vẫn còn người sống sót. Tuy tôi chưa tới Đại Bạch Tuyền mà các cậu kể, nhưng những hố cát như thế này đầy rẫy trên sa mạc, vốn không thể chứng minh đây chính là Đại Bạch Tuyền mà các cậu nói.”

“Đầy rẫy?” - Hàn Giang và Đường Phong cùng ngạc nhiên.

“Các cậu có còn nhớ khe Sói Hoang mà tôi đã từng kể với các cậu không? Khe Sói Hoang không phải là một hang núi đơn, mà là do một loạt rất nhiều những hang núi phức tạp hợp thành, tạo nên một quần thể hang núi rộng lớn. Lúc tôi và Branch tới đó lần thứ hai, đã từng phát hiện thấy dấu tích không chỉ của một hồ nước.” - Tư duy của Makarov nhanh chóng trở về quá khứ.

3

Kí ức của Makarov chẳng mấy chốc đã bị bức tranh thứ năm kéo trở về hiện tại. Bức tranh trên tay Hàn Giang lại thay đổi rồi, đó là bức tranh vẽ một vùng sa mạc rộng lớn. trên sa mạc mênh mông vô bờ bến là hai trụ đá khổng lồ sừng sững bất mắt. Hai cột đá hình thù kỳ quái, đồng thời nghiêng vào nhau cho tới khi chúng chạm hẳn vào.

“Một bức tranh thật kỳ lạ, trên sa mạc Gobi sao lại xuất hiện hai cột đá kỳ quái như vậy?” - Đường Phong thần thờ nhìn bức tranh trước mặt.

“Đúng vậy, cảnh tượng trong bức tranh khiến tôi bất ngờ!” - Hàn Giang dừng lại rồi nói tiếp: “Nhưng tôi có thể đảm bảo tôi chưa từng trông thấy nơi này.”

“Ừm, tôi cũng chắc chắn vậy, chưa từng tới đây!” - Đường Phong gật gù.

Hai người cùng nhìn Makarov, Makarov cũng lắc lắc đầu, mặt mông lung. Hàn Giang lại cầm bức tranh thứ sáu lên, bức tranh này vẽ phong cảnh sa mạc Gobi, sâu thẳm trong sa mạc hoang vu vẫn thấp thoáng hiện lên mấy tòa nhà.

Đường Phong cảm thấy cảnh tượng này rất quen mắt: “Đây... đây không phải là căn cứ Tiên Tiến sao?” L Hàn Giang cũng gật gù: “Không sai! Đây chính là căn cứ Tiên Tiến. Nhưng... nhưng góc độ vẽ bức tranh này lại rất thú vị.”

Đường Phong cũng để ý tới góc độ của bức tranh này: “Đúng vậy, căn cứ Tiên Tiến trong bức tranh này ở mãi xa, rõ ràng góc độ khi tác giả vẽ bức tranh này ở rất xa căn cứ Tiên Tiến. Từ góc độ và vị trí cho thấy,

tôi bỗng cảm giác lúc đó tác giả ở gần lô cốt số 21, hoặc là... hoặc là lấy góc độ của lô cốt số 21 để nhìn về căn cứ Tiền Tiến và vẽ nó.”

“Đúng vậy, chính là vậy!” - Hàn Giang đồng ý với phán đoán của Đường Phong.

“Như vậy thì có vấn đề rồi...” - Makarov nghĩ ra điều gì đó, “Căn cứ Tiền Tiến có sau khi lô cốt bị bỏ hoang vài năm, hơn nữa tôi cũng không biết về sự tồn tại của lô cốt, vậy thì người vẽ bức tranh này...”

Hàn Giang ngắt lời Makarov: “Người vẽ bức tranh này cháu nghĩ có hai khả năng: khả năng thứ nhất, có thể người đó chính là người trong căn cứ các bác, chính xác mà nói, đó chính là Branch hoặc là thuộc hạ của ông

ta; khả năng thứ hai, là khi các bác ở trong căn cứ Tiền Tiến thì ở đây, trong lô cốt số 21, vẫn có người nào đó ẩn nấp trong này!”

“Vẫn có người ẩn nấp trong này?” - Đường Phong ngạc nhiên.

“Cái này.- Makarov dẫn đầu nhìn vào Hàn Giang. Hàn Giang lại hỏi lại Makarov: “Bác ở cùng Branch mấy năm, vậy bình thường ông ta thích vẽ tranh không?” Makarov ngẫm nghĩ, sau đó ra sức lắc đầu: “Không, tôi sống với anh ta mấy năm, nhưng chưa bao giờ thấy anh ta vẽ tranh, cũng chưa bao giờ thấy anh ta hứng thú với hội họa cả.”

“Vậy trong căn cứ của các bác có còn ai thích tranh sơn dầu không, bao gồm cả những học viên?” - Hàn Giang truy hỏi.

“Không có, chưa từng phát hiện thấy, hơn nữa trone căn cứ cũng không có bản vẽ hay màu vẽ, phạm vi mấy chục dặm quanh đây cũng đều là khu vực không người, kể cả ở thị trấn cách đây mấy chục cây số cũng không có những thứ này!” - Makarov trả lời rất dứt khoát.

“Vậy thì kỳ lạ thật! Lẽ nào vẫn còn ai ẩn nấp trong này?” - Hàn Giang lẩm bẩm, chìm trong suy tư.

4

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong thúc giục:

“Xem tiếp bức tranh sau!” - Hình như anh muốn tìm ra manh mối trong bức tranh tiếp theo.

Hàn Giang cầm bức tranh thứ bảy lên, vẫn là bức tranh sơn dầu, vẫn vẽ phong cảnh sa mạc, chỉ có điều trên sa mạc mênh mông xuất hiện mấy tòa tháp Lạt Ma, đặc biệt là một tòa tháp Lạt Ma cận cảnh, rất huy hoàng cao lớn. Bức tranh này khiến Đường Phong liên tưởng ngay tới một nơi: “Đây không phải là Hắc Thủy Thành sao?” Hàn Giang cũng nhìn ra: “Đúng, đúng là Hắc Thủy Thành!”

“Chỉ có điều...” - Đường Phong bỗng phát hiện ra trước tòa tháp huy hoàng cao lớn đó có một người đang quỳ gối, một người Mông cổ mặc áo choàng. Nhưng tướng mạo của người này lại không giống người phương Đông mà lại giống một người phương Tây, Đường Phong ngạc nhiên: “Hai người có nhìn thấy người quỳ trước tòa tháp không?”

“Nhìn thấy rồi, có gì đặc biệt không?” - Hàn Giang không hiểu ý Đường Phong.

“Nếu tôi đoán không nhầm thì trên bức tranh vẽ Hắc Thủy Thành, vậy thì tòa Phật tháp huy hoàng cao lớn này chính là tòa tháp Lạt Ma mà Kozlov đã khai quật trộm tượng Phật hoàng hậu Một Tạng, cũng chính là “Tòa tháp vĩ đại” thường gọi. Vậy thì tại sao lại có một người thành kính như vậy quỳ trước tòa tháp? Hơn nữa từ hình vẽ cho thấy, người này tuy mặc áo choàng kiểu Mông Cổ nhưng hình như không phải là người phương Đông mà trông tướng mạo giống người phương Tây hơn.” - Đường Phong phân tích một hồi.

“Người phương Tây? Người Nga?” - Hàn Giang nhìn sang Makarov.

Makarov cũng để ý thấy người trong bức tranh, một người đàn ông lớn tuổi, để râu rất dài. mặc áo choàng dài kiểu Mông Cổ. “Xem ra rất giống một ông lão người Nga. Lẽ nào chính là Kozlov?” - Makarov nói.

“Không thể, lúc Kozlov phát hiện thấy Hắc Thủy Thành chắc mới chỉ trung niên, sau đó ông ta cũng không quay lại đó nữa!” - Đường Phong lắc đầu.

“Vậy ông lão trong bức tranh là ai?” - Hàn Giang hỏi.

“Có thể chỉ là một nhân vật hư cấu. tôi lại quan tâm người vẽ bức tranh này là ai hơn!” - Đường Phong nói.

“Ông ta đã từng tới Hắc Thủy Thành?” - Hàn Giang buột miệng.

“Điều này thì chưa chắc, nhưng chắc chắn là người biết về Hắc Thủy Thành.” - Đường Phong nói.

“Không, tôi không cảm thấy nhân vật trong bức tranh là hư cấu, tôi luôn cảm thấy hình như đã gặp người này ở đâu đó... Misha?” - Rồi Hàn Giang lập tức lại tự lắc đầu: “Không, không phải Misha, là ai nhỉ?”

Hàn Giang lẩm bẩm, tay vẫn không thôi bận bịu, anh nhấc bức tranh này đi, phía dưới lộ ra bức tranh sơn dầu thứ tám, cũng là bức tranh cuối cùng. Đúng lúc này, ba người đều nghe thấy một âm thanh lạnh lạnh, cúi đầu xuống nhìn hóa ra giữa kẽ hở của bức tranh thứ bảy và bức tranh thứ tám lộ ra một chiếc hộp sắt.

Chiếc hộp sắt màu đen nằm im trên bức tranh thứ tám, Đường Phong thò tay ra định cầm chiếc hộp lên.

“Đợi đã!” - Anh đã bị Hàn Giang chặn lại.

Đường Phong giật mình rút tay về. Hàn Giang ra hiệu cho Đường Phong và Makarov lùi lại phía sau, sau đó anh mới cẩn, trọng lấy tay nhấc chiếc hộp đó lên. Hàn Giang nhẹ nhàng tính toán trọng lượng, chiếc hộp rất nặng, lại có tiếng lạo xạo bên trong. Hàn Giang không đoán được bên trong chiếc hộp là thứ gì. Anh lại khẽ đặt yìg chiếc hộp trở lại lên trên bức tranh thứ tám, sau đó khẽ ấn mạnh, mở chiếc hộp sắt ra. Bên trong là một con dao găm, còn có những cây kim dài ngắn khác nhau, đặt lộn xộn trên nền bông, trong đó có một chiếc kim dài nhất, to nhất vẫn được buộc lên con dao găm đã gỉ sét.

Makarov mới nhìn qua đã run bắn lên: “Đây... đây hình như là thứ mà trước đây Branch dùng để đối phó với học viên.”

“Ồ! Ý bác là Branch đã dùng thứ này để xăm lên người những học viên?” - Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, chắc là thứ này!” - Makarov nói rất khẽ.

Đường Phong nhìn những cây kim đã hoen rỉ này mà trước mắt bỗng hiện lên bức tranh đáng sợ đó, không, đó là một tô-tem cổ xưa và thần bí.

5

Hàn Giang đóng chiếc hộp sắt lại rồi chui xuống gầm giường. “Dưới gầm có còn đồ đạc không?” - Đường Phong hỏi.

“Dưới này vẫn còn mấy thứ vương vương kỳ dị!”

- Hàn Giang nói xong liền lôi mấy chiếc hộp kỳ dị ra. Đường Phong nhìn kĩ, là một chiếc đĩa gốm, một hộp cơm quân dụng, còn cả một cốc nước quân dụng bằng sắt tráng men.

“Cái này dùng để làm gì? Người từng ở đây trước kia dùng cái này để ăn cơm ư?” - Đường Phong không hiểu.

“Vậy cũng đâu nhất thiết phải giấu chôn dưới gầm giường!” - Hàn Giang chau mày. nhìn mấy thứ đồ dưới chân. Anh bỗng phát hiện miệng chiếc đĩa sứ có nhiều chỗ nứt mẻ, phủ lớp bụi trên đó đi lòng đĩa vẫn rất bền, giống như dính một lớp chất bền nào đó. Nhìn tiếp hộp cơm quân dụng và cốc nước bằng sắt tráng men cũng có nhiều chỗ nứt mẻ. “Xem ra những thứ này dùng rất lâu rồi, hơn nữa còn rất bền!” - Hàn Giang phân tích.

“Tại sao không có đĩa có thìa?” - Makarov hỏi.

Hàn Giang lật lật mấy thứ dùng để đựng thức ăn này rồi lại lấy đèn pin soi xuống gầm giường: “Không có, đúng là không có dao đĩa và thìa!”

“Như vậy thì kì lạ thật, lẽ nào những thứ này dùng để cho động vật ăn cơm?” - Makarov lại nói.

“Cũng rất có khả năng như vậy, chủ nhân của căn phòng này nuôi một con chó!” - Đường Phong nói.

“Mặc kệ những thứ vớ vẩn này, ở đây vẫn còn một bức tranh này!” - Hàn Giang nói vậy mọi người mới nhớ ra, trên mặt đất vẫn còn bức tranh thứ tám. Đường Phong và Hàn Giang khẽ vuốt lớp bụi trên bức tranh cuối cùng đi, họ trông thấy một cô gái đoan trang xinh đẹp trong tranh. Tuổi khoảng trên dưới 30, tóc vàng

mắt xanh, mặc một chiếc váy dài truyền thống của Nga, miệng mỉm cười, cả bức tranh toát lên vẻ đẹp hài hòa trang nhã.

“Sao lại mọc đâu ra một bức chân dung thế này?” - Đường Phong nsạc nhiên.

Hàn Giang và Makarov chỉ im lặng nhìn bức tranh, không nói năng gì, hình như họ đều đã bị cô gái trong bức tranh cuốn hút.

Ba người lại lục soát kỹ căn phòng này lần nữa nhưng không phát hiện thấy bất cứ thứ nào khác. Hàn Giang không khỏi lắc đầu: “Chủ nhân của căn phòng không để lại cho chúng ta thêm chút tung tích nào nữa rồi.”

“Ông ta để lại không ít thứ rồi!” - Makarov bình tĩnh nói.

Hàn Giang và Đường Phong nghe Makarov nói vậy đều ngạc nhiên: “Lão Mã, bác muốn nói gì?” - Hàn Giang truy hỏi.

Makarov lắc đầu: “Không, tôi không muốn nói gì cả, quả thật ở đây chúng ta đã phát hiện thấy hai phần tài liệu rất quan trọng, cả hai phần tài liệu đều liên quan tới Branch, bởi vậy tôi chắc chắn nơi này có liên quan tới Branch.”

“Thậm chí Branch còn chính là chủ nhân của căn phòng này!” - Hàn Giang dừng lại, nhìn vào Makarov rồi lại nhìn Đường Phong: “Branch ở Cục 13, là đơn vị phụ trách xây dựng lô cốt số 21, hiện giờ chúng ta vẫn không biết nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng do Branch không làm tròn trách nhiệm được giao phó. nên đã dẫn đến việc cả tòa lô cốt bị bỏ hoang. Sau đó Branch đã bị xử phạt nghiêm khắc, sự trừng phạt đó kéo dài trong vòng vài năm, mãi cho đến khi KGB chuẩn bị phá bỏ lô cốt này để xây dựng căn cứ Tiên Tiến, mới cho phép Branch lấy công chuộc tội; nhưng Branch đã lợi dụng căn cứ Tiên Tiến gần kề lô cốt và đã bí mật huấn luyện học viên ở đây, căn phòng này có thể là nơi ở của ông ta.”

Đường Phong nghe Hàn Giang phân tích, lúc thì gật gù lúc lại lắc đầu: “Không, anh phân tích như vậy nghe thì có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng lại có vài chỗ sơ hở. Trước tiên, tại sao căn cứ Tiên Tiến lại được đặt gần kề lô cốt? Đây lẽ nào chỉ là do trùng hợp? Thứ hai, tại sao Branch lại phải huấn luyện học viên trong lô cốt? Ông ta có mục đích gì không thể để người khác biết?” “Điều thứ nhất rất có thể là trùng hợp thật, hoặc là cấp trên KGB cố tình sắp xếp. Như vậy có thể tận dụng nơi hoang phế, phát huy tác dụng của tòa lô cốt chưa được sử dụng này.”

“Cấp trên cố ý sắp xếp, vậy tại sao lão Mã là người phụ trách căn cứ này lại không hề biết?” - Đường Phong phản bác lại.

Hàn Giang không còn lời nào để nói lại, anh im lặng một hồi mới nói: “Kể cả cho rằng đây là trùng hợp đi chăng nữa, thì về điều thứ hai mà cậu nói, tôi cho rằng Branch huấn luyện học viên trong lô cốt là có mục đích, còn có phải là vì Hạng Hải Mật Thành hay không, thì đến hiện giờ tôi vẫn chưa biết chắc. Thế nhưng ông ta không nói với lão Mã, mà một mình huấn luyện học viên trong lô cốt thì chắc chắn là có mục đích; cộng thêm tình hình học viên bạo động sau này đã thừa sức cho thấy Branch lợi dụng chức vụ, tự mình huấn luyện đội ngũ lợi hại đó.” “Được, kể cả Branch tự huấn luyện đội ngũ lợi hại đó đi chăng nữa, nhưng sau đó dù sao ông ta cũng đã chết rồi. Từ tình hình căn cứ bạo động sau này cho thấy, đội ngũ này sau khi Branch chết, vẫn có sức chiến đấu mạnh mẽ và năng lực tổ chức điều phối, thậm chí còn có quan hệ với cả một vài cơ quan nước ngoài. Vậy thì vấn đề lại quay trở lại câu hỏi ban đầu mà chúng ta thảo luận. Branch cầm đầu đội ngũ đó, hay là sau này có người đã bí mật cướp đoạt quyền lãnh đạo tổ chức này?”

Đường Phong hỏi lại Hàn Giang, Hàn Giang không trả lời nhưng Makarov lại nói: “Hiện giờ tôi nghiêng về giả thuyết thứ hai hơn, tôi vẫn không thể tin được Branch, người sống với tôi hơn hai năm, đã thành lập nên tổ chức đối đầu với chúng ta hiện giờ.”

“Đây chỉ là quan điểm chủ quan của bác. Chúng ta đã biết đội ngũ có hình xăm chim ưng và sói trên người, từ thời Dân quốc đã xuất hiện trên con đường tơ lụa; sau này, lúc lên voi lúc xuống chó, có lúc lại bật vô âm tín, lúc lại đột nhiên xuất hiện. Cháu không biết mục tiêu của

Branch có phải là Hạng Hải Mật Thành hay không, nhưng rõ ràng ông ta là một nhân tố quan trọng trong tổ chức có lịch sử lâu đời này!” - Hàn Giang khẳng định.

“Có thể Branch chỉ là một quân cờ trong cả tổ chức và toàn bộ âm mưu đó?!” - Hàn Giang nói.

“Branch, rốt cuộc anh còn cất eia bao nhiêu bí mật? Rốt cuộc anh đóng vai trò gì đây?” - Makarov nhìn lên trần nhà, không khỏi lẩm bẩm bằng tiếng Nga.

6

Đúng lúc Hàn Giang và Makarov vẫn còn đang nghĩ ngợi lung tung thì Đường Phong quay đầu, và bất ngờ liếc thấy cánh cửa cuốn bên ngoài bãi sửa xe có gì đó khác thường. Ban nãy lúc họ đi vào, cánh cửa cuốn chỉ hở ra đoạn cuối cùng, ba người họ khom lưng mới chui được vào, lúc này... Đường Phong mở to mắt, đó là một đôi chân, có người bên ngoài!

Yelena? Lương Viện? Không, đều không phải, đó là chân của đàn ông. Đường Phong bất ngờ tới nỗi không biết làm thế nào để gọi Hàn Giang và Makarov. Anh định hét lên nhưng phải nín nhịn, anh ra sức vỗ vào vai Hàn Giang và Makarov. “Gì thế?” - Hàn Giang kêu lên.

Đường Phong vội vàng quay lại, ra hiệu im lặng cho Hàn Giang, nhưng khi anh quay lại thì đôi chân bên ngoài cánh cửa cuốn đã biến mất, “Chân... chân, ban nãy, ở... ở đó có một đôi chân...”.

“Cái gì? Chân ở đâu ra? Mắt cậu hoa hử!” - Hàn Giang cười nhạt.

“Không, đúng thật mà, đúng thật, tôi nhìn thấy một đôi chân phía dưới cánh cửa cuốn!” - Đường Phong kêu lên.

Hàn Giang và Makarov chau mày, cùng nhìn ra cánh cửa cuốn, sau đó lại nhìn nhau rồi liền rút súng ra, lao ra khỏi căn phòng, bước nhanh qua bãi sửa xe rộng thênh thang. Đường Phong thấy vậy liền vội vàng đi theo.

Lúc ba người lại gần cửa cuốn liền bước chậm lại, Đường Phong đi theo sau, nghiêng người nấp sau mép cửa, Makarov nấp sau mép cửa bên kia. Hàn Giang và Makarov đưa mắt nhìn nhau, Hàn Giang lấy tay ra hiệu cho Đường Phong, ý bảo Đường Phong yểm trợ. Đường Phong gật gật đầu, ba người chuẩn bị xong xuôi. Hàn Giang và Makarov cùng lúc nghiêng người vượt qua khe hở dưới cánh cửa, sau đó lặn vài vòng dưới đất, tìm được chỗ ẩn nấp ổn thỏa, liền giương súng về phía lối đi tối đen. Đường Phong cũng chui ra theo, nấp vào sát tường, giơ súng nhìn xung quanh.

Xung quanh là một vùng tối đen, Đường Phong có cảm giác tim mình đang đập thình thịch hai tay giơ súng lên, nhưng hai bàn tay đều run rẩy. Đợi tới khi mắt Đường Phong thích ứng được với bóng tối. Hàn Giang liền gầm lên: “Mẹ kiếp, người mà cậu bảo đâu? Lẽ nào là ma sao?”

Đường Phong cũng không phát hiện thấy trong lối đi rộng rãi có người, nhưng không biết phía dưới hai bên của những cánh cửa cuốn khác, có người nấp hay không. Anh chỉ cho Hàn Giang mấy cánh cửa cuốn khác. Hàn Giang và Makarov chia nhau tiến tới hai bên cửa ba cánh cửa cuốn khác, bên trong tối đen. Dựa vào kinh nghiệm bao năm qua, Hàn Giang gần như có thể xác định phía sau mấy cánh cửa cuốn không có người. Lúc này anh mới bật đèn pin lên, soi vào bên trong, quả nhiên, phía sau ba cánh cửa cuốn kia đều không có bóng người nào.

Hàn Giang và Makarov thờ phào, nhưng Đường Phong hồn xiêu phách lạc vẫn nắm chặt súng trong tay, đứng sừng sững trong lối đi tối om. Hàn Giang bước lại, vỗ vai Đường Phong, và lúc này Đường Phong mới định thần lại một chút: “Ban nãy thật sự tôi đã nhìn thấy một đôi chân!”

“Cậu căng thẳng quá, đó là ảo giác của cậu thôi!”

- Hàn Giang nói.

“Ảo giác? Không, không thể!” - Đường Phong kiên quyết nói.

“Được rồi, chúng ta xuống đây cũng lâu lắm rồi, Yelena và Lương Viện trên đó chắc cũng đang sốt ruột, chúng ta khẩn trương lên trên đi!” - Hàn Giang thúc giục.

“Vậy chúng ta không tìm cánh cửa lớn phía bên này nữa ư?” - Đường Phong vẫn không quên kí hiệu đánh dấu trên bản vẽ công trình, ngách phía tây của lối đi rộng lớn chắc là vẫn còn một cánh cửa to. Cánh cửa vào trong lô cốt.

Đường Phong không yên tâm, nên lao tới đầu phía đông của đại sảnh số 3. Theo như ký hiệu trên bản vẽ công trình, ở đây chắc là vị trí của cánh cửa lớn, nhưng Đường Phong lại phát hiện trước mặt hoàn toàn là một bức tường bê tông cốt thép kiên cố, không khác gì so với những bức tường ở chỗ khác trong lô cốt, vốn không hề trông thấy dấu vết của cánh cửa nào, chứ đừng nói tới việc mở được cánh cửa nào đó ra.

7

Trong lúc Đường Phong suy nghĩ lung tung thì Hàn Giang và Makarov đã thúc giục anh quay về. Đường Phong miễn cưỡng đi theo hai người quay trở lại lối đi phía tây lúc tới đây.

Trên đường đi, cả ba người đều cẩn thận sẵn sàng trong tư thế có người bất ngờ lao ra chiến đấu. Họ không dừng lại nhiều, đi xuyên qua đại sảnh số 2, rồi chẳng mấy chốc đã quay trở lại đại sảnh số 1, dùng vòng rọc từ từ quay trở lại mặt đất.

“Sao mọi người bây giờ mới về? Bọn em đợi sốt hết cả ruột rồi! Bên trong chắc là rất rộng phải không?” - vẫn chưa đợi Đường Phong kịp thở, Lương Viện đã tuôn ra một loạt các câu hỏi.

“Ở đây rất kỳ lạ, bọn em cứ lo lắng ọi người!”

- Yelena cũng nói.

Đường Phong giới thiệu qua một chút về tình hình trong lô cốt, Yelena và Lương Viện nghe xong đều vô cùng ngạc nhiên. Yelena hỏi Makarov: “Cha, năm đó lúc ở đây, cha không biết gì về lô cốt sao?”

Makarov thần thờ nhìn ra sa mạc bên ngoài cửa sổ, lắc lắc đầu. Tất cả mọi người đều im lặng. Đường Phong nhìn quanh căn phòng ộp tôn này, bỗng cảm thấy ở đây còn quái dị hơn.

Năm người lại ngồi lên chiếc xe Jeep già cỗi quay trở về căn cứ. Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Yelena trao đổi về những gì xảy ra trong lô cốt, nhưng Makarov lại im lặng không nói một lời.

Ăn tối xong, mọi người khẩn trương đi ngủ. Đêm nay Đường Phong ngủ rất ngon, không nằm mơ thấy ác mộng, cũng không suy nghĩ lung tung, thế nhưng anh không ngủ được đến tận sáng. mà lúc trời vẫn chưa sáng anh đã tỉnh.

Đường Phong mở mắt, nhìn Hàn Giang đang ngủ say bên cạnh, Lương Viện và Yelena trong phòng cũng đang ngủ rất say. Nhưng khi nhìn sang chỗ khác, anh bỗng phát hiện thấy túi ngủ của Makarov trống rỗng.

Đường Phong giật mình, ngồi phắt dậy, anh thò tay ra mò túi ngủ của Makarov, lạnh cóng, xem ra Makarov đã chui ra khỏi đây từ lâu rồi. Makarov tự ra ngoài hay gặp phải chuyện gì? Đường Phong nghĩ vậy mà tìm bỗng đập nhanh hơn. Anh cầm đèn pin, chậm chậm mò ra tới cửa, không vội vàng mở cửa mà đứng sau cửa đóng tai nghe ngóng một lúc mới từ từ mở cửa ra rồi khẽ đóng lại. Đường Phong lấy đèn pin soi xuống dưới đất, không phát hiện thấy vết chân khả nghi, lúc này anh mới yên tâm bước ra ngoài.

Tuy là mùa hè, nhưng ban đêm nhiệt độ trên sa mạc Gobi hạ xuống rất thấp. Một cơn gió to thổi qua khiến Đường Phong cảm thấy rùng mình. Đường Phong dùng đèn pin soi một vòng quanh khoảng sân trước căn phòng ộp tôn, không thấy bóng dáng Makarov đâu. Vậy là Đường Phong cầm đèn pin đi tới chính giữa khoảng sân, nhìn xung quanh, không thấy một ánh đèn nào. Hài, lão Mã này chạy đi đâu vậy?

Đường Phong nghi ngờ đi xuyên qua dãy nhà ộp tôn, dùng đèn pin soi sáng; trên một đồi cát nhỏ cạnh căn cứ hình như có bóng người. Khi Đường Phong dùng đèn pin quét qua bóng người đó, người đó không hề phản ứng, Đường Phong không dám soi tiếp, tắt đèn pin đi, lặng lẽ đi về phía bóng đen trên đồi cát đó.

Tới gần, Đường Phong mới phát hiện ra bóng đen này chính là Makarov. Makarov ngồi im, Đường Phong nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh ông. Makarov giống như không trông thấy Đường Phong vậy, vẫn bất động nhìn xa xăm. Phía xa là hướng đông, Đường Phong nhận ra Makarov đang chú ý tới căn cứ huấn luyện phía đông, cũng chính là vị trí của lô cốt số 21.

Đường Phong bật đèn pin, soi về phía căn cứ huấn luyện, ánh sáng đèn pin xuyên qua màn đêm, chiếu lên vài căn phòng ộp tôn. Lần theo ánh đèn di chuyển, Đường Phong phát hiện thấy ánh mắt Makarov rất cuộc cũng đã chuyển động.

“Bác không sao chứ?” - Đường Phong hỏi Makarov. “Tôi thì có chuyện gì được chứ, già rồi!” - Makarov nhún vai, chậm rãi nói.

“Nhưng bác là nhân vật quan trọng, là người đích thân trải qua sự kiện năm đó.”

“Ồi!” - Makarov bỗng thở dài nãy nê rồi mới chậm rãi nói: “Người đích thân trải qua sự kiện năm đó, không sai. tôi là một trong mấy người may mắn sống sót trong đội thám hiểm, nhưng tôi lại không được coi là nhân vật quan trọng nào cả.”

“Sao bác lại không được coi là nhân vật quan trọng nào cả? Bác đã trải qua bao nhiêu việc như vậy!”

“Bởi... vì... tất... cả... những... nhân... vật... quan... trọng... đều... chết... hết... rồi...” - Makarov gần như từng từ từng từ một thốt ra câu nói này, khiến Đường Phong sờn cả da gà.

8

“Tất cả những nhân vật quan trọng đều chết rồi?”, Đường Phong hiểu ngay ý Makarov, nhưng anh rất muốn nghe ông phân tích.

Makarov dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Đoàn thám hiểm năm đó có ba người may mắn sống sót, Misha và Lương Văn Kiệt đều đã chết rồi, Mã Xướng Quốc âm thầm bám theo đoàn thám hiểm cũng chết rồi, hãy nhớ rằng, Đường Phong, thời gian mà ba người họ chết đều gần nhau như vậy, gần như đều từ sau khi âm mưu to lớn đó bắt đầu!”

“Âm mưu to lớn?”

“Đúng vậy. Sau khi họ thoát chết ở trong sa mạc, mấy chục năm sau họ đều bình yên vô sự, vậy mà chỉ sau cuộc bán đấu giá đó mà từng người chết một. Đầu tiên là Mã Xướng Quốc, sau đó là Lương Văn Kiệt, rồi tiếp theo là Misha. Bởi vậy cuộc bán đấu giá đó là sự bắt đầu của một âm mưu to lớn.”

“Ừm, cháu và Hàn Giang cũng đã từng phân tích qua, mọi âm mưu đều bắt đầu từ đó, nhưng chúng cháu cho rằng âm mưu đã hình thành từ trước rồi, chỉ là do nhiều nguyên nhân, nên âm mưu đó mới bị bùng bít, đóng băng mãi cho tới khi kệt tranh ngọc ở Cung điện mùa đông được phát hiện.”

“Không, âm mưu từ trước tới nay chưa từng bị bùng bít hay đóng băng, chỉ là họ chờ đợi thời cơ thích hợp mà thôi. Còn tôi có thể sống sót tới ngày hôm nay, là bởi vì tôi biết quá ít về âm mưu này, nên mới thoát được họa mất mạng.”

“Ồ? Vậy Lương Văn Kiệt thì sao? Năm đó ông chỉ là phiên dịch của đoàn thám hiểm, chắc là biết rất ít về Hạng Hải Mật Thành!” - Đường Phong hỏi lại.

“Chúng ta hãy xem xét từng người một, căn cứ vào tình hình đã nắm bắt được để xem xét. Hình như Misha đã vô tình tìm thấy Hạng Hải Mật Thành sau cơn bão cát, bởi vậy ông ta mới là người gần với bí mật nhất, là người hiểu rõ tình hình nhất, bởi vậy ông cũng là người trong cuộc đả sát chết nhất. Nếu như không phải được KGB bảo vệ bao năm, cả việc sau này ông ta trốn chui trốn lủi, thì e rằng Misha không sống lâu được như vậy đâu. Thứ hai là Mã Xướng Quốc, theo như phân tích của hai cậu, thì hình như sau bão cát, tại Đại Bạch Tuyền, Mã Xướng Quốc đã đầu độc phần lớn những người sống sót, sau đó ông ta đã tới ốc đảo. Tuy chúng ta chưa thể xác định rốt cuộc là chỉ có một mình ông ta, hay có người khác cùng ông ta tới đó. nhưng có thể chắc chắn: ông ta cũng là người rất gần với nội tình sự việc. Bởi vậy, Mã Xướng Quốc cứ trốn mãi trong viện dưỡng lão ở vùng nông thôn nước Mỹ, nếu không thì sợ rằng ông ta cũng không sống lâu được như vậy đâu!”

“Đúng vậy, cuộc bán đấu giá là do Tướng quân bày ra để dụ Mã Xướng Quốc, ông này đến lúc sắp chết vẫn không quên tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành, sai con trai đi đấu giá, đến lúc đấy mới bại lộ tung tích. Nhưng mà số ông ấy còn tốt chán, ốm chết trước khi bị Tướng quân tóm được.”

“Còn về Lương Văn Kiệt, anh bạn Lương yêu quý của tôi thì đúng như cậu nói ban nãy, năm đó Lương vốn không hay biết gì nội tình, nhưng từ việc sau khi ông ấy đến cuộc bán đấu giá, rồi tìm cậu hợp tác, đã cho thấy ông ấy cũng rất muốn khám phá bí mật. Đúng rồi, còn cả bức thư mà Lương Viện tìm thấy, tất cả những thứ này đều nói lên rằng: Lương Văn Kiệt đã âm thầm điều tra chuyện năm nào, ít nhất là về những năm gần đây”.

“Ừm, bức thư đó cũng đã khiến cháu nghĩ đến chuyện này. Cháu vốn tưởng rằng do Lương Văn Kiệt thấy kệ tranh ngọc được đấu giá nên mới dính vào chuyện này, nhưng xem ra rất có thể ông đã âm thầm điều tra những chuyện năm đó, bởi vậy...”

Makarov tiếp lời Đường Phong: “Bởi vậy khi ông ấy vừa mới mua được kệ tranh ngọc thì đã bị giết chết.

Tiếp theo đến lượt tôi, tôi... ban này tôi cứ nghĩ mãi về một chuyện, nếu như không phải vì việc Victor bị giết mà tôi bị cuốn vào chuyện này, thì không biết tôi có được bình yên sống nốt những năm tháng tuổi già không?”

“Điều này...- Đường Phong do dự không biết nên nói thế nào.

“Năm đó có bốn người may mắn sống sót thì giờ đã có ba người chết, chỉ còn lại tôi. Tôi cũng khó mà thoát được, nhưng do Misha và Mã Xướng Quốc biết quá nhiều nội tình, Lương Văn Kiệt thì điều tra chuyện năm đó, còn tôi sau khi thoát chết trong đoàn thám hiểm, lại không hề quan tâm tới việc này, bởi vậy nên tôi..

“Thế còn Branch thì sao? Còn cả Brainin, Isakov Stechkin, mấy người này cũng bị lôi vào âm mưu to lớn đó với mức độ khác nhau; nhưng bác và Branch cùng làm việc nhiều năm, bác có thể nói bác không liên quan gì tới chuyện này không?”

“Đây chính là điều mà tôi quan tâm, bây giờ tôi đã bắt đầu tin cái từ đó..

“Gì cơ? Từ nào?”

“Định mệnh! Tất cả những chuyện này đều là Định mệnh! Thoát chết trở về từ sa mạc. hơn mười năm sau lại quay trở lại sa mạc, hơn nữa lại là nơi rất gần với địa điểm năm đó đoàn thám hiểm xảy ra chuyện. Rồi điều khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên hơn chính là Branch, ông ta lại dính líu tới chuyện này. Dĩ nhiên, đây vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là đến bây giờ tôi mới biết mọi chuyện, đây không phải là Định mệnh thì là gì?” - Makarov trở nên kích động.

“Bởi vậy cháu mới tin rằng, cho dù bác không bị lôi vào chuyện này, thì bác cũng không thể tiếp tục tận hưởng cuộc sống về hưu của bác.” - Đường Phong bình tĩnh nói.

Makarov mấp máy miệng nhưng lại không nói gì thêm. Cả hai người đều nhìn về phía lô cốt số 21, lúc này, phía đông đã hừng sáng. Đường Phong cảm thấy trên vùng sa mạc hoang vu này có một con quái thú đang ngủ say, nó có thể chui lên mặt đất bất cứ lúc nào.

Hết chương 21. Mời các bạn đón đọc chương 22.

96. Chương 22

Chương 22

Mạch ngầm trào dâng

Chiếc ròng rọc này có thể chuyển động dựa vào lực cơ giới, mà không cần dùng điện; như vậy trong trường hợp bị mất điện thì chiếc ròng rọc này vẫn có thể sử dụng bình thường. Nhưng tại sao một công trình hao tốn nhiều tiền bạc như vậy, lại không sử dụng mà bị bỏ hoang?

1

Trời sáng, Đường Phong và Makarov quay trở lại căn cứ. Nhóm Hàn Giang đều đã dậy hết, mọi người bàn bạc, trang thiết bị và đồ ăn của ba người Đường Phong đều mất gần hết trong sa mạc, trong khi Makarov và Yelena chỉ chuẩn bị đồ đạc và đồ ăn cho hai người.

Hiện giờ lại phải đáp ứng nhu cầu cho năm người nên rõ ràng là thiếu thốn. Vậy là Yelena đề nghị tới thị trấn nhỏ cách đây vài chục cây số để mua một số trang bị và thực phẩm.

Mọi người đều đồng ý, Hàn Giang muốn đi cùng Yelena, nhưng Yelena lại nói: “Hàn Giang anh giỏi võ nên hãy ở lại, chăm sóc cha em và Lương Viện.”

‘Vây em...’

“Em và Đường Phong tới thị trấn một chuyến!”

‘Đường Phong...’ - Hàn Giang quay nhìn Đường Phong.

Đường Phong cười: “Tôi còn mong gì hơn!”

Hàn Giang gật đầu: “Vây thì hai người đi sớm về sớm. sau đó chúng ta còn phải bàn bạc hành động bước tiếp theo”.

Yelena và Đường Phong cùng nhau lên xe, đi vào sa mạc mênh mông phía bắc căn cứ.

Nói là thị trấn, nhưng thực ra đây là một xóm tạm trên thảo nguyên. Lúc Đường Phong và Ilàn Giang tới nơi thì đã gần trưa, trong thị trấn chẳng có mấy người, cộng thêm chiếc xe Jeep già cỗi mà Yelena lái lại rất lạ mắt, nên khi họ vừa tiến vào trong thị trấn thì đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Yelena lái xe tới trước một cửa hàng sửa xe duy nhất trong thị trấn, cô muốn bổ sung thêm một số vật dụng, đồ dây xăng, và còn mang thêm lượng nhiên liệu dự phòng. Đường Phong theo Yelena nhảy xuống xe, anh đang định mở miệng nói gì đó, thì Yelena đã nhắc nhở: “Chú ý, đây là vùng đất phía bên Mông cổ.”

“Bên Mông cổ?” - Lúc này Đường Phong mới ý thức được họ đã xâm nhập lãnh thổ Mông cổ.

Đường Phong không biết nói tiếng Mông cổ, chỉ thấy Yelena nói vài câu với người trong hàng sửa xe, sau đó một người đàn ông cầm cờ lê tới trước xe, chui xuống gầm xe, bắt đầu sửa chữa chiếc xe Jeep già cỗi.

Yelena chỉ tập trung nói chuyện với người thợ sửa xe, còn Đường Phong không dám manh động mở miệng, nên cảm thấy có chút nhàm chán. Khi anh quay đầu lại nhìn, thấy một con đường hình thành tự nhiên trên thảo nguyên vắt ngang thị trấn, cửa hàng sửa xe nằm ven đường này.

Đường Phong thần thờ nhìn thăm cỏ xanh mướt quanh thị trấn, bỗng nhiên, có tiếng động cơ âm âm vọng lại từ con đường phía nam thị trấn. Đường Phong vội vàng đưa mắt nhìn, thì thấy một chiếc Cherokee màu đen đang lao như bay trên con đường phía nam thị trấn, bụi bay mù mịt sau đuôi xe.

Đường Phong cảm thấy chiếc Cherokee này rất nổi bật trên thảo nguyên, bởi vì phần lớn mục dân và thương nhân ở đây đều đi xe máy, hoặc những chiếc ô tô cũ kĩ, nên một chiếc Cherokee mới toanh như thế, này chắc chắn là từ nơi khác tới.

Chiếc Cherokee sắp tới thị trấn, nhưng không hề có dấu hiệu giảm tốc độ, trong ý thức thoáng qua, Đường Phong cảm thấy chiếc Cherokee này hình như quen quen, đúng, Hắc Thạch, từ Thiên Hộ Trấn tới Hắc Thạch, chiếc Cherokee truy đuổi họ suốt quãng đường cũng màu đen.

Đường Phong đang nghĩ thì chiếc Cherokee đã lao vào thị trấn, người hai bên đường lần lượt né tránh, chỉ có Đường Phong vì vẫn đang nghĩ tới chuyện ban nãy, nên mãi cho tới khi chiếc Cherokee lao tới trước mặt, Đường Phong mới bị tiếng phanh xe chói tai làm cho tỉnh táo trở lại.

Theo phản xạ, Đường Phong lùi lại vài bước, chăm chú nhìn lại chiếc Cherokee mới toanh trước mặt; không, đây không phải là chiếc xe mà họ gặp ở Hắc Thạch. Chiếc xe đó sau khi đâm vào Hắc Thạch đã bị hỏng nặng, trong thời gian ngắn không thể sửa lại được thế này. Chiếc Cherokee trước mặt mới toanh. rõ ràng là kiểu dáng mới xuất xưởng.

Đường Phong đặc biệt chú ý tới biển số xe của chiếc Cherokee, nhưng trên chiếc xe này chỉ có biển số xe tạm thời của Mông cổ. nên Đường Phong có chút nghi ngờ. Ngay sau đó có hai người nhảy xuống xe, một nam một nữ, đeo kính râm, nhìn trang phục thì họ rất giống khách du lịch. Người đàn ông nói tiếng Mông cổ trôi chảy, giao lưu với người thợ sửa xe, lúc này Yelena mới chú ý tới hai người này. Nhân lúc hai người đó nói chuyện với thợ sửa xe, Đường Phong khẽ hỏi Yelena: “Họ đang nói gì vậy?”

“Họ đang hỏi thợ sửa xe là có loại lốp dự phòng thích hợp với xe của họ không?”

“Lốp của loại xe này xem ra rất khó tìm trong thị trấn này!” - Đường Phong nhìn vào chiếc Cherokee mới toanh, rồi lại nhìn nhìn cô gái đang đứng im từ này tới giờ bên cạnh xe.

Đầu cô gái khẽ cử động. Đường Phong không chắc chắn là phía sau cặp kính râm, cô gái đó có đang nhìn mình không. Chẳng mấy chốc, người đàn ông đã tay không quay lại. Đường Phong vội vàng ngoảnh đi chỗ khác, khẽ nói với Yelena: “Thế nào, tôi đã nói rồi, thị trấn nhỏ như thế này không thể có loại lốp của xe họ mà.”

Yelena không đáp lại, cô cũng để ý tới đôi nam nữ này, người đàn ông nói vài câu với cô gái đứng đợi này giờ, rồi hai người lại vội vã lên xe, tiếp tục lái xe về hướng bắc. Loáng cái, chiếc Cherokee đã lao ra khỏi thị trấn, mất hút trên thảo nguyên mênh mông.

2

Tới khi chiếc Cherokee đã đi khá xa, Đường Phong mới định thần lại, hỏi Yelena: “Sau đó người đàn ông nói gì với cô gái vậy?”

“Cách xa quá, giọng người đàn ông đó cũng nhỏ nên nghe không rõ.”

“Cô có nghe ra họ nói tiếng gì không?” - Đường Phong hỏi.

Yelena lắc đầu: “Không nhận ra là giọng ở đâu, nhưng chắc chắn không phải là người bản địa.”

“Cô thấy...” - Đường Phong chần chờ một lúc. cuối cùng vẫn hỏi Yelena: “Cô thấy hai người này có liên quan gì tới chuyện của chúng ta không?”

“Cái này... tôi cũng không biết!” - Yelena lắc đầu đáp.

“Cô có để ý không, họ giống như chúng ta, đến đây từ phía nam.” - Đường Phong nhắc nhở Yelena.

Dĩ nhiên là Yelena để ý thấy điều này: “Tôi thấy rồi, nhưng điều này cũng chẳng thể nói lên gì cả. Chúng ta đã đi hơn sáu mươi cây số tới đây, từ đường biên giới phía nam đến nơi này có rất nhiều nhánh, bởi vậy, nếu chỉ dựa vào điều đó thì rất khó để khẳng định họ liên quan tới việc của chúng ta”.

“Nhưng ở một thị trấn hẻo lánh, mà lại là một nơi nhạy cảm thế này. bỗng xuất hiện một chiếc xe như vậy, chắc chắn sẽ khả nghi!”

Đường Phong đang nói thì phía xa lại vang lên tiếng động cơ. Hai người nhìn về hướng đó, tiếng động này vọng lại từ phía bắc thị trấn. Quả nhiên, chẳng mấy chốc, trên con đường phía bắc thị trấn, lại xuất hiện một chiếc xe việt dã. “Gã đó quay lại rồi sao?” - Đường Phong lẩm bẩm.

Nhưng tới khi chiếc xe tới gần, Đường Phong mới để ý thấy không phải là chiếc Cherokee màu đen ban nãy, mà là một chiếc Hummer màu đen! Chiếc Hummer lao rất nhanh, nhưng khi tiến vào trong thị trấn thì liền giảm tốc độ. Rồi khi nó chạy qua cửa hàng sửa xe, Đường Phong nhìn chằm chằm vào cửa xe để nhìn rõ xem bên trong là ai, nhưng anh chẳng trông thấy gì cả.

Chiếc Hummer phi qua cửa hàng sửa xe, Đường Phong vẫn cứ nhìn theo cửa kính đuôi xe, rồi một cảm giác khác thường đã trào dâng trong lòng anh. Anh để ý thấy, khi chiếc Hummer này lao ra khỏi thị trấn, đã dừng lại trước cửa một tiệm tạp hóa, nhưng không thấy ai trên xe xuống, mà chỉ có cửa kính chậm chậm hạ xuống...

Một lúc sau, một đứa trẻ trong tiệm cầm ba chai nước khoáng chạy ra phía trước xe, từ ghế phụ cạnh ghế lái thò ra một cánh tay. Do cách quá xa, nên Đường Phong không nhìn rõ đó là tay đàn ông hay đàn bà, nhưng Đường Phong để ý thấy cánh tay đó được quấn chặt bởi một lớp vải đen.

“Ba chai nước, trong xe có ba người...” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Đây là thị trấn cuối cùng trước khi tiến vào trong sa mạc rồi, muốn tiến vào sa mạc thì chút nước đó làm sao đủ được!” - Yelena nói.

“Giờ thì nhận nhịp rồi đấy, nào là Cherokee, nào là Hummer. Tôi và Hàn Giang từ phía nam tiến vào sa mạc, không trông thấy những chiếc xe khác, chỉ trông thấy hai vết bánh xe, sau đó hai vết bánh xe này đều

biến mất, chỉ có một chiếc Cherokee chúng tôi gặp ở Hắc Thạch đã bị hỏng nặng. Bây giờ chúng ta vòng sang hướng bắc lại trông thấy nhiều xe như vậy, xem ra có không ít người từ phía bắc tiến vào sa mạc.”

Đường Phong vừa nói xong thì chiếc Hummer đó đã lao ra khỏi thị trấn, phi vun vút men theo con đường phía nam.

3

Yelena nhìn theo chiếc Hummer dần đi xa, hỏi lại Đường Phong: “Anh chắc chắn chiếc xe này cùng mục đích với chúng ta?”

“Ít nhất thì chiếc Hummer này cũng rất khả nghi, nó đi về phía nam!”

“Nhưng nếu như họ muốn tiến vào sa mạc thì tại sao không mang thêm nước?”

“Có thể họ đã mang đủ nước rồi, ban này chỉ mua thêm chút thôi. Ai mà biết được!”. Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Hơn nữa đây lại là thị trấn cuối cùng trước khi tiến vào sa mạc. tại sao họ không ở đây thêm lúc nữa? Tôi nghĩ rằng, họ không muốn để ai chú ý tới hành động của họ.”

“Vấn đề này anh cũng có thể nghĩ ngược lại, có thể họ vốn không muốn tiến vào sa mạc, vì từ đây đi về phía nam tới căn cứ Tiền Tiến vẫn còn rất nhiều ngã rẽ, tóm lại khả năng nào cũng có thể xảy ra.”

Yelena quay lại nói tiếng Mông cổ hỏi người thợ sửa xe thêm vài câu. cậu này vừa múa tay vừa nói, miêu tả một hồi cho Yelena, hình như Yelena đã hiểu ý của cậu ta, cô gật gù đầu, còn Đường Phong thì mù tịt. “Cô nói gì với cậu ta vậy?” - Anh hỏi.

“Tôi hỏi anh ta mấy hôm nay trong thị trấn, ngoài chúng ta ra có còn ai từ nơi khác đến không. Anh ta nói rằng có một vài người từ nơi khác tới, nhưng lái xe việt dã như chúng ta đến đây không nhiều. Bởi vậy anh ta nhớ rằng, có vài chiếc xe việt dã gần đây thường xuyên tới thị trấn này, bao gồm cả chiếc Cherokee màu đen ban này.”

“Ồ! Xem ra những người này ở gần đây!”

“Anh ta nói đã từng sửa cho chiếc Cherokee nên nhận ra.”

“Vậy thì càng kỳ lạ, chiếc Cherokee đó mới tinh, rõ ràng là xe mới xuất xưởng sao lại sửa được...”, Đường Phong nói tới đây, trong đầu bỗng hiện lên chiếc Cherooke ở Hắc Thạch, màu thân xe. kiểu xe đều giống hệt chiếc xe ban này, “Cô hỏi cậu ta xem chiếc Cherooke ban này sửa chỗ nào?”

Vậy là Yelena hỏi thăm thợ sửa xe, cậu ta lại vừa múa tay vừa nói một hồi. Yelena giải thích với Đường Phong: “Cậu ta nói rằng gầm xe có vấn đề, giống như bị đâm vào đá trên sa mạc. Cậu ta còn nói rằng, lỗi hỏng hóc đó tiệm cậu ta không sửa được, nên dù gắng hết sức nhưng e rằng chiếc xe đó khó mà đi vào được trong sa mạc.”

“Gầm xe có vấn đề? Gầm xe việt dã cao như vậy sao lại có vấn đề được?”

“Chiếc Cherooke màu đen mà anh gặp ở Hắc Thạch cũng bị vậy sao?”

Đường Phong lắc đầu: “Không phải, chiếc xe đó đâm vào Hắc Thạch, ca pô ở đầu xe bị đâm biến dạng, tôi e rằng chiếc xe đó còn không khởi động lại được chứ đừng nói là dùng tiếp.”

“Tôi thấy chiếc xe này chẳng liên quan gì cả...” “Bây giờ rút ra kết luận còn quá sớm. ban này cô có để ý thấy biển số xe của chiếc Cherokee đó không?”

“Có, đó là biển số tạm thời của Mông cổ!”

“Điều này rất khả nghi!”

“Anh nghi ngờ chiếc xe đó từ lãnh thổ Trung Quốc đến?”

“Cả chiếc Hummer nữa, thợ sửa xe trước đó không trông thấy chiếc Hummer này sao?”

“Tôi hỏi rồi. cậu ta bảo không trông thấy.”

Sau khi sửa xe xong Đường Phong và Yelena lại tới tiệm tạp hóa trong thị trấn mua một lượng lớn nước, thực phẩm, pin và những thứ khác. Lúc Đường Phong mua những thứ này, anh luôn cảm thấy xung quanh có đôi mắt đang nhìn mình. Anh liên tục quan sát, thị trấn không lớn lắm bỗng nhiên xuất hiện hai vị khách từ nơi khác tới như họ, rõ ràng sẽ khiến nhiều người để ý. Thế nhưng Đường Phong đã nó nghiêng ngó một hồi cũng không thể tìm thấy ánh mắt ẩn nấp đó.

Đường Phong luôn cảm thấy phía sau mỗi cánh cửa sổ của những cửa hàng, nhà gỗ, nhà ống tôn xung quanh hình như đều có một con mắt đang nhìn họ. Anh không biết do mình quá nhạy cảm, hay do quá tinh mắt, hay thật sự có một cặp mắt ẩn nấp ở đâu đó đang dõi theo họ. Đường Phong vẫn ngó ngang ngó dọc, Yelena liền kéo kéo vạt áo anh, thì thầm: “Đừng có ngó ngang ngó dọc như vậy, kể cả có quan sát cũng phải nhìn bằng đuôi mắt, lẽ nào Hàn Giang không dạy anh sao?”

“Dạy rồi, nhưng tôi cảm thấy hình như có cặp mắt đang nhìn chúng ta!”

“Vậy thì anh càng không được ngó nghiêng như thế!”

“Cô có phát hiện thấy gì không?”

“Vẫn chưa, có thể do anh quá nhạy cảm thôi!” Đường Phong nghe đặc công át chủ bài nói vậy, trong lòng cũng yên tâm đôi chút. Hai người mua xong tất cả đồ đạc nhưng không dám ở lại đây lâu, Yelena lái xe chạy rất nhanh ra khỏi thị trấn. Nhưng điều khiến Đường Phong ngạc nhiên là Yelena không đi đường ban này họ tới, mà lao vào con đường phía bắc.

4

Đường Phong thấy Yelena lái xe về phía bắc không khỏi kêu lên: “Cô đi nhầm đường à?” .

“Không nhầm! Chúng ta đi về bằng đường khác.” - Yelena trả lời rất chắc chắn.

“Đi đường khác? vẫn còn đường khác quay lại căn cứ Tiền Tiến sao?”

“Tóm lại không thể đi thẳng về căn cứ Tiền Tiến như lúc chúng ta tới, kể cả có lượn vài vòng trên thảo nguyên cũng tốt mà!”

“Không phải cô bảo rằng không phát hiện thấy ai khác thường sao?”

“Cẩn thận một chút cũng không thừa mà.” - Yelena nói xong liền lao lên một đồi cát ở phía bắc thị trấn.

Vượt qua đồi cát, Yelena đã ra khỏi con đường phía bắc, chuyển sang phía tây, vòng qua một miệng núi, Yelena lại quay ngoặt sang phía nam. Ở đây vốn là thảo nguyên không có đường đi, tiếp tục đi thẳng, không bao lâu sau thảo nguyên đã dần dần biến mất, thành một bãi cỏ đã bị sa mạc hóa, rồi đi tiếp về phía trước chính là sa mạc Gobi mênh mông.

Đường Phong trông thấy thấp thoáng một vết bánh xe trên đường, hình như vết bánh xe này cứ theo họ từ này đến giờ. Đường Phong nghi ngờ nói: “Tại sao trên mặt đất lại có vết bánh xe vậy nhỉ?”

“Đây chính là con đường mà hôm qua tôi trở về căn cứ!” - Yelena bình tĩnh nói.

“Thảo nào cô đi đường này!”

“Dĩ nhiên rồi. nếu như cứ đi lung tung không mục đích trên sa mạc Gobi mênh mông thì rất dễ bị lạc...” - Yelena đang nói dở bỗng im bặt, Đường Phong cảm giác tốc độ xe cũng giảm xuống.

“Sao vậy?” - Đường Phong nhìn Yelena, anh phát hiện sắc mặt Yelena trở nên đanh lại. Tốc độ xe càng lúc càng chậm, rồi rốt cuộc Yelena dừng hẳn xe lại.

Yelena đứng lên, nhìn phía trước, Đường Phong không hiểu tại sao Yelena lại có bộ dạng này, nhưng anh trông thấy tay phải của Yelena đang đặt lên khẩu súng trên eo.

Trên sa mạc yên lặng tới mức đáng sợ, đôi mắt thăm thẳm và lo lắng của Yelena cứ nhìn mãi về phía trước, mãi lâu sau cô mới chậm rãi nói: “Đường Phong, anh thấy trên sa mạc lại xuất hiện thêm một vết bánh

xe?” Đường Phong ngạc nhiên, lúc này anh mới phát hiện ra, không biết từ lúc nào trên con đường mà họ đi lại xuất hiện thêm một vết bánh xe khác, vết bánh xe này rất rộng, rõ ràng đây không phải là vết bánh xe chiếc xe Jeep già cỗi của họ để lại.

“Của ai nhỉ? Trên sa mạc Gobi không một bóng người này!” - Đường Phong nghi ngờ nhảy xuống xe.

Yelena trông thấy xung quanh không có người, tay phải mới từ từ rời khỏi khẩu súng, cô nhảy xuống xe. Yelena và Đường Phong cùng kiểm tra vết bánh xe mới xuất hiện. “Vết bánh xe rộng như thế này rất giống của xe Hummer hoặc loại xe việt dã quân dụng!” - Yelena bước đầu phán đoán.

“Hummer? Lẽ nào là của chiếc Hummer đó?” - Đường Phong giật thót tim nhưng lập tức lắc lắc đầu. “Không thể, chúng ta đã trông thấy chiếc Hummer đó đi về phía nam rồi mà!”

“Điều đó không quan trọng, quan trọng là mục đích của chiếc xe đó!”

“Mục đích? Ban nãy cô nói rằng con đường này dẫn tới căn cứ Tiền Tiến, vậy thì chiếc xe đó cũng tới căn cứ Tiền Tiến ư?” - Đường Phong suy đoán.

“Đây chính là điều mà tôi lo lắng! Chúng ta đi đường vòng là để tránh bị bám đuôi, thật không ngờ có người lại còn đi trước cả chúng ta!”

“Biết đâu chiếc xe này chỉ đi nhầm đường...” “Xem ra chúng ta phải cẩn thận hơn!”

“Tôi bỗng có dự cảm chẳng lành!” - Yelena nói xong liền leo lên ghế lái, gọi Đường Phong: “Nhanh, nhanh lên xe, về căn cứ đã rồi tính tiếp!”

Đường Phong ngồi lên xe, Yelena lập tức cho xe tăng tốc, anh cảm thấy Yelena đang rất bất an và nóng ruột. Sau nửa tiếng lao như bay trên sa mạc, họ đã trông thấy những căn phòng ộp tôn ở căn cứ, ánh nắng chính ngọ soi rọi lên những căn phòng, quét một lớp ánh sáng vàng óng lên cả căn cứ.

5

Căn cứ càng lúc càng gần, Yelena bắt đầu giảm tốc độ. Đường Phong phát hiện, khi Yelena chậm chậm lái xe vào cánh cổng lớn của khu căn cứ đã hoang phế, tay phải cô lại đặt lên khẩu súng trên eo, Đường Phong cũng căng thẳng rút súng ra.

Căn cứ im lặng như tờ, tiếng động cơ của chiếc xe Jeep già cỗi vang vọng khắp nơi. Đường Phong và Yelena đã nhận ra có chút khác thường, cả căn cứ bao trùm một không khí quái dị. Nghe thấy tiếng xe. Hàn Giang, Makarov, Lương Viện đáng lẽ sẽ chạy ra, nhưng giờ lại không trông thấy ba người đâu cả.

Yelena cũng móc súng ra, lên nòng. Yelena hơi đa ị nghi, cô không đỗ chiếc xe Jeep trong sân, nếu như ở đó bị mai phục thì cô và Đường Phong sẽ trở thành tấm bia tập bắn! Yelena nhẹ nhàng đỗ xe bên cạnh một căn phòng ộp tôn chỗ cổng căn cứ, khi chiếc xe Jeep dừng hẳn, Yelena và Đường Phong mới xuống xe, nấp ngay phía dưới căn phòng ộp tôn.

Một cơn gió từ sâu trong sa mạc thổi tới, cuốn tung những hạt cát li ti, cát bay lên mặt Đường Phong, anh nheo mắt, đóng tai nghe ngóng. Ngoài tiếng gió và tiếng động nhẹ do cát đập lên tấm tôn ra, thì vốn không có tiếng động nào khác. Hỡi Hàn Giang đâu? Lẽ nào họ gặp chuyện gì? Trong lúc Đường Phong nghĩ ngợi lung tung, Yelena đã mở cửa căn phòng bên cạnh ra, bên trong không có người, giống hệt như tình hình họ trông thấy trước đó. Yelena lại đẩy tiếp một cánh cửa ra, bên trong cũng không có người. Đường Phong đi theo Yelena, liền một lúc mở cửa bảy tám căn phòng ra, đều không có người, không có nhóm Hàn Giang, cũng không có kẻ khả nghi.

Đường Phong và Yelena nhìn nhau, từ phía bên này vòng sang phía dưới cửa sổ của căn phòng ộp tôn, bên trong vẫn lặng thinh, không chút tiếng động. Đường Phong nhìn Yelena, đang định đưa tay ra đẩy cửa giống mấy lần trước, nhưng Yelena đã kéo anh lại. Đường Phong ngạc nhiên nhìn Yelena. Yelena bước lên bậc trước cửa căn phòng ộp tôn rồi đưa mắt ra hiệu. Đường Phong nhìn theo ánh mắt của Yelena, phát hiện trên thềm cửa xuất hiện một số dấu giày hỗn loạn.

Đường Phong cẩn thận quan sát những vết chân trên thềm cửa, anh chỉ lên dấu giày cỡ lớn, ý muốn bảo Yelena rằng: đây là dấu giày của Hàn Giang; sau đó Đường Phong lại chỉ lên dấu giày nhỏ hơn, rõ ràng là vết giày của Lương Viện. Yelena cũng nhận ra vết giày của Makarov, còn lại là một đồng vết giày hỗn loạn.

Đường Phong và Yelena đã nhìn ra manh mối từ đồng dấu giày này. xem ra đã có người tới lúc họ không có ở đây.

Nghĩ tới đây, Yelena không chần chừ nữa, cô đập mạnh cửa, Đường Phong cũng giơ súng vào theo, hai người tựa lưng vào nhau, đợi bụi bay đi hết, họ phát hiện ra trong phòng không có ai.

“Đồ đạc của chúng ta vẫn còn đây, vậy hội Hàn Giang đâu nhỉ?” - Đường Phong thì thầm.

Yelena kiểm tra qua đồ đạc trong phòng, cơ bản đều còn nguyên, nhưng một đặc cône dày dặn kinh nghiệm như Yelena vẫn nhìn ra manh mối: “Đồ đạc tuy vẫn còn, nhưng anh nhìn chỗ này, cũng xuất hiện rất nhiều dấu giày hỗn loạn, chắc chắn có người khác vào đây, hơn nữa lại còn vừa mới vào!”

“Vết bánh xe đó.- Đường Phong nhớ ra vết bánh xe bỗng nhiên xuất hiện trên sa mạc Gobi.

“vết bánh xe?” - Yelena chìm trong suy tư.

“Nhưng Hàn Giang và lão Mã đều không thuộc tuýp ngồi không rảnh rỗi, vậy tại sao họ lại bó tay cam chịu như vậy được?” - Đường Phong không hiểu.

“Từ những vết giày hỗn loạn và một vài vết tích có thể thấy, ban nãy trong căn phòng này đã xảy ra ẩu đả!”

- Yelena suy đoán.

“Nhưng không có vết máu, cũng không có vỏ đạn!”

“Dấu vết ẩu đả không quá rõ, không có vết máu, không có vỏ đạn, với bản lĩnh của Hàn Giang và cha tôi, thì chắc chắn họ đã bị tấn công bất ngờ hoặc là bị tấn công bằng thủ đoạn đặc biệt nào đó!”

“Thủ đoạn đặc biệt? Là gì vậy?”

“Tôi không biết, phải chăng trong một thời gian ngắn, nhóm người này đã khống chế Hàn Giang và cha tôi!”

“Xem ra tay nghề của bọn chúng không thường đâu, nhưng chúng trói hội Hàn Giang đưa đi đâu rồi nhỉ?”

Nếu như là người của Tướng quân, thì sợ rằng chúng chỉ muốn bắn một phát cho Hàn Giang và lão Mã chết luôn!”

Đường Phong nói vậy đã khiến Yelena giật mình, nhưng cô bình tĩnh ngay lại: “Đường Phong, từ những dấu vết trên hiện trường cho thấy, chúng đã không ra tay với Hàn Giang và cha, tôi nghĩ... nghĩ rằng rất có khả năng là do chúng ta.”

“Chúng ta?”

“Đúng vậy, chúng không ngờ hai chúng ta ra ngoài, nên...”

“Nên chúng đã bắt trói ba người Hàn Giang, giăng bẫy đợi hai chúng ta chui vào!”

“Chắc là bọn chúng chưa đi xa đâu, chúng ta khẩn trương lục soát gần đây xem!”

Yelena và Đường Phong lại lục soát một vòng quanh những căn phòng ốp tôn trong căn cứ. Xung quanh căn phòng ốp tôn mà họ ở, đều phát hiện thấy rất nhiều vết giày hỗn loạn, trên mặt cát phía sau căn phòng còn xuất hiện rất nhiều vết bánh xe chằng chịt. Yelena ngồi xổm xuống, quan sát kĩ những vết bánh xe này. không chỉ một chiếc, nhưng Yelena cũng không thể khẳng định là của loại xe nào để lại.

“Những chiếc xe này hình như đều đi về phía bắc!”

- Đường Phong chỉ về phía hàng rào lưới sắt đã bị rách nát ở phía bắc căn cứ nói.

Yelena chụm bàn tay che trước trán, nhìn về phía bắc. hàng rào lưới sắt cũ nát đã bị xé rách một lỗ thủng lớn, đi về phía bắc? Yelena không khỏi nghi ngờ: “Lẽ nào họ tới thị trấn đó?”

“Sao lại có nhiều xe như vậy nhỉ?” - Đường Phong cũng không hiểu.

“Mặc kệ nó, chúng ta cứ đi theo vết bánh xe một đoạn rồi tính tiếp.”

Hiện giờ cũng đành phải vậy thôi, Đường Phong và Yelena cũng lái xe lao ra từ miệng lỗ thủng lớn trên hàng rào lưới sắt, nhưng chưa đi được bao xa, họ đã phát hiện thấy vết bánh xe mới trên sa mạc Gobi.

Đối diện với vết bánh xe mới tinh bỗng nhiên xuất hiện này, Yelena và Đường Phong đều không biết phải làm thế nào. Yelena vội dừng xe lại, hai người đứng dậy nhìn về phía xa. Một vết bánh xe mới tinh từ phía tây đến. vết bánh xe này không vào trong căn cứ, mà đi thẳng về phía đông. Nhìn lại những vết bánh xe chẳng chịt trong căn cứ ban nãy, hiện giờ ở trên sa mạc Gobi cũng đã tách nhau ra, nhưng có thể nhìn ra chúng đều đi về phía đông.

Đường Phong giật mình đếm vết bánh xe trên mặt cát sa mạc, cộng thêm vết bánh xe ban nãy, thì trên sa mạc Gobi đã xuất hiện tới sáu vết bánh xe. Đường Phong ngồi bệt ra cát, miệng lẩm bẩm: “Những người này là ai?”

“Tôi nghĩ chỉ có người của Tướng quân mới nhiều như vậy!” - Yelena cũng rất bất ngờ.

“Thật... thật đáng sợ, tôi vốn tưởng rằng tuyến đường mà chúng ta tiến vào trong sa mạc rất nguy hiểm; khó khăn lắm mới vượt qua sa mạc đến phía bắc thì đã được coi là an toàn rồi, thật không ngờ phía bắc lại nguy hiểm thế này!”

“Đúng vậy, xem ra những người đến đây không mang hảo ý gì đâu!”

“Yelena, những người này xuất quân cùng một lúc, hai hôm trước hai người đến căn cứ mà không phát hiện thấy sao?”

Yelena nhanh chóng hồi tưởng lại những gì đã trải qua mấy ngày trước, cô lắc đầu: “Không, mấy hôm trước bất kể ở căn cứ hay tới thị trấn, đều không gặp người nào hay việc gì khả nghi cả, mọi việc đều rất bình thường!”.

“Tôi nghĩ lần này đám người này tới đây không ít đâu, với kinh nghiệm của cô và lão Mã mà vẫn không phát hiện ra chúng, vậy thì chỉ có hai khả năng: thứ nhất là kinh nghiệm chống trinh sát của chúng còn phong phú hơn hai người, rất giỏi ẩn nấp ngụy trang; hai là mấy hôm trước đúng là chúng chưa tới căn cứ!” - Yelena đang định nói thì Đường Phong nói tiếp: “Trường hợp thứ nhất rõ ràng là không khả thi lắm, kể cả bọn chúng có giỏi ẩn nấp ngụy trang đi chăng nữa, nhưng với bao nhiêu người và xe cộ như vậy, chắc chắn lúc ẩn nấp trên sa mạc Gobi, không thể không bị hai người phát hiện. Còn về điều thứ hai, tôi thấy tính khả thi nhiều hơn một chút. Nhưng nếu như bọn chúng không có ai tới trước do thám trước, vậy tại sao lại có thể tìm ngay thấy căn cứ Tiền Tiến nằm sâu trong sa mạc Gobi được, lại còn tới thẳng căn phòng mà chúng ta ở?”

“Ý anh muốn nói có người trong số bọn chúng đã từng tới căn cứ Tiền Tiến?” - Yelena hiểu ý Đường Phong ngầm ám chỉ, nhưng cô chỉ nói ra về đầu tiên.

“Nếu không phải như vậy thì một trong số năm người chúng ta ắt có vấn đề!” - Đường Phong nói thẳng ra ý thứ hai.

“Năm người chúng ta?” - Tuy Yelena đã nghĩ tới ý này nhưng khi Đường Phong nói thẳng ra, Yelena vẫn không khỏi giật mình.

“Yelena, cô nghĩ mà xem, bất luận là khả năng nào cũng đều rất đáng sợ!” - Đường Phong nhìn Yelena nói. Đặc công át chủ bài như Yelena mà cũng bị Đường Phong nhìn cho sồn da gà: “Anh... không phải anh nghi ngờ tôi đấy chứ?” - Yelena bỗng thấy ánh mắt Đường Phong trở nên đanh lại, đôi mắt hình như đang phóng ra tia lửa.

“Không, tôi không nghi ngờ bất cứ ai trong số năm người chúng ta, ít nhất là tới hiện giờ!” - Đường Phong ngập ngừng, đột nhiên thốt ra một câu không đầu không cuối, “Bây giờ tôi đã bắt đầu hiểu chuyện của Triệu Vĩnh và Hàn Giang rồi”.

“Triệu Vĩnh? Không phải anh ta đã chết rồi sao?” - Yelena không hiểu ý Đường Phong.

“Đúng vậy!” - Mắt Đường Phong ngân ngấn nước, nhưng anh cố gắng kiềm chế để nước mắt không rơi xuống, “Yelena, cô không biết Hàn Giang đã nghi ngờ nội bộ lão K chúng tôi có vấn đề từ lâu rồi, nhưng mãi vẫn chưa phát hiện thấy manh mối nào có giá trị, bây giờ nghĩ lại, lúc đó Hàn Giang và Triệu Vĩnh đã diễn kịch trước mắt mọi người!”

“Diễn kịch?” - Yelena giật mình nhìn Đường Phong, nhưng cô lập tức hiểu ra ý Đường Phong: “Ý anh là việc Hàn Giang bị vu cáo hãm hại rồi bỏ trốn, là vở kịch giữa Hàn Giang và Triệu Vĩnh?”

“Bị vu cáo hãm hại không phải là giả, nhưng rất có thể Hàn Giang và Triệu Vĩnh tương kế tựu kế, Triệu Vĩnh giả vở đóng kịch, cố ý vu cáo cho Hàn Giang!” “Hàn Giang làm vậy rốt cuộc để làm gì?”

“Có hai mục đích, mục đích thứ nhất là để tê liệt đối thủ, để bọn chúng tưởng rằng Hàn Giang thật sự trốn thoát, lão K giải tán, như vậy đối thủ có thể đắc ý lơ là cảnh giác mà xuất đầu lộ diện.”

“Anh cho rằng đối thủ của chúng ta cả tin vậy sao?” “Lúc đó, khi nghe thấy Hàn Giang trở thành đối tượng tình nghi, vượt ngục, tôi cũng đã nghi ngờ, có khi Hàn Giang đang đóng kịch. Lúc đó lý do mà tôi nói đến chính là lý do ban nãy, bởi vì đối thủ của chúng ta vốn cực kỳ xảo quyệt, chúng không thể dễ dàng tin vào màn kịch đó! Vậy thì Hàn Giang và Triệu Vĩnh diễn vở kịch đó để làm gì đây?”

“Bởi vậy sau đó anh mới thật sự tin rằng Hàn Giang bị vu cáo hãm hại, rồi bỏ trốn thoát thân?”

Đường Phong gật đầu: “Nhưng những gì cô nói ban nãy lại khiến tôi nghĩ tới một lý do khác, lý do này chính là làm như vậy có thể khiến Hàn Giang từ chỗ sáng chuyển sang chỗ tối, có thể đơn độc cùng tôi hành động. Như vậy nội gián ẩn nấp trong đội ngũ của chúng ta sẽ không biết được hành tung của chúng tôi, và sẽ không làm được gì tôi và Hàn Giang!”

“Đúng! Vì mục đích này, Hàn Giang và Triệu Vĩnh đáng để diễn vở kịch đó!”.

“Sự thật chứng minh, làm như vậy là hoàn toàn chính xác, trước khi chúng ta tới căn cứ Tiền Tiến, tuy đã trải qua rất nhiều nguy hiểm, còn gặp phải rất nhiều chuyện không thể ngờ, nhưng từ đầu tới cuối lại không gặp người của Tướng quân.”

“Vậy cái chết của Triệu Vĩnh thì sao?”

“Cái chết của Triệu Vĩnh vẫn chưa thể chứng minh được là do người của Tướng quân làm, vì không phù hợp với phong cách của Tướng quân!”

“Cũng có nghĩa là vẫn còn người muốn lấy mạng Triệu Vĩnh! Không phải các anh nghi ngờ Từ Nhân Vũ sao? Anh ta là nội gián phải không?”

Đường Phong lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng nếu như là người của Tướng quân thì không thể giết hại Triệu Vĩnh xong rồi tẩu thoát!”

“Đúng! Phong cách của Tướng quân là sẽ xử lý ba người các anh ngay tại Thiên Hộ Trấn!” - Yelena nói tới đây liền khẽ cười - “Đường Phong, nghe anh nói nhiều như vậy vẫn cứ là nghi ngờ chúng tôi. Hàn Giang chuyển sang hoạt động bí mật, đơn độc hành động cùng anh, người của Tướng quân không gây rắc rối cho bọn anh.

Bây giờ các anh vừa mới tới căn cứ Tiền Tiến thì gặp tôi và cha, người của Tướng quân liền tới đây, xem ra cuối cùng chỉ mình tôi và cha có vấn đề!”

“Không phải tôi nghi ngờ cô và lão Mã có vấn đề, nhưng quả thực là người đông lên rất dễ bị bại lộ. Nếu như những vết bánh xe này đều là người của Tướng

quân, thì tôi nghĩ, rất có khả năng chúng đã bám đuôi chúng ta tới đây!”

“Ban nãy tôi đã nói rồi, cả quãng đường đến đây đều không phát hiện thấy gì khác thường!” - Yelena rất không vui vì Đường Phong nghi ngờ tố chất đặc công đã qua đào tạo của cô.

“Vậy thì phải nói tới một ý khác mà tôi nói ban nãy, trong số đám người đó, rất có khả năng có người đã từng tới căn cứ Tiền Tiến, bởi vậy chúng chỉ cần biết các anh tới Mông Cổ, là có thể đoán được mục tiêu của các anh chính là căn cứ Tiền Tiến.”

“Nhưng tôi thật sự không nghĩ ra là còn có ai đã từng đến căn cứ Tiền Tiến? Những học viên năm đó, sau cuộc bạo động, cuối cùng không phải đều đã chết sạch rồi sao? Đặc công trong căn cứ cũng bị giết chết rồi, Branch cũng chết rồi, trang úy Nicholas cũng chết rồi, còn có ai? Cha tôi? vẫn còn một người là Shchedrin?”

“Shchedrin có biết mọi người tới Mông cổ không?” “Chắc là ông ta biết, có đoán cùng đoán ngay được!”

Yelena hiểu ngay ý Đường Phong. “Nhưng Shchedrin không thể là người của Tướng quân. Đừng quên các học viên trong căn cứ gần như đều chết dưới nòng súng của ptp ông ta, người mà Tướng quân hận nhất có thể chính là ông ta đấy. Hơn nữa, chúng tôi cũng đã ngầm điều tra về Shchedrin, ông ta là người nghiêm chỉnh làm việc, tuân thủ pháp luật, không phát hiện thấy ông ta vi phạm chỗ nào.”

“Không phải ông ta thì còn có ai nữa nhỉ? Stechkin đã từng tới căn cứ Tiền Tiến chưa?” - Đường Phong bỗng hỏi.

Yelena vừa nghe thấy từ Stechkin là toàn thân liền run rẩy, cô không thể quên được đôi mắt của Stechkin, con người vô cùng đáng sợ đó! Nhưng ông ta đã từng tới căn cứ Tiền Tiến chưa? Yelena không ngừng hồi tưởng lại những chuyện cũ mà Stechkin kể lại cho cô nghe,

“Trong trí nhớ của tôi, hình như gã này chưa từng tới căn cứ Tiền Tiến.”

“Thế... thế thì kì lạ thật, chắc chắn có điều gì đó chúng ta vẫn chưa nghĩ tới.- Đường Phong ra sức hồi tưởng lại từng tình tiết, nhưng cuối cùng vẫn không nhớ ra tình tiết nào bị bỏ sót: “Có lẽ Stechkin đã từng tới căn cứ Tiền Tiến, chẳng qua chúng ta không biết mà thôi!”

“Có lẽ vậy! Nhiệm vụ quan trọng trước mắt là phải tìm thấy nhóm Hàn Giang; anh xem tiếp theo chúng ta nên làm gì?” - Yelena hỏi ý kiến Đường Phong.

“Còn làm gì được nữa? Tiếp tục lần theo vết bánh xe trên sa mạc Gobi tìm kiếm thôi! May mà vết bánh xe xuất hiện sau đó cũng đi về phía đông, chúng ta đi về phía đông xem sao!”

Không đợi Đường Phong nói xong, Yelena đã nhún ga, lao về phía đông sa mạc Gobi.

7

Mấy vết bánh xe đan vào nhau không ngừng xuất hiện trên sa mạc Gobi. Yelena vừa lái xe vừa chú ý quan sát vết bánh xe trên mặt cát. Xe chạy được một đoạn, Yelena phát hiện vết bánh xe trên đường đã tách nhau ra. Có vết bánh xe tiếp tục đi thẳng, còn ba vết bánh xe khác lại rẽ sang hướng nam. Yelena dừng xe lại: “Sao tự nhiên lại tách ra nhỉ?”

Đường Phong đứng trên xe, nhìn ra xa, trông thấy vài căn phòng ộp tôn trong căn cứ huấn luyện: “Phía nam là căn cứ huấn luyện”.

“Anh nghi có người vào trong lô cốt số 21?”

‘Tạm thời không quan tâm tới xe đi về phía đông, tới căn cứ huấn luyện xem sao đã - Đường Phong đề nghị.

Vậy là Yelena chuyển hướng, lái xe về căn cứ huấn luyện. Yelena theo vết bánh xe tới cổng của căn cứ huấn luyện, nhưng cô không nhìn thấy chiếc xe nào ở đây. Yelena để ý thấy vết bánh xe ở đây đan xen nhau, rồi cuối cùng lại quay đầu đi về hướng bắc. Yelena đang do dự có nên tiếp tục truy đuổi theo những vết bánh xe đó hay không, thì Đường Phong bỗng phát hiện ra chính tại nơi những vết bánh xe đan xen vào nhau, xuất hiện một loạt vết giày hỗn loạn. “Xem ra chúng đã vào trong lô cốt rồi!” - Đường Phong nói.

“Vào trong lô cốt?” - Yelena nghi ngờ dừng; xe lại. Quả nhiên, cô trông thấy một hàng vết giày hỗn loạn đi vào trong căn cứ, đi thẳng về phía căn phòng ộp tôn to nhất.

Đường Phong và Yelena không ai bảo ai cùng lúc móc sũa ra, hai người đi tới trước căn phòng ộp tôn. Đường Phong đóng tai nghe ngóng, bên trong tĩnh mịch không chút động tĩnh, anh trông thấy cửa phòng khép hờ.

Đây là cánh cửa được ghép lại từ hai tấm ván to. Yelena và Đường Phong từ hai phía đi tới mép cửa, cả hai cùng lúc lên nòng súng. Yelena ra hiệu bằng mắt cho Đường Phong, anh hiểu ý, cả hai cùng đập cửa lao vào. Tình hình giống hệt như hôm qua, ở đây trông vẫn giống như phòng giảng dạy, điều khác biệt là vị trí của bục giảng đã lồm xồm.

Đường Phong biết rằng đám người đó chắc chắn đã dùng tới ròng rọc, từ đây đi xuống dưới. Đường Phong và Yelena đi tới cạnh ròng rọc, họ không dám liều lĩnh dùng đèn pin soi xuống phía dưới, dưới đó tối om. Có lẽ bọn chúng trốn trong góc tối nào đó. Đường Phong phát hiện thấy cần điều khiển trong góc căn phòng ộp tôn, anh dồn sức ấn nó xuống. Chiếc ròng rọc này có thể chuyển động, mà không cần tới điện dựa vào

lực cơ giới để chuyển động, như vậy trong trường hợp bị mất điện, chiếc ròng rọc này vẫn có thể sử dụng bình thường, nhưng tại sao một công trình hao tốn tiền bạc lớn như vậy lại không sử dụng mà bị bỏ hoang?

Đường Phong không nghĩ ngợi nhiều, chiếc ròng rọc đã di chuyển lên trên. Yelena để ý thấy trên chiếc ròng rọc xuất hiện rất nhiều vết siày: “Hôm qua ở đây không có, xem ra bọn chúng đã vào trong lô cốt rồi!”

“Chúng ta phải cẩn thận, biết đâu chúng đang ở dưới đợi chúng ta!” - Đường Phong và Yelena càng tập trung đề phòng, họ bước lên chiếc ròng rọc đang chậm chậm hạ xuống, tiến vào một thế giới tối tăm.

Hết chương 22. Mời các bạn đón đọc chương 23.

97. Chương 23

Chương 23

Tình tiết bị lãng quên

Chín phút, đúng vậy! Hàn Giang và Yelena phát hiện trong một thùng thuốc nổ - đã được mở ra, có buộc một chiếc đồng hồ hẹn giờ, con số hẹn giờ màu đỏ đang nhảy từng tích tắc; đúng vậy, họ trông thấy con số màu đỏ trên mặt đồng hồ chỉ còn lại chín phút!

1

Chiếc ròng rọc nặng nề hạ xuống mặt đất, Đường Phong và Yelena giơ súng lên, cẩn thận bước ra ngoài. Đường Phong không dám bật đèn pin, Yelena không biết vị trí phía dưới, Đường Phong dẫn Yelena mò tới cạnh cánh cửa màu đỏ, khẽ giới thiệu với Yelena: “Đây là khu trung tâm của lô cốt, bên trong cánh cửa màu đỏ này là trung tâm chỉ huy.”

Yelena quan sát rất lâu, không thấy động tĩnh gì mới bật đèn pin lên, soi chiếu đại sảnh số 1, không có người! Đường Phong nhớ lần trước khi họ chuẩn bị đi lên có mở bẫy cánh cửa ra, nhưng lần này cánh cửa màu đỏ đã bị đóng lại, sáu cánh cửa còn lại vẫn mở toang ra giống hệt như hôm qua họ rời khỏi đây.

Đường Phong nghi ngờ chỉ vào cánh cửa màu đỏ, khẽ nói với Yelena: “Bên trong cánh cửa có vân đề.”

Yelena cảnh giác tới trước cửa, thò tay ra đẩy đẩy cánh cửa sắt màu đỏ, nhưng cánh cửa không chút động tĩnh. “Đẩy như vậy không được đâu!” - Đường Phong cảnh báo cô.

Đường Phong ra hiệu cho Yelena, cô hiểu ý, Đường Phong dùng hai tay đẩy, Yelena giơ súng lên sẵn sàng chuẩn bị lao vào. Đường Phong dốc hết sức, cánh cửa to nặng từ từ di chuyển, Yelena nhìn chăm chăm qua khe cửa đã hé mở, cô đã sẵn sàng chuẩn bị đối phó với bất cứ kẻ thù nào.

Cánh cửa sắt màu đỏ bị Đường Phong đẩy ra từng chút từng chút một, khi khe hở đủ lớn, Yelena lách người chui vào bên trong. Đường Phong đang định vào theo thì Yelena bỗng kêu lên thất thanh: “Cẩn thận!” sau đó cô vội vàng đẩy Đường Phong ngã xuống. Chưa kịp đợi Đường Phong kịp phản ứng, Yelena liền ôm Đường Phong lăn tới chính giữa đại sảnh.

Đường Phong ngồi dậy, phát hiện qua khe cửa xộc ra một làn khói trắng, Yelena bịt mũi, nhắc nhở Đường Phong: “Nhanh! Nhanh bịt mũi bịt miệng lại!”

Ngay sau đó Yelena kéo Đường Phong nấp vào trong cánh cửa màu trắng đối diện. Đường Phong thở hổn hển, hỏi Yelena: “Đó là gì vậy?”

“Có vẻ giống như đạn hơi cay!”

“Xem ra bọn chúng đang ở gần đây.”

“Không, chưa chắc, bọn chúng đặt đạn hơi cay ở đây chính là đợi chúng ta chui vào, chúng không ở đây đâu, chắc chắn chúng đã đi vào sâu trong lô cốt!” - Yelena phán đoán.

“Vậy chúng ta cũng nhanh chóng rời khỏi đây thôi!” Yelena gật gật đầu, hai người bịt mũi bịt miệng, lao ra khỏi cánh cửa sắt màu trắng, trong đại sảnh số 1 nồng nặc mùi đạn hơi cay. Hai người họ lao thẳng vào lối đi trong lô cốt, chạy được một đoạn thì không khí ở đây ổn hơn. Đường Phong và Yelena tựa lên tường, hít thở từng hộp lớn gió lạnh thổi vào lô cốt. Nhưng đúng lúc họ tưởng rằng đã thoát được sự tấn công của đạn hơi cay thì trong đại sảnh số 1 bỗng vang lên tiếng động ầm ầm, nặng nề.

2

Nghe thấy tiếng động nặng nề ầm ầm, Đường Phong và Yelena nhìn nhau, không biết ở đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ đều lơ mơ ý thức được chuyện gì đã xảy ra trong đại sảnh số 1.

Đường Phong định tiến lên phía trước, nhưng Yelena ngăn anh lại: “Không, chúng ta phải quay về xem sao, đó chính là đường rút lui của chúng ta.”

“Nhưng đạn hơi cay..

“Đợi một lúc sẽ ổn thôi!”

Đường Phong và Yelena lại đợi thêm một lúc, Yelena cảm thấy mùi đạn hơi cay trong lô cốt đã bay đi nhiều, liền cùng Đường Phong quay trở lại đại sảnh số 1. Phía sau cánh cửa sắt màu đỏ, khói đặc vẫn không ngừng phun ra, Yelena và Đường Phong chạy tới đóng cửa lại nhưng khói đạn hơi cay vẫn nồng nặc trong đại sảnh. Đường Phong cảm thấy rất khó chịu, nhưng Yelena vẫn đang tìm kiếm nguyên nhân tại sao ban nãy lại phát ra âm thanh ầm ầm đó. Đột nhiên, Yelena vẫy tay gọi Đường Phong, Đường Phong vội vàng chạy tới, lúc này anh mới phát hiện ra ròng rọc đã bị ai đó kéo lên. Đường Phong vội chạy tới cần điều khiển, nhưng anh ra sức ấn vài lần mà nó vẫn không nhúc nhích.

“Đường Phong, đừng ấn nữa, ròng rọc bị phá hỏng rồi!” - Yelena chỉ vào một đoạn sắt thép bị gãy trên mặt đất khẽ nói.

Đường Phong cúi xuống nhìn, quả nhiên, hai chiếc xích sắt của ròng rọc đã bị cắt đứt. “Mẹ kiếp, chúng ta bị bọn chúng lừa rồi!” - Đường Phong tức giận.

“Xem ra chúng ta không thoát ra ngoài được rồi!” Đường Phong nghĩ thật nhanh: “ở đây không ra được, vậy thì phải tìm thấy cổng phía đầu bên kia lô cốt!” “Cửa phía đầu bên kia? Không phải lần trước các anh không tìm thấy sao?”

“Tầm bản vẽ công trình đó cô cũng xem rồi, theo như đánh dấu trên bản vẽ, thì phía đông lô cốt chắc là có một cánh cổng, nếu không thì rất nhiều thiết bị to nặng sẽ không vận chuyển vào đây được” - Đường Phong suy đoán.

“Điều... điều này chưa chắc, lần trước anh tìm nhưng không phát hiện thấy, rất có thể cánh cổng đó sau này đã bị bịt lại!” - Yelena rầu rĩ nói.

“Nếu như điều cô nói là thật thì chúng ta toi rồi đấy!” - trong lòng Đường Phong cũng trở nên lo lắng.

Hai người bàn bạc một lúc, không còn cách nào khác, họ đành phải tiếp tục đi về hướng đông, hơn nữa còn phải tranh thủ thời gian. Vậy là hai người đi thật nhanh trong đường hầm, chẳng mấy chốc họ đã tới đại sảnh số 2. Ở đây Đường Phong có chút chần chừ, hay là đi dọc hành lang ở hai bên xem sao, biết đâu có phát hiện mới.

Yelena hiểu ý Đường Phong: “Chúng ta nhanh đi một vòng nào!”

Đường Phong gật đầu, họ kiểm tra qua những căn phòng trông giống như phòng ký túc, giống hệt như những gì đã thấy hôm qua, không có gì khác thường. Đường Phong lại lần lượt kiểm tra phòng tập, phòng thư giãn, phòng thư viện, phòng tắm. Tình hình đều giống hệt như hôm qua anh trông thấy, nhưng khi Đường Phong kiểm tra phòng ăn và phòng y tế thì đã phát hiện thấy chút thay đổi nho nhỏ.

3

Dưới chân Đường Phong là mặt đất màu đỏ sẫm, anh dùng đèn pin soi lên mặt đất, vết máu bắn lên vẫn rất rõ. Yelena cùng phát hiện thấy những vết máu này, cô bảo: “Vết máu này quả thực rất kỳ lạ, chỉ có dùng dao sắc nhọn đâm vào cơ thể sinh vật nào đó, thì mới có thể xuất hiện vết máu này!”

“Cô có thể phân biệt được đây là máu người hay là máu động vật không?” - Đường Phong hỏi.

“Máu người?” - Yelena ngạc nhiên - “Không thể như vậy được, nếu như đây đều là máu người thì tôi không tính được ở đây có bao nhiêu người đã bị giết chết!”

“Đúng vậy, tôi cũng không dám tin. Nhưng nếu không phải máu người thì là gì?”

“Không phải trên bản vẽ công trình đánh dấu đây là phòng bếp sao?”

“Lẽ nào họ giết gia súc trong này? Thậm chí còn ra tận phòng ăn để giết?” - Đường Phong lắc đầu hỏi lại.

“Lần trước các anh đã xem trong phòng bếp chưa?” - Yelena hỏi.

“Chúng tôi không xem kĩ, mới chỉ xem những kệ bếp này thôi.”

Yelena đi trước Đường Phong. Cô bước nhanh tới cuối phòng bếp, bỗng phát hiện thấy trong góc bếp vẫn còn một cánh cửa gỗ, nên cô quay lại hỏi Đường Phong:

“Các anh xem bên trone cánh cửa này chưa?”

Đường Phong hơi ngớ người ra rồi iắc đầu: “Chưa, hôm qua chúng tôi chỉ để ý đến các vết máu, chẳng ai để ý thấy ở đây vẫn còn cánh cửa nhỏ!”

Yelena thò tay ra đẩy đẩy cánh cửa gỗ, hình như cửa đã khóa, nên cánh cửa không nhúc nhích. Yelena móc súng ra, nhắm thẳng vào ổ khóa cửa bắn một phát, cánh cửa gỗ bật tung ra. Đường Phong đi ngay sau Yelena lập tức ngửi thấy một mùi quái dị, anh nghĩ kĩ lại, chính là mùi này, đây chính là thứ mùi - không biết là mùi gì, mà hôm qua anh ngửi thấy trong phòng ăn. Tanh tanh giống như mùi máu, nhưng thứ mùi sau cánh cửa này nồng nặc hơn rất nhiều so với mùi trong phòng ăn, nghĩ tới đây, Đường Phong bỗng giật thót tim.

“Đây là mùi quái dị gì vậy?” - Yelena cũng ngửi thấy mùi này.

“Tanh giống mùi máu, nhưng lại không giống” - Đường Phong trả lời nước đôi.

“Là mùi ẩm mốc quyện lại thành mùi tanh!” - Yelena đưa ra đáp án chính xác.

“Nghĩa là sao?” - Đường Phong không hiểu.

“Tức là máu bị đông lại sau nhiều năm...”

Yelena đi phía trước bỗng im bất, Đường Phong phát hiện sau khi họ bước vào cánh cửa là đi thẳng tới một lối đi nhỏ hẹp. Lúc này, phía đầu lối đi bên kia, rẽ một cái, phía trước bỗng rộng rãi thành thang, trước mặt là xương cốt chất đống!

Hai chiếc đèn pin chiếu thẳng vào đống xương cốt trông đến âm u đáng sợ. “Hóa ra ở trong này lại có nhiều xương cốt như vậy, thảo nào tanh quá.” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Ở đây xuất hiện xương cốt cũng là chuyện thường, trước kia ở đây chắc là kho đông lạnh, chỉ có điều thiết bị đông lạnh vẫn chưa có!” - Yelena nhìn xung quanh nói.

“Đúng vậy, thiết bị đông lạnh vẫn chưa có, vậy tại sao lại có nhiều xương cốt vậy?”

Yelena tới trước đống xương cốt, tiện tay cầm một mẫu xương lên: “Đây không phải là xương người, giống xương bò!” - Yelena lại nhặt một mẫu xương động vật lên. “Cái này cũng là xương bò”.

“Xem ra tôi chỉ thần hồn nát thần tính!” - Đường Phong cũng phát hiện ra đống xương trước mắt đều là xương động vật.

“Không, cũng không hẳn vậy”, Yelena bỗng cầm một mẫu xương lên, “Ở đây phần lớn đều là xương bò nhưng vẫn còn một vài mẫu xương kỳ lạ, ví dụ như mẫu này”.

“Mẫu xương kỳ lạ?” - Đường Phong không hiểu.

“Những mẫu xương này không nên xuất hiện ở đây... anh xem, đây là xương gấu đen!” - Yelena nói tới đây liền chau mày.

“Xương gấu đen? Tại... tại sao lại như vậy? Cô không nhận nhầm chứ?”

“Không, không thể, lúc còn học trong trường KGB tôi đã từng tham gia tập huấn chiến đấu sinh tồn ở Siberia, và gặp phải một con gấu đen. hơn nữa... hơn nữa tôi còn từng ăn thịt nó.”

“Nhưng tại sao ở đây lại xuất hiện gấu đen? Đây là sa mạc Gobi mà!”

“Còn mẫu xương này chắc là xương sói!” - Yelena lại nhặt một mẫu xương khác lên.

“Sói?” - Đường Phong ngạc nhiên.

“Tóm lại ở đây xuất hiện rất nhiều loại xương lẽ ra sẽ không xuất hiện! Tôi nghĩ những vết máu ngoài kia đều là máu động vật!” - Yelena phán đoán.

“Ở đây... ở đây không giống phòng bếp và phòna ăn? mà lại... lại giống một phòng quyết đấu chọi hơn!” - Đường Phong ngạc nhiên nói.

Yelena quay lại, nhìn Đường Phong, khẽ gật đầu. Đường Phong cảm thấy ớn lạnh, cả hai không thể chịu đựng không khí ở đây thêm được nữa nên đành phải rút lui khỏi phòng đông lạnh.

4

Đường Phong nhìn cửa phòng y tế lòng cũng thấy hơi chợn, nhưng anh vẫn cứng đầu đi vào bên trong. Tất cả mọi thứ trong này đều gọn gàng ngăn nắp, chỉ có điều phủ đầy bụi bặm. Đường Phong dừng lại, đứng yên giữa lối đi dẫn vào phòng y tế. Anh đang nhớ lại, nhớ lại hình dạng ở đây lúc đầu, ở đây đã từng xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Yelena đã đẩy cánh cửa ra, dây tử phản quang ánh sáng quái dị vẫn sừng sững trong căn phòng chật hẹp này. Đường Phong cũng đi theo Yelena vào trong một căn phòng giống như phòng để xác, Yelena dùng đèn pin soi một vòng, lẩm bẩm nói: “Ở đây cái gì cũng có nhỉ!”

Yelena nói xong liền quay người đi ra ngoài, nhưng Đường Phong lại kéo cô lại: “Đợi đã!”

Yelena không hiểu ý nên nhìn Đường Phong. Anh bước nhanh tới trước một dây tử đựng xác: “Yelena, hình như ở đây đã bị ai đó sờ đến, ý tôi là hôm qua nó không thế này.”

“Anh chắc chắn chứ?” - Yelena vừa nghe thấy vậy theo phán xạ liền nắm chặt súng trong tay.

“Tôi chắc chắn, rõ ràng cái tử này nhô ra một đoạn so với hôm qua tôi trông thấy!” - Đường Phong khẳng định.

“Ồ!” - Yelena bước tới cạnh cái tử, quan sát dây tử đựng xác: “Ai đến đây động vào những dây tử này nhỉ?”

Đường Phong ngẩng người đứng trước chiếc tử, đột nhiên, mắt anh trợn lên, chân người thoáng qua dưới cánh cửa cuốn bỗng hiện lên trước mắt anh. “Lẽ nào là...”, nghĩ tới đây Đường Phong run bắn, anh đưa tay ra rồi kéo tiếp chiếc tử thêm một đoạn, vươn người nhìn vào bên trong.

“Anh nghĩ ra gì vậy?” - Yelena hỏi.

Ngăn tử đựng xác trống trơn, chỉ có chút bụi bặm, từ độ dày của bụi phủ cho thấy, tử đựng xác vốn được đóng kín, nhưng mới được mở ra gần đây. “Yelena, cô có còn nhớ hôm qua trong lô cốt tôi phát hiện thấy vẫn có người ở đó không?” - Đường Phong hỏi.

“Nhưng sau đó các anh không tìm thấy.. ề” - Yelena nói tới đây liền hiểu ngay ra ý Đường Phong, “Ý anh là có người trốn trong này?”

“Là ai nhỉ?” - Đường Phong chìm trong suy tư, “Nếu như là bọn bắt cóc Hàn Giang thì thật đáng sợ!” “Điều này cho thấy chúng đã ẩn nấp ở đây từ lâu rồi, bọn chúng đã biết về bí mật của lô cốt từ trước.” - Yelena nghĩ tới đây cũng rùng mình - “Nhưng có thể như vậy không? Bọn chúng đông người, thể lực mạnh, nếu như hôm qua các anh liều lĩnh xông vào đây. bọn chúng hoàn toàn có thể tiêu diệt các anh hơn nữa bọn chúng đông như vậy, thì tại sao hôm qua các anh lại không tìm thấy bọn chúng trong lô cốt?”

“Tôi cũng không biết, có thể là do tôi đa nghi quá”, Đường Phong lại di chuyển ánh mắt về phía vào trong tử đựng xác, họ dùng đèn pin soi kỹ tử đựng xác. Đột nhiên, trên lớp bụi mỏng anh trông thấy một vài chất

màu đen rơi vãi. Đường Phong nhất thời không nhận ra được đây là thứ gì, anh lấy tay khê nhấc một miếng lên, nhưng chưa kịp đợi anh cầm lên, những vật màu đen này bỗng biến thành bột ngay trên tay anh.

Đường Phong đưa ngay chút bột còn sót lại lên mũi ngửi, không có mùi vị gì, anh đưa cho Yelena xem, Yelena cũng không biết đây là thứ gì. Cô ngửi ngửi bột đen còn sót lại trên ngón tay Đường Phong, lắc đầu: “Giống như bột than vậy, nhưng không ngửi thấy mùi gì.”

“Có lẽ không phải gần đây mới để lại!”, Đường Phong phủi bụi trên tay đi, không tiếp tục nghiên cứu nữa.

“Hiện giờ nhiệm vụ cấp bách nhất của chúng ta là phải tìm thấy nhóm Hàn Giang. Theo chú thích trên bản vẽ công trình, chúng ta không hề phát hiện thấy tung tích của họ ở khu trung tâm và khu sinh hoạt, vậy thì chắc chắn họ đang ở trong khu bảo hộ!” - Yelena phân tích.

“Biết đâu họ đã tìm thấy cánh cổng ngách phía tây và từ đó ra ngoài rồi” - Đường Phong ưu tư nói.

“Không thể, nếu từ đó ra ngoài thì chúng còn dẫn ba người Hàn Giang vào đây làm gì?”, Yelena bác bỏ sự lo lắng của Đường Phong.

“Tôi cũng không hiểu tại sao người của Tướng quân phải dẫn nhóm Hàn Giang vào đây?”

“Có thể chỉ là để dụ chúng ta đến đây!”

Yelena nói vậy khiến Đường Phong cảm thấy nguy hiểm đang cận kề họ, hai người quay trở lại đại sảnh số 2, sau đó tách ra, chia thành hai hướng đi về hai đầu đại sảnh số 3.

5

Chẳng mấy chốc Đường Phong và Yelena đã đi tới đại sảnh số 3 tối đen như mực. Trong bóng tối, Đường Phong cố phân biệt những gì đã xảy ra ở đây hôm qua.

Bỗng nhiên một âm thanh lạnh lạnh vang lên phía sau cánh cửa cuốn. Đường Phong và Yelena đều giật mình. Đường Phong nhận ra ngay âm thanh này vang lên từ phía trong kho đạn dược.

Đường Phong dỏng tai nghe ngóng, bên trong vẫn còn loáng thoáng phát ra tiếng động gì đó. Đường Phong chỉ vào kho đạn, khê nói với Yelena: “Ở đây trước kia là kho đạn dược.”

Yelena gật gù, hai người rón rén đi tới cạnh cửa cuốn của kho đạn. Đường Phong không dám mạo hiểm xông vào, anh cố gắng hồi tưởng lại tình hình kho đạn dược trông thấy hôm qua, hàng nghìn lỗ thủng tan hoang, đất đá vụn đầy sàn nhà, gần như không có chỗ đặt chân, lẽ nào ở đây thật sự đã từng xảy ra một vụ nổ lớn?

Đường Phong đang suy nghĩ lung tung, thì trong kho đạn dược lại phát ra âm thanh ỉeng keng. Âm thanh không lớn lắm, giống như tiếng kim loại rơi xuống đất. Yelena cũng nghe thấy tiếng động này, cô đưa mắt ra hiệu cho Đường Phong, hai người quyết định không chờ đợi nữa mà phải lao vào xem cho ra nhẽ.

Yelena nhặt một hòn đá vụn trong góc tường lên, ném xuống phía dưới cửa cuốn, cô muốn thử xem phản ứng bên trong thế nào. Không có đạn bay ra, Yelena mới yên tâm. Bên trong lại vọng ra âm thanh và cả vài tiếng lạo xạo.

Yelena và Đường Phong nghiêng người lặn vào trong cửa. Gạch đá vụn trên mặt đất nghiêng vào người làm Đường Phong ê ẩm mình mẩy. Thế nhưng khi Đường Phong vừa vào trong kho đạn, liền lập tức ý thức được trong này có người! Ở chính giữa không gian rộng lớn này!

Đường Phong và Yelena rút súng theo phản xạ nhắm thẳng vào chính giữa kho đạn dược, trong bóng tối, họ nghe thấy tiếng động mạnh hơn. Yelena lập tức bật đèn pin lên, Đường Phong cũng bật đèn pin lên theo, hai chùm ánh sáng soi rọi giữa bóng tối, họ trông thấy chính giữa kho đạn dược hoang tàn là ba người đang bị trói vào nhau, chính là Hàn Giang, Makarov và Lương Viên!

“Á...”, Đường Phong ngạc nhiên kêu lên, anh đang định lao tới cứu nhóm của Hàn Giang nhưng đã bị Yelena giữ lại. Yelena khẩn trương dùng đèn pin soi xung quanh, không trông thấy ai, cũng không trông thấy nguy hiểm nào, nhưng cô phát hiện thấy trong góc tường kho đạn, thấp thoáng hiện lên một cánh cửa.

“Sao ở đó lại có một cánh cửa?” - Yelena vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm cánh cửa đã mở được một nửa.

“Đúng vậy! Hôm qua tôi đã không để ý thấy ở đó còn có một cánh cửa!” - Đường Phong cũng ngạc nhiên.

“Quan trọng là trên bản vẽ công trình không có cánh cửa đó!”

“Đừng nhẽ ngại nhiều nữa, cứu người quan trọng hơn!”, Đường Phong lao tới bên cạnh ba người Hàn Giang, trông thấy cả ba đều bị trói lại, miệng bị dán băng dính. Lương Viện xem ra vẫn còn khá tỉnh táo, còn Makarov và Hàn Giang lại có chút mê man. Đường Phong để ý thấy súng và vũ khí của mấy người họ đều bị vứt ra chỗ họ không thể với tới được, nhưng dưới chân Lương Viện lại có một viên đạn màu vàng. Đường Phong đã hiểu ra, âm thanh ban nãy chính là do Lương Viện dùng chân đá liên tục vào viên đạn.

Đường Phong cúi trối cho ba người, Lương Viện méo mếu, hét toáng lên: “Đường Phong, bên... bên trong căn phòng đó có thuốc nổ, toàn là thuốc nổ!”

“Gì cơ? Em bình tĩnh nói anh nghe tại sao mọi người lại bị trói bắt tới đây? Là ai làm?”

“Là... là người của Tướng quân, bọn... bọn người áo đen đó không biết dùng thứ gì mà đánh thuốc mê bọn em đưa tới đây...- Lương Viện ấp a ấp úng nói. Đường Phong và Yelena đại khái đã hiểu ra chuyện gì.

“Đường... Đường Phong, không... không kịp rồi... đồng... đồng thuốc nổ đó đủ để phá hủy cả... cả tòa lô cốt này, chúng đã... đã gài mìn hẹn giờ...” - Makarov thều thào nói.

“Gì cơ? Mìn hẹn giờ!” - Yelena và Đường Phong đều kinh ngạc.

Lúc này hình như Hàn Giang đã tỉnh lại, anh liên tục lắc đầu, nói với Đường Phong và Yelena: “Bọn áo đen trối chúng tôi rồi đưa tới đây, nếu... nếu hai người không vào thị trấn mà ở lại thì chắc chúng ta mất mạng rồi. Bọn chúng bắt chúng tôi làm con tin, dụ... dụ hai người tới đây, sau đó trối hết chúng tôi ở đây, rồi gài... gài mìn hẹn giờ, thuốc nổ cất giữ trong đó đủ để phá hủy toàn bộ tòa lô cốt này!”

“Xem ra ngay từ ban đầu chúng đã biết về sự tồn tại của lô cốt!” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Đường Phong, đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa, chúng ta sắp chết rồi... - Lương Viện khóc lóc.

“Không, chúng ta không chết được đâu!” - Yelena nhanh chóng phân tích cục diện - “Hàn Giang nói đúng! Bọn chúng biết chắc chúng ta sẽ tìm đến đây. Bọn chúng muốn gài mìn giết chết chúng ta ở đây, mà kể cả không chết cũng phải để chúng ta mắc kẹt trong này. Sau khi bọn tôi dùng ròng rọc xuống đây, ròng rọc đã bị phá hỏng, chúng ta không thể quay trở lại bằng đường đó.”

“Thật sao? Vậy chúng ta phải làm thế nào?” - Lương Viện càng khóc thương tâm hơn, cô ôm chặt lấy Đường Phong.

“Hiện giờ có hai nhiệm vụ cấp bách trước mắt, thứ nhất, phải xem có thể gỡ bỏ mìn hẹn giờ do bọn chúng gài hay không, thứ hai, là phải tìm thấy cánh cổng phía đông trên bản vẽ công trình. Đội trưởng, anh cùng Yelena đi gỡ mìn!” - Đường Phong quyết đoán phân chia công việc.

“Nhóc con, bao giờ đến lượt cậu phân công công việc vậy?” - Hàn Giang châm chọc.

“Đây không phải lúc cấp bách sao! Bọn chúng đi khỏi đây bao lâu rồi?” - Đường Phong lo lắng hỏi.

“Bọn chúng mới đi khỏi đây chưa lâu, bảy tám phút gì đó!” - Hàn Giang nói.

“Trước khi chúng chưa đi xa, mìn chắc chắn sẽ không thể nổ được, chúng ta vẫn còn chút thời gian!”

“Không, chúng ta... không... không còn mấy thời gian đâu...” - Makarov bỗng nói - “Tôi nghe... nghe thấy có một tiếng trons bọn chúng nói bằng tiếng Nga rằng sau hai mươi phút sẽ phát nổ!”

“Hai mươi phút?!” - Mọi người kinh ngạc, “Vậy thì chúng ta chỉ còn hơn chục phút nữa thôi!” - Tim Đường Phong đập loạn xạ.

Đường Phong cố gắng bình tĩnh lại, và nói: “Được rồi, hãy làm như tôi nói đi, bất luận chúng ta sống hay chết đều phải cố gắng đến giây phút cuối cùng!” - Mọi người gật đầu, rồi chia thành hai nhóm hành động.

Đường Phong và Hàn Giang chạy tới bức tường phía đông ở đại sảnh số 3, rồi cùng nhớ lại kí hiệu trên bản vẽ công trình: ở đây chính là lối ra vào quan trọng nhất của toàn bộ lô cốt, chắc là có một cánh cổng. Thế

nhưng Đường Phong vẫn trông thấy tình hình ở đây giống hệt hôm qua, tường bằng bê tông cốt thép kiên cố, hoàn toàn không thể trông thấy vết tích của cánh cổng nào.

“Ở đây lấy đâu ra cổng?” - Lương Viện lo lắng nói.

“Lẽ nào bản vẽ công trình vẽ sai sao? Hay là ngay từ lúc ban đầu xây dựng lô cốt, đã không xây cổng ở đây?”

“Vốn không có cổng?” - Lương Viện hốt hoảng hét lên.

“Nếu là như vậy thì chúng ta chết chắc rồi, ròng rọc ở phía tây đã hỏng hoàn toàn, không có người ngoài tới cứu thì chúng ta không thể thoát ra ngoài được!” - Đường Phong thất vọng nói.

Lương Viện nghĩ kĩ lại - “Không, không the, vậy bọn chúng rút lui thế nào?”

Lương Viện nói vậy đã khiến Đường Phong cũng không thể không suy nghĩ lại: “Đúng vậy, lúc anh và Yelena xuống dưới không thấy ai đi lên, chắc nhân lúc anh và Yelena xuống đây đã bọn chúng lên trên phá hủy ròng rọc. Lương Viện, có mấy tên bắt trời bọn em xuống đây?”

“Ban đầu có gần hai mươi gã, nhưng sau đó bắt trời bọn em xuống đây chỉ có gần chục gã mà thôi!”

“Gần giống như tình hình bọn anh dự đoán, nếu là vậy thì gần chục tên chắc chắn không thể rút lui từ ròng rọc phía tây, nên nhất định là vẫn còn đường!” - Đường Phong nghĩ tới đây mà cả giọt mồ hôi to như hạt đỗ rơi xuống - “Nhưng rốt cuộc cánh cổng đó ở đâu?”

“Xem ra bọn chúng hiểu rất rõ về nơi này, ít nhất cũng hiểu hơn chúng ta!”

“Đúng vậy! Đây mới là điều đáng sợ nhất. Nhưng hiện giờ chúng ta phải nghĩ xem làm thế nào để ra

ngoài!” - Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói với Lương Viện: “Viện Viện, hai chúng ta chia nhau ra dùng đèn pin kiểm tra thật kĩ những bức tường này, thử xem có cánh cửa bí mật nào không; hãy kiểm tra đại sảnh số 3 trước, sau đó kiểm tra tiếp mấy nhà kho xung quanh. Em nhớ phải làm vừa tỉ mỉ vừa tốc độ đấy!”

Lương Viện gật đầu, cô hiểu thời gian của họ không còn nhiều nữa. Cô vẫn còn trẻ, cô không muốn chết một cách tức tưởi trong cái lô cốt tối om này. Hai người bắt đầu chia nhau kiểm tra những bức tường trong đại sảnh số 3.

Trong lúc này, tại kho đạn dược, Hàn Giang và Yelena đã trông thấy căn phòng có những chiếc vali màu xanh lá cây xếp ngay ngắn. Họ biết rằng bên trong chính là hàng tấn thuốc nổ TNT, lượng thuốc nổ đủ để làm nổ tung toàn bộ lô cốt.

Đối với Hàn Giang và Yelena, tháo gỡ mìn không phải là chuyện khó, trước đây cũng đã từng xảy ra tình huống bất ngờ này, nhưng trong giây phút này, trong tình cảnh này, họ lại vô cùng căng thẳng. Thứ nhất là do thời gian quá gấp gáp, thứ hai là thiếu công cụ thiết bị, thứ ba là đến được căn phòng chứa đầy thuốc nổ không phải là việc dễ. Dưới chân là mặt đất thủng lỗ chỗ, vô số những hòn đá to đùng nằm ngang dọc vướng đường đi. Hàn Giang và Yelena đi mỗi bước đều vô cùng thận trọng, nhưng thời gian không chờ đợi ai. Hàn Giang và Yelena đã mấy lần vấp ngã rồi lại mấy lần bò dậy, từng bước, từng bước tiến về phía căn phòng đó. Sau lưng họ bỗng vang lên giọng nói cất cao và ồm ồm của Makarov: “Hàn Giang, Yelena, hai người chắc chắn sẽ làm được, hãy nhớ, chúng ta vẫn còn mười phút!”

Mười phút? Makarov nói vậy đã cổ vũ rất lớn cho Hàn Giang và Yelena, đồng thời đó cũng là lời nhắc nhở họ! Hàn Giang và Yelena cuối cùng cũng mò tới cửa căn phòng đó. Lúc này anh mới để ý thấy cánh cửa này cũng là một cánh cửa bí mật, thảo nào hôm qua họ không phát hiện thấy. Cánh cửa này giống hệt như cánh cửa bí mật họ phát hiện được trong bãi sửa xe trước đó, chất liệu giống như bức tường bê tông cốt thép nhưng lại là một cánh cửa.

Hàn Giang thò người vào, trong phòng đầy những thùng thuốc nổ TNT ngay ngắn, thuốc nổ chất kín cả không gian trong phòng, Hàn Giang không thể nhìn được diện tích của cả căn phòng, nhưng anh đoán nó rộng hơn phòng sửa xe rất nhiều.

Trên những thùng thuốc nổ màu xanh đều có hàng chữ tiếng Nga và một vài con số, Yelena chỉ nhìn qua đã nhận ra ngay: “Tất cả đều là thuốc nổ quân dụng của những năm 60, 70 thế kỷ XX. Nếu như tất cả chỗ

thuốc nổ này mà được kích nổ, thì có thể phá hủy cả tòa lô cốt này!”

“Chúng ta chỉ còn chín phút nữa thôi!” - Bên ngoài lại vang lên giọng Makarov.

Chín phút, đúng vậy, Hàn Giang và Yelena phát hiện trong một thùng thuốc nổ đã được mở ra có buộc một chiếc đồng hồ hẹn giờ, con số hẹn giờ màu đỏ đang nhảy từng tích tắc, đúng vậy, họ trông thấy con số màu đỏ trên mặt đồng hồ đang chỉ thời gian còn lại là 9 phút!

7

Đứng trước quả mìn hẹn giờ không ngừng nhảy số, Hàn Giang và Yelena không biết nên làm thế nào. Đây là một quả mìn mà họ chưa từng trông thấy, trên thân thò ra mấy sợi dây màu sắc khác nhau. Mấy sợi dây màu đen đỏ buộc chặt vào mấy thùng thuốc nổ quân dụng, ngoài ra còn có ba sợi dây màu đỏ, xanh và tím. Hàn Giang và Yelena không hiểu ba sợi dây này có tác dụng gì nên không dám liều lĩnh động vào.

“Đây đúng là một quả mìn được thiết kế rất kỳ lạ, anh chưa từng trông thấy!” - Hàn Giang khê nói.

“Đúng vậy, em cũng chưa từng trông thấy!” - Yelena lắc đầu.

Hàn Giang ngẫm nghĩ, rồi nói: “Hiện giờ chúng ta có hai cách xử lý, thứ nhất phải triệt để trừ bỏ hậu họa, thứ hai là phải tách quả mìn này ra khỏi đồng đạn được ở đây, sau đó đem tới một căn phòng khác để kích nổ. Phương án thứ nhất, chúng ta chưa từng trông thấy loại mìn này, nên nếu động tay động chân vào thì quá nguy hiểm; cách thứ hai là bắt chấp hai tầng nguy hiểm, cứ tách quả mìn và thuốc nổ ra thì cũng rất nguy hiểm, vì trong quả mìn hẹn giờ này cũng đã có đủ lượng thuốc nó TNT. Ngoài ra, kể cả chúng ta có tách được quả mìn với số thuốc nổ thì quả mìn này đặt ở đâu cũng không the không chế được, vì nó cũng có khả năng sát thương. Bởi vậy cả hai cách này đều phải bắt chấp nguy hiểm!”

“Anh quyết định đi, em nghe anh!” - Yelena nhìn Hàn Giang bằng ánh mắt tin tưởng.

Lời Yelena khiến Hàn Giang vững tâm hơn, nhưng anh cũng cảm thấy một áp lực vô cùng nặng nề. Nhìn đồng hồ chỉ thời gian không ngừng nhảy số trên quả mìn, rồi lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Yelena, anh thật khó quyết định. Lúc này, bên ngoài lại vang lên giọng Makarov: “Yelena, Hàn Giang, hai người chỉ còn tám phút”.

Makarov thúc giục khiến Hàn Giang hạ quyết tâm cuối cùng: “Nếu phải bắt chấp hai tầng nguy hiểm như vậy thì thà mạo hiểm với mạng sống còn hơn, để anh gỡ!”. Nói xong, Hàn Giang cúi chiếc nhíp mà anh luôn mang bên mình ra, đây là thứ duy nhất trên người anh có thể dùng làm công cụ để tháo gỡ quả mìn.

Việc Makarov liên tục nhắc vừa là để thông báo cho Hàn Giang và Yelena, cũng là để Đường Phong và Lương Viện biết. Trong lúc Hàn Giang và Yelena chưa quyết định được thì Đường Phong và Lương Viện cũng đã kiểm tra xong toàn bộ đại sảnh số 3, nhưng họ không hề phát hiện thấy cánh cửa bí mật nào hay bất cứ dấu tích nào trên tường đại sảnh.

“Toi rồi! Chúng ta không ra ngoài được nữa rồi! Bên Hàn Giang cũng không gỡ được quả mìn, chúng ta sắp chết rồi!” - Lương Viện bắt đầu khóc lóc.

“Không, Viện Viện, đừng tuyệt vọng, bao nhiêu cùng cực chúng ta đã vượt qua được, chúng ta vẫn còn hy vọng!” - Đường Phong vừa an ủi Lương Viện, vừa nhanh chóng ngẫm nghĩ tình hình hiện giờ, “Viện Viện, mấy nhà kho bên trong vẫn chưa kiểm tra đấy!”

“Đúng! Nhà kho!” - Lương Viện vừa nghe thấy vậy, liền lập tức lao vào kho nhiên liệu bên cạnh, nhưng lại bị Đường Phong kéo lại, “Viện Viện, kho nhiên liệu ở tận bên trong, phòng sửa xe sát với bức tường phía đông, hy vọng sẽ rộng hơn!”

Lúc này Lương Viện mới tỉnh táo lại: “Đúng vậy, chúng ta kiểm tra phòng sửa xe trước đã!”

Hai người chui vào phòng sửa xe, Đường Phong khẩn trương dùng đèn pin soi toàn bộ không gian trong này, khung cảnh lúc này giống hệt hôm qua, cánh cửa của căn phòng nhỏ bên trong mở toang, trong phòng âm u kỳ dị.

“Viện Viện, kiểm tra kỹ lại mặt đất xem sao, tìm xem có vết chân người không?” - Đường Phone nhắc nhở Lương Viện. Lương Viện dùng đèn pin soi kỹ mặt đất, còn Đường Phong bước thật nhanh tới trước cửa căn

phòng nhỏ. Anh vào trong nhìn qua, trên mặt đất vân chát đông tranh sơn dầu và những cuốn sách hôm qua họ lật lên, xem ra từ

hôm qua tới giờ vẫn không có ai tới đây. Đường Phong lại dùng đèn pin cẩn thận soi lên tường, không phát hiện thấy manh mối nào. Lúc này, sau lưng Đường Phong bỗng vang lên tiếng gọi của Lương Viện: “Đường Phong, anh mau tới đây. trên mặt đất có rất nhiều vết giày!”

Đường Phong giật mình, vội vàng chạy tới chỗ Lương Viện, anh dùng đèn pin soi lên mặt đất. Quả nhiên trên mặt đất xuất hiện rất nhiều vết giày hỗn loạn, nhưng Đường Phong không thể phán đoán được những vết giày này là của họ để lại hôm qua, hay là của bọn áo đen đó mới để lại hôm nay.

Đường Phong di chuyển ánh mắt về phía bức tường, bức tường bê tông cốt thép rắn chắc không hề trông thấy có dấu vết của cánh cửa nào. Nhưng theo phản xạ, Đường Phong vẫn tiến lên phía trước, đứng trước bức tường khổng lồ. Anh đưa tay tỉ mỉ chạm vào bức tường, nhưng mọi thứ đều khiến anh thất vọng, hình như bức tường này giống hệt như mỗi bức tường trong đại sảnh số 3, không nhìn ra bất cứ điều gì khác thường.

Thất vọng, bức tức, lo lắng, mọi tâm trạng đều dồn ứ lại, Đường Phong tức tối đâm thật mạnh vào bức tường trước mặt. Ai ngờ, chính cú đâm nặng trĩu đó đã giúp Đường Phong phát hiện ra manh mối. Đường Phong thót tim. âm thanh này rất kỳ lạ, hình như... hình như không giống với âm thanh khi đập tay vào bức tường trong đại sảnh.

Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện, mắt Lương Viện mở to, cô cũng đã nhận ra: “Bức... bức tường này hình như không giống!”

“Đúng vậy, có lẽ... có lẽ đây chính là hy vọng của chúng ta!” - Đường Phong lùi lại vài bước, dùng đèn pin tỉ mỉ tìm kiếm trên bức tường. Họ biết rằng đối với họ thời gian không còn nhiều nữa. nếu như bức tường này không phải lối ra, thì họ cũng không còn thời gian để tìm kiếm lối thoát thật sự.

8

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Đường Phong vẫn chưa tìm thấy vết tích trên mặt bức tường, chẳng lẽ ở đây vốn không có cửa? Đường Phong không ngừng mở rộng phạm vi tìm kiếm. Cùng với ánh sáng của chiếc đèn pin trên tay, anh di chuyển tới mép tường, đột nhiên, mắt Đường Phong sáng lên, anh phát hiện mép tường trên trần xuất hiện một vài thiết bị kỳ lạ. Chiếc đèn pin trong tay Đường Phong di chuyển thật nhanh, không sai, mép tường trên cùng có mấy thanh sắt bắt mắt, lẽ nào... lẽ nào cả bức tường này chính là cánh cổng lớn phía đông?

Lương Viện cũng nhìn ra manh mối, cô kêu lên thất thanh: “Không phải chứ! Cả bức tường này chính là... cánh cửa phía đông đánh dấu trên bản vẽ? Nhưng...

nhưng trên bản vẽ công trình, cánh cửa đó phải ở trong đại sảnh số 3, giờ tại sao lại ở trong phòng sửa xe?”

“Đừng kêu toáng lên nữa, mau mau tìm xem làm thế nào để mở cánh cửa này ra!” - Đường Phong thúc giục.

“Được, chắc là vẫn có cách, bọn chúng có thể ra được khỏi đây vậy chắc chắn chúng ta cũng có thể ra khỏi đây!” - Lương Viện trở nên phấn khích.

Đúng lúc này, trong kho đạn được lại vang lên tiếng Makarov, ông cố tình cất cao giọng: “Mọi người còn bấy phút!”

Bấy phút! ở đầu bên kia Yelena và Hàn Giang đang mồ hôi nhễ nhại. Hai tay Hàn Giang run rẩy, hạ quyết tâm dùng chiếc nhíp cắt đứt sợi dây màu tím Hàn Giang không dám nhìn - hai mắt nhắm chặt mắt lại, tắt cả giao phó cho ông trời!

Khi mồ hôi Hàn Giang nhỏ xuống quả mìn, anh thấy xung quanh vẫn yên bình, mình vẫn sống sót, còn quả mìn vẫn chưa phát nổ. Anh mở mắt, phát hiện quả mìn tuy chưa nổ nhưng thời gian trên quả mìn vẫn đang không ngừng nhảy.

“Mẹ kiếp!” - Tim Hàn Giang nhảy qua nhảy lại giữa đại hỷ và đại bi, anh mới bình tâm đôi chút giờ lại trở nên căng thẳng!

“Thế này là thế nào? cắt đứt sợi dây màu tím nhưng không nổ, cũng không làm nó dừng lại!” - Yelena cũng có phần hoang mang.

“Như vậy có nghĩa là chúng ta bắt buộc phải đưa ra lựa chọn số phận giữa sợi dây màu đỏ và sợi dây màu xanh!”

“Màu đỏ, màu xanh, thông thường thì nên cắt...” - Lúc này Yelena cũng không biết nên cắt sợi dây nào, thông thường, mọi suy luận thông thường trong giờ phút này đều chẳng để làm gì cả.

“Còn bảy phút. Yelena, Hàn Giang, hai người mau ra đây đi! Hình như Đường Phong đã tìm thấy cánh cổng rồi!”

Makarov nói vậy khiến Yelena và Hàn Giang từ tuyệt vọng chuyển sang hy vọng. Hai người nhìn nhau, Hàn Giang vẫn chưa chịu bỏ cuộc, nhưng Yelena lại lắc đầu, khuyên anh: “Chúng ta mau đi thôi!”

“Không! Nếu Đường Phong không tìm thấy cánh cổng thì sao?”

“Hàn Giang, anh đừng cố chấp nữa, chúng ta không còn thời gian đâu!v - Yelena thúc giục.

Lúc này bên ngoài lại vang lên giọng Makarov: “Yelena, Hàn Giang, hai người mau ra đây, Đường Phong tìm thấy cửa ra ngoài rồi!”

Nghe Makarov hét lên như vậy, thần kinh Hàn Giang đang căng như dây đàn rốt cuộc đã giãn ra. Anh không cố chấp nữa mà cùng Yelena rút lui khỏi căn phòng chất đầy thuốc nổ này, tiện tay nhặt luôn những vũ khí của họ đã bị quăng sang một bên. Yelena đóng I chặt cửa căn phòng lại, tuy biết làm như vậy không có ích gì nhưng cô vẫn cảm thấy an toàn hơn một chút.

Hàn Giang, Yelena và Makarov đều rút lui khỏi kho đạn dược, đi tới phòng sửa xe. Lúc này Đường Phong đã xác định bức tường trước mặt họ chính là toàn bộ cánh cửa phía đông lô cốt, nhưng anh lại không biết làm cách nào để mở cánh cửa này ra. Có lẽ... có lẽ cánh cửa này đã bị gỉ sét kẹt cứng từ lâu rồi, cùns có thể nó phải dùng điện mới khởi động được. Không, không thể, nếu như bọn áo đen đó đi ra từ đây, thì chắc chắn cánh cổng này có thể mở ra, trừ khi... trừ khi bọn chúng đã ra được ngoài thì phá hỏng cánh cổng này.

Đường Phong không dám nghĩ tiếp nữa, bên tai anh đã vang lên giọng Hàn Giang: “Phải mở cánh cổng này ra, chắc chắn có thứ gì đó giống như cần điều khiển, Đường Phong, hãy đi kiểm tra căn phòng nhỏ đó xem sao!”

Lời nhắc nhở của Hàn Giang đã khiến Đường Phong nhìn lại căn phòng nhỏ kỳ dị, anh bước thật nhanh vào trong phòng, dùng ánh sáng của đèn sạc pin soi rọi khắp nơi. Khi ánh sáng của chiếc đèn soi xuống phía dưới gầm bàn, Đường Phong bỗng khựng lại, anh mừng rỡ phát hiện thấy trên bức tường phía sau chiếc bàn xuất hiện một miếng nắp sắt. Đường Phong bò xuống gầm bàn, phát hiện nắp sắt hình như vừa bị ai đó sờ vào, nên trên bề mặt rõ ràng không có nhiều bụi bặm. Đường Phong vui mừng khôn xiết, anh mở nắp sắt ra, bên trong quả nhiên xuất hiện hai cần điều khiển bằng sắt.

Đối diện với hai cần điều khiển này, anh bỗng trở nên chần chừ. Nên ấn thanh nào xuống đây? Nếu như ấn nhầm thì hậu quả... Lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng Makarov: “Đường Phong! Cậu còn chần chừ gì nữa? Chúng ta chỉ còn lại 5 phút thôi!”

Đường Phong nghe thấy Makarov hò hét như vậy thì chân tay lập cập, anh không do dự nữa. mà dốc hết sức lực toàn thân, ấn thanh sắt bên phải xuống. Gần như cùng lúc, bức tường khỗn lồ phía gian sửa xe vang lên tiếng động ầm ầm. Mọi người đều mừng rỡ, nhưng sau mấy chục giây chờ đợi bức tường trước mặt lại không chút động tĩnh, âm thanh ban nãy cũng biến mất.

Đường Phong không biết tại sao lại như vậy, anh nghi ngờ rồi lại ấn cần điều khiển bên trái xuống, tiếng động ầm ầm lại vang lên, ngay sau đó, kỳ tích đã xuất hiện. Sau một loạt tiếng động, cả bức tường bắt đầu di chuyển...

Bức tường phía đông phòng sửa xe bắt đầu từ từ mở vào bên trong, Đường Phong vội vàng chạy ra khỏi căn phòng nhỏ; năm người sừng sỏ đứng trước bức tường, ngơ ngàng nhìn chằm chằm cảnh tượng thần kỳ trước mặt.

Đường Phong đã bắt đầu nhìn thấy cát vàng bên ngoài phía dưới khe cửa, cánh cổng màu đen càng lúc càng lên cao, Đường Phong hít thở từng hơi lớn không khí trong lành bên ngoài, tất cả mọi người đều chìm đắm trong niềm vui thoát nạn. Nhưng khi cánh cổng dâng lên được một nửa, Đường Phong bỗng phát hiện ra trên con dốc bên ngoài đang có một hàng bọn áo đen tay cầm súng tiểu liên MP-5 cỡ nhỏ do Đức sản xuất, đang nhắm về phía họ. Yelena hét toáng lên: “Không ổn, mau trốn đi!” - Cô vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên.

9

Cùng với tiếng súng nổ, năm người theo phản xạ liền lùi lại, may mà cánh cổng vẫn chưa hoàn toàn mở ra, cánh cổng dày cộp đã giúp họ chặn phần lớn số đạn bay tới. Đường Phong ấn Lương Viện nhoài xuống đất, sau đó lại kéo Lương Viện vào trong căn phòng nhỏ, Hàn Giang cũng vào theo. Khi cánh cổng dừng lại và mở ra hoàn toàn, Đường Phong và Hàn Giang phát hiện, Yelena và Makarov nấp bên mép cổng, chính là phía dưới của cánh cửa cuốn trong kho sửa chữa.

Trông thấy Yelena và Makarov tạm thời bình an vô sự, Đường Phong và Hàn Giang mới yên tâm đôi chút, nhưng hai người lại lập tức giật thót tim bởi Makarov lớn tiếng hét lên: “Còn 4 phút nữa là mình sẽ nổ!”

Ngay sau đó lại nghe thấy Makarov hét lên một câu bằng tiếng Nga, bốn phút? Họ chỉ còn lại bốn phút. Khi Makarov hét xong, ngoài cửa liền vang lên trận cười khùng khiếp: “Những người bạn cũ của tôi ơi, đã lâu không gặp rồi”

Đường Phong cảm thấy tiếng cười này rất quen, Hàn Giang cũng đã nhận ra - “Là... là Stechkin!”

Phía bên kia, Yelena và Makarov cũng đã nhận ra rồi: “Stechkin, quả thật ông chưa chết!” - Makarov hét lên bằng tiếng Nga.

“Tất nhiên là tôi không thể chết được, tôi ở trong tù bao nhiêu năm như vậy vẫn chưa sống đủ đâu! Thăng Stephen đáng chết đó tưởng rằng ôm lấy tôi là có thể chết cùng tôi chắc, ha ha... nhưng núi Hạ Lan đã phù hộ cho tôi, thăng nhai ranh đó vừa rơi xuống đã buông tay ra, cuối cùng một cành cây ở núi Hạ Lan đã cứu tôi còn thăng nhai ranh đó thì rơi xuống vực sâu.”

“Mẹ kiếp, hóa ra núi Hạ Lan lại phù hộ cho ác nhân!” - Đường Phong thầm chửi rủa, nhưng anh lập tức nghĩ ngay ra một số câu hỏi: “Stechkin, có phải ông đã giết Triệu Vĩnh không?” - Đường Phong hỏi bằng tiếng Nga.

“Triệu Vĩnh? Không, ta chẳng có ấn tượng gì về người này, hẳn không phải do ta giết!” - Stechkin trả lời rất dứt khoát.

“Vậy thì người tấn công chúng tôi ở Thiên Hộ Trấn không phải là ông sao?” - Đường Phong tiếp tục hỏi.

“Thiên Hộ Trấn? Không, ta không biết người đang nói gì”.

Câu trả lời của Stechkin khiến đầu óc Đường Phong trở nên mù mịt, nhưng thời gian cấp bách, anh không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, Đường Phong lại hỏi tiếp:

“Xem ra bọn ông rất thông thạo địa hình ở đây, ông biết về sự tồn tại của lô cốt này từ lâu rồi ư?”

“Khà khà, biết thì làm sao? Các người đã chết đến nơi rồi mà vẫn hỏi nhiều như vậy hả?” - Rõ ràng Stechkin đã hết kiên nhẫn.

Đường Phong chưa biết phải làm tiếp thế nào, thì Makarov đột nhiên hét về phía Stechkin: “Stechkin, ông có biết Boolean Kennedy Branch không?”

“Ha ha, Ivan, tôi bảo rồi ông đừng hỏi han nhiều nữa. Ha ha, tôi biết anh và ông ta đã từng ở đây, nhưng... nhưng ông ta đã chết rồi!” - Stechkin trả lời lấp lửng.

“Anh ta đã từng huấn luyện học viên ở đây, nhưng sau này học viên ở đây bạo động nên đều chết rồi, trên người học viên của anh ta cũng có hình xăm giống trên người các ông...”

“Ivan, ông muốn nói gì?” - Stechkin thô bạo ngắt lời Makarov, “Thời gian không còn nhiều nữa, tôi nói cho ông biết vậy, trước đây tôi có quen Branch, nhưng anh ta đã chết cách đây rất lâu, gã Branch đó đã vĩnh viễn biến mất rồi!”

Makarov vẫn định nói thêm gì đó, nhưng Stechkin khó chịu ra mặt: “Ivan, khỏi cần ông la hét nữa, tôi giúp ông hét một câu nhé, các người chỉ còn lại ba phút thôi, ha ha ha!”

Cùng với tiếng cười điên dại của Stechkin là tiếng súng nổ vang! Makarov lo lắng nhìn Đường Phong và Hàn Giang đầu bên này, Đường Phong và Hàn Giang

cũng nhìn Makarov và Yelena, trong lúc này họ đều không có ý tưởng gì cả. Ba phút nữa mình nữa sẽ phát nổ, nhưng nếu mạo hiểm xông ra ngoài, đối diện với hỏa lực dày đặc của Stechkin, thì phần thắng gần như bằng không.

Đúng lúc mọi người không biết phải làm thế nào thì đột nhiên trên con dốc bên ngoài cổng bỗng vang lên vài tiếng súng, rồi ngay sau đó là tiếng súng dày đặc. Đường Phong không hiểu bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng Hàn Giang đã nhận ra: “Đây là tiếng súng kHác, là súng lục!”

Trong tiếng súng dày đặc, Hàn Giang vẫn nhận ra tiếng súng lục: “Anh chắc chứ?” - Đường Phong bán tín bán nghi nhìn Hàn Giang.

“Chắc chắn!” - Hàn Giang khẳng định rồi đưa mắt nhìn Yelena đang đứng ở phía đối diện. Rõ ràng Yelena cũng đã hiểu ra vấn đề, nên cô gật đầu với Hàn Giang. Anh quay lại nói với Đường Phong: “Cậu không nhìn thấy sao, bọn áo đen đó đã không bắn về phía chúng ta nữa!”

Đường Phong đóng tai nghe ngóng, quả nhiên, tiếng súng vẫn dày đặc, nhưng hình như đã rất xa. “Trên đồi không có con đường cùng, đã đến lúc chúng ta lao ra ngoài rồi!” - Hàn Giang gần giọng sau đó rút súng ra, lên nòng. Anh là người đầu tiên xông ra ngoài, ngay sau đó Yelena và Makarov cũng giương súng và lao ra khỏi công. Đường Phong bảo vệ Lương Viện, cũng cùng mọi người lao ra khỏi cánh cổng lô cốt nặng trĩu.

Ánh nắng chói chang bên ngoài soi sáng tới mức Đường Phong nhất thời không mở được mắt, nhưng họ không có thời gian để thích nghi, tiếng súng dày đặc đã thôi thúc họ bắt buộc phải lập tức lao vào chiến đấu.

Sự căng thẳng và hoảng loạn khủng khiếp đã khiến Đường Phong tuy chưa kịp thích ứng với ánh nắng bên ngoài, nhưng vẫn bắn loạn xạ mấy phát súng về phía trước, sau đó, anh che chắn cho Lương Viện nấp vào phía sau một đồi cát nhỏ.

Tới khi mắt thích ứng được với ánh sáng, Đường Phong trông thấy Hàn Giang, Yelena và Makarov đứng cùng một chiến tuyến với mình, cũng nấp sau cồn cát, bắn về phía quân của Stechkin. Stechkin ban này vẫn còn cao giọng khệnh khạng, giờ bỗng im bật, quân của hắn loạn trận, vài tên đổ nham nhở ngã và ngã xuống.

Hình như Đường Phong cũng đã hiểu ra đôi chút, có người đã tập kích sau lưng hội Stechkin, nên mới khiến quân của Stechkin rối loạn. “Nhưng ai đã giúp đỡ chúng ta vậy?” - Đường Phong không nghĩ ra, mà lúc này cũng không cần thiết phải nghĩ. Bên tai anh lại vang lên giọng Makarov: “Chỉ còn hai phút, chúng ta bắt buộc phải xông lên nếu không sẽ không thoát được số phận bị cát chôn vùi đâu!”

Đúng vậy, họ chỉ còn lại hai phút, bắt buộc phải xông lên. Đường Phong, Hàn Giang và Yelena đều tăng cường hỏa lực. Tuy kỹ năng bắn súng của Đường Phong chỉ bình thường, nhưng Hàn Giang và Yelena lại là tay súng cự phách, nên chỉ vài phát liên tiếp đã hạ được vài tên áo đen.

Những tên áo đen cũng lần lượt bị đạn bắn từ phía sau hạ gục, rồi chỉ vài giây, bọn áo đen đều đã bị hạ gục. Đường Phong thở phào, anh nóng lòng đi tóm Stechkin nên lao lên đồi cát. Hàn Giang, Yelena và Makarov cũng lao theo, nhưng họ vẫn lập tức ý thức được phía sau vẫn còn một mối nguy hiểm khủng khiếp, giống như một ác quỷ nuốt chửng mọi thứ, sẽ lập tức phát nổ.

Lúc này, quả mìn chỉ còn lại ba mươi giây, mọi người quay lại nhìn, trông thấy nơi đang đứng đã cách xa căn cứ Tiên Tiến. Một cửa hang rộng hơn chục mét hiện lên trước mắt họ, đây chính là cánh cổng phía đông của lô cốt số 21 và phía trên cánh cổng lại không phải là sa mạc Gobi, cũng không phải là đồi cát, mà là một ngọn núi đá nhỏ. Ngọn núi này chính là bức bình phong tự nhiên trước cổng lô cốt, lúc cánh cổng lô cốt đóng kín, nếu không để ý kỹ thì cũng sẽ không nhìn ra trong núi vẫn còn một cánh cổng như vậy.

Trong lúc mọi người vẫn đang ngạc nhiên thì quả mìn đã phát nổ; một tiếng nổ khủng khiếp từ sâu trong lô cốt vọng ra, khiến tất cả mọi người - không ai bảo ai, đều lao về phía đông. Đường Phong đang định chạy

thì thấy mặt đất bỗng rung lắc làm anh đứng không vững, kéo theo Lương Viện cùng lộn nhào xuống cát... Chương tiếp theo sẽ được cập nhật nhanh nhất đến bạn đọc !

98. Chương 24

Chương 24

Phát hiện mới trên bản đồ cổ

“18 thi thể? Lúc đó, khi máy bay trực thăng của Branch rơi xuống, tôi cũng trông thấy 18 thi thể! Sao lại trùng hợp như vậy? Định mệnh! ” - Makarov vừa lăm bầm vừa kiểm tra một lượt 18 thi thể đó. Quả nhiên trong đó không có thi thể của Stechkin.

1

Đợi cát bụi tản đi, mọi thứ yên ổn trở lại, Đường Phong mới ra sức nhổ hết cát bụi trong miệng ra, lắc mạnh đầu, và bò dậy từ bãi cát. Anh chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn, đầu đau tai ù.

Lương Viện, Hàn Giang, Yelena và lão Mã cũng lần lượt đứng dậy trên đồi cát, năm người quay lại nhìn, cánh cổng phía đông lô cốt đã không còn tồn tại, không chỉ có vậy, ngọn núi nhỏ phía trước cánh cổng cũng bị phạt đi một nửa, cả tòa lô cốt đã biến thành một hố sâu khổng lồ bị cát vàng phủ kín.

“Hóa ra bên trên vẫn còn ngọn núi...” - Đường Phong lăm bầm.

“Tôi...” - Makarov mở miệng định nói gì đó nhưng lại không nói ra.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Makarov, Makarov lại nói: “Tôi... tôi bỗng cảm thấy ở đây trông rất quen, hình như tôi đã từng đến đây!”

“Vậy sao! Lão Mã, bác nghĩ kĩ lại xem” - Đường Phong mở lời.

“Ồ! Đúng rồi, đây... đây chính là nơi mà máy bay của Branch đã rơi.” - Makarov đã nhận ra địa hình trước mặt, ngay lập tức ông nói rất chắc chắn: “Đúng, chính là chỗ này, phía sau ngọn núi ở căn cứ Tiên Tiến, đây chính là nơi mà năm đó máy bay của Branch bị rơi.”

“Sao... sao lại trùng hợp vậy? Nơi Branch rơi máy bay lại ngay ngoài cổng phía đông lô cốt?” - Đường Phong ngạc nhiên nhìn lô cốt số 21 đang bị vùi lấp trong cát.

“Thật không thể tin được. Cha, năm đó lúc cha xử lý vụ máy bay của Branch rơi, lại không phát hiện thấy ở đây có một lô cốt vĩ đại thế này ư?” - Yelena hỏi.

Makarov lắc đầu: “Đúng vậy, thật không thể tin được, năm đó lúc cha xử lý vụ máy bay của Branch rơi ở đây, chưa từng nghe thấy ở đây có một tòa lô cốt!”

“Mọi người tạm thời không nói về lô cốt nữa, mau chóng đi tóm lấy Stechkin đã, lần này quyết để lão ta trốn thoát!” - Hàn Giang thúc giục.

“Hắn ta không chạy thoát được đâu, bọn áo đen đó đều chết hết rồi!” - Đường Phong tự tin mới.

“Đúng vậy, chỉ cần tóm được Stechkin thì sẽ sáng tỏ được rất nhiều chuyện. Còn nữa, mọi người hãy chia nhau ra kiểm tra một chút quanh đây, để xem có còn dấu tích nào khác không?” - Makarov nói.

“Dấu tích khác?” - Đường Phong lập tức hiểu ý Makarov: “Bác muốn tìm kiếm lại dấu tích máy bay rơi?”

Makarov gật đầu, Yelena bỗng nói: “Đúng rồi, người tấn công sau lưng Stechkin, cứu chúng ta đâu?”

Vậy là mọi người chia nhau ra lục soát trên vùng sa mạc này, họ không bỏ qua bất cứ dấu vết nào. Hàn Giang và Đường Phong xếp tất cả xác bọn áo đen bị bắn chết lại với nhau, nhưng điều khiến họ ngạc nhiên là họ không tìm thấy Stechkin.

“Tổng cộng có 18 thi thể của bọn áo đen, nhưng lại không có của Stechkin!” - Hàn Giang nói.

“Cũng không phát hiện thấy người tấn công sau lưng Stechkin!” - Yelena nói.

“18 thi thể?” - Makarov lẩm bẩm, ngay lập tức, mắt ông mở to, ngạc nhiên kêu lên: “Không... cũng là 18 thi thể ư, sao lại trùng hợp vậy? Hàn Giang, cậu không đếm sai chứ?”

Hàn Giang lại đếm lại một lượt, rồi khẳng định:

“Không sai, đúng là 18 thi thể áo đen, chỉ không thấy xác của Stechkin”.

“18 thi thể? Lúc đó, khi máy bay trực thăng của Branch rơi xuống, tôi cũng trông thấy 18 thi thể! Sao lại trùng hợp như vậy? Định mệnh!” - Makarov vừa lẩm bẩm vừa kiểm tra một lượt 18 thi thể đó. Quả nhiên trong đó không có thi thể của Stechkin.

“Gã ta lại trốn thoát mất rồi!” - Yelena hậm hực nói. “Không, Yelena, hiện giờ ông ta không phải là quan trọng nhất, với sự hung hãn và ranh ma của Stechkin, thì cho dù em có tóm được, ông ta cũng sẽ không nói gì đâu!” - Hàn Giang nói.

Yelena gật đầu, cô lấy hai vỏ đạn trong tay ra: “Em nhặt được hai vỏ đạn này phía sau đồi cát phía đông bắc, em so sánh thì thấy hai vỏ đạn này không giống với vỏ đạn của bọn áo đen, cũng không giống của chúng ta. Từ vị trí phát hiện được cho thấy, hai vỏ đạn này rất có thể là do người tấn công sau lưng Stechkin để lại.”

Hàn Giang đón lấy hai vỏ đạn trong tay Yelena, tỉ mỉ quan sát một hồi: “Cái... cái này rất giống đạn của súng trường kiểu 92, nhưng anh cũng không thể khẳng định chắc chắn!”

“0! Nếu vậy thì sự việc càng lúc càng thú vị rồi đấy!” - Đường Phong nhìn ra xa, phát hiện ở đó vẫn đang đỗ vài chiếc xe việt dã - “Chúng ta tới đó xem sao!”

Mọi người chạy tới trước mấy chiếc xe việt dã, phát hiện tổng cộng có bốn chiếc, hai chiếc Cherokee, một chiếc Hummer, một chiếc Jeep Wrangler. Đường Phong và Yelena đặc biệt chú ý tới hình dạng của mấy chiếc xe này. “Không có hai chiếc xe mà ban sáng chúng ta trông thấy!” - Yelena nói.

“Ban này, lúc chúng ta đuổi tới đây, đã từng tính toán rằng có sáu chiếc xe tới đây, hiện giờ chỉ có bốn chiếc, cho thấy có hai chiếc xe đã rời khỏi đây. Một chiếc chắc là của Stechkin, còn một chiếc rất có thể là của người đã tấn công sau lưng Stechkin. Nhưng người đó là ai nhỉ?” - Đường Phong nhìn vết bánh xe trên mặt đất nói.

“Nếu cần, chúng ta thử truy đuổi theo vết bánh xe xem sao!” - Yelena đề nghị.

Đường Phong đang do dự thì Makarov xua tay: “Thôi, mặt trời sắp xuống núi rồi, hoảng loạn mệt mỏi cả một ngày, chúng ta hãy quay trở về căn cứ nghỉ ngơi đã; nghỉ ngơi xong sẽ bàn kế hoạch tiếp theo!”

“Vậy mấy chiếc xe này thì sao?” - Đường Phong hỏi.

“Mấy chiếc xe này đều bị phá hỏng rồi, xem ra Stechkin vừa rút lui vừa biết xử lý dấu ra đây!” - Hàn Giang kiểm tra bốn chiếc xe rồi nói: “Nhưng trên xe vẫn còn rất nhiều trane bị mà chúng ta có thể sử dụng, ví dụ như đèn pin, pin, GPS, la bàn điện tử, còn cả chăn nỉ và vũ khí đạn dược!”.

“Giờ thì tôi bắt đầu tưởng nhớ về ‘con lừa dưng mãi’ của tôi rồi, bao nhiêu thứ như vậy, rồi lại còn năm người chúng ta, liệu chiếc xe Jeep già cỗi có chứa được hết không?” - Đường Phong nhớ ra chiếc xe Jeep già cỗi.

Yelena vỗ vai Đường Phong: “Yên tâm đi, chật chút thôi mà! Nhưng chắc chắn chiếc xe đồ sẽ chở được chúng ta đi. Đừng quên chiếc xe này năm đó được chuân bị để trải qua thử thách chiến tranh hạt nhân nhé!”

Đường Phong nghe Yelena nói vậy thì trong lòng cũng yên tâm hơn; mọi người, mỗi người một tay một chân bê hết những thứ dùng được ra ngoài căn cứ huấn luyện để lên lão xe Jeep, rồi năm người đành phải ngồi co ro trên xe, chậm rãi lái về căn cứ dưới bóng chiều tà.

2

Khi cả nhóm về tới căn cứ thì màn đêm đã buông xuống. Mọi người tuy đã vô cùng mệt mỏi, nhưng vẫn nhớ tới những gì đã xảy ra trong căn cứ Tiên Tiến và vừa mới xảy ra ngày hôm nay. Hình như Makarov đang còn chìm trong phát hiện đáng kinh ngạc ban này, ông vẫn một mình nghĩ ngợi gì đó mà im lặng không nói.

Đường Phong bước tới, an ủi Makarov: “Lão Mã, cháu biết bác vẫn đang nghĩ về Branch và cả căn cứ Tiễn Tiễn!”

“Đúng vậy, tôi đang nghĩ tới Branch, căn cứ Tiễn Tiễn có liên quan tới toàn bộ sự việc. Từ mức độ thông thạo của bọn Stechkin với lô cốt đã cho thấy, trong số bọn chúng chắc chắn có người đã từng tới căn cứ, và lô cốt. Hơn nữa, tôi có thể khẳng định người này không phải mới tới, mà đã tới đây trước cả khi học viên bạo động!” - Makarov chậm rãi nói.

“Bởi vậy bác đang nghĩ rằng, có thể bác biết người này? Người này là ai nhỉ?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ừm, nhưng tôi thật sự không thể nghĩ ra được đó là ai, Branch, trung úy Nicholas và học viên đều chết hết rồi, vậy còn có thể là ai?”

“Còn Shchedrin, nhưng Yelena lại cho rằng không phải là ông ta!” - Đường Phong nói.

“Tôi tán thành với phán đoán của Yelena, Shchedrin đích thân trấn áp học viên, nên ông ta không thể có liên quan mật thiết với việc này!” - Makarov đang nói bỗng nói nhỏ lại, miệng lẩm bẩm, “Trừ khi Branch và có người trong đám học viên chưa chết!”

“Chưa chết? Điều này...” - Đường Phong ngạc nhiên, “Vậy thì chỉ có Shchedrin mới biết mà thôi.”

“Chính tay tôi đã khâm liệm Branch, tôi tin anh ta chắc chắn đã chết! Còn đám học viên đó thì không chắc. Sau đó có mấy học viên nhảy xuống biển, Shchedrin không vớt được xác họ!” - Makarov vẫn rất tự tin vào trí nhớ của mình.

“Nhưng theo như những gì Shchedrin nói, cộng thêm những gì trong hồ sơ văn kiện mà chúng ta tìm được sau này cho thấy, lúc đó sóng to gió lớn, rồi những học viên đó còn đang bị thương, vậy không thể có người sống sót được!” - Yelena nói.

“Mọi người có bao giờ nghĩ tới, vẫn còn một khả năng khác không!” - Lương Viện bỗng cất lời khiến mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cô. Lương Viện từ tốn nói: “Khả năng này vốn dĩ không thể thành hiện thực, nhưng do sự xuất hiện của lô cốt số 21, nên đã khiến cho khả năng này có thể trở thành sự thật!”

“Đừng vòng vo nữa, em mau nói đi!” - Đường Phong thúc giục.

“Rất có khả năng Branch và các học viên đúng là đã chết, nhưng lúc đó tổ chức bí mật này vốn đã phát triển rất mạnh, ngoài họ ra thì vẫn còn có những người khác, ví dụ như Stechkin, Brainin, Isakov cùng những người khác. Những người này rất có thể đã bí mật tới lô cốt, bởi vậy họ mới có thể nắm rõ lô cốt như lòng bàn tay!”

Giả thiết của Lương Viện đã giúp mọi người mở rộng suy đoán. “Đúng là có khả năng này, nhưng khả năng này phải được xây dựng trên một cơ sở nào đó, mặc dù trước tiên đã xác định được là Branch có vấn đề!” - Đường Phong nói.

“Hôm nay Stechkin đã thừa nhận hẳn biết Branch, đồng thời biết Branch và cha từng làm việc cùng nhau ở đây. Tại sao Stechkin lại biết điều đó? Rất có thể giống như Lương Viện nói, chúng đã bí mật tới lô cốt trong lúc Branch còn sống, thậm chí còn huấn luyện các học viên.” - Yelena tiếp tục suy đoán.

“Điều này thì khỏi phải nói, người này chắc chắn có vấn đề!” - Hàn Giang nói thẳng - “Hiện giờ tôi còn hứng thú muốn biết về vị trí và tác dụng của Branch trong tổ chức này hơn, đáng tiếc là ông ta chết rồi, lô cốt cũng bị phá hủy, chúng ta rất khó để biết hết được về mọi thứ!” “Yuri... Yuri. anh ta thật sự có vấn đề ư?” - Makarov chìm trong suy tư đau khổ, có lẽ ông vẫn không thể tin rằng Branch chính là thành viên của tổ chức bí ẩn đó.

3

Mỗi lần nói tới Branch và đám học viên bạo động, câu chuyện lại rơi vào ngõ cụt. Căn phòng trở nên im lặng, mọi người bắt đầu chuẩn bị bữa tối và chần chừ để ngủ.

Sau khi ăn uống no nê, Đường Phong đi ngủ luôn. Nhưng tới khi rạng sáng, anh bỗng tỉnh dậy, đồng tai nghe ngóng. Bên ngoài tĩnh lặng như tờ, những người khác vẫn đang ngủ say, vậy tại sao mình lại tỉnh dậy? Đường Phong trở mình, chuẩn bị ngủ tiếp, nhưng anh trở mình mãi vẫn không ngủ được.

Đường Phong dứt khoát ngồi dậy, những gì xảy ra mấy ngày hôm nay vẫn không ngừng hiện lên trong đầu khiến lòng dạ anh bất an. Đường Phong thấy thời gian vẫn còn sớm nên anh quyết định dậy canh gác. Ban đầu, Yelena định bố trí người canh gác đêm nay, nhưng Hàn Giang lại nói rằng Stechkin không có gan tới đây nên họ không phân công ai canh gác nữa.

“Ôi! Đúng là số mình khổ mà!” - Đường Phong khê thở dài, rồi cầm một chiếc đèn pin, đứng dậy đi ra ngoài. Anh nghĩ rằng mình cũng nên làm chút gì đó, nên đã nghĩ tới mấy bức ảnh chụp kệ tranh ngọc. Vậy là Đường Phong lấy mấy bức ảnh ra, ngồi một mình ngoài cửa dùng đèn pin tỉ mỉ quan sát tấm bản đồ cổ mà anh đã xem không biết bao nhiêu lần.

Sự hứng thú ban đầu của Đường Phong về tấm bản đồ cổ này đã dần dần biến thành nỗi thất vọng, vì các dấu mốc trên bản đồ phần lớn là địa danh cổ thời kỳ Tây Hạ, hàng ngàn năm đã trôi qua, vật đổi sao dời, rất nhiều địa danh cổ đều đã không còn tồn tại. Bởi vậy, muốn xác định được địa danh xuất hiện trên bản đồ cổ là việc không dễ dàng. Không thể xác định các kí hiệu trên bản đồ cổ đồng nghĩa với việc không có vật tham chiếu, và cũng có nghĩa là rất khó xác định tuyến đường tiến vào Hạng Hải Mật Thành. Chính vì vậy mà Đường Phong càng ngày càng thất vọng về tấm bản đồ cổ này.

Nhưng đêm nay, khi Đường Phong kiểm tra lại tấm bản đồ này lần nữa, thì một cảm giác kỳ lạ bao trùm lấy anh. Đường Phong quay cổ, rồi đá chân mà vẫn không cảm thấy có chỗ nào có vấn đề, thế nhưng cảm giác kỳ lạ này vẫn không biến mất, mà ngược lại còn mãnh liệt hơn. Đường Phong cố gắng hết sức để mình bình tĩnh lại, anh dùng đèn pin tìm kiếm vị trí của Hạng Hải Mật Thành trên bản đồ cổ trước tiên, rồi quan sát kĩ một lúc, Đường Phong phát hiện xung quanh Hạng Hải Mật Thành là một vùng xanh thẫm, đây chính là ốc đảo chết chóc ư?

Đường Phong thật sự rất muốn xem kệ tranh ngọc nguyên vẹn, anh không hiểu vì sao bản đồ cổ trên kệ tranh ngọc vốn không phải dùng bút lông vẽ màu lên, nhưng tại sao lại vừa vẽ xuất hiện một vòng xanh thẫm xung quanh Hạng Hải Mật Thành? Lẽ nào đây chính là màu nguyên bản của tấm ngọc tạc nên kệ tranh ngọc? Nếu đúng là như vậy thì thật thần kỳ!

Đường Phong trầm trồ xong liền tiếp tục quan sát phần xung quanh kí hiệu Hạng Hải Mật Thành; xung quanh vùng màu xanh toàn là màu trắng, anh biết đây chính là màu sắc gốc của loại bạch ngọc bóng mịn tạo nên kệ tranh ngọc. Màu trắng? Phải chăng nó tượng trưng cho sa mạc? Đường Phong mở rộng tầm nhìn ra xa, anh phát hiện phía ngoài cùng của kệ tranh ngọc trên bản đồ cổ hiện lên màu vàng nhạt, đây mới chính là màu cát vàng. Nhưng có lẽ cổ nhân không kỳ công vẽ đâu, màu vàng và màu trắng trên bản đồ cổ đều tượng trưng cho sa mạc!

Đây là lần đầu tiên Đường Phong để ý thấy màu sắc trên bản đồ phía sau kệ tranh ngọc không giống nhau. Trước đây Đường Phong vẫn tưởng rằng kệ tranh ngọc được chế tác từ bạch ngọc Dương Chỉ (1) (là loại ngọc trắng, bóng mịn như mỡ dê nên có tên gọi như vậy) của vùng Hòa Điền, bởi vậy trong ấn tượng của mình, anh luôn cho rằng kệ tranh ngọc màu trắng, mặt chính của kệ tranh ngọc cũng là màu trắng, bóng mịn long lanh. Nếu như màu sắc mặt sau của kệ tranh ngọc không phải do con người tạo nên, vậy thì kệ tranh ngọc này càng thần kỳ hơn. Hai mặt trước sau của kệ tranh ngọc mỏng hóa ra lại là hai màu khác nhau, và những người thợ Tây Hạ đã tận dụng tạo hóa tự nhiên khan hiếm này, để khéo léo tạc mặt sau của kệ tranh ngọc này thành một tấm bản đồ cổ.

Nghĩ tới đây, Đường Phong lại nhìn xung quanh kí hiệu Hạng Hải Mật Thành, anh thấy trong khu vực màu trắng xung quanh Hạng Hải Mật Thành xuất hiện rất nhiều những vân ngọc màu xanh ngang dọc. Đây chính là đặc tính vốn có của kệ tranh ngọc, hay là có hàm ý đặc biệt nào đó?

Sau khi quan sát tỉ mỉ, phát hiện những vân ngọc màu xanh này chỉ xuất hiện quanh khu vực màu xanh sẫm, còn những chỗ khác không có, Đường Phong linh cảm những vân ngọc màu xanh này chắc hẳn có hàm ý đặc biệt, nhưng những đường vân ngang dọc này rốt cuộc tượng trưng cho điều gì?

4

Ánh mắt Đường Phong dần dần di chuyển tới ven một đường vân màu xanh, anh trông thấy một chữ Tây Hạ ở đây; dựa vào trí nhớ, Đường Phong nhận định đây là từ “Cốc”.

“Cốc? Sơn cốc?” - Đường Phong liền tưởng ngay tới sơn cốc, anh nhìn lên trên, men theo đường vân ngọc

này, lại xuất hiện thêm một chữ Tây Hạ, quả nhiên là chữ “Sơn”. Nhìn tiếp lên trên lại là một chữ Tây Hạ nữa, Đường Phong không biết chữ Tây Hạ này, đường vân xanh này đến đây là đứt đoạn. Nhưng ngay sau đó Đường Phong lại phát hiện thấy vài chữ Tây Hạ nối liền nhau bên cạnh một đường vân xanh khác, khi ghép những từ vừa phát hiện ra này lại với nhau, Đường Phong lẩm bẩm đọc ra vài từ Tây Hạ - “Lang... Cư... Trú... Đích... Sơn... Cốc...”

Đường Phong chau mày: “Hang núi nơi sói ở? Hang núi nơi sói ở? Sói...” - Mắt Đường Phong bỗng sáng lên, “khe Sói Hoang, đúng! Khe Sói Hoang! Là khe Sói Hoang mà Makarov từng nhắc tới!”

Đường Phong không giấu được vui mừng, lẽ nào Hạng Hải Mật Thành nằm trong khe Sói Hoang? Đường Phong chạy vào phòng, hét toáng lên: “Dậy mau, dậy mau, tôi có phát hiện mới!”

“Làm trò gì đấy?”, “Có để cho ai ngủ không hả?” - mọi người đều bắt mắt với Đường Phong.

Nhưng Makarov lại nhận ra điều khác lạ từ câu nói của Đường Phong: “Đường Phong, chắc chắn cậu đã có phát hiện gì đó quan trọng.”

“Đúng vậy, rất quan trọng, cháu đã phát hiện thấy thông tin quan trọng trên tấm bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc!” - Đường Phong càng nói càng phấn khích - “Mọi người xem, ở đây, ở đây, kệ tranh ngọc được chế tác quá kỳ diệu, mảng xanh đậm này tượng trưng cho ốc đảo chết chóc, còn những đường vân ngang dọc tượng trưng cho hang núi...”

Lúc này mọi người mới phát hiện thấy sự kỳ diệu của kệ tranh ngọc, nhưng Hàn Giang lại lắc đầu: “Chỉ mấy thử này sao?”

“Không, quan trọng hơn là đường vân này, không đúng, không phải là một con đường mà phải là tên của một hang núi”.

“Tên ư?”

Dựa vào chữ Tây Hạ trên đó mà dịch ra thì tên của ngọn núi này là: Hang núi nơi sói ở!”.

“Hang núi nơi sói ở?” - Hàn Giang không hiểu hàm ý đặc biệt trong đó, anh thẳng thốt hỏi. Nhưng Makarov đã nghe ngay ra: “Hang núi nơi sói ở? Là, khe Sói Hoang sao?”

“Đúng, lão Mã, cháu cũn nghĩ vậy. Điều này phải cảm ơn bác, bởi bác đã từng kể cho chúng cháu nghe về chuyện bác và Branch tới khe Sói Hoang, dĩ nhiên càng cần phải cảm ơn số phận!”

“Số phận?” - Hàn Giang không hiểu.

“Đúng, số phận! Nếu chúng ta không gặp phải bão cát đen, mò mẫm tới căn cứ Tiền Tiến thì tôi có nghĩ nát óc cũng không thể liên tưởng được hang núi này với khe Sói Hoang mà lão Mã kể?”

Hàn Giang đã hiểu ra: “Do hiện giờ chúng ta vô tình chạy tới đây, nên lúc cậu xem lại bản đồ đã liên tưởng hang núi trên bản đồ cổ này với khe Sói Hoang?” “Đúng vậy, tôi nghĩ ra rồi, trước đây tôi không xem kỹ như bây giờ, nhưng cũng đã từng nhìn thấy mấy chữ Tây Hạ này. Lúc đó tôi không ghép chúng lại để dịch ra nên không hề nghĩ tới khe Sói Hoang. Bây giờ xem ra, hang núi này chính là khe Sói Hoang mà lão Mã từng kể với chúng ta!” - Đường Phong nói rất chắc chắn.

Makarov gật gù, ông vạch vạch lên ảnh tấm bản đồ, “Nếu như vậy thì căn cứ Tiền Tiến mà hiện giờ chúng ta đang ở đây, chắc là ở vị trí này!”

Đường Phong thấy ngón tay của Makarov chỉ lên phía bắc của khe Sói Hoang, anh gật đầu: “Đúng, chắc là vùng này. Ngay từ đầu chúng ta từ tuyến đường phía nam đi về hướng tây bắc, kết quả đã gặp phải bão cát đen, cộng thêm lạc đường, thế là ma xui quỷ khiến thế nào lại đi tới phía bắc. Mọi người nhìn đây, như vậy xem ra khe Sói Hoang là một hang núi chạy theo hướng nam bắc, còn Hạng Hải Mật Thành nằm ở giữa chệch về hướng nam của khe Sói Hoang. Bởi vậy, lúc ở Ma Quỷ Thành, chúng ta đã ở rất gần Hạng Hải Mật Thành rồi nhưng lại không hay biết!”

“Kỳ lạ thật, theo như trên bản đồ cổ hiển thị, thì tại sao khe Sói Hoang lại có nhiều nhánh như vậy?” - Yelena chỉ những đường vân xanh trên tấm bản đồ cổ - “Hơn nữa lại hoàn toàn không có quy luật, cái thì ngang, cái thì dọc!”

“Yelena, điều này thể hiện chính xác sự phức tạp và thần bí của khe Sói Hoang!” - Makarov hắng giọng, nhìn mọi người xung quanh rồi mới chậm rãi nói tiếp: “Những đường vân không có quy luật này cho thấy, khe Sói Hoang vốn không phải là một dãy núi đơn giản. Tôi còn nhớ năm đó Branch đã từng kể với tôi rằng, khe Sói Hoang không phải là một hang núi mà là do rất nhiều hang núi có hình dạng, kích cỡ to nhỏ khác nhau tạo thành. Địa hình, khí hậu trong các hang núi đó đều khác nhau, chỗ thì rộng rãi, chỗ lại chật hẹp. những đường vân màu xanh trên bản đồ cổ đã chứng minh cho điều đó!”

“Vâng, cháu cũng nghĩ như vậy, khe Sói Hoang do rất nhiều hang núi có địa hình, môi trường khác nhau tạo thành nên mới khiến cho những ai đi vào đây cũng đều dễ bị lạc. Đối với những hang núi mà con người chưa từng đặt chân tới, thì càng cần phải có bản đồ phía sau kệ tranh ngọc chỉ dẫn mới có thể đi đúng đường, không thì sẽ bị mất mạng trong khe Sói Hoang.” - Đường Phong suy đoán.

Lúc này Hàn Giang mới phát hiện họ đã từng ở rất gần khe Sói Hoang và Hạng Hải Mật Thành, nhưng hiện giờ họ lại đi tới phía bắc khe Sói Hoang, đây lẽ nào là do số phận đã an bài?

5

Hàn Giang ra sức gõ lên một vị trí trên tấm bản đồ cổ: “Chúng ta đã tới đây rồi, chỉ là... chậm một bước!”

Đường Phong thấy Hàn Giang gõ lên vị trí mà trước đây anh đã xác định là địa danh thứ tư, cũng chính là ở phía nam khe Sói Hoang, địa danh gần cửa hang nhất, tên gọi đầy đủ mà anh không thể dịch hết ra được. Anh bảo: “Đúng, chắc là chúng ta đã từng tới đây rồi, cái tên đó tôi chỉ có thể dịch được một từ phía trước, từ đó là từ ‘Nam’. Lúc đó tôi đã nghĩ rằng, đây là một từ tượng trưng cho phương hướng, nhưng lúc đó lại không nghĩ tới phương hướng mà nó chỉ cụ thể. Bây giờ xem ra chữ ‘Nam’ này chính là tượng trưng cho phía nam khe Sói Hoang!” - Đường Phong phân tích.

Đường Phong nói xong, ngón tay của anh lại nhanh chóng di chuyển trên tấm bản đồ cổ, rồi dừng lại ở một nơi phía bắc khe Sói Hoang, bởi vì ở đây cũng xuất hiện hai chữ Tây Hạ. Đường Phong nhận ra ngay từ thứ nhất là “Bắc”, còn từ thứ hai lại giống hệt như tên gọi xuất hiện ở phía nam. Đường Phong vỗ lên tấm ảnh, nói:

“Nếu như tôi đoán không lầm thì Hạng Hải Mật Thành ở trong khe Sói Hoang, còn tiến vào khe Sói Hoang có hai con đường nam, bắc. Trước đây chúng ta đi theo con đường phía nam, đã rất gần với khe Sói Hoang, còn nơi mà Branch đưa lão Mã tới là đường phía bắc, thậm chí chính là lối vào ở đường phía bắc!”

“Lối vào ở đường phía bắc?” - Lương Viện ngạc nhiên - “Nhưng lúc đó Branch không vào trong!”

“Điều đó cho thấy, bất luận là đường phía nam hay phía bắc thì khe Sói Hoang cũng không dễ đi! Còn về hai kí hiệu đánh dấu một “Nam” một “Bắc” này, thì tôi cho rằng đây là hai địa danh tượng trưng cho phương hướng. Ngoài ra, trên tuyến phía bắc còn xuất hiện vài địa danh, nên tôi vẫn phải nghiên cứu cẩn thận hơn!” - Đường Phong chỉ lên vài kí hiệu đánh dấu xuất hiện trên tuyến đường phía bắc.

Các kí hiệu đánh dấu trên tuyến đường phía bắc và phía nam không giống nhau. Bốn kí hiệu ở phía nam đều ở ngoài khe Sói Hoang., còn kí hiệu ở phía bắc cơ bản đều ở trong khe Sói Hoang. Kết hợp với suy đoán của Makarov, Đường Phong nghĩ rằng: nếu như xuất phát từ căn cứ Tiễn Tiến theo tuyến đường phía bắc, thì sẽ tới khe Sói Hoang rất nhanh, nhưng nguy hiểm thật sự thì có lẽ phải đợi sau khi tiến vào khe Sói Hoang mới xuất hiện.

Hàn Giang nghe xong phát hiện mới của Đường Phong liền vỗ vai anh: “Được rồi, chúng ta lại có mục tiêu mới rồi!”.

“Mục tiêu mới?” - Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Hàn Giang.

“Chúng ta hãy bắt đầu nói từ lần hành động này!” - rồi tiếp lời Hàn Giang nhìn mọi người một lượt - “Hiện giờ chúng ta đã biết Hạng I lại Mật Thành ở trong khe Sói Hoang, còn muốn tới khe Sói Hoang thì có hai đường ở phía nam và phía bắc. Đội thám hiểm năm đó, và cả Kozlov trong lần bí mật khảo sát không công bố đó, chắc cũng đều đi con đường phía nam. Chúng ta cũng đi theo tuyến đường của Misha, từ phía nam tiến vào sa mạc, nên mới xảy ra những chuyện như bây giờ. Ngay từ đầu, trên sa mạc Gobi đã xuất hiện hai vết bánh xe khác nhau, hai vết bánh xe này đã biến mất ở gần Thiên Hộ Trấn. Sau đó Triệu Vinh chết,

rồi chúng ta truy đuổi chiếc Cherokee màu đen không người lái! Tôi nghĩ cái chết của Triệu Vinh ít nhất cũng liên quan tới chiếc xe này!”

“Chính chiếc Cherokee màu đen đó, đội trưởng, tôi muốn hỏi anh một câu..

Đường Phong đang định mở miệng, thì Hàn Giang liền xua tay, ngắt lời anh: “Đường Phong, tôi biết cậu muốn hỏi gì. Tôi nghĩ với trí thông minh của cậu thì đã đoán ra rồi. Thật ra việc tôi trốn ra ngoài là vở kịch giữa tôi và Triệu Vinh, mục đích là để nội gián trà trộn vào người của chúng ta lộ diện. Tôi bị đổ tội hàm oan là thật, nhưng sau đó là tôi và Triệu Vinh tương kế tựu kế. Lúc đó, chúng tôi đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, vừa có thể dụ được nội gián, vừa có thể để tôi từ chỗ sáng chuyển vào bóng tối, như vậy càng có lợi hơn cho hành động của chúng ta. Lúc mới bắt đầu, mọi chuyện đều thuận lợi, tôi tin rằng hành tung của chúng ta không một ai biết, thậm chí đến Triệu Vinh cũng không rõ. Nhưng trên sa mạc Gobi, ở địa điểm thứ hai, cũng chính là Lang Oa, chúng ta đã bị bại lộ!”

“Ừm, nhưng bây giờ sao vậy chúng ta đã tản đi!”, Đường Phong nhớ lại những con sói mà họ trông thấy ở Lang Oa.

“Tôi nghĩ những con sói đó bị người điều khiển, sau khi nghe thấy âm thanh nào đó bọn chúng mới rút lui. Ngay sau đó, chúng ta đã xảy ra chuyện tại Thiên Hộ Trấn. Giống như cậu từng nói, tại Thiên Hộ Trấn luôn cảm thấy có người âm thầm theo dõi chúng ta, nhưng cuối cùng ngoài việc phát hiện thi thể của Triệu Vinh ra, chúng ta không hề bị tấn công. Tôi cũng luôn cảm thấy đây không phải là thủ đoạn của Tướng quân, hay của Steckin.”

Đường Phong gật đầu: “Đúng vậy! Nếu là Tướng quân thì chắc chắn chúng sẽ tiêu diệt chúng ta ngay ở Thiên Hộ Trấn.”

“Từ tình hình mấy ngày gần đây ở Thiên Hộ Trấn cho thấy, người của Tướng quân hình như thích tuyến đường phía bắc hơn, bởi vậy, tôi thậm chí còn cho rằng người giết hại Triệu Vinh ở tuyến đường phía nam, chắc chắn không phải là người của Tướng quân!”

Lương Viện chớp chớp mắt: “Đúng vậy, Steckin cũng nói rằng ông ta không quen biết Triệu Vinh.”

“Không phải là người của Tướng quân thì là ai nhỉ?” - Đường Phong lẩm bẩm.

6

Tất cả mọi người đều chìm trong im lặng, Hàn Giang lại nói tiếp: “Chúng ta đã từng nghi ngờ Từ Nhân Vũ giết hại Triệu Vinh, nhưng không tìm thấy Từ Nhân Vũ nên cũng không biết động cơ hãm giết hại Triệu Vinh!” “Càng khó hiểu hơn chính là vết thương kỳ quái trên người Triệu Vinh!” - Đường Phong lại nhớ tới vết thương khủng khiếp trên người Triệu Vinh.

Sau đó, người đàn bà đeo mặt nạ mà chúng ta gặp phải ở Hắc Thạch và Ma Quỷ Thành còn kỳ lạ hơn!” “Đúng vậy, nếu như không phải vì người đàn bà đeo mặt nạ thì không biết chừng chúng ta đã từ Ma Quỷ Thành tiến vào khe Sói Hoang rồi!” - Đường Phong than thở.

“Bây giờ than thở cũng vô ích. Chúng ta đã gặp phải bão cát đen, rồi lại lạc đường, đi tới căn cứ Tiền Tiến, ở đây, chúng ta cũng đã làm rõ rất nhiều sự thật, rồi lại gặp lão Mã và Yelena. Có lẽ đây chính là định mệnh của chúng ta, là sự xếp đặt của ông trời!” - Hàn Giang bỗng trở nên lẩm bẩm.

“Ý của anh là bước tiếp theo, chúng ta sẽ tiến vào khe Sói Hoang từ tuyến đường phía bắc?” - Đường Phong hỏi lại.

“Đúng vậy, đi từ phía bắc. Tôi nghĩ mức độ gian khổ của tuyến đường này sẽ không kém tuyến đường phía nam, hơn nữa những người bạn cũ của chúng ta cũng có thể tập hợp tại đây. Tôi nghĩ, lúc đó phía bắc chắc còn nóng nực hơn cả phía nam!” - Hàn Giang cười nhạt vài tiếng.

“Ngoài người của Tướng quân ra còn có cả người đã cứu chúng ta. Họ là ai? Họ có còn tiếp tục âm thầm bảo vệ chúng ta không?” - Đường Phong nghi ngờ.

Hàn Giang lắc đầu: “Đường Phong, không cần nói tới những bí mật lịch sử đó nữa. Chỉ riêng những khó khăn trên chặng đường này cũng đã quá nhiều rồi.

Ai đã giết Triệu Vĩnh? Ai đã giúp chúng ta giải vây? Dã thú gì đã tập kích đội quân ở Thiên Hộ Trấn? Tướng quân rốt cuộc là ai? Còn cả... cả người đàn bà đeo mặt nạ, bà ta là ai? Đường Phong, nếu cậu muốn biết câu trả lời của tất cả những điều này; thì bắt buộc phải từ tuyến đường phía bắc thâm nhập khe Sói Hoang, bất luận chúng ta có thể gặp phải điều gì cũng phải xông vào trong khe Sói Hoang!”

Đường Phong, Lương Viện, Yelena, Makarov không ai bảo ai cùng nhau gật đầu, trong tâm trạng vô cùng rối bời, mọi người lại đón chào một bình minh mới bình minh nơi thẳm sâu trên sa mạc Gobi! Mọi người đều hiểu rằng, sau khi tiến vào khe Sói Hoang sẽ còn gặp phải nhiều điều đáng sợ và khủng khiếp hơn. Nhưng họ cũng dự cảm rằng, mình đã ở rất gần, rất gần với bí mật.

Hết tập 4

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

99. Tập 5 - Chương 1

Chương 1

Tiếp tục chặng đường chinh phục

Ở giữa bức tường xương cốt cao lớn này hóa ra lại có một lối đi. Lối đi xem ra chỉ đủ rộng ột chiếc xe đi qua và vết bánh xe phía trước kéo dài vào bên trong lối đi được mờ ra giữa đồng xương ngồn ngộn đó.

1

Sáng sớm tinh mơ, chiếc xe Jeep già cỗi chở năm người nhóm Đường Phong nhảy tưng tưng trên sa mạc Gobi. Họ lại tiếp tục lên đường để tìm kiếm thành phố đã bị chôn vùi trong sa mạc sâu thẳm.

Giống hệt như cảnh tượng Makarov đã từng trông thấy cách đây hơn ba mươi năm, khi chiếc xe Jeep từ hướng tây lái vào trong sa mạc chưa được bao lâu thì xe của họ bắt đầu xóc nảy, nghiêng ngả trên những cồn cát trải dài miên man, hun hút. Mãi cho tới khi vượt qua một ngọn núi cát cao lớn, chiếc xe Jeep nặng trĩch mới lao từ trên núi cát xuống, dừng, lại trên một bãi cát bằng phẳng, rộng rãi. Mọi thứ đều bình thường trở lại, không có tiếng động cơ xe, không có người, không có động vật, cũng không có gió. Trên sa mạc Gobi hoang vu, vạn vật đều im ắng, không thấy bất cứ một dấu vết nào của sự sống, tất cả mọi người đều có một cảm giác kỳ lạ - cứ như thể họ đã tới một hành tinh khác.

“Chúng ta vẫn ở trái đất đấy chứ?”, Đường Phong thốt lên giống hệt như Makarov năm nào.

Makarov cũng thần thừ quan sát xung quanh, miệng lẩm bẩm: “Đúng! Đúng! Chính nơi này.. Tôi đã từng đến nơi này!”

Hàn Giang lại nắm vô lăng, cảnh giác quan sát mọi thứ xung quanh, anh im lặng không nói năng gì. Mãi lâu sau, anh mới nhìn Makarov, hỏi: “Tiếp tục đi về hướng tây ạ?”

Makarov gật gật đầu: “Đúng, tiếp tục đi về hướng tây, chẳng mấy chốc ta sẽ trông thấy một rặng núi màu đỏ, đó chính là Khe Sói Hoang”.

“Mọi người ngồi chắc nhé!”, Hàn Giang nói xong liền nhấn mạnh chân ga, lao như bay về phía tây. Hàn Giang vừa nhìn phía trước vừa quan sát sa mạc xung quanh, anh đang kiểm tra xem những vết bánh xe thoát ẩn thoát hiện có ở đây không?

Đường Phong và Yelena cũng hướng mắt xuống thăm cát. “Những vết bánh xe đó có xuất hiện ở đây không nhỉ?”, Đường Phong lo lắng nhìn Hàn Giang.

.

“Không thể, ít nhất là trong lúc này, bởi lúc ở lô cốt chúng ta đã gây thiệt hại nặng nề cho chúng”, Hàn Giang tự tin đáp.

“Anh tự tin vậy sao? Nên nhớ rằng cái gã Stechkin đã hoàn toàn biến mất rồi, chúng ta không phát hiện thấy xác của lão ta!”

“Điều này quan trọng đến vậy sao? Kể cả một mình lão ta chạy mất thì đã sao chứ?”

“Hiện giờ không giống trước đây, chúng ta càng lúc càng gần với Hạng Hải Mật Thành rồi, có lẽ Stechkin đang ở quanh đây, thậm chí... thậm chí Tướng quân cũng ở đây!”

Lúc Đường Phong nhắc tới từ “Tướng quân”, tất cả mọi người không ai bảo ai đều cùng nhìn xung quanh.

Quanh họ vẫn là sa mạc Gobi mênh mông, không có bất cứ dấu vết nào của sự sống. Hàn Giang khê ho vài tiếng:

“Bất luận Tướng quân có ở đây hay không thì ít nhất đây tạm thời chỗ này vẫn là nơi an toàn nhất, mọi người có phát hiện thấy vết bánh xe nào khác không?”

“Không”, Đường Phong khê lắc đầu “Bởi vậy chúng ta phải tranh thủ thời gian, nhân lúc bọn áo đen bị tổn thất nặng nề và mất sức để tiến vào Khe Sói Hoang, tìm ra Hạng Hải Mật Thành trước”, Hàn Giang kiên định nói.

Nhưng Yelena lại vô cùng ưu tư: “Em lo rằng có khi nào bọn chúng đều đã bố trí người ở cả hai đầu không?

Việc ta không phát hiện thấy bọn chúng ở đây không có nghĩa bọn chúng không thể tiến vào từ phía nam Khe Sói Hoang”.

Yelena vừa dứt lời, Lương Viện liền kêu lên: “Không! Chắc chắn không the! Yelena, cô chưa từng đến đó! Ở đó... đáng sợ lắm! Bão cát đen đáng sợ, Ma Quỷ Thành đáng sợ, sa mạc khiến người ta không thể nhận ra phương hướng, còn... còn cả cái chết của...”

Lương Viện định nói tiếp thì bỗng im bật, nuốt lại những lời đang định nói ra, nhưng tất cả mọi người trên xe đều hiểu ý cô. Sau một lúc im lặng, Đường Phong mở miệng: “Yelena lo lắng như vậy cũng có lý, đừng quên cái chết của Triệu Vĩnh, chắc chắn vẫn còn một vết bánh xe bí ẩn khác”

Lúc Đường Phong nhắc tới cái chết của Triệu Vĩnh, anh cảm nhận rõ cơ thể trắng kiện của Hàn Giang khê rung lên, ngay sau đó xe của họ cũng khê lắc lư trên sa mạc Gobi hoang vu.

“Nếu bọn chúng đã chia thành hai đường thì em nghĩ chúng ta cũng rất khó tiến vào Khe Sói Hoang từ phía nam”, Lương Viện không dám tin rằng đã có người vào tròng Khe Sói Hoang.

“Tóm lại chúng ta vừa phải tăng tốc, tìm thấy Hạng Hải Mật Thành trước bọn chúng, vừa phải chuẩn bị tinh thần đánh một trận lớn với những gã đó. Chắc chắn bọn chúng không cam tâm lén lút ngồi đầu, có lẽ bọn chúng đang ở rất gần, rất gần chúng ta rồi!”

Makarov vừa dứt lời, một rặng núi màu đỏ đã xuất hiện trước mắt họ.

Chiếc xe Jeep chạy tới gần rặng núi màu đỏ, dưới XUơ chân núi xuất hiện rất nhiều những hòn đá to nhỏ. Hàn Giang không ngừng đánh tay lái để tránh những hòn đá, Tuy nhiên bãi đá này quá dày đặc khiến Hàn Giang tập trung hết sức cữe chỉ có thể tránh được những hòn đá to. Chiếc yậ xe Jeep xóc long sòng sọc, liên tiếp bị những hòn đá nhỏ cản đường.

.

Phía trước lại là một loạt những tảng đá to, giống như từ trên những ngọn núi quanh đây lăn xuống. Hàn Giang đánh mạnh vô lăng, vòng qua một tảng đá, nhưng anh khùng ngờ phía sau lại xuất hiện thêm hai tảng đá nữa.

Hàn Giang tức tốc ước lượng cự li giữa hai tảng đá, anh muốn đi qua khe hở giữa hai tảng đá này, nhưng khi lái xe lại gần, anh mới phát hiện khoảng cách đó không đủ để chiếc xe Jeep đi qua.

Trông thấy chiếc xe Jeej3 già cỗi sắp đâm vào tảng đá, Hàn Giang liền phanh gấp xe lại, may mắn là anh cũng dừng được xe ngay sát hai tảng đá. Thanh chắn trước mũi xe đã đâm vào một trong hai tảng đá. Đường Phong hồn xiêu phách lạc kêu lên: “Anh lái xe kiểu gì thế?”

Hàn Giang không buồn để ý đến lời Đường Phong, anh quay lại hỏi Makarov: “Lão Mã, năm đó khi bác tới đây, cảnh vật cũng như thế này ạ?”

Makarov gật gù: “Đúng vậy, quanh cảnh lúc đó cũnà như bây giờ vậy, dưới núi toàn là những hòn đá lớn nhỏ, tôi nhớ rằng lúc đó Branch đã né những hòn đá này rất thuần thục”

“Ồ? Lúc đó đá cũng dày đặc như thế này ă?”, Hàn Giang có vẻ không tin lắm về lời ca ngợi của Makrov dành cho Branch, anh tự cho rằng kỹ thuật lái xe của mình không có đối thủ”.

Makarov quan sát qua rồi nói: “Đá vụn giờ đây hình như nhiều hơn năm đó một chút”.

“Cháu biết ngay mà!”, Hàn Giang hình như đã tìm lại chút tự tin, “Bác nghĩ kĩ lại xem, năm đó xe của các bác đã tiến thẳng vào Khe Sói Hoang sao?”

“Không, nhưng tôi nhớ lúc đó Branch đã lái thẳng xe tới trước một tảng đá khổng lồ, đi tiếp thì phía trước đều là đá vụn và hài cốt, xe rất khó tiến lên phía trước”, Makarov hồi tưởng lại.

“Vậy chúng ta vẫn còn cách cửa hang bao xa?”

“Van còn một đoạn nữa, trông thấy tảng đá khổng lồ đó thì coi như đã tới nơi! Trung trí nhớ của tôi thì tảng đá đó rất lớn, phải to gấp hơn chục lần hai tảng đá trước mặt cậu, chắn ngang cửa hang, rất nổi bật!”.

Hàn Giang chán nản, đành cẩn thận lùi xe lại, sau đó vòng qua hai tảng đá rồi tiếp tục tiến lên phía trước. Nhưng chiếc xe Jeep lắc lư suốt hai cây số mà mọi người vẫn chưa trông thấy tảng đá khổng lồ chặn trước cửa hang đâu. Đường Phong không khỏi than thở: “Lão Mã, có khi nào chúng ta đi sai đường rồi không?”

Hàn Giang lái xe chậm lại, lão Mã chăm chú nhìn cảnh vật xung quanh. Địa thế hai bên cao dần lên, rừng núi màu đỏ tỏa ra vẻ thần bí dưới ánh nắng như thiêu đốt.

“Không sai, chính là chỗ này, đây đúng là đường để tiến vào Khe Sói Hoang!”, Makarov vừa hồi tưởng lại vừa lẩm bẩm.

“Nhưng táne đá khổng lồ mà bác nói đâu ă?”, Hàn Giang sốt ruột hỏi.

“Tảng đá khổng lồ? Tàng đá khổng lồ...”, trong lòng Makarov cũng bắt đầu nghi ngờ, đột nhiên ông kêu lên: “Hàn, dừng xe lại! Dừng xe lại!”.

Makarov hét lên như vậy khiến mọi người giật bắn mình, Hàn Giang không hiểu, vội vàng dừng xe lại. Makarov nhảy xuống xe, bước thật nhanh, tới cạnh một tảng đá khá to. Đường Phong cũng tới theo, anh trông thấy đó là một hòn đá màu đỏ hình thù méo mó. Makarov quan sát một hồi nhưng không nói năng gì rồi lại bước tới cạnh một hòn đá khác. Đường Phong phát hiện hòn đá này rất giống hòn đá ban nãy. Lúc này, Makarov đưa tay ra, nhón chút bụi trên hòn đá, nhìn một lúc rồi lại đưa lên mũi, sau đó chậm rãi đứng dậy nhìn xung quanh. Cuối cùng, Makarov thất vọng nói: “Xem ra vẫn có người nhanh chân hơn chúng ta rồi!”

“Ô! Nhanh chân hơn? Ai vậy?”, Đường Phong không hiểu, hỏi

Mọi người không nghĩ ra được gì, liền quay sang nhìn Makarov. Yelena mở lời trước: “Hình như con đã ngửi thấy chút mùi vị không nên ngửi ở đây!”

Makarov gật đầu rồi mới chậm rãi nói: “Yelena, cha nghĩ chắc chắn con đã ngửi thấy mùi thuốc nổ.”

“Đúng vậy!”, Yelena gật đầu.

“Cha cứ thắc mắc mãi, không biết tảng đá to chặn trước cửa hang đi đâu mất?”, Makarov nói tới đây liền nhìn nhìn Hàn Giang và Đường Phong rồi mới chỉ vào những hòn đá vụn nói: “Đây chính là tảng đá khổng lồ, chỉ có điều nó đã bị vỡ vụn thành nhiều mảnh”.

Đường Phong ngạc nhiên nhìn những hòn đá vụn trên mặt đất rồi lại nhìn nhìn Makarov: “Ý bác là tảng... tảng đá khổng lồ đó đã bị người ta cho nổ?”

Makarov nặng nề gật đầu.

“Mới bị nổ gần đây ư?”, Lương Viện không tin.

Makarov lại gật đầu, trầm ngâm không nói gì. Yelena kiểm tra một lượt, đoán: “Chắc là mới bị ai đó cho nổ mìn đây thôi, trên đá vẫn còn sót lại chút thuốc nổ chưa cháy hết”.

“Thật không thể tin được, ban nãy trên sa mạc Gobi vẫn chỉ là một vùng chết chóc, không có chút vết tích hoạt động nào của con người, vậy mà bỗng nhiên hiện tượng này lại xuất hiện ở đây, hơn nữa rất có khả năng là do lỗi thủ cù của chúng ta làm!”, Makarov lắc đầu nói.

“Nhưng trên cả quãng đường đi không phát hiện thấy vết bánh xe của chúng mà!”, Lương Viện không hiểu, nhìn xuống dưới chân. Đường Phong cũng cảm thấy kỳ lạ, anh đi về phía trước vài bước. Đột nhiên, trên nền cát mịn thấp thoáng hiện lên một vết bánh xe, vết bánh xe này hình như lờ lờ khác tới, chỉ dừng lại ở đây một lúc rồi tiến thẳng vào sâu trong hang núi.

Đường Phong thấy ớn lạnh nơi sống lưng, tảng đá lớn bị cho nổ và vết bánh xe càng lúc càng rõ nét trên mặt đất khiến tư duy của anh lại quay trở về hiện tại.

“Thật không ngờ sau khi bị tổn hại nặng nề, bọn chúng lại có thể phục hồi nhanh như vậy!”, Hàn Giang bực tức thốt lên.

“Xem ra mục tiêu của bọn chúng giống hệt như chúng ta rồi”, Đường Phong phán đoán.

“Điều này cho thấy chúng đã nắm được bản đồ phía sau kệ tranh ngọc, hơn nữa còn hiểu rõ về tấm bản đồ đó”, Hàn Giang đột nhiên nói.

Nghe Hàn Giang nói vậy, mọi người đều giật mình, “Nếu đúng như vậy thì thật đáng sợ!”, Lương Viện kêu lên thất thanh.

Hàn Giang quay lại nhìn Lương Viện: “Bởi vậy chúng ta không còn nhiều thời gian nữa!”.

Makarov chau mày, đôi mắt sâu hun hút của ông chăm chú nhìn vào hang núi, vết bánh xe đó chạy dài vào trong, hình như đã lún sâu vào trong Khe Sói Hoang. “Nhưng... nhưng làm sao xe vào được Khe Sói Hoang nhỉ?”, Makarov miệng lẩm bẩm, chân vô thức tiến lên phía trước. Đột nhiên, một tiếng “rắc” đã hướng ông tập trung xuống phía dưới

chân. Makarov cúi người xuống, khẽ phủi lớp cát mịn dưới chân đi. Nhặt một vật tròn giống một hòn đá nhỏ lên, tỉ mỉ quan sát. Đường Phong cúi xuống cạnh Makarov, hỏi: “Cái gì thế ạ?”

“Xương!”, giọng Makarov bình tĩnh lạ thường.

“Xương?”, Đường Phong ngạc nhiên. Anh cúi người xuống. phủi cá lớp cát đi. một đoạn xương đã vỡ thành vài mảnh hiện lên dưới chân anh. Đây là một mẫu xương người, do trải qua bao năm tháng nên giờ mẫu xương này đã từ màu trắng chuyển sang màu vàng cháy.

“Không sai, đây... đây chính là Khe Sói Hoang mà chúng tôi từng tới, cửa hang ở phía trước! Tôi không bao giờ quên được nơi này.. những xương cốt chất thành núi và những hình tô tem quái dị, còn cả.. còn cả khuôn mặt be bét máu của học viên số A711209 nữa”. Makarov ưu tư nói.

Mọi người vây lại nhìn, Yelena tức tốc phán đoán: “Đoạn xương này là nhất cũng phải có mấy trăm năm lịch sử rồi, chắc là vừa mới bị xe chệt qua nên mới vỡ thành mấy đoạn như vậy”.

“Chắc những người đó vẫn chưa đi xa!”, Hàn Giang nói.

“Vậy chúng ta còn chần chờ gì nữa, mau đuổi theo thôi!”, Lương, Viện kêu lên.

Mọi người quay lại xe, Makarov dặn dò: “Cẩn thận, nhất định phải cẩn thận, nếu đi tiếp mọi người sẽ trông thấy cảnh tượng hãi hùng mà tôi chắc chắn cả đời này sẽ không quên được đâu”

Trong đầu mọi người lập tức hiện lên cảnh tượng mà Makarov đã từng kể. Makarov lại dặn dò tiếp: “Còn nữa.

Năm đó tôi và Branch đã từ đây đi bộ vào trong hang núi, nhưng bây giờ xem ra có xe đi thẳng vào trong, tôi lo là...”.

Tuy Makarov không nói hết câu nhưng trong lòng mọi người đã hiểu được sự lo lắng của ông. Hàn Giang từ từ khởi động chiếc xe Jeep, cẩn thận tiến vào trong hang núi. Chiếc xe không ngừng bị đá vụn và

những mâu xương iron mặt đất làm cho xóc nảy lên. Tiếng xương gãy do bị hành xe chẹt lên khiến ai cũng ớn lạnh. Đường Phong nhận t u hang núi phía trước dần dần mờ đi, khó có thể nhìn rõ linh hình phía trước. Khi Hàn Giang lái xe qua một khúc cua, anh bỗng phát hiện thấy bãi cát phía trước trở nên ẩm ướt, vết bánh xe bí ẩn đang hiện rõ mồn một trên nền cát ẩm: “Xem ra trước đây nơi này vốn là một dòng sông”.

Khôna ai đáp lại lời Hàn Giang. Thấy sắc mặt Makarov càng lúc càng nghiêm trọng, Đường Phong hiểu rằng nơi đáng sợ đó sắp xuất hiện. Quả nhiên, xương cốt trên mặt đất càng lúc càng nhiều, có xương người, xương bò, xương dê và cả xương của những động vật khác. Hình như sợ rằng sẽ quấy rối những linh hồn đang ngủ say nên Hàn Giang khéo léo lái xe vòng qua những bộ hài cốt còn nguyên vẹn. Cuối cùng, xe dừng lại trước một bức tường được chất thành từ những bộ xương - một bức tường vững chãi chặn đứng đường đi của họ.

Dù trước đây đã từng trông thấy xác khô và kinh quan ở Thiên Hộ Trấn nhưng Đường Phong vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động. Nhưng điều khiến anh ngạc nhiên hơn là, ở giữa bức tường bàn xương cao lớn này hóa ra lại có một lối đi. Lối đi xem ra chỉ đủ rộng cho chiếc xe đi qua và vết bánh xe phía trước kéo dài vào bên trong lối đi được mở ra giữa dona xương naồn ngọn đó.

“Không... thcấ.. thế này là thế nào?”, Makarov bất ngờ hơn tất cả mọi người Ông đoán rằng đám người đó sẽ xuất hiện ở đây nên từ lúc Hàn Giang lái xe vào trong hang núi ông đã rút súng ra. nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến ông vô cùng bất ngờ.

“Lão Mã. năm đó các bác đã đi tới đây ư? Sao không nghe thấy bác kể về con đường này?”, Đường Phonsí hỏi lại Makarov.

Makarov liên tục lắc đầu, ông vẫn không thể tin vào cảnh tượng trước mắt: “Không, năm đó ở đây bị xương cốt chất đồng cao ngất, vốn không thể đi qua, càng không có lối đi này”.

Mọi người lại chìm trong suy tư, họ đồng loạt rút súng ra, nhảy xuống xe, giẫm lên xương vụn trên mặt đất, đi tới trước bức tường xương cốt. Đường Phong tiện tay lư nhặt một mẫu xương dê lên quan sát. Anh phát hiện đúng như những gì Makarov từng nói, ở chính giữa mẫu xương xuất hiện một kí hiệu bí ẩn - một con chim ưng đứng trên

minh một con sói. Người Đường Phong khẽ run lên. anh lại phát hiện thấy kí hiệu này trên một đoạn xương khác. Kí hiệu màu đỏ sậm kỳ lạ này lẽ nào chính là tô tem của một bộ lạc cổ xưa nào đó?

Đường Phong bonti nhớ tới tô tem trên vách đá mà. Makarov từng nhắc tới. Anh ngược lên tìm kiếm trên hai vách đá. Quay sang bên cạnh, Đường Phong thấy Makarov đang nhìn chăm chăm vào vách đá màu đỏ bên phải. Dõi theo ánh mắt của Makarov, anh phát hiện trên vách đá màu đỏ có một hình vẽ khổng lồ được vẽ bằng một chất liệu màu trắng kỳ lạ - một hình vẽ vừa quen vừa lạ. Lúc này, hình vẽ khổng lồ màu trắng đang phản chiếu ánh sáng kỳ dị dưới ánh nắng, thu hút mọi ánh nhìn.

“Có phát hiện gì mới không ạ?”, Đường Phong khẽ hỏi Makarov.

Makarov lắc đầu đáp: “Không có”. Đột nhiên, Makarov lại chuyển ánh mắt tới lối đi được ai đó mở ra trước mặt, “Ngoài nơi này và lối đi đáng sợ đó thì dường như những thứ khác đều giống như năm xưa”.

Lúc này, Hàn Giang và Yelena từ phía lối đi bước về phía họ. Hàn Giang quảng mẫu xương trong tay đi, nói:

“Bọn tôi đã lục soát kĩ một lượt, lối đi này được người ta dùng thuốc nổ tạo ra.”

“Dùng thuốc nổ mở ra ư?” Đường Phong cảm thấy bất ngờ.

Nhưng Makarov lại gật gù, nói: “Xem ra phán đoán của Hàn Gianu là đúng đấy. những gã này đã hiểu được nội dung của tấm bản đồ cổ nên đã tốn rất nhiều công sức để mở một lối đi ở đây!”.

“Mọi người không cần phải nghiêm trọng như vậy đâu! Tôi thấy thế này đối với chúng ta lại là một việc tốt, không phải chúng ta cũng có thể đi theo lối này để vào Khe Sói Hoans sao?”, Lương Viên chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn mọi người.

Makarov gật đầu: “Đúng, chillis ta cũns sẽ tiến vào Khe Sói Hoang theo lối này”.

Mọi người lên xe, nhưng Đường Phong lại có vẻ chần chừ. Hàn Giang gọi Đường Phong lên xe, Đường Phone; do dự nhìn Makarov và nói: “Lão Mã. không phải bác đã từng nói với chúng cháu rằng Khe Sói Hoang rất dị thường, nguy hiểm sao? Bác còn từng gặp phải sương mù kỳ lạ, sao hôm nay lại...”

“Đúng vậy, Khe Sói Hoang rất dị thường, nguy hiểm, những xương cốt này chỉ là một phần nhỏ mà thôi, bởi vậy chúng ta còn phải cẩn thận hơn nữa. Sương mù đột ngột xuất hiện năm đó quả thực rất dị thường và đến tận bây giờ tôi cũng không sao giải thích được. Nhưng tôi nghĩ ở đây không hạn như vậy thì chắc không thường xuyên xuất hiện sương mù đâu!”

“Lão Mã. bác nói vậy thật mâu thuẫn, bác vừa mới nói phải cẩn thận hơn nữa giờ cơ mà, sao lại mang tâm lý sẽ gặp may thế?”, Đường Phong chọc ghẹo.

Makarov đang định nói gì đó thì Hàn Giang đã ngắt lời ông, cảnh cáo mọi người: “Không nên có bất cứ tâm lý sẽ gặp may nào, mọi người hãy nghe theo câu nói trước của lão Mã, phải cẩn thận hơn nữa!”

Nói xong, Hàn Giang từ từ lùi xe lại một quãng, rồi đột nhiên tăng tốc, lao thẳng vào lối đi xương cốt đáng sợ.

Đường Phong không dám nhìn cảnh xương trắng chất chồng đang vun vút lướt qua bên cạnh, chốc chốc xe lại lắc lư khiến cho hai cột hai bên liên tiếp văng ra, rơi xuống người họ làm Lương Viện hét toáng lên từng hồi.

Một chiếc xương sọ rơi bịch lên người Đường Phong, Đường Phong đang cố gắng chịu đựng rốt cuộc cũng hét toáng lên. Tiếng hét của anh kéo dài tới tận 2 phút 36 giây.

Khi phát hiện ra Hàn Giang đã dừng xe lại, mọi người đều đang quay sang nhìn mình thì Đường Phong mới ngưng ngừng dừng lại.

“Cậu bây giờ yếu ớt thật đấy!”, Hàn Giang cười nhạt, nhìn Đường Phong.

Đường Phong định phản bác lại vài câu nhưng anh vừa mở miệng đã nuốt lại lời, bởi anh nhận ra họ đang ở giữa một lối đi hẹp và dài. Quay lại nhìn những xương cốt chất cao như núi, Đường Phong lại nổi da gà, anh vội vàng vứt chiếc xương sọ rơi vào lòng mình ra khỏi cửa xe.

“Đây cũng là một tòa kinh quan ư?” Hàn Giang nhìn đồng xương trắng hỏi Đường Phong.

“Bây giờ vẫn chưa biết được, nhưng có thể khẳng định năm đó ở đây chắc chắn đã xảy ra một trận chiến ác liệt, chính xác mà nói là đại quân Mông cổ đã huyết chiến với người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành”, Đường Phone trả lời.

“Không cần quan tâm đến những hài cốt này nữa, hãy nghiên cứu một chút về vết bánh xe này đi, đây mới thực sự là sự uy hiếp đối với chúng ta!”. Yelena nhắc nhở mọi người.

Lúc này, Đường Phong và Hàn Giang mới nhìn lại vết bánh xe trên mặt đất, họ phát hiện vết bánh xe đó cũng đi qua lối đi dài và hẹp này để tiến thẳng vào sâu trong hang núi. Những chỗ đi qua đều để lại vô số những mẫu xương bị chệch nát.

“Đây chắc chắn là một chiếc xe rất ngon nên mới nghiền nát những mẫu xương này thành bột như vậy. Ban này lúc đi qua lối đi này tôi còn sợ rằng chiếc xe già cỗi của chúng ta sẽ bị những mẫu xương nhọn trên mặt đất chọc cho thủng cả lớp cơ, nếu thế thì chúng ta chỉ có toi!”

Hàn Giang nhìn vết bánh xe in trên mặt đất một hồi, rốt cuộc mới thốt ra câu này. Yelena im lặng, mãi lâu sau, cô mới nói: “Anh yên tâm, xe do em kiểm soát chắc chắn không vấn đề gì đâu!”

“Mọi người có phát hiện thấy không, mặt đất ở đây càng lúc càng ẩm ướt, tôi đoán sự xuất hiện của nước ở đây là rất cao, có khi đào vài nhát là thấy nước rồi!”, Đường Phong suy đoán.

Yelena gật gù: “Đáng tiếc là Hàn Giang óc heo lại ngậy ra đó mà không nhìn ra!”

“Ai bảo anh không nhìn ra, chuyện không phải vừa hay có thể giải thích cho sương mù mà lão Mã trông thấy năm đó sao?” Hàn Giang có chút không phục.

“Sương mù? Hàn Giang, cậu nghĩ tới gì vậy?”,

Năm dỏ việc bác gặp phải sương mù cho thấy khí hậu trong Khe Sói Hoang thay đổi rất lớn, dị thường quái đản. I đi hèn ngoài nhìn vào thì sa mạc Gobi mênh mông 1,11 km nhưng sau khi tiến vào hang núi này lại phát hiện mặt đất có dấu vết của nước. Hơn nữa càng đi vào trong, mặt đất càng ẩm ướt. Cháu dảm khẳng định phía sâu trong Khe Sói Hoang chắc chắn là một nơi ẩm ướt, thậm chí cỏ khi còn xuất hiện cả sông hay hồ nước nữa cũng nên”.

Đường Phong giống như đã nhớ ra, anh ngắt lời Hàn Giang, ngạc nhiên nói: “Ốc đảo chết chóc?”

“Ốc đảo chết chóc?”, tư duy của mọi người lập tức nhớ tới những gì mà Stephen kể trước khi chết.

“Đúng vậy, theo như những gì mà Stephen kể lại trước khi chết thì hội Mã Xương Quốc đã từng tới ốc đảo chết chóc. Kết hợp với khu vực màu xanh thẫm trên mặt sau kệ tranh ngọc, ám chỉ nơi mà Hạng Hải Mật Thành tồn tại, chúng ta có thể khẳng định Hạng Hải Mật Thành ở trong một ốc đảo. Điều này cho thấy trong Khe Sói Hoang năm đó chắc là có một không gian đầy sức sống. Trước đây, tôi luôn cho rằng do khí hậu khắc nghiệt nên có khả năng ốc đảo đó đã biến mất, trở thành sa mạc. Nhưng bây giờ xem ra có thể ở đó vẫn là ốc đảo. Cho dù ốc đảo không còn tồn tại thì nơi đó vẫn là một vùng ẩm ướt”.

Mọi người Rật gù. tư duy lập tức bay tới ốc đảo thần bí có lẽ nền đất cát ẩm ướt xuất hiện trước mặt họ chính là vì được nguồn nước chảy ra từ ốc đảo ngấm vào!

“Nếu như chúng ta đi tiếp có khi nào lại gặp một dòng suối không nhỉ!?” Lương Viện căng thẳng nhìn về phía hang núi sâu hun hút.

“Có lẽ vậy, nhưng hiện giờ đã có người đi trước rồi nên chúng ta không cần phải lo lắng, chỉ cần đi theo vết bánh xe tiến lên phía trước là được!” Hàn Giang khởi động lại chiếc xe Jeep rồi chậm chậm lái vào trong hang núi.

Càng đi vào sâu trong hang núi, xương cốt trên mặt đất càng ít. cuối cùng xương cốt đã không còn xuất hiện. Nhưng Đường Phong để ý thấy vách núi hai bên càng lúc càng cao. hang núi cũng càng lúc càng hẹp. Rốt cuộc họ hoàn toàn bị bao trùm bởi bóng của ngọn núi cao lớn, chậm chậm tiến vào sâu trong hang núi tối đen.

Đường Phong ngẩng đầu lên nhìn, chỉ có một khe hở trên đỉnh đầu có thể giúp anh trông thấy ánh mặt trời, chứng tỏ lúc này vẫn là ban ngày. Đường Phong không ngờ địa hình ở đây lại biến hóa nhanh như vậy. “Nếu lúc này có quân mai phục hai bên vách núi thì chúng ta chết chắc!”, I nghĩ tới đây, tìm Đường Phong đập thình thịch, anh cũng bắt đầu hiểu ra tại sao năm đó thiết kỵ binh Mông cổ gặp 21 khổ khăn trong việc chinh phục những người Đảng Hạng

khốn cường bất khuất ở Hạng Hải Mật Thành. Địa hình dễ phòng thủ khó tấn công chắc chắn đã giúp ích rất nhiều cho Jefferson. Người Đảnu Hang năm đó.

Trong hang núi, cát mịn dưới mặt đất dần dần biến thành những rãnh bùn đất. càng lúc càng ẩm ướt. Hàn Giang lái chiếc xe Jeep khó nhọc vượt qua những rãnh bùn. tiến lên phía trước, may mà chiếc xe già cỗi này vẫn còn lól. nếu không bị chôn chôn trong hang núi sâu thẳm không hao giờ trông thấy ban ngày này thì chỉ còn nước chết.

“Cái nơi chết tiệt này, còn bao lâu nữa mới thoát ra được đây!”, Hàn Giang chửi rủa, nhưng không ai đáp lại anh, bởi vì không ai biết hang núi nhỏ hẹp vẫn còn dài chừng nào.

Đường Phong nhìn vết bánh xe trước mặt, nó vẫn kéo dài về phía trước cho thấy đám người chưa lộ diện đã an toàn đi qua đây, bởi vậy tạm thời, họ vẫn chưa phải quá lo lắng về mối nguy hiểm sẽ giáng xuống đầu. Nghĩ tới đây, Đường Phong cũng yên tâm hơn đôi chút.

Quả nhiên họ không, bị mai phục, trên đầu cũng không có đá vụn rơi xuống. Khoảng nửa tiếng sau, chiếc xe Jeep đã chở họ ra khỏi hang núi nhỏ hẹp. Phía trước rộng mở thênh thang, lại có vẻ như bắt đầu tiến vào một hang núi khác, vách núi hai bên cũng thấp hẳn xuống, không còn cheo leo mà trở nên bang phang, rộng rãi.

Mọi người thở phào, không kịp nghỉ ngơi mà tiếp tục lên đường luôn. Hang núi rộng rãi, không còn những bộ hài cốt đáng sợ, cũng không còn những rãnh bùn ẩm ướt, một lối đi bằng phẳng chạy thẳng về phía trước. Hàn Giang

100. Chương 1.2

Chương 1.2

Tăng tốc, bám theo vết bánh xe. tiếp tục lao về phía trước.

Chẳng bao lâu sau. Đường Phong liền phát hiện thấy hang núi càng lúc càng rộng rãi, còn vách núi hai bên lại thấp lè tè như đồi đất. Nhưng vùng rộng rãi phía trước lại xuất hiện những đồi đất hình thù dị thường, trông giống như những lô cốt dị dạng. Lẽ nào lại tới một tòa Ma Quỷ Thành?

Đường, Phong chưa kịp nghĩ ngợi nhiều thì chiếc xe Jeep đã lao thẳng vào vùng đồi đất bí ẩn. Những đồi đất lớn nhỏ hình thù dị dạng trải dài không thấy điểm kết thúc. Bỗng Đường Phong hét toáng lên: “Dừng xe! Dừng xe!”.

Tiếng hét của Đường Phong khiến mọi người giật mình, Hàn Giang vội vàng dừng xe lại, nghiêm giọng hỏi Đường Phong: “Làm gì vậy? Cậu phát hiện thấy gì thế?” “Người đàn bà đeo mặt nạ..Đường Phong lắp bắp. “Cái gì? Ở đâu?”, tất cả mọi người đều vội đảo mắt ngó tìm, Hàn Giang và Lương Viện phản ứng dữ dội nhất, bởi vì người đàn bà đeo mặt nạ đó đã để lại ấn tượng sâu sắc với họ.

Nhưng ngó nghiêng xung quanh một hồi, ngoài những đồi đất lớn nhỏ thì chẳng ai trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ nào cả. “Mẹ kiếp, cậu căng thẳng quá độ nên nảy sinh ảo giác phải không?”, Hàn Giang trách móc Đường Phong.

Lúc này Đường Phong mới chậm rãi lắc đầu: “Không, bà ta không ở đây!”

“Bởi vậy mới bảo cậu nảy sinh ảo giác!”, Hàn Giang gầm lên.

Anh không cảm thấy ở đây rất giống...”

Đường Phong vẫn chưa nói hết câu, Lương Viện liền tiếp lời: “Rất giống Ma Quỷ I hành mà chúng ta phát hiện thấy ở phía tây bắc Nguyệt Nhi Tuyền!”

Đúng vậy, gần như giống hệt!”, Đường Phong gật đầu nói “Thực ra đây cũn là một vùng địa mạo Nhã Đan. Bởi vậy ban nãy khi chúng ta tiến vào đây tôi bỗng nảy sinh cảm giác rất kỳ lạ, tưởng rằng mình lại tới vùng Ma Quỷ Thành gần Nguyệt Nhi Tuyền!”

“Nhưng ở đây không có người đàn bà đeo mặt nạ đó, thế nên cậu đừng có mà hoảng hốt như thế!”, Hàn Giang cũng đang quan sát khung cảnh xung quanh.

Phản xạ có điều kiện thôi mà, tôi sợ người đàn bà đeo mặt nạ đó lại tới dọa chúng ta một lần nữa!”.

“Liệu có khi nào đây chính là địa mạo Nhã Đan mà các anh tiến vào từ phía nam Khe Sói Hoang?”, Yelena hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang quan sát rất lâu, rồi lắc đầu: “Tuy rất giống nhưng quan sát kỹ thì không phải nơi đó”.

Makarov cũng phụ họa theo: “Đúng vậy. Trước đây Mranch cũng kể với tôi là lão mục dân từng nói với anh ta thực ra Khe Sói Hoang vốn không phải là một hang núi mà do rất nhiều hang núi lớn nhỏ địa hình dị thường, khí hậu đa dạng hợp thành, Khe Sói Hoang là một vùng rất

Lớn. chắc chắn không thể là một hang núi ngắn như thế này được”

Bởi vậy chúng ta có lý do để tin rằng nơi ban nãy ta đi qua chỉ là một hang núi trong vô số hang núi ở

Khe Sói I loang. Chắc chắn chúng ta không thể ra khỏi Khe Sói Hoang, quay trở lại vùng địa mạo Nhã Đan ở tuyến đường phía nam”, Đường Phong tiếp tục suy đoán.

“Cũng có nghĩa là ở đây - tại tuyến đường phía bắc này - cũng có một vùng địa mạo Nhã Đan?”, Yelena nghi ngờ quan sát xung quanh.

Đường Phong gật gù: “Bây giờ xem ra thì là như vậy”.

“Địa mạo Nhã Đan đều là cổng gió, vậy rất có khả năng chúng ta sẽ gặp phải bão cát ở đây!”, Yelena lo lắng nói.

Nghe vậy, tâm trạng của Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện đều rơi xuống đáy vực. Bất luận thế nào họ cũng không muốn gặp phải bão cát đen một lần nữa.

“Vậy phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi! Nhưng... nhưng tiếp theo chúng ta phải đi đường nào?”, Lương Viện băn khoăn nhìn Đường Phong.

Đường Phong lại nhìn sang Hàn Giang, Hàn Giang vỗ vỗ lên vô lăng trấn an: “Hai người cứ lái nhà lái nhái, có gì mà phải lo lắng! vết bánh xe đó vẫn còn, chúng ta chỉ cần đi theo nó là được!”.

Đường Phong đưa mắt quan sát, khi trông thấy một vết bánh xe vẫn vòng vèo tiến lên phía trước cùng với vết lốp bánh xe của họ, chứng tỏ không xảy ra chuyện gì bất trắc |I|j thì anh mới thấy yên tâm trở lại. Trong khi đó Hàn Giang đã bình tĩnh khởi động lại xe, lần theo vết bánh xe bí ẩn, tiếp tục tiến lên phía trước.

101. Chương 2

Chương 2

Vùng núi mù sương

Chiếc xe Jeep già cỗi lao như bay xuống đồi đất,

Đường Phong chỉ cảm thấy những đồi đất hình thù kỳ dị hai bên càng lúc càng trở nên hung tợn. Đột nhiên, Đường Phong ngửi thấy mùi hắc ín và lưu huỳnh, ngay sau đó anh ngửi thấy mùi cháy khét, tiếp đến là tiếng kêu thất thanh của Lương Viện - “Cháy rồi! Cháy rồi! Mau dừng xe lại!

1

Địa hình cao dần lên, Đường Phong cảm thấy có chút kỳ lạ, sao bỗng dưng địa mạo Nhã Đan lại cao lên thế này? Nhưng đúng là chiếc xe Jeep già cỗi của họ đang khó nhọc leo lên dốc. Khi chiếc xe Jeep chờ họ leo lên tới đỉnh dốc thì Đường Phong mới nhìn rõ trước mặt họ lại là một con dốc khác, nhưng trên con dốc này lại mọc lên vài ụ đất hình thù quái dị nằm ngổn ngang.

Hàn Giang thuần thục lái xe vòng qua những ụ đất này, lao thẳng xuống dốc. Nhưng khi anh vòng qua một ụ đất cao lớn thì phía sau ụ đất loáng thoáng hiện lên một vật đen sì sì. Hàn Giang vội vàng phanh xe lại, tạo ra một vết phanh xe sâu hoắm trên nền đất mềm, lúc này xe mới

dừng lại hẳn.

Mọi người đều giật mình, đợi xe dừng lại hẳn mới quan sát kỹ, lúc này họ phát hiện hoa ra thử đen sì sì phía sau ụ đất là một chiếc xe bị đốt cháy.

Hàn Giang, và Yelena cảnh giác rút súng ra, từ từ áp sát chiếc xe việt dã đã bị thiêu cháy hiện chỉ còn tro khung. Không khí nồng nặc mùi khó chịu, Hàn Giang nhận ra đó là một chiếc Hummer. Lẽ nào đây chính là chiếc xe trước họ - tiến vào Khe Sói Hoang? Trong đầu anh lập tức hiện lên một loạt cảnh tượng - vết bánh xe bí ẩn xuất hiện khi họ tiến vào sa mạc, chiếc Hummer màu đen xuất hiện trong thị trấn nhỏ ở Mông cổ, rồi cả chiếc xe vượt mặt họ tiến vào Khe Sói Hoang trước.. Lúc này chiếc Hummer đất tiền hiêm thấy sao lại bị thiêu rụi chỉ còn tro khung thế này?

Trong khi Đường Phong vẫn đang suy nghĩ mông lung thì Hàn Giang và Yelena đã kịp bắt đầu kiểm tra sơ bộ chiếc xe. Hàn Giang thu súng lại, chống nạnh, nhìn chiếc Hummer bị thiêu cháy còn tro khung: “Chiếc Hummer kiểu dáng mới nhất, từ hiện trạng thân xe bị lửa thiêu phán đoán thì lứa vừa mới được dập tắt, không phát hiện thấy thi thể nào”.

“Chỉ có vậy thôi sao?”, Đường Phong hỏi lại.

“Dĩ nhiên không chỉ có vậy!”, Yelena trả lời thay Hàn

Giang, “liền trường này thật khó hiểu. Trước tiên điều tôi i I quan tâm là liệu đây có phải là chiếc xe tiến vào Khe Sỏi

Hoang trước xe chúng ta hay không? Tôi đã so sánh chiếc lốp còn sót lại của chiếc xe bị đốt cháy với vết bánh xe trên mặt đất, hoàn toàn phù hợp. Vết bánh xe xuất hiện từ cửa hang đến đây cũng đột ngột biến mất. Bởi vậy, hoàn toàn có thể khẳng định chiếc Hummer này chính là chiếc xe đã liên vào Khe Sỏi Hoang trước chúng ta”.

“Ve nguồn gốc của chiếc xe này. có một vấn đề, Yelena. cô có còn nhớ chiếc Hummer màu đen xuất hiện tại thị trấn Mông Cổ không?”. Đường Phong nhắc Yelena.

Yelena gật đầu, nói: “Dĩ nhiên là nhớ, dù nó chỉ lướt qua thị trấn nhưng tôi khá ấn tượng với nó. Sao vậy, anh nghi ngờ chiếc Mummer đó chính là chiếc xe trước mặt

sao?”

”Rất có thể. Tôi còn nhớ chiếc Hummer xuất hiện ở thị trấn chỉ loáng qua một cái rồi lái về hướng nam, đó không phải chính là hướng của Căn cứ Tiên Tiến và Khe

Soi Hoang sao?”

“Không loại trừ khả năng này, nhưng lúc đó chiếc xe chỉ chạy lướt qua, chúng ta không nhớ được nhiều chi tiết, bởi vậy rất khó xác định chiếc Hummer đó có phải chiếc trước mặt chúng ta hay không?”, Yelena thận trọng nói.

“Ngoài nguồn gốc chiếc xe, em còn nghĩ ra gì nữa không?”. Hàn Giang hỏi Yelena.

Yelena chỉ tay vào chiếc khung xe trống trơn, phán đoán: ”’Còn nữa, người trên xe đâu mất rồi? Việc không, phát hiện thấy thi thể nào tại hiện trường cho thấy người trên xe đều đã chạy thoát thân, nếu có người bị thương hay

bị thiêu chết thì cũng được na,ười khác xử lý rồi Em đã kiểm tra những vết giày xung quanh xe”.

Ánh mắt Đường Phong hướng xuống mặt đất, bên cạnh xe có rất nhiều dấu giày hỗn loạn. Đường Phong suy đoán: “Điều đó cho thấy chiếc Hummer bị cháy bất ngờ. nên những người trên xe đều hoảng hốt bỏ chạy, vì vậy mới có nhẽ dấu giày hỗn loạn như thế nàyê Có điều... nhất thời, tôi không nhận ra được là dấu giày của mấy người”.

“Năm người!”, giọng Yelena rất khẳng khái, kiên định.

“Bọn chúng cũng có năm người?”, Đường Phong bán tín bán nghi nhìn Yelena.

Yelena cúi người xuống, chỉ lên những dấu giày hỗn loạn trên mặt đất: “Tuy những vết giày này hỗn loạn khó phân biệt nhưng vẫn có thể nhận ra. Trên xe có năm người, sau khi xe bốc cháy cả năm người đổ đều đã xuống xe nhưng chạy về những hướng khác nhau”.

“Những hướng khác nhau?”, lúc này Đường Phong mới để ý thấy xung quanh xe quả nhiên xuất hiện những dấu giày chạy theo các hướng khác nhau.

“Chắc là có hai người lao về đồi đất phía đông, còn hai người khác lại lao về đồi đất phía tây, còn có dấu giày rất hỗn loạn của một người, chạy tlieo hướng nam, cũng có nghĩa là lao xuống dốc núi”, nói xong Yelena chỉ tay về phía chuỗi dấu giày hỗn loạn kéo dài xuống dốc núi.

Hàn Giang cũng kiểm tra một vòng, cuối cùn?, anh tập trung nhìn vào chuỗi dấu giày kéo dài xuống tận dốc

‘Chuỗi dấu giày này rõ ràng hỗn loạn hơn những dấu giày của những người khác, cho thấy sự hoảng loạn không biết chạy đường nào nên đành một mình lao xuống dốc núi. Quan trọng là dấu giày của người này nghiêng nghiêng ngả ngả bởi vậy tôi đoán rằng chắc là người này đã bị thương”.

Nghe Hàn Giang suy đoán. Yelena gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Đường Phong lại nói: “Bây giờ nói người đó bị thương hơi sớm vì trên mặt đất không để lại vết máu”.

Lúc này, Hàn Giang phát hiện Makarov đã im lặng, từ 11 giờ như đang suy tư điều gì, anh liền hỏi: “Lão Mã, bác đang nghĩ gì vậy?”

Tiếng Hàn Giang vang lên mới kéo lão Mã quay trở lại hiện tại, ông khẽ lắc đầu: “Điều này quả thực rất kỳ lạ, nhưng điều khiến tôi tò mò hơn là vì sao chiếc Hummer bỗng dừng lại bốc cháy nhỉ? Ban này mọi người nói về dấu giày, vậy thì tôi cũng nói về những dấu giày này. Những dấu giày này rất hỗn loạn, rõ ràng cho thấy chiếc Hummer bỗng dừng bốc cháy, hơn nữa lửa lại rất mạnh, đến nỗi những người trên xe còn không kịp phản ứng, đành phải bỏ xe tháo chạy tán loạn.”

Yclena gật gù: “Từ mức độ bị thiêu cháy của xe cũng có thể thấy, ngọn lửa lúc đó rất lớn. Điều này kỳ lạ thật, tại sao chiếc Hummer lại bỗng nhiên bốc cháy nhỉ?”

Mọi người nhất thời đều trở nên trầm ngâm. Bổng Lương Viện kêu toáng lên: “Có khi nào, có khi nào là...”

Lương Viện vừa cất lời lại không dám nói tiếp, nhưng

Đường Phong đã kịp tiếp lời cô: “Ý em là... người đàn bà đeo mặt nạ đó lại xuất hiện?”

“Ngoài khả năng đó ra thì còn có sức mạnh nào có thể khiến cho chiếc Hummer bốc cháy nữa?”, Lương Viện mở to mắt, hoán hốt nhìn Đường Phong.

“Lương Viện cô đừng thần hồn nát thần tính nữa, chẳng qua là vì khu vực sa mạc gần Hắc Thạch đó có hắc ín và lưu huỳnh tự nhiên nên mới dễ dàng bốc cháy, ở đây có mấy thứ đó không? Ơ đây...”, Hàn Giang nói được một nửa bỗng im bật, bởi anh lại ngửi thấy mùi hắc ín và lưu huỳnh quen thuộc.

Đường Phong và những người khác cũng đã ngửi thấy mùi hắc ín tự nhiên, Lương Viện vẫn không chịu thua: “Nhưng tại sao hắc ín tự nhiên lại bỗng nhiên bốc cháy? Anh cũng đã tận mắt trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó thôi!”

Hàn Giang không tranh luận, bởi vì chính anh cũng không biết phải giải thích mọi chuyện thế nào. Anh lại đi một vòng quanh chiếc Hummer bị thiêu cháy trụ khung, nghiêm giọng thúc giục: “Chỗ lẩn chuyện này không thể ở lâu được! Mọi người mau lên xe, chúng ta rời khỏi đây đã rồi tính tiếp!”

“Bất luận thế nào cũng phải rời khỏi nơi quái quỷ này đã!”, Hàn Giang lại lầm bầm.

“Như thế thì chúng ta nên đi đường nào? vết bánh xe dẫn đường cho chúng ta đã biến mất rồi!”, Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang ngồi vào ghế lái, nắm chặt vô lăng, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Tiếp tục tiến lên, đi theo vết chân lao xuống dốc, nếu như đúng là người đó bị thương thật thì chắc vẫn chưa đi xa đâu, không biết chừng chúng ta có thể tìm thấy hắn!”

Mọi người im lặng, không ai có ý kiến khác hay hơn. Hàn Giang thấy không ai phản đối liền nhấn ga, men theo những dấu giày hỗn loạn cho xe chạy xuống dốc.

2

Không hiểu sao cảm giác bất an cứ trào dâng trong lòng Hàn Giang. Hàn Giang nóng lòng muốn thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm nên đã bất chấp tất cả lao xuống dốc núi, xe vẫn tăng tốc. Chiếc xe Jeep già cỗi lao như bay xuống dốc, Đường Phong chỉ cảm thấy những đồi đất hình thù kỳ dị hai bên càng lúc càng trở nên hung tợn. Đột nhiên, Đường Phong ngửi thấy mùi hắc ín và mùi lưu huỳnh, ngay sau đó anh ngửi thấy mùi cháy khét, tiếp theo là tiếng kêu thất thanh của Lương Viện: “Cháy rồi, cháy rồi! Mau dừng xe lại!”

Hàn Giang liền phanh xe lại, nhưng anh đã đạp sát chân phanh mà chiếc xe Jeep vẫn lao như bay xuống dốc, còn nắp ca-pô phía trước xe lại bốc khói ngùn ngụt. Cuối cùng, phanh xe đã đứt, phía trước mặt họ là vải đồi đất không lồ. Hàn Giang vội vã hét lên: “Nhảy khỏi xe! Mau nhảy khỏi xe!”

May mà địa hình ở đây đã bớt dốc, Yelena và Makarov

nhảy xuống trước, Lương Viện không dám nhảy. Đường Phong ôm Lương Viện, chần chừ do dự. cuối cùng bị Hàn Giang đẩy mạnh một cái mới nhảy khỏi xe.

Thấy mọi người đã nhảy khỏi xe, Hàn Giang định nhảy ra thì thấy phía trước bong xuất hiện một đồi đất cao lớn, không kịp tránh nữa rồi. Đúng giây phút chiếc xe Jeep đâm vào đồi đất, Hàn Giang mới từ ghế lái nhảy ra, ngay sau đó là một tiếng nổ rền vang, ngay lập tức, chiếc xe Jeep bốc cháy bùng bùng, trong nháy mắt đã biến thành một dòng sắt vụn.

“Hàn!”, Yelena hét lên, cô lao về phía chiếc xe Jeep đang cháy ngùn ngụt. Yelena chạy tới phía trước mới trông thấy Hàn Giang đang khập khiễng bước ra từ trong khối đen, hai người ôm chặt lấy nhau. Nhưng hai người họ chưa kịp tận hưởng niềm vui sống sót thì một làn sương mù đen đặc đã bốc ra từ sâu trong hang núi. Hàn Giang và Yelena đều ngạc nhiên nhìn đám sương mù dị dạng, Đường Phong theo phản xạ tóm lấy tay Lương Viện, Makarov cũng kinh ngạc mở to mắt, dường như ông đang trở về cảnh tượng của hơn ba mươi năm trước...

Sương mù đen đặc tức tốc bao trùm lấy họ rồi tiếp tục di chuyển lên phía dốc núi. “Sương mù gì mà kỳ lạ thế này!”, Đường Phong lắp bắp. Anh vừa dứt lời thì đã không thấy bóng dáng Hàn Giang và Yelena đâu nữa.

“Hàn Giang!”, Đường Phong gọi to và hướng về phía mà anh cho rằng Hàn Giang đang đứng đó.

Nhưng không có tiếng đáp lại. xung quanh chỉ là sương mù dày đặc. Đường Phong tóm chặt lấy Lương Viện, sợ rằng Lương Viện cũng sẽ biến mất trong lớp sương mù này, cách đó không xa vang lên giọng nói khàn khàn của Makarov: “Yelena! Yelena!”.

Không có tiếng Yelena trả lời, tiếng gọi của Makarov cũng dần yếu đi. Đường Phong không trông thấy bóng dáng của Makarov nhưng thông qua giọng nói của Makarov anh đoán rằng ông đang ở gần đây, vậy là Đường Phong liền gọi to. “Lão Mã. cháu ở đây”

Rõ ràng Makarov cũng nhận ra giọng Đường Phong: “Đường Phong, dừng di chuyển! Đề tôi tìm cậu!”.

Sương mù càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc cách hai ba mét xung quanh cũng không trông rõ cảnh vật. Đường Phong không dám manh động, anh giữ chặt Lương Viện, đứng nguyên chỗ cũ chờ đợi Makarov xuất hiện. Nhưng từng giây từng phút trôi qua mà vẫn chưa

Makarov đâu Đường Phong lo lắng, anh đang định gọi to thì đúng lúc này một cơn gió thổi qua, cuốn hay cát Đường Phong đành phải nhắm chặt mắt và lấy tay che miệng lại. Gió to dần lên và không có biểu hiện gì là sẽ dịu lại. Lẽ nào lại là một cơn bão cát? Đường Phong suy nghĩ mông lung, chân anh bắt đầu đứng không vững nữa, anh định nấp vào đồi đất phía sau nhưng lại không thể nhận : hiện giờ đồi đất đó nằm hướng nào, chỉ có thể căn cứ vị trí trước đó để phán đoán đại khái

Đường phong kéo Lương Viện chạy về phía đồi đất mà anh tưởng tượng ra, mấy phút sau, anh vẫn không tìm thấy đồi đất, còn gió cát thì càng lúc càng mạnh. Đường Phong cảm giác cơ thể mình hình như đã không còn thuộc về mình, gió bão chỉ cần mạnh hơn một chút nữa là sẽ có thể cuốn cả người anh lên không trung. “Đen mình còn như vậy thì Lương Viện liệu yếu chắc chắn sẽ không thể trụ được...” Nghĩ tới đây. Đường Phong ra sức kéo Lương Viện, không ngờ anh lại trượt chân ngã nhào xuống đồi dốc. Đường Phong khóe hơn nên đã kéo cả Lương Viện cùng ngã, hai người lăn xuống đồi đất.

3

Họ lăn xuống một chỗ bằng phẳng, bão cát vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, sương mù đen kịt vẫn bao trùm mọi thứ xung quanh. Mặc cho cơ thể đau nhức, Đường Phong kéo Lương Viện bò dậy rồi tiếp tục lao như bay về phía mà mình cũng không biết là đâu. Cả quãng đường, Đường Phong dừng lại vài lần, gọi tên Makarov và Hàn Giang nhưng không ai trả lời.

Cũng không biết bao lâu sau, Đường Phong cảm nhận anh và Lương Viện đã vượt qua mấy ngọn đồi trong sương mù dày đặc và hình như họ đã leo lên một ngọn núi cao. “Chắc là chúng ta đã cách xa địa mạo Nhà Đan rồi!”, Đường Phong thở hổn hển, nói với Lương Viện.

Lương Viện cũng hỏn hển nói: “Nhưng đây là đâu? Sương, mù vẫn chưa tản đi!”.

“Hình như chúng ta đã leo lên một ngọn núi rồi...”, Đường Phong nói giữa sương mù đen dày đặc.

“Toi rồi, chúng ta đã lạc đường rồi, lẽ không ra ngoài được nữa thì sao...?, Lương Viện bật khóc.

“Không! Chúng ta có thể ra ngoài! Ban nãy chúng ta leo lên từ lưng núi bên này, bây giờ chúng ta leo xuống từ phía bên kia!”, Đường Phong đã không còn nhận ra phương hướng nhưng anh vẫn cố động viên Lương Viện.

“Liệu có gì đang chờ đợi chúng ta ở phía bên kia ngọn núi?”

“Có gì nhỉ?”, Đường Phong tự hỏi.

“Phải chăng đều là những thứ khiến người ta khiếp sợ!”,

Lương Viện do dự nhìn dốc núi bị sương mù đen 'hi bao trùm.

“Biết đâu lúc chúng ta xuống dưới thì sương mù đã tản đi hết thì sao!”, Đường Phong an ủi Lương Viện.

Đã đến nước này, Lương Viện cũng không có ý kiến nào hay hơn. cô đành đi theo Đường Phong. Hai người bắt đầu đi xuống từ phía bên kia sườn núi. Đường Phong để ý thấy đất cát trên sườn núi rất khô nhưng càng đi xuống, cát càng ẩm ướt. Sương mù dày đặc vẫn chưa tản đi, tuy trên ngọn núi cát này không có lấy một ngọn cây, nhưng Đường Phong vẫn không thể trông rõ tình hình dưới núi

“Cát ở đây càng lúc càng ẩm ướt, phía dưới.. không phai là một dòng sông chứ?”, Lương Viện cũng nhận ra sự khác lạ.

“Sông giữa sa mạc ư?”, Đường Phong lẩm bẩm, suy nghĩ về đáp án không thực tế này.

“Hoặc lại.. lại là một hồ nước!”

“Hồ nước!”, Đường Phong nghe Lương Viện suy đoán vậy thì gật gù, “Cẩn thận dưới chân, dưới ngọn núi này rất có thể là một hồ nước, cẩn thận kéo trượt chân

xuống thì nguy”

Hai người cẩn thận xuống núi, địa hình giờ đã bằng phẳng hơn lúc nãy rất nhiều, nhưng sương mù vẫn chưa tản đi, mà ngược lại còn dày đặc hơn. Đột nhiên, Đường Phong dừng lại, dừng sừng sững trên mặt cát ẩm ướt, dòng tai nghe ngóng: “Oap, oap. oap..’ anh nghe thấy âm thanh khiến mình khó lòng tin được Càng nghe, mắt Đường Phong càng mở to. Lương Viện cũng nghe thấy âm thanh này, cô há hốc miệng kinh ngạc, mãi lâu sau mới ngạc nhiên kêu lên: “Tiếng nước, là tiếng nước!”.

Đường Phong gật đầu: “Hơn nữa lại là tiếng nước rất to, anh... anh không tin vào tai mình nữa”.

“Cò gì mà không tin được, em đã đoán được phía dưới núi là một hồ nước từ trước rồi mà!”, giọng; Lương Viện có vẻ đắc ý.

“Hồ nước? Những hồ nước chúng ta trông thấy trước đây đều phẳng lặng như gương, làm gì có tiếng nước vỗ vào bờ to như vậy đâu?”

Đường Plionii nói vậy khiến Lương Viện lúng túng. “Đúng vậy! Tiếng nước này giống.. giống.. ”, Lương Viện ấp úng mãi mà không nói ra được phán đoán của mình.

Sương mù vẫn chưa tan đi, Đường Phong kéo Lương Viện, di chuyển về phía có tiếng nước, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận. Chả mấy lâu sau họ đã đi tới mép nước.

Đường Phong không thể nhìn rõ thế giới phía sau lớp sương

mù dày đặc. anh cúi người xuống nhìn mặt nước, trong vắt. Nhưng điều Đường Phong ngạc nhiên không phải là chất nước mà là do nước ở đây đang chuyển động giống như nước biển vậy. Nước không ngừng vỗ vào bờ, trong nháy mắt đã ngập ướt giày của Đường Phong.

Đường Phong giật mình lùi lại phía sau, anh thấy nước không tiếp tục trào lên phía trước mà dừng tại đó rồi lại rút về.

Đường Phong khẽ thờ phào, than thở: “Hiện giờ anh đang có cảm giác như mình đang ở một thế giới khác vậy”.

“Đúng vậy! Chúng ta đang ở trong sa mạc hay là ở cạnh bờ biển đây?”, Lương Viện cũng ngạc nhiên.

“Điều này cũng không có gì kỳ lạ, em đã nghe nói về Cư Diên Hải chưa?”, Đường Phong hỏi Lương Viện.

Lương Viện ngẫm nghĩ: “Hình như có chút ẩn tượng, em còn nhớ là trong sử sách có ghi chép tại rằng sa mạc Badan Jaran thời nhà Hán là một hồ nước tuyệt đẹp với nhiều loại thủy thảo phong phú, được gọi là ‘Cư Diên Hải’ Sau này khí hậu khắc nghiệt nên mặt nước càng ngày càng nhỏ hẹp, cuối cùng đã hoàn toàn biến thành sa mạc Gobi”.

Đường Phong gật đầu: “Đúng là như vậy, bởi vậy sa III.1C Badan Jaran khác với những sa mạc khác, sau khi Cư Diên Hải biến mất, trong, sa mạc Badan Jaran còn sót lại rất nhiều hồ nước lớn nhỏ”.

“Những hồ nước trước đây chúng ta gặp diện tích đều klionu rộng, bởi vậy nên đều rất phẳng lặng, chẳng có lấy một gợn sóng nào!”

“Có lẽ chúng ta đang ở bên một hồ nước lớn!”, Đường Phong suy đoán.

“Hồ nước lớn? Theo anh thì nó lớn chừng nào?”, Lương Viện tò mò nhìn mặt nước dưới chân. Lúc này nước lại trào tới vị trí họ đang đứng, kèm theo những tiếng “oàn oạp”

“Chưa chắc, có khi chúng ta đang ở rất gần ốc đảo trone, truyền thuyết”.

“Ốc đảo chết chóc? Vậy thì ở đây chắc chắn rất nguy hiểm”.

“Sương mù vẫn chưa tản đi, chúng ta chẳng nhìn rõ gì cả, có lẽ nguy hiểm đang ở quanh chúng ta đấy!”

“A! Anh tỉrnu có dọa em!”, Lương Viện mở to mắt, hoảng hốt, hình như cô muốn nhìn xuyên qua lớp sương mù dày đặc này.

“Biết đâu... biết đâu đây chỉ là một cái hồ bình thường...”, nói tới đây, Đường Phong hình như đã nghĩ ra điều gì đó, “Anh hiểu rồi!”

“Hiểu gì cơ?”

“Sương mù dày đặc thế này! Trên sa mạc Gobi vốn là nơi cực kỳ khô hạn, vậy tại sao trong Khe Sói I loang lại có sương mù nhiều như vậy?”

“Y anh muốn nói hồ nước này?”, Lương Viện bán tín bán nghi nhìn Đường Phong.

“Anh nghĩ là vậy, hơi nước từ hồ nước bốc lên khi gặp không khí khô nóng của sa mạc Gobi đã biến thành sương mù dày đặc như thế này”, Đường Phong mạnh dạn suy đoán.

“Có khi anh nói đúng, nhưng, em vẫn không tin, vì sương mù dày đặc như thế này thì trừ phi... trừ phi hồ nước này rất rộng, lượng nước rất lớn...”.

“Anh thấy hồ nước trước mặt rất rộng, chắc là có thể chứng minh cho suy đoán của anh”, Đường Phong vừa nói vừa nhặt một cành lau bị nước cuốn lên bờ, đánh clầu lên đó rồi cắm xuống cát, nói với Lương Viện: “Nếu không tin thì chúng ta hãy đi vòng quanh hồ nước này xem, sao nào?”

“Sao nào’ gì nữa, giờ thì chỉ có mỗi cách này thôi!”,

Lương Viện chán nản miễn cưỡng nói.

Rất nhiều đồ dùng trang bị của Đường Phong và Lương Viện đều đã bị mất, hai người sắp xếp lại đồ dùng còn sót lại, rồi thận trọng đi men theo hồ nước. Họ không biết hồ nước này rộng chừng nào, cũng không biết cứ đi như thế này thì sẽ đi tới đâu, càng không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, nhưng giờ họ đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Đường Phong và Lương Viện đi men theo bờ hồ, mỗi lnróc đi họ đều vô cùng cẩn thận, bởi vì sương mù vẫn chưa chịu tản đi, nên họ chỉ có thể nhìn được cảnh vật trong bán kính hai mét. Đường Phong đi trước, một tay nắm tay Lương Viện như sợ cô sẽ bị lạc trong sương mù dày đặc và biến mất không thấy tăm hơi, còn tay kia thì giữ chặt lấy khẩu súng của mình, đây là khẩu súng ngắn TT-33 anh đã tìm thấy trong lô cốt. Đường Phong rất muốn trông thấy thế giới phía sau lớp sương mù, nhưng ngoài sương mù ra thì chẳng còn gì khác, anh cảm thấy đầu mình đang căng lên, còn tim thì đập loạn xạ. Phía trước sẽ có gì? Bầy dã thú hay những gã áo đen?

Đường Phong kéo Lương Viện đi vài bước về phía bờ hồ, đứng cách mép nước khoảng hai, ba mét. Lúc này anh lại bắt đầu lo lắng, biết đâu có thứ gì đó đột nhiên vùng lên từ dưới nước... Lương Viện hiểu nỗi lo lắng của Đường Phong, cô bám chặt theo sau Đường Phong. Hai người đi ven hồ hơn mười phút, cảnh vật xung quanh không có bất cứ sự biến đổi nào, mặt nước yên tĩnh, cát vàng mịn màng, sương mù dày đặc, ngoài ra không có gì cả.

Hai người lại đi tiếp về phía trước khoảng hơn mười phút nữa, Đường Phong nhắm rằng họ đã đi được gần nửa tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chưa đi tới nơi cắm cây lau ban nãy, hồ nước này quả thực rất rộng. Đường Phong thầm nhắm tính, chân vẫn tiếp tục tiến lên phía trước. Dẫm lên cát vàng ẩm ướt, tìm Đường Phong lúc trôi lên lúc thụt xuống, anh cũng để ý cát vàng dưới chân, tìm kiếm xem có dấu vết nao xuất hiện không, nhưng trên cát mịn, ngoài vết chân của anh và Lương Viện ra thì không có bất cứ dấu vết

nào khác. Lẽ nào từ trước tới nay không có người nào tới đây? Thậm chí cũng không có bất cứ động vật nào.

Lương Viện cũng cảm thấy kỳ lạ: “Chúng ta đi quang hồ lâu như vậy rồi mà vẫn chưa quay lại điểm xuất phát, hơn nữa ven hồ cũng không có chút dấu vết nào của động vật”.

“Có lẽ ở đây vốn không có sinh vật nào cả.”

“Thật sự là khu vực không bóng người! Không, không chỉ là khu vực không bóng người mà là khu vực không có sự sống”

“Khu vực không có sự sống?!” , cơ thể Đường Phong khẽ rung lên, khu vực không có sự sống, điều này nghĩa là gì?

“Nhìn kia! Đó là gì vậy nhỉ?”, Đường Phong vẫn đang chìm trong suy tư thì Lương; Viện đột nhiên kêu lên.

Đường Phong nhìn theo hướng ngón tay Lương Viện chỉ trên cát sa mạc cách đây không xa thấp thoáng hiện lên một màu đỏ. Đường Phong kéo Lương Viện chạy thật nhanh về phía đó, đó là một vỏ bao thuốc lá. Lương Viện định đưa tay ra nhặt bao thuốc liền bị Đường Phong kéo lại. Lương Viện tỏ ý không hiểu thì Đường Phong khẽ nhắc nhở “Nhìn xem dấu giày!”

Lúc này Lương Viện mới để ý thấy trên nền cát xuất hiện hai chuỗi dấu giày, một chuỗi hình như là từ phía trên đồi cát trải dài xuống dưới, đi thẳng xuống mép nước. Chuỗi còn lại men theo mép nước tiến thẳng về phía họ, còn quanh bao thuốc màu đỏ, rõ ràng dấu giày này rất hỗn loạn. I 43

“Hình như em đã trông thấy bao thuốc này ở đâu đó”, Lương Viện nhìn bao thuốc, nói.

Đường Phong rón rén lại gần bao thuốc, sau đó cẩn thận nhặt bao thuốc lên. Đường Phong nhận ra trên bao thuốc có chữ tiếng Nga: “Đây chắc là bao thuốc của lão Mã”.

“Đúng, hình như bác ấy hút loại thuốc này”. Lương Viện cũng nhớ lại.

“Lão Mã” Lương Viện phản kích định hét lên gọi tên Makarov nhưng đã bị Đường Phong bịt miệng lại: “Em không muốn sống nữa sao?!”

“Sao vậy?”, Lương Viện mở to đôi mắt vô tội nhìn Đường Phong.

“Chúng ta chỉ có thể đoán là bao thuốc của lão Mã chứ vẫn chưa thể khẳng định, ngộ nhỡ là người khác thì sao?-, Lương Viện hiểu ý “người khác” mà Đường Phong muốn nói. Đường Phong nói tiếp: “Còn cả những dấu giày này nữa, rốt cuộc bọn chúng có mấy người?”.

“Chỉ có một chuỗi vết chân từ trên đồi cát xuống thì còn có thể có mấy người được?”

Đường Phong ngồi xổm xuống, tỉ mỉ nhận biết dấu giày xung quanh bao thuốc lá, rõ ràng những dấu giày này

rất hỗn loạn chứng minh sự hoang mang chán chường ở chủ

nhân của nó. Mãi lâu sau, Đường Phong mới khẳng định: “Quả thực là dấu giày của một người. Lẽ nào thật sự là lão Mã? Ông tới ven hồ và dừng lại nghỉ ở đây một lúc, nhưng X gần đây không trông thấy đót thuốc bị dụi. Lão Mã hình

nhu rất do dự, hơn nữa bước chân rất hên loạn, hoặc là có thể ông đã phải chuyện bắt trắc gì đó hên hồ nước?”

Đường Phong giống như đang lằm bằm, lại giống như đang phân tích. Lương Viện thúc giục anh: “Đừng quan tâm nhiều thế nữa, chúng ta mau chóng đi theo vết giày này về phía trước thôi!”

Đường Phong không nói thêm gì, cùng Lương Viện bước nhanh về phía trước. Chẳng mấy chốc Đường Phong phát hiện vết giày ven hồ càng đi về phía trước càng hên loạn. trong quá trình đi còn có vài lần đan vào nhau trên cát nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục trải dài, đi sâu vào trong màn sương mù dày đặc, vô bờ bến.

Đường Phong và Lương Viện húc nhanh hơn, nhưng hai người đi ven hồ gần nửa tiếng đồng hồ, ngoài những vết chân miên man không dứt trên mặt đất ra thì không có bất cứ phát hiện nào. còn cát và hồ nước bên cạnh vẫn bị sương mù bao trùm, Đường Phong càng lúc càng cảm thấy bất an, rốt cuộc hồ nước này rộng nhường nào?

Đường Phong như một cỗ máy đi theo những dấu giày la. may mà có một mục tiêu, nếu như dấu giày này đột ngột biến mất thì... Khi Đường Phong đang ngồi nghỉ ngơi thì trong sương mù phía trước bỗng thấp thoáng hiện ra một mảng màu vàng. “Đó là gì vậy?”, Lương Viện ngạc nhiên hỏi.

Đường Phong dừng lại, quan sát một lúc rồi nói: “Lau sậy. là lau sậy!”

Hai người đi chậm lại. gần đến nơi họ mới phát hiện ven hồ xuất hiện một bãi lau sậy. Lúc này sương mù đã tản bớt đi, nhưng Đường Phong vẫn không thể nhìn rõ quy mô của bãi lau sậy. “Lau sậy ở đây cao hơn rất nhiều ở Đại Bạch Tuyền, đây là lần đầu tiên em trông thấy lau sậy cao như vậy đấy!”, Lương Viện vừa nói vừa đi tới cạnh bãi lau sậy.

Đường Phong kéo ngay Lương Viện lại cảnh báo: “Cẩn thận, đừng có lại gần bãi lau sậy!”, Lương Viện cố chấp nói: “Anh xem, dấu giày này đi tới gần bãi lau sậy mà!”

Quả nhiên, dấu giày kéo dài tới cạnh bãi lau sậy. Lương Viện vùng khỏi tay Đường Phong, cô chạy tới bên cạnh bãi lau sậy. Trông thấy dấu giày đó tiến vào trong bụi lau sậy. Đường Phong có phần do dự. thấy vậy Lương Viện quay lại giục: “Anh làm gì thế? Chui vào trong thôi!”

“Em không sợ bên trong, nguy hiểm sao?”

Có anh ở đây thì em sợ gì chứ?”

Đường Phong nghe vậy nhưng trong lòng vẫn do dự. Lương Viện lại nói: “Nếu người đó đúng là lão Mã thì chúng ta phải đi tìm xem sao!”

Đường Phong không còn gì để phản bác, đành theo Lương Viện khom lưng, chui vào bụi lau sậy cao lớn trước mặt. Bãi lau sậy rậm rạp vốn không có đường đi, họ đạp lên bùn đất, bước thấp bước cao, có lúc còn không phân biệt rõ vết giày nào với vết giày nào. Đường Phong sợ những vết giày này sẽ mất hút trong đám lau sậy ngút ngàn, anh chăm chú nhìn những vết giày liên tiếp trước mặt. Cứ như

vậy. hai người dò dẫm một hồi trong bãi lau sậy, cuối cùng đi theo vết giày dò ra được khỏi bãi lau sậy, trở lại bãi cát ven hồ nước.

“Lão Mã hay thật đấy, chui vào bãi lau sậy đi lung tung một vòng rồi lại chui ra?”, Lương Viện thở hên hên nói.

“Kệ đi, anh càng lúc càng sợ cái hồ nước đi mãi không hết này rồi đấy!”, Đường Phong cũng thở hên hên nói.

“Anh sợ rồi ư?”

“Ai mà biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Hồ nước này quả thật hết sức kì lạ!”

“Vậy giờ chúng ta đi đường nào?”

Đường Phong quay lại nhìn, sương mù dày đặc hình như đã tản đi rất nhiều, vết giày xuất hiện trên bãi cát sau khi chui ra khỏi bãi lau sậy cũng không tiếp tục men theo bờ nữa mà hướng lên một đồi cát nhỏ ven hồ: “Em nhìn liáv, từ đây vết giày này không còn đi ven hồ nữa, bởi vậy chúng ta có thể tiếp tục theo vết giày này đi lên đó”

“Anh muốn ngắm toàn cảnh hồ nước này à? Em thay..à em thấy sương mù sắp tản đi hết rồi...”. Lương Viện đứng ven hồ nước, nhìn sương mù trắng mờ mờ, lúnh như cô cũng không cam tâm khi chưa nhìn được toàn cảnh hồ nước này.

Đường Phong không nói gì nữa, anh đứng ven bờ, lặng lẽ nhìn hồ nước kỳ lạ bị sương mù bao trùm trước mặt, anh thực sự muốn nhìn rõ toàn bộ diện mạo của hồ nước này. Nhưng mười phút nữa trôi qua mà sương mù trên mặt nước vẫn chưa bay đi. “Xem ra chúng ta không có duyên với nó rồi!”, Đường Phong bình tĩnh nói, “Mau đi thôi, nếu không đi trời sẽ tối đó!”.

Lương Viện vẫn không cam tâm, cô liếc nhìn hồ nước bị sương mù bao phủ, rồi đành theo Đường Phong leo lên đồi cát. Chẳng mấy chốc hai người họ đi theo dấu giày bí ẩn vượt qua đồi cát không cao lắm này. Tuy đã đứng trên đồi cát nhưng họ vẫn không thể nhìn rõ hồ nước phía dưới, dù vậy, họ lại phát hiện sương mù phía bên kia đồi cát đã từ từ tản đi, Đường Phong thấp thoáng trông thấy phía bên kia đồi cát là cát vàng miên man ngút ngàn.

Đường Phong choáng váng, lại là cát vàng. Anh không biết nơi này sẽ dẫn tới đâu, vết giày đó vẫn kéo dài, hai người đành tiếp tục đi tiếp như một cỗ máy theo sự dẫn lối của vết giày lạ. Một tiếng đồng hồ sau, xung quanh họ vẫn là những đồi cát miên man, vết giày trên nền cát vẫn trải dài về phía trước, chỉ có điều vết giày đó càng lúc càng hỗn loạn.

Họ lại đi tiếp một tiếng nữa, mặt trời đã lặn về hướng tây, Đường Phong không khỏi lo lắng, lẽ nào lại phải qua đêm trên sa mạc? Trong tâm trạng do dự, Đường Phong kéo Lương Viện leo lên một đồi cát cao lớn. Lúc này, hai người đã sức cùng lực kiệt, nhưng điều khiến Đường Phong thất vọng là, vết giày từ này đến giờ dẫn dắt họ đã thật sự biến mất sau khi để lại một đống hỗn loạn trên đồi cát cao lớn.

“Thế... thế này là thế nào?”, Đường Phong tuyệt vọng đứng trên sườn đồi. phía dưới đồi cát vẫn bị sương mù bao phủ.

“Vết giày biến mất rồi? Sương mù lại xuất hiện?”,

Lương Viện nhìn xung quanh, hoảng hốt kêu lên.

“Không! Không thể như vậy! Sao vết giày lại đột

nhien biến mất? Lẽ nào... còn cả sương mù này nữa, sao tự

nhien nó lại xuất hiện..”, Đường Phong sức cùng lực kiệt, bất lực nhìn xuống phía dưới đồi cát bị sương mù bao phủ.

Thật kỳ lạ, Đường Phong vừa dứt lời, sương mù dưới đồi cát bỗng tản đi, một mặt hồ phẳng lặng như gương hiện ra phía dưới đồi cát. Khi chút sương mù cuối cùng tản đi hết, ven hồ thấp thoáng hiện lên hai căn lều Mông Cổ.

“Nhìn kia, phía dưới có người!”, Lương Viện mừng reo lên.

”Xem ra... xem ra chúng ta đã ra khỏi Khe Sói Hoang. Đường Phong nói xong thả lỏng thấy hai mắt tối um lại. chân tay mềm nhũn, mất hết tri giác..

102. Chương 3

Chương 3

Hồ nước không có giới hạn

Hồ nước này lúc to lúc nhỏ, trôi dạt vô định, có lúc xuất hiện ở chỗ này, có lúc lại xuất hiện ở chỗ khác. Có lúc mặt nước rất mờ mịt, nhưng có lúc lại biến mất không để lại dấu vết. Nh g tóm lại, hồ nước này không thể trôi khỏi Khe Sỏi Hoang.

“Rào rào - rào rào ’ tiếng nước chảy không ngừng đập vào tai Đường Phong, Đường Phong từ từ mở mắt, nhìn quanh, thấy mình đang nằm trên bãi cát ven hồ nước. Đây là đâu? Đường Phong định ngồi dậy nhưng anh vừa cử động anh liền cảm thấy vô cùng đau đớn. “Viện Viện..ế Viện Viện.Đường Phong yếu ớt gọi Lương Viện, nhưng ngoài tiếng nước ra thì không có bất cứ hồi âm nào, thậm chí đến tiếng gió cũng ngừng bật.

Đường Phong định eọi lại nhưng cảm thấy cơ thể mình đã không còn chút sức lực nào nữa. Anh nghiêng đầu.

trông thấy bên phải mình là hồ nước, còn phía bên kia lại rã) là đồi cát không trông thấy ngọn, xung quanh hoàn toàn bị sương mù bao trùm, trở thành một vùng trắng xóa.

Đường Phong nằm duỗi thẳng chân tay, mở mắt nhìn ^ không gian trắng xóa. Mình đang ở đâu? Hình như vẫn đang ở ven hồ nước mờ mịt không giới hạn bị sương ^ mù bao phủ. Nhưng... nhưng rõ ràng mình đã cùng Lương Viện đi khỏi hồ nước, sao lại quay trở lại đây? Đường Phong ra sức hồi tưởng lại mọi chuyện vừa xảy ra, nhưng kí ức trước đó lại trống trơn. Viện Viện đâu? Không được, phải mau đi tìm Lương Viện! Nghĩ tới đây, Đường Phong vừa dùng tay phải chống người gượng dậy, vừa gọi to:

“Viện Viện... Viện Viện...”

Nhưng Lương Viện không xuất hiện mà chỉ có một bóng đen chậm chậm đi ra từ trong đám sương mù. Không!

Bóng đen đó không phải đi ra, mà là... bay! Không, cũng không phải bay. Đường Phong không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả sự di chuyển của bóng đen đó. Chỉ trong nháy mắt, bóng đen đó đã tới cạnh Đường Phong, hoàn toàn không chút tiếng động!

Đường Phong giật mình nhìn bóng đen vừa quen lại vừa lạ - người đàn bà đeo mặt nạ! Khi Đường Phong gặp lại người đàn bà đeo mặt nạ, toàn thân anh ớn lạnh. Trong hốc mắt trống trơn của người đàn bà đó dường như có một ánh nhìn bí ẩn, lúc Đường; Phong mắt chạm mắt với bà ta, anh lại kiệt sức ngã ra đất.

Giống như những lần trước, vẻ ngoài của người bà đeo mặt nạ vẫn như vậy - áo choàng diêm lệ, chiếc mũ cao. phục sức giống như phụ nữ quý tộc Đàng Hạng, còn cả chiếc mặt nạ kỳ dị lấp lánh...

“Chúng ta lại gặp nhau rồi hạn của tôi!”, người đàn bà đeo mặt nạ cất tiếng nói.

“Đúng vậy, sao bà... bà lại xuất hiện ở đây?”

“Anh đã tìm thấy 1 lạn Hải Mật Thành chưa?”, người đàn bà đeo mặt nạ không trả lời câu hỏi của Đường Phong mà hỏi lại.

“Chưa, nó quá... quá xa, cũng... cũng quá bí hiểm, nhưng tôi nghĩ chúng tôi... đã ở rất gần nó rồi!”, Đường Phong thều thào nói.

“Tôi đã khuyên anh lùi trước rồi, Hạn Hải Mật Thành là cấm địa của người Đàng Hạng, anh sẽ không thể tìm thấy nó đâu. những gian khó nguy hiểm trên đường đủ để cướp đi sinh mệnh của anh đấy! Bây giờ anh đã hối hận chưa?”

“Không, tôi không hối hận.”

“Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy!”

“Không... chỉ cần tôi chưa chết. sẽ... sẽ không thể từ bỏ!” Đường Phong nghiến răng nói.

Người đàn bà đeo mặt nạ im lặng. Mãi lâu sau, Đường Phong gượng gượng đứng dậy, anh phát hiện người đàn bà đeo mặt nạ lại từ từ giơ tay phải lên. Động tác này khiến Đường Phong trở nên căng thẳng, bà ta định làm gì? Đường Phong đang hoang mang thì bỗng anh cảm thấy cơ thể mình như bị một sức mạnh khủng khiếp nào đó nâng lên, giúp anh đứng dậy một cách dễ dàng.

“Là.. là bà sao?”, Đường Phong ngậy người đứng trước mặt người đàn bà đeo mặt nạ, hỏi một câu hỏi kỳ lạ. Người đàn bà đeo mặt nạ từ từ hạ tay xuống, vẫn im lặt, nhưng Đường Phong cảm thấy hình như bà ta đang dằn. Cứ như vậy hai người mặt dửng dờ nhìn nhau, cũng không biết bao lâu sau, Đường Phong định mở miệng thì người đàn bà đeo mặt nạ lại nói trước: “Vật mà ta đưa cho anh có còn không?”

“Ý bà nói... là miếng ngọc bội phải không?”, Đường Phong bỗng cảm thấy hình như tay mình đang nắm một cái gì đó, lạnh lạnh, theo phản xạ anh mở ra nhìn, chính là miếng ngọc bội đó!

“Có còn nhớ lúc đưa vật này cho anh, ta đã nói gì không?”

“Lúc đó... lúc đó hình như bà nói rằng, nếu tôi có thể tìm thấy Hạng Hải Mật Thành thì hãy mang vật này tới đó.

Nếu như tôi không thể tìm thấy Hạng Hải Mật Thành nhưng ‘inh an rời khỏi đây thì vật này sẽ dành cho tôi, còn nếu tôi không tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, cũng không bình an rời khỏi đây, thì vật này chính là vật tùy táng của tôi”, lúc này Đường Phong cảm thấy tinh thần mình đã khác hơn ban nãy rất nhiều.

“Anh nhớ tốt đấy! Lúc đó anh có ba số phận, hiện giờ anh vẫn có ba số phận, còn số phận thực sự của anh như thế nào thì còn phải xem vào sự lựa chọn của anh”, người đàn bà đeo mặt nạ bình tĩnh nói.

“Tôi rất rõ về lựa chọn của mình.”, Đường Phong tự tin đáp.

“Vậy được thôi, hãy cứ làm gì anh thích!”.

Nói xong người đàn bà đeo mặt nạ định quay người bỏ đi. Đường Phong cũng không hiểu mình lấy dũng khí từ đâu ra hét lên với bà ta: “Xin hãy đợi đã, tôi vẫn còn việc muốn hỏi!”

“Ồ?” người đàn bà đeo mặt nạ hình như có chút bất ngờ trước hành động này của Đường Phong.

“Bà... bà có thể nói cho tôi biết đây là đâu không?”

“Đây ư? Đây là Vãng Sinh Hải”, đằng sau chiếc mặt nạ kim loại lấp lánh vọng ra một giọng nói kỳ dị, giọng nói này hình như hơi khác với giọng nói trước đây, giống như vọng lại từ một nơi xa xăm.

“Vãng Sinh Hải ư?”, Đường Phong ngạc nhiên.

“Đây là cái tên được truyền lại từ cổ xưa”.

“Vậy bà có thể cho tôi biết Vãng Sinh Hải rộng chừng nào không?”

“Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ. lúc to thì nuốt chửng Hạng Hải, vô bờ bến. lúc nhỏ lại giống như hạt chân châu, không thấy tăm hơi”.

Đường Phong không hiểu như vậy nữa là gì. Trong lúc Đường Phong vẫn đang nghiền ngẫm câu nói này, thì người đàn bà đeo mặt nạ từ từ quay người đi, để lại một lời cảnh báo: “Nhưng anh phải cẩn thận, kiếp trước có thể thoát khỏi nghiệp chướng của kiếp này nhưng lại khiến cho kiếp này không gặp thiện duyên!”, nói xong bà ta bỗng biến mất trong sương mù mênh mông.

Mọi thứ lại trở lại bình thường, Đường Phong một mình lặng lẽ đứng bên Vãng Sinh Hải, anh vẫn đang ngẫm hai câu nói cuối cùng mà người đàn bà đeo mặt nạ vừa nói. “Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, lúc to thì nuốt chửng Hạng Hải, vô bờ bến, lúc nhỏ lại giống như hạt chân châu, không thấy tăm hơi”. Đây nghĩa là gì? “Lúc to lúc nhỏ” còn dễ hiểu, nhưng mấy câu sau quả thực khiến Đường Phong không hiểu nổi. “Lúc to thì nuốt chửng Hạng Hải vô bờ bến”, như vậy to đến chừng nào? “Lúc nhỏ lại giống như hạt chân châu, không thấy tăm hơi”. Lại còn biến mất không thấy tăm hơi, đây là nguồn nước gì mà lại biến hóa như vậy nhỉ?

Câu cuối cùng “Nhưng anh phải cẩn thận, kiếp trước có thể thoát khỏi nghiệp chướng của kiếp này nhưng lại khiến cho kiếp này không gặp thiện duyên!”, câu nói toát lên trí tuệ nhà Phật này khiến Đường Phong thật sự không hiểu. Vãng Sinh Hải? Riêng cái tên này vốn dĩ đã rất kỳ lạ. Đường Phong nghĩ mãi, đến lúc thấy đầu đau không chịu được thì đành tự nhủ không nghĩ về nó nữa, anh ra sức lắc lắc đầu, nhưng ngay lúc đó, anh phát hiện sương mù càng lúc càng dày đặc, đến nỗi không trông thấy người (rước mặt).

Đường Phong nghĩ ngay tới Lương Viện, Lương Viện đi đâu rồi? Còn cả Makarov, Hàn Giang, Yelena, họ đều đi đâu cả rồi? Đường Phong bắt đầu đi ven bờ tìm kiếm. Trong sương mù dày đặc, Đường Phong khó nhọc tiến lên phía trước. Bên bờ hồ, ngoài vết giày do anh để lại ra, không có bất cứ dấu vết nào của sự sống.

Nửa tiếng trôi qua, một tiếng trôi qua, hai tiếng trôi qua, ba tiếng trôi qua. Đường Phong đã kiệt sức. Sương mù càng lúc càng dày đặc. hồ nước mênh mông vô bờ bến, không trông thấy bất cứ dấu vết nào của sự sống, Đường Phong bắt đầu nghi ngờ liệu mình đang ở trên trái đất hay một hành tinh nào khác?

Đột nhiên, ven hồ bị sương mù hao trùm xuất hiện một vệt màu vàng, là bụi lau sậy. Sương mù quá dày, Đường Phong không thể phán đoán phạm vi của bụi lau. Anh định đi vòng qua bụi lau nên đã đi men theo bên ngoài bụi lau tiếp tục tiến lên phía trước. Nhưng chưa đi được bao lâu anh bỗng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, giống như tiếng phụ nữ khóc thút thít, lại giống như tiếng gió. Đường Phong giật thót tim, anh nhận ra hình như âm thanh đó vọt ra từ bụi lau.

Đường Phong bị tai lại để không phải nghe âm thanh đó nữa, rồi tiếp tục đi bên ngoài bụi lau, nhưng âm thanh kỳ lạ đó vẫn không ngừng vọng ra. Đang đi, bỗng trong đầu Đường Phong hiện lên khuôn mặt của Lương Viện, lẽ nào âm thanh đó là của Lương Viện? Nghĩ tới đây, Đường Phong dừng lại, đóng tai chăm chú lắng nghe âm thanh đó, âm thanh đó quả thực vọng ra từ bụi lau. Đường Phong càng lo lắng hơn, khuôn mặt Lương Viện không ngừng hiện lên trong đầu anh...

Trong vô thức, Đường Phong bước thật nhanh vào bụi lau sậy cao lớn. Chưa đi được mấy hươc, Đường Phong cảm giác chân mình va phải một vật gì đó bị buộc chặt, anh cúi xuống nhìn, trong bùn đất hiện lên vài thứ màu trắng. Đường Phong nhặt lên, vuốt bùn đi, thì thấy hóa ra đó là một mẫu xương người - đoạn xương ống chân, nhìn tiếp, xương sọ lộ ra càng lúc càng nhiều, tất cả đều là xương người.

Bụi lau sậy dường như cũng vô bờ bến, không thấy điểm kết thúc như Vãng Sinh Hải. Đường Phong giẫm lên bùn lầy và xương cốt, khó nhọc tiến lên phía trước. Anh bỗng phát hiện ra, nước dưới chân đang rút dần mặc dù anh ilang tiếp tục đi về phía có nước, nhưng nước vẫn không dính ướt mặt giày anh.

Cuối cùng, Đường Phong tới cuối bụi lau sậy. Sương mù từ từ tản đi, lúc này anh mới nhìn rõ nước đã rút đi hơn chục mét so với lúc trước khi anh vào đây, hình thành một bãi bùn có chiều rộng hơn chục mét giữa mặt nước và cát vàng khô hạn. Trên bãi bùn, ngoài lau sậy ra thì không có bất cứ vật gì khác, thậm chí đến cá nhỏ, tép nhỏ cũng không thấy.

Mực nước tiếp tục rút xuống, đột nhiên, một chiếc đầu lâu màu trắng nhô lên từ mặt nước, ngay sau đó lại thêm một cái nữa. Sương mù vẫn chưa tản đi, Đường Phong vẫn không thể nhìn rõ toàn cảnh Vãng Sinh Hải. Đúng lúc này,

Đường Phong phát hiện từ hốc mắt của chiếc đầu lâu trườn ra một con rắn, con rắn này phải dài chừng hai mét, thân nhỏ hơn hốc mắt của chiếc đầu lâu, nên nó có thể tự do chui lẹa chui vào chiếc đầu lâu đó, Đường Phong không biết đây là loài rắn gì. Trone lúc anh đang vô cùng kinh ngạc, thì con rắn liền trườn tới chỗ cạn nước, đột nhiên ngóc đầu lên. lao bổ về phía Đường Phong. Đường Phong không hề đề phòng, anh cảm giác đầu mình bỗng vô cùng đau đớn rồi mất hết tri giác...

Đường Phong rùng mình một cái rồi tỉnh lại, khuôn mặt xinh đẹp của Lương Viện xuất hiện trước mắt anh, ngay sau đó lại là một khuôn mặt quen thuộc khác - lão Mã.

“Chắc cậu ta lại nam mơ thấy ác mộng rồi!”, Makarov nói với Lương Viện, sau đó quay lại hỏi Đường Phong, “Tiểu tử, tôi nói có đúna không?”

“Ác mộng?”, Đường Phong ra sức day day thái dương, cố gắng nhớ lại tất cả những gì vừa xảy ra ban này - người đàn bà đeo mặt nạ, hồ nước vô bờ bến, hải cốt và cả con rắn độc hung tợn... Đường Phong ngồi phất dậy, nhìn đầu mình, không đau đớn, cũng không bị thương, chỉ cảm thấy hơi mỏi. Lẽ nào những việc ban này thực sự chỉ là một cơn ác mộng?

Khi đã tỉnh táo lại, Đường Phong nhìn ngó xung quanh, đây là một căn lều Mông cổ, lúc này anh đang nằm Trên một chiếc giường, Lương Viện và Makarov đang lo lang nhìn anh: “Lão Mã. sao bác... bác lại ở đây?”

“Tại sao tôi lại không được ở đây? Tôi còn đến đây ,»rm hơn hai người đấy!”, Makarov cười, nói.

‘Thật ư? Tôi đang ở đâu vậy?’

Lương Viện nói: “Anh bây giờ còn không bằng cả em, vừa trông thấy lều Mông cổ một cái mà đã ngã nhào ra”.

Nghe Lương Viện nói vậy, Đường Phong nhớ ra căn lều Mông Cổ mà mình nhìn thấy trong khoảnh khắc cuối cùng: “Sao, ở đây cũng có người ở ư?”

“Đúng vậy, đây là lều của một cặp vợ chồng mục dân Iigười Mông cổ”, Lương Viện kể.

“Ồ! Không phải Khe Sói Hoang là khu vực không hổng người sao?”, Đường Phong cảnh giác hỏi.

“Em cũng cảm thấy kỳ lạ nên đã hỏi hai cô chú, chú nói ở đây là bên ngoài Khe Sói Hoang!”.

‘Bên ngoài Khe Sói Hoang? Hóa ra chúng ta đã đi ra ngoài Khe Sói Hoang...’, Đường Phong nhớ lại những gì ‘lặp phải trên đường.

“Nhưng, nhưng...”, Lương Viện hình như cố điều gì muốn nói.

“Nhưng gì cơ?”

“Nhưng thân phận của vợ chồng chủ nhà có vẻ đặc biệt”.

“Ồ? Đặc biệt thế nào?”

“Em vốn tưởng rằng họ là người dân tộc thiểu số I 59

của vùng sa mạc Badan Jaran, nhưng họ lại nói rằng họ là người Đảng Hạng”, Lương Viện thắc mắc.

“Gì cơ? Người Đảng Hạng? Không... không thể như vậy!”, Đường Phong không tin.

Ban đầu em cũng không tin, nhưng, cuối cùng chú ấy đã nói với em tên của mình.”

‘Tên ông ấy là gì?’, Đường Phong nóng lòng muốn biết.

“Chú ấy nói chú ấy họ Ngõi Danh, tên là Ngõi Danh Truờn Trĩ. Chú ấy còn một họ lấy theo người Hán là họ Lý..”, giọng Lương Viện càng nói càng nhỏ, bởi vì cô phát hiện sắc mặt của Đường Phong trở nên rất phức tạp

“Ngõi Danh? Ai cũng biết đây là họ của hoàng tộc Tây Hạ. Họ Lý là quốc họ do Hoàng thượng triều nhà Đường đặt cho tổ tiên Nguyên Hạo. Nhưng... nhưng không phải người Đảng Hạng đã biến mất rồi sao?”, Đường Phong lắc đầu lia lịa.

“Đừng quên gia tộc Một Tạng mà chúng ta đã gặp ở phía tây Tứ Xuyên, còn cả Hắc Vân...”, Lương Viện nhắc nhở Đường Phong rồi lại lẩm bẩm, “Hắc Vân, không biết hiện giờ cô ấy thế nào rồi. Sau này cô ấy nói với em rằng không quen với cuộc sống, ở thành phố nên đã quay về rồi...”

“Hắc Vân? Lẽ nào ngoài Hắc Vân ra vẫn còn người Đảng Hạng tồn tại? Hơn nữa lại còn là hậu duệ của hoàng tộc Tây Hạ?”

Đường Phong chìm trong suy tư, mãi lâu sau, dường như (la hạ quyết tâm, anh khẽ nói: “Xem ra ngày mai anh I’luti Mọi chuyện với ông chú họ Ngõi Danh này mới được”.

‘Ngày mai?’, Lương Viện vừa nghe thấy vậy liền nói “Ngốc ơi. trời sắp sáng rồi, đã là hôm nay rồi”.

lúc này Đường Phong mới để ý thấy bên ngoài cửa của căn lều vẫn là màn đêm, nhưng đã có chút ánh sáng, xem ra anh đã ngủ cả một ngày một đêm. Nghĩ tới đây, Đường Phong lại nhớ lại cơn ác mộng kỳ dị đêm qua.

4

Đúng lúc Đường Phong đang nhớ lại cơn ác mộng kỳ dị thì lão Mã vỗ vai anh, giục: “Tiểu tử, kể về cơn ác mộng của cậu xem nào!”.

Không, tạm thời chưa nói tới cơn ác mộng của cháu “I. hãy quan tâm tới vấn đề thực tế của chúng ta trước đã- Hàn Giang và Yelena đâu?”, Đường Phong nhìn Makarov rồi lại nhìn sang Lương Viện.

“Kể từ lúc chiếc xe Jeep bốc cháy, sương mù ập !cn. tôi đã mất liên lạc với hai người đó, nhưng tôi nghĩ với bản lĩnh của hai đứa thì chắc hiện giờ cùng không có chuyện gì lớn lắm xảy ra, hi vọng là cả hai đứa vẫn ở cạnh nhau”, giọng Makarov trầm xuống.

“Đúng vậy, có thể sau khi trời sáng bọn họ cũng tìm được đến đây”, Lương Viện phụ họa theo.

“Hai người lạc quan thật đấy! Thật ra tnrúc đây cháu cũng là một người lạc quan, nhưng kể từ khi đi vào chỗ này cháu đã trở thành người bi quan, rất nhiều chuyện khó hiểu đã liên tiếp xảy ra”, Đường Phong chau mày nói.

“Ồ, tôi thấy vẫn giải thích được đấy chứ, trừ.Ể.”, Makarov ngập ngừng, định nói nhưn lại thôi.

‘ • Trừ gì ạ?’

“Trừ cái hồ đó!”

“Chiếc xe Jeep tự nhiên bốc cháy là thế nào ạ?”, Đường Phong hỏi.

“Đường Phong, trên vùng đất nhiều điều kỳ lạ này, cậu không nên nghĩ rằng chuyện gì cũng có thể giải thích rõ ràng được. Ví dụ như chiếc xe Jeep tự nhiên bốc cháy, tôi nghĩ chắc là liên quan tới mùi hắc ín và mùi lưu huỳnh mà chúng ta ngửi thấy. Cậu cũng thấy rồi đấy, đầu chì có mỗi chiếc xe Jeep của chúng ta, chiếc Hummer đi tnrúc cũng cháy đấy thôi, hơn nữa tôi có the khẳng định, hoàn cảnh chiếc Hummer bị cháy giống hệt như chúng ta vậy”, Makarov suy đoán.

“Nhưng. . nhưng lần này người đàn bà đeo mặt nạ không xuất hiện?”, Lương Viện lại nhớ tới chiếc Hummer bị thiêu cháy tại Hắc Thạch.

“Bất luận là ở Hắc Thạch hay là Khe Sói Hoang thì lưu huỳnh và hắc ín tự nhiên cũng cần phải có sự tác động nào đó mới bốc cháy được. Người đàn bà đeo mặt nạ...”,

Đường Phong cảm thấy hoảng hốt, “Còn lần này, cách giải Xthích duy nhất mà cháu có thể nghĩ ra được đó là có khả năng do chúng ta đang xuống dốc, tốc độ xe rất lớn, bánh l' quay nhanh nên đã tạo ra ma sát lớn với mặt đường...”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Điều tôi quan tâm hơn không phải việc xe tự bốc cháy mà là người trên chiếc Hummer

“Gì cơ!”, Makarov nói.

“Cháu cũng nghĩ tới người trên chiếc Hummer đó, cháu nghĩ chắc bọn chúng là người của Tướng quân, thậm chí có khả năng Tướng quân cũng trên chiếc xe đó”, Đường suy đoán.

“Nêu là vậy thì bây giờ những người đó ới đâu rồi?”,

Đường Phong để ý thấy lúc Makarov nói chuyện với mình,

ông vẫn nắm chặt súng, giống như sợ nguy hiểm có thể xuống bất cứ lúc nào.

“Có thể bọn chúng đã rút lui khỏi Khe Sói Hoang, liuề đã gặp phải chuyện gì bất trắc, cũriR có khả năng... iunu có khả năng Hàn Giang và Yelena đã đụng phải bọn chúng”. Đường Phong nói ra suy nghĩ của mình.

“Em cảm thấy khó hiểu nhất là hiện tượng hang núi bốc sương mù và hồ nước mênh mông vô bờ bến”,

Lương Viện bông nói.

“Nguyên nhân có sương mù anh đã đoán được lúc tới hồ nước, còn về hồ nước thì đúng quả thực rất kỳ lạ!”,

Đường Phong lại nhớ tới hai câu nói cuối cùng của người đàn bà đeo mặt nạ. Tuy là mơ, nhưng hai câu nói đó đã khắc sâu trong tâm trí anh.

“Hồ nước vô bờ bến..”, Makarov nghe Lương Viện nói vậy cũng không ngừng lẩm bẩm.

“Đúng rồi, lão Mã, vết chân mà bọn cháu phát hiện bên hồ nước là của bác phải không? Còn cả bao thuốc lá nữa?”, Đường Phong hỏi Makarov.

Makarov sờ sờ lên người, lúc này ông mới phát hiện mình bị mất bao thuốc: “Đúng vậy, sau khi bị lạc mất dấu của hai người, tôi mò mẫm trong sương mù dày đặc, cũng không hiểu thế nào tôi lại đi tới ven hồ”.

“Cơn ác mộng của cháu ban nãy bắt nguồn từ đó! Đó đúng là một cái hồ thật kỳ lạ, như thể nó không có bờ bến. Sao trong sa mạc lại có cái hồ rộng lớn như vậy nhỉ?”

“Ồ! Cậu mơ thấy gì vậy?”

“Cháu mơ thấy cái hồ kỳ dị đó, còn cả rắn độc, hài cốt và người đàn bà đeo mặt nạ. Vậy là Đường Phong kể lại tất cả những gì đã gặp trong mơ.

“Đáng sợ vậy sao! Lẽ nào hồ nước này vẫn còn có thứ đáng sợ mà chúng ta chưa biết?”

Lương Viện nghe xong rất ngạc nhiên, còn Makarov lại chìm trong suy tư. Đường Phong phải kể đẩy ông mấy lần, ông mới định thần lại: “Tôi lại nhớ lại một chuyện không thể ngờ trong quá khứ, nhưng... nhưng từ đầu tôi đã không thể xác định được việc đó rốt cuộc có xảy ra hay không; nên từ trước đến giờ chưa hề kể với mọi người” “Ồ? Chuyện gì vậy ạ?”, Đường Phong và Lương Viện cảm thấy hứng thú. “Đó là ngày cuối cùng tôi và Branch vào trong Khe Sói Hoang tìm kiếm nguồn nước...”, tư duy của Makarov lại trút về với quá khứ xa xôi.

Sau khi Makarov và Branch đi tìm nước trong Khe Suối Hoang trở về, không biết là do tinh thần trách nhiệm

Cao hay là do tính tò mò mãnh liệt, Makarov lại vào Khe Jillij! Sui I loang lãn nữa để tìm kiếm nguồn nước, nhưng lần này Miji chỉ đi một mình.

Makarov đi theo tuyến đường lần trước, chẳng mấy chốc ông đã tiến vào hang núi rộng rãi đó. Giống như những gì đã thấy trước đây, trong hang núi toàn màu xanh, liên những ụ đất hoang rất nhiều thực vật màu xanh vẫn lì lợm cường chèn nhau mọc lên. Nhưng Makarov đã lái 0 Irong hang núi này một lúc lâu vẫn không trông thấy hồ nước lần trước, đầu óc anh bắt đầu quay cuồng. Trong lòng Makarov bắt đầu nghi ngờ, anh lùi xe lại, trông thấy mấy (loạn xương trắng trên cát, có của động vật. cũng có của lười, lẽ nào ở đây chính là hồ nước lần trước?

Makarov nhảy xuống xe cẩn thận quan sát, địa hình xung quanh có vẻ giống lần trước, nhưng Makarov vẫn klông dám chắc chắn đây chính là hồ nước mà mình đã từng trông thấy khi đi cùng với Branch. Nếu như đây chính là hồ nước trông thấy lần trước vậy thì chỉ sau một imàv nước trong hồ chảy đi đâu mất rồi? Sao nó có thể biến mất một cách vô căn cứ như vậy chứ? Tuy hồ nước không rộng nhưng theo như ước tính của Makarov lần trước thì lượng nước cũng đủ cho gần trăm con người uống cần cử dùng trong hai tháng. Tại sao chỉ mới qua một đêm mà nó đã bốc hơi sạch như vậy?

Có lẽ... có lẽ là do mình nhớ nhầm, hồ nước đó vẫn đang ở phía trước! Nghĩ tới đây, Makarov quyết định tiếp tục tiến lên phía trước thăm dò. Nhưng sau khi Makarov lái xe được hơn chục phút, địa hình xung quanh ông bắt đầu biến hóa. Hang núi vốn rộng rãi bắt đầu trở nên nhỏ hẹp, hai bên vách núi cũng cao lên. Makarov cảm thấy hình như anh đã tiến vào một hang núi khác. Đây chắc chắn không phải là nơi mà lần trước Branch đưa mình tới

Makarov không dám mạo hiểm tiến vào, vậy là anh quay đầu xe, trở về đường cũ. Bấy, tám phút sau, Makarov lái xe ra khỏi hang núi nhỏ hẹp đó, đường đi lại rộng rãi. Makarov tưởng rằng mình đã quay trở lại hang núi lúc đến nên cho xe tăng tốc. Nhưng đi được vài phút, Makarov liền phát hiện thấy có gì đó dị thường, hình như ở đâu đó có sự khác lạ... chỗ nào khác lạ nhỉ? Mãi một lúc sau. Makarov mới phát hiện ở đây toàn cát, ban này còn có một vài chỗ màu xanh, còn giờ đã biến mất rồi, đường đi cũng khúc khuỷu, phía trước toàn là nhùng còn cát miên man. Điều khiến Makarov giật mình hơn là cát ở đây toàn là màu trắng!

Tại sao mình lại lạc vào vùng cát trắng này? Makarov dừng xe lại, lặng lẽ ngẫm nghĩ, nhưng không tài nào nhớ ra được mình đã đi vào vùng biển cát này như thế nào. Makarov tiến thoái lưỡng nan, nghĩ đi nghĩ lại, anh quyết định lùi lại lần nữa, tuy anh không chắc chắn mình có thể bình an ra khỏi hang núi này hay không.

Nhưng Makarov vừa mới lùi xe đã lập tức bị lún 66 I xuống cát trắng mềm mịn. Makarov nhảy xuống xe kiểm tra. Anh cảm thấy bất ngờ với cùn cát màu trắng dưới chân mình không ngờ chúng lại mềm như vậy, chỉ cần anh dùng chân giẫm lên bề mặt cát, cát cũng đã lún xuống rồi, chứ đừng nói tới chiếc xe Jeep nặng cả tấn?

Makarov thử dùng xena sắt đào cát bên cạnh lớp xe. nhưng anh càng đào, xe càng lún sâu xuống. Makarov hoảng loạn, cuối cùng anh từ bỏ việc đào cát, thất vọng> vác những đồ đạc cần thiết, chuẩn bị di bộ quay trở về căn cứ.

Makarov đi được khoảng nửa tiếng đồng hồ trong hiện cát nhưng vẫn không tìm thấy hang núi lúc đến. ngược lại còn hoàn toàn bị lạc giữa biển cát trắng mênh mông. Makarov bắt đầu hoang mang, anh bất lực quan sát xung quanh, phía xa có thể trông thấy rặng núi màu đỏ thấp lè tè, còn lại hoàn toàn là cát trắng miên man.

Makarov quyết định tiến thẳng về phía rặng núi màu đỏ. cứ như vậy, Makarov lại đi thêm nửa tiếng đồng hồ trong biển cát, rặng núi màu đỏ đó hình như ở rất gần anh. Nhiming đúng lúc này, không biết từ đâu bay tới một làn sương mù dày đặc, lập tức bao trùm lấy anh. Cảm giác lo sợ ập đến với Makarov, tại sao giữa vùng biển cát mênh mông khô hạn không mưa lại có sương mù? Makarov không hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tệ hại hơn là anh đã hoàn toàn mất phương hướng.

6

Dựa vào trí nhớ, Makarov tiếp tục tiến về phía rặng núi màu đỏ, nhưng sau khi vượt qua mấy chục cồn cát lớn nhỏ, anh vẫn chưa tới được rặng núi màu đỏ đó. Khi đã sức cùn, lực kiệt, Makarov cảm thấy thất vọng tràn trề, lúc này anh mới nhớ lại lời cảnh cáo của Branch - Khe Sói Hoang là nơi nguy hiểm dị thường!

Đúng lúc thất vọng nhất, Makarov phát hiện trước mặt mình xuất hiện một đồi cát cao lớn. ngọn đồi cát bị sương mù bao trùm. Có lẽ... có lẽ leo lên ngọn đồi cát cao lớn này có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh. Makarov mang theo tia hi vọng cuối cùng cố hết sức leo lên lưng đồi cát, nhưng sương mù ở đây không tản đi, anh đứng giữa sương mù dày đặc, chẳng thể trông rõ cảnh vật gì xung quanh

Makarov chán nản đi về phía bên kia đồi cát, đây là một đoạn dốc, sương mù càng lúc càng dày đặc. Makarov chỉ cặm cùi bước đi trong vô thức, bỗng anh cảm nhận đôi bốt của mình hình như cĩa bị ướt. Nhìn xuống, Makarov mới để ý thấy mình đã đi vào inột vùng nước, anh vội vàng lùi lại, cách mép nước một khoảng. Đây là một hồ nước ư? Makarov nghi ngờ ngồi xổm xuống kiểm tra chất nước, nước trona hồ rất trong, có thể nhìn thấy cát trắng mịn dưới đáy. Makarov vô cùnơ mừm rở, mình đang đến đây vì nguồn nước, có lẽ đây chính là sự sắp đặt của số phận, để mình sau khi lạc chườnò lại tìm thấy một nguồn nước tốt. Hơn nữa xem ra hồ nước này rất rộng, thậm chí còn rộng hơn cả hồ nước lân tnước mình và Branch trông thấy. ;p|T Makarov ngẫm nghĩ, phần khởi đi men theo hồ nước, anh JNgtf cảm một cảnh lau xuống mặt cát ven hồ. Trong lòng anh tính toán rằng, đi không bao xa là có thể đo được hồ nước này. Nhưng chẳng mấy chốc, anh phát hiện ra mình đã sai.

Makarov đã đi men hồ nước chằn một nghìn bước chân nhưng vẫn chưa nhìn thấy nơi cắm cảnh lau. Xem ra ilietì tích hồ nước này hoàn toàn vượt xa sự tính toán của iinh. đây là một hồ nước rất rộng, lượng nước chắc chắn phong phú, Makarov khôna biết nên phần khởi hay nên ngạc nhiên.

Makarov tiếp tục tiến lên phía trước, đi mãi. đi mãi, giác phần khởi đã dần biến mất, thay vào đó là cảm giác ngạc nhiên, rồi từ ngạc nhiên chuyển sang hoảng hốt. sự hoảng hốt khủng khiếp! Makarov lại đi men theo hồ một nghìn bước chân nữa, nhưng vẫn kliông; trông thấy cảnh lau mà anh đã cắm xuống! Cuối cùng Makarov dừng lại, thần thờ đứng ven hồ, mở to mắt, hi vọng có thể nhìn rõ thế giới đằng sau lớp sương mù đặc, nhưng không nhìn thấy gì cả, anh không thể nhìn rõ hồ nước này rộng thế nào. Mồ nước thật kỳ lạ, rốt cuộc nó to bằng chừng nào đây?

Tính cố chấp của Makarov lại trỗi dậy, anh vẫn muốn xem rốt cuộc hồ nước trong sa mạc rộng chừng nào, nên lại tiếp tục đi về phía trước, men theo hồ nước đi thêm một nghìn bước, rồi hai nghìn bước, ba nghìn bước, nhưng anh vẫn không trông thấy cảnh lau đâu cả. Makarov tuyệt vọng rteil bệt xuống ven hồ, thở hỗn hển. Bất luận thế nào anh cũng không thể tin trong sa mạc lại có một hồ nước lớn như vậy, lẽ nào đây chính là cảnh trong giấc mơ của mình, hoặc lài cả chỉ là ảo giác?

Thấy trời sắp tối, Makarov vô cùnơ lo lắng, nhưng anh kliông, biết phải làm thế nào. Sương mù vẫn chưa tản đi, sau cùng, anh quyết định không tìm hiểu thêm gì về cái hồ nước kì lạ đó nữa nên bó đi! Makarov lấy kim chỉ nam mang theo bên mình ra xem rồi đi theo hướng bắc, đó là phương hướng của căn cứ Tiên Tiến.

Trona sừơng mù dày đặc. Makarov leo lên phía bắc đồi cát. nhưng hình như phía bắc đồi cát rất cao, trong

làn sương mù, Makarov cảm giác mình đã leo rất lâu mà vẫn chưa tới sườn đồi cát. Anh ngạc nhiên, không ngừng bước đi nhanh hơn. Cả một ngày chưa ăn chưa uống, anh đã kiệt sức. Nhưng tới khi anh leo được lên sườn đồi cát, nhìn xung quanh mình vẫn là làn sương mù dày đặc, trong lòng Makarov không khỏi cảm thấy tê lương. Sương mù, sự hoang hốt, đói khát, tuyệt vọng cùng ủa tới tấn công anh, Makarov chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, hai chân mềm nhũn, ngay sau đó anh dần mất hết cảm giác..

7

Nehe Makarov kể lại xong, Đường Phong giật mình tựa vào tường: “Thật không ngờ có những lúc bác cũng gặp phải những chuyện như vậy, thậm chí còn đi xa hơn cả chúng cháu!”

“Không... đến bây giờ tôi vẫn không thể khẳng định việc tôi kể ban nãy có thực sự xảy ra hay không... mãi cho... mãi cho đến hôm qua, khi cùng hai người gặp phải làn sương mù đó... tôi mới nhớ lại..Makarov ngừng ngừng nói.

“Tại sao bác lại nghi ngờ rằng lần gặp gỡ đó không hề có thật sự xảy ra không?”. Lương Viện không hiểu, hỏi.

“Bởi vì... bởi vì lúc tôi tỉnh lại, tôi đã nằm trên giường...”

‘Như vậy nghĩa là sao?’

“Branch nói rằng họ đã tìm thấy tôi gần hang núi đó, lúc đó tôi bất tỉnh nhân sự, ngất xỉu trên sa mạc Gobi, cách chỗ chiếc xe Jeep của tôi không xa, bởi vậy họ cho rằng do mệt quá nên đã ngất đi. Nhưng tôi cũng chỉ có thể nhớ rõ ràng tôi thật sự đã lái xe vào trong hang núi đó và không trông thấy hồ nước nhỏ như lần đi cùng với Branch. Ngoài ra, những thứ khác tôi chỉ nhớ mang máng, bởi vậy mãi sau này tôi vẫn không phân biệt được đó rốt cuộc là những gì thật sự gặp phải hay chỉ là ảo giác sau khi tôi ngất đi, hay chỉ là một cơn ác mộng”.

“Bởi vậy bác không dám khẳng định?”, Đường Phong hỏi lại.

Makarov gật đầu: “Sau đó tôi không tới Khe Sói Hoang nữa, rồi nhiều năm qua đi, đoạn kí ức này cũng dần phai nhạt, dù thỉnh thoảng có nhớ lại nhưng tôi cũng cho rằng đó chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng sau khi mình ngất đi mà thôi!”.

“Vậy những gì chúng ta gặp hôm qua lẽ nào cũng chỉ là ác mộng thôi sao?”, Đường Phong âm thầm suy nghĩ và lẩm bẫm.

“Không! Chắc chắn không phải là mơ! Hàn Gian và Yelena đều không ở đây, hơn nữa... hơn nữa lần này tôi chắc chắn là thực sự đã trông thấy hồ nước rộng lớn vô bờ bến đó!”, Makarov kêu lên.

‘Đúng! Chắc chắn không phải là mơ!’, Lương Viện cũng nói.

“Bởi vậy... bởi vậy lần này bác mới không cần tìm hiểu gì về cái hồ đó nữa mà chỉ đi ven hồ một đoạn rồi leo thẳng lên đồi cát bên cạnh và tới đây?”. Đường Phong nói.

Makarov lại gật đầu: “Đúng vậy, khi tôi và hai người lạc nhau, tôi đi tới ven hồ thì kí ức mờ nhạt trong quá khứ lại trôi dạt, tất cả đều trùng hợp với những gì tôi gặp phải cách đây mấy chục năm - sương; mù dày đặc, hồ nước vô bờ bến rất kỳ lạ, lạc mất phương hướng, bởi vậy sau khi ý thức được điều này, tôi đã lập tức thay đổi đường đi”.

Đường Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên hỏi Makarov: “Việc xảy ra cách đây mấy chục năm đó bác có kể cho ai không ạ?”

Makarov lắc đầu rồi lại gật đầu, nói: “Tôi có kể ột người - Branch, lúc đó anh ấy bảo rằng chắc chắn tôi đã nảy sinh ảo giác, sau này tôi cũng tin rằng tất cả những thứ đó đều là ảo giác, tại sao trong sa mạc lại có sương mù dày đặc được? Cũn làm sao có hồ nước rộng vô bờ bến được?”

“Đúng vậy, cháu cũng đang nghĩ đến chuyện đó, nhưng nghĩ mãi cũng không ra..

Đường Phong vừa dứt lời, ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói sang sảng: “Trong Khe Sói l loang chẳng có điều là không kỳ lạ cả, chẳng có gì đáng, để ngạc nhiên”

Đường Phone giật mình, Lương Viện nói: “Chú Ngôi ? Danh đấy!”

Trong lúc ba người đang nói chuyện thì một người ilán ổng râu quai nón, thân hình trung bình và một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đẩy cửa bước vào, lúc này Dirong Phong mới để ý thấy bên ngoài trời đã sáng rõ. Người đàn ông đó trông thấy Đường Phong, cười sảng khoái, nói: “Người anh em, sao rồi? Khỏe hơn rồi chứ?”

”Không sao ạ, cảm ơn chủ đã cứu mạng!”

“Cậu đừng khách sáo, chúng tôi vẫn thường xuyên giúp đỡ những người gặp nạn trong sa mạc mà”.

“0, còn có người khác tìu. tới đây ư?’ Đường Phong tò mò hỏi.

“Có, nhưng không nhiều, một năm cũn chỉ có mấy người, đều là những lữ khách từ phương xa tới thăm hiểm!”.

Lúc này, người phụ nữ rót trà sữa mời mọi người. Người đàn ông giới thiệu với Đường Phong: “Đây là bà nhà tôi!”

Đường Phong và người phụ nữ chào hỏi nhau, đôi vợ chồng này xem ra rất nhiệt tình, nhưng Đường Phong không thể không, nghi ngờ. Ở sâu trong sa mạc như thế này lấy đâu ra mực dân, hơn nữa, tiếng Hán của họ tuy có pha âm địa phương nhưng nói chung là chuẩn, điều này cũng khiến Đường Phong nghi ngờ: “Tiếng phổ thông của chú khả thật!”.

“Cũng tầm tầm thôi!”

“ở đây là trong lãnh thổ Trung Quốc hay đã sang lãnh thổ Mông Cổ rồi ạ?”

“Tôi cũng không phân biệt được đâu là lãnh thổ Trung Quốc đâu là lãnh thổ Mông cổ. Mực dân chúng tôi sống theo có nước, kể từ khi hiểu chuyện tôi đã ở vùng này thả dê nuôi lạc đà rồi”.

“0! Nhưng dải đất này đều là sa mạc Gobi mà?”

“Đây là đất đai của tổ tiên chúng ta, tôi, bởi vậy chúng ta dời dời kiếp kiếp sống ở đây. Càng ngày khí hậu nơi này càng khắc nghiệt, những người có thể đi chỗ khác sinh sống thì cũng đã đi rồi, còn chúng ta thì không muốn đi!”.

“Nhưng trong sa mạc thì chăn thả gia súc như thế nào được ạ?”

“Người anh em, có những điều mà cậu không biết, thời cô đại, nơi này từng là một vùng thủy thảo phong phú tuyệt đẹp. tuy hiện aiờ biến thành sa mạc nhưng trong sa mạc vẫn còn để lại những hồ nước lớn nhỏ, chúng ta du mục trên dải đất này chính là tìm kiếm những hồ nước đó để sống”.

Đường Phone muốn tìm kiếm chút manh mối từ câu trả lời của người đàn ông mực dân này, nhưng hiện giờ vẫn chưa có gì. Vậy là Đường Phong tiếp lời Ngôi Danh, hỏi: “Ồ! Vậy chú chắc là rất thông thạo về những hồ nước trên dải đất này?”

“Trong phạm vi mấy trăm cây số quanh đây tôi đều đã đi qua, nhưng...”, Ngôi Danh đang nói thì im lặng.

“Nhưng gì cơ ạ?”, Đường Phong giật mình, anh dự cảm rằng người đàn ông trung niên này sẽ nói với anh về một số điều quan trọng

”Người anh em, thật sự không giấu cậu, ban này trước khi tôi vào đây, ở ngoài cửa đã nahe thấy vài câu mọi người nói, có phải mọi người muốn tới Khe Sói Hoang phải không?”

Đường Phong thầm giật mình, anh tức tốc suy nghĩ xem nên trả lời thế nào. Vì Ngôi Danh đã nghe thấy chuyện họ nói nên cũng không nhất thiết phải giấu giếm, nghĩ tới đây, Đường Phong gật đầu: “Đúng vậy, chúng cháu muốn tới Khe Sói Hoang. Nếu chú không hỏi, cháu cũng muốn thỉnh giáo chú đấy ạ! Đây là đâu ạ? 0 trong Khe Sói Hoang hay là bên ngoài Khe Sói Hoang?”

Trước một loạt câu hỏi của Đường Phong, Ngôi Danh cười: ““Người anh em, cậu đừng sốt ruột, tôi đang định nói với cậu chuyện đó. Ban này tôi nói rằng trong phạm vi mấy trăm cây số quanh đây tôi đều đã đi qua, chỉ có duy nhất một nơi chưa từng đến..”

“Khe Sói Hoang!”, Đường Phong đã đoán được ý của Ngòi Danh.

Ngòi Danh nặng nề gật đầu: “Đúng vậy, kể từ khi tôi hiểu chuyện, các trưởng bối đã cảnh cáo chúng tôi rằng không được phép vào trong vùng hang núi màu đỏ, nếu không thì một đi không trở lại!” “Tại sao?”, Đường Phong và Lương Viện đồng thanh hỏi.

“Nghe nói rằng khí hậu trone hang núi biến đổi nhiều, địa hình phức tạp, cực kỳ nguy hiểm, đến ngay cả chim chóc và dã thú cũng không dám vào trong đó. Hồi nhỏ tôi đã từng tới hang núi đỏ một lần, ở đó xương trắng chất đầy như núi. khiến tôi sợ đến nỗi cả đời này cũng không dám vào trong đó thêm lần nào nữa!”.

Xem ra địa phận này đã ra khỏi Khe Sói Hoang?!, Đường Phong nghĩ tới đây, cười, nói: “Truyền thuyết này cũng một nửa đúng, một nửa sai!”

“Ồ!”, & Ngòi Danh rất ngạc nhiên, “Sao người anh em lại nói vậy?”

“Không dám giấu chú, chúng cháu vừa mới từ Khe Sói Hoang ra đây!”, giọng Đường Phong cùn cộ ý ra điều đặc ý.

Quả nhiên, Ngòi Danh mặt thất sắc, thốt lên: “VẬY... vậy các cậu đã tìm thấy tòa...”.

Vừa nói đến vậy, Ngòi Danh lập tức nhận ra mình lỡ lời nên nuốt những từ cuối cùng lại. Nhưng Đường Phong đã đoán được mấy từ đó, anh vội vàng truy hỏi: “Ý chú muốn hỏi bọn cháu đã tìm thấy tòa thành cổ đó hay chưa pji phải không ạ?”

Ngòi Danh sững sờ, ông bưng cốc trà, uống một

ngụm mới gật gật đầu, hỏi lại: “Vì tòa thành cổ đó nên các cậu mới xông vào Khe Sói Hoang ư?”

” Đường Phong cảm giác hình như Ngòi Danh biết gì đó, nhưng không muốn nói cho họ biết. Anh nghĩ ngợi một

Hồi rồi quyết định không vòng vo với Ngòi Danh nữa: “Chú Ngòi Danh, chúng ta thẳng thắn với nhau nhé, năm người hung cháu dane gánh vác sứ mệnh tìm kiếm tòa thành cổ Tây Hạ đó nên mới vào trong Khe Sói Hoang. Nếu như chú biết điều gì. hi vọng chú sẽ nói cho chúng cháu, bởi vì đang có một thế lực gian ác khác cũng đang có ý đồ tìm kiếm tòa cổ thành Tây Hạ đó. Thời gian của chúng cháu không còn nhiều nữa rồi, chúng cháu bắt buộc phải tìm thấy Hạng Hải Mật Thành trước bọn chúng”.

Khi Đường Phong thành khẩn nói ra bốn từ “Hạng I lai Mật Thành”, người Ngòi Danh khẽ rung lên, ông trầm ngâm rất lâu mới cất lời: “Người anh em, trông các cậu cũng không giống kẻ xấu, tôi cũng không giấu gì cậu. ban nãy tôi nói rằng Khe Sói Hoang nguy hiểm dị thường là để khuyên ngăn các cậu, không để các cậu tiến vào Khe Sói I loang, chứ không phải tôi bịa ra để lừa gạt các cậu đâu”.

Đường Phong gật đầu: “Chúng cháu đã lĩnh giáo sự nguy hiểm dị thường của Khe Sói Hoang, nên chúng cháu là biết chú không nói quá!”

“Tôi nói với các cậu như vậy chỉ là để thực thi trách nhiệm của tôi một cách tốt nhất mà thôi”, Ngòi Danh nói.

“Thực thi trách nhiệm của chú?”, Đường Phong.

Lương Viện và Makarov đều ngạc nhiên.

“Đúng vậy!”, Ngòi Danh nhìn ba người rồi mới chậm rãi nói: “Điều này phải bắt đầu kể từ họ tên

I lôm qua tôi đã nói về họ tên của mình với cô gái và lão tiên sinh đây”.

“Cháu đã biết rồi, họ tên của chú là họ tên của hoàng thất Tây Hạ”.

“Đúng vậy, tôi chính là hậu duệ của hoàng tộc Tây Hạ, người trong Rễ tộc chúng tôi từ khi ra đời đã gánh vác một sứ mệnh quan trọng, đó là ngăn chặn người ngoài thâm nhập vào trong Khe Sói Hoang. Để bảo vệ bí mật của tòa thành cổ, tổ tiên chúng tôi đã gặp phải đại nạn, cộng thêm việc sinh sống trong Khe Sói Hoang không dễ dàng gì nên cuối cùng họ đã di rời khỏi đó. Vậy là tổ tiên của chúng tôi theo dệt nên hàng loạt những truyền thuyết đáng sợ, để người ngoài khiếp sợ Khe Sói Hoang mà không dám vào trong đó. Nhưng những truyền thuyết này không phải là vô căn cứ.”.

“Bói vậy ban nãy cháu mới nói rằng ‘Một nửa là thật, một nửa là giả’, Khe Sói Hoang không hoàn toàn giống như chú nói ‘tất cả những ai vào trono đó đều một đi không trở lại’, không phải chúng cháu đã từ đó đi ra đấy thôi?”, Đường Phong hỏi lại.

Ngôi Danh lắc đầu: “Tôi hỏi cậu, cậu đã vào trong Khe Sói Hoang từ đâu và đi tới đâu?”

“Chúng cháu đi vào đó từ hang núi mà ban nãy chú bảo rằng chất đầy xương trắng, đi tới vùng Ma Quỷ thành, chính là khu vực địa mạo Nhã Đan. Sau đó xe của chúng cháu đột nhiên bốc cháy, rồi chúng cháu gặp phải một làn sương mù đáng sợ nên cả nhóm tan tác, cuối cùng đã tới 78 I chỗ chú đây!”.

Nehe Đường Phong tường thuật xong, Ngôi Danh cười, nói: “Người anh em, xin lượng thứ cho tôi nói thẳng, các cậu mới chỉ đi có một đoạn ngắn, thậm chí nghiêm túc mà nói thì đoạn đường mà các cậu đi đó đều không thể tính là Khe Sói Hoang!”.

“Hả?”, ba người cùng kinh ngạc kêu lên.

“Vậy thì ở đâu mới là Khe Sói Hoang?”, Đường Phong vội hỏi.

“Nói theo nghĩa rộng thì mấy chục hang núi lớn nhỏ trong rặng núi màu đỏ này đều có thể gọi là Khe Sói 1 loang. Nhưng Khe Sói Hoang thật sự cũng chính là Khe Sói Hoang quan trọng nhất, quái dị nhất, khiến người ta khiếp sợ nhất thì phải đi qua Ma Quỷ thành, cũng chính là khu vực địa mạo Nhã Đan mà các cậu nói, lúc đó mới được gọi là tiến vào trong”, Ngôi Danh giải thích.

“Hóa ra là như vậy! Xem ra chúng ta mới chỉ thăm dò đường, đến cửa chính của Khe Sói Hoang mà vẫn chưa tiến vào!”, Lương Viện thất vọng nói.

Đường Phong và Makarov nghe xong những gì Ngôi Danh giới thiệu ban nãy mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, họ vẫn chưa tiến vào khu vực trung tâm quan trọng của Khe Sói Hoang, chỉ mới đi được một đoạn ngắn mà đã gặp bao nhiêu nguy hiểm rồi. Nếu như tiến vào khu vực trung tâm của Khe Sói Hoang thì không biết sẽ gặp phải điều khủng khiếp gì nữa?

Đường Phong không dám nghĩ tiếp, anh ngâm nghĩ rất lâu mới hỏi: “Nahe chú nói vậy thì chắc là chú đã vào trong Khe Sói Hoang rồi ă?”

Ngôi Danh gật đầu rồi lại lắc đầu: “Khe Sói Hoang thì tôi đã từng vào rồi, nhưng cũng, sống các cậu. chỉ đi tới vùng Ma Quỷ Thành thì không dám tiếp tục đi nữa, chỉ có dicu..”

“Điều gì ă?”

“Chỉ có điều số lần tôi vào trong đó nhiều hơn các cậu, tôi cũng từng bị lạc đường, rồi vô tình đã đi tới ven hồ nước đó”.

Nghe Ngôi Danh nói vậy, mọi người đều kinh ngạc: “Nói như vậy tức là chú biết về hồ nước đó?”

“Dĩ nhiên, tôi không những biết mà còn từng tới đó vài lần. đó cũng là nơi xa nhất trong Khe Sói Hoang mà tôi đã đi tới”.

“Vậy rốt cuộc đó là nơi như thế nào?”

Ngôi Danh nghe xong câu hỏi này, chần chờ một lúc mới đáp: “Rất khó nói rành rọt về chỗ đó, bởi vì đó không phải là một nơi cụ thể”

Ba người hội Đường Phong mù mịt hết đầu óc trước câu trả lời này của Ngôi Danh. Ngôi Danh đã nhận ra phản ứng của họ nên chậm rãi giải thích: “Đó là bởi vì hồ nước đó phiêu dạt bất định”.

“Phiêu dạt bất định?”, Đường Phone càng nghe càng mòng lung.

“Đúng vậy, hồ nước đó lúc to lúc nhỏ, phiêu dạt bất định. Lúc thì xuất hiện ở nơi này, lúc lại xuất hiện ở nơi khác, lúc thì mặt nước rất rộng, lúc lại biến mất không thấy tăm hơi. Nhưng tóm lại, hồ nước này không thể trôi ra khỏi Khe Sói Hoang”, Ngôi Danh giải thích.

“Biến mất không thấy tăm hơi?”, Đường Phong không tin, “Cổ phải là biến thành vô số hồ nước nhỏ không ă?”

“Bạn có thể cho rằng như vậy. Tóm lại, đây là hiện tượng không thể ngờ nhất trong Khe Sói Hoang. Còn tại sao lại xuất hiện hiện tượng đó thì tôi cũng không biết!”

Những gì Ngôi Danh nói khiến Đường Phong nhớ lại cơn ác mộng lần trước, người đàn bà đeo mặt nạ từng nói với anh - Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, lúc to thì rộng vô bờ bến, nuôi dưỡng Hạng Hải; lúc nhỏ lại như hạt chân châu, biến mất không thấy tăm hơi. Nghĩ tới đây, Đường Phong lại hỏi Ngôi Danh: “Hồ nước này có tên gọi không ạ?”

Ngôi Danh ngẫm nghĩ, nói: “Tôi nghe các lão bối nói, hồ nước này hình như tên là Vãng Sinh Hải!”

“Á...”, Đường Phong lại lần nữa kinh ngạc thất sắc.

Lương Viện và Makarov cũng kêu lên: “Giống hệt như tên eoi mà Đường Phong nghe thấy trong cơn ác mộng!”

“Ồ, mọi người đã nghe thấy cái tên này rồi ư?”, Ngôi Danh ngạc nhiên hỏi.

Đường Phong không biết phải trả lời thế nào, anh ngửi người ra một lúc mới hỏi: “Chú này, lúc chúng cháu phát hiện thấy hồ nước này nó bị sương mù bao trùm, rất kỳ lạ, bởi vậy chúng cháu không nhìn được toàn bộ diện mạo của nó. Chú đã từng trông thấy toàn bộ diện mạo của hồ nước chưa ạ?”

“Đúng vậy, hồ nước này rất đặc biệt, các bô lão chỗ tôi từng kể rằng, đến mười lần thì chỉ một, hai lần nhìn thấy được diện mạo thật của nó. Vài lần tôi tới đây, Vãng Sinh Hải đều bị sương mù bao trùm, chỉ đúng có một lần lúc tôi chuẩn bị rời khỏi đây thì sương mù đột nhiên tản đi hết, lúc này tôi mới có cơ hội trông thấy diện mạo thật của Vãng Sinh Hải - mặt nước rộng mênh mông vô bờ bến. Ngoài rặng núi màu đỏ ở phía xa xa, phía mặt nước mênh mông? bên kia có thể thấp thoáng trông thấy một chút màu xanh. Tôi định tiến lại đó, đi tới chỗ màu xanh, nhưng hôm đó trời đã tối, hơn nữa... hơn nữa tôi sợ truyền thuyết đó”.

“Truyền thuyết?”

“Đúng vậy, một truyền thuyết đáng sợ liên quan tới Vãng Sinh Hải. Truyền thuyết nói rằng, thời kỳ Tây Hạ, Khe Sói Hoang là vùng thủy thảo phong phú tuyệt đẹp duy nhất trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây. Tổ tiên của chúng tôi gánh vác sứ mệnh bí mật, cư trú trong hang núi, pft chúng tôi đã xây dựng thành phố hùng vĩ với mong muốn ^Ngir sẽ đời đời kiếp kiếp sinh sống ở đây. Lúc vương triều suy

vong, cuộc sông diên viên mục ca cũng kết thúc. Tô tiên của chúng tôi từng chiến đấu với đại quân của Thành Cát

Tư Hân trong Khe Sói Hoang Họ đã lợi dụng địa hình phức tạp trone hang núi và sự biến đổi đột ngột của khí hậu để hết lần này đến lần khác đánh bại kị binh Mông cổ đến xâm phạm, thậm chí còn khiến cho Thành Cát Tư Hân ngã ngựa trong hang núi, sau đó vì bệnh tình quá nặng mà mất mạng! Sau khi Tây Hạ vong quốc, tổ tiên của chúng tôi vẫn kiên trì ở đây trấn thủ hàng chục năm”.

Đường Phong nghe tới đây, tronii lòng thầm giật mình, truyền thuyết này gần như trùng hợp với tình hình mà họ nắm được. Na,ôi Danh ngừng một lúc, rồi lại tiếp tục nói: “Sau đó Đại Hân Mông cổ phản nộ, phát mười vạn binh đi từ cửa hang - chính là cửa hang chật đầy xương mà các cậu trông thấy - tiến thẳng vào Khe Sói Hoang. Do năm nào cũng chiến tranh khiến phần lớn người Đagne Hạng bị chết, bị thương, cộng thêm việc bị đại quân Mông Cổ phong tỏa, trong hang không thông được với bên ngoài, vật tư thiếu hụt nên cuối cùng đại nạn diệt vong của người Đagne Hạng đã đến. Mười vạn đại quân Mông cổ cũ rút kinh nghiệm từ những bài học trước, nên chẳng mấy chốc họ đã tấn công tới gần Vãng Sinh Hải. Người Đagne Hạng đã đặt tia hi vọng cuối cùng vào Vãng Sinh Hải, đây là bức bình phong cuối cùng che chắn cho thành cổ. Điều đáng sợ nhất của Vãng Sinh Hải chính là sương mù dày đặc bao trùm. Đại quân Mông cổ mò đến Vãng Sinh Hải trone sương mù. Lần này, thống soái của họ là người rất thận trọng, hẳn ta lo sợ trong sương, mù dày đặc quân Mông cổ sẽ bị người Đagne Hạng tập kích, vậy là hẳn lệnh cho đại quân rút ra ngoài hang? núi, chỉ để lại một nhóm người ở lại Vãng Sinh Hải. để quan sát sự biến hóa ở đây, bất cứ khi nào sương mù tản đi, sẽ lập tức thông báo cho đại quân tấn công, đồng thời hẳn vẫn cất cử quân mai phục tại cửa hang. Người Đagne Hạng không biết đây là kế. tưởng rằng đại quân Mông cổ đã rút sạch quân nên đã phái quân tinh nhuệ nhân lúc sương mù tản đi để xuất thành, không ngờ quân Đagne I [ạng tới cửa hang liền bị quân mai phục của Mông Cổ giết sạch. Chút tinh nhuệ cuối cùng của người Đagne Hạng cũng bị cạn kiệt”.

“Thảo nào ở hang núi lại xuất hiện nhiều xương cốt đến như vậy!”, Đường Phong thốt lên.

Ngôi Danh lại nói: “Nhưng cho dù như vậy, đại quân Mông Cổ vẫn không thể nào vượt qua được Vãng Sinh Hải. Sương mù dày đặc mãi vẫn không tản đi, cũng có đôi lúc ngấm ngủi tản đi nhưng khi đại quân Mông cổ tới nơi. Vãng Sinh Hải lại bị sương mù bao trùm. Lần cuối cùng, đại quân Mông cổ bị sương mù bao trùm là trong lúc chúng nít quân ra khỏi hana núi, vì vậy bọn chúng đã bị lạc đường. Mười vạn đại quân đầu óc quay cuồng, không tài nào quay ra được khỏi hang núi. Chỉ trong ba ngày hai đêm, binh sĩ Mông cổ chết đói, chết khát không đếm xuể. Đúng lúc lòng quân tan rã thì điều thần kì đã xảy ra. Đó là may mắn của quân Mông cổ Iihưne lại là sự bất hạnh của người Đấng Hạng - ngày tận thế của người Đấng Hạng đã đến. Đúng lúc đại quân Mông cổ sắp suy sụp đến nơi, họ lại đi tới ven hồ nước. Quân sĩ đói khát bất chấp thống soái

ngăn cản, uống nước trong Vãng Sinh Hải. Kết quả uống nước xong họ không những không làm sao, ngược lại còn thấy tỉnh táo hơn. Không chỉ có vậy, đại quân Mông cổ sau khi uống no nước vốn định rút lui khỏi Khe Sói Hoang. nhưng đúng lúc này, màn sương mù bao trùm quanh Vãng Sinh Hải bấy lâu đột nhiên tản đi, đây đúng thật là ông Trời đã giúp đại quân Mông cổ! Thống soái của bọn chúng quyết tâm san bằng thành cổ nên đã hạ lệnh cho quân chia thành ba nhóm tiến theo ba hướng, hai nhóm men theo bên trái và bên phải bờ hồ tiến quân, nhóm thứ ba cưỡi ngựa hăng qua dòng nước!”.

“Nói như vậy tức là nước trong Vãng Sinh Hải vốn không sâu?”, Đường Phong lập tức tóm được manh mối có giá trị.

“Tôi không biết nước trong Vãng Sinh Hải có sâu hay không, truyền thuyết mà tổ tiên chúng tôi truyền lại là như vậy. Đại quân Mông cổ chia thành ba hướng, cuối cùng đã tàn công vùng đất cuối cùng của người Đấng Hạng. Người Đấng Hạng đã bị giết sạch, chỉ có một số người thoát khỏi sự truy sát. Nghe nói, để ngăn ngừa người Đấng Hạng quay lại định cư lại trong Khe Sói Hoang, đại quân Mông cổ đã dùng thi thể của người Đấng Hạng xây thành một tòa thành đầu lâu đáng sợ”.

“Thành đầu lâu?!” Đường Phong ngạc nhiên, anh lập tức nhớ tới kinh quan mà mình từng trông thấy tại Thiên Hộ Trấn, thành đầu lâu sẽ như thế nào nhỉ? Nhưng kinh quan trong Thiên Hộ Trấn vẫn còn kém xa quy mô của “một tòa thành”, lẽ nào... lẽ nào là một tòa kinh quan không lồ? I loặc tất cả đều chỉ là truyền thuyết.

Ngôi Danh xem ra vẫn rất bình thản: “Đúng vậy, lão tiên bối kể như vậy đấy - một tòa thành đầu lâu khổng lồ, lở và chính nó đã chặn đứng lối đi vào thành cổ. Kể từ đó tổ tiên của chúng tôi không thể vào trong tòa thành cổ nữa, tất cả đã chôn vùi trong cát vàng”.

“Bởi vậy các chú đã rời khỏi Khe Sói Hoang?”, Lương Viện hỏi.

Ngôi Danh nặng nề gật đầu. Đường Phong bỗng nhớ ra điều gì đó. “Thành đầu lâu đã bị kín lối đi, vậy.. vậy thì không phải chúng cháu sẽ không vào được trong thành cổ ư?”

Ngôi Danh lắc lắc đầu: “Tôi không biết, tất cả những chuyện này đều chỉ là truyền thuyết mà lão tiên bối truyền lại. Nghe nói rằng thành đầu lâu được xây dựng giống như một mê cung không lối, nhưng ai đi vào đó khó mà ra ngoài được. Cho dù có người vào trong thành đầu lâu, tìm thấy thành cổ cũng chưa bao giờ thấy ai quay trở lại”.

“Không, Misha...”, Makarov nhớ tới Misha.

“Đúng vậy, chắc là Misha đã tìm thấy thành cổ, còn cả Mã Xương Quốc nữa”, Lương Viện cũng khẽ lẩm bẩm.

Đường Phong nghe đến đây thì lại chìm trong suy tư. Mãi lâu sau, anh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, hỏi lại Ngôi Danh: “Nếu như vậy thì lối đi tới thành cổ vẫn không phải hoàn toàn bị chặn kín, vẫn còn có người có thể ra khỏi thành đầu lâu đó?”

“Tôi không chắc, bởi vì tôi chưa từng tới đó, tôi chỉ kể lại câu chuyện mà các lão tiên bối truyền lại cho người nghe mà thôi!”, Ngôi Danh rất bình tĩnh nói: “Bởi vậy tôi khuyên các cậu, tốt nhất không nên vào Khe Sói Hoang nữa, nếu không ắt sẽ lãnh ít dữ nhiều!”.

“Chỉ cần còn một tia hi vọng, cháu sẽ không hao giờ

từ bỏ, không phải vì kho báu, cũng không phải vì gì khác,
chỉ vì bao nhiêu người đã chết!”, Đường Phong nói không to nhưng kiên định lạ thường.

10

Ngôi Danh kể xong truyền thuyết đáng sợ cổ xưa thì dặn dò Đường Phong nghỉ ngơi cho tốt, rồi đi ra khỏi lều. Đường Phong bỗng gọi Lại Neôi Danh lại: “Chú, cháu vẫn muốn hỏi chú một việc, ngoài chúng cháu ra, gần đây có còn ai tới đây không, có còn ai hỏi chú về Khe Sói Hoang không ạ?”

“Không, hai tháng gần đây, các cậu là người duy nhất ừ nơi khác tới mà tôi gặp!”, Ngôi Danh nói xong liền cùng vợ ra khỏi lều. Đường Phong nhìn theo bóng hai người xa dần, khẽ nói: “Hai người này thật kỳ lạ, không những cứu chúng ta mà lại còn kể cho chúng ta nghe một truyền limyết thú vị như vậy!”.

“Truyền thuyết thú vị? Em thấy nó là truyền thuyết đáng sợ thì đúng hơn!”, Lương Viện nói.

“Truyền thuyết đó đúng là đáng sợ nhưng cũng rất (hú vị đấy chứ!)”

Đường Phong trầm ngâm một lúc: “Cháu không biết, nhưng sâu trong sa mạc như thế này... lại kể cho chúng ta nghe về truyền thuyết cổ xưa như vậy..”

“Nhưng em thật sự không thấy họ có ý gì muốn hại chúng ta, em nghĩ anh đúng là thần hồn nát thần tính đấy!”, Lương Viện nói.

“Có thể, có thể...”

“Có thể gì cơ?”

“Có thể họ muốn giúp chúng ta...”

“Anh đừng có nghĩ linh tinh nữa!”, Lương Viện khuyên. “Ngoài Ngôi Danh thú vị ra, truyền thuyết mà ông kể cho chúng ta nghe tuy rất đáng sợ, nhưng cũng rất hay ho!”, Đường Phong bỗng quay lại nói.

“Ồ?”, Makarov và Lương Viện đều muốn nghe cao kiến của Đường Phong.

“Đặc biệt là Vãng Sinh Hải mà ông ấy nhắc tới, nó giống hệt như những gì mà người dân bà đeo mặt nạ đã miêu tả cho cháu trong mơ. Hai người có còn nhớ những gì bà ta nói không? ‘Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, lúc to thì rộng vô bờ bến nuốt chửng Hạng Hải, lúc nhỏ lại giống hạt chân châu, không thấy tăm hơi’. Trong truyền thuyết mà Ngôi Danh kể cũng nói về Vãng Sinh Hải như vậy, hơn

HUM den tên gọi đều giống hệt nhau. Hai người không cảm thấy như vậy rất kỳ lạ sao?”

Nghe Đường Phong nói vậy, Makarov trầm ngâm gật gù: “Cậu nói như vậy đúng là rất thú vị!”.

“Không chỉ có vậy đâu, Ngôi Danh còn kể một câu chuyện, chính là chuyện đại quân Mông cổ đã chiến đấu với người Đảng Hạng ở đây, phần mở đầu hoàn toàn phù hợp với tình hình trước đây chúng ta nắm được ở tuyến phía nam!”.

“Đúng vậy, lúc nghe thấy em cũng giật mình”, Lương Viện nhớ lại.

“Điều thú vị hơn còn ở phía sau, sau đó Ngôi Danh đã kể về một đoạn mà chúng ta không hề biết. Nếu như đoạn phía sau đúng thật là lịch sử, vậy thì cũng có thể giải thích cho việc tại sao người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành cuối cùng đã bị diệt vong”.

“Đúng vậy, ở Thiên Hộ Trấn chúng ta đã suy đoán rằng về sau đại quân Mông cổ chắc chắn đã báo thù việc người Đảng Hạng thảm sát Thiên Hộ Trấn, đây cũng chính là lý do khiến Hạng Hải Mật Thành bị diệt vong. Nếu như truyền thuyết đó không phải do người ta bịa ra thì sự thật sẽ đúng là như vậy!”, Lương Viện trở nên phấn khích.

Đường Phong gật gù: “Bởi vậy anh mới nói truyền thuyết này rất thú vị. Còn cả truyền thuyết về thành đầu lâu nữa, ban nãy lúc chú Ngôi Danh nói, anh đã nghĩ ngay tới việc đó có phải lại là một tòa kinh quan không?”

“Kinh quan? Nhưng kinh quan mà chúng ta trông thấy ở Thiên Hộ Trấn đâu phải rất to, chắc còn kém xa quy mô của thành đầu lâu”, Lương Viện không hiểu.

“Đúng vậy, anh cũng đang nghĩ tới chuyện đó, nếu như đại quân Mông cổ chất xác người Đàng Hạng xây thành thì chắc chắn phải là một tòa kinh quan khổng lồ! Thật không thể tưởng tượng nổi!”, Đường Phong lắc đầu lia lịa

“Nhưng chú Ngôi Danh nói rằng thành đầu lâu mà đại quân Mông cổ xây là để bịt kín lối đi tới Hạng Hải Mật Thành, vậy chúng ta còn có thể vào trong đó không?”, Lương Viện có chút lo lang hỏi.

“Đây chính là điều thú vị nhất trong cả truyền thuyết! Phần lớn thời gian Vãng Sinh Hải đều bị sương mù bao trùm, nhưng cũng có lúc mây khói tản đi hết, điều này đã có chủ Ngôi Danh làm chứng. Trong truyền thuyết, khi sương mù bất ngờ tan đi đại quân Mông cổ đã tấn công Hạng Hải Mật Thành, bởi vậy sương mù rất quan trọng. Chúng ta muốn tiến vào Hạng Hải Mật Thành cũng bắt buộc phải chờ đợi sương mù tan đi! Còn cả việc lối đi bị bịt kín, anh nghĩ Misha và Mã Xước Quốc đã từng vào trong Hạng Hải Mật Thành nên chắc chắn sẽ có đường đi. Chỉ có điều... có điều nêu đúng như những gì xảy ra trong truyền thuyết thì nếu chúng ta muốn tìm thấy lối đi này chắc chắn không hề đơn giản”. Đường Phong suy đoán một hồi, cuối

cùng anh bổ sung thêm: “Dĩ nhiên tất cả những gì anh vừa nói đều dựa trên truyền thuyết đó, nếu như truyền thuyết

đó không tồn tại thì coi như suy đoán của anh cũng không

có ý nghĩa gì.

“Nếu đúng là vậy thì đối với chúng ta mà nói đây chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt!”, Makarov nghe Đường Phong nói xong liền nhận xét.

“Ồ. lão Mã, ý bác là sao ạ?”

“Tôi nghĩ đối thú cũ của chúng ta cũng không thể dễ ỷ dựa vào tìm thấy lối đi tới Hạng Hải Mật Thành được đâu!”, — Makarov khẳng định.

Đường Phong gật gù: “Đúng vậy, cơ hội đối với mỗi bên đều ngang nhau”.

Ba người bàn bạc một lúc trong căn lều Mông cổ và quyết định ngày mai sẽ khởi hành sớm. Đường Phong thấy gia đình Ngôi Danh nuôi vài con lạc đà nên đã bỏ tiền thuê lại lạc đà của ông. Ban đầu Ngôi Danh còn ra sức khuyên họ không nên vào Khe Sói Hoang, nhưng thấy thái độ kiên quyết của ba người nên cuối cùng ông cũng đồng ý cho họ thuê lạc đà.

Đường Phong và Makarov thích nghi rất nhanh Irang thái liên tục lắc lư trên lưng lạc đà, còn Lương Viện thì do đây lần đầu tiên cưỡi lạc đà nên cô vừa bất ngờ vừa sợ hãi, cứ chốc chốc lại hét toáng lên. Đường Phong và Makarov phải mất cả một buổi chiều để giúp Lương Viện học cách cưỡi lạc đà. Chẳng mấy chốc, màn đêm buông xuống. Ăn tối xong, cả ba người lại quay trở lại lều Mông cổ, đi ngủ thật sớm, còn cả một hành trình mới phía trước đang chờ đợi họ.

103. Chương 4

Chương 4

Bóng đen trong lỗ cốt

Đột nhiên, Makarov nhìn thấy trên mặt đất phía sau lưng xuất hiện một cái bóng - một cái bóng không phải của mình. Ông quay ngoắt đầu lại, nhưng không trông thấy gì cả! Phía sau là một khoảng không được đèn tường chiếu sáng, đằng sau nữa lại là một vùng tối đen.

Đêm tối. Makarov mặc quần áo ấm, một mình ra ngoài căn lều Mông cổ, ông leo qua mấy dãi cát, chẳng mấy chốc đã tới ven hồ nước. Makarov cảm thấy kỳ lạ, ông muốn gọi Đường Phong, nhưng không có ai bên cạnh.

Đúng lúc Makarov đang hoài nghi, ông bỗng phát hiện thấy Giô mặt hồ trước mặt có chút biến đổi, chẳng mấy chốc nước đã ngập mặt giày của ông. Makarov cảm thấy bất an, vội Sgư vàng lùi lại phía sau. Tốc độ nước dâng lên khiến Makarov giật mình, ông liên tục lùi lại phía sau, nước bám sát dâng theo và nhanh chóng ngập lên chỗ cát khô hạn ban này.

Makarov bắt ngờ loạng choạng, ngã sông soài ra cát.

Tại sao mực nước lại dâng lên nhanh như vậy? Chẳng để Makarov nghĩ ngợi lâu, mực nước vẫn tiếp tục dâng cao. Makarov vội vàng đứng dậy, tiếp tục lùi về bãi cát phía sau. Sau mấy chục bước, Makarov quay đầu lại nhìn, ông mới phát hiện ra mình đã từ mép nước lùi lên tận sườn đồi cát, nhưng xem ra mực nước vẫn không có dấu hiệu rút đi mà tiếp tục dâng lên. Makarov mờ to mắt, hoảng hốt nhìn mặt nước phẳng lặng trước mặt, ông không biết dưới mặt nước có thứ đáng sợ gì đang khuấy động hồ nước này mà ầu khiến ặt nước vốn yên à bỗng dâng lên một cách (lang sợ, tưởng như muốn nuốt chửng mọi thứ!

Trong đêm tối, Makarov không nhìn rõ phía dưới đồi lát sau lưng; có gì, có lẽ vượt qua đồi cát này là có thể ihoát khỏi bị nước tấn công! Nhưng... Makarov lại nhìn sau lưng, phía dưới đồi cát là một vùng bóng tối. Makarov tin thấy hơi chóng mặt, nhưng khi ông nhìn lại, mặt nước ìn đang dâng cao về phía mình một cách đáng kinh ngạc. Makarov chần chừ, ông đứng chết trân trên sườn đồi cát, cam giác lo sợ, không vững tâm đang xâm chiếm tâm trí ông. Nước đã ngấm tới sườn đồi cát, cũng đã ngấm tới mặt f'iaay của Makarov, dòng nước yên ả sau khi dâng tới lưng đồi cát thì lập tức trở nên hung tợn. Makarov cảm thấy đồi cát dưới chân bắt đầu ẩm ướt và lắc lư. Makarov không do dự nữa, ông biết mình phải nhanh chóng chạy khỏi đây.

Nhưng đúng lúc ông đang định bỏ chạy thì đồi cát cao lớn clirúi chân bỗng sụt xuống..

Makarov rùng mình, ôna tỉnh dậy - hóa ra sự việc vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng. Ông thở dài, chậm rãi quệt mồ hôi lạnh toát trên trán, miệng khẽ lẩm bẩm: “Tất cả là do cái hồ nước đó gây nên!”.

Nhưng khi mắt Makarov thích nghi được với khune cảnh ở đây, ông bỗng nhận ra rằng mình khônR hề nằm trong căn lều Mông cổ mà đang nằm trên nền xi măng lạnh toát. Ông đưa mat nhìn xung quanh, hình như đây là một tòa kiến trúc được xây dựng bằng bê tông cốt thép, không gian rất rộng lớn. Makarov toàn thân run rẩy, mình đã tới đâu đây?

Theo phản xạ, Makarov mò mẫm lần sờ trên tường, chẳng mấy chốc tay ông đã chạm phải một vật giống như công tắc, ông khẽ ấn xuống, ánh đèn điện tỏa sáng. Lúc này Makarov mới nhìn rõ mình đang ở trong một hành lang rộng rãi, trên tường bên cạnh hành lang có mấy chiếc đèn đang sáng. Đây là đâu? Hình như... Makarov lập tức nghĩ tới lô cốt số 23.

Nhưne Makarov vẫn không dám khẳng định, chẳng phải lô cốt đó đã bị phá hủy rồi sao? Makarov nghĩ ngợi một lúc rồi tiến lên phía trước. Ông đoán rằng hành lang phía trước chắc cũng sẽ có đèn, trên tường chắc sẽ có công tắc, vậy là ông tiến ba chục bước về phía trước, vào trong pfi bóng tối nhưng khône lim thấy công tắc trên tường e,iốnga như ban này. Makarov không khỏi nghi ngờ, ông mở to mắt, nhìn về phía trước, hành lang rộng rãi tối om không biết thông tới đâu. Đột nhiên, Makarov nhìn thấy trên mặt đất phía sau lưng xuất hiện một cái bóng-một cái bóng không phải của mình. Ông quay ngoắt đầu lại. nhưng không trông thấy gì cả! Phía sau là một khoảng không được đèn tường chiếu sáng, đằng sau nữa lại là một vùng tối đen. Makarov bước nhanh vài bước, xuyên qua không gian sáng trnng rồi lại tiến vào một hành lang tối đen. Ông đi chậm lại. vừa

cẩn thận tiến lên phía trước, vừa thò tay tìm kiếm công t liu trên tường. Năm bước, mười bước, hai mươi bước, ba limười bước, bốn mươi bước..Ể khi Makarov di được năm mươi bước, tay ông rút cuộc cũng đã chạm tới vị trí trên bức tường lạnh lẽo. Makarov dừng lại, ấn công tắc “Tách...” một âm thanh lạnh lạnh vang lên, cõno tắc đã được bật nhưng không có đèn sáng. Lúc này, Makarov mới phát hiện ra mình đã cách vùng sáng một đoạn khá xa.

2

Makarov ấn đi ấn lại mấy lần cái công tắc đó nhưng xung quane vẫn không có bất cứ thay đổi gì. Makarov nhìn không gian tối đen quanh mình, trong lòng không khỏi n?hi ngờ. Ông quay lại nhìn khoảng khôn” gian sáng trưng phía xa, cổ lẽ.. có lẽ trong hành lang tối đen này, đó là ánh sáng duy nhất. Makarov định quay

trở lại đứng trong ánh sáng đó, nhưng sự tò mò khủng khiếp đã thôi thúc ông tiến lên phía trước, đi tìm kiếm điểm cuối cùng của hành lang và rời khỏi đây!

Nhưng... nhưng phía trước có khả năng là một mê cung khổng lồ! Lúc Makarov đang chần chừ do dự, ông loáng thoáng nghe thấy một âm thanh khe khẽ vọng ra từ hành lang trước mặt. Makarov nín thở, đứng tại nghe ngóng. Âm thanh đó hình như vọng lại từ nơi rất xa, “Bịch.. bịch... hịch”, trống ngược Makarov đập mạnh từng hồi. Ông nhảy cam nhận ra, đó là tiếng bước chân, đang có một người đi từ trong hành lang tối đen tới đây!

Tim Makarov bắt đầu đập dồn dập. tuy là người từng trải nhưng giây phút này ông vẫn không thể không chế được sự loạn nhịp của trái tim mình. Sự hoảng sợ khủng khiếp ập tới với ông, bao trùm lấy ông. Theo phản xạ, Makarov lùi lại phía sau, nhưng ông gần như không nghe thấy tiếng bước chân của mình, trong hành lang tối đen im lìm chỉ có tiếng bước chân của người đó từng bước từng bước đập vào màng nhĩ Makarov!

‘Một, hai, ba, bốn, năm..’, Makarov đếm từng tiếng bước chân, đó cũng là tiếng bước chân ông rút lui. Khi Makarov đếm nhầm tròn đúng con số ba mươi, ông phát hiện người đó đã dừng lại, hành lang tối đen bỗng trở nên im lìm đáng sợ!

Makarov cũng dừng lại. Không có tiếng bước chân, không có tiếng động, thậm chí đến tiếng thở cũng không có, mọi thứ dường như đều bất động. Trạng thái ấy kéo dài trong năm phút, rồi Makarov bỗng cảm thấy mình đang đứng dưới ánh đèn sáng trưng. Nếu đúng là có một người đi từ sâu trong hành lang ra, vậy thì lúc này người đó có lẽ đang đứng trong bóng tối nhìn mình chằm chằm! Makarov không thể chịu được không khí khiến người ta nghẹt thở này thêm được nữa, ông lên tiếng trước: “Có ai không?”.

Không có ai tiếng trả lời. Khi câu nói ngắn ngủi của Makarov bị bóng đen nuốt chửng, mọi thứ đều im lìm giống hệt như ban nãy.

Makarov cố gắng trấn áp nhịp tim đang đập loạn xạ, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nói: “Ta biết người đang ở đó. người đang nhìn ta!”.

Vẫn im lặng. Makarov không chịu thêm được nữa, ông muốn hét lên, muốn gào lên, muốn lao ra khỏi bóng tối! Nhưng đúng lúc này, một giọng. nói khàn khàn vọng ra từ trong hành lang tối đen: “Ivan, bao nhiêu năm rồi, hình như anh chẳng thay đổi gì cả!”.

“Sao, người biết ta?”, Makarov giật mình.

“Anh vẫn mạnh động như vậy!” người đó không trả lời thẳng câu hỏi của Makarov.

‘Tóm lại người là ai?’. Makarov tức giận gào lên.

Trong hành lang tối đen không có âm thanh vọng lại, cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua, Makarov không chịu được nữa, ông định lên tiếng. Ngay lập tức ông lại nghe thấy tiếng bước chân đó - vẫn là tiếng bước chân vọng ra từ bóng tối trong hành lang. Nhưng tiếng bước chân đó đang đi ra xa hay là đang tiến lại gần mình?

Dựa vào kinh nghiệm đặc công được huấn luyện nhiều năm, Makarov đã nhận ra, tiếng bước chân này không quay đi mà đang tiến lại gần mình. Theo phản xạ Makarov lại tiếp tục lùi lại phía sau, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, năm bước... Khi Makarov lùi tại tới bước thứ tám thì tiếng bước chân đó biến mất. Makarov lập tức đoán rằng chắc là người đó đi nhanh hơn mình bảy bước chân, tức là tổng cộng người đó đã tiến lên phía trước mười lăm bước.

Mọi thứ lại trở nên im lặng, Makarov quyết tâm lần phải tìm chế. Trong hành lang yên tĩnh tới nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập. nhưng Makarov không nghe thấy tiếng tim đập của người đó, hẳn là người hay là ma? Đúng lúc Makarov đang suy nghĩ mông lung thì người đàn ông đó mở miệng trước: “Tôi chính là người mà các ông cần tìm!”.

“Ông... ông là Tướng quân!”, mặc dù đã cố gắng kìm chế cao độ, nhưng trong giọng nói của Makarov vẫn toát lên cảm xúc phức tạp, là sự kích động, hoan hỉ cao độ. là nỗi sợ hãi và cả sự thù hận khắc cốt ghi tâm!

Đối phương phát ra một âm thanh kỳ dị, hình như là đang cười: “Ivan, tuy bọn ông đã gây thêm bao phiền phức cho tôi. nhưng tôi vẫn cảm ơn các ông đã đưa chúng tôi tới đây. Mọi thứ đều sắp sáng tỏ, sau khoảng

thời gian mòn mỏi chờ đợi, chúng ta sắp trông thấy quân bài cuối cùng rồi. Nhưng giữa hai chúng ta sẽ chỉ có một người ở lại đến phút chót để trông thấy quân bài đó”.

“Nói như vậy thì ông đã thừa nhận ông là Tướng quân rồi, vậy rốt cuộc ông là ai?”, Makarov nóng lòng hỏi.

“Tôi nói rồi, giữa hai chúng ta sẽ chỉ có một người có thể trông thấy quân bài cuối cùng!”, giọng nói đó từ tốn, bình thản đến mức Makarov không nghe thấy bất cứ sự thay đổi cảm xúc nào trong đó.

“Ông cũng là quân bài cuối cùng?”

“Lẽ nào không phải sao? Tôi cũng là một phần của quân bài cuối cùng!”

“Được rồi, vậy thì tạm thời tôi không hỏi ông chuyện này nữa!”. Makarov định thân lại, ông muốn cô gắng hết sức để nói chuyện với giọng nói này, từ đó tìm ra manh mối. “Tôi muốn biết tất cả những điều này bắt đầu như thế nào. Là do Victor phát hiện ra mặt thất dưới tầng hầm của Cung điện Mùa đông?”

“Đó chỉ là một vài thứ - một vài thứ rất nhỏ lộ ra ngoài ánh sáng”.

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, đó chỉ là một góc nhỏ trong âm mưu to lớn ghê tởm của các ông! Âm mưu đó đã có từ lâu rồi, có từ năm 1964. năm 1964 bị thất lạc đó!”, Makarov càng nói càng kích động.

“Năm 1964?”, giọng nói đó ngừng lại một lúc, “Hừm, đó cũng không phải là khởi nguồn của mọi chuyện!”

“Ồ? Vậy.. mọi chuyện bắt đầu từ khi nào?”

“Định mệnh!”

Makarov giật thót tim, hình như ông đã nghe thấy từ này ở đâu. Đúng vậy, Đường Phong và Hàn Giang đã từng nhắc tới từ này, ở nơi cắm trại của đoàn thám hiểm trước đêm xảy ra chuyện, từ này được khắc rất sâu lên trên thân một cây hồ dương chết khô!

“Định mệnh ư?”

“Đúng vậy, tất cả những chuyện này đều là do số phận I 99

an bài, số phận đã bắt buộc tôi phải tìm thấy tòa thành cổ đã biến mất đó”.

“Các ông có quan hệ như thế nào với Hắc Lạ ma và Mã Viễn?”

“Hừm, họ chỉ là những người lướt qua trong dòng lịch sử, nhưng có những người lại có thể vĩnh viễn ghi danh trong sử sách!”.

“Ví dụ như Kozlov đã phát hiện ra Hắc Thủy Thành?!", Makarov hỏi.

Giọng nói đỏ tròng xuống. Makarov im lặng chờ đợi một lúc, giọng nói đó mới chậm rãi thốt lên: “Không! đó chẳng qua chỉ là sự may mắn của ông ta, ông ta là một kẻ tiểu nhân vong ân bội nghĩa và là một gã trộm cướp!”

“Tất cả những gì ông làm lẽ nào khác ông ta sao? Không phải vì truyền thuyết mơ hồ và kho báu bí ẩn của vương triều Tây Hạ sao?”

“Không, không chỉ vì kho báu mà còn vì tình yêu, sự thù hận và tương lai!", giọng nói đó hình như ẩn chứa một sức mạnh khủng khiếp, rốt cuộc Makarov cũng đã nhanh nhạy nắm bắt được chút cảm xúc mong manh trong giọng nói đó.

4

Tòa lô cốt lại chìm trong im lặng. Makarov sợ rằng giọng nói đó sẽ từ từ biến mất, nên đã cướp lời: “Tôi đã biết ông là ai rồi, chắc chắn chúng ta đã từng gặp nhau!”

“Dĩ nhiên, chúng ta đã từng gặp nhau!", giọng nói đó khẳng định.

Vậy thì, được thôi, người bạn cũ của tôi, anh bạn thân mến, tôi biết đó là anh!", Makarov nói ra tên của Branch.

Giọng nói đó bật cười lạnh lùng: “Ivan, người mà ông nói đã chết từ lâu rồi!”.

“Nói như vậy tức là ông cũng biết Branch? Rốt cuộc anh là ai?”. Giọng nói đó lặng thinh. Makarov không kìm chế được, lại hỏi: “Isakov?”

Giọng nói đó vẫn im lặng trong bóng tối.

“Brainin?”

Giọng nói đó vẫn im lặng.

“Stechkin? Không, không thể là ông ta!”, tự Makarov là phú định Stechkin.

Trong bóng tối. hành lang phía bên kia vẫn im lặng.

“White...”, Makarov bán tín bán nghi hỏi.

Không có âm thanh nào vọng ra từ sâu trong hành lang tối đen.

Sau một hồi im lặng, mắt Makarov bỗng sáng lên: Ông... ông không phải là ai đó một trong số những học viên chứ? Không, các học viên đều chết hết rồi..”.

Lần này, giọng nói đó đã vang lên: “Ivan, ông đừng cố đoán lung tung nữa!”.

Makarov bỗng cảm thấy hình như giọng nói này có chút quen quen, nhưng ông không tài nào nghĩ ra được đã nghe thấy ở đâu. “Không! Tôi biết ông, chắc chắn là tôi biết ông!”, Makarov gào lên khiến cho trong lỗ cốt tối đen vang lên tiếng ông ong.

“Thôi đi, ngay từ đầu tôi đã nói rồi. giữa hai chúng ta sẽ chỉ có một người có thể trông thấy quân bài cuối cùng. Nếu như bây giờ tôi để ông trông thấy quân bài cuối cùng của tôi. vậy thì...”, giọng nói đó đột nhiên dừng lại.

“Vậy thì sao?”, Makarov hỏi lại.

Giọng nói đó không trả lời, những tiếng bước chân lại vọng, lại từ trong bóng đen ra, “Cộp... cộp... cộp...” một bước, hai bước, ba bước, bốn bước... tiếng bước chân bước đi cứ nhắc và nặng nề. Tiếng hươc chân này từ màng nhĩ mỏng manh của Makarov truyền vào cơ thể ông, đập vào tim ông. Theo phản xạ, Makarov cùng lúc lùi lại phía sau, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước... không chỉ vì căng thẳng mà còn vì hoảng sợ. Sau khi bước chân đó dừng lại, Makarov vẫn tiếp tục lùi lại phía sau vài bước rồi mới dừng lại hẳn. Lúc này, ông nghe thấy giọng nói đó vang lên rất kiên định: “Nếu như bây giờ tôi cho ông thấy quân bài cuối cùng của tôi thì số phận của ông cũng sẽ kết thúc!”.

Makarov nghe thấy vậy liền run bắn lên, theo phản xạ, ông lùi lại phía sau. ông biết rằng đó đang ở rất gần mình, nhưng hắn vẫn trốn trong bóng tối, không chịu lộ diện, còn mình lại lộ lộ dưới ánh đèn. Người đó chỉ cần một phát đạn, là có thể kết thúc mạng sống của mình.

Do thói quen nghề nghiệp, Makarov định nấp đi, nhưng trong đầu ông bỗng nảy sinh một ý nghĩ - tại sao mình lại phải nấp đi? So với những số phận đã kết thúc thì mình sống cũng đủ lâu rồi! N chí tới đây, Makarov cố gắng trấn tĩnh lại, từ tốn phản kích: “Ồ? Ông tự tin vậy sao? Lẽ nào ông không muốn xem quân bài cuối cùng của tôi?”

“Quân bài cuối cùng của ông?”, giọng nói đó rõ ràng ngạc nhiên trước câu trả lời của Makarov, nhưng giọng nói đó cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại: “Ivan, đừng cố tỏ ra mình nắm thế chủ động. Nếu ông muốn xem quân bài cuối cùng của tôi đến như vậy thì tôi sẽ cho ông toại nguyện. Vĩnh biệt bạn của tôi!”.

Người bí ẩn đó nói xong, trong hành lang tối đen lại vang lên tiếng bước chân đáng sợ, “Cộp... cộp... cộp”, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước.. Makarov cảm giác tiếng bước chân đó đang càng lúc càng gần mình, tim ông đập loạn nhịp. Hình như ông trông thấy trong tay gã đó có một khẩu súng đang nhắm về phía mình, đạn đã lên nòng.

Có lẽ... có lẽ khi mình nhìn thấy diện mạo của người đó viên đạn trong súng sẽ lao vun vút xuyên qua na ực mình!

Lúc này, tiếng bước chân cứ nhắc và nặng nề như trở thành đồng hồ hẹn giờ trên quả bom, Makarov không thể trấn tĩnh lại được, theo phản xạ, ông vội lùi lại. Khi ông lùi lại bước đầu tiên, đôi chân của gã

đó bước ra từ bóng tối, nhưng ông vẫn không trông rõ mặt hẳn. Makarov lại lùi lại bước nữa, đuôi của gà lộ ra. Makarov cảm giác mình sắp tắt thở, ông không biết tiếp theo xảy ra chuyện gì, cũng không biết ván bài cuối cùng đó có gì đáng kinh ngạc.

Lại là một tiếng bước chân khủng khiếp, nửa thân trên của gà đó đã lộ ra dưới ánh đèn. Makarov nhớ ra khẩu súng của mình, nhưng ông lần sờ khắp người mà không thấy nó đâu. Ông tuyệt vọng tựa vào bức tường lạnh lẽo ẩm ướt. thở hổn hển. chờ đợi khoảnh khắc quân bài cuối cùng lật ngửa, cùng như chờ đợi thời khắc cuối cùng trước khi cái chết kéo tới.

Nhưng khi gã đó vừa nhấc chân lên, chuẩn bị bước lên phía trước một bước, Makarov bỗng nghe thấy phía sau lưng mình - ở nơi sâu thẳm trong, lô cốt tối đen lại vang lên một tiếng bước chân. Tiếng hươc chân đó kiên định, chắc nịch, vọng lại từ sâu trong lô cốt. Makarov không biết phải làm thế nào. ông vô cùng hoảng hốt, bước chân di từ đầu bên kia tới là của ai đây mà lại kiên định đến như vậy?

Makarov mở trừng mắt, ông phát hiện người mình lướt mắt mờ mờ và vẫn nằm trong căn lều Mông cổ. Ông ngồi dậy, trông thấy Đường Phong đang nằm cạnh mình, Lương Viện ngủ ở đầu bên kia, xem ra mọi thứ đều bình thường. Nhưng... nhưng ban nãy mình... Makarov thờ dốt. hồi tưởng lại những gì mình vừa trải qua. Nhất thời Makarov không thể xác định được những gì xảy ra ban nãy có phải là giấc mơ hay không. Ông cố gắng hồi tưởng lại, bắt đầu là... hồ nước đó. hồ nước mênh mông vô bờ bến đó đột nhiên dâng lên! Ngay sau đó mình đã tỉnh lại... Không! Mình không hề tỉnh lại, mà là.. mà là một giấc mơ lồng trong giấc mơ!

riếp theo mình đã mơ thấy lô cốt, lô cốt số 23! Ở đó III inh trông thấy Tướng quân! Không, mình vẫn chưa thật .ự Iròng thấy diện mạo của Tướng quân. Mình và Tướng quân đã nói chuyện với nhau, thậm chí còn nói rất nhiều. Makarov ra sức hồi tưởng lại nội dung cuộc nói chuyện, mãi cho tới cuối cùng, khi Tướng quân sắp lộ diện, phía bên kia lô cốt lại vang lên tiếng bước chân. Thế này là thế nào? Người đó là ai?

Makarov nãy giờ di n^lĩ lại mà vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Khi nghĩ tới giây phút cuối cùng, khi Tướng quân sắp bước ra khỏi bóng tối, và gương súng bắn về phía mình, Makarov kliông, khỏi lạnh toát cả người. Ông vội vàng mò khẩu súng của mình dưới gối, khẩu súng vẫn còn đó! Lúc này Makarov mới yên tâm lại. nhưng những cảnh tượng miên man trong mơ cứ lớn vờn trong đầu óc ông, cứ nghĩ tới gã Tướng quân sắp xuất đầu lộ diện mà Makarov cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra!

Makarov cảm thấy bức bối trong lòng nên đã đi ra khỏi căn lều Mông cổ. Ông> nhìn lên trời, bầu trời đầy sao, phía đông đã có chút sắc trắng, nhưng bóng đêm vẫn bao trùm mặt đất. Căn lều của vợ chồng Ngôi Danh không chút động tĩnh, xem ra họ vẫn đang ngủ say. Makarov vòng qua căn lều của họ, đi tới ven hồ nước bên cạnh hồ nước này quả thực rất nhỏ, chưa tới hai mươi mét vuông, chính xác thì nó chỉ là một ao nước, đây chính là nguồn nước của gia đình Ngôi Danh

Makarov ngồi ven hồ. thẫn thờ nhìn những đồi cát im lìm xung quanh. Đột nhiên sau lưng có người vỗ vai ông. Nếu là trước đây, với thói quen nghề nghiệp, Makarov chắc chắn không để ai đó lại gần mình như vậy. Nhưng hiện giờ tâm trí ông đang không tập trung, mãi tới khi người đó lắc lắc người ông, Makarov mới giật mình quay lại nhìn, hóa ra là Đường Phong.

“0, cậu cũng dậy rồi à? Hôm nay chúng ta còn phải lên đường sớm, sao không ngủ thêm một chút?”

Đường Phong cười cười: “Không phải bác cũng dậy sớm ă? Nhìn bác là cháu biết bác đang có tâm sự!”

“Tôi lại nằm mơ!”

“Ác mộng ă?”

‘Khó nói lain...’, vậy là Makarov kể lại giấc mơ của mình cho Đường Phone: nghe.

“Một giấc mơ thật kỳ lạ!”, Đường Phong nghe xong lắc đầu nói.

“Đúng là rất kỳ lạ, nhưng giấc mơ này khiến tôi có suy nghĩ mới..”, Makarov nói giữa chừng bỗng im bặt, giống như đang chìm trong suy tư.

Đường Phong không dám quấy rầy ông nữa. Makarov trầm ngâm rất lâu, khi phía đông hừng lên vệt mây trắng giống như bụng cá, ông bỗng kêu lên: “Tôi nghĩ... tôi nghĩ rằng người bạn cũ của tôi... Branch... rất có

thể chính là Tướng quân!”.

“Branch chính là Tướng quân lẩn trốn mãi trong bóng tối?”, với những phát hiện trong lô cốt trước đây,

Đường Phong cũng bắt đầu nghi ngờ đó là Branch, nhưng khi Makarov thốt ra tên của Branch, anh vẫn cảm thấy hơi bất ngờ.

“Bạn thân mến, tôi đã trông thấy quân bài cuối cùng của ông!”, rõ ràng Makarov rất tự tin.

“Nhưng không phải ông ta đã chết rồi sao?”, Đường Phong hỏi lại.

“Đây chính là yếu tố không thể ngờ nhất, hiện giờ tôi vẫn chưa dám khẳng định, nhưng trực giác nói với tôi rằng, Branch chắc chắn là người tổ chức mọi chuyện, người tham gia, thậm chí là chủ mưu trong toàn bộ âm mưu này!”. Makarov ngập ngừng, rồi nói tiếp: “Tạm thời không quan tâm tới giấc mơ của tôi vội, chúng ta hãy bắt đầu đi từ manh mối đã nắm được. Trước tiên, điều khiến tôi nghi ngờ anh ta là do hình vẽ bí ẩn đó, trên người những gã áo đen có hình xăm đó, và trên người rất nhiều học viên năm đó cũng đều có hình xăm này. Lúc đó Branch đã cho tôi một lời giải thích xem ra có vẻ hợp lý, khiến tôi không thể dựa vào hình xăm đó để nghi ngờ một người đã chết. Nhưng tôi lại bỏ sót một nghi vấn lớn nhất!”.

“Nghi vấn lớn nhất?”

“Đúng vậy, nghi vấn này thật ra ngay từ lúc mới quen anh ta tôi đã nghi ngờ rồi. cấp trên phái tôi và anh ta tới Mông Cổ để thực thi nhiệm vụ, quân hàm của anh ta cao hơn của tôi nhưng anh ta lại nghe tôi chỉ huy, nói rằng để lấy chuộc tội. Bây giờ tôi đã biết được rằng chính vì anh ta đã để xảy ra chuyện lớn trong quá trình xây dựng lô cốt số 23 nên mới bị xử phạt, và lô cốt số 23 này lại càng khiến tôi nghi ngờ hơn nữa. Branch là một người làm việc vô cùng cẩn trọng, sao anh ta có thể để xảy ra sai sót nghiêm trọng khi phụ trách một công trình quan trọng như vậy?”

“Ý bác là ông ta cố ý?”, Đường Phone ngạc nhiên. Makarov gật đầu: “Tôi nghĩ khả năng này rất lớn, điều này đã được chứng minh sau khi chúng ta phát hiện ra lô cốt. Vậy thì sẽ nảy sinh một vấn đề, tại sao anh ta lại cố tình làm sai để dẫn đến việc lô cốt số 23 không thể đưa vào sử dụng?”.

“Để huấn luyện học viên... không, không thể như vậy khi lô cốt xây dựng xong vẫn còn chưa có căn cứ Tiên Tiến!”, Đường Phong lắc đầu phủ nhận.

“Ngược lại, rất có thể là như vậy đấy!”

“Sao cơ ạ? Lẽ nào ông ta đã đoán trước được sự việc?” “Không phải là đoán trước được, mà bởi vì đó chính là một phần của một âm mưu khủng khiếp! Giả dụ Branch cố ý làm sai, khiến cho lô cốt số 23 không thể sử dụng được, vậy thì chắc chắn ông ta có mục đích. Mục đích đó là gì? Hiện giờ tôi không biết nguyên nhân cụ thể khiến cho lô cốt không thể sử dụng được, nhưng thông qua bản đồ cổ mà cậu giải mã được phía sau kệ tranh ngọc và một loạt những chuyện xảy ra gần đây, tôi nghĩ tới một nguyên nhân, nguyên nhân này có liên quan mật thiết tới Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta khổ sở tìm kiếm”.

“Y bác muốn nói tới vị trí của lô cốt?”

“Đúng vậy, lô cốt rất sát biên giới, cũng gần với Khe Sói Hoang, vấn đề nằm ở chỗ đó. Trong thời kỳ xây dựng lô cốt, kỹ thuật quân sự phát triển rất nhanh, chính phủ luôn coi trọng việc chiến đấu ăn sâu, bởi vậy các công sự kiên cố quy mô lớn đều xây dựng ở khu vực có độ sâu nhất định và cách xa biên giới, không thể xây dựng trong Um vực gần kề biên giới như thế này. Nếu như lô cốt xây dựng trong khu vực ngay sát biên giới, một khi bị công kích thì chẳng mấy chốc sẽ bị kẻ địch phá hủy. Tôi nghĩ đây có thể là nguyên nhân chính khiến cho lô cốt số 23 bị bỏ hoang, dĩ nhiên còn có cả nguyên nhân khác như kết cấu nội bộ chẳng hạn. Vậy thì liên tưởng tiếp tới cự ly ở đây và Khe Sói Hoang sẽ càng khiến người ta sinh nghi!”.

“Cũng có nghĩa là Branch vì Khe Sói Hoang, nên đã cố ý xây dựng lô cốt tại nơi sát biên giới dẫn tới việc lô cốt bị bỏ hoang?”, Đường Phong ngẫm nghĩ rồi lại nói, “Kể cả những gì bác nói là thật đi chẳng nữa, nhưng tại sao Branch lại biết được bí mật của Khe Sói Hoang? Chúng ta cùng phải hao tổn biết bao công sức mới tìm được đến đây!”.

“Dĩ nhiên từ đầu chắc ông ta cũng không thể biết được ngay là Hạng Hải Mật Thành nằm trong Khe Sói Hoang, nhưng ông ta hoặc đồng bọn của ông ta chắc chắn biết được Hạng Hải Mật Thành ở trong vùng sa

mạc này, Khe Sói Hoang vốn vô cùng thần bí, bởi vậy đã thu hút được sự chú ý của họ. Ngoài như vậy ra thì còn có cách giải thích nào khác?”

“Nhưng làm như vậy mục đích của ông ta là gì? Huấn luyện học viên?”

“Huấn luyện học viên là việc sau này. tôi nghĩ ban đầu ông ta muốn xây dựng lô cốt số 23 thành căn cứ Tiên Tiến của mình?”

“Căn cứ Tiên Tiến của ông ta?”

“Chính là căn cứ Tiên Tiến để có thể tiến vào sa mạc tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành!”.

“Ồ! Cháu hiểu ý bác rồi!”.

“Tôi nghĩ âm mưu này được hình thành từ năm 1964, chính là năm 1964 bị thất lạc trong hồ sơ mật đó. Thông qua những manh mối nắm bắt được, chúng ta đã biết ba người phụ trách bảo vệ Mislia năm 1964 là Brainin, Isakov và Stechkin. Hơn nữa sau này chúng ta còn liên kết được mối liên hệ giữa ba người này với Branch thông qua việc các học viên bạo động, điều này có thể giải thích cho câu hỏi trước đó của cậu - Làm thế nào mà ông ta biết được bí mật của Hạng Hải Mật Thành và kế tranh ngọc. Đừng quên, Misha là người gần nhất với bí mật!” Nói tới đây, dường như Makarov đã suy luận xong một cách hoàn mỹ.

7

Makarov nói vậy khiến Đường Phong chìm trong suy tư, mãi lâu sau, Đường Phong mới chậm rãi lắc đầu, nói: “Lão Mã, cháu thấy bác suy luận như vậy vẫn chưa chắc chắn, vẫn còn rất nhiều sơ hở. Thứ nhất, tại sao Misha lại dễ dàng tiết lộ bí mật của Hạng Hải Mật Thành và kế tranh ngọc ấy đặc công đó?”

Makarov cũng không dám chắc Misha có tiết lộ bí mật về kế tranh ngọc và Hạng Hải Mật Thành cho Stechkin và những người khác hay không. Ông mỉm cười rồi nói; “Điều này thì phải hỏi Misha mới rõ! Nhưng Stechkin và ba người khác cuốn vào việc này đều là đặc công và lần lượt bảo vệ Misha trong năm 1964. đây là sự thật, thậm chí tôi còn nghi ngờ trong năm 1964 đó vẫn còn một đặc công khác từng bảo vệ Misha”.

“Ý bác nói tới Branch?”

Makarov gật đầu nói: “Cậu có còn nhớ hai trang bị xẻ trong hồ sơ không?”

“Tất nhiên là nhớ ạ, phần bị khuyết mất chính là đoạn hồ sơ trone, năm 1964!”.

“Đừng quên rằng, Branch đã từng làm việc trong Cục hồ sơ KGB, tôi nghĩ rằng trong đó ông ta vẫn còn một số mối quan hệ và thủ đoạn!”.

“Tóm lại, cháu vẫn không thể tán thành với bác về điều này. Với phán đoán của cháu về Misha, ông ta không thể dễ dàng tiết lộ bí mật của Hạng Hải Mật Thành và kế tranh ngọc cho Stechkin và những người khác được. Nếu như suy luận của bác là đúng, vậy thì ngoài Misha ra, họ chắc chắn còn có nguồn thông tin khác đáng tin cậy hơn!”

“Nguồn thông tin đáng tin cậy hơn? Còn có ai nữa? Chẳng lẽ vẫn còn có ai gần bí mật hơn cả Misha ư? Makarov cũng không hiểu rõ vấn đề này.

Đường Phong lại nói tiếp: “Điều thứ hai, manh mối trước chỉ chứng minh Brainin, Stechkin cùng những người khác đều liên quan tới vụ học viên bạo động, nhưng lúc đó Branch đã chết từ lâu rồi nên không thể nhận thấy họ và Branch liên quan trực tiếp tới nhau. Trừ khi Branch chưa chết, đúng thời điểm âm mưu lãnh đạo đám học viên đó!”.

“Đây chính là điều mà tôi lo lắng nhất!”, cặp lông mày bạc trắng của Makarov chau lại.

“Sao vậy. bác lo là Branch vẫn chưa chết? Năm đó chính bác đi nhận xác của ông ta mà!”, Đường Phone ngạc nhiên.

“Chính vì do tôi đi nhận xác ông ta nên tôi càng lo lắng, lẽ nào... lẽ nào mấy chục năm trước tôi đã phạm phải một sai lầm lớn?!, Ặ. Makarov tỏ ra vô cùng căng thẳng.

“Được rồi, cứ cho là Branch vẫn chưa chết, cứ cho rằng suy luận của bác vừa rồi là sự thật, nhưng sự việc sau đó giải thích thế nào ạ? Tại sao Branch lại giá vỡ chết? Học viên huấn luyện suốt một thời gian dài

như vậy tại sao không tiến vào trong sa mạc tìm kiếm Hạng Hải Mật I lùinh mà lại gây bạo động? Đây cũng là điểm thứ ba mà cháu nói ban nãy”.

“Điều này thì tôi không rõ, có thể là kế hoạch của bọn chúng đã thay đổi...”, Makarov bị ba điểm nghi vấn của Đường Phong làm cho đuối lý, ông lại nhớ tới giấc mơ đó, chỉ muộn một chút thôi là ông có thể nhìn thấy chân tướng. Nghĩ tới đây, Makarov đột nhiên lấy lại tinh thần: “Đường Phong, nhưng giấc mơ ban nãy của tôi hoàn toàn phù hợp với những gì tôi suy đoán. Tướng quân đó biết tôi, hơn nữa liông qua những gì ông ta nói, tôi có thể nhận ra rất có thể ông ta chính là Branch!”

Nghe tới đây, Đường Phong cười: “Lão Mã. bác một đời làm đặc công sao lúc này lại hồ đồ vậy. Giấc mơ của bác là do mấy hôm nay bác bắt đầu nghi ngờ Branch nên lúc nằm mơ đã lấy Branch làm mục tiêu giả tưởng, làm sao có thể lấy giấc mơ ra để chứng minh được ạ?”

Makarov bị Đường Phong phản bác thì chỉ im lặng.

Đường Phong cười, nói: “Lúc ở trong lô cốt, chúng cháu cũng đã từng nghi ngờ Branch, nhưng bác cứ kiên quyết rang Branch đã chết, sao bây giờ lại nhất quyết cho rằng Branch đã can dự vào âm mưu này, thậm chí còn chính là Tướng quân, người chủ mưu? Cháu nghĩ tất cả là do giấc mơ đó của bác tác động thôi!”

“Vậy sao?”, Makarov cũng bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình có thể là sai lầm. Rốt cuộc đâu là sự thật, đâu là sự tưởng tượng và đâu là mơ?

104. Chương 5

Chương 5

Cung đế vương

Duy Thiên Thụ Lễ Pháp Diên Tộ Thập Nhất Niên Cửu Nguyệt, chỉ rõ thời gian cụ thể xây dựng cung cung đế Vương này. Thiên Thụ Le Pháp Diên Tộ chính là niên hiệu cuối cùng mà Nguyên Hạo sử dụng, năm thứ II cũng chính là năm cuối cùng Nguyên Hạo tại vị, nhưng thực ra trong năm này, ông chỉ tại vị có một ngày.

1

Đường Phong và Makarov nói chuyện rất lâu, tới khi trời đã sáng tỏ mà họ vẫn chưa đi đến thống nhất chung. Tuy Đường Phong đã chỉ ra điểm sơ hở của Makarov, Makarov cũng bắt đầu nghi ngờ suy luận của mình có thể có sai sót, nhưng cuối cùng Makarov vẫn kiên quyết cho rằng chắc chắn Branch có vấn đề - hoặc là ông ta chưa chết, hoặc là phía sau ông ta vẫn còn một nhân vật bí ẩn!

Nhóm Đường Phong vẫn lo lắng cho Hàn Giang và Yelena nên không dám ở lại đây lâu. Ăn sáng xong, ba người từ biệt Ngôi Danh, khẩn trương cưỡi lạc đà lên đường.

Đường Phong và Lương Viện cười chung một con lạc đà, còn Makarov một mình cưỡi một con lạc đà khác, đi theo tuyến đường hôm trước họ tới đây, bên cạnh đó họ cũng tham khảo tuyến đường mà Ngôi Danh chỉ cho họ. Chẳng mấy chốc, họ đã tiến vào trong sa mạc mênh mông, quay lại nhìn đã không còn trông thấy hồ nước nhỏ và căn lều Mông Cổ của Ngôi Danh đâu nữa Trong lòng Đường Phong không khỏi trào dâng cảm giác kỳ lạ, hồ nước và căn lều Mông Cổ của Ngôi Danh bỗng trở nên hư ảo trong mắt anh. Hồ nước phẳng lặng và căn lều Mông Cổ của Ngôi Danh có thật sự tồn tại hay không? Có lẽ họ đều được ông trời an bài, là cao nhân ngoại thể được phái tới để cứu mình chăng?

Nghĩ tới đây, Đường Phong bắt giấc thở dài, anh bỗng (ròng thấy Lương Viện dùng một chiếc khăn quần chặt đầu lại: “Chiếc khăn này ai cho em vậy?”

Lương Viện quay lại nhìn Đường Phong, khi ấy Đường Phong bỗng phát hiện xung quanh hai mắt của Lương Viện được bôi hai vòng tròn đen sì nên anh ngạc nhiên kêu lên: “Lúc này mà em còn rồi hơi hóa trang cơ à! F)âv là thứ gì vậy? Mỹ phẩm mới nhất à?”

uMỹ phẩm gì chứ, đây là than hoa mà!”

’Than hoa? Đầu óc em bị sao vậy, sao lại bôi than hoa lên mắt?”

“Hừm, anh thì biết gì, đây là cô Ngôi Danh dạy em

dậy! Ban imày trên sa mạc nhiệt độ cao, hơn nữa lại không có cây cối chắn nắng, da của chúng ta sẽ không chịu được, bái vậy dims khăn ướt quần lên đầu, rồi dùng than hoa bôi quanh mắt để đề phòng da quanh mắt bị rạn”, Lương Viện giải thích

“Lại còn vậy nữa!”

“Đường Phong! Lương Viện nói đúng đó. trước đây chúng tôi tập luyện dã ngoại trên sa mạc cũng dùng cách này”, Makarov phụ họa theo.

“Nhưng cháu cảm thấy nhiệt độ ở đây có cao lắm đâu ạ!”, Đường Phong nhìn lên bầu trời, hôm nay là một ngày đẹp trời, mặt trời chiếu trên sa mạc nhưng không quá nóng.

“Đúng vậy! Nhưng ai mà biết được trong Khe Sói Hoang sẽ thế nào?”. Makarov cũng ngược lên nhìn trời.

“Ít nhất hôm nay cũng không thể xuất hiện sương mù được!”. Đường Phong cảm thấy may mắn.

“Không biết được, trong Khe Sói Hoang địa hình phức tạp. khí hậu biến đổi lớn. chúng ta vẫn phải chuẩn bị thật kĩ!”, Makarov ưu tư nói.

Ba người lại vượt qua mấy ngọn đồi cát cao lớn, họ bỗng ngạc nhiên phát hiện ra phía đường chân trời trước mặt, hai bên trái phải đều xuất hiện rặng núi màu đỏ. Đường Phong lẩm bẩm: “Một nơi thật kỳ lạ, hình như chúng ta lại tiến vào Khe Sói Hoang rồi!”

“Nhưng chúng ta đâu nhìn thấy kí hiệu đánh dấu nào?”

“Đừng quên những gì Ngôi Danh đã nói. ông nói rằng đoạn đường núi mà chúng ta đi qua trước đây chỉ là khu vực bên ngoài của Khe Sói Hoang, vốn dĩ ta chưa hề đi vào trong khu vực trung tâm!”, Makarov nhắc nhở.

“Khu vực trung tâm? Đâu mới là khu vực trung tâm ạ?”, Lương Viện không hiểu.

“Anh thấy ít nhất chúng ta cũng phải quay về khu địa mạo Nhã Đan trước đã, có lẽ... có lẽ đó chính là cổng để tiến vào khu vực trung tâm!”, Đường Phong nhìn về vùng cát vàng mênh mông phía xa xa, nói.

“Cổng? Cổng cổng không gì có thể sánh được!”, Lương Viện nhớ tới bức thư mà Misha viết cho ông nội cô.

“Mong là như vậy!”

“Mọi người nhìn xem, khu vực địa hình trũng xuống trước mặt là gì vậy?” Lương Viện bỗng chỉ về phía trước, hét lên.

Bên trái phía trước cách họ khoảng năm trăm mét xuất hiện một cảnh lau bay phất phơ trong gió. Khu vực rộng lớn phía trước cảnh lau không phải là cát vàng mà là bùn lầy. Ba người nhảy xuống lác dề, tiến lại gần kiểm tra. “Xem ra cách đây không lâu nơi này vẫn là một hồ nước, hoặc là một phần của hồ nước!”, Makarov lập tức phán đoán.

“Lẽ nào... lẽ nào truyền thuyết đó đều là thật? Những gì người đàn bà đeo mặt nạ nói với cháu trong mơ đều là thật.ê.”, Đường Phong lẩm bẩm liên hồi.

“Đường Phong, ý cậu là gì?”

“Vãng Sinh Hải..”, Đường Phong nhấn mạnh.

“Ý cậu là vùng khô hạn này chính là một phần của Vãng Sinh Hải?”, Makarov hỏi lại.

“Đúng vậy. hơn nữa rất có thể đây chính là hồ nước rộng vô bờ ben mà chúng ta đã bị lạc hôm trước!”, Đường Phong nói.

“Không thể như vậy được, mới hôm trước vẫn còn mặt hồ rộng lớn, sao hôm nay lại cạn khô thế này được?”, Lương Viện lắc đầu, như không thể tin vào mắt mình.

“Mọi người quên rồi sao, hôm nay chúng ta đã đi theo tuyến đường trong trí nhớ hôm trước để tới đây. Vậy thì rất có thể chúng ta sẽ trông thấy hồ nước mênh mông không bến bờ đó một lần nữa. Nhưng chúng ta đã

đi lâu như vậy rồi mà vẫn không trông thấy hồ nước nào cả, chỉ có vùng bùn lầy khô hạn rộng lớn này, bởi vậy anh mới đoán rằng đây là một phần của hồ nước! Văng Sinh Hải trong truyền thuyết lúc to lúc nhỏ? mặt nước chắc là không ngừng biến hóa”, Đường Phong giải thích.

Mắt Lương Viện bỗng chớp chớp, cô nói: “Hôm nay không có sương mù, vậy là chúng ta có thể đi men theo đầm lầy này để nhìn rõ phạm vi của cả hồ nước này rồi!”

“Không, nhiệm vụ trước mắt của chúng ta là phải tìm thấy Hàn Giang và Yelena. Nếu như họ không việc gì, chắc vẫn đang ở nơi chiếc xe Jeep bốc cháy để đợi chúng ta”.

Đường Phong kiên định nói

‘Đúng vậy! Tôi nghĩ chúng vẫn chưa đi xa được đâu, eluic là vẫn ở quanh đó”, Makarov cũng đồng ý với ý kiến của Đường Phong.

“Cũng không biết hai người họ thế nào rồi! Kể cả khi xe cháy họ không việc gì đi chẳng nữa thì hai hôm nay chôn chân ở cái nơi quái quỷ ấy cũng khó tránh khỏi sẽ gặp phai dã thú hoặc bị thứ gì đó đáng sợ tấn công”, Lương Viện lo lắng nói.

“Còn cả những gã trên chiếc Hummer nữa, nếu bọn chúng là người của Tướng quân thì e rằng Hàn Giang và Yelena khó tránh khỏi việc phải quyết chiến với chúng một trận!”, Đường Phong nói.

Sau khi bàn bạc xong, ba người lại lên lạc đà, đi men theo đầm lầy một đoạn, nhưng vẫn không có phát hiện gì mới. Đường Phong thúc lạc đà đi lên một ngọn đồi cát cao lớn phía trước.

2

Khi vượt qua ngọn núi cát cao lớn, Lương Viện ngồi trên lưng lạc đà bị xóc long sòng sọc nên không ngừng la hét. Vượt qua sườn núi, tới một con dốc, lạc đà lao như bay lại khiến Lương Viện sợ đến nỗi hét tướng lên, mắt nhắm chặt lại. Đường Phong sợ rằng tiếng la hét của Lương Viện sẽ gọi dã thú và đám người áo đen tới. Anh đang định mắng Lương Viện, bảo cô im miệng thì ai ngờ con lạc đà cao lớn này bỗng lắc mạnh một cái, làm Đường Phong cũng giật

bản mình. Tốc độ của lạc đà càng lúc càng nhanh, Đường Phong hoàn toàn không còn khống chế được nó. Rốt cuộc, Đường Phong cũng sợ tới nỗi nhắm nghiền mắt lại, mặc cho con lạc đà lao như bay trên biển cát Gobi.

Cũng không biết con lạc đà lao như vậy bao lâu trên sa mạc Gobi, Đường Phong chỉ nghe thấy tiếng gió bèn tai, lực phủ ngũ tạng đều lộn nhào cả lên. Rốt cuộc, tiếng gió bên tai cũng nhỏ đi. Đường Phong cũng không xóc long sòng sọc nữa. Đường Phong mở mắt. Anh phát hiện lạc đà đang húc thông lòng từng bước trong một thế giới yên tĩnh, còn phía trước chính là địa điểm quen thuộc của họ - những đồi đất cao lớn đủ hình thù quái dị nối tiếp nhau, dường như vô tận. “Chúng ta.. chúng ta đã quay lại vùng Ma Quý Thành rồi.”, Đường Phong lắp bắp.

P phía sau vang lên tiếng gọi của Makarov, ông Dana gọi tên Hàn Giang và Yelena. Đường Phong quay lại nhìn. Makarov vẫn đang bám sát theo sau. Anh biết rằng việc lớn tiếng gọi như vậy rất có thể khiến mình bị lộ, nhất là sẽ gọi bọn áo đen tới nên anh đã nắm thật chặt súng trong tay.

Lương Viện cũng hét lên gọi theo. Đường Phong cảnh giác rút súng, chăm chú quan sát xung quanh anh bỗng cảm thấy hình như sau mỗi đồi cát xung quanh đều có một cặp mắt đang nhìn họ “Hàn Giang!”, Đường Phong cũng gọi lo, nhưng chỉ nghe thấy tiếng vang từ xa vọng lại.

Lạc đà vẫn bước từng bước thông dong, ba người đều im lặng. Đường Phong bỗng cảm thấy con đường mà họ đang đi có gì đó dị thường, quan sát kỹ, hóa ra con đường này thẳng hơn, rộng hơn những con đường khác trong Ma Quý Thành Đồi cát hai bên cũng ngay ngắn hơn những chỗ khác, Đường Phong cảm giác mình đã từng trông thấy cảnh tượng này ở đâu đó. Đúng, trong Ma Quý Thành gần Nguyệt Nhi Tuyền! Đó cũng là một vùng địa mạo Nhã Đan, cũng có những đồi cát hình thù quái dị như thế này. cũng có một con đường thẳng tắp. Lúc đó anh ngồi trên xe nên không thể trông thấy toàn cảnh như đang ngồi trên lưng lạc đà cao cao hiện giờ. Đường Phong lập tức nhận ra một chi tiết quan trọng - phía bắc và phía nam trong địa mạo Nhã Đan đều có một con đường rộng rãi, thẳng tắp như thế này, lẽ nào chỉ là sự trùng hợp?

Không, đây chắc chắn không phải do trùng hợp!

Đường Phong nhìn đồi cát hai bên, cảm giác nơi này có vấn đề. Chẳng mấy chốc họ đã đi tới cuối con đường, cũng chính là điểm cuối cùng của Ma Quỷ Thành, phía trước mặt họ là những núi cát cao lớn miên man. Đường Phong ngồi trên lưng lạc đà anh vẫn không thể trông thấy thế giới phía sau dãy núi cát. Điều khiến anh cảm thấy hứng thú nhất vẫn là thế giới phía sau núi cát, còn hai bên con đường dẫn tới núi cát là hai đồi đất trơ trọi sừng sững - hai đồi đất khổng lồ hình tròn!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đường Phong lại có cảm giác quen thuộc. Đúng vậy, ở điểm cực bắc của khu Ma Quỷ Thành mà nhóm Đường Phong từng tới cũng có hai

đồi đất khổng lồ hình tròn như thế này, lúc đó họ còn trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ ciúme trên đồi đất đó! Nghĩ tới đây, Đường Phong bắt đầu căng thẳng, anh không nóng vội đi tới gần đồi đất này, mà lặng lẽ ngồi trên lưng lạc đà quan sát rất lâu. Lúc này mặt trời đã gần tới chính Ngọ, nhiệt độ trên sa mạc bắt đầu tăng cao. Đường Phong nhắm mắt nhìn đồi đất khổng lồ hình tròn trước mặt, không trông thấy Hàn Giang và Yelena, cũng không trông thấy bọn áo đen, cũng không trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ, đến một con chim, thậm chí là một sinh vật nào đó cũng không xuất hiện! Lương Viện sốt ruột giục: “Anh còn đợi gì nữa, qua đó xem sao thôi!”

“Em không cảm thấy hai đồi đất này trông rất quen ư?”, Đường Phong hỏi lại.

“Dĩ nhiên là em thấy chứ, nên mới bảo anh tới đó xem mà!”.

“Đừng quên người đàn bà đeo mặt nạ có thể xuất hiện!”

“Em nhìn nửa ngày rồi, lấy đâu ra người đàn bà đeo mặt nạ, hơn nữa em cũng, đâu có sợ bà ấy!”, Lương Viện tự tin nói.

Đường Phong cũng không chờ đợi nữa mà, quyết định tới đó xem xét, vậy là anh khẽ vỗ lạc đà, lạc đà ngoan ngoãn bước từng bước chậm rãi tới hai đồi đất hình tròn đó. Đường Phong vẫn nhìn đồi đất không chớp mắt, anh lo

sợ sẽ có thứ gì đó khủng khiếp nhảy ra từ phía sau đồi đất. Khi lạc đà tới gần đồi đất hình tròn, Đường Phong không nó dừng lại mà thúc nó vòng qua đồi đất một vòng, khi đã chắc chắn phía sau đồi đất không có người, anh mới dừng lạc đà lại, nhảy xuống.

Makarov cũng xuống theo, ba người tập trung tại góc M ui dưới chân đồi đất, đi quanh đồi đất một vòng nhưng không thu hoạch được gì. Căn cứ vào Inróne. nằm và hình dáng của đồi đất, Đường Phong cảm giác đây là một đồi đất nhân tạo, hoặc ít nhất nó cũng đã từng được con người cải tạo nhưng khi lên trên đồi đất này, anh không hề trông thấy bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh cho quan điểm của mình.

Ánh mắt của Đường Phong lại di chuyển tới phía đồi đất bên phải, anh phát hiện đồi đất này thấp hơn một đoạn so với đồi đất bên trái. Nhìn kỹ lại, hóa ra bên cạnh đồi đất này vẫn còn một đoạn đồi đất nhỏ nữa, nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng đó chỉ là một ụ cát. Đường Phong bước tới, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đồi đất bên phải, bên trên còn rõ dấu tích bị sụp đổ, đoạn đồi đất nằm trên mặt đất này hóa ra chính là phần bên trên của đồi đất bên phải sụp xuống.

Cẩn thận quan sát, đoạn đồi đất bị sụp đổ, Đường Phong đã nhìn thấy dấu vết khá rõ của lau sậy và gỗ, mắt anh mở to: “Nhìn này, anh không nhìn nhầm, hai đồi đất hình tròn này là do con người tạo nên, ít nhất cũng đã từng được con người cải tạo!”.

Makarov cũng nhìn ra manh mối, ông nhìn xung quanh, nói: “Lẽ nào chúng ta đã tìm thấy Hạng Hải Mật Thành?”

“Không, đây không thể là Hạng Hải Mật Thành, nơi này hoàn toàn không phù hợp với cảnh tượng hùng vĩ trong truyền thuyết!”, Đường Phong phủ định suy đoán của Makarov

Đường Phong ngồi xuống một lúc rồi tiếp tục đi quanh ụ đất hình tròn, tỉ mỉ quan sát xem có phát hiện dấu vết gì không. Khi Đường Phong vòng qua góc bên phải phía dưới ụ đất, một lần nữa anh lại mở to mắt - anh trông thấy một kí hiệu trong mặt cát phía dưới đồi đất, hoặc có thể nói là dấu vết của văn tự.

Đường Phong cẩn thận đọc từng chữ trên dòng chữ mờ ảo đó. rồi bỗng kêu toáng lên: “Là một dòng chữ Hán!”, rồi anh chậm rãi đọc to dòng chữ Hán này lên: ”Duy Thiên Thụ Pháp Diên Tộ Thập Nhất Niên Cừ Nguyệt, Nại Trường Sinh Thiên Tí Hựu, Thiên Giáng Thần Khuyết Vu Thành Chi Nam Bắc, Le Thành

“Nghĩa là gì vậy?”. Lương Viện hỏi.

Đường Phong im lặng ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh hiểu rồi, hai đôi đất khổng lồ hình tròn này là hai cái cung”.

“Cung? Cung là cái gì vậy?”. Lương Viện mụ mị hết đầu óc.

“Trước cung đình và lăng mộ của đế vương thời cổ đại đều dựng hai chiếc cột cao lớn để thể hiện rõ sự uy thời kỳ đầu thường là hai cột gỗ hoặc cột đá sau này phát triển, người ta dùng gạch đá xây thành những cổng cung lầu gác hoành tráng, cũng có khi dùng cột đá chạm khắc những hoa văn tinh xảo. loại cung này cũng được coi là biểu tượng của kiến trúc Trung Hoa”, Đường Phong giải thích.

“Biểu tượng kiến trúc Trung Hoa? Giống hai cột trụ phía trước cổng Thiên An Môn phải không ạ?”, Lương Viện hỏi lại.

“Đúng vậy, đó cũng là một loại cung”.

“Nhưng hai đôi đất lùn hình tròn trước mắt chúng ta, em nhìn kiểu gì cũng không thấy giống biểu tượng kiến trúc Trung Hoa?”, Lương Viện vẫn không hiểu.

“Đúng là không giống với biểu tượng kiến trúc Trung I loa mà chúng ta trông thấy thời nhà Minh. Người Đảng Hạng vốn sùng bái sự giản dị, irone các kiến trúc, họ thường dùng đất đỏ xây dựng cho tiện lợi. Nếu ở dày mà dùng gạch đá de xây dựng nên cổng cung cao lớn, hoặc là dùng bạch ngọc đời nhà Hán điêu khắc đều lãng phí công sức và thời gian, bởi vậy, anh nghĩ rằng người Đảng Hạng đã lợi dụng đôi đất có sẵn ở đây tể tiến hành cải tạo thành cổng cung huy hoàng trước mắt chúng ta đây”.

Nghe Đường Phong nói vậy, Makarov cũng nhớ lại rồi: “Đúng rồi, tôi nhớ là trước cửa vương lăng của Tây Hạ hình như cũng có đôi đất như thế này!”.

“! Vậy thì cấp bậc địa vị ở đây chẳng phải càng cao hơn ư?” Makarov vốn rất am hiểu văn hóa truyền thống Trung Quốc, ông biết rằng kiến trúc cổ đại của Trung Quốc ứ đâu cũng thể hiện rõ đẳng cấp và lễ chế.

Đường Phong cũng nghĩ tới điều này, anh nhìn hai đôi đất khổng lồ hình tròn trước mặt và con đường ban nãy họ vừa đi qua mà không khỏi thốt lên: “E rằng đúng là như vậy! Nếu cháu đoán không nhầm thì hai cổng cung này và cả con đường han nãy chúng ta tới đây, xét về cả quy mô và phong cách kiến trúc đều vượt xa bất cứ tòa vương lăng nào trong vương lăng Tây Hạ!”.

“Sao cơ? Vậy tại sao tự nhiên ở đây lại xuất hiện hai cổng cung cấp bậc cao như vậy?”, Lương Viện vẫn còn nghi ngờ.

“Điều này mà vẫn cần anh nói sao?”, Đường Phong hỏi lại Lương Viện.

. ”Ý anh là.. do Hạng Hải Mật Thành?”, Lương Viện nói ra điều mình đang bán tín bán nghi.

Đường Phong khẽ gật đầu: “Chúng ta hãy xem lại câu nói này: Duy Thiên Thụ Le Pháp Diên Tộ Thập Nhất Niên Cừ Nguyệt, chỉ rõ thời gian cụ thể xây dựng cổng cung đế vương này. Thiên Thụ Lê Pháp Diên Tộ chính là niên hiệu cuối cùng mà Nguyên Hạo sử dụng, năm thứ cũng chính là năm cuối cùng Nguyên Hạo tại vị, nhưng thực ra tron? năm này, ông chỉ tại vị có một ngày”.

“Một ngày?”, Makarov và Lương Viện đều ngạc nhiên, “ừm, chỉ một ngày. Chính trong ngày mùng 1 tháng giêng năm đó, Nguyên Hạo mở đại tiệc cho quân thần.

Trong đêm đó, thái tử Ninh Lệnh Ca, dưới sự điều khiển của Một Tạng Ngoa Bàng, đã nhân lúc Nguyên Hạo say rượu vào cung hành thích, chém Nguyên Hạo trọng thương. Ngày hôm sau. hoàng đế Nguyên Hạo một đời kiêu hùng đã băng hà. Sau đó, Một Tạng Ngoa Bàng đã viện cớ rằng Ninh Lệnh Ca giết cha, giết vua đại nghịch bất đạo để giết lui Ninh Lệnh Ca, lập con trai mới sinh của em gái mình là Lượng Tộ làm hoàng thượng. Bởi vậy, trong năm đó Nguyên Hạo chỉ tại vị đúng một ngày duy nhất”.

“Cũng có nghĩa là khi hai cổng cung này xây dựng xong xuôi thì Nguyên Hạo đã không còn sống nữa?”, Lương Viện hỏi.

Đường Phong gật đầu: “Đúng vậy, anh nghĩ thời gian xây dựng xong cổng cung cũng vào khoảng thời gian đó, điều này lại làm anh nhớ tới một truyền thuyết xa xưa”.

“Truyền thuyết xa xưa?”, Lương Viện và Makarov đều không hiểu gì cả.

“Hai người có còn nhớ Đại Lạt ma bên bờ liề Thất Sắc Cẩm Hải không?”

“Dĩ nhiên là nhớ rồi! Nhưng điều này thì có liên quan gì tới cổng cung trước mắt chúng ta đây?”, Lương Viện vẫn không hiểu.

“Đại Lạt ma đã từng kể với chúng ta về lịch sử gia tộc của ông và còn kể cả lịch sử của Hạng Hải Mật Thành”

“Ồ! Tôi nhớ ra rồi!”, Makarov đã nhớ ra, “Lúc đó Đại Lạt ma kể rằng, trước khi Nguyên Hạo chết, ông đã ra lệnh

một nhánh người đem theo một lượng lớn báu vật tới biên cương phía bắc xa xôi của đế quốc, và xây dựng nên Hạng Hải Mật Thành ở đó!”

“Đúng, phát hiện của chúng ta hôm nay đã chứng minh cho truyền thuyết đó. Điều này cho thấy quả thực Hạng Hải Mật Thành đã được bắt đầu xây dựng trước khi Nguyên Hạo chết, và mấy năm sau khi ông qua đời thì thành cổ về cơ bản đã được hoàn thiện rồi”, nói tới đây, Đường Phong đã quên hết mọi mệt, lòng anh tràn đầy sự liúe phần.

“Nhưng câu sau đó ‘Thiên Giáng Thần Khuyết Vu Thành Chi Nam Bắc’ nghĩa là gì nhỉ?”, Lương Viện lại hỏi.

Đường Phong định giải thích cho Lương Viện, nhưng anh vừa mới mở miệng bỗng im bặt. Đường Phong ngẩng người nhìn chăm chăm vào hàng chữ trước mắt và 112ây người ra một lúc lâu. Đột nhiên anh đứng lên, đi tới dưới đôi đất hình tròn bên trái. Đường Phong đi liền mấy vòng quanh đôi đất, cuối cùng anh ngồi xổm xuống mặt phía nam đôi đất, cúi rạp người xuống, lấy tay nhẹ nhàng vuốt bụi và cát trên mặt đôi đất, dần dần, anh lại thấy một dòng chữ hiện lên, đây là một dòng chữ Tây Hạ.

Lương Viện và Makarov thấy lạ cũng lập tức đi theo Đường Phong. “Ồ, ở đây cũng có chữ!”, Lương Viện ngạc nhiên kêu lên.

Đây là một dòng chữ Tây Hạ, anh vừa đọc xong, ý nghĩa của nó giống với chữ Hán bên dưới đôi đất bên phải!”, Đường Phong hào hứng nói.

Nghĩa giống nhau, thế thì có gì đáng để anh phần khích như vậy?”, Lương Viện không hiểu không hiểu, quan trọng nhất chính là chữ này!”, ! Đường Phong lấy ngón tay chỉ vào một từ trong dòng chữ Tây Hạ, “Chữ Tây Hạ này anh không biết, nhưng từ hai câu này có thể suy đoán ra từ chữ Hán đối ứng với nó chính là từ ‘Khuyết’, ‘Khuyết’ có nghĩa là ‘cung’ đấy!”.

“Như vậy thì nói lên điều gì?”

“Từ này đã từng xuất hiện trên bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc, hơn nữa nó đã ám ảnh anh rất lâu rồi!”, nói xong Đường Phong liền lấy bức ảnh chụp tấm bản đồ cổ trong ba lô ra, chỉ cho Lương Viện và Makarov xem. “Chính là chữ này, giống hệt như chữ Tây Hạ là vừa phát hiện ở phía dưới đôi đất bên trái. Hơn nữa chữ này còn xuất hiện hai lần trên tấm bản đồ cổ, một lần ở Nguyệt Nhi Tuyền trên luyến đường phía nam, một lần chính là ở đây. Lúc đó anh đã nhận ra từ đầu tiên trong địa danh của tuyến đường phía nam là từ ‘Nam’. Sau này ở căn cứ Tiên Tiến anh cũng đã sai nghĩa được từ đầu tiên trong địa danh của tuyến đường phía bắc là từ ‘Bắc’, nhưng lại không biết từ phía sau nghĩa là gì. Bây giờ cuối cùng anh cũng biết được rồi, hai địa danh này, một chính là ‘Nam Cung’, còn từ kia là ‘Bắc Cung!’”.

“Như vậy cổng có nghĩa là có hai cổng cung.”, Lương Viện vẫn có chút mông lung.

“Điều này không phải vừa hay chứng minh cho phán đoán về vị trí Hạng Hải Mật Thành của chúng ta trước đây sao?”, giọng Đường Phong đầy tự tin.

Makarov hiểu ý Đường Phong: “Trước lăng mộ và cung điện của đế vương có cổng cung. Hạng Hải Mật Thành do Vương Hạo hạ lệnh xây dựng. Hơn nữa từ những tình hình chúng ta đã nắm bắt được thì Hạng Hải Mật Thành được xây dựng chủ yếu là để phục vụ hoàng gia, người Đàng Hạng? ở đây chủ yếu là thân thích trong hoàng tộc Ngõi Danh, bởi vậy nơi đây có địa vị rất cao, hơn nữa quy mô cũng vượt xa cổng cung trước lăng mộ hoàng đế Tây Hạ. Nam Cung và Bắc Cung cũng có thể hiểu là cổng nam và cổng bắc của Hạng Hải Mật Thành. Điều này chứng tỏ phán đoán trước đây của chúng ta là hoàn toàn chính xác. Hạng Hải Mật Thành nằm trong Khe Sói Hoang, nó có hai đường đi!”.

“Và như vậy, từ dòng chữ trước mặt chúng ta đây cũng có thể giải thích câu ‘Thiên Giáng Thần Khuyết Vu Thành Chi Nam Bắc’. ‘Thiên Giáng Thần Khuyết’, có nghĩa là “trời ban cho thần cung” anh đoán rằng hai đồi đất hình tròn này, bao gồm cả hai đồi đất hình tròn phía nam sừng sừng có từ trước là do tạo hóa đã đặt chúng tại đây, chỉ có điều là người Đàng Hạng đã tiến hành cải tạo chúng, bởi vậy nên mới gọi là ‘Thiên Giáng Thần Khuyết’; ‘Vu Thành Chi Nam Bắc’ - điều này đủ để chứng minh cho suy đoán của chúng ta trước đây, ‘Thành’ ở đây rõ ràng là chỉ Hạng Hải Mật Thành, ‘Nam Bắc’ cho thấy phía nam và phía bắc của Hạng Hải Mật Thành đều có một cổng cung. Điều này có thể thêm một bước nữa chứng minh rằng, có hai lối đi có thể tiến vào Khe Sói Hoang - một tuyến đường phía nam, một tuyến đường phía bắc. Thật ra khi tới tuyến đường phía nam, chúng ta đã ở rất gần Khe Sói Hoang.

Thậm chí còn rất gần với Hạng Hải Mật Thành, nhưng lại bị bão cát đen và người đàn bà đeo mặt nạ đáng ghét đó làm cho sợ chết khiếp nên bỏ chạy...”. Nói tới đây, Đường Phong bất giác thở dài và chuyển chủ đề câu chuyện: “Hiện giờ chúng ta đã tới Bắc Cung, chứng tỏ dù trước đây chúng ta đã đi rất nhiều đường vòng, nhưng tuyến đường là chính xác. Tiến vào Bắc Cung có thể coi là đã tiến vào khu vực trung tâm của Khe Sói Hoang, cũng tức là càng lúc càng gần tới Hạng Hải Mật Thành rồi!”.

Đường Phong nói một tràng dài khiến Lương Viện nghe xong ong hết cả đầu, cô tóm lược lại: “Nói một cách ngắn gọn tức là cổng cung này chính là cổng chính phía bắc của Hạng Hải Mật Thành, em hiểu như vậy có đúng không?”

“Đúng vậy!”, Đường Phong gật gù.

“Vậy thì chúng ta còn chờ đợi gì nữa? Cứ đi theo con đường này tới khi trời tối thôi!”, Lương Viện cười, nói.

Đường Phong đứng dậy, nhìn xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng Hàn Giang và Yelena đâu cả. Anh buồn bã nói: “Nhưng chúng ta không thể bỏ mặc Hàn Giang và Yelena được! Hơn nữa, người của chúng ta quá ít!”.

Ba người chìm trong im lặng Lương Viện nhìn về phía núi cát cao lớn phía trước thần cung, bỗng đề nghị:

“Có lẽ... có lẽ chúng ta leo lên ngọn núi cát đó trước, biết đâu lại có thể trông thấy Hàn Giang và Yelena, đó chắc là chỗ cao nhất trong khu vực này”.

Đường Phong và Makarov quan sát một hồi, quả thật như vậy, hai người nhìn nhau, tạm thời không có cách nào tốt hơn nên đành nghe theo lời Lương Viện. Vậy là ba người lại leo lên lạc đà, thông thả đi về ngọn núi cát cao lớn phía trước

6

Lạc đà bước lên phía trước một bước, Đường Phong lại ngoái nhìn lại phía sau. Anh sợ rằng sẽ bỏ rơi I làn Giang và Yelena phía sau. Dưới ánh nắng chói chang, con đường rộng rãi thẳng tắp phía sau không thấy một bóng người. Những thương gia ăn mặc cầu kỳ kiểu cách thể hiện sự giàu có và tướng sĩ khải hoàn trở về đã từng đi qua con đường này, nhưng giây phút này tất cả đã hoàn toàn biến mất, không còn chút dấu vết gì để lại. Lịch sử dường như vĩnh viễn ngưng đọng trong một thời khắc nào đó cách đây hàng trăm năm, cảnh vật thật yên tĩnh, như thể vĩnh hằng bất biến! Lúc này đây, hai thần cung cao lớn hiện lên trắng lóa và thần bí làm sao, Đường Phong không khỏi thốt lên: “Đây mới thật sự là cung đế vương!”.

Nhưng Đường Phong vừa dứt lời, anh bỗng nghe thấy tiếng sấm rền vang, tim anh thót lại. Con lạc đà đang chở anh bị kinh động, nó rú lên thảm thiết, sau đó phi như bay. Đường Phong thất sắc, anh kẹp chặt hai đùi vào thân lạc đà, sợ bị ngã khỏi lưng nó. rồi lại lấy tay ôm chặt lấy Lương Viện, Lương Viện cũng hét lên thất thanh. Đường Phong nhắm mắt lại, từng cảnh tượng vụt lóe lên trong đầu anh: tiếng sấm, gã áo đen, Stechkin, Tướng quân... Nhưng chẳng bao lâu sau, lạc đà đã chạy chậm lại. Đường Phong vội vàng

mờ mắt ra, anh nhận ra lạc đà không lao thẳng tới núi cát trước mặt mà đã chạy mấy trăm mét lên sườn núi bên phải.

Phía trước ngoài cát vàng ra thì chẳng có gì cả, anh không hiểu tại sao lạc đà lại chạy về hướng này. Đường Phong quay lại nhìn, phát hiện Makarov đang ở phía sau, còn phía sau họ, bên trái sườn núi đang có một người tay cầm súng chạy về phía họ. Phía sau lưng người này hình như vẫn còn một người nữa, nhưng người đó đứng im một chỗ. trên mặt đất bên cạnh người đó có một người đang nằm sõng soài.

Người đang chạy càng lúc càng tiến lại gần, miệng không ngừng la hét câu gì đó. Rốt cuộc, Đường Phong nghe thấy người đó đang gọi tên mình. Ai vậy nhỉ? Đường Phong điều khiển lạc đà quay lại, Lương Viện là người đầu tiên nhận ra người này: “Là Hàn Giang, đội trưởng Hàn!”

“Hàn Giang?”, hình như Đường Phong cũng đã nhận ra giọng Hàn Giang, anh vỗ nhẹ lạc đà, đi về phía Hàn Giang.

Makarov cũng nhận ra, ông gọi to: “Hàn Giang! Người phía sau hình như là Yelena!”.

Đường Phong và Makarov thúc lạc đà tiến lên, chẳng mấy chốc họ đã đứng trước mặt Hàn Giang: “Đúng là hai người rồi!”, Hàn Giang không tin vào mắt mình

“Ban này anh nổ súng đấy à?”, Đường Phong hỏi Hàn Giang.

“Đúng vậy! Nếu tôi mà không nổ súng thì mọi người có để ý tới tôi không?”, Hàn Giang thẳng thắn

“Mẹ kiếp, anh làm lũ lạc đà hoảng sợ, xem chút nữa là lấy mạng bọn tôi rồi đó!”, Đường Phong tức giận gào lên.

“Tôi đã xem bói cho cậu rồi, mạng của cậu rẻ mạt lắm!”

“Này, anh có ý gì vậy?”

“Cậu chưa từng nghe thấy sao? Mạng rẻ thì dễ sống, gặp hung ắt hóa cát, gặp nạn chắc chắn sẽ được phù hộ!”.

“Xời! Mạng anh mới rẻ! Rẻ hơn cả tôi đấy! Thật quá đáng!”. Đường Phong cắn nhần.

Hai người tranh cãi một hồi mới để cho Makarov hỏi Hàn Giang: “Mấy hôm nay hai người sống thế nào?”

“Ôi! Một lúc không nói hết được bác ạ!”. Hàn Giang nhìn hai con lạc đà, ngạc nhiên hỏi: “Mọi người lấy lạc đà ở đâu ra vậy, xem khí sắc thì có vẻ hai hôm nay mọi người cũng không đến nỗi nào!”.

“Bọn tôi là người may mắn ắt có thiên tướng! Được quý nhân phù trợ!”, Lương Viện cười.

“Còn bọn tôi mới đen đủi, sương mù chết tiệt hại tôi và Yelena đi lung tung trong đó, cũng không biết đi như thế nào mà lại tới ven một hồ nước..”

Đường Phong vừa nghe thấy vậy liền ngạc nhiên: anh cũng trông thấy hồ nước đó sao?”

”Thấy, nhưng không rõ, cả hồ nước bị sương mù bao phủ chúng tôi chỉ có thể trông thấy chỗ ven hồ nước. Mà hồ nước đó kỳ lạ thật, bọn tôi đi men theo hồ rất lâu nhưng không, tài nào đi hết được. Sao, mọi người cũng đi tới ven

hồ nước đó ư?” Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, bọn tôi cũng không nhìn rõ hồ nước đó..”. vậy là Đường Phong kể lại những gì gặp phải ven hồ nước, cả những gì Makarov gặp phải năm nào và cả giấc mơ kỳ lạ của mình.

Makarov lập tức nhận ra chút manh mối, ông liền hỏi Hàn Giang: “Hai người đi ven hồ bao xa?”

“Bao xa nhỉ? Cháu nhớ không rõ, nhưng cũng phải tới bảy, tám ki lô mét. Lúc đầu chúng cháu đánh dấu ở ven hồ, nhưng đi quanh hồ bảy, tám ki lô mét vẫn không quay lại được nơi đánh dấu”.

Nghe Hàn Giang nói vậy, Makarov chau mày rồi hỏi:

”Vậy thì hai người có trông thấy dấu vết gì khác ở ven hồ không? Ý tôi là vết chân của người hoặc là lau sậy được dùng để đánh dấu ấy”

Hàn Giang suy ngẫm một hồi, lắc đầu: “Không, chúng cháu không phát hiện thấy gì cả”.

“Như vậy càng kỳ lạ hơn! Tôi và Đường Phong không trông thấy vết chân hay kí hiệu đánh dấu nào của hai người, hai người cũng không trông thấy của chúng tôi. Và chúng

tôi cũng đã đi quanh hồ rất xa, phạm vi của cái hồ đó thật đáng kinh ngạc!”, Makarov cảm thán.

Nghe Makarov nói vậy, Hàn Giang cũng gật đầu đồng tình: “Đúng vậy, phạm vi của cái hồ đó quả đáng kinh ngạc!”.

7

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, lát sau, họ đã tới gần chỗ Yelena. Makarov và Yelena ôm chầm lấy nhau, mát rượi rưng rưng. Đường Phong bên cạnh hỏi Hàn Giang: “VẬY sau đó hai người thế nào?”

“Sau đó? Sau đó tôi quyết định không đi tiếp nữa nên đã rời khỏi đó. Bọn tôi hoàn toàn không phân biệt được phương hướng. Sau khi vượt qua vô số những đồi cát lớn nhỏ, bọn tôi bỗng? phát hiện ra một chuỗi dấu giày trên sa mạc. bọn tôi không biết chuỗi dấu giày này là của ai. Tôi nghĩ tới mọi người, nhưng chân Lương Viện không thể to như vậy được. Còn chân của cậu tôi cũng biết rồi, cũng không giống của cậu, tôi lại nghĩ tới lão Mã. nhưng cũng không chắc chắn. Dĩ nhiên tôi cũng nghĩ tới có thể là người ^ trên chiếc Hummer, bởi vì tôi phát hiện thấy dấu giày này rất hỗn loạn, rất giống những chuỗi vết chân chúng ta phát hiện ra sau khi bám theo chiếc Hummer. Vậy là, tôi và Yelena quyết định đi theo những dấu giày ấy”, Hàn Giang.

“Hai người đã quay lại vùng địa mạo Nhã Đan này?”

“Đúng vậy, bọn tôi đi theo chuỗi dấu giày đó và hôm qua đã quay trở lại vùng địa mạo Nhã Đan. Chuỗi vết dấu Klúy đó vẫn kéo dài về phía trước, nhưng bọn tôi lo lắng ọi người nên quyết định không đi theo những dấu này nữa mà ở đây đợi mọi người”. Hàn Giang dừng lại, rồi chỉ về phía một người đang nằm sõng soài trên mặt đất cách đó không xa: “Nhưng bọn tôi chờ đợi các cậu cả một ngày cũng không thấy ai. Vậy là sáng hôm nay Yelena đề nghị hai chúng tôi thử tiếp tục đi theo chuỗi dấu giày này, xem chủ nhân của chúng đi tới đâu. Kết quả không bao lâu sau, chúng tôi đã đi tới đây, phát hiện ra gã này!”.

“Gã này là ai?”, Đường Phong lách chân đá nhẹ lên người nằm trên mặt đất.

“Hình như hẳn chết rồi!”, Lương Viện khẽ nói.

Yelena gật gù: “Đúng vậy. người này chết rồi. Ban này tôi đã kiểm tra sơ bộ, nmrời này khoảng bốn mươi tuổi, có vẻ là người Trung Quốc, nhưng trên người không có bất cứ thứ gì có thể chứng minh cho thân phận và quốc tịch, chỉ có thứ này”.

Mọi người thấy Yelena rút một khẩu súng trong người ra, “Phát hiện thấy trong người gã?”, Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, sau lưng người này có hình xăm”.

“Hình tô tem đó?”, Makarov hỏi lại.

“Vâng, hơn nữa còn xăm kín cả lưng”

“Ồ?”, Makarov ngạc nhiên.

Yelena lật xác người đó lại, quả nhiên lộ tem sói và chim ưng được xăm kín cả lưng, chính là hình tô tem bí ẩn xuất hiện không biết bao nhiêu lần. Makarov lẩm bẩm: “Xem ra gã này cũng khá quan trọng đấy”.

“Ngoài ra, trên người gã này có vết bỏng rất nặng!”, Yelena chỉ ọi người nhìn. Quả thật, sau lưng, eo và trước ngực n^ời này đều có vết bỏng. Yelena lại nói tiếp: “Nếu như bình thường thì vết bỏng này không đến nỗi mất mạng, nhưng ở đây chừa chữa cách nào chữa trị, cộng thêm gã này cũng giống hệt như chúng ta, bị lạc đường, nên cuối cùng đã chết gục ở đây!”.

“Vậy thì xem ra phán đoán trước đây của mọi người là đúng đấy!”, Makarov nói.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, gã này là người của Tướng quân! Dầu giầy hỗn loạn khiến tôi nghĩ tới những dầu giầy xuất hiện sau khi chúng ta phát hiện chiếc Hummer bị cháy. Lúc đó chúng ta đoán rằng rất có thể người đó đã bị thương, vậy thì...”, Yelena dừng lại, nhìn mọi người rồi mới nói tiếp: “Vậy thì chiếc Hummer bị thiêu cháy đi trước chúng ta gần như có thể chắc chắn là của hội Tướng quân. Năm người trên xe, có một người lúc đó đang lái xe, nên bị bỏng do không kịp nhảy sớm khỏi xe, đó chính là người đang nằm trước mặt chúng ta đây. Ngoài hẳn ra thì bốn người khác chắc không hề hẳn gì nên đã tháo chạy thành công”.

“Vấn đề là bọn chúng đi đâu rồi? Ngoài gã này ra, trên cả hai đường đi chúng ta đều không gặp bốn gã khác...”, Makarov ngẫm nghĩ, lại nói: “Tôi đoán là gã xăm kín hình tô tem sau lưng này có vị trí không hề thấp trong tổ chức của Tướng quân; mà hẳn lại đích thân lái xe, vậy thì những người khác trên xe tôi cho rằng thân phận có lẽ còn cao hơn!”.

“Bác nghi ngờ bốn gã kia đều là ‘cá to’, thậm chí chính Tướng quân cũng có thể ở trên chiếc Hummer bị cháy đó?”, Đường Phong hỏi ngược lại.

Makarov gật gù: “Mọi người phải biết rằng hiện giờ đã là thời khắc cuối cùng rồi, Hạng Hải Mật Thành đang ở trước mắt, vấn đề cuối cùng sắp được lật ngược, lẽ nào Tướng quân vẫn ngồi im được sao? Tôi nghĩ chắc hẳn ta đang ở quanh chúng ta!”

Sau một lúc im lặng, Makarov lại nói tiếp: “Điều này đồng nghĩa với việc lộ trình tiếp theo của chúng ta sẽ càng nhiều nguy hiểm hơn, nguy hiểm và hoạn nạn chí mạng có thể giáng xuống đầu chúng ta bất cứ lúc nào!”.

Nghe Makarov nói vậy, Đường Phong bỗng lạnh toát sống lưng, mặc dù anh đang đứng giữa trời hè nóng nực.

105. Chương 6

Chương 6

Vực Phù Đồ

Năm người khó nhọc bỏ từng bước chậm chạp trên nền cát lún, lách qua những bộ hài cốt khủng khiếp. Bò được hơn trăm mét, Đường Phong đang chỉ chăm chăm cầm đầu bò trên cát bỏng và phải một thứ cứng đờ. Anh ngẩng đầu lên nhìn, giữa dòng cát lún trượt bỗng mọc ra một cái đầu người đóng nhìn anh mỉm cười.

1

Nhóm Đường Phong mỗi người một tay một chân chôn người này xuống cát, sau đó thu xếp lại mọi thứ rồi quyết định tiếp tục lên đường. Đường Phong nói hai lạc đà kiểu gì cũng không chở được năm người, nhưng Hàn Giang lại nói: “Tôi thấy hai con lạc đà này cao lớn, khỏe mạnh, chở mấy người chúng ta không thành vấn đề đâu.”

Như thế này đi, Yelena và lão Mã cười một con; tôi, Đường Phong và Lương Viện cùng cười một con”.

Yelena không có ý kiến gì nhưng Đường Phong lại kêu lên: “Mẹ ơi, anh nặng nhất lại còn bon chen với hai chúng tôi! Cộn thêm mấy cái túi của chúng ta nữa, anh định để cho con lạc đà bé nhỏ này kiệt sức mà chết à?”.

“Cứ quyết định vậy đi! Phải nghe theo sự sắp xếp của lãnh đạo chứ!”, nói xong Hàn Giang liền cười lên con lạc đà của Đường Phong. Đường Phong hết cách, đành cùng Lương Viện leo lên lạc đà. Con lạc đà công ba người trên lưng, khó nhọc đứng dậy, sau đó chậm chạp tiến về phía núi cát.

Đường Phong ngạc nhiên trước sự nhẫn nại và sức chịu đựng của con lạc đà này. Khoảng mười lăm phút sau, hai con lạc đà chở năm người họ khó nhọc leo lên lưng núi cát. Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến cả nhóm vô cùng chấn động. Ngay dưới đồi cát này, hình như phía đường chân trời bỗng nhô lên một ngọn núi đá khổng lồ màu đỏ, vách núi đá đỏ tỏa ra một cảm giác bí ẩn dưới ánh nắng mặt trời, hiển hiện ngay

trước mặt họ. Trong khi mọi người còn chưa hết kinh ngạc thì Đường Phong là người đầu tiên trông thấy chính giữa ngọn núi màu đỏ khổng lồ có một khe núi nhỏ hẹp âm u sâu hun hút giống như dãy núi đã bị tạo hóa dùng dao sắc khổng lồ chém làm đôi.

“Đây có được coi là khu vực trung tâm của Khe Sói Hoang không nhỉ?”, Đường Phong suy nghĩ mông lung rồi ihúc lạc đà đi xuống núi. Chẳng mấy chốc, họ đã tới chân ngọn núi đá màu đỏ, cổng khe núi khá hẹp sâu hun hút.

Tại cửa khe núi, điều đầu tiên thu hút sự chú ý của Đường Phong không phải là khe núi này mà là một tấm bia đá nằm ngay phía ngoài cổng: “Ồ, ở đây có một tấm bia này! Hơn nữa còn là một tấm bia cổ!”, Đường Phong đã nhìn ra tấm bia này là một cổ vật có niên đại lâu đời.

Đường Phone lập tức nhảy xuống, đến trước tấm bia đá, phủi bụi trên mặt bia, chữ trên tấm bia dần dần hiện ra trước mắt anh: “Lại là chữ Bát Tư Ba!”.

“Chữ Bát Tư Ba? Bia của người Mông cổ dummies nên sao?”, Hàn Giang nhớ ra tấm bia gãy có chữ Bát Tư Ba mà mọi người từng trông thấy bên ngoài Thiên Hộ Trấn.

“Đúng vậy, bia của người Mông cổ dummies, nên, chữ kí để lại vẫn là Tổng quản phủ Diệc Tập Nãi Lộ, nội dung khắc trên tấm bia là ‘Vực Phù Đồ, nơi Thành Cát Tư Hãn

ngã ngựa!’”.

“Cái gì mà khó hiểu vậy, tấm bia viết vậy sao?”, Hàn Giang hỏi.

“Đúng vậy, câu chữ Bát Tư Ba này dịch ra có nghĩa đại khái là như vậy!”, Đường Phong dừng lại rồi nói tiếp: “Nlưng anh đừng coi thường nó, một câu ngắn như vậy thôi nhưng lại chứa đựng hai tin tức quan trọng”.

“Ồ?”, mọi người đều quây lại.

«-” class=“shape” align=“left” height=“18” hspace=“30” width=“23”>“Thứ nhất, ‘Vực Phù Đồ’ rõ ràng là một địa danh, vậy Ỉt thì ỈÓ chỉ chỗ nào? Tôi nghĩ chính là khe núi âm u nhỏ hẹp ựt trước mặt chúng ta đây”.

“ Vực Phù Đồ?”, Lương Viện lẩm bẩm, “Cái tên thật kỳ lạ, tại sao ở đây lại gọi là Vực Phù Đồ nhỉ?”.

“Em hỏi anh thì anh biết hỏi ai? Cô nhân gọi như vậy đấy!”, Đường Phong nói.

“Khône; đúng! Theo em biết thì Thù Đồ” là cách nói của Phật giáo, lẽ nào khe núi này có liên quan gì tới Phật I’uio sao? Không biết chừng hên trong lại có một ngôi chùa vane ngọc huy hoàng cũng nên!”, Lương Viện tự hỏi tự trả lời

“Phí lời, anh cũng biết Phù Đồ nghTa là gì, nhưng em thấy trong này đến một bóng ma cũng chẳng thấy đâu thì cở thể có ngôi chùa nào không?”, Đường Phong căn vặn I ương Viện.

“Anh chưa vào trong đó thì làm sao biết được trong đó có chùa hay không?”, Lương Viện không chịu thua

“Được rồi, vậy đợi lúc nữa một mình em vào trong đó xem bên trong có chùa không nhé!”.

Nghe Đường Phong nói vậy, Lương Viện mở miệng định cãi lại, nhưng cô vừa liếc nhìn khe núi âm u hùng khiếp một cái thì lập tức nuốt lời lại.

2

Nhìn bộ dạng Lương Viện vừa không cam tâm chịu thua lại vừa sợ hãi, Đường Phong thấy buồn cười quá nhưng anh cố nín cười, rồi tiếp tục nói: “Tin tức quan trọng thứ hai, đây chính là nơi Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa, về sự kiện này thì sử sách đã từng ghi chép, lần cuối cùng

Thành Cát Tư Hãn chinh phạt Tây Hạ, ông đã bị ngã ngựa trone, một khe núi nào đó ở phía bắc Tây Hạ, bởi vậy mới đồ bệnh. Sau khi Thành Cát Tư Hãn tiêu diệt Tây Hạ, ông cũng từ già cõi đời. Nhưng trong sử sách không nói rõ Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa ở khe núi nào, việc phát hiện ra tấm bia này đã chứng minh rằng đây chính là nơi Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa”.

“Tấm bia này còn ghi gì nữa không?”, Hàn Giang hỏi.

Đường Phong cẩn thận đọc một lượt các chữ trên tấm bia, đọc mãi tới dòng cuối cùng, anh lắc đầu thất vọng nói: “Không cở mạnh mối nào cở giá trị, ý nghĩa lương tự như nội dung tấm bia cấm ước mà chúng ta thấy ở bên ngoài Thiên Hộ Trấn - mở đầu nói rằng Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa ở đây, sau đó nói rằng khe núi này âm u chật hẹp, bên trong tối tăm khủng khiếp, thường có những âm thanh quái dị, cuối cùng cảnh báo binh lính và dân chúng không nên vào trong đó, nếu không tự chịu hậu quả. Nhưng ở đây cở một điều rất đáng để tâm tới!”.

“Ô! Điều gì vậy?”

“Trên bản via không nói rõ Thành Cát Tư Hãn bị người Đảng Hạng tập kích nên ngã ngựa, hay là do nguyên nhân nào khác dẫn đến ngã ngựa”

“Khi đọc xong cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài ở Thiên Hộ Trấn không phải chính cậu đã suy đoán rằng rất có thể Thành Cát Tư Hãn đã bị người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành lập kích nên mới ngã ngựa bị thương đấy sao?”, Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong nhớ kỹ lại cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài: “Không sai, lúc đó tôi đã mạnh dạn suy đoán rằng rất có thể Thành Cát Tư Hãn bị người Đảng Hạng mai phục trong hang núi. Nhưng vừa nãy tôi đã nghĩ kỹ lại, nguyên văn câu nói của Dã Luật Sở Tài là ‘Thành Cát Tư Hãn công phá Tây Hạ, Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa trong hang núi, toàn quân tan tác, rồi lại bị Tây Hạ tập kích, Thành Cát Tư Hãn đã thất lạc các chữ hầu khác. Câu nói ‘rồi lại bị Tây Hạ tấn công’ cũng có nghĩa là Tây Hạ kéo tới tập kích sau khi Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa, đại quân Mông Cổ trong lúc hoảng loạn mới bị đánh bất ngờ’

Suy đoán của Đường Phong khiến mọi người đều cảm thấy dường như trận đại chiến kinh thiên động địa năm xưa đang hiện ra trước mắt mình. Khi đại quân của Thành Cát Tư Hãn đi qua khe núi âm u quanh co nhỏ hẹp, không hiểu vì nguyên nhân gì mà con ngựa Thành Cát Tư Hãn đang cưỡi bỗng bị kinh động khiến ông bị ngã. Đại quân Mông Cổ lúc đó hoảng loạn không biết làm thế nào. Đúng lúc này, một đội phục binh của quân Đảng Hạng lao ra. Trong lúc hỗn loạn, hàng trăm hàng nghìn quân sĩ Mông Cổ quây lại hào vệ cho Thành Cát Tư Hãn. Dũng sĩ Đảng Hạng dũng mãnh lạ thường khiến quân sĩ Mông Cổ ở vòng ngoài lần lượt ngã xuống, nhưng liên tiếp có quân sĩ Mông Cổ khác xông lên. Do binh sĩ của người Đảng I lượng ít nên đành phải hất lực đứng nhìn đại quân Mông Cổ cứu Thành Cát Tư ! lần thoát khỏi hang núi. Trong khe núi Phù Đồ uốn lượn, sâu hun hút chỉ còn lại mấy trăm bộ hài cốt và máu chảy thành suối.

Hàn Giang gật gù: “Tôi nghĩ là như vậy. Nếu như không phải người Đảng Hạng bất ngờ tập kích dẫn đến việc Thành Cát Tư Hãn bị ngã ngựa thì còn có nguyên nhân nào khác nhỉ?”. Hàn Giang không hiểu.

“Ví dụ như khi xuyên qua khe núi con ngựa bỗng đột nhiên bị kinh động chẳng hạn!”, Đường Phong buột miệng nói.

“Tại sao ngựa lại bị kinh động?”

“Vậy thì phải hỏi cái vực núi Phù Đồ này thôi!”, Đường Phong vừa nói vừa nhìn vào trong hang núi tối om, uốn lượn quanh co, không thể trông rõ địa thế bên trong.

3

Nám người bàn bạc trước cửa khe núi một hồi, rốt cuộc vẫn quyết định tiến vào bên trong. Họ đổi lại vị trí khi lên lạc đà, Lương Viện và Đường Phong ngồi trước, Hàn Giang ngồi sau, tất cả thận trọng tiến vào trong khe núi này.

Càng đi sâu vào trong, vực Phù Đồ càng nhỏ hẹp, chiều ngang ban đầu còn đủ cho hai con lạc đà đi hàng ngang, nhưng sau đó chỉ đủ cho từng con đi một. Càng đi vào trong, không gian càng tối tăm, Đường Phong ngẩng đầu lên nhìn, ánh sáng phía trên gần như chỉ là một vệt dài le lói còn khoảng cách từ đáy vực lên trên đó ít nhất cũng phải cao bằng sáu, bảy tầng lầu, những tia sáng trên đó không có cách nào rơi xuống chỗ họ được

Điều đặc biệt của Vực Phù Đồ không chỉ có vậy, họ

Đi vào trong đó không bao lâu, vực núi bắt đầu uốn lượn, đây là điều mà mọi người chưa từng trông thấy cũng chưa từng nghe nói tới. “Khe núi nhỏ hẹp thế này mà sao lại có nhiều khúc quanh co như vậy nhỉ?”, Đường Phong không khỏi nghi ngờ.

Vòng qua hai khúc ngoặt, đoạn phía trước hình như là yìg một con đưcme thẳng, nhưng Đường Phong không trông rõ cảnh vật trước mặt. Bởi vì có một hòn đá khổng lồ từ trên đỉnh núi rơi xuống chặn chính giữa vách đá phía trước chỉ để lại một khe hở để đi qua. Chốc chốc mọi người lại ngẩng đầu lên, cảnh giác quan sát tình hình bên trên vì sợ có người mai phục trên đó. Ai cũng hiểu rằng, nếu như lúc này phía trên có người bất ngờ tấn công, không cần súng ống đạn dược, chỉ cần ném vài hòn đá từ trên đó xuống, cho dù không rơi trúng họ thì cũng có thể khiến họ bị mắc kẹt trong này.

Trong lòng ai cũng lo lắng, nhưng sau mười phút căng thẳng, họ đã tới trước hòn đá khổng lồ đó mà không gặp bất cứ nguy hiểm nào. Khoảng trống phía dưới hòn đá khổng lồ không đủ để mọi người cười lạc đà đi qua đó nên họ đành phải nhảy xuống, kéo lạc đà đi qua. Đi qua khe hở âm u dưới tảng đá, phía trước hình như sáng hơn rất nhiều, khe núi vốn nhỏ hẹp từ này đến eờ cũng trở nên rộng rãi hơn một chút, lúc này mọi người mới bớt lo lắng.

Đường Phong và Lương Viện lại cười lạc đà, Yelena và Makarov cũng leo lên lạc đà, chỉ có Hàn Giang hất hất tay nói: “Mọi người cười đi, tôi đi dưới này!”.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước rồi lại vòng qua một khúc cua. Đường Phonô bỗng cảm thấy phía trước có một cơn gió mát thổi tới. Đang giữa mùa hè nóng nực bỗng cảm thấy mát rượi, ai nấy đều thấy dễ chịu hẳn, nhưng con lạc đà hên cạnh anh bỗng dừng lại. Đường Phong lấy dây thừng quất nhẹ lên lạc đà, con lạc đà này nhấc nhấc chân nhưng vẫn đứng im không chịu nhúc nhích. Con lạc đà của Makarov và Yelena cũng đang đứng im không chịu đi.

“Thế này là thế nào?”, trong lòng Đường Phong bỗng trào dâng một dự cảm chẳng lành, theo phản xạ, anh rút súng ra, rồi ngược nhìn lên, phía trên không chút động tĩnh. Lại một cơn gió lạnh, gió thổi mạnh hơn ban nãy, vài hòn đá vụn từ hai bên vách núi rơi xuống dưới. Đường Phong càng thêm lo lắng, lòng bàn tay đang nắm chặt súng của anh ướt đầm mồ hôi. Anh lại quất mạnh con lạc đà một cái, miệng còn liên tục lẩm bẩm: “Cưng ơi, ngoan nào, mày đi đi chứ!”.

Lạc đà hơi khê nhúc nhích nửa bước, nhưng một cơn gió to ập tới liền khiến nó lùi ngay lại. Cùng với cuồng phong là một chuỗi âm thanh vang lên, âm thanh này giống như có người đang khóc lóc, lại giống như có người đang la hét, tiếng ngựa hí, tiếng quân sĩ chiến đấu lao vào nhau. Đường Phong kinh ngạc, Lương Viện hoảng hốt nhìn phía trước: “Đó... đó là âm thanh gì vậy?”.

Mọi người không nhìn lên đỉnh đầu nữa, ai cũng nhìn chăm chăm về phía khe núi âm u uốn lượn quanh co trước mặt. Ở đó sẽ có gì xuất hiện? Đại quân của Thành Cát Tư

Hãn? Dũng sĩ Đẳng Hạng dũng mãnh thiện chiến? Hay là những gã áo đen dưới tay của Tướng quân? Hoặc là... hoặc là một quái thú đáng sợ nào đó?

Đường Phong cảm nhận rõ sự bất an của con lạc đà, hai con lạc đà bắt đầu lắc lư, bốn chân liên tục nhấc lên rồi lại hạ xuống, hình như có gì đó khiến chúng khó chịu. Đường Phong thúc mạnh con lạc đà một cái, lần này nó lại lùi lại một bước, áp sát vào con lạc đà của Makarov và Yelena. Đường Phong không dám tiếp tục thúc lạc đà nữa, anh lấy chân kẹp chặt vào thân lạc đà, rồi ôm chặt lấy Lương Viện. Lúc này, những âm thanh kỳ dị đó càng lúc càng to, gió cũng càng lúc càng mạnh, lúc thì thổi tung cát, đá, lúc lại như gầm rít, gào thét. Phá tan sự tĩnh lặng vốn có của khe núi. Nhưng đợi hồi lâu cũng không có lưừ gì xuất hiện từ khe núi trước mặt. Đúng lúc Đường Phong đang kinh ngạc, anh bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân hình như khê rung lên, cơ thể anh đã không còn thuộc về chính anh nữa.

Anh ôm chặt lấy Lương Viện, sau đó bám chặt lấy bướu lạc đà, mặc cho lạc đà quẫy thế nào anh cũng không buông tay.

Con lạc đà vốn hiền lành bỗng giống như phát điên, chồm hai chân trước lên. Đường Phong và Lương Viện thấy mình ngồi không vững sắp bị lạc đà hất xuống. Bỗng nhiên, một đôi tay vạm vỡ tóm chặt lấy dây dắt lạc đà, khiến nó không thể hất ngược ra đằng sau nữa. Đường Phong định thần lại,

hóa ra là Hàn Giang. Lúc này, cũng chỉ có thể là Hàn Giang ra tay cứu giúp. Tay còn lại của Hàn Giang cũng không để không anh đang tóm chặt lấy sợi dây thừng của con lạc đà bên phía Makarov. Con lạc đà đó cũng giống như đang phát điên, chồm hai chân lên cao.

Hai con lạc đà cao lớn rõ ràng đã bị kinh động mạnh nên chồm lên, thân dốc ra đằng sau. Hàn Giang giữ chặt lấy dây thừng, kéo hai con lạc đà về phía trước, không để cho hội Đường Phong bị rơi xuống. Đây là một cuộc độ sức giữa người và thú, là cuộc độ sức giữa một mình Hàn Giang và hai con lạc đà!

Rõ ràng sức của hai con lạc đà khỏe hơn, Hàn Giang không buông tay, anh bị chúng kéo đi một đoạn, nhưng lát sau Hàn Giang lại đứng vững được, không bị lạc đà kéo đi nữa. Đôi tay Hàn Giang đã bị dây thừng cọ sát rớm máu. mặt mũi đỏ gay nhưng anh vẫn nghiêng rằng bám trụ. Đường Phong rất muốn nhảy xuống giúp Hàn Giang, nhưng lúc này đây anh không tài nào nhúc nhích được trên lưng lạc đà.

Đường Phong mắt thấy mà lòng sốt ruột. Thay Hàn Giang sắp không thể chịu được nữa, Đường Phong liền nhắm mắt lại, anh đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Nhưng ai ngờ, sau khi anh nhắm mắt, liền cảm thấy người mình dốc về phía trước trên thân lạc đà, sau đó rơi bịch xuống đất.

Đường Phong vội vàng mở mắt quan sát, hóa ra hai con lạc đà đã đứng im một chỗ, lúc này đột nhiên chúng lại trở về trạng thái hiền lành ban đầu. Đây là sức mạnh thần

công của Hàn Giang, hay là... Đường Phong im lặng chăm chú lắng nghe, tiếng gió gào thét ban nãy đã biến mất, âm thanh kỳ dị ban nãy cũng đã bay xa, thảo nào đám lạc đà lập tức bình tĩnh trở lại.

Đường Phong vội vàng nhảy xuống, quan tâm hỏi Hàn Giang: “Tay anh sao rồi? Đưa tôi xem nó chảy máu nhiều không nào!”

Nhưng Hàn Giang không buồn để ý: “Không sao, chỉ trầy xước chút da thôi”.

Yelena lấy bông gạc mang Uro băng bó cho Hàn Giang. Đường Phong bỗng vỗ đầu, ngạc nhiên nói: “Tôi liệu lại sao lúc đó Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa ở đây rồi!”

“Ý cậu là đại quân Mông cổ cũng gặp phải tình huống giống chúng ta ban nãy?”. Hàn Giang lập tức hiểu ý Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: “Không sai, điều đó có thể «iài thích cho việc tại sao trong cuốn sổ ghi chép của mình đã. Đã Luật Sở Tài lại nói rằng Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa trước, sau đó mới bị người Đàng Hạng tấn công”.

“Nhưng... nhưng việc ban nãy là thế nào? Lẽ nào... ẽ. lẽ nào những cô hôn dạ quý chết ở đây hiển linh?”, Lương Viện nhát gan căng thẳng nói.

“Em đừng có mê tín như vậy được không?”, Đường Phong (rách mắt).

“Vậy anh nói xem thế là thế nào?”, Lương Viện không chịu thua.

“Anh nghĩ... nghĩ rằng khả năng là có liên quan tới cấu tạo địa chất đặc biệt ở đây!”, Đường Phong chỉ nói chung chung một câu như vậy.

Lúc này, Makarov tiếp lời Đường Phong: “Đường Phong nói có lý đấy, vực Phù Đồ này vừa hẹp lại vừa dài, đã thế lại còn quanh co, rất có thể do gió thổi vào khe núi đã phát ra âm thanh đáng sợ đó. Ngoài ra do cấu tạo khe núi đặc biệt nhỏ hẹp nên khiến cho gió lưu thông trong lối đi nhỏ hẹp sẽ có sức mạnh rất lớn, cuốn theo cát sỏi, gió lạnh gào rú khiến cho động vật sợ hãi mà phản ứng như vậy rồi”

“Ban nãy may mà Hàn Giang không cưỡi lạc đà, nếu không chắc chắn chúng ta sẽ bị lạc đà hất ngã mà đi đời rồi!”, Yelena băng bó cho Hàn Giang xong liền cười hỏi anh: “Hay là anh tính được trước?”

Hàn Giang cười cười: “Anh biết xem bói đấy! Có cần anh xem một quẻ giúp mọi người không?”

“Được rồi, đừng đùa nữa, bây giờ mau ra khỏi đây đã rồi tính tiếp, muốn ra khỏi khe núi này chắc vẫn phải tiến lên phía trước thôi!”, Hàn Giang dừng lại rồi nói tiếp, “Mọi người đừng cưỡi lạc đà nữa, dắt nó đi đi!”.

Mọi người gật đầu, dắt lạc đà, lặng lẽ tiếp tục tiến lên phía trước.

5

Trong vực Phù Đồ trở nên tĩnh lặng, ngoài tiếng bước chân của mọi người ra, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, khe núi lúc rộng lúc hẹp, uốn lượn quanh co.

“Bác nói tới nước?”, Đường Phong có chút ngạc nhiên,

“Chính là nước! Cậu nhìn xem, vách đá màu đỏ hai bên khe núi thực ra rất yếu, chỉ cần dùng vật cứng gỗ nhẹ nhỏ là sẽ dễ dàng rơi rụng”, vừa nói Makarov vừa dùng báng súng gõ gõ, quả nhiên, vách đá màu đỏ liền rụng xuống một mảng, “Cộng thêm cả sức nước chảy qua đã tạo nên hình dạng như hiện giờ”

“Sức nước chảy qua? Mạnh đến chừng nào nhỉ?”

“Đủ mạnh để tách cả ngọn núi!”, Makarov khẳng định.

“Á..”, Lương Viện kinh ngạc ngẩng lên, ngược nhìn khe trời, “Vây... vậy năm đó đã từng có nước chảy từ tí trên cao như vậy xuống đây à?”

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong thích thú:

Để anh nói cho em nghe nhé! Rất nhiều năm trước, khối nham thạch khổng lồ này cao gần bằng những núi cát quanh đây, nhưng do liên tục bị luồng nước mạnh tấn công nên nứt ra rồi tạo ra khe núi và càng ngày càng nứt thêm, cuối cùng biến thành khe núi sâu này”.

“Vây nếu bây giờ cũng có nước tuôn trào...”

Đường Phong hiểu Lương Viện muốn nói gì nên lờ mờ cô một cái, Lương Viện liền vội nuốt lời lại.

Mọi người lại chìm trong im lặng. Đi mãi đi mãi, đột nhiên Đường Phone cảm thấy vực Phù Đồ có chút không bình thường. Chỗ nào không bình thường nhỉ? Đường Phong nhìn xung quanh, bỗng phát hiện vách đá hai bên vốn màu đỏ dần dần thay đổi. màu trên vách đá càng lúc càng nhạt, cuối cùng đã hoàn toàn biến thành màu trắng: “Mọi người có để ý thấy màu sắc vách núi biến đổi không?”

”Không chỉ vách đá biến đổi mà mặt đất dưới chân chúng ta cũng biến đổi đấy !”

Mọi người nhìn theo ánh mắt Hàn Giang, quả nhiên, ở phía trước cách đó không xa, mặt đất vốn kiên cố đã biến thành mặt cát, hơn nữa lại là cát trắng. “Cát này kỳ lạ thật!”, Đường Phong lẩm bẩm.

“Khe núi cũng trở nên rộng rãi hơn, phải rộng đến hơn mười mét, có lẽ đây là đoạn rộng nhất mà chúng ta từng trông thấy ở đây”, Yelena chỉ hai bên vách núi nói.

“Nhưng phía trước hình như là vách đá, không trông thấy khe núi thông tới đâu cả”, Lương Viện không hiểu liền hỏi.

Hàn Giang tới sát mép bãi cát nhìn về phía trước, anh chỉ có thể trông thấy cuối khe núi có một vách đá màu trắng khổng lồ, nhưng... sau khi Hàn Giang đứng im hồi lâu, anh nói: “Không, dưới vách đá chắc là có đường đi”.

“Đi tới đó là biết ngay mà!”, Đường Phong vừa nói vừa nhắc chân bước đi, kéo theo cả lạc đà. Nhưng khi chưa bước được mười bước trên nền cát trắng, anh bỗng cảm thấy chân mình vấp phải một thứ gì đó rất cứng. Anh cúi đầu nhìn, trong cát mịn hiện lên một đoạn xương người màu trắng, không, không chỉ là một đoạn mà là một đồng hồ cát cốt hồn loạn!

Đường Phong kinh ngạc, định lùi lại nhưng anh giật mình phát hiện ra mình đã không thể nhắc chân lên được nữa. Đôi chân của anh đang lún từng chút từng chút một xuống cát trắng mịn, con lạc đà phía sau cũng đang lún xuống: “Mọi người dừng đi tiếp, tôi bị lún xuống rồi!”.

Mọi người ngạc nhiên. Trong lúc hoảng loạn, Đường Phong đã dùng hết sức bình sinh, định nhắc người lên khỏi cát, nhưng không những không có tác dụng gì, ngược lại còn khiến anh lún sâu hơn.. Makarov vốn là người từng trải, từ phía sau, ông kêu to: “Đường Phong, dừng nhúc nhích! Đây là cát chảy, cậu càng giãy giụa sẽ càng bị lún sâu đấy!”

Hàn Giang định chạy lên kéo Đường Phong nhưng bị Makarov tóm lại: uĐừng đi kéo cậu ấy, nếu không cậu cũng lún xuống đó, sẽ giống như những đồng hồ cát kia!”.

Lúc này, ánh nắng thay đổi góc độ, một chùm tia sáng soi rọi xuống khe núi sâu, càng lúc càng nhiều xương trắng lộ ra trong cát mịn, có xương người, cũng có cả xương ngựa, còn có cả vài yên ngựa và những thứ binh khí khác chưa phân hủy hết...

Đường Phong và con lạc đà càng lúc càng lún sâu. Hàn Giang cũng cảm giác một chân mình đang lún xuống, may mà anh kịp phản ứng, nhanh chóng rút chân lên, hoảng hốt nói: “Xem ra những hài cốt này đều là thi thể của đại quân Thành Cát Tư Hãn năm đó rồi!”

“Đúng vậy, họ đã bị rơi vào bẫy cát lún chí mạng, vĩnh viễn không thoát ra được!”, Makarov nói.

Lúc này, Đường Phong không giãy giụa nữa, nhưng cơ thể anh vẫn đang từ từ chìm xuống. Lương Viện sợ hãi tới nỗi khóc thành tiếng: “Nghĩ cách gì đi... cứu Đường Phong với..”

Yelena giữ chặt lấy Lương Viện, sợ Lương Viện không giữ được hình tĩnh sẽ lao xuống dòng cát. Makarov hét về phía Đường Phong: “Hít sâu thở đều, từ từ bò lên trên, nhớ chú ý người về phía trước, nhắc chân lên một chút rồi lại ngã người xuống cát”.

Đường Phong làm theo chỉ dẫn của Makarov, cẩn thận rón rén nhắc chân lên từng chút một, cuối cùng để người hoàn toàn nằm trong cát. Từng giây từng phút căng thẳng trôi qua, mãi cho tới khi Đường Phong khẽ nhắc một chân còn lại ra khỏi cát, cả người hoàn toàn bò trên cát, mọi người mới hết lo lắng.

Còn con lạc đà của Đường Phong thì hơn một nửa thân hình to lớn của nó đã chìm trong cát. Nó ngóc đầu lên, ngóng nhìn về phía vách đá màu trắng trước mặt như thể không can tâm chịu chết rồi rống lên thảm thiết. Nó dồn hết sức lực, muốn leo lên khỏi dòng cát. Mọi người cảm thấy mặt đất dưới chân khẽ rung lên, nhưng mặc cho con lạc đà gắng sức đến đâu, rốt cuộc cũng chỉ vô ích.

Con lạc đà còn lại cũng kêu lên thảm thiết, giống như muốn tới cứu bạn nhưng lực bất tòng tâm. Trong tiếng kêu tuyệt vọng của hai con lạc đà, vang lên tiếng hét của Lương Viện: “Trời ơi, phải làm thế nào bây giờ?”

Makarov vẫn giữ được bình tĩnh - ít nhất là từ vẻ ngoài cho thấy như vậy, ông hét về phía mọi người: “Bỏ lại lạc đà, dỡ hết đồ đạc trên lưng lạc đà xuống, sau đó giống như Đường Phong lúc này, bò qua bãi cát này!”.

“Bò giống thằn lằn ư?”, trong đầu Hàn Giang bỗng hiện lên cảnh tượng anh chiến đấu với thằn lằn cát.

“Đúng vậy, giống như các loài bò sát ấy!”, Makarov khẳng định.

Yelena và Hàn Giang vội vàng gỡ hết đồ đạc trên lưng lạc đà xuống, Makarov kéo Lương Viện cẩn thận rón rén bò trên cát. Mỗi động tác đều vô cùng cẩn thận. Makarov nhanh chóng bò tới chỗ con lạc đà đang thoi thóp, gỡ hết ha lô trên lưng lạc đà xuống, sau đó kéo ba lô, từ từ áp sát Đường Phong.

Năm người khó nhọc bò từng bước chậm chạp trên nền cát lún, lách qua những bộ hài cốt khủng khiếp. Bò được hơn trăm mét, Đường Phong đang chỉ chăm chăm cầm đầu bò trên cát bỗng va phải một thứ cứng đơ. Anh ngẩng đầu lên nhìn, giữa dòng cát lún trượt bỗng mọc ra một cái đầu người đang nhìn anh mỉm cười.

106. Chương 7

Chương 7

Tô tem rỉ máu

Tô tem rỉ máu? Tất cả mọi người đều kinh ngạc. Anh nằng chối chang rọi xuống hình tô lem màu đỏ đó, từng giọt nước màu đỏ tựa như máu từ từ nhỏ xuống vách đá màu trắng khiến người ta run sợ.

1

Đường Phong hoảng hốt lùi lại phía sau, nhưng do cơ thể đang trườn trên cát nên không tiện cử động, theo phản xạ anh đành phất nghiêng người lặn một vòng, lặn tới phía bên kia mà vẫn giật mình hoảng sợ! Nhưng

khi Đường Phong trấn tĩnh lại, anh bỗng cảm giác có gì đó không ổn, tại sao trong cát chảy lại có đầu người? Nếu đúng là đầu người đi chằng nữa thì nó cũng phải phân hủy thành xương sọ lâu rồi mới phải chứ!

Đường Phong lấy hết dũng khí định thần nhìn lại, “đầu người” trước mặt có mắt có mũi, sống động như thật, nhưng hóa ra nó không phải là đầu người thật, mà là đầu nia một pho tượng Phật. Trên pho tượng có phun lớp kim tuyến nhưng phần lớn đã bong tróc, có chỗ thậm chí còn lộ ra cả đất bên trong, có lẽ đây là một thứ đồ cổ. Nhìn kĩ lại, Đường Phong nhanh chóng dựa vào phong cách nghệ thuật phán đoán ra đây là tượng Phật từ thời kỳ Tây Hạ.

“Đây là cái gì mà sao nhìn kinh vậy?”, Hàn Giang và Mining nườì khác cũng đã trông thấy vật này.

“Là tượng Phật, tượng Phật thời Tây Hạ”, Đường Phong giải thích.

“Tại sao tượng Phật lại nằm trong cát chảy? Thân của nó đâu rồi?”, Hàn Giang không hiểu.

Đường Phong nhất thời cũng không biết thân của pho tượng Phật này nằm ở đâu, nhưng khi tỉ mỉ quan sát lượng Phật trước mặt, anh phát hiện phía dưới đầu tượng Phật hình như vẫn còn có thứ gì đó, chắc là thân của pho tượng, nhưng tại sao tượng Phật này lại bị lún trong cát?

Lúc này, Lương Viện vừa nghe thấy “đầu người” chính là tượng Phật, cô không những không sợ hãi mà còn vui mừng: “Thế nào? Em nói không sai chứ! Vực núi này gọi là Phù Đồ thì nhất định có liên quan tới Phật giáo!”.

Đường Phong cũng đành chịu: “Cứ cho là em nói đúng đi, vậy mời em giải thích xem tại sao tượng, Phật lại chạy tới đây?”

“Em làm sao mà biết được, đây không phải thứ mà anh cần nghiên cứu sao?”

Đường Phong không tranh luận với Lương Viện nữa, tiếp tục bò lên phía trước. Anh phát hiện hài cốt ở đây không còn nhiều như ban nãy, nhưng vẫn có vài bộ xương ngựa, xương người lác đác giữa những bức tượng Phật đủ hình đủ dạng. Đột nhiên, Đường Phong phát hiện một cán dao đã rỉ loang lỗ đang cắm chính giữa đầu một pho tượng Phật. Đầu tượng Phật bị nứt ra thành hai phần từ chính giữa đỉnh đầu, nhưng không tách hẳn ra, cán dao đó vẫn cắm chính giữa đỉnh đầu, trông rất đáng sợ!

Đường Phong trông thấy vậy không khỏi rùng mình. Đây là thù hận gì mà đến nỗi người ta phải chém tượng Phật? Đường Phong phát hiện bên cạnh pho tượng Phật này xuất hiện một đồng xương hỗn loạn. Anh nhận diện một lúc thì nhận ra là xương sọ của một con ngựa và một chiếc đầu lâu, giữa đồng xương hỗn loạn còn có vết tích của yên ngựa và mũi tên, lẽ nào đây chính là hài cốt của đại quân Thành Cát Tư Hãn năm đó?

Đường Phong vừa suy nghĩ mông lung vừa trườn lên phía trước. Bò tiếp được năm, sáu chục mét, Đường Phong cảm giác cát trắng ở đây không còn mịn như ban nãy nữa, anh thử đứng dậy. Quả nhiên, anh đã thoát khỏi vùng cát lún, dưới chân anh là nền cát tương đối chắc chắn.

Tất cả mọi người đều đứng dậy, quay lại nhìn, con lạc đà bị lún trong cát đang thoi thóp, chỉ còn lại chút hơi

thở yếu ớt, nó cũng không còn sức để giãy giụa nữa, chỉ biết chờ đợi cái chết tới. Nó tuyệt vọng cử động chiếc cổ vẫn chưa bị cát trắng nuốt chửng, buồn bã nhìn bạn nó một cái.. Con lạc đà không bị lún trona cát chảy vẫn rống lên từng hồi, lo lắng chồm chân liên tục. Hàn Giang thấy vậy liền rút súng ra. anh muốn kết thúc nhanh chóng nỗi đau khô của con lạc đà, nhưng đã bị Makarov ngăn lại: “Đừng nổ súng, ngộ nhỡ kinh động tới..”

Hàn Giang hiểu ý Makarov nên đành lim sủng về.

Con lạc đà rống lên tiếng kêu cuối cùng rồi gục đầu xuống, mọi thứ dường như yên tĩnh trở lại. Con lạc đà còn lại cũng không kêu gào nữa, chỉ có điều mãi lâu sau nó vẫn chưa chịu bỏ đi.

“Khổ thân con lạc đà quá!”, mắt Lương Viện ướt ướt.

“Thôi nào, hãy mau tìm đường ra cho chúng ta đi!”.

Hàn Giang ngược nhìn lên chút bầu trời trên đỉnh đầu, đã không còn ánh nắng soi rọi xuống khe núi, mặt trời đã lặn.

“Hình như ở đây có chữ...”. Yelena khẽ kêu lên khi phát hiện thấy thứ gì đó trên vách đá bên cạnh.

Đường Phong bước đến, trên vách đá trắng quá nhiên thấp thoáng vài vết chữ màu đen. “Là chữ Tây Hạ, nhưng rất mờ”. Đường Phong xem xét một hồi, cuối cùng, anh chậm rãi đọc to từng chữ từng chữ một: “Sắc - Kiến - Phù - Đồ - Đàn - Tự”.

“Ha ha. đây (lúng là một ngôi chùa rồi nhé)”, Lương Viện đắc ý reo lên.

Đường Phong quay lại nhìn không gian khe núi xung quanh, tuy rộng rãi hơn rất nhiều so với khe núi lúc trước, nhưng cũng chỉ rộng hơn chục mét, xây dựng chùa trong một không gian nhỏ hẹp thế này ư? Hơn nữa lại còn có cát lún, gió lạnh kêu gào quái dị, ai cư trú tu hành ở chốn này nhỉ? Nghĩ mãi, nghĩ mãi, trước mắt Đường Phong bỗng, hiện lên tấm bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc, anh vội vàng lấy tấm ảnh kệ tranh ngọc ra kiểm tra. Quả nhiên cách phía nam cổng bắc không xa đánh dấu một địa danh có tên - Lưu Sa An Hà, đồng thời chú thích bằng chữ nhỏ hơn ngay phía sau “Chỗ này cẩn thận có chùa Phù Đồ”.

“Chùa Phù Đồ? Lưu Sa An Hà... xem ra đây chính là Lưu Sa An Hà(.) được đánh dấu trên bản đồ cổ, chúng ta đi đúng tuyến đường rồi! Chỉ có điều tại sao ở đây lại có một ngôi chùa...”

Đường Phong đang nói, Yelena bỗng phát hiện thêm vết tích trên vách đá: “Hình như phía sau vẫn còn chữ, không ít đâu nhé!”

Đường Phong vội vàng kiểm tra, phía sau mấy chữ to, lơ mờ hiện lên vài dòng chữ nhỏ, vẫn là chữ Tây Hạ: “Cát chảy ăn thịt người, nơi này có rất nhiều oan hồn dạ quỷ xuất hiện, mỗi lần như vậy, gió lạnh gào thét, thê lương, theo mệnh lệnh của Hạo vương, xây dựng chùa ở đây, trấn an những oan hồn”.

“Hóa ra là vậy!”, Đường Phong đọc xong đoạn này, liền lẩm bẩm.

Lưu Sa: tiếng Hán Việt, có nghĩa là “cát lún”.

“Cái gì mà ma ma quỷ quỷ thế, nghĩa là gì vậy?”, Hàn Giang sốt ruột hỏi.

– “Đoạn văn tự này nói về nguyên nhân xây dựng chùa Phù Đồ. Bởi vì cát lún ở đây thường xuyên lấy mạng người, mỗi khi gió lạnh gào thét, người Đẳng Hạng liền cho rằng đó là những cô hồn dạ quỷ bị cát lún nuốt chửng xuất hiện quấy phá. Vậy là họ đã phụng mệnh Nguyên Hạo, xây dựng chùa Phù Đồ ở đây, dùng để trấn những cô hồn dạ quỷ, cũng là clé siêu độ những oan hồn này”, Đường Phong giải thích một hồi.

“Vậy những hài cốt mà chúng ta trông thấy thì sao?”,

Hàn Giang lại hỏi.

“Từ những di vật của hài cốt này cho thấy, chắc đây là đại quân Mông cổ, nhưng không biết họ là đại quân của hành Cát Tư Mãn hay là đại quân Mông cổ sau này tấn công hủy diệt Hạng Hải Mật Thành”.

“Vậy thì những tượng Phật lún trong cát chảy chính là tượng Phật của chùa Phù Đồ rồi?”

“Tôi nghĩ là vậy. Người Đẳng Hạng đã để những tượng Phật này vào trong cát chảy, khi kỵ binh Mông cổ đột nhập vào hang núi, do ở đây tối tăm, cộng thêm căng thẳng nên họ không phân biệt được thật giả, nhầm tưởng những tượng Phật này là kẻ thù, vậy là lao vào tấn công những ‘kẻ thù’ này. Phần lớn binh mã vẫn còn chưa tới gần ‘kẻ thù’ đã bị ngập trong cát lún, thỉnh thoảng mới có vài kỵ binh lao tới được gần tượng Phật, thậm chí còn

vung dao chém tượng Phật, nhưng kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng ra được. Khi họ phát hiện ra mình chỉ chém vào những pho tượng thì đã muộn, cả người lẫn ngựa đều bị cát lún vô tình nuốt chửng”, Trước mắt Đường Phong lại hiện lên một trận chiến sống giết ác liệt.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong xuôi rồi tiếp tục lên đường. Vách núi phía trước quả đúng như những gì Hàn Giang phán đoán, đi đến cuối đường mới phát hiện ra ở đây lại có thêm một ngã rẽ, mọi người lần lượt đi qua. Đến Vòng qua ngã rẽ này, Đường Phong phát hiện khe núi ở đây lại trở nên nhỏ hẹp, bầu trời trên đỉnh đầu càng lúc càng tối lại, xem ra bóng đêm sắp buông xuống.

Lại là một ngã rẽ, sau khi vòng qua ngã rẽ này, khe núi bỗng trở nên rộng rãi, độ cao của vách đá hai bên sườn núi cũng giảm dần. Đường Phong cảm nhận rõ tim mình bắt đầu đập nhanh, anh dự cảm họ sắp đi ra khỏi hang núi đáng sợ này, nhưng anh không chắc chắn sẽ có gì đang chờ đợi họ phía trước, biết đâu lại gặp ác quỷ đáng sợ hơn!

Khi mặt trời lặn xuống phía tây, đoàn người rút cuộc cũng đã ra khỏi vực Phù Đồ, hiện lên trước mắt họ là biển cát mênh mông - biển cát trắng. Tuy không có thứ gì đáng sợ hơn xuất hiện, nhưng trên mặt ai cũng tràn đầy thất vọng, bởi vì biển cát trắng mênh mông này biết đâu chính là thứ đáng sợ nhất.

Sau khi bàn bạc một hồi, mọi người quyết định đêm nay sẽ cắm trại ngoài cửa hang. Ngày mai sau khi trời sáng sẽ chinh phục biển cát này. Hàn Giang bố trí Yelena, Đường Phong và mình trực đêm. Mọi người đều quá mệt mỏi rồi, đêm nay chẳng có ai suy nghĩ mông lung nữa, họ chỉ muốn tranh thủ thời gian ngủ thêm một chút cho lại sức.

Đường Phong phụ trách trực nửa đêm trước, tới nửa đêm, Hàn Giang tới thay ca, thế là Đường Phong lăn ra ngủ li bì. Trên sa mạc ban ngày còn như thiêu như đốt, vậy mà đêm đến đã lạnh thấu xương. Đường Phong ngủ tới khi trời sắp sáng bỗng bị đánh thức vì lạnh, anh thấy rét run cầm cập nên ngồi dậy. Lúc này, đang đến lượt Yelena canh gác. Đường Phong đang định hỏi thăm Yelena thì đột nhiên nghe thấy một tiếng thét thất thanh. Yelena cũng nghe thấy, theo phản xạ cô rút súng ra. Những người khác cũng vội vàng tỉnh dậy.

“Chuyện gì vậy?”, Hàn Giang ngái ngủ, dụi mắt hỏi.

“Hình như... hình như là tiếng kêu thảm thiết!”, Đường Phong nhớ kĩ lại âm thanh ban nãy.

“Cậu không nghe nhầm đấy chứ? Không phải là dã thú kêu đấy chứ?”

“Chắc là không phải!”

“Là tiếng người kêu! Hơn nữa còn vọng ra từ trong Vực Phù đồ!”, Yelena khẳng định.

“Em chắc chắn chứ?”, Hàn Giang hỏi lại

“Dĩ nhiên, em khôn? nghe nhầm đâu!”, Yelena khẳng định

“Tất cả mọi người mau tập trung, chuẩn bị chiến đấu!”, Hàn Giang vùna dậy, tức tốc thu dọn đồ đạc.

Năm người thu dọn đồ đạc xong xuôi, ngoài Lưỡng Viện ra thì Đường Phong, Hàn Giang, Yelena và Makarov đều cầm súng, nhắm thẳng về phía cửa hang núi. Nhưng họ đứng trực ở đây gần nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy có ai chui ra. Đường Phong đồng tai nghe ngóng: “Hình như bên trong không có động tĩnh gì cả”.

Đường Phong rũ rũ cánh tay đã mỏi nhừ, Hàn Giang và Yelena cũng buông súng xuống, chỉ còn lão Mã vẫn giữ chặt súng, nhìn vào cửa hang tối đen.

Yelena và Hàn Giang khuyên lão Mã nên hạ súng, nghỉ ngơi một chút, nhưng Makarov vẫn không động tĩnh gì. “Đứa chết tiệt nào vậy, gào lên to như thế làm cho ông đây buồn ngủ cũng không được ngủ!”, Hàn Giang tức giận chửi rủa.

Yelena bỗng nói: “Mọi người không phát hiện có gì đó không bình thường sao?”

“Có gì không bình thường?”, Hàn Giang và Đường Phong nhìn xung quanh.

“Hình như... hình như có sương mù rồi!”, Lưỡng Viện đứng sau lưng họ khẽ nói.

Lúc này, biển cát mênh mông trong đêm đã bị bao phủ trong sương mù, sương mù trắng xóa đang tuôn ra từ cửa hang.

Mãi cho tới khi trời sắp sáng tỏ, trong vực Phù Đồ mới không còn động tĩnh gì vọng ra, nhưng sương mù càng _ lúc càng dày đặc. Nhưng hôm nay không phải là ngày âm, một lúc sau, mặt trời ló ra từ tầng mây, lớp sương mù hình như cũng dần tan đi.

Hàn Giang nhìn lên trời, lạc quan nói: “Hôm nay là ngày đẹp trời, không thể có sương mù nhiều như vậy. chúng ta đợi thêm một lúc, không biết chừng lát nữa sương mù sẽ tan đi hết đấy!”

Mọi người cũng không còn cách nào khác, đành đứng im chờ đợi. Quả nhiên, khi mặt trời đã lên cao, sương mù cũng bắt đầu tản đi, nhiệt độ trên sa mạc tăng lên, mọi người đều mồ hôi ròng ròng. “Thời tiết chết tiệt, hết sương mù lại đến nắng nóng!”, Hàn Giang cầu nhàu.

“Không, Hàn Giang, cậu không thấy nhiệt độ tăng lên như vậy là quá nhanh sao?”, Makarov bỗng? hỏi một câu.

“Quá nhanh?”, mọi người im lặng một lúc để cảm nhận. “Đúng vậy, nóng hơn rất nhiều so với hôm trước, hơn nữa kể từ khi trời sáng tới giờ, chưa tới một tiếng đồng hồ mà nhiệt độ đã tăng nhanh thế này!”, Đường Phong vuốt mồ hôi trên trán, nói

“Mọi người mau nhìn xem, kia là cái gì vậy?”, Lương Viện bỗng kêu lên.

Mọi người vội vàng nhìn theo hướng tay Lương Viện chỉ, khi sương mù tản đi, trên vách đá màu trắng trên đỉnh

đầu họ, ánh nắng chói chang soi rọi một hình vẽ khổng lồ « hình vẽ này chiếm trọn cả bề mặt vách đá.

“Á! Lại là một hình tô tem!”, Đường Phong kinh ngạc thốt lên.

“Tại sao tối qua chúng ta không để ý thấy nhỉ... Yelena đang nhớ lại tình hình tối hôm qua.

“Lần này là một hình tô tem màu đỏ. Hàn Giang cũng ngạc nhiên.

“Không! Là... là máu! Bức tô tem đang rỉ máu!” Makarov kinh ngạc hét lên.

Tô tem rỉ máu? Tất cả mọi người đều kinh ngạc. Ánh nắng chói chang rọi xuống hình tô tem màu đỏ đó, từng giọt nước đỏ giống như máu từ từ nhỏ xuống vách đá màu trắng khiến người ta run sợ.

Đúng lúc mọi người dồn hết tập trung lên vách đá, đột nhiên từ vực Phù Đồ bỗng xông ra một đám người áo đen. Những gã này ngay lập tức rút súng bắn về phía hội Đường Phong.

“Cẩn thận!”, Đường Phong hét lên, đẩy Lương Viện ngã xuống đất, hai người lăn tới phía dưới một đồi cát. Hàn Giang, Yelena và Makarov cùng kịp thời nằm xuống đất.

“Rốt cuộc bọn chúng cũng xuất hiện rồi!”, Hàn Giang hậm hực nói.

“Nhưng... nhưng sao người của bọn chúng lại đông vậy? Không phải chỉ có bốn tên sao?”, Đường Phong phát hiện có mấy chục tên áo đen từ cửa hang xông ra.

Xem ra lần này Tướng quân đồ hết cả sào huyệt tới đây rồi.” Hàn Giang khẽ nói.

Đối diện với quân địch lực lượng mạnh, Hàn Giang và Đường Phong vốn không đủ sức để đáp trả, đành nấp sau đồi cát, đến đâu cũng không dám nhô lên. May mà có sương mù. chính sương mù dày đặc đã che chắn rất tốt cho hội Đường Phong.

Kể cũng kỳ lạ, đúng lúc bọn áo đen lao ra khỏi vực Phù Đồ. Mặt trời chói lóa liền bị mây che kín, sương mù sắp tản đi hết lại trở nên mù mịt. Rõ ràng sương mù đã ảnh hưởng tới tầm bắn của bọn áo đen, bọn chúng dừng lại không bắn nữa. Ngay sau đó, mọi người liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Ivan, Yelena, Hàn Giang, Đường Phong, các người đừng trốn nữa, bọn ta đã bao vây các người rồi, hôm nay các người không chạy thoát được đâu!”.

Mọi người nhìn nhau, không ai lên tiếng cả. “Là Stechkin!”, Makarov nhận ra giọng nói này, ông khẽ kêu lên.

“Lại là cái lão đáng ghét này!”, Yelena gơ súng nhắm thẳng về phía giọng nói phát ra, nhưng sương mù khiến cô không thể nhìn rõ vị trí của Stechkin.

“Ta biết cái nơi quái quỷ này khiến các người rất khó chịu!”, Stechkin lại lên tiếng: “Chúng ta có thể không tính toán hiểm khích trước đây, cùng hợp tác, cùng nhau tìm thấy Hạng Hai Mặt Thành, đến lúc đó chúng ta có thể chia đôi chiến lợi phẩm, các người thấy sao?”

vẫn không có ai lên tiếng. Makarov cũng đang

chăm chú nhìn về nơi giọng Stechkin vang lên, sương mù trước mặt bỗng nhiên tản đi, ông đã thấp thoáng trông thấy Stechkin. Yelena cũng trông thấy Stechkin, cô định nổ súng, nhưng cô lập tức ý thức rằng nếu bắn một phát không trúng thì họ sẽ bị bại lộ. Đúng lúc cô đang do dự thì Makarov bỗng khẽ nói: “Yelena, có trông thấy người bên cạnh Stechkin không?”

“Đó là ai? Cự li xa quá con không trông thấy!”

“Trông hần giống thủ lĩnh của lũ người này!”

“Ý cha là.. Tướng quân?”, Yelena ngạc nhiên.

“Cha không biết, nhưng.”

Makarov vẫn chưa nói xong, từ bãi cát trước mặt lại bay ra một loạt đạn. Makarov và Yelena vội vàng cúi đầu xuống, đạn làm cát bắn tứ tung lên người họ Stechkin không nói gì nữa, bọn áo đen lại tiếp tục nã đạn.

5

Mọi người cùng bàn bạc một lúc, trước hỏa lực lớn mạnh như vậy của địch, không thể khoanh tay chờ chết, cũng không thể túm tụm lại như thế này. Vậy là, Hàn Giang Yelena và Makarov quyết định xuất kích từ các hướng khác nhau, còn Đường Phong phụ trách ở lại bảo vệ Lương Viện.

Hàn Giang, Yelena, Makarov đã tách ra hành động. Chẳng mấy chốc, Đường Phong ở nguyên vị trí cũ đã nghe thấy tiếng súng nổ từ các phía khác nhau, anh giật thót

tim. Ở cái nơi quái quỷ này, hi vọng Hàn Giang, Yelena, Makarov đều không xảy ra chuyện gì, nếu không tất cả sẽ đổ xuống sông xuống bể.

7

Một lúc sau, tiếng súng hình như đã nhỏ lại, Đường

Phong không khỏi lo lắng inh và Lương Viện. May mà sương mù càng lúc càng mù mịt, anh kéo Lương Viện liệp sau một đồi cát.

Sương mù đã hoàn toàn bao trùm lấy họ, cách hai mét trước mặt không trông thấy gì, bọn áo đen không trông thấy họ, nhưng Đường Phong cũng khờn trông thấy kẻ thù. Nếu có gã nào đột nhiên từ trong sương mù xông tới, thì... Nghĩ tới đây, Đường Phong liền nắm chặt khẩu súng trong tay.

Khoảng nửa tiếng sau, tiếng súng nhỏ dần, cuối cùng thì dứt hẳn, đồi cát trống trải, yên tĩnh tới nỗi không một tiếng động. Đường Phong thu hết can đảm đứng dậy. Sương mù hình như không có vẻ gì là sẽ tản đi, anh muốn hét lên eoi hội Hàn Giang, nhưng lại không dám, nên cứ đứng trân trân giữa đồi cát hoang vu như vậy.

Lại một lúc nữa qua đi, Đường Phong nghe thấy tiếng động khe khẽ, là tiếng bước chân. Anh và Lương viện nấp sau đồi cát, mãi cho khi trông rõ người đang đi tới là Hàn Giang, anh mới thò đầu lên. Năm phút sau, Yelena cũng quay lại.

“Sao rồi, có thu hoạch được gì không?”, Đường Phong hỏi.

“Sương mù dày quá, chẳng nhìn rõ gì cả!”, hai người đều lắc đầu.

“Vậy lão Mã đâu rồi?”, Đường Phong sốt sắng hỏi.

Hàn Giang thở hổn hển, nhìn sang Yelena. Yelena cũng nhìn Hàn Giang, hai người cừm hoảnh hốt Lại khoảnh; mười phút nữa trôi qua, vẫn không thấy Makarov quay lại, mọi người bắt đầu lo lắng. Hàn Giang rầu rĩ nói: “Sao mãi mà lão Mã vẫn chưa quay về nhỉ? Cũng không nghe thấy tiếng súng?”

“Đúng vậy! Bác ấy có thể đi đâu được nhỉ?”, Đường Phong chau mày nói.

“Ngay từ đầu ba người chúng ta đã tản ra, mỗi người chiến đấu một hướng, bởi vậy..Yelena lo lắng nhìn xung quanh, nhưng cô không trông thấy gì cả

“Lão Mã, không phải bác... bác ấy.. xảy ra...”, Lương Viện nói đến nửa chừng liền bị Đường Phong trừng mat ra hiệu nên im re, nhưng mọi người đều hiểu ý cô

“Yelena, anh nhớ rằng lúc anh tách khỏi hai người, lão Mã còn đi cùng em cư mà! Em nghĩ kĩ lại xem, hai người rẽ hai hướng ở đâu?”, Hàn Giang nhắc Yelena.

“Hàn, sau khi em và cha tách khỏi anh, ngay sau đó em và ông cũng tách ra, toàn là sương mù, em thật sự không nhớ được...”, Yelena lo lắng sắp khóc. Hàn Giang khẽ ôm Yelena: “Đừng lo lắng quá, bao nhiêu sóng gió ông đã từng trải qua rồi. lần này sẽ không có chuyện gì đâu!”.

Yelena gục lên vai Hàn Giang ngẫm nghĩ, rồi cô bỗng khẽ kêu lên: “Đúng rồi, lúc cha và em chuẩn bị tách ra, ông nói rằng phải đi tóm người đó”.

“Tóm ai cơ?”, Hàn Giang không hiểu.

“Chính là người bên cạnh Stechkin. Trước đó cha nói với em rằng người bên cạnh Stechkin trông có vẻ là thù lĩnh của bọn áo đen! Mọi người nehĩ xem. thú lĩnh của bọn áo đen là ai?”

“Tướng quân!”, ba người cùng đồng thanh.

Yelena mắt ngấn lệ, gật đầu: “Tôi đoán là cha nghĩ vậy!”

“Rốt cuộc Tướng quân cũng sắp lộ diện rồi!”, Hàn Giang phấn kích nói.

Nhưng Đường Phong thì thận trọng hơn: “Tướng quân không dễ dàng xuất đầu lộ diện như vậy đâu!”.

Hàn Giang đang định nói gì đó thì đúng lúc này, từ trong sương mù vọng lại một tiếng động, mọi người đồng tai nghe núng. “Có người tới đây?”, Hàn Giang cảnh giác nói.

Hàn Giang và Yelena đều giương súng lên. “Có vẻ là có hai người!”, Yelena bỗng nói.

“Hai người ư? Lẽ nào không phải là lão Mã?”, Đường Phong ngạc nhiên.

Hàn Giang lấy tay ra hiệu cho hai người im lặng, mọi người đều im lặng, nín thở, lặng lẽ chờ đợi hai người đi ra từ trong sương mù.

Cả ba khẩu súng của Đường Phong, Hàn Giang và Yelena đều nhắm thẳng về hướng vọng lại tiếng bước chân. Đường Phong nghe rõ tiếng tim mình đập, cả tiếng bước

chân đều đều nữa. là ai nhỉ? Trong lúc họ đang mãi suy nghĩ rồi bởi thì đã thấy Makarov giương súng áp giải một người đi từ trong sương mù bước ra.

Thấy Makarov bình yên vô sự, mọi người mới thở phào. Khi cả hai lại gần hơn, nhóm Hàn Giang mới nhìn rõ, người bị Makarov áp giải là một người đàn ông, chắc năm mươi tuổi. mũi ắt sâu. tóc vàng mắt xanh, nhìn là biết ngay hẳn là người nước ngoài. Ai vậy nhỉ? Lẽ nào ông là Tướng quân?

107. Chương 8

Chương 8

White

Rừng nhiệt đới mênh mông ngút ngàn, ở đây sát biên giới, quân Cộng sản, quân du kích địa phương, còn có cả dã thú có lẽ đang ẩn nấp cách đây không xa nữa!

1

Makarov áp tải người đó tới trước mặt mọi người, vừa dùng súng gí vào thái dương gã tây cao lớn, vừa tức tốc tìm kiếm trong trí nhớ của mình, nhưng ông vẫn không nhớ ra mình đã nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu. Người này đảo qua đảo lại đôi mắt xanh, thở hồn hển, liếc nhìn Makarov. Hai người nhìn nhau một lúc, rồi hẳn bật cười mỉa mai. Makarov cảm thấy mình bị người này miệt thị, ông tức giận gí chặt súng vào thái dương gã, sau đó gầm lên: “Nói, người tên gì? Người nước nào?”

Gã đó cười nhạt, chậm rãi nói bằng tiếng Nga: “Ivan, thật ra chúng ta biết nhau từ lâu rồi!”.

“Cái gì?” Makarov càng ngạc nhiên, “Người biết tên ta? Nhưng ta không quen người, chúng ta từng gặp nhau ở đâu sao?”

“Đã từng một lần có duyên gặp gỡ!”

“Một lần có duyên gặp gỡ?” Makarov vẫn không hiểu.

“Được rồi, người bạn tốt. Đừng đối đãi với tôi như vậy, tôi biết sự lợi hại của anh, cũng biết rằng anh muốn biết điều gì. bỏ súng xuống, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện!”, người đó định thử thoát khỏi sự khống chế của Makarov và Hàn Giang, nhưng đã bị hai người ghi chặt.

Makarov và Hàn Giang nhìn nhau, Makarov khẽ gật đầu, ra hiệu có thể buông hấn ra, gã này cũng không thoát được sự khống chế của họ! Vậy là Hàn Giang khẽ buông tay ra, Makarov cũng thu khẩu súng đang gí vào thái dương của gã về, nhưng ông vẫn nắm khu khur khẩu súng trong tay, đề phòng bất trắc.

Gã này rũ rũi người nhưng ngậm miệng không nói và liên tục nhìn ngó xung quanh, hình như đang hi vọng có ai đó đột nhiên xông ra từ trong sương mù ứng cứu hấn.

“Đừng nhìn nữa. không có ai tới cứu ông đâu, kể cả có người đến tôi cũng để cho hấn ra về tay không!”, Hàn Giang nói xong liền xoay xoay khẩu súng trong tay.

Người đó nhìn Hàn Giang một lúc, hình như không hiểu Hàn Giang nói gì. Hàn Giang nổi cáu, mắt công phồng mang trợn mắt nửa ngày mà gã này chẳng hiểu nổi câu nào ư! Hàn Giang đưa mắt ra hiệu cho Yelena, ý bảo cô lên. Vậy là Yelena gí súng vào eo người này, nói bằng tiếng Nga: “Tôi biết ông là Tướng quân, Tướng quân nấp trong bóng tối!”.

“Tướng quân?”, người này hiểu Yelena muốn nói gì lim bật cười: “Tướng quân... Tướng quân, ha ha, tại sao các người lại biết ta là Tướng quân?”

Mọi người bị tiếng cười của gã này làm cho ngớ người. Yelena nhất thời cũng không biết phải làm thế nào. Makarov nhanh chóng phản ứng kịp. kê sát gã này, gần giọng “Chắc hẳn người đã biết về thủ đoạn của KGB, nếu người không nói ta sẽ dùng thủ đoạn lợi hại nhất của KGB để đối phó với người, người nghĩ cho kĩ đi!”.

Gã này vừa nghe thấy vậy liền im bất, nhìn Makarov rất lâu mới chậm rãi nói: “Được rồi, tôi nói! Ivan và cả các người nữa, Đường Phong, Hàn Giang, Yelena, các người có thể đã từng nghe thấy tên tôi, tôi tên là White!”.

“White! Ông chính là White ư?”, Yelena không tin, cô cố yǎng nhớ lại bức ảnh của White khi ông ta bị tóm trong vụ án tàu gián điệp được lưu lại trong hồ sơ của KGB, nhưng không thể liên tưởng được cái gã White trong ảnh với người đàn ông trung niên trước mặt mình liên quan đến nhau.

“Như vậy có nghĩa ông là người Mỹ?”, Makarov hỏi lại.

Người đó gật gù đầu. “Đúng, tôi là người Mỹ. hơn nữa còn từng là đặc công của Cục tình báo”.

“Quả nhiên là ông! Xem ra hướng điều tra của tôi và Yelena đã đúng, năm đó chính ông là người có ý đồ cập cảng Vladivostok để đón đám học viên đó đi?!”

White gật gù đầu

“Còn... còn cả vụ tàu gián điệp năm 1986, gã White đó cũng chính là ông?”, không kịp đợi White trả lời, Makarov đã lại hỏi tiếp: “Nhưng... nhưng Shchedrin đã từng gặp ông, nhưng khi tôi đưa bức ảnh được lưu trong hồ sơ vụ án đó cho ông ấy nhận diện thì ông ta lại không nhận ra ông, thế là thế nào?”

“Khà khà. White cười nhạt, “Đó đều là chuyện sau này rồi!”.

“Còn nữa, rốt cuộc ông và Branch quan hệ thế nào?”, Makarov lại truy hỏi.

“Có phải ông ta chính là ‘Tướng quân’ không?”, Yelena càng nôn nóng muốn biết được chân tướng sự việc.

“Cổ thuốc không?”, lchông ai ngờ đối diện với sự việc nghiêm trọng thể này mà White bỗng thốt ra một câu tỉnh bơ như vậy

Makarov lần sờ trên người, không biết bao thuốc của ông biến đi đâu từ lúc nào, có thể đã bị rơi trong Khe Sói Hoang, cũng có thể đã rơi ở ven hồ. ông nhìn sang Hàn Giang, thuốc của Hàn Giang cũng hết lâu rồi. Lúc này Yelena lôi từ trong người ra một bao thuốc lá dành cho phụ nữ. đưa cho White. White chần chờ

một lúc nhưng vẫn cầm lấy, châm lửa rít một hơi rồi khẽ nhả khói ra, hình như rất thích thú với điều thuốc lá dành cho phụ nữ này. Sau khi rít vài hơi, White chậm rãi hỏi lại Makarov: “Ivan, tuy ông không có ấn tượng về tôi, nhưng tôi lại rất ấn tượng với ông đấy, ban này ông hỏi tôi đã gặp ông ở đâu. Ông có còn nhớ thư viện Gorky không?”

“Thư viện Gorky?”, Makarov ra sức lục soát trong trí nhớ, ông hồi tưởng lại... thư viện Gorky... ông đã từng tới đó không chỉ một lần, một mình tới đó, cùng người khác tới đó, đi cùng Branch tới đó. nhưng... nhưng cái gã White sao ông không thể nào nhớ ra được.

White thấy Makarov không nhớ ra được liền cười, nói: “Không nhớ ra được cũng đúng thôi, bởi dù sao đó cũng là việc từ đời nào rồi, hơn nữa chúng ta cũng mới chỉ có duyên gặp nhau một lần!”, nói xong, White rít hơi thuốc cuối cùng, sau đó rất chậm chậm nhả khói ra. Trong khói thuốc, trí nhớ của ông ta lại trở về với quá khứ xa xôi...

Mãi lâu sau, White mới thở dài, nói: “Lúc đó tôi còn rất trẻ, là lim học sinh người Mỹ của trường Đại học Mátxcơva, nhưng tôi vẫn còn một thân phận khác - đặc công của Cục tình báo. Ivan, chắc ông cũng biết rằng thời đó người Mỹ muốn tới đất nước các ông không dễ, chứ đừng nói tới việc di tìm kiếm thu thập thông tin tình báo, bởi vậy Cục tình báo đã nhắm tới, một lưu học sinh trẻ tuổi để kết nạp vào tổ chức của họ. Lúc đó tôi chỉ cảm thấy làm đặc công thật thích thú, hay ho, không nghĩ ngợi nhiều nên đã nhận lời đề nghị của Cục tình báo và đã gia nhập với họ.

Sau hai tháng tập huấn, tôi đã đến Mátxcơva.

Nhưng tôi không ngờ công cuộc làm gián điệp tại Mátxcơva lại nhàm chán đến vậy, loáng một cái hai năm trôi qua, tôi gần như không thu hoạch được gì, cấp trên rất không hài lòng về tôi. Tệ hại hơn ở chỗ, tôi càng ngày càng có cảm giác hình như có một đôi mắt đang ở sâu trong bóng tối theo dõi mình. Tôi ne, hĩ có thể là mình đa nghi, nhưng cùng với thời gian trôi đi, cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt. Tôi nghĩ tới KGB, tôi tin rằng mình đã bị KGB theo dõi. Những ngày tháng hoang mang đó không thể kết thúc, vậy là tôi đã báo cáo lên cấp trên, hi vọng được quay về nước. Cuối cùng cấp trên cũng đã đồng ý với đề nghị của tôi, chỉ đợi hai tháng nữa, sau khi kỳ học kết thúc là tôi sẽ được về nước, kết thúc sự nghiệp gián điệp thất bại của mình. Nhưng trong hai tháng cuối cùng, sự xuất hiện của một người đã thật sự thay đổi cuộc đời tôi...”.

Mùa đông ở Mátxcơva đến rất sớm. Hôm đó, White đã tới thư viện Gorky để mượn hai cuốn sách. Giống như mọi lần, anh đi tới vườn hoa cạnh tòa nhà chính để đọc sách. Đây là thói quen của anh, anh không thích đọc sách trong phòng đọc nên thường ra ngoài đọc sách, kể cả giữa tiết trời cuối thu lạnh giá.

White chuẩn bị tận hưởng nốt hai tháng cuối cùng ở Mátxcơva, anh gần như quên mất một vai trò khác của mình. Nhưng chiều hôm nay, trong lúc anh đang ngồi trên ghế, tay cầm một cuốn tiểu thuyết tiếng Nga, thì một bóng đen cao, gầy xuất hiện trước mặt anh. White vẫn tập trung đọc tiểu thuyết, nhưng bóng đen đó vẫn đứng im sừng sững trước ghế. Sự tò mò thúc giục White ngước lên, nhìn người đó. nhưng người này đứng lấp bóng mặt trời nên White không nhìn rõ mặt, chỉ có thể nhìn ra đây là một người cao và gầy

Lúc này. bóng đen đó cất tiếng hỏi: “White?”

White giật mình, người anh khẽ rung lên, anh vội vàng gấp quyển sách lại, lần nữa quan sát kĩ người trước mặt. Người đàn ông này khá cao và gầy, ông ta khoác một chiếc áo măng tô màu đen, khuôn mặt lạnh tanh, vô cảm, đặc biệt là đôi mắt màu tro sâu hoắm, đầy sát khí. White không dám đấu mắt với người đó, bởi vì anh chưa từng trông thấy đôi mắt nào lạnh lùng như vậy. White lẩn tránh đôi mắt này nhưng lại không thể trốn tránh câu hỏi của ông ta nên đành khẽ gật đầu: “Sao, ông... ông có việc gì vậy?”

“Cậu là người Mỹ?”, người đó lại hỏi.

White cảm giác người này đang hỏi mình nhưng lại giống như đã hoàn toàn nắm rõ được tình hình của mình.

White không khỏi cảm thấy căng thẳng, một dự cảm chẳng lành trào dâng trong lòng anh, anh khẽ gật đầu: “Ừm, tôi... tôi là người Mỹ, đến... đến Mátxcơva du học...”

Người đó vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng, hỏi tiếp:

“Nếu tôi nói không sai thì cậu vẫn còn một thân phận khác, đặc công của Cục tình báo, phải không?”

Lúc White bị bóc mẽ thân phận, anh giật mình tới nỗi làm cuốn sách trong tay rơi xuống đất. Tim anh đập thình thịch, đầu óc trống rỗng, miệng hoàn toàn mất kiểm soát: “Không, ông nhận nhầm người rồi!”

“Hừm”, người đó cười nhạt, “Không thể nhận nhầm được, tôi quan sát cậu không chỉ một hai ngày đâu”.

Dự cảm của White càng lúc càng không ổn, điều mà anh lo sợ cuối cùng cũng đã tới. Đúng lúc anh đang lo lắng nghĩ ngợi, không biết phải làm thế nào thì người đó lại nói: “Nào, làm quen một chút. Boolean Kennedy Branch, thiếu tá KGB”.

“Thiếu tá... Branch?”, lúc này White chỉ muốn bỏ chạy khỏi đây, bỏ trốn khỏi Mátxcova. Nhưng thiếu tá KGB Branch này lại không hề móc súng hay còng tay ra để bắt giữ anh, mà rút thẻ công tác của ông ta ra đưa qua đưa lại trước mặt White, sau đó chậm rãi ngồi xuống cạnh anh

White không hiểu gì cả. Đã không biết bao lần anh bị ác mộng ám ảnh, anh toàn nằm mơ thấy một đám đặc công KGB cao lớn cùng lúc xông lên quật ngã mình xuống đất, sau đó dùng nắm đấm dẫm cho anh sống dở chết dở rồi còng tay anh lại, áp tải anh tới phòng hỏi cung, dưới ánh sáng cao áp, họ ép anh phải nói hết ra những bí mật - tất cả đều giống như trong phim 007 vậy. Nhưng hiện giờ thân phận của anh đã bị một thiếu tá KGB bóc mẽ, nhưng may là không có những gã vạm vỡ xông lên, cũng không có ai còng tay anh lại, anh không hiểu rốt cuộc cái gã tên là Branch này định làm trò gì?

3

Branch bình thản ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi mới từ từ thốt ra: “Cậu không phai căng thẳng, hôm nay tôi không mang theo súng, cũng chẳng có còng tay”.

White cảm giác thân phận của mình đã bị người đàn ông này nắm rõ như lòng bàn tay nên cũng không cần phải ma vờ nữa, ngược lại anh còn thấy trấn tĩnh hơn nên đã hỏi lại: “Ông đã biết thân phận của tôi như vậy rồi, là người của KGB, lẽ nào ông không cần bắt giữ tôi sao?”

Branch nghe thấy vậy liền cười. Cười xong, ông ta mới giải thích: “Đúng, đối với quốc gia của tôi, cậu là kẻ thù, đáng lẽ ra tôi phải bắt cậu, nhưng đối với tôi mà nói thì cậu không phải là kẻ thù của tôi, thậm chí cậu còn có thể trở thành bạn của tôi nữa”.

White vẫn không hiểu ý đồ của Branch, anh quyết định không vòng vo nữa, mà hỏi thẳng: “Vậy tại sao ông lại tìm tôi?”

“Bởi vì tôi cần cậu giúp tôi một việc!”, Branch dụi tàn thuốc trên tay di, quay ra nhìn White nói.

White cảm giác thái độ của Branch khi nói câu này khác hẳn ban nãy, không khí cuộc nói chuyện giữa hai người lúc này rõ ràng đã dịu xuống. White điều chỉnh lại cảm xúc, hỏi lại Branch: “Ồ! Vậy tôi có thể giúp gì ngài?”

“Rất đơn giản, giới thiệu tôi với sếp của cậu!”, giọng Branch rất kiên định, không có gì đáng để nghi ngờ.

White hơi ngớ người ra, anh đã nhận ra ẩn ý trong lời nói của Branch. White lại hỏi lại: “Tôi có thể cho rang ngài muốn phục vụ chúng tôi, đúng không?”

“Cậu có thể nghĩ như vậy, nhưng tôi thì không!”, Branch lại nói lấp lờ.

“Vậy ý của ngài là...”

“Hợp tác!”, Branch kiên định nói.

“Hợp tác? Hợp tác ư cơ?”. White không hiểu “Tôi sẽ cung cấp điều thú vị cho các cậu, đồng thời tôi sẽ phát triển một số người trong KGB, tôi tin rằng chắc chắn các cậu sẽ cảm thấy thích thú với thứ mà tôi cung cấp” ề “Tôi làm thế nào để tin ngài đây?”

“Tôi nghĩ người của các cậu không phải là thùng nước gạo. Tôi sẽ cung cấp trước cho các cậu một số tình báo không quá quan trọng nhưng cũng đủ để chứng minh cho thực lực của chúng tôi” ề

“Vậy ngài hi vọng có được gì?”

“Được điều đáng được hưởng!”

White cười cười: “Tiền không thành vấn đề...”

Branch gạt lời White: “Đối với các cậu tiền dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng đối với chúng tôi tiền cũng không thành vấn đề. Chúng tôi cần các cậu một lời cam kết!”

“Ồ! Xem ra các ngài đến đây không phải vì tiền, ít nhất cũng không đơn giản là vì tiền mà đến đây!”

“Dĩ nhiên không phải. Chúng tôi cần các cậu, ý tôi muốn nói là lời cam kết của sếp cậu - cũng có nghĩa là khi chúng tôi không tiện làm việc cho các cậu thì hãy giúp chúng tôi rời khỏi đây, đồng thời tiếp nhận chúng tôi!”

“Điều này thì đương nhiên rồi, tôi lại tưởng ông có yêu cầu gì đó đặc biệt!”, White cảm thấy yêu cầu này của Branch hình như không quá đáng.

“Mong cậu hiểu đúng về yêu cầu của tôi. Ở đây bao gồm hai điều: thứ nhất, tôi nói là ‘chúng tôi’, không phải một mình tôi; thứ hai, như tôi đã nói ‘khi chúng tôi không tiện làm việc cho các cậu’, thế nào gọi là ‘khi chúng tôi không tiện làm việc cho các cậu’, điều này không phải do các cậu quyết định mà là do chúng tôi tự quyết! Thế nào? Cậu có thể quyết định chứ?”

White dần dần hiểu ra điều kiện của Branch: “Tôi hiểu ý của ngài, tôi sẽ xin ý kiến cấp trên của tôi, tôi tin rằng sếp tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của ngài”.

Không ngờ, Branch lại lắc đầu: “Chàng thanh niên, cậu nên biết rằng tôi đây đã đối diện với nguy hiểm với cái chết để đến tìm cậu, hỏi vậy cậu nhất định phải cẩn trọng! Bỏ qua sếp của cậu ở Mátxcơva đi, trực tiếp hỏi ý kiến tổng bộ của các cậu, nếu không cậu sẽ mất cơ hội tuyệt vời này đấy!”.

“Tại sao? Như vậy là trái quy định!”

“Tôi không quan tâm quy định gì của các cậu, tôi cần đảm bảo cho an toàn của chúng ta. Bởi vậy nếu cậu không muốn làm hỏng chuyện này thì hãy làm theo lời tôi nói”

White vẫn không hiểu tại sao Branch lại làm như vậy: “Nhưng tôi không có kênh nào để liên lạc trực tiếp với tổng bộ”.

“Hừm, có cần tôi cho cậu biết số điện thoại tổng bộ của các cậu không?”

“Gọi thẳng điện thoại quốc tế? Làm như vậy không đúng quy định, cũng không an toàn!”

“Nhớ kỹ, 8 giờ 15 đến 8 giờ 40 phút tối nay, cậu tìm một bộ điện thoại công cộng gọi thẳng tới số điện thoại tổng bộ của các cậu, không có ai nghe lên đâu. Tôi chỉ liên lạc với cậu thôi. Nhất định không được lảng nhàng, bên phía các cậu cũng có người của chúng tôi, nếu tôi chỉ cần phát hiện thấy chỗ nào có vấn đề thì sẽ lập tức cắt đứt liên lạc với cậu”.

Branch dặn dò xong xuôi liền đứng dậy, mắt hút rất nhanh sau vườn hoa, chỉ còn lại White vẫn đang nghiền ngẫm về tất cả mọi chuyện vừa xảy ra với mình.

4

White ngồi một mình trên ghế rất lâu, đột nhiên, anh cảnh giác nhìn xung quanh, trời đã tối, nhưng không phát hiện thấy chỗ nào khả nghi. White hồi tưởng lại từng chi tiết cuộc gặp gỡ Branch ban nãy. Khi anh nhớ lại ánh mắt khiến người ta ớn lạnh của Branch, người anh bỗng run bắn lên: “Lẽ nào đây chính là đôi mắt theo dõi mình trong bóng tối bấy lâu nay?”. Trong lòng White đã hiểu ra rất nhiều, có lẽ mình đã bị KGB khống chế từ lâu rồi, may mà... may phi mà đây là Branch, nếu không mình đã thành tội phạm của Nqir KGB từ lâu rồi! Nghĩ tới đây, White cảm thấy sợ hãi, anh không biết đôi với mình đây là việc tốt hay việc xấu, Nếu như cấp trên đồng ý với điều kiện của Branch, vậy thì kế hoạch về nước như dự định của mình sẽ tan thành mây khói, mình phải tiếp tục ở lại đây, trở thành người liên lạc của họ. Nhưng sau khi nghĩ đi tính lại, White vẫn khó lòng cưỡng được sự dụ dỗ của việc lập công. Anh nghĩ tới việc mình đã đến Mátxcơva được hai năm rồi, như thế này là từng có được chút thành tích. Chỉ cần thu nạp một thiếu tá của KGB cũng đủ để cho tổng bộ phần khởi rồi, huống hồ không chỉ có một mình Branch, có lẽ... có lẽ phía sau ông ta vẫn còn một nhân vật tầm cỡ nào đó. Nghĩ như vậy White lại tràn đầy niềm tin vào tương lai.

Tối hôm đó, White cần đúng giờ như Branch đã dặn, gọi điện quốc tế báo cáo cho sếp tổng của anh. cấp trên lập tức chỉ thị cho anh đồng ý toàn bộ yêu cầu của Branch, đồng thời lệnh cho anh tiếp tục ở lại Mátxcơva, làm người liên lạc của Branch, tất cả đều liên lạc theo một tuyến.

Sáng hôm sau, theo đúng địa điểm và thời gian đã hẹn. White truyền đạt lại mệnh lệnh của tổng bộ. Sau khi Branch nghe xong, chỉ lạnh lùng gật đầu, sau đó lấy một chiếc phong bì to bằng giấy màu nâu ra. đưa cho White:

“Tôi nghĩ rằng chắc chắn các anh rất thích thứ ở trong này”

White đọc lướt qua, tất cả đều là tài liệu về căn cứ quân sự của Liên Xô tại vùng Viễn Đông. White gật gù: “Quả thực chúng tôi rất hứng thú với điều này!”.

Nói xong. White đưa cho Branch một chiếc phong bì nhỏ: “Đây là 3000 đô la Mỹ”.

Branch không buồn mở phong bì ra kiểm tra, nhận phong bì xong liền cất ngay và vội vàng bỏ đi.

Cứ như vậy, cách một khoảng thời gian, lúc gặp nhau Branch lại giao một phần thông tin tình báo cho White, White sẽ căn cứ vào chất lượng tin tình báo để đưa tiền cho Branch. Lần nào cũng giống như lần đầu tiên. Branch không bao giờ kiểm tra tiền trong phong bì mà dứt thẳng vào túi áo rồi ra về. Nhưng những điều tốt lành chẳng kéo dài được bao lâu, chẳng bao lâu sau White đã mất đi sự hứng thú ban đầu. Nguyên nhân chủ yếu là do cấp trên ngày càng không hài lòng về chất lượng tình báo mà Branch gửi tới. Họ vốn hi vọng rằng Branch có thể cung cấp càng nhiều tình báo hay ho hơn, nhưng ngoài những phần tình báo có chút giá trị lúc ban đầu ra, sau này những tình báo mà Branch cung cấp phần lớn đều là “hàng chợ”, vốn chẳng có mấy giá trị.

White quyết định tìm gặp Branch để nói cho ra nhẽ, vậy là anh cần đúng giờ hẹn để đến thư viện Gorky - đây là một địa điểm mà anh và Branch thường đến để trao đổi.

“Tổng hợp rất không hài lòng với những tình báo mà ông cung cấp gần đây”, White chất vấn thẳng Branch.

“Điều này có thể đoán được!”

“Vậy tại sao ông không cung cấp những tình báo có giá trị hơn?”

“Ngay từ đầu tôi đã nói với cậu rồi, chúng ta đang hợp tác, cậu không thể yêu cầu quá nhiều ở tôi!”

“Chúng tôi không yêu cầu cao, chỉ cần ông cung cấp những tình báo có giá trị!”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng thời gian gần đây hoàn cảnh của tôi không tốt lắm”, nét bất an thoáng hiện lên trong ánh mắt của Branch.

Lần đầu tiên White thấy Branch như vậy, nhưng sự bất an tồn tại trong mắt Branch chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất. “Sao, ông gặp phải điều phiền phức gì vậy?”, White quan tâm hỏi.

Branch chần chờ một lúc mới nói: “Tôi đã làm hỏng một việc, bởi vậy hiện giờ tôi tạm thời đang bị đình chỉ công tác”.

“Đình chỉ công tác?”, White gần như đã tìm ra nguyên nhân chất lượng tình báo kém đi mà Branch cung cấp. Branch bị treo chức đồng nghĩa với việc ông tạm thời rất khó tiếp xúc với những tin tức tình báo có giá trị, cùng đồng nghĩa với việc Branch đã không còn giá trị với họ, White không khỏi thất vọng.

Tuy White không thể hiện sự thất vọng trên mặt, nhưng Branch đã nhìn thấu tâm can anh, ông khẽ thở dài, nói: “Nhưng đây chỉ là tạm thời, hơn nữa mấy người bạn tôi hiện giờ đang được trọng dụng, chẳng bao lâu nữa họ sẽ còn có được càng nhiều những tình báo có giá trị hơn”.

“Bạn ông? Tôi có thể gặp ỉcế> không?”, rõ ràng White rất hứng thú với những người bạn của Branch.

“Có thể, chẳng vấn đề gì cả. Nhưng tôi phải sắp xếp đã!”.

“Vậy được, tôi đợi tin tức của ông!”. White không ngờ Branch lại trả lời dứt khoát như vậy, trong lòng anh rất mừng rỡ.

Một tuần qua đi, Branch không liên lạc với White. Lại một tuần nữa qua đi, tới cuối tuần, White dانه định tới tham gia lễ hội khiêu vũ trong trường, nhưng đúng lúc anh đang chuẩn bị đi thì nhận được điện thoại của Branch. Branch dùng ám ngữ mà họ đã giao hẹn với nhau để thông báo cho White biết tối nay anh có thể gặp hạn của ông ta.

Vậy là White đã theo địa điểm mà Branch chỉ định tới trước bia tường niệm Pushkin, Branch lái xe, White ngồi bên cạnh. Branch lái xe rất nhanh ra khỏi thành phố. “Chúng ta đi đâu vậy?”, White hỏi.

“Tới nơi cậu sẽ biết!”, Branch không chịu tiết lộ “Nơi đó có an toàn không?”, White không khỏi lo lắng. “Rất an toàn!”, Branch luôn giữ chữ tín.

White không hỏi thêm gì nữa, anh đoán rằng xe đang chạy về ngoại ô phía bắc Mátxcova. Trời đã tối hẳn, nếu tiếp tục đi về phía bắc thì White sẽ không biết là đâu nữa. Con đường ligoàn ngoèo giống như không có điểm kết thúc, White nhìn ra ngoài cửa sổ, một vùng tối đen, ngoài đèn đường màu vàng ra thì không còn ánh đèn nào khác.

Xe đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, đúng lúc White đang lim dim ngủ thì Branch đã dừng xe trước một nhà máy bỏ hoang. White phát hiện ra ở đây đã cách xa đường cái, đến cả ánh đèn đường cũng không có, anh 190 I không khỏi giật thót tim. Tuy quen biết Branch chưa lâu,

nhưng anh đã biết được sự lợi hại của Branch. Nếu như hôm nay Branch có ý đồ gì thì chắc chắn anh sẽ không còn đường sống sót.

White đi theo Branch vào trong khu xưởng tối đen. trèo qua một đoạn tường thấp, họ tiến vào một cái sân. Trong sân hình như là một công xưởng bỏ hoang, Branch đẩy cánh cổng công xưởng, tiếng cọt két ghê tai phát ra. Branch đi vào trong căn phòng tối đen, sau đó vỗ tay bốn cái. Sau một lúc im lặng dانه sợ, vài chùm ánh sáng đèn pin sáng rực nhắm thẳng vào White. White giật mình lùi lại phía sau và va phải một đoạn ống thép hồng, tiếng ống thép vang ong ong khắp căn phòng.

Một chiếc đèn trong góc xưởng vụt sáng, White đang hồn xiêu phách lạc lúc này mcVi nhìn rõ ngoài anh và Branch ra, trong công xưởn? còn có ba người đang ngồi dưới ngọn đèn - một người cao lớn, một người trông tính ranh, một người trông già dặn. Branch cười cười, giới thiệu với White: “Đây chính là bạn của tôi, vị này là thiếu tá Isakov, kỹ năng đầy mình, dũng cảm hơn người”.

“Vasily Alekseevich Isakov”, người đàn ông cao lớn vạm vỡ vừa nói vừa bắt tay White, anh đưa tay ra bắt và biết ngay sức lực đáng kinh ngạc của người này.

“Còn vị này là thượng úy Strenov, bắn súng rất cừ, cậu cũng có thể gọi ông ấy là Stechkin”.

“Nicholay Dmitrievich Popovich Strenov”, Stechkin cũng bắt tay White.

“Còn vị này là trung tá Brainin, ông ấy hiện giờ đang là ngôi sao mới nổi của KGB, đang rất được cấp trên tín nhiệm”.

White đưa tay ra, định bắt tay Brainin, nhưng Brainin vẫn ngồi nguyên trên ghế, White đành ngại ngần thu tay về

“Các ông là một nhóm ư?” White hỏi.

“Đúng vậy, có thể coi chúng tôi là một nhóm, vì mục đích chung nên đã tập hợp nhau lại”

“Mục đích chung?”, White không hiểu ý Branch

Branch cũng không giải thích, nói tiếp: “Tất nhiên, trong nhóm của chúng tôi không chỉ có mỗi bốn người, còn rất nhiều thành viên khác, bốn chúng tôi là thành viên chủ chốt”.

“Ồ, rất vui khi được làm quen với các ông. Hi vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!”

Cứ như vậy, White làm quen với nhóm của Branch và phát triển thêm rất nhiều thành viên. Nhưng, điều khiến anh buồn phiền là tuy những người này địa vị đều không thấp, nhất là Brainin, họ hoàn toàn có thể có được nhiều tình báo có giá trị hơn, nhưng những tin tình báo mà Branch giao cho anh phần lớn chỉ là những tài liệu tình báo không có giá trị, chỉ thành thạo có một hai tình báo được coi là quan trọng.

White và Branch tiếp tục gặp gỡ tại địa điểm và thời gian giao ước, rất ít khi gặp mặt những lúc khác, trừ khi có tình hình đặc biệt, ví dụ như lần hẹn gặp mấv thành viên kill'1l: Trong nhóm lần trước. Nhưng hôm nay, Branch lại vội yều cầu hẹn gặp White, địa điểm gặp mặt vẫn là thư viện Gorky trong trường đại học Mátxcơva.

White đến thư viện theo đúng thời gian vừa hẹn trước đó. anh chờ mãi cho tới khi quá giờ hẹn nhưng vẫn không thay bóng dáng của Branch đâu. White biết Branch là một lườiười rất đúng giờ, nếu không có chuyện gì đặc biệt thì ông ta sẽ không bao giờ trễ hẹn!

White bồn chồn không yên đi đi lại lại trong hành lang thư viện, anh bắt đầu cảm thấy khủng hoảng. Anh lo sợ Branch bị bại lộ thì hân thân mình cũng gặp nguy hiểm.

Anh chăm chú quan sát từng người đi qua mình. Đến khi anh đi tới cuối hành lang thì bỗng có một đôi tay vạm vỡ kéo anh lại, quay lại nhìn, chính là Branch. “Sao ôiR lại đến muộn vậy?”, White gầm lên.

“Bị vướng chút việc!”, Branch lạnh lùng đáp.

“Còn có việc gì quan trọng hơn sao?”, White truy hỏi “Gặp gỡ chủ tịch KGB.”

“Sao cơ? Nikolayevich Shelepin gọi ông tới?”

Branch gật gật đầu.

“Ông sắp thăng chức hay là sắp gặp chuyện đen đủi gì vậy?”

“Tôi không biết, nhưng tôi chỉ có thể nói với cậu rằng tôi sắp tới Mông Cổ”.

“Tới Mông Cổ?”, White ngạc nhiên.

“Đúng, tới đó để thực thi một nhiệm vụ quan trọng.”

“Nhiệm vụ gì? Do ông phụ trách sao?”

“Không, tôi chỉ lấy công chuộc tội, là phụ tá, người phụ trách là thiếu tá Makarov. Tình hình cụ thể sau khi tôi đi sẽ có người nói rõ với cậu, hiện giờ tôi không còn nhiều thời gian nữa. ngày mai tôi phải lên đường rồi!”

Branch vừa dứt lời, từ phía đầu hành lang bên kia có một sĩ quan trẻ ngoài ba mươi tuổi đi tới. Branch thấy vậy, khẽ dặn dò: “Người đó chính là thiếu tá Makarov, cậu mau đi đi! Nhớ kĩ giao hẹn của chúng ta trước đây đây!”.

‘Giao hẹn?’, While ngó người ra, nhưng anh bỗng hiểu ngay ra ý của Branch.

Makarov đã trông thấy họ, trong lúc Branch và Makarov chào nhau thì White cúi đầu vội và đi qua Makarov.

“Hóa ra cậu chính là cậu sinh viên trẻ tuổi đó!”, Makarov nghe White kể lại xong thì vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng vậy, đó chính là lần gặp gỡ duy nhất của chúng ta. Thật không ngờ hôm nay chúng ta lại gặp nhau ở đây”.

Điều khiến Makarov ngạc nhiên hơn là, Branch đã phản bội tổ quốc từ lâu rồi, ông ta chấp nhận phục vụ cho người Mỹ, đây là điều mà Makarov không thể tin được. “Branch, không... không những... từ lâu rồi... mà Brainin, Stechkin, Isakov... không những quen biết nhau từ trước đó, mà còn là một hội”, Makarov ngạc nhiên tới nỗi miệng liên tục lắp bắp.

“Đúng vậy, nhưng..White nói nửa chừng.

“Nhưng gì cơ?”, Makarov tóm lấy ngực áo White.

“Nhưng từ đầu đến cuối bọn họ cũng không cung cấp được mấy tin tình báo có giá trị cho chúng tôi”.

“Stechkin và Isakov thì e rằng không tiếp xúc được với tình báo nào có giá trị thật, Branch thì tôi không chắc. Nhưng lẽ nào Brainin cũng không cung cấp được tình báo giá trị nào cho các anh sao?”

“Brainin hình như không muốn hợp tác cùng chúng tôi lắm”.

“Nhưng vụ tàu gián điệp chắc ông ta đã giúp các anh!”

White gật gù: “Đó là chuyện sau này”.

“Vậy được, chúng ta tiếp tục nói chuyện sau này”, Makarov cố để trấn tĩnh lại, ông buông White ra rồi hỏi,

‘ • Vậy thì sau này anh và Branch liên lạc với nhau bằng cách nào?’

“Gần như không liên lạc”.

“Không liên lạc?”

“Đúng vậy, mấy năm đó ngày nào ông cũng ở cùng ông ta, ông có thấy ông ta có liên lạc gì bất thường với thế giới bên ngoài không?”

“Không, không thấy, nhưng tôi không tin sau này các người không liên lạc với nhau”.

“Sự thật là trong mấy năm sau đó tôi cũng không gặp lại Branch, sau khi ông ấy di khỏi Mátxcơva, tôi cũng được lệnh trở về nước”.

“Lẽ nào các anh từ bỏ nhóm của ông ta?”

White chần chờ một lúc mới nói: “Dĩ nhiên là không, nhưng chúng tôi đã thay đổi kế hoạch, không hi vọng trong một thời gian ngắn họ có thể cung cấp cho chúng tôi nhiều tin tình báo có giá trị, mà thay đổi sang chiến

thuật ‘chôn đỉnh’”

Makarov hiểu ý nghĩa của từ “chôn đỉnh”: “Cổ nghĩa là bình thường các anh sẽ không liên lạc. nhưng tới thời khắc quan trọng sẽ phát động họ?”

White gật gù: “Trong khoảng hai năm sau đó, tôi không hề liên lạc gì với họ, mãi cho tới một hôm, tôi bỗng nhận được một bưu kiện quốc tế gửi từ Irkutsk tới...”, White lại ngược dòng suy tư trở về buổi sáng sớm chan hòa ánh nắng đó.

7

“Buổi sáng sớm đẹp trời như thế này, đáng lẽ nên đi chạy bộ hoặc đánh tennis mới phải”, White vừa lái xe trên đường về nhà sau ca trực đêm vừa nghĩ như vậy. Tới nơi, anh đánh xe vào hầm để xe ở nhà và xuống xe. Đang định bước vào cửa, bỗng White quay ngoắt lại nhìn hòm thư ngoài cổng. Trực giác mách bảo anh bên trong có thứ gì đó đang chờ đợi mình. Anh mở hòm thư ra. quả nhiên có một bưu kiện và một bức thư ở trong đó. White vừa liếc nhìn bưu kiện một cái, tâm trạng vui vẻ của anh ban nãy.

Trên bưu kiện viết hai loại chữ tiếng Nga và tiếng Anh, người nhận là mình, người gửi là một người tên là Sergei Vladimir Ivanovich Simonov”, đây là một cái tên điển hình của người Nga, cũng là một cái tên quen thuộc đối với White - đó chính là bí danh mà anh và Branch giao hẹn khi liên lạc với nhau.

Còn bức thư thì được gửi từ Mátxcơva tới từ hôm trước, người gửi thư tên là “Filippo Masi Petrova Lyudmila Ivan a”, mới nhìn thì ai cũng đoán đó tên của một phụ nữ người Nga. Nét chữ trên phong thư cũng rất đẹp, nhưng White thì biết ngay rằng đây chính là thư của Brainin, vì đó là bí danh mà anh và Brainin đã giao hẹn với nhau.

Hai năm không liên lạc với họ, White cũng cảm thấy kỳ lạ. Lúc đó sau khi vội vàng từ biệt Branch tại Mátxcơva, anh đã từng gặp Brainin và Stechkin. Brainin luôn kiêu ngạo khiến White cảm thấy rất khó chịu. Cuối cùng. Brainin và anh giao ước với nhau. Branch sẽ liên lạc với anh vào lúc thích hợp, không can White chủ động liên lạc với họ.

Giao hẹn này từng khiến White rất thất vọng, điều này đồng nghĩa với việc anh sẽ mất đi thành quả duy nhất.

Mỗi lần tiếp xúc với Branch, White luôn có một cảm giác rất kỳ lạ, anh không hiểu cảm giác này đến từ đâu.

Anh luôn cảm thấy mình toàn ở thế bị động mỗi lần đứng trước Branch, mọi thứ hình như đều do Branch nắm giữ, điều này khiến White cảm thấy thật bức bối, cũng khiến cho cấp trên rất không hài lòng với công việc của anh. Về lý mà nói thì Branch phải nhiệt tình và phụ thuộc vào họ, nhưng sự thật lại... White đã nghĩ về chuyện này không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào.

Lúc này, đối diện với gói bưu kiện kỳ lạ trước mặt, White bỗng có chút phấn khích, nhưng cũng có phần hoang mang không biết nên làm thế nào. Rốt cuộc Branch đã chú động liên lạc với mình? Ông ta muốn nói gì với mình? White nhanh chóng mở bưu kiện ra. Bên trong chỉ có một cuộn sách, đây là một cuốn sách tiếng Nga, một cuốn tiểu thuyết trinh thám bằng tiếng Nga không đề tên. Lúc White cầm lấy cuốn tiểu thuyết này, người anh run bắn lên, đây là một ám hiệu mà cách đây vài năm Branch và mình đã giao ước với nhau!

White vội vàng bóc thư ra, bên trong chỉ có một tờ giấy, trên trang giấy không có bất cứ chữ nào mà là một dãy số. White hiểu ngay đây là một chuỗi mật mã, anh bắt đầu đối chiếu với nội dung cuốn sách để giải mã chuỗi mật mã này. Từ đơn thứ 7 hàng thứ 3 trang thứ 1, từ đơn thứ 4 hàng thứ 6 trang thứ 13, từ đơn thứ 1 hàng thứ 16 trang thứ

22, từ đơn thứ 5 hàng thứ 10 trang thứ 45, từ đơn thứ 11 hàng thứ 2 trang thứ 67, từ đơn thứ 7 hàng thứ 3 trang thứ 92... Ghép những từ đơn này lại với nhau, White chậm rãi đọc: Ngày 23 tháng này tới Việt Nam, sẽ có người liên lạc với cậu, có tình báo quan trọng, đừng quên!

“Việt Nam? Tình báo quan trọng? Ngày 23?”, White lẩm bẩm, anh không hiểu Branch nói như vậy là ý gì, xem ra lần này mình lại bị Branch xỏ mũi rồi.

Trong lòng còn vương vấn mỗi nghi ngờ nhưng White vẫn đáp máy bay quân dụng tới Việt Nam, khi ấy vẫn còn trong thời kì kháng chiến. Khi White vừa mới đặt chân tới căn cứ quân sự của Mỹ tại vùng ngoại ô Sài Gòn thì có một quan chức tình báo của Đại sứ quán Mỹ đưa cho anh một phong thư. Đây là một bức thư được gửi tới từ Campuchia, trên bì thư không đề người gửi mà chỉ viết là “White ở Đại sứ quán Mỹ tại Sài Gòn nhận thư”.

Không cần phải bóc bức thư này ra, White cũng biết rằng đây chắc chắn là thư của hội Branch gửi tới, ngoài họ ra không còn ai khác biết anh sẽ xuất hiện ở đây vào ngày 23. Quả nhiên, trong phong thư chỉ có một trang giấy, trên trang giấy không có dòng thư nào, chỉ có một dãy số và chữ cái dài. Nghĩa là gì nhỉ? White nhìn dãy số và dãy chữ cái này một lúc, hoảng hốt, đây là một kí hiệu đánh dấu, kí hiệu đánh dấu này đại diện ột địa danh. White vội vàng, cầm tấm bản đồ quân dụng tỷ lệ lớn lên tìm kiếm trên đó. Nhưng khi anh tìm thấy khu vực được đánh dấu thì phát hiện đó là một vùng rừng nhiệt đới thưa thớt bóng người!

Đầu óc White quay cuồng, anh hiểu ý của Branch, đây là nơi anh phải đến để gặp gỡ ai đó. Anh lúc tối đập bàn, anh rất muốn gọi một cuộc điện thoại quốc tế để chat với Branch hoặc là Brainin, Stêchkin. Rốt cuộc bọn họ đang chơi trò gì vậy?! Tại sao lại muốn mình đến cái nơi hẻo lánh khó tìm thấy trên bản đồ kia? Nhưng khi bình tĩnh lại, White hiểu rằng anh không thể cư xử như vậy.

8

White đành vội vàng thu dọn hành trang, sáng sớm hôm sau rời khỏi Sài Gòn, dưới sự bảo vệ của quân đội Mỹ,

anh đã tới một thị trấn nhỏ cách địa điểm được đánh dấu ba mươi cây số. Sĩ quan chỉ huy nói với anh: “Phía trước cách biên giới rất gần rồi, chúng tôi chỉ có thể đưa anh tới đây, cần thận nhé! Khi nào xong việc, quay lại thị trấn này thì liên lạc với chúng tôi, chúng tôi sẽ đến đón anh!”.

White chán nản khoác ba lô, bước ra khỏi xe bọc thép. Anh không, biết nơi mình sắp tới là đâu, cũng không biết lần này đi có gặp được nhân vật quan trọng nào hay không. Tóm lại, tất cả đều không biết được. White lao vào rừng rậm mênh mông, đi một ngày một đêm trong rừng, cuối cùng cũng tới một khu vực.

White căng thẳng nhìn xung quanh, rừng nhiệt đới mênh mông ngút ngàn, ở đây sát biên giới, quân Cộng sản, quân du kích địa phương, còn cả dã thú có lẽ đang ẩn nấp cách đây không xa nữa! White đợi một lúc, phát hiện trong rừng rậm phía trước vọng ra âm thanh khe khẽ, anh đoán có người đang đến!

Anh nhẹ nhàng tới nấp sau một thân cây to, mãi cho tới khi có một người chui ra khỏi một bụi rậm. “Stechkin!”, White đã nhận ra người đó nên ló ra từ sau thân cây.

“Xem ra cậu rất đúng giờ!”, Stechkin nói bằng quơ một câu.

“Đúng giờ? ông cũng rất đúng giờ! Nhưng trong thư các ông đâu có hẹn giờ?”, White không hiểu, hỏi lại.

“Đúng là không hẹn giờ, nhưng chúng tôi đã đoán chuẩn giờ. Cậu xuất hiện lúc này cho thấy cậu đã rất đúng — giờ!”. Stechkin cười đáp.

“Nếu tôi không kịp thời xuất hiện thì sao?”

“Vậy thì tôi sẽ ở đây đợi cậu ba ngày”, Stechkin nói rất thoải mái.

“Ồ đây? Đợi tôi ba ngày? Đây là rừng rậm nhiệt đới đấy.” White ngạc nhiên.

‘Khà khà, chuyện đó với tôi thì nhàm nhò gì’, Stechkin nói.

White cẩn thận quan sát Stechkin. không có ba lô. xem ra ông ta không mang theo tư trảm hay thực phẩm gì, chỉ có một khẩu súng trường giắt ở hông và một khẩu súng liêu liên khoác trên vai. White nhìn khẩu súng tiểu liên sau vai Stechkin, là một khẩu M16 do Mỹ chế tạo. White không khỏi nghi ngờ: “Sao ông lại tới Việt Nam?”

“Thực thi nhiệm vụ bí mật!”

“Nhiệm vụ gì?”

Stechkin chần chờ một lúc: “Nhiệm vụ này không liên quan gì tới việc của chúng ta, cũng không nằm trong phạm vi hợp tác của chúng ta”

White rất không hài lòng với câu trả lời của Stechkin, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào: “Vậy các ông gọi tôi từ Mỹ tới đây để làm gì?”

Stechkin ngẫm nghĩ, chậm rãi nói: “Chúng tôi có một kế hoạch lớn rất quan trọng, hi vọng các cậu có thể phối hợp. Nếu như các cậu đồng ý phối hợp. chúng tôi sẽ thật sự hợp tác toàn diện với các cậu, không giống như trước đây, chỉ hợp tác dưới dạng hình thức”.

“Ồ?”, rõ ràng White đã cảm thấy hứng thú trước kế hoạch to lớn mà Stechkin nói: “Kế hoạch như thế nào?”.

“Nói ở đây không tiện, tôi cũng không còn nhiều thời gian. Tất cả nội dung kế hoạch đều có hết trong này, cậu quay về nghiên cứu cho kĩ Trong đó còn có phương thức liên lạc của chúng tôi sau này, ngoài ra còn có một phần hậu lễ thể hiện thành ý của chúng tôi”, nói xong, Stechkin đưa cho White một phong bì to bằng giấy nâu.

White mở phong bì ra, liếc nhìn bên trong, anh thấy bên trong là một chiếc băng ghi âm và một cuộn giấy. White đóng phong bì lại, nói: “Được rồi, chỉ vậy thôi sao?”

“Cậu còn muốn bao nhiêu nữa?! Chỉ mang những thứ này đi đã khiến tôi tốn bao tâm sức rồi!”, Stechkin nói.

Hai người nói xong liền chia tay nhau, White bỗng quay lại hỏi: “Branch vẫn ổn chứ?”

“Không ổn lắm, nhưng anh ta không sao cả!”.

“Tôi nhận được một bưu kiện ông ta gửi cho tôi từ Irkutsk, ông ấy hiện giờ đang ở Mông cổ sao?”

Stechkin gật gù: “Đúng, anh ta vẫn ở đấy!”.

White định nói thêm, nhưng Stechkin đã vội vã hất hất tay, rồi lẩn rất nhanh vào rừng, biến mất trong màn mưa dày đặc.

108. Chương 9

Chương 9

Hồ nước ăn thịt người

Đó là những mẫu xương trắng. Có xương của người, của trâu, của ngựa, của dê. Nhưng Đường Phong bỗng phát hiện ra trong đồng xương này có những mẫu xương mà anh chưa từng trông thấy, anh cầm những mẫu xương này lên để mọi người nhận biết, nhưng không có ai nhận ra được đây là xương của sinh vật nào.

1

White đã dừng kể chuyện nhưng Makarov vẫn quyết không tha, ông muốn biết hết những bí mật mà White biết: “Trong thư kiện là gì vậy?”

Nhưng lúc này, Hàn Giang lại lo lắng về nơi mà họ đang ở, anh bồn chồn nhìn sương mù xung quanh: “Nơi này không an toàn, những gã đó có thể từ trong sương mù xông ra bất cứ lúc nào, trước tiên hãy di chuyển tới nơi an toàn đã!”

“Nơi an toàn? Ở đây lấy đâu ra chỗ nào an toàn?”, Yelena cảnh giác nhìn xung quanh.

Dù gì cũng không thể ở đây, những gã đó có thể quay lại tìm chúng ta bất cứ lúc nào!”

Không ai phản đối, vậy là Hàn Giang áp giải White, mọi người bắt đầu tiên về phía trước, đi trong sương mù dày đặc. Sáu người khó nhọc nhấc từng bước chân trong cát âm ỉ, tuy vậy, may mắn là họ không gặp lại lũ rệp đen đó, cũng không gặp bất cứ nguy hiểm nào. Nhưng càng đi, Đường Phong lại càng cảm thấy khó thở, bước chân cũng mỗi lúc một nặng nề hơn. Đường Phong cảm giác hình như mình đang vượt qua một ngọn núi, một ngọn núi cát cao lớn.

Đường Phong nghĩ tới những truyền thuyết về Khe Sói Hoang — Khe Sói Hoang bị rất nhiều mạch núi chia cắt thành những hang núi khác nhau. Liệu có phải họ lại đang vượt qua một ngọn núi không nhỉ? Phía bên kia ngọn núi sẽ có gì? Trong lòng mọi người đều bất an. Trong vô thức, họ đã bắt đầu đi xuống. Hàn Giang và Yelena, người trước người sau áp giải White, gã này cũng khá nghe lời, không thấy có biểu hiện gì là muốn chạy trốn. Makarov dẫn đầu bỗng nhiên Đường Phong nghe thấy giọng Makarov vọng ra từ trong sương mù: “Chết tiệt! Sao chúng ta lại đi tới ven hồ nước nhỉ?”

Đường Phong nghe xong liền hước thật nhanh tới cạnh Makarov. Quá đúng là họ đã tới bên hồ nước sương mù bao trùm mặt hồ tĩnh lặng khiến họ không thể nhìn được cảnh vật xa hơn ba mét. “Lẽ nào chúng ta lại đi tới hồ nước hôm 11Q?”, Đường Phong cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Không, chắc chắn không thể!”, Makarov kêu lên. ‘<’húng ta=“ đã=“ đi=“ tới=“ cảnh=“ cổng=“ rồi=“ lại=“ xuyên=“ qua=“ vực=“ phù=“ đồ=“ lai=“ di=“ xa=“ như=“ vậy=“ sao=“ giờ=“ lại=“ quay=“ lại=“ cái=“ hồ=“ hôm=“ đó=“>

“Cháu cũng không tin”, Lươn Viên cũng lắc đầu.

Sau một hồi im lặng, Makarov bỗng quay lại giơ súng vào White chất vấn: “Các anh có gặp hồ nước này không? Hồ nước không có giới hạn ấy!”

White nhìn Makarov, rồi lại di chuyển ánh mắt về phía mặt nước, lạnh lùng nói: “Các ông tưởng rằng tóm được ta là sẽ tóm được Tướng quân sao? Các ông tưởng rằng tiến được vào Khe Sói Hoang thì sẽ tìm thấy được tòa hành dinh đó? Vẫn còn rất nhiều chuyện sẽ xảy ra ở phía trước, tôi khuyên các ông nên chuẩn bị tinh thần trước đi!”

“Nghe giọng điệu của ông thì hình như là ông, biết được chút gì đó rồi?” Yelena nói.

“Tôi chẳng biết hơn các người mấy, cái hồ này chúng tôi cũng từng gặp rồi, nhưng... nhưng chúng tôi rời khỏi đó rất nhanh!”

“Ồ! Chiếc Hummer bị thiêu cháy ở khu địa mạo Nhã Đan là của các ông phải không?”, Yelena tiếp tục hỏi.

White gật đầu: “Đúng, đó là xe của chúng tôi. Chẳng hiểu sao tự nhiên chiếc xe đó lại bốc cháy”.

“Các anh có tổng cộng năm người, ngoài anh và lái xe đã chết ra, vẫn còn ba người, tôi nói có đúng không?”, Makarov hỏi.

Người White khẽ rung lên rồi ngay lập tức trở lại bình thường. Makarov tiếp tục nói: “Vì anh không phải là Tướng quân, vậy thì một trong số ba người còn lại chính là Tướng quân, còn một người chắc là Stechkin. Vậy có thể nói cho tôi biết người còn lại là ai không?”

“Tôi cũng không biết người đó, người đó rất bí ẩn, đội mũ chụp đầu. không trông thấy mặt, nhưng...”

“Nhưng gì cơ?”. Makarov vội vã hỏi.

“Nhưng đó chắc là inột người... một người Trung Quốc, tôi chỉ biết có vậy”.

“Vậy được rồi, vậy thì chúng ta hãy nói về người mà tôi quan tâm nhất - Tướng quân, rốt cuộc ông ta là ai? Branch?”, Makarov cố gài giọng.

White ngó người ra rồi chậm rãi nói: ‘ Mọi chuyện mà ông muốn biết đều có thể bắt đầu từ chiếc phong bì màu nâu mà tôi nhận được tại Việt Nam...’

2

Mọi người đều chờ đợi White sẽ vén mở bức màn bí mật, nhưng ông ta lại im bật, ông ta nhìn xung quanh, không hiểu đang tìm kiếm gì “ông đừng hi vọng có ai cứu ông ở đây!”, Yelena cảnh cáo.

‘Tôi không hi vọng có người đến cứu tôi. Kể từ khi mở chiếc phong bì mà Stechkin đưa cho tôi ra, tôi đã không hi vọng bất cứ ai có thể cứu mình. Kể cả Tlurọng đế cũng không thể cứu tôi!’.

“Vậy ư? Bên trong phong bì có bí mật gì vậy?”, Makarov truy hỏi.

“Là một cuộn băng ghi âm và một cuộn giấy!”, White vẫn nhìn ngang ngó dọc.

“Cuộn băng và cuộn giấy tức là sao?”, Yelena hỏi.

“Là một.. một kế hoạch khủng khiếp!”, White nói tới đây, bỗng nhảy chồm lên, không biết sức lực từ đâu ra mà ông ta đẩy ngã Hàn Giang. Yelena đang định giương súng lên thì White đã tung chân đá trúng cổ tay Yelena khiến khẩu súng trong tay cô bay đi. White lại thoát khỏi Makarov, lao về phía mặt hồ.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong vòng vền vền chục giây, không kịp đợi Đường Phong phản ứng, White đã nhảy xuống nước, cú nhảy mạnh xuống hồ nước sâu của ông ta làm nước bắn lên tung tóe.

“White, nếu anh còn tiếp tục bỏ chạy tôi sẽ nổ súng đấy!”, Makarov giương súng nhắm xuống mặt hồ mờ sương. Nhưng lúc này phía trước ông chỉ là sương trắng, căn bản không thể trông thấy rõ bóng dáng của White, chỉ có thể thông qua tiếng nước để phán đoán rằng White vẫn chưa bơi được xa lắm.

Hàn Giang bò dậy, tức tối giơ súng định bắn nhưng đã bị Makarov ngăn lại: “Đừng gây rắc rối không cần thiết!”.

Hàn Giang hiểu ý Makarov, nên đành buông súng xuống: “Tất cả là tại anh muốn đến cái nơi quái quỷ này!”,

Yelena oán trách Hàn Giang.

“Anh làm sao biết được sẽ thành thổ này chứ”, Hàn Giang bao biện.

“Giờ chúng ta phải làm thế nào ạ?”, Yelena hỏi Makarov.

Mắt Makarov nheo lại thành đường chỉ, nhưng bất luận cố gắng thế nào ông cũng không thể nhìn xuyên qua màn sương mù. Đường Phong. Hàn Giang và Yelena không đợi được nữa, định lao xuống nước, nhưng Makarov đã hét lên: “Không ssược xuống nước!”.

Mọi người ngạc nhiên. Đường Phong và Yelena vội vàng leo lên bờ, Hàn Giang lao xuống trước cũng đứng im trong nước. Mọi người không hiểu ý Makarov, quay lại nhìn ông. Ông lấy tay ra hiệu, ý là: “Mọi người nghe đi!”. Tất cả mọi người đều nín thở, xung quanh im lặng như tờ, mọi thứ hình như đều đã yên ắng trở lại, không còn tiếng nước “ì oạp” vang lên chứng tỏ White đang bơi nữa. White đâu?

Sương mù dày đặc bao phủ mặt nước, cũng bao trùm lấy tất cả mọi người. “Nếu White thông minh thì có lẽ lúc này hắn đang đứng yên trong nước!”, Đường Phong khẽ lầm bầm.

“Có thể hắn đang ở ngay cạnh chúng ta”, Yelena bỗng quay ngoắt người lại, nhưng bên cạnh vẫn chỉ là sương mù dày đặc. Từng giây từng phút trôi qua, hồ nước yên tĩnh tới mức đáng sợ, ai nấy đều có thể nghe rõ tiếng tim mình đập... Đột nhiên, cách chỗ họ không xa bỗng vang lên tiếng kêu thét kinh hoàng!

Makarov là người đầu tiên phản ứng, ông vội gọi Hàn Giang: “Hàn, cậu mau lên đây, dưới nước có thứ gì đó!”.

Hàn Giang vội vàng lui lên bờ, tiếng kêu thảm thiết kéo dài khoảng nửa phút, và rồi mặt hồ lại yên tĩnh trở lại, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, tĩnh lặng tới mức đáng sợ!

Mọi người nhìn nhau, tiếng gào thét ban nãy rõ ràng |ế'i của White, chắc chắn White đã gặp phải chuyện gì đó. Dưới nước có gì vậy? Lễ nào còn có sự uy hiếp đáng sợ nào khác?

Đường Phong cảm giác tóc Ráy mình đang dựng đứng liih cả lên, cảm giác khủng khiếp này khiến tim anh đập loạn xạ. Con người anh mở to, căng thẳng nhìn chăm chăm về phía mặt nước bị sương mù bao trùm trước mặt, giống như ở đó có thứ gì đáng sợ sẽ lao lên, tấn công họ. .

hoàng hốt như quỵen lại với nhau. Rốt cuộc ban nãy White đã gặp phải thứ đáng sợ gì vậy? Đường Phong, Hàn Giang, Yelena và Lương Viện đều đang nghĩ về một câu hỏi giống nhau. Còn Makarov lại ngồi xổm xuống cạnh xác White quan sát, im lặng không nói năng gì. Mãi lâu sau. Makarov mới đứng dậy, cổ trắn tĩnh nói: “White bị một sinh vật vô cùng khỏe mạnh siết chặt cho đến chết”.

“Siết chặt cho đến chết?”, Đường Phong nghĩ ngay ra điều gì đó, “Ý bác là rắn?”

Makarov gật đầu: “Không phải là rắn bình thường mà là mãng xà khổng lồ!”.

“Mãng xà khổng lồ trong sa mạc?!” , Đường Phong cảm thấy ớn lạnh.

“Đúng vậy, trên người White gần như không còn mẩu xương nào nguyên vẹn, tất cả đều bị gãy, phần mặt còn có vết tích bị mãng xà can”, Makarov phán đoán.

Mọi người kinh ngạc, hóa ra trong hồ nước này còn có mãng xà. “Đáng sợ hơn nữa là trong hồ nước này không chỉ có một con mãng xà khổng lồ thôi đâu! Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà White bị tấn công đến chết, chắc chắn không thể chỉ do một con mãng xà mà là do vài con gây ra!”, Makarov nói.

“Rất nhiều mãng xà sao? Vậy... vậy những con mãng xà này sẽ bò lên bờ rồi!”, Lương Viện hoảng hốt

Mọi người lo lắng quan sát xung quanh, sợ rằng những con mãng xà đó sẽ chui xuống cát. Nhưng họ không trông thấy bóng dáng của con mãng xà nào cả, mà chỉ phát hiện có vài thứ bị nước cuốn lên bờ.

Đó là những mẩu xương trắng. Có xương của người, của của ngựa, của dê. Nhưng Đường Phong bỗng phát hiện ra trong đồng xương này có những mẩu xương mà anh chưa từng trông thấy, anh cầm những mẩu xương này lên để mọi người nhận định, nhưng không ai nhận ra được đây là xương của sinh vật nào.

Makarov cầm một mẩu xương hình thù kỳ dị lên, chậm rãi nói: “Tôi chưa từng trông thấy loại xương này bao giờ, kích cỡ gần giống như của gấu, nhưng lại không phai xương gấu, rất giống với của loài động vật linh trường nào đó”.

“Ý bác nói là của khí?”, Đường Phong hỏi.

“To hơn một chút so với khí bình thường”.

“Tinh tinh? Đường Phong lại nói.

Makarov không biết đúng, hay sai, ông nheo mắt nhìn đoạn xương đó. Đường Phong không biết Makarov nhìn ra vấn đề gì, miệng lầm bầm: “Nhưng sao ở đây lại có tinh tinh được? Kể cả thời cổ đại cũng không thể xuất hiện ở đây!”.

Ai ngờ, Hàn Giang lại nói: “Cậu nói luôn là của người cho rồi!”

“Của người?”, mọi người ngạc nhiên.

Makarov bỏ mẫu xương xuống, lắc đầu: “Không, chắc chắn không phải của người, nhưng rất giống của một loài động vật nhanh nhẹn”.

“Nhưng... nhưng những mẫu xương còn lại sao không giống của động vật linh trưởng nhỉ!”, Yelena đứng bên cạnh bồn, kêu lên.

Yelena lấy những mẫu xương còn lại trên cát xếp lại hình một bộ khung, tuy không quá hoàn chỉnh nhưng không khó để nhận ra bộ xương này chắc chắn không thể của loài động vật nhanh nhẹn thông minh!”.

“Đây không phải là khung xương của loài động vật khác đấy chứ?”, Lương Viện lẩm bẩm

“Không... chi của động vật đó thôi”, Makarov nhìn khung xương trên cát nói.

“Tại sao bác lại khẳng định như vậy?”, Hàn Giang không hiểu.

“Bởi vì rõ ràng là klionu xương đó rất lớn, nhìn rất giống của một loài mãnh thú nào đó. Nhưng nó không phải hổ, cũng không phải báo, càn, không phải sói, đều không phù hợp với những động vật cỡ lớn có thể xuất hiện ở đây, cơ thể nó chắc là rất lớn. Độ cao của bộ xương này phải bằng độ cao của một con gấu trưởng thành khi đứng thẳng”.

“Cao như vậy ư, vậy chắc là gấu rồi!”, Lương Viện lẩm bẩm

Makarov lại lắc đầu phủ nhận: “Xương gấu tôi đã trông thấy nhiều lần rồi, xương này không giống xương gấu. Chi trước của nó rõ ràng phát triển hơn chi triríc của gấu”.

“Phát triển hơn cả gấu? Một bạt lay của gấu có thể vả chết người, loài vật này còn to khỏe hơn cả gấu? Vậy thì sức của nó...”, Đường Phong không dám nói tiếp.

“Sức mạnh của nó còn kinh khủng hơn cả gấu!”, Makarov tiếp lời Đường Phong.

“Bối vậy bác đoán rằng đây là khung xương của một loài động vật chưa được biết tới!”, Hàn Giang hỏi lại Makarov.

Makarov không chắc chắn, lại tiếp tục nói: “Còn nữa, khung xương của loài vật này cao gần bằng gấu trưởng thành, nhưng xem ra lại không lo bằng gấu. Chi trước của nó to khỏe vạm vỡ, chi sau cũng rất phát triển. Bởi vậy tôi đoán rằng loài động vật này mà chạy thì tốc độ sẽ nhanh hơn gấu nhiều”.

“Mẹ ơi! Đây rốt cuộc là con gì mà lợi hại vậy?”, Hàn Giang ngạc nhiên.

“Một loài động vật chưa được biết tới”, rốt cuộc Makarov cũng nói ra phán đoán của mình, “Loài vật này có trí tuệ của động vật nhanh nhẹn, có sức mạnh của gấu và tốc độ của hổ báo, rất có thể còn có cả sự hung ác tàn bạo của sài lang nữa.”

“Đáng sợ vậy ư?” khi nghe xong, tất cả mọi người đều rùng mình.

“Mẹ kiếp, cái nơi quái quỷ này vừa có măng xà khổng lồ, lại có cả quái thú chưa biết tên, còn cả cái hồ chết tiệt lúc nào cũng bị sương mù bao phủ này, ông đây sắp không chịu được nữa rồi đấy!”, Hàn Giang vốn trấn tĩnh như vậy cũng kêu toáng lên

“Hàn, cậu không cần quá lo lắng, chắc loại mãnh thú này giờ không còn tồn tại nữa đâu. rất có thể nó sống ở thời cổ đại”, Makarov an ủi Hàn Giang.

“Sống ở thời cổ đại...”, Hàn Giang vừa nghe thấy vậy liền ngó người ra. Khi anh và Đường Phong mất đi mắt nhìn nhau, Đường Phong bỗng kêu toáng lên: “Mọi người có còn nhớ nhũ ng xác khô ở Thiên Hộ Trấn không?”

“Ý cậu nói tới những xác khô đáng sợ mà chúng ta phát hiện thấy sau cùng ư?” Hàn Giang cũng nhớ ra những xác khô đó.

“Đừng! Xác nào xác nấy mặt mũi khiếp đảm, cơ thể bị tấn công nghiêm trọng, nội tạng và ruột đều thò ra ngoài. Lúc đó tôi đã đoán rane, những quân sĩ đó đã bị một loài dã thú lớn mạnh tan công!”.

“Ý của anh là dã thú tấn công những xác khô ở Thiên Hộ Trấn chính là chủ nhân của bộ xương này?!” , mặt Lương Viện thất sắc.

Đường Phong gật gù: “Anh nghĩ vậy, hơn nữa anh đoán rang Loài dã thú này rất có thể là do người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành khống chế”.

“Người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành lại có thể huấn luyện được mãnh thú lợi hại vậy sao?!", Makarov bán tín bán nghi.

“Đúng vậy, những xác khô bị mãnh thú tấn công mà chúng tôi nhìn thấy tại Thiên Hộ Trấn đều là quân sĩ Mông Cổ, rõ ràng loài mãnh thú này bị người Đảng Hạng diu khiên, chắc đây là một phần lực lượng vũ trang của họ”, Đường Phong giải thích qua với Makarov và Yelena về những xác khô mà hai người họ chưa từng nhìn thấy.

4

Mọi người lấy cát trắng chôn vùi bộ xương bí ẩn và

thể đáng sợ của White, sương mù trên mặt hồ vẫn chưa có dấu hiệu tản đi. Lương Viện nhìn mặt hồ bị sương mù bao phủ, lòng vô cùng rầu rĩ: “May mà lúc chúng ta xuất phát đã mang theo khá nhiều nước, nếu không thì sẽ phải uống thứ nước đáng sợ này”.

“Em nehi ngờ nước trong hồ có vấn đề à?”, Đường Phong hỏi.

“Em đoán vậy, nước này trông thì rất sạch, nhưng ai biết được có độc hay không. Nếu không thì tại sao bao nhiêu người, gia súc, còn cả mãnh thú đáng sợ đều chết trong nước hồ này?”, Lương Viện nói

“Biết đâu sinh vật giết chết họ cũng chính là loài đã giết chết White!", Hàn Giang; bỗng thốt ra một câu đáng sợ.

“Ý của anh là bọn mãng xà?”, Yelena ngạc nhiên.

“Anh thấy chất nước ở đây tinh khiết, không giống có vấn đề, vậy vấn đề chỉ có thể là thử đang ẩn mình trong nước”, Hàn Giang giải thích.

“Tôi không đồng ý với phán đoán của anh. Những xương cốt này xuất hiện trong nước không thể khẳng định là do thứ gì đó trong nước giết chết, cũng chưa chắc đã do chất nước có vấn đề. Nếu như hồ nước này chính là Vãng Sinh Hải trong truyền thuyết, vậy thì theo truyền thuyết Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, biến hóa bất thường. Lúc mặt nước rộng nó có thể cuốn trôi tất cả những thứ trên mặt cát, bởi vậy trong nước hồ xuất hiện những thứ đó là rất bình thường!", Đường Phong nhớ lại truyền thuyết mà người mục dân tên Ngòi Danh kể cho anh nghe.

Hàn Giang nghe Đường Phong phán đoán vậy, liền phản bác lại: “Trước tiên, đây có phải là Vãng Sinh Hải trong truyền thuyết hay không thì vẫn chưa chắc chắn! Thứ hai, kẻ cá là Vãng Sinh Hải di nữa thì trên thực tế nó cũng chưa chắc lúc to lúc nhỏ, biến hóa dị thường, tôi không tin hồ nước trong sa mạc Gobi có thể không ngừng biến hóa như trong truyền thuyết”.

“Nhưng những gì chúng ta gặp trên đường đi không phải đang từng bước từng bước thực hiện truyền thuyết đáng sợ đó sao?”, Đường Phong vẫn không chịu thua, anh ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Giờ thì tôi đã hiểu tại sao trên bản đồ cổ lại không đánh dấu hồ nước này rồi. Về lý mà nói thì hồ nước rộng như thế này chắc chắn sẽ xuất hiện trên bản đồ, nhưng đằng sau kẻ tranh ngọc lại không có, như vậy nói lên điều gì? Điều này chứng tỏ hồ nước này chính là Vãng Sinh Hải trong truyền thuyết, lúc to lúc nhỏ, biến hóa vô hình, bởi vậy không thể đánh dấu cố định trên bản đồ!”.

“Được rồi, hai cậu đừng tranh luận nữa Vãng Sinh Hải cũng được, mãnh thú chưa từng biết cũng được, hiện giờ đó đều không phải là những thứ thật sự uy hiếp chúng ta”, Makarov chen ngang cuộc tranh luận của Đường Phong và Hàn Giang. Ông nhìn mọi người, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Hiện giờ thứ thật sự uy hiếp chúng ta chính là lớp sương mù không chịu tản đi này, còn cả đám mãng xà khổng lồ dưới hồ nước nữa!”.

Makarov nói vậy khiến mọi người đều giật mình. “Đúng vậy, sương mù dày đặc như thế này mà mãi vẫn

không chịu tản đi, chúng ta không thể cứ ở bên hồ nước thế này mãi được! Không biết chừng... không biết chừng; sau khi trời tối, những con mãng xà đó sẽ bò lên bờ, đến lúc đó thì...”. Lương Viện không dám nói tiếp.

“Em đừng hù dọa nữa, tất nhiên chúng ta không thể ở đây chờ chết!”, Đường Phong nói rất kiên định, “Theo tôi thay thì sương mù thế này chưa chắc đã là chuyện không tốt”.

“Anh nói gì vậy?”, “Thế tức là sao?”, Lương Viện, Yelena và Hàn Giang đều không hiểu nên hỏi Đường Phong.

Mình như chỉ có Makarov hiểu ý Đường Phong: “Ý Đường Phong là đối với chúng ta sương mù là điều xấu thì đối với hội Tướng quân đó cũng không phải là điều lành”.

Đường Phong gật gù: “Đúng vậy, hội Tướng quân người đông sức lớn, nếu không có lớp sương mù này, e rằng bọn chúng đã tìm thấy Hạm Hải Mật Thành từ lâu rồi. Sương mù trời chúng ta lại thì chắc chắn cũng trời chúng lại. Cổ thể bọn chúng đang cách chúng ta không xa, bởi vậy chúng ta nói chuyện nên cẩn thận nhỏ tiếng một chút”

Đường Phong nói vậy khiến mọi người càng thêm cảnh giác, năm người tụm lại một chỗ, tất cả các cặp mắt đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào trong sương mù. “Nhưng hiện giờ chúng ta nên làm thế nào? Chúng ta không thể cứ đứng đây đợi cho tới khi trời tối được!”, Yelena hỏi.

“Đừng vội, để tôi phán đoán xem nào!”, Đường Phong lôi kim chỉ nam và la bàn điện tử ra. Điều khiến anh không ngờ tới đã xảy ra, kim trên kim chỉ nam chỉ về hướng phía sau đồi cát - đó là hướng nam? Nhưng theo phán đoán

của Đường Phong, phía sau đồi cát phải là hướng bắc. mặt hồ trước mặt mới là hướng nam! Đường Phong cảm thấy mờ lung, mọi người cũng không hiểu rõ cuộc chuyện này là thế nào. Cuối cùng, Makarov đề nghị: “Chúng ta cứ đi men theo hồ nước một đoạn rồi tính tiếp!”.

Mọi người đồng ý, chậm chậm đi men theo hồ nước. Họ cũng không biết đây là đâu, càng không biết mình sẽ đi tới đâu và phía trước có điều gì đáng sợ đang chờ đợi họ!

109. Chương 10

Chương 10

Bia Khiếp Tiệt Quân

Khiếp Tiệt quân là đội cấm vệ quân hùng mạnh do Thành Cát Tư Hãn gây dựng nên. Từ đó cho tới khi triều Nguyên diệt vong, quân Khiếp Tiệt vẫn là cấm vệ quân bảo vệ Đại Hãn Mông cổ và hoàng thượng triều Nguyên. Quân Khiếp Tiệt không thể rời bỏ Đại Hãn Mông cổ, ra ngoài đơn độc thực thi nhiệm vụ được. Vậy tại sao trên mặt lại có một tấm bia như thế này?

1

Trong sương mù, mọi người men theo hồ nước đi từng bước một, mới đi được khoảng trăm mét mà họ đã mất hơn mười lăm phút. Mọi người đều cảnh giác cao độ, không ai biết tiếp theo nên làm thế nào. Nếu cứ đi như vậy thì... Đúng lúc Đường Phong đang nguy hiểm mờ lung thì Hàn Giang bỗng hét toáng lên: “Ai?”.

Ngay sau đó, Hàn Giang liền nhắm về phía trước nổ một phát súng. Đường Phong, Yelena và Makarov cũng vội chĩa thẳng súng về phía trước. Nhưng trong sương mù chỉ thấp thoáng hiện lên một đường viền màu đen, đó không phải là người, cũng không phải là một loài sinh vật.

Đó là gì?

Đường Phong lấy can đảm tiến lên phía trước vài bước, sương mù dày đặc dần dần tản đi, anh trông thấy một bia đá khổng lồ sừng sững trên cát trắng ven hồ nước.

Đường Phong thở dài, thu súng lại, một cảm giác hưng phấn kỳ lạ bao trùm trong lòng - anh không biết tấm bia đá này sẽ giúp ích gì cho họ, có thể sẽ chẳng giúp được gì cả, nhưng rốt cuộc đã có thể tạm thời thoát khỏi tình cảnh khiến người ta nghẹt thở: “Là một tấm bia đá, làm mình một phen hết hồn!”.

Mọi người tới trước tấm bia đá, Hàn Giang liếc tấm bia đá một cái nhưng vẫn cảnh giác chăm chú nhìn xung quanh, không chịu bỏ súng xuống. Đường Phong đưa tay ra vuốt vuốt bia đá, chất đá này hình như không được kiên cố. Đường Phong lo lắng nghĩ, chất đá yếu như thế này, trong sa mạc gió lại to như vậy thì e rằng chữ nghĩa khắc trên bia đá năm nào đã mờ hết rồi!

Trước tiên Đường Phong quan sát qua hình dạng của tấm bia đá, anh phán đoán: “Chất liệu làm nên tấm bia đá này chắc là được lấy ngay tại đây, bởi vậy chất đá không tốt. Hơn nữa trên bề mặt cũng không chạm khắc hoa văn, rất khó nhìn ra đây là bia đá của thời kỳ nào”.

“Vậy thì chỉ còn cách phán đoán qua chữ trên bia đá thôi!”, Lương Viện nói.

“Đúng, chỉ có thể thông qua văn tự thôi! Nhưng ở đây ít ỏi to như vậy, chất đá lại không tốt, anh nghi ngờ không biết có tìm thấy chữ trên tấm bia không nữa”, Đường Phong cẩn thận tìm kiếm trên bề mặt tấm bia, nhưng không trông thấy vết tích của văn tự. Trong lòng Đường Phong không khỏi nghi ngờ, anh lùi lại phía sau hai bước, tới khi lùi lại đến bước thứ ba, anh đã thấp thoáng trông thấy dấu vết của chữ, là mấy chữ rất to — chính diện bia đá có khắc mấy chữ to, nhưng những chữ này... không phải là chữ Hán, cũng không phải là chữ Tây Hạ. Đường Phong lập tức nghĩ ngay tới chữ Bát Tư Ba: “Là chữ Bát Tư Ba, tổng cộng có bốn chữ!”, Đường Phong phấn khởi nói.

“Chữ gì? Không phải là Vãng Sinh Hải chứ!”, Lương Viện đoán mò.

“Vãng Sinh Hải? Không, không phải, anh bảo là bốn chữ cơ mà!”.

“Rốt cuộc là chữ gì? Nói mau lên!”, Hàn Giang thúc giục.

“Đừng vội!”, Đường Phong nói xong liền chạy tới trước bia đá, lấy tay vuốt lớp bụi tích lũy hàng nghìn năm trên bề mặt bia đá đi, bốn chữ Bát Tư Ba dần dần hiện lên trước mắt anh. Đường Phong lùi lại hai bước, chậm rãi đọc to: “Bia - Khiếp - Tiết - Quân”.

“Gi cơ... Tiết...Huyết... Quân?”, Hàn Giang nghe không hiểu.

“Là Khiếp Tiết quân”, Đường Phong đính chính lại.

“Khiếp Tiết quân là cái gì?”, Lương Viện hỏi.

Đường Phong giải thích: “Khiếp Tiết quân là một đội cấm vệ quân hùng mạnh do Thành Cát Tư Hãn gây dựng nên. Từ đó cho tới khi triều Nguyên diệt vong, quân Khiếp Tiết vẫn là cấm vệ quân bảo vệ Đại Hãn Mông cổ và hoàng đế triều Nguyên. Quân Khiếp Tiết không thể rời bỏ Đại Hãn Mông Cổ, ra ngoài đơn độc thực thi nhiệm vụ được. Vậy tại sao trên sa mạc lại có một tấm bia như thế này nhỉ?”

“Như vậy nghĩa là đây là tên của một đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất của người Mông cổ?”, Hàn Giang hỏi lại.

“Có thể cho rằng như vậy, Khiếp Tiết quân là đội quân tinh nhuệ của triều Nguyên. Nhưng thông thường Khiếp Tiết quân không thể rời xa Đại Hãn Mông cổ, đơn độc ra ngoài thực thi nhiệm vụ!”.

“Nghĩa... nghĩa là gì?”, Hàn Giang vẫn chưa hiểu.

“Ngốc thật! Nghĩa là Đại Hãn Mông cổ từng dẫn Khiếp Tiết quân đi qua đây, từ đó cho thấy, rất có khả năng là đến để đối phó với người Đảng Hạng ở Mật Thành!”, Lương Viện đã hiểu ý Đường Phong.

“Tôi nghĩ như vậy, nhưng nếu chỉ dựa vào mấy chữ này thì rất khó phán đoán cụ thể như thế nào. Theo như tôi nhớ thì ngoài Thành Cát Tư Hãn ra, hình như không có vị Đại Hãn Mông cổ nào từng dẫn Khiếp Tiết quân tới đây.. Đường Phong hoài nghi nhìn tấm bia đá cổ trước mặt.

“Trên tấm bia này chỉ có vài chữ như vậy sao?”, Makarov cũng tò mò hỏi.

“Cháu nghĩ chắc là vẫn còn. Tấm bia này chắc là do quân Khiếp Tiết lập nên, phần lớn những loại bia đá này đều là bia ghi công, rất có thể quân Khiếp Tiết đã từng đánh một trận quan trọng tại đây nên mới lập bia ghi công, bởi vậy nên không thể chỉ có vài chữ như vậy...”, Đường Phong nói xong liền vòng ra đằng sau tấm bia. Khi anh dùng tay vuốt lớp bụi mỏng trên mặt bia đi, trên đó xuất hiện kín mít những chữ nhỏ.

Đường Phong trông thấy chữ phía sau tấm bia Khiếp Thiết quân, mừng rỡ reo lên: “Chữ ở mặt sau, chi chít, toàn là chữ Bát Tư Ba!”

Mọi người đều quây quanh mặt sau tấm bia đá, quả nhiên Đường Phong chỉ phải nhẹ lớp bụi trên mặt sau tấm bia, hàng vạn chữ Bát Tư Ba chi chít hiện rõ trước mắt mọi người. “Tôi hiểu tại sao người khắc bia đá năm đó lại khắc chữ ra mặt sau rồi”, Đường Phong chỉ những chữ rõ nét trên mặt bia đá nói.

“Bối vì mặt này chắn gió nên tránh được bị gió cát bào mòn. Tuy đã trải qua mấy trăm năm gió cát nhưng chữ trên bia đá vẫn rõ nét”, Lương Viện hiểu ngay ý Đường Phong.

“Đúng vậy, người thợ khắc tấm bia đá này năm đó thông minh thật đấy, ở đây không tài nào tìm được phiến đá rắn chắc để khắc bia, nên chắc vì muốn để cho chữ trên bia đá rõ nét, truyền lại muôn đời sau, ông ấy đã chọn cách khắc trên mặt sau tấm bia”, Đường Phong giải thích.

“Được rồi, tôi không quan tâm tới thợ thuyền, chỉ quan tâm trên bia đá khắc gì thôi! Cậu mau dịch ra đi nào!”, Hàn Giang đang nóng lòng muốn biết nội dung khắc trên bia đá nên giục giã.

Nhưng Đường Phong lại cúi đầu im lặng, anh đang cẩn thận nhận biết những chữ trên bia đá. Tuy có vài chữ Bát Tư Ba khá lạ, nhưng phần lớn mặt chữ anh đều nhận ra. ghép lại với nhau, Đường Phong có thể hiểu rõ đại thể nội dung trên tấm bia.

Khi Đường Phong đọc tấm bia, mặt anh lúc dò ừng, lúc trắng bệch, lúc thì mím chặt môi, lúc lại há nửa miệng, lúc chau mày giống như suy tư, lúc mặt lại biến đổi giống như vô cùng ngạc nhiên. Mọi người không hiểu, Lương Viện liên tục thúc giục: “Rốt cuộc trên đó viết gì vậy? Anh nói mau đi chứ!”

Đường Phong vội vàng đọc hết tấm bia, vô cùng kinh ngạc, chậm rãi nói: “Đây là một đoạn bí mật lịch sử mà không phải ai cũng biết, còn hơn cả một trận đại chiến ác liệt vượt thời gian, kinh hồn bạt vía. Nguyên văn trên tấm bia dịch ra đại khái là thế này...”

Bia ghi công tạ ơn Khiếp Thiết quân

Từ mùa thu năm đầu tiên triều Nguyên tới năm thứ tám triều Nguyên, Đại Hãn nghe tin quân sĩ dừng tại Thiên Hộ Trấn bị thảm sát, vô cùng phẫn nộ, định đích thân chinh chiến, trả thù cho quần thần. Mùa xuân năm đó, Đại Hãn lại nghe tin ngời Đẳng Hạng lữ lượt tiến quân xâm phạm châu huyện Tư Lệnh, nên đã tuyên bố với quần thần: “Liên tiếp nghe tin quân Đẳng Hạng ở Mật Thành vô cùng dũng mãnh, ngày trước từng đánh hại quần sư của thái tổ trong Itang núi, khiến cho cụ nội ta ngã ngựa ốm chết, mãi từ đó đến giờ vẫn chưa trị được người Đẳng Hạng! Thù lớn đó chưa (rã). lại nghe tin người Đẳng Hạng ở Mật Thành hết lần này tới lần khác xâm phạm thành trì châu huyện của ta, thám sát Thiên Hộ Trấn, giết chết vô số quân sĩ của ta, thật quả ư ngạo mạn! Diện tích lãnh thổ của vương triều ta rộng lớn, giáo mác nơi nào cũng cắm. người nơi khác lời không thể không phục! Chỉ có người Đẳng Hạng ở Mật Thành là ngoan cố chống đối, tranh đấu đến cùng. Nay ta đích thân tể tướng Khiếp Thiết Quân, các thần đừng khuyên răn, ý này đã quyết!”

Tháng ba, Đội Hãn đích thân thống lĩnh ba vạn quân Khiếp Thiết, cùng mười vạn đại quân tiến theo các ngã đích thân chinh chiến.

Tháng tư, đại quân tới Hắc Thành, đánh bại người Đẳng Hạng ở Mật Thành. Đầu tháng năm, đại quân tiến vào Cini Lý Bào và nhiều nơi khác, hầu hết các quân sĩ đều hoảng loạn, không dám tiến lên, lời đồn đại lan truyền khắp toàn quân. Đại Hãn nghe vậy vô cùng tức giận, dồn đốc tiến quân, bên ngoài Thiên Hộ Trấn bị người Đẳng Hạng tập kích. Người Đẳng Hạng ở Mật Thành quả nhiên dũng mãnh khác thường, điều khiển ngòi quỳ(1) cùng nhiều

1 Một loài quái vật trong truyền thuyết Trung Quốc, không tồn tại trong thực tế.

mãnh thủ khác. Quân ta đại bại. Đại Hãn chút nữa cũng bị ác thú hãm hại, nhờ tướng sĩ Khiếp Thiết quân quên mình chiến đấu, Đại Hãn mới thoát thân. Đại Hãn bị kinh động mà đổ bệnh, hai mươi ngày sau mới khỏi.

Trận chiến đó ta tổn thất hàng vạn tướng sĩ. Đại Hãn chiêu thần và binh sư bàn mưu. Quần thần nói rằng: “Người Đẳng Hạng ở Mật Thành dũng mãnh, lại giỏi khổng chế ác thú, không dễ bao vây ơ/ề Hãn nói: ‘Trước đây bao vây Mật Thành hàng chục năm vẫn không tiêu diệt được, giờ làm thế nào?,m. Quần thần

nói: “Có thể để những quân sĩ giỏi bao vây, tìm lối đi khác để tập kích”. Đại Hân nói: “Tốt Quân sư báo rằng: ể’Thần nghe nói trong đội quân cổ lão ướng quân trước đây từng theo quân sư của thái tổ đi chinh chiến, có thể hỏi người đó xem có đường đi khác có thể tập kích Mật Thành hay không. Nếu có người biết được những điều đó theo về thì phải hỏi cho tỏ, chắc chắn sẽ chiến thắng” Đại Hân khen: “Rất tốt

Đại quân phụng mệnh Đại Hân, trèo núi, vượt rừng, xây doanh trại, dựng thành lũy bao vây Mật Thành vài tháng. Người Đàng Hạng lũ lượt kéo tới xâm phạm đều bị đại quân của ta lần lượt đánh lùi. Quân sư tìm kiếm lão tướng quán trong vô số người, ông cũng đích thân tuyển chọn quân sĩ tinh nhuệ để đi theo tướng quân, xuyen qua khe núi, đi bộ trên sa mạc, mấy lần gặp nạn;uy hiểm, may lần bị bao vây, rốt cuộc đã tới ven bờ Vãng Sinh Hải. Nhiming hồ nước biến đổi thất thường, vớ cùng nguy hiểm, lúc thì vô hình như Hạng Hải, lúc lại rộng lớn như sa mạc. Tuy nước rất trong, nhưng xương trắng chất đồng dưới nước,mãng xà trườn bò ngane; độc, còn có sương mù bao phủ, không biết phạm vi hồ đó rộng bao nhiêu! Lão tướng quân nói với quân sư: “Đại quân Thành Cát Tư Hân dừng lại tại đây!” rồi phải rút ra ngoài, mấy lần bị kẹt trong hang núi. gió to gào thét, cút bay đá đập, không nhận biết được phương hướng. Quân sư lại nói: “Vùng đất hiểm trở, mười vạn đại quân không thể tiến vào”

Tháng tám, đại quân đã tiến vào Mật Thành được vài tháng, thiếu lương thực, thiếu nước uống, nóng bức khó chịu, lòng quân dao động, nhiều tướng sĩ và binh lính đều muốn rút quân, Đại Hân cũng có ý này, nhưng quân sư lại nói: ”Đại quân chinh chiến xa xôi, hao binh tốn lực, giờ bị kẹt lại trong Mật Thành mấy tháng, suy nhược ý chí, người Đàng Hạng cũng bị kẹt như vậy, nhưng nếu rút quân tại đây lúc này, chẳng há uống công phí sức?

Oucm thần nói: “Onân sư nói có lý! Lần này Đại Hân đích thân chinh chiến, nếu chúng ta rút lui thì người Đàng Hạng ở Mật Thành càng được thể, sau tất khó mà không chế được! Đại Hân nghe thấy vậy thì gật đầu đồng ý.

Các chư hầu, tướng sĩ và quần thần đều đồng loạt quyết tâm: “Ấn oán mấy chục năm, giờ ắt phải trả! Không còn phải bàn tới chuyện rút quân!”, lúc này lòng quân mới tạm lắng xuống.

Mấy tháng nay, theo diệu kế của quân sư, ta đã bắt giữ được người Đàng Hạng ở Mật Thành khi chúng đang tìm đường trốn thoát, ân oán với người Đàng Hạng ở Mật Thành vẫn chưa hóa giải nên làm vậy vô ích, kẻ bị bắt giữ

xin được chết! Than ôi! Dũng sĩ Đàng Hạng đồng đường vậy nhưng chủ nhân lại không biết trong dụng nên mới có nạn vong quốc diệt chủng hôm nay. Rốt cuộc tới một ngày, quân sĩ Khiếp Thiết bắt được một bà lão người Đàng Hạng, bừ tơ tình nguyện đi trước dẫn đường. Đại thần và quân sư dan theo năm nghìn quân Khiếp Thiết tinh nhuệ đi theo bà lão vào hang núi, tới ven bờ Vãng Sinh Hải. Bà lão tiết lộ sự tình: hàng chục năm trước bị mắc kẹt trong Hạng Hải nên số lượng người Đàng Hạng ở Mật Thành đã giảm mất một nửa. Trước đây từng có người chinh phạt Thiên Hộ Trấn, quyết từ lao ra khỏi vòng vây. Thiên Hộ Trấn bị thăm sát, tướng sĩ tinh nhuệ tổn thất hơn một nửa, không còn sức clê đại chiến với chúng ta. Nay đại quân bị mắc kẹt, lương thực trong thành đã cạn kiệt, ăn thịt ngựa để sống qua ngày, người trong thành chỉ mong được chết. Bà lão muốn được sống nên đã vượt thành ra ngoài, bị quân ta bắt được. Quân sư nói: “Khốn khổ mà giữ thành cô độc, chắc chắn không thể lâu dài, Mật Thành sớm muộn cũng bị tiêu diệt!”

Bà lão lại chỉ Vãng Sinh Hải nói: “Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, đợi tới khi hồ nước nhỏ, có thể tìm thấy đường vào trong Mật Thành Bà lão chưa nói hết, trời bỗng biến sắc, cuồng phong nổi lên, trên mặt hồ Hạng Hải sấm chớp ầm ầm, mưa như trút nước, bà lão bị sét đánh chết! Toàn quân kinh ngạc, quân sư cũng hoảng loạn! Trong nháy mắt, Vãng Sinh Hải dâng lên, hàng trăm dặm thành biển nước, số phận đại thần và quân sư cùng toàn quân ngàn cân treo sợi tóc. Lòng quân đại loạn, quân sĩ tháo chạy tứ phía, có người chết đuối, còn vô số người giẫm đạp lên nhau. Nếu lúc này bị người Đàng Hạng tới tấn công, ta chắc chắn thua trận! Trong mưa gió, quân sư hô hào: “Chư quân ,dừng hỗn loạn! sống chết có số, tập hợp tại chỗ cao, ta sẽ tưng kinh phù hộ chư quân!”

Đại quân rút lên chỗ cao, nước cũng dâng cao theo, đại quân giống như bị mắc kẹt trên một hòn đảo duy nhất! Toàn quân khiếp sợ, quân sư không vì thế mà di chuyển.

Ông ngồi khoanh chân trên đỉnh đồi, nhắm mắt tụng kinh.

Tiếng tụng kinh vang xa hàng dặm, nước đang dâng lên gần tới chỗ quân sĩ, toàn quân tự nhủ phen này

chắc mất mạng! Không ngờ, mặt nước không dâng lên nữa mà lại rút đi. Tất cả quân sĩ đều quỳ lạy Phật tổ hiển linh, cứu đại quân trong lúc sắp bị nhấn chìm! Tiếng tụng kinh vang vọng khắp Hạm Hải, lay động trời đất. Một lúc san, mưa tạnh, trời trong, sương mù tan đi, có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của Vãng Sinh Hải, mặt nước mênh mông, sáng xanh êm đềm, không nhìn thấy bến bờ!

Mặt nước rút xuống dần, các tướng lĩnh định dàn quân quay trở lại, quân sư nói: “Ta được Phật tổ chỉ rằng, hôm nay chính là ngày công phá Mật Thành!” Chư quân lòng đầy hoài nghi. Nếu đúng như những gì bà lão nói, khi nước rút đi sẽ hiện lên đường đi thông tới Mật Thành.

Quân ta lao đi thật nhanh, quả nhiên trông thấy đại thành ở giữa ốc đảo, điện thờ nguy nga, vàng bạc ngọc ngà huy hoàng, kiêu hãnh nhân gian! Ốc đảo vô cùng nguy hiểm,

quân ía tổn thất hàng trăm tướng sĩ, rốt cuộc mới tới chân Mật Thành. Ngươi Đẳng Hạng tuy đồ yếu thế, nhưng van kiên quyết bám trụ giữ thành không chịu ra là vì lẽ gì?

Lại một ngày nữa trôi qua, sương mù bỗng nhiên kéo tới, Mật Thành thoát ẩn thoát hiện, không thể trông rõ. Chư quân nghi ngờ người Đàn % Hạng nhân lúc sương mù sẽ tới tập kích. Phật tổ đang phù hộ cho người Đẳng Hạng, Mật Thành không thể có được! Quân sư lại nói: “Sương mù này chính là Phật tổ hiển linh, tương trợ ta công phá thành!”, vậy là quân sư đem theo hơn chục tướng sĩ tài giỏi, tìm cách% bí mật để tiến vào trong, Mật Thành từng bước bị công phá!

Quân sư lệnh cho quân sĩ không được giết người bừa bãi, không được cướp bóc, nên lúc thành bị phá, đàn ông Đẳng Hạng trong Mật Thành xin chết, đàn bà treo cổ tự sát, lúc đó máu chảy thành sông. Hơn một trăm con ngói quý và những động vật hang dữ được quân sư thuần hóa bằng đạo Phật. Đến đêm, trong thành bốc cháy, quân sư lo Icing, lệnh cho chư quân rút lui, chư quân tranh nhau cướp vàng bạc châu báu nên bao người vì thế mà chết.

Sau đó, quân sư lệnh cho chư hầu đóng quân ven Vãng Sinh Hải, tìm kiếm xác người Mông Cô, Đẳng Hạng để xây thành từ những oan hồn. Lúc đó, chư quân hoảng sợ, đều nói rằng: “Vùng đất nguy hiểm này không nên ở lại lâu”. Quân sư mới nói: “Không phải sợ, ta vẫn ở lại đây! Mỗi ngày ta sẽ tụng kinh, siêu độ oan hồn, đợi tới khi yên ổn bình an” Quân sư thấy chư quân vẫn hoài nghi nên nói tiếp: “Ta thấy xung quanh Mật Thành thì thể lộ thiên, hàng chục năm nay tướng quân không được chôn cất, trận đánh này quân ta tổn thất hơn một nửa, người Đẳng Hạng lần này bị tiêu diệt, nếu để xác tướng sĩ chư quân hai bên phơi thây như vậy, thì tội này của ta rất lớn! Như vậy Phật sẽ không phù hộ, mà e rằng sẽ trách tội, bắt phải chết! Sự hoài nghi trong lòng chư quân dần tan biến, trong một tháng đàn thành mới xong. Trong vòng một tháng đó, Vãng Sinh Hải trời trong xanh, gió hiền hòa. không thấy bất cứ dấu hiệu thời tiết xấu nào. Đàn thành xây xong, đại quân trở về, trong hang núi lại nổi mây đen, cuồng phong gào thét, chư quân tướng sĩ nghe lời quân sư, ắt có Bồ Tát hóa thân.

Triều Nguyên chúng ta thiên hạ đồng lòng, đất đai trù phú mênh mông, tứ hải thành thang, không nơi nào không chinh phục được, huống hồ gì chỉ là một Mật Thành cỏn con? Trận chiến này, Đui Hãn anh minh, tướng sĩ quyết tử, quân sư đứng trước nguy hiểm không hoảng loạn, nhiều lần hiển kế kỳ diệu, thống lĩnh đại quân phá thành, lập công% lao hiển hách! Ta cũng không sánh kịp!

Trước đây khi quân sư xây đàn thành đồ từng ngầm ý với ta rằng: “Thành này có chỗ rất kỳ diệu!” Ta hỏi chỗ nào kỳ diệu, quân sư chỉ cười không nói, lúc đó ta ngây ngô không hay biết gì! Sau này, ta định viết sách, ghi chép lại cuộc chinh phạt này để con cháu đời sau biết được, để lưu lại trong sử sách dân tộc. Quân sư nói rằng: “Không được, e có người căn cứ vào đó mà sinh biến! Nếu muốn ghi chép có thể khắc vào bia đá để cảm ơn và ghi công, dựng bia cạnh Vãng Sinh Hải, nên đã có tấm bia này.

Triều Nguyên tới ngày 23 tháng 8 mùa thu năm thứ 9, Quang Lộc đại phu - Thái bào<2> -==” trưng==” thư==”><3> lưu==” bình==” trưng==” ghi==”>

3

Đường Phong dịch xone hàng vạn chữ li ti trên bia đá liền thốt lên: “Đây đúng là một tấm văn bia quan trọng, ghi chép lại một giai đoạn lịch sử bí mật mà chúng ta chưa từng biết tới. đây vốn dĩ là một phát hiện rất quan trọng. Đối với việc tìm ra Mật Thành, đoạn mật sử này cũng cung cấp cho chúng ta manh mối quan trọng để hóa giải những bí mật trên đó”.

“Bạn có đảm chắc những nội dung trên tấm bia này tin được không?”, Hàn Giang nghi ngờ.

“Tôi nghĩ chắc là không có vấn đề gì. Thứ nhất, tấm bia này được dựng nên ở một nơi khuất nẻo thế này, rất ít người có thể trông thấy nên người khắc tấm bia không cần thiết phải giấu giếm điều gì đó. Thứ hai, người viết lên tấm bia này là Lưu Bình Trung, chắc là sẽ không có vấn đề gì cả”.

“Lưu Bình Trung là ai?”, Hàn Giang lại hỏi. Quang Lộc đại phu: quan cổ vấn quốc sách cho hoàng đế. Thái bảo: Quan phụ trách dạy dỗ các thái tử. Trung thư lệnh: chức quan cao nhất thời Nguyễn, trên cả tả, hữu thừa tướng.

“Lưu Bình Trung là ái khanh của Hốt Tất Liệt, là trone, Iliàn đầu tiên của Hốt Tất Liệt thời gian đầu, ône, bày mưu lĩnh kế cho Hốt Tất Liệt, đồng thời lập kế hoạch thiết lập Các loại chế độ pháp lệnh của triều Nguyên. Bởi vậy khi nhìn thấy phần đề tên phía dưới văn bia là Lưu Bình Trung, tôi đã rất bất ngờ. thật không ngờ ở nơi hoang vu nguy hiểm như thế này lại bỗng nhiên xuất hiện một tấm bia ghi khác hẳn văn của Lưu Bình Trung! Khi đọc phần mở đầu lại càng ngạc nhiên hơn, trong đó không những có tự thuật của Lưu Bình Trung mà còn nhắc tới cả Hốt Tất Liệt và quân sư!”

“Đúng vậy, em có thắc mắc muốn hỏi anh này giờ, quân sư’ trong bài văn này là ai?”, Lương Viện tò mò hỏi.

“Quân sư chính là người sáng tạo ra loại chữ viết mà chúng ta đang nhìn thấy đây!”

“Ý anh là Bát Tư Ba?”

“Còn có thể là ai nữa? Theo như niên đại trên tấm bia thì lúc đó Bát Tư Ba vừa mới được Iliàn đầu tiên thiết lập thành quân sư, bởi vậy quân sư được nhắc tới ở đây chính là Bát Tư Ba”.

“Bao nhiêu nhân vật quan trọng đều đã từng tới đây, thật là hơi bất ngờ”, hình như Lương Viện đã hiểu ra một chút nội dung trên tấm bia.

Đường Phong gật gù: “Đúng vậy, điều khiến chúng ta ngạc nhiên hơn chính là những nhân vật quan trọng này hóa ra đều đã từng tới đây. Trước đây anh đã kể rằng, Thành Cát Tư Hãn khi chinh phạt Tây Hạ đã tới đây và bị người Đảng Hạng ở Mật Thành tập kích, ngã ngựa bị thương.

Thật không ngờ, mấy chục năm sau người Đảng Hạng ngoan cường lại dụ được cháu nội của Thành Cát Tư Hãn tới đây. Đoạn đầu tiên trên bia đá đã nói về nguyên nhân dẫn tới sự việc. Do Thiên Hộ Trấn bị thám sát nên Hốt Tất Liệt vô cùng tức giận, muốn đích thân đi chinh phạt nhưng bị quần thần khuyên ngăn. Năm thứ hai, người Đảng Hạng tại Mật Thành lại tấn công châu huyện lân cận, nên Hốt Tất Liệt đã đích thân thống lĩnh ba vạn Khiếp Thiết Quân, tập hợp cùng hơn mười vạn đại quân từ các ngả đường tấn công Mật Thành, quân sư Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung cũng hộ tống hai bên. Đoạn ghi chép này đã chứng minh cho phán đoán của chúng ta ở Thiên Hộ Trấn trước đây, cũng chứng minh cho truyền thuyết cổ xưa mà chú Ngồi Danh đã kể cho chúng ta nghe. Sau khi Mật Thành bị diệt vong, người Đảng Hạng vẫn tận dụng lợi thế địa hình ở đây để chiến đấu với đại quân Mông cổ mấy chục năm, mãi cho tới thời kỳ Hốt Tất Liệt, họ mới bị đại quân Mông Cổ tiêu diệt Nhưng đoạn ghi chép này cũng khiến tôi nảy sinh hai nghi vấn: nghi vấn thứ nhất là từ trước tới nay tôi chưa từng đọc được ghi chép trong sử sách nào nói rằng Hốt Tất Liệt đích thân thống lĩnh đại quân chinh phạt Đảng Hạng - lúc đó ông đang bận rộn với cuộc chiến thống nhất thiên hạ, làm sao có thời gian hơn nửa năm đích thân tới đây chinh chiến?”

“Em nghĩ rằng do Hốt Tất Liệt muốn bắt đầu cuộc chiến tranh thống nhất thiên hạ nên bắt buộc phải giải quyết người Đảng Hạng ở Mật Thành trước, để phòng sau này phát sinh hậu họa!”, Lương Viện suy đoán.

“Rất có thể như vậy. Nghi vấn thứ hai. đây là nơi đầu tiên chúng ta trông thấy hai chữ ‘Mật Thành’ kể từ sau khi chúng ta tiến vào sa mạc. Ngoài trên kệ tranh ngọc ra. đây cũng là lần đầu tiên trông thấy nơi được gọi là ‘Mật Thành’ trên văn vật cổ đại. Mọi người có nhớ cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài không?”

“Dĩ nhiên là nhớ! Trên cuốn sổ đó ghi chép lại rằng Dã Luật Sở Tài đã vào nhằm Mật Thành, hình như lúc đó ông ta... ông ta không hề gọi thành phố này là ‘Hạ Hải!’, Lương Viện nhớ lại.

“Đúng vậy, không; hiểu vì lý do gì Dã Luật Sở Tài chỉ gọi thành phố mà ông trông thấy là ‘Đại Thành’, anh nghĩ rằng có thể lúc đó vì ông ấy không, hề biết tên thật của thành phố này’.

“Nhưng tới thời Hốt Tất Liệt, người Mông cổ đã biết thành phố trong Hạ Hải gọi là ‘Mật Thành’!

“Đường Phong, ‘Mật Thành’ nghĩa là gì? Tôi vẫn chưa hiểu”, Makarov bỗng hỏi.

Đường Phong liền giải thích: “Đây là một từ có từ rất xa xưa, ‘Mật’ chỉ nơi khởi nguồn xa xôi, yên bình của dân tộc Đảng Hạng. Cháu ne;hĩ sớ dĩ người Đảng Hạng đặt tên cho tòa thành cổ trong sa mạc này là ‘Mật Thành’ có thể có hàm ý đặc biệt nào đó. Nhưng hàm ý gì thì hiện giờ cháu vẫn chưa chắc chắn”.

Đường Phong nói tiếp: “Đoạn thứ hai trên văn bia ghi chép cụ thể về quá trình đại quân Mông Cổ chinh phạt Mật Thành. Điều quý báu là Lưu Bình Trung đã viết rất tỉ mỉ’ về quá trình của cuộc chiến này, ai úp chúng ta biết được về tình hình năm đó. Mở đầu của đoạn thứ hai viết rằng ‘Thắng tư, đại quân tới Hắc Thành, đánh bại người Đảng Hạng ở Mật Thành’ đã khiến tôi bất ngờ. Thắng tư lúc đại quân Hốt Tất Liệt tới Hạng Hải Mật Thành, trận đầu tiên họ đã đánh bại người Đảng Hạng, điều khiến tôi bất ngờ là địa điểm mà họ đánh trận đầu tiên lại chính là [lắc TI lành’1.

“Chính là Hắc Thủy Thành mà Kozlov phát hiện ra ư?”, Yelena hỏi.

“Ừ, chính là Hắc Thủy Thành! Thời nhà Nguyên, Hắc Thủy Thành vẫn được sử dụng và trở thành thù phù quản lý khu vực này. Nhưng I rắc Thủy Thành cách Mật Thành mà chúng ta tìm kiếm tận mấy trăm cây số, vậy mà người Đảng [lặng ở Mật Thành lúc đó vẫn có thể đi một quãng đường xa như vậy để chiến đấu với đại quân Hốt Tất Liệt sao?”

“Chi là cổ giấy giữa trước khi chết thôi mà, bởi vì sau này bà lão đó cũn đã nói ra sự thật!”, Hàn Giang nói.

“Ke cà như vậy thì dũng khí của người Đảng Hạng ở Mật Thành cũng vượt xa sức tưởng tượng của tôi. Tới đầu tháng năm, đại quân Hốt Tất Liệt tiến quân tới Cửu Lý Bảo và những nơi khác, đám quân rĩ tai nhau đến nỗi quân sĩ hoảng sợ không dám đi tiếp. Tôi nghĩ chắc chắn là có liên quan tới truyền thuyết đáng sợ về Mật Thành và người Đảng Hạng, có lẽ năm đó truyền thuyết mà đại quân Mông Cổ nghe được rất giống với những gì chúng ta đã nghe”.

“Đầy cũng có thể là chiến tranh tâm lý của người Đảng Hạng”, Hàn Giang nói.

“Rất có thể là như vậy. Tóm lại, cuối cùng Hốt Tất Liệt đã nổi trận lôi đình, ra lệnh cho đại quân phải tiến quân, bên ngoài Thiên Hộ Trấn lại bị người Đảng Hạng tấn công, đại quân Hốt Tất Liệt đại bại. May mà tướng sĩ quân Khiếp Thiết đã liều chết cứu Hốt Tất Liệt nên ông mới thoát được ải đó. nếu không thì lịch sử đã thay đổi rồi. Nhưng trong đoạn ghi chép này, điều khiến tôi thật sự ngạc nhiên không phải là những điều đó, mà là câu ‘Người Đảng Hạng ở Mật Thành quả nhiên dũng mãnh khúc thường, điều khiến ngồi quỳ cùng nhiều mãnh thú khác. Quân ta đại bại, Đại Hãn suýt chút nữa cũng bị ác thú hãm hại Đường Phong nói tới đây liền dừng lại, nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt anh đầy hoảng hốt.

4

Trong sương mù dày đặc, mọi người nhìn nhau. Mãi một lúc sau, Lương Viện mới phá vỡ bầu không khí này:

“Cái con... con ngồi quỳ này là con gì vậy?”

Đường Phong quay đầu sang một bên, nhìn mặt nước phẳng lặng, lẩm bẩm: “Anh nghĩ đó chính là loài vật sở hữu bộ hài cốt khó hiểu mà chúng ta vừa trông thấy đó”.

“Một loài ác thú có thể moi gan móc ruột con người!”,

Hàn Giang dừng lại rồi nói tiếp: “Xem ra người Đảng Hạng ở Mật Thành năm đó đã huấn luyện, nuôi dưỡng loài ác thú này và dùng nó để chiến đấu. Thảm sát Thiên Hộ Trấn và chiến dịch này của người Đảng Hạng đều dùng tới ngồi quỳ để hồng đánh bại đại quân Mông Cổ”.

“Chắc chắn như vậy, loài ác thú này còn suýt chút nữa lấy mạng Hốt Tất Liệt! Tuy Hốt Tất Liệt đã được cứu sống nhưng vẫn bị loài thú này làm cho khiếp sợ, đến nỗi lâm bệnh, hai chục ngày sau mới hồi phục. Tuy tronR văn bia. Lưu Bình Trung chỉ nói là ‘bệnh’, nhưng tôi ne;hĩ đó chỉ là do Lưu Bình Trung sợ phạm húy, vì bệnh mà tận hai chục ngày sau mới khỏe thì chắc chắn là rất nặng! Xem ra ‘ngồi quỳ’ này là một loài rất lợi hại!”, Đường Phong nói.

Makarov gật gù: “Từ bộ hài cốt này tôi thấy không khó để nhìn ra loài quái thú tên gọi ‘ngồi quỳ’ này chắc chắn về ngoài rất hung tợn, sức mạnh vô biên, động tác nhanh nhẹn!”

“May mà những con vật đó đều tuyệt chủng hết cổ rồi. nếu không thì em chết cũng không có chỗ chôn cất ở đây mất!”, Lương Viện ra điều may mắn vỗ vỗ ngực.

“Mong là như vậy!”, Đường Phong lại nói tiếp: “Đoạn thứ ba ghi chép lại rằng, sau trận chiến này, Mốt Tất Liệt cùng Lưu Bình Trung và Bát Tư Ba dựa trên những kinh nghiệm đã trải qua đề lên kế hoạch. Lưu Bình Trung hiến kế để thoát khỏi vòng vây, trong lòng Hốt Tất Liệt đầy nghi ngờ, ông nói rằng mấy chục năm nay luôn có binh mà túc trực gần Mật Thành, nhưng mãi mà Mật Thành vẫn chưa bị đánh bại, nếu tiếp tục dùng cách đó thì liệu có tác dụng không? Lưu Bình Trung nói rằng lần này phái toàn quân giỏi đi bao vây, sau đó lại sai người đi tìm kiếm đường đi tới Mật Thành, cũng dùng cách đánh mai phục. Hốt Tất Liệt đã dùng cách của ông ấy. Không thể không nói rằng, dưới trướng Hốt Tất Liệt có một đại thần như Lưu Bình

Trung là một sự may mắn của ông! Địa hình Hạng Hải phức tạp, đại quân của Hốt Tất Liệt tuy đông nhưng không triển khai hết được, bởi vậy sau lần thất bại tiếp theo tại bên ngoài Thiên Hộ Trấn, đại quân Mông cổ đã kịp thời thay đổi kế hoạch, chuyển từ tấn công sang bao vây - đây là một kiểu ‘bao vây’ tích cực. Mấy chục năm trước không bao vây cho người Đảng Hạng chết được, tôi nghĩ là do trong Mật Thành ngoài vật chất phong phú, tự cung tự cấp ra, chắc chắn cũng sẽ có những đường khác để liên lạc với bên ngoài. Bây giờ, Lưu Bình Trung tăng cường quân sĩ bịt hết những lối đi thông với bên ngoài. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là thảm cảnh diệt vong của người Đảng Hạng, hơn nữa Lưu Bình Trung không chỉ sử dụng chiêu ‘vây’ mà còn tích cực cho người đi tìm kiếm đường đi, chuẩn bị đánh úp Mật Thành!”

“Đây chính là kế dùng, cách của người Đảng Hạng để đối phó với người Đảng Hạng!”, Lương Viện thốt lên.

“Sau khi Lưu Bình Trung hiến kế, Bát Tư Ba cũng cảnh báo Hốt Tất Liệt, có thể tìm kiếm lão Ương quân trong đám quân sĩ nằm đó đã từng theo Thành Cát Tư Hãn tới đây, dĩ nhiên quan trọng hơn cũng là chiêu lợi hại hơn là phải moi tin từ nội bộ kẻ thù - nếu có người biết được điều đó theo về, thì phải hỏi cho tở, chắc chắn sẽ chiến thắng”.

“Xem ra Lưu Bình Trung và Bát Tư Ba đều có vai trò quan trọng, nếu làm như vậy thì người Đảng Hạng ở Mật Thành gặp tai ương là chắc chắn rồi!”, Hàn Giang thờ dãi.

“Vậy thì anh xem thường những người Đảng Hạng ở

Mật Thành rồi! Đoạn thứ tư ghi chép lại rằng, kế hao vây ban đầu rất hữu hiệu, để đột kích khỏi vòng vây, người Đảng Hạng đã hết lần này tới lần khác chủ động phản công, nhưng đều bị đại quân Mông cổ cố thủ ở đó đánh lùi. Điều này khiến tôi nhớ tới một số công sự phòng ngự mà chúng ta phát hiện thấy gần Lang Oa. Lúc đó chúng ta thấy lạ là tại sao ở đó lại xuất hiện công sự phòng ngự của người Mông cổ. Bây giờ tấm văn bia này đã giải thích cho câu hỏi trên, những công sự đồ chắc là được xây (lặng sau khi người Mông cổ bị thảm sát tại Thiên Hộ Trấn, phải rút lui về Lang Oa, cũng có thể do Hốt Tất Liệt xây dựng sau khi được Lưu Bình Trung hiến kế”.

Hàn Giang nghe Đường Phone suy đoán, trầm ngâm: “Vậy thì trong sa mạc chắc chắn vẫn còn không ít công sự phòng, ngự như vậy”.

“Tóm lại, người Đảng Hạng đã hoàn toàn bị mắc kẹt trong Mật Thành. Lúc này đại quân Mông cổ lại tiến hành một kế hoạch khác - tìm kiếm đường đi tới Mật Thành. Bát Tư Ba đã gọi những lão tướng quân từng theo Thành Cát Tư Hãn tới đây, ‘xuyên qua khe núi, đi bộ trên sa mạc, mấy lần gặp nguy hiểm, mấy lần bị bao vây, rất cuộc đã tới ven bờ Vòng Sinh Hải’ Từ chặng đường mà họ đã đi, mọi người nhận thấy gì không?”, Đường Phong dùng ánh mắt thăm dò nhìn mọi người.

Lương Viện ngẫm nghĩ rồi nói: “Đoạn đường mà họ đi qua hình như... hình như gần giống với của chúng ta!”.

“Đúng vậy, anh nghĩ rằng con đường; mà lão tướng sĩ đưa Bát Tư Ba đi chính là tuyến đường mà mấy hôm nay chúng ta đã đi, tiếp theo đó ‘Nhưng hồ nước biển đổi thất thường, vô cùng nguy hiểm, lúc thì vô hình như Hạng Hải, lúc lại rộng lớn như sa mạc. Tuy nước rất trong, nhưng xương trắng chất đồng dưới nước,

mãng xà trường bò ngang dọc, còn có sương mù bao phủ, không biết phạm vi hồ đồ rộng bao nhiêu như vậy không giống hết với những gì chúng ta sắp ở đây sao?”

‘Xem ra hàng nghìn năm nay ở đây đều như vậy!’, Hàn Giang ngạc nhiên.

“Quan trọng hơn nữa là đoạn ghi chép này đã chứng minh cho truyền thuyết về Vãng Sinh Hải - biển đổi thất thường, vô cùng nguy hiểm, lúc thì vô hình như Hạm Hải, lúc lại rộng lớn như sa mạc...”, Đường Phong lầm bầm, anh phồng tầm mắt về phía hồ nước bị sương mù bao phủ, chìm trong suy tư.

Mãi lâu sau, Đường Phong nhìn ra xa rồi nói: “Đại quân của Thành Cát Tư Hãn năm đó đã dừng chân tại đây, mấy chục năm sau đại quân của Hốt Tất Liệt cũng bị mắc kẹt ở đây. Năm đó e rằng Bát Tư Ba cũng giống chúng ta, bị lạc trong lớp sương mù bao trùm Vãng Sinh Hải, chỉ biết ra vào hang núi, đến nỗi ông than thở rằng - vùng đất vô cùng nguy hiểm, hơn mười vạn quân không thể tiến vào”.

Sau một hồi khảng khái, Đường Phong lại tới trước tấm bia, chỉ lên đoạn thứ năm trên tấm bia nói: “Rõ ràng Hốt Tất Liệt. Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung đã xem nhẹ quyết tâm và nghị lực của người Đẳng Hạng ở Mật Thành. Họ đã bao vây Mật Thành mấy tháng nhưng người Đẳng Hạng vẫn không khuất phục. Từ những gì khắc trên văn bia có thể thấy, sau này người Đẳng Hạng đã không còn sức lực để chủ động tan công đại quân Mông cổ nữa, nhưng họ vẫn dựa vào địa hình phức tạp và thành trì kiên cố để trấn thủ, đại quân của Hốt Tất Liệt cũng hết cách. Lúc đó đang là giữa mùa hè, trên sa mạc thiếu nước và lương thực, thời tiết khác nghiệt, lòng quân bất ổn, vậy là đại thần và tướng lĩnh đều muốn rút quân, Hốt Tất Liệt cũng có ý đó, chỉ có Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung là vẫn kiên trì không chịu rút quân. Bát Tư Ba không chỉ là lãnh tụ của một tôn giáo mà còn là một nhà chính trị, nhà quân sự kiệt xuất, ông đã phán đoán chính xác lúc này người Đẳng Hạng ở Mật Thành cũng rất khó khăn - chắc chắn còn khó khăn hơn họ, trận chiến này chẳng mấy chốc sẽ kết thúc. Đây lúc thử xem ai có thể kiên trì đến phút chót, nếu như rút quân thì công sức sẽ đổ xuống sông xuống biển! Lưu Bình Trung cũng suy nghĩ như Bát Tư Ba nên nói với Hốt Tất Liệt, nếu bây giờ rút quân thì khí thế của người Đẳng Hạng ở Mật Thành sẽ càng lên, sau này sẽ khó lòng khống chế! Cuối cùng, Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung đã giúp Hốt Tất Liệt củng cố lại quyết tâm cho quân sĩ.”

“Đúng là việc gì cũng cần kiên trì, tôi nghĩ chúng ta còn cách Mật Thành không xa nữa đâu!”, Makarov nói.

“Đúng vậy, chúng ta đã ở rất gần Mật Thành rồi, từ những gì trên tấm bia có thể thấy điều đó”, Đường Phong lại chỉ đoạn thứ sáu trên bia đá nói: “Mấy tháng đó, Bát Tư Ba liên tục phái người đi tìm người Đẳng Hạng ở Mật Thành, nhưng hầu hết những người Đẳng Hạng bị bắt giữ đều xin được chết, không chịu tiết lộ bất cứ chi tiết nào về Mật Thành. Có thể thấy người Đẳng Hạng ở Mật Thành ngoan cường tới mức nào, để đến nỗi Lưu Bình Trung cũng phải thốt lên rằng ‘Ồi thôi! Dũng sĩ Đẳng Hạng nhiều như vậy nhưng chủ nhân lại không biết tận dụng nên mới có nạn vong quốc diệt chủng hôm nay’. Rốt cuộc tới một ngày, quân Khiếp Thiết bắt được một phụ nữ Đẳng Hạng. Người đàn bà này đồng ý dẫn đường cho đại quân, Lưu Bình Trung và Bát Tư Ba liền dẫn theo năm nghìn quân tiến vào hang, núi. Khi tới bên Vãng Sinh Hải, bà lão tiết lộ tình hình ở Mật Thành. Hóa ra trải qua bao nhiêu năm bị bao vây và chiến tranh, Mật Thành đã sức cùng lực kiệt, nhân khẩu cũng tổn thất hơn một nửa. Thực ra là người Đẳng Hạng muốn thoát ra khỏi vòng vây nên mới tấn công Thiên Hộ Trấn, tuy họ đã đánh bại Thiên Hộ Trấn nhưng cũng tổn thất bao nhiêu thanh niên trai tráng. Đại quân Mông cổ thì cứ bao vây mãi, lương thực trong thành đã cạn kiệt, người Đẳng Hạng ở Mật Thành không còn sức để đánh tiếp, đành phải giết ngựa để ăn qua ngày, những người trong thành hiện giờ chỉ cầu mong được chết sớm. Nhưng bà lão này không muốn chết nên đã trốn ra khỏi thành, tìm kiếm một con đường sống nhưng lại bị quân Khiếp Thiết bắt được. Để được sống, bà lão này đã bán đứng Mật Thành”.

“Chiến tranh thật tàn khốc, đến phụ nữ cũng...”, Lương Viện thốt lên.

Đường Phong hắt hắt tay: “Thôi nào, đừng có than thở nữa, điều đáng để than thở còn ở phía sau cơ! Sau khi nghe thấy vậy, Bát Tư Ba nói rằng ‘Khốn khổ mà giữ thành cô độc, chắc chắn không thể lâu dài Mật Thành sớm muộn cũng bị tiêu diệt câu nói này gần như đã phán đoán được thời khắc cuối cùng của Mật Thành!’”.

Đường Phong nhìn những hàng chữ dài dài đặc trên bia đá, chau mày lại: “Đoạn thứ bảy trên bia đá mới là phần kỳ nhất, đối với chúng ta cũng quan trọng nhất. Bà lão Đẳng Hạng đó đã nói với Bát Tư Ba bí mật của Vãng Sinh Hải - Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, đợi tới khi hồ nước nhỏ lại, có thể tìm thấy đường đi

vào Mật Thành'. Tôi thấy câu này rất quan trọng, đây rất có thể là chìa khóa cuối cùng để chúng ta tìm thấy Hạng Hải Mật Thành”.

“Chìa khóa cuối cùng? Nghĩa là sao?”, Lương Viện không hiểu.

Hàn Giang nói chen ngang: “Ý cậu ta là chúng ta cũng nên nghe theo lời của bà lão Đảng Hạng năm đó, đợi hồ nước nhỏ đi ắt sẽ có đường đi hiện lên, thông tới Hạng Hải Mật Thành! Nhưng những lời nói cách đây mấy trăm năm có tin được không?”

”Những gì chúng ta gặp trên đường đi chưa có điều

gì là không ứng nghiệm với truyền thuyết cổ xưa đó cả!”,

Đường Phong nói chắc chắn.

“Nhưng những gì đằng sau bia đá viết thật quá li kỳ, cái gì mà bà lão vừa nói xong trời liền nổi sấm chớp ùng ùng, mưa to gió lớn. rồi bà lão bị sét đánh chết. Một lúc sau, Vãng Sinh Hải tít lên, suýt chút nữa thì khiến đại quân Mông Cổ tan tác. Cuối cùng, nhờ Bát Tư Ba tụng kinh cầu Phật nên khi toàn bộ đại quân của họ sắp bị nhấn chìm thì trời bỗng tạnh mưa. toàn quân đã được cứu. Sao giống truyện cổ tích vậy?”, Hàn Giang vẫn tỏ ra nghi ngờ.

”Công nhận hai đoạn đồ ly kỳ thật, giống như kể truyện vậy, nhưng nghĩ kỹ lại cũng trùng hợp với truyền thuyết cổ xưa và những gì chúng ta gặp phải. Điều này không phải đã chứng minh ực nước ở Vãng Sinh Hải không ngừng biến đổi sao. Lúc mực nước dâng cao, hồ nước rất rộng lớn, lúc mực nước hạ xuống, hồ nước liền thu nhỏ lại. Tạm thời không nói tới việc hai đoạn ghi chép này quá ly kỳ, thật ra nó cũng đã tiết lộ cho chúng ta một chút manh mối. Khi đại quân lâm nguy. một lần nữa Bát Tư Ba lại thể hiện được tài năng lãnh đạo, không hoảng loạn trước hoạn nạn. Tôi nghĩ mưa tạnh nước rút không phải là công lao của Bát Tư Ba, nhưng việc ông ấy đọc kinh vẫn có tác dụng trấn an lòng quân đang hoảng loạn. Còn về việc mưa tạnh nước rút, tôi nghĩ chỉ có thể liên quan tới địa hình và khí hậu ở đây. vẫn còn một điều nữa, đó là sau khi tạnh mưa, sương mù cũng tản đi, điều này rất quan trọng. Bát Tư Ba đã dẫn quân tới ven Vãng Sinh Hải vài lần nhưng I 245

đều bị sương mù cản trở, điều này không phải cũng giống như những gì chúng ta gặp sao? Và khi sương mù tản đi, rốt cuộc họ đã trông thấy rõ hình dạng của Vãng Sinh Hải — ‘mặt nước mênh mông, sóng biếc dập dềnh, không thấy bờ bến điều đó cho thấy những lúc bình thường thật ra Vãng Sinh Hải rất rộng lớn

“Nghe cậu nói vậy, chắc chúng ta cũng phải chờ có một trận mưa to mới đuổi được sương mù đi?”, Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong lắc đầu: “Tôi cũng không biết, trên sa mạc cả năm cũng chẳng mưa được mấy trận, tôi không dám hi vọng nước ngọt từ trên trời rơi xuống! Chúng ta xem tiếp, sau khi tạnh mưa nước rút, các tướng đều muốn rút quân, lúc này, Bát Tư Ba rất tự tin nói ‘Ta được Phật tổ chỉ rằng, hôm nay sẽ phá vỡ Hạng Hải’. Tại sao Bát Tư Ba lại dám nói như vậy? Tôi nghĩ ngoài việc để cô vũ dũng khí ra, còn có một điều quan trọng nữa đó là ông ta rất tin vào những gì bà lão nói. Quá nhiên, chẳng bao lâu sau, đúng như những gì bà lão nói, mực nước của Vãng Sinh Hải nhanh chóng rút xuống, con đường dẫn tới Mật Thành lộ ra!”

“Đúng là càng lúc càng ly kỳ! Con đường dẫn tới Mật Thành nằm ở dưới nước ư? Tại sao mực nước của Vãng Sinh Hải lúc thì dâng cao, lúc lại rút xuống nhanh chóng?” Câu hỏi của Hàn Giang khiến mọi người đều im lặng.

Mãi lâu sau, Makarov mới khẽ nói: “Trừ khi... trừ khi phía dưới sa mạc có một không gian rộng lớn, giống như hang động nhũ đá các-xơ..

“Sao lại như vậy được, ở đây là sa mạc mà!”, Yelena ngạc nhiên nhìn mặt hồ bên cạnh.

“Tôi cũng không thể giải thích được, mực nước hồ bỗng nhiên đổi là chuyện bình thường, nhưng nếu tăng giảm đột ngột đúng như trên văn bia nói thì thật không bình thường!”,

Đường Phong ngập ngừng rồi lại nói tiếp: “Nhưng tất cả những điều này đều là sự thật, sau khi mực nước Vãng Sinh Hải đột ngột hạ xuống, đường đi tới Mật Thành đã lộ ra,

Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung đã dẫn quân tức tốc tiến vào ốc đảo, quả nhiên trông thấy một tòa thành kim bích huy hoàng, diễm lệ, khác hẳn nhân gian!”.

“Đoạn ghi chép này gần như có thể chứng thực cho cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài - Mật Thành được xây dựng trên một ốc đảo”, Lương Viện lại nhắc tới cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài.

“Đoạn ghi chép đó khiến tôi nhớ tới Mã Xướng Quốc.

Chúng ta đã từng đoán rằng, rất có thể Mã Xướng Quốc time tới ốc đảo, đây quả thật cũng đúng là một ốc đảo chết chóc, bởi vì trên văn bia đã đặc biệt nhắc tới ốc đảo chết chóc — ‘ốc đảo vô cùng nguy hiểm, quân ta đã tổn thất hàng ngàn tướng sĩ, rốt cuộc mới tới chân Mật Thành’ Điều này chứng tỏ ốc đảo cũng rất nguy hiểm, đến nỗi dù không bị người Đẳng Hạng tấn công nhưng quân Khiếp Thiết vẫn bị tổn thất mấy trăm người. Đoạn ghi chép này một lần nữa t hững minh cho phán đoán của tôi trước đây - Mật Thành um trên ốc đảo chết chóc, có thể ốc đảo đang ở trước mặt c húng ta đây, bờ bên kia Vãng Sinh Hải”.

“Ồ! Điều này tôi không ngờ tới. Như vậy có nghĩa là chỉ cần chúng ta qua bờ bên kia là sẽ tiến vào ốc đảo chết chóc và cũng có thể trông thấy Mật Thành?”, Hàn Giang có vẻ phan khích.

“Ừm, mau lên! Chi... chỉ có điều không biết còn bao nhiêu nguy hiểm đang chờ đợi chúng ta trên ốc đảo...”, Đường Phong lầm bầm.

7

Đường Phong dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng người Đẳng Hạng ở Mật Thành cố thù giữ thành, không chiến đấu với đại quân Mông cổ. Đại quân Mông cổ thường cười ngửa, không có vũ khí để tấn công thành, bởi vậy tuy họ vô cùng cực khổ tấn công tới dưới chân Hạng Hải, người Đẳng Hạng trong thành cũng cạn kiệt lương thực vậy mà đại quân Mông cổ vẫn không thể phá thành một cách dễ dàng! Từ tloạn ghi chép này không khó để nhận thấy chắc chắn tường thành của Mật Thành rất kiên cố, rất khó công phá, đây cũng là tuyến phòng ngự cuối cùng của người Đẳng Hạng ở Mật Thành. Cho dù đã cạn kiệt lương thực nhưng người Đẳng Hạng vẫn sống chết đấu tranh tới cùng.

“Nhưng hình như sương mù dày đặc đã giúp ích cho đại quân của Hốt Tất Liệt!”, Lương Viện nói.

“Đúng vậy! Khi Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung dẫn quân Khiếp Thiết tới dưới Mật Thành, một trận sương mù

bỗng kéo tới. Tướng sĩ sợ rằng thừa lúc sương mù, người Đẳng Hạng trong Mật Thành sẽ ra khỏi thành tấn công và cho rằng lần này Phật tổ đã phù hộ cho người Đẳng Hạng. Bát Tư Ba lại nắm lấy cơ hội này, nhân lúc sương mù. ông đã dẫn hơn chục tướng sĩ tinh nhuệ tấn công Mật Thành từ cửa bí mật! Chắc chắn mọi người cũng đã để ý tới lối đi được gọi là ‘cửa bí mật’ này, tôi nghĩ đối với chúng ta đây cũng là điều quan trọng!”, Đường Phong nhìn mọi người một lượt, nói.

Ai ngờ Hàn Giang lại cười: “Cậu cả nghĩ quá đấy! Đại quân Mông cổ đã phá hủy Mật Thành, e rằng hiện giờ đến cổng chính của Mật Thành cũng chẳng còn thỉ lấy dấu ra cửa bí với chả cửa mật, cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta cả!”.

Đường Phong ngẫm nghĩ: “Anh nói có lý, nhưng tôi thấy câu đó vẫn rất quan trọng, nó cho thấy Mật Thành có cổng thành, còn có cả cửa bí mật. Nhưng... nhưng tôi thật sự không hiểu cửa bí mật này là thứ gì, tôi chưa bao giờ trông thấy trên tường thành có cửa bí mật bao giờ cả!”.

“Có khi nào là địa đạo không nhỉ?”, Yelena bỗng nghĩ ra điều gì đó.

“Địa đạo? Thông thường nếu như không có nhu cầu đặc biệt gì thì sẽ không bao giờ xây địa đạo phía dưới thành, bởi như vậy vừa không an toàn, lại ảnh hưởng sự vững chắc của tường thành”, Đường Phong nói.

“Thôi đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, tóm lại Khiếp Thiết quân đã mai phục đánh úp thành công, tấn công được vào Mật Thành!”, Lương Viện nói.

“Ừm, Mật Thành bị công phá! Phía trong là một bức tranh vô cùng thê thảm. Bát Tư Ba lệnh cho tướng sĩ không được giết hại, cướp bóc bữa bãi. Nhuma; đàn ông ở Mật Thành hợp lực chiến đấu mong được chết, đàn bà thì cùng nhau treo cổ tự vẫn...”

Nói tới đây, trước mắt Đường Phong lại hiện lên một bức tranh bi thảm, Lương Viện không khỏi thốt lên: “Đây không phải là ‘những người phục quốc’ được nhắc đến trong kệ tranh ngọc sao? Xem ra Hạo Vĩ đã không nhìn nhầm người, người Đảng Hạng ở Mật Thành không những dũng cảm thiện chiến mà còn đều một lòng một dạ trung thành”.

“Điều quan trọng nhất trong đoạn ghi chép này không phải ở đây mà còn ở mấy câu sau”, Đường Phong tiếp tục giải nghĩa văn bia. “ ‘Hơn một trăm con ngỗng quỳ và những động vật hung dữ được quân sư thuần hóa bằng đạo Phật. Đến đêm, trong thành bốc hỏa, quân sư lo lắng, lệnh cho chư quân rút lui, chư quân tranh cướp vàng bạc châu báu. bao người đã chết. Câu này đã nói lên hai việc, việc thứ nhất rất thú vị, cho thấy quân Khiếp Thiết đã trông thấy hơn một trăm con ngỗng quỳ, đối diện với loài động vật vô cùng hung iợn này, Bát Tư Ba lại dùng Phật pháp để thuần phục chúng. Suốt cả bài văn, đọc đến đây thì câu này chính là câu mà tôi thấy khó hiểu nhất. Nếu quả thật ngỗng quỳ hung tợn như vậy thì Bát Tư Ba đã thuần phục chúng bằng cách nào? Lẽ nào thật sự là ông chỉ tụng kinh đã có thể thuần hóa được chúng sao?”

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu: “Xem ra chỉ có Iliê tới Mật Thành chúng ta mới sáng tỏ được mọi chuyện”, Makarov lẩm bẩm.

Đường Phong lại nói tiếp: “Việc thứ hai là trong. đêm hôm đó Mật Thành bỗng nhiên bị hỏa hoạn, đến Bát Tư Ba cũng cảm thấy nghi ngờ nên liền lệnh cho các chư quân rút lui. nhưng quân sĩ tranh cướp của cải dẫn đến biết bao ny.ời bị thương và thiệt mạng. Những câu này tưởng rằng chỉ là ghi chép thông thường nhưng lại tiết lộ thông tin rất lớn. Điều khiến tôi nghĩ đến đầu tiên, đó là Bát Tư Ba nghiêm lệnh ‘không được cướp bóc bữa bãi’ nhưng có tác dụng không? Từ đoạn ghi chép trước đó cho thấy đều không phải vậy, chỉ có thể có một cách giải thích duy nhất, đó chính là sự quý giá của châu ngọc, bảo vật đã khiến họ kích động, đó đều là thứ mà họ đã từng nghe thấy nhưng chưa từng trông thấy, bởi vậy trước sức hấp dẫn to lớn đó, kỉ luật quân đội hay mệnh lệnh cùng đều vô tác dụng, đến Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung cũng không thể khống chế được binh sĩ.

“Thứ hai, đây là một trận hỏa hoạn khòe, rõ nguyên nhân hay còn có thể nói đó là một trận hỏa hoạn lớn là bởi, nếu chỉ là một trận hỏa hoạn thông thường thì đã không khiến Bát Tư Ba sinh nghi, vì vậy đêm đó trong Mật Thành chắc chắn đã xảy ra hỏa hoạn lớn. Còn tại sao lại xảy ra hỏa là do những người Đảng Hạng còn sống phóng hỏa, do quân Khiếp Thiết trong lúc hò hét cướp bóc đã gây ra hỏa hoạn thì cũng chưa rõ. Tóm lại trận hỏa

hoạn này đã khiến quân Khiếp Thiết hoảng sợ mà bỏ chạy và cũng hủy hoại hoàn toàn Mật Thành”.

“Mật Thành nằm trên sa mạc hoang vu, người thừa thốt, quân Khiếp Thiết tung hoành cướp bóc cũng không cần thiết phải cố ý phóng hỏa, vừa ăn cướp vừa la làng? Có khả năng do vô ý mà gây nên hỏa hoạn, nhưng dẫn tới một trận hỏa hoạn nuốt chửng Mật Thành thì hình như hơi quá. Bởi vậy tôi cảm giác khả năng lớn nhất vẫn là do những người Đảng I lạng còn sống đã phóng hỏa đốt thành”, Hàn Giang phân tích.

“Tôi cũng nghĩ vậy, chắc chắn vẫn còn người Đảng Hạng sống sót, có thể ban ngày họ trốn đi, ban đêm mới ra ngoài phóng hỏa”, Đường Phong đồng ý với suy đoán của Hàn Ciiang

“Nói như anh thì ban đêm những người Đảng Hạng còn sống sót đã ra ngoài phóng hỏa, sau đó đại quân Mông Cổ thì cướp bóc rồi chạy tán loạn. Như vậy đánh nhau một hồi nhưng cuối cùng Mật Thành là của ai đây?”, Lương Viện bỗng đưa ra một nhận định kỳ lạ.

“Điều này thì...”, Lương Viện nói vậy làm Đường Phong ngó người ra, lẽ nào sau khi người Mông cổ rút đi vẫn còn người Đảng Hạng tiếp tục nuôi dưỡng sự huy hoàng của Mật Thành?

8

Một lúc sau. Đường Phong mới định thần lại: “Anh thấy thật ra Mật Thành vẫn được coi là đã bị đại quân Mông

Cổ công phá, tuy sau khi xảy ra hỏa hoạn, quân Mông cổ t hi ở lại đó một ngày rồi rút lui. nhưng từ những ghi chép sau đó cho thấy, người Đảng Hạng còn sống sót chắc là rất ít. Kể từ sau trận chiến đó, không còn bất cứ ghi chép hay manh mối nào liên quan tới Mật Thành nữa”.

“Về cơ bản thì việc quân Khiếp Thiết công phá Mật Thành đã được kể xong, vậy tại sao phía sau vẫn còn hai đoạn chi chép nữa?”, Makarov chỉ lên bia đá hỏi.

“Hai đoạn ghi chép phía sau đối với Lưu Bình Trung có lẽ không quan trọng, chỉ là viết tiếp vài dòng phía dưới, nhưng cháu lại thấy hai đoạn này rất quan trọng. Đoạn thứ hai lờ dưới lên chủ yếu kể về chiến tích sau khi công phá Mật Thành, tất cả chiến tích thật ra có mỗi một việc là Bát Tư Ba lệnh cho quân Khiếp Thiết nhất nhạn thu thập tất cả thi thể của quân Mông cổ và người Đảng Hạng, xây dựng thành một đàn thành ven Vãng Sinh Hải để từ đó siêu thoát oan hồn. Việc này khiến cháu nhớ tới một truyền thuyết xưa...”, Đường Phong nói tới đây liền dừng lại.

Lương Viện tiếp lời: “Anh nói vậy cũng làm em nhớ lời truyền thuyết mà chú Ngòi Danh kể, truyền thuyết kể rằng trong Vãng Sinh Hải có một tòa thành bằng xương cốt. Lúc nghe kể về truyền thuyết đó em giật bản mình, sau đó ngẫm nghĩ thì thấy có lẽ chỉ là hư cấu, nhưng hôm nay xem ra rất có thể là thật”.

“Đúng vậy trên văn bia nhắc đến Bát Tư Ba đã dùng thi thể của tướng sĩ hai bên để xây nên đàn thành, thật ra mấy chục năm trước, hải cốt trong khe sỏi hoang cũng không có người thu nhặt, cộng thêm hơn một nửa đại quân bị tổn thất trong trận chiến này và toàn quân Đảng Hạng gần như bị lật đổ hết nên chắc chắn sẽ có rất nhiều hải cốt. Mọi người nghĩ mà xem, những hải cốt này chất chồng lên nhau thì... thì không phải là một tòa thành xương cốt sao?”. Đường Phong nói một hồi nhìn mọi người.

Nghe tới đây, ai cũng sợ hãi: “Hóa ra truyền thuyết là thật ư?”

“Dĩ nhiên, đoạn ghi chép này cũng thần kỳ thật, viết rằng tướng sĩ vì lo sợ ven Vãng Sinh Hải nguy hiểm nên đã không ở lại đó lâu. Sau khi Bát Tư Ba cam đoan với các tướng sĩ, mọi người mới ở lại. Kể ra cũng kỳ lạ, hơn chục ngày ở đây trời đẹp, không thấy bất cứ nguy hiểm nào. Một tháng sau, đàn thành xây xong, sau khi mọi người rút đi, khí hậu trong Khe Sỏi Hoang lại trở nên hung hiểm như lúc ban đầu. Vậy là, các tướng sĩ đều cho rằng Bát Tư Ba là người thần, là Bồ Tát tới nhân gian! Đoạn ghi chép truyền kỳ phía sau thậm chí còn khiến tôi bắt đầu nghi ngờ về những gì ghi chép trước đó, liệu đàn thành đó có thật sự tồn tại không?”, Đường Phong cũng bắt đầu nghi ngờ tính chân thực của đoạn ghi chép này.

“Tôi thấy đây chẳng qua là làm đẹp mặt cho Bát Tư s’oñile Ba mà thôi, loạn là bốc phét!”, Hàn Giang châm chọc. “Thật đúng như vậy sao?”, Đường Phong lại tập

trung nghĩ về những gì khắc trên bia đá, “Đoạn cuối cùng nói tới ba việc, thật ra là hai việc, bởi vì mấy câu phía trước là ca tụng công đức, nhưng ngay sau đó Lưu Bình Trung

lại chuyển sang nói về việc khác: Trước đây khi quân sư xây đàn thành đã từng ngầm ý với ta rằng: “Thành này có chỗ rất kỳ diệu! Ta hỏi chỗ nào kỳ diệu, quân sư chỉ cười không nói, lúc đó ta nhất thời không nghĩ ra là gì! Rốt cuộc ‘chỗ rất kỳ diệu’ này nghĩa là gì?”

“Phí lời, hồi đó đến Lưu Bình Trung còn chẳng rõ hướng chi là chúng ta!”, Hàn Giang nói.

“Lưu Bình Trung là người thông minh tuyệt đỉnh, lại tham gia vào chuyện này từ đầu đến cuối mà ông lại không biết chỗ kỳ diệu trong đàn thành mà Bát Tư Ba xây nên?”

Hơn nữa Lưu Bình Trung nói rằng Bát Tư Ba ngầm ý với ông, xem ra chỗ kỳ diệu này chỉ có một mình Bát Tư Ba biết!”, Đường Phong than thở.

“Thôi đi, biết đâu đây chẳng qua là do Bát Tư Ba cố tình tỏ ra bí hiểm, vì ông ta đã là Bồ Tát tới nhân gian rồi nên cũng phải viết cho thần kỳ một chút chứ!”, Hàn Giang lắc đầu nói.

“Vậy việc thứ hai là gì ạ?”, Lương Viện hỏi.

“Việc thứ hai rất đơn giản, vừa hay có thể giải thích cho nghi vấn của chúng ta trước đây. Ở đoạn cuối trên văn bia, Lưu Bình Trung nói rằng, tại sao ông lại viết tấm văn bia này, vốn dĩ là ông muốn ghi chép lại toàn bộ quá trình cuộc chiến để truyền lại cho đời sau, vừa có thể dùng tới khi biên soạn, hiệu đính quốc sử. Ông nghĩ vậy rất tốt, nhưng vẫn chưa chu toàn bằng Bát Tư Ba. Bát Tư Ba nói với Lưu Bình Trung rằng, ‘Không được làm như vậy. Ngộ nhỡ có người, đặc biệt là người Đảng Hạng sau khi vong

quốc đọc được những ghi chép này trên sử sách sẽ quay lại Mật Thành, chiếm giữ vùng đất này, chống lại triều đình, như vậy sẽ trở thành đại họa cho triều đình. Nếu ngài muốn ghi chép lại đoạn lịch sử này, chỉ

bằng hãy khắc một tấm bia đá bên Vãng Sinh Hải! vậy là đã có tấm bia đá mà chúng ta trông thấy đây.”

“Đúng là Bát Tư Ba suy nghĩ rất chu toàn, thảo nào chúng ta không tìm thấy trong sử sách bất cứ ghi chép gì về giai đoạn lịch sử này!”, cuối cùng Lương Viện cũng đã hiểu ra ngọn nguồn của tấm bia đá này.

“Nhưng cũng phải cảm ơn Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung vì đã không đổ ai đó ghi chép giai đoạn lịch sử này vào sử sách, nếu như vậy chúng ta sẽ không thấy được những ghi chép chân thật nhất. Trên tấm bia đá này, Lưu Bình Trung không cần phải giấu giếm điều gì, bởi vậy vừa có thể ghi chép cụ thể, lại có thể nói lên được quan điểm của mình, đây chính là ý nghĩa của bài văn bia mà chúng ta đọc được”.

Đường Phong nói tới đây bỗng phát hiện Makarov quay mặt đi hướng khác, thất thần nhìn mặt nước bị sương mù bao phủ, như đang có tâm sự. Đường Phong vội vàng hỏi Makarov: “Lão Mã, bác đang nghĩ gì vậy?”

Đường Phong gọi hai lần, Makarov mới phản ứng lại: “Tôi... tôi vẫn đang nghĩ tới ‘chỗ kì diệu’”

“Chỗ kì diệu? Lão Mã, năm đó đến Lưu Bình Trung cũng không hiểu được chỗ kì diệu là cái gì, một người nước ngoài như bác có thể nghĩ ra không?”. Hàn Giang cười trêu trọc.

“Chưa chắc vậy đâu!”, tính cố chấp của Makarov lại trời dấy, “Bát Tư Ba bảo Lưu Bình Trung dựng bia ven Vãng Sinh Hải, Bát Tư Ba dẫn quân đi xây dần thành xương cốt cũng ven Vãng Sinh Hải, mọi người có để ý đến mối liên quan giữa hai việc đó không?”

Makarov nói vậy khiến tất cả mọi người đều giật mình, mắt Đường Phong sáng lên, anh ngạc nhiên nói: “Tại sao cháu không nghĩ ra nhỉ. đúng là lão Mã tài thật! Việc khắc bia và xây dần thành chắc là được tiến hành cùng lúc, hơn nữa chắc là trong một tháng mà đại quân Mông Cổ công phá Mật Thành, vậy thì hai kiến trúc này chắc sẽ không cách xa nhau là mấy!”

“Như vậy cũng có nơhĩa là... đàn thành xương người ở gần đây?!", câu nói của Lương Viện, cộng thêm cả sương mù xung quanh khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

110. Chương 11

Chương 11

Mãng xà ẩn mình

Đường Phong cảm thấy khó thở, anh nhắm mắt lại, lặp đi lặp lại những động tác như một cỗ máy. Anh muốn tăng tốc, anh cảm thấy mình càng lúc càng gần bờ, nhưng mãi vẫn chưa bơi tới nơi. Rốt cuộc, anh đã trông thấy cát trắng ven bờ, nhimng đúng lúc này, anh cảm thấy một sức mạnh khủng khiếp đang đẩy mình từ phía sau.

Năm người vẫn bị sương mù bủa vây, đứng chết trân dưới bia đá. Lúc Lương Viện nói ra câu đó, tất cả mọi người không ai bảo ai đều nhìn về phía Vãng Sinh Hải mờ ảo phía sau tấm bia đá. Tòa đàn thành xương cốt trong truyền thuyết đó thật sự ở gần đây sao? Biết đâu nó đang ở dưới chân họ hoặc là ở dưới nước cách đây không xa!

Vẫn là Makarov phá vỡ bầu không khí im lặng đáng sợ: “Bởi vậy tôi không thể không suy nghĩ nghiêm túc về chỗ kì diệu mà đoạn sau văn bia nhắc tới, bởi vì tôi có một dự cảm, rất có thể chúng ta sắp trông thấy tòa đàn thành xương cốt đó rồi!”.

“Cháu cũng cảm thấy vậy, hơn nữa lại còn càng lúc càng mãnh liệt”. Lương Viện lẩm bẩm.

“Chỗ rất kỳ diệu?”, Đường Phong cũng đang nghĩ về vấn đề này, anh bỗng quay phắt người lại. đọc kĩ lại một lần nữa tấm bia đá. Anh muốn tìm thấy chiếc chìa khóa hí ếnật của chỗ kỳ diệu mà Bát Tư Ba nhắc đến, kể cả chỉ là một chút dấu vết. Nhưng anh đã đọc rất kỹ nội dung trên bia đá một lần nữa mà vẫn không thu hoạch được gì.

Đúng lúc Đường Phong đang vắt óc suy nghĩ, bầu trời ảm II bỗng đổ mưa, từng giọt mưa rơi xuống nền cát trắng, rơi xuống mặt nước, rơi xuống tấm bia đá cổ xưa, rơi xuống cả mặt, cả người Đường Phong...

“Mưa rồi!”, cơn mưa này khiến mọi người lập tức nghĩ tới ghi chép trong văn bia.

Đường Phong vẫn chăm chú đọc tấm bia đá trước mặt. mắt anh nheo lại thành đường chi. dần chặt vào tam hia đá phía trước. Rồi ánh mắt đó bỗng sáng lên, Đường 1’liong chỉ vào tấm bia đá cổ kính nói: “Mọi người mau nhìn, trên bia đá!”

Mọi người đều quây quanh bia đá nhưng không nhìn ra gì cả. Lương Viện nghi ngờ: “Có gì vậy? Em nhìn nữa imay rồi, ngoài chữ ra chẳng nhìn ra cái gì cả!”

“Nhìn vệt nước trên mặt tấm bia này xem!”, Đường 1’hong chỉ iễn tấm bia nói.

Đường Phong vừa nói vậy, mọi người mới để ý thấy trên thân tấm bia đá xuất hiện vài vệt nước màu vàng nhạt.

Hàn Giang gật gù: “Đúng! Đây là vệt nước!”

‘Như vậy tức là nước ở Vãng Sinh Hải đã từng dâng tới vị trí này...”, Lương Viện ngược nhìn lên vệt nước trên cùng đã gần tới đỉnh tấm bia. Cô rùng mình, ngạc nhiên nói: “Lẽ nào nước ở Vãng Sinh Hải đã từng làm ngập cả tấm bia đá này ư?!”

Mọi người đều để ý thấy vệt nước cao nhất trên tấm bia đá, Đường Phong cũng không thể tưởng tượng được mực nước ở Vãng Sinh Hải đã từng dâng, cao tới vị trí đó. Lúc này. Makarov nói: “Chỉ khi nào nước lưu lại trên đó một thời gian dài mới xuất hiện vệt nước như vậy!”.

“Cũng có nghĩa là mực nước ở Vãng Sinh Hải đã từng dừng lại tại đó một thời gian dài!”, giọng Ilàn Giang trùng xuống.

Đường Phong ngẫm nghĩ hồi lâu mới suy luận: “Tôi nghĩ rằng mực nước ở Vãng Sinh Hải ngoài sự biến đổi bất thường trong một thời gian ngắn ra - ví dụ như lần mà trên bia đá ghi chép, thì trong phần lớn thời gian mực nước của nó tương đối ổn định. Nhưng nó có thay đổi, trong những thời kỳ lịch sử khác nhau, mực nước của nó sẽ dừng lại ở những mức khác nhau, về cơ bản, hiện giờ tấm bia đá này nằm ở ven bờ, năm đó lúc Lưu Bình Trung lập bia sẽ không dựng nó dưới nước, bởi vậy tôi cho rằng vị trí của mực nước bây giờ tương đương với mực nước lúc lập bia. Nhưng ở đây có một vấn đề, ban đầu mực nước trong Vãng Sinh Hải lúc họ lập bia cũng gần giống mực nước hiện giờ, nhưng là Inước khi nước rút cạn hay là sau đó?”

“Ừm, đây là một vấn đề! Theo như ghi chép trên bia đá, lúc đại quân Hốt Tất Liệt công phá Mật Thành, mực

nước của Vãng Sinh Hải đã đột ngột dâng lên, sau đó lại tụt xuống mực nước ban đầu, tiếp sau đó mực nước lại tức Im rút cạn nên mới lộ ra đường đi thông tới Mật Thành.

Tôi nghĩ lúc họ lập bia chắc chắn không phải lúc mực nước đột ngột dâng lên, chỉ có thể là trong hai tình trạng sau đó. Còn trên bia đá cũng nhắc tới việc Bát Tư Ba xây đền thành xương cốt ven bờ Vãng Sinh Hải, bởi vậy tôi đoán rằng có 10 I ư Bình Trung lập nên tấm bia đá này cũng cùng vị trí Irên hồ với đền thành xương cốt!”, Makarov suy luận.

“Sao cơ? Như.. như vậy nghĩa là đền thành xương cốt hiện giờ không ở dưới nước, nó ở gần chúng ta?”, Yelena cũng kêu lên.

Mọi người vội vàng nhìn xung quanh, mưa càng lúc càng to, sương mù ban này không những không có dấu hiệu tan đi mà quện lẫn trong làn mưa dày đặc. Lẽ nào đền thành xương cốt đáng sợ trong truyền thuyết ở gần bia đá? Tất cả mọi người đều mở to mắt, chăm chú nhìn xung quanh, nhưng không ai dám rời tấm bia đá nửa bước.

Năm người giống như gặp kẻ thù nhưng họ cũng không biết mình đang đối mặt với ai? Là oan hồn dật dờ trong Khe Sói Hoang hay đang xà ẩn mình dưới nước? Là những gã áo đen có thể nhảy ra khỏi sương mù bất cứ lúc nào, hay chỉ.. chỉ là sương mù? Sương mù dày đặc giống như mọi bức tường vây hãm ào và kiên cố, quây kín lấy họ, chắn tầm mắt và cản trở họ đi tiếp. Rốt cuộc phía sau sương mù mờ ảo này là một thế giới như thế nào đây?

Đường Phong cố gắng để mình bình tĩnh lại, anh ngẫm nghĩ lại lời của Makarov rồi bone hét toáng lên: “Không! Lão Mã, bác nói không đúng! Bác có còn nhớ truyền thuyết cổ xưa đó không? Trong truyền thuyết kể rằng đàn thành xương cốt ở dưới hồ Vãng Sinh Hải! Lưu Binh Trung hoàn toàn có thể dựng bia ở nơi cao ráo, nơi cao ráo này là chi địa điểm lúc đó. cũng là vị trí cao hơn đàn thành xương cốt”.

“Truyền thuyết chưa chắc đã chuẩn, từ vết nước trên thân bia đá có thể suy đoán trong lịch sử, mực nước của Vãng Sinh Hải đã từng dâng lên cao bằng hiện giờ, bởi vậy đàn thành xương cốt trong truyền thuyết hoàn toàn có thể ở dưới nước”, Makarov phản bác lại.

“Bat luận là ở dưới nước hay ở trên bờ, đàn thành đó chắc chắn ở quanh đây. mọi người phải cẩn thận hơn!”, Yelena dặn dò.

Yelena vừa dứt lời, Lương Viện bỗng kêu lên: “Mọi người mau nhìn kia, nước đang dâng lên!”.

Mọi người càng thêm hoảng loạn. Đường Phong trông thấy mực nước đã ngập tới chân tấm bia đá, nếu như không có tấm bia đá này làm vật đối chiếu thì có lẽ không thể phát hiện ra mực nước đang dâng lên nhanh như vậy! Mưa càng lúc càng to, nước trong Vãng Sinh Hải dâng lên rất nhanh, mọi người đành phải lùi lên cho cao hơn. Đường Phong vừa lùi lại vừa nhìn chăm chăm mặt nước đang không ngừng dâng lên, giống như sợ mãng xà có thể ngoi lên, lao về phía họ bất cứ lúc nào!

Chưa tới nửa tiếng đồng hồ, mực nước trong Vãng Sinh Hải đã dâng tới lưũa, chồm tấm bia đá. Đường Phong trông thấy trên đó có một vết nước đậm màu, điều đó chứng tỏ mực nước trong Vãng Sinh Hải đã từng dừng lại tại đó. Trong lúc Đường Phong đang suy nghĩ mông lung thì bỗng một mảng cát trắng dưới chân anh lở ra, rơi xuống nước. Đường Phong bị cát ướt cuốn trôi xuống dưới, trong nháy mắt anh đã rơi xuống dòng nước Vãng Sinh Hải đang không ngừng dâng lên. Gần như cùng lúc, một bóng ai đó cũng mất hút dưới nước. động tác như một cỗ máy Anh muốn tăng tốc, anh cảm thấy mình càng lúc càng gần bờ, nhưng mãi vẫn chưa bơi tới nơi. Rốt cuộc, anh đã trông thấy cát trắng ven bờ, nhưng đúng lúc này, anh cảm thấy một sức mạnh khủng khiếp đang đẩy mình từ phía sau. bản năng sinh tồn thôi thúc anil bất chấp tất cả bơi vào bờ. Nhờ sức mạnh to lớn đó Đường Phong đã lao lên bờ, lên đến bờ. một bàn tay vạm vỡ đã kéo anh lên: “Cậu làm tôi sợ chết khiếp đấy!”

Là giọng Hàn Giang! Đường Phong vượt nước trên mặt đi, quay lại nhìn, nước đã dâng lên cao quá lưng bia đá. Lúc này, Lương Viện mếu máo lao vào lòng Đường Phong. Đường Phong bỗng nhớ ra lúc rơi xuống nước hình như có một bóng đen cũng rơi xuống cùng lúc với mình. Nghĩ tới đây, Đường Phong rung mình, anh vội vàng quay đầu nhìn xuống nước. Hàn Giang và Makarov đã chạy xuống nước, lo lắng gọi tên Yelena. Là Yelena, cô ấy cũng bị rơi xuống nước.

Đường Phong và Lương Viện lao tới mép nước, phía xa xa, dưới làn nước trong vắt, chốc chốc lại có bóri” đen lướt qua, Đường Phong hoa mắt chóng mặt. Tại sao Yelena vẫn chưa lên bờ? về lý mà nói thì năng lực và khả năng bơi lội của cô ấy còn hơn cả mình... lẽ nào Yelena đã bị mãng xà quăn rồi? Đường Phong không dám nghĩ tiếp.

Hàn Giang đã cời xong áo, anh rút dao găm ra, nói bang giọng ra lệnh như đình đồng cột với Đường Phong, Lương Viện và Makarov: “Mọi người mau quay lên ở yên trên bờ, tôi đi tìm Yelena!”

Đường Phong mở miệng định nói gì đó, nhưng anh cũng không biết trong lúc này còn có thể dùng lời nào để khuyên nhủ Hàn Giang. Ba người đành ở yên trên bờ, lo lắng chờ đợi Hàn Giang và Yelena.

Hàn Giang lao xuống nước. Năm phút qua đi. mặt nước vẫn không chút động tĩnh, không thấy Yelena, cũng không trông thấy Hàn Giang. Makarov lo lắng lao xuống nước, Đường Phong cố gắng kéo òng lại. Một lúc sau, Đường Phong bỗng phát hiện thấy trên mặt nước phía xa xa có sóng nước. Nước trong Vãng Sinh Hải quả thật rất trong, Đường Phong nhìn rõ một đồng màu đen to òng òng với nhau.

Đường Phong cũng rút dao ra, nắm chặt trong, lòng bàn tay, sẵn sàng chuẩn bị lao xuống nước hỗ trợ Hàn Giang. Nhưng đúng lúc này, trên mặt nước nổi lên một người, là Yelena! Yelena hoảng loạn muốn bơi vào bờ, nhưng cô giống như đã kiệt sức, hết chìm lại nổi trên mặt nước. Hàn Giang đâu? Yelena xuất hiện rồi, nhưng không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu cả...

Đường Phong và Makarov đã nắm chặt dao găm đi xuống nước, hai người đi xuống tới chỗ nước ngập ngang bụng. Đường Phong bỗng phát hiện thấy, phía xa xa, màu nước xung quanh Yelena đều đã nhuộm đỏ,

Đường phong và Makarov không khỏi lo lắng, lẽ nào Hàn Giang xảy ra chuyện?

Đường Phong và Makarov đang định bơi ra chỗ sâu nhất cứu Yelena và Hàn Giang thì bỗng cảm nhận dưới nước có một sức mạnh ghê gớm đang tới gần, Đường Phong giật mình trông thấy Hàn Giang đang quần nhau với một con mãng xà khổng lồ, chồm lên mặt nước. Người Hàn Giang bê bết máu và rác rưởi. Đường Phong không biết đó là máu của Hàn Giang hay là của mãng xà.

Đường Phong và Makarov vẫn đang chần chừ thì Hàn Giang và con mãng xà đã lại biến mất dưới mặt hồ, hai người đưa mắt nhìn nhau. “Rõ ràng ban nãy Yelena bị con mãng xà quấn chặt nên nó mới kiệt sức như vậy”, Makarov khẽ nói.

Nói xong, Makarov liền lặn xuống nước. Đường Phong cũng đang định lặn xuống thì trông thấy mặt nước chỗ gần Yelena xao động, rút cuộc Hàn Giang đã thoát khỏi con mãng xà đó một cách thần kỳ, anh ôm lấy Yelena ngoi lên mặt nước và đang bơi nhanh vào bờ!

Đường Phong thấy vậy liền hô to gọi Makarov lên, may mà Makarov không bơi ra xa nên đã quay lại bờ rất nhanh. Lúc này, Hàn Giang ôm Yelena cũng đã quay lại bờ. Đường Phong sốt sắng hỏi: “Anh không bị thương chứ?” Hàn Giang toét miệng cười, anh còn phì một miếng da rắn từ trong mồm ra, đáp: “Tôi chẳng sao cả. nó không phải là đối thủ của tôi, bị tôi làm cho sống dở chết dở rồi!”. Lúc này Đường Phong mới thở phào: “Ban nãy anh làm chúng tôi sợ chết khiếp, vậy con mãng xà đâu?”

“Bị thương lặn mất rồi!”, Hàn Giang vừa nói vừa khẽ đặt Yelena xuống nền cát, “Chỉ có Yelena ban nãy bị mãng xà quấn lấy, suýt chút nữa là mất mạng!”.

Yelena lúc này đã hồi tỉnh lại, cô khẽ cử động: “‘Ai bảo em suýt chút nữa là mất mạng, lúc anh tới em vẫn đang chiến đấu với mãng xà đấy, ai chết dưới tay ai cũng chưa biết được đâu?’”

“Khà khà!”, Hàn Giang cười khan vài tiếng, “Đúng!

Chưa biết được thế nào! Không biết chừng em lại có thể giết chết con mãng xà đó! Nếu như vậy thì hôm nay chúng ta đã có thịt rắn để ăn rồi!”

Ai ngờ Hàn Giang vừa nói đến thịt rắn, Yelena liền nôn mửa, hắt hắt tay: “Đừng nhắc đến rắn với em, lại còn thịt rắn nữa, mong muốn lớn nhất của em hiện giờ là có thể tắm một cái bằng nước nóng. Con mãng xà đó không giết được em chết nhưng mùi của nó em khiến không thể chịu nổi!”, nói xong Yelena lại nôn thêm lần nữa.

Mọi người đều cười, đúng là cười trên nỗi đau khổ của người khác. Lương Viện bỗng nói: “Mọi người đừng cười nữa, hình như tạnh mưa rồi!”

Đường Phong phát hiện ra ban nãy trời còn mưa rất to giờ đã tạnh hẳn, dĩ nhiên, điều mà anh quan tâm không phải là mưa, mà là sương mù dày đặc và Văng Sinh Hải hiển hóa vô thường. Đường Phong lao tới gần bia đá, anh kinh ngạc phát hiện ra mực nước bắt đầu rút xuống, hơn nữa tốc độ rút xuống cũng rất nhanh: “Lẽ nào mọi chuyện đều giống như lần công phá Mật Thành của Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung cách đây bảy trăm năm...”, Đường Phong nhìn mặt nước đang rút nhanh xuống, một cảnh tượng kỳ diệu hơn đã xuất hiện, sương mù dày đặc bao trùm lấy họ bỗng dần dần tản đi...

Mọi chuyện đều giống như những điều khắc trên tấm bia đá của Lưu Bình Trung, sau cơn mưa trời lại sáng, trong xanh vạn dặm, sương mù dần dần tản đi, mực nước trong Văng Sinh Hải đã gần rút về vị trí ban đầu. Mọi mặt hồ khổng lồ và phẳng lặng hiện lên trước mắt mọi người, sa mạc lại trở lại vẻ tĩnh mịch vốn thấy, như chưa từng có mưa gió hay trận vật lộn với mãng xà dưới hồ ban nãy!

Đường Phong thốt lên: “Quả nhiên đúng như Lưu Bình Trung nói. Văng Sinh Hải không biết rộng tới chừng nào!”.

“Đúng vậy, không trông thấy bến bờ!”, Hàn Giang không khỏi trầm trồ.

“Mọi người có để ý thấy rằng núi và đồi cát phía xa xa trước mặt không?”, Makarov chỉ về phía xa hỏi.

“Đó là...”, Đường Phong che tay trước trán, phóng tầm mắt ra xa.

“Neu đó không phải là thành phố ảo ảnh, thì cháu đoán đó ỉả bờ bên kia của Vãng Sinh Hải, Hạng Hải Mật Thành ẩn mình trong vùng rừng núi và cồn cát đó!”, Makarov suy đoán

“Cha, tạm thời không nói xa xôi như vậy nữa, cha vừa đoán sai rồi!”, Yelena cũng nhìn về phía mặt hồ xa xa, nơi đó phẳng lặng như một mặt gương, không thể tưởng tượng được phía dưới mặt hồ yên ả này lại có nhiều măng xà hung tợn đến vậy.

<> “Cha sai ở chỗ nào?”, Makarov hỏi lại Yelena “Cha nói rằng đàn thành chắc là ở gần bia đá, hơn nữa cao ngang bằng vị trí bia đá, nhưng bây giờ sương mù f lùn đi rồi, chúng ta chỉ trông thấy mỗi tấm bia đá này đứng chơ vơ ven hồ nhưng không trông thấy đàn thành đâu cả!”.

Yelena nói vậy khiến Makarov không biết trả lời thế nào, nhưng Đường Phong lại thấy phấn khích: “Tất cả đều giống như trong truyền thuyết và trên tấm bia đá của Khiếp I liệt quân, chỉ thiếu một chỗ thôi!”

“Ý anh nói là mực nước sẽ vẫn còn hạ tiếp xuống, giống như những gì Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung nhìn thấy năm nào?”, Lương Viện hỏi Đường Phong.

Đường Phong gật gù: “Anh tin rằng hôm nay chúng ta cũng sẽ trông thấy cảnh tượng huy hoàng đó.”

“Nhưng em lại không thấy như thế!”, Lương Viện vừa nổi vừa đi tới cạnh tấm bia đá, “Mọi người nhìn này, mực nước rút tới đây rồi không rút nữa.”

“Đúng vậy! Tôi đã quan sát hơn mười phút rồi, mực nước rút tới chân bia đá là không rút tiếp nữa!”, Hàn Giang cũng nói.

“Bây giờ tôi nói gì mọi người cũng không tin, hãy đợi đây, hôm nay nhất định sẽ xảy ra!”. Đường Phong có đôi phần tự tin, anh biết rằng sự tự tin của mình đến từ những chuyện đã gặp trước đây và truyền thuyết, sự ứng nghiệm trên văn bia, bởi vậy lần này anh rất tự tin. Nhưng điều khiến anh không ngờ đã xảy ra. từ chiều cho tới tận khi màn đêm buông xuống, mực nước ở Vãng Sinh Hải cũng không biến đổi. Lúc đầu hội Hàn Giang còn đứng ven hồ chờ đợi, nhưng sau đó đều tranh thủ liong khô quần áo ướt, sắp xếp lại đồ đạc, cuối cùng thì họ đều nằm xuống nghỉ ngơi. Chỉ còn mỗi mình Đường Phong vẫn đứng; như chết cạnh tấm bia đá, chờ đợi kỳ tích lại xuất hiện thêm lần nữa.

Sở phận dường như cố tình đùa giỡn với Đường Phong, mọi chuyện trên đường đều ứng nghiệm như trong truyền thuyết và ghi chép trên bia Khiếp Thiết quân, chỉ có mỗi màn quan trọng nhất này lại không xuất hiện. Khi màn đêm hoàn toàn bao trùm lấy Vãng Sinh Hải, Đường Phong không khỏi lo lắng: “Nếu như sáng mai lại có sương mù thì phải làm thế nào?”

Không ai có thể trả lời câu hỏi này. Ăn tối xong, lại giống như hôm trước. Hàn Giang bố trí Đường Phong, mình và Yelena hay nhau canh gác. Hàn Giang đặc biệt dặn dò: “Mỗi người đều phải rất cẩn thận, đêm nay khác đêm hôm qua, người của Tướng quân cũng đã đi qua vực Phù Đồ rồi, rất có thể bọn chúng đang ở quanh đây Còn có cả măng xà nữa, bọn đấy rất khó đối phó, hơn nữa trong Vãng Sinh Hải chắc là không chỉ có một con măng xà thôi đâu. Bởi vậy mọi người nên đề phòng trước những thứ đáng sợ đó. Còn những nguy hiểm khác, oan hồn dạ quỵ tôi không nhắc nhở mọi người nữa. Tóm lại phải đặc biệt cẩn thận!”

Tuy đi ngủ nhưng năm người vẫn hết sức cảnh giác I giống như sắp gặp phải kẻ thù. Nửa đêm trước là Đường Phong canh gác, Lương Viện không ngủ được nên ngồi cùng anh. Hai người tựa vào nhau, nhìn mặt hồ đẹp đẽ. Yên ả, kỳ vọng tìm thấy cuộc sống mới phía sau Mật Thành.

Trong khoảng thời gian ấy, mọi chuyện đều bình thường. bọn áo đen không xuất hiện, măng xà cũng không lao lên bờ. sáng không có cơn bão dữ đến quấy nhiễu họ, mọi thứ đều bình an vô sự.

111. Chương 12.1

Chương 12.1

Đàn thành xương cốt

Con măng xà bị Hàn Giang chặt đứt đôi, nửa phần trên vẫn động đậy, nhích từng chút từng chút một xuống nước, rồi cuộc trường hãn xuống nước. Trong chớp mắt đã lặn mất tăm, phần bị chặt đứt còn lại của con măng xà bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt, ngay lập tức biến thành một đồng da rắn.

1

Khi ánh nắng đầu tiên soi rọi lên mặt hồ tĩnh lặng, Đường Phong đi tới ven hồ. Mặt nước lấp lánh giống như được dát một lớp vàng, mặt nước vốn yên ả bỗng nhiên thay đổi, dưới nước hình như có một... không, cũng có thể là rất nhiều khe suối đang không ngừng tuôn trào lên mặt nước, cho tới khi nước hồ trước mặt Đường Phong phụt lên. Mắt Đường Phong tròn tròn, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt. Phía dưới đó có gì vậy? Đàn thành xương cốt hay là vô số những con măng xà?

Mặt nước từ từ rẽ ra, sau khi sương mù bốc lên. người đàn bà đeo mặt nạ lại xuất hiện. Chi... chi có điều lần này bà ta xuất hiện từ dưới nước rồi từ từ bay lên bờ.

Trên người bà ta không dính một giọt nước, Đường Phong nhìn thấy vậy thì hết sức kinh ngạc.

Đường Phong theo phản xạ lùi ra đằng sau, chưa lùi được mấy bước, anh đã áp lưng vào tấm bia đá Khiếp Thiệt. Người đàn bà đeo mặt nạ dừng lại cách Đường Phong ba bước, Đường Phong vẫn không thể nhìn thấy đôi mắt trong hai hố mắt đen sì của bà ta. Rồi cuộc đang sau chiếc mặt nạ bằng vàng lấp lánh đó là một khuôn mặt như thế nào đây?

Đường Phong vẫn đang suy nghĩ mông lung thì người đàn bà đó đã cất tiếng hỏi trước: “Cậu có khỏe không?”

“Không... không khỏe lắm! Bọn tôi không tìm thấy lối đi vào Mật Thành.”, Đường Phong thật thà nói.

“Đó là tại lão hòa thượng Bát Tư Ba đó, ông ta đã bịt kín đường đi vào Mật Thành”, người đàn bà đeo mặt nạ bình tĩnh nói.

“Ông ta? Tại sao Bát Tư Ba phải bịt đường đi vào Mật Thành?”, Đường Phong hơi bất ngờ về những gì người đàn bà nói

“Bởi vì từ đời Thành Cát Tư Hãn tới Hốt Tất Liệt, chiến tranh giữa Mông cổ và Tây Hạ kéo dài những sáu mươi năm, người Đảng Hạng khiến họ kiệt sức. Thành Cát Tư Hãn cũng chết ở Tây Hạ, Hốt Tất Liệt cũng suýt chút nữa mất mạng ở đây. bởi vậy Bát Tư Ba không muốn người Đảng Hạng có được chỗ này, tiếp tục chiếm giữ thành phố

này”, người đàn bà đó nói đến đây bỗng đổi chủ đề, hỏi Đường Phong: “Chắc là cậu cũng từng nghe câu chuyện về lão vương Kế Thiên Đệ Cẩn Trạch khởi sự rồi chứ?”.

Đường Phong gật đầu: “Tôi biết, năm đó thủ lĩnh dân tộc Đảng Hạng là Lý Kế Bổng bị triều Tống dụ dỗ. ép buộc phải dâng cho triều Tống lãnh thổ năm châu. Em họ của Lý Kế Bổng là Lý Kế Thiên không chịu khuất phục, chỉ mang theo vài trăm người, bỏ chạy tới Địa Cẩn Trạch trong sa mạc. cả cơ nghiệp của Tây Hạ đều bắt nguồn từ đó. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao Hạo Vương đổi tên cho nơi này thành ‘Mật Thành’ rồi chứ? Mật, có nghĩa là “yên tĩnh”; Mật Thành là nơi chúng tôi được an cư, là nơi khởi nguồn của dân tộc chúng tôi, dân tộc Đảng Hạng chúng tôi từng tung hoành ngang dọc trên thảo nguyên sa mạc hàng nghìn năm, biết hao phen chìm nổi rồi lại quật khởi. Chỉ cần có người Đảng Hạng không chịu khuất phục quay trở lại đây thì sẽ có thể phát triển hùng mạnh lại từ đầu, Mật Thành giống như một hạt giống của người Đảng Hạng. Năm đó Hạo Vương thấy các phía tây, đông, nam biên giới Tây Hạ đều đã đã được trấn giữ, chỉ có duy nhất phía bắc là trống trơn, lại thấy vùng đất này nguy hiểm, dễ phòng thủ khó tấn công, lúc gặp nguy hiểm lại có thể tạo nên một Địa Cẩn Trạch khác nên đã xây thành ở đây, đồng thời phái những người anh dũng, thiện chiến nhất trấn giữ vùng này, hi vọng nó có thể phát huy tác dụng giống như Địa Cẩn Trạch khi Đảng Hạng có nguy cơ bị diệt vong, trở thành khởi nguồn để phục hưng dân tộc”.

“Tôi hiểu rồi! Bởi vậy sau khi đại quân Mông cổ tồn mất mấy chục năm. bị chết vô số người công phá được Mật Thành, Bát Tư Ba không muốn sau này vẫn còn người Đảng Hạng quay lại đây khởi nghiệp, phục hưng lại Tây Hạ nên đã bịt kín đường đi vào Mật Thành, đồng thời không để Lưu Bình Trung ghi chép lại sự việc này, để người đời sau không thể biết được đoạn mật sử này! Nhưng tôi vẫn không hiểu, Bát Tư Ba đã dùng cách gì để bịt được lối đi thông tới Mật Thành?”, trong lòng Đường Phong vẫn đầy nghi ngờ.

Người đàn bà đeo mặt nạ im lặng hồi lâu, không trả lời câu hỏi của Đường Phong. Đường Phong lo lắng nhìn người đàn bà đeo mặt nạ, dưới ánh nắng chói chang, Đường Phong cố gắng hết sức để nhìn rõ khuôn mặt phía sau chiếc mặt nạ. Nhưng anh chỉ nhìn thấy chiếc mặt nạ - một chiếc mặt nạ vô cảm. Bà ta đang nghĩ gì? Hay là hồn đã lìa khỏi xác? Tại sao lại không nói, không trả lời câu hỏi của mình?

Đường Phong ngẫm nghĩ hàng loạt câu hỏi trong lòng, lúc này người đàn bà đeo mặt nạ bỗng tiến lên phía trước vài bước, gần như áp sát Đường Phong. Không hiểu sao, lúc này Đường Phong không dám nhìn thẳng vào chiếc mặt nạ của bà ta, anh bất lực, không biết người đàn bà đeo mặt nạ định làm gì. Hình như người đàn bà cũng đang chăm chú nhìn Đường Phong. Bà ta đột nhiên quay người lại, đứng cạnh Đường Phong ven hồ nước. Ngay sau đó, Đường Phong thấy người đàn bà từ từ đưa tay phải lên, mỗi lần bà ta đưa tay phải lên thì mình đều gặp đen đủi! Lần này khi thấy người đàn bà đó lại làm vậy, người Đường Phong bất giác run bắn lên, mặc dù lần này tay phải của bà ta không chỉ về phía mình mà chỉ về phía mặt nước.

Đường Phong chưa kịp hiểu ra. thì đã nghe thấy một âm thanh nặng nề vang lên. Âm thanh đó không quá lớn, giống như ở một nơi xa xôi vọng lại, nhưng Đường Phong lại cảm thấy mặt đất dưới chân mình khẽ rung lên. Ngay sau đó. mặt nước mênh mông của Vãng Sinh Hải bắt đầu dậy sóng, giống như dưới nước có vô số những mắt suối, không ngừng tuôn trào ra...

Một lúc sau, mặt nước phẳng lặng trở lại, nhưng mực nước hạ xuống rõ rệt. Đường Phong há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt. Anh trông thấy dưới mặt nước đang rút dần xuống, có một con măng xà thân to bằng miệng bát đang thè lưỡi ra nhìn mình chằm chằm. Đường Phong kinh hãi thất sắc, quay sang nhìn người đàn bà đeo mặt nạ bên cạnh, nhưng đã không thấy bóng dáng bà ta đâu cả...

“Tôi thấy rồi! Thấy rồi!”, Đường Phong hét lên, anh muốn mở mắt ra nhưng bị ánh nắng chói chang làm cho lóa mắt không mở ra nổi.

Đường Phong lại nằm mơ thấy ác mộng, lúc anh tỉnh dậy, trời đã sáng tỏ. Nhưng anh chưa kịp hồi tưởng lại xem đó có phải là cơn ác mộng hay không thì đã thấy cát trắng dưới người mình khẽ xao động. Anh vội vàng ngồi dậy, thấy Hàn Giang, Lương Viện, Yelena và Makarov không ở bên cạnh mà đứng thành hàng ngang trước Vãng Sinh Hải.

Đường Phong đang định đứng dậy bỗng cảm thấy mặt đất khẽ rung lắc. “Thế... thế này là thế nào? Động đất ư?”, Đường Phong lớn tiếng hét về phía hội Hàn Giang.

“Không! Đây... đây không phải là động đất, là điều thần kỳ!”, Hàn Giang kêu lên.

“Điều thần kỳ?!”, Đường Phong vội vàng nghiêng nghiêng ngả ngả chạy tới chỗ Hàn Giang và mọi người.

“Nhìn này, hôm nay không có sương mù, mặt trời vừa lên, điều thần kỳ mà cậu mòn mỏi chờ đợi từ hôm qua đã xuất hiện rồi!”, Hàn Giang nhìn mặt nước trước mặt, lẩm bẩm.

“Kỳ.. kỳ tích thật sự xuất hiện rồi..”, lúc này Đường Phong mới phát hiện ra, mực nước ở Vãng Sinh Hải lại bắt đầu hạ xuống, lúc này nước đã rút xuống hơn một mét tính từ chân bia Khiếp Thiệt, hơn nữa mực nước vẫn đang tiếp tục hạ xuống. Tốc độ nước rút này hình như không nhanh như những gì Lưu Bình Trung viết trên bia đá, nước dâng và nước rút họ trông thấy hôm qua cũng không kỳ diệu như những gì ghi trên bia đá, nhưng mọi thứ quả thực rất giống với những gì ghi chép trên đó - rõ ràng mực nước đang rút xuống.

Khi mực nước trong Vãng Sinh Hải rút xuống được hai mét tính từ chân tấm bia đá, Lương Viện là người đầu tiên phát hiện thấy điều dị thường: “Mọi người nhìn này, đó là gì vậy?”

Mọi người nhìn theo hướng tay Lương Viện chỉ, góc trên trái hồ nước trước mặt hiện lên một bãi lau sậy, còn trên mặt nước cách bãi lau sậy khoảng hơn ba chục mét, có một vùng bóng đen đang từ từ nhô lên khỏi mặt nước.

“Là... là đàn thành, là đàn thành xương cốt!”, Đường Phong há miệng; kinh ngạc, không biết giọng nói phát ra từ miệng hay từ cổ họng.

Mực nước giống như bị ai đó điều khiển, hạ xuống chậm chậm và chuẩn xác! Dưới ánh nắng mặt trời sớm mai, một vùng bóng đen rộng lớn từ từ lộ ra, trắng xóa một vùng. Nếu như truyền thuyết giống như những gì ghi chép trên bia đá thì sau khi nước trong Vãng Sinh Hải rút xuống, đàn thành xương cốt sẽ lộ lên mặt nước.

Lúc này, một phần của đàn thành xương người đã hiện rõ trước mắt mọi người. Tất cả mọi người đều kinh ngạc, bởi vì tuy trong, suy nghĩ, họ đã vô số lần tưởng tượng ra hình dạng và quy mô của đàn thành xương cốt, nhưng so với những gì họ tưởng tượng thì đàn thành xương cốt thật không gì có thể so bì được! Phần trên đàn thành là vô số những mẫu xương trắng xếp chồng lên nhau một cách ngay ngắn và hùng vĩ, từng khu vực của đàn thành đều được người ta sử dụng xương cốt của nhiều bộ phận khác nhau xếp chồng lên, xương cốt đan xen nhau, giống như một hệ thống công trình phức tạp

Cùng với mực nước không ngừng rút xuống, điều khiến hội Đường Phong giật mình chính là quy mô của đàn thành xương cốt. Toàn bộ đàn thành hình chữ nhật, tới khi nước trong Vãng Sinh Hải rút tới chân đàn thành, không thêm không bớt, nước lập tức dừng ngay lại không rút xuống nữa! Lúc này Đường Phong mới trông thấy rõ, hóa ra đằng sau bãi lau sậy góc bên trái hồ có một con đường rộng hơn mười mét cao hơn mặt nước xung quanh, trải dài về phía nam, cách đó không xa chính là đàn thành xương cốt. Đường Phong đã hiểu ra đôi chút, đàn thành xương cốt vừa vắn tọa lạc trên con đường dẫn tới Mật Thành, thảo nào Bát Tư Ba cố ý xây dựng đàn thành ở đây, vừa là để siêu độ oan hồn, vừa để bịt lấy lối đi thông tới Mật Thành!

Quy mô của đàn thành xương cốt vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, Đường Phong nhất thời không trông thấy điểm cuối của đàn thành xương cốt. anh chỉ trông thấy đàn thành trải dài mãi trên con đê dài. Đàn thành cao khoảng bốn, năm mét, độ cao như vậy cũng khiến mọi người phải giật mình.

“Thật quá thần kỳ! Giống như một tòa lô cốt! Chì... chỉ có điều nó được xếp thành từ xương người”, Yelena kinh ngạc.

“Tôi vốn tưởng rằng đàn thành xương cốt chi to hơn kinh quan mà chúng ta trông thấy ở Thiên Hộ Trấn một chút, thật không ngờ... đây rõ ràng là một tòa kinh quan vĩ đại!”, Hàn Giang thốt lên.

“Sai, đây không phải là kinh quan. Kinh quan là để khoe khoang vũ lực, chất xác quân thù mà thành. Trên bia đá của Lưu Bình Trung, đã nói rất rõ, đây là đàn thành. Bát Tư Ba xây dựng nơi đây không phải để khoe khoang vũ lực mà là để siêu độ tướng sĩ của cả hai bên mất mạng ở đây

mấy chục năm qua! Ngày nay tại những nơi bí ẩn đều có rất nhiều dụng ý mới xây dựng nên đàn thành, chỉ có điều... có điều là tòa đàn thành trước mắt chúng ta đây là do vô số hài cốt chất thành”, Đường Phong giải thích một hồi.

“Em nhớ là những đàn thành ở nơi bí ẩn đều dùng những tảng đá khắc kinh Phật xây thành, vậy tòa đàn thành trước mắt chúng ta đây cũng có kinh Phật ư?”, Lương Viện bỗng hỏi.

Đường Phong giật mình, đúng vậy, trên những phiến đá xây nên đàn thành đều khắc kín kinh Phật, lẽ nào trên những mẫu xương này cũng khắc kinh Phật? Đường Phong nghĩ tới đây liền thu dọn tư trang, nói: “Trên đó có khắc kín kinh Phật hay không, chỉ có tới đó mới biết được.”

“Bây giờ tới đó sao?”, Lương Viện sợ hãi hỏi lại.

“Chúng ta còn cần ở đây chờ đợi sao? Truyền thuyết cổ xưa và những ghi chép trên bia Khiếp Thiết quân đã chỉ rõ phương hướng cho chúng ta. Anh tin rằng hiện giờ người của Tướng quân vẫn chưa mò được tới đây, nhưng bọn chúng đang ở gần đây, chúng ta phải nhanh hơn chúng!”, Đường Phong vừa nói vừa thu dọn tư trang, đi về phía bãi lau sậy ở bên trái hồ nước trước mặt.

Mọi người lần lượt đi theo Đường Phong. Đi tới gần, Đường Phong mới phát hiện ra hóa ra bãi lau sậy này mọc trên chỗ rất cao, cũng chính là vị trí của chân tấm bia đá mà họ trông thấy hôm qua. Bây giờ nước rút đi, gốc rễ của đám lau sậy cũng lộ hết lên. Như vậy xem ra, mấy năm gần

đây mực nước ở Vãng Sinh Hải đều duy trì ở mức như họ trông thấy hôm qua.

Đường Phong vạch đám lau sậy rậm rạp ra, một cảm giác kỳ lạ xâm chiếm cơ thể anh, anh bỗng nhớ tới cơn ác mộng. Trong mơ, anh cũng giống như hiện giờ chui vào đám lau sậy rậm rạp, giẫm lên nền cát trắng ẩm ướt, một đoạn xương người trắng toát bỗng lộ ra.. Đường Phong vừa nghĩ tới đây thì trước mắt anh có một đoạn xương trắng hiện lên thật. Đường Phong giật bản mình, định thần nhìn lại, hóa ra Lương Viện nhặt được một mẫu xương dưới vũng bùn - là một đoạn xương ống chân!

“Vứt nó đi!”, Đường Phong hét lên.

“Trông anh nhát gan chưa kìa. cái này mà cũng sợ?”

Đợi lúc nữa thì anh vào đàn thành kiểu gì?”, Lương Viện quăng đoạn xương đó đi, cười nói.

Đúng thật! Đường Phong cảm thấy mình càng ngày càng nhạy cảm, càng ngày càng yếu đuối, một lúc nữa thôi còn có cả đàn thành xương cốt to lớn đang chờ đợi mình nữa cơ mà.

Đường Phong im lặng không nói gì, tiếp tục tiến lên phía trước Khoảng raurời phút sau, họ đi ra khỏi bụi lau sậy, tới con đường dẫn đến đàn thành xương cốt, đây cũng là con đường thông tới Mật Thành.

Con đường rộng khoảng chục mét, giống như một con đường trên biển nhô lên khỏi mặt nước, Đường Phong đi sát mép đường. Mực nước trong Vãng Sinh Hải đã ngừng rút, tuy mực nước đã rút nhiều như vậy nhưng đứng trên mép

con đường này nhìn xuống, Đường Phong vẫn thấy hoa mắt chóng mặt, Vãng Sinh Hải vẫn sâu không thấy đáy. “Hồ nước này thật thần kỳ!”, Đường Phong; bỗng trầm trồ.

Hàn Giang cũng nhìn ra manh mối: “Thảo nào Bát Tư Ba phải xây thành ở đây. Từ nơi khác không thể vào được Mật Thành, chỉ khi nào ở đây nước rút tới vị trí này, con đường thông tới Mật Thành mới hiện ra.”

“Tôi nghĩ đây chính là ‘chỗ kì diệu’ mà Bát Tư Ba nói. mấy việc mà ông làm sau khi công phá Mật Thành đều vì sự bình yên lâu dài của triều Nguyên. Làm thế nào để bình yên lâu dài? Chính là không để người khác, đặc biệt là người Đảng Hạng quay lại chiếm giữ Mật Thành. Bởi vậy ông đã dùng một loạt các biện pháp: thứ nhất lệnh cho các tướng sĩ không được giết người, cướp bóc bừa bãi, để làm yên lòng những người Đảng Hạng may mắn sống sót, hóa giải thù hận giữa hai bên đã tích tụ mấy chục năm nay. Tất nhiên là biện pháp đầu tiên này chưa chắc có tác dụng, vậy là Bát Tư Ba đã áp dụng vài biện pháp tiếp theo. Biện pháp thứ hai là khôn? để bất cứ văn tự ghi chép nào liên quan tới cuộc chiến này truyền lại cho đời sau, kể cả quan lớn như Lưu Bình Trung cũng không ngoại lệ. Bởi vậy Lưu Bình Trung đành phải ghi chép sự việc này lên bia Khiếp Tiết, mấy trăm năm nay bia dựng trên chỗ thừa thớt bóng người. Biện pháp thứ ba là xây dựng đàn thành xương cốt hoành tráng trước mặt chúng ta đây, vừa để siêu độ oan hồn, vừa để hóa giải thù hận, sau đó là khéo léo dùng đàn thành bịt kín đường đi thông, tới Mật Thành. Tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng trận hỏa hoạn khó hiểu được ghi chép trên bia đá là do Bát Tư Ba bí mật hạ lệnh phóng hỏa, nếu như đó là sự thật thì đây cũng là một biện pháp!”, Đường Phong gần như đã giải mã được “chỗ kỳ diệu” mà Bát Tư Ba nói với Lưu Bình Trung.

“Không thể như vậy được? Lúc đó người của họ vẫn đang ở trong Mật Thành, nếu phóng hỏa sẽ khó tránh việc cả người của họ cũng bị thương vong, hơn nữa nếu như vậy thì sẽ mâu thuẫn với việc cậu cho rằng Bát Tư Ba muốn hóa giải mâu thuẫn, ân oán với người Đảng Hạng!”, Makarov hoài nghi nói.

“Đây... chỉ là những gì cháu nghi ngờ, hiện giờ không có gì chứng minh được, nhưng không thể loại trừ khả năng đó!”

“Đường Phong, tôi cũng có một chút không hiểu”, Yelena bỗng hỏi: “Nếu Bát Tư Ba muốn bịt kín lối đi vào Mật Thành thì ông ta đào đứt con đê này là được rồi, kể cả chỉ cần đào một đoạn nhỏ là đã có thể đạt được mục đích rồi đấy thôi?”

“Điều này thì..”, Đường Phong không thể trả lời câu hỏi của Yelena.

“Hay là trong đàn thành vẫn còn chỗ kỳ diệu nào đó!”, Makarov nói.

“Vẫn còn chỗ kì diệu ư?”, lời của Makarov khiến Đường Phong trở nên trầm tư.

Đường Phong đang suy nghĩ về câu nói của Makarov thì Lươn« Viện bỗng trông thấy phía trước có một chiếc đầu lâu: “Mọi người nhìn kìa, hình như nước chảy từ trên đàn thành xuống!”

Nói xong, Lương Viện liền dùng tay nhặt chiếc xương sọ lên, Đường Phong định ngăn lại nhưng không kịp, một con rắn nhỏ từ trong, hốc mắt xương sọ đó chui ra, bổ vào người Lương Viện, Lương Viện sợ tái mặt, hét toáng lên. Hàn Giang phản ứng nhanh nhạy, anh tóm ngay lấy con rắn trên người Lương Viện vứt xuống đất, sau đó rút dao găm ra, chém con rắn đứt đôi.

Khi Lương Viện đã dừng, hét, Đường Phong định mắng cô vài câu: “Bảo ưm đừng có sờ mó lung tung rồi.. ai ngờ cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra trước mắt mọi người. Con rắn bị Hàn Giang chặt đứt đôi, nửa phần trên vẫn động đậy, nhích từng chút từng chút một xuống nước, rồi trườn hẳn xuống nước. Trong chớp mắt đã lặn mất tăm, phần bị chặt đứt còn lại của nó bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt, ngay lập tức biến thành một đồng da rắn.

4

Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không ai biết đây là loài rắn gì, đến cả người hiểu nhiều biết rộng như Makarov cũng lắc đầu.

Mọi người tiếp tục tiến lên, tuy con đường dẫn tới đàn thành xương cốt không xa lắm, nhưng vì họ phải đi cẩn thận nên hai mươi phút sau mới tới trước đàn thành. Từng chiếc xương sọ hung tợn và xương trắng chất đồng xếp thành một tòa lô cốt. Chính giữa tòa lô cốt còn có một lối vào hình vòm, đây chính là lối vào đàn thành chăng? Năm người đưa mắt nhìn nhau, không ai biết trong đó có gì.

Hàn Giang ngó người ra một lúc, sau đó cười nói: “Xem ra tôi lại là người đi đầu rồi, mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì nữa, mau vào đi.

‘Đi vào... theo lối nào?’, Đường Phong lấy tay chỉ vào cổng thành màu trắng, giống như đang hỏi Hàn Giang.

“Phí lời, lối này chứ còn lối nào?”, Hàn Giang vừa nói vừa bước thật nhanh vào cổng thành được chất thành từ những đồng xương trắng, mọi người cũng lục tục đi theo anh.

Tiến vào trong cổng thành xương cốt này, bên trong lại là một bức tường bằng xương và đầu lâu khác. Đường Phong cẩn thận quan sát một hồi rồi lấy hết can đảm dùng tay đẩy vào bức tường bằng xương cốt trước mặt nhưng nó vẫn không hề suy chuyển. Quái lạ, bức tường xương cốt này không dùng bất cứ chất liệu kết dính nào, chỉ là những đoạn xương và đầu lâu ghép lại với nhau mà lại kiên cố đến như vậy sao? Đường Phong nghi ngờ đi theo sau Hàn Giang vòng ra phía sau bức tường, phía sau là một khoảnh sân hình chữ nhật, dĩ nhiên tường bao quanh khoảnh sân này cũng được ghép thành từ những đoạn xương trắng.

Đường Phong nhìn qua, khẽ cười rồi cảm thán: “Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung không hổ danh là những đại kiến trúc sư!”

“Chắc mọi người chưa biết, trong lịch sử, Lưu Bình Trung và Bát Tư Ba đều được coi là đại kiến trúc sư quy hoạch! Lưu Bình Trung tổ chức xây dựng thủ đô của triều Nguyên, chính là thành Bắc Kinh ngày nay. Bát Tư Ba tổ chức xây dựng chùa Lạp Ca, chùa Bạch Tháp ở Bắc Kinh cùng rất nhiều đền chùa quan trọng khác. Mọi người nhìn đàn thành được ghép từ xương cốt này, lại còn xây theo kiến trúc tứ hợp viện, khác hẳn so với thạch kinh đàn thành mà tôi trông thấy ở những khu vực bí mật khác!”, Đường Phong hình như không còn lo lắng như lúc ban nãy mới vào đây.

“Chỉ mỗi tội không có mái nhà!”, Lương Viện thốt lên một câu.

Đường Phong ngược nhìn lên, đàn thành xương cốt tuy được xây dựng như hình dạng lô cốt, có tường có cửa, nhưng lại không có mái nhà, khoảnh sân mà họ đang đứng lúc này giống một cái giếng trời hơn. Nhìn ra bên ngoài phía trên giếng trời, bên ngoài ánh nắng chói chang. Từ hôm qua sau khi sương mù tản đi, nhiệt độ ở Vãng Sinh Hải tăng cao. Ban nãy trước khi vào trong đàn thành xương cốt, Đường Phong bị ánh nắng thiêu đốt tới nổi mồ hôi mồ kê đầm đìa, nhưng giờ lại giống như đến một thế giới khác. Anh không hiểu tại sao ánh nắng chói chang không thể soi rọi được vào trong đàn thành, có lẽ.. có lẽ là do âm khí trong này quá nặng!

Đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ mông lung thì Lương Viện vỗ mạnh một cái khiến anh giật bản mình. Anh đang định nổi cáu thì Lương Viện liền chỉ vào đồng xương cốt bên cạnh, hét lên thất thanh: “Nhìn này, nhìn này, bên trên có chữ này!”.

Đường Phong cũng ngạc nhiên, anh nhìn kĩ. Quả nhiên, trên mảnh xương chày khắc chỉ chút chữ nhỏ li ti, là chữ Tây Hạ. Đường Phong nhìn qua, ngạc nhiên nói: “Đúng là kinh văn!”

Lúc này, Hàn Giang, Yelena và Makarov cũng, đều phát hiện thấy chữ trên những khúc xương. Đường Phong đọc từng chữ một, càng đọc càng kinh ngạc: “Toàn là kinh Phật, hơn nữa... hơn nữa tôi chỉ mới đọc có vài mẩu xương nhưng đã phát hiện có tới bốn loại chữ.”

“Sao cơ? Anh bảo là những kinh văn khắc trên những đoạn xương cốt này được viết từ những loại chữ khác nhau?”, Hàn Giang giật mình nhìn lại một mẫu xương bên cạnh.

“Đúng vậy, có chữ Tây Hạ, chữ Tạng cổ, chữ Bát Tư Ba, lại còn có cả chữ Hán!”, Đường Phong ngạc nhiên nhìn mọi người.

“Vậy những kinh văn này nói gì vậy?”, Yelena hỏi.

“Muốn hiểu hết được những thứ này, phải chờ tôi đọc kĩ đã”. Đường Phong vừa nói vừa nhìn liên tiếp dãy xương cốt được xếp ngay ngắn thẳng hàng. Một lúc sau, hình như Đường Phong đã nhìn ra manh mối, “Tôi đã chọn một mẫu

xương khắc chữ Hán xem rồi, trên đó khắc nhiều đoạn kinh Phật khác nhau, để tôi xem tiếp xem thế nào!”

Đường Phong tiến lên phía trước, Hàn Giang cùni mọi người theo sau. Mọi người lại đi qua một cánh cổng, tiến vào một ngõ hẹp. Xung quanh toàn là xương cốt, năm người chen chúc giữa những xương cốt này, cổ lúc còn phải áp sát chúng. Đường Phong có cảm giác khó thở, từ khi bước vào đây, trước mắt anh toàn là những kinh Phật chi chít khắc kín mít trên xương trắng. Anh đột ngột dừng lại, lối đi ở đây bỗng rộng hơn. Đường Phong chỉ vào một đoạn xương, đọc chữ trên đó rồi nói: “Tôi đã nhìn ra chút manh mối rồi! Ban nãy ngoài đọc chữ Hán ra, tôi còn đọc chữ Bát Tư Ba và chữ Tây Hạ, thông qua so sánh, mấy loại chữ viết này đều viết về một loại kinh Phật giống nhau.” “Tức là bốn loại văn tự đều viết về một loại kinh Phật ă?”, Lương Viện hỏi.

“Đúng, đều giống nhau. Tuy anh mới chỉ đọc một phần nhỏ, nhưng có thể đoán ra trên những xương cốt này có khắc một bộ ‘Đại Tàng Kinh!’”

“Sao cơ? ‘Đại Tàng Kinh’! Em nghe nói rằng Đại Tàng Kinh chủ yếu là tổng tập của điển tịch kinh Phật, vậy thì chắc chắn quy mô sẽ rất lớn đấy!”, Lương Viện ngạc nhiên.

“Đúng vậy, bởi vậy chúng ta đã trông thấy đàn thành quy mô hoành tráng thế này, đây không phải là quần chúng tự phát khắc chữ rồi xây nên đàn thành, đây là một hoạt động tôn giáo quy mô lớn do Bát Tư Ba tổ chức và được lên

Kế hoạch rất cẩn thận. Ngay từ ban đầu ông ấy đã làm việc này rất có tổ chức. Quy mô nơi này khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Dĩ nhiên, tôi chưa đọc hết nên không biết lúc đó họ khắc hết toàn bộ bộ ‘Đại Tàng Kinh’ lên đây không’,

Đường Phong phấn khích nói.

“Tại sao Bát Tư Ba phải khắc Đại Tàng Kinh lên những đoạn xương này nhi? Lẽ nào chỉ vì siêu độ oan hồn thôi sao?”, Hàn Giang không hiểu nên hỏi lại.

“Có lẽ đây chính là sức mạnh của tín ngưỡng!”,

Đường Phong khẽ thở dài rồi tiếp tục đi sâu vào trong.

112. Chương 12.2

Chương 12.2

Đường Phong tiếp tục tiến lên phía trước, lại tiến vào lối đi nhỏ hẹp, xung quanh vẫn là xương cốt với chi chít những kinh văn trên đó.

5

Đi mãi, đi mãi, Đường Phong bỗng cảm thấy mọi thứ ở đây thật quen thuộc, anh giật thót tim, lẽ nào.. lẽ nào anh lại quay lại lối đi nhỏ hẹp ban nãy?

Đi loang quanh trong lối đi nhỏ hẹp giống nhau như đúc một hồi, trước mắt Đường Phong bỗng rộng mở thênh thang, họ tiến vào một đại sảnh hình tròn. Đường Phong khẽ thở phào, rốt cuộc cũng đã thoát khỏi những lối đi giống hệt nhau, đây là nơi họ chưa từng tới, nhưng đây không phải lối ra.

Xung quanh đại sảnh hình tròn có bốn lối đi được chất thành từ xương cốt. “Nơi này có lẽ là trung tâm của cà đàn thành này!” Đường Phong đoán vậy nhưng không

ai đáp lời. Trong đại sảnh hình tròn tĩnh lặng như tờ, chỉ có câu nói ngắn gọn của Đường Phong vang lên ong ong.

Năm người đứng chết trân một lúc trong đại sảnh hình tròn, Hàn Giang khẽ nói: “Tiếp theo phải đi đường nào đây?” Đường Phong chỉ vào cái cửa trước mặt: “Ồ đó chắc là phía nam, đi theo hướng đó!”

Vậy là năm người lại đi vào lối đi, một lối đi giống hệt lối đi trước đó, đến cà hình dạng xương cốt xếp đặt cũng giống hệt nhau. Họ chưa đi được bao lâu thì tới ngã rẽ, Đường Phong liền dừng lại. Đúng lúc mọi người đang chần chừ thì Lương Viện bỗng hét toáng lên: “Nhìn kia! Rắn... rắn từ trên đầu chúng ta!”

Đường Phong giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên một con rắn màu đen dang chui ra từ hốc mắt của chiếc đầu lâu phía trên cùng, nó đang thè lưỡi ra nhìn anh. Đường Phong hơi bất ngờ và lúng túng, anh muốn lùi lại nhưng lại sợ chỉ cần nhúc nhích là con rắn đó sẽ bổ nhào xuống, anh biết rằng tốc độ của mình không thể bì được với con rắn đó!

Đường Phong rón rén lùi lại nửa bước, ai ngờ con rắn đó vẫn tóm được cử động khe khẽ của Đường Phong, nó lao bổ vào anh. Đường Phong thấy không ổn nên tức tốc lùi ngay lại, khi anh đập mạnh người lên bức tường xương cốt, con rắn đó cũng lao theo. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, thì bỗng có một tia máu bắn vụt qua mặt Đường Phong, một vệt máu đỏ bắn lên bức tường xương cốt trắng bên cạnh anh, thậm chí vài giọt máu còn bắn cả lên người Đường Phong.

Đường Phong định thần nhìn lại, hóa ra Hàn Giang đã kịp cầm dao găm trong tay chém con rắn đó đứt thành hai đoạn. Nhưng con rắn đó giống hệt như con rắn gập bên ngoài đàn thành, vút bỏ đoạn thân sau bị chặt đứt đi, lắc lư nửa phần thân trước bò đi, chẳng mấy chốc đã biến mất trong khe hở dưới đất.

Đường Phong thở dài, đang định đi tiếp, ai ngờ lại có một con rắn đen khác chui ra từ chiếc đầu lâu sau lưng anh. Đường Phong chỉ kịp kêu lên một tiếng bởi vì con rắn đó đã thè chiếc lưỡi đỏ lòm ra, trườn qua rất nhanh.

Hàn Giang thấy vậy đang định tới giải cứu cho Đường Phong thì không ngờ một con rắn khác đã quấn chặt lấy chân anh. Hàn Giang, ngồi xổm xuống, định giải quyết con rắn dưới chân trước, nhưng gần như cùng lúc anh ngồi xổm xuống lại có một con rắn khác chui ra từ xương cốt phía trên đàn thành bổ nhào về phía anh.

Không biết từ lúc nào, một con rắn cũng bò lên người Lương Viện, Lương Viện sợ tới nỗi chỉ đứng im một chỗ hét toáng lên. Yelena và Makarov cũng khó mà lo được ỉnh, vì đang có bảy tám con rắn cùng lúc lao vào họ.

Hàn Giang bị con rắn bất ngờ lao từ trên đỉnh đầu xuống quấn chặt cổ, anh đang cố gắng giãy giụa. Lúc này bên cạnh Đường Phong đã bị năm con rắn vờn quanh, anh cảm thấy hoảng loạn, buồn nôn, cơn buồn nôn ập đến đột ngột khiến suýt chút nữa là anh nôn hết bữa sáng ra ngoài.

Nhưng chưa kịp để anh nôn, một con rắn to thân bằng miệng bát đã cuốn chặt lấy cổ anh, Đường Phong bắt đầu ho. Con rắn đó càng lúc càng thắt chặt, mắt Đường Phong trợn trừng toàn lòng trắng, anh cảm thấy nghẹt thở. Anh cố gắng cúi người về phía trước để thoát khỏi con rắn chết tiệt này. Từng sợi gân trên cổ Đường Phong đều căng cứng, nhưng sức của con rắn khỏe không gì bằng, mọi nỗ lực của anh đều uổng công. Cuối cùng, Đường Phong bị nó kéo trở lại áp sát bức tường xương cốt.

6

Đường Phong ngửa mặt nhìn ánh nắng bên ngoài đàn thành, anh cảm giác sinh mệnh của mình đã đến lúc kết thúc, nhưng đúng lúc này, trên đàn thành bỗng có một hóng đen lướt qua. Đó là gì vậy? Đường Phong giật thót tim, anh trợn trừng đôi mắt hẳn tia máu nhìn ra bên ngoài. Không bao lâu sau, bóng đen khổng lồ đó lại bao trùm, lần này Đường Phong nhìn rõ, là hai con chim ưng — hai con chim ưng thật sự.

Hai con chim ưng lượn qua lượn lại trên đàn thành, cuối cùng đậu lại trên đó. Đường Phong trông thấy móng vuốt của chim ưng quắp chặt lấy hai chiếc đầu lâu hưng tợn, chăm chú nhìn mọi chuyện đang diễn ra trong đàn thành.

“Chim ưng! Lúc này mà mình biến được thành chim ưng, bay ra khỏi đàn thành xương cốt khủng khiếp này, thì... thì tốt biết mấy! Mình muốn bay lên bầu trời, nhìn.Ể. nhìn xem mảnh đất kỳ diệu này!”, Đường Phong lăm lăm trong lòng, dồn hết sức lực trong cơ thể, anh bỗng cảm thấy con rắn đang quấn chặt trên cổ đã buông lỏng ra, có lẽ vẫn còn hi vọng!

Nghĩ tới đây, Đường Phong lại gồng thêm sức. từng chút, từng chút một, không ngừng tiến lên phía trước. Đường Phong muốn thoát ra khỏi con rắn đang quấn chặt trên đùi. Anh hiểu rằng đây là sự cố gắng cuối cùng của mình, nếu như lần này không thể thoát khỏi nhưng con rắn chết tiệt này thì đây sẽ chính là nơi chôn cất anh!

Trong lúc Đường Phong và con rắn đang giằng co, hai con chim ưng trên đàn thành lập tức quắp lấy hai chiếc ty xương sọ dưới chân bay lên. Ngay sau đó, Đường Phong liền cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung chuyển, không, không chỉ là mặt đất dưới chân, bức tường xương cốt phía sau và cả đối diện cũng đều đang rung chuyển.

Thế.. thế này là thế nào? Lẽ nào đàn thành sắp sụp đổ? Đường Phong vẫn chưa kịp phản ứng thì con rắn trên người anh đã thất kinh. Chỉ lát sau, Đường Phong đã cảm thấy dễ thở hơn rất nhiều, con rắn ban này còn sống chết quấn lấy anh giờ đã biến mất. Rắn trên người Hàn Giang,

Lương Viện, Yelena và Makarov cũng lần lượt biến mất, trong ngõ chỉ còn lại vài mẩu đuôi rắn bị chặt đứt.

Nhưng lúc này mọi người chẳng còn tâm trạng nào để vui mừng vì may mắn được sống sót “TạiỂ. tại sao đàn thành xương cốt này lại rung chuyển?”, Hàn Giang lo lắng hỏi.

“Mọi người có trông thấy hai con chim ưng đó không?”, Đường Phong hỏi mà không cần câu trả lời.

“Trông thấy, sao vậy?”, Hàn Giang không hiểu.

“Chính hai con chim ưng đó đã cứu chúng ta!”, Đường Phong hét lên.

“Vậy giờ chúng ta nên làm gì tiếp đây?”, Lương Viện ngắt lời hai người.

“Nơi này nguy hiểm lắm, mau rời khỏi đây thôi!”, Đường Phong nói to.

“Nhưng phía trước có hai ngã rẽ, phải rẽ đường nào?”, Yelena hỏi.

Đường Phong nhìn hai ngã rẽ gần như giống hệt nhau trước mặt, tất cả đều là xương cốt ghê rợn, nên đi theo đường nào đây? Đàn thành vẫn đang rung chuyển, Đường Phong nhìn Hàn Giang, rồi lại nhìn Yelena và Makarov, họ cũng đang nhìn Đường Phong, như thể đang chờ đợi phán đoán cuối cùng của Đường Phong. Chỉ có Lương Viện miệng đang không ngừng lăm lăm, không biết cô đang lăm lăm cái gì.

“Không! Để tôi nghĩ đã!”. Đường Phong nhắm mắt lại, suy nghĩ của anh lao vun vút xuyên suốt mê cung tối đen. Chẳng mấy chốc mê cung tối đen đã biến thành lối đi nhỏ hẹp, hai bên lối đi loàn là xương trắng, đầu lâu. Những chiếc đầu lâu mặt mũi gớm ghiếc giống như sống lại, tuy không có thịt có máu nhưng Đường Phong lại trông thấy biểu cảm kỳ dị của chúng - có cái đau khổ quằn quại, có cái máu ìn ỉn be bét, có cái lạnh lùng vô cảm, có cái tức tối phẫn nộ, có cái gào khóc thảm thiết, có cái lăm lăm bầm bầm... những chiếc đầu lâu bên trái lối đi là như vậy, những chiếc đầu lâu bên phải lối đi cũng, như vậy. Đường Phong tức tốc suy nghĩ, nhưng càng lúc anh càng cảm thấy hoang mang, anh sợ rằng nếu mình chạy vào trong lối đi đó thì sẽ bị những chiếc đầu lâu... Đường Phong không dám nghĩ tiếp,

anh mở trừng mắt ra, nhấc cánh tay phải đang run rẩy lên, chỉ chĩa vào phía bên phải lối đi.

“Cậu chắc chắn chứ?”, Hàn Giang lớn tiếng hỏi lại.

“Tôi cũng, không biết!”, Đường Phong không làm cách nào để mình bình tĩnh trở lại được.

“Mặc kệ! Đi thôi!”, Hàn Giang nói xong liền xông ngay vào ngã rẽ bên phải trước tiên.

Yelena và Makarov cũng theo sau, Đường Phong đành phải kéo theo Lương Viện đang lăm lăm đi cùng.

Xương cốt trong lối đi bên phải kín mít, đàn thành vẫn dang rung chuyển, Đường Phong cảm giác đầu lâu hai bên lối đi đều sống dậy và đang nhìn họ. Anh không dám dừng lại, chỉ cầm đầu lao về phía trước. Bên tai văng vẳng âm thanh kỳ quái, anh không biết đó là tiếng gió hay là tiếng gào thét của những oan hồn.

Trong lối đi liên tiếp xuất hiện những ngã rẽ, gần như cứ chạy được khoảng hơn hai chục bước chân là lại gặp một ngã rẽ, Đường Phong cảm giác họ đang rơi vào một mê cung khổng lồ. Lối đi này có đứng không vậy? Có thể đưa họ thoát ra mê cung không? Đường Phong đang suy nghĩ rồi bời thì phía trước mặt bỗng bừng sáng, xem ra dường đường rồi, đã ra khỏi đàn thành?

Trong lòng Đường Phong vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhưng ai ngờ anh mới chỉ vui mừng được nửa chừng thì sự ngạc nhiên lại ập tới - họ đã ra khỏi lối đi nhỏ hẹp nhưng lại đến một đại sảnh hình tròn. Chỗ này trông giống hệt như đại sảnh hình tròn ban nãy, giống từ hình dạng cho tới xương trắng, xung quanh cũng có bốn lối đi!

Không! Đây chính là đại sảnh hình tròn mà ban nãy họ tới! Đường Phong liệch thót tim: “Hình như chúng ta lại lạc đường rồi!”

Lời của Đường Phong khiến tất cả mọi người đều chán nản, Hàn Giang cũng đã nhìn ra vấn đề: “Đúng vậy! Đây chính là đại sảnh hình tròn chúng ta từng tới! Chúng ta đã tới đây từ một lối khác!”

“Trời, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”, Lương Viện hỏi.

“Anh không biết..”, Đường Phong đã bị rối loạn

“ít nhất ở đây cũng an toàn.”, Yelena bỗng nói.

“Ồ!”, tất cả mọi người đều nhìn Yelena.

“Mọi người không phát hiện ra sao? Miện giờ đàn thành không rung chuyển nữa!”

Yelena nói vậy mọi người mới nhận thấy đàn (hành lúc này đã trở lại bình thường, những con rắn cũng không thấy đầu nữa. Đường Phong thở phào, tựa sát lên bức tường đầu lâu sau lưng: nhưng khi vừa mới tựa lưng lên đó, theo phản xạ tự nhiên anh liền giật nảy người lên: “Tôi... tôi lại nhớ tới những con rắn đó!”, Đường Phong cười đau khổ đi tới chính giữa đại sảnh hình tròn.

Năm người không ngồi cũng không tựa vào đầu cả, chỉ có thể đứng giữa đại sảnh, chỉ có nơi này mới khiến họ cảm thấy chút an toàn. Nhưng họ không thể cứ đứng mãi như vậy, bắt buộc phải tìm một lối ra. Đường Phong nhìn xung quanh đại sảnh hình tròn, chỉ còn một lối ta vẫn chưa đi, anh lấy tay chỉ về phía một lối đi rồi nói: “Xem ra chúng ta phải vào trong đó xem thế nào!”

Hàn Giang cũng nhìn xung quanh, anh đang định mở miệng thì im bặt. Đường Phong không hiểu, nhìn sang Hàn Giang hỏi: “Anh sao thế?”

Hàn Giang lập tức hất tay với anh, ý là Đường Phong im lặng. Lúc này Đường Phong mới để ý thấy, không chỉ có Hàn Giang mà Yelena và Makarov cũng đang nín thở tập trung nhìn về một hướng với Hàn Giang - cũng chính là lối đi mà họ vừa đi qua để tới đây.

Đường Phong lập tức hiểu ra, anh tĩnh tâm lại, cẩn thận nghe ngóng, mặt đất dưới chân lại khẽ rung lên, không, đây không phải sự rung chuyển giống như ban nãy, mà là... là có người tới! Trong thời khắc này và ở nơi đây, có thể là ai? Chắc chắn không phải người của mình! Ngay từ giây phút bước chân vào sa mạc, ở đây đã không còn có ai có thể giúp đỡ họ.

Vậy đó chỉ có thể là người của Tướng quân! Có thể tướng quân cũng đang trong đám đó! Đường Phong nghĩ tới đây thì thấy Hàn Giang hất hất tay với mọi người, rồi tất cả họ đều rút về lối đi còn lại mà họ chưa đi vào.

Đúng lúc họ đã ẩn nấp xong xuôi, hai gã áo đen cầm súng lao vào đại sảnh hình tròn. Ngay sau đó một gã khoác áo choàng cũng đi vào, gã đó chụp một cái mũ len che kín mặt, chỉ hở có hai con mắt. Trong lúc Đường Phong và mọi người vẫn đang ngạc nhiên thì Stechkin mang theo một đám áo đen xông vào đại sảnh.

Đường Phong vô cùng sợ hãi, anh nhìn Hàn Giang, muốn nhận được chỉ thị bước hành động tiếp theo trên khuôn mặt Hàn Giang, nhưng mặt Hàn Giang vẫn bình tĩnh lạ thường.

“Chúng ta có cần rút lui không? Ngộ nhờ bọn chúng từ đây..”, Đường Phong thì thào hỏi Hàn Giang, nhưng không kịp đợi anh nói hết câu, Hàn Giang đã bịt ngay miệng anh lại.

Năm người nín thở nép trong góc lối đi, Hàn Giang khê buồng lỏng tay. Đường Phong đã hiểu ý Hàn Giang. Hàn Giang đang dò tâm lý với bọn chúng, anh muốn nhìn rõ chân tướng của Tướng quân nên bắt buộc phải mạo hiểm như vậy. Đường Phong tựa lên tường dầu lâu, ngửa đầu lên nhìn, những chiếc đầu lâu được xếp ngay ngắn cũng đang nhìn anh. Tim Đường Phong đập loạn xạ, anh lo sợ lúc này những con rắn sẽ đột nhiên chui ra, nếu như vậy thì kể cả thần kinh thép đến mấy cũng không thể không bị bại lộ.

May mà những con rắn không xuất hiện. Những gã áo đen không nói chuyện, chỉ nhìn xung quanh đại sảnh, gã chụp mũ chỉ đứng yên chính giữa đại sảnh còn Stechkin đứng sau lưng ông ta. Stechkin vẫy mấy tay áo đen, vậy là may tên đó lần lượt kiểm tra những lối đi khác trong đại sảnh hình tròn. Thay những tên áo đen này sắp đi tới lối đi chỗ hội Đường Phong ẩn nấp, Hàn Giang không thể không ra tay.

Năm người rón rén đi vào sâu trong lối đi nhỏ hẹp, rẽ vào một ngã rẽ, sau khi áng chừng đi được khoảng trăm mét họ liền dừng lại. Năm người áp sát vào hai bên lối đi, rốt cuộc Đường Phong đã không nhìn được nữa anh nói:

“Cái gã đeo chụp đầu đấy là Tướng quân?”

“Mẹ kiếp, lại còn chơi trò trốn tìm với chúng ta!”, Hàn Giang chửi rủa.

“Anh không thấy sao? Stechkin đi sau người đó, rõ ràng là người đó có địa vị cao hơn Stechkin. Trong nội bộ tổ chức của chúng thì liệu còn có ai địa vị cao hơn Stechkin nữa?”, Đường Phong nói.

“Theo như những gì Stephen tiết lộ trước khi chết, trong nội bộ tổ chức của chúng ngoài Tướng quân ra thì chỉ còn lại White, White đã chết rồi, vậy thì gã mang chụp đầu đó chỉ có thể là Tướng quân!”, Hàn Giang suy đoán.

“Trời nóng thế này mà hắn ta vẫn đeo chụp đầu làm gì nhỉ?”, Lương Viện hỏi.

“Vậy mà cũng hỏi, chắc chắn là hắn không muốn để chúng ta thấy mặt hắn chứ sao”, Đường Phong đáp.

“Giống người đàn bà đeo mặt nạ!”, Lương Viện bỗng nhắc tới người đàn bà đeo mặt nạ.

“Người đàn bà đeo mặt nạ?”, Đường Phong giật thót tim, đến giờ phút này anh cũng không thể chắc chắn người đàn bà đó có tồn tại thật hay không.

“Suyt!”, Yelena bỗng lấy tay ra hiệu ọi người,

“Có người tới!”

Mọi người im lặng, đồng tai nghe ngóng, quả nhiên có tiếng chân hỗn loạn vọng ra từ sâu trong lối đi. Hội Tướng quân đi tới đây rồi sao? Đường Phong rút súng ra.

8

Tiếng bước chân hỗn loạn càng lúc càng gần, tất cả mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Hàn Giang bỗng hất tay, ý là mọi người hãy rút lui về hướng ngược lại.

“Tại sao phải rút lui? Đường Phong không hiểu.

“Nếu như bên đó cũng có kẻ thù đi đến, chúng ta bị kẹt trong lối đi nhỏ hẹp này thì còn phòng thù gì nữa!”

Hàn Giang nói xong liền khom lưng, đi thật nhanh về phía ngược lại, Đường Phong và mọi người chỉ biết đi theo. Đi qua một ngã rẽ, họ không còn bận tâm phán đoán, Hàn Giang chỉ chăm chăm chui vào đó. Nhưng Hàn Giang đang đi bỗng dừng lại. Đường Phong thúc giục: “Đi nhanh lên!”

Hàn Giang: lại “suyt!” một tiếng, ý bảo mọi người im lặng. Mọi người tập trune, nghe ngóng, phía trước vọng lại tiếng hức chân hỗn loạn, còn tiếng hức chân phía sau cho thấy nó cũng đang đi về phía này.

“Mẹ kiếp! Chúng ta bị kẹt ở giữa rồi!”, Hàn Giang chửi bới.

“Đều tại anh dẫn đường hay quá đấy! Giờ thì hay rồi, muốn chạy cùng không được!”, Đường Phong oán thán.

Hàn Giang cố gặng để trấn tĩnh lại, anh bỗng nhớ tới ngã rẽ ban nãy đi qua: “Mau đi xem có quay lại được ngã rẽ ban nãy không?!”

“Sợ rằng không kịp!”

“Thử xem!”

Nói xong, mọi người liền quay lại, lần này Đường Phong đi đầu, anh lao thật nhanh về ngã rẽ ban nãy đi qua

Nhưng chưa đi được hai phút, họ đã va ngay phải hai gã nà

áo đen đi tới. Trong lúc hoảng loạn, Đường Phong nồ súng trước, “pàng! pàng” hai phát, không bắn trúng đối phương mà chỉ bắn lên những chiếc đầu lâu hai bên lối đi khiến những tia lửa lửa mắt tóe lên.

Đối phương lập tức nấp đi, nhanh chóng phản kích.

Người ở đầu bên kia chắc chắn đã nghe thấy tiếng súng bên nãy vọng lại nên di nhanh hơn. Hàn Giang đoán ngay ra số người phía bên kia, ít nhất cũng phải có sáu người.

Những gã đó càng lúc càng tới gần, Hàn Giang giương súng lên. Khi gã đầu tiên lọt vào tầm mắt anh, Hàn Giang lên nòng, bắn liền ba phát. Tiếng súng vang lên, hai gã áo đen gục xuống, một gã khác kêu rú lên rồi trốn đi.

Hàn Giang lại bắn thêm mấy phát nhưng gã trước mặt đã nấp được nên không bị bắn trúng. Trong lúc Hàn Giang thay đạn thì phía đối diện bắt đầu bắn trả, Hàn Giang đành phải nghiêng người nấp đi.

Cứ như vậy lửa đạn giao nhau hơn chục phút, Hàn Giang và Đường Phong áp lưng vào nhau chiến đấu cho tới khi hỏa lực của họ đã hoàn toàn bị áp đảo. Nhưng tệ hơn là họ không thể cứ duy trì như thế này mãi được. “Tiếng súng

sẽ kéo nhiều bọn áo đen hơn nữa tới đây, nếu chúng ta cứ tiếp tục thế này thì sẽ bị bọn chúng bao vây hoàn toàn!”, Đường Phong lo lắng nói với Hàn Giang.

“Cậu có cách gì không?”. Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Không có!”

“Không có thì im đi cho tôi nhờ! Để tôi suy nghĩ!”

Hàn Giang tựa lên bức tường đầu lâu, nhắm mắt lại, mặc cho đạn của kẻ thù bay trên đầu mình. Anh đang nghĩ cách nào đó để thoát khỏi tình thế nguy kịch này, nhưng chẳng có cách nào cả, đầu óc anh trống rỗng. Anh không thiếu sự dũng cảm để xông lên phía trước, nhưng nếu như vậy sẽ chỉ mất mạng sớm, nhưng lẽ nào lại đành đứng đây khoanh tay chờ chết?

Trong lòng Hàn Giang bồn chồn bất an, nhưng hai phút sau, xung quanh đã yên tĩnh trở lại! Hàn Giang mở tròng mắt ra, Đường Phong, Yelena, Makarov và Lương Viện cũng đang nhìn anh, mọi người nhìn nhau, đồng tai nghe ngóng, tiếng súng hai bên đầu lối đi đều đã im bật. “Lẽ nào chúng có âm mưu gì sao?”, Đường Phong lẩm bẩm.

Đường Phong vừa dứt lời, đầu lối đi trước mặt bỗng vang lên tiếng súng dày đặc, ngay sau đó là tiếng kêu thét thảm thiết! Đường Phong để ý thấy tuy tiếng súng rất to nhưng lại không có đạn bay về phía họ. Bên đó đang xảy ra chuyện gì? Trong lòng tất cả mọi người đều đầy hoài nghi nhưng cũng vô cùng kinh ngạc!

Một lúc sau, tiếng súng dừng lại, cũng không nghe

thấy tiếng kêu gào thảm thiết nữa. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tất cả mọi người đều đang nghĩ tới câu hỏi này.

Hàn Giang nhìn trước ngó sau, sau đó chỉ về phía trước. Mọi người hiểu ý anh, Đường Phong và Yelena đi trước còn Hàn Giang đi sau cùng, cẩn trọng quan sát phía sau.

Tất cả mọi người đều vô cùng cẩn trọng. Đường Phong rón rén đi đầu, đột nhiên, Yelena đưa tay ra chặn anh lại. Yelena đưa mắt nhìn anh, Đường Phong liếc nhìn, trong lối đi phía trước có bảy tám tên áo đen nằm ngổn ngang! Bọn chúng đã chết, hay là...

Đường Phong vẫn đang nghi ngờ thì Yelena ã lên nòng súng, bắn vài phát về phía bọn chúng. Những gã đó nằm im bất động, xem ra bọn chúng chết thật rồi. Đường Phong và Yelena đều cảnh giác cao độ và bước đi thật nhanh. Chẳng mấy chốc họ đã đi tới cạnh những gã áo đen. Đường Phong chỉ nhìn qua mà đã thấy hoa mắt chóng mặt, đến ngay cả Yelena thường xuyên trông thấy cánh chết chóc máu me cũng cảm thấy buồn nôn

Sáu bảy gã áo đen nằm ngổn ngang trên lối đi chật hẹp, trên người chúng chỉ chít vết đạn bắn, lúc này những lỗ đạn đó không còn máu trào ra nữa, còn phần đầu lộ ra ngoài của những gã này không hiểu bị tấn công bằng cái gì mà thịt nát xương tan, trông rất thê thảm, thậm chí có một gã còn lộ cả xương ra ngoài

“Sao... bọn chúng lại chết thê thảm vậy nhỉ?”, Đường Phong kinh ngạc hỏi.

Makarov ngồi xổm xuống quan sát kỹ một hồi, nói: “Mọi người nhìn xem, trên người bọn chúng đều có vết đạn bắn, nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến chúng chết!”

“Ồ! Vậy thì bọn chúng..”

Mọi người nhìn đây!” nói xong Makarov chỉ lên ngực một gã, “Xương đã bị bẻ gãy, đâm thủng cả da, lộ cả ra ngoài! Chỉ có một thứ duy nhất có thể làm được thế này!”

“Ý bác nói tới... măng xà?” Đường Phong kinh ngạc.

“Ở đây cũng có măng xà sao?”, Lương Viện hoảng hốt nhìn ngó xung quanh, toàn là đầu lâu, măng xà chui từ đầu ra nhỉ?

“Không chỉ có măng xà đâu!” Makarov lại nói: “E rằng có cả loài rắn khác, hơn nữa còn có rất nhiều loài rắn nên cơ thể của chúng mới thảm thế này”.

Yelena gật gù: “Trong lúc hoảng loạn những gã này đã nổ súng, thậm chí trong lúc hoảng loạn cực độ đã tàn sát lẫn nhau. Có thể là do tiếng súng nên bọn rắn đã không nốt chứng chúng trước khi hổ di!”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”, Đường Phong căng thẳng hỏi

“Phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi, ra khỏi đàn thành mới xong an toàn hơn!”, Yelena nói.

Hàn Giang, chỉ về phía lối đi đằng sau: “Mau đi theo hướng đó!”

Không ai nói thêm gì nữa, mọi người đi theo lối đi phía sau. Đi được một lúc, dưới đất lại xuất hiện vài bộ hài cốt khiến mọi người càng thêm kinh ngạc. “Những gã này... biến thành xương nhanh như vậy sao?”, Lương Viện ngạc nhiên nói.

“Bọn chúng vẫn chưa kịp nổ súng thì đã tắt thở, sau đó bị rắn nuốt chửng”, Makarov lầm bầm.

“Đúng vậy, bọn chúng bị rắn nuốt chửng rồi. Lúc bắn nhau với bọn chúng, tôi đoán rằng ít nhất cũng phải có tới sáu người, nhưng ở đây chỉ còn lại bốn bộ xương!”, Hàn Giang phân tích.

“Xem ra không chỉ có một con măng xà thôi đâu!”

Còn mấy bộ xương này tôi đoán là bị hàng trăm con rắn nhỏ ăn thịt!”

Lời Đường Phong nói càng khiến mọi người thêm khiếp sợ. Yelena thúc giục: “Đi mau! Rời khỏi đây thôi!”, Yelena vừa dứt lời Lương Viện liền hét lên, bởi vì có một con rắn đang quấn lấy cổ chân cô.

Đường Phong lập tức rút dao găm, chém đứt đôi con rắn dưới chân Lương Viện rồi kéo cô chạy về phía trước.

Năm người, chạy thục mạng về phía trước không dám dừng lại, giống như phía sau đang có vô số những con rắn đuổi theo tấn công họ vậy.

Chạy mãi chạy mãi, Đường Phong bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân lại bắt đầu rung lên, đầu lâu hai bên lối đi bắt

đầu biến đổi, vô số những biểu cảm quái dị hiện lên trên những chiếc đầu lâu này. Trong chớp mắt, Đường Phong cảm giác như thể những đầu lâu này đang sống lại, và cố gắng chui ra khỏi bức tường đầu lâu để tấn công mình...

“Bùm” một tiếng, Đường Phong vẫn lao như bay mà không dám đứng lại xem âm thanh đó phát ra từ đâu. Anh không nghĩ ngợi gì, tiếp tục kéo Lương Viện chạy về phía trước. Chạy mãi chạy mãi, theo phản xạ, Đường Phong vung tay phải dang cam dao găm lên, giống như để chặn những đầu lâu bên cạnh liên tiếp thò ra, nhưng khi anh đâm vào những đầu lâu bên cạnh thì lại không đâm trúng.

Đường Phong cảm giác xung quanh đang có vô số những con mắt đang nhìn mình, đang có vô số những cánh tay không còn da thịt tóm lấy mình, đang có vô số những con rắn lớn nhỏ chui ra từ trong những cơ thể trống rỗng... Cuối cùng, Đường Phong cũng đã kéo Lương Viện chạy ra khỏi lối đi nhỏ hẹp. Nhưng họ chưa kịp vui mừng thì đã lại thấy mình quay trở lại đại sảnh hình tròn.

Đường Phong đứng giữa đại sảnh hình tròn, quay lại nhìn, Hàn Giang, Yelena và Makarov cũng đã chạy tới đại sảnh. Mặt Đường Phong hoa lên, lúc này họ đã không thể phân biệt rõ tất cả mọi chuyện là ảo giác hay sự thực là những linh hồn đã quay về nhập vào những đầu lâu đó!

‘ Thế... thế này là thế nào? Chúng ta lại quay lại đại sảnh, Yelena ngạc nhiên thốt lên.

“Xem ra chúng ta thật sự bị lạc trong đàn thành đầu lâu này rồi!”, Makarov rầu rĩ nói.

“Không những bị lạc trong này, mà còn có những linh hồn quay về nhập vào đầu lâu và hằng trăm hàng nghìn con rắn đang hù dọa chúng ta!”, Yelena lại nói.

“Mọi người có để ý thấy không, gã đeo mũ chụp đầu biến đâu rồi?”, Hàn Giang bỗng nhắc nhở mọi người.

“Chắc bọn chúng rời khỏi đây rồi!”, Makarov đoán.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc thì mấy con rắn từ phía trên đại sảnh hình tròn lại chui ra, ngay sau đó là ba con măng xà lần lượt trườn ra từ ba lối đi xung quanh đại sảnh hình tròn. Đàn thành vẫn đang rung lên, rắn càng lúc càng nhiều, hàng trăm hàng nghìn con rắn liên tiếp chui ra từ những khe hở trong đầu lâu và trên đỉnh đầu, càng lúc càng áp sát hội Đường Phong.

ông vẫn muốn để lại một lối đi thông tới Mật Thành, nhưng lại không muốn người khác dễ dàng tìm lối đi này...”

Hàn Giang tức tối ngắt lời Đường Phong: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì, sắp toi đến nơi rồi đấy!”

“Tôi muốn nói tới chỗ bí hiểm của đàn thành xương người!”, giọng Đường Phong vô cùng trấn tĩnh.

“Chỗ bí hiểm? Hiện giờ cậu đã nghĩ ra chưa?”

“Bát Tư Ba để lại lối đi thông tới Mật Thành này nhưng để người khác không dễ dàng tiến vào Mật Thành, ông đã cố ý bố trí trận giả, những con rắn này cùng rất có thể là do Bát Tư Ba nuôi từ thời đó”, Đường Phong nói.

“Cậu bảo là những con rắn này là do Bát Tư Ba nuôi?”

“Đúng vậy, ông ta vừa muốn để lại lối đi này, vừa không muốn mọi người dễ dàng đi vào đây. Rõ ràng ông ta để lại lối đi này không phải vì người Đẳng Hạng mà là để tới một ngày nào đó cần thiết họ vẫn có thể vào trong Mật Thành. Vậy thì tôi nghĩ rằng chắc chắn Bát Tư Ba sẽ có cách đặc biệt để mình không bị lạc trong đàn thành, càng không thể gặp nguy hiểm như thế này trong đàn thành này!”

Lời nói của Đường Phong đã nhắc nhở mọi người. “Đúng vậy, chắc chắn Bát Tư Ba sẽ để lại một lối đi đặc biệt trong đàn thành cho người của mình!”, Hàn Giang suy đoán.

“Không, chưa chắc đã là một lối đi đặc biệt, rất có thể là một tuyến đường đặc biệt nào đó trong đàn thành, còn lối đi đặc biệt cũng chính là chỗ bí hiểm trong đàn thành!”, Đường Phong nói như đinh đóng cột.

“Tuyến đường đặc biệt, ở đâu?”, Hàn Giang vội vã hỏi Đường Phong đang định mở miệng thì bỗng liếc thấy Lương Viện từ nãy đến giờ không nói năng gì: “Em đang lăm băm gì vậy?”

‘Tụng kinh! Cứ lúc nào căng thẳng em lại nhớ tới đoạn kinh đó!’.

“Kinh ư? Chính là đoạn kinh mà cha em dạy em ư?”

“Vâng, chính là đoạn đó!”

Lương Viện lụng kinh. Kể cũng kì lạ, dần iành không rung lắc nữa, những chiếc đầu lâu chỉ trực lắc lư cũng đã đứng yên, những con rắn trong đại sảnh hình tròn cũng không tiến đến nữa. Lương Viện kinh ngạc nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt: “Lẽ nào... điều này là do việc em tụng kinh?”

Mọi người đều đầu mất với bầy rắn lúc nhúc. Đường Phong vẫn đang suy nghĩ về chỗ bí hiểm mà Bát Tư Ba tạo ra Anh bước thật nhanh, tới trước một bức tường đầu lâu.

Những con rắn không hề xông tới, ngược lại còn quay đầu bò về chỗ cũ. Đường Phong trông thấy rõ kinh văn khắc trên xương cốt và đã khê đọc những kinh văn này lên. Mọi người không hiểu gì, chỉ im lặng bước theo Đường Phong, chậm chậm đi một vòng quanh đại sảnh hình tròn. Khi đi tới trước lối đi thứ tư. là lối mọi người chưa hề đi vào,

Đường Phong dừng lại. Sau một hồi im lặng đến nghẹt thở,

Đường Phong bỗng quay người lại, mắt anh ánh lên tia hi vọng, anh mừng rỡ nói: “Tôi... tôi nghĩ rằng tôi đã tìm thấy chỗ bí ẩn mà Bát Tư Ba tạo ra rồi!”

“Là gì vậy?”, Hàn Giang sốt sắng hỏi.

‘Bát Tư Ba đã khắc ‘Đại Tàng Kinh’ lên những mẩu xương này vừa là để siêu độ oan hồn, hơn nữa vừa là để cất giữ một bí mật - những hài cốt khắc kín kinh văn được sắp xếp theo trật tự nhất định, nói ngắn gọn là chúng ta chỉ cần đi theo trật tự của Đại Tàng Kinh thì sẽ có thể ra khỏi đàn thành này!’

“Như vậy có nghĩa là nếu người nào không hiểu kinh Phật thì sẽ rất khó để ra khỏi đàn thành?”, Lương Viện hỏi lại.

“Đúng vậy, chỉ có cao tăng đại đức tinh thông kinh Phật mới có thể căn cứ theo trật tự kinh văn trên những hài cốt này để đi ra ngoài một cách thuận lợi!”.

“Nêu vậy thì cậu có làm được không?”, Hàn Giang hỏi Đường Phong.

Đường Phong do dự giây lát rồi gật đầu: “Trước đây thời đi học tôi đã rất hứng thú với ‘Đại Kinh Lầu’, sau đó lại đi theo giáo sư La học nên chắc là ổn!”

“Vậy thì mau lên! Tôi không muốn ở đây tới khi trời tối đâu!”.

Nói xong, Hàn Giang bắn vài phát súng lên con rắn trên vòm cửa, sau đó yểm trợ mọi người đi xuyên qua bầy rắn, tiến vào lối đi nhỏ hẹp trước mắt họ. Vài con rắn rơi xuống người họ, Lương Viện sợ quá không ngừng la hét, mãi cho tới khi Đường Phong vứt những con rắn trên người Lương Viện đi, cô mới bình tĩnh trở lại.

Đường Phong đi đầu, anh dựa vào trật tự của Tàng Kinh Lầu đi thật nhanh qua lối đi nhỏ hẹp, chỉ đến khi gặp phải ngã rẽ anh mới dừng lại để phân biệt một lúc, sau đó dựa vào thứ tự bài kinh để lựa chọn một hướng đi trong đó.

Kể cũng kỳ lạ, trên đường đi đó họ không gặp rắn, cũng không gặp những gã áo đen. trong đàn thành cũng yên tĩnh lạ thường.

Phía trước rộng mở thênh thang?, ánh nắng chói chang chờ đợi họ ở lối ra của đàn thành. Tuy là ban ngày, tuy họ có thể trông thấy ánh nắng mặt trời trên đỉnh đầu nhưng ánh nắng lại không rọi được vào trong đàn thành, toàn bộ đàn thành đều tối âm u. Lúc này Đường Phong chỉ muốn cơ thể lạnh cóng của mình được sưởi ấm dưới ánh nắng chói chang, anh cố gắng bước đi nhanh hơn, nhưng sau lưng giọng nói của Makarov bỗng vang lên: “Đợi đã Đường Phong!”.

Mọi người đều dừng lại nhìn Makarov. Makarov nghiêng người, thở hắt hắt, nhìn về phía lối ra nắng chói chang rồi lại nhìn vào trong đàn thành âm u, ông bỗng hỏi: “Đường Phong, ban nãy cậu nói rằng chỉ có người thông thạo Đại Tàng Kinh mới có thể đi ra khỏi đàn thành, vậy thì người của Tướng quân thì sao?”

“Người của Tướng quân? Nếu như chúng ra khỏi đàn thành trước chúng ta vậy thì trong số bọn chúng chắc chắn có người thông thuộc Đại Tàng Kinh, nhưng cháu nghĩ rằng chắc là hiện giờ bọn chúng vẫn đang lang thang trong đàn thành! Hoặc là bọn chúng rút lui khỏi đàn thành rồi cũng nên”

“Ồ? Cậu tự tin vậy ư? Nếu đúng như cậu nói thì không phải chúng ta đã thoát khỏi Tướng quân rồi sao, ít nhất là lúc này cũng đã thoát khỏi những gã đó.”, Makarov nói.

“Cháu nghĩ vậy, ít nhất lúc này chúng ta có thể tạm thời thoát được bọn chúng, đại sư Bát Tư Ba đã giúp chúng ta. tiếp sau đây e rằng đối thủ tạm thời của chúng ta chính là ốc đảo chết chóc!”

“Ốc đảo chết chóc?!” , Đường Phong nói vậy khiến tất cả mọi người lại giật mình, vừa mới thoát ra khỏi đàn thành âm u khủng khiếp lại sắp phải tiến vào một ốc đảo chết chóc Đáng sợ? Mọi người vừa nghĩ ngợi mông lung vừa đi ra khỏi đàn thành, cảnh tượng trước mắt càng khiến họ ngạc nhiên hơn, dường như họ đã đến một thế giới khác. Sa mạc đã biến mất, đầu bên kia con đê là một vùng xanh mướt rậm rạp và ẩn mình trong màu xanh đó, họ đã thấp thoáng trông thấy bóng dáng một vài kiến trúc cổ kính. Liệu đó có phải là Mật Thành mà họ khổ sở tìm kiếm không?

113. Chương 13

Chương 13

Cạm bẫy ở ốc đảo

“Quả... quả là thần kỳ! Chúng ta có còn ở trong sa mạc không vậy? ”, Lương Viện tò mò hỏi. Đường Phong cầu Hàn Giang một cái thật mạnh rồi hỏi: “Thật hay là mơ vậy? ”, Hàn Giang đau điếng người, chửi rủa: “Cậu muốn biết thì tự cầu mình đi, sao lại cầu tôi chứ? ”

1

Đường Phong đi tới cuối con đê, nơi đó có một thảm cỏ xanh biếc, ven thảm cỏ là những hàng cây cổ thụ cao chọc trời, có tuyết tùng, sam và rất nhiều loài cây anh chưa từng nhìn thấy, tất cả đều tĩnh lặng, trông có vẻ như không có bất cứ nguy hiểm nào.

Đôi chân đang đi trên cát bỗng chốc chạm lên thảm cỏ mượt mà, Đường Phong bỗng rùng mình giống như bị điện giật, cảm giác kỳ lạ đó xâm chiếm cơ thể anh. Mọi người thận trọng đi qua thảm cỏ, tới ven rừng rậm. Đường Phong nhìn Hàn Giang, Hàn Giang bước vào trong rừng đầu tiên, Đường Phong kéo Lương Viện đi theo sau.

“Quả... quả là thần kỳ! Chúng ta có còn ở trong sa mạc không vậy?”, Lương. Viện tò mò hỏi.

Đường Phong cầu Hàn Giang một cái thật mạnh rồi hỏi: “Là thật hay mơ?”.

Hàn Giang đau điếng người, chửi rủa: “Cậu muốn thử thì tự cầu mình đi, sao lại cầu tôi chứ?”

“Giờ thì tôi đã có thể chắc chắn, chúng ta không mơ, đây cũng không phải là thành phố ảo ảnh!”, Đường Phong cười đáp.

Nghe Đường Phong nói vậy, mọi người cũng bớt căng thẳng hơn. Không thấy nơi này có điều gì đáng sợ, mọi người lại tiếp tục tiến lên, đi một đoạn, Đường Phong bỗng phát hiện thảm cỏ dưới chân đã biến mất, thay vào đó là một lớp địa y, anh ngạc nhiên thốt lên: “Thực vật ở đây kỳ lạ thật, có nhiều loại đáng lẽ không thể mọc được ở đây, còn nhiều loại tôi chưa từng trông thấy nữa!”

Makarov ngược nhìn vùng rừng rậm, ông cũng ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, có rất nhiều thực vật vốn không thể xuất hiện ở đây, nhiều loài thực vật quả thực tôi cũng chưa từng trông thấy bao giờ”

Đường Phong ngẫm nghĩ, nói: “Có thể... có thể là do địa chất khí hậu đặc biệt trong Khe Sói Hoang đã hình thành nên một môi trường nhỏ ổn định ở đây. Môi trường ổn định này tách biệt với thế giới bên ngoài, rất có thể nơi này bảo tồn được rất nhiều thực vật cổ đại mà chúng ta chưa từng trông thấy và đã hình thành nên ốc đảo kỳ diệu này. Còn Nguyên Hạo đã phát hiện thấy ốc đảo này nên quyết định xây dựng Mật Thành ở đây.”

‘Nhưng tại sao em không tài nào trông thấy ở đây có gì nguy hiểm nhỉ?’, Lương Viện tò mò nhìn khu rừng rậm xung quanh.

“Biết đâu nguy hiểm sắp rơi xuống đầu đấy, cẩn thận vẫn hơn!”, Đường Phong cảnh báo Lương Viện.

“Đường Phong, anh nói vậy khiến tôi bỗng nhớ tới một chuyện đáng sợ!”, mặt Yelena bỗng căng thẳng.

Mọi người dừng lại, cùng hướng về phía Yelena. Đường Phong hỏi: “Ồ! Chuyện gì đáng sợ vậy?”

Yelena nhìn xung quanh một lúc, ánh mắt của cô giống như sắp có thứ gì đó khủng khiếp chui từ trong rừng ra: “Đường Phong bảo rằng ở đây là một môi trường nhỏ tách biệt với thế giới bên ngoài, có thể bảo tồn được nhiều loài thực vật cổ đại đã biến mất, tôi... tôi bỗng nghĩ tới, nếu như môi trường ở đây có thể bảo tồn rất nhiều loài thực vật đã tuyệt chủng, vậy thì có khi nào cũng có thể bảo tồn được nhiều động vật cổ đại đã biến mất rồi không?”

Yelena không nói to nhưng ai nấy vừa nghe được đã liên sườn gai ốc, trong đầu mọi người đều hiện lên những bộ xương khổng lồ kì lạ chưa xác định được là của động vật từ ven Vãng Sinh Hải. Lẽ nào loài quái thú đó vẫn sinh tồn trong vùng ốc đảo này?

Đường Phong mở to đôi mắt hoảng hốt nhìn khoảng rừng rậm xung quanh vẫn đang yên ắng như tờ, nói: “Không trông thấy dấu vết của động vật nào!”

“Trên bia Khiếp Thiệt quân gọi Hoài quái vật đó là gì ấy nhỉ?”, Hàn Giang bỗng nhớ tới tên gọi khó phát âm của loài vật kì lạ đó.

“Ngồi quỳ!”, Đường Phong nhắc.

“Từ những gì trên bia đá cho thấy quân Bát Tư Ba đã tấn công vào Mật Thành. Tôi nghĩ đại quân Hốt Tất Liệt đã tiêu diệt được ngồi quỳ, nếu không thì họ làm sao tấn công được Mật Thành?”, Hàn Giang suy đoán “Tiêu diệt ngồi quỳ ư? Nhưng trên văn bia không ghi rõ kết cục của những quái thú đó, chỉ nói rằng Bát Tư Ba đã ‘dùng Phật pháp để hóa giải.’” Đường Phong cũng đang hồi tưởng lại đoạn viết về ngồi quỳ trên bia đá.

“Tôi chỉ suy luận theo lẽ thường, ngồi quỳ vô cùng hung ác, điều này chúng ta đã trông thấy ở Thiên Hộ Trấn, nếu đại quân của Hốt Tất Liệt không thể tiêu diệt được ngồi quỳ thì làm sao tấn công được Mật Thành? ‘Dùng Phật pháp hóa giải’ chỉ là cách nói văn vẻ thôi, tôi nghĩ cái gọi là ‘hóa giải’ ở đây chính là tiêu diệt. Nếu không thì Bát Tư Ba phải là thần tiên thật thì mới có thể thuần hóa được ác thú này!”

“Lúc tôi đọc văn bia đã thấy câu này khó hiểu, nhưng trên bia đá đã viết như vậy. Nếu như tiêu diệt ngồi quỳ thì sao không nói thẳng là tiêu diệt ngồi quỳ cho rồi, bởi vậy tôi nghĩ rằng có thể người viết muốn viết cho văn vẻ nên dùng cách nói khác.”

Nói tới đây, Đường Phong lùi lại, tựa lên một thân cây cổ thụ. Bỗng nhiên một thứ đen sì rơi trên vai anh, là một con nhện, Đường Phong vội vàng hất con nhện đi. Nhưng Makarov lại nhặt con nhện dưới đất lên: “Chà loài nhện này tôi chưa từng trông thấy bao giờ. từ loài côn trùng nhỏ như thế này có thể chứng minh sự lo lắng của Yelena không phải là không có lý, ốc đảo này không những bảo tồn thực vật cổ đại mà còn có cả động vật thời viễn cổ nữa đấy!”

Đường Phong gật gù: “Đúng, từ những gì ghi chép trên bia đá cho thấy, những người thời nhà Nguyên cũng chưa từng trông thấy ngồi quỳ, điều này cho thấy lúc đó ngồi quỳ cũng là động vật hiếm thấy, như vậy rất có thể ngồi quỳ chính là động vật còn sinh tồn ở đây từ thời viễn cổ. Loài nhện này e rằng chính là loài côn trùng còn sống từ thời cổ đại. Đến cả côn trùng còn sống được ở đây đến hiện giờ, vậy thì những loài động vật cỡ lớn khác...”

Đường Phong không nói tiếp, nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý anh. Sẽ còn điều gì chờ đợi họ tại ốc đảo yên bình và tươi đẹp này đây?

2

Mọi người tiến vào trong rừng rậm, Đường Phong phát hiện lớp đất dưới chân càng lúc càng dày, còn có rất nhiều lá rụng và những cành cây khô gãy đổ ngổn ngang.

Mỗi bước đi Đường Phong đều vô cùng cẩn thận, anh liên tục nhìn ngó xung quanh vì sợ rằng sẽ có ác thú ssáng sợ đột nhiên lao từ trong rừng ra. Đường Phong tập trung

nhìn lên phía trên nên không để ý dưới chân trước mặt Đường Phong là một thân cây khô có đường kính tới hơn hai mét nằm vắt ngang, không biết nó đã nằm ở đây bao nhiêu năm, rêu xanh mọc kín thân cây. Đường Phong trèo qua thân cây nhưng khi chân trái của anh vừa mới chạm đất, anh bỗng thấy dưới chân mềm nhũn, không biết giẫm phải thứ gì khiến anh mất thăng bằng, cả người ngã dúi về phía trước!

Lương Viện đi sau hét toáng lên Mọi người kinh ngạc khi bỗng nhiên không thấy Đường Phong đâu nữa. Họ vội vàng chạy tới chỗ thân cây, thấy phía bên kia thân cây có một lớp địa y, chỗ bị Đường Phong giẫm hụt, xuất hiện một lỗ hổng sâu hun hút!

“Đường Phong...”, Lương Viện hoảng hốt kêu gào vang vọng cả khoảng rừng.

“Anh... anh ở đây!”

P phía dưới thân cây vang lên giọng nói yếu ớt của Đường Phong. Lúc này mọi người mới nhìn rõ, Đường Phong dùng tay phải bám chặt lấy một cành cây khô thò ra. lúc này cả người anh đang treo lơ lửng dưới khe đất.

Hàn Giang và Yelena, một người bên trái một người bên phải cùng nhau dốc sức, rốt cuộc cũng lôi được Đường Phong lên. Đường Phong nằm phịch xuống lớp địa y rậm dày, thở hổn hển, anh đã kiệt sức.

Makarov nghi ngờ nhào người xuống lỗ hổng, nhìn xuống dưới. Khe hở không rộng nhưng dưới đó lạnh lẽo ghê người, sâu không thấy đáy, thấp thoáng hiện lên thứ gì đó màu trắng. Trong đầu Makarov lại hiện lên những đoạn xương. miệng ông, không ngừng lẩm bẩm: “Tại sao ở đây lại có khe đất thế này nhỉ? Kỳ lạ thật!”

“Đúng là rất kỳ lạ! Thường thì những khe đất chỉ xuất hiện trên địa hình đá vôi bị nước chảy xói mòn, nhưng ở đây vốn dĩ đâu phải là địa hình các-xtơ!”, Yelena cũng nhìn xuống khe đất.

“Hiện giờ không pháHúc nghiên cứu khe đất, mọi người có trông thấy thứ màu trắng dưới đó không?”, Hàn Giang chỉ vào những thứ màu trắng phía dưới đoán: “Sợ rằng đó lại là xương, xương người! Đường Phong này, may mà mạng cậu lớn đấy! Nếu không giờ cậu ta đã làm bạn với những bộ xương đó rồi!”

“Tôi mà mạng lớn á? Tôi đủ đen đủi rồi!”, hình như Đường Phong đã đỡ hơn, anh ngồi dậy, nhớ lại pha nguy hiểm lúc nãy, “Ốc đảo này hình như mấy trăm năm nay chưa có ai đặt chân tới, dưới đất toàn là địa y dày cộm, lá khô với cành cây khô, ai ngờ vừa giẫm một cái đã hụt chân xuống lỗ.”

“Đây chính là nơi mà tôHo lảng nhát!”, Hàn Giang nói. “Kể từ sau đại quân của Hốt Tất Liệt rút đi, chắc không còn ai tới ốc đảo này nên địa y ở đây mới dày như vậy.

Chúng ta không thể nào thấy được sự nguy hiểm phía dướiHóp địa y, nếu cứ tiếp tục tiến lên cũng không biết được còn bao nhiêu cái hố như thế này phía trước”

“Giống như đi vào khu vực có bom...”, Makarov nhắm mắt lại, ông tưởng như mình đng ở giữa vùng bom rHứa đạn Afghanistan.

“Đúng vậy, trước mặt chúng ta là một khu vực có bom, bởi vậy mọi người phải hết sức cẩn thận! Tôi đi trước thăm dò. mọi người hãy đi sau tôi, đi theo hàng dọc, đừng đi vào chỗ mà tôi chưa đi qua!”, Hàn Giang nói bằng giọng ra lệnh.

Mọi người tuân lệnh Hàn Giang, xếp thành một hàng. Hàn Giang đi đầu, Đường Phong và Lương Viện theo sau, Makarov và Yelena đi sau cùng, năm người tiếp tục tiến vào khu rừng rậm rạp.

Hàn Giang dùng một cành cây dài để dò đường, anh liên tiếp tìm ra năm cái hố, nhưng năm cái hố này nông sâu khác nhau, có những cái hố không hề sâuMakarov bỗng nhớ ra điều gì đó: “Có thể đây là những cái hố do động đất tạo thành!”

“Cũng chỉ có thể giải thích vậy thôi!”, Hàn Giang lẩm bẩm.

Năm người đi một tiếng đồng hồ trong rừng rậm nhưng chỉ đi được khoảng một, hai cây số. Trên đường đi xuất hiện rất nhiều loài kỳ hoa dị thảo, cả những loài cây cổ tầng tầng lớp lớp mà họ chưa từng trông

thấy, nhưng họ lại không trông thấy bất cứ loài động vật to lớn nào. Chỉ có một vài loài côn trùng, bướm và những động vật nhỏ xuất hiện. Đường Phong vừa thấy kỳ lạ, vừa thấy căng thẳng. Đúng lúc anh đang ngạc nhiên thì Hàn Giang đi trước bỗng dừng lại. Đường Phong theo quán tính vẫn bước tiếp, suýt nữa xô phải Hàn Giang. Hàn Giang liền mắng anh, lúc này Đường Phong mới để ý thấy phía trước có một con trăn hoa đang quấn lấy thân cây khô.

Con trăn hình như cũng đã phát hiện thấy mục tiêu, nó tày từ từ trườn về phía hội Đường Phong. Hàn Giang và Đường

Phong chậm chậm lùi lại phía sau. Đột nhiên có người vỗ nhẹ lên lưng Đường Phong, anh quay lại nhìn, Lương Viện đang mở to đôi mắt hoảng hốt nhìn anh. Lương Viện run rẩy giơ tay phải chỉ lên phía trên đầu họ. Đường Phong biết Lương Viện chỉ gì, không dám ngửa đầu lên, chỉ liếc mắt nhìn lên trên đỉnh đầu - một con trăn khác đang, du trên cành cây phủ đầy rêu cũng từ từ trườn về phía họ. Đường Phong lạnh hết sống lưng, sờn cả gai ốc.

Mọi người run rẩy định lùi lại phía sau. nhưng ngay lập tức phát hiện ra mình đã bị bao vây bởi bốn con trăn và hàng trăm hàng nghìn con rắn lớn nhỏ. Năm người Hù Hại áp lưng vào nhau, đến cả Lương Viện cũng rút súng phòng thân ra, một trận đại chiến khó tránh khỏi đang chờ họ.

May mà trước khi tiến vào Khe Sói Hoang, họ tiêu đã nạp đầy đạn, chưa đợi bọn trăn áp sát, Hàn Giang đã 110 súng trước, “Đen đây, bọn chết tiệt chúng mày!”, Hàn Giang bị ức chế bấy lâu nay vừa ban về phía lũ trăn vừa tức tối gào lên.

Đường Phong, Yclena và Makarov cũng bắt đầu nổ súng về phía bầy rắn. Theo sự chỉ huy của Hàn Giang, năm

người hợp thành một đội hình du kích tiến lên tấn công. Hàn Giang và Yelena đi đầu dùng súng tiểu liên cỡ nhỏ bắn, Đường Phong, Lương Viện và Makarov áp lưng vào Hàn Giang và Yelena, cảnh giới ba phía còn lại, dùng súng ngắn đối phó với tất cả lũ rắn tấn công về phía họ.

Hàn Giang và Yelena liên tiếp nhả đạn, lũ rắn phía trước xác bay vèo vèo, hai con trăn chặn phía trước họ cũng phải né di. Đúng lúc này, một con rắn dài ngoằng có đầu hình tam giác lao từ trên cành cây xuống đầu Hàn Giang, Đường Phong ngửa đầu kêu lên thất thanh: “Cẩn thận! Trên đầu!”

Hàn Giang không ngửa đầu lên mà chỉ chìa súng lên, nhả đạn, con rắn đó lập tức rơi xuống, thịt lòi cả ra ngoài. Đường Phong ngạc nhiên thốt lên: “Đây là loại rắn cực độc, nếu bị nó cắn một cái thì...”

Đường Phong không dám nói tiếp. Hàn Giang nghe xong cũng thấy sợ, nhưng anh không kịp nghĩ ngợi nhiều, đã bắn hết một băng đạn. Trong lúc Hàn Giang và Yelena thay đạn, những con rắn khác lại trườn tới, hơn nữa còn càng lúc càng nhiều, lúc nhúc, gần như phủ kín cả khu rừng.

4

Trước đàn rắn càng lúc càng dày đặc, Hàn Giang và Ngư Yelena đều nổi hết da gà, họ chưa từng trông thấy trận địa rắn nào hùng hậu thế này, hai người đưa mắt nhìn nhau, không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải tiếp tục xông lên.

“Bắt buộc phải nghĩ cách khác thôi! Đạn của chúng ta sớm muộn cũng hết!”, Đường Phong hét lên.

“Cậu có cách gì?”, Hàn Giang gần như rít qua kẽ răng.

“Tôi vẫn chưa nghĩ ra, hai người thì sao?”, Đường Phong quay về phía Makarov và Lương Viện.

Lương Viện tuyệt vọng lắc đầu, còn Makarov thì im lặng không nói gì. Đúng lúc này, một con rắn trên cành cây khô trên đỉnh đầu Makarov bỗng rơi xuống, Đường Phong đang định rút súng ra bắn nhưng không ngờ Makarov phản ứng nhanh nhạy, ông rút súng “pằng pằng” hai tiếng, con rắn đó đã đứt làm ba, rơi xuống chân Đường Phong. “Bác bắn siêu thật!”, Đường Phong cảm phục thốt lên.

“Chuyện nhỏ ấy mà!”, rốt cuộc Makarov đã lên tiếng,

“Cứ bắn như thế này quà thực không phải là cách hay. Nhớ lại trước đây lúc còn học trong trường KGB, chúng tôi cũng đã từng học về cách đối phó khi gặp phải rắn, cách hay nhất để chống lại bọn chúng là lửa

và mùi!”

“Lửa? Nhưng hiện giờ chúng ta thiếu nguyên liệu để đốt lửa! Hơn nữa như vậy rất dễ gây ra cháy rừng!”, Đường Phong lo lắng nói.

“Xời, đến cái mạng quèn còn sắp tiêu rồi mà cậu còn quan tâm tới việc bảo vệ môi trường sao?”, Hàn Giang càu nhàu.

“Lửa không phải là cách tốt nhất, trừ khi đốt cháy cả khu rừng này, như vậy còn dễ bị bại lộ hơn, hơn nữa chưa chắc đã hiệu quả!”, Makarov lại nói.

“Vậy theo bác phải làm thế nào ạ...”. Đường Phong lại hỏi.

“Cách tốt nhất là lấy mùi để đuổi hổ rằn! KGB đã từng nghiên cứu nhiều loài rằn, có vài loại mùi mà phần lớn loài rằn không chịu được...”

Makarov đang nói thì Hàn Giang đã ngắt lời ông: “Lão Mã. bác nói vậy đều vô ích. bây giờ chúng ta lấy đâu ra những thứ mùi mà bác bảo?”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy cách này không thực tế!”, Makarov nói.

Ai ngờ Lương Viện bỗng kêu lên: “Nước hoa của cháu có khi lại có tác dụng!”

“Nước hoa?”, Makarov ngạc nhiên.

Nhưng Đường Phong lại trách móc: “Đừng cổ vớ vẩn, nước hoa thì làm được gì? Nếu nước hoa có công dụng thì tại sao rằn nó vẫn quần lấy người em, không phải ngày nào em cũng xịt nước hoa sao?”

“Đúng đấy, nước hoa có ổn không?”, Yelena nghi ngờ ngửi ngửi mùi nước hoa trên người mình.

“Không, em không nói là nước hoa bình thường em vẫn dùng mà là lọ này cơ!”, Lương Viện moi từ trong ba lô ra một lọ nước hoa đầy ắp rất đẹp, “Đừng xem thường lọ nước hoa này, đây là lọ nước hoa cha em mang từ Pháp về, nghe nói giá của nó là hơn ba chục ngàn đấy...”

“Hơn ba chục ngàn tệ? Một lọ nhỏ như thế này?”, Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Không, ba chục ngàn đô!”, Lương Viện bổ sung.

“Cái gì, đô chứ không phải tệ sao?”, Đường Phong càng thêm kinh ngạc. “Bởi thế mà em vẫn tiếc mãi chưa dám dùng đấy!”

“Vẫn còn có thứ mà em tiếc chưa dùng cơ à? Nhưng mà có đắt hơn nữa cũng chẳng để làm gì, chúng ta sắp bỏ mạng ở đây rồi. Em hãy dùng cật lực đi, đừng để phí nước hoa đắt như vậy!”, Đường Phong nói không chút hòa khí

“Trông bộ dạng ghét bỏ người giàu của anh kia! Lọ nước hoa này là cha tặng khi thấy em tham gia đội thám hiểm của bọn anh đấy, nghe nói là nó không những rất thơm mà còn có thể đuổi muỗi và côn trùng trong rừng nữa, nhưng không biết có tác dụng gì với rằn không?”

“Lại còn đuổi muỗi đuổi côn trùng? Sao cha em lại không tiếc tiền bỏ ra hơn ba chục ngàn đô để mua một lọ dầu gió thế không biết!”, Đường Phong không khỏi bật cười giữa lúc nước sôi lửa bỏng thế này.

“Thôi nào Đường Phong, hãy thử dùng nước hoa của Lương Viện xem sao!”

Nói xong, Makarov liền cầm lấy lọ nước hoa cao cấp của Lương Viện, vừa mới mở nắp bình ra, một mùi thơm nức đã bay tới mũi. Makarov xịt một ít lên cánh tay rồi đưa lên mũi ngửi, ngay lập tức cảm thấy ngứa ngái. Makarov khẩn trương xịt nước hoa lên hai cánh tay và lên người.

Mùi thơm đặc biệt tỏa ra từ ông khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên. “Đây là nước hoa gì vậy, tôi chưa từng ngửi mùi này?”, Yelena nói.

“Đúng vậy, cha cũng chưa bao giờ ngửi thấy!”, Makarov nói.

Để thử nghiệm tác dụng chống lại rắn của nước hoa, Đường Phong nhặt một cành cây khô dưới đất lên rồi xịt một ít nước hoa lên đó. Đường Phong vừa xịt vừa hỏi lại Lương Viện: “Nhìn anh làm em có thấy tiếc không vậy?”

Lương Viện bỗng chớp chớp mắt, gật đầu lia lịa: “Tiếc lắm, hơn ba chục ngàn đô đó!”

“Không phải tiếc, đợi xong việc rồi tìm Hàn Giang tính sổ!”

“Xời, cậu giỏi quá nên nghĩ được ra vậy! Hiện giờ đến thân tôi còn khó giữ, chẳng còn là người của đơn vị nào mà cậu vẫn còn mong tôi thanh toán tiền nước hoa à? Cậu nên tìm Yelena đi, chỗ Hyushin dễ thanh toán hơn!”, Hàn Giang còn nhàn hạ de nghĩ tới việc thanh toán.

“Thôi nào, mọi người đừng buồn chuyện nữa! Còn chưa biết là loại nước hoa này có tác dụng hay không đấy!”, Yelena lẩm bẩm.

“Cha thấy được!”, Makarov có vẻ tự tin.

Đường Phong quăng cành cây bôi đầy nước hoa về phía đàn rắn gần đó, cành cây rơi xuống chỗ đàn rắn khiến chúng lập tức bỏ toán loạn, tức tốc tản đi và không dám lại gần cành cây đó nữa.

“Thử nghiệm thành công! Loại nước hoa này có thể chống được rắn thật!”, Đường Phong lớn tiếng tuyên bố, đồng thời đưa nước hoa cho Lương Viện. Năm người lần

lượt xịt nước hoa. Hàn Giang còn xịt nước hoa lên cả cành cây để dùng nó dò đường. Chiều này quả nhiên công dụng, đàn rắn phía trước lần lượt tránh ra, chẳng mấy chốc Hàn Giang đã đi tới trước một cây khô hình thù rất kỳ dị.

Hàn Giang bỗng dừng lại, bởi vì đang có một con mãng xà vắt trên cành cây bất động. Lúc này, mùi nước hoa thơm nức lan tỏa ra xung quanh khu rừng, khiến đàn rắn lần lượt bỏ đi, nhưng con mãng xà này vẫn không nhúc nhích, hình như nó không buồn để ý tới mùi nước hoa này.

Hàn Giang lấy cành cây thăm dò mấy lần nhưng đều vô ích. Cuối cùng anh đành phải quăng cành cây xịt đầy nước hoa về phía con mãng xà trên cành cây. Thân con mãng xà khẽ cử động, nhưng mặc ừ nước hoa thơm phức trên cành cây tỏa ra xung quanh, nó vẫn không chịu di chuyển.

“Vô ích thôi, hình như con mãng xà này đang bị thương”, Yelena bỗng nói.

Mọi người quan sát kỹ, quả nhiên trên bụng mãng xà có một vết thương, lúc này máu đang trào ra. Xung quanh cái cây khô, mùi máu tanh còn lấn át cả mùi nước hoa.

“Lẽ nào đây chính là con mãng xà từng chạm trán chúng ta trong Vãng Sinh Hải?”, Hàn Giang nhớ lại trận đấu Đáng sợ đó

“Không chỉ bị thương đầu, anh có phát hiện ra không, bụng của con mãng xà này...”, Yelena cảnh giác.

“Bụng?” Hàn Giang nghi ngờ quan sát bụng con mãng xà trước mặt. Đường Phong nhìn ngay ra vấn đề: “Trong bụng con mãng xà này có thứ gì đó, hình như nó nuốt phải thứ gì đó khó tiêu hóa, cộng thêm vết thương nữa nên kê cả khi ngửi thấy mùi nước hoa khó chịu nó cũng không thể di chuyển được.”

“Nhưng nó đang ngăn đường đi của chúng ta, phải làm thế nào?”, Lương Viện hỏi.

“Vậy thì đừng có trách tôi đấy, mọi người đi sau tôi!”

Hàn Giang bỗng sùng sục tiến về phía con mãng xà. Hàn Giang vừa định bước chân qua thì con mãng xà đã ngóc đầu, chuẩn bị tư thế tấn công. Hàn Giang tiến thêm bước nữa, mãng xà liền tấn công anh. Hàn Giang tức giận gào lên: “Chết đi!”, sau đó nổ súng.

“Tạch tạch tạch tạch tạch...”, khẩu tiểu liên liên tiếp nhả đạn. Tất cả đều bắn (rúng con mãng xà, thân nó co lại trườn về phía sau. Hàn Giang tưởng rằng lần này nó đã chết chắc nên dà mạnh đạn tiến lại gần nó. Nhưng anh không ngờ con mãng xà này sau khi trườn về phía sau một đoạn vẫn bất chấp lần mưa đạn nhào lên, ỉ lèn Giang giật mình lùi lại. Nhưng lúc này đã muộn, Hàn Giang chỉ cảm thấy tối sầm mặt mũi, mùi máu tanh nồng vây quanh anh. Tới khi anh chuẩn bị phản ứng thì khẩu súng tiểu liên trên tay đã rơi mất, con mãng xà đó dà trườn lên người anh.

Đường Phong và Yelena vội vàng lao tới, nhưng trước con mãng xà đang quấn lấy Hàn Giang, họ đều luống cuống, không biết phải làm thế nào. Đường Phong không dám no sùne bữa, anh nhìn Yelena. Yelena cũng không biết phải làm thế nào. Lúc này, Makarov đứng đằng sau liền lớn tiếng hét lên: “Hàn Giang, dùng dao găm!”

Hàn Giang lập tức tỉnh ra, mùi máu tanh xộc lên mũi cùng chất nhầy nhớt dính khắp người khiến đầu óc anh quay cuồng. Vừa chiến đấu với mãng xà, cố gắng hết sức không để nó siết chặt, Hàn Giang vừa rút dao găm ra, đâm thật nhanh vào phần bụng của mãng xà. Máu quyện cùng chất nhớt dính màu tìen chảy ra từ cơ thể mãng xà, Hàn Giang không bận tâm những thứ này, anh đâm liên tiếp vào bụng mãng xà. Mãng xà rên lên thảm thiết rồi trườn khỏi người Hàn Giang. Hàn Giang giống như phát điên, anh lật người lại cưỡi lên thân mãng xà, đâm liên tiếp vào mình nó.

“Hàn, nó chết rồi!”, Yelena kêu lên, nhưng Hàn Giang vẫn điên cuồng đâm chém lên thân mãng xà.

Trong lúc Yelena không biết phải làm gì thì Đường Phong bỗng kêu lên: “Mọi người nhìn xem, đây là thứ gì vậy?”, mọi người tập trung quan sát, thì thấy một thứ màu đen lòi ra từ phần bụng của con mãng xà vừa bị Hàn Giang đâm nát.

6

Hàn Giang vẫn bò trên người mãng xà, đâm chém nó. Yelena đành phải lao tới, kéo Hàn Giang như đang phát điên xuống. Nhất dao cuối cùng trong tay Đường Phong rạch một đường dài trên bụng con mãng xà, thứ màu đen đã lộ ra.

“Người, là người!”, Lương Viện hét hoảng kêu lên.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, phần đầu của người đó đã nát bét. còn mỗi chiếc áo đen trên người vẫn chưa bị dịch dạ dày của mãng xà tiêu hóa. Makarov nhào tới quan sát một lúc: “Là người của Tướng quân, xem ra gã này nằm trong bụng mãng xà một lúc lâu rồi, phần da đầu đã bắt đầu phân hủy.”

“Người của Tướng quân? Lẽ nào người của Tướng quân đã liến vào ốc đảo?”, Đường Phong ngạc nhiên.

Makarov trầm ngâm một lúc, ông lắc đầu: “‘Không, tôi đoán rằng những con rắn này chính là một con trong đàn rắn tấn công chúng ta và bọn áo đen khi ở đàn thành.”

“Cũng có nghĩa là gã áo đen trong bụng mãng xà bị nuốt khi ở trong đàn thành, sau đó con mãng xà này đã bám theo chúng ta tới đây”, Đường Phong nói.

Makarov gật gù: “Tôi nghĩ chắc là vậy. Mùi trên người chúng ta ở đây rất đặc biệt, Đường Phong, nếu đúng như cậu nói. đàn rắn này là do Bát Tư Ba nuôi thả năm nào, vậy thì hàng trăm năm nay bọn chúng đều là những kẻ canh gác nơi này, vậy tại sao lại cho phép chúng ta tiến vào đây?”

“Nơi này mấy trăm năm nay đều không có ai đặt chân đến thật ư? Con không tin!”, Yelena nói.

“Có, có người, đừng quên Misha, Mã Xướng Quốc và cả người phụ nữ bí hiểm thành viên trong đoàn thám hiểm”, Makarov nói.

“Đúng, bác nói vậy thì cháu đã hiểu tại sao trước khi chết Mã Xướng Quốc vẫn hoảng hốt gào lên ‘ốc đảo chết chóc’ rồi. Ông ta và đám thuộc hạ của mình đã từng tới đây, dĩ nhiên cũng gặp phải tất cả những gì chúng ta đã gặp - những khe đất xuất hiện liên tiếp, từng đàn hàng trăm hàng nghìn con rắn và mãng xà, chưa biết chừng còn có cả mãnh thú mà chúng ta chưa từng trông thấy nữa!”, Đường Phong bỗng nhớ lại những gì Stephen nói trước khi chết.

“Ừn, những bộ xương dưới khe đất có thể chính là người của Mã Xướng Quốc hoặc là những ai đã từng tới đây trong vài trăm năm qua!”, Makarov ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Chắc là toàn bộ thuộc hạ của Mã Xướng Quốc đã mất mạng ở đây, chỉ có một mình ông ta may mắn thoát khỏi ốc đảo và Khe Sói Hoang, thậm chí ông ta còn không dám ở lại mà vội vàng bắt đầu hành trình trốn chạy của mình. Tôi nghĩ rằng lúc đó ông ta đã rơi vào trạng thái suy sụp nên mới chọn cách từ bỏ. Tại đây ông ta đã mất đi niềm tin tìm thấy Mật Thành, dù có thể ông ấy biết rằng mình đã đang ở rất gần Mật Thành”

“Xem ra ốc đảo này đáng sợ thật, đến nỗi ngườiHiệu mạng như Mã Xướng Quốc cũng rơi vào trạng thái suy sụp khi tới đây”, Đường Phong nói xong bỗng nhớ ra điều gì đó, “‘Vậy thì Misha và người phụ nữ bí hiểm

trong đội thám hiểm thì sao?”

“Điều này thì...”, Makarov chần chừ, “Tôi nghĩ rằng có lẽ họ là những người duy nhất đặt chân tới Mật Thành trong vài trăm năm nay, nhưng... nhưng tôi cũng không biết rốt cuộc Misha đã đi tới đâu!”

“Cánh cổng hoành tráng nguy nga!”, Đường Phong nhớ lại bức thư Misha viết cho Lương Văn Kiệt, “Cháu nghĩ rằng chắc đó chính là cánh cổng của Mật Thành, chắc chắn ông ta đã vào trong Mật Thành. Còn người phụ nữ bí ẩn hay là ai khác từng tìm thấy Mật Thành thì cháu không rõ nữa!”

“Đường Phong, cậu không cảm thấy kì lạ sao? Đội quân trang bị tinh nhuệ như hội Mã Xương Quốc lại không tìm thấy Mật Thành trong khi đó Misha lại có thể tìm thấy!”, Makarov chau mày.

“Được rồi đấy, mọi người chẳng quan tâm gì tới tôi cả!”, giọng Mân Giang vang lên cạnh Đường Phong. Đây là lần đầu tiên Đường Phong nghe thấy người cứng rắn như Hàn Giang lại cần tới người khác quan tâm, xem ra lúc này anh đã bị mẫn xà làm cho khiếp sợ thật sự.

“Đội trưởng Hàn, chúng tôi có thể làm gì giúp anh không?”, mặt Đường Phong dầy vẻ quan tâm nhìn Hàn Giang đang người ngọm bần thiêu.

“Nước, tôi cần tắm!”, Hàn Giang đau khổ kêu lên.

“Anh cố chịu đựng vậy, ở đây lấy đâu ra nước?”

“Mọi người thử chịu đựng sự bốc mùi buồn nôn này xem rồi sẽ rõ!”

Đường Phong đảo mắt, nói: “Đừng uy hiếp bọn tôi, có nước hoa ở đây, anh không làm chúng tôi hơi hám được đâu! Hay là xịt một ít nước hoa giá hơn ba chục ngàn đô này đi, dám bảo người anh sẽ thơm phức!”

“Mau xịt cho tôi đi, tôi sắp chịu hết nổi rồi! Mẹ kiếp, tôi chưa từng gặp con rắn nào mà mùi tởm thế này!”

Đường Phong đành phải xịt một ít nước hoa cho Hàn Giang. Mọi người có nước hoa bảo vệ cơ thể nên lại tiếp tục tiến lên.

Năm người lại khó nhọc đi tiếp vài trăm mét, mặt đất phù kín cây khô và lùm cây gai góc, nên cả nhóm di chuyển rất khó khăn. Đường Phong căng thẳng quan sát xung quanh, hình như đàn rắn đã rút lui hết, khu rừng lại trở nên tĩnh mịch yên ắng, thậm chí đến côn trùng cũng không thấy đâu nữa. Liệu mãnh thú có đột ngột xuất hiện không nhỉ?

Nghĩ tới đây, Đường Phong bắt giác rừng mình, nhưng ngòi quỳ trong truyền thuyết đã không xuất hiện.

Điều khiến anh cảm thấy khó hiểu là khi đứng bên ngoài rừng rậm, họ có thể thấp thoáng trông thấy Mật Thành, nhưng giây phút này nó đã hoàn toàn biến mất.

“Khu rừng này không rộng, về lí mà nói thì chúng ta gần như sắp ra khỏi rừng rồi!”, Lương Viện cũng nhận ra vấn đề.

“E rang chúng ta lại phải đi một vòng nữa trong rừng rậm cũng nên!”, Makarov nói.

“Mặc kệ là đi bao nhiêu vòng, chỉ cần ra được bên ngoài là được!”, Hàn Giang vừa dứt lời liền đứng ngay lại

Lúc này anh trở nên vô cùng cẩn thận, hình như anh vẫn chưa hết hoảng sợ vì vụ ban nãy. Ngược lại Yelena mạnh dạn hơn anh, cô tiếp tục bước lên phía trước. Hàn Giang bỗng hét lên: “Yelena, đợi đã, em nhìn xem đó là gì vậy?”

“Em nhìn thấy rồi!”, hình như Yelena đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Đường Phong đi theo, anh phát hiện trong đồng cây khô và bụi rậm trước mặt thấp thoáng hiện lên một vật giống như một phiến đá. Lúc Đường Phong và Hàn Giang đi tới, Yelena đã cúi bót lớp địa y và rêu xanh dày cộm che phủ trên đó đi. Cô cảm thấy ngạc nhiên bởi thể tích của phiến đá vượt xa sức tưởng tượng của mình, phần vừa mới lộ ra chỉ là một góc nhỏ. Đường Phong vừa trông thấy đã nhận ra điều khác thường của phiến đá này: “Phiến... phiến đá này bề ngoài rất bình thường, nhưng rõ ràng là được ai đó mài mòn, rất có thể lại là một tấm bia đá!”

Mắt mọi người sáng lên, họ vội vàng mỗi người một tay giúp Yelena phủi sạch lớp rêu trên tấm bia đá. Quả nhiên, trước mặt mọi người là một tảng đá to lớn phẳng phiu, rõ ràng đây cũng là một tấm bia, một tấm bia đá bị đổ!

Yelena tỉ mỉ quan sát tấm bia đá này nhưng lại đầy hoài nghi: “Đường Phong, hình như trên tấm bia đá này không có chữ gì cả!”

Đường Phong cũng ngồi xổm xuống quan sát cẩn thận, quả thật trên bia đá không có chữ, nhưng anh vẫn tin vào phán đoán của mình, đây chính là một tấm bia đá cổ, chắc chắn không sai được! Đường Phong đứng dậy, lùi lại vài bước, nhìn xung quanh. Anh bỗng phát hiện ra mép phải của bia đá có một chỗ hơi nhô lên, giống như một ụ đất nhỏ nhưng trông lại rất không tự nhiên. Trên ụ đất đó không có cây mọc lên, chỉ có địa y và rêu xanh phủ kín.

Đường Phong lập tức nghĩ ngay tới điều bí hiểm phía dưới, anh rút dao găm ra, tức tốc tróc địa y và rêu xanh trên ụ đất nhỏ. Chẳng mấy chốc phía dưới cũng lộ ra một tảng đá - một tảng đá vuông vắn “Mọi người nhìn này, đây là một bệ đỡ bằng đá, chắc nó là chân tấm bia. Nhìn này, vòng quanh bệ đá còn khắc cả hoa văn nữa!”

Đường Phong cúi xuống, lấy tay phủi đất trên bệ đá đi, mắt anh bỗng sáng lên: “Rõ ràng! Là hoa văn rồng, hoa văn đàn rồng! Đây là biểu tượng của đế vương.”

“Bia Khiếp Thiết quân là do đại quân Hốt Tất Liệt lập nên, phía trên trống trơn chẳng có hoa văn gì cả, ở đây bỗng mọc ra một tấm bia đá có khắc hoa văn là sao?”, Hàn Giang lắc đầu không hiểu.

Nhưng Đường Phong lại nói rất chắc chắn: “Không sai, hoa văn rồng này là phong cách điển hình của Tây Hạ, đây chắc là một tấm bia đá thời kỳ Tây Hạ!”

“Bia đá thời kỳ Tây Hạ? Vậy tại sao trên đó lại không có chữ?”, mọi người không hiểu.

Đường Phong đứng dậy, tự mình khua tay múa chân một lúc mới giải thích: “Nếu như tôi không nhìn nhầm thì tấm bia đá bị đổ này vốn được dựng trên bộ đá. Bộ đá hiện giờ nằm ở phía bên phải tấm bia, từ vị trí này cho thấy, mặt chính của bia đá chắc là bị úp xuống dưới, mặt chúng ta đang nhìn thấy chỉ là mặt sau của tấm bia, đương nhiên là không thể có chữ rồi!”

Lúc này mọi người mới hiểu ra. Đường Phong lại dùng dao găm đào đất bên mép tấm bia đá, lại có hoa văn tinh xảo hiện lên, vẫn là họa tiết rồng cuộn trong mây ngũ sắc. Đường Phong không chút do dự nói tiếp: “Phán đoán của tôi không sai, đây là một tấm bia đá thời kỳ Tây Hạ, hơn nữa còn được chạm khắc rất tinh xảo. Rõ ràng là tấm bia đá này có ý nghĩa rất đặc biệt với Tây Hạ, nếu không thì họ đã không lãng phí thời gian và sức lực để dựng một tấm bia đá tinh xảo như thế này ở đây.”

“Đúng vậy, trên bia Khiếp Thiết quân đều không chạm khắc hoa văn, hơn nữa ngoài mặt có khắc chữ ra thì những chỗ khác đều rất thô ráp!”, Hàn Giang nói.

“Tấm bia đá này tuy không to bằng tấm bia Khiếp Thiết quân nhưng lại được chạm khắc tinh xảo thế này, bởi vậy tôi đoán rằng nó có ý nghĩa quan trọng với Mật Thành và Tây Hạ. Dĩ nhiên nó cũng có tác dụng rất lớn đối với chúng ta, muốn đọc được chữ trên bia đá mọi người hãy cùng nhau lật nó lại!”, Đường Phong hào hứng nhìn mọi người đề nghị.

“Lật tấm bia lại?”, Hàn Giang có vẻ do dự, “Chỉ dựa vào mấy người chúng ta?”

“Còn cả tôi nữa!”, Lương Viện xung phong.

“Yên tâm, cô cũng có phần mà, ở cái nơi quái quỷ này tôi cũng không coi cô là đại tiểu thư đâu, cô cũng phải làm chứ!”, Hàn Giang trêu chọc.

“Vốn dĩ là vậy rồi!”, Lương Viện không chịu thua.

Vậy là mọi người bắt đầu lật tấm bia, năm người

đứng cạnh mép bia đá cùng dốc sức, tốn bao công sức,

họ mới nhấc được tấm bia lên một chút. “Không ngờ tấm bia đá này không to mà lại nặng như vậy!”, Đường Phong

mím môi mím lợi kêu than rồi ra hiệu ọi người buông tảng đá xuống. Năm người nhìn nhau, chỉ biết thở hổn hển.

Bồng Lương Viện kêu lên: “Chúng ta ngốc thật! ở đây có bao nhiêu là cành cây thế này mà không biết dùng chúng làm đòn bẩy!”

Hàn Giang vừa nghe vậy, không nể nang gì liền phản bác lại: “Đại tiểu thư, cô tưởng tôi không biết dùng chắc, nhưng chưa nâng thì làm sao biết được tảng đá này nặng như vậy chứ!”

Vậy là mọi người tìm năm cành cây to, chắc làm đòn bẩy. tất cả lại nhấc tảng đá lên một khoảng rồi đặt đòn bẩy xuống dưới, cùng nhau dốc sức, rốt cuộc tảng đá cũng đã được đẩy lên. Đúng lúc hòn đá đang lơ lửng thì Lương Viện bỗng kêu lên thất thanh “á”, rồi một tiếng “rắc” vang lên, đòn bẩy trên tay cô gãy làm đôi!

“Giữ chặt!” trong thời khắc quan trọng, Makarov hét lên, Đường Phong, Hàn Giang và Yelena cùng dốc sức nâng, rốt cuộc họ cũng giữ được cho tảng đá đang lơ lửng không ụp xuống đất. Lương Viện định thần lại, vội vàng chạy lên phía trước, lấy hai tay dồn thêm sức, cuối cùng năm người cũng lật được tấm bia đá nặng trĩch lại.

Bia đá bị úp xuống bao nhiêu năm qua giờ đã được lật lại, bụi đất bay mù mịt, Đường Phong vừa phẩy bụi trước mặt vừa lớn tiếng hôHương Viện: “Ban nãy em kêu cái gì vậy làm mọi người giật mình, suýt chút nữa anh cũng buông tay ra!”

“Bối vì... bởi vì em nhìn thấy hài cốt dưới tấm bia đá!”, Lương Viện vẫn chưa hết sợ hãi.

“Hài cốt? Hài cốt phía dưới tấm bia đá?”, mọi người ngạc nhiên.

Đội bụi tản di, mọi người chăm chú quan sát kĩ hơn thì thấy, quả nhiên phía dưới tấm bia đá vừa mới được nhấc lên. trong lớp đất ẩm ướt có cả một đồng hài cốt ngổ ngang.

“Tại.. tại sao phía dưới này lại xuất hiện hài cốt?”, Đường Phong giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Xem ra những nạn nhân đen đui này bị tấm bia đá đè chết!”, Hàn Giang tự nhiên nghĩ tới điều này.

“Bị bia đá đè chết ư?”, Makarov không vội phán đoán mà ngồi xuống quan sát thật kĩ, tuy những đoạn xương này nằm ngang dọc hỗn loạn nhưng ông vẫn có thể nhận ra đồng xương này là hài cốt của bốn người, “Bốn bộ hài cốt, nếu như những người này bị bia đá đè chết, vậy thì họ cũng chậm chân thật đấy!”

Yelena hiểu ngay ý Makarov: “Ý cha là có người cố ý đẩy đổ bia đá, đè chết bốn người này!”

Makarov gật gù: “Nếu không thì không thể có chuyện bốn người cùng lúc vô tình bị bia đá đè chết được!”

“Biết đâu họ không phải bị bia đá đè chết thì sao ạ?”,

Hàn Giang đưa ra một khả năng khác.

Makarov xua tay: “Không, bọn họ bị bia đá đè chết đấy. Tôi đã kiểm tra rồi, xương ống, chân của bốn hài cốt này đều bị gãy thành nhiều đoạn. những mảnh xương khác cũng bị nứt gãy. Có thể thấy họ đã bị vật nặng đè lên, gãy xương, rồi còn bị chèn nát cả nội tạng dẫn đến tứ vong nữa.”

“Thật là một hiện trường mưu sát kỳ lạ!”, Lương Viện thốt lên.

“Điều kỳ lạ hơn là ở đây này!”, Hàn Giang bỗng nhặt một khẩu súng ngắn đã hoen rỉ loang lổ từ trong bùn đất lẫn xương ngườiHên, “Khẩu súng lục Colt M1917 do Mỹ sản xuất.”

“Vậy thì những người này không phải người cò đại rồi!”, Đường Phong nói.

“Bước đầu xem qua hài cốt cho thấy quả thực họ không phải là người cò đại, đều là đàn ông, tuổi tác lúc chết vào khoảng từ hai mươi tới ba mươi tuổi, là người Mông Cổ!”, Yelena phán đoán rất chuyên nghiệp.

“Từ đất và di vật xung quanh cho thấy, chắc [à họ chết cách đây mấy chục năm.”, Makarov nói rồi nhặt một đoạn phéc mơ tuya (13 hoàn toàn rỉ sét từ dưới đất lên, “Đây chắc là một đoạn khóa phéc mơ tuya của áo jacket!”

Đường Phong lập tức hiểu ra mọi chuyện: “Như vậy có nghĩa là rất có thể những người này là trợ thủ của Mã Xướng Quốc.”

“Không phải là những thành viên thất lạc của đoàn thám hiểm chứ?”, Lương Viện hỏi.

“Điều này thì...”, Đường Phong trở nên do dự, anh nhìn Hàn Cuiang, Hàn Giang lại nhìn sang Makarov, lúc này Makarov mới nói: “Không thể là thành viên của đoàn thám hiểm được. Theo như tôi biết thì đoàn thám hiểm năm đó không dùng loại súng này. Ngoài ra, từ những gì để lại của bốn người này cho thấy họ cũng không thể là người của đoàn thám hiểm.”

“Người của Mã Xướng Quốc ư? Đường Phong chìm trong suy tư, mãi sau anh mới hỏi: “Vậy thì sẽ nảy sinh một vấn đề, tại sao tấm bia đá lại bị xô đổ? Hay nói cách khác là ai đã cố tình xô đổ tấm bia đá?”

“Theo như những gì chúng ta biết được trước đây thì khả năng lớn nhất là Misha hoặc là người phụ nữ bí ẩn thành viên của đoàn thám hiểm, hoặc cũng có thể là thành viên thất lạc nào đó trong đoàn thám hiểm, bởi vì chỉ có họ mới di tới đây được!”, Hàn Giang suy đoán.

“Thật không thể tin nổi, cả hội Misha và Mã Xướng Quốc đã cùng nhau vào trong ốc đảo, sau hàng loạt những điều Đảng sợ gặp phải họ, vẫn chiến đấu một trận quyết tử!”, Lương Viện trầm trồ.

“Từ kết quả này cho thấy hình như quân của Mã Xướng Quốc đã thua!”, Yelena nói.

“Tôi đang nghĩ đến một chuyện, khi đến Đại Bạch Tuyền tại sao người phụ nữ bí ẩn trong đoàn thám hiểm không ở lại mà rời khỏi đó?”, Đường Phong bỗng nhắc lại, phát hiện ở Đại Bạch Tuyền. “Theo như suy đoán ban đầu của chúng ta thì rất có thể Mã Xướng Quốc đã cứu giúp người phụ nữ đó”.

“Hoặc là bọn họ đã thỏa hiệp với nhau, cũng có thể là người phụ nữ đó đã bị Mã Xướng Quốc uy hiếp, dĩ nhiên vẫn còn một khả năng...”, Hàn Giang không nói tiếp.

“Trong đoàn thám hiểm có nội gián”, Makarov buột miệng nói.

“Bác nghi ngờ người phụ nữ trong đoàn thám hiểm?”

“Không! Tôi không chắc. Bất luận thế nào, sau khi tiến vào ốc đảo họ đã xảy ra xung đột, và phía Mã Xướng Quốc đã thua!”, Makarov tổng kết.

“Hãy để cháu đọc tấm bia đá này xem sao!”, Đường Phong nói xong liền đi tới cạnh tấm bia đá, dùng dao găm cạo bớt bùn đất xung quanh mặt chính của tấm bia, từng dòng từng dòng chữ Tây Hạ dần dần hiện lên trước mắt anh...

Đường Phong chậm rãi đọc tên của tấm bia đá lên: “Bia sắc lệnh xây dựng Mật Thành...”, ngay sau đó là nội dung chính của tấm bia

Trăm thời thơ ấu gặp nạn lưu lạc trong dân gian nên đã ngao du thiên hạ, đi tới vùng đất xa xôi heo hút này, trong Hạng Hải đã trông thấy hang núi rồi lại thấy hồ lớn trong hang núi. Hồ lớn trôi dạt bất định, lúc lớn rộng vô bờ bến, lúc nhỏ lại không thấy dấu tích, lúc âm u, lúc trong xanh, khí hậu thiên biến vạn hóa. Còn có một ốc đảo nằm trong hồ, nước đông lên thế nào cũng không nhấn chìm được nó. quả là đặc biệt. Quái thú, kỳ hoa dị thảo phù kín ốc đảo, giống như ở một thế giới khác, Lúc đó trăm liền cảm thấy vùng đất này không đơn giản, về sau ắt có tác dụng lớn.

Sau này, trăm quật khởi tại Hạ Lan, nhiều lần đánh bại Tống Liêu, chấn động sa mạc phương bắc, Đảng Hạng lập đại nghiệp, phát triển phồn thịnh. Nhưng đến nay, mới lập quốc được vài năm mà phần lớn quốc dân đã ngạo mạn, xa xỉ, (trăm e rằng cứ thế này ắt sẽ sinh họa, giữa lúc thái bình nhưng vẫn lo nghĩ tới lúc an nguy, không thể không bất an.

Một hôm, trăm đi săn bắn ở phía bắc, quan sát địa hình núi non vùng này liền nói với các đại thần rằng: “Nước ta phía đông có Khiết Đan, phía nam có Đại Tống, Thê Phồn, phía tây có Hồi Cốt, lúc nào cũng có nguy cơ thành kẻ thù. Nhưng phía đông, nam và tây đều có những thị trấn quan trọng để trấn thủ, nên ba phía này không cần lo lắng. Chỉ có duy nhất phía bắc, không có thị trấn nào, nếu kẻ thù mạnh tấn công vào đây thì phần trung tâm của nước ta sẽ bị đánh, lòng trăm thật bất an!.. Một Tụng Ngoa Bàng nói: “Phía bắc không có kẻ thù mạnh, lại có sa mạc Hạng Hải chắn ngang, có thể lấy đeps làm bình phong! Trăm nói: “Ta quan sát phía bắc, tuy có sa mạc Hạng Hải chắn ngang, sa mạc lớn ở phía bắc, vượt khí dồi dào. Thời

nhỏ trăm từng tới đây du ngoạn, biết rõ những người v__ ở sa mạc phương bắc này dũng cảm thiện chiến, e rằng vài trăm năm sau sẽ gây đại họa cho Đẳng Hạng chúng ta!” Quân thần nghe xong, không bấm tấu gì thêm nữa.

Tới một hôm, trăm cưỡi ngựa lạc đường, vào nhầm một hang núi, ban đầu cùm giắc quen thuộc nên đã đi bộ vào trong, đi qua hồ nước lớn. Trong chốc lát sương mù bao phủ, sấm chớp đùng đùng, cuồng phong gào thét, nước trong hồ dâng trào. Chi mình trăm bị cô lập trên ốc đảo, được ông trời phù hộ nên nước không nhấn chìm ốc đảo.

Trên ốc đảo có biết bao là quái thú kỳ dị, kỳ hoa dị thảo bởi vậy cũng nguy hiểm hơn trước đây rất nhiều. Còn có một loài ác thú, trăm gọi tên nó là “ngồi quỷ” thật sự rất khó đối phó. Đến đêm, trăm dù mệt mỏi cũng không dám ngủ, bỗng trông thấy một ẩn sĩ từ thế giới khác bước ra từ trong sương khói, nói với trăm rằng: “Vùng đất này vô cùng nguy hiểm, để phòng thủ khó tấn công, lại có thể là một Địa Căn Trạch của ta. ”

Trời sáng, sương mù tản đi, không còn trông thấy ẩn sĩ đâu nữa, trăm quỳ lạy trời đất, cảm giác như ẩn sĩ chính là ông nội mình, cũng giống như tiên đế, trăm liền quỳ lạy vùng đất này lần nữa. Lúc đó, nước trong hồ đã rút đi, trăm ra khỏi ốc đảo, nói với quần thần: “Trăm sẽ xây thành trên vùng đất này, đồng thời phái binh sĩ dũng cảm thiện chiến tới đây trấn giữ. ” Vậy là trong vòng ba năm ta đã có Mật Thành. Ngay trong năm sau thì xây dựng Hắc Thành, hai thành này lần lượt trấn giữ phía đông và phía tây miền bắc. Một Thành là chính, Hắc Thành hỗ trợ, lòng trăm bình an, tạc nên tấm bia này để ghi chép lại.

Bạch Cao Đại Hạ quốc, hoàng đế Ngôi Danh Nguyên Hạo chấp bút.

Đọc xong tấm bia đá, Đường Phong vô cùng ngạc nhiên: “Bài văn bia này hóa ra là do Nguyên Hạo đích thân viết! Đây có thể là bài văn duy nhất do Nguyên Hạo viết từ trước đến nay được phát hiện ra!”

“Lại mọc ra một bài văn bia, trên văn bia này nói cái gì vậy?”, hình như Hàn Giang vẫn chưa hiểu.

“Tóm tắt lại là Nguyên Hạo viết bài văn bia này là để kể lại nguyên nhân ông xây dựng Mật Thành, về cơ bản thì gần giống như những gì chúng ta suy đoán trước đây, bởi vậy bài văn bia này mới tên là ‘Bia sắc lệnh xây dựng bia Mật Thành’”. Đường Phong lại đọc lại bia đá rồi nói tiếp: “Nhưng trong bài văn này cũng đã tiết lộ một vài tin tức quan trọng. Đoạn thứ nhất, Nguyên Hạo đã nhắc tới giai đoạn thời trẻ ông từng gặp nạn trong dân gian, ông nói rằng thời trẻ ông đã từng tới đây. Những gì ông miêu tả về Khe Sói Hoang và Vãng Sinh Hải hoàn toàn giống như những gì chúng ta đã gặp phải. Điều đó cho thấy trước khi thành lập nước Tây Hạ, cảnh vật trong Khe Sói Hoang đã như thế này rồi. Trong đoạn kết thứ nhất Nguyên Hạo nói rằng lúc đó ông đã dự cảm được nơi đó sau này có thể sử dụng với mục đích lớn.”

“Những điều này hơi bốc phét thì phải, lúc đó ông ta mới chỉ là một đứa trẻ mà đã biết ở đây sau này phát huy tác dụng lớn ư? Lương Viện kêu lên.

“Tạm thời không quan tâm tới việc ông ta có bốc phét hay không, tiếp đến đoạn thứ hai, thứ ba. Nguyên Hạo — đã nói vắn tắt về lịch sử ông lãnh đạo người Đẳng Hạng xây dựng Tây Hạ, ngay sau đó ông đã đổi chủ đề, nhắc tới việc sau khi xây dựng Tây Hạ. Sự ngạo mạn xa xỉ của dân chúng ngày càng thịnh hành khiến ông cảm thấy lo lắng.

Đúng lúc này, Nguyên Hạo tới miền bắc để săn bắn. Miền bắc là ở đâu? Tôi nghĩ rằng ở đây Nguyên Hạo đã ám chỉ khu vực biên cương ở phía bắc Tây Hạ Sau khi quan sát địa hình núi non vùng biên cương phía bắc, Nguyên Hạo và các đại thần đã nói chuyện với nhau, chính đoạn này đã có thể giải thích nguyên nhân trực tiếp khiến Nguyên Hạo xây dựng Mật Thành Ông nói rằng ở phía đông, nam và tây của Tây Hạ đều là kẻ thù mạnh, nhưng ở ba nơi này đều đã đóng quân phòng thủ nên ông cho rằng không cần phải lo lắng. Còn biên cương phía bắc lại không có thị trấn canh giữ, bởi vậy Nguyên Hạo cho rằng đây là nơi dễ gặp nguy hiểm nhất. Nếu như có kẻ thù mạnh từ đây tấn công thì Tây Hạ sẽ dễ dàng bị tấn công vào trung tâm, điều này khiến ông rất lo lắng. Nhưng các đại thần lại không cho rằng như vậy. Một Tạng Ngoa Bàng nói rằng phía bắc không có kẻ thù mạnh, lại có sa mạc Go-bi chắn ngang, có thể coi đó là bình phong che chắn cho phía bắc Tây Hạ. Nguyên Hạo đã thông qua hai điều để phản bác lại Một Tạng Ngoa Bàng, điều thứ nhất, ông nhìn thấy ở phía bắc vượn khỉ dôi dào, điều này hơi xa rời thực tế; điều thứ hai, Nguyên Hạo nói rằng thời trẻ ông đã từng tới phía bắc du ngoạn, chứng kiến người bản địa dũng cảm thiện chiến,

bởi vậy ông lo lắng rằng, mấy trăm năm sau bộ lạc dũng cảm thiện chiến này sẽ trở thành đại họa tiềm ẩn của Tây Hạ.”

Makarov ngắt lời Đường Phong, ông nói: “Những người ở sa mạc phía bắc mà Nguyên Hạo nói ở đây là chỉ những người Mông cổ phải không?”

Đường Phong gật đầu: “Đúng vậy, thời đó sa mạc phía bắc bị chia cắt thành năm bảy phần, rất lạc hậu, các bộ lạc thường xuyên tàn sát lẫn nhau, chưa đủ tầm để trở thành sự uy hiếp đối với Tây Hạ. Nhưng Nguyên Hạo đã dự cảm thấy những Khiết Đan, triều Tống, Thổ Phồn, Hồi Cốt tuy là những kẻ thù yếu thế không đáng sợ nhưng con người ở sa mạc phía bắc này tương lai có thể thật sự trở thành đại họa của Tây Hạ. Quả nhiên, lịch sử sau này đã chứng thực cho sự lo lắng của Nguyên Hạo.”

“Cái này cũng hóc phết hơi kinh đấy! Hơn một trăm năm trước mà Nguyên Hạo đã có thể dự liệu được người Mông Cổ sẽ quét khỏi diệt vong Tây Hạ?”, Hàn Giang lắc đầu không tin.

“Nói như vậy có thể hơi quá, nhưng Nguyên Hạo không hổ danh là anh hùng một thời đại, đối với cục diện tương lai cũng có phán đoán tương đối chuẩn xác. Ông đã từng giao tranh với Khiết Đan, Đại Tống, Thổ Phồn, Hồi Cốt, gần như đánh bại tất cả, bởi vậy, ông biết rằng những kẻ thù này vốn không phải là đối thủ của ông, tương lai cũng không phải. Còn những bộ lạc sinh sống trên thảo nguyên ở phía bắc sa mạc, tuy lúc đó vẫn còn yếu nhưng không thể không đề phòng, đây chính là nguyên nhân trực tiếp khiến Nguyên Hạo quyết tâm xây dựng Mật Thành.

“Vậy nên trong đoạn thứ tư, Nguyên Hạo đã viết một câu truyện còn ly kỳ hơn. Một hôm ông lại một mình lạc vào Khe Sói Hoang, sau khi gặp phải một loạt những chuyện đáng sợ, Nguyên Hạo đã tới ốc đảo này. Ông kinh ngạc phát hiện ra dù cho nước trong Văng Sinh Hải có dâng lên chừng nào cũng không thể nhấn chìm ốc đảo, Nguyên Hạo cho rằng đây là do ông trời phù hộ Trên ốc đảo ông đã trông thấy rất nhiều quái thú, kỳ hoa dị thảo, dĩ nhiên ốc đảo mà Nguyên Hạo trông thấy năm nào phồn thịnh hơn hiện giờ, quái thú và kỳ hoa dị thảo cũng nhiều hơn. Thông tin quan trọng nhất được tiết lộ trong câu sau - còn có một loài ác thú, ta gọi tên nó là ‘ngồi quỳ’, rất khó đối phó. Điều này cho thấy ngay từ thời Nguyên Hạo vẫn chưa xây dựng Mật Thành thì loài ác thú ngồi quỳ này đã sinh sống trên ốc đảo, vậy thì sẽ nảy sinh một mâu thuẫn.”

Nói tới đây, Đường Phong bỗng nhìn mọi người bằng ánh mắt khác thường.

10

Lương Viện hiểu ngay ra mâu thuẫn mà Đường Phong nói: “Người Đẳng Hạng muốn xây thành thì bắt buộc phải thuần hóa ngồi quỳ, nếu không thì họ sẽ không thể xây dựng được thành quách được.”

• “Đúng vậy, từ những sì ghi chép trên bia Khiếp Thiết quân và cả những gì chúng ta phát hiện thấy trong Thiên Hộ Trần cho thấy, sau này người Đarm Hana đã thuần phục được loài ác thú ngồi quỳ này, như vậy họ mới thuận lợi xây thành. Còn họ đã dùng cách nào thì không biết được.” EXrõne, Phong thật sự không thể hiểu được người Đẳng Hạng đã dùng cách nào để thuần hóa ngồi quỳ. “Ngoài ra, tấm bia này còn có trước cả bia Khiếp Thiết quân, bởi vậy tôi đoán rằng trên bia Khiếp Thiết quân, cách Lưu Bình Trung gọi tên loài ác thú này cũng bắt nguồn từ tấm bia đá này.”

“Rất có khả năng, là vậy, Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung chắc chắn cũng đã trông thấy tấm bia này, lúc ban đầu em thậm chí còn nghi ngờ rằng bia đá này bị quân của Hốt Tất Liệt xô đổ”, Lương Viện nói.

“Mới đầu tôi cũng cho rằng bia đá là do quân Khiếp Thiết xô đổ, đây cũng là việc thường xuyên xảy ra mỗi khi xô đổ một triều đại. Nhưng phát hiện sau đó đã khiến tôi gạt bỏ suy đoán này, quân Khiếp Thiết không hề xô đổ bia đá này. Nhìn chân lấm bia thì thấy, từ trước tới nay tấm bia đá này đều được đặt eo định tại đây, chưa từng bị di chuyển, còn vài chục năm trước, do mục đích nào đó, nó đã bị người ta xô đổ.” Sau khi suy đoán được lịch sử của tấm bia đá, Đường Phong lại chỉ lên tấm bia, nói tiếp: “Không chỉ có vậy. Tiếp tục đọc những ghi chép trên tấm bia đá, tôi thấy có vẻ Nguyên Hạo cũng rất sợ loài ác thú này. Sau khi màn đêm buông xuống, ông không dám ngủ và sợ ngôi quỳ sẽ bắt ngờ tấn công, mình. Lúc này sương mù xuất hiện trong rừng, một cao nhân từ thế giới khác đã từ trong sương mù bước ra, nói với Nguyên Hạo ‘vùng đất này vô cùng nguy hiểm, đề phòng thủ khó tấn công, rất dễ bị tấn công, rất dễ bị tấn công’. Trách của ta. Câu nói này hoàn toàn phù hợp với những gì chúng ta suy đoán trước đây, việc Nguyên Hạo

xây dựng Mật Thành naoìi mục đích để trấn giữ biên cương phía bắc còn có một ý nghĩa khác. Đó chính là khi dân tộc Đảng Hạng gặp đại nạn vong quốc,

Mật Thành vẫn có thể giống như Địa Càn Trạch năm đó, giúp người Đảng Hạng quật khởi!”, Makarov lẩm bẩm.

“Vẫn còn một từ rất quan trọng, mọi người có để ý thấy không, chính là từ ‘ta’ trong câu nói này. Cao nhân này nói vậy đã thể hiện ông và Nguyên Hạo hình như là người nhà. Bởi vậy trong đoạn cuối cùng, sau khi trời sáng, Nguyên Hạo đã nhớ lại, ông cho rằng cao nhân đó rất giống ông nội Kế Thiên của mình và cũng cảm thấy giống cả phụ hoàng Đức Minh của mình.”

“Đây đều là mấy trò lừa đảo của người cổ đại, toàn lời những quyết sách quan trọng già đời là do tổ tiên hoặc thần linh chỉ điểm.”, Hàn Giang mỉa mai

“Không loại trừ trong bài văn bia này có điều đó nhưng không thể phủ nhận một điều rằng, cổ nhân rất tin vào những điều này. Sau khi Nguyên Hạo ra khỏi ốc đảo, ông đã kể lại với các đại thần việc này, đồng thời yêu cầu xây thành. Nè,he xong, không còn ai phản đối!”, Đường Phong nói.

Lương Viện bỗng, nhớ ra điều gì đó: “Như vậy cũng có nghĩa là ngay từ ban đầu Mật Thành không những có vị trí chiến lược quan trọng mà còn có cả hơi hướng thần thánh!”

“Anh cho rằng người Đảng Hạng nghĩ như vậy!”, Đường Phong gật gù rồi nói tiếp: “Ba năm sau, Mật Thành được bắt đầu xây dựng. Đoạn cuối của văn bia đã đặc biệt nhắc tới một tòa thành cổ vô cùng danh tiếng đó chính là Hắc Thành, đồng thời nói rằng ‘hai thành này lần lượt trấn thủ phía đông và phía tây miền bắc, Mật Thành là chính, Hắc Thành hỗ trợ’. Câu này đã chứng tỏ năm đó Nguyên Hạo không chỉ xây dựng Mật Thành mà còn xây dựng cả một thành phố khác, đó chính là Hắc Thành mà chúng ta biết từ trước. Hai thành phố này một ở phía đông, một ở phía tây biên cương miền bắc, hợp thành một góc. Xem ra năm đó đề phòng kẻ thù ở phía bắc, Nguyên Hạo đã xây dựng cả một hệ thống phòng ngự quy mô. Nhưng câu cuối cùng lại khiến tôi thấy có chút khó hiểu - ‘Mật Thành là chính, Hắc Thành hỗ trợ’. Ý của Nguyên Hạo rõ ràng là lấy Mật Thành là trung tâm còn Hắc Thành chỉ tồn tại để hỗ trợ cho Mật Thành, nhưng chúng ta lại biết rằng Hắc Thành từ trước tới nay luôn là thị trấn quân sự trọng điểm ở phía bắc Tây Hạ, quân đội Hắc Thủy cũng đóng tại đây, còn Mật Thành trong lịch sử lại luôn ẩn mình, bí hiểm, thật đúng là khiến người ta khó hiểu!”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy nữa, đối với tôi thì tấm bia này đã tiết lộ hai thông tin. Thứ nhất, trời sắp tối đến nơi rồi, chúng ta không thể ở đây mãi được, nếu gặp phải ngôi quỳ... Hàn Giang nói nửa chừng liền nhìn mọi người rồi không nói tiếp nữa.

“Thông tin thứ hai là gì vậy?”, Đường Phong hỏi lại. “Thứ hai, tấm bia đá này dựng ở đây gần nghìn năm nay chưa từng được di chuyển, vậy thì tôi nghĩ rằng Mật I hành đang ở rất gần chúng ta!”

Đường Phong nghe Hàn Giang nói vậy liền tự vỗ vào đầu mình một cái và reo lên: “Tôi đọc nửa ngày mà không nghĩ tới điều này! Sự xuất hiện của tấm bia đá này cho thấy nơi đây đã rất gần Mật Thành rồi!”

Mọi người không ai bảo ai đều cùng nhìn về phía trước, những tán cây cao lớn che mất tầm nhìn của họ.

Ngoài những thân cây cao lớn này ra, họ không nhìn thấy gì cả, nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu rõ rằng: họ đã ở rất gần, rất gần Mật Thành.

114. Chương 14

Chương 14

Cánh cổng cao lớn nguy nga

Hàn Giang dùng dao găm rạch sâu vài đường lên bức tường thành bằng đất nện, dao quân dụng sắc như vậy đâm lên mà tường thành chỉ có vài vết nhỏ màu trắng. Khi Hàn Giang đâm tới nhất thứ năm, con dao quân dụng của anh đã bị bắn ngược trở lại.

1

Hàn Giang ngược lên nhìn trời, những vòm cây cao lớn che kín ánh mặt trời khiến cả khu rừng rậm rạp trở nên âm u, không chút ánh sáng. Anh nhắm tính một lúc rồi nói: “Tôi đoán rằng chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa là trời sẽ tối, mọi người xem đêm nay chúng ta sẽ cắm trại ở đây hay là đi tiếp?”

“Ai mà dám ngủ ở đây chứ, kể cả ngồi quỳ hung ác không xuất hiện, nhưng chì cần lũ mãng xá lại bò ra thôi, thì cũng đủ cho chúng ta chết chắc rồi!”, tất cả mọi người đều trả lời giống nhau.

Hàn Giang chống nạnh, ánh mắt anh lại nhìn về phía trước: “Nhưng nếu như trước khi trời tối mà chúng ta không đi ra được khỏi khu rừng này thì mọi người có nghĩ tới hậu quả không?”

Tất cả đều im lặng. Hàn Giang lại hỏi: “Kể cả trước khi ười tối chúng ta có thể ra khỏi khu rừng này và tìm thấy Mật Thành, nhưng mọi người có biết được liệu sẽ có thứ gì đáng sợ đang chờ đợi chúng ta không?”

“Cánh cổng hoành tráng nguy nga!”, Đường Phong nói xong liền tự cười mình.

“Dù sao em cũng không dám ngủ lại ở đây đâu!”,

Lương Viện kêu lên.

‘Mọi người cứ nghĩ cho kĩ đi!’, Hàn Giang nhắc nhở.

Đường Phong và Lương Viện kiên quyết đòi đi tiếp,

Yelena và Makarov do dự một lúc cũng đồng ý đi tiếp. Hàn Giang đành phải gật đầu: “Vậy chúng ta tiếp tục lên đường, tôi cũng không muốn ở lại đây qua đêm cùng những cô hồn bị bia đá đè chết này!”

Vậy là năm người tiếp tục tiến lên. Họ đã rất ngạc nhiên bởi sau khi đi vòng qua những cây sam cao lớn, phía trước bỗng rộng mở thênh thang, mặt đất phủ kín địa y và rong rêu không thấy đâu nữa, một tòa thành đồ sộ sừng sững hiện lên trước mắt mọi người.

Tất cả đều ngơ ngàng nhìn cảnh tượng trước mắt. tường thành cao lớn bằng đất nện được bảo toàn gần như, hoàn hảo, nó đã sừng sững ở đây như thế này hàng ngàn năm nay ư? Đường Phong nhảy lên ấy lượt để cố nhìn xem cảnh tượng trong thành như thế nào, nhưng bức tường thành cao lớn đã chắn mất tầm nhìn của anh, anh chỉ có thể nhìn thấy phần đỉnh của tòa kiến trúc đồ sộ này.

“Đây hình như là một góc của Mật Thành!”, sau khi quan sát một lúc, Đường Phong phán đoán.

Đường Phong dùng kim chỉ nam xác định phương hướng: “Chúng ta từ phía bắc tới, nếu như kim chỉ nam không chỉ sai thì chỗ hiện giờ chúng ta đang đứng chắc là góc đông bắc của Mật Thành.”

“Góc đông bắc?”, Hàn Giang nghi ngờ nhìn về cuối bức tường thành phía bắc, sau đó lại nhìn về cuối bức tường thành phía đông, càng nhìn anh càng thấy khó hiểu: “Tường thành phía bắc và phía đông đều không thấy điểm bắt đầu đâu cả! Vậy tường thành ở Mật Thành dài chừng nào?”

“Trời sắp tối rồi đấy, đợi tới sáng mai đi một vòng anh sẽ biết ngay thôi!”, Đường Phong đáp.

Nhưng Lương Viện lại lên tiếng: “Trong cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài đã viết rất rõ, Thiên Hộ Trấn chỉ bằng một hoặc hai phần mười của Mật Thành, như vậy tức là Mật Thành lớn gấp năm đến mười lần Thiên Hộ Trấn.”

“Anh thấy Thiên Hộ Trấn cũng đã to lắm rồi, vậy mà Mật Thành còn lớn như vậy ư?”. Đường Phong hơi nghi ngờ tính chính xác trong những ghi chép của Dã Luật Sở Tài

Hàn Giang ngược nhìn lên tường thành, dường như anh đã nhìn ra manh mối: “Đường Phong, cậu có để ý thấy không, đầu phía bắc trên tường thành không xuất hiện thành lâu, nhưng đầu phía đông lại có một tòa thành lâu cao lớn sừng sững.”

Nghe Hàn Giang nói vậy, mọi người đều đã nhận ra:

“Đúng vậy, về lý mà nói trong thành rộng lớn thế này thì mỗi mặt tường thành đều phải có công thành, thậm chí không chỉ có một cổng! Nhưng... nhưng từ đây nhìn qua đây, quả thật không trông thấy dấu vết có cổng thành ở phía bắc, nhưng cũng có thể cổng thành phía bắc đã bị hỏa hoạn làm sập hoặc bị bịt rồi.”

Hàn Giang chỉ về phía thành lầu trên bức tường phía đông, đề nghị: “Trời sắp tối rồi, chúng ta vào thành trước đã!”

Vậy là năm người đi về phía thành lầu trên tường thành phía đông. Trên đường đi Hàn Giang lại có phát hiện mới:

“Dưới chân tường thành có một đường hào rộng lớn, có khi nào Mật Thành còn có cả hào nước phòng hộ không nhỉ?”

Đường Phong cũng đã để ý thấy đường hào rộng lớn dưới chân tường thành: “Không sai, Mật Thành trước đây chắc chắn có đường hào rộng lớn, còn nó có phải là hào nước phòng hộ hay không thì chịu, cái nơi quái quỷ này lẽ nào có thể dẫn nước vào?”

Mọi người tiếp tục đi về phía đông tường thành. Dưới ánh hoàng hôn yên ả, rốt cuộc năm người cũng đã đi tới chân thành lầu của Mật Thành, một cánh cổng cao lớn. nguy nga sừng sững hiện lên trước mắt mọi người.

Chính giữa bức tường thành phía đông, một cánh cổng cao lớn, nguy nga hiện lên trước mắt mọi người. Đường Phong dụi mắt liên tục, anh không dám tin tất cả những điều này là sự thật, một cánh cổng bằng vàng thật hiện lên trước mắt họ! Đường Phong đã không biết bao nhiêu lần tưởng tượng ra hình dạng của cánh cổng hoành tráng nguy nga qua ngòi bút của Mishra, nhưng tới khi thật sự đứng sừng sững trước cánh cổng này, anh vẫn không thể nào liên hệ được cảnh tượng trước mắt với hình ảnh trong tưởng tượng của mình. Tất cả đều đột ngột, đều không tương, mơ hồ, giống như họ đang ở một thế giới khác!

“Đây lẽ nào đúng là cánh cổng bằng vàng?”, Yelena lẩm bẩm, không dám tin vào mắt mình.

“Vàng thì mềm, về lý thì không hề phù hợp để làm cổng thành kiên cố...”, Makarov cũng cảm thấy khó tin.

“Ta tới xem sẽ biết ngay thôi!”, Đường Phong vừa nói vừa tiến về phía cánh cổng bằng vàng nhưng bị Hàn Giang kéo ngay lại: “Cậu cũng không cần thận chút nào cả, nhìn xem trên mặt đất có vết chân nào mới không đã!”

Lời của Hàn Giang đã kịp thức tỉnh đầu óc đang bị cánh cổng bằng vàng làm ụ mị của mọi người. Đường Phong vội vàng nhìn xung quanh nền đất, ngoài những vết chân hỗn loạn của họ ra, anh không trông thấy vết chân của người hay sinh vật nào khác, mọi thứ đều yên tĩnh, giống như không có bất cứ sinh vật nào tồn tại ở đây vậy! Đường Phong nói: “‘Xem ra chúng ta là những người đầu tiên tới đây sau nửa thế kỷ’”

Kiểm tra xong Đường Phong liền chậm rãi đi vào cánh cổng, từng bước từng bước tiến lại gần cánh cổng bằng vàng hoành tráng, nguy nga. Bỗng chân Đường Phong giẫm phải một thứ cứng đơ, anh vội vàng cúi xuống nhìn, lại là một đoạn xương người, cloạn xương ống chân:

“Sao lại xuất hiện hài cốt ở đây?”

“Lẽ nào là của người phụ nữ trong đoàn thám hiểm?”,

Hàn Giang nghĩ ngay tới người phụ nữ bí ẩn, thành viên trong đoàn thám hiểm.

Ngay lập tức sự chú ý của mọi người đã chuyển từ cánh cổng bằng vàng sang đoạn xương mà Đường Phong vừa giẫm phải. Yelena ngồi xuống, xem xét qua một lượt rồi nhanh chóng đưa ra phán đoán bước đầu: “Hài cốt trước cánh cổng về cơ bản được bảo tồn hoàn hảo, lá hài cốt của hai người đàn ông cổ đại, tuổi tác thì một người khoảng hai mươi tuổi, còn một người khoảng từ ba mươi tới bốn mươi tuổi, người Mông cổ, bởi vậy hai bộ xương này không, thể là của người phụ nữ bí ẩn trong đoàn thám hiểm.”

“Không phải của người phụ nữ đó, lẽ nào là người của Mã Xương Quốc?”, Đường Phong nghi ngờ hỏi.

“Rất rõ ràng, hai bộ hài cốt đàn ông này không thể là người của Mã Xương Quốc, bởi vì năm mà họ chết cách đây khoảng sáu trăm năm cơ. Mọi người nhìn cái này đi!”,

Nói xong Makarov liền nhặt một miếng sành nhỏ lẫn trong cát bên cạnh bộ xương lên, “Đường Phong, nhìn xem là cái gì?”

Đường Phong hơi giật mình, với trình độ khảo cổ của chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra ngay niên đại của một vật nào đó, kể cả chỉ là một mảnh sành. Mắt Đường Phong sáng lên khi nhìn thấy miếng sành này, anh ngạc nhiên: “Miếng sành này thật sự khiến tôi bất ngờ.. đây... là do gốm sứ Ca Dao, một trong năm loại gốm nổi tiếng nhất đời nhà Tống!”

“Ca Dao? Gốm sứ Ca Dao quý hiếm như vậy tại sao lại xuất hiện ở đây?”, Hàn Giang cũng đã từng nghe về danh tiếng của gốm sứ Ca Dao.

“Đúng vậy! Kỳ lạ thật đấy! Nhưng..”, Đường Phong vạch lớp đất cát bên cạnh bộ hài cốt ra, nhiều mảnh gốm khác lại lộ ra, “Đây chắc là một chiếc đĩa nhỏ tám cạnh, sứ Ca Dao đẹp tinh xảo như vậy mà vỡ mất, tiếc thật!” “Hay đây là một ngôi mộ táng? Đồ gốm Ca Dao là vật tùy táng của họ?”, Yelena hỏi.

Đường Phong phủ định ngay suy nghĩ của Yelena: Không, không thể, chẳng ai lại đi chôn cất trước cổng thành, hơn nữa chúng ta cũng không trông thấy dấu vết chôn cất.”

“Đường Phong, cậu nhìn cái này xem!”, Makarov lại phát hiện thêm một con dao găm phía dưới một hài cốt.

“Dao Mông cổ đặc trưng, giống hệt như thứ chúng ta trông thấy ở Thiên Hộ Trấn”, Đường Phong nhận ra ngay

Xem ra đây là hai người Mông cổ, rất có thể là binh sĩ của Hốt Tất Liệt năm nào. bị chết trận trước cổng thành.”, Hàn Giang suy đoán.

“Ban nãy tôi cũng đoán vậy nhưng nghĩ lại thì đến thi thể của người Đảng Hạng Bát Tư Ba còn thu nhặt về, xây thành đàn thành thì sao có thể vứt xác của quân sĩ Mông Cổ tùy tiện như vậy được? Hơn nữa quanh đây cùng không phát hiện thấy hài cốt của những quân sĩ tử trận khác, sao chỉ có duy nhất hai bộ này? Còn cả cái đĩa gốm Ca Dao này nữa, giải thích thế nào đây?”, Đường Phong đưa ra một loạt câu hỏi phản bác lại suy đoán của Hàn Giang.

“Hay là cứ xem cánh cổng bằng vàng hoành tráng nguy nga cái đã!”, bên cạnh Đường Phong vang lên tiếng Lương Viện, Lương, Viện giống như đang bị thứ gì đó có ma lực hấp dẫn, cô đang chậm chậm tiến về phía cánh cổng bằng vàng.

cơ thể mình, tê tê, là lạ. Quả thật cánh cổng này được làm bằng vàng, nhưng lại không giống với những loại vàng mà anh từng nhìn thấy, vì nó rất rắn chắc: “Đây... đây đúng là cánh cổng làm bằng vàng, không nhìn được bên trong cũng là vàng hay chất liệu gì khác.”

Hàn Giang cũng lấy hai tay chậm chậm sát lên cánh cổng bằng vàng, trơn bóng, lạnh buốt: “Đây có lẽ là cánh cổng hoành tráng nguy nga không gì sánh được mà Mislia từng trông thấy...”

Chỉ có Makarov lúc này vẫn giữ được vẻ bình tĩnh: “Hình như cánh cổng này ngoài vàng ra còn có thêm thành phần đặc biệt nào đó, nếu không thì không thể kiên cố thế này...”

“Thành phần đặc biệt?”, mọi người không hiểu.

“Tôi nghĩ là một loại hợp kim nào đó!”, Makarov suy đoán.

“Hợp kim?”, Đường Phong nói xong liền dùng tay định đẩy cánh cổng ra nhưng nó vẫn không hề lay chuyển, “Mặc kệ là có hợp kim gì hay không, ta cứ đẩy cánh cổng ra trước đã!”

Trước mắt mỗi người, cảnh tượng phía sau cánh cổng hoành tráng nguy nga từng được Misha mở ra như đang xuất hiện, họ chìm trong dòng tưởng tượng của mình một lúc. Lát sau, Lương Viện và Makarov cầm đuốc, còn Đường Phong, Hàn Giang và Yelena xếp hàng ngang trước cánh cổng bằng vàng, ba người dốc hết sức để đẩy cánh cổng ra nhưng nó vẫn bất động.

Đường Phong cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng trong thư gửi cho Lương Văn Kiệt, Misha đã viết rằng “mở cánh cổng hoành tráng nguy nga không gì sánh bằng ra”, nhưng sao bây giờ lại không thể mở được cổng, lẽ nào có ai đó đã làm trò gì sau cánh cổng? Nghĩ tới đây, đầu óc Đường Phong trống rỗng, anh lại gồng sức để

cổ đẩy cánh cổng bằng vàng ra, nhưng anh dốc hết sức mà cánh cổng vẫn không hề nhúc nhích. Đúng lúc này, Yelena lớn tiếng hét lên: “Hàn Giang, Đường Phong, đừng đẩy nữa, mọi người nhìn trong khe cửa có gì này?”

Lúc này Đường Phong mới để ý thấy trong khe cửa có những chất màu da cam, đây rõ ràng không phải là vàng. Đường Phong kiểm tra từ trên xuống dưới, phát hiện trong khe cửa toàn là những chất màu da cam. Yelena lại kêu lên:

“Còn trên cả then cửa nữa kia!”

Anh lại rút dao ra, khoét lấy một mẫu trên then cửa, cầm trên tay quan sát: “Giống một loại kim loại..”

Đường Phong cảm thấy chất màu vàng này quen quen, nhưng lại không tài nào nhớ ra được là đã trông thấy ở đâu. Ngược lại Hàn Giang lại nhận ra thứ này: “Thứ này chúng ta đã từng trông thấy ở Thiên Hộ Trấn!”

Lời Hàn Giang thức tỉnh Đường Phong, anh kêu lên: “Đúng, chúng ta đã trông thấy trên cổng thành ở Thiên Hộ Trấn, đây là sắt lỏng sau khi đông cứng lại! Lẽ nào... lẽ nào cánh cổng bằng vàng này bị sắt nung chảy làm cho chết cứng rồi?”

“Thảo nào chúng ta đẩy mãi mà nó không xê dịch gì!”, Hàn Giang ngửa đầu lên, ngạc nhiên nhìn cánh cổng bằng vàng, khe cửa, then cửa và nhiều chỗ khác đều hoàn toàn bị sắt nung chảy bịt kín.

“Không, thế này là thế nào? Tại sao cánh cổng bằng vàng lại bị sắt nung chảy bịt chết?”, Đường Phong không thể tin đây là sự thật.

Makarov vỗ vỗ lên người Đường Phong: “Tôi nghĩ rằng đây là sự lựa chọn cuối cùng của những người Đảng Hạng trong thành!”

“Sự lựa chọn cuối cùng của người Đảng Hạng? Ý bác là người Đảng Hạng đã tự làm vậy trước khi bị vỡ thành?”, trước mắt Đường Phong bắt gặp hiện lên một cảnh tượng bi hùng – trải qua bao nhiêu năm bị bao vây, Mật Thành đã cạn kiệt lương thực. Trước đây, người Đảng Hạng còn có thể thông qua lối mòn mà đại quân Mông cổ không phòng thủ nghiêm ngặt để có được những vật phẩm thiết yếu, nhưng lần này quân Khiếp Thiết đã bịt kín những lối đi thông tới Khe Sói Hoang, binh lính cũng trấn ngay dưới thành, bởi vậy thủ lĩnh Đảng Hạng trong thành đã buộc phải đưa ra một quyết định khó khăn. Ông lệnh cho người dùng nhiều lò sắt nung chảy tưới lên cánh cổng bằng vàng đẹp đẽ, đồng thời triệu tập tất cả người trong dòng tộc lại nguyện thề quyết cùng sống chết với Mật Thành.

4

Đường Phong cố gắng hết sức bình tĩnh lại, anh ngẫm đi nghĩ lại rồi đột nhiên nói: “Nhưng trong thư của Misha nói rằng ông đã mở cánh cổng hoành tráng nguy nga này ra mà!”

“Đường Phong, cậu đưa lại bức thư Misha viết cho Lương Vân Kiệt cho tôi xem nào!”, Makarov nói.

Vậy là Đường Phong đưa bức thư cho Makarov đọc lại lần nữa. Makarov đọc xong cũng chau mày: “Tôi nghĩ ở đây có hai khả năng. Thứ nhất là Mật Thành vẫn còn một cánh cổng khác, nhưng tôi thật sự không thể tin được là Mật Thành vẫn còn có vài cánh cổng bằng vàng như thế này. Khả năng thứ hai là.. từ những gì Misha kể trước và sau đó, hình như lúc đó ông đã bị hoảng loạn và kích động mạnh nên đã bị mất trí nhớ một thời gian, bởi vậy trong thư ông không kể rõ hình ảnh sau khi mở cánh cổng bằng vàng ra, hơn nữa những gì ông trải qua trước đó cũng không được kể rõ. Tôi nghi ngờ rằng những gì Misha viết trong thư chỉ là giả thuyết rằng ông ấy đã vào trong Mật Thành, hay nói trắng ra đó chỉ là ảo giác của ông ấy.”

“Ảo giác? Cháu thà tin rằng Mật Thành vẫn còn cánh cổng hoành tráng nguy nga khác chứ không muốn tin đó chỉ là ảo giác của Misha”, Đường Phong nói.

“Kể cả có cổng khác, chẳng nhẽ nó không bị chết cứng bởi sắt nung chảy sao?”, Makarov cảnh tỉnh Đường Phong.

“Đúng đấy, nếu như trước khi Mật Thành bị công phá, người Đảng Hạng quyết định cùng sống chết với Mật Thành, vậy thì chắc chắn tất cả các cửa đều bị bịt chết bằng sắt nung chảy.”, Lương Viện nói.

“Vậy lẽ nào đó chỉ là ảo giác của Misha?”, Đường Phong lẩm bẩm, giống như đang suy tư.

“Đường Phong, cậu quên rồi ư? Trên bia Khiếp

Thiết quân đã nói thế nào?”, Hàn Giang cũng nhắc nhở Đường Phone.

Đường Phong giật mình nhớ lại: “Trên bia Khiếp Thiết quân đã nói thế nào nhỉ? ‘Quân sư tuyển chọn hơn chục quân sĩ tinh nhuệ, tìm kiếm cứ bí mật để tiến vào, từng hước công phó Mật Thành! ‘Cửa bí mật’?! Đại quân Hốt Tất Liệt vào trong từ cửa bí mật của Mật Thành!’”

“Cửa bí mật? Rõ ràng không phải là cánh cổng trước mắt chúng ta! Vậy thì ‘cánh cửa bí mật’ đó ở đâu?”, Hàn Giang hỏi lại

“Chi tiết ‘cửa bí mật’ này nói lên hai điều: Thứ nhất, bất luận Mật Thành có mấy cổng thì đại quân Hốt Tất Liệt đều không công phá. Tại sao lại không công phá? Tôi nghĩ rằng cánh cổng trước mắt chúng ta đây đã nói lên tất cả, trong giây phút cuối cùng người Đảng Hạng đã cùng sống chết với Mật Thành nên đã dùng sắt nung chảy tước lên cánh cổng, họ không ra được, quân Khiếp Thiết cũng không thể tấn công vào trong được, bởi vậy cuối cùng đại quân Hốt Tất Liệt đã tấn công vào trong thành từ cửa bí mật. Thứ hai, ngoài cánh cổng ở Mật Thành ra ít nhất là vẫn còn một cánh cửa bí mật nữa.”, Đường Phong suy đoán.

“Còn gián tiếp nói lên một điều, tường thành và cổng thành của Mật Thành đều hoàn hảo! Cậu nhìn tường thành bằng đất nện này đi. nó mới kiên cố làm sao!”, Hàn Giang dùng dao găm rạch sâu vài đường lên bức tường thành bằng đất nện, dao quân dụng sắc như vậy đâm tên. mà tường thành chỉ có vài vết nhỏ màu trắng. Khi Hàn Giang đâm tới nhất thứ năm, con dao quân dụng của anh đã bị bắn ngược trở lại.

Mọi người chứng kiến cảnh tượng này đều vô cùng 11 gạc nhiên. Đường Phong thốt lên: “Xem ra người Đảng Hạng đã bỏ ra biết bao công sức với tòa Mật Thành này, tường thành và cổng thành đều kiên cố nhường vậy, thảo nào đại quân Hốt Tất Liệt năm đó phải tấn công thành từ cửa bí mật!”

“Nếu các anh nói vậy thì những gì Misha nói trong thn đúng là ảo giác sao?”, Lương Viện lẩm bẩm.

“Điều này thì chỉ có thể hỏi Misha!”, Đường Phong nói xong, anh bỗng cảm thấy đất cát dưới cánh cổng lấp lánh ánh sáng kỳ lạ. Anh ngồi xồm xuống, cẩn thận vuốt lớp bụi đi, một vài vụn vàng dần lộ ra. Khi cát vàng được thổi đi, những vụn vàng lộ ra ngày càng nhiều. Hàn Giang, Lương Viện, Yelena và Makarov cũng đã trông thấy những vụn vàng lẫn trong cát nên không ai bảo ai cùng giúp Đường Phong thổi lớp cát mỏng đi. Đến khi cả một mặt đất lấp lánh ánh vàng hiện lên trước mắt mọi người thì tất cả đều kinh ngạc.

cánh công vàng. Dưới ánh lửa, Đường Phong mới nhìn rõ bề mặt cánh cổng vàng không nhẵn nhụi như anh tưởng, từng vết dao rạch, riu chém sâu hoắm hằn trên cánh cổng cổ kính.

Đường Phong nhìn một lúc rồi quay lại nói: “Tôi đã hiểu hai bộ hài cốt đó là thế nào rồi. Lão Mã nói đúng đấy, cánh cổng này có thể kiên cố khác thường thế này là do ngoài vàng ra, chắc chắn người Đảng Hạng còn cho thêm chất khác vào đó, khiến nó trở thành một loại hợp kim vô cùng kiên cố! Người Đảng í lạng xây dựng cánh cổng vàng này ở đây không chỉ vì mỹ quan mà chủ yếu là để sử dụng. Cánh cổng vốn kiên cố như vậy rồi lại còn dùng sắt nung chảy bịt kín chốt cửa, khiến nó hoàn toàn biến thành một khối tường đồng vách sắt. Bởi vậy khi đại quân Hốt Tất Liệt tới chân thành, họ đã không có cách nào tấn công vào trong thành. Chúng ta có thể tưởng tượng, khi những quân sĩ Khiếp Thiết quân lần đầu tiên trông thấy cánh cổng bằng vàng này họ đã vui mừng và náo loạn thế nào! Nếu như không có Bát Tư Ba ngăn chặn thì e rằng chưa kịp đợi tới lúc tấn công thành, những quân sĩ đó đã vội vàng lao tới đeo vàng trên cánh cổng rồi. Đợi tới khi đại quân tấn công từ cánh cửa bí mật đoạt được thành, tôi có thể tưởng tượng ra, đại quân bị khủng hoảng và sát khí, máu me ám ảnh cả một thời gian dài đã hoàn toàn mất hết lý trí. Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung đã không thể khống chế được họ; c/Tắc chắn quân Khiếp Thiết đã điên cuồng cướp bóc trong Mật I Thành. Tôi thậm chí còn mạnh dạn suy đoán rằng cái đêm Mật Thành bị phóng hỏa là do Bát Tư Ba đốt, có thể Bát Tư Ba đã cảm nhận được mình đã mất quyền kiểm soát đại quân nên...”

“Nên ông ta và Lưu Bình Trung đã bí mật phái người phóng hỏa tứ phía, vừa là để chấm dứt tư tưởng phục quốc của người Đảng Hạng, vừa để chấm dứt sự tham lam của quân Khiếp Thiết!”, Makarov nói tiếp hộ Đường Phong.

“Không sai! Tôi nghĩ sự thật là vậy, những gì đang xuất hiện trước mắt chúng ta đã có thể nói lên tất cả.

Lúc đó khi xảy ra hỏa hoạn, Bát Tư Ba lệnh cho đại quân tản ra ngoài thành nhưng vẫn còn rất nhiều tướng sĩ quân Khiếp Thiết tham lam tiếc rẻ. Tôi có thể tưởng tượng ra, đêm hôm đó hàng nghìn, hàng vạn quân Khiếp Thiết đã chen lấn xô đẩy trong cổng thành, họ định dỡ cánh cổng bằng vàng này xuống, đập vụn để khuôn vàng đi. Nhưng tới khi phát hiện ra mình đã uống công thì họ đã điên cuồng dùng đao, kiếm, rìu, dao vừa chặt vừa bằm vừa chém lên cánh cổng bằng vàng, cố gắng hết sức để gọt được chút vàng vụn từ lớp vàng trên cánh cổng. Dù cho Bát Tư Ba và Liru Bình Trung hạ lệnh rút lui thế nào đi chăng nữa, họ cũng không thể ngăn những tướng sĩ điên cuồng này lại được..”, trước mắt Đường Phong như hiện lên cảnh tượng đêm đó. “Có tướng sĩ trên tay cầm đĩa gốm Ca Dao, bình gốm Quàn Dao, vòng mã não, mặt dây chuyền ngọc Hòa Điền... nhưng vẫn không ngừng dùng dao cạo vàng trên cánh cổng. Rốt cuộc Bát Tư Ba không chịu được nữa, ông rút dao chém chết vài tướng sĩ không tuân lệnh, lúc này mới chấm dứt được sự điên cuồng của quân Khiếp Thiết.”

Mọi người nghe Đường Phong nói vậy thì gật đầu lia lịa. Quả nhiên không nằm ngoài suy đoán của Đường Phong, Hàn Giang và Yelena cũng đã phát hiện thấy mấy cái đao và dao trong hốc cổng thành, còn có cả những hạt ngọc trai rơi vãi, tất cả những gì phát hiện được đều đã chứng minh cho suy đoán của Đường Phong.

Mọi người cùng bận rộn tới tận đêm khuya, Hàn Giang nhìn cảnh vật xung quanh, mím môi nói: “Xem ra đây là nơi cắm trại của chúng ta đêm nay rồi!”

“Tôi thấy nơi này rất ổn, bụi vàng phù kín mặt đất, lưng tựa vào cánh cổng bằng vàng, lại ở trong vòm cổng thành này, tránh mưa tránh gió, ở đây đi!”; Lương Viện tỏ ra rất hài lòng về nơi này.

Nhưng Đường Phong lại không có lòng dạ nào để nghỉ ngơi, không biết là do phấn khởi vì những phát hiện mới hay là do bất an vì không biết ngày mai sẽ ra sao, anh đi đi lại lại trước thành lâu, liên tục nhìn cánh cổng bằng vàng, giống như muốn lập tức xuyên qua cánh cửa dày nặng đó để nhìn được thế giới bên trong. Chốc chốc, anh lại ra khỏi vòm cổng thành nhìn về khu rừng rậm xung quanh, giống như dانه; lo lắng không biết lúc nào ngổn ngàn hung ác sẽ đột ngột lao tới.

115. Chương 15

Chương 15

Tử thành

Trong sử sách cổ ghi: Nguyên Hạo rất coi trọng giáo dục, tất cả thành trì trên toàn quốc đều xây dựng trường học, tòa Thái Học này hoàn toàn phù hợp với những ghi chép trong lịch sử. Nhưng xây Thái Học đối diện với cổng thành là có ý gì? Lễ nào Nguyên Hạo hi vọng dùng sức mạnh của văn hóa để cảm hóa những kẻ thù xâm lược?

1

Kể cũng kỳ lạ, Đường Phong tưởng rằng sau khi trải qua bao nhiêu chuyện đáng sợ như vậy đêm nay mình sẽ gặp ác mộng, nhưng sáng hôm sau, khi tỉnh dậy anh mới phát hiện ra mình đã ngủ một đêm rất say, không có ác mộng, cũng không gặp bất cứ nguy hiểm gì. Đây có lẽ là đêm mà Đường Phong ngủ ngon nhất kể từ khi anh tới sa mạc đến giờ.

Điều duy nhất khiến Đường Phong không hài lòng đó là không biết từ lúc nào lại có sương mù. Tuy sương mù không lan rộng như hôm trước nhưng cũng đủ để bao trùm cả ốc đảo và Mật Thành.

Hình như Mật Thành không dễ dàng để cho người khác nhìn thấy diện mạo của nó, hôm qua khi hội Đường Phong tới chân thành đã là lúc hoàng hôn, ánh sáng mờ ảo nên họ không trông thấy được toàn bộ diện mạo của Mật Thành. Sáng nay sương mù lại bao trùm, khiến Mật Thành như được phủ một lớp voan mỏng khiến người ta phải xuýt xoa.

Sau khi ngủ dậy, năm người bàn bạc một lúc, quyết định đi một vòng quanh tường thành Mật Thành trước để tìm kiếm cái gọi là “cánh cửa bí mật” Vậy là cả nhóm thu dọn hành lý và xuất phát. Đường Phong đi ra khỏi vòm cổng thành, đang có một chùm ánh sáng mặt trời chọc thủng sương mù, rọi lên người họ và lên tường thành. Đường Phong dừng lại, quay lại nhìn, tư duy anh bất giác rộng mở: “Mọi người có phát hiện thấy không, cổng thành này hướng về phía đông.”

“Như vậy nói lên điều gì?”, Hàn Giang không hiểu.

Hướng đông là hướng mặt trời Hôm qua lúc chúng ta tới đây, không phát hiện thấy cổng thành ở tường thành phía bắc, vậy theo mọi người thì Mật Thành có mấy cổng thành?”, Đường Phong hỏi lại mọi người.

Lương Viện trả lời trước: “Về lý mà nói thì thành trì lớn như thế này ít nhất bốn mặt đông tây nam bắc đều phải có cổng, nhưng... nhưng phía bắc không phát hiện thấy cổng thành, phía đông cũng không có. Kiến trúc cổ đại của Trung Quốc chú trọng đối xứng, hơn nữa thường là quay mặt về hướng nam, quay lưng về hướng bắc bởi vậy em đoán rằng ba mặt phía tây, đông, nam mỗi mặt đều có một cánh cổng.”

“Ba cánh cổng?”, Hàn Giang suy tư, nói: “Lương Viện nói có lý, thông thường thì trong thành trì của Trung Quốc cổ đại, cổng phía nam là quan trọng nhất, Mật Thành chắc chắn có cổng phía nam, kiến trúc cổ đại lại chú trọng đối xứng, bởi vậy phía tây chắc cũng có một cánh cổng nữa, như vậy là ba cánh cổng.”

Đường Phong nghe xong chỉ cười mà không nói gì, anh men theo bức tường thành cao lớn đi về phía nam. Lương Viện vội đi theo Đường Phong hỏi: “Anh hỏi bọn em, vậy anh nói ý của anh xem nào!”

“Chúng ta đi xem ngay bây giờ không phải là sẽ biết sao!”

Hàn Giang cũng đuổi theo: “Đúng đấy, cậu nói xem rốt cuộc Mật Thành có mấy cổng?”

“Mọi người nghĩ người Đổng Hạng có nhiều vàng để xây cổng thành như vậy ư?”, Đường Phong hỏi lại.

“Ý cậu là.. Mật Thành chỉ có mỗi cánh cổng ở phía đông này sao?”, Hàn Giang ngạc nhiên.

Đường Phong không trả lời luôn cho Hàn Giang mà lại nhắc tới cuốn sổ của Dã Luật Sở Tài: “Lẽ nào mọi người quên rồi, Dã Luật Sở Tài nói rằng Thiên Hộ Trấn mô phỏng Mật Thành để xây dựng.”

Hàn Giang ngớ người ra, không hiểu ý Đường Phong: “Nhưng cổng thành Thiên Hộ Trấn là ở phía nam mà!”

Nhưng Lương Viện lại hiểu ngay ra ý của Đường Phong: “Ý của Đường Phong là Mật Thành cũng giống như Thiên Hộ Trấn chỉ có một cánh cổng!”

Đường Phong nghe vậy liền gật đầu Hàn Giang không hiểu bèn hỏi: “Nhưng cổng thành của Thiên Hộ Trấn mở ở phía nam. vậy sao Mật Thành lại mở cổng thành ở phía đông? Hơn nữa, tuy Dã Luật Sở Tài nói rằng Thiên Hộ Trấn mô phỏng Mật Thành, nhưng cũng không nhất thiết cái gì cũng mô phỏng Mật Thành. Thiên Hộ Trấn nhỏ nên một cổng thành là đủ rồi, còn Mật Thành to lớn hùng vĩ thế này sao lại chỉ có một cổng thành được?”

“Dã Luật Sở Tài xây Thiên Hộ Trấn, không nhất thiết cái gì cũng mô phỏng Mật Thành, nhưng đừng quên những gì tôi đã nói, về mặt thiết kế quân sự thì cổng thành của Thiên Hộ Trấn có tác dụng đặc biệt..”

Lương Viện ngắt lời Đường Phong: “Bởi vậy anh cho rằng thiết kế cổng thành của Mật Thành cùng bắt nguồn từ nhu cầu phòng thủ quân sự, có tác dụng đặc biệt, còn Thiên Hộ Trấn chỉ mô phỏng điểm này của Mật Thành. Bởi vậy thiết kế của hai cổng thành hai nơi chắc là sẽ giống nhau, Mật Thành cũng chỉ có một cổng thành!”

Trong lúc mọi người nói chuyện, Đường Phong là người đầu tiên đi tới góc phía đông nam bên ngoài tường thành. Đường Phong dừng lại, quay lại nhìn, khi nhiệt độ tăng cao, sương mù đã dần dần tan đi. Thành lâu của Mật Thành sừng sững trona, nắng sớm, uy nghiêm, u tịch. Đường Phong đã nhìn ra manh mối: “Mọi người có để ý thấy không, ban nãy chúng ta từ cổng thành đi tới đây, cũng chính là khoảng cách tới góc đông nam Mật Thành, rõ ràng dài hơn khoảng cách từ góc đông bắc tới thành lâu mà hôm qua chúng ta đi, như vậy nói lên điều gì?”

Mọi người nghĩ kĩ lại. “Quả thật là dài hơn, điều này cho thấy cổng thành ở Mật Thành vốn không phải là ở chính giữa tường thành phía đông”, Lương Viện nói.

“Còn cho thấy thiết kế của Mật Thành quả thật rất giống Thiên Hộ Trấn, cổng phía nam Thiên Hộ Trấn cũng không ở giữa phía nam mà nhích về bên phải, Mật Thành cũng như vậy, rõ ràng cổng thành cũng nhích về bên phải.”, Hàn Giang đã cảm nhận được sự tương đồng của hai tòa thành.

Đường Phong gật gù: “Không sai, đúng là như vậy!

Ở Thiên Hộ Trấn tôi đã từng nói, cổng thành phía nam không đối xứng với con đường thang phía nam là do yêu cầu phòng ngự quân sự, tôi nghĩ rằng điểm này Thiên Hộ Trấn đã mượn thiết kế của Mật Thành.”

Tuy Đường Phong phân tích rất thấu đáo nhưng Hàn Giang vẫn không hoàn toàn tin rằng tòa thành trì lớn nhường này mà chỉ có một cánh cổng phía đông. Mọi người vòng qua góc đông nam Mật Thành, men theo tường thành phía nam và đường hào bắt đầu đi sang phía tây. Đường Phong chốc chốc lại nhìn về phía khu rừng rậm phía nam, rừng cây rậm rạp chặn mất tầm nhìn của anh, anh nghĩ rằng lối đi vào Mật Thành từ phía nam có lẽ ẩn mình trong khu rừng rậm này

Khi họ đi tới vị trí chính giữa bức tường thành phía nam, lời suy đoán của Đường Phong đã được chứng minh - trên hức tường phía nam không thấy cổng thành. Hàn Giang và Lương Viện ngạc nhiên nhìn nhau, còn Đường Phong lại cười: “Giờ thì mọi người tin tôi rồi chứ?”

“Nếu như thế này thì tường thành phía tây cũng không có cổng thành đâu!”, Lương Viện lẩm bẩm.

Lúc này, Makarov đi đằng sau từ nãy đến giờ bỗng lên tiếng: “Mọi người đừng chỉ đi tìm mỗi cổng thành, quan trọng là cái cổng bí mật đó!”

Đường Phong gật gù: “Lão Mã nói rất đúng, hãy giờ xem ra suy đoán của tôi đã được chứng minh, tường thành chỉ có một cổng thành ở phía đông. Trong giây phút cuối cùng sau khi người Đẳng Hạng dùng sắt nung chảy bịt chết cổng thành, đại quân Hối Tắt Liệt không thể từ cổng thành đó tấn công Mật Thành, bởi vậy họ đã tìm đến cánh cửa bí mật và đã tấn công thành công. Ngày hôm nay, sau vài trăm năm, chúng ta vẫn không thể từ cổng thành tiến vào Mật Thành, lại thiếu công cụ để treo tường vào, bởi vậy chúng ta cũng đành phải tìm kiếm cánh cửa bí mật, rồi từ tiến vào Mật Thành thôi!”

“Giống như Lưu Bình Trung và Bát Tư Ba cách đây vài trăm năm ư?”

“Đúng vậy, ngoài ra chúng ta còn cách nào khác? Tôi nghĩ nếu như Misha và người phụ nữ bí hiểm trong đoàn thám hiểm đó thật sự vào được Mật Thành vậy thì chắc là họ cũng vào trong đó từ cửa bí mật”, Đường Phong mạnh dạn suy đoán.

“Nhưng cánh cửa bí mật này ở đâu? Không phải đục một lỗ trên bức tường thành dày cộm này chứ?”, Lương Viện không hiểu nên cứ nhìn chằm chằm bức tường đất nện kiên cố và cao lớn trước mặt.

“Hiện giờ anh vẫn chưa nghĩ ra, nhưng anh nghĩ rằng chắc chắn chúng ta sẽ tìm thấy dấu vết trên mặt tường thành!”, Đường Phong nói xong liền tiếp tục đi về hướng tây. Khi họ đi tới góc phía tây nam Mật Thành, ánh nắng chói chang đã xua tan sương mù. Đường Phong vô tình ngẩng đầu nhìn, anh bỗng phát hiện sương mù đã tan đi hết, một ngọn núi thấp thoáng hiện lên trước mắt anh: “Mọi người nhìn xem, thế này là thế nào?”, Đường Phong vô cùng ngạc nhiên.

Đường Phong khẽ giơ tay phải lên, chỉ về khu vực phía tây bên trong tường thành. Mọi người nhìn về phía Đường Phong chỉ, quả nhiên chỗ đó xuất hiện một ngọn núi cao sừng sững. Do bị tường thành ngăn cách nên mọi người không thể nhìn được toàn bộ diện mạo của ngọn núi này, nhưng không biết từ lúc nào trên đỉnh núi tỏa ra ánh vàng lấp lánh. Đường Phong ra sức dụi mắt để chắc chắn rằng mình không bị hoa mắt, đây quả thực là một ngọn núi, nhưng trên đỉnh núi không có tòa kiến trúc nào, chỉ có cây cối mọc um tùm, rậm rạp.

“Tại sao lại có một ngọn núi trong Mật Thành nhỉ?”, Yelena không hiểu.

“Có thể ngọn núi này có ý nghĩa đặc biệt gì đó!”, Makarov đoán.

Tất cả mọi người đều nhìn Đường Phong. Đường Phong vẫn đang thất thần nhìn ngọn núi trong thành, Hàn Giang vỗ vai Đường Phong, lúc này anh mới định thần lại, chậm rãi nói: “Tôi cũng không hiểu tại sao

trong thành lại xuất hiện một ngọn núi. Nhưng.. nhưng tôi nghĩ rằng khả năng lớn nhất đó là một tòa lâm viên, giống như cảnh núi non phía sau cố Cung. Bởi vì Mật Thành là do Nguyên Mạo đích thân hạ lệnh xây dựng, trong toàn bộ Tây Hạ, chỉ có nó là cách xa kinh đô, bởi vậy tôi nghĩ rằng trong thành xuất hiện cung điện và lâm viên hoàng gia là điều hoàn toàn có thể.”

“Lâm viên hoàng gia? So với quy mô của Mật Thành thì ngọn núi này quá to nhỉ? Lẽ nào xây dựng Mật Thành là chỉ để mua vui cho Nị Uyển Hạo?”, Hàn Giang không hiểu nên hỏi lại.

“Phải đi vào đó thì chúng ta mới biết được!”, Đường Phong nghĩ vậy nên bắt giác bước đi nhanh hơn, đồng thời mắt anh cũng không rời khỏi tường thành, anh cẩn thận tìm kiếm cánh cửa bí mật Iron truyền thuyết.

Tường thành phía tây Mật Thành giống như những gì Đường Phong suy đoán, cũng không có cổng. Năm người lại vòng ra góc tây bắc của Mật Thành, Đường Phong nhắc nhở mọi người: “Đại quân Hốt Tất Liệt năm đó chắc là đi từ phía bắc tới, bởi vậy chúng ta phải đặc biệt chú ý, nhìn xem có vết tích gì xung quanh tường thành phía bắc không nhé!”

Lời nhắc nhở của Đường Phong quả nhiên có tác dụng.

Vừa đi được vài bước. Hàn Giang đã phát hiện thấy những mũi tên chi chít trên mặt đất. Đường Phong nhặt vài mũi tên lên, cầm trên tay quan sát kỹ lưỡng một hồi: “Ở đây xuất hiện hai loại mũi tên, một loại của Mông cổ, một loại của người Đảng Hạng chứng tỏ năm đó dưới chân thành phía bắc đã từng xảy ra chiến tranh. Quan sát kỹ lại hai loại mũi tên này có thể thấy rõ, mũi tên của người Mông cổ được chế tác rất tinh xảo, nguyên liệu được tuyển chọn kỹ lưỡng, còn mũi tên của người Đảng Hạng thô sơ hơn rất nhiều, chất liệu cũng kém hơn Tôi nghĩ điều này có thể là do người Đảng Hạng ở Mật Thành bị bao vây cả một thời gian dài nên không có cách nào có được chất liệu kim loại tốt.”

Đường Phong nói vậy, trước mắt mọi người lại liên tục cảnh tượng trận chiến ác liệt năm nào đối diện với quân Khiếp Thiết ào ạt xông lên, người Đảng Hạng đã cạn kiệt lương thực, chỉ còn có thể dựa vào tường thành kiên cố mà cha ông để lại để chống chọi trước lúc chết.”

Dưới tường thành phía bắc, Đường Phong phát hiện thấy rất nhiều mũi tên và binh khí đã hỏng, còn có cả những mảnh gốm và đồ ngọc vụn vỡ. Nhưng khi trở lại góc đông bắc của Mật Thành, họ vẫn không phát hiện thấy cánh cửa bí mật trong truyền thuyết.

Cánh cửa bí mật ở đâu nhỉ? Đường Phong thất vọng nhìn bức tường thành, vất vả khổ cực tìm kiếm, giờ Mật Thành đã ở trước mắt mà không thể vào được bên trong. Nghĩ tới đây, Đường Phong không khỏi buồn phiền, anh ngồi bệt xuống đất. Nhiệt độ càng lúc càng cao, Đường Phong đầm đìa mồ hôi, thở hổn hển nhìn Hàn Giang. Hàn Giang nhìn Đường Phong, rồi hỏi: “Tiểu tử, cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Vất vả khổ cực mới tìm thấy Mật Thành, bây giờ không vào trong được, tôi thấy thật khó chịu!”

“Tôi không hỏi cậu chuyện đó, tôi muốn cậu nghĩ cho kỹ xem cánh cửa bí mật đó ở đâu cơ!”

“Cánh cửa bí mật”, Đường Phong lại đưa mắt nhìn lên bức tường trước mặt, chìm trong suy tư. Hàn Giang lại nói tiếp: “Tôi nghĩ rằng cánh cửa bí mật không thể quá nhỏ được, không thì đại quân của Hốt Tất Liệt làm thế nào tiến vào Mật Thành được?”

Hàn Giang nói vậy khiến người Đường Phong khê rung lên, anh bỗng ngửa đầu lên. anh phát hiện thấy cách góc đông bắc của Mật Thành không xa, trên phía bắc tường thành xuất hiện một vùng màu đen. Đường Phong dừng phắt dậy, bước đi thật nhanh, tới trước khoảng tường màu đen đó. Mọi người không hiểu nhưng cũng đi theo Đường Phong. Đường Phong cứ nhìn chăm chăm vào khoảng đen trên tường, miệng lẩm bẩm: “Đây không phải là màu sắc gốc của bức tường, đây là một lớp bụi đen. Không, chính xác mà nói đây là dấu vết của thuốc nổ để lại.”

Đường Phong quay ngoắt người lại, nhìn mọi người: “Người Mông cổ đã học được cách dùng thuốc nổ để tấn công thành, mọi người nghĩ xem, tại sao quân Khiếp Thiết lại phải dùng tới thuốc nổ ở đây?”

Khi ánh mắt của Đường Phong dừng lại chỗ Lương Viện, Lương Viện chần chừ nói: “Ý... ý anh là ở đây là vị trí của cánh cửa bí mật? Nhưng không trông thấy trên tường có cửa bí mật mà?”

“Sai! Cửa bí mật vốn không ở trên tường thành mà là ở dưới chân thành!”, Đường Phong nói.

Mọi người đều ngạc nhiên. Đường Phong giải thích tiếp: “Ngay từ ban đầu chúng ta đã phát hiện ra có một đường hào bên ngoài tường thành của Mật Thành, đường hào này dùng để làm gì? Dĩ nhiên là năm đó có nước trong đó. Chúng ta tưởng rằng đây là nơi sâu trong sa mạc không thể có hào nước phòng hộ, nhưng tôi nghĩ rằng năm đó đường hào này chính là hào nước phòng hộ! Nhưng khí hậu ở đây biến đổi nhiều, tôi đồ rằng ban đầu ở đây có dòng chảy thông với Vãng Sinh Hải, nhưng lại là dòng sông theo mùa, cùng có nghĩa là lúc có lúc không. Có lúc hào phòng hộ khô cạn, nó chính là một đường hào cạn; nhưng có lúc lượng nước rất lớn, đường hào này không chỉ là hào nước phòng hộ mà cùng gánh vác cả nhiệm vụ thoát nước cho trong thành...”

Đường Phong nói tới đây thì Hàn Giang đã hiểu ra ý anh: “Bởi vậy chắc chắn dưới tường thành có xây cửa cấp nước và thoát nước.”

”Không, sai! Những điều này đều đã được phát hiện trong di chỉ thời kỳ đầu và thời kỳ giữa của triều Nguyên, những thành phố được xây dựng trên thảo nguyên và sa

mạc Gobi thì có vẻ khô hạn ít mưa, không cần thiết phải thiết kế hệ thống thoát nước, nhưng một khi gặp phải nước lớn cũng cần thiết phải có cống xả nước để thoát nước. Rồi vậy, cái gọi là ‘cánh cửa bí mật’ tôi đoán rằng đó chính là ‘cổng nước’ của Mật Thành!”, Đường Phong nói tiếp.

“Vậy thì cổng nước ở đâu?”, Yeleia hỏi.

“Ở đây, trong đoạn đường hào này! Quân Khiếp Thiết năm đó chắc chắn đã dùng thuốc nổ mở rộng cổng nước rồi từ đó, tấn công vào Mật Thành. Chỉ có điều năm tháng qua đi, vật đổi sao dời, cổng nước phía dưới này nhiều năm không có nước nên đã bị cát chôn lấp rồi!”

Đường Phong nói xong liền dùng chiếc xẻng công binh thô sơ mà anh mang theo nhảy xuống đường hào rộng lớn.

4

Không ngoại suy đoán của Đường Phong, chưa đào được mấy nhát, phần vòm cửa nước liền lộ ra, những phiến đá xanh khổng lồ đã bị thuốc nổ làm cho biến dạng, nhưng cổng cửa nước dạng vòm vẫn sừng sững dưới chân thành.

Hàn Giang cũng xuống đào cùng, năm phút sau, vài thanh thép hàng rào dài hơn chục cen-ti-mét lộ ra chọc thẳng lên trời. Đường Phong thấy ngạc nhiên trước đường kính của thanh thép này, anh ngạc nhiên hơn khi thấy những 380 I thanh thép này cũng đã bị thuốc nổ làm cho gãy hết.

“Có thể thấy người Đảng Hạng đã quả tự tin với hàng rào thép của cổng nước này, cho rằng nó rất kiên cố nhưng Bát Tư Ba đã nắm được điểm yếu đó. nếu không thì quân Khiếp Thiết chưa chắc đã tập kích thành công!”, Đường Phong lại thờ dãi.

“Lượng thuốc nổ mà quân Khiếp Thiết sử dụng năm đó chắc chắn rất khủng khiếp, ỉhậm chí chỉ một lan mà đã khiến hàng rào thép này bị gãy hết, đến cổng vòm bằng đá kiên cố cũng nổ tung.”. Hàn Giang suy đoán.

Hai người lại tiếp tục đào, một lúc sau diện mạo của toàn bộ cổng nước dần hiện ra cổng nước nằm ẩn dưới chân tường thành, đầu bên ngoài nối với đường hào bao quanh tường thành, đầu bên trong dẫn vào trong thành.

Cổng nước cao hai mét rưỡi, rộng cũng tới hai mét, hoàn toàn có thể đủ cho ba người xếp hàng ngang đi vào. cổng nước được tạo thành bởi những khối đá xanh rắn chắc, căn cứ vào dấu vết còn sót lại của cổng nước có thể nhận thấy nó vốn có tám hàng rào thép ngăn cách nhưng tất cả đều đã bị nổ tung.

Trong quá trình đào xới, Đường Phong ngạc nhiên phát hiện thấy trong lớp cát dưới cổng nước có lẫn cả một đồng đồ ngọc, đồ gốm sứ và những mảnh còn sót lại của đồ bằng vàng, bạc, thậm chí còn có cả những vật bang ngọc trai và đá quý. Đường Phong không khỏi xuyết xoa: “Chắc chắn quân Khiếp Thiết đã điên cuồng cướp bóc tài sản trong Mật Thành. Đêm đó, khi trong thành xảy ra hỏa hoạn, quân lính trong lúc hoảng loạn định thoát ra ngoài từ cổng nước nên đã đánh vỡ và vứt bỏ rất nhiều đồ ngọc, đồ gốm sứ và châu báu tại đây.”

“Điều đó cũng nói lên rằng vào thời khắc cuối cùng trong Mật Thành vẫn còn rất nhiều châu báu, thậm chí nhiều đến nỗi khiến người la kinh ngạc!”, Hàn Giang nói.

“Đáng tiếc là những thứ này đã không cứu được Mật Thành và cũng không thay đổi được số phận của người Đẳng Hạng!”

Than thở xong. Đường Phong vội vàng đi vào trong cổng nước để xem tình hình phía đầu bên kia. Chưa kịp đợi Hàn Giang nhắc nhở cẩn thận, Đường Phong đã đi tới đầu bên kia của cổng nước. Trước mặt anh là một cái đầm đã cạn nước có hình hồ lô. Có thể hình dung vị trí cổng nước đang nằm là phần đáy hồ lô, còn miệng hồ lô là một lối ra nhỏ hẹp. Đường Phong nhìn quanh đầm nước cạn một vòng, không phát hiện thấy gì bên trong nhưng ở gần cổng nước, anh lại phát hiện thấy rất nhiều đá vụn, rõ ràng những hòn đá này đều đã được ai đó mài mòn. Đường Phong ngẫm nghĩ một lúc và đã hiểu ra công dụng của những hòn đá này: “Xem ra người Đẳng Hạng cũng đã đề phòng cổng nước này, vì vậy họ đã dùng, những hòn đá mài sẵn để bịt một đầu của nó lại, nhưng không ngờ người Mồng Cổ đã dùng rất nhiều thuốc nổ nên những hòn đá này cũng bị nổ vụn.”

“Vẫn còn một điều, thời khắc cuối cùng của Mật [hành, trong đường hào, bao gồm cả cổng nước và trong cái đầm này đều không có nước. Nếu như có nước thì quân Khiếp Thiết rất khó sử dụng thuốc nổ!”, Hàn Giang nói.

Đường Phong gật gù: “Không sai, trong thời khắc cuối cùng, Mật Thành không những không có nước, mà tôi ngờ rằng nước trong đường hào cũng cạn từ lâu rồi. Một lý do quan trọng trong thất bại cuối cùng của người Đẳng Hạng tôi cho rằng là do khí hậu thay đổi khắc nghiệt dẫn tới mực nước ở Vãng Sinh Hải hạ thấp, phạm vi thu nhỏ lại, bởi vậy trong đường hào và cả sông ngòi, đầm lầy trong thành cũng không có nước”

“Mực nước ở Vãng Sinh Hải hạ thấp? Phạm vi thu nhỏ lại?”, Lương Viện không hiểu nên nhìn sang Đường Phong. “Chúng ta trông thấy Vãng Sinh Hải rộng mênh mông như vậy sao lại nói rằng mực nước ở Vãng Sinh Hải rút xuống, phạm vi thu nhỏ lại?”

“Bởi vì Vãng Sinh Hải của mấy trăm năm trước còn rộng lớn hơn bây giờ, thậm chí xung quanh Vãng Sinh Hải có lẽ không chỉ có một vùng ốc đảo như bây giờ, rất có thể còn có nhiều ốc đảo. Nhưng giữa thời kỳ Tây Hạ, môi trường ở đây bỗng trở nên khắc nghiệt, mực nước trong Vãng Sinh Hải rút xuống, những ốc đảo khác cũng biến mất, nguồn nước trong thành và trong đường hào cũng cạn kiệt”

Lương Viện nghe tới đây liền ngắt lời Đường Phong:

“Vậy thì người trong thành lấy nước đâu để dùng?”

Đường Phong ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Anh nghĩ rằng chắc là trong thành họ đã đào giếng rất sâu. Bởi vì nguồn nước ở Vãng Sinh Hải không thể trực tiếp chảy vào trong thành, bởi vậy đường hào xung quanh Mật Thành cũng mất đi tác dụng phòng hộ của nó.”

Trong lúc Đường Phong nói chuyện, anh đã đi tới vị trí tạm gọi là “miệng” của đầm nước hình hồ lô, quả nhiên ở đây có một đường dẫn nước vươn ra bên ngoài. Đường Phong không biết đường dẫn nước này sẽ vươn tới đâu, anh nóng lòng muốn nhìn thấy toàn bộ diện mạo trong thành nên đã men theo đường dẫn nước leo lên trên. Nhưng Đường Phong lại thất vọng, bởi sau khi leo lên anh chỉ trông thấy một cái ngõ - một cái ngõ rất bình thường.

5

Đường Phong quan sát cái ngõ trước mặt. hai bên ngõ là bức tường màu xám uốn lượn quanh co, từ chân tường thành bên cạnh cổng nước vươn vào tận trong thành, hình như không thấy giới hạn. Con ngõ chỉ rộng bằng chiều rộng trong lòng cổng nước, càng đi về phía trước, ngõ càng hẹp lại và càng khúc khuỷu hơn nên anh không thể trông thấy điểm cuối ngõ. Cảnh tượng này khiến Đường Phong bỗng nhớ tới những nhà dân dân xen rối rắm và những ngõ nhỏ uốn lượn quanh co ở Thiên Hộ Trấn.

“Quả nhiên cùng một ruộc với Thiên Hộ Trấn...”. Đường Phong lẩm bẩm.

“Hơn nữa còn phức tạp hơn cả Thiên Hộ Trấn!”, Hàn Giang bổ sung thêm.

Đường Phong nhìn Yelena và Makarov, hai người họ chưa tìm tới Thiên Hộ Trấn, Đường Phong nhắc nhở họ phải chuẩn bị sẵn tâm lý, đồng thời chú ý đi theo anh, nhất định không được tách ra.

Năm người lần lượt tiến vào trong ngõ. Càng đi vào sâu, ngõ càng hẹp lại, cuối cùng chỉ đủ rộng để một người đi qua. Nhưng đây vẫn chưa phải điều tồi tệ nhất, điều tồi tệ nhất là họ đã sắp tới kích đường. Một bức tường chạm khắc hoa văn chắn ngang trước mặt mọi người. Đường Phong gắng sức đẩy bức tường này nhưng nó vẫn bất động. Anh kiểm tra kỹ lại bức tường ngang và tường xung quanh, rất kiên cố. không phát hiện thấy cửa bí mật hay lối đi nào khác.

Đường Phong chán nản lắc đầu: “”Chết tiệt, còn phức tạp hơn cả trong Thiên Hộ Trấn!”

“Làm thế nào đây?”, Lương Viện hỏi.

“Quay về thôi!”

Vậy là mọi người rút lui. Đường Phong vẫn nhớ loáng thoáng xung quanh con ngõ này xuất hiện vài cánh cửa. khi quay lại tới cánh cửa thứ nhất, Đường Phong liền dừng lại, anh không biết lối đi này có đúng không, nhưng vẫn đẩy cánh cửa ra. Khi tay chạm lên cánh cửa lạnh toát, anh mới nhận ra đây không phải là một cánh cửa gỗ mà là cửa đồng, tim Đường Phong đập thình thịch. Thông thường cửa bằng đồng thường được dùng trong những kiến trúc cao cấp, nhưng cánh cổng trước mặt này... Đường Phong lại xem lại cánh cửa, thật sự là không nhìn ra điểm đặc biệt của kiến trúc này. Chỉ là một cánh cửa trong những ngôi nhà bình dân thông thường mà lại làm bằng đồng ư?

Đường Phong đang suy nghĩ mông lung thì chân anh đã vô thức bước vào không gian phía sau cánh cửa. Đó là một căn phòng tối om không rộng lắm, phía đầu bên kia căn phòng lại là một cánh cửa khác, Đường Phong sợ rằng sau khi mở cánh cửa đó ra anh sẽ lại thấy một gian phòng y hệt như gian phòng này. Nhưng sau khi đẩy cánh cửa đồng thứ hai ra. F)ườn? Phong thó phào khi đó là một con ngõ. Tuy vậy, Đường Phong lại lập tức căng thẳng trở lại. vì anh phát hiện con ngõ này hình như giống hệt con ngõ trước đó, uốn lượn quanh co, khó đoán định phương hướng. Đường Phong đứng giữa ngõ, cả hai đầu đều không trông thấy điểm cuối.

“Chúng ta nên đi đường nào?”, Hàn Giang cũng mất phương hướng, hiện giờ anh chỉ trông cậy vào Đường Phong.

Đường Phong không vội lựa chọn, anh đứng trong lối đi ngoằn ngoèo này, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Anh đang ngẫm nghĩ, hồi tưởng lại, sau đó từng hước phán đoán: “Năm đó Nguyên Hạo xây dựng Mật Thành thật hao tổn tâm sức, giống như ông đã tiên đoán được trước vậy, hình như ông cũng biết nơi nguy hiểm nhất của Mật Thành chính là cổng nước, bởi vậy ngoài việc xây dựng cổng nước đặc biệt kiên cố, ông còn quy hoạch khu vực phía trong cổng nước này thành một khu dân cư.”

“Khu dân cư? Ý anh là nơi này trước đây đều là nơi ở của người dân?”, Yelena không hiểu ý của Đường Phong lắm nên hỏi lại.

Đường Phong gật đầu, nói tiếp: “Đúng vậy, đây là nơi ở của dân thường. Nhưng năm đó có người dân nào thật sự Sống ở đây không thì tôi cũng không biết. Tóm gần khu cổng nước này Nguyên Hạo đã xây dựng những ngõ nhỏ và nhà dân phức tạp rối rắm để làm mù mịt những kẻ đột nhập vào đây, đặc biệt là những ai từ cổng nước đột nhập vào.”

‘Giống hệt như khu dân cư phía sau cổng thành Thiên Hộ Trấn, quả nhiên Dã Luật Sở Tài đã mở phóng Mật Thành để xây Thiên Hộ Trấn.’

Đường Phong chọn đi về hướng nam, bởi vì anh tin rằng họ đã vào đây từ cổng nước phía bắc, vậy nếu muốn ra khỏi khu dân cư này thì phải đi về phía nam. Nhưng họ chưa đi được mấy trăm mét lại gặp phải một bức tường chắn ngang. Trên bức tường này cũng không có cửa hay lối đi. Đường Phong một lần nữa lại phải quay lại. Anh lại phát hiện thấy một cánh cửa trong con ngõ, cũng được làm bằng đồng. Đẩy cánh cửa này ra, bên trong là một căn phòng giống hệt căn phòng lúc trước, trong phòng trống trơn, không có bất cứ vật dụng gì, thậm chí còn không trông thấy dấu vết từng được sử dụng.

Đường Phong đẩy cánh cửa phía đầu bên kia căn phòng ra, lần này không xuất hiện căn phòng giống hệt mà là một giếng trời. Phía đầu bên kia giếng trời không có cửa, nhưng phía nam giếng trời lại có một cánh

cổng hình tròn Đầy cánh cổng bằng gỗ mục nát ra, Đường Phong trông thấy phía sau đó lại là một giếng trời vuông vắn. Linh cảm của Đường Phong càng lúc càng chuẩn, anh cảm giác mình lại rơi vào mê cung phức tạp giống như trong đàn thành, làm cách nào cũng không thoát được ra ngoài.

Đường Phong đẩy một cánh cửa khác trone giếng trời ra. phía sau cánh cửa là một cái sân hẹp và dài, hai bên sân là hai gian nhà nhỏ. Đường Phong đi thật nhanh qua con ngõ. bên ngoài lại là một cái ngõ giống hệt. Đường Phong cũng không nhìn kĩ, chỉ hoàn toàn dựa vào cảm giác để đi, rẽ qua một ngã rẽ vẫn là con ngõ giống hệt. Nhưng lần này, càng đi. Đường Phong càng cảm thấy con ngõ này trở nên rộng hơn.

Đường Phong không ngờ lối đi này lại phức tạp đến vậy, trên đường đi anh rẽ qua bao nhiêu ngã rẽ, đi nửa tiếng cũng vẫn chưa ra khỏi con ngõ Đường Phong chốc chốc lại đẩy cánh cửa bên cạnh ngõ ra, kiểm tra thể giới đằng sau cánh cửa, toàn là phòng ốc nhưng lại không trông thấy dấu tích có người đã từng ở đó. Trong lòng Đường Phong nghi ngờ tự hỏi: “Lẽ nào năm đó những căn phòng này đều trông trơn như vậy, chưa từng có người ở, chỉ dùng để bày những ai xông vào đây bất hợp pháp?”

Con ngõ quanh co này mãi vẫn chưa kết thúc. Đúng lúc mọi người bắt đầu nghi ngờ về tuyến đường thì trong lòng Đường Phong bỗng nhen lên tia hi vọng, chắc chắn con ngõ này không giống với hai con ngõ trước, chắc chắn cuối ngõ sẽ có cảnh tượng khác! Quả nhiên, sau khi rẽ qua ngã rẽ cuối cùng, điểm cuối ngõ đã xuất hiện - không phải là một bức tường chắn ngang mà là một con đường, một con đường rộng tới trăm mét, không, phải gọi đây là quảng trường mới đúng!

Năm người kinh ngạc bước ra khỏi con ngõ, nhìn xung quanh. Di tích kiến trúc diễm lệ phân bố khắp bốn phía, đặc biệt là dưới chân ngọn núi nhỏ phía tây, thêm cao bao quanh, cung điện nguy nga. Chỉ có điều, phần lớn những kiến trúc này đều đã sụp đổ. không còn huy hoàng nữa, chỉ có thể thông qua những bậc thềm cao lớn và di tích để tưởng tượng ra nơi đây đã từng huy hoàng diễm lệ như thế nào. Nhưng ở chính giữa bậc thềm đoạn phía tây quảng trường có một kiến trúc kiểu cung điện sừng sững khổng lồ, hùng vĩ, tuy đã đổ nát nhưng sự hiện diện của nó vẫn gợi cho người ta nhiều sự liên tưởng về một thời gian huy hoàng đã xa.

Phía sau tòa cung điện cao lớn đó chính là đồi núi mà mọi người trông thấy phía ngoài thành. Khi ánh mặt trời chính ngọ soi rọi lên đỉnh núi, ánh vàng lấp lánh lại khiến Đường Phong không thể nhìn thẳng lên đỉnh núi. Đường Phong không biết rốt cuộc trên đỉnh núi đó là gì. nhưng anh loáng thoáng cảm nhận được ở đó, họ sẽ có những phát hiện chấn động.

Cả năm người đều ngẩng người trước cảnh tượng trước mắt, không ai nói được gì. Khi họ đi tới chính giữa quảng trường rộng lớn, tất cả không ai bảo ai đều cùng dừng lại, kinh ngạc quan sát xung quanh, giống như đang ở một thế giới khác!

Đường Phong quay lại nhìn, đầu bên kia quảng trường rộng lớn hình chữ nhật này chính là mặt đông tường thành, chỉ có điều bên trái, bên phải, dưới chân tường thành có hai nhóm kiến trúc không lớn lắm gần như vẫn được bảo tồn hoàn hảo. Còn cánh cổng thành bằng vàng huy hoàng đúng như họ đã phát hiện thấy ngoài thành, không xuất hiện cùng trục với quảng trường mà ẩn nấp trong khu dân cư mà ban này họ khó khăn lắm mới thoát được ra.

“Quá là diễm lệ, khác hẳn với nhân gian! Không ai ngờ sâu trong Hạng Hải lại có tòa thành cổ tráng lệ thế này. nhưng đáng tiếc là phần lớn kiến trúc đều đã bị hỏa hoạn hủy hoại, nếu không thì tôi cũng không thể tưởng tượng được cảnh tượng hiện lên trước mắt chúng ta sẽ hoành tráng diễm lệ thế nào.”, Hàn Giang phấn chấn nói.

“Ôi... trời ơi! Tôi phấn khích tới nỗi không nói nên lời nữa rồi!”, Lương Viện còn phấn chấn gấp bội phần.

“Ở đây rộng hơn rất nhiều so với Hắc Thủy Thành mà K.ozlov khám phá ra năm xưa, thảo nào đội thám hiểm năm nào...”, Makarov cũng bị chấn động trước cảnh tượng trước mắt.

“Xem ra chưa từng có người tới đây!”, tuy rai phấn khích nhưng Yelena vẫn giữ cảnh giác.

“Dĩ nhiên, háy tám trăm năm nay, chúng ta chính là nhóm người đầu tiên tìm thấy và vào trong Mật Thành, trừ phi.. trừ phi năm đó Misha thật sự đã vào trong Mật Thành.”, Đường Phong nói.

“Không, không phải tôi nói về điều đó!”, Yelena chuyên ngay chủ đề, “Y tôi là ở đây tĩnh lặng tới mức đáng

sợ, tuy năm đó ở đây từng có một nhánh người Đảng Hạng sinh sống, còn xảy ra chiến tranh nhưng tại sao không phát hiện thấy hài cốt? Quảng trường này sạch sẽ như vậy, bao gồm cả những khu dân cư ban này chúng ta đi qua, ngoài lớp bụi ra không có bất cứ dấu vết từng có người ở và sử dụng.”

Lời của Yelena đã khiến mọi người cảnh giác hơn. Lương Viện cũng đồng ý: “Đúng vậy. Mật Thành lớn như vậy tại sao không trông thấy hài cốt của người xưa nhỉ? Nhữma khu dân cư đó có vẻ đúng là chưa từng có người ở!”

Đường Phong đi chậm chậm quanh quảng trường, quả nhiên, trên quảng trường rộng lớn này ngoài cát bụi ỉn mặt đất ra thì thật sạch sẽ, không có hài cốt, cũng không có binh khí vớt lại, thậm chí còn không có vết tích chứng tỏ đã từng có chiến tranh.

bắc, mà lại quay lưng về phía tây, quay mặt về phía đông, hướng về phía mặt trời. Bởi vậy toàn bộ kiến trúc của nó đều được triển khai xung quanh quảng trường hình chữ nhật này. Còn lấy vị trí hiện giờ chúng ta đang đứng làm tâm thì phía tây Mật Thành xem ra toàn là những kiến trúc cao lớn, chắc là khu cung điện và chùa chiền, còn kiến trúc phía đông rõ ràng không cao to như phía tây. Lại căn cứ vào sổ dân sống ở đó không giồn nhau, phía đông được chia thành những khu vực có tính năng khác nhau. Mọi người nhìn đi, kiến trúc hai bên phía tay trái và phía tay phải chúng ta hiện giờ tuy không cao lớn diễm lệ như khu cung điện, nhưng rõ ràng cao lớn, xa hoa hơn rất nhiều so với khu dân cư chúng ta vừa mắc kẹt trước đó. Từ vị trí có thể thấy hai khu vực này gần khu cung điện hơn. Bởi vậy tôi đoán rằng hai khu vực này chắc là khu sinh sống của giới quý tộc hoặc là nơi dành cho các cơ quan hành chính, còn hai khu vực thấp lè tè sát cổng thành lại là khu dân cư, cũng có thể bao gồm cả khu buôn bán và khu thủ công nghiệp.”

“Xem ra ngay từ đầu. Mật Thành đã quy hoạch rất nghiêm chỉnh, hoàn toàn là mô hình thu nhỏ của kiến trúc thành thị hiện đại!”, Hàn Giang trầm trồ khen ngợi.

“Vậy hai cụm kiến trúc sát tường thành phía đông quảng trường thì sao?”, Lương Viện chỉ hai cụm kiến trúc được bảo tồn hoàn hảo phía dưới mặt đông tường thành nói

“Hai quần thể kiến trúc đó tuy quy mô không lớn nhưng từ đẳng cấp kiên trúc cho thấy, rõ ràng cao hơn khu bình dân, lại có con ngõ ngăn cách với hai khu vực kiến trúc thấp lè tè bên cạnh. Bởi vậy tôi nghĩ rằng đây có thể là hai quần thể kiến trúc dành cho quan lại, có mục đích sử dụng đặc biệt.”, Đường Phong dừng lại, nói tiếp: “Mọi người có để ý thấy không, trong toàn Mật Thành này, càng đi về phía tây, khung cảnh càng bị hủy hoại nghiêm trọng, nhất là khu vực cung điện. Còn càng đi về phía đông kiến trúc càng được bảo tồn hoàn hảo, nhất là khu bình dân gần như không bị phá hoại gì.”

“Điều đó cho thấy chiến tranh năm đó chủ yếu xảy ra ở khu vực xung quanh khu cung điện!”, Hàn Giang nói.

“Có khi nào có khả năng này không nhỉ, trong thời khắc cuối cùng ở Mật Thành, dân số ở Mật Thành sụt giảm nghiêm trọng, khu dân cư đã không còn mấy ai sinh sống, bởi vậy khi quân Khiếp Thiết tấn công vào trons thành, ở đó cũng không xảy ra trận ẩu đả nào!”, Yelena borm mạnh dạn đưa ra suy đoán.

Đường Phong gật gù: “Tôi cũng nghi là nlnr vậy, nhưng bây giờ còn quá sớm để đưa ra kết luận, rốt cuộc chúng ta chỉ kiểm tra được một phần nhỏ của Mật Thành.

Tôi nghĩ rằng chắc chắn Mật Thành vẫn còn ẩn chứa rất nhiều bí mật mà không ai biết tới và đang chờ đợi chúng ta khám phá!”

“Nlnrng Mật Thành rộng lớn thế này, chúng ta chỉ cỡ vài người thì phải làm thế nào?”, Lương Viện hỏi lại Đường Phong.

Đường Phong liên tục đổ mồ hôi, anh nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, rồi lại nhìn xung quanh Mật Thành: “Chẳng có cách nào hay hơn cả, giống như ở Thiên Hộ Trấn vậy, chúng ta sẽ lục soát từng chút một!”

“Chỉ dựa vào năm chúng ta thì mất bao nhiêu lâu mới khai quật kĩ lưỡng được toàn bộ Mật Thành?”, Hàn Giang lắc đầu, sắc mặt anh lúc này thật khó coi.

Đường Phong vỗ vai Hàn Giang động viên: “Ai bảo phải khai quật cả Mật Thành? Chúng ta không thể giống đoàn khảo cổ khai quật chi tiết, chúng ta chỉ có thể tìm hiểu qua một chút về Mật Thành, biết đâu

lại có thể nhanh chóng thu hoạch được gì đâu! Tối trước khi mặt trời lặn, chúng ta vẫn còn sáu hấy tiếng đồng hồ May... may mà có Bát Tư Ba thiết kế mê hồn trận giúp chúng ta làm cho đám người của Tướng quân bị kẹt trong đàn thành xương người, bởi vậy chúng ta vẫn còn thời gian!”

‘Cậu tự tin vậy ư, ngộ nhờ những gã áo đen đó thoát ra được khỏi đàn thành thì sao?’, Hàn Giang hỏi lại.

“Không thể, trừ phi bọn chúng biết được vị trí bí mật của đàn thành. Nếu bọn chúng đã ra khỏi được đàn thành thì bây giờ bọn chúng cũng phải đến rồi. Nhưng anh xem, bọn chúng đã xuất hiện đâu!”

Đường Phong nói xong câu này bỗng phát hiện ra tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, thậm chí Hàn Giang còn rút súng ra, mắt nhìn chăm chăm về phía con ngõ ở khu dân cư

Không gian dường như đang ngưng đọng, Mặt Thành khổng lồ tĩnh lặng tới mức đáng sợ. Hàn Giang nhìn chăm chăm vào con ngõ đó nửa phút mới từ từ buông súng xuống.

Đường Phong nói: “Anh căng thẳng quá đấy! vốn dĩ đã đủ căng thẳng rồi anh còn cố tạo thêm không khí ngột thở làm gì?”

“Tôi luôn nghĩ rằng lương quân không chịu từ bỏ

như vậy đâu, chắc chắn bọn chúng sẽ tìm tới đây!”, Hàn Giang nói.

“Kể cả bọn chúng có đến được đây thì tôi cũng ràng người của bọn chúng cũng phải tổn thất tới hơn nửa. Tối lúc đó chúng ta có thể lợi dụng địa hình để tiêu diệt bọn chúng.”,

Đường Phong lúc này lại có phần tự tin.

Nhưng Makarov lại nói: “Nói tới Tướng quân tôi lại nhớ tới cái gã đội mũ chụp đầu, người đó có phải là Tướng quân không nhỉ? Đi cùng đồng bọn mà hắn ta cũng phải chụp mũ? Rốt cuộc hắn là ai nhỉ?”

“Ngoài Tướng quân thì hắn còn có thể là ai?”,

Yelena hỏi.

Makarov thất thần lắc đầu: “Cha... cha cũng không biết. Cha... cha chỉ cảm thấy kỳ lạ.”

Makarov nói vậy khiến mọi người im lặng Một lúc sau, Lương Viện đã phá vỡ sự im lặng này: “Vậy bây giờ chúng ta nên bắt đầu từ đâu?”

Đường Phong chỉ về khu kiến trúc cao lớn phía bắc, nói: “Anh nghĩ rằng chúng ta nên quan sát một lượt kiến trúc phía bắc Mặt Thành, bắt đầu từ khu vực phía bắc quảng trường.”

“Chính là khu quý tộc mà cậu nói, phải không?”, Hàn Giang nhìn hai khu vực rộng lớn phía bắc, một là khu dân cư ban nãy khiến họ bị lạc, còn khu vực kia là khu quý tộc trông có vẻ xa hoa - liệu nơi đó có phải là một mê cung khác không? Hàn Giang chưa kịp nghĩ ngợi nhiều thì đã thấy Đường Phong húc nhanh về khu kiến trúc đó.

8

Đi vào giữa những bức tường màu xám cao lớn, một con đường hướng nam bắc thẳng tắp thênh thang hiện lên trước mắt Đường Phong, ngoài lớp bụi cát trên mặt đường ra thì con đường này cũnà, được coi là sạch sẽ.

Đường Phong tò mò quan sát kiến trúc hai bên tường, phía dưới những tòa nhà cao lớn là một cánh cổng bọc đồng nặng trĩu. Đường Phong vừa đẩy nhẹ cánh cổng đã mở ra. Sau cổng là một bức tường chắn ngang, bao quanh tường ngang là một khoảnh sân rộng rãi, một lớp cát vàng dày cộm phủ lên bậc thềm Đường Phong bước lên bậc thềm, đi thẳng vào trong. Rên trong là một phòng khách rộng rãi nhưng bàn ghế trong phòng đều xiêu vẹo gãy đổ, rõ ràng ở đây từng bị cướp sạch. Đi tiếp ra đằng sau, Đường Phong bỗng có cảm giác cửa sau sâu hun hút. Khi đi tới khoảnh sân cuối cùng, anh cứ đứng mãi ở đó, nhìn căn nhà đã bị cướp bóc sạch trơn, khi tưởng tượng ra nghĩ lại sự xa hoa của nó trước đây, Đường Phong không khỏi thét lên: “Chủ nhân của căn nhà này có lẽ là một vị tướng quân Tây Hạ, chắc ông ta đã chết trận trên sa trường...”

“Đường Phong, cậu có để ý thấy không, nhà này bị cướp sạch trơn nhưng lại không trông thấy một hài cốt nào.

Vậy người từng ở đây lúc trước đâu?”, Hàn Giang thắc mắc.

Có thể là trong thời khắc cuối cùng của Mật Thành, tất cả phụ nữ, trẻ con và người già đều đã chết hết trên sa trường.” Nói xong, Đường Phong liền vội vàng rút khỏi căn nhà này, anh hiểu rằng họ không còn nhiều thời gian để kiểm tra căn nhà này từng chút một, còn rất nhiều nơi chờ đợi họ khám phá. Chẳng mấy chốc Đường Phong đã đi tới cuối con đường, con đường này kéo dài tới chân tường thành phía bắc. Đường Phong không vào trong những căn nhà mà nhanh chóng rút lui khỏi khu dân cư quý tộc này.

Đường Phong lại tới gần khu vực dân cư nhưng anh không dám mạo hiểm xông vào khu bình dân như lần trước nữa vì những đường đi, ngõ ngách phức tạp bên trong khu vực bình dân khiến anh đau đầu. Họ đi vòng quanh bên ngoài khu dân cư, một lúc lâu sau, họ đã tới trước hai quần thể kiến trúc được bảo tồn hoàn hảo dưới chân tường thành phía đông. Quần thể kiến trúc phía đông được bảo tồn rất hoàn hảo, thậm chí đến tám biển phía trên kiến trúc đồ cũng vẫn còn. Đường Phong đã nhận ngay ra chữ Tây Hạ trên tấm biển: “Đây chính là quần thể kiến trúc này là Văn Miếu. Xem ra trong Mật Thành có đủ cả, hoàn toàn được xây dựng dựa theo quy mô một thành phố hoàn chỉnh, đến Văn Miếu thờ Khổng Tử cũng có.”

“Có vào trong không?”, Lương Viện hỏi Đường Phong.

Đường Phong nhìn cánh cửa đóng chặt của Văn Miếu, rồi lắc đầu: “Chúng ta còn có nơi quan trọng hơn cần đến!”

Nói xong Đường Phong liền đi về cổng thành phía bắc Văn Miếu, chính là cánh cổng bằng vàng, cổng thành này không được thiết kế theo kiến trúc ứng thành¹¹, mà chỉ có một hàng rào chắn ngăn cản ẩn phía trên vòm cổng thành. Đường Phong đi vào bên trong, đứng dưới vòm cổng thành, quả nhiên đúng như hôm qua anh dự đoán, trên mặt đất toàn là những chất cặn màu vàng cam, rong rọc, hàng rào chắn cổng cũng đã được hạ xuống nên anh không thấy rõ, mặt sau của cánh cổng bằng vàng.

“Sao không có cầu thang lên gác nhỉ?”, Hàn Giang tìm kiếm một hồi cũng không trông thấy cầu thang lên thành, chỉ phát hiện hai ụ đất to phía sau cổng thành.

Đường Phong hất cằm chỉ về phía hai ụ đất đó: “Đây chính là cầu thang leo lên thành lầu, tôi đoán rằng nó đã bị quân Khiếp Thiết hủy hoại rồi. Bát Tư Ba không kịp hủy hoại tường thành kiên cố ở Mật Thành nên đã dùng thuốc nổ nổ tung cầu thang duy nhất dẫn lên trên tường thành.”

“Xem ra, lúc rút khỏi Mật Thành, Bát Tư Ra đã chuẩn bị kĩ lưỡng để phá hủy Mật Thành!”, Hàn Giang ngẫm nghĩ rồi lại nghi ngờ hỏi: “Về lý mà nói thì gần cổng thành phải là nơi chiến đấu ác liệt nhất nhưng sao lại không có lấy một bộ hài cốt nào ở đây nhỉ?”

“Đúng là rất kỳ lạ! Nơi này đúng là một tòa tử thành!”, Đường Phong nói xong liền quay người lại, nhìn con đường

1. Kiến trúc ứng thành: là kiểu xây dựng một thành lũy nhỏ hình vòng cung bao quanh bên ngoài (hoặc bên trong) cổng thành chính, nhằm tăng cường tính phòng vệ của cổng thành chính, đây là cách thiết kế thường gặp ở các khu thành cổ của Trung Quốc, phía sau cánh cổng bằng vàng. Con đường này thẳng tắp và không dài lắm, phía cuối đường có một cánh cổng trông có vẻ lớn hơn của khu vực dân cư xung quanh một chút. Mọi người đi nhanh tới trước cánh cổng lớn này, tấm biển trên cánh cổng đề hai chữ “Thái Học”. “Cách bố trí này rất phù hợp với quy hoạch thành thị thời đó, bên cạnh Văn Miếu là Thái Học. chỉ có điều Thái Học lại nằm đối diện với cổng thành bằng vàng, thật là hay đấy!”

“Các sách sử đều ghi lại rằng Nguyên Hạo rất coi trọng giáo dục, tất cả thành trì trên toàn quốc đều xây dựng trường học, vậy sự xuất hiện của tòa Thái Học này không phải phù hợp với những ghi chép trong lịch sử sao?”, Lương Viện nói.

“Đúng vậy, điều này đúng như trong lịch sử. Nhưng để Thái Học chính diện với cổng thành là có ý gì? Lê nào Nguyên Mạo hi vọng dùng sức mạnh của văn hóa để cảm hóa những kẻ xâm lược?”, Đường Phong lắc đầu, khó hiểu.

Đường Phong không vào trong Thái Học, mà đi xung quanh quan sát. Rốt cuộc, tại một sổ nhà dân xung quanh Thái Học họ cũng đã nhìn thấy dấu vết từng có người ở, chỉ có điều là cũng đã bị cướp bóc sạch trơn. Còn hai bên công Thái Học đều có một con đường, uốn lượn quanh co dẫn sâu vào trong khu dân cư.

Rút kinh nghiệm từ những lần trước đó, Đường Phong không đường đột xông vào klui bình dân phức tạp giống như một mê cung này. Mọi người nhanh chóng rời khỏi đây đi tới khu kiến trúc phía nam quảng trường, Đối diện Văn Miếu vẫn còn một quần thể kiến trúc từng từng khác. Hình như cánh cổng của tòa kiến trúc này đã bị phá hoại, tấm biển trên đó không còn nữa, cửa mở toang. Đường Phong cẩn trọng đi vào bên trong, bố cục ở đó cũng giống như một ngôi miếu. “Đây là kiến trúc gì vậy?”. Lương Viện tò mò hỏi.

“Có vẻ giống một ngôi miếu, có lẽ là miếu Thành Hoàng gì đó!”. Đường Phong đoán bừa. lúc này anh không còn tâm trạng để ở lại đây lâu, anh hiểu rằng bí mật thật sự của Mật Thành không ở những nơi này. Anh nhanh chóng rút lui khỏi đây, đi vào một khoảnh sân hình chữ nhật có tường bao quanh, ở đây không có kiến trúc nào cả, trông cũng không giống như trước đó từng được xây dựng gì. “Đây lại là nơi gì nhỉ? Hình như chẳng có gì cả?”, Hàn Giang ngạc nhiên nhìn xung quanh.

“Chỗ này giống một cái chợ.”, Đường Phong đoán.

“Chợ? Nhưng đâu có dấu tích gì của việc buôn bán sầm uất!”

“Phí lời, bao nhiêu năm như vậy rồi mà anh vẫn mong nó náo nhiệt sầm uất ư?”

“Nhưng cũng không thể sạch sẽ đến mức này chứ?”

“Có thể chỗ này cũng không phát huy tác dụng cho lắm. Mọi người nghĩ xem, Nguyên Hạo xây dựng Mật Thành chủ yếu để dùng cho quân sự, ở đây giao thông không thuận tiện nên chắc chắn buôn bán không thể sầm uất. Bởi vậy tuy đã xây chợ nhưng cũng rất khó để phát huy tác dụng!”

Đường Phong nói xong liền đi từ cổng chợ bên này sang khu vực khác. Nơi này không giống khu dân cư mà rất giống phường thủ công nghiệp, nhưng phần lớn trong phường đều trống trơn, cũng có một vài phường gióng như đã từng có người lao động ở đó. Đường Phong nhặt một thanh sắt to dưới đất trong một gian nhà lèn, nói: “Đây Tây chắc là một cái đe đe rèn sắt. không biết chừng hàn rào sắt trong cổng nước lại được chế tạo ở đây cũng nên.”

“Xem ra thủ công nghiệp trong thành cũng không phát triển lắm, chỉ có vài gian thế này thì ít quá!”, Makarov cũng đã nhìn ra những điều này.

“Không, cháu nghĩ rằng ngay từ đầu thủ công nghiệp trong thành đã rất phát triển, nếu không thì không thể xây dựng được một thành phố huy hoàng thế này. Ví dụ như nghề luyện kim, nếu như nghề luyện kim không phát triển thì làm sao có thể đúc nên một cánh cổng bằng vào kiên cố hoành tráng như vậy được?”, Đường Phong suy ngẫm, anh đã hiểu ra vấn đề: “Những gì chúng ta trông thấy ngày hôm nay chỉ có thể nói lên một điều rằng, tới gần thời khắc cuối cùng, ngành thủ công nghiệp của Mật Thành đã suy tàn, ngành buôn bán vốn dĩ không mấy phát đạt gần như đã hoàn toàn biến mất, việc cung cấp vật tư, lương thực trong thành gần như toàn bộ đã chuyển sang hình thức phân phối, giai cấp bình dân trong thành ngày càng ít, bởi vậy mới có cảnh tượng chúng ta thấy ngày hôm nay.”

Mọi người nghe xong đều. lặng lẽ gập đầu, trong đầu họ không ai hảo ai đều cùng lúc hiện lên cảnh tượng thảm khốc về thời khắc cuối cùng của Mật Thành.

Từ khu thủ công nghiệp, Đường Phong đi về hướng tây, xuyên qua vài con phố. họ lại đứng giữa một khu nhà rộng rãi, cao lớn. Lương Viện tò mò nói: “Đây là khu hoàng tộc rồi!”

Đường Phong quan sát một lúc rồi lắc đầu đáp: “Khu này rất giống khu dành cho hoàng tộc sinh sống nhưng nhìn kĩ thì kiến trúc ở đây không» giống như nơi ở của giới quý tộc. Những kiến trúc này tương đối quý giá, nhưng từng cái lại khác nhau, rõ ràng được phân công rạch ròi. Mật khác, khu kiến trúc này phần lớn đều bị thiêu hủy, mức độ bị phá hoại cũng không kém khu cung điện phía tây. Bởi vậy tôi nghĩ rằng khu kiến trúc này lúc đó chắc là khu dành cho các gia đình quan phủ.”

“Quan phủ?”

“Ừm, quan phủ phụ trách công việc trong Mật Thành.”, Đường Phong vừa dứt lời, Yelena bỗng chỉ vào một tòa nhà trên bậc thềm nói: “Ồ đó có một tòa kiến trúc chưa bị phá hủy!”

Đường Phong nghe thấy vậy liền nhìn theo, vị trí của tòa nhà đó áp sát phía bên ngoài quảng trường: “Tôi đoán chắc là kiến trúc này có đẳng cấp rất cao. Bởi vì căn cứ theo quy hoạch kiến trúc, kiến trúc càng gần cung điện thì, đẳng cấp sẽ càng cao, tòa nhà đó lại gần phía bên ngoài quảng trường và cung điện nhất, bởi vậy tôi đoán rằng rất có thể đó là nơi ở của quan phủ quản lý Mật Thành”

Mọi người bước lên bậc thềm, nhìn xuống dưới, phía sau tòa nhà là một bãi hoang tàn, chỉ có duy nhất tòa nhà đó đứng trơ trọi. Đường Phong ngẩng, đầu nhìn lên phía trên hậu cửa. Tầm biên vôn được treo trên đó đã không còn nữa. Đường Phong lắc đầu lùi lại phía sau, nhưng không ngờ lại vấp phải thứ gì đó trên mặt đất, Hàn Giang liền đỡ anh dậy.

Lúc này Đường Plione mới phát hiện ra trên mặt đất là một tấm biển đã mục nát, trên tấm biển viết bốn chữ - Phủ Đại Nguyên Soái.

“Quả đúng như tôi dự đoán, tòa kiến trúc này chính là phủ của quan phủ quản lý Mật Thành. Từ tên gọi ‘Phủ Đại Nguyên Soái’ cho thấy cơ quan quản lý của Mật Thành là tổ chức quân sự, không phải là quan phủ bình thường, bởi vậy sau khi quân Khiếp Thiết tấn công Mật Thành, khu vực này đã bị phá hủy nghiêm trọng.”, Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang gật gù: “Điều này cũng phù hợp với suy đoán trước đây của cậu, Mật Thành chủ yếu được xây dựng vì mục đích quân sự.”

Mọi người ra khỏi khu quan phủ. quay trở lại quảng trường. Đường Phong nhìn đồng hồ, mặt trời đã lặn về hướng tây. Nhìn lại cung điện từng vô cùng huy hoàng phía sau, trong lòng Đường Phong vô cùng lo lắng. Anh muốn đến đó thật nhanh để kiểm tra, nhưng thời gian hiện giờ không cho phép anh làm điều này. Mọi người bàn bạc một lúc, Lương Viện muốn tới căn nhà trống trải trong khu quý tộc để qua đêm, nhưng Hàn Giang lại lo rằng sân nhà sâu hun hút như vậy chưa biết chừng lại mọc ra đám thiêu thân nên anh muốn đêm nay sẽ cắm trại tại quảng trường, nếu có nguy hiểm gì sẽ phát giác ra ngay. Yelena và Makarov cũng đồng ý với Hàn Giang. Rốt cuộc, Đường Phong và Lương Viện đành phải đồng ý cắm trại giữa quảng trường hoang vu này.

116. Chương 16

Chương 16

Kim tự tháp phương Đông

Khắp đỉnh núi phủ kín những bụi vàng, trên đỉnh ba mươi sáu tòa tháp Lạt Ma ở tầng trên cùng cũng đều được phết vàng. Từ tầng thứ hai tính từ trên xuống, các tháp Lạt Ma được phết lớp bạc, tầng cuối cùng lại là đất ngũ sắc. Do hàng ngàn năm qua đi nên rất nhiều lớp vàng đã rơi rụng, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra năm đó tòa kim tự tháp phương Đông này xa hoa và hoành tráng đến mức nào.

1

Lại một đêm tĩnh lặng mà căng thẳng nữa sắp tới. Khi màn đêm buông xuống, năm người ở giữa tử thành rộng lớn trống trải, sự hoang mang khủng khiếp tức tốc bao trùm lấy mỗi người. Hàn Giang bố trí Đường Phong, Yelena và mình thay nhau canh gác, nhưng cả đêm không ai thực sự ngủ say được.

Đường Phong gần như chỉ nhắm mắt cho tới khi bình minh lên. Sau khi trời sáng, nhiệt độ tức tốc tăng cao,

Đường Phong cảm giác nhiệt độ mặt đất ít nhất cũng phải trên 40°C, thậm chí có thể gần tới 50°C. Nước uống mọi người mang theo tuy nhiều nhưng cũng chỉ đủ dùng cho ba ngày, điều đó cũng có nghĩa là trong ba ngày tới họ bắt buộc phải kết thúc mọi thứ trong Mật Thành và rút khỏi Khe Sói Hoang, nếu không sẽ gặp phải nguy hiểm vì hết nước uống.

Có thể là để tiết kiệm thể lực, hoặc vì không muốn kinh động tới những linh hồn vẫn bay lượn trong Mật Thành, nên mọi người đều im lặng, chuẩn bị hành lý. Không cần Đường Phong chỉ dẫn, mọi người không ai báo ai cùng đi về khu cung điện phía tây quảng trường.

Bước lên những bậc thềm cao lớn, Đường Phong nhắm đếm, tổng cộng có tất cả ba mươi hai bậc thềm. Khi leo lên bậc trên cùng, những gì hiện lên trước mắt khiến Đường Phong vô cùng sửng sốt. Bốn chiếc trụ cột hình tròn không lồ đỡ ngổn ngang ngay trước mắt anh, trụ cột có đường kính tới hai mét, cao gần hai mươi mét, đế cột là hình hai lực sĩ Đẳng Hạng theo truyền thống tựa lưng vào nhau, gồng sức để nâng cột lên. Hình lực sĩ Đẳng Hạng được chạm khắc rất khéo léo, từng đường nét cơ bắp đều rõ mồn một, vô cùng tinh xảo.

Hàn Giang và mấy người lên sau cũng bị chấn động trước cảnh tượng này: “Thật đáng tiếc, trụ cột điêu khắc tinh xảo thế này hiếm thấy lắm!”

“Đúng vậy! Nhìn tư thế hiện giờ của nó có thể thấy trụ cột này đã bị gãy thành mấy đoạn, chắc là bị ai đó cố ý xô đổ, tôi nghĩ có thể là nó đã bị hủy hoại trong hỏa trận cuối cùng ở Mật Thành”

“Đây cũng là một trong những biểu tượng của kiến trúc Trung Hoa phải không?”, Lương Viện hỏi.

“Đúng vậy. đây cũng là biểu tượng của kiến trúc Trung Hoa, giống như cung phía nam. cung phía bắc của chúng ta vậy, nó cho thấy kiến trúc phía sau thuộc đẳng cấp hoàng gia. Mọi người hãy nhìn phía sau đi!”

Đường Phong vừa nói vừa chỉ tay về phía sau trụ cột, nhìn những đồng hoang phế đổ nát, anh xót xa nói: “Những đồng đồ nát lớn nhỏ đó chính là cung điện xa hoa năm xưa, giá mà tiến hành khai quật khảo cổ kỹ lưỡng ở đây thì chắc chắn sẽ hoạch được rất nhiều di vật!”

“Đường Phong, may hôm nay tôi cứ nghĩ mãi một vấn đề, cậu nói rằng trong, thời khắc cuối cùng, trong thành đã cạn kiệt lương thực, ăn cũng không no vậy thì liệu ở đây có còn kho báu như trong truyền thuyết không?”, Makarov bỗng đặt ra câu hỏi này.

Đường Phong cười đáp: “Lão Mã, bác yên tâm, đói bụng không có nghĩa là ở đây nghèo túng. Bởi vì trong thời khắc cuối cùng, Mật Thành đã bị đại quân Hốt Tất Liệt bao vây, kể cả bác có cả núi châu báu cũng không đổi được lương thực, điều này có thể được chứng minh qua cánh cổng bằng vàng và những châu báu ta phát hiện trong cổng nước. Ngoài ra, trên bia Khiếp Thiết Quân cũng nói rằng sự giàu có và xa xỉ của Mật Thành khiến các tướng sĩ khó lòng kìm chế, đến cả Bát Tư Ba cũng không thể khống chế được họ mà.”

“Đường Phong, cứ cho là cậu nói có lý đi, nhưng kho báu ở Mật Thành đã từng bị quân Khiếp Thiết cướp bóc, vậy thì còn lại được bao nhiêu?”, Makarov lại hỏi.

Nghe thấy vậy Đường Phong khẽ giật mình, nhưng anh nói ngay: “Cháu nghĩ rằng, nói tới châu báu của Mật Thành có hai cách giải thích - một là nhằm chỉ sự giàu có của Mật Thành, quân Khiếp Thiết đánh vào Mật Thành có thể trông thấy kho báu; một cách giải thích khác là chỉ kho 'báu mà năm đó Nguyên Hạo cất giấu trong Mật Thành, những kho báu này rõ ràng là quân Khiếp Thiết có tiền vào Mật Thành cũng không dễ dàng tìm thấy. Cháu nghĩ rằng kho báu của Mật Thành chắc là cách giải thích thứ hai.”

“Như vậy có nghĩa là ngoài những gì quân Khiếp Thiết năm đó trông thấy ra, vẫn còn kho báu khác được Nguyên Hạo cất giấu ở nơi nào đó à?!", Lương Viện hỏi lại.

“Đúng vậy, hơn nữa giá trị của những báu vật này chắc chắn rất đáng kinh ngạc, hoàn toàn vượt xa cả những gì mà quân Khiếp Thiết trông thấy khi tấn công vào Mật Thành năm đó. Dĩ nhiên, ngoài kho châu báu này ra, bản thân Mật Thành vốn dĩ đã là một kho báu, giá trị lịch sử và giá trị nghệ thuật của nó có lẽ không thể đong đếm được.”, Đường Phong giải thích thêm.

“Vậy thì Nguyên Hạo đã chôn kho báu này ở đâu nhỉ?”, Hàn Giang chau mày nghĩ.

“Chắc chắn là một nơi đặc biệt quan trọng và vô cùng kín đáo, tôi nghĩ có khi nó ở ngay dưới chân chúng ta cũng nên.”

“Dưới chân chúng ta?”, Đường Phong nói vậy khiến mọi người đều ngạc nhiên.

“Hôm qua chúng ta đã biết được đại thể sự phân bố của Mật Thành, phía đông Mật Thành là khu dân cư. khu buôn bán. khu thủ công nghiệp, khu quý tộc và khu hành chính. Còn cung điện và những kiến trúc quý

mò lớn đều nằm ven phía tây Mật Thành, rõ ràng đây là khu vực quan trọng nhất của Mật Thành, bởi vậy tôi nghĩ rằng chắc chắn kho báu cũng đã được chôn giấu tại một nơi nào đó ở phía tây.” Lúc Đường Phong nói lời này, mắt anh cứ dán vào tòa đại điện không bị đổ nát mà hôm qua họ trông thấy. Lúc này Đường Phong mới nhìn rõ, tòa đại điện này nằm ở trên một bệ tam cấp bằng đá, họ đã leo lên ba mươi hai bậc đá, vậy mà dưới đại điện này vẫn còn ba tầng bệ đá, bởi vậy cho thấy rõ ràng ở đây cao lớn, hùng vĩ hơn rất nhiều so với tất cả những kiến trúc đổ nát trong khu vực cung điện Mật Thành. DT nhiên điều khiến Đường Phong kinh ngạc không chỉ có vậy, so với những kiến trúc đổ nát xung quanh trong cung điện thì tòa đại điện này bí hiểm hơn rất nhiều. Đường Phong chợt nghĩ, sức mạnh nào đã chống đỡ cho đại điện sừng sững ở đây hàng ngàn năm mà không bị đổ?

2

Đường Phong vẫn đang suy nghĩ miên man mà chân đã bước tới cạnh những trụ cột bị đổ, cách bốn trụ cột 408 I không xa là một đồng kiến trúc hoang tàn đổ nát. Đường

Phong quan sát đồng đổ nát này. nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Chỗ này nằm đúng trên trục của khu cung điện, lại là kiến trúc đầu tiên trong khu cung điện, bởi vậy tôi đoán rằng chỗ trước đây vốn là một cái cổng, cổng chính của toàn bộ khu cung điện.”

Đường Phong đã chứng minh ngay được phán đoán của mình, bởi vì ở hai bên đồng đổ nát này anh đã phát hiện một khối đổ nát hơi nhô lên mặt đất, khối đổ nát này chắc là tường bao quanh cung điện trước đây. Họ tiếp tục tiến lên phía trước, cách đồng đổ nát khoảng hai mươi mét, cũng cùng vị trí đồng trục lại xuất hiện một dòng đổ nát khác. Đường Phong vốn tưởng rằng đây chắc là một di chỉ khác của cung điện, nhưng sau khi quan sát một lúc dòng đổ nát này, anh liền gạt bỏ suy đoán trước đây: “Đây vẫn là một cái cổng, hình dạng gần giống với cái cổng trước đó, xung quanh cũng có một vòng tường bao.”

Mọi người tiếp tục đi tới phía trước, đi được hơn hai chục mét, lại xuất hiện một đồng đổ nát, Đường Phong lại nhận ra ngay đây vẫn là dấu vết của một cái cổng. Trên cùng một trục liền một lúc xuất hiện ba cái cổng, điều này khiến mọi người vô cùng khó hiểu.

“Thế này là thế nào? Sao lại mọc thêm ra một cái cổng và một vòng tường bao nữa chứ?”, Hàn Giang không hiểu nên hỏi lại.

“Điều này kể cũng hơi kỳ lạ, thường thì trong kiến trúc cổ đại của Trung Quốc, phía trước kiến trúc quan trọng đều có một cái cổng, đồng thời có tường bao quanh, lớp tường bao càng nhiều, cổng càng nhiều thì chứng tỏ kiến trúc bên trong càng quan trọng. Ba cánh cổng lớn, ba bức tường bao, nếu như tính cả tường thành của Mật Thành thì tức là bốn cánh cổng, bốn bức tường thành, như vậy là quan trọng cấp mấy đây? Có thể thấy rõ, đẳng cấp của kiến trúc trong này cao hơn những nào, chắc đây là kiến trúc quan trọng nhất của cả Mật Thành!”

“Thế còn tòa đại điện vẫn chưa bị đổ thì sao?”

Đường Phong vẫn không trả lời câu hỏi của Hàn Giang, bởi vì chẳng mấy chốc anh ấy sẽ tự khắc có câu trả lời. Đường Phong là người đầu tiên đi tới cánh cổng cuối cùng, phía trước rộng mở thành thung, là một khoảng sân hình vuông khổng lồ. Lúc này Đường Phong mới nhìn rõ, tòa đại điện đó có bề mặt rộng khoảng mười ba gian nhà, chiều sâu thì anh vẫn chưa nhìn rõ, nhưng từ những lưng nhà cao lớn cho thấy thì chiều sâu cũng không dưới bảy gian nhà. Chiều ngang mười ba gian, chiều rộng bảy gian, đây là đại điện có diện tích rộng lớn nhất mà Đường Phong trông thấy!

Khoảng cách từ cánh cổng thứ ba và đại điện là khoảng sáu mươi mét, Đường Phong đi tới trước đại điện, bước lên bậc tam cấp bằng đá, anh bỗng cảm thấy tòa đại điện này có chút kỳ lạ. Chỗ nào kỳ lạ nhỉ, ngay lúc này Đường Phong vẫn chưa nghĩ ra, nhưng khi tay anh chạm vào cột mái hiên của đại điện, anh bỗng hiểu ra ngay điều đặc biệt của tòa đại điện này.

Đường Phong lùi lại vài bước, mắt anh mở to, kinh ngạc nhìn trụ cột và toàn bộ tòa đại điện trước mặt, anh ngạc nhiên nói: “Hóa... hóa ra đây là đồng!”

“Đồng? Đồng là thế nào?”. Hàn Giang không hiểu ý Đường Phong.

“Ý tôi nói cái cột này, không, là.. là toàn bộ đại diện đều được làm bằng... bằng đồng!” , giọng Đường Phong có phần hơi run.

“Đại diện bằng đồng? Đại diện bằng đồng to như thế này quả là khó tin!, Hàn Giang cũng kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên Đường Phong bỗng nhớ ra điều gì đó. anh ngửa mặt lên, thấy phía trên cột có treo một tấm biển khổng lồ. Đây không phải là tấm biển hình chữ nhật thường thấy mà là một tam giác hình vuông, khỏi phải hỏi, tấm biển này cũng được làm bằng đồng. Đường Phong chậm rãi đọc bốn chữ Tây Hạ cỡ lớn trên tấm biển:

“Đại - Diện - Bất - Hủ, quả đúng là một đại diện bất hủ!”

“Đại diện Bất Hủ ư? Em hiểu rồi!”, Lương Viện reo lên, Do tòa đại diện này được làm bằng đồng nên mới tránh được tai họa, cứ kiên ngang hàng nghìn năm ở đây, người ta đặt tên cho nó mới chuẩn làm sao!”

“Nó đã thoát khỏi trận hỏa hoạn ssó. Mọi người nhìn này!”, Yelena phát hiện thấy vết cháy đen trên hàng trụ cột của Đại diện Bất Hủ, “Nơi này cũng từng bị lửa thiêu đốt.” Đường Phong cũng đã để ý thấy dấu vết lửa cháy xung quanh Đại diện Bất Hủ: “Đây chính là dấu vết do trận đại hỏa hoạn đó để lại, nhìn hiện trạng của Mật Thành thì có thể đoán rằng, trận hỏa hoạn năm đó rất lớn, nhưng...”

Thấy Đường Phong có vẻ đã nghĩ ra điều gì đó, Lương Viện thúc giục: “Nhưng gì cơ?”

“Anh đang nghĩ rằng nếu như lửa đủ lớn, thời gian thiêu đốt đủ dài thì kể cả có là tường đồng vách sắt kiên cố đến mấy cũng bị nung chảy, phải không? Nhưng trong Đại diện Bất Hủ mà chúng ta trông thấy này chỉ có mái hiên hành lang để lại dấu vết bị hỏa hoạn, kiến trúc bên trong được được bảo tồn rất hoàn hảo, chẳng hề có vết lửa nào. như vậy nói lên điều gì?”

“Chúng tôi cung điện bằng đồng rất kiên cố?”, Lương Viện không hiểu ý Đường Phong.

“Không, anh vừa nói rồi mà, cung điện bằng đồng có kiên cố đến mấy cũng có thể bị lửa lớn nung chảy!”

“Về cơ bản thì khu vực cung điện đã bị thiêu hủy rồi, chứng tỏ trận hỏa hoạn này chắc chắn rất lớn. Nhưng cung điện bằng đồng không bị thiêu hủy thì chỉ có một cách giải thích - thời gian lửa cháy không quá dài, nên cung điện bằng đồng chỉ để lại chút dấu vết lửa thiêu chứ không bị đại hỏa hoạn hủy hoại hoàn toàn.”, Makarov nói rõ ý của Đường Phong.

“Chắc chắn là vậy, trong trận hỏa hoạn đó chắc chắn lửa cháy rất dữ dội nhưng lại cháy không lâu, khi ngọn lửa lan tới Đại diện Bất Hủ thì tắt lụi”, Đường Phong suy đoán.

“Lấy đâu ra mà trùng hợp vậy, ngọn lửa vừa mới cháy tới đại diện bằng đồng thì tắt mất?”, Hàn Giang thấy khó tin.

“Nhưng sự thật có thể trùng hợp như vậy đấy!”, Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Xuất hiện tình huống như vậy có hai khả năng, thứ nhất là ban đầu lúc xây dựng đại diện, người ta đã sử dụng phương pháp đặc biệt nào đó khiến cho lửa không thiêu cháy được đại diện. còn khả năng thứ hai đến từ điều kiện bên ngoài đã dập tắt hỏa hoạn.”

“Điều kiện bên ngoài? Ý anh là đã có người dập lửa?”, Lương Viện hỏi lại.

“Không loại trừ khả năng này, nhưng khả năng lớn hơn là đã có một trận mưa rất to.”, Đường Phong nói.

“Mưa một trận rất to? Trong sa mạc ư? Em nghiêng về khả năng có người đã dập tắt trận hỏa hoạn đó.”, Lương Viện ngửa đầu nhìn ánh mặt trời thiêu đốt.

“Người? Người Đẳng Hạng nếu không chết trận thì cũng tự sát hết, không thì nhân lúc hỗn loạn cũng bỏ chạy, vậy trong Mật Thành lấy đâu ra người?”, Đường Phong lắc đầu nói. Trong lúc Đường Phong và mọi người nói chuyện, Yelena đã đi đến bên cánh cổng của Đại diện Bất Hủ.

Yelena hi vọng đẩy cánh cổng của Đại diện Bất Hủ mấy lần, nhưng cánh cổng không nhúc nhích. Hàn Giang chạy tới giúp Yelena, hai người dốc sức nhưng cũng không sao đẩy được cánh cổng đó ra.

Makarov cũng muốn tới giúp hai người họ nhưng bị Đường Phong ngăn lại: “Đội đã! Đừng dấy vội!”. Đường Phong đi tới trước cánh cổng Đại diện Bất Hủ, đứng dưới đây, anh bỗng cảm thấy mình thật nhỏ bé. Anh

đưa tay ra đẩy thứ, cánh cổng vẫn nằm im. Anh định nhìn qua khe cửa nhưng cánh cổng kín mít, không có một khe cửa nào. Đường Phong lại đi tới trước cửa sổ. định nhìn qua cửa sổ vào bên trong, nhưng trước mắt anh chỉ là một vùng tối đen. anh lấy đèn pin ra soi mà vẫn không trông thấy thứ gì. bên trong chỉ có bóng đêm.

Trong lòng Đường Phong đầy hoài nghi nhưng đành nói: ‘Được rồi. chúng ta tới chỗ khác, khi nào quay lại ta mở cánh cổng của Đại điện Bất Hủ sau vậy!’

Vậy là mọi người đi vòng qua hành lang mái hiên, tới phía sau đại điện hang đồng. Phía sau, những di tích cung điện do nát trải dài miên man, kéo dài tới tận chân núi. Đường Phong đang dẫn đo nên đi xuyên qua khu phế tích này hay là đi vòng qua nó, nhưng anh bỗng bị ánh vàng lấp lánh trên đỉnh núi làm cho lóa mắt. Theo phản xạ, Đường Phong nhắm mắt lại. tới khi anh mở mắt ra thì ánh sáng đó đã biến mất. vẫn là ngọn núi đó nhưng nổi nghi ngờ trong lòng Đường Phong lại càng tăng lên. Ngọn núi này trông bên ngoài rất bình thường nhưng lại nằm ngay giữa Mật Thành, lại liên tục tỏa ra ánh vàng lấp lánh, cây cối trên núi cũng không cao lớn, Đường Phong nhìn những cái cây mọc xiêu vẹo trên núi mà lòng trào lên một dự cảm - chắc chắn ngọn núi nhỏ này có vấn đề gì đó

Nhưng Đường Phong đã tính sai đường, con đường bên cạnh đại điện không dẫn họ lên núi mà lại dẫn họ xuống những bậc thềm trong khu vực cung điện, con đường này còn trải dài tới tận khu vực phía nam cung điện. “Đây là đâu?”, Lương Viện nhìn những đoạn tường đổ nát, lo lắng hỏi.

“vẫn còn một khu nằm giữa khu cung điện và hai bên phía ngọn núi chúng ta vẫn chưa tới. Nơi hiện giờ chúng ta đang đứng ở phía nam khu cung điện, ở đây xem ra bị hư hỏng khá trầm trọng, nhưng anh nghĩ rằng thời đó kiến trúc này có đẳng cấp rất cao. nếu không đã không xuất hiện bên cạnh khu cung điện.”, Đường Phong suy đoán.

“Trông giống một ngôi đền!”, Makarov phát hiện ra một pho tượng Phật chỉ còn một nửa mặt trong đồng gạch nát.

Đường Phong lật tượng Phật lên, tỉ mỉ quan sát: “Không sai, đây là phong cách của Tây Hạ!”

“Ở đây cũng có này!”, Lương Viện cũng phát hiện ra tượng Phật phía dưới đồng gạch ngói.

Đường Phong đào đồng gạch lên, một loạt tượng Phật nguyên vẹn, tinh xảo hiện lên trước mắt mọi người: “Đây đúng là một ngôi miếu!”, Đường Phong trở nên phấn khích, anh lại phát hiện thêm rất nhiều tượng Phật phía dưới đồng gạch ngói, Makarov còn phát hiện ra vài cuốn kinh thư trong một Pho tượng Phật đã nứt toác.

Đường Phong mở những cuốn kinh thư đã có hàng ngàn năm lịch sử này ra, mừng rỡ nói: “Chỉ cần có mấy cuốn kinh thư này thôi đã đủ phong phú rồi, có chữ Tây Hạ, có chữ Phạn, còn có cả chữ Hán nữa. Không phải mọi người đã hỏi tôi về kho báu trong Mật Thành sao? Những tượng Phật, kinh văn này đều là của cải của Mật Thành, đây... đây rõ ràng chính là một kho báu văn hóa lịch sử!”

“Tôi bỗng có cảm giác chúng ta giống như Kozlov

phát hiện thấy Hắc Thủy Thành năm xưa”, Makarov bỗng lẩm bẩm.

“Đúng vậy. năm đó trong Hắc Thủy Thành, Kozlov đã phát hiện hàng vạn pho lượng và văn hiến Tây Hạ. sự kiện đó đã gây chấn động thế giới. Nhưng Mật Thành còn quan trọng hơn Hắc Thủy Thành, chưa kể tới kho báu mà Nguyên Hạo cất giấu, chỉ những văn hiến và văn vật trong Mật Thành thôi đã có thể vượt xa những phát hiện của Kozlov trong Hắc Thủy Thành rồi!”, Đường Phong càng nói càng phấn khích.

“Nếu.. nếu như vậy thì chúng ta sắp nổi tiếng rồi!”, Hàn Giang bỗng thấy cảm giác hạnh phúc từ đâu ủa tới.

“Anh có thể hiểu như vậy, nhưng hiện giờ vẫn chưa phải là lúc để chúng ta vui mừng đâu!”, Đường Phong vừa nói vừa đi tới chỗ đồng đổ nát phía xa xa. Rõ ràng là đồng đổ nát này nam cao hơn phần xung quanh. Tới nơi, Đường Phong phát hiện ra ngay tượng Phật và văn hiến ngổn ngang quanh đây. Nhưng điều khiến anh vui mừng hơn là đứng ở đây có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh.

Đường Phong đứng trên đồng đồ nát cao lớn, mắt hướng ra xa quan sát xung quanh. Phía bắc là cung điện nguy nga và ngọn núi nhỏ, phía đông là di chỉ quan phủ mà hôm qua họ đã tới xem, phía nam kéo dài tới tường thành năm nào chắc đều là phạm vi của ngôi miếu này – nhưng hiện giờ tất cả đã trở thành đồng đồ nát, còn phía tây..

Đường Phong mừng rỡ phát hiện ra phía tây sát với tường thành vẫn còn một dãy kiến trúc vẫn chưa bị thiêu hủy, được hao tổn rất hoàn hảo.

Đường Phong nhảy xuống đồng đồ nát. nói với mọi người: “Khu vực này còn rộng gấp đôi khu cung điện, có thể thấy khu chùa chiền này trước đây hoành tráng tới cỡ nào! Phía dưới bức tường phía tây vẫn còn một khu kiến trúc bảo tồn hoàn hảo. chúng ta tới đó xem sao!”

Năm người nối bước nhau đi giữa những gò đồng đồ nát chất cao như núi, chập vạt mãi một lúc lâu sau họ mới đi lối khu kiến trúc đó. Nơi này trông giống một quần thể kiến trúc độc lập, giữa khu kiến trúc và khu chùa chiền được ngăn cách bởi một đầm nước. Nước trong đầm đã cạn từ lâu. Bởi vậy hội Đường Phong đã nhảy xuống đó một cách dễ dàng rồi lại leo lên trên. Lúc này Hàn Giang phát hiện ra vài chỗ kỳ dị: “Đường Phong, cậu có để ý thấy không, cái đầm dài hẹp này hình như ngăn cách đường đi lại giữa khu kiến trúc với ngôi miếu. Hiện giờ không còn nước, ngày xưa lúc ơ đây có nước thì coi như khu kiến trúc dưới chân thành này bị biệt lập, không thể thông với bên ngoài, trừ khi có cầu bắc qua đầm nước.”

“Ừm tôi cũng thấy vậy, khu kiến trúc này quả thật rất kỳ lạ, trước kia có cầu hay không thì hiện giờ không thể nhìn ra được, nhưng tôi nghĩ rằng năm đó nó được thiết kế đặc biệt như vậy chắc chắn là có mục đích nào đó.”, Đường Phong nói.

“Chỗ này còn lạ hơn nữa kìa, ngoài ngọn núi nhỏ, đây là nơi duy nhất có cây xanh trong cả khu thành, hôm nữa xem ra những cái cây này đều khá lâu năm, cao to hơn nhiều so với cây trên núi!”, Lương Viện chỉ về phía hai cây ngân hạnh cao lớn nói.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn, quần thể kiến trúc này hoàn toàn nằm dưới những tán cây xanh, không gian âm u. tĩnh mịch lạ thường. Năm người chậm rãi đi tới trước cổng tòa kiến trúc, do địa hình nên con đường nhỏ hẹp của khu kiến trúc có nhiều đoạn uốn lượn, nhưng điều đó cũng không làm mất đi vẻ uy nghiêm, phi phàm của khu kiến trúc này

Tuy cổng chính chỉ có ba cánh và không lớn lắm. nhưng mái hiên phong cách Tây Hạ vẫn khiến nó có một vẻ uy nghiêm khác thường. Ván cửa đã hơi mục nát. nhưng vẫn sừng sững giữa cổng. Đường Phong khẽ đẩy cổng, nó phát ra một tiếng rít và mở ra!

Năm người bước qua cổng mà tâm trạng rối bời. Phía sau cánh cổng lại là một cánh cổng khác được đóng kín. Giữa cổng lớn và cổng thứ hai là một cái sân, trong sân có trồng vài cái cây. Nhưng điều khiến Đường Phong cảm thấy hứng thú lại là mấy tảng đá to nằm trong sân. Với kinh nghiệm phong phú của mình, Đường Phong phán đoán ngay ra tác dụng của những tảng đá khổng lồ này: “Giếng, ở đây có miệng giếng!”

Đường Phong nhào tới trước tảng đá. Những tảng đá này là thành giếng đồ nát, nhìn xuống dưới giếng mà Đường Phong hoa mắt chóng mặt vì cái giếng này sâu không thấy đáy!

“Cái giếng thật kỳ lạ... sao nó sâu thế nhỉ?”, Lương Viện ngạc nhiên.

Nhưng Hàn Giang lại nói: “Điều này có gì lạ đâu, lúc chúng ta đi vào qua cổng nước, Đường Phong đã bảo đường hào bên ngoài thành và đầm hồ trong thành đã cạn

từ lâu. vậy thì những người trong thành muốn uống nước chỉ có một cách giải quyết duy nhất là đào giếng, hơn nữa bắt buộc phải là giếng sâu, rất rất sâu.”

“Vậy nên đã có hai miệng giếng này!”. Đường Phong gật gù kết luận.

Đường Phong lại tới trước cánh cổng thứ hai, và mở nó ra. Phía sau cánh cửa thứ hai là một cái sân. khoáng sản dẫn tới một tòa đại điện có chiều ngang rộng khoảng năm gian, phía trên đại điện không treo biển. Đường Phong nhìn sang Hàn Giang, không ai biết bên trong sẽ là gì: “Ngoài Đại điện Bất Hủ ra thì đây có lẽ là điện thờ lớn nhất được bảo tồn trong Mật Thành!”

Đường Phong vẫn đang chần chừ thì Hàn Giang đã đẩy cánh cổng của điện thờ này ra. Cánh cổng này không hề khóa, Đường Phong bước theo Hàn Giang vào trong.

Bất giác, anh cảm thấy mình như đang ở trong thế giới Tây Thiên cực lạc. Cả tòa đại điện, ngoài nơi họ đang đứng ra gần như chỗ nào cũng có lượng Phật tọa lạc, từ Phật tử ở chính giữa tới Bồ tát, La hán hai bên, tầng tầng lớp lớp, phải có tới hàng trăm tượng Phật đủ hình đủ dạng.

Chứng kiến cảnh tượng này, Đường Phong không khỏi trầm trồ: “Quả là một kho báu nghệ thuật Phật giáo đồ sộ!”

“Được rồi, đừng tấm tắc nữa! Xem ra ở đây cũng là một đại điện.”, Hàn Giang thúc giục Đường Phong đi nhanh ra đằng sau. Đường Phong vẫn muốn n^ắm thêm nhưng đã bị Hàn Giang kéo đi lách qua những tượng Phật, vòng ra phía sau đại điện. Đằng sau lại là một cái cổng, cánh cổng đã biến mất chỉ còn trư lại vòm cổng. Đường Phong bước tới trước cổng và trông thấy một con đường dài dần thẳng ra sàn sau. hai bên đường là hàng cây được trồng ngay ngắn mà anh không biết lá loại cây gì. Đường Phong càng bất ngờ hơn khi trên những cành cây này còn cỏ hoa nở rộ rờ.

Năm người ngó ngang ngó dọc. tò mò đi theo lối đi vào bên trong, giống như đang đi vào một thế giới cổ tích rực rỡ sắc màu. Mãi tới cuối con đường, họ phát hiện ra ở đây lại xuất hiện ba gian điện xếp thành hình tam giác nằm giữa rừng hoa.

Lúc Đường Phong tới đẩy cửa của những gian điện đường này. một cảm giác kỳ lạ lại trào dâng trong lòng anh, thậm chí càng lúc càng mãnh liệt. Nhưng khi anh đẩy cửa điện thì bên trong không một bóng người, ở đây ngoài tượng Phật ra, còn có một số vật dụng đơn giản, tất cả đều giống như chủ nhân của nó mới vừa rời khỏi đây, nhưng bụi trên mặt đất và trên tượng Phật đã nói với Đường Phong rằng nơi đây không thể có người ở được.

Mọi người nhìn nhau, không biết là sẽ phát hiện được gì trong khu kiến trúc kỳ dị này. Đột nhiên, Lương Viện phát hiện thấy thứ gì đó trong đám bụi phía dưới một cái bàn, cô nhặt thứ đó lên, mừng rỡ kêu to: “Mọi người nhìn này! Đây là một chiếc lược!”

Đường Phong cầm chiếc lược, đây là một chiếc lược bằng đồng, phía trên có những hoa văn tinh xảo. Đường Phong đặt chiếc lược xuống, nhìn lại căn phòng một lượt:

“Đây hình như là phòng của ột mcô gái!”

“Ồ! Em hiểu rồi!”. Lương Viện trầm ngâm eặt gù.

“Em hiểu gì cơ?”

“Ồ đây có đồ dùng của phụ nữ, lại có Phật đường cho thấy ở đây trước kia là một am ni cô!”, Lương Viện — suy luận.

“Am ni cô?!”, mọi người ngạc nhiên.

“Đúng vậy! Bởi vậy bên ngoài mới có cái đầm hẹp và dài ngăn cách với khu tự viện hoành tráng bên cạnh.” Suy đoán của Lương Viện hình như rất có lý, Đường Phong cũng không khỏi gật gù.

Đường Phong lại đứng trong sân một lúc mới rời đi đầy tiếc nuối. Cuối sân là một cánh cổng hình tròn, phía sau cánh cổng đó là một khoảng sân mọc đầy cỏ dại. “Giống vườn hoa!”, Lương Viện nhận xét.

Đường Phong không nói gì, anh vòng qua vườn hoa nhỏ tới trước cánh cổng cuối cùng. Trên cánh cổng có một chiếc khóa đã rỉ sét và cả những sợi xích nặng trĩu quấn quanh. Đường Phong nhìn Hàn Giang: “Xem ra phía trong kia từng là khu vực cấm không cho ai vào!”

Hàn Giang không bận tâm nhiều, anh rút súng, nhắm vào ổ khóa bán hai phát, chiếc khóa dày nặng rơi xuống, cánh cổng hoen rỉ cũng theo đó đổ xuống. Ngay lúc đó, một dãy bậc thang trải dài hiện lên trước mắt mọi người.

Hàn Giang là người đầu tiên hước lên những bậc ihang trải dài. Sau khoảng ba chục bậc thana, họ đã tới trước một bệ đá cao lớn, phía đầu bên kia bậc chính là thân của ngọn núi nhỏ. “Chúng ta đã leo lên núi

rồi!”. Đường Phông nhìn ngọn núi trước mặt, anh bỗng cảm thấy đất của ngọn núi này có chút khác thường, nhưng nhất thời anh chưa nhìn ra sự khác thường đó là gì.

“Nhìn này! Ở đây có một ngọn tháp Lạt Ma!”. Yelena phát hiện thấy một tòa tháp Lạt Ma đã bị đổ trong đám bụi rậm gần ngọn núi. Đường Phong đi tới đó quan sát một hồi: “Nếu như dựng ngọn tháp này lên cũng phải cao trên hai mét.”

“Tại sao ở đây lại có tháp Lạt Ma nhỉ?”, Lương Viện không hiểu nên hỏi.

Đường Phong nhìn ngọn tháp Lạt Ma một lúc, bỗng lẩm bẩm: “ở đây không chỉ có mỗi ngọn tháp Lạt Ma này thôi đâu!”

“Ý cậu là gì vậy?”, Hàn Giang nhìn Đường Phong. Nhưng Đường Phong không trả lời câu hỏi của Hàn Giang mà cứ lẩm bẩm: “Ngọn núi này có vấn đề.”

“Cổ vấn đề ư?”, mọi người đều nhìn Đường Phong. “Mọi người đừng hỏi tôi vội, cứ đi men theo cái bệ này tiến về phía trước, xem xem phía trước có còn ngọn tháp Lạt Ma nào như thế kia hay không đã!”, Đường Phong đề nghị.

Mọi người không hiểu ý Đường Phong, nhưng đành nghe theo lời anh tiếp tục tiến lên. Quả nhiên, chưa đi được bao xa cả nhóm đã phát hiện thấy rất nhiều tháp Lạt Ma trong bụi cây rậm rạp, có cái đổ rạp ra đất, có cái vẫn đứng vững vững. Đường Phong suy tư nhìn những ngọn tháp Lạt Ma này. Rồi cuối cùng anh đã dừng lại trước ngọn tháp thứ chín, từ chỗ này có thể trông thấy cung điện hoành tráng ở phía trong. Mọi người đều đang nhìn Đường Phong, hi vọng anh sẽ nói ra câu trả lời.

Đường Phong cười cười, anh nói: “Lẽ nào mọi người không phát hiện ra quy luật gì sao?”

“Quy luật gì? Tức là cứ cách một đoạn lại xuất hiện một tòa tháp Lạt Ma như thế này?”. Hàn Giang nói.

“Đúng vậy. đây chỉ là một trong số rất nhiều quy luật xuất hiện ở đây.”

“Còn gì nữa? Tại sao tôi chẳng thấy gì cả”, Hàn Giang lại nhìn ngọn tháp Lạt Ma cách đó không xa, chán nản nói.

“Tôi vừa tính sơ sơ thì thấy, các ngọn tháp Lạt Ma đều cách nhau một khoảng cách là ba chục mét, như vậy có nghĩa là chiều dài một cạnh đáy của ngọn núi này khoảng 270 mét. Theo những gì quan sát, tôi cho rằng, về cơ bản ngọn núi này chính là một ngọn tháp khổng lồ chóp nhọn đáy vuông, vậy thì chu vi đáy của nó khoảng 1080 mét.”

Đường Phong tính toán sơ qua kích thước của ngọn núi nhỏ này.

“Ngọn núi này to như vậy ư?” Lương Viện ngạc nhiên, nhưng cô vẫn không hiểu, “Độ dài này thì nói lên điều gì?”

“Kích thước này ngoài việc chỉ chu vi đáy của ngọn núi này ra thì chẳng nói lên điều gì cả. nhưng ngay sau đây tôi sẽ nói với mọi người biết một bí mật đủ để mọi người kinh ngạc!”, nói xong Đường Phong liền bốc lấy một vốc đất trên núi, “Mọi người nhìn kĩ màu đất này đi!”

“Màu đất?”, mọi người vẫn chưa hiểu Đường Phong định nói gì. Hàn Giang hỏi lại: “Đất không phải là đất đỏ sao?”

“Đúng, đây là đất đỏ. Lẽ nào anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao ở đây lại có đất đỏ?”, Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang ngẫm nghĩ một lúc mới thốt lên: “Đúng vậy, đất đỏ thường thì chỉ xuất hiện ở miền nam...”

Chưa đợi Hàn Giang nói xong. Đường Phong đã đi tới phía nam ngọn núi, bốc một nắm đất ở đó lên: “Mọi người lại nhìn xem, màu đất ở đây thì sao?”

“Tại... tại sao đất ở đây lại màu xanh?”, Yelena đã nhìn ra sự khác lạ.

“Kỳ lạ thật đấy, thường thì đất màu xanh chỉ xuất hiện ở những khu vực ẩm ướt, ví dụ trong những ruộng lúa ở miền nam.”, Hàn Giang bổ sung thêm.

“Vấn đề chính là ở chỗ đó! Mọi người hãy nhìn lại ngọn núi này xem, có phải rất cân đối không?”, Đường Phong đứng ở góc đông nam của bệ đá lớn, anh bỗng chỉ vào ngọn núi trước mặt hỏi như vậy.

Mọi người đều để ý thấy, trên ngọn núi trước mặt Đường Phong hình như có một sườn núi rất rõ nét. “Thế này là thế nào? Hơn nữa màu sắc của đất ở hai bên sườn núi còn thay đổi”. Lương Viện ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

”Mọi người hãy nhìn thực vật và cây cối trên ngọn núi này xem có gì khác so với cây cối ban nãy chúng ta nhìn thấy trong, sân nhà không?”. Đường Phong gợi ý

Lương Viện quay lại nhìn rừng cây um tùm dưới núi. rồi lại nhìn thực vật phủ trên sườn núi, cô đã phát hiện ra vấn đề: “Cây cối trên núi nhìn thì có vẻ rất rậm rạp nhưng hình như đều rất thấp bé, giống như không phát triển được, hơn nữa chủ yếu đều là bụi rậm và những thực vật thấp lè tè. Lẽ nào chúng không đủ dinh dưỡng?”

”Không sai! Những thực vật này không đủ dinh dưỡng! Để tôi nói ọi người biết là như thế nào nhé!

Tất cả những hiện tượng kỳ lạ mà mọi người thấy ban nãy chỉ có một tháp án duy nhất, đó chính là - ngọn núi trước mặt là một ngọn núi nhân tạo!”. Đường Phong rất tự tin đưa ra phán đoán của mình. Tất cả mọi người nghe xong đều hết sức kinh ngạc.

Đường Phong thả nắm đất trong tay xuống, giải thích với mọi người: “Tại sao tôi lại nói đây là một ngọn núi nhân tạo? Trước tiên, vị trí của ngọn núi này rất đặc biệt, nó nhô hẳn lên, đây là cảm nhận rõ nhất của tôi khi lần đầu tiên trông thấy ngọn núi này bên ngoài tường thành.

Hơn nữa tạo hình của núi rất đặc biệt, hoặc có thể nói là rất

chuẩn mực. Phần đáy là hình vuông khá vuông vắn, sau đó từng tầng dần thu nhỏ lại cho tới tận đỉnh núi - một hình chóp chuẩn, tạo hình này khiến tôi nhớ tới... kim tự tháp cũng có hình chóp như thế này.”

“Kim tự tháp?”, mọi người càng ngạc nhiên hơn khi nghe khái niệm này.

“Đúng vậy. đừng quên lăng vua Tây Hạ dưới núi Hạ Lan. Lăng tháp của lăng vua Tây Hạ tuy không đúng phom nhưng lại được gọi là ‘kim tự tháp phương Đông’, điều đó cho thấy người Đảng Hạng rất ưa chuộng xây dựng kiến trúc hình chóp như thế này.”

“Ý anh là ngọn núi này cũng là một lăng mộ?”, Hàn Giang ngạc nhiên hỏi lại.

“Không, hiện giờ tôi vẫn chưa dám chắc, hơn nữa hình dáng của ngọn núi này cũng có chút khác so với lăng vua Tây Hạ, nhưng cũng không loại trừ khả năng này. Tôi chỉ có thể nói rằng chúng ta đã phát hiện ra một ngọn kim tự tháp phương Đông; còn lớn hơn cả lăng vua Tây Hạ. thậm chí lớn hơn rất nhiều!”, Đường Phong nói rất kiên quyết.

“Kim tự tháp phương Đông ư?” Nhưng kim tự tháp Ai Cập và Maya đều được tạo ra bởi những tảng đá to xếp lên nhau mà?”, Lương Viện hỏi Đường Phong.

“Như vậy thì phải nói tới hai điều sau. Hai điều trước đó là - nhìn từ góc độ lớn hay góc độ nhỏ thì cũng có thể nhận ra đây là một ngọn núi nhân tạo, sự xuất hiện của tháp Lạt ma và sự sắp đặt có dụng ý đã chứng tỏ - lúc xây dựng ngọn núi này người Đảng Hạng đều đã có kế hoạch rõ ràng. Ban nãy tôi muốn mọi người tìm tháp Lạt ma, chỉ một phía này thôi đã tổng cộng tìm thấy chín ngọn tháp, điều đó chứng tỏ ngọn núi này chắc là phải có ba mươi sáu ngọn tháp Lạt ma. Hơn nữa tôi vẫn dám khẳng định rằng tháp Lạt ma trên núi không chỉ có ba mươi sáu ngọn, rất có thể giữa lưng chừng núi và trên đỉnh núi vẫn còn có tháp Lạt ma, thậm chí rất có thể mỗi nơi đều có ba mươi sáu ngọn tháp, cũng có nghĩa là tổng cộng sẽ có 108 ngọn tháp, kiểu dáng kiến trúc này cũng là sự sáng tạo độc đáo của người Đảng Hạng, hiện giờ tại vực Thanh Đồng tinh Ninh hạ cũng có một tòa 108 ngọn tháp được xây dựng từ thời l ày Hạ. tuy các ngọn tháp được bố trí tại hai nơi không hoàn toàn giống nhau, nhưng con số 108 rất có thể có ngụ ý gì đó”

”Nhưng sự xuất hiện của tháp Lạt ma cũng không thể chứng minh rằng ngọn núi này hoàn toàn là nhân tạo? Bởi dù sao nếu dựng lên một ngọn núi này từ con số 0 thì lượng công việc khó lòng mà tính toán nổi!”, Yelena vẫn không tin

”Đúng vậy, không thể dựa vào sự xuất hiện của tháp Lạt ma mà cho rằng đây là một ngọn núi nhân tạo, nhưng sự xuất hiện của những màu đất khác nhau lại chắc chắn một trăm phần trăm rằng đây là một ngọn núi nhân tạo do người Đảng Mạn xây dựng nên. Trong văn hóa truyền thống của Trung Quốc luôn có đất ngũ sắc đại diện cho truyền thống của quốc gia xã tắc, đất màu xanh đại diện cho phía đông, đất màu đỏ đại diện cho phía nam, đất màu trắng đại diện cho phía tây, đất màu đen đại diện cho phía bắc, đất màu vàng đại diện cho vị trí trung tâm ở Hoàng đế dùng đất ngũ

sắc đại diện cho quốc gia xã tắc, biểu thị sự giàu có, phồn thịnh khắp nơi, bởi vậy sự xuất hiện của đất ngũ sắc chắc chắn có hàm ý đặc biệt. Không thể có nơi nào lại cùng xuất hiện năm loại đất màu sắc khác nhau được, nhưng đất ngũ sắc lại xuất hiện trên ngọn núi này, hơn nữa chúng ta đã trồng thay đất màu đỏ ở phía nam ngọn núi, đất màu xanh ở phía đông ngọn núi. Tôi nghĩ rằng đất có năm màu sắc khác chắc chắn cũng được phân bố như vậy. Điều này đã nói lên tất cả. Rất có thể ngọn núi này đã được lập nên ngay từ khi người Đảng Mạn mới xây dựng Mật Thành, vậy nên đối với Nguyên Hạo và Tây 1 là nó có ý nghĩa rất đặc biệt một mặt, họ muốn dùng đất ngũ sắc đại diện cho quốc gia xã tắc, mặt khác người Đảng Mạn tín ngưỡng đạo Phật đã xây dựng Phật tháp trên núi để cầu cho hoàng triều mãi mãi bền vững, xã tắc mãi mãi phồn vinh.”

Nghe Đường Phong giải thích một tràng, Lương Viện nửa hiểu nửa mơ hồ, hết gật đầu lại lắc đầu: “Đất ngũ sắc là tư tưởng của Nho giáo, Phật giáo thì lại được truyền bá từ Ấn Độ sang, vậy tại sao hai tư tưởng này lại đồng thời xuất hiện tại đây nhỉ?”

“Điều đó đã thật sự thể hiện sự thu gom tiếp nhận những cái hay cái đẹp ở khắp nơi của dân tộc Đảng Mạn, một dân tộc từng lạc hậu yếu đuối, họ đã thu nạp tinh hoa Nho giáo của nhà Tống, lại thu nạp tư tưởng Phật giáo từ Ngọc Môn Quan, Thổ Phiên; bởi thế người Đảng Mạn sau này mới lớn mạnh như vậy.”, Đường Phong xuất xoa.

“Cậu nói tràng giảng đại khái như vậy nhưng tôi chỉ quan tâm tới một vấn đề - vì đây là một ngọn núi nhân tạo vậy thì năm đó người Đảng Mạn hao công tốn sức xây dựng một ngọn núi nhân tạo như thế này để làm gì? Tôi nhớ là lúc đầu cậu báo rằng đây là lâm viên hoàng gia của Mật thành, bây giờ xem ra suy đoán này không chuẩn rồi!”,

I làn Giang vẫn nhớ suy đoán hôm qua của Đường Phong.

“Hôm qua tôi chỉ đoán vậy thôi, bây giờ nghĩ lại dường như suy đoán của tôi không đúng, chắc chắn Nguyên i lào không thể phí công sức, phí thời gian để xây dựng một ngọn núi hoành tráng như thế này chỉ để hưởng lạc. Hơn nữa, đất ngũ sắc ở đây là đất nện, đất rất rắn chắc nên khiến cho cây cối ở đây không đủ dinh dưỡng nên không phát triển được, mà khi xây dựng lâm viên hoàng gia người ta thường trồng các loại cây cao lớn thì mới phù hợp!”, Đường Phong trầm ngâm rồi lại nói: “Còn tại sao năm đó người Đảng Mạn lại xây dựng một tòa kim tự tháp phương Đông, như thế này thì hiện giờ tôi vẫn chưa giải thích được. Nhưng tôi nghĩ rằng chắc chắn nó sẽ có tác dụng đặc biệt.”

“Vậy thì tiếp tục lên núi xem sao, chưa biết chừng lại có thể phát hiện thấy gì đó!”, Makarov đề nghị.

Đường Phong gật đầu đồng ý. vậy là mọi người lại đi vòng qua phía đông ngọn núi. Ở vị trí chính giữa phía đông ngọn núi có một dãy bậc thang ẩn nấp trong đám cỏ dại và bụi rậm

7

Những phát hiện trên ngọn núi nhỏ đều chứng minh rằng phán đoán của Đường Phong là chính xác. Bước lên

của những bậc thang chính giữa phía đông ngọn núi, chẳng mấy chốc cả nhóm lại phát hiện thấy liếp Lạt Ma ở lưng chừng núi, cũng giống như trước đó, những ngọn tháp được sắp xếp theo thứ tự như tầng phía dưới, vây xung quanh ngọn núi. Nhưng Đường Phong đã phát hiện ra vài thứ khác trên dãy liếp Lạt Ma này. Anh đưa tay vuốt vuốt lên thân tháp thì thấy trên tay mình bỗng dính một lớp màu trắng bạc. “Đây là gì vậy nhỉ?”, Lương Viện đứng bên cạnh hỏi.

“Giống như bạc!”

“Bạc ư? Lẽ nào có bạc trên tháp Lạt Ma ở tầng dưới đâu nhỉ!”, I làn Giang ngạc nhiên.

Đường Phong không trả lời Hàn Giang mà tiếp tục bước đi thật nhanh, anh leo lên đỉnh núi. Bạc thang càn; lúc càn dốc, Đường Phong quay lại nhìn, thì thấy hoa mát chóng mặt, may mà Hàn Giang tĩa kịp đỡ anh đứng vững. Cuối cùng, lúc gần tới đỉnh núi, mọi người đều phải dùng cả tay để bò lên đỉnh núi. Đúng lúc này một luồng ánh vàng lập lánh bỗng hiện lên trước mắt Đường Phong, người anh run bắn lên, vội vàng neing đầu nhìn lên và thấy giữa đám bụi rậm cỏ dại phía trên đầu mình lại xuất hiện một dãy tháp Lạt ma — đây là điều mà Đường Phong đã lường trước được, nhưng ánh vàng tỏa ra từ tháp Lạt ma quả là điều mà Đường Phong không thể ngờ tới

Quả nhiên xung quanh đỉnh núi lại xuất hiện một dãy tháp Lạt Ma. Đường Phong đứng thẳng người dậy, đi tới 430 I chỗ bằng phẳng trên đỉnh núi cheo leo, vạch đám bụi rậm

và cỏ dại ra, từng ngọn tháp Lạt Ma ánh vàng lập lánh hiện lên trước mắt họ. Anh run run đưa tay ra, khẽ vuốt nhẹ lên thân tháp, trên tay anh lập tức dính một lớp bụi vàng,

“Là vàng!”, Yelena ngạc nhiên reo lên.

“Không chỉ trên thân tháp thôi đâu. mọi người nhìn trong đất này!”. Hàn Giang dùng dao găm cạy cỏ dại trên mặt đất, trên bề mặt đất đều là màu vàng.

“Thật không thể tin được!”, Lương Viện vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng vậy, thật ngoài sức tưởng tượng! Thào nào lúc ứ dưới núi mấy lần anh đã bị lóa mắt bởi ánh sáng màu vãng, hóa ra cả đỉnh núi đều trải đầy bụi vàng, trên thân ba mươi sáu ngọn tháp Lạt Ma xung quanh đỉnh núi cũng được phốt đầy vàng. Trên thân tháp ở tầng thứ hai lại bôi bạc. tầng cuối cùng thì dùng đất ngũ sắc. Tuy gần nhìn năm qua đi rồi. rất nhiều lớp vàng đã bonạ tróc nhưng tôi vẫn có thể tưởng tượng ra ngọn kim tự tháp phương Đông này năm đó hoành tráng và rực rỡ tới mức nào!”

Nói tới đây, Đường Phong bắt giắc quay người lại, cả tòa Mật I hành và ốc đảo xung quanh, thậm chí cả Vãng Sinh Hải và sa mạc phía xa xa đều đã nằm trọn trong tầm mắt, trong lòng anh không khỏi mừng rỡ: “Ban này mọi người hỏi tôi người Đáng Hạng đã hao tổn sức lực và thời gian để xây dựng ngọn kim tự tháp phương Đông này vì mục đích gì, tôi nghĩ có nhiều mục đích, ít nhất có một mục đích rất rõ ràng - đây là một vị trí rất tốt để nhìn ra xa. tất cả cảnh vật xung quanh đều nằm trọn trong tầm mắt.”

“Nhưng chắc chắn đây không phải là mục đích chính. Mọi người nhìn chỗ kia. phía nam...” Đường Phong bỗng chỉ về phía nam Mật Thành. “Đúng như nlũrne gì chúng ta suy đoán trước đây, toàn bộ Mật Thành đã bị nước hồ Vãng Sinh Hải ôm trọn, giống như một dòng sông phòng hộ tự nhiên. Chúng ta tiến vào Mật Thành từ phía bắc, vậy cliắc ở phía nam cũng sẽ có một con đường. Mọi người nhìn xem, trên mặt nước phía nam Vãm Sinh Hải cũng có một con đê, chỉ có... có điều ở giữa con đê đó đã đứt một đoạn lớn.”

Mọi người nhìn về phía nam. quả nhiên trên mặt nước mênh mông có một con đê, nổi liền với ốc đảo, nhưng ở giữa con đê lại có một đoạn bị cách quãng. “Đây rõ ràng là do con người tác động, chỉ có thể là do Bát Tư Ba và Lưu Binh Trung hạ lệnh!”, Hàn Giang nói.

Đường Phong gật gù: “Bởi vậy con đê phía nam không có dàn thành xương cốt, quân Khiếp Thiết đã phá sứt một đoạn đê phía nam nhưng lại giữ lại con đê phía bắc, xây dựng dàn thành xương cốt trên chính chỗ đó”

Mọi người lại đổ dồn ánh mắt về con đê phía bắc, ở đó đang có một đám sương mù bao trùm lấy dàn thành, Đường Phong lo lắng nói: “Xem ra ở đó lại có đợt sương ^ mù lớn đây!”

“Đừng lo, chắc chắn chúng ta sẽ an toàn ra khỏi đó!”, Hàn Giang an ủi Đường Phong.

“Không, hiện giờ tôi vẫn không có tâm trạng đâu để nghĩ tới việc ra khỏi đó. Tôi đang nghĩ tới Tướng quân!”

“Tướng quân? có lẽ bọn chúng vẫn còn đang bị mắc kẹt trong dàn thành xương cốt cũng nên! Chẳng phải cậu nói rằng bọn chúna, không phá giải được điều hí mật trong dàn thành nên không thể ra khỏi đó được sao?”

“Nhưng dưới trướng Tirống quân toàn là hồ báo, ai mà biết được?”, Đường Phong nói vậy khiến lòng tất cả mọi người đều trùng xuống, mọi người im lặng đứng trên đỉnh núi một lúc rồi quay xuống dưới.

117. Chương 17

Chương 17

Đại điện bất hủ

Hạn Hải Mật Thành đã trở thành bãi hoang phế sau trận hỏa hoạn đó, nhưng chi cần Đại điện Bất Hủ vẫn còn thì lịch sử của Mật Thành sẽ chưa kết thúc, huyết mạch của dân tộc Đảng Hạng cũng không bị cắt đứt!

1

Đường Phong dẫn mọi người đi xuống dưới theo lối bậc thang phía đông, cả năm người đều phải dùng cả tay lẫn chân, thận trọng bước từng bước cho tới khi xuống tới bệ đá bằng phẳng ở tầng thứ nhất của kim tự tháp, chỉ có mấy chục bậc thang đã tồn của họ hơn nửa tiếng đồng hồ. Xuống tới tầng dưới cùng, Đường Phong nhìn về phía đông, bệ đỡ của khu cung điện ở phía trước, tuy bệ đỡ của khu cung điện và tầng thứ nhất của kim tự tháp có độ cao tương đương nhưng giữa hai nơi này lại không có hành lang hay cây cầu nối nào.

Đường Phong cảm thấy kỳ lạ, nhưng anh đã phát hiện ra một vài dấu vết cột gỗ bị gãy bên mép bệ đá bằng phẳng: “Ồ. năm đó ở đây chắc là có một cây cầu gỗ nối liền kim tự tháp với khu cung điện, nhưng đáng tiếc là nó đã bị mục nát và biến mất rồi!”

“Bây giờ chúng ta sẽ đi đầu tiếp?”, Lương Viện hỏi.

“Trong toàn bộ Mật Thành chỉ có hai nơi chúng ta vẫn chưa tới, một là Đại điện Bất Hủ không mở được cửa, hai là khu vực phía khu cung điện và phía bắc kim tự tháp, bây giờ chúng ta sẽ tới đó kiểm tra xem sao!”

Đường Phong vừa nói vừa đi đầu, anh dẫn mọi người vòng qua phía bắc kim tự tháp. Vừa mới vòng qua phía bắc kim tự tháp, tất cả mọi người đã cảm nhận thấy ngay một luồng sát khí. Khu vực đó không có ánh nắng mặt trời rọi tới nên nhuốm vẻ âm u, Đường Phong đứng trên “kim tự tháp” nhìn xuống, phía dưới là một dãy nhà thấp lè tè, có cái đã sụp đổ, có cái vẫn được bảo tồn rất tốt, kém xa so với những kiến trúc huy hoàng như cung điện và miếu mạo, kim tự tháp, thậm chí còn không bằng kiến trúc ở khu dân cư. Đường Phong thắc mắc, kiến trúc ở phía tây Mật Thành chắc đều là những kiến trúc đẳng cấp cao của hoàng gia. vậy tại sao ở đây lại xuất hiện những kiến trúc bình thường, thậm chí còn có phần thô thảm như thế này nhỉ?

Mọi người nhìn nhau, không hiểu đây là khu vực gì. Hàn Giang chỉ vào vị trí trung tâm của khu vực này: “Từ trên nhìn xuống dưới, ở đó hình như không có nhà cửa mà là một quảng trường rất lớn.”

“Lẽ nào lại là một cái chợ?”, Lương Viện nói

“Không thể, chợ không thể xuất hiện ở đây, đây là quần thể kiến trúc cao cấp hoàng gia cơ mà”, Đường Phong vẫn kiên quyết giữ quan điểm của mình.

“Nhưng cậu xem, chỗ đó làm gì có chút hơi hướng kiến trúc hoàng gia nào?”, Hàn Giang lắc đầu, anh nhìn những căn nhà thấp lè tè phía dưới mà không hiểu rốt cuộc là thế nào

“Ồ chính giữa quảng trường đó hình như vốn có một tòa kiến trúc rất to, nhưng đáng tiếc là giờ đã thành đồng phế tích..”

Lúc này Makarov bỗng ngắt lời Đường Phong: “Mọi người có để ý không, trong Mật Thành kiến trúc gì cũng có, nhưng lại thiếu mất một kiến trúc rất quan trọng!”

“Ồ! Kiến trúc gì vậy?”, Đường Phong tò mò nhìn sang Makarov.

“Doanh trại! Đường Phong, cậu đã từng nói rằng mục đích quân sự của Mật Thành luôn lớn hơn tất cả những mục đích khác, nhưng tới giờ chúng ta vẫn chưa phát hiện thấy doanh trại nào cả.”

“Bởi vậy cha cho rằng khu vực phía dưới vốn là doanh trại?”, Yelena hỏi lại.

“Đúng vậy, ngoài điều đó ra thì còn có thể là gì khác? Còn C’ó khu vực nào có thể tọa lạc ở một nơi quan trọng như thế này?”

Nghe Makarov phân tích, Đường Phong bỗng vỗ đầu một cái: “Bác nói đúng đấy! Phía dưới chắc chắn là doanh trại, bởi vậy nó mới được bố trí ở phía bắc khu cung điện,

Vị trí rất quan trọng, có thể bảo vệ cung điện trong cự li gần. Những căn nhà thấp lè tè đó chính là doanh trại, quảng trường ở chính giữa chính là sân để huấn luyện binh mã, chính giữa sân vốn dĩ có một tòa kiến trúc lớn, rất có thể là cơ quan chỉ huy của thống lĩnh quân đội ”

Đường Phong đoán rằng ở đây chắc cũng giống như mặt phía nam của kim tự tháp, có một lối bậc thang dẫn xuống dưới. Quả nhiên, khi họ đi tới khu vực tiếp giáp với tường thành của kim tự tháp, một lối cầu thang đã hiện lên trước mắt họ. Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến cả nhóm vô cùng kinh hãi, trên lối cầu thang không dài lắm này là hàng nghìn bộ xương cốt trắng xóa, chất đống như núi!

Đối diện với đống xương trắng chất như núi trên cầu thang, Đường Phong thấy rùng mình, sống lưng anh lạnh toát. Anh nhìn Hàn Giang rồi lại nhìn Makarov, Hàn Giang cũng đang ngớ ngẩn trước cảnh tượng này, chỉ có Makarov là dày dặn kinh nghiệm, ông nhặt một cành cây lên, đi tới trước bậc thang, dùng cành cây gầy những mẫu xương trên bậc thang đi. Mãi lâu sau, Makarov đang đào bới đống xương bỗng kêu toáng lên: “Đường Phong, cậu mau tới đây xem, có thứ gì đó ở đây thì phải!”

Đường Phong hấp tấp chạy tới bên cạnh đống xương đầu tiên, Makarov đưa cho anh một thứ rồi nói: “Nhìn xương sọ của những bộ hài cốt này thì thấy chúng đều đã có hàng trăm năm lịch sử, hầu hết toàn là đàn ông, tất cả đều nằm trên những bậc thang này, tầng tầng lớp lớp. Tôi đã phát hiện thấy một lượng lớn dầu mũi tên bên cạnh những bộ xương này, còn cả một số thứ khác nữa, nhưng cậu thử xem cái này trước đã!”

Đường Phong cầm lấy vật dính đầy đất, giơ lên nhìn: “Đây là một miếng đồng, nhìn hình dạng và độ hoen rỉ có thể đoán nó là của thời kỳ Tây Hạ, mặt trên hình như có chữ...”, Đường Phong cố gắng cạo lớp rỉ đồng trên bề mặt miếng đồng đi, trên đó lộ mờ hiện lên vài chữ Tây Hạ, anh đọc ra từng chữ từng chữ một: “Đề - Điểm - Bắc - Quân - Binh - Mã - Đô-Tư”

“Có lẽ đây là miếng đồng trên thắt lưng!”, Hàn Giang lập tức hiểu ra nguồn gốc của miếng đồng này

“Ừm, đây chắc là miếng đồng trên thắt lưng của quan quân Tây Hạ.”, Đường Phong vẫn đang nói thì Makarov đã đưa cho anh một thanh đao hoen rỉ loang lổ. Đường Phong cầm lấy thanh đao quan sát tỉ mỉ, khi nhìn thấy lưỡi đao, mắt anh bỗng sáng lên: “Đây là một thanh đao từ thời Tây Hạ. Mọi người nhìn này, lưỡi đao đã bị mòn tới mức này, như vậy cũng đủ thấy trận chiến năm đó ác liệt đến mức nào!”

Lương Viện ngó dầu vào, cô cũng muốn nhìn những hài cốt đó. “Những... những hài cốt này đều từ thời Tây Hạ ư?” Lương Viện căng thẳng hỏi.

“Hiện trường cho thấy, những mũi tên bên cạnh hài cốt đều có kiểu dáng theo phong cách người Mông cổ, còn đao và những vũ khí khác bên cạnh hài cốt là kiểu Tây Hạ. Tiếp nữa, phân tích từ những hài cốt chồng chất này cho thấy, hài cốt trên bậc thang chắc đều là người Đảng Hạng. Họ đã bị quân Khiếp Thiết tấn công ở đây, rất có thể quân Khiếp Thiết đã dùng cung bắn chết tất cả những người Đảng Hạng này!”, Đường Phong tiếp tục suy luận.

“Bây giờ chúng ta phải xuống dưới bằng cách nào?”, Yelena đưa ra một câu hỏi thực tế.

“Giẫm lên những hài cốt này mà đi thôi, chỉ có thể như vậy.”, Hàn Giang nói.

Vậy là mọi người rón rén bước trên những bộ hài cốt chất đống như núi, đi mất hai mươi phút, họ mới xuống được hết bậc thang, nhưng ở đây cũng toàn là hài cốt. Đường Phong phát hiện ra rất nhiều giáo mác và mũi giáo bên cạnh hài cốt: “Những giáo mác này kiểu dáng Mông Cổ, cho thấy năm đó khi quân Khiếp Thiết giết chết những người Đảng Hạng này, ngoài dùng cung tên ra họ còn dùng cả giáo mác!”

“Từ hiện trạng của hài cốt cho thấy, tất cả hài cốt đều nằm ngửa, chứng tỏ trong thời khắc cuối cùng họ vẫn đối diện với mũi tên và giáo mác của kẻ thù”, Hàn Giang phán đoán.

“Đúng vậy, thật là một đàn tộc vô cùng anh dũng, tất cả mọi người đều chiến đấu tới phút cuối cùng, không một ai quay lưng về phía kẻ thù! Trong tình trạng đơn độc, cạn kiệt lương thực, họ vẫn đối diện với kẻ thù, kiên cường tới cùng!”, Đường Phong không khỏi cảm phục.

“Đường Phong, lúc trước cậu còn nghi ngờ rằng tại sao xung quanh Mật Thành, cả bên trong Mật Thành cũng không hề phát hiện thấy hài cốt, không phải những hài cốt này đã hóa giải những nghi ngờ đó của cậu sao?” Makarov hỏi lại Đường Phong.

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên chúng ta phát hiện thấy hài cốt trong Mật Thành...”, Đường Phong nói nửa chừng bỗng dừng lại, sắc mặt đầy ngờ vực. Anh nhìn dãy nhà bằng đất ngay ngắn trước mặt rồi bỗng quay ngoắt người lại, nhìn đồng hài cốt chất như núi trước mặt đến nỗi thất thần.

“Đường Phong, cậu sao vậy?”, mọi người quan tâm hỏi Đường Phong.

Đường Phong hất hất tay, ngẫm nghĩ một lúc mới cất lời: “Không, ở đây có vấn đề! Lẽ nào mọi người không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao bên trong và bên ngoài Mật Thành, bao gồm cả những khu vực khác chúng ta đều không phát hiện thấy xác của người Đảng Hạng nhưng ở đây lại thấy nhiều như vậy?”

Nghe Đường Phong hỏi vậy, mọi người đều trầm ngâm: “Đúng vậy! Thế... thế này là thế nào?”

“Mọi người nhìn xem, ở phía trước, cũng là nơi gần với những căn nhà đất thì không có mấy hài cốt mà hài cốt tập trung ở đây rồi kéo dài suốt bậc thang, cho tới tận bậc thềm của kim tự tháp, như vậy nói lên điều gì?”, không đợi mọi người trả lời, Đường Phong lại nói tiếp: “Còn nữa, tất cả hài cốt hầu như toàn là nam giới, bên cạnh hài cốt đều phát hiện thấy vũ khí của họ nên có thể suy đoán những

người này đều là những dũng sĩ cuối cùng của Đảng Hạng. Hơn nữa những, dũng sĩ Đảng Hạng cuối cùng này ai cũng dũng cảm tử chiến trước mũi tên và giáo mác của kẻ thù. Tại sao họ lại không chạy? Hoặc là... kể cả đội hình có tan nát đi chăng nữa tại sao họ lại ngã chết dày đặc trên bậc thang hướng về kim tự tháp?”

“Họ đang cố thù vì cái gì vậy?”, Yelena là người đầu tiên nghĩ tới điều này.

“Đúng, chỉ có thể có cách giải thích duy nhất, họ đang bảo vệ một thứ gì đó rất quan trọng đến mức phải nhảy vào biển lửa, không tiếc sinh mệnh của mình! Vậy thứ mà họ sống chết bảo vệ là gì vậy?”, lúc này, ánh mắt Đường Phong ánh lên sự phấn khích.

3

Sau một hồi trầm ngâm, Makarov mới chậm rãi nói: “Tôi... tôi nghĩ rằng thứ mà họ sống chết bảo vệ nằm trên kim tự tháp hoặc chính là ngọn kim tự tháp này!”

“Lão Mã, cháu cũng nghĩ vậy, ngoài kim tự tháp ra cháu không nghĩ ra còn có thứ gì quan trọng hơn đáng để cho họ hiến dâng sinh mạng. Dắt nhìn cảnh tượng họ gục ngã dưới đất mà xem, đó là một sự quyết tâm đến cùng - kể cả có chết đi chăng nữa cũng phải lấy thi thể để bịt kín lối lên kim tự tháp của kẻ thù!”

“Nhưng... nhưng trên kim tự tháp có gì? Lẽ nào họ hy sinh tính mạng chỉ để bảo vệ những lớp vàng trên đỉnh kim tự tháp?”

“Cháu nghĩ là không thể vì những lớp vàng đó, chắc chắn tòa kim tự tháp này vẫn còn bí mật mà chúng ta chưa biết tới!”, Đường Phong mạnh dạn phán đoán.

“Bí mật của kim tự tháp?”, mọi người ngạc nhiên.

“Đúng vậy. có lẽ tòa kim tự tháp này chính là trung tâm của Mật Thành, bí mật của Mật Thành được cất giấu bên trong kim tự tháp!”, Đường Phong suy đoán, hình như tư duy của anh đã rõ nét hơn, “Người Đảng Hạng hao tổn sức lực và thời gian để xây dựng nên tòa kim tự tháp hoành tráng và xa xỉ thế này, không chỉ để khoe khoang và hưởng lạc, chắc chắn phải có mục đích gì đặc biệt. Biết bao dũng sĩ Đảng Hạng đã xả thân để bảo vệ nó, điều đó đã chứng minh thêm cho suy đoán của tôi.”

“Vậy thì làm thế nào chúng ta mới biết được bí mật của kim tự tháp?”, Lương Viện hỏi.

“Hiện giờ trong cả Mật Thành chỉ có duy nhất Đại điện Bất Hủ là chúng ta vẫn chưa vào trong, có lẽ chìa khóa để mở tất cả những bí mật nằm chính trong Đại điện Bất Hủ!”, Đường Phong nói như đinh đóng cột.

Hàn Giang ngẩng đầu nhìn mặt trời đã lặn về phía tây: “Không còn nhiều thời gian nữa đâu, chúng ta phải nhanh lên thôi!”

Năm người rời khỏi những bậc thang, đi thật nhanh xuyên qua từng dãy nhà bằng đất thấp lè tè. Tất cả những căn nhà giờ chỉ còn lại tường, đổ đặc trong nhà đều đã biến mất, bên trong trống trơn không một vật dụng, rất nhiều căn nhà vẫn còn vết tích bị lửa thiêu rụi. Nhóm Đường, Phong chỉ phát hiện thấy vài bộ hài cốt vương vãi gần khu nhà, không còn trông thấy những hài cốt chất như núi sống như ở trên những bậc thang.

“Xem ra trona doanh trại đã từng xảy ra chiến trận, nhưng cuối cùng tất cả những người Dàng Hạng đã rút lên bậc ilianti gần đó, chống chọi tới giây phút cuối cùng.”, Đường Phong suy luận.

Trong lúc nói chuyện mọi người đã ra khỏi doanh trại, tới khoảnh sân lớn ở chính giữa doanh trại. Doanh trại rộng lớn như vậy không một bóng người, nhưng di tích của tòa kiến trúc ở chính giữa sân vật lại nhanh chóng thu hút sự chú ý của Đường Phong.

Đường Phong tới gần tòa kiến trúc đã sụp đổ và đứng tại đó rất lâu. “Gì mà gây người ra vậy? Đây chỉ là một đồng đồ nát thôi mà!”, Hàn Giang thúc giục

“Không, kiến trúc này hay đấy!”

“Ồ! Cậu nhìn ra gì vậy”, Hàn Giang không hiểu.

“Nếu như tôi không nhầm thì tòa kiến trúc này trước đây là khu làm việc của quan phủ. nó có kiến trúc hình tròn, nằm ở chính giữa doanh trại quân đội, quy mô rất lớn, bởi vậy tôi nghĩ rằng nơi này rất quan trọng.”

“Điều này thì tôi biết từ lâu rồi, rất có thể nó là phủ thống lĩnh toàn quân!”

“Phủ thống lĩnh? Ban nãy tôi đã nghĩ rồi, hôm qua chúng ta đã phát hiện thấy phủ đại nguyên soái trong khu hành chính, ở đó chắc là cơ quan quản lý và thống soái của Mật Thành, rất có thể ở đó là thí điểm cơ quan chỉ huy quân sự của quân đội phía bắc. Nhưng kiểu dáng kiến trúc này khiến tôi rất tò mò, thời cổ đại rất hiếm thấy kiến trúc hình trụ tròn, thông thường chỉ có kiến trúc có ý đồ đặc biệt mới được xây theo kiểu trụ tròn,”

“Vậy anh thấy kiến trúc hình trụ tròn này để làm gì vậy?”, Lương Viện hỏi.

“Điều này thì...”, Đường Phong đi quanh kiến trúc hình trụ tròn, đột nhiên, anh dừng lại, nói: “Anh nghĩ rằng đáp án nằm trong này!”

Mọi người cùng nhao tới nhìn, họ thấy một miệng hố nhỏ thấp thoáng hiện lên phía dưới đồng đồ nát.

4

Đối diện với cái hố bỗng nhiên xuất hiện, mọi người vừa tò mò vừa căng thẳng về lý mà nói thì ở đây không thể xuất hiện một cái hố, nhưng lúc này đây nó lại xuất hiện dưới đồng đồ nát, liệu phía dưới có gì nhỉ? Đường Phong nhìn sang Hàn Giang, Hàn Giang lại nhìn Yelena, Yelena cười, nói: “Hai anh sợ à? Vậy thì để em xuống trước, có khi chỉ là một cái hầm thôi mà!”

“Mong rằng chỉ là cái hầm! Nhưng anh không thể cho phép phụ nữ xuống dưới trước anh đâu!”, Mân Giatiúi nói pjr xong liền rút dao ra, chui xuống miệng hố.

Bên trong cái hố có vài bậc thang nên chẳng mấy

chốc Hàn Giang đã xuống tới phía dưới. Yelena, Đường Phong, Lương Viện và Makarov cũng xuống theo. Phía dưới không đồng đồ nát mà là một căn phòng hình tròn hoàn hảo dưới lòng đất. Yelena không khỏi bật cười: “Ha ha, sao nào? Em đã bảo rồi, ở đây chỉ là cái hầm thôi mà, chẳng qua là một cái hầm khá to mà thôi!”

“Hầm ư? Không!”, Đường Phong lắc đầu, anh đi tới mép tường, trong bóng tối hiện lên một lối đi. Đường Phong tiến tới gần lối đi đó, bật đèn pin lên, một dãy cửa chấn song xuất hiện hai bên lối đi, “Mọi người nhìn xem, Đây có phải là hầm không?”

“Nhà lao dưới lòng đất?”, đối diện với dãy chấn song này. Yelena ngạc nhiên kêu lên.

Đi vào bên trong, lờng dãy cửa song sắt hiện lên hai bên lối đi. “Đây là một khu nhà lao dưới lòng đất, Mật Thành cũng cần nhà lao mà.”, Hàn Giang đồng ý với phán đoán của Yelena.

“Đây là khu nhà lao nhưng lại không phải khu nhà lao đơn thuần!”, Đường Phong đi tới trước dãy cửa chắn song rồi dừng lại.

Giọng nói của Đường Phong vang lên rồi bị vọng lại từ sâu trong lối đi, Hàn Giang không hiểu nên hỏi lại Đường Phong: “Gì vậy? Cậu lại phát hiện thấy gì à?”

“Lẽ nào mọi người không để ý thấy chắn song trên cửa rất to sao?”, Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang và Yelena.

Lúc này Hàn Giang và Yelena mới phát hiện thấy, những cánh cửa chắn song này đều khá rộng, những chắn song được đúc bằng thép đều có tiết diện to bằng miệng bát! “Đây... đây là?”, một cảnh tượng khủng khiếp lập tức hiện lên trước mắt Hàn Giang và Yelena.

“Đây là những căn buồng để nhốt lũ quái thú đó!”, Makarov thốt ra lời kết luận đáng sợ.

“Đúng vậy. chỉ có ngồi quỳ mới cần dùng tới sone sắt to nhường này!”, Đường Phong khẳng định lại kết luận của Makarov.

Lối đi tối đen như mực bỗng chìm trong im lặng, Đường Phong mở to mắt, soi đèn pin vào sâu trong lối đi. Ở đó liệu có điều gì đáng sợ không? Có khi nào là ngồi quỳ vẫn còn sống? Nghĩ tới đây, tim Đường Phong đập 'thình thịch...

Nhưng khi đèn pin của Đường Phong soi rọi, cách đó hơn hai chục mét chỉ có một bức tường. Đường Phong vô cùng can trọng tiến về phía bức tường đó, anh lo sợ cơ thể mình sẽ làm kinh động tới quái thú đang ngủ say ở đây. Nhưng lối đi lại chia thành hai ngã trước bức tường, hai ngã rẽ tối đen sâu hun hút trải dài về phía trước, hai bên vẫn là nhà lao giống hệt nhau. Đi mãi, đi mãi, Yelena bỗng hỏi: “ì ạ thật, đây là nơi để nhốt ngồi quỳ mà vậy tại sao chẳng phát hiện thấy gì cả?”

“Em muốn phát hiện thấy gì? Ngồi quỳ sống lại à?”, Hàn Giang hỏi.

“Không, ý em là xương của quái thú hay thứ gì đó đại loại như thế?”

“Đúng vậy, kỳ lạ thật, ở đây không phát hiện thấy xương của ngồi quỳ. như vậy lại khiến tôi nhớ tới văn bia của Bát Tư Ba.”. Đường Phong lẩm bẩm.

“Văn bia? Cậu nhớ tới điều gì trong đó vậy?”, Hàn Giang hỏi Đường Phong.

Đường Phong im lặng, đèn pin trên tay anh đã soi (lòn kịch đường, ở đó hình như là một không gian rất lớn, lờ mờ om. Hàn Giang và Yelena cũng bất giác giật mình, hai người đều rút súng ra. rón rén đi tới cuối lối đi. Dưới ánh sáng đèn pin, Đường Phong phát hiện ở đây lại là một đại sảnh to lớn hình tròn, rộng hơn hàng chục lần so với đại sảnh họ trông thấy lúc đầu, phía bên kia đại sảnh vẫn còn một cửa hang, mở ra phía dưới đại sảnh này vẫn còn một cái hang lớn. Khi đèn pin của Đường Phong di chuyển tới cái hang, cảnh tượng kinh thiên động địa khiến họ đều la hét hoảng loạn: “À... phía dưới này toàn là xương cốt, xương cốt của ngồi quỳ!”

Hàn Giang và Yelena cũng kêu lên thất thanh, bởi vì cảnh tượng mà họ trông thấy thật quá sức kinh hãi, tầng tầng lớp lớp xương cốt chất đống, không cách nào nhìn rõ chúng dày chừng nào!

Điều đáng kinh ngạc hơn là khi Đường Phong dùng đèn pin soi lại lên vách hang thì vách hang đen sì, rõ ràng vẫn còn dấu vết bị đại hỏa hoạn thiêu rụi, nhìn lại họ thấy xương cốt của ngồi quỳ cũng biến thành màu tro đen, xung quanh xương cốt vẫn còn rất nhiều tro bụi. Trong đầu Đường Phong lại hiện lên câu nói trên bia Khiếp Thiết Quân, “Hàng trăm con ngồi quỳ, động vật hung tàn, quân sư dùng Phật lý để hóa giải..Đầu óc Đường Phong bỗng lóe lên tia sáng, anh ngạc nhiên nói: “Tôi đã hiểu câu nói trên bia Khiếp Thiết Quân rồi - lúc quân Khiếp Thiết tấn

công Mật Thành, trong thành vẫn có hơn một trăm con ngồi quỳ, Bát Tư Ba đã dùng giáo lý nhà Phật để hóa giải chúng. Mãi mà tôi vẫn không hiểu ý nghĩa của câu nói này, giờ thì đã rõ - từ ‘hóa giải’ thật ra mang hai ý nghĩa, vừa để tán dương sự thần thông quảng đại của Bát Tư Ba, vừa có nghĩa ‘hóa giải’ thật sự.”

“Ý anh là cuối cùng Bát Tư Ba đã dùng lừa để thiêu cháy những con ngồi quỳ này?”, Lương Viện hỏi Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: “Lửa thiêu cũng có thể gọi là ‘hóa giải’, nhưng nếu như vậy lại mang tới một vấn đề mới, Bát Tư Ra đã thuần phục những con ngỗng quỳ này trước, sau đó nhốt chúng vào đây rồi thiêu chết hay là dùng kế dụ chúng vào trong hang trước rồi mới dùng lửa thiêu?”

“Trong lúc cấp bách, quân Khiếp Thiết không thể đào được một cái hang lớn như vậy, tôi nghĩ rất có thể trước kia ở đây đã có một cái hang như thế này. Đúng, có thể ở đây vốn là nơi giam giữ ngỗng quỳ, Bát Tư Ba chỉ lợi dụng nơi này để thiêu nốt những con ngỗng C|uỳ còn lại!”, Lương Viện suy đoán.

“Xem ra đây vốn là nơi giam giữ ngỗng quỳ!”, Đường Phong lại chỉ vào cửa hang trước mặt, “Cửa hang này có thể chính là một lối ra khác của đường hầm.”

Lương Viện thờ dãi: “ít ra bây giờ chúng ta không cần phải lo lắng về lũ ngỗng quỳ nữa, bọn chúng không thể vẫn còn tồn tại được!”

“Nhưng anh luôn có một cảm giác bất ổn!”, Đường Phong chỉ những hộ xương ngỗng quỳ chất như núi dưới chân, cảm giác không ổn đó càng lúc càng mãnh liệt.

“Thôi đi, đó chỉ là cảm giác của cậu, chúng ta đã tốn hao nhiều thời gian ở dưới này rồi, trên đó có khi trời sắp rơi rồi đấy!”, Mân Giang thúc giục. Vậy là mọi người quay lại theo đường cũ, nửa tiếng sau đã lên tới mặt đất. Khi Đường Phong quan sát lại đồng đồ nát này, anh đã có suy nghĩ khác: “Xem ra điểm chỉ huy quân sự quân đội phía bắc không chỉ thống lĩnh binh lính mà còn quản thúc đàn ngỗng quỳ lợi hại này Chỉ có điều tôi cảm thấy kỳ lạ, tại sao những con ngỗng quỳ này không phát huy tác dụng trong giờ khắc cuối cùng của Mật Thành mà lại bị Bát Tư Ba thiêu chết một cách dễ dàng dưới lòng đất như vậy?”

“Có thể đây là bí mật vĩnh viễn không bao giờ giải mã được!”, Hàn Giang vỗ vỗ vai Đường Phong rồi đi về phía khu doanh trại khác. Khu doanh trại này đã bị thiêu hủy hoàn toàn, mặt đất toàn là vết lửa cháy, thu hoạch duy nhất ở đây là lại phát hiện thấy hai miệng giếng, hai miệng giếng này rất sâu, dường như không thấy đáy!

Ra khỏi doanh trại, mặt trời đã lặn về phía tây, mọi người lục tục quay về lều trại trên quảng trường hôm qua. Cả đêm hôm qua gần như không ai chợp mắt, hôm nay lại bận rộn cả một ngày nên tất cả đều mệt mỏi rã rời. Sau khi cả nhóm ăn vội chút đồ ăn xong, giống như đêm qua, Hàn Giang sắp xếp Đường Phong, mình và Yelena trực đêm.

Đường Phong ngược lên nhìn Đại điện Bất Hủ trên đài cao, trong bóng tối, đại điện nguy nga ấy mới u tịch, tro trọi làm sao! Phía sau cánh cổng lớn khổng lồ mở ra một cuộc đang cất giấu điều gì? Đây có lẽ chính là bí mật cuối cùng của Mật Thành.

5

Lúc sớm tinh mơ, Đường Phong mơ mơ màng màng mở mắt. Đột nhiên, anh phát hiện Đại điện Bất Hủ trên đài cao có gì đó khác thường, một tia sáng lóe lên, là ánh đèn, hay là... Đường Phong giật bản mình, anh tỉnh táo trở lại. Lẽ nào trong đại điện có người? Đường Phong nghĩ thế nên anh bước thật nhanh lên bậc thang phía trước cung điện. Nhưng sau khi bước lên đài cao, anh lại phát hiện ra đại điện vẫn tối om om, không có ánh sáng nào cả. Đường Phong cứ đứng mãi trên đó, thất thần nhìn Đại điện Bất Hủ âm u tĩnh mịch.

Đại điện Bất Hủ? Đại điện bằng đồng này đã từng đứng giữa chốn này hàng ngàn năm, nó thật sự bắt hủ sao? Nhưng người đó, những lịch sử đã đi qua cũng có thể bất hủ sao? Đường Phong suy nghĩ rồi bởi nhưng mắt cứ dán vào Đại điện Bất Hủ trước mặt. Anh lại nhấc chân lên, bước qua từng tòa điện thờ đã hóa thành đồng hoang tàn, tiến về phía Đại điện Bất Hủ.

Đột nhiên, ánh lửa rực rỡ chói mắt bỗng soi sáng cả Đại điện Bất Hủ, Đường Phong bình tĩnh, anh giật mình phát hiện ra lúc này đây mình đang đứng trước cánh cổng bọc vàng của đại điện bằng đồng. Đường Phong bất giác rung mình, theo phản xạ anh lùi lại. Nhưng ánh lửa lấp ló trong đại điện giống như có một ma lực nào đó, không uly, ứng phát ra mệnh lệnh nào đó đối với bộ não của Đường Phong, Đường Phong dừng lại, không lùi nữa mà đột nhiên tiến về phía đại điện giống như bị hút về phía đó vậy.

Đường Phong đứng trước cửa chính của đại điện đưa hai tay ra, gồng sức đẩy mạnh cánh cửa bọc vàng nặng rịch. Không có tiếng cọt két, cũng chẳng có động tĩnh gì, nhưng cánh cửa tưởng là nặng trĩu như thế bỗng

khẽ mở trong đại điện đèn hoa rực rỡ. chiếc cột khổng lồ màu đỏ chạm khắc hoa văn màu vàng, dưới sàn toàn là đá hoa cương hoa văn đa dạng, toàn bộ đại điện vô cùng trang nghiêm, tĩnh mịch

Nhưng Đường Phong lại phát hiện thấy không gian trong đại điện bị những lớp rèm to nặng ngăn chia, anh không trông thấy người nào, cũng không trông thấy thứ gì bên trong. Anh ngạc nhiên đi qua lớp rèm chắn, chỉ có ánh đèn rực rỡ tỏa ra, không có bất cứ dấu vết gì của con người. Trong đại điện yên tĩnh, ngoài tiếng bước chân khe khẽ do mình phát ra, Đường Phong không phát hiện bất cứ âm thanh nào. Đột nhiên, một cơn cuồng phong từ bên ngoài thổi vào, một góc bức rèm khổng lồ từ từ bay lên. Trong khoảnh khắc đó, Đường Phong trông thấy rõ một bóng áo đen hiện lên sau tấm rèm. Đó là ai?

Theo phản xạ, Đường Phong đi về phía bóng áo đen sau tấm rèm. Anh muốn vén tấm rèm nặng trĩu lên, bước đi thật nhanh, nhưng khi tới phía sau bức rèm để nhìn bóng áo đen, anh lại phát hiện phía sau đó trống trơn, chẳng có gì cả!

Đường Phong cứ thế tiếp tục tìm kiếm bóng đen thoảng qua ban nãy sau tấm rèm. Lại một cơn cuồng phong nữa ào tới, tấm rèm che khổng lồ lại bị gió thổi bay lên, Đường Phong lại nhìn thấy bóng áo đen, cách nơi mình đứng khoảng bốn lớp rèm. Đường Phong vén từng lớp rèm lên, bước đi thật nhanh, nhưng khi anh vén lớp rèm thứ tư lên, đằng sau vẫn trống trơn! Đường Phong chán nản đi giữa những bức rèm, anh phát hiện ra hình như mình đã bị lạc giữa những tấm rèm nặng trĩu. Lúc này, cung điện không lộ dấu biến thành mê cung khiến người lạ chóng mặt, Đường Phong định đi ra nhưng không thể tìm thấy cánh cửa của Đại điện Bất Hủ đầu.

Đường Phong dừng bước, tĩnh tâm lại, chăm chú lắng nghe, anh muốn phán đoán ra vị trí của cánh cửa thông qua những tiếng động nhỏ nhất, hoặc là tìm kiếm vị trí của bóng đen đó. Nhưng xung quanh chỉ là sự im lặng chết chóc, không chút động tĩnh... Đường Phong đứng im trước một tấm rèm, bỗng một tiếng động lớn vang lên, chính là cánh cửa bọc vàng - cánh cửa của Đại điện Bất Hủ bị gió thổi vào? Trong lòng, Đường Phong đang nghi ngờ, một cơn gió không mạnh lắm thổi từ phía trên tấm rèm xuống, mắt anh vô thức liếc nhìn lên tấm rèm rồi mở lo, bởi vì... bởi vì phía sau tấm rèm trước mặt anh lại có thể trông thấy rõ một bóng áo đen. Lúc này anh và bóng áo đen đó chỉ cách nhau một tấm rèm trước mặt.

Tim Đường Phong đập loạn xạ, nó gần như muốn bung ra khỏi lồng ngực, cảm giác nghẹt thở khiến đôi tay anh không biết phải làm gì. Anh từ từ ngẩng đầu lên, chằm

chằm nhìn cảnh tượng trước mắt. Anh ta hay cô ta đang ở phía sau tấm rèm ư? Đường Phong không sao chịu được cảm giác nghẹt thở khủng khiếp này nữa, anh hất tung tấm rèm trước mặt, nhưng đằng sau tấm rèm chẳng có gì cả. Đường Phong vô cùng kinh ngạc, lẽ nào mình hoa mắt? Hay... hay tất cả những điều này đều là ảo giác của mình?

Đường Phong, suy nghĩ rối bời, anh quay người lại. Phía sau, một chiếc mặt nạ lạnh toát và khủng khiếp đang sát mặt anh, trong, hốc mắt sâu thẳm trống trơn, chỉ có hóng đêm! Đường Phong há hốc miệng, anh định hét lên nhưng không có bất cứ âm thanh nào phát ra từ cổ họng anh! Đường Phong bỗng có cảm giác mình sắp chết, trong giây phút đó, anh cảm nhận cơ thể đã không còn thuộc về mình nữa. Đường Phong không biết bấu víu vào đâu, anh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng nên bèn ngồi sụp xuống đất. May mà phía sau lưng anh là một cái cột lớn nên nó đỡ cho cơ thể nặng trĩu của Đường Phong. Anh tựa lên chiếc cột màu đỏ, cơ thể từ từ đổ xuống cho tới khi ngất bệt hẳn xuống đất.

Một cơn gió lạnh lướt qua mặt Đường Phong, anh từ từ mở mắt ra, trước mặt anh là người đàn bà đeo mặt nạ. Hình như trên chiếc mặt nạ toát ra sự biểu cảm kỳ dị khiến Đường Phong không thể đoán được Đường Phong gượng dậy, định đứng lên nhưng anh cố gắng hai lần, cuối cùng đều ngã xuống.

Lúc này, người đàn bà đeo mặt nạ lên tiếng: “Sao rồi. tới Mật Thành anh vẫn khỏe chứ?”

“Tại sao bà không hoan nghênh tôi tới Mật Thành nhỉ?”, Đường Phong hỏi.

“Không, tôi đã nói với anh từ trước đó lâu rồi, đây không phải là nơi anh nên đến bởi việc anh đến đây sẽ đem tới sự hủy diệt tột cùng cho nơi này!”, người đàn bà đeo mặt nạ chậm rãi nói

“Hủy diệt tột cùng? ở đây đã là một bãi hoang phế rồi mà, tôi vẫn có thể đem tới sự hủy diệt cuối cùng cho Mật Thành sao?”, Đường Phong thấy vừa khó hiểu vừa buồn cười.

“Xem ra anh không chịu tin. Để tôi nói cho anh nghe mọi chuyện, Mật Thành quả thật đã trở thành bãi hoang phế sau trận hỏa hoạn đó, nhưng chỉ cần Đại diện Bất Hủ vẫn còn thì lịch sử của Mật Thành vẫn chưa kết thúc, huyết mạch của người Đảng Hạng không bị đứt đoạn!”, lúc người đàn bà thốt ra câu này, giọng bà ta quả quyết nhưng cũng đầy ury nghiêm.

“Đại diện Bất Hủ Nó thật sự thần kỳ vậy sao?”

“Anh xem, đến đại hỏa cũng không thể nuốt chúng nó, nó vẫn sừng sững ở đây hàng ngàn năm bất hủ, lẽ nào anh vẫn còn hoài nghi?”

“Vậy thì tại sao sự hiện diện của tôi ở đây lại đem tới đại họa diệt vong cho nơi này? Mong bà hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc bên trong Đại diện Bất Hủ còn cất giữ bí mật gì? Tôi phải làm thế nào bây giờ?”

“Thiên cơ bất khả lộ! Tôi không thể dạy anh làm thế nào, bởi vì anh và những người bạn của anh, thậm chí cả kẻ thù của anh. số phận của tất cả các người đã không thể thay đổi được nữa, các người chỉ có thể chờ đợi sự phán quyết cuối cùng của ông trời. Còn Mật Thành và Đại diện Bất Hủ sẽ phải chịu đại họa hủy diệt vì chính sự xâm nhập của các người!”, giọng người đàn bà càng lúc càng trầm trọng.

“Không thể thay đổi? Không, tôi không tin! Chúng tôi tới đây để bảo vệ Mật Thành, để đối phó với những kẻ rắp tâm hủy hoại Mật Thành, vậy tại sao Mật Thành có thể vì chúng tôi mà gặp phải đại họa diệt vong chứ?”, Đường Phong cảm thấy khó hiểu, anh nhìn vào chiếc mặt nạ của người đàn bà.

Người đàn bà đeo mặt nạ không trả lời câu hỏi của Đường Phong mà quay sang nói chuyện khác, bà ta hỏi: “Miếng ngọc bội mà tôi đưa cho anh có còn không?”

“Còn!”, Đường Phong vừa nói vừa lấy miếng ngọc bội trong ba lô ra.

Người đàn bà đeo mặt nạ nhìn miếng ngọc bội trên tay Đường Phong rồi chìm trong suy tư. Chờ đợi một lúc, người đàn bà đeo mặt nạ bỗng nói: “Xin lỗi, chàng thanh niên, bây giờ tôi muốn lấy nó lại, mong là cậu đừng trách tôi!

“Tại.. tại sao?”, Đường Phong vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, anh không hiểu người đàn bà đeo mặt nạ có ý gì.

“Tại sao ư? Vì bây giờ tôi lại ân hận!”, người đàn bà đeo mặt nạ nói xong liền giơ cánh tay phải đáng sợ của bà ta lên, khê vượn người về phía Đường Phong...

“Không! Đừng lấy nó đi!”, Đường Phong không ngừng la hét loạn xạ, mãi tới khi người anh co rúm lại và hoảng hốt tình dậy. Hóa ra lại là một cơn ác mộng. Đường Phong quệt mồ hôi trên trán, xem đồng hồ, trời đã sắp sáng, bầu trời hơi bằng bạc nhưng vẫn chưa sáng hẳn. nằm bên cạnh anh là lão Mã. Hôm qua mọi người đều quá mệt nên lão Mã lúc này vẫn đang ngủ say Hàn Giang đâu? Đường Phong bỗng chợt nhớ ra Hàn Giang, chắc là Hàn Giang đang canh gác bên ngoài lều.

Đường Phong ngồi trong lều, hồi tưởng lại cơn ác mộng ban nãy, anh bỗng nhớ tới miếng ngọc bội. Người đàn bà đeo mặt nạ, không, là hoàng hậu Một Tạng mới phải, tại sao bây giờ bà ấy lại đòi lại miếng ngọc bội của mình? Xem ra đây không phải là miếng ngọc bội thông thường! Nghĩ tới đây, Đường Phong vội vàng lục tìm miếng ngọc bội trong ba lô, nhưng anh lục tung ba lô cũng không thấy miếng ngọc bội đâu nữa!

Đường Phong bỗng có một cảm giác chằng lảnh, lần trước bên Vãng Sinh Hải anh vẫn còn thấy ngọc bội, bằng đi mấy hôm mà nó đã biến đâu rồi? Lẽ nào bị rơi dọc đường? Vãng Sinh Hải. đàn thành xương người, ốc đảo chết chóc hay là xó xỉnh nào đó trong Mật Thành? Tệ thật, thật là đen đủi! Lẽ nào miếng ngọc bội bị người đàn bà đeo mặt nạ lấy lại thật? Nếu như vậy thì thật không thể tin được! Nghĩ tới đây, trong đầu Đường Phong lại vang lên câu nói của hoàng hậu Một Tạng trong cơn ác mộng: “Sự xuất hiện của anh sẽ đem tới sự hủy diệt tột cùng cho nơi này!” Tại sao? Tại sao chúng ta lại đem tới sự hủy diệt tột cùng cho nơi này chứ?

Đường Phong không sao hiểu được mọi chuyện, nhưng sau khi hồi tưởng lại hai lần cơn ác mộng kỳ dị này, một tín hiệu mãnh liệt đã hình thành trong đầu anh — sau khi trời sáng, nhất định phải mở cánh cổng của Đại diện Bất Hủ ra để xem rốt cuộc trong đó có thứ gì!

Đường Phong nằm trong lều, anh vẫn muốn ngủ tiếp nhưng không sao ngủ được nữa, vậy là anh quyết định ra ngoài hít thở không khí, nhân tiện có thể nói chuyện với Hàn Giang. Nhưng tới khi anh chui ra khỏi lều tìm Hàn Giang thì lại tức điên lên khi thấy Hàn Giang đang nằm ngửa, chân tay bắt chéo nằm cạnh lều ngủ ngon lành!

Đường Phong hậm hực đá Hàn Giang một cái, thấy Hàn Giang giật mình tỉnh dậy, Đường Phong được thể châm chọc: “Hay quá, trước đây chỉ có tôi mới ngủ gật trong lúc canh gác, sao giờ đặc công lão luyện như anh mà cũng phạm phải sai lầm sơ đẳng này à?”

Hàn Giang ra sức lắc đầu, anh cảm giác đầu đau như búa bổ. Nehe Đường Phong nói vậy, anh mới nhận ra mình đã ngủ quên trong lúc canh gác, lại còn ngủ say như chết nữa chứ! Hàn Giang vò đầu, cảm giác khó hiểu, miệng lẩm bẩm: “Kỳ lạ thật, kể cả tôi có ngủ quên đi chăng nữa thì cũng không thể ngủ say như vậy được? Có lẽ do hôm trước gần như không ngủ, hôm qua lại mệt quá nên mới như vậy..”

“Thôi đi, đừng viện cớ nữa! Sai lầm sơ đẳng như vậy mà anh cũng mắc phải!”

“Tôi đâu có viện cớ, tôi đang nghĩ không hiểu tôi ngủ từ khi nào. Ôi! Thật sự là tôi không nhớ nổi!”, Hàn Giang càng nghĩ, đầu anh càng đau nhức.

Đường Phong vẫn muốn châm chọc Hàn Giang nhưng anh hông nhớ ra điều gì đó, anh đi tới căn lều của Lương Viện và Yelena, đang định gọi Lương Viện thì anh phát hiện căn lều của họ có một khe hở. Đường Phong nghi ngờ khẽ gọi tên Lương Viện, nhưng sau khi gọi mấy tiếng thì người thò đầu ra lại là Yelena: “Chết rồi! Hình như tôi bị muộn giờ canh gác rồi! Hàn, sao anh không gọi em dậy?” Yelena cuống cuống chui ra khỏi lều.

Lúc này Hàn Giang mới nhớ ra, đáng lẽ hiện giờ là giờ canh gác của Yelena. “Anh... ban nãy, không hiểu sao anh lại ngủ quên đi mất!” Hàn Giang ngại ngần nói

“Ngủ quên? Em cũng ngủ như chết! Từ trước tới nay em toàn tỉnh đúng giờ mà!”, Yelena cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Yelena, Lương Viện đâu?”, Đường Phong lo lắng hỏi.

“Lương Viện? ủa cô... cô ấy không ở trong lều ư?”, hình như Yelena vẫn chưa thật sự tỉnh táo.

“Gi cơ? Lương Viện không ở đây?!” Đường Phong giật mình. Hàn Giang cũng lập tức nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, hai người lao vào trong lều của Lương Viện và Yelena nhìn, quả nhiên Lương Viện không ở trong đó.

“Chết rồi, Lương Viện xảy ra chuyện rồi!”, Đường Phong giật thót tim, một dự cảm không lành lập tức xâm chiếm đầu óc anh. Đường Phong quay lại rồi hỏi tiếp Yelena:

“Cô không phát hiện ra Lương Viện biến mất sao?”

“Có... có thể hôm qua mệt quá nên đêm tôi ngủ như chết, không hề biết Lương Viện ra khỏi lều khi nào nữa.. nói tới đây Yelena nhìn quanh: “Chắc chắn Lương Viện tự rời khỏi lều, nếu như có người uy hiếp cô ấy thì nhất định tôi sẽ phát giác, nhưng tôi chẳng có cảm giác gì cả và trong lều cũng không có dấu vết cổ người tấn công.

Hàn Giang kiểm tra trong ngoài căn lều một lượt, ba lô và vật dụng của Lương Viện vẫn còn, anh khẽ thở phào, vỗ vai Đường Phong: “Không phải lo lắng quá, có thể Lương Viện đi đâu đó thôi!”

“Đi lâu như vậy ư?”, Đường Phong thần thờ ngồi ngoài cửa lều, không hiểu sao anh lại nhớ lại cơn ác mộng kỳ lạ của mình, “Không, thật không thể hiểu nổi.. có thể là do cơn ác mộng đó, tôi có cảm giác... chẳng lành”, Đường Phong cứ lẩm bẩm, vừa giống như nói cho Hàn Giang và Yelena nghe, vừa nín tự nói với mình.

“Ác mộng? Cậu lại nằm mơ thấy ác mộng gì vậy?”,

Hàn Giang tò mò hỏi.

Đường Phong bỗng nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, ngọc bội, miếng ngọc bội của tôi cũng đột nhiên biến mất!”

“Trùng hợp vậy sao? Cậu đã tìm kĩ chưa?”, Hàn Giang không tin.

“Tìm rồi, tìm hết tất cả rêu ngọc bội không thấy, Lương Viện cũng mất tích...”, Đường Phong tự lẩm bẩm, “Hai hôm nay tìm thấy Mật Thành khiến tôi vui sướng mù mị đầu óc nên quên... quên cả nguy hiểm rình rập.”

Tiếng nói chuyện của hội Đường Phong đã khiến Makarov đang say ngủ tỉnh giấc. Makarov chui ra khỏi lều, nghe thấy Lương Viện mất tích, ông chau mày nói: “Thật ra tôi luôn cảm thấy trong Mật Thành sẽ xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, quả nhiên là như vậy... mấy trăm năm nay, chưa từng có người tìm thấy Mật Thành, kể cả có tìm thấy Mật Thành đi chăng nữa, sau này cũng đều..

Tuy Makarov chưa nói hết câu nhưng mọi người đều đã hiểu ý ông. bốn người đứng lặng thinh trên quảng trường. Makarov ngược lên nhìn mặt trời đã nhô lên khỏi đường chân trời: “Trời sắp sáng rồi, đứng đây đợi tiếp cũng chẳng ích gì, thà khẩn trương đi tìm Lương Viện còn hơn.”

“Nhưng trong Mật Thành bao nhiêu là phòng ốc như vậy. chúng ta biết tìm ở đâu?”, Yelena nói.

“Trong cả Mật Thành chỉ còn một nơi duy nhất chúng ta vẫn chưa tới...”

Makarov chưa dứt lời, mọi người liền buột miệng đồng thanh: “Đại điện Bất Hủ?”

“Đúng!”, Makarov gật gù, “Kiểu gì chúa ta cũng phải tới đó, vậy xuất phát luôn bây giờ đi!”

Mấy người không chờ lều xuống, chỉ mang theo vật dụng cần thiết, leo lên đài cao của khu cung điện dưới ánh bình minh. Nhưng cảnh tượng trên đài cao lại khiến họ kinh ngạc lùi hết cả lại.

118. Chương 18

Chương 18

Bài vị của Hạo Vương

Giữa những khoảnh giếng trời hoa văn bông sen vàng bỗng xuất hiện một miệng giếng trời kỳ lạ, bởi vì giếng trời này không vẽ hoa sen sắc vàng mà là... một hình tô tem rỉ máu!

1

Khi nhóm Đường Phong bước lên đài cao. ngênh đón họ là mấy chục con sói. Đàn sói đói khát đứng sừng sững trên đài cao trước Đại điện Bất Hủ, bộ lông tuyệt đẹp của chúng cũng không thể che giấu được sự hung dữ. Đường Phong nhìn chằm chằm những con sói đói khát trước mặt, anh bỗng cảm thấy có gì đó quen quen, như iê đã từng trông thấy chúng ở đâu đó. Trí óc Đường Phong tức tốc quay trở lại sa mạc. “Đúng, Lang Oa! Đây chính là đàn sói mà chúng ta đã gặp trong Lang Oa!”, Đường Phong khẽ nói với Hàn Giang.

“Tôi cũng thấy vậy, tại sao đàn sói này lại xuất hiện ở đây nhỉ?”, Hàn Giang khẽ hỏi.

Đường Phong đang định mở miệng thì Yelena bỗng kêu lên: “Mọi người nhìn kia, nhìn lên nóc đại điện đi!”

Đường Phong và Hàn Giang giật mình, ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy ba con chim ưng đang đậu trên mái vòm lấp lánh ánh vàng rực rỡ của Đại điện Bất Hủ. “Trông chúng thật oai hùng làm sao!”, Đường Phong nhìn những con chim ưng mạnh mẽ, không khỏi thốt lên.

“Tôi chỉ trông thấy sự hung ác trong mắt những con chim ưng đó”, Hàn Giang lẩm bẩm.

Đúng lúc chim ưng xuất hiện, một âm thanh khe khẽ nhưng rất kỳ lạ vọng lại. đàn sói trước mặt Đường Phong bắt đầu tiến lên, chậm rãi bước về phía họ Đường Phong, Hàn Giang, Yelena và Makarov theo phản xạ lùi lại. Đàn sói tiến lên phía trước một bước, hội Đường Phong lại lùi lại một bước. “Chúng ta phải làm thế nào đây?”, Yelena lo lắng hỏi, nhưng không ai đáp lại cô.

Mọi người sắp lùi tới mép đài rồi, một chân Hàn Giang đặt xuống bậc thềm sau lưng, anh loạng choạng suýt chút nữa là ngã. Đợi Hàn Giang đứng vững lại, Makarov liền nói bằng giọng ra lệnh: “Đừng chân chừ nữa, các con hãy dùng súng để giải quyết chúng đi!”

Dùng súng? Đây là cách lựa chọn duy nhất! Đường Phong, Hàn Giang và Yelena lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng, móc súng của mình ra. Đường Phong và Makarov nắm chặt súng đi sang hai bên, Hàn Giang và Yelena lại cầm súng tiểu liên từng đối phó với mãng xà trong ốc đảo chết chóc tiến lên phía trước.

Khi mọi người móc súng ra, hai con sói dẫn đầu đàn sói lao lên tấn công trước. Gần như cùng lúc, Hàn Giang và Yelena liên tiếp nhả đạn, hai con sói dẫn đầu ngã vật ra đất. Cơ thể chúng co giật, sau khi rú lên thảm thiết, chúng đã không còn động đậy nữa.

Đàn sói bị bất ngờ nên đứng bất động, vài con sói hàng đầu tiên hình như bắt đầu do dự. Nhưng âm thanh khê đổ lại vang lên, đàn sói bắt đầu xao động. Dưới sự thống lĩnh của vài con sói đứng đầu, bọn chúng lại tiếp tục lần công hội Đường Phong

Bon người cùng nhả đạn, những con sói hàng đầu tiên lần lượt ngã xuống, nhưng đàn sói giống như trúng tà vẫn điên cuồng lao về phía bốn người. Một con sói bị thương chảy máu, xuyên qua làn mưa đạn, bổ nhào về phía Hàn Giang khiến anh ngã ngửa ra đất, Hàn Giang và con sói đó quấn lấy nhau. “Mau, mau cứu Hàn Giang!”, Yelena dùng súng tiểu liên che chắn cho Hàn Giang rồi lớn tiếng ra lệnh cho Đường Phong. Đường Phong chinh nòng súng, vội vàng nham chuẩn con sói đang quấn nhau với Hàn Giang, đôi tay anh run bắn lên, anh sợ bắn trúng Hàn Giang.

“Mặc kệ tôi, bắn đi”, Hàn Giang hét lên, cuối cùng Đường Phong cũng nổ súng, “Pằng! pằng!” hai tiếng, con sói nằm giữa vùng máu, Hàn Giang đã được cứu kịp thời.

Không kịp thở, Hàn Giang đã bật ngay dậy, nhấc súng lên, bắn thêm một phát vào con sói đó, sau đó lập tức quay lại chiến đấu. Thời khắc này, trên đài cao, đạn bay tứ phía, máu tươi nhuộm đỏ, từng con sói ngã trước mặt họ. Nhưng

đàn sói vẫn không hề có ý rút lui, chúng bất chấp tất cả xông lên tấn công hội Đường Phong.

Mãi cho tới khi âm thanh khe khẽ nhưng quái dị đó vang lên lần nữa thì đàn sói đã ngừng hẳn việc tấn công, và lùi lại phía sau. Đường Phong thở phào. Makarov thở hổn hển, nói: “Nhưng... những con sói này được ai đó khống chế!”

“Cháu biết, lúc ở Lang Oa cháu đã nghe thấy âm thanh này rồi, đúng là đàn sói bị âm thanh này chi huy! Nếu cháu đoán không lầm thì rất có thể âm thanh đó được phát ra từ một chiếc còi!”, Đường Phong nhớ lại âm thanh mà anh nghe thấy ở Lang Oa.

Hàn Giang cũng khẳng định: “Không sai, lúc chúng ta ở Lang Oa cũng bị đàn sói này bao vây! Nhưng rất kỳ lạ, lúc đó đàn sói đói khát này không hề tấn công chúng ta, khi nghe thấy âm thanh đó chúng đã rút lui!”

“Đàn sói này bị ai khống chế nhỉ? Tướng quân ư?”, Yelena hỏi.

“Không biết...”, nói tới đây, Hàn Giang bỗng nhớ ra điều gì đó, “Lương Viện! Hình như âm thanh đó vọng ra từ đại điện phía sau đàn sói!”

“Ý anh là gì? Anh đang nghi ngờ Lương Viện?”, Đường Phong nhận ra ẩn ý trong lời nói của Hàn Giang.

“Không, tôi không biết, nếu như không phải là Lương Viện thì trong Mật Thành chắc chắn còn có người khác!”, Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Lúc ở Lang Oa chúng ta gặp sói Lương Viện cũng đang ở trên xe cùng mọi người mà!”, Đường Phong nhắc Ilior I lần Giang.

“Đừng tranh cãi nữa, vào trong đại điện xem thế nào

Yelena nói xong liền giương súng xông vào trong Đại điện Bất Hủ.

Khi bốn người Đường Phong bước qua những xác soi vào trong Đại điện Bất Hủ, họ bỗng ngạc nhiên phát hiện ra ba con chim ưng ban nãy đậu trên Đại điện Bất Hủ đã không thấy đâu nữa. Đường Phong dừng lại, ngược nhìn lên bầu trời, miệng lầm bầm: “Tô tem cổ xưa đó lại xuất hiện rồi!”

Đúng vậy, tô tem cổ xưa đó không chỉ xuất hiện trên vách đá mà còn thật sự xuất hiện trong Đại điện Bất Hủ. Nghĩ tới đây, Đường Phong bỗng rùng mình. Đúng lúc này, Hàn Giang và Yelena đã mở cửa Đại điện Bất Hủ. Cả bốn người đều ngậy ra. hôm qua họ đã làm mọi cách nhưng không đẩy được cánh cửa to nặng này, vậy mà bây giờ lại có thể đẩy ra nhẹ nhàng đến vậy? Cả bốn người lòng đầy hoài nghi nhưng không có thời gian để bận tâm nhiều, họ đã đi qua mái hiên bọc vàng để tiến vào đại điện.

Giống hệt như cảnh tượng trong mơ của Đường Phong, nền đá hoa văn giống hệt, cột màu đỏ chạm khảm hoa văn bằng vàng, trong Đại điện Bất Hủ còn treo kín những tấm rèm đã mục nát khể đung đưa dưới luồng gió khi cánh cửa mở ra... nhưng Đường Phong cảm thấy kỳ lạ là giữa ban ngày mà đại điện này rất tối. hóa ra là sát lớp tường ngoài lại có một lớp tường khác che tất cả các cửa sổ lại.

“Thế.. thế này là thế nào? Mọc đâu ra thêm một bức tirờng nữa nhi?”, Mản Giang cũng rất ngạc nhiên.

“Thảo nào hôm qua ehúne; ta nhìn qua cửa sổ vào trong đại điện thì chẳng trông thấy gì cả. hóa ra là bị bức tường này chắn mất!”, Đường Phong nhớ lại sự việc hôm qua.

“Việc xây tường không nằm ngoài hai mục đích: thứ nhất là không muốn người ta nhìn được những gì trong này, thứ hai là dùng bức tường này để ngăn chặn ai đó. Tôi.. tôi thiên về điều thứ nhất hơn.”, Makarov phân tích

“Điều thứ nhất? Trong đại điện này có hí mật gì không muốn để người khác biết sao?”, được Makarov phân tích như vậy, Đường Phong lập tức trở nên hứng thú. Anh liếc nhìn phía sau cửa chính của điện, đằng sau cửa chính của điện xuất hiện hai tầng đá khổng lồ, đây là điều anh không trông thấy trone giấc mơ. Đường Phong tới gần tầng đá, sau khi quan sát kỹ, anh nói: “Hôm qua chúng ta không đẩy nổi cánh cửa có thể là do hai tầng đá khổng lồ này chặn lại!”

“ừm, trên mặt đất vẫn còn dấu vết xê dịch tầng đá. Lương Viện...”, Hàn Giang nói tới đây bỗng im bật, trầm ngâm một hồi anh mới nói, “Lương Viện không thú sức để dịch chuyển hai tầng tấm khổng lồ này, bởi vậy... bởi vậy đêm qua chắc chắn có người đã ở đây!”

“Cũng có nghĩa là trong Mật Thành vẫn còn người khác?”, Yelena cảnh giác nhìn mọi người xung quanh,

Trong này rất tối, lại bị những tấm rèm mục nát chắn tầm nhìn nên không thể nhìn rõ tình hình trong Đại điện Bất Hủ.

Hàn Giang, Yelena và Makarov ba người lần lượt tác ra, cẩn trọng lục tìm dấu vết phía dưới những tấm rèm. Nhưng Đường Phong lại đứng nguyên một chỗ, mắt nhìn chăm chú vào tấm rèm trước mặt. Đột nhiên, Đường Phong ilya tay ra giật rách tấm rèm khổng lồ trước mặt, sau đó anh lại tiếp tục xé và lôi hết tấm này tới tấm khác xuống, giống như muốn vạch trần từng lớp lớp sương mù trước mắt.

Hàn Giang và Yelena, Makarov ngạc nhiên nhìn hành động của Đường Phong, sau đó cũng làm theo anh.

Một lát sau khi Đường Phong giật một tấm rèm khổng lồ xuống, anh nhảy cảm dằng sau tấm rèm có thứ gì đó..

Khi bụi tản hết, Đường Phong phát hiện có một điện thờ rất rộng phía sau chính giữa đại điện, trên điện thờ có đặt hai bài vị rất lớn.

Đường Phong lại gần điện thờ mới phát hiện ra hai bài vị, một cái to một cái nhỏ. Bài vị to cao tới hơn một mét, được làm bằng gỗ tử đàn, phía trên viết mấy chữ Tây Hạ lớn bằng chữ mạ vàng, dịch ra là - Bạch Cao Đại Hạ Quốc Cảnh Tông Hoàng Đế Ngôi Danh Nguyên Hạo Chi Linh.

Bài vị nhỏ cũng phải cao tới nửa mét, cũng được làm bằng gỗ tử đàn và cũng được viết bằng chữ mạ vàng - Bạch Cao Đại Hạ Quốc Hoàng Hậu Một Tạng Thị Chi Linh.

Khi Đường Phong khể đọc những chữ trên bài vị,

Hàn Giang, Yelena và Makarov đều ngạc nhiên. ‘Tại... tại

sao ở đây lại có bài vị của Nguyên Hạo?’, Hàn Giang hoàn toàn không hiểu gì cả

Sau một hồi im lặng đáng sợ, Đường Phong mới lẩm bẩm: “Có thể... có thể Nguyên Hạo được chôn cất ở đây!” “Gi cơ? Không phải Nguyên Hạo được chôn cất trong vương lăng Tây Hạ sao? Sao lại ở đây được?”, Hàn Giang không thể tin.

“Tôi cũng không hiểu thế này là thế nào. Đây lẽ nào chính là bí mật của Mật Thành? Đến nỗi phải dùng tới tầng tầng, lớp lớp rèm che và tường bao che kín?”, Đường Phong suy nghĩ rồi bời, từ từ tiến lại gần bài vị của Nguyên Hạo. Tim Đường Phong đập rất nhanh, anh không hiểu tại sao mình lại căng thẳng thế, đó chẳng qua chỉ là tấm bài vị được làm bằng gỗ thôi mà, nhưng lúc này đây anh không thể khống chế được sự căng thẳng, phấn khích và kích động trong lòng. Đột nhiên, mắt Đường Phong sáng lên, anh nhìn thấy một vật vừa quen lại vừa lạ phía dưới khe hở bài vị của Nguyên Hạo.

3

Đường Phong cẩn trọng đi tới cạnh bệ thờ, phía dưới bài vị của Nguyên Hạo quả đúng là có một khe hở, nhìn kĩ thì thấy có một vật ở trong khe hở đó, ánh sáng màu xanh thấp thoáng lóe lên. Đường Phong đưa tay vào khe hở đó, mò mẫm một hồi. Khi tay Đường Phong chạm phải vật đó, người anh khẽ rung lên, cảm giác kỳ lạ quen thuộc lại lan tỏa khắp cơ thể anh. Đường Phong cảm giác vật đó lạnh lạnh, trơn bóng, trong đầu anh bỗng lóe lên một ý nghĩ - lẽ nào là miếng ngọc bội bị mất?

Ngọc bội? Miếng ngọc bội bị mất trong mơ? Khi Đường Phone nhặt miếng ngọc bội dưới bài vị lên anh ngạc nhiên mở căng hai mắt! Vật trong tay anh giống hệt miếng ngọc bội bị đánh mất, thậm chí anh còn có thể khẳng định đây chính là miếng ngọc bội mà mình phát hiện thấy trong rừng hồ dương! Nhưng sao lúc này nó lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào tất cả những gì mình trải qua Ưước đây chỉ là ảo giác? Không, không thể, miếng ngọc bội ở bên mình cả một chặng đường dài như vậy, sao có thể là ảo giác được?

Nếu tất cả những gì trải qua trước đây không phải là ảo giác thì tại sao miếng ngọc bội này lại xuất hiện ở đây?

Đường Phong cảm giác đầu óc mình rối bời, anh cầm miếng ngọc bội xem đi xem lại, trên điện thờ trống trải ngoài hai bài vị ra thì chẳng có gì cả - không có lư hương, không có đồ thờ cúng. Đường Phong lùi lại vài bước, anh muốn quan sát lại điện thờ bệ thờ đồng khổng lồ và thần hí này. Mặt trời ngày mới (lã từ từ nhô lên khỏi đường chân trời, nhưng Đại điện Bất Hủ vẫn bị bóng tối bao trùm, trong đại điện vẫn treo kín những tấm rèm dày cộm, cửa sổ xung quanh đại điện bằng đồng đều bị tường bao che kín.

Mọi người cùng Đường Phong lùi tới sát tường cạnh cửa chính của điện, Hàn Giang không đợi được liền hỏi Đường Phong: “Cậu phát hiện thấy gì vậy?”.

“Lạ thật, tại sao miếng ngọc bội này lại xuất hiện phía dưới bài vị của Nguyên Hạo?”, Makarov cũng hỏi.

“Đầy đúng là lăng mộ thật của Nguyên Hạo ư?”, Yelena hỏi lại.

“Suyt!”, Đường Phong đưa tay ra hiệu cho ba người im lặng, giọng thì thầm: “Hiện giờ tôi chưa trả lời ntiay được câu hỏi của mọi người, việc cấp bách bây giờ là phải tìm thấy Lương Viện và làm sáng tỏ bí mật của tòa Đại điện Bất Hủ này!”

Ba người im lặng. Đường Phong bật đèn pin, soi lên bức tường màu xám và nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Bức tường bao quanh đại điện không có nền móng mà được xây trực tiếp lên nền gạch của đại điện. Rõ ràng là mãi sau này nó mới được xây, tường rất mỏng, có nghĩa là không phải để tăng thêm độ dày cho đại điện, để phòng sức mạnh bên ngoài tấn công. Vậy thì tác dụng của bức tường này sẽ giống như lão Mã từng nói trước đó nếu như không vì để người ngoài có thể nhìn được bí mật bên trong đại điện thì sẽ là để ngăn chặn ai đó. Nhưng liệu là nhốt ai trong này chứ? Nhà lao, địa lao hoặc những căn phòng khác đều có thể nhốt người, bởi vậy hiển nhiên mục đích xây tường ở đây chắc không phải để ngăn chặn ai đó. Vậy thì tác dụng duy nhất của bức tường bao này là không muốn người ngoài nhìn thấy bí mật bên trong đại điện. Nếu tôi đoán không nhầm thì bí mật này chính là bí mật của toàn bộ Mật Thanh.”

“Nhưng rốt cuộc hí mật này là gì? Ai đã xây bức tường này?”, Hàn Giang vồn vã hỏi.

“Bởi vậy chúng ta cần phải khẩn trương lục soát một lượt tòa đại điện kỳ lạ này!”, Đường Phong vừa nói vừa

men theo bức tường đi về phía bắc đại điện. Một bên là hức tường khá cao, một bên là lớp rèm dày cộm, Đường Phong đi chính giữa, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng.

Anh dùng đèn pin soi lên phần trên cao của bức tường, thì V”” thấy bức tường lớn này được xây cao tới tận xà ngang của đại điện. Lúc này, Đường Phong mới để ý thấy trên trần đại điện có một giếng trời, từng giếng trời hình vuông tỏa ánh vàng lấp lánh trong bóng tối đại điện, xung quanh là những họa tiết Iran trí hình hoa sen tinh xảo được phủ bằng bột vàng. Dù đã trải qua hàng ngàn năm, giếng trời cũng bị hao phủ bởi lớp bụi dày nhưng sự huy hoàng của đại điện năm nào vẫn không hề bị che lấp.

Bốn người há miệng kinh ngạc khi ngẩng lên nhìn giếng trời trên đầu. Vòng qua một ngã rẽ, Đường Phong đi tới phía dưới bức tường phía bắc, giếng trời ở đây còn được bảo tồn hoàn hảo hơn, từng mảng hoa sen sắc vàng tỏa sáng lấp lánh khi được chiếu dưới ánh đèn pin. Đường Phong trầm trồ thốt lên: “Chà, kiến trúc này đẹp như một kì quan...”, chưa nói hết câu, Đường Phong bỗng im bật, miệng vẫn đang mở to nhưng anh lại không thốt thêm được lời nào.

4

Đường Phong đứng thừ người ra. Hàn Giang thấy mắt Đường Phong cứ chăm chăm nhìn vào giếng trời trên đỉnh đại điện tới nỗi thất thần nên cũng nhìn theo, ngay lập

tức Hàn Giang cũng giống như bị bấm trúng huyết, Loàn thân bất động. Cùng lúc này, Yelena và Makarov cũng soi đèn pin lên, họ thấy giữa những khoảng giếng trời hoa văn bông sen vàng bỗng xuất hiện một miệng giếng trời kỳ lạ, bởi vì giếng trời này không vẽ hoa sen sắc vàng mà là..mà là một hình tô tem ri máu!

Lớp bụi dày che kín hơn nửa hình vẽ trên giếng trời, nhưng cả bốn người đều đã quá quen thuộc với hình vẽ này. Đèn pin trên tay Đường Phong dần dần di chuyển, bột vàng phủ trên hình một con sói hoàn chỉnh và trên lưng sói có một con chim ưng dang dang cánh tịnh bay lên. Điều khiến nhóm Đường Phong ngạc nhiên hơn là không biết người ta đã dùng nguyên liệu gì để vẽ cả một mảng vết máu trên mình con soi, giống như con sói trong tô tem đã bị thương rất nặng.

“Tô tem ri máu”, Đường Phong lắp bắp. Nếu như không trông thấy hình tô tem cổ xưa này, có lẽ sẽ không ai để ý tới sự khác biệt của giếng trời này so với những cái còn lại, nhưng hiện giờ giếng trời vẽ hình tô tem ri máu này đang hiện lên sống động như thật trước mắt họ. Hàn Giang, Yelena và Makarov quay sang nhìn nhau, chỉ mỗi Đường Phong là vẫn thất thần đứng nhìn trần trần hình tô tem trên đỉnh đầu, miệng lắp bắp: “Hình tô tem ri máu, hình tô tem ri máu nhưng rồi ngay sau đó Đường Phong bỗng dừng lại, anh nói đầy phấn khích: “Giếng trời này chắc chắn không đơn giản!”

“Ồ?! Cậu phát hiện thấy gì vậy?”, Hàn Giang nhìn Đường Phong đầy kỳ vọng. Nhưng Đường Phong không trả lời câu hỏi của Hàn Giang mà bước thật nhanh về phía trước, anh liên tục lấy đèn pin soi lên giếng trời trên đỉnh đại điện, tất cả đều là họa tiết hoa sen phủ nhũ vàng. Đường Phong giật mạnh tấm rèm bên cạnh xuống, đi trong bụi bay mù mịt tới tầm rèm đầu bên kia, trên đỉnh đại điện vẫn là giếng trời hoa sen phủ nhũ vàng.

“Chỉ có một giếng trời vẽ hình tô tem ri máu. đây chính là phát hiện lớn nhất!”, Đường Phong nói như đinh đóng cột.

“Đúng, tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng rốt cuộc giếng trời kỳ lạ này tượng trưng cho điều gì?”, Hàn Giang nói.

“Điều này thì...”, Đường Phong chần chừ. ánh mắt lại lập trung nhìn lên ô giếng trời đặc biệt đó. Những nét vẽ hình chim ưng và sói bằng vàng thuần thực uốn lượn quanh co, khiến hình hai loài vật này trở nên sống động như thật, giống như chỉ được vẽ bằng một nét vẽ, tuyệt đối không có nét nào thừa hay chệch ra ngoài. Ánh mắt Đường Phong nhìn chăm chú lên hình vẽ trong giếng trời, miệng lắp bắp: “Từ màu sắc của bột vàng và lớp bụi trên viền giếng trời cho thấy nó được tạo ra cùng lúc với những giếng trời khác. Hình vẽ trong những giếng trời khác đều là hoa sen vàng, nhưng chỉ có duy nhất hình vẽ trong giếng trời này là hình tô tem ri máu, rõ ràng giếng trời này đã được người thợ gửi gắm ngụ ý đặc biệt khi tạo nên nó.”

“Quan trọng ngụ ý đặc biệt đó là gì?”, Hàn Giang cũng nhìn lên hình tô tem ri máu đó, hỏi.

Ánh mắt Đường Phong như chìm sâu vào hình tô tem

trên giếng trời rồi dần từ nét vẽ dưới chân sói tới đầu sói, rồi tới đầu chim ưng, mãi cho tới cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại tại vị trí mắt chim ưng. Đường Phong cảm giác mắt chim ưng trong tô tem có gì đó khác thường, anh nhớ lại hình tô tem từng trông thấy trên núi Hạ Lan và nghi ngờ nói: “Lẽ nào mắt chim ưng có vấn đề?”

Đường Phong nói vậy khiến mọi người đổ dồn sự tập trung vào phần mắt chim ưng, mãi lâu sau, Makarov mới lam bầm nói: “Tôi thấy... tôi thấy không chỉ mắt chim ưng có vấn đề mà mắt sói cũng có vấn đề!”

“Ồ? Lão Mã! Bác nhìn thấy gì vậy?”, Hàn Giang quay ra nhìn Makarov.

“Tôi cảm thấy mắt sói và mắt chim ưng hình như... hình như đang nhìn về cùng một phía.>.”, Makarov do dự nói.

“Đúng! Lão Mã, bác nói đúng đấy!”, rốt cuộc Đường Phong cũng lên tiếng, “Cháu đã nhìn rất kĩ, nếu nhìn riêng thì mắt chim ưng hoặc mắt sói đều không vấn đề gì cả nhưng nếu cùng nhìn cả hai thì sẽ thấy có chút ngờ ngợ, bởi vì sói và chim ưng quay mình về hai hướng khác nhau nhưng hình như mắt của bọn chúng lại đều cùng nhìn một hướng!”

“Con cũng thấy vậy! Chính vì mắt của bọn chúng đều nhìn cùng một hướng nên mới khiến hình tô tem này trông rất không tự nhiên.”, Yelena nói.

“Nhưng lạ hom là lúc đầu tôi tưởng rằng mắt của sói và chim ưng do đều cùng nhìn về một hướng nên chắc đây là nơi quan trọng nhất trong đại điện, bởi vậy lúc đầu tôi tưởng rằng mắt của chúng nhìn lên bài vị của Hạo Vương trên điện thờ ở chính giữa đại điện, nhưng sự thật không phải như vậy. Mọi người nhìn kĩ xem, hướng mà hai đôi mắt này nhìn về là chỗ nào?”

Đường Phong dường như đã nhìn ra manh mối nhưng Hàn Giang lại mở lời trước: “Hình như mắt của chim ưng nhìn về nơi nào đó phía sau điện thờ, mắt của sói cũng nhìn về hướng đó. Nhưng hiện giờ chúng ta không nhìn rõ tình hình phía sau điện thờ.”

Đường Phong gật gù: “Tôi nghĩ rằng chắc chắn ở đó sẽ có manh mối!”, nói xong Đường Phong liền di về phía điện thờ. Nhưng vì họ đã ở sâu trong tầng tầng lớp lớp rèm che nên Đường Phong không đi theo đường cũ quay trở lại đại điện bằng dòng để đến điện thờ mà men theo lối đi do những tấm rèm bị xé xuống tạo thành, hi vọng có thể từ đây đi thẳng tới phía sau điện thờ.

Đường Phong húc thật nhanh xuyên qua giữa những lớp rèm đỏ sẫm, rẽ qua một ngã rẽ, khi anh tưởng rằng mình đã ở rất gần điện thờ thì lại bị một tấm rèm dày cộm chặn đứng đường đi. “Bực thật, nơi này cứ như là mê cung vậy”, Đường Phong âm thầm chửi rủa, anh lập tức đưa tay ra giật tấm rèm xuống, nhưng hình như Đường Phong không thể xé được tấm rèm rách nát này! Đường Phong lo lắng, anh tiện tay giật đứt một tấm rèm bên cạnh, định quay lại để giật đứt tấm rèm trước mặt, nhưng khi anh giật mạnh, tấm rèm chỉ khẽ đung đưa mà vẫn không hề đứt.

Đường Phong bỗng rơi vào trạng thái như đang chống chọi hết sức kỳ lạ. anh định dốc hết sức để giật tấm rèm lần nữa nhưng lại bị Hàn Giang chặn lại: “Đợi đã, để tôi!”

Đường Phong giống như một chiếc xe bị mất phanh đang chạy, bỗng bị người ta đột ngột chặn lại. Cánh tay vạm vỡ của Hàn Giang tóm lấy anh, Đường Phong cố giãy ra nhưng vô ích. Rốt cuộc Đường Phong đã trấn tĩnh lại, đứng ngậy người trước tấm rèm màu đỏ sẫm to lớn.

Hàn Giang và Yelena đứng cạnh hai bên mép rèm, Makarov đứng bên cạnh Đường Phong, khẽ vỗ lên vai anh. Hình như tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong xuôi, Hàn Giang và Yelena nhìn nhau, sau đó cùng lúc dồn sức để giật tấm rèm trước mặt xuống. Lần này tấm rèm đã bị họ giật đứt hẳn, mặt chính của tấm rèm rơi từ trên xuống, những lớp bụi dày cộm bay lên mù mịt Hàn Giang và Yelena vội vàng lùi lại phía sau, nhưng Đường Phong và Makarov vẫn đứng chết trân trước tấm rèm, bởi vì họ đã trông thấy cảnh tượng khủng khiếp phía sau tấm rèm!

P phía sau tấm rèm là vô số hài cốt chất thành những đống cao Vài bộ hài cốt bảo tồn khá hoàn hảo đập ngay vào mắt mọi người, bộ dạng của chúng rất đặc biệt - về lý mà nói những bộ hài cốt này đáng lẽ ra phải vương vãi khắp nơi, nhưng chúng vẫn giữ nguyên tư thế kv dị, từng bộ hài cốt đang hoảng loạn chạy thực mạng, giống như phía sau có thứ đáng sợ nào đó đang truy đuổi họ.

“Thế này là...”, đợi cho bụi bay hết, Hàn Giang và Yelena tiến lên phía trước vài bước, chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp này, họ ngạc nhiên tới nỗi ngất cả người ra.

Mãi lâu sau, Hàn Giang mới thốt ra một câu: “Những bộ hài cốt này đúng là kì quặc hể sức!”

Hình như Đường Phong đã lấy lại bình tĩnh, anh phui phui bụi trên người đi rồi chậm rãi nói: “Những bộ hài cốt phía trước không bung ra là do phần thân dưới của họ vẫn còn một số xương người bị chặn xung quanh, nói chính xác hơn thì đồng xương phía dưới là hài cốt của những quân lính khác!”

Nói xong Đường Phong tiến lên, thò tay giật nốt một đoạn rèm vẫn chưa dứt hể, quả nhiên phía dưới là xương trắng chất đồng. Đường Phong lại nói: ‘Tư thế của tất cả hài cốt này đều lao về phía trước, chất đồng lên nhau tầng tầng, lớp lớp. Mọi người hãy nhìn bàn tay của những người này, họ đang tóm chặt lấy tấm rèm, bởi vậy ban nãy chúng ta tốn bao nhiêu sức lực mới giật được nó xuống. Điều này khiến tôi nhớ tới cảnh tượng khủng khiếp trong chuồng ngựa ở Thiên Hộ Trấn!’

Nghe Đường Phong nói vậy, Hàn Giang giật bắn mình một cái giống như bị điện giật,. “ừ nhỉ, tôi nhớ ra rồi, lúc đó phía sau cổng chuồng ngựa ở Thiên Hộ Trấn cũng có cảnh tượng kỳ lạ và khủng khiếp này, tất cả xác khô chất đồng lên nhau, sống như bị thứ đáng sợ nào đó truy đuổi, bởi vậy họ mới bất chấp tất cả lao về phía cổng, nhưng họ vẫn chưa mở được cổng ra thì đã mất mạng!”

“Đúng vậy, lúc đó chúng ta nhìn những vết thương đáng sợ của xác khô và đoán rằng họ đã bị loài mãnh thú nào đó tấn công, bây giờ chúng ta đã biết loài mãnh thú đó chính là ‘ngồi quỳ’ được nhắc đến trên bia Khiếp Thiết quân, lẽ nào ở đây cũng, từng xuất hiện ngồi quỳ?”, Đường Phono trầm ngâm ưu tư.

“Rõ ràng những hài cốt này không giống với những hài cốt chúng ta phát hiện thấy phía dưới kim tự tháp, trước tiên phải xem họ là người Đảng Mạng hay là người Mông Cổ đã!”, Makarov nói.

“Việc này... khó mà thực hiện được! Họ đã hóa thành xương cả rồi, không dễ phán đoán như xác khô đâu!”, Hàn Giang nói.

“Không cần xác khô chúng ta vẫn có thể phán đoán được!”, nói xong Đường Phong lấy can đảm tiến lại gần những đồng xương. Đường Phong phát hiện ngay ra giữa những mẩu xương có vài con dao găm đã hoen rỉ loang lổ, anh đưa cho Hàn Giang rồi nói: “Đây là kiểu dao găm điển hình của Mông cổ, xem ra những thi thể đè lên nhau này là quân Khiếp Thiết.”

“Vậy thì năm đó quân Khiếp Thiết cũng đã vào trong tòa đại điện này...”, trầm ngâm một hồi, Hàn Giang lại nói: “Từ những hài cốt đè lên nhau cho thấy, ít nhất cũng có tới hàng trăm người đã vào trong đại điện bằng đông. Lc nào hàng trăm người mất tích mà Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung cũng không vào trong đại điện để tìm kiếm? Trên bia Khiếp Thiết quân cũng không nhắc tới?”

“Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung là người thông minh, sau khi hàng trăm người mất tích, chắc chắn họ đều biết, nhưng... nhưng có thể là do nguyên nhân đáng; sợ nào đó

nên Bát Tư Ba cũng không lệnh cho người vào trong đại điện tìm kiếm!”, Đường Phong nói.

“Nguyên nhân đáng sợ?”, mắt Hàn Giang lộ rõ sự hoảng loạn, anh nhìn xung quanh đại điện tối om, “Cậu nói rất có lý, rất có thể những tấm rèm này chính là ma trận do ” người Đảng Hạng bố tríQuân Khiếp Thiết đã chiếm lĩnh toàn bộ Mật Thành, nhưng lại không chiếm được tòa đại điện này. Trong lúc hỗn loạn đã có một đội quân Khiếp Thiết xông vào đại điện, nhưng một đi không trở lại và đã bỏ mạng lại đây! Có thể Bát Tư Ba đã từng phái người tới đây nhưng đều chưa thật sự chiếm hữu được tòa đại điện này!”

Đường Phong gật gù. “Nếu như quân Khiếp Thiết chiếm lĩnh đại điện thì tôi nghĩ rằng trong đại điện không thể có cảnh tượng mà chúng ta trông thấy hiện giờ. Nhưng vấn đề cũng nằm chính ở đây, liệu thứ đáng sợ đó là gì mà khiến quân Khiếp Thiết hùng mạnh như vậy bị trói chân không tiến lên được?”

Đường Phong nổi xonng lất cả mọi người đều căng thẳng nhìn xung quanh, những tấm rèm ngăn cách được giăng khắp nơi, không ai biết trong đại điện này còn ẩn giấu bí mật gì nữa. Có thể những quái thú đáng sợ đó lúc này đang mai phục trong góc tối. và chúng sẽ lao ra xé toạc tấm rèm bất cứ lúc nào...

Đường Phong vòng qua những hài cốt chất đồng này, anh chỉ về phía tấm rèm phía trước cách đó không xa, khẽ nói: “Mọi người nhìn, mối nguy hiểm mà những hài cốt này gặp phải rõ ràng là đến từ phía sau lưng

họ, còn mắt sói và mắt chim ưng trên giếng trời cũng nhìn về phía sau, tất cả những điều kinh khủng chắc chắn đều giấu sau đại điện...”

Nghe Đường Phone nói vậy, Hàn Giang rút súng ra. Yelena và Makarov cũng lập tức rút súng theo phản xạ. Bốn người rón rén vén tấm rèm trước mặt lên, phía sau chẳng có gì cả, chỉ là một tấm rèm khác màu đỏ sậm. Nhưng điều này lại khiến mọi người cảnh giác hơn, Hàn Giang và Đường Phong cẩn trọng đi tới trước tấm rèm, một người bên trái một người bên phải, nín thở tập trung, còn Yelena và Makarov nắm chặt súng, nhắm thẳng về phía tấm rèm trước mặt. Đường Phong bỗng trông thấy dưới chân rèm khẽ động đậy, anh lấy tay ra hiệu cho Hàn Giang. Hàn Giang và Yelena, Makarov cũng để ý thấy sự thay đổi của tấm rèm, có thể là do gió. Trong lúc Đường Phong dang nghĩ ngợi mông lung thì Hàn Giang đã giật mạnh tấm rèm trước mặt xuống. Không chờ bụi bay đi hết, Hàn Giang và Yelena đã giương súng xông lên. Phía sau tam rèm là một vùng tối đen, không có gì cả. Khi dang do dự đứng trước tấm rèm, Đường Phong bỗng nghe thấy giọng Hàn Giang vang lên phía sau tấm rèm: “‘Lương Viện, cô tỉnh lại đi, sao lại nằm ở đây thế này?’”

Nghe thấy tên Lương Viện, Đường Phong liền phản ứng ngay, anh nháy mắt qua tấm rèm, đi thật nhanh về phía Hàn Giang và thấy Lương Viện đang nằm sõng soài dưới đất. Đường Phong ôm chầm lấy Lương Viện rồi gọi tên cô.

Nhưng Hàn Giang nói: “Đường Phong, cậu bình tĩnh chút đi, hình như Lương Viện bị thương.”

“Bị thương ư?”, Đường Phong không hề phát hiện thấy vết thương trên người Lương Viện.

Hàn Giang chỉ vào sau gáy Lương Viện: “Ở đây có vết vũ khí đập vào.” Quả nhiên Đường Phong trông thấy phía sau gáy Lương Viện có vết tụ máu. Anh xót xa khẽ gọi tên cô, mãi một lúc sau, Lương Viện mới từ từ mở mắt ra: “Em... em đang ở đâu vậy?”

“Lương Viện, rốt cuộc em cũng tỉnh rồi, em làm anh sợ quá!”, Đường Phong quan tâm hỏi.

“Chúng ta đang ở trong Đại điện Bất Hủ, chúng tôi vừa thấy cô nằm một mình ở đây.”, Hàn Giang nói

“Đại điện Bất Hủ?”, Lương Viện thất thần nhìn xung quanh.

“Đúng vậy, vừa ngủ dậy phát hiện em không có ở lầu, bọn anh tưởng em xảy ra chuyện gì bất trắc nên đã xông vào đây. Ở đây bọn anh đã phát hiện được rất nhiều điều quan trọng và cũng đã tìm thấy em”, Đường Phong nói.

“Phát... phát hiện rất quan trọng? Mọi người phát hiện ra điều gì vậy?”, Lương Viện cố chịu đau, chống tay ngồi dậy.

“Bọn anh phát hiện hóa ra đại điện này thờ bài vị của Hạo Vương?”, Đường Phong nói.

“Em... em, hình như em nhớ ra rồi. Lúc gần sáng sớm, em bị một âm thanh kỳ lạ đánh thức nên định ra ngoài xem sao, lúc ấy em thấy đội trưởng Hàn nằm bên ngoài

đang ngủ say tít. Vậy là, em... em đi tới dưới bậc thềm của đại điện, sau đó thế nào thì em chẳng nhớ nữa...”, Lương Viện khó nhọc nhớ lại.

“Cô nhớ lại xem còn thấy gì nữa không?”, Hàn Giang gợi ý-

Lương Viện lại ngẫm nghĩ, một lúc rồi vẫn lắc đầu: “Không nhớ nổi nữa. Sau đó... sau đó tôi tỉnh dậy thì đã ở đây rồi!”

Hàn Giang nghe Lương Viện nói xong liền chìm trong suy tư. Anh quay lại nhìn về phía giếng trời kỳ lạ, nhưng đứng ở chỗ này, anh không thể trông thấy giếng trời hình tô tem. Tuy vậy, dựa vào trí nhớ, Hàn Giang vẫn phán đoán được vị trí mà mắt chim ưng và sói trên tô tem nhìn vào, chính là vị trí mà Lương Viện nằm. Chỗ này cũng nằm phía sau đóng hài cốt của quân Khiếp Thiết - chính là vị trí họ đang tìm kiếm.

Hàn Giang nhìn lại Lương Viện lần nữa, sắc mặt cô trắng bệch, có vẻ vẫn đang sợ hãi tột cùng. Hàn Giang đưa mắt nhìn về khoảng trống hình vuông do tầng tầng lớp lớp tấm rèm quây thành, anh để ý thấy Lương Viện nằm dưới chân một bức tường: “Sao ở đây lại xuất hiện một bức tường nhỉ?”, Hàn Giang quan sát bức

tường hơi thô ráp này Đường Phong đỡ Lương Viện đứng dậy và cũng để ý thấy bức tường này, anh nhớ ngay lại kết cấu của Đại điện Bất Hủ rồi suy đoán: “Đây chắc là bức tường phía sau điện thờ.”

“Chúng ta đã vòng ra phía sau điện thờ rồi thì phải.”

“Như vậy xem ra sói và chim ưng trên tô tem đang nhìn về chỗ này, còn những binh lính Khiếp Thiết đã chết cũng do thứ gì đó đáng sợ xuất hiện ở đây truy đuổi?”, Hàn Giang nói xong liền nhìn Đường Phong.

Đường Phong hiểu ý Hàn Giang, anh từ từ quan sát xung quanh, ngoài bức tường phía đông ra, tường phía nam, phía bắc và phía tây đều bị lợp rèm ngăn cách: “Đây có thể chính là nơi cất giữ bí mật, nhưng lại chẳng trông thấy thứ gì khác lạ ở đây cả!”

“Cậu có nghĩ tới chuyện chúng ta phát hiện thấy Lương Viện ở đây lẽ nào chỉ là một sự trùng hợp?”, Hàn Giang bỗng chuyển chủ đề sang Lương Viện.

“Ý anh là gì?”, Đường Phong không hiểu.

“Lương Viện bị người ta đánh ngất, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, trong Mật Thành vẫn còn người khác, bọn chúng có thể là người của Tướng quân hoặc là người khác, cũng có thể kẻ đó không phải là người!”, Hàn Giang nói đầy bí ẩn.

“Không phải người? Ý anh là gì vậy?”, Yelena và Makarov cũng không hiểu Hàn Giang nói gì.

“Mọi người nói xem ai đã đánh Lương Viện bị thương rồi còn khống chế cả đàn sói? Người của Tướng quân? Không giống, theo như cách nói của Đường Phong thì chắc người của Tướng quân vẫn còn đang mắc kẹt trong đàn thành xương người!”

“Bởi vậy anh.. anh cho rằng là linh hồn của người Đẳng Hạng!”, Đường Phong ngạc nhiên nhìn Hàn Giang.

“Tôi không biết, tôi chỉ nghĩ rằng trong Mật Thành ngoài chúng ta ra thì vẫn còn có ai khác.”, Hàn Giang vừa nói vừa đi về phía tấm rèm phía tây, “Có thể bí mật đang nằm sau những lớp rèm này.”

Đường Phong thấy vậy vội đỡ Lương Viện dậy rồi, đi theo Hàn Giang tới chính giữa bức rèm phía tây, còn Yelena và Makarov tiến tới cũng hai bên mép rèm. Hàn Giang lên nòng súng, tay phải cầm súng, tay trái đưa ra, giật mạnh tấm rèm trước mặt...

7

Phía sau tấm rèm là một lối đi tối om om rộng khoảng năm, sáu mét, Hàn Giang nhìn không rõ cuối lối đi là gì. Anh bật đèn pin lên, soi về phía xa, lối đi này không dài lắm, kịch đường lại là một bức tường. Nhưng điều khiến anh ngạc nhiên là đây rấy những mẫu xương rải trên lối đi phía trước mặt.

Tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc, Lương Viện sợ tới nỗi nép sát vào ngực Đường Phong. Đường Phong vội vỗ về Lương Viện nhưng đôi chân anh lại bắt giắc bước theo Hàn Giang như một cỗ máy. Yelena và Makarov cũng vậy, cả bốn người đều giống như bị một ma lực khủng khiếp dẫn dụ... không ngừng bước từng bước về phía trước. Chỉ có Lương Viện đang trong trạng thái khủng hoảng cực độ nên không dám tiến lên.

Bỗng Hàn Giang dừng lại và quay người hình tĩnh nói: Có thể đây là nơi cất giấu tất cả bí mật của Mật Thành.” “Tôi cũng nghĩ vậy. Dưới chân chúng ta có hài cốt của người Mông cổ và cũng có hài cốt của người Đẳng Hạng, chắc chắn đã có một trận huyết chiến xảy ra ở đây. 1 ắt cả hài cốt của người Đẳng Hạng đều ở tư thế giống như hài cốt dưới kim tự tháp, họ chết khi đang đối diện với kẻ thù, có nghĩa phía sau lưng họ chắc chắn là thứ mà họ quyết tử để bảo vệ.”, Đường Phong quan sát những hài cốt xung quanh rồi nói.

“Nhưng ở đây ngoài những hài cốt này ra, chúng ta chẳng thấy gì khác”, Yelena không hiểu nên hỏi lại.

“Còn cả bức tường!”, Makarov đã để ý thấy bức tường xung quanh.

“Đúng vậy, còn cả bức tường! Việc xây tường ở đây cũng rất kỳ quái!”, Đường Phong đi tới trước bức tường bên phải, trên đó không có chiếc cửa sổ nào, từ nền tới trần của đại điện đều bị những hòn đá màu đen tạo nên bức tường che kín, “Những hòn đá màu đen này không giống với nền đại điện vốn có, cũng không giống vách tường được xây dựng sau này, trông chúng rất kiên cố và được xếp kín khít không hở khe nào.

Rõ ràng, việc bố trí vị trí này đã được tính toán kĩ trong lúc xây đại điện, nhưng tại sao lại xuất hiện bức tường chắn này?”

Đường Phong gõ tay lên từng hòn đá nhưng không phát hiện thấy gì bất thường nên anh dừng lại rồi quan sát kĩ những hài cốt rải kín trên lối đi một lần nữa. Cuối lối đi,

trước góc tường bên trái anh để ý thấy có nhiều xương chất đông nhất và tất cả những hài cốt này đều hướng ra bên ngoài với tư thế nằm ngửa mặt: “Tướng sĩ Đấng Hạng vây kín quanh đây, vậy thì... chắc chắn có bí mật gì đó ở đây!”, Đường Phong khẽ nói.

Đường Phong không muốn kinh động tới những linh hồn đã bỏ mạng tại đây, anh ngồi xuống lấy tay khẽ gạt tùm mẩu xương ra. Hàn Giang, Yelena và Makarov im lặng, họ cũng ngồi xuống giúp Đường Phong xếp đồng xương cốt sang một góc khác. Chỉ có Lương Viện mặt mày thất sắc ngồi im một chỗ, thấy hội Đường Phong làm mãi vẫn chưa xong, Lương Viện run rẩy đề nghị: “Đường Phong, em sợ lắm, hay là chúng ta ra khỏi đây đi!”

Đường Phong buông đoạn xương trên tay xuống, quay lại nhìn Lương Viện. Mắt Lương Viện nhòe lệ, bộ dạng rất đáng thương khiến Đường Phong thấy xót xa. Anh tới gần Lương Viện, đặt tay lên vai cô: “Viện Viện, ban nãy em bị hoảng loạn, đừng sợ, bao nhiêu sóng gió chúng ta cũng đều trải qua rồi, lẽ nào đến phút cuối này lại bỏ cuộc?”

“Nhưng... nhưng em vẫn cảm thấy sợ! Chúng ta ra khỏi đây đã, ngày mai quay lại có được không?”, Lương Viện gần như cầu xin Đường Phong.

Đường Phong hơi mềm lòng, anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lương Viện, em không muốn háo thù cho ông nội em sao, em không muốn biết bí mật của Mật Thành sao? Không phải em luôn muốn làm sáng tỏ mọi chuyện là như thế nào sao? Chúng ta sắp giải mã được mọi bí mật ở đây

lỗi, em cam tâm rút lui thật ư? Hơn nữa đồ ăn thức uống

mà chúng ta mang theo cũng sắp hết, không còn nhiều thời gian nữa đâu!”

Lương Viện định nói gì đó, nhưng đúng lúc này bên cạnh cô lại vang lên giọng nói phấn khởi của Hàn Giang: ‘Quả nhiên ở đây có bí mật!’

Đường Phong quay lại nhìn, anh thấy Hàn Giang và Hã Yelena đã dọn dẹp sạch sẽ xương cốt trong góc tường bên phải phía cuối đường. Tổng cộng có 37 bộ hài cốt nguyên vẹn, có nghĩa là có 37 dũng sĩ Đấng Hạng đã liều chết lấy thân mình để bảo vệ ột bí mật!

Đường Phong dùng báng súng gõ lên từng viên đá, nhưng không nghe thấy âm thanh chứng tỏ phía dưới có khoảng trống. Sau khi Hàn Giang đập loạn xạ một hồi, bỗng có một viên đá lồm xồm xuống, ngay sau đó một âm thanh nặng nề vọng lại từ sâu trong lòng đất. Âm thanh này giống như vọng ra từ sâu thẳm lòng đất, lại giống như xuyên qua lớp xương mù bí ẩn của hàng nghìn năm lịch sử vọng lại. Nhưng ngay lập tức, mọi thứ trở lại như cũ, lối đi và cả tòa đại điện đều yên tĩnh trở lại.

Năm người kinh ngạc quan sát mọi thứ xung quanh, trong khoảnh khắc này thời gian dường như ngừng trôi, mọi người nhìn nhau nhưng không biết nên làm gì, tất cả đều dang chờ đợi-èĐiều gì sẽ xảy ra ? Đó là sự an bài của số phận hay là số mệnh lịch sử? Liệu có điều thần kỳ nào xuất hiện không?

Rốt cuộc kỳ tích đã xuất hiện, sau khoảng thời gian chờ đợi lê thê, hai mươi viên đá trên tường bắt đầu chuyển động! Mọi người theo phản xạ lùi lại phía sau, lo lắng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, mọi thứ sắp sụp xuống hay nơi này biến thành mênh mông biển nước?

Sau khi hai mươi viên đá đã ngừng chuyển động, Đường Phong nghe thấy từ dưới lòng đất vọng ra chuỗi âm thanh kéo dài, đúng lúc này, đại điện bắt đầu rung chuyển. Mọi người càng lúc càng kinh ngạc, nhưng không ai chạy ra ngoài, mà đều cố vịn vào bức tường đá bên cạnh để đứng vững. Khi tất cả quay lại nhìn thì cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện - một vòng tường không chân, giống như một ván domino đổ xuống từng đoạn, từng tầng một.

119. Chương 19

Chương 19

Tướng Quân Bước Ra Khỏi Bóng Tối

Tất cả kiến trúc trong Mật Thành đều được thiết kế rất tinh xảo và toàn mỹ. Lúc xây dựng tòa cung điện phía dưới lòng đất này, người xưa đã tính đến sự tồn tại của dòng sông ngầm và đã nắm rõ tập tính của dòng sông, xây dựng cung điện ở vị trí cao nhất của dòng sông ngầm, như vậy kể cả mực nước của dòng sông có dâng cao, nhấn chìm cửa thoát hiểm nữa thì cũng không thể ngập tới cung điện dưới lòng đất.

1

Khi bức tường bao phía trong đại điện đổ xuống, ánh nắng chói chang bên ngoài tràn qua cửa sổ chiếu sáng khắp không gian đã bị phong bế hàng nghìn năm của Đại điện Bất Hủ. Không biết từ lúc nào, cơn cuồng phong ập tới khiến iắt cả cổng trong đại điện đều bị gió mở bung ra.

Tất cả những tấm rèm phù đầy bụi bặm đều bị gió thổi tung lên, có tấm bị gió cuốn đi, bay ra ngoài đại điện. Rốt cuộc Đường Phong đã nhìn rõ toàn bộ diện mạo của Đại điện Bất Hủ. cuồng phong đã cuốn bay bụi trần lịch sử, Đại điện Bất Hủ đã được mở lại, bỗng chốc huy hoàng rực rỡ, lấp lánh ánh vàng, khác hẳn nhân gian!

Đúng lúc mọi người đang kinh ngạc thì mặt đất dưới chân họ bỗng thay đổi, một sức mạnh khủng khiếp truyền từ dưới lòng đất lên, giống như muốn lật ngược cả đại điện. Hàn Giang là người đầu tiên nhận ra, anh hét lên: “Lùi lại phía sau, mau lùi lại phía sau!”

Đường Phong vội vàng kéo Lương Viện, vịn lên tường, lùi về phía sau. Khi chân anh vừa lùi tới sân đá hoa của đại điện thì toàn bộ lối đi rộng rãi phù kín xương cốt bỗng lún xuống, bụi và đá vụn cuốn tung lên. Đường Phong ôm chặt lấy Lương Viện. Khi bụi tàn đi, lối đi ban nãy đã biến mất, một cầu thang rộng rãi xuất hiện trước mắt mọi người. Dây bậc thang trải dài như không có điểm kết thúc, dẫn sâu xuống lòng đất tối đen.

Năm người đứng trước những bậc thang dẫn tới thế giới của bóng đêm, họ vừa kinh ngạc, sợ hãi vừa chần chừ, do dự. Phía dưới sẽ có gì đang đợi họ? Quái thú hung ác hay là kho báu mệnh mông? Họ không biết, nhưng mỗi người đều hiểu rằng phía dưới sẽ là bí mật cuối cùng của Mật Thành.

Đường Phong quan sát kỹ cầu thang dưới lòng đất này, phải rộng tới năm, sáu mét, rộng gần bằng lối đi phía trên. Hai bên cầu thang chính là vách đá hai bên lối đi ban nãy, chỉ có điều họ không nghĩ rằng vách đá này còn kéo dài xuống tận lòng đất, không thấy điểm kết thúc.

Những viên đá vụn và hài cốt của dũng sĩ Đảng Hạng rơi vãi trên những bậc thang, Đường Phong nghĩ, bậc thang rộng lớn như vậy. khác hoàn toàn với những căn hầm nhỏ mà họ từng trông thấy trước đây, đây có lẽ chính là uy phon? hoàng gia của Nguyên Hạo! Đây có thể là nơi chứng kiến thời khắc cuối cùng của ông.

Mọi người nhìn nhau, Đường Phong nhìn về phía Lương Viện, hình như Lương Viện đã thay đổi thái độ. Ban nãy Lương Viện còn vô cùng hoảng sợ, giờ cô lại là người đầu tiên bước chân xuống những bậc thang, ngay sau đó Makarov và Yelena cũng bước xuống theo. Đường Phong đang định đi theo nhưng bị Hàn Giang kéo lại. Đường Phong ngạc nhiên quay lại nhìn Hàn Giang, Hàn Giang thì thào: “Cậu không cảm thấy Lương Viện có gì đó rất lạ sao?”

Đường Phong nghe Hàn Giang hỏi vậy, người khẽ rung lên: “Không.. không, tôi có thấy gì lạ đâu! Anh phải thấy lạ ở chỗ nào vậy?”

“Hình như Lương Viện rất hoảng sợ điều gì đó!” Đường Phong cười cười: “Cái này thì có gì lạ, một cô gái như cô ấy đến nơi đáng sợ thế này tất nhiên sẽ cảm thấy sợ rồi!”

“Tóm lại trực giác nói với tôi rằng, trong khoảng thời gian Lương Viện mất tích chắc chắn những điều xảy ra không đơn giản như cô ấy nói, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó!”, Hàn Giang thì thào.

“Không phải cò ấy bị thương ngắt đi sao? vết tụ máu trên người cô ấy...”

Hàn Giang ngắt lời Đường Phong: “Đúng rồi, cậu không để ý thấy ư? Sợi dây chuyền mà Lương Viện đeo trước ngực cũng không thấy đâu nữa!”

“Dây chuyền?”, Đường Phong nhớ lại, đúng vậy. giờ đang là giữa mùa hè, mọi người đều mặc ít quần áo. Trước đây bất luận đi đâu Lương Viện cũng đeo sợi dây chuyền có ảnh của mẹ cô, hôm qua anh vẫn còn trông thấy sợi dây chuyền trên cổ cô ấy nhưng đúng là lúc này không thấy đâu cả. Nhưng Đường Phong cảm giác Hàn Giang đang nghiêm trọng hóa vấn đề, anh hất hất tay, nói: “Anh nghĩ nhiều quá đấy, có thể trong lúc mất tích cô ấy đã làm mất sợi dây ehuyền”

Hàn Giang vẫn định nói tiếp nhưng Đường Phong đã đi xuống bậc thang. Hàn Giang lắc đầu rồi đành cùng mọi người đi xuống dưới. Khi ánh nắng sớm mai soi rọi qua lớp sương mù của ngàn năm lịch sử, soi thẳng vào trong Đại điện Bất Hủ, chiếu lên bài vị khổng lồ của Nguyên Hạo thì Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện, Yelena và Makarov lại mất hút dưới lối cầu thang tối đen.

2

Chẳng mấy chốc, năm người đã bị bóng tối nuốt chửng, năm chiếc đèn pin giống như những con đom đóm nhỏ nhoi bị bóng đen bủa vây. Trước khi tiến vào Mật Thành. Hàn Giang đã cố tình chặt một đoạn cây tùng trong rừng rậm để làm đuốc. Lúc này bó đuốc trong tay Hàn Giang đã soi sáng được không gian họ đang đứng, giúp tất cả nhận ra đây là một cung điện hình vuông dưới lòng đất.

Phía bên kia của cung điện dưới lòng đất - cũng chính là mặt phía tây có một cổng vòm. sau cổng vòm là một lối đi hẹp, Đường Phong kéo Lương Viện đi trước. Xuyên qua lối đi, cảnh tượng bất ngờ lại hiện lên trước mắt họ. Đây là một không gian khổng lồ tự nhiên, xung quanh đều là những nhám thạch chưa từng được mài giũa kĩ lưỡng, còn trên vách đá nguyên sơ ở phía tây bỗng xuất hiện một cánh cổng bằng vàng lấp lánh. Đường Phong không khỏi giật mình lắm bầm: “Lại là một cánh cổng bằng vàng!”

“Chắc chắn phía sau nó sẽ cất giấu thứ quan trọng, nếu không họ không việc gì phải xây một cánh cổng bằng vàng ở đây?”, Hàn Giang trở nên phấn khởi, giống như thắng lợi sắp nằm trong tay.

Đường Phong tiến lên phía trước, anh bỗng nghe thấy tiếng nước chảy. Anh chăm chú quan sát, hóa ra trên lối đi dẫn tới cánh cổng bằng vàng ở phía tây còn có một cây cầu được tạo nên bằng đá trắng đời nhà Hán.

Đường Phong đi lên cầu, chăm chú lắng nghe tiếng nước chảy, anh hết sức kinh ngạc vì hóa ra dưới này còn có cả nước! Anh nhào người ra, cố nhìn xuống dưới cầu, dưới đó tối om om, không trông thấy nước chảy. Đường Phong dùng đèn pin soi xuống dưới, soi tới tận vùng nhám thạch màu đỏ rực nằm sâu phía dưới mà vẫn không trông thấy nước.

Hàn Giang đã đi qua cây cầu đá trắng, hướng thẳng về phía cánh cổng bằng vàng. Đường Phong cũng không có tâm trạng để kiểm tra cây cầu đá và suy ngẫm về mục đích xây dựng nó, anh đi theo Hàn Giang tiến lại gần cánh cổng bằng vàng.

Mọi người không ai nói gì, chỉ đứng thành hàng ngang trước cánh cổng bằng vàng. Đường Phong đưa tay ra chạm lên cánh cổng, cánh cổng lạnh lẽo tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Đường Phong cảm thấy cánh cổng này không giống cánh cổng phía đông Mật Thành, bề mặt nó trơn bóng. “Chắc hàng ngàn năm nay chưa từng có người mở cánh cổng này, thậm chí còn không có người tới đây. Mọi người nhìn này, bề mặt cổng trơn bóng, mịn phẳng thế này...”

Đường Phong đang nói nửa chừng thì ngón tay anh bỗng chạm vào một chỗ lõm xuống trên nắm cửa. Đường Phong giật mình lùi lại phía sau, định thần nhìn lại, thì thấy trên bề mặt trơn bóng của cánh cổng bằng vàng có hai nắm cửa bằng ngọc, chúng được chạm trổ rất khéo léo và tinh xảo! Chính giữa hai nắm cửa xuất hiện một chỗ lõm, chỗ lõm này nằm chính giữa khe cửa, rất kỳ lạ!

Hàn Giang cũng để ý thấy vết lõm này: “Tại sao chỗ này lại có lỗ lõm xuống? Xem ra, ngay từ lúc đục cổng người ta đã cố ý làm như vậy!”

Đường Phong gạt gù đồng tình, nhưng anh cũng không hiểu rốt cuộc là thế nào. Anh liền lùi lại nửa bước, quan sát kỹ cánh cổng bằng vàng này, những chỗ khác không phát hiện thấy có gì khác thường. Đường Phong tiến lên, thử đẩy cánh cổng nhưng không được. Cánh cổng

hoàn toàn kín khít, đèn một khe hở nhỏ cũng không có. Đường Phong nghi ngờ đưa tay vuốt đi vuốt lại trên cánh cổng. Khi tay Đường Phong chạm vào chỗ lõm đó, mắt anh bỗng sáng lên, rồi anh vội vàng lấy miếng ngọc bội đã tìm lại được ra: “Mọi người nhìn đi, chỗ lõm này gần giống hình chữ nhật, nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện không phải hình chữ nhật thẳng mà là hình chữ nhật hơi cong, rất giống hình một miếng ngọc bội!”

“Ý... ý cậu là miếng ngọc bội chính là chìa khóa mở cổng?”, Makarov ngạc nhiên nói

“Đúng vậy, hình dạng, độ dài, kích thước đều phù hợp! Hơn nữa chất liệu của miếng ngọc bội này hoàn toàn giống với hai nắm cửa bên cạnh, đều là bạch ngọc dương chỉ Hòa Điền cao cấp. thậm chí... thậm chí tôi còn nghi ngờ miếng ngọc bội này và nắm cửa được làm từ cùng một khối ngọc!”, Đường Phong nhớ lại cơn ác mộng cứ đeo bám anh.

“Trên đời này có chuyện trùng hợp vậy sao? Như vậy cũng có nghĩa là năm đó, lúc chế lách ra cánh cổng này, người ta đã dùng một khối ngọc để làm nắm cửa và ngọc bội?”, Hàn Giang cũng tròn mắt ngạc nhiên.

“Tôi nghĩ chắc là như vậy!”, nói rồi Đường Phong khẽ lấy tay đưa miếng ngọc bội về phía chỗ lõm xuống trên cánh cổng bằng vàng.

Cung điện dưới lòng đất tĩnh mịch âm u như vùng đất chết, tất cả mọi người đều nín thở, tập trung, chăm chú nhìn miếng ngọc bội được tra vào cánh cổng bằng vàng.

Từng giây từng phút trôi qua nhưng cánh cổng bằng vàng không có thay đổi gì. Đường Phong không khỏi sốt ruột, anh nhìn Hàn Giang, Hàn Giang cũng gật đầu với anh. Đường Phong dùng hai ngón tay cái ấn thật mạnh xuống, chỗ lõm lún sâu xuống thêm một đoạn Ngay sạu đó. chỗ lõm này đã biến đổi. nó tự động xoay 180 độ, miếng ngọc bội cũng quay theo một góc tương tự.

Đường Phong vội vàng rút tay về và lùi lại phía sau. Mọi người đứng im tại vị trí cách cổng chính một mét, im lặng chờ đợi thế giới phía sau cánh cổng xuất hiện. Nhưng năm phút nữa lại trôi qua, cánh cổng bằng vàng vẫn bất động, mọi người bắt đầu cảnh giác. Đường Phong tiến lên phía trước một bước, định dùng tay đẩy cửa ra nhưng Lương Viện đứng sau đã vội hét lên: “Cẩn thận!”

Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện: “Không sao đâu, mọi người lùi lại đi, để tôi!”

Nói xong, Đường Phong không chút do dự đưa tay ra, cố gắng hết sức dẩy cánh cổng bằng vàng. Một cảm giác kỳ diệu chưa từng có lan tỏa khắp cơ thể Đường Phong, anh đã gắng hết sức nhưng lại không cảm thấy có gì khó nhọc. Đường Phong chỉ cảm thấy trước mắt mình bỗng lóe lên ánh vàng, cánh cổng bằng vàng trước mặt đã từ từ mở ra.

3

Đường Phong sững sờ đứng trước cánh cổng bằng I vàng đã được mở, không biết nên tiến hay nên lùi. Theo phản xạ, anh soi đèn pin vào bên trong, trong đó là một không gian rộng lớn tối đen. Trong ánh sáng của chiếc đèn pin lướt qua lướt lại, Đường Phong không trông thấy kho báu đồ sộ nào, mà chỉ có bóng tối sâu thăm thẳm.

“Hóa ra miếng ngọc bội chính là chìa khóa để mở ung điện dưới lòng đất”, Hàn Giang nói xong liền cầm bó đuốc tiến vào thế giới phía sau cánh cổng bằng vàng. Trước mặt họ là một lối đi rộng gần bằng lối đi trước đó, lối đi không dài, hình như hai bên có phòng ốc, đầu bên kia lối đi là một không gian tối đen rộng lớn, lúc này họ vẫn chưa thể trông rõ được tình hình bên trong không gian tối đen như mực đó.

Hàn Giang giơ đuốc lên soi sáng lối đi. Lúc này mọi người mới nhìn rõ trên vách đá hai bên lối đi có bốn cửa hang, nhưng bên trong tối om om. “Kiểu bố trí này rất giống nhĩ thất[1]”, Đường Phong suy đoán rất nhanh.

“Vậy thì ở đây chắc phải có vật tùy táng rồi!”, Hàn Giang nhận định.

“Vào trong là biết ngay thôi!”, nói xong Đường Phong bật đèn pin và đi vào trong gian thạch thất đầu tiên,

Hàn Giang cũng đi theo. Nhưng sau đó mọi người đều thất vọng bởi trong này không có bất cứ vật tùy táng nào, chỉ có thứ gì đó đen sì chất đông ở góc tường. Đường Phong nghi ngờ đi tới, anh ngồi xổm xuống, nhặt thứ đen sì lên quan sát: “Đây hình như là thóc đã bị cháy đen.”

“Ừm, là thóc thật. Lẽ nào phòng này là nơi để thực phẩm để cúng cho Nguyên Hạo ở thế giới khác dùng ư?”, Hàn Giang đoán.

“Vậy thì chắc là ở đây cũng phải còn nliùme thứ ngon lành khác!”, Đường Phong quăng những hạt thóc đã cháy thành than đi, đi ra khỏi gian thạch thất. Trong gian thạch thất thứ hai, họ cũng không phát hiện thấy kho báu, chỉ có một vài bình khí đã hoen rỉ. “Khà khà, bây giờ tôi cũng hiểu về khảo cổ rồi đây, thiết kế một bên là kho lương thực, một bên là kho vũ khí như thể này rất hợp với truyền thống!”, Hàn Giang rất tự tin với phán đoán của mình.

“Hi vọng là anh đúng!” Trong gian mật thất thứ ba, thứ tư Đường Phong vẫn chỉ phát hiện thấy lương thực đã hóa thành than và vũ khí đã rỉ sét, hình như mọi thứ đang chứng minh cho suy đoán của Hàn Giang.

Ra khỏi lối đi, họ đã tiến vào một không gian rộng lớn. Khi Hàn Giang dùng đuốc soi sáng không gian tối om này, mọi người mới nhìn rõ đây là một thạch điện khổng lồ hình vuông. Toàn bộ đại điện đều được xây bằng đá hoa cương rắn chắc, rộng lớn. Trông nó thật nguy nga!

Nhưng trong lúc Đường Phong vẫn còn đang trầm trồ trước sự hoành tráng của cung điện dưới lòng đất này thì Lương Viện bỗng kêu lên: “Mọi người nhìn kia! Trên mặt đất là thứ gì vậy?”

Đường Phong soi đèn pin xuống đất, cảnh tượng khiến anh bị ám ảnh đã xuất hiện, trước tiên là một bộ hài cốt còn nguyên vẹn đập vào mắt anh, khi ánh sáng di chuyển anh lại thấy một bộ hài cốt nữa, ngay sau đó lại là một bộ hài cốt nguyên vẹn khác. Chiếc đèn pin trong tay (li chuyển đến đâu, Đường Phong ngạc nhiên đến độ đồng tử cũng giãn to ra. Nhưng điều khiến anh hoảng hốt chính vì những hài cốt này đều hoàn toàn nguyên vẹn, nằm ngay ngắn thẳng hàng, trên mặt đất!

Hàn Giang cũng rất kinh ngạc, anh tiến lên phía trước, dùng đuốc soi sáng cả gian thạch điện. Cảnh tượng trong thạch điện khiến ai cũng chấn động và kinh hãi, hàng trăm bộ hài cốt xếp ngay ngắn trật tự trên mặt đất lạnh lẽo. Đường Phong cảm giác từng sợi lông mao trên cơ thể mình đều dựng ngược lên, không khí ẩm ướt lạnh lẽo dưới lòng đất lập tức xuyên thấu cơ thể anh, khiến anh bồn chồn, bất an. Trong lòng anh thật sự cảm thấy khủng hoảng, nhưng đôi chân phía dưới lại không thể khống chế được. Đường Phong bước từng bước nặng nề qua dãy hài cốt ngay ngắn, từ dãy đầu tiên tới bộ hài cốt cuối cùng của liây cuối cùng, tổng cộng là 840 bộ hài cốt, bộ nào cũng còn nguyên vẹn. “Lẽ nào đây là những người được chôn theo Nguyên Hạo?”, đây là câu hỏi cứ quẩn quanh trong đầu Đường Phong ngay từ khi nhìn thấy cảnh tượng này, tới giờ anh mới thoát được ra.

Câu hỏi của Đường Phong vang vọng trong cung điện khổng lồ sâu hun hút dưới lòng đất. Chôn theo? Mọi người nhìn nhau, ai cũng kinh ngạc trước hai từ “chôn theo” mà

Đường Phong thốt ra. Mãi lâu sau, Makarov mới dựa vào kinh nghiệm trinh sát dày dặn của mình phán đoán: “Kiểm tra sơ qua những hài cốt này tôi thấy, họ không giống như bị giết chết mà bị đầu độc chết!”

“Nhưng không thể loại trừ khả năng họ bị chôn cùng!”, Đường Phong nói.

“Đúng vậy, không loại trừ khả năng chôn cùng. Nhưng tôi và Yelena đã kiểm tra kĩ mấy chục bộ hài cốt này, phần lớn đều là phụ nữ, trẻ con, còn một số ít là người già, nếu như nói rằng họ bị chôn theo thì không hợp lý lắm!”, Makarov nói.

“Đúng vậy, chỉ có xã hội nô lệ mới dùng rất nhiều người để chôn sống, thời Tây Hạ lúc đó đã không còn thịnh hành tục chôn cùng nữa, đây là một kiến thức lịch sử rất phổ thông mà!”, Lương Viện cũng không đồng ý với suy luận của Đường Phong.

“Vậy thì rất có khả năng là tự sát tập thể!”, Hàn Giang bỗng nói.

“Tự sát tập thể?”, những người còn lại kinh ngạc thốt lên.

“Lẽ nào mọi người quên rồi ư, trong Mật Thành chúng ta không thấy xác của người Đàng Hạng nào, sau đó đã nhìn thấy hài cốt của người Đàng Hạng trong kim tự tháp và đại điện, nhưng đều là những hài cốt nam giới cao to, khỏe mạnh. Vậy thì người già, phụ nữ, trẻ con trong Mật Thành đi đâu hết?”

Lời của Hàn Giang khiến mọi người sực tỉnh, Đường Phong bỗng hiểu ra: “Đúng vậy, lúc đó tôi không nghĩ kĩ, cho rằng phụ nữ và trẻ con đều đã tháo chạy hết!”

“Nếu vậy thì cách giải thích hợp lý nhất là, trải qua mấy chục năm trường kỳ chiến tranh và bị phong tỏa, nhân khẩu của Mật Thành giảm mạnh, nhất là những thanh niên trai tráng giảm đi rất nhiều. Bởi vậy khi đại quân Hốt Tất Liệt tới tấn công, nhân khẩu trong Mật Thành e rằng chỉ còn lại khoảng hai, ba nghìn người. Sau vài trận đánh, tuy người Đảng Hạng dũng cảm thiện chiến, quyết tử với đại quân Hốt Tất Liệt nhưng Mật Thành vẫn không thể chống cự được. Thời khắc nguy cấp lúc đại quân Hốt Tất Liệt tấn công Mật Thành, gần một nghìn người gồm phụ nữ, trẻ nhỏ và người già trong Mật Thành đã trốn trong cung điện dưới lòng đất mà Hạo Vương xây dựng trước đó. Và vì để bảo vệ vợ con mình, cũng như bảo vệ bí mật cuối cùng của Mật Thành, hàng trăm dũng sĩ cuối cùng của Mật Thành đã tử trận trên sa trường và chặn kín các lối vào bí mật.”

Hàn Giang nói vậy khiến tất cả mọi người đều nghĩ tới thời khắc cuối cùng của Mật Thành, dũng sĩ Đảng Hạng đã quyết định sống mái với kẻ thù, nhưng để vợ con không phải chịu sự ô nhục nên họ đã đưa những người đó xuống cung điện phía dưới kim tự tháp, sau đó bịt cảnh cổng cung điện lại. Đây đúng là cảnh sinh ly tử biệt thảm khốc, đau lòng! Nghĩ tới đây, trước mắt Đường Phong lại như hiện lên thời khắc bi hùng cuối cùng của người Đảng Hạng.

“Không, suy đoán này của anh có một sai lầm lớn!”

Lương Viện bỗng nói.

“Ồ? Sai lầm gì vậy?”, Hàn Giang nhìn Lương Viện hỏi.

“Nếu giống như anh nói thì tất nhiên họ phải để một lối thoát cho phụ nữ, trẻ con để ra khỏi cung điện dưới lòng đất này, nếu không thì khác nào đem vợ con, cha mẹ mình chôn sống cùng Hạo Vương?”, Lương Viện hỏi lại.

“Điều này...”, Lương Viện nói vậy khiến mọi người trở nên cảnh giác, “Nhưng cả quãng đường đến đây chúng ta cũng không trông thấy lối đi nào khác!”

Lúc nói tới đây, Đường Phong đang vừa vặn đứng trước dãy hài cốt cuối cùng, ánh mắt anh chăm chú nhìn vào từng hài cốt nguyên vẹn trước mặt. Đột nhiên, anh dừng lại trước bộ hài cốt cuối cùng, thần thờ nhìn nó tới thất thần. Hội Hàn Giang thấy Đường Phong có vẻ gì khác thường nên cũng bước tới. Hàn Giang nhìn bộ hài cốt trước mặt nói: “Đầy hình như là hài cốt phụ nữ!”

“Lúc chết trong khoảng từ bốn mươi tới sáu mươi tuổi”, Yelena nói tiếp.

“Một phụ nữ Đảng Hạng”, Lương Viện cũng lầm bầm.

Còn Makarov lại ngồi xổm xuống, quan sát rất kỹ bộ hài cốt này. Mãi lâu sau, ông lắc lắc đầu, nói: “Không, đây không phải là hài cốt của phụ nữ người Đảng Hạng.”

“Ồ, cha nhìn ra điều gì ạ?”, Yelena quan tâm hỏi.

“Yelena, con nhìn kỹ lại xem!”, Makarov không ngẩng đầu lên, ông vẫn ngồi xổm trước bộ hài cốt, hình như rất đang tập trung quan sát bộ hài cốt trước mặt.

“Ồ?”, Yelena chần chừ ngồi xổm xuống, quan sát thật kỹ bộ hài cốt này, mắt cô bỗng mở to: “Sao... sao lại thế này?” “Yelena, em nhìn ra gì vậy?”, Hàn Giang sốt sắng hỏi. Yelena lấy tay đo ướm trên bộ hài cốt một hồi, ngạc nhiên nói: “Bộ hài cốt này rõ ràng không phải là của người châu Á mà là của người Cáp-ca-dơ!”

“Như vậy nghĩa là đây là một người châu Âu sống trong Mật Thành hoặc là người sống trong dãy Tây Á?”, Hàn Giang đoán bừa.

“Không, chính xác hơn phải là niên đại của bộ hài cốt này không sớm như vậy đâu, chỉ... chỉ cách đây khoảng nửa thế kỷ thôi!”

“Nửa thế kỷ?”, trong đầu Hàn Giang bỗng hiện lên hình ảnh của thành viên nữ bí ẩn trong đoàn thám hiểm.

“Nếu như tôi đoán không nhầm thì đây chính là hài cốt của thành viên nữ duy nhất trong đoàn thám hiểm năm xưa!”, rốt cuộc Makarov đã đứng dậy, ông dường như đang chìm trong hồi ức xa xăm.

“Không! Không phải chúng ta! Đã có người vào đây trước chúng ta!”, Đờn, Phong bỗng thốt lên.

“Nhưng... nhưng bà ta không có miếng ngọc bội để mở cánh cổng bằng vàng mà! Miếng ngọc bội ở trong tay chúng ta!”, Hàn Giang càng nói càng kích động.

“Anh lại sai rồi, bà ta có miếng ngọc bội!”, Đường Phong nói vậy khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Đường Phong. Đường Phong trông rất bí hiểm, anh chỉ lên phần bụng của bộ hài cốt hỏi: “Mọi người không cảm thấy bộ hài cốt này có gì bất thường sao?”

“Đúng là có gì đó khác bất thường! Nhìn tư thế của bà ta thì trước lúc chết là đang nằm thẳng nhưng hình như hai tay lại cố ý giấu sau lưng!”, Hàn Giang nói tới đây, mắt anh bỗng mở to đầy kinh ngạc: “Lẽ nào... lẽ nào trước khi chết người phụ nữ này đã bị người ta trói tay ra đằng sau?”

“Anh lật lại xem có đúng không?”, Đường Phong tỏ ra bình tĩnh đề nghị

Hàn Giang nhìn Đường Phong, không hiểu ý Đường Phong là gì, nhưng sự tò mò khủng khiếp đã thôi thúc anh, kể cả Đường Phong không nói thì anh cũng định lật lại xem sao. Hàn Giang cẩn thận nhặt xương đùi, xương chậu ra chỗ khác, khi anh nhắc xương chậu bên trái lên, một miếng ngọc bội màu xanh trắng trơn bóng lấp lánh hiện lên trước mắt mọi người.

Hàn Giang giật mình nhìn miếng ngọc bội, rồi lại nhìn sang Đường Phong: .. sao lại có miếng ngọc bội giống hệt như của cậu vậy?”

“Có thể đáp án ở bên kia!”, Đường Phong chỉ về phía xương chậu bên phải. Hàn Giang run rẩy nhắc xương chậu bên phải ra, một chiếc hộp bằng ngọc tinh xảo xuất hiện trước mắt mọi người. Hàn Giang đang định nhặt nó lên thì Đường Phong ngăn lại: “Đợi đã!”

Hàn Giang dừng lại, nhìn Đường Phong. Đường Phong cẩn thận nhìn lại toàn bộ diện mạo của bộ hài cốt này lần nữa: “Căn cứ vào vị trí của ngọc bội và hộp ngọc xuất hiện, ta có thể thấy trước khi chết người phụ nữ này đã nắm chặt hai thứ này, không thấy dấu vết từng bị trói bằng dây thừng.”

Hàn Giang và Yelena cũng quan sát kỹ một hồi, quả thật không thấy có vết dây thừng trói: “Có thể là do nhiều năm rồi nên dây thừng đã mục nát hết?”

Đường Phong lắc đầu: “Nếu như bà ta bị trói lại bằng dây thừng thì vấn đề sẽ trở nên phức tạp. Anh nhìn xem, ở đây ngoài bà ta ra không phải vẫn còn người Đảng Hạng sao?”

Hàn Giang, Yelena và Makarov chia nhau kiểm tra một lượt hài cốt trong khắp cung điện nhưng không phát hiện thêm hài cốt của người hiện đại nào cả. Tất cả đều là hài cốt của bảy, tám trăm năm trước và đều là hài cốt của người Đảng Hạng. Đường Phong nói tiếp: “Bởi vậy, tôi cho rằng thành viên nữ của đoàn thám hiểm này trước khi chết không bị ai khống chế cả, bà ta có thể tự do đi lại trong này. Còn về tư thế kỳ lạ của bà ta lúc chết có thể chỉ là thói quen cá nhân của bà ta, có thể là nó thể hiện một ám hiệu nào đó hoặc là một tôn giáo bí ẩn nào đó, hoặc cũng có thể chẵn là gì cả!”

“Trong chiếc hộp có gì vậy?”, Lương Viện bỗng hỏi. Lúc này Hàn Giang mới nhớ tới chiếc hộp ngọc. Đường Phong đón chiếc hộp từ tay Hàn Giang, chiếc hộp không to lắm, cũng được chế tác từ bạch ngọc dương chi cao cấp vùng Hòa Diên, mặt hộp màu trắng, trông rất trang nhã. Mở hộp ngọc ra, bên trong có một cuộn giấy cổ. Đường Phong nhẹ nhàng cầm lấy cuộn giấy rồi từ từ mở ra, chỉ thấy trên đó có vài chữ viết bằng tiếng Tây Hạ, dịch ra là ‘Người đọc được những dòng này chắc chắn là người may mắn, đức độ của hàng ngàn năm sau, dưới ngọn thóp thứ sáu nằm ở tầng thứ nhất mặt phía bắc có một cửa thoát hiểm dẫn tới âm phủ, rời khỏi dòng sông âm phủ thì có thể trông thấy cầu đá bạch ngọc đời Hán, phía trước có cổng vàng, dùng một trong hai miếng ngọc bội đều có thể vào được bên trong, nhưng phải ngăn chặn mực nước của dòng sông âm phủ. Một Tạng đích thân ghi lại.’”

“Cuộn... cuộn giấy này nghĩa là gì vậy?”, Hàn Giang nửa hiểu nửa không nhìn sang Đường Phong.

Đường Phong đọc lại nội dung trên cuộn giấy cổ lần nữa, càng đọc lòng càng chao chát: “Có lẽ đoạn ghi chép này có thể giải thích cho những thắc mắc của Lương Viện trước đó. Điều khiến tôi cảm thấy hứng thú đầu tiên là về người viết những dòng này. Phía cuối đoạn ghi chép có ghi là ‘Một Tạng đích thân ghi lại’, Họ Một Tạng của 506 người Đảng Hạng chúng ta đã quen thuộc lâu rồi, nhưng

Người Một Tạng này rốt cuộc là ai? Nội dung của đoạn ghi chép liên quan tới cơ mật của Tây Hạ, bởi vậy người viết những dòng này chắc chắn không phải người bình thường. Bởi vậy người ‘Một Tạng’ này chắc chắn là quý tộc thuộc dòng họ Một Tạng, hơn nữa còn thông thạo bí mật kết cấu của Mật Thành, thậm chí có thể là người tham gia thiết kế Mật Thành! Vậy thì chỉ có thể là cận thần Một Tạng Ngoại Lương và hoàng hậu Một Tạng Thị của Nguyên Hạo thôi.

Nét chữ trên cuộn giấy này khá thanh thoát, không giống do đàn ông viết mà giống như nét chữ của một người phụ nữ đoan trang, cao quý; bởi vậy, tôi đoán rằng đây là do đích thân hoàng hậu Một Tạng viết.”

“Nhưng tại sao hoàng hậu Một Tạng phải viết cái này, nói ra chuyện cơ mật làm gì?”, Hàn Giang hỏi.

“Điều này thì phải xem từ nội dung của cuốn ghi chép. Câu đầu tiên ‘Người đọc được những dòng này chắc hẳn là người may mắn, đức độ của hàng ngàn năm sau đoạn này tưởng như không có ý nghĩa gì nhưng thật ra đã trả lời cho câu hỏi của anh ban nãy. Có thể hoàng hậu Một Tạng viết những dòng này rồi cất giấu trong hộp ngọc là để hàng ngàn năm sau ai đó có đức hạnh may mắn đọc được.

Chất liệu của hộp ngọc gần như giống hệt với chất liệu của hai miếng ngọc bội, tôi nghĩ rằng rất có thể ngay từ đầu hai miếng ngọc bội, hộp ngọc và cả hai nắm cửa trên cánh cổng bằng vàng đều được làm cùng lúc, thậm chí còn được đeo từ cùng một khối ngọc. Và chiếc hộp ngọc năm đó không chỉ để cất giữ cuộn giấy cổ này mà tác dụng lớn hơn

của nó là dùng để cất hai miếng ngọc bội này. Bởi vậy, thật ra phần ghi chép của hoàng hậu Một Tạng là để nhắc nhở người lấy được miếng ngọc bội này.”

“Nhưng tại sao bà ấy lại phải nhắc nhở như vậy? Lẽ nào bà ấy hi vọng có người ngoài tìm thấy Mật Thành?”, Lương Viện hỏi.

“Không, dĩ nhiên bà ấy không hi vọng người ngoài tìm thấy Mật Thành nên ngay từ lúc đầu xây dựng Mật Thành, họ đã chọn vùng đất hiểm trở này và xây dựng Mật Thành phức tạp đến như vậy. Nhưng Nguyên Hạo lại không muốn để Mật Thành cô độc ngoài thế gian, không được ai biết tới nên ông đã chôn giấu kho báu ở đây là để hậu thế tìm thấy kho báu. Nhưng nếu như vậy sẽ dẫn tới một mâu thuẫn, một mặt không muốn để người ta dễ dàng tìm thấy Mật Thành, phát hiện ra kho báu của Mật Thành, nhưng mặt khác lại muốn hậu duệ người Đẳng Hạng tìm thấy nơi này, lấy được kho báu..

“Bởi vậy Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng đã để lại miếng ngọc bội và phần ghi chép này để chỉ dẫn!”, hình như Lương Viện đã hiểu ra.

“Không chỉ có ngọc bội và cuộn giấy cổ này mà cả kệ tranh ngọc và rất nhiều di vật, di tích đều nhằm chỉ dẫn phương hướng cho người đời sau có trí tuệ và lòng dũng cảm tìm thấy kho báu Mật Thành, ví dụ hình tô tem kỳ lạ trên giếng trời trong Đại điện Bất Hủ cũng là một trong số đó. Am hiệu chỉ dẫn đến bí mật rất đa dạng và không phải ít.”

“Xem ra chúng ta chính là những người may mắn, đức độ của hàng ngàn năm sau rồi!”, Hàn Giang cười cười. Không ngờ hoàng hậu Một Tạng hàng ngàn năm trước tiên đoán được phải đợi tới hàng ngàn năm sau mới có người tới được đây!”

“‘Anh đừng đắc ý sớm, chúng ta vẫn chưa tìm thấy kho báu mà, kể cả chúng ta có tìm thấy kho báu đi chăng nữa thì cổ thê Tướng quân cũng sẽ đến được đây! Tôi cảm giác hình như bọn chúng không cách xa chúng ta là mấy, rất gần, rất gần rồi!”, Đường Phong lo lắng nói.

Nghe Đường Phong nói xong, mọi người không ai bảo ai cùng nhìn về phía cánh cổng bằng vàng sau lưng, ngoài đó không một bóng người. Đường Phong lại chậm rãi nói: “Câu sau trên cuộn giấy cổ còn khiến tôi ngạc nhiên hơn, ‘dưới ngọn tháp thứ sáu nằm ở tầng thứ nhất mặt phía bắc có một cửa thoát hiểm, dẫn tới âm phủ, ra khỏi dòng sông âm phủ có thể trông thấy cầu đá bạch ngọc đời Hán’.

Từ câu này có thể thấy, ‘âm phủ’ là chỉ dòng sông ngầm dưới cầu đá bạch ngọc đời Hán, ‘dưới ngọn tháp thứ sáu nằm ở tầng thứ nhất mặt phía bắc’ chắc là chỉ ngọn tháp I .at ma thứ sáu nằm ở tầng đầu tiên, mặt phía bắc của kim iê tháp, đó không phải là nơi mà những dũng sĩ Đẳng Hạng đã quét tử dế bảo vệ sao?”

”Đúng vậy! Hài cốt của những dũng sĩ Đẳng Hạng xuất hiện dày đặc trên những bậc thang dẫn xuống tới tầng

thứ nhất của kim tự tháp là để bảo vệ bí mật to lớn này!", Makarov cũng đã nghĩ ra.

Đường Phong gật gù: “Đúng vậy! Trong thời khắc cuối cùng của Mật Thành, để bảo vệ bí mật to lớn của Mật Thành, hàng trăm dũng sĩ Đảng Hạng đã dùng máu thịt của mình để bịt kín hai lối đi dẫn tới cửa thoát hiểm và Đại điện Bất Hủ.”

“Bối vậy chúng ta có lý do để tin rằng, đại quân Hốt Tất Liệt năm đó đã không phát hiện được bí mật quan trọng nhất của Mật Thành!", Mãn Giang nói.

“Đúng vậy, chỉ chậm vài bước, cỗ một đội quân Khiếp Thiết đã đột nhập vào trong Đại điện Bất Hủ, đây là do ông trời phù hộ!", nói tới đây Đường Phong bỗng trở nên phấn khích một cách kỳ lạ.

“Nhưng... nhưng người phụ nữ trong đoàn thám hiểm đã vào cung điện dưới lòng đất bằng cách nào nhỉ?", Hàn Giang thắc mắc.

“Chắc là bà ta đã tìm thấy hộp ngọc nên đã vào từ cửa thoát hiểm, sau đó dùng miếng ngọc bội trong hộp ngọc mở cổng bằng vàng rồi vào đây!", Đường Phong nói.

“Nêu như vậy thì lại có ba vấn đề nảy sinh.", Yelena hồng lên tiếng. “Thứ nhất, nếu như người đàn bà này vào đây là do chỉ thị của hoàng hậu Một Tạng, vậy tại sao lại không thể ra khỏi đây mà rút cuộc lại vĩnh viễn nằm lại đây? Thứ hai là tại sao trong hoàn cảnh đoàn thám hiểm gặp nạn mà bà ta lại có thể một mình vào được trong này? Lẽ nào chỉ có một mình bà ta thôi sao? Thứ ba là miếng Ngọc bội còn lại, cũng là miếng ngọc bội được cất giấu

Trong hộp ngọc mà Đường Phong tìm thấy trong rừng hồ dương ư? Nếu đúng như vậy thì tại sao nó lại ở trong rừng hồ dương?"

Nghe thấy những câu hỏi này, Đường Phong chau mày, mãi một lúc sau anh mới chậm rãi nói: “Tôi nghĩ rằng đáp án của câu hỏi đầu tiên chính là nằm trong cuộn giấy cổ - “phải ngăn mực nước của dòng sông âm phủ dâng lên !”

“Ngăn chặn mực nước của dòng sông âm phủ? Nghĩa là gì?", mọi người không hiểu

“Câu này lại khiến tôi nhớ tới Vãng Sinh I lại, tôi ngờ rằng dòng sông ngầm này có thông với Vãng Sinh Hải. rập tính của Vãng Sinh Hải mọi người đều rõ rồi. Một đầu của lối thoát hiểm dẫn lên phía trên kim tự tháp, đầu còn lại có thể nằm trên vách đá dưới cầu bạch ngọc đời Hán.

Ban này tôi đứng trên cầu nhìn xuống dưới, không trông thấy sông ngầm, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, điều đó chứng tỏ hiện giờ mực nước đang thấp. Một khi mực nước dâng cao, tôi e rằng nó có thể nhấn chìm cả cửa ra, bối vậy trong cuộn giấy cổ này, Một Tạng Thị mới nói rằng ‘để phòng mực nước của dòng sông âm phủ! Nếu như vậy con người sẽ không thể sử dụng được cửa thoát hiểm, lối đi chủ yếu dẫn tới cung điện dưới lòng đất vẫn là lối đi mà chúng ta tìm thấy trong Đại điện Bất Hủ. Cửa thoát hiểm chỉ sử dụng trong tình huống khẩn cấp, nếu như vào đúng lúc mực nước dâng lên thì cửa thoát hiểm cũng trở thành ‘cửa tử’!

“Nêu nói như vậy thì lời cảnh báo trên cuộn giấy cổ vừa có thiện ý những cũng ẩn giấu cả sát khí?", Lương Viện nói.

“Bí mật của Mật Thành chỉ thuộc về ai có thể hiểu được nó, người đàn bà trong đoàn thám hiểm không hiểu được ý nghĩa thật sự trên cuộn giấy cổ nên đã mạo hiểm tiến vào trong cung điện ngầm cuối cùng khi nước dâng lên đã bịt kín đường ra.", Đường Phong nói.

“Hiện thực tàn khốc! Cuối cùng bà ta đã chọn tư thế giống như những người Đảng Hạng, nằm duỗi thẳng cùng với hơn tám trăm bộ hài cốt trong cung điện dưới lòng đất sâu thẳm, nghênh đón tử thần đến! Em có thể tưởng tượng ra, trong giây phút sinh mệnh sắp kết thúc, bà ấy đã tuyệt vọng tới mức nào!", hình như Lương Viện rất tiếc thương người phụ nữ này.

“Vậy còn những người Đảng Hạng thì sao? Họ đã trốn được xuống dưới lòng đất, kể cả lối lên phía trên Đại điện Bất Hủ bị bịt kín thì lẽ nào cũng vì mực nước dâng cao, cạn kiệt lương thực nên họ đã chết ở đây?", Makarov bỗng hỏi.

“Điều này...”, câu hỏi của Makarov khiến mọi người đột nhiên nghĩ tới một giả thuyết khủng khiếp. Hàn Giang hoảng hốt nói: “Có khi nào sau đó những người này đã giết hại lẫn nhau? Thậm chí còn xảy ra cả chuyện ăn thịt người?”

Đường Phong lắc đầu: “Không, chúng ta trông thấy trong kho lương thực vẫn còn thóc, tuy không nhiều nhưng

cũng không đến nỗi để họ phải giết lẫn nhau. Còn những người Đảng Hạng thoát được xuống cung điện dưới lòng đất có ra được khỏi đây hay không thì tôi lighi rãng chắc là có, chú Ngồi Danh chính là một minh chứng. Chú Ngồi Danh đã từng kể với tôi rằng, tổ tiên của họ là hậu duệ cuối cùng của người Đảng Hạng thoát ra khỏi Mật Thành, hơn nữa, kể cả mực nước có dâng lên, nhưng cũng phải có lúc rút đi chứ. tôi nghĩ lúc mực nước rút đi, chắc chắn sẽ có người Đảng Hạng dùng cảm thoát ra ngoài từ lối thoát hiểm!”

“Vậy tại sao có người đã thoát được ra ngoài mà những người này lại không?”, Makarov hỏi.

“Có thể những người thân của họ đã chết trận hết cả, họ không còn dũng khí để vực gia đình mình dậy, nên đã chọn cách kết thúc sinh mệnh ở đây. Còn những người, dùng cảm thoát được ra ngoài cũng vì nhiều lý do - có thể là do họ còn quá ít người, lực lượng quá yếu, có thể là do môi trường biến đổi... Tóm lại, họ đã không xây dựng lại Mật Thành đổ nát mà lựa chọn rời xa Mật Thành, ra khỏi Khe Sói Hoang, trở về với dân tộc thời nguyên thủy của họ. Chấn thả gia súc để mưu sinh. Nhưng cũng vì gìn giữ bí mật của tổ tiên, họ đã không chọn mảnh đất tươi tốt màu mỡ mà chỉ ở lại vùng sa mạc này và còn thù địch nên biết bao truyền thuyết, thật có, giả có để tăng thêm độ bí ẩn đáng sợ cho Mật Thành. Những truyền thuyết đáng sợ này được truyền từ đời này sang đời khác, đến nỗi người ngoài không dám bước chân vào Mật Thành.”, trước mắt Đường Phong dường như lại hiện lên bức tranh sống động về lịch sử của Mật Thành sau khi bị tàn phá nghiêm trọng.

Hàn Giang nhìn lại curiii điện huy hoàng dưới lòng đất này, anh hoàn toàn bị thiết kế tuyệt diệu ở đây chinh phục: “Chỉ cần nhìn cửa thoát hiểm ở đây đã đủ thấy mọi kiến trúc của Mật Thành đều được thiết kế tinh xảo và toàn mỹ. Lúc xây dựng tòa cung điện này, chắc chắn người Đảng I lạng đã cân nhắc tới sự tồn tại của dòng sông ngầm, đồng thời cũng nắm rõ được tập tính của nó nên đã xây dựng nó tại vị trí cao hơn mực nước cao nhất của sông ngầm, như vậy kể cả sông ngầm có dâng lên, vượt qua vị trí cửa thoát hiểm thì cũng không thể nhấn chìm cung điện được.”

“Đúng vậy, trí tuệ của cổ nhân thường vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta!”, Đường Phong ngập ngừng rồi lại nói, “Còn hai câu hỏi mà Yelena đưa ra, e rằng hiện giờ chúng ta rất khó để giải thích rõ ràng, vấn đề thứ hai, tại sao người phụ nữ lại đến đây sau khi đoàn thám hiểm gặp nạn? Ngay từ lúc trông thấy bộ hài cốt tôi đã có thắc mắc này, nhưng đến giờ vẫn chưa nghĩ ra manh mối. Tất cả những gì chúng ta biết liên quan tới người phụ nữ này đều thông qua dấu tích phát hiện được trong rừng hồ dương và cuốn nhật ký nhật được ven Đại Bạch Tuyền, ở Đại Bạch Luyến, đoàn thám hiểm đã cạn kiệt lương thực và nước uống. Sau khi ghi lại những dòng cuối cùng trong cuốn nhật ký, người phụ nữ đã rời khỏi Đại Bạch Tuyền một cách bí hiểm rồi tìm thấy Mật Thành, còn xuống cả cung điện dưới lòng đất. Nếu chỉ dựa vào sức của bà ta thôi thì rõ ràng không đủ, chắc chắn vẫn còn người khác nữa! Tôi luôn nghi ngờ rằng chính Mã Xướng Quốc đã đưa bà ta đi khỏi Vãng Sinh Hải!”

“Nhưng hình như Mã Xướng Quốc không vào trong Mật Thành mà!”, Yelena nói.

Đường Phong Hạp gù: “ừm, tôi cũng nghĩ rằng Mã Xướng Quốc chỉ đi tới ốc đảo chết chóc thôi chứ chưa tới Mật Thành. Nhưng điều này cũng không mâu thuẫn với suy đoán của tôi. Mã Xướng Quốc đã bỏ thuốc độc vào nguồn nước ở Đại Bạch Tuyền để hại chết các thành viên trong đoàn thám hiểm nhưng thuộc hạ ông ta dẫn theo đều là thổ phỉ, trong đám hỗn tạp đó, ông ta cần có một học giả có tri thức chuyên ngành để giúp ông ta tìm thấy Mật Thành.” “Bởi vậy nên ở Vãng Sinh Hải, ông ta đã đem người phụ nữ trong đoàn thám hiểm đi. vậy sau này thì sao?”, Yelena hỏi.

“Sau này... sau này thì chúng ta vẫn chưa biết. Nhưng nghĩ tới những biến đổi và hàng loạt chuyện đáng sợ ở ốc đảo chết chóc khiến Mã Xướng Quốc bị tác động mạnh, thậm chí đến chết cũng không thể quên, thì tôi e rằng ở ốc đảo chết chóc họ đã xảy ra biến cố gì đó. Nghĩ tới đây, tôi liền liên tưởng ngay tới..”

“Tầm bia đá bị xô đổ!”, Yelena hiểu ý Đường Phong. “Đúng vậy, giờ chúng ta có thể kết nối tất cả những phát hiện lại với nhau. Rất có thể bọn họ đã cắm trại trong rừng rậm, ban đêm, người phụ nữ trong đoàn

thám hiểm đã xô đổ bia đá, dò chết mấy tay thuộc hạ còn sót lại của Mã

Xướng Quốc. Sau đó, vì không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nên Mã Xướng Quốc đã bỏ chạy, còn người phụ nữ đã tìm thấy Mật Thành. Nhưng rõ ràng trong này có vấn đề - tấm bia đá nặng như vậy, chỉ dựa vào sức của một người phụ nữ thì khổ mà đẩy được. Chắc chắn vẫn còn ai đó giúp bà ta!", Đường Phong tiếp tục suy đoán thêm một bước, đột nhiên, anh nhớ ra điều gì đó, "Đúng rồi, Misha! Chắc chắn Misha cũng đã từng tới Mật Thành!"

"Nhưng Misha không chết trong Mật Thành!"

"Làm cách nào Misha thoát khỏi Mật Thành nhỉ? Tại sao người phụ nữ trong đoàn thám hiểm lại chết ở đây? Tất cả những gì họ gặp phải sau đó ư? e rằng sẽ mãi chỉ là những ẩn số!", Đường Phong lắc đầu thốt lên.

"Vậy miếng ngọc bội thì sao? Miếng ngọc bội mà anh phát hiện ra với miếng ngọc bội của người phụ nữ là một đôi ư?", Yelena lại hỏi.

"Chắc là một đôi, bởi vì trên cuộn giấy cổ nói rằng 'trước cánh cổng vàng, có một trong hai miếng ngọc bội là có thể vào'. Trong hộp ngọc chắc là có hai miếng ngọc bội, vấn đề là khi người phụ nữ phát hiện ra hộp ngọc thì trong đó có một hay hai miếng ngọc bội?"

"Nhưng tại sao một trong hai miếng ngọc bội lại xuất hiện trong rừng hồ dương?"

"Điều... điều này còn kỳ lạ hơn. Kể từ sau khi gặp người đàn bà đeo mặt nạ, tôi luôn nằm mơ thấy một giấc mơ, một giấc mơ đáng sợ. Trong giấc mơ, người đàn bà đeo mặt nạ chính là hoàng hậu Một Tạng, trong mơ, chính bác la đã đưa cho tôi miếng ngọc bội. sau đó tôi đã phát hiện ra miếng ngọc bội này trong rừng hồ dương!", Đường Hiong cố nhớ lại mọi chuyện trong giấc mơ.

"Nhưng tại sao miếng ngọc bội cậu tưởng như mất rồi lại xuất hiện ở đó nhỉ?", Hàn Giang hỏi.

"Điều này thì tôi cũng không hiểu, nhưng...", Đường Phong chần chờ một lúc rồi nói tiếp: "Nhưng trước đây chúng ta không hề biết miếng ngọc bội chính là chìa khóa mở cổng đại điện, bây giờ ngẫm lại, việc miếng ngọc bội mất đi rồi lại đột nhiên xuất hiện. e rằng là do có người muốn chiếm đoạt chiếc chìa khóa này. Từ những dấu tích trong Đại điện Bất Hủ có thể thấy, đã có người từng tới đây, rất có thể chúng đang ở quanh đây!"

Câu nói của Đường Phong khiến tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, họ quay sang nhìn nhau, thậm chí Hàn Giang còn rút súng ra. Tất cả nhất loạt nhìn về phía cánh cổng bằng vàng nhưng không có ai tiên dèn.

8

đầu tiên đi vào trong lối đi tối om này. Trong lối đi rộng rãi hơn của hang bên ngoài rất nhiều, hai bên vách, tất cả đều được ốp đá hoa cương nhẵn bóng. Khi bó đuốc Irên tay Đường Phong soi tới kích lối đi, bản thân anh cũng ngỡ người ra vì bất ngờ - trước mặt họ xuất hiện một cánh cổng bằng đá, chính xác mà nói đó là một cánh cổng được làm bằng ngọc nguyên khối!

Hàn Giang, Yelena, Lương Viện và Makarov cũng thẳng thốt trước cảnh cổng này, Đường Phong lẩm bẩm: "Cánh cổng được làm bằng ngọc Hòa Điền!"

Đường Phong bước tới gần cánh cổng, giống như bị ma lực nào đó hút lấy, tay anh khẽ vuốt lên cánh cổng bằng ngọc trơn bóng, bất giác cánh cổng bỗng mở ra.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Hàn Giang nhìn kĩ lại: "Hình như trên cổng ngọc này không; có khóa!"

"Bởi vì nó là cổng ngọc, nên không cần phải khóa, ngọc vốn dĩ vỡ mà. Cánh cổng này không phải dùng để ngăn những ai muốn lại gần nó, mà chỉ để thể hiện sự huy hoàng, uy phong của nơi này thôi!", trong lúc im bặt, Đường Phong đã bước vào thế giới phía sau cổng ngọc.

Không gian tối đen phía sau cổng ngọc quả thật quá rộng lớn, bó đuốc chỉ có thể soi sáng một khoảng nhỏ ngoài phía cổng. Hàn Giang phát hiện thấy một cái máng lõm xuống để cắm nến trên vách đá bên cạnh, vậy là anh lấy nến mang theo ra, thấp sát từng hốc tường một. Mọi người càng tiến lên phía trước, nến được Hàn Giang thắp cũng nhiều dần lên, thậm chí họ còn dừng lại, gần trăm cây nến thấp sáng cả cung

điện. Lúc này mọi người mới nhìn rõ đây là một cung điện hình chữ nhật rất rộng, còn huy hoàng hơn cả cung điện mà họ trông thấy trước đó. Cung điện là một tòa kiến trúc cao lớn được hàng trăm cây cột khổng lồ chống đỡ, trên mỗi cột đá đều tủa ánh vàng lấp lánh. Còn ở cuối cung điện, ở vị trí đối diện với cổng ngọc là một quảng trường hình bán nguyệt, cuối quảng trường là một đài cao, trên đài cao đặt một ngôi báu bằng bạch ngọc, các góc cạnh của ngôi báu đều bọc vàng, vàng và ngọc tỏa ra ánh sáng huy hoàng giao thoa lẫn nhau, lấp lánh lung linh dưới ánh nến!

Cả năm người đều bị trấn động trước cảnh quan của gian điện. Đường Phong há mồm, ngược nhìn lên, trên đỉnh mỗi trụ cột và trên cả vách đá đều chạm khắc tượng Phật tinh xảo, sơn son thiếp vàng, khiến anh bỗng có cảm giác mình đang ở trong thế giới Tây thiên cực lạc.

Hơn chục phút sau, Đường Phong mới hết ngỡ ngàng. Anh bỗng phát hiện ra hai bên đại điện, cũng chính là hai bên lối đi mà họ đi từ cổng ngọc tới quảng trường bán nguyệt phía dưới đài cao, có hai đầm nước điện tích khá rộng. Đường Phong tò mò quay lại, đi tới đầm nước phía tây, khi anh còn chưa kịp nhìn xuống dưới thì một luồng gió lạnh đã đẩy anh về phía cổng, Đường Phong lùi lại. I làn Giang iao tới, nhưng đều bị luồng gió lạnh này đẩy lùi. “Sao... sao gió lạnh của đầm nước này lại mạnh như vậy nhỉ?”, I làn Giang không hiểu.

“Đúng vậy, kể cả ở dưới lòng đất đi chăng nữa thì cũng không thể tỏa ra gió lạnh như vậy được!”, Yelena nói.

Makarov cũng chau mày: “Mặt nước cũng không hề đóng băng!”

Đường Phong lấy hết can đảm, bò tới sát mép đầm lần nữa. gió lạnh khiến anh run rẩy. Anh thò đầu nhìn xuống dưới, dưới nước sâu thăm thẳm, tối om om, cảm giác sâu không thấy đáy!

Luồng gió lạnh làm người ta khó chịu không ngừng sộc tới, toàn thân Đường Phong run cầm cập, anh vẫn muốn nhìn xuống nước nhưng bị Hàn Giang và Lương Viện kéo lại. “Anh thích chết à!”, Lương Viện xốt xa trách mắng.

“Không sao!”, Đường Phong miệng nói không sao nhưng mặt anh lại trắng bệch, chân tay bủn rủn, ngồi bệt ra Đất. Mãi một lúc sau, được Hàn Giang và Yelena đỡ, anh mới đứng dậy được. Mọi người đi về phía đài cao phía cuối cung điện, nhưng họ tìm khắp cả trên dưới đài cao cũng không phát hiện thấy gì, ngoại trừ ngôi báu bằng bạch ngọc. Makarov nghi ngờ hỏi: “Lẽ nào đây chính là kho báu mà chúng ta khổ sở tìm kiếm? Đây là bí mật cuối cùng của Mật Thành? Đây là thứ mà vô số người không tiếc sinh mệnh tìm kiếm ư?”

Tới điểm cuối cùng của cung điện nhưng vẫn không phát hiện thấy cái gọi là kho báu, nghĩ tới người con trai đã bị giết hại của mình, niềm tin từng vực Makarov dấy suốt bấy lâu nay giờ chông chênh như đã hoàn toàn sụp đổ, ông không thể chấp nhận sự thật này, Yelena chỉ biết liên tục an ủi ông

Lương Viện và Hàn Giang cũng không thể chấp nhận sự thật này, chỉ có Đường Phong vẫn giữ được chút tỉnh táo. anh đã hỏi phục lại tương đối nên một mình đi khắp Xung quanh quảng trường, vừa đi vừa nói: “Mọi người không phải nghi ngờ đâu, nhất định là kho báu của Mật thành nằm ở đây rồi, chỉ có điều Nguyên Hạo không muốn chúng ta dễ dàng tìm thấy thôi!”

“Ồ? Cậu chắc chắn như vậy chứ?”, Hàn Giang hỏi.

“Mọi người quên mất bài vị thờ cúng trong Đại điện Hắc Hủ rồi ư?” giọng Đường Phong vang vọng trong cung điện rộng mênh mông.

“Bài vị?”, Hàn Giang hiểu ngay ra ý của Đường Phong, “Ý cậu là ở đây chính là mộ phần của Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng?”

“Đúng vậy, Hàng trăm năm nay mọi người đều tưởng rằng Nguyên Hạo đã được chôn cất trong vương lăng dưới núi Hạ Lan, nhưng thật ra không một ai có thể nói chính xác đó là tòa vương lăng nào, tôi nghĩ rằng đây mới chính là nơi chôn cất di hài của Nguyên Hạo!”, Đường Phong nói đầy tự tin.

“Nhưng không phải hài cốt của hoàng hậu Một Tạng bị Lương Tộ cất trong một pho tượng và đã được phát hiện thấy trong Hắc Thành sao?”, Lương Viện thắc mắc.

“Vậy tại sao xương sọ và xương người trong tượng phật lại không phải của cùng một người?”, Đường Phong hỏi lại, rồi nói tiếp: “Tôi nghĩ rằng bí mật cuối cùng sẽ nằm ở đây!”

Đường Phong nói câu này xong liền di tới phía nam quảng trường. Anh dùng bó đuốc soi sáng vách đá trước mặt, kiểm tra kĩ lưỡng, chốc chốc lại lấy tay gõ lên vách I 521

đá, nhưng hình như mỗi một viên đá đều được xếp kín khít một cách hoàn hảo... Mãi cho tới khi phát hiện ra hai chỗ lõm hình chữ nhật xuất hiện trên vách đá bên cạnh. Đường Phong hơi giật mình, anh tiếp tục tìm kiếm, trên viên đá bên cạnh cũng xuất hiện hai vết lõm hình chữ nhật. Đường Phong không vội vàng đưa ra phán đoán, anh vẫn kiểm tra lại toàn bộ bề mặt bức tường đá, quá đúng là chỉ có duy nhất hai viên đá trên tường xuất hiện bốn vết lõm hình chữ nhật

9

Nhìn thấy vết lõm trên bức tường, lòng Đường Phong dấy hoài nghi. Anh lùi về phía sau để nhìn cho rõ hai vết lõm trên vách đá. Đứng mãi trước vách đá một lúc lâu, hình như sợ bó đuốc chưa đủ sáng, Đường Phong lại lấy đèn pin soi lên vách tường. Khi ánh sáng đèn pin rọi tới chỗ đó Đường Phong đã nhìn rõ từng chút từng chút một. Hóa ra ở chính giữa bức tường đá có hai mảng tường là có rãnh với toàn bộ bức tường, mỗi mảng tường này gồm có bốn viên đá. Đặc biệt là hai viên đá có hai chỗ lõm hình chữ nhật lại nằm đúng trên hai mảng tường này. Đường Phong mừng rỡ reo lên: “Ồ đây có một cánh cửa!”

Mọi người chạy lại, dưới sự chỉ dẫn của Đường Phong, mọi người đều nhận ra dấu vết của cánh cửa bí mật trên vách đá. “Quả nhiên là Nguyên Hạo không muốn chúng ta dễ dàng tìm thấy kho báu! Phía trước trông thấy cổng vàng, cổng ngọc, khi chúng ta vẫn đang kỳ vọng ở đây sẽ xuất hiện một cánh cổng lớn ngoài sức tưởng tượng tự thì lại xuất hiện một cánh cửa bang đá hết sức bình thường. Nếu không nhìn kĩ, có thể rất nhiều người sẽ nghĩ rằng đi đến đây là kịch đường rồi”, Hàn Giang phản chấn nói.

Yelena lấy tay đẩy thử vách đá trước mặt nhưng cửa đá không hề xê dịch, cô lo lắng hỏi: Làm thế nào để mở được cánh cửa đá này ra đây?”

Mắt Đường Phong cứ dán vào những chỗ lõm hình — chữ nhật trên cửa đá, anh bỗng kêu toáng lên: “Tôi biết rồi, mọi người nhìn bốn chỗ lõm hình chữ nhật đi! Xem kích cỡ và hình dáng của chúng có giống kệ tranh ngọc không?”

“Gi cơ? Kệ tranh ngọc?”, mọi người ngạc nhiên.

Tất cả mọi người đều đã nhìn ra, chính là hình dạng của kệ tranh ngọc, nhưng sau giây phút vui mừng ngẩn ngủ lại là sự thất vọng to lớn: “Nhưng cả bốn kệ tranh ngọc đều mất rồi! Làm thế nào để mở được cánh cửa đá này ra đây?”

Hàn Giang vừa dứt lời, một giọng nói bỗng vang lên sau lưng mọi người: “Để ta giúp các người mở cánh cửa này ra!”

Đó là một giọng đàn ông với phát âm tiếng Trung lơ lớ. Mọi người giật mình quay lại nhìn, thì thấy một đám áo đen lao vào trong cổng ngọc. Dưới sự vây chặt của bọn áo đen, một gã áo đen, dáng cao, gầy bước về phía mọi người. Sau lưng ông ta là Stechkin, nhưng lại không thấy gã đội mũ chụp đầu đầu, hoặc có thể gã đội mũ chụp đầu trong đàn thành xương người chính là gã này, chắc ông ta chính là Tướng quân! Đường Phong suy nghĩ rồi bời, theo phản xạ anh rút súng ra. Hàn Giang và Yelena cũng rút súng. Nhưng Makarov vẫn tĩnh lặng như mọi khi, ông không rút súng ra mà bước lên phía trước: “Anh bạn thân mến, quả nhiên là anh!”, Đường Phong nghe thấy giọng nói của Makarov liền lập tức hiểu ra thân phận của người đứng trước mặt mình, ông ta chính là Branch.

“Ivan, bạn cũ của tôi, đã bao nhiêu năm rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ?”, Branch bước tới trước mặt Makarov, rồi đứng lại tại vị trí cách ông khoảng chục mét.

Anh.. anh đã hại tôi khổ biết chừng nào anh có biết không?”, tuy Makarov không nói to nhưng giọng ông đi kèm sự phẫn nộ.

“Không, Ivan, việc của Victoria chỉ là một tai nạn, vốn không phải là chủ ý của tôi. Nếu như bây giờ anh muốn gia nhập với chúng tôi cũng vẫn chưa muộn đâu!”, Branch vẫn tự tin như ngày nào.

“Đáng lẽ... đáng lẽ ra tôi phải sớm nghĩ ra ‘Tướng quân’ chính là anh!”

“Ó! Tôi biết White đã kể hết chuyện của chúng tôi rồi, gã đó từ trước tới giờ vốn không có tổ chất để làm đặc công!”, Branch nhắc tới Wliile với giọng coi thường.

“Không, White đã nói rất nhiều điều với chúng tôi

Thế nhưng anh ta không nói rằng anh đã chết, tôi bắt đầu nghi ngờ anh kể từ lúc ở lô cốt số 23. Tôi thật quá ngốc, có lẽ cũng giống như Whitc, tôi cũng không có tổ chất làm đặc công. Tôi đã ở trong căn cứ Tiễn Tiễn bao nhiêu năm như vậy, mà lại không phát hiện ra lô cốt số 23, cũng không phát hiện ra âm mưu của anh!”, Makarov càng nói càng kích động.

Nhưng Branch lại bật cười: “Ivan, anh đừng tự trách mình quá thế, lúc đó anh không phát hiện ra mọi chuyện lại là sự may mắn đối với anh đấy! Nếu như lúc đó anh phát hiện ra bí mật của tôi thì e rằng, anh cũng không còn sống tới ngày hôm nay đâu

“Ừm, có lẽ vậy! Nhưng thật ra ngẫm lại, lúc đó anh cũng đã để lộ khá nhiều tung tích, ví dụ như hình xăm đó, còn cả chuyện anh đưa tôi tới Khe Sói Hoang. luy ở trong lô cốt số 23 tôi đã bắt đầu nghi ngờ anh, nhưng tôi vẫn không thể giải thích được một điều đó là hồi đó đích thân tôi đã thu nhật thi thể anh, vậy tại sao anh vẫn chưa chết? Lẽ nào trên chiếc trực thăng đó không phải có mười tám người?”

“Khà khà, Ivan, trên trực thăng đúng là có mười tám người, tôi cũng đi trên chuyến bay đó, nhưng tôi đã chuẩn bị một tử thi — một tử thi đã bị thiêu cháy!”, tuy sự việc đã trôi qua nhiều năm rồi nhưng khi nhớ lại, Branch vẫn tỏ ra rất dặc ý

“Gì cơ? Một tử thi bị thiêu cháy?”, giọng Makarov run rẩy.

“Đúng vậy, một tử tù có hình dáng gần giống tôi được tôi điều tới. Tôi đã đốt xác anh ta trong lô cốt số 23 gần giống như những tử thi trong vụ tai nạn máy bay và giấu sẵn ở trong lô cốt!”

Những gì Branch nói khiến Đường Phong rung mình, anh nhớ lại chất bột đen nhìn thấy trong nhà để xác ở lô cốt số 23. Lúc đó chi tiết vụn vặt đã khôn!? khiến anh để ý tới, lúc này anh mới hiểu ra thứ bột đen đó chính là chứng cứ cho việc Branch đổi trắng thay đen!

Hình như Branch rất thích nhắc lại chuyện này: “Tôi đã bí mật huấn luyện học viên của tôi trong lô cốt số 23, nhưng tới một hôm, tin tức đáng tin cậy được truyền từ Mátxcơva tới nói rằng có người đã tố giác tôi, hình như cấp trên đã phát giác ra kế hoạch của tôi. Bởi vậy tôi không thể không quyết đoán lựa chọn, dùng cách đổi trắng thay đen, ve sầu thoát xác! Đầu tiên, tôi chuẩn bị xong xuôi thi thể đó, sau đó khi trực thăng bay tới ngọn núi phía trên lối ra của lô cốt số 23, tôi đã ép phi công hạ thấp độ cao, rồi nhảy từ trên trực thăng xuống. Lúc ở trên trực thăng tôi đã dùng thú thuật, để tới khi tôi tiếp đất thì chiếc trực thăng cũng phát nổ! Khi đó tôi đã vào lô cốt, dùng thi thể cháy đen thay thế tôi. Rồi tôi cứ nấp ở trong lô cốt cho tới khi các anh bỏ đi!”

“Ra là thế! Nhưng... nhưng tại sao anh lại phải làm như vậy? Lẽ nào chi để cướp đoạt kho báu trong Mật Thành sao?”, Makarov chất vấn.

“Hừm! Kho báu? Tôi muốn đoạt được kho báu nhưng đó không phải là lý do duy nhất, tôi làm tất cả những điều này đều là vì mẹ tôi!”

“Mẹ?”, mọi người kinh ngạc nhìn Branch. Cả tòa cung điện dưới lòng đất bỗng chốc chìm trong im lặng đáng sợ.

[1] Nhĩ thất: là gian phòng phụ được bố trí hai bên gian phòng chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thu-tay-ha>